Vrijdag 1 januari 1960 Jaargang 77 Nr. 3503

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Wij reizen naar de opgang der zon

Wie in de oorlogsjaren de berichten gelezen heeft van de elkaar bestrijdende partijen, heeft daaruit wel kunnen leren van hoe groot belang verbindingslijnen zijn.

Aan de kant van de terug geslagen partijen werden partisanen uitgerust met geen andere taak dan de verbindingswegen van de aanvaller naar mogelijkheid onveilig te maken, en omgekeerd moest de oprukkende partij grote troepenmachten afzonderen om deze wegen te beschermen. Afgesneden verbindingslijnen betekenden dreigende nederlaag.

Hiskia, de koning van Juda, kende het gevaar dat in tijden van belegering school in het gebrek aan drinkwater en liet een tunnel van ruim een halve kilometer graven, waardoor het water van de vijver Siloa naar Jeruzalem kon doorstromen.

Het belang van verbindingslijnen, waarlangs de toevoer voor het noodzakelijke voor de oorlogsvoering, gelijk voor het leven in het algemeen, moet plaats hebben, ligt zo voor de hand dat niemand er onkundig van kan blijven.

Het N. Testament is vol van vergelijkingen tussen de oorlogsvoering ,zoals die oudtijds tussen volken plaats had, en de strijd, waarin de gemeente, en in haar elke gelovige, betrokken is. Sommigen van deze vergelijkingen liggen aan de oppervlakte anderen gaan meer schuil in beelden, wier taal wij niet meeer zo direkt verstaan als de eerste gelovigen dat konden. Maar wel springt klaar naar voren, in welke ernstige mate de oude christenen hun leven op aarde gezien hebben als een heilige oorlog, beter gezegd: als een betrokken zijn in de heilige oorlog, die gaande is tussen en de **tegen Hem in opstand gekomen schepselen.** Ofschoon de beslissende betekenis der verbindingslijnen, ook in deze oorlog niet met uitdenkelijk wordt genoemd, is zij wel de achtergrond en veronderstelling van zo menige aansporing en opwekking. Als een der lijnen, die, wanneer zij geblokkeerd zijn, de zaak van de christen een verloren zaak doen zijn, noemen wij het gebed. We noemen deze lijn als eerste, omdat we geloven dat zij onder allen de belangrijkste is.

Langs geen weg stroomt ons groter toe, dan door die levenshandeling en levenshouding, die wij gewoon zijn het gebed te **noemen.**

Waarom drukken we ons zo voorzichtig **uit?**

Wanneer het gebed van beslissend belang is in onze geestelijke strijd en de belangrijke voorwaarde om staande te blijven niet slecht, maar de overwinning te ontvangen, dan komt het er zeer op aan na te gaan en goed te verstaan, wat bidden is. **Wat maakt een bepaalde levenshandeling en levenshouding tot gebed?** Een godsdienstige toespraak, gezegd of voorgelezen, met een al of niet er bij gedachte toehoorder, is nog geen gebed. Formuliergebeden raken als zodanig de zaak niet, tenzij de bidder het formulier verliest en het gebed overhoudt.Er is niets op tegen bij het bidden **de woorden te gebruiken,** die ook anderen gebruikt hebben of gebruiken, als **het maar niet een repetitie van woorden is, maar een eigen baring van de geest.**Er is niets op tegen om bij herhaling te bidden, sprekende dezelfde woorden, als het maar de golfslagen zijn, die tot volledige leegstorting van het hart voor God leiden.

Bidden is niet het aanleggen van een weg tot God, maar het betreden van een door God ontsloten weg. De bidder rammeit geen poort open, maar treedt — in welke gemoedstoestand dan ook — de opengestelde poort binnen.

Hij kan haar schroomvallig doorgaan; hij kan haar binnenstormen als iemand, die zich indringendste nood bevindt, maar is het iets anders, dan het betreden van een gebaande weg en het doorschrijden van een ontsloten poort, dan is het geen bidden, doch een pogen om te bidden.

Het behoort tot de adelstand van de christen, dat hij gerechtigd is te bidden. Jezus heeft gezegd, dat het pogen om tot bidden te komen dán echt bidden zal zijn, wanneer het geschiedt in Zijn naam. Dat is meer dan het noemen van Zijn naam in de afsluiting van het gebed. Het is bidden als met Hem verbondene, als Hem toebehorende, als opgenomen in een belangengemeenschap met Hem. Wie in Zijn Naam bidt, bidt als een door Jezus omslotene en in Jezus verzonkene. Alleen wie Christus heeft aangedaan, kan in Zijn Naam bidden.

Kennen wij de geschiedenis van de eerste christelijke martelaar Stefanus? Verstaan wij die? Hoe jubelde deze man over de ontvoogding der ziel! Over haar bevrijding van tempelgang en priesterwoord.

Van hoe groot belang is het dat in het N. Testament niet anders over het priesterschap gesproken wordt dan in de zin van het algemene priesterschap der gelovigen, en niet in de Jeruzalemse tempel

IN DIT NUMMER

Nieuwjaarswensen van de voorzitter der UC; van de president der BWA en van vele abonné's; onze vaste rubrieken, waarbij met ingang van dit nummer een nieuwe rubriek: „75 jaar geleden" (pag. 6);

Géén gemeenteberichten....!

met zijn offerdienst en priesters de gemeente tot voorbeeld gezien heeft voor haar eredienst, maar in de synagoge met haar prediking en haar ouderlingen!
Stefanus is gestenigd. Weten we er niet meer van te zeggen? De oorzaak, waarom hij bereid was zich te laten stenigen is van doorslaggevend belang. De vrijmaking der ziel van priesterlijke tussenkomst was hem zijn leven waard. De onmiddellijke en persoonlijke toegang tot God, wetende Zijn Aangezicht te mogen zien, dat was het gewin van dat éne Offer, dat de enige en eeuwige Priester bracht.
Is deze zegen niet weggezakt in een clerus, die alleen in staat zou zijn het Woord der vergeving te spreken in volmacht? Die alleen in staat zou zijn, de inzettingswoorden van het Avondmaal te spreken zó, dat de gelovige werkelijke gemeenschap met zijn Heer ontvangt?
Dat de eerste gemeenten niet overgegaan zijn tot het wijden van priesters, zegt duidelijk genoeg, dat ze het Avondmaal niet als een aan God opgedragen offer gezien hebben en heel haar positie tegenover God, zoals die door Christus bepaald werd, principieel anders gezien hebben dan Israël zijn betrekking tot God zag en de heidenen, die godsdienstig waren, dat deden. Deze ontvoogding der ziel, deze mondigen heiligverklaring der gánse gemeente, is een der diepste bronnen van zuiver en krachtig geestelijk leven. Door het gebed in „Jezus Naam" loopt een der heerlijkste verbindingswegen, die de gemeente en die elke gelovige gaan mag. Deze moet zorvuldig bewaakt worden. Wordt zij geblokkeerd of verwaarloosd, dan raakt de voorziening met hetgeen ten leven en ten overwinning nodig is in gevaar en de nacht verslindt Gods Kind — de nacht zonder ochtendschemering.

L.

Zich onttrekken Zich aan de gemeente onttrekken kan een zuivere daad zijn. Wie niet meer het geloof heeft, waarop hij aanvaard en gedoopt is, doch principiëel anders is gaan denken, behoort zijn lidmaatschap der gemeente op te zeggen. We hebben als baptistengemeenten nu eenmaal een eigen signatuur, een eigen overtuiging a.g. wezenlijk punten van geloof, doop en gemeentevorming. Wie deze niet meer kan delen zal door ons niet veracht worden, maar we zullen als vrienden scheiden. We oordelen met hem dat, onverschillig wat zijn geestelijk bezit en zijn geestelijke ligging betreft, hij in ieder geval niet meer in een baptistengemeente past. We hebben nu eenmaal grenzen en poorten. We zijn als gemeente geen oeverloze plas, zodat niemand weet waar houdt de gemeente op, wanneer behoort men nog bij haar? We leggen objectieve maatstaven aan: het Woord Gods, zoals wij dat verstaan. Een subjectieve overtuiging van deze of gene, dat hij er ook bij behoort is ons niet genoeg. We zeggen niet: schrijf je belijdenis maar op of spreek ze maar uit — maar wát je zegt of schrijft **beoordelen we niet.** Op grond daarvan, dat je **zélf** van gevoelen bent dat je er bij hoort aanvaarden we je.
Wij geloven in gemeente, d.w.z.: wij geloven in paden, deuren en grenzen. Wij geloven, dat de gemeente voor haar zuiverheid verantwoordelijk is aan de Heer. Daarom oordeelt zij en keurt ieder die zich bij haar wil voegen op zijn geloof en overtuiging. Het gaat ons niet om het getal, maar om het gehalte. We zijn niet de wereld en onze medechristenen ten zegen, wanneer we **talrijk** zijn, maar alleen op voorwaarde dat we **zuiver** zijn: werkelijk gemeente in gehoorzaamheid aan het Woord Gods.

Accoord van Gemeenschap We hebben een Unie van baptistengemeenten. Wat daaronder te verstaan; zij is kort en bondig in de grondleggende artikelen van het Uniestatuut vastgelegd en kenbaar gemaakt. Dit statuut is ons accoord van gemeenschap. Een gemeente, die zichzelve baptistengemeente acht te zijn en nu aansluiting bij de Unie begeert, nemen we evenmin zo maar aan als we enkeling op grond van het feit, dat hij zélf acht er bij te horen, aannemen. We toetsen een gemeente — candidaat — Unielid, aan de Statuten. Blijkt zij bij dat accoord te passen, dan nemen we haar aan. Anders wijzen we ze af. Wat ze verder doet is evenmin voor onze directe verantwoordelijkheid, als wát een mens gaat doen die geen, voor de gemeente aanvaardbaar geloof bleek te bezitten, en daarom niet tot de gemeente werd toegelaten.

Een Gesprek De gemeente — wáár is ze? wat is ze? Om het antwoord op de laatste vraag wordt — gelukkig — vooral in onze tijd, nogal gestudeerd. Als men weet wat ze is, kan men mogelijk ook vaststellen: wáár ze is.

Voorg.: op grond waarvan wenst U toegelaten te worden tot de viering van het avondmaal?
Bezoeker: Omdat ik lid ben van de universele, ook wel genoemd: **onzichtbare gemeente.**
Voorg.: Heeft die gemeente een lijst **van ingeschreven leden?**
Bezoeker: Ja, maar die ligt in de hemel.
Voorg.: Daar kunnen we dus geen kennis van nemen. Heeft U een attestatie?
Bezoeker: Ja, mijn belijdenis is mijn attestatie.
Voorg.: Dien deze attestatie dan bij de gemeente alhier in; ik be-

Een gezegend en voorspoedig 1960

Een belangrijk jaar is afgesloten, ook voor ons.
Amsterdam — bezinning op en bespreking van het steeds groeiende werk — onze vormingscentra — het vertrek van de zendelingen naar Afrika — bouwactiviteit — groei van het aantal Uniegemeenten.
Tel uw zegeningen, één voor één.
Wat hebben we allen het ons druk gemaakt bij alle handel en wandel!
Een belangrijk jaar ligt voor ons:
Topconferentie — krachtmeting tussen volken, rassen en systemen — binnenlandse mogelijkheden en moeilijkheden.
Op ons eigen erf: voortgezette arbeid in onze gemeenten en centra — activeringscommissie — Emmen!
Wat is er nog veel te denken en te doen.
Werk, want de nacht komt!
„Van Godswege in de droom vermaand", staat van de Wijzen geschreven. Dat gebeurde toen bezige handen rustten, toen denkende breinen insliepen en „de ziele luistert'. Toen werd een andere weg vanzelfsprekende noodzaak.
De nood van onze tijd — van onze maatschappij — is dat God niet aan het woord komt — niet kan komen, omdat er geen rusten is, geen luisteren.
Het besef wordt sterk dat in onze handel en wandel, ons denken en doen het éne nodige niet aan bod komt; het is of bij het zuivere richten van ons systeem en methode tòch hart en roos niet geraakt worden. Blijft een belangrijk (motorisch) terrein in ons leven niet ontgonnen doordat we geen voldoende kennis (meer) hebben van de rust? Of moet het zo worden gezegd: blijft juist datgene wat we nastreven niet uit, omdat hoofd en hand niet voldoende rusten, opdat de ziele kan luisteren?
We kunnen na een druk jaar en na een werkzaam leven toch aan het einde ledig staan!
Waarde zusters en broeders; een nieuw jaar ligt voor ons, een jaar van transpiratie en inspiratie, een jaar van toegewijd werken. Ik moge U daartoe opwekken en aansporen. Maar bij dit alles wens ik van harte, dat U juist in alle werken ook zoekt naar de rust.
Laat hoofd en hand eens verstillen, luister en God wijst U de weg.
Ik wens U en de Uwen, al onze gemeenten en commissies, onze zendelingen overzee, onze voorgangers en besturende college's Gods onmisbare Zegen voor het nieuwe jaar!

E. de Haan
(Voorz. van de U.C.)

doel dit zo: doe bij haar belijdenis.

Bezoeker: Daartoe ben ik wel bereid, maar bij haar ingeschreven worden wil ik niet. Ik wens aan het avondmaal deel te nemen op grond van mijn lidmaatschap van de universele gemeente.

Voorg.: Deze gemeente, haar samenstelling en grenzen, heeft God voor ons verborgen gehouden, bijgevolg heeft Hij niet gewild dat we met haar rekening zouden houden, want de verborgen dingen zijn voor den Heere, onzen God.

Bezoeker: U wilt toch niet ontkennen dat er een universele gemeente is, al is ze onzichtbaar?

Voorg.: We kunnen die vraag laten rusten, dewijl de Here ons nergens de opdracht gegeven heeft die universele gemeente te organiseren, gestalte en adres te geven. De Kerk van Rome tracht dat te doen en heeft daartoe de afzonderlijke gemeenten opgeheven en doen samenvloeien in een universele gemeente onder het oppergezag van de bisschop van Rome. Maar Christus' gezanten hebben geen pogingen in die richting gedaan. Wat U universele gemeente noemt hebben zij **plaatselijk** tot openbaring zien komen en georganiseerd.

Bezoeker: Dus U wilt doop en avondmaal niet bedienen, anders dan in verband met een plaatselijke gemeente?

Voorg.: Om de doop te mogen ontvangen en aan het avondmaal deel te mogen nemen is het beslist noodzakelijk dat U gelovig is, maar dit betekent dat U, als we U dopen, lid wordt van een plaatselijke openbaring van wat U noemt de „universele" gemeente, U onder haar tucht stelt en de gemeenschap met Christus en zijn verlosten onderhoudt door in en met haar het avondmaal te vieren.
Geen „gemeenteleer" waarbij de plaatselijk georganiseerde gemeente wordt vervluchtigd, terug gedrongen of in betekenis verzwakt, kan bijbels gemotiveerd worden. En voor utiliteitsoverwegingen is bij dit onderwerp geen plaats L.

1960 - Jaar van gezamenlijke arbeid

De Aktiveringskommissie aan de slag!

Onder voorzitterschap van ds W. Harkema van 's-Gravenhage en met ds T. Jansma te Arnhem als sekretaris startte de Aktiveringskommissie dit afgelopen najaar met zijn werk. Zoals U zich nog wel herinnert, hechtte de Algemene Vergadering in mei jl. zijn goedkeuring aan de instelling van deze kommissie, die ten doel heeft „onze Gemeenten door het verstrekken van brede voorlichting te dienen in de plaatselijke en algehele arbeid".
Ook de uitvoering van het aanvaarde voorstel Utrecht, dat de verschillende Kommissies en Stichtingen opdroeg een grotere samenwerking te betrachten bij de verkrijging van de vrijwillige bijdragen voor het gezamelijke werk, behoort tot de taak van de Aktiveringskommissie.
Als leden hebben in deze Kommissie verder zitting: Voor de UC: ds S. Zijlstra te Eindhoven, voor de UZC: br. G. Planting te Amsterdam, voor de CvdO: ds J. Reiling te Bilthoven ,voor de UBS: br. D. Olijslager te Stadskanaal, voor de „Vinkenhof" dr J. J. Kiwiet te Bosch en Duin. Ds Harkema vertegenwoordigt de ECU in dit gezelschap.
Deze Kommissie heeft een werkkomité benoemd, dat assistentie zal verlenen in het adviseren en verwerkelijken van plannen. Ds Reiling is hiervan voorzitter, dr Kiwiet heeft hierin ook zitting, terwijl ondergetekende als sekretaris is aangezocht en als zodanig ook adviserend lid van de Aktiveringskommissie zelf.
Een en andermaal hebben deze broeders vergaderd en het is een genoegen, om U hier iets van alle plannen en gedachten door te geven.

1960 zal een bijzonder jaar worden!

Bijna staande op de drempel van 1960 laten we al onze Gemeenten, al onze broeders en zusters en vrienden met grote nadruk weten, dat dit nieuwe jaar onder ons bekend zal zijn als „JAAR VAN DE GEZAMENLIJKE ARBEID".
Natuurlijk verrichtten we in Nederland al met elkaar sinds de oprichting van onze Unie (bijna 80 jaar geleden) allerlei werk, maar we hebben de handen door middel van deze nieuwe instantie nóg meer in elkaar geslagen. In 1960 zal elk onderdeel ter sprake komen vanuit onze gezamelijke opdracht ,die de Heer eenmaal aan Zijn volgelingen gaf, om het Evangelie aan allen te verkondigen (binnen en buiten eigen stad, dorp en zelfs buiten eigen land), en hen allen te leren onderhouden, wat de Heer Zijn discipelen geboden had.
We hopen in de gelegenheid te zijn binnenkort al onze Gemeenten één of meer „muurbiljetten" toe te zenden, die in de portalen en zalen van onze Kerken kunnen worden opgehangen, om ons dit jaar aan deze taak te herinneren.

Samenkomsten

In februari worden in alle delen van het land samenkomsten belegd D.V., waar verschillende leden uit diverse Kommissies zullen spreken. De eerste spreker zal allerlei moois uit het totale werk vertellen onder de titel „De arbeid leeft" en de tweede spreker zal ons opwekken tot „Leven voor de arbeid". Deze samenkomsten zijn als volgt geregeld:

4 februari:	Stadskanaal (voor Veenkoloniale Bond).
9 februari:	Eindhoven (voor N. Brabant) .
10 februari:	Deventer (voor Apeldoorn, Arnhem, Zutphen en Zwolle).
11 februari:	Hengelo. (voor geh. Twente plus Daarlerveen en Westerhaar).
14 februari:	Emmen (voor geh. Z.O. Drente).
15 februari:	Groningen (voor Noord. Bond).
17 februari:	Rotterdam-C. (voor geh. R'dam e.o. en 's-Gravenhage en Leiden).
17 februari:	Sneek (v. Z.W. Friesl. en H'veen).
23 februari:	A'dam (v. Utrecht en N.-Holland).
24 februari:	Leeuwarden (voor Friesland).
29 februari:	Treebeek (voor Limburg).

We zijn dankbaar voor de medewerking, die is toegezegd voor het beleggen van deze elf bijeenkomsten, die bijzonder aantrekkelijk en inspirerend zullen zijn. Reserveert U dus alvast de voor Uw gewest of gemeente genoemde datum en bidt, dat ze rijk gezegend mogen worden. De ECU-avonden, die al eerder belegd geweest zijn, hadden een voortreffelijk bezoek en velen kwamen met speciale bussen. Dat verwachten we nu weer en zorgt U dus maar tijdig, dat U er bij bent!
Voor de aanvang van deze samenkomsten zullen aan al onze Gemeenten voldoende mooie folders worden toegezonden, die voor deze gelegenheid zijn samengesteld. Ds H. v. d. Werf te Emmen is de schrijver van de tekst, waarin hij op de hem eigen, boeiende wijze het „Wij reizen met elkander" op onze gezamelijke arbeid toepast.

Zondagen-plan en lectuur

De maand februari belooft dus een drukke maand te worden, waarin we de hoofden bij elkaar steken, om te luisteren en de harten te laten samenbinden in de liefde voor het werk des Heren.
Maar ook daarna blijven we aktief. We hebben verschillende geschikte zondagen uitgezocht, die we elk jaar willen „vieren" waarop we in de diensten, de jeugdavonden en andere samenkomsten op één der

---

Redaktie en administratie wensen al de lezers van ons goede weekblad een gezegend 1960! Dat ons blad ook in dit nieuwe jaar zijn zegenrijk werk mag voortzetten met steeds méér nieuwe lezers!

---

onderdelen van ons werk de aandacht vestigen.
Zondag na Pasen (24 april): Vorminszondag. Zondag na Pinksteren (12 juni): Zendingszondag. 2e Zondag in september (11 sept.): Evangelisatie-zondag. 2e Zondag in november (13 nov.): Kerkbouw-zondag.
Ook weer voor elke zondag zal een folder worden uitgegeven, die over de betekenis van het betreffende stuk werk handelt.
Totaal krijgen we dus in 1960 vijf folders. Deze worden uniform uitgevoerd en indien U deze zuinig bewaart, vormen ze samen een aardig „bundeltje" over ons gezamelijke werk!
We geloven, dat we daarmee voldoen aan onze opdracht ,om U allen te dienen met een brede voorlichting, die ons helpt ons totale werk goed te overzien.

1960, jaar van gezamelijke arbeid.

Nog even en 1960 doet zijn intrede!
Wilt U reeds nu bij Uw gebeden voor dit nieuwe jaar ook al die gezamelijke arbeid gedenken? En wilt U dit blijven doen, het gehele jaar door?
God wil ons állen gebruiken voor de grootse taak, die Hij ons ook állen op de schouders legde — binnen en buiten ons goede Vaderland — totdat Zijn Koninkrijk aanbreekt.

Utrecht Broertjes

Tijd en eeuwigheid in het Oude Testament

Dat er in oude tijden geen horloges waren is ieder bekend. Wat een gemak levert ons zulk een instrument op, gedragen in vestzak of aan de pols. In vroegere tijden moest men zich behelpen met de natuurverschijnselen. Het meest eenvoudige was de wisseling van nacht en dag. In het scheppingsverhaal ontmoeten we reeds deze wisseling, „het was morgen geweest en het was avond geweest, de eerste dag". Op deze wisseling, veroorzaakt door zgn. kosmischlicht, volgde op de 4e scheppingsdag, de zon en maan. En deze waren volgens Gen. 1 : 14 „tot aanwijzing zowel van vaste tijden als van dagen en jaren".
Wat het jaar betreft, wist men toen nog niet, dat dit te maken had met de wenteling van de aarde om de zon. Het jaar werd toen bepaald door de wisseling der jaargetijden. Wat de maanden betreft, was het „wassen" en „het afnemen" der maan bepalend. De latere astronomie, beoefend in Babylonië en Egypte, fixeerde meer precies dan de jaargetijden, de duur van het jaar.
In het klassieke Hebreeuws schijnt geen woord voor „uur" te bestaan. De dag werd ingedeeld als volgt: morgen, middag, avond. Dit blijkt b.v. uit Jer. 6 : 4 (de bestorming van Jeruzalem)

Komt aan, laat ons oprukken
op den **middag**!
Wee ons, want **de dag** verstrijkt
de **avond**schaduwen worden langer.

De nacht werd verdeeld in 3 waken, in Richt. 7 : 19 is sprake van een „middelste" **nacht**wake. Het is belangrijk op te merken, dat vooral de **inhoud van de tijd** op de voorgrond treedt. Het langer worden van de schaduwen, als sprake is van avond, de nacht wordt gekenmerkt door het **waken** (nacht-wake).
Zo wordt ook het jaar gekenmerkt, door de inhoud, d.w.z. door wat het jaar vult. We lezen in Gen. 8 : 22 „voortaan zullen, zolang de aarde bestaat, zaaiing en oogst, koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht niet ophouden".
Voorts wordt de tijd ook aangeduid met „vroege regen en spade regen". Wat wij het kerkelijk jaar zouden noemen, is er de vulling met drie hoofdtijden, het feest van de ongezuurde broden, het feest van de „hutten" en het wekenfeest (aan het eind van de voorjaarsoogst).
Het woord voor tijd in het hebreeuws staat in verband met een woord dat „gebeuren" betekent. Tijd is wat je „ontmoet" op je levensweg. De uitdrukking „morgen om deze tijd", wijst er op, dat er nog geen uurwerk bestond. Later — in de tijd van Achaz — lezen we van „graden in een zonnewijzer". Het woord tijd wordt gebruikt in verband met schemering, zonsopgang of ondergang. Verder wordt het woord tijd verbonden aan zaaien, oogsten, ploegen, het vee binnenhalen, het wederkeren van de vogels, soms ook aan de gebeurtenissen van het mensenleven, als geboorte, ouderdom, dood. (Dit laatste treffen we vooral in het boek Prediker aan).
Soms wordt het woord tijd verbonden aan gebeurtenissen die het maatschappelijk leven betreffen, de tijd van eten, de tijd waarop de koningen plegen ten strijde te trekken (2 Sam. 11 : 2), de tijd waarop verantwoording wordt afgelegd van daden, die men heeft begaan, de tijd waarop men een bepaald woord spreekt (hoe goed is een woord op zijn tijd).
Ook wordt de tijd verbonden aan Gods handelen en het doen van de mensen. Zo is er een tijd waarop men Hem aanroept of een **vindens**tijd, tijd van Zijn welbehagen en een tijd van Zijn toorn. Tijden waarin God de mens of Zijn volk bezoekt. Er is ook sprake van de tijd van het einde, waarin de ongerechtigheid tot het hoogtepunt gestegen is, ook wordt de tijd verbonden aan wat in de toekomst ligt, zodat de profeet Zacharia kon spreken van een tijd, waarop het des avonds nog licht zal zijn (waarin de natuur dus veranderingen ondergaat).
Daniël spreekt van de tijd van het einde.

— o —

Nu nog iets over het begrip eeuwigheid (hebr. olam), een woord dat in verband staat met iets dat **ver-weg** is, zowel wat plaats of tijd aangaat.
Wat ver weg is, kan opgevat worden zowel van het verleden, als van het toekomstige. Zo is de wijsheid er vanaf het begin der wereld. Spr. 8 : 23 „van eeuwigheid aan ben ik geformeerd", eeuwigheid gezien naar de toekomst betekent wat blijvend, permanent is (b.v. de aarde staat in eeuwigheid, de maan zal voor eeuwigheid (altoos) vaststaan. **Het begrip eeuwigheid, wat ver-verwijderd is gaat dus zo langzamerhand over in dat wat blijvend is.**
Het eeuwig zijn, krijgt **bijzonder betekenis als het over God gaat.** Zo is God „van eeuwigheid tot eeuwigheid", dat wil dus zeggen van de meest verre tijd, tot de meest verre toekomst. „Van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God". Dat wil niet zeggen, dat God daarmede boven de tijd geplaatst wordt, in die zin dat Hij losgemaakt wordt van de wereld, die Zijn schepping is. Wel staat God boven alles, Hij is immers de Heer!
Ik kan niet nalaten hier weer te geven de woorden van Jes. 40 : 28 „Weet gij het niet, hebt gij het niet gehoord? Een **eeuwig God** is de Heere, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat, Zijn verstand is niet te doorgronden". Daarom kan Hij genoemd worden **„de Rots der eeuwen"**, een **„Eeuwig Licht", de levende God.** Daarom kan God zweren: „Zo waar Ik in eeuwigheid leef (Deut. 32 : 40), daarom is **Zijn Rijk eeuwig.** Zijn naam is eeuwig, Zijn Raad bestaat in eeuwigheid, Zijn goedertierenheid en trouw zijn eeuwig.
Dat God eeuwig is, werd aan Zijn volk duidelijk gemaakt **door de inzettingen die Hij gaf.** Zo gaf Hij aan Israël Zijn verbond. (Hij gedenkt voor eeuwig aan Zijn verbond), zo was het **Pascha** een eeuwige inzetting, eveneens het **Davidisch Koningschap** (Zijn stoel zal vast zijn (n.l. van David) tot in eeuwigheid (2 Sam. 7 : 29). God gaf **Palestina** tot een eeuwige bezitting, hoewel Jeremia er op wijst, dat er ook voorwaarden gegeven zijn, n.l. het niet achterna lopen van andere goden. Ook **Israël** zelf, als het volk van den Eeuwige — geprezen zij Zijn Naam — is **het eeuwige volk,** want God woont in zijn midden en Hij stelt Zion tot een lof en vreugde voor alle geslachten (Jes. 60 : 15).
Dit was genade, van God geschonken, waarop het volk antwoordde door haar gehoorzaamheid en het dienen van den Heer in de eredienst.
Het eeuwenlange ritueel, moet het volk duidelijk maken dat God de Eeuwige is. God heeft Zijn volk lief met een eeuwige liefde!

Doch deze beleving van den Eeuwige in de eredienst, vond ook plaats bij de **persoonlijke mens.** Daar is het verlangen om eeuwig in Gods tenten te wonen, daar horen we de psalmist zeggen „Gij zult zijn voor mijn gemoed, mijn Rots, mijn deel, mijn eeuwig goed". Er was het verlangen nabij God te zijn. **De tijdelijke mens zoekt steun en hulp bij den Eeuwige.** Bij Hem is de fontein des levens! In Ps. 133 (berijmd) ons zo bekend: „waar liefde woont . . . en **'t leven tot in eeuwigheid".** Hier nadert het O.T. **heel dicht het N.T.,** waar het eeuwige leven ons getoond wordt, door God in Christus ons geschonken. Het tijdsbegrip is hier van **kwantiteit overgegaan naar kwaliteit.** De mens is tijdelijk, God is eeuwig. In later eeuwen werd het eeuwige leven nog — misschien mag ik het woord onderstreept gebruiken — door het feit, dat de **opstanding der doden,** in het gezicht kwam. In Dan. 12 : 3 „Velen van hen die slapen in het stof der aarde zullen ontwaken, dezen **tot eeuwig leven** en genen tot versmading". Rots der Eeuwen — laat mij schuilen aan Uw hart!

D.S.

NADER BEZIEN

Viering Oud- en Nieuw.

Het is een bekend feit, dat in vele streken van ons land de kerken op oudejaarsavond overvol zijn. Met de doordringende geur van de die dag gebakken oliebollen behoort de oudejaarsavondkerkgang tot de onmisbare ingrediënten van een éénmaal per jaar voorkomende weemoedstemming.
Op nieuwjaarsmorgen zijn de kerken dan weer leeg; de weemoed is zo goed als geheel verdwenen, wat er nog rest aan stemming is omgekeerd evenredig aan de hoeveelheid overgebleven oliebollen en appelflappen. De magische klokslagen van het middernachtelijke uur heeft men weer overleefd en daarmee is het besef van vergankelijkheid weer weggeduwd tot de volgende oudejaarsavond.
In vele agenda's, kijk de nieuwe die U zich hebt aangeschaft er maar eens op na, staat het „feest" van oud- en nieuw genoteerd als een „christelijke feestdag". En als zodanig wordt het dan ook gevierd; ja dikwijls met meer plechtigheid, overgave en toewijding — de oudejaarsavond — dan de bij uitstek christelijke vierdagen als Hemelvaartsdag en Pinksteren....
Nu moet men ons goed begrijpen: er is niets op tegen wanneer de gemeente van Christus op oudejaarsavond en nieuwjaarsmorgen bijeen komt. Er is ook niets op tegen wanneer men die dagen dankbaar is voor ontvangen zegeningen en zich opnieuw toevertrouwt aan de Heer van alle leven.
Maar, christenen mogen oud- en nieuw niet vieren als christelijke feestdag, want dat is het beslist niet! Christenen mogen zich niet laten ondergaan in de golven van weemoed en vergankelijkheidsbesef.
Natuurlijk, wij staan en leven nog midden in deze wereld. Dat betekent ook, dat het gebeuren in de natuur: de „wending" van de zon, het lengen der dagen, ons áán gaat; als mensen die nog in deze wereld zijn. Maar, tegelijk, wézenlijk raakt het ons niet.
De kalender waarnaar de gemeente leeft is een andere dan die van deze wereld. Die van de wereld geeft de kringloop van deze tijd aan. De vicieuse cirkelgang van oud- en nieuwjaar.
De kalender van de gemeente geeft de overwinning op de vergankelijkheid en de weemoed, de doorbreking van déze tijdscirkel aan.

v. D.

De zin van de zondag

In 1957 werd door het Nederlands Gesprekcentrum een commissie „De zin van de zondag" benoemd. In deze commissie hadden niet alleen Protestanten zitting, maar ook Rooms-Katholieken en leden van het Humanistisch Verbond. De resultaten van hun arbeid zijn neergelegd in een geschrift[1]).
Het boekje omvat een viertal hoofdstukken, waarvan het eerste zich bezig houdt met de historische achtergronden van de Joodse Sabbat en de christelijke zondag; daarna worden de godsdienstige- en levensbeschouwelijke aspecten van de reformatorische-, rooms-katholieke- en humanistische zijde nader belicht.
In hoofdstuk 2 wordt gesproken over het zondagspatroon ;de wijze dus, waarop de zondag in diverse kringen gezien en doorgebracht wordt. Een volgende hoofdstuk handelt over de gevaren, die de zondag bedreigen, van binnenuit zowel als van buitenaf, waarbij de commissie unaniem tot de conclusie komt, dat zij het behoud van de gemeenschappelijke zondag één van de belangrijkste sectoren acht in het geheel van de strijd om het behoud en de verdieping van onze cultuur.
Het vierde hoofdstuk noemt een aantal mogelijkheden en wenselijkheden t.a.v. de zondagsarbeid en de besteding van de zondag.
De commissie blijkt zich dus voornamelijk te hebben bepaald tot het belichten en formuleren van de (historische- en godsdienstige) achtergronden. Wel heeft zij enkele practische consequenties trachten aan te geven, maar op de z.g. glijdende werkweek heeft ze niet uitvoerig kunnen ingaan. Dat neemt niet weg, dat het geschrift zoals het voor ons ligt, beslist de moeite waard is om te worden bestudeerd. Met name onze voorgangers en ambtsdragers, maar ook onze opvoeders en jeugdwerkers zullen het met vrucht kunnen gebruiken, terwijl het tevens in bijbelkring of gespreksgroep dienst kan doen.
Het boekje kan, zoals trouwens al de overige publicaties van het N.G.C. worden besteld bij de erkende boekhandel of bij de uitgevers J. H. Kok te Kampen, Het Spectrum te Utrecht en W. P. van Stockum & Zn. te 's-Gravenhage. Hartelijk aanbevolen!

J. A. B.

1) Dr R. Schippers, e.a., *De zin van de zondag.* Publicatie no. 18 van het Nederlands Gesprekcentrum. Kampen/Utrecht — Antwerpen/Den Haag, 1959. 28 blz. ingen. *f* 1,50.

BROkSTUKkeN

Ik zag ze door het raam van mijn studeerkamer: Zo'n vijftien kinderen, groot en klein, die samen een machtige vesting bouwden van zand en stenen. De groten opereerden met de schop van vader, de **kleintjes hadden hun** eigen speelgoedschopje. Geestdriftig, verloren in hun ernstig spel, werkten ze samen.
Toen zag ik ook die ene jongen ,lang en erg mager, die aan de kant stond en stiekum steentjes en kluitjes aarde naar de bouwers wierp. Beschuldigd van sabotage, ontkende hij, maar wel meende hij te moeten zeggen dat het een „rot"fort was, helemáál geen fort, het léék er niet op!
Enkele bouwers luisterden, stapten uit de „bouwput", bekeken hun werk door de ogen van de criticus voornoemd, sloten zich bij de lange magere aan en gingen tenslotte **meehelpen** modder te gooien naar de bouwers. Vijf minuten later was er een complete oorlog gaande en de bouw lag **zielig stil....**
De criticus, die bij het bouwen het heft in handen had willen hebben en niet aanvaard was en die daarna in de oppositie gegaan was, had zijn zin.
„Dat zijn nou kinderen", zegt U. „Die kunnen nauwelijks een paar uurtjes samen spelen zonder ruzie te maken".
Jaja.
Maar de grote mensenwereld kent de oppositie toch ook maar! En het gooien met modder naar hen die bouwen. Gaat men in de politiek soms niet doelbewust in de oppositie, eenvoudig omdat men niet meeregeren mag of wou?
Om zich een houding te geven?

En hoe gaat het soms in de gemeente van Jezus Christus? Ook daar is de „lange magere” niet onbekend. Hij werpt stiekum met modder, ontkent alles maar meent toch te moeten zeggen dat het maar een zielige beweging met die gemeente is. Is het eigenlijk wel een gemeente? En dan zijn er vast wel enkelen die uit de „bouwput” stappen en door het vergrootglas van de criticus naar de fouten kijken, het mooie voorbij, om daarna ook mee te gaan doen met moddergooien. Ach ja, de gemeente van Christus kent en kende ook complete oorlogen, waarbij het werk zielig bleef liggen....

Over kinderen gesproken: De lange magere ontketende maandagmorgen zijn oorlog, maar maandagmiddag bouwde hij al weer mee, met de anderen. En het fort verrees. Hoe hebben die kinderen dat toch. Hebben ze dan niet eens een volle dag nodig om het „uit te praten”? Kan dat nu wel zo vlug weer echt goed zijn?

Wij wijzen doen er soms jaren over. Ik vertrouw het niet helemaal.....

Die wijsheid van ons ouder en namelijk. Maar heeft de opposant wel altijd alleen de schuld? Waarom staat die ene figuur daar zo eenzaam aan de kant, ook al gooit hij dan misschien met steentjes? Hebben we hem verwaarloosd, niet hartelijk en broederlijk binnen de kring getrokken? Waren we te druk met onszelf en onze eigen vrienden om op hem te letten?

Namen we hem niet op, omdat hij misschien wat ánders was? Sprak hij misschien met een ander accent? Had hij wat andere ideeën en gedachten? Een gemeente doet er goed aan te letten op de figuren aan de rand en aan de kant. Daarbij moet ze dan meer acht geven op de man zèlf dan op de steentjes. Ja, en soms gooit een mens een ander met steentjes om de aandacht op zich te vestigen. Om kennis te geven van zijn (verwaarloosde) presentie. Soms zijn de steentjes vuurpijlen van een eenzaam mens, in nood. Dan, lezer, niet te wapen, maar er op uit met de reddingsboot. Toegerust met de tact der liefde.

Er zijn er ook die aan de kant staan, omdat het met hun geloof niet in orde is. Omdat ze niet lèven in de dingen van hun hemelse Vader. Ze zijn het gevoel van het deelgenootschap in het Koninkrijk kwijt. Een redacteur van een onzer gemeentebodes vertelde eens over een begrafenis. Binnen waren ontstelde en verslagen mensen. Een traan.... een droge snik....

't Waren uitingen van leed.

Buiten stonden enkele mensen in hun zwarte jassen met de hoge hoed in de hand. Een onderdrukte lach onderstreepte de grap, die er verteld werd. Wat een groot contrast.

De ene groep mensen wist zich betrokken bij het sterfgeval, de andere groep niet.

Daarin lag het verschil.

Iedere Gemeente heeft zijn muurbloempjes die niet meedoen aan de dans. Die niet reageren op de muziek. Die boos kijken of verdrietig. Hoe dan ook: in beide gevallen zijn ze toch eenzaam, alleen. Laten we acht geven op de muurbloempjes, om Christus wil.

Wf.

Een nieuwe rubriek

In dit nummer vindt U voor het eerst de **rubriek: *„75 jaar geleden”*.**

We hopen dat U deze kleine stukjes uit ons weekblad van driekwart eeuw geleden met evenveel genoegen leest als wij, toen we die oude jaargang bestudeerden. Dat de geschiedenis ons leert en, dat er „niets nieuws onder de zon' is zal U duidelijk worden!

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

IN GESPREK MET DE LEZERS

In ontving een schrijven van **Br G. B. te H.** naar aanleiding van Openb. 1 : 10, de reeds eerder behandelde kwestie van „de dag des Heeren”. Deze broeder drukt zich in zijn schrijven wat positiever uit, dan ik in mijn antwoord. Volgens hem is er maar één opvatting mogelijk n.l. de **zondag.** Hij is het dus met mijn zienswijze eens, doch komt er langs een andere weg. Het is daarom, dat ik er nog eens op terug kom. Genoemde br schrijft dan:

„De apostel Johannes ziet Openb. 2 en 3 op zondag. Het gaat hier niet over de toekomstige „dag des Heeren”, want dezen ziet hij pas in hoofdstuk 4 : 1 „hetgeen **na dezen** geschieden zal”. Wat dan volgt slaat op de dag of toekomst des Heeren, en die zal hij ook wel niet in één keer gezien hebben”.

Met deze opmerking kan ik het wel eens zijn. Met hoofdstuk 4 begint inderdaad een nieuw gedeelte. De vorige hoofdstukken geven het roepingsvisioen, zoals we het ook bij de O.T.-profeten aantreffen en voorts de opdracht tot het schrijven van de 7 brieven aan de 7 gemeenten van Klein Azië. — Over dit punt sluiten we nu de discussie. Wij danken Br G. B. voor z'n schrijven.

Een andere schrijver Br H. J. G. te A. komt met de volgende vraag:

„Is de opname der gemeente, den Heere tegemoet in de lucht, zoals Paulus het beschrijft in 1 Thess. 4 : 13, 1 Kor. 15 : 50-52 gelijk te stellen met Matth. 25 : 31-46. Met andere woorden, zal dan het volkeren-oordeel tevens de ontrukking der gemeente zijn?”

Het komt mij voor dat de verbinding van 1 Thess. 4 : 13 en volgende verzen met 1 Kor. 15 : 50-52 juist is. Daar gaat het over de opname der gemeente en de opstanding der gelovigen, **de eerste opstanding.**

Doordat men onder de invloed is gekomen van de apostolische geloofsbelijdenis en wel meer bepaald het artikel dat luidt: „vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden”, is er bij velen de mening, dat Zijn komst tegelijk het einde van alles is. In een 12-tal artikelen kan ook niet alles gezegd worden. Alle geloofsformules zijn menselijke pogingen om de waarheid van het Evangelie tot uitdrukking te brengen, doch de boodschap is zo rijk, dat ze zich niet laat persen in het corset van kerkelijke geloofsbelijdenissen. Daarom hebben ze een betrekkelijke waarde, en is het onjuist ze dezelfde waarde toe te kennen, als die welke aan de H. Schrift zelf wordt toegekend.

Wanneer de Gemeente opgenomen is —

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. MATTH. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. MARK. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	WORDEN FRANCO INGEWACHT BIJ DE REDACTIE.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . - 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer . . . . . - 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden

De eerste kerstdag was voor ons een ware feestdag, 's morgens bepaalde onze broeder de gemeente bij het kindeken in de kribbe, en wekte haar op, om door leven en wandel te bewijzen, „dat de in Bethlehem geboren Heiland” ook in haar eene gestalte verkreeg.

's Morgens te 3 ure verzamelden zich 125 kinderen bij het huis van Broeder G. de Vries. Zij zouden feestvieren in een tot dat doel ingerichte schuur, die daartoe bereidwillig was afgestaan.

Onder het zingen van geestelijke liederen ging het nu in orde geschaard den weg langs naar genoemde schuur, waar een welversierde boom gereed stond.

Allen juichten bij het binnentreden, niet alleen de kleine, maar ook de grote menschen, die in massa waren opgekomen om de blijde kinderen te zien en te hooren wat er gesproken zou worden.

De kinderen beantwoord(d)en de vragen die hen gedaan werden, zeer juist en vele Psalmen en teksten, zoowel uit het oude als uit het nieuwe testament werden door hen opgezegd, terwijl zij ruim onthaald werden op chocolade, koek en krentebrood.

Aan het einde van het feest kregen allen nog iets mede naar huis, nl. boekjes waartoe wij in staat waren gesteld door de Broeders J. de H., J. H. en N. v. B. die wij daarvoor onzen hartelijken dank betuigen, alsmede onze Broeder C. P., die ons eene gift in geld had gezonden.

Na het feest vertoefde de gemeente nog eenige tijd ten huize van den voorganger waar nog menig woord en lied gehoord werd tot eer van Hem, die ons heeft verlost door Zijn zelfsovergave.

(Uit een gemeentebericht van Haulerwijk, „De Christen” 1 jan. 1885)

gaat het leven hier op aarde nog voort. Aangezien wij slechts een korten tijd te leven hebben, is het menselijk te menen, dat alles in korten tijd moet verlopen. Doch bij de Heere zijn duizend jaren als één dag! Neem b.v. de opstanding der doden. Deze is in feite reeds begonnen. Christus is de eerste die opstond. Daarmede is het niet afgelopen, de opstanding reikt verder. Er volgt een opstanding van hen „die in Christus ontslapen zijn"! en ook dan is het nog niet afgelopen. De opstanding der doden reikt nog verder. In Openb. 20 lezen we: „en de zee gaf de doden, die in haar waren; en de dood en de hades (dodenrijk) gaven de doden, die in hen waren". Evenals „de opstanding" verloopt in verschillende étappes, zo ook de dag des Heeren, die we ons niet als een menselijke dag van 24 uren moeten voorstellen. Ook het komen Gods tot de mensen, moet gezien worden over een langen tijd. God kwam eertijds tot de mens op verschillende wijzen, in de gedaante van een engel, (denk aan de geschiedenis van Abram b.v. Gen. 18 : 1), in de dagen van Mozes verscheen God in een brandend braambos, én op Sinaï in vuur en donder. In de nieuwe bedeling verscheen God in Christus, en na diens heengaan kwam God tot ons in de H. Geest en zo is daar dat komen Gods, dat voortgaat en weer een bijzonder punt heeft, — als Hij **andermaal** Christus in de wereld doet komen — de wederkomst!

De opname is een „fase" in dit komen, daarom voel ik er niets voor om van twee wederkomsten te spreken. De wederkomst wordt, als ik het zo mag zeggen, ingeleid met „de opname der gemeente", en vindt zijn voortgang in het oordeel. De gelovigen worden geoordeeld, maar **niet** veroordeeld „want **wij allen** moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, **naardat hij gedaan heeft,** hetzij goed, hetzij kwaad". Onze werken komen dus ook in het gericht (zie 1 Kor. 3 : 13), het is mogelijk — God beware er ons voor — dat onze werken zonder vrucht zijn, en dat er geen loon ontvangen wordt. Een aansporing om ons ook eens af te vragen „hoe staat het met onze werken?" Wordt door onze werken de hemelse Vader verheerlijkt? — Doch als we geloven, worden we behouden ook zonder loon.
Het komen Gods gaat voort, **na de opname der gemeente** zal het verderf zich voortzetten. Immers „het zout" is uit de wereld weg genomen. De Satan, de Antichrist, de valse profeet krijgen hun kans. Doch ook dan laat God de wereld, die Zijn wereld is, niet los. God zal zorgen voor een getuigenis (Openb. 11), doch zij die dan tot geloof komen, zullen een zware weg gaan. Dat is **de Gemeente van de eindtijd,** die dezelfde gestalte zal aannemen, als de Gemeente in de dagen van Johannes. Dan komt het aan op „lijdzaamheid" (volharding). Johannes troostte met zijn boek de Gemeente van zijn tijd, — maar de lijn aan het eind buigt zich terug naar het begin, m.a.w. de gemeente van de eindtijd komt in dezelfde omstandigheden, als die onder de heerschappij van de Romeinse keizers als Nero, Galigula en anderen. — Vandaar dat de Openb. v. Joh. actueel blijft.
Terstond nà de verdrukking dier dagen, zal in de hemel verschijnen het teken van de Zoon des mensen (Matth. 24 : 29). Met opzet heb ik, om niet te uitvoerig te worden, Israël buiten beschouwing gelaten.(Dat God ook met Israël verder gaat men ik te lezen in Openb. 7 : 1-8; Openb. 15 : 3; Openb. 21 : 12). Dit verschijnen is het eindpunt van het komen Gods in deze bedeling, het is het moment, dat het **Koninkrijk Gods** zich in kracht en heerlijkheid openbaart **en** dit betekent: oordeel en verlossing.
Oordeel over de anti-christelijke, anti-Goddelijke machten, **oordeel over de volken.** En hiermede zijn we dan gekomen bij wat de steller van de vraag aanroerde, n.l. Matth. 25 : 31 en volgende verzen: **het oordeel** van de volkeren en de verlossing van hen, die de zaligheid beerven. — Wat van het komen Gods en van de opstanding werd gezegd is ook van toepassing op het koninkrijk. Ook

NEW YEAR'S GREETINGS FROM THE BAPTIST WORLD ALLIANCE

New Year's 1960

Greetings in the name of Christ to all our Baptist world fellowship and to all who love and serve the Lord Christ in spirit and in truth.
The New Year will be one of special significance to Baptists around the world because next June 26 toJuly 3 many of us will gather for our Tenth Baptist World Congress in Rio de Janeiro, Brazil. Our text for this significant gathering will be „Jesus Christ is Lord." Since this is our first Congress in South America, we covet your prayers that we may bear a worthy witness for Christ on that great continent.
In many lands, this new year will see a special emphasis on Evangelism, Bible Study and Membership Training.
We pray God's blessing on theese endeavors. In some lands independence will bring to our people new opportunities for leadership and service. In other areas some believers may face persecution and hardship as they witness for Christ. In everey land we are face to face with the forces of evil and unrighteousness. May we be strong in the Lord and the strength of His might and ever eager to promote justice and brotherhood, righteousness and peace.
May de grace, mercy and peace of God our Father, Christ our Saviour, and the Holy Spirit our Comforter, guard and keep our minds and hearts and bless our every effort for Christ our Lord.

Theodore F. Adams, president
Baptist World Alliance.

NIEUWJAARSGROETEN VAN DR TH. F. ADAMS (president B. W.A.))!

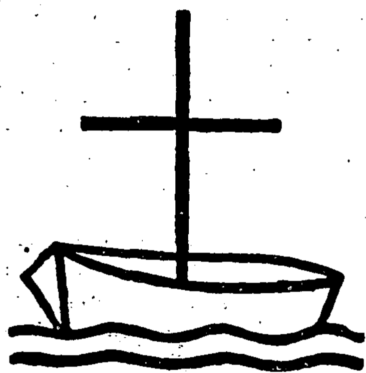
In de naam van Christus groeten we onze gehele baptisten-wereldgemeenschap en allen die de Heer liefhebben en dienen in Geest en Waarheid!
Het nieuwe jaar zal een belangrijk jaar zijn voor de baptisten in héél de wereld want velen van ons zullen elkaar ontmoeten op het tiende Baptisten-Wereldkongres ,dat van 26 juni tot 3 juli a.s. gehouden zal worden in Rio de Janeiro, *Brazilië.*
Het motto voor deze belangrijke bijeenkomst zal zijn: „Jezus Christus is Heer".
Daar dit ons eerste kongres in Zuid-Amerika zal zijn vragen we U dringend er veel voor te bidden, opdat we een waardig getuigenis voor Christus in dat grote werelddeel mogen uitdragen!
In vele landen zal dit jaar bijzondere aandacht besteed worden aan evangelisatie, bijbelstudie en vorming. We bidden om Gods Zegen op al deze pogingen.
In enkele landen zal de verkregen onafhankelijkheid onze mensen nieuwe mogelijkheden bieden, zowel voor de leiding als voor heel de arbeid. In andere gebieden daarentegen zullen de gelovigen bij hun getuigenis van Christus vervolgingen en moeilijkheden moeten trotseren. In *ieder* land staan we oog in oog met de machten van het kwaad en de ongerechtigheid. Laat ons sterk zijn in de Heer en in Zijn kracht en laat ons er steeds op uit zijn recht en broederschap, gerechtigheid en vrede te bevorderen!
Dat de genade, de barmhartigheid en de vrede van God, onze Vader, van Christus, onze Verlosser en van de Heilige Geest, onze Vertrooster onze harten en zinnen vervulle en al onze inspanningen voor onze Heer Jezus Christus zegene!

Theodore F. Adams, president
Baptisten-Wereldalliantie.

dat is er reeds nu (begonnen met de eerste komst van Christus, de Koning) maar het zet zich voort en vindt in de wederkomst z'n laatste openbaring. In dat oordeel gaat het om de houding, die men tegen Christus, aanwezig op aarde in de Zijnen, heeft aangenomen. Naar sommiger mening heel bijzonder de houding, die men tegenover Israël heeft aangenomen, wij denken aan Gen. 12 : 3 „Ik zal zegenen, die u zegenen en vervloeken (daad van de rechter), die u vloekt (min-acht)". Dit komt mij voor wel juist te zijn, maar te beperkt. Heeft Christus ook niet Zijn broederen onder hen, die niet van Israël zijn?

Het antwoord op de vraag, kan als conclusie uit het voorgaande worden getrokken, n.l. **de opname der Gemeente is iets anders dan het oordeel over de volken.** Beiden zijn momenten (begin en eindpunt) van het komen van Christus, van de wederkomst. Zowel **het tijdstip** van de opname, als van de vestiging, openbaring in heerlijkheid van Zijn Koningsheerschappij, zijn ons **onbekend.** (Matth. 24 : 36 „van dien dag en die ure weet niemand"). De schrijver van deze brief wijst op de scheiding genoemd in Matth. 24 : 40-41, deze scheiding kan geplaatst worden op één lijn met die van de volken in Matth. 25. — In Matth. 24 de **scheiding van personen,** in Matth. 25 **die van volken.** Het komt mij voor dat de scheiding in Matth. 24 : 40-41 (twee op de akker, twee vrouwen de molen malend) zowel geldigheid heeft voor de **opname** der gemeente, als **ook voor de komst** van Christus in Zijn koninkrijk. D.S.

Gaarne ontvangen we vragen van onze lezers op bijbels terrein. U kunt ze zenden naar mijn adres: Jachtlaan 54, Apeldoorn.

OECUMENIA

We vernemen dat prof. dr W. F. Dankbaar die als voorzitter van de Raad van Kerken in Nederland aftredend was en herkiesbaar op de 18 december gehouden vergadering met algemene stemmen is herkozen.

Ds J. Broertjes te Utrecht werd op dezelfde vergadering gekozen, eveneens met algemene stemmen, tot lid van het moderamen (assessor) in de plaats van ds H. J. de Kievid te Eindhoven (Remonstrants), die dit jaar aftredend was en niet herkiesbaar.

Met ds Broertjes doet de eerste baptist zijn intrede in het „dagelijks bestuur" van de Oecumenische Raad van Nederland! Gelukgewenst met deze benoeming, ds Broertjes!

Reeds vijf maal heeft de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland een bijbelrooster uitgegeven. Het zesde, dat voor 1960, is thans verschenen. Voor het lezen van een bijbelgedeelte 's ochtends en 's avonds zijn gedurende bepaalde perioden van het jaar opeenvolgende tekstgedeelten aangegeven.

Deze kleine wegwijzer kan zeer behulpzaam zijn bij het lezen van de bijbel.

Men kan deze bijbelrooster ontvangen door storting van *f* 0,25 op giro 322105 ten name van de Stichting ten dienste van de Oecumenische Raad in Nederland, Janskerkhof 15; Utrecht.

v. D.

MEDEDELINGEN

Het sekretariaat der gemeente te *Deventer* wordt thans waargenomen door: H. Koopman, Zaagmolenstraat 5, Deventer.

Gaarne nodigen wij U uit tot het bijwonen van de Instituëringsdienst van de Baptistengemeente *„IJmond"* op D.V. *zondag 10 januari 1960,* des namiddags half vier. Deze dienst wordt geleid door ds J. van Dam te Haarlem. In deze dienst zal tevens de bevestiging van ouderlingen, diakenen en diakones plaats vinden.

De dienst wordt gehouden in de Doopsgezinde kerk, Helmstraat, (Oud-)IJmuiden.

De secr. de gemeente i.o.,
N. Mik

Geyssenveldplantsoen 183
IJmuiden.

ABONNEES,

die nú het abonnementsgeld betalen (*f* 9,— over 't hele jaar 1960 of *f* 4,50 over 't eerste halfjaar, of *f* 2,25 over het eerste kwartaal) door storting op giro 9260 t.n.v. de Unie-Arnhem, besparen voor zichzelf de incassokosten (40 ct per keer) en het Unie-bureau veel werk. Daarom: gireer nu het abonnementsgeld!

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor Muntendam: ds Ph. Lindeman Wzn. te Staveren.

Gemiddelde opbrengst

In „Nader Bezien" van 18 december jl. uitten we de wens, dat vanuit het Unie-bureau de totale opbrengst van onze gemeenten zou worden gepubliceerd; de bedoeling daarvan was, uiteraard, om aan de hand van dat bedrag de gemiddelde bijdrage per lid per jaar vast te stellen.

Iemand uit onze lezerskring maakt ons er op attent, dat de ECU wèl ieder jaar de gemiddelde opbrengst van de „gesubsidiëerde" gemeenten bekend maakt in het jaarverslag der Unie. Over 1958, zo blijkt uit dat verslag, bedroeg dit gemiddelde *f* 113,—!

Misschien kan dit bedrag gelden als het gemiddelde uit ál onze gemeenten?

v. D.

ADVERTENTIES

Ingegaan tot Gods rust zuster

ALLEGONDA VAN GASTEREN-VERHAPPEN

in de leeftijd van 68 jaar.

„Mijne genade is U genoeg"

Baptistengemeente te Haarlem, 27 dec. 1959

Heden is in het Diaconessenhuis te Emmen in Jezus ontslapen onze zuster, schoonzuster en tante

MARIA ALEXANDRINE DE HART

echtgenote van wijlen ds J. Hekhuis, in de leeftijd van bijna 76 jaar.

„Nooit zag 'k vriend die zo trouw was als Jezus"

De familie.

Emmen, 26 december 1959.

De rouwdienst vond plaats op woensdag 30 dec. in de Bapt. Kerk te Valthermond, waarna de begrafenis te Valthermond-west volgde.

Hotel-pension „Dreyeroord"
OOSTERBEEK bij Arnhem
Telefoon 08307 - 3169

Fam. W. VEENSTRA, MUSSELKANAAL, wenst alle brs en zrs en vrienden bij de intrede van 1960
een rijk gezegend jaar toe.

Gezegend 1960 toegewenst voor alle bekenden en vrienden door
Fam. H. SEVERS, o/d berg 11, BUNDE (Limb.) en
Mej. M. v. d. SLUIS, Beukenburgerlaan 2a, GROENEKAN.

Aan alle broeders en zusters **Gezegend Nieuwjaar.**
Fam. PLEVIER, Pastorie Nw. PEKELA

Fam. E. INBERG, „Us Honk", ANNEN (Dr.)
p.f.

Wij wensen U **een gezegend 1960 toe.**
Heerlen, J. A. MATERS
U. MATERS—OPPENHUIS

Wij wensen U allen **een Gezegend 1960** op grond van Phil. 4 : 19.
Fam. VISSER, Past. WORKUM

Aan mijn familie en alle verbondenen in Christus: **Gods zegen voor 1960.**
FROUKJE VISSER, 1435 Sr. Stoneman, ALHAMBRA, Californië, U.S.A.

Fam. en kennissen allen **een voorspoedig nieuwjaar** toegewenst (Spreuken 11 : 25).
Fam. J. DE JONGE, Alard de Hamelstraat 48, EINDHOVEN.

Wij wensen allen **een rijk gezegend 1960.**
Fam. K. VAN OOSTEN, Rijssensestraat 39, WIERDEN (O.).

Familie H. VAN DER WERF in HUDSONVILLE Mich. U.S.A.
wenst familie, broeders en zusters en kennissen een **Gezegend Nieuwjaar.**

Wij wensen allen **een gezegend 1960 met Gods Zegen.**
Fam. W. WIERSEMA, Dr. A. F. Philipsstraat 9, SITTARD.

Vrijdag 8 januari Jaargang 77 Nr. 3504

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

DRAADBREUK

Het is opmerkelijk, dat de discipelen de Heer eens gevraagd hebben om hen te leren bidden. Het was toch inderdaad zo, dat zij als geboren Israëlieten, van jongsaf gebeden hadden. Aan deze zijde van het godsdienstig leven werd Israël veel zorg besteed. De psalmen waren Israël's gebedenboek. Het had vastgestelde gebeden voor bepaalde gelegenheden en feesten. Het had vastgestelde gebedstijden, terwijl ook een bepaalde gebedshouding, zoal niet vastgesteld, dan toch gewoonte geworden was. In deze godsdienstige traditie was onze Heer zelf ook opgevoed en dat Hij de waarde van goede gewoonten niet miskende, blijkt wel uit de mededeling, ons door een der evangelisten zo terloops verstrekt, dat de Heer „naar Zijn gewoonte" op de sabbatdag opging naar de synagoge. De gevolgtrekking kon licht gemaakt worden, dat de Meester in dit opzicht niet afstak bij Zijn discipelen en Hij, wat de gebedsgewoonte betreft, al net handelde als zij deden. Toch moeten zij een onderscheid bemerkt hebben tussen het bidden van hun Heer en de gebedstraditie, waarin zij stonden. Bidden was bij Hem wat anders. Wat was het eigenlijk? Dat het voor Hem van grote betekenis was — van een betekenis, veel groter daarvoor hen, was hun wel duidelijk geworden. Zijn bidden was anders gericht, en werkte bij Hem anders dan bij hen. Wat was bij Hem op een werkelijkheid betrokken, die zij niet kenden in de directe wijze, waarop Hij in haar betrokken was. Er school een geheim in en zij vroegen Hem hun dat geheim te willen ontsluieren.

Bidden is: het leven terug zetten in zijn ontvankelijke houding. In het bidden openbaart zich de oerstaat van ons wezen, het geschapen zijn in afhankelijkheid. Het twee-een zijn der ongelijken, der tegengestelden: Schepper en schepsel, ligt aan het gebed ten grondslag. De Beeldeigene en de afgebeelde ontmoeten elkaar in het gebed. En is met ontmoeten te veel gezegd, dan is het toch een herinnering aan de ontmoeting in de oertoestand: een beweging van de geest, die echter niet meer de verwerkelijkheid vermag te raken. Het is dan het strekken van de hand, die niet meer grijpen kan. Daarom is het allicht juister om, waar de ontmoeting niet meer mogelijk is, niet van **gebed** te spreken. Bidden is wegdalen naar het begin, terugkeren tot vóór het uur van scheiden; als **genadegoed** ontvangen wat oorsprongs**recht** was.

Wie bidt moet dus ontvankelijk bidden.

Bij wie het bidden niet is een ingaan in deze houding, is als iemand, die op een harp zonder snaren tokkelt.

Nu ligt deze levenshouding ons geenszins. We hebben het vreemde spreukje bedacht. „Bidt en werkt": een belijdenis en een verloochening in één adem. Een buiging in de richting van de hemel en een activering van het „ik".

Hoe doen we? Hoe gaan we de dag in? Hoe treden we het leven tegemoet?

We melden ons present! We hebben een taak te vervullen! Er moet wat gebeuren! Dus spannen we de spieren en trekken we vingers saâm in vuisten! En het resultaat: nu ziet ge eens, wat wij wel kunnen! Zelfexpressie wordt het leven. De mens keert zichzélf in zijn „taak"vervulling naar buiten. Heeft niet ieder de drang om zichzélf te realiseren? Niet de Maker zal hem maken — neen: de mens, (die zichzelf niet eens kent in oorsprong noch bestemming!) zal zichzelf „uitbeelden". En het resultaat is, dat hij heengaat met de bekentenis nooit aan zichzelf te zijn toegekomen: God vindt een hoopje verknoeid leem.

Het is niet hij, die kán, maar het is hij die niét kan, die de kans van slagen heeft. De Eeuwige zegt: Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Niet in de sterke mens — niet in de mens, die „Bidt en werkt" aanziet voor Jachin en Boaz, wordt God openbaar. Integendeel: hij is de mens buiten de oerstand, de voor God geslotene: de eenzame verliezer. De offerande Gods zijn een gebroken geest en een verslagen hart: een mens, **waar de kracht uit is!** Deze mens spant de spieren niet en trekt de vingers niet saâm tot vuisten. Integendeel: zijn wezen is vorm, omvang, leegheid, honger, dorst, behoefte. Zalig hij! Zalig, die de handen ontsloten en met de palmen naar boven houdt! Die handen blijven niet leeg. Deze houding vindt tegenhouding: eenheid van tegendelen. De **arme** leert de Rijke, de **zwakke** de Machtige kennen. In zijn ledigheid wordt het schepsel vervuld tot al de volheid Gods. Zalig, die als bedelaar voor God neerhurken, bij hen zal blijken wat dit zegt, dat God Koning is. In hun leven is geen sprake van zélfverwerkelijking, neen,— zij groeien uit overeenkomstig het oorspronkelijke ontwerp Gods. Niet wat zij kunnen (wie heeft dáár belang bij?) maar wat Gód kan en hoe Gód is, verkondigt hun bestaan aan alle creatuur. God ter ere zijn ze en zijn ze herschapen.

IN DIT NUMMER

maar liefst 6 gemeenteberichten, waarvan vooral dat van Delfzijl een goed bericht is (pag. 7), verder onze vaste rubrieken die ook deze keer veel goeds bieden!

Dit ontvangend bidden geeft rust aan de ziel.

Ontvangend bidden was het leven van onze Heer. Zijn bidden was geen aanvulling op Zijn werken, maar God laten werken. Hij werkte zolang het dag was, hij raakte lichamelijk vermoeid, maar was nimmer onrustig. Hij zei: de woorden die Ik spreek spreek Ik van mijzelven niet, maar de Vader, die in Mij is, Dezélve doet de werken. Niet werken van Zijn leven, maar God laten werken. Bij Hem geschiedde dat in volmaakte wijze. Hij deed niets zelf. Zijn leven was een Gebed: een zich open houden voor God. Daardoor werd Zijn leven een zuivere bron van Godsopenbaring. Het was aan en bij Hem alles: God. Daarom kon Hij zeggen: die Mij gezien (verstaan, geschouwd) heeft, heeft de Vader gezien.

En langs deze weg brengt Hij ook ons tot rust.

Hij (wijl hijzelf niet werkte, maar zich volstrekt overgaf aan de werkzaamheid des Vaders, had rust. De Vader droeg de verantwoordelijkheid voor Zijn leven.

En door ons tot deze ontvangende houding terug te leiden, brengt Hij ons in de rust, die alleen Gods volk kent.

Hoe vindt ge weg tot zulk een leven?

Hoe krijgt ge de rozenknop open? Ge brengt hem in het licht en dóór het licht gaat de knop open vóór het licht. Zo breng uw ziel in het Licht Gods, en dóór God gaat uw leven open vóór God.

En zulk een leven is hét leven. En de rest is......? L.

Eén Kollekte. U vindt het vreemd dat in één eredienst tweemaal gekollekteerd wordt voor hetzelfde doel? U vindt het ongepast? Ik begrijp het. U voelt er zich door beledigd? Wie zou het niet verstaan? De Raad uwer gemeente, met wellicht de penningmeester voorop durft het niet bij éénmaal kollekteren voor hetzelfde doel in een samenkomst der gemeente te laten uit vrees dat er dan te weinig ontvangen wordt? Die vrees spreekt heel duidelijk van gebrek aan vertrouwen in de leden der gemeente en dat krenkt u.

Kunnen we er dan heus geen eind aan maken? Me dunkt van wel. Te beginnen a.s. zondag doen we onze gehele bijdrage in het eerste zakje en geven het tweede zakje leeg door. Dat doen we de volgende zondag weer, net zolang tot de raadgevende broeders begrepen hebben, dat ze het tweede zakje wel aan de wand kunnen laten hangen.

Offer en Gebed. Zodra de kollekten het karakter van offeranden gekregen hebben is het op zijn plaats om dat geld met dankzegging en gebed den Here te wijden. Dit kon misschien o.a. zo, dat de penningmeester, vóór de viering van het avondmaal, mededeelt, hoeveel de gemeente in de verstreken maand aan vaste bijdragen en kollekten had opgebracht. Dan kon over dat geld een bizondere zegen gevraagd en de Heer op het altaar gelegd worden als aan Hem gewijd.

Er zijn ook gemeenten, waar de vaste bijdragen der leden elke zondag bij het begin van de dienst worden ingezameld en op de avondmaalsdis gelegd worden, waarop de Voorganger of een daarvoor gevraagde broeder het geld door gebed aan de Heer en Zijn werk wijdt. Maar de offerande lijken ons een zo belangrijk deel van de eredienst uit te maken, dat er meer bizondere aandacht aan geschonken, en het kollekteren niet beschouwd moet worden als een onaangenaam gebruik of als een noodzakelijk kwaad. Ook hierin, ja hierin vooral moet uitkomen dat we ons leven zien als dienst van God.

Bergopwaarts. In het O. Test. wordt het leven van de vrome beschreven als een tocht bergopwaarts; in het N. Test. is dat niet het geval. Voor de Israëlitische schrijver lag het beeld voor hand vanwege het feit, dat Israël met zijn tempel op een bergplateau gelegen was, waardoor stad en tempel zich verhieven boven het omliggende Judeësche heuvelland. Daarom was voor iedere Israëliet de gang naar de tempel een tocht opwaarts — een tocht die inspanning eiste en waarop gevaren dreigden. Psalm 121 zegt het in de N. Vert. zo duidelijk:

Ik hef mijn ogen op naar de bergen:
vanwaar zal mijne hulp komen?

De oude berijming sluit zich bij de oude vertaling aan, die heeft:

— Ik hef mijn ogen op naar de bergen,
vanwaar mijn hulp komen zal —

in de weergave:

'k Sla d'o-gen naar 't gebergte heen.
vanwaar ik dag en nacht,
des Hoogsten bijstand wacht.

De berijming Hasper luidt overeenkomstig de N. Vert.:

'k Sla do-gen naar 't gebergte heen.
Waar daagt mijn hulp?

Mijn broeder en zuster — gij zijt geen zwerver, ook niet maar een reiziger, maar een pelgrim: iemand, die onderweg is naar een heiligdom. Mediteer maar veel over dit beeld van uw leven om de moeilijkheden en de heerlijkheid van nu, op nieuw spoor en onder nieuwe leiding gebracht leven zuiver te zien.

Een Spiraalgang. Maar het was niet zozeer die bergtocht, waarover ik iets wou schrijven, maar over de wijze, waarop men steile hoogten neemt. Men gaat er niet recht tegenop, maar spiraalsgewijze klimt men omhoog. Wanneer men eenmaal om de bergkegel is heengetrokken, dan staat men, vertikaal, van boven naar beneden gezien, op dezelfde plaats, waar men al vaker stond, maar men staat er hoger: de horizont is vergroot, het uitzicht reikt verder: men leeft in groter ruimte en zuiverder atmosfeer. We moeten de groei, de „vooruitgang" in ons christelijk leven, niet horizontaal, maar vertikaal meten. We moeten niet in de wereld „vooruit" komen, maar boven de wereld uit komen. Krachtens onze natuurlijke geboorte is ons leven een cirkelgang in horizontaal vlak; krachtens onze wedergeboorte gaat het spiraalsgewijs naar boven.

Gods grootheid. De mens is het schepsel, dat een eigen plaats inneemt in heel Gods schepping. Er is een **zekere verwantschap** tussen hem en de overige schepselen, en er is een **onoverbrugbare kloof** tussen hem en de creaturen waartussen en waarboven hij geplaatst is. Ofschoon de gang van het menselijk geslacht een golflijn vertoont, stijgt, over het geheel gezien, de mens toch tot steeds groter hoogten en laat hij de andere schepselen steeds verder onder zich. In zijn geschapen-zijn naar Gods Beeld ligt een machtig geheim, dat zich geleidelijk aan openbaart. In onze dagen komt er verrassend veel naar buiten van het geheim „mens". Hij bereikt de maan en laat satellieten om de zon cirkelen en het is duidelijk dat nog grotere resultaten van zijn speurzin te wachten zijn.

Openbaart zich hierin de grootheid van de mens? Ongetwijfeld! Maar hoe groot moet die God wel zijn, die zulk een schepsel in het aanzijn riep! De verbazingwekkende resultaten van het menselijk vernuft brengen steeds klaarder aan het licht de grootheid van Hém. Die deze mens dacht en schiep en uitrustte! — Wat de mens dóét met zijn ontdekkingen en overwinningen op de materie ligt voor zijn verantwoording, maar ons vertellen ze de veelvuldige lof des Heren:

Onpeilbaar van verstand,
Onmeetbaar in meêdogen

is God. En deze God is onze God, eeuwig en altoos!

BROkSTUKkeN

Er staan bepaalde geboden in het nieuwe testament, waarvan we zonder meer wel weten, dat we ze onmogelijk volbrengen kunnen. Ik noem er maar een paar: Verblijdt U in de Here ten allen tijd. Verzoen U met Uw broeder. Hebt Uw vijanden lief.

Hoe kan Christus, die ons toch zo goed heeft leren kennen, nu het onmogelijke van ons eisen?

Ik denk aan die werkstudent, die in Amsterdam zijn zus ontmoette, die daar een goede baan had. Samen gingen ze ergens een kopje koffie drinken. Ondertussen

snuffelden ze wat in een spijskaart die voor henstond en zochten voor de aardigheid wat lekkers uit. Toen ze even gezeten hadden, zei zus tegen broer: en bestel jij nou dat lekkere dinee-tje eens voor ons tweetjes. Broer was net op het punt om te verklaren dat hij „blut" was, toen hij voelde dat zijn zus, die goed bij kas was, haar beursje in zijn zak liet glijden. Toen durfde hij de ober roepen en zijn bestelling doen. Even later zaten ze samen heerlijk te smullen.

Wanneer Christus ons oproept, een „bestelling" te doen, die boven onze geestelijke draagkracht gaat, laat Hij tegelijkertijd enkele „goudstukken" in onze zak glijden. Wanneer Hij ons oproept om lief te hebben, wil Hij ons tegelijkertijd iets van Zijn liefde toe doen stromen. Als we nu niet te trots en te hoogmoedig zijn, om Zijn hulp te aanvaarden, kunnen we volbrengen, wat Hij van ons vraagt, en daarna een diepe zucht van verlichting slaken. Het evangelie betekent niet alleen een nieuwe weg, maar ook nieuwe kracht .Christus is niet alleen gids, maar ook „motor". Hij is niet alleen veeleisend, maar ook vrijgevig. En omdat dit zo is, is er ons, zwakke mensen, niets onmogelijks onmogelijk meer als Hij het ons vraagt.

Het is één ding om idealen te hebben, maar een ánder ding om ze te verwezélijken. De wereld telt ook vandaag nog een hele reeks idealisten die bepaalde (op zichzelf vaak prachtige) gedachten propageren en vertolken, maar die de practische aanleg missen om ze te realiseren, òf er voor terugdeinzen ze ten koste van alles uit de wolken te halen en onder mensen en in eigen leven gestalte te geven .

Het is overigens wel prettig, in een rookstoel gezeten, dure sigaar van twee kwartjes in de mond, verheven ideeën te verkondigen. Zo verhef je je boven al die platvloerse mensen die alleen maar aan pretjes en uitjes en koopjes denken. Zo wordt je een mens van een hoger type, superieur aan alle banale materialisme en is het mogelijk je zelfrespect ongeschonden te bewaren temidden van een wereld vol oppervlakkigheid.

Dr J. H. Gunning Jr. heeft eens gezegd dat veel idealisten hun ideaal verafgoden zolang het in de lucht zweeft, omdat het dan geen opofferingen vereist. Maar zodra het vleees en bloed gaat worden en zegt: volg mij en sterf voor mij, gaan ze het uit de weg en gaan het zelfs haten, vervolgen en doden. Wie denkt hier niet even aan de vele propagandisten van God die je tijdens het regiem van keizer Augustus onder de joden vond? Maar toen hun ideaal „vlees" werd in de kribbe ,hebben ze hun ideaal gekruisigd.

„Een groots ideaal" — zei iemand — „heeft niet alleen vleugels nodig, maar ook een landingsgestel". Met een rijke verbeeldingskracht en een groot denkvermogen alleen kom je er niet. Je moet ook beschikken over voldoende practische aanleg, moed, beleid, doorzettingsvermogen en opofferingsgezindheid, nodig, om het uit te voeren.

De Bijbel vertelt ons van de grote „ideeën" en gedachten van God in verband met de redding der wereld. Het Oude Testament is er vol van. Maar in de Nieuwe bedeling van kribbe en kruis en afgewentelde steen worden Gods „idealen" *realiteiten.* Gods verheven gedachten hadden een landingsgestel. Ze landden op de aarde. Ze werden vlees: baby-vlees en offervlees.

Ons Christenzijn moet boven een gewoon idealisme uitkomen. We moeten niet alleen één bepaald gedachten- en ideeënstelsel van bijbelse signatuur aanhangen, maar het geloof moet een realiteit worden, waaraan we ons overgeven, ons onderwerpen, en waarvoor we bereid zijn te leven, te offeren en te sterven. Aan dat laatste zijn we nog lang niet toe. God geve dat het nooit nodig zij. Maar wel moeten we er op letten, dat ons christenzijn verder komt dan onze rookfauteuil.

Wf.

KRONIEK

Uit eigen kring

Een kroniek behoort te beschrijven wat geweest is, ik weet het, maar na lezing van 6 kerkelijke oudejaarskronieken ben ik er zo diep van overtuigd geraakt, dat 1959 voorgoed tot het verleden behoort, dat ik me met enige haast naar 1960 heb begeven, bezweken voor de verleiding om iets te schrijven over dingen, die komen zullen, kunnen of moeten.. En wat ligt meer voor de hand dan om te beginnen bij Jeruzalem?

Gedifferentieerde loonpolitiek?

Het zal er ongetwijfeld om gaan spannen in 1960: De regering heeft op dit stuk van zaken A gezegd en zij zal in het nieuwe jaar moeten zien, dat zij een eindje verder in het alfabet van de gedifferentieerde loonpolitiek komt. Maar daar gaat het mij nu toch niet om. Ik vrees nl., dat wij ook in eigen kring aan gedifferentieerde loonpolitiek bezig zijn en wel op het stuk van onze voorgangerssalarissen.

Wij zijn bezig de minimum-salarissen op te trekken. Onze laatste A.V. verhoogde het minimum tot *f* 5100,— met vrij wonen en misschien zal de komende er weer een paar honderd gulden bij doen. Dat is op zichzelf alleen maar toe te juichen, maar het is de vraag of zo'n besluit voldoende effect heeft. Verschillende gemeenten zijn zelfs aan het huidige minimum nog niet toe. En zij zullen dus zeer waarschijnlijk ook een verdere verhoging niet realiseren. Maar veel erger is, dat alle verhogingen van het minimum-salaris ten spijt de verschillen tussen de hoogste en de laagste salarissen onder ons groter zijn dan ooit te voren. Dit verschil bedraagt op het ogenblik ongeveer *f* 2400,— per jaar, ofwel tweehonderd gulden per maand ;in percenten uitgedrukt is dit verschil maar liefst 52%, waarbij ik uitga van het laagste en het hoogste tractement, waarvan ik weet heb. Was een dergelijk verschil in beloning gegrond op een verschil in dienstjaren of op een duidelijk verschil in werkzaamheden, dan zou men er vrede mee kunnen hebben, maar dat is veelal niet het geval.

De onjuistheid zit in dezen beslist niet aan de top. Er word enonder ons nog steeds geen salarissen betaald, waarvan men kan zeggen, dat ze uitgesproken royaal zijn. Zelfs een onbevoegde leraar verdient meer dan de meeste van onze voorgangers .Om het probleem werkelijk te zien, moeten we onderaan de ranglijst zijn. Officieel verdient een voorganger onder ons minimaal *f* 5100,— per jaar; hij behoeft dan zelf de huur van zijn huis niet meer te betalen. Maar daar staat tegenover, dat hij bizondere ambtskosten heeft. Het is niet onredelijk om huur en ambtskosten maar tegen elkaar weg te strepen. Daar heeft zelfs de inspectie der belastingen geen bezwaar tegen, als we letten op het bedrag, dat een predikant voor „kosten van verwerving" mag aftrekken. Blijven dus die vijfduizend en honderd gulden. Voordat we aan het huishoudgeld toe zijn, moeten eerst pensioenpremie, A.O.W., ziekenfonds en belasting er af. Dat is, als we aannemen dat het gezin bestaat uit vier personen, een sommetje van ruim duizend gulden. Blijft aan schoon geld iets meer dan *f* 4000,—, *oftewel f 76,75 per week.* Voor dit loon werken onder ons een groot aantal predikanten, waarvan er zijn met meer dan tien dienstjaren .Er zijn er ook, die zelfs de zeventig gulden schoon geld niet halen! Het wordt tijd, dat er ook voor de voorgangers een „C.A.O." komt. Die kan onmogelijk afhangen van wat een afzonderlijke gemeente al of niet kan opbrengen, want de praktijk leert, dat dan de grootste last vrijwel altijd wordt afgewenteld op het *voorgangersgezin.* Nog altijd onthoudt men gemakkelijker het voorgangersgezin een tientje in de week dan dat van de gezinnen van de gemeente een tientje per jaar meer wordt gevraagd. Hier kan alleen een grote en grootscheepse solidariteit van de gezamelijke gemeenten uitkomst brengen. Op onze laatste A.V. diende de gemeente te Heerenveen een dergelijk voorstel. Het was aan de late kant en kon niet officieel worden besproken.Maar het is te hopen, dat de komende A.V. met een goed uitgewerkt en officieel ingediend voorstel wordt geconfronteerd.

Crisis der vrijwilligheid

De laatste twee maanden is ons herhaaldelijk voorgehouden, dat het met de vrijwillige bijdragen voor het gezamelijke werk niet zo ging als wel mocht worden ver-

wacht. In het Kerstnummer van ons blad zijn enige getallen onthuld: de zending was op dat moment *f* 14,000,— of 42% beneden de raming, de ECU *f* 6800,— of 31%, de opleiding *f* 3800,— of 41% en het 10-cent-fonds *f* 1000,— of 18%. Dat zijn getallen, die er niet omheen draaien. In totaal was er op 19 december meer dan *f* 25.000,— minder ontvangen dan verwacht en nodig was.
Inmiddels is er reeds een schrijven van de Unie-Commissie uitgegaan naar de gemeenten, waarin wordt verteld op welke bijdragen de verschillende takken van arbeid voor het nieuwe jaar rekenen. Natuurlijk zijn er bedragen nog aan de goedkeuring van de A.V. in mei onderworpen, maar het is voor de gemeenten wel goed om reeds nu te weten, wat de gezamelijke arbeid zal vragen. Over het algemeen liggen deze getallen niet of slechts weinig hoger dan die voor '59; alleen de buitenlandse zending zal veel meer geld nodig hebben. De U.Z.C. vraagt tenminste om een halve ton!
In het licht van de resultaten van 1959 zou men kunnen vragen, of we op deze weg nog voort kunnen gaan. Het heeft blijkbaar weinig zin om de diverse begrotingen aan de goedkeuring van de gemeenten te onderwerpen. Deze goedkeuring schijnt immers geen garantie in te houden, dat de gevraagde bedragen er ook zullen komen. Zouden de commissies en besturen, die voor de gezamelijke arbeid verantwoordelijk zijn, niet beter doen hun budget te baseren op wat beschikbaar is in plaats van op wat nodig is?
Het zou ongetwijfeld van realisme getuigen, wanneer we die weg met elkaar zouden gaan. Maar er is een maar aan: Vrijwel alle instanties zijn aangewezen op gelden, die binnenkomen in het jaar, waarin ze moeten worden uitgegeven. Zouden we willen overschakelen, dan zou er voor één jaar extra bijeengebracht moeten worden. Dat zal wel op grote moeilijkheden stuiten.
De andere weg is deze, dat de gemeenten de posten voor het gezamelijke werk eenvoudig op hun begrotingen plaatsen en ze niet langer afhankelijk laten zijn van bizondere collecten en acties. Dan zijn de zorgen van de Permanente Commissies voorbij en is de crisis van de vrijwilligheid bezworen.

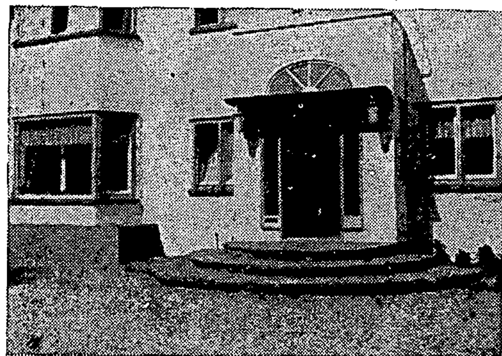
J. R.

Zending juist nu!

Is het nog wel verantwoord, om juist nu, in deze tijd nog aan de zending te gaan doen in Congo en er nu nog mensen heen te zenden, zo werd mij onlangs gevraagd. De vraagsteller verzekerde mij, dat hij beslist niet de enige was, die dacht, dat men nu toch eigenlijk niet meer beginnen moest met het opzetten van zendingswerk in Congo.
Het is daar immers op het ogenblik verre van rustig: we horen van opstootjes, het plunderen van winkels enz.
Geen wonder, dat deze vraag bij de sterk met ons zendingswerk meelevenden naar boven komt.
Mijn vraagsteller kon ik in een gesprek antwoorden; anderen, die met deze zelfde vraag zitten wil ik langs deze weg trachten een antwoord te geven.
Wanneer we dan beginnen met even te kijken, naar de ontwikkeling van de zending te midden van wat men pleegt te noemen de jonge volken, dan zien we, dat juist in die gebieden de zending in de laatste jaren een ongekende groei heeft doorgemaakt. Om alleen bij Indonesië te blijven: niemand had kunnen en durven denken, dat de Nederlandse zendingsmensen daar na alles wat er tussen ons en Indonesië is gebeurd in de laatste 10 jaar, vandaag de dag nog zo welkom zouden zijn. Zelfs in de meest onrustige streken werken zij vrijwel ongehinderd voort. En groot is de zegen, waarvan zij gewagen. Kijken we nu naar de troebelen in Congo, dan kunnen wij zeggen, dat over heel Congo de protestantse zending er vrijwel zonder kleerscheuren doorheen gekomen is.
Hier en daar mag eens een ruit of een deur gesneuveld zijn, maar dat is dan ook alles. Dat de protestantse zending vrijwel geen last heeft ondervonden, komt vooral hierdoor, dat de inboorling wel gezien heeft, dat de zendingsmensen niet naar Congo gekomen zijn, om er beter van te worden, doch wel om hem te helpen in zijn geestelijke en lichamelijke nood.
Nu staan wij als Baptisten van Nederland voor het feit dat wij actief aan zending gaan doen, in een periode, waarin de zending met totaal nieuwe verhoudingen wordt geconfronteerd en nieuwe wegen moet gaan.
Dat maakt het voor ons in zekere zin gemakkelijker en aan de andere kant ook moeilijker.
Gemakkelijker, omdat wij nu niet behoeven los te komen van een bepaalde traditie, die ook ons Baptisten vaak zo dierbaar is en die wij dan in menig opzicht ook maar niet los kunnen maken.
Een zendingstraditie hebben we niet.
Doch nu komt de moeilijkheid, de oude weg is ondeugdelijk gebleken en daarom verlaten. Maar de nieuwe is nog niet aangelegd!
Niet alleen nog niet aangelegd, maar ook niemand, die precies kan zeggen hoe de nieuwe weg zal lopen en worden wij er meteen voor geplaatst, om mee te helpen een pad door het oerwoud van meningen en inzichten, over de nieuwe gestalte van de zending, te hakken.
Dat maakt het werk vooral, voor onze zendinsmensen moeilijker; aan hen zal de steeds verder gaande eis der zelfverloochening worden gesteld, in steeds toenemende mate.
Op sommige zendingsvelden zien we hoe de ontwikkeling zich begint af tekenen. Daar zien we de zendeling werken als een zeer gewaardeerd raadgever en bekend als de man met meer inzicht in de bijbelse waarheden, en juist daarom gezocht.
De tijd van de zending — daar zijn jonge en oude kerken het wel met elkander over eens — is nog lang niet voorbij, ook in Congo niet. Daar kunnen we ons gerust van overtuigd houden. We kunnen er zelfs zeker van zijn, dat straks in een zelfstandig „Congo" de zending nog grote kansen zal krijgen.
Waarom?
Daar hoop ik u in een volgens artikeltje iets van te vertellen.

H. Sikkema

Van de Vinkenhof

Veel heil en zegen heeft men elkaar overal in den lande toegewenst; en gelukkig mochten wij in die goede wensen delen; dagelijks bracht de postbode een serie gelukwensen met zich mee. U begrijpt, dat we zeer dankbaar zijn met deze blijken van medeleven. We wensen U allen en ook de velen, die in stilte ons Centrum gedenken, een rijk gezegend Nieuwjaar; een jaar, waarin onze gemeenschappelijke arbeid krachtig voorwaarts mag gaan. Zoals U in het vorige nummer van De Christen hebt kunnen lezen, gaan we het jaar in van de gezamelijke arbeid. Wat in de plaatselijke gemeente geschied kan ons met grote dankbaarheid vervullen, maar wat we als gemeenten samen presteren, dat wekt eerst recht de jaloersheid van de wereld en zelfs van een groot deel der Christenheid, want Christenen vinden het soms maar erg moeilijk om samen te werken. „Eendracht maakt macht", zegt de oude spreuk, en we hopen en bidden, dat het jaar 1960 voor onze gemeenten een jaar zal worden van eendracht en machtige daden in God's kracht verricht.

Een prachtig bewijs van samenwerking is de kerstgave voor De Vinkenhof. De één hield een verloting, de ander een kollekte, een derde nam misschien van zijn overvloed, maar samen bracht men in enkele weken tijds *f* 618,74 bijeen, een groot aantal personen heeft op deze wijze zijn of haar offer voor ons aller Centrum De Vinkenhof gebracht.

Hierbij laat ik U eerst de lange lijst van bijdragen volgen:

N. N. te H. *f* 5,-; F. d. R. te d. H. *f* 10,-; zr. O. W. de V. te B. *f* 10,-; zr. L. A. v. d. B. te d. H. *f* 10,-; K. V. te A. *f* 6,-; R. H. te A. *f* 3,-; zr. B. te H. *f* 3,-; zr N. te H. *f* 3,-; mej. A. B. te G. *f* 5,-; zusterhulp Nw. Weerdinge *f* 35,13; zr. M. t. B. te H. *f* 10,-; C. v. d. M. te B. *f* 25,-; H. K. te H. *f* 25,-;
S. B. te T. *f* 5,-; A. G. te D. H. *f* 10,-; Chr. M. M. te H. *f* 5,-; zusterhulp Utrecht *f* 25,-; gemeente E. E. veen *f* 37,65; zusterhulp Winschoten *f* 48,85; G. P. te A. *f* 10,-; J. B. te D. H. *f* 2,50; L. d. R. te A. *f* 46,30; gem. Hoogeveen *f* 12,89; zr J. H. te D. *f* 10,-; zr. B. v. K. te H. *f* 10,-; E. J. H. te D. *f* 7,50; gemeente Groningen-N. *f* 70,27; gemeente Muntendam *f* 63,12; fam. A. te P. *f* 5,-; N. N. te S. *f* 50,-; gemeente Zutphen *f* 23,63; H. P. d. B. te S. *f* 10,-; zr. A. d. B. S. te T. *f* 10,-; gemeente Foxhol *f* 5,90.

Van enkele gemeenten ontvingen we een woord van medeleven en tevens van verontschuldiging, dat men helaas niet aan de Vinkenhof aktie kan deelnemen. Van andere gemeenten kwamen toezeggingen binnen en dat is fijn, want binnen zeer afzienbare tijd moet de Vinkenhof aktie afgesloten worden. Nog vier maanden en dan moet het bedrag bijeen zijn! Ons Centrum is wel eens het hart van de arbeid onzer gemeenten genoemd; laten we dan aan het begin van dit jaar gewijd aan de gezamelijke arbeid zorgen, dat het met dit hart in orde komt. Wij hopen aan het eind van de maand januari weer zo'n mooie lijst van bijdragen te kunnen publiceren.

Het woord, maar vooral de daad is nu aan U!
De Vinkenhof
Bos en Duin/Den Dolder giro 250591
J. J. Kiwiet

NADER BEZIEN

Rassenwaan, anti-semitisme en ruimtevaart

Prof. mr dr G. van den Bergh moet voor de TV gezegd hebben, dat hij niet gelooft in de mogelijkheid van bemande ruimtevaart: „Ruimtevaart in de werkelijke betekenis van dat woord, waarbij de mens naar andere hemellichamen wordt vervoerd om ook weer terug te keren is volgens mij *niet mogelijk, nu niet en nooit.*"

Dat is een gerustellende verklaring van deze bizonder geleerde professor, vinden wij.

Want, stel u voor, dat wij mensen het toch klaar hadden gekregen om in bemande ruimteschepen - zeg - de planeet Mars te bereiken. Stel u voor, dat die planeet bewoond zou zijn, met wezens die we gemakshalve dan maar Marsmannetjes zouden gaan noemen. Wat zouden wij, aard-mannetjes, ons superieur voelen — of minderwaardig, maar dat is meestal hetzelfde — ten opzichte van die bewoners van Mars! Zij zouden geen leven meer hebben; we zouden hen overal de schuld van geven; we zouden ze in ghetto's opsluiten en hen de toegang tot onze café's, theaters en bussen verbieden. Misschien zouden we bizonder hygiënische kernsplitskamers bouwen om die marsmannetjes radioactief te verdelgen Als we slechts de kans kregen....

Fantasie, zegt U?
Toegegeven, maar dacht U, dat de „menselijke soort' tot deze dingen niet in staat was?
Op onze eigen planeet gebeurt het immers nog, dat we de medemensen belasteren, bekladden en minachten, enkel en alleen om het feit, dat ze een andere huidskleur, een andere godsdienst of andere gewoonten hebben.
In verschillende Duitse steden, in Parijs en in Londen hebben rassen-waanzinnigen hakenkruisen en nazi-leuzen gekalkt op Joodse begraafplaatsen en synagogen..... Dat gebeurde dezer dagen! Nog geen 15 jaar na de ineenstorting van Hitlers „derde rijk"!
Daarom vonden we de verklaring van prof. van den Bergh, dat bemande ruimtevaart nu niet en nooit mogelijk zou zijn, zo gerustellend. Vooral voor de *marsmannetjes.*

v. D.

De vernieuwing van Uw denken

We mogen ook het denken in ons geloofsleven niet uitschakelen, dat is het met de rede verwerken van hetgeen ons, in de weg van waarneming en ervaring, geschonken wordt. Dit denken wordt door sommigen hoog aangeslagen en zelfs aangeduid als een bron der Openbaring, terwijl wij de indruk hebben, dat in de Schrift aan het (natuurlijke) denken niet zulk een grote waarde wordt toegekend. Zij spreekt van een verduisterd zijn in het verstand, waardoor het een tolk en gids geworden is, waaraan we ons niet onvoorwaardelijk meer kunnen toevertrouwen.

Nu is het denken, wanneer het niet in fantaseren zal overgaan, gebonden aan het gegevene. Het eist de ootmoedige levenshouding, het zich stil zetten om te ontvangen. Des te dichter deze ootmoedige, ontvankelijke houding benaderd is, des te zuiverder zal het werkelijkheidsbeeld zijn, dat zich in het denken aftekent .

Wanneer wij nu tussen de christen en de niet-christen een diepgaand verschil zien is het te verwachten, dat zich dat ook en vooral zal openbaren in zijn denkresultaten. Wanneer er waarheid schuilt in het gezegde: „zoals de mens *is*, zo *denkt* hij", dan kan dit moeilijk anders.

We verwachten en verlangen bij de christen een levenswandel, die zich onderscheidt van de onwedergeboren mens. Dit is zo vanzelfsprekend, dat ook de eenvoudigste gelovige aan den mens „in Christus" een andere maatstaf aanlegt dan aan den mens, die nog leeft uit dat begin, dat in Christus' dood een einde geworden is.

Wanneer wij nu de wedergeboorte, dus de geboorte van Boven, uit de Geest stellen als de grote en onbeslissende gave Gods dan volgt hieruit dat het denken van de Christen bepaald moet zijn van de wedergeboorte uit. Dat alleen is christelijk, den christen „waardig", bij de christen behorend denken, met welke vaststelling geenszins gezegd zal zijn, dat dat automatisch optreedt. In het laatste geval ware de opwekkingen, door Christus boden gegeven tot een leven langs de paden van vernieuwd denken, overbodig

Paulus zegt in de geheimnisdiepe woorden (Rom. 6 : 3-7) waarmede hij herinnert aan datgene, wat gebeurt is met de gelovige, dat dit handelen Gods, welks uitkomst de christen is, tot doel heeft dat deze „ in nieuwheid des levens zal wandelen". Die „nieuwheid" is niet te doorgronden ,ze betreft de mensen in zijn centrum, zijn oorsprong, zijn geschapen-zijn. God heeft een nieuwe mens geschapen (Ef. 2 : 15). Daarbij Zijn eerste schepping naar opzet en bedoelen, verwerkelijkende. De „nieuwheid" van het leven, waarin de christen is overgezet, overlapt het oude niet, herstelt het niet, maar verdringt het. De uitdrukking „nieuwheid des levens" moet dus radicaal verstaan worden. Het bezit van dit leven, een leven van eigen oorsprong, orde en aard, is het aan te duiden, maar niet onder woorden te brengen, geheimenis der gemeente.

De bekende versregels: in het heden ligt 't verleden, in het nu, wat worden zal, zijn bepaald niet van toepassing op het christen-leven .Integendeel: zoals ze daar staan betekenen ze een verloochening er van.

De christen staat in een „heden" dat met zijn verleden als mens niets van doen heeft Hij ging door een wedergeboorte heen; hij passeerde de doodslijn; hij betrad een nieuwe schepping.

Zijn „heden" wordt niet van Adam (ieder mens is de Adam van zijn eigen ziel) maar door Christus bepaald: de tweede Adam. Als Paulus spreekt van de mach-

ten die de christen bedreigen, maar onmachtig zijn om hem te scheiden van de liefde Gods in Christus, dan noemt hij wel *tegenwoordige* en *toekomende* dingen, maar zwijgt over het verleden. Dat is dood: opgeheven in de dood van Christus. In dit dood-zijn zijn wij, als *mensen van gisteren,* in onze doop met Christus begraven.

De chriten heeft alleen een heden en een toekomst. Als dan niet het verleden zijn heden bepaalt, wat dan wel? Het antwoord is: zijn toekomst. Ons heden wordt gecreëerd door onze toekomst en van onze toekomst uit bepaald. De christen die zich als mens van heden verstaan wil, moet zich verdiepen in zijn toekomst. Naarmate hij zijn toekomst helderder voor ogen stellen kan ziet hij zich en verstaat hij zichzelf beter. Hoe, wáár ziet hij zichzelf in zijn toekomst? Het antwoord: in Christus. Zoals Christus is, in Zijn heerlijkheid als overwinnaar van zonde en dood, van verderf en versterf, de christen van morgen: De christen van morgen is de verwerkelijkte christen: het schepsel, waarbij het *hopen* overging in het *hebben*. Hopen en hebben moet men niet uit elkaar halen of tegenover elkaar stellen, want het zijn twee vormen, twee wijzen van het beleven van dezelfde werkelijkheid. Ze zijn een-en-het-zelfde, maar worden nog verschillend ervaren. „De hoop beschaamt niet„ stelt niet teleur, heeft niets onzekers in zich. Waarom niet? Omdat de Heilige Geest, De Leven-gever is uitgestort in onze harten.

Als de apostel zegt in Rom. 6 : 11: „houdt het daarvoor", dan verlangt hij van ons, dat we onze werkelijkheid als wedergeborenen zo zullen zien en beleven.

Het nieuw-testamentisch bevel een apart, een onderscheiden levenswandel, berust op het feit van een volledig apart gesteld zijn in de opgewekte Heer. Als nieuwe schepping in Christus bestaat de christen in het heden als de verborgen mens van morgen.

L.

Bij ons in de gemeente

De verschillende gemeentenbladjes zijn deze keer vol advent- en kerstfeestvieringen. Wat zijn er veel van die feesten geweest! Het toch wel zeer uitgebreide repertoire van kerstliederen is nogal eens „afgedraaid".... ★ *Dat lelijke woord vergeeft U ons wanneer U instemt met wat de voorganger van GRONINGEN-N., schrijvende over al die advent- en kerstfeestvieringen in de gemeente, verzucht: „die feesten vóór de kerstdagen moesten we maar adventsavonden laten, waarvoor buiten het kerstrepertoire toch wel geschikte liederen te vinden zijn. Misschien is het dan ook mogelijk om te combineren. Een aantal kleinere groepen zouden het ook samen kunnen doen, temeer waar vele jongeren bij verschillende groepen zijn....". Wij geloven, dat het echte kerstfeest aan de echtheid zou winnen, wanneer er minder kerstvieringen zouden zijn!* ★ *In ZUIDLAREN, een evangelisatie-post van Groningen-Z. heeft men sinds kort de beschikking over de voormalige synagoge. Voor de tijd van 20 jaar heeft men dit gebouwtje dat aan restauratie toe is, kunnen huren.* ★ *De gemeente te NIEUW WEERDINGE heeft nu ook een eigen gemeenteblaadje; 't heet „Gemeenschap", t' ziet er keurig uit! We ontlenen er deze keer aan, dat de baptisten daar op de 1e kerstdag wel erg vroeg uit de veren moesten, want om 4 uur 's ochtends (!) was het al verzamelen geblazen om kerstliederen te zingen bij de zieken....* ★ *In EINDHOVEN vroeg de organist op de gemeentevergadering, zo lezen we in het maand-orgaan van deze gemeente, wanneer er een nieuw orgel zou kunnen komen. Hem kon slechts geantwoord worden, dat dit nog wel een tijd zou moeten duren: men was bezig nieuwe akties te organiseren etc. En toch, nog geen drie weken later stond er een nieuw orgel in de kerk....* ★ *Het werk dat onze Haagse gemeente in SCHEVENINGEN is begonnen mag zich verheugen in een gestadige uitbouw. We lezen in de Haagse gemeentebode, dat men er ingaande 1960 nu ook een zondagsschool is begonnen, terwijl de zusterhulp-afdeling daar reeds zestig (!) leden telt.* ★ *Iemand, we menen de stijl van ds Boeschoten er in te ontdekken, vertelt in „Gemeenteleven", het blad van de gemeente te AMSTERDAM-W.N., van een zondagsschoolkerstfeestviering met de „binkies" uit 't noordelijke gedeelte van deze wereldstad. Dat was als volgt: „De geluidstechniek was in handen van de organist. Hij zat achter het orgel te trappen als een renner die met moeite de top haalt. Maar hij haalde het. Tegenover dit wapengekletter des geloofs moesten de machten van wanorde het afleggen. Het was een machtig feest. Demonstratie van wat getrouw volhouden onder de moeilijkste omstandigheden vermag te bereiken. Fijn, dat we dit stuk evangelisatiewerk in onze gemeente mogen hebben, al worden die knullen en meiden 100 jaar, dan nog zullen ze de naam van de Here Jezus verbinden met goedheid, minstens de goedheid van licht, warmte, zorg, chocolademelk en gevulde koeken, maar toch ook: Hulploos Kind, Heilig Kind, dat zo trouw zondaars mint.* ★ *In de Pniël-Bode, van de gemeente te Heerenveen, lazen we in de rubriek „By ús yn Fryslân", dat er op 15 november te LEEUWARDEN in de baptistenkerk voor het eerst een dienst in de Friese taal werd gehouden. Ca. 200 mensen, onder wie meer dan een derde deel vreemden, waren aanwezig. We weten niet wie in deze dienst voorging; we denken dat het ds J. A. Brandsma uit het Friese haagje was. Deze broeder schijnt namelijk goed Fries te spreken en te schrijven; dat laatste deed hij ook in het kerstnummer van het (Friese) Moannebléd (maandblad; niet: mannenblad!) „De Strikel".* ★ *In APELDOORN is nu een* Schooljeugdklub *opgericht; deze klub komt 's zondags namiddags bijeen. We weten niet voor welke leeftijdsgroep deze klub is bedoeld; toch niet de zondagsschoolleeftijd?, denken we. In het andere geval is deze naam: schooljeugdklub, een mooiere en betere naam dan die welke al enkele jaren in onze gemeenten cirkuleert, nl. die van „tussenjeugd"; dàt is eigenlijk een vreselijke naam!* ★ *Dat er ijverig met Kerstnummers is gewerkt door velen is een bekend feit. Sommigen hebben wel honderd van deze papieren boodschappers bij de mensen gebracht.... Maar, we denken dat alle recordhouders (om het zo even te zeggen) verbleken bij het bericht dat we in Arnhems „Gemeenteklok" lazen: zr. I. C. Volker heeft in haar eentje 250 kerstnummer verkocht....! Dat is een half procent, het één/tweehonderdste gedeelte van de héle oplaag. Dat wil zeggen, dat tweehonderd van zulke zusters de hele Kerstnummervoorraad hadden kunnen verwerken.* ★ *Dat de nieuwjaarsdiensten nu niet zo geweldig in de belangstelling staan is reeds in ons blad opgemerkt; de gemeenten te ROTTERDAM-C., WINSCHOTEN en HAARLEM (en misschien nog wel meer?) besloten daarom voor deze dienst in de plaats „nieuwjaarsvisite's" te organiseren.* ★ *De gemeente te EMMEN bestaat nog slechts 10 jaar; zeven jaar oud is het kerkgebouw, dat in die tijd ook reeds weer uitgebreid moest worden. En nu oppert de administrateur van het „bouwfonds": Als wij zien hoe vaak het gebeurt dat in kerk en lokaal alle zitplaatsen bezet zijn dan moeten wij binnenkort uitzien naar een terrein waar een tweede kerk gebouwd kan word"! Een maand later wordt in het gemeenteblad meegedeeld, dat de gemeenten B. & W. reeds gevraagd heeft om ruimte in het nieuwe bouwplan voor een eventueel te bouwen tweede kerk....!* ★ *Nog even die kerstnummers: „In SCHIEDAM hebben we met een ploeg van zeven mensen een soort triomftocht door de Gorze gehouden en maar even voor bijna f 90,— verkocht in één morgen....", aldus ds R. Reiling in „Contactblad".* ★ *In NIEUWE PEKELA wordt, nu men daar tijdens de wintermaanden weer de tweede dienst heeft ingevoerd (om 7 uur 's avonds) na de kerkdienst samen koffie gedronken. Voor onze gemeenten is dit initiatief, voor zover we weten, nieuw. We vinden het organiseren van deze ontmoeting van gemeente en vrienden navolgenswaardig.* ★ *Wij hebben wel eens gedacht dat van het liefde* maal *alleen het zuigen op pepermuntjes in de kerkdienst was overgebleven; intussen blijkt uit enkele berichten dat men in sommige gemeenten bezig is terug te keren naar de oorspronkelijke bijbelse gemeenschapsoefening; zo in GRONINGEN-Z. (1e kerstdag), in LEIDEN (2e kerstdag) en in HAARLEM (nieuwjaarsdag), waar men als gemeente-bijeen weer werkelijke (brood)maaltijden heeft gehouden.* ★ *En bij deze korte flitsen laten we het deze maand. Er was, U hebt het gemerkt, bij ons in de gemeente veel te doen en veel te ontvangen. Wat een voorrecht om het zó te kunnen zeggen: bij ons in de gemeente! We horen bij elkaar!* v. D.

Gemeenteberichten

SIDDEBUREN. De gemeente hier is er dit jaar niet op vooruitgegaan. Verschillende gezinnen zijn van ons heengegaan, waardoor alles geweldig is teruggelopen. Alles gaat natuurlijk wel door, maar dan op kleinere schaal. Ook zijn er een een broeder en zuster thuis gehaald. Dan zijn er, helaas, enkele leden die niet meer naar de gemeente omzien; dat bedroeft ons ten zeerste.
Toch gaan wij moedig voort; de opkomst in de diensten gaat weer vooruit. Wat dat betreft merken we er niet veel meer van, dat sommige gezinnen ons verlaten hebben, want andere hebben hun plaatsen weer ingenomen. Dank aan de voorgangers die onvermoeid de blijde boodschap blijven brengen. Broeders, Uw woord zal niet ledig weerkeren! Onze consulent, ds N. J. van Beek, en ook ds M. de Jong, die geregeld ons voorging, gaan ver van ons vandaan.
We hebben gezegende kerstdagen gehad. De Heer was in ons midden. De kerk was zo goed als bezet. Br. Molema van Hoogezand heeft op een duidelijke wijze de blijde boodschap gebracht.
We hopen dat de gemeenten te Delfzijl en Muntendam spoedig weer een voorganger hebben. Mogen wij dan ook weer op hun hulp rekenen? Wij wensen allen een gezegend 1960!

Corr.

HENGELO. Ja, het was zondag 8 november voor ons en voor vier jonge mensen, die de doop hadden aangevraagd, wel een heel bizondere dag. Een feestdag. Daar zit en zie je dan als oude, die welhaast de fakkel zal moeten neerleggen, de jongeren, ja zeer jongen zelfs, in de Naam van Jezus hun fakkel opnemen om met Hem in deze donkere wereld een lichtend spoor te maken. Hun „JA" voor het front van de gemeente bevestigde dit. En zij werden gedoopt! Ouderling Ter Braak sprak het viertal hartelijk toe en heette de jongelui welkom, waarna bij brood en beker de nieuwe leden één werden met de gemeente, de blijdschap van hun geloof in dankbaarheid aanvaardend.

H.J.H.

TWEEDE EXLOERMOND. „Immanuel": Ja, brs. en zrs., dat hebben wij weer gezongen en dat mogen wij ook getuigen: God met ons! Ook in ons gemeentelijk leven. Zondag 6 december mochten we wederom de doopvont openen, nadat drie jonge mensen hun hart hadden geopend voor Hem, die in aller hart woning wil maken. Dit was een zeer gezegende dienst; stoelen moesten worden bijgezet om aan alle belangstellenden een plaats te bieden. Bij de viering van het H.A., waarbij de kerk bijna bezet, sprak br. Hofman woorden van welkom. Diepe vreugde en dankbaarheid doorstroomden onze harten bij het zien van zoveel zegeningen. De kerstdagen waren voor ons ook gezegende dagen. Onze voorganger mocht telkens aan een grote schare de aloude boodschap verkondigen. Ons zangkoor zong gepaste liederen, waarin ook de blijde boodschap werd doorgegeven. Op het liefdemaal kwamen velen naar voren om te vertellen hoe heerlijk het is het eigendom van Christus te zijn en om het anderen te zeggen: komt tot Jezus, Hij geeft ware vrede!
Was het enkel vreugde in de gemeente? Nee! Diepe rouw daalde neer. Onze broeder Gerrit de Vries sr. werd plotseling thuisgehaald. Heerlijke troost voor familie en voor ons allen te mogen weten: hij is thuis. Ook onze broeder Jan de Jonge werd na een ziekbed thuisgehaald. Aan de avond van zijn leven vond hij vrede.
Het jaar 1960 staat voor de deur als wij dit schrijven. Wij wensen U allen Gods Zegen toe, zowel persoonlijk als voor de gemeente en voor al de arbeid die wordt gedaan in Zijn naam.
(iets verkort)

W. v. d. V.

KAMPEN. Wij willen U graag mededelen, dat we zeer gezegende kerstdagen gehad hebben. Er was veel voor deze dagen gebeden, omdat we alhier in eigen gemeente voor het eerst doopdienst zouden hebben. Een jonge broeder, die de Heer in gehoorzaamheid wilde volgen, was ook gaarne genegen om het doopvont te maken. Met hulp van de broeders en in het bijzonder van de jeugd is het in de weken voor kerstmis een drukte van belang geweest in onze kleine kerkzaal. Maar met Gods hulp zijn we klaar gekomen. Nadat we reeds op beide kerstdagen veel zegen hadden ontvangen, werd op de kerstzondag voor het eerst dan in de gemeente het doopvont geopend.
Met duidelijke letters had een der jongeren op het deksel van de doopvont geschilderd: „Ziedaar water, wat verhindert mij gedoopt te worden?" Nadat onze voorganger eerst op duidelijke wijze een uiteenzetting over ons gemeentebeginsel had gegeven ,bediende hij het Woord uit 1. Tim. 4 : 12: „Niemand achte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld. . . .", waarin hij zich niet alleen tot dopeling richtte, maar tot heel de gemeente, sprekende over: „De leefregels voor de gelovige."
Het was een bijzonder ontroerend moment toen daarna de jonge broeder werd gedoopt en het vol overtuiging door de zaal klonk: „Hoe zalig is het volk, dat naar uw klanken hoort."
Voor zover wij weten is dit de eerste doop bij onderdompeling in Kampen geweest. Wij zijn dan ook allen bijzonder gesterkt in ons geloof en met grote dank schaarden wij ons om de disch des Heren, waar de jonge broeder door br. Kruithof hartelijk welkom werd geheten in de gemeente. Deze doopdienst heeft bij de talrijke aanwezigen een diepe indruk achter gelaten en wederom hebben zich twee jonge mensen voor de doop gemeld. Eindigde dus het jaar 1959 met veel zegen voor onze kleine gemeente, 1960 begint de Heer ons reeds weer te zegenen, want de doopvont zal spoedig weer geopend worden.
Wij wensen vanuit Kampen als onze medeverbondenen 's Heren zegen toe in 1960.
Namens de gemeente, de secr.

G. K.

Doorbraak
DELFZIJL. Geliefde broeders en zusters. Ik wil U laten delen in de grote vreugde die wij hier in de gemeente mochten beleven gedurende de kerstdagen. De 1e kerstdag begonnen we 's morgens met de bidstond, waarna onze voorganger ons bepaalde bij „Komt tot zijn schijnsel", welke woorden op een bizondere wijze door kunstige handen van br. Heijnen Sr. in de kerk waren aangebracht. De kerk was overvol; 's middags een mooi zondagsschoolfeest. De tweede dag hadden wij een interkerkelijke samenkomst in de Ger. kerk en 's avonds in onze eigen kerk kerstfeest voor allen. Brs. en zrs., dat is een avond geweest van grote vreugde; er was

---

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.50	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.50
Enkele nummers . . . . „ 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. . . . „ 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden

Kerk-inwijding te Deventer.

. . . .Doch bepalen wij ons een oogenblik bij het gebouwtje zelf. Wanneer men aan het Station van het Staatsspoor aankomt en zijne blikken over de oude stadsgrachten en over de vlakte waarop weleer de vesting-wallen lagen, laat zweven, dan ziet men onwillekeurig het kerkje, dat haar spits statig verheft, voor zich. Het staat daar op een prachtig terrein, en niet zoo geheel ongeschikt voor de Nicodemussen, die er als wandelaars eens even een kijkje in willen nemen, eigenlijk met het doel om er een woord op te vangen. Bij nadere beschouwing bemerken wij in de zijmuur, aan de straat een steen, waarin met duidelijke letters gebeiteld staat Openb. 22 : 14a: „Zalig zijn zij, die de geboden van Christus doen", en in den gevel boven den ingang, eveneens in een steen gegrift: „Beth-El", dat de Gemeente als naam voor haar gebouw gekozen heeft.
Tegen 2 uur in den namiddag traden we het gebouw binnen, dat reeds gevuld was met eene schare van nieuwsgierige en belangstellende menschen, die als uit een mond, de een zachtjes en de andere meer luid lieten hooren: „*netjes!*"
Er is plaats voor ongeveer 200 personen, en is overigens ingericht met de doopvont etc. gelijk de meeste lokalen onzer Gemeenten.

(Uit „De Christen", 1 januari 1885).

de hele avond een sfeer van eenvoud en blijdschap.
Ons mannenkoortje heeft iets moois laten horen. Er was een echte ouderwetse sfeer, die wij zo graag in onze gemeenten zien en beleven. Aan het eind gaf onze voorganger de getuigenisdienst.
Een zuster opende opnieuw haar hart, waarna de voorganger uitnodigde om óók het Licht te volgen. Er kwamen 13 jonge mensen tot bekering! Tot laat in de avond was er vreugde, maar zondagmorgen was de vreugde nog groter. De dominee straalde van blijdschap en kon de vreugde niet lang voor zich houden, dat er 13 jonge mensen gekozen hadden voor de Heer Jezus. Hij bepaalde ons bij de naam „Jezus" wat maar niet zo een gekozen naam was, maar ze moesten hem de naam Jezus geven, die door de Engel was genoemd.
Na de preek verzocht de voorganger de 13 jonge mensen naar voren te willen komen, en toen ze daar stonden ontroerde de hele gemeente. De voorganger vroeg nog eens of er zich nog iemand bij wilde voegen, toen kwam de doorbraak, overal gingen ze staan en liepen spontaan naar voren: *er stonden toen 26.*
Tranen van blijdschap van ouders, vrienden en echtparen. U kunt wel begrijpen dat het een machtig en aandoenlijk ogenblik was. Er volgde een dankstond. Het was merkbaar: er was véél stof tot danken. De *doorbraak* was te zien en te horen.Voor deze doorbraak is ook veel gebeden en nu geeft God ons die op zo'n machtige wijze. „Veilig in Jezus armen" zongen we samen, waarna deze veel bewogen morgen ten einde was. Maar het einde is er niet. Reeds hebben 6 de doop aangevraagd. Brs. en zrs. bidt voor het werk in Uw gemeente en voor het gehele Unie-werk.
Ik wens U veel zegen in de arbeid, ook in het nieuwe jaar.
Hartelijke groeten en tot later.

O.

EMMEN. In de vroege ochtend van de tweede kerstdag is te Emmen overleden zr. M. A. Hekhuis-de Hart, echtgenote van wijlen ds J. Hekhuis. Hoewel onze zuster geen lid van onze gemeente was en zij maar enkele malen in onze vergaderingen is geweest, houden wij ons er van overtuigd, dat ze met ons meegestreden en -gebeden heeft voor de arbeid in Gods koninkrijk.
Geheel zich overgevend aan Hem is ze heengegaan in de rust, die de Heer Zijn kinderen schenkt.

D. M.

MEDEDELINGEN

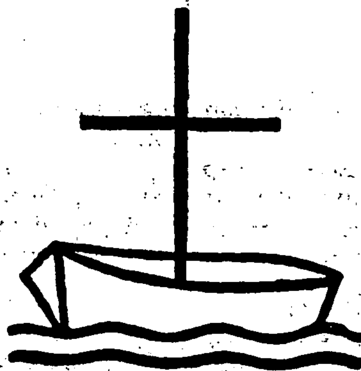
Twente-streekconferentie.
Voor de streek Twente is er het prachtige plan (hetgeen overigens voor 't gehele land streeksgewijs geldt) om op dinsdag 9 februari a.s. in de baptistengemeente te Hengelo, Jacob Catsstraat, een avond te beleggen, met het doel: *gezamelijk* te spreken over de *gezamelijke* arbeid van 1960. De sprekers voor die avond zullen zijn:
Br. E. de Haan (voorzitter UC en ECU) met als onderwerp: *„De arbeid leeft"*, ds Ph. Lindeman (secr. Cv. d. O. en lid UC) met als onderwerp: *„Leven voor de arbeid!"*
Broeders en zusters, dit wordt DE avond van het jaar, aangezien diverse gemeenten zullen meewerken met zang en muziek. De broeders de Haan en Lindeman komen vermoedelijk wel met lege handen, maar hun harten zijn overladen met datgene wat ze ons willen brengen.
Bidt voor een rijke zegen!
Programma's zullen de gemeenten nog worden toegezonden.

H.J.H.

Besturenconferentie Drentse Bond
Vergadering maandag 18 januari 's nam. half acht in de baptistenkerk te Emmen. *Agenda:* Jaarverslag penn. en landdagcomité; 1e onderwerp: „wat verwacht gij van een preek?" (br. Borgelo, Coevorden); 2e onderwerp: „wat doen wij voor onze ouden van dagen?" (br .Molijn, Emmen).

De secr. D. M.

Uitgeloot obligatie no. 3 (drie), degene welke in het bezit is van bovenbedoelde obligatie, kan na verzenden van het betreffende stuk, het daarop vermelde bedrag tegemoet zien.
Baptisten Gemeente den Helder.

OECUMENICA

FEBRUARI KONFERENTIE 1960
te Almelo, in „De Rönneboom", van de oecumenische Jeugdraad in Nederland.

PROGRAMMA

Zaterdag 6 februari

15.00 uur	Aankomst en inschrijving.
16.00 uur	Opening.
16.20 uur	„De Kerk van morgen", ingeleid door vijf jongeren.
17.00 uur	Discussie en broodmaaltijd.
19.15 uur	Zang van nieuwe liederen. Theepauze
20.45 uur	Nabespreking discussies o.l.v. Dr J. H. van Beusekom, Hervormd Pred. te Amsterdam.
21.30 uur	Avondsluiting.

Zondag 7 februari

9.00 uur	Vroegdienst in de Geref. Kerk, geleid door ds. O. Jager.
10.45 uur	Koffie.
11.30 uur	„Het gebeurde op Nieuw-Guinea", Ds F. J. S. Rumainum, voorzitter van de Protestantse Kerk op Nieuw-Guinea (gevraagd).
12.30 uur	Warme maaltijd.
14.00 uur	„V.g.g.v.", ds A. H. van den Heuvel, secr. van de O.J.R. in Nederland.
14.45 uur	„De Kerk van morgen in spel en beeld", o.l.v. Ds J. M. Hoekstra, van „Oud Poelgeest". Theepauze.
16.30 uur	Sluiting.

Geeft U op voor 31 januari bij de heer W. H. Kuiper, Gravenallee 7, Almelo. Na deze datum *f* 0,50 extra.

Bij opgave dient tegelijkertijd de deelnemersprijs à *f* 6,50 (zonder warme maaltijd *f* 5,—) overgemaakt te worden op giro 335852 t.n.v. Penningmeester Conferenties O.J.R. te Almelo. Daarna ontvangt U de laatste gegevens.

Van de leestafel

Ds J. Overduin, Venster op het leven
Uitg. J. H. Kok, Kampen.
Van dit voortreffelijke bijbelse dagboek weet ik helaas de prijs niet meer. Die zal zeker niet hoog zijn, want Kok levert over 't algemeen goede boeken voor weinig geld. Dit dagboek is bestemd voor het gezin. De stukjes zijn aan de lange kant in vergelijking met andere soortgelijke lectuur maar de over 't algemeen rijke inhoud rechtvaardigt dit volkomen. Ik stel me voor, dat dit boek het goed zal doen in een gezin met grotere kinderen. Van harte aanbevolen.

J. R.

De Kinderbijbel van Johanna Kuiper
Uitg. H. J. Paris, A'dam; pr. geb. *f* 9,50.
Dit is een kinderbijbel, die het bij de kinderen ongetwijfeld zeer goed zal doen. De „toonzetting" van het geheel is door en door evangelisch en de stijl is naar mijn smaak voortreffelijk. Wat opvalt is, dat de schrijfster zich grote vrijheid veroorlooft ten aanzien van allerlei historische details. Dit zal sommigen waarschijnlijk iets te ver gaan; mij heeft het niet gestoord en de kinderen zullen er ook wel geen last van hebben. Van harte aanbevolen.

J. R.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Leeuwarden: ds G. Brongers te Groningen-Z.

ADVERTENTIES

Vrijdag 15 januari Jaargang 77 Nr. 3505

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

De laatste nederlaag

Het gebed is de uitgesproken onderwerping, de erkende nederlaag. Van den beginne af, is het menselijke leven in opstand tegen God geweest. Er heerst hier op aarde een bestendige revolutie. De wereld is een slagveld. Onder en achter de onrust ligt het conflict ,waarin de mens wel betrokken is, maar dat hij niet uitlokte noch kan oplossen. Dat is de noodtoestand, waarin hij permanent verkeert. Het is niet een doorgangsfase in zijn ontwikkeling, die hoe moeilijk ook, moedig te aanvaarden is omwille van de bestemming, waartoe zij leidt en opleidt.
De bijbel is het boek ,dat ons deze dingen onthult. Hij doorlicht de toestand, ontbloot achtergronden en toont, dat de afzonderlijke gebeurtenissen onderdelen zijn van één groot gebeuren. Eén gedachte ondervangt de gedachten der ontelbaren; één wil schikt de daden der duizend maal duizenden tot een machtig arbeidsproces. Het werk wast, het gebouw rijst door de arbeid der goeden en der slechten, der verkorenen en der verworpenen. De laatsten ontdekken, dat ze medewerkten aan wat ze niet wilden, en bouwden aan wat ze hoopten te verstoren .Voor zichzélven brachten ze hun leven tot mislukking, doch openbaren in hun nederlaag Gods grootheid. Gods Raad bestaat en ieder werkt mede aan zijn vervulling, hetzij gewillig, hetzij zijns ondanks.
Maria en Johannes, Kajafas en Pilatus dienen de uitvoering van de raad Gods, hetzij in wit, hetzij in zwart gewaad. Velen dienen God in het licht; anderen dienen Hem aan de keerzijde der schepping, maar ze werken aan één plan. Allen verheerlijken God, doch niet allen délen in Zijn heerlijkheid.
In dit geheel der daden heeft het gebed zijn eigen plaats. God is niet de Afwezige, hoezeer de aanwezigheid Satan's zich laat gelden. God heeft niet opgegeven of losgelaten wat zich van Hem afkeerde. Dat bracht de strijd; dat verklaart de onrust. God is er op uitgetrokken om de opstand tegen Zijn gezag te dempen, en dit door vijandschap teniet te doen. Geen vergeldingsoorlog voert Hij. Zijn strijd mét de zondaar is een strijd óm de zondaar. Hij heeft overwonnen langs de vreemde weg van Golgotha. Hij nam de zonde op zich, liet haar zich uitwerken aan Hem, voerde haar tot haar laatste konsekwentie. Daar zette Hij haar de voet op de nek!
Christus heeft de kaarsen der genade aangestoken rondom de Troon Gods. Zolang zij branden, treedt God niet in het recht. Zolang de troon, met goud bekleedt, Gods Zetel blijft, wacht daar de opstandige vergeving en wederaanneming. Is God echter overgegaan op de Witte Troon, dan neemt het recht zijn loop en wordt de schuld, die niet vereffend werd in het bloed der Verzoening, de opstandige toegerekend.
Het gebed is de uitgesproken onderwerping. Het is dát, wat God verwacht en eist: de onvoorwaardelijke capitulatie. Wie bidt erkent de Overwinnaar. Wie bidt staat zich af, stelt zich ónder Gods commando. Een halve overgave is niet mogelijk en zou — wáre ze mogelijk — niet worden aanvaard. Wie de strijd tegen God wilde staken zonder zich in de dienst van God te stellen; wie wel uit de dienst des Duivels wilde treden, maar zonder in de dienst van God over te gaan, zou al gauw merken, dat zijn zieke keus hem maar in diepere ellende bracht.
Bidden is niet het betreden van niemandsland. Het is niet de houding van hem, die nu verder met rust gelaten wil worden. Die bidt bekleedt zich met het slavenkleed van de dienaar Gods, hij doet aan de wapenrusting van Gods soldaten. Bidden is een riskant werk. Daar kan heel wat aan blijken vast te zitten; daar kan heel wat uit voortkomen. Wie bidt, begeeft zich in de gevarenszóne des geloofs. Hij neemt risico. Petrus bad: Heer, beveel mij tot u te komen op het water. Dat gebed werd direct verhoord: kom! Maar Petrus kwam in een geloofscrisis en zonk. Bijna was hij er aangegaan en dat als resultaat van zijn gebed. Reken er mee, dat God ons wel eens kon houden aan wat we van Hem bidden! Denk er eens aan, wat er wel zou kunnen gebeuren als God, ja! zei. Wie weet, misschien zoudt ge dan over een jaar niet meer naar werkplaats of kantoor gaan, maar in binnen- of buitenland hard studeren voor een toekomstige taak op het zendingsveld. Misschien zou God een diepe greep in uw portemonnaie doen teneinde dié zaak daarmede te bevorderen, die ge Hem in het gebed voorgelegd had. Misschien trok Zijn Geest u naar de zondagsschool of noopte u op andere wijze uw kracht en tijd aan de zaak te geven ,om wier bloei en wasdom ge had gebeden. Denk er om: bidden is riskant! God neemt u ernstig en Hij gaat er van uit, dat u het ernstig meent en gij Hem met uw gebed ook de beschikking geeft over uw lichaam, uw bezit, uw loon, uw talenten. Hij zou u — in antwoord op uw gebeden — wel naar de bidstond kunnen brengen en u op uw plaats brengen in de namiddaggodsdienstoefeningen.
Bidden is: de opstand staken. Het „ik wil niet", tenminste: „ik wil zó niet!" laten sterven op uw lippen. Bidden is de volstrekte, de dagelijkse capitulatie. Zo trekt ge de poort door naar het leven, waarin God zich openbaart, want voor wie hun leven voor zichzelf houden, houdt Hij Zijn leven óók voor zichzelf.
Maar in de weg, van het God-beleven schalt de vreugde. God openbaart zich aan de strijder de bekeerde opstandeling van voorheen. En betekent Hém te kennen, niet eeuwig leven te bezitten?
Hugh Latimir en Rudley werden in de vroege ochtend naar de brandstapel geleid. Velen waren samen gekomen om getuigen te zijn, van de marteldood van deze ketters. „Wees moedig, broeder Rudley", zei de oudste martelaar, „we zullen heden voor God in Engeland een lamp aansteken, die, naar ik vertrouw, nimmer zal uitgaan".
Wie bidt heft zichzelf en ál de zijnen en ál het zijne als een kaars naar de hemel omhoog, opdat God haar aansteke en haar licht de aarde verlichten moge.
Toen Lullus, de grote zendeling, zijn vaderland zou verlaten en het schip betreden, dat hem naar de onbekende landen in het verre Oosten zou brengen, zeide hij: „Laat mij nu verteerd worden voor God". Gezien de wereldwijde en de eeuwen omvattende en beroerende opstand, die tegen God op aard woedt, is dit bidden: zich stellen onder Gods bevel.

L.

IN DIT NUMMER

weer véél gemeenteberichten, waarbij een verslag van de instituëringsdienst in IJmuiden (pag. 7); de laatste verantwoording uit het Unie-bureau over 1959 (hebben we het gehaald?) op pag. 4 en een kritische opmerking in „Nader Bezien" (pag. 5).

Losse Schakels

De zevende en de eerste Dag. In het vierde van de tien geboden, die Israël bij de Sinaï ontving, wordt de zevende dag aangewezen als de rustdag, (Ex. 20 : 10). Uit de motivering van dit gebod blijkt dat deze dag als sabbat werd aangewezen in verband met Gods scheppingswerk. God voltooide in zes dagen de schepping en rustte op de zevende dag. De sabbat houdt dus verband met de **oude** schepping; hij spreekt van haar afsluiting. Anders is het met de éérste dag der week. die de dag is op welke Christus uit de doden is opgestaan. Met deze opstanding was de nieuwe schepping begonnen. Het is tot deze nieuwe schepping dat de gemeente behoort. Niet de éérste Adam is haar stamhoofd maar in Jezus Christus heeft zij haar begin. In Zijn sterven ging de eerste schepping ten onder als een, vanwege de zonde verontreinigd, gevallen en afgekeurd geheel. Er is voor ons geen reden om haar voltooiïng te gedenken — het zou de indruk kunnen wekken, dat *wij* naar haar terug verlangen en haar afsluiting en ondergang betreuren.
Het voorlezen van de Wet der tien geboden in de erediensten van het nieuwe Volk achten we daarom in strijd met de positie die wij innemen. Dat gebruik bindt de *gemeente aan een wereld die voorbij* gegaan is. We zien niet terug op hetgeen „in den beginne" gebeurde, maar als nieuwe schepselen, staande op de drempel ener nieuwe schepping, herdenken we elke zondag een nieuw scheppingswerk, dat in Christus begonnen is en in Hem de belofte der voleinding heeft. Slechts gemis aan eschatologisch levensbesef kan de gemeente doen omzien naar de sabbat. L.

Weekeinde? 't Is ook in christelijke kringen de gewoonte geworden om te spreken van „weekeinde", soms in zijn Engelse vorm „weekend". We hebben dit begrip van de Engelsen overgenomen, maar hebben wij er goed aangedaan? Tot het weekeinde rekent met de zaterdagmiddag en de zondag. Nu behoort de zondag tot de op de zaterdag vólgende week. Hij is het begin van een nieuwe week en daarom is het reeds wat zonderling om hem te trekken bij de week, die aan hem vooraf ging. Maar er is een ander bezwaar tegen deze term: de zondag wordt er door naar beneden gehaald: hij wordt aan een voorbij gegane periode toegevoegd, terwijl hij de opening is van een nieuwe tijdsperiode. Daarom zouden we ons weinig behoeven te bekreunen, als de zondag niet de dag was, die een eigen stempel draagt en een eigen boodschap brengt. Hij is de dag der opstanding: onvergetelijk is ons door hem de nieuwe aanvang, die God gesteld heeft, toen Hij Christus van de doden opwekte. De sabbath behoort tot de eerste schepping wier einde hij niet slechts is maar tevens haar kroon. Maar op de zondag brak de nieuwe schepping door, ging die wereld open, die onze harten vervuld met hoop, en op wier uitbreiding in de tijd — tijdverschuivend — wij hopen.
Die „weekeinde" houden, trekken de zondag naar zich toe om vast te houden, wat reeds gepasseerd is. „Weekeinde"? neen, de *term* deugt niet want daarin ligt de begeerte het nieuwe in te schakelen op het oude. Hiermede is niet gezegd ,dat de zaterdagmiddag met daarop volgende zondag niet menigmaal goed besteed wordt omdat men de zaterdagmiddag inschakelt op de zondag (en niet omgekeerd!); en aan de zondag, zijn betekenis en het rechte gebruik van die dag ondergeschikt maakt. Dus **juist het omgekeerde** doet als met de uitdrukking: weekeinde, gezegd is.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Bestuurt God de wereld?

Dat is een vraag, die bij ieder denkend mens moet opkomen. Staat er achter onze wereld een macht, die haar bestuurt? Welke macht? Wordt onze wereld door duistere machten geregeerd, door Satan?
Wanneer we de wereldgebeurtenissen gadeslaan, is het zeker dat we dat moeten erkennen. Er zijn boze machten aan het werk.
Anderzijds als gelovigen, die het Woord Gods kennen, zeggen we, neen, — God bestuurt onze wereld. Hij leidt uiteindelijk de wereldgeschiedenis. Dat hebben ons de profeten wel heel duidelijk geleerd. De wereldmachten staan onder Zijn gebod. En Paulus zegt ons, dat God een plan heeft met de wereld, met de gemeente, met Israël, ja met ieder persoonlijk. Alle dingen moeten medewerken ten goede, degene die God liefheeft.
Er zijn mensen, die niet aan God geloven, en die toch doordrongen zijn van het feit dat de wereld geregeerd wordt, maar door een fatum, een noodlot. Dat wil zeggen, men gelooft dat alles gaat, zoals het nu eenmaal gaan moet. Daaraan valt niets te veranderen. Het Mohammedanisme is van dat fatalisme doordrongen. Wat Allah heeft bepaald, is onveranderlijk.
Zulk een fatalisme aanvaarden we niet.. Zulk een God kent de bijbel niet. Telkens blijkt, dat God berouw kan hebben over hetgeen Hij heeft gesproken of gedaan. Daarmede wordt op menselijke wijze uitgedrukt, dat God niet onbewogen blijft, als mensen berouw hebben en zich bekeren. Als de vraag gesteld wordt: een noodlot of God? - dan kiezen we voor het laatste.
Toch ligt dan achter de gestelde vraag de volgende. Als God een vast plan heeft, is er dan nog sprake van een vrije wil, blijft er dan nog verantwoordelijkheid voor de mens over? Dit vraagstuk van de vrije wil was er ten tijde van Luther reeds.
Velen zijn er die zich met dit wereldbestuur van God niet kunnen verenigen. Waarom laat God dan toe, al dat onrecht al dat moorden (de wereldoorlogen). Zij zouden het dan zeker wel beter doen!
Het is eenvoudig aan Gods wereldbestuur te geloven, als het alles gaat zoals wij het graag zouden willen, maar geloven dat God de wereld bestuurt als de rechtvaardige verdrukt wordt, als er onrecht je tegengaapt, is moeilijk.
Daar is het Godsbestuur geen zaak die hier en nu zichtbaar is, maar een kwestie van geloof. We kunnen ook niet zeggen, dat „succes in de wereld" betekent, dat dit een bewijs is, dat de zaak die succes had, goed geweest is. Het recht van de sterkste is niet altijd het recht Gods.
Daarom Gods leiding in de gebeurtenissen is een verborgenheid, niet af te lezen uit de uitkomsten. Voorspoed is niet altijd zegen, en tegenspoed is niet altijd vloek. Voor tegenspoed kan men later dikwijls dankbaar zijn omdat het een verborgen zegen bevatte. We kunnen alleen zeggen: dat God zegent, die Hem liefhebben. De psalmist Asaf heeft zich verwondert over de voorspoed der goddelozen, (Ps. 73) terwijl hij zelf zoveel tegenspoed had te verduren.
Een pessimist als Prediker geeft als zijn filosofie te kennen: „velerlei wedervaart den rechtvaardige en den goddeloze, den reine en den onreine, den goede en den zondaar" Sommigen onzer lezers zullen zich herinneren, dat er ergens in de Heidelbergse Catechismus staat: „dat voorspoed en tegenspoed, gezondheid en krankheid en alle dingen hem (de gelovige) niet bij geval, maar van Gods vaderlijke hand toekomen".
Toch moeten we hierbij wel even de opmerking maken, dat er naast God ook nog een duivel is, en deze oefent ook zijn macht in de wereld uit.
In hoeverre krankheid ook van de duivel afkomstig kan zijn, is nog een vraag, die zeker gesteld moet worden. Op deze vraag zou ik willen antwoorden, dat Satan ook veel dingen doet, die we niet aan God moeten toeschrijven, waarbij we alleen kunnen vaststellen, dat ze onder de toelating Gods geschieden. Dat wordt ons vooral in het boek Job duidelijk gemaakt. God liet de Satan toe, Job te slaan met allerlei plagen, met de vreselijkste krankheid, met het verlies van zijn goederen.
Er is nog naast God en de duivel te denken aan wat we zelf doen. Wat wij zaaien en ook oogsten.
God bestuurt, wil zeggen dat Hij tenslotte het laatste woord zal hebben, „die 't heden kent, de toekomst overziet". Als gelovigen weten we, dat degenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken te goede.
Vroeger, in de oudere dogmatieken, sprak

men graag over Gods *verborgen wil* of de wil des besluits, en Gods*geopenbaarde wil* of de wil des bevels.
Er is dan een vast besluit Gods, God heeft besloten en het zal alzo geschieden. Gods plan wordt uitgevoerd. In de bergrede spreekt de Here Jezus er over, dat zonder de wil van de hemelse Vader, geen haar van ons hoofd zal gekrenkt worden, dat er zelfs geen doodgewone mus ter aarde zal vallen zonder Zijn wil. Deze raad Gods is voor ons verborgen, we verstaan deze zaak Gods niet altijd. Daarom de „waaroms" is ons leven.
Wij moeten ons leven echter niet richten naar de dingen, die we niet verstaan. De Bijbel zegt ons, dat er zullen zijn, oorlogen en geruchten van oorlogen en pestilentiën, dat wil niet zeggen, dat we dan niets daartegen moeten doen en oorlog bijvoorbeeld eenvoudig accepteren, en niets tegen bepaalde ziekten moeten doen, omdat dat nu eenmaal zo wezen moet, en dat we als er hongersnood is maar niets storten op het gironummer van de penningmeester van ons fonds tot hulpverlening, omdat het in de bijbel staat, dat er hongersnoden zullen zijn.
God heeft ons bekend gemaakt wat gebeuren zal, niet wat wij in die omstandigheden hebben te doen, daarvoor is ons gegeven, de geopenbaarde wil of de wil des bevels! *Het gebod Gods* dat ons leven moet richten! Wij denken aan het woord van Mozes: „de verborgen dingen zijn voor de Here onze God, maar de geopenbaarde voor ons en onze kinderen, om die te doen. Dat gebod, dat *woord* Gods hebben we te doen. Iemand schreef eens: „te midden van het chaotisch rumoer der gebeurtenissen is het troostvol, dat er ook een woord is. Niet een woord van mensen, maar van God als een vast richtsnoer voor ons leven".
Wij moeten ons onder Gods woord stellen, dat een licht is op ons pad zoals Ps. 119 ervan zegt (berijmd): „ik ben, o Heer een vreemdling hier beneên, laat uw gebôon op reis mij niet ontbreken".
Ik eindig dit artikel met een woord van Micha 6 : 8: „Hij heeft u bekend gemaakt, o mens! Wat goed is; en wat eist de Heere van u, dan recht te doen en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God?".

D. S.

VAN DE EINDREDACTEUR

Willen mijn broeders mede-redakteuren (en andere schrijvers) er wel aan denken, dat ze hun enveloppes waarin hun bijdragen zijn verpakt, voldoende zijn gefrankeerd? Het gebeurt wel eens, dat we „straf-port" moeten betalen! Ware de PTT noodlijdend, we zouden in deze vorm van subsidie der posterijen minder bezwaren zien. Edoch, PTT maakt voldoende winst en kan het zonder onze ondersteuning wel stellen!

E.R.

BROkSTUKkeN

Het is Denis de Rougemont geweest die opgemerkt heeft dat een mens op tweeërlei manieren bedrog kan plegen. Een winkelier bv. kan zichzelf bevoordelen en zijn klant benadelen door 400 gram vlees af te wegen en dan te zeggen dat het een pond is.
Maar wat hij ook kan doen is, zijn *weegschaal* verkeerd afstellen, zodat de wijzer meer gewicht aanwijst dan er in werkelijkheid gegeven wordt. Als dan de klant een kilo vlees bestelt, zal hij de wijzer keurig 1000 gram laten aanwijzen en misschien nog wel een paar streepjes overwicht geven. De klant mag rustig controleren en zal zeker ingenomen zijn met de royale winkelier, terwijl die winkelier op de duur zelf het gevoel zal krijgen dat hij een goedgeefse vent is. Ondertussen is hij alleen maar een bedrieger die met valse maatstaven werkt.
Wij mensen hebben hier beneden ook onze weegschalen en maatstaven voor fatsoen en eer, voor liefde en recht. En voor nog zo veel meer .En af en toe is er eentje onder ons, die de ander bedriegt. Die leugens vertelt, zedenloosheden pleegt, een moord begaat, fraudeert, of nog weer wat anders. En die zegt, volkomen eerlijk te zijn en trouw en menslievend en gaaf.
Maar zijn daden werden gecontroleerd, de wijzer van de weegschaal werd in de gaten gehouden en zijn bedrog ontdekt. Zulke mensen krijgen onder ons een slechte naam ;soms krijgen ze boete of we stoppen hen in de gevangenis.
Ze betekenen een gevaar voor de samenleving. Dat is dan de eerste manier, hierboven bedoeld, waarop men bedrog kan plegen. Maar nu komt de Bijbel en zegt ons dat er niet alleen af en toe eentje van ons „ondeugend" is, maar dat onze weegschalen niet deugen. Dat 't zelfs met onze „geijkte" maatstaven niet in orde is. Onze weegschalen voor liefde en recht deugen niet. Ook al wijzen de wijzers van deze weegschalen meer dan het volle pond aan, dan is daarmee de zaak toch nog niet in orde, want de weegschalen die we gebruiken, zijn „versteld". Wat wij mensen recht noemen, is in de hemel nog geen recht.
En wat wij hier beneden liefde noemen, is daar volgens hemelse maatstaven doorgaans nog heel ver vanaf.
Jezus heeft bij zijn komst op aarde het algemeen aanvaarde (en reeds vergeten) bedrog van de valse weegschalen ontmaskerd. Hij bracht Gods weegschalen naar de aarde: „Wie een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft reeds overspel ge daan. . . ." „Wie zijn broeder haat, is een doodslager".
Daarop gewogen, bleek ieder mens een trouweloze, een zondaar. Is het een wonder, dat men zich verzette zowel tegen weegschaal als weger? Een christen is een mens met een nieuw stel weegschalen.
Daaraan niet weer te gaan peuteren in het nadeel van God en de naaste, is een zware opgave, die alleen volbracht kan worden onder de leiding van de Heer.
Waak over uw weegschalen!
Iemand schreef eens over een volbloed communist, die met het evangelie kennis maakte en zich geheel aan Christus overgaf. Hij trad toe tot de Gemeente en nam zich stellig voor in die gemeente even enthousiast en ijverig te werken voor het Koninkrijk Gods, als hij het vroeger gedaan had voor het beloofde rijk van het communisme.
De teleurstelling kwam echter vrij spoedig. Hij ontdekte nl. onder de christenen zoveel traagheid en laksheid dat het hem verbijsterde. Voor velen onder hen betekende het Geloof blijkbaar meer hobby dan hoogste goed, meer nemen dan geven, meer profiteren dan profeteren.
Zijn uitspraak luidde: „Deze gemeenteleden zouden het geen maand uithouden in de communistische partij. We zouden hen eruit gegooid hebben. We hadden geen belang bij leden, die niet bereid waren alles te doen en alles op te offeren voor de communistische idealen."
Deze uitspraak moet ons wel iets te zeggen hebben, al moet ik hierbij opmerken dat het christendom niet de partijdiscipline verdraagt die de communisten kennen.
Toch blijft het grote gevaar voor ons christenen, dat we maar wat amateuren, en niet met de inzet van onze hele persoonlijkheid de zaak van de Meester voorstaan.
Gelukkig komen we steeds weer mensen tegen die met grote ijver, nauwgezetheid en liefde arbeiden voor de Heer. Zonder dwang, uit vrije wil, enkel omdat Hij het vraagt.

Wf.

Van de Vinkenhof

Dagelijks zijn we bezig de publikaties te verzorgen, die over enkele dagen de deur uitgaan. De studenten helpen flink mee tijdens de daarvoor vastgestelde uren; zij doen hun uiterste best om te zorgen, dat U tijdig de folders en kampschema's voor 1960 in Uw bezit heeft. Denkt U maar eens aan onze studenten, als U zondag bij de ingang van Uw kergebouw de papieren van De Vinkenhof aantreft. U heeft daar-

na, als U in het midden der gemeente bent, ruimschoots de gelegenheid Uw aanstaande voorgangers in Uw gebeden te gedenken.

Er is weer de meeste zorg aan de plannen voor de zomer van 1960 besteed. Als U onze kampschema's goed bestudeert zult U zien, dat er twee weken zijn *waarin U met Uw gehele gezin terecht kunt; het zijn namelijk de weken 23 tot 30 juli en 30 juli tot 6 augustus;* dan vindt U namelijk naast elkaar een gezinskamp, een jeugd-, een tussenjeugd- en een juniorenkamp De kinderen beneden twaalf jaar houdt U bij U, en de anderen kunnen geplaatst in één der tentenkampen.

Aan de jeugd is meer aandacht besteed dan ooit in het verleden; op Renderloo is een extra jeugdkamp ingelast in de week van 23 tot 30 juli om aan de vele aanvragen juist voor deze week tegemoet te komen. *Verder wordt er in dezelfde week een Nederlands kamp in Londen gehouden.* Deze prachtige wereldstad trekt jaarlijks meer gasten uit Nederland en onze jeugd wil nu ook van de partij zijn. Ieder kan deelnemen, ook degenen die de Engelse taal niet meester zijn. De prijs is slechts *f* 150,— voor reis- en verblijfkosten, gerekend vanuit Rotterdam. Wanneer U iets extra's voor Uw kind wilt doen, is hier een uitnemende en waardevolle gelegenheid Uw kind kennis te laten maken met het buitenland. Verder wordt er van 6 tot 13 augustus een speciaal kamp gehouden voor jeugd van 20 jaar en ouder op ons geliefd Renderloo. Dit kamp wordt georganiseerd door de Nederlandse Baptisten Studenten Vereniging en zal geheel afgestemd zijn op deze oudere generatie, waarvoor in onze jeugdbeweging niet altijd evenveel plaats is.

Aan het einde van de zomer is er op uitdrukkelijk verzoek een tiendaags kamp op Renderloo belegd, waar U dan in alle rust van de prachtige heide en de rust der natuur kunt genieten. U ziet dus, dat de kommissie voor Vorming en Rekreatie zich weer alle moeite getroost heeft met een goed gevarieërd en verzorgd programma voor de dag te komen. Vooral voor de speciale kampen is het zaak, dat men zich tijdig aanmeldt. Na half februari zijn de meest gevraagde kampen beslist vol. Als U nooit eerder aan zo'n week op Renderloo of De Vinkenhof heeft deelgenomen, zou U het dan in 1960 niet eens proberen? Iedereen is enthousiast over onze kampen; en misschien is het iets voor Uw kinderen; zo'n kampweek helpt hen echt om wat over hun jeugdproblemen heen te komen en in de meeste gevallen komen zij dichter bij hun Heer en Heiland.

En.... laten we niet vergeten, dat we bezig zijn met de laatste maanden van De Vinkenhof-aktie. *In de eerste week van januari kwam reeds bijna zoveel binnen als in de gehele maand december.* Ons centrum gaat weer aan een grote opdracht beginnen. Hoe zouden we beter kunnen werken dan in de wetenschap, dat de gemeenten en onze vele vrienden daadwerkelijk achter ons werk staan. Dit sterk bewustzijn van Uw medeleven kunt U ons schenken door uw financiële medewerking. „Geen woorden vraagt God, maar de daad".... tenminste zo zingen wij!

De Vinkenhof, Bosch en Duin
Giro 250591 — J. J. KIWIET

Uit ons Unie-Bureau

Aan de sekretarissen der gemeenten heb ik weer de statistiek-formulieren voor de situatie per 1 januari 1960 doen toekomen. Onze broeders schrijvers zullen wel weer zorgen voor de invulling daarvan, zo mogelijk in overleg met de voorganger. Van de beide ingevulde formulieren ontvang ik dus vóór 31 januari één in het Unie-bureau ;het andere kan de sekretaris der gemeente voor het eigen archief bewaren.

Mag ik er wel weer op rekenen, dat álle sekretarissen er voor zorgen, dat vóór 31 januari het formulier in het Unie-bureau ontvangen is? Dan kan de statistiek straks weer mooi tijdig en volledig verschijnen. Hartelijk dank bij voorbaat namens allen, die straks de statistiek-gegevens met belangstelling zullen lezen en bestuderen!

Mag ik even herinneren aan het indienen van voorstellen voor de agenda van de 80e Algemene Vergadering der Unie? Dit moet gebeuren vóór 1 februari a.s. Laten onze gemeenten, in het bijzonder onze raden, voorgangers en sekretarissen hieraan hun aandacht schenken. Want voor de goede gang van zaken moet een en ander wel op tijd gebeuren.

Wat het stellen van kandidaten betreft, verwijs ik graag naar het dienaangaande gepubliceerde in „De Christen" van 25 december jl. (het kerstnummer van ons weekblad). Daar leest u alles volledig.

Hier kan ik er mee volstaan, dat kandidaten vóór 24 maart moeten gesteld worden, en dat in elk geval een kandidaat moet gesteld worden voor voorzitter van de Unievergadering, voor de redaktie van „De Zaaier" in de vakature van Ds S. Zijlstra, die aftredend en niet herkiesbaar is.

Het bestuur van de Unie-Bouwstichting zal op 26 jan. a.s. in vergadering bijeen komen. Gemeenten, die hun bouwplannen aan de UBS wensen voor te leggen, worden uitgenodigd deze schriftelijk bij het sekretariaat van de UBS, Dalweg 77, Arnhem, in te dienen met nadere omschrijving en gegevens.

Mag ik tenslotte nog even Uw aandacht vragen voor de in dit nummer gepubliceerde verantwoording over december met vermelding van de stand per jaarsluiting 1959? Laat deze laatste tot U spreken. Wat heeft deze dan tot U te zeggen?

T. Jansma

Verantwoording van het Unie-Bureau

In de laatste maand van 1959 kwamen ná 19 dec. nog de volgende bijdragen en giften in het Unie-bureau:

1 *Voor de ECU:* J. C. T. v. B. te A. *f* 10,-; S. B. te T. f 5,-; Enschede f 156,17; Borne *f* 14,43; Haulerwijk *f* 60,-; rest. saldo A.V. *f* 122,67; zr. C. J. B.-S. te H. *f* 25,-; J. B. te E. *f* 25,-; Rotterdam-Z. *f* 4,28; Stadskanaal *f* 745,-; zr H. te D. *f* 5,-; E. J. H. te D. *f* 5,-; N. N. te D. H. *f* 100,-; Haarlem *f* 60,90; J. T. te Y. *f* 25,-; J .H. v.d. A.-B. te D. H. *f* 2,50; N. N. te R. f 25,-; Heerlen/Sittard f 17,60 Utrecht *f* 239,-; Hengelo *f* 99,71; Delfzijl *f* 427,66; J. L. d. H. te A. *f* 5,-; Emmen *f* 101,47; N. Weerdinge f 56,21; Drachten *f* 49,08; Foxhol *f* 117,14; W. B. te E. *f* 15,-; Amsterdam-W.N. *f* 75,-; Den Haag *f* 272,23; Rotterdam-C. *f* 90,-; P. W. B. te D. *f* 25,-; R. v.d. B. te D. H. *f* 45,-;Zutfen *f* 33,57; Almelo *f* 43,57; Coevorden f 39, 14; Muntendam f 114,05; F. v. d. W. te S. *f* 30,-; Steenwijk *f* 7,41; H. G. te H. *f* 25,-.

2 *Voor de Opleiding:* Enschede f 121,56; Borne *f* 13,92; W. S. te G. *f* 1,-; B. v.d. H. te C. *f* 4,14; Haulerwijk f 15,-; C. J. B.-S. te H. *f* 25,-; Stadskanaal *f* 375,-; J. D. te H. *f* 0,50; E. J. H. te D. *f* 5,-; J. H. v.d. A.-B. te D. H. *f* 3,40; Rotterdam-Z. *f* 6,50; N. N. te R. *f* 25,-; Utrecht *f* 120,85; H. v.d. W. te U. *f* 2,31; Hengelo *f* 125,14; Delfzijl *f* 60,15; J. L. d. H. te H. *f* 5,-; Emmen *f* 50,31; Nieuw Weerdinge *f* 38,-; Foxhol *f* 16,57 ;Westerhaar *f* 25,-; N.B.J.B., afd. Muntendam *f* 25,-; Amsterdam-W.N. *f* 25,-; Den Haag f 19,-; Zutfen f 24,98; Borne f 9,78; Muntendam *f* 128,97; Steenwijk *f* 5,50.

3 *Voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw):* W. S. d. J. te H. *f* 10,-; Haulerwijk *f* 15,-; zr. T. W. te D. *f* 5,20; M. R. d. J. te E. *f* 15,40; J. B. te E. f 10,-; mej. A. V. te F. *f* 5,20,-; Stadskanaal *f* 220,-; Winschoten f 25,- ;Heerlen f 10,-; C. J. B.-S. te H. *f* 25,-; K. V.-H. te H. *f* 100,-; Rotterdam-Z. *f* 40,-; N .N. te R. *f* 5,-; J. H. v.d. A.-B. teD. H. *f* 2,50,; Utrecht *f* 71,45; Muntendam f 30,95; Delfzijl *f* 43,35; Zutfen *f* 20,50; Westerhaar *f* 42,78; Staveren *f* 77,97; Rotterdam-C. *f* 130,30 en *f* 143,40; mej. G. O. te D. H. *f* 25,-; mej. H. B. te G. f 11,-; Amsterdam-W.N. *f* 27,25; Den Haag *f* 12,50; mej. A. M. te A. *f* 9,-; C. v.d. M. te B. *f* 160,-.

Hoe is nu de stand bij het jaareinde van 1959? De ECU is gekomen op f 15000,-, dat is f 4000,- minder dan een jaar eerder en f 3500,- lager dan begroot was voor 1959.

Voor de Opleiding kwam f 7400,- binnen, dat is f 250,- méér dan een jaar eerder, doch f 1800,- beneden de begroting.

Het 10-cents-fonds haalde f 5700,- dat is

f 900,- méér dan het jaar daarvoor en f 200,- bóven het gestelde doel voor 1959. Het resultaat is dus eensdeels teleurstellend en anderdeels verblijdend. Ons past zowel bezinning als inspanning voor wat ons in 1960 te doen staat!

Verder kwam in december in het Uniebureau binnen:

4 *Voor het Pensioenfonds:* D. H. te S. *f* 3,10; Coevorden *f* 10,-;
5 *Voor het Noodfonds:* H. S. te L. f 10,-; Heeg *f* 26,-; C. J. B.-S. te H. *f* 25,-; B. B. te R. *f* 25,-; R. v.d. B. te D.H. *f* 25,-; mej. G. L. te O. *f* 6,-; S. S. te H. *f* 10,-; W. B. te E. *f* 10,-; Den Haag *f* 14,80; N. N. („zakgeld van kinderen voor: redt een kind") *f* 15,- (prachtig!); Zusterhulp afd. Schiedam *f* 20,-; I. R. N. te E. *f* 10,-
6 *Voor de Unie:* Staveren *f* 3,39; Daarlerveen-Vr. *f* 10,-; Westerhaar *f* 2,50; Rotterdam-C. *f* 2,-.
7 *Voor het Evang. fonds voor het Zuiden:* Winschoten *f* 25,-; Utrecht *f* 18,46.
8 *Voor de Herdenkingskerk in A'dam:* H. J. B. te B. *f* 12,50; Haulerwijk f 28,19; Utrecht *f* 21,79.
9 *Voor de Kerkbouw-actie:* mej. H. d. V. te A. *f* 25,-; mej. J. P. te A. *f* 25,-; G. te O. *f* 700,-; M. B. te H. *f* 500,-; N. N. te S. *f* 125,-; H. G. te H. *f* 25,-.

Allen, die gaven, onze hartelijke dank! Met blijdschap en vertrouwen begroeten wij het nieuwe jaar. Want de Heer is er ook dan met Zijn opdracht. En wat een mogelijkheden zijn er om met dankbare gaven Zijn werk te dienen!

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem.

NADER BEZIEN

Unievergadering op Hemelvaartsdag?

Dit jaar zal de tweede dag van onze jaarlijkse Algemene Vergadering vallen op Hemelsvaartdag. Er is dus, dat staat daarmee wel vast, dit jaar slechts op woensdag, de eerste dag, gelegenheid om de zaken van onze Uniegemeenschap af te doen. Want, zo stellen we ons voor — en daarin kunnen wij ons wel vinden — de leiding der vergadering zal stellig de tweede dag, Hemelvaartsdag, gezien het karakter van die dag, absoluut willen reserveren als „konferentie-dag". Alles wat er op de agenda zal prijken *moet* nu beslist op de eerste dag, belangrijk of onbelangrijk, in een paar uur worden beslist.

Wanneer er gepoogd wordt de zaken der AV in vlotter tempo af te wikkelen, we hebben daar vrede mee. Hoewel, is het in onze haastige tijd nu werkelijk zo'n doodzonde wanneer er wel eens een halfuurtje te lang wordt gepraat over een of ander onderwerp?

Maar goed, we hebben er vrede mee wanneer men ter AV sneller wil werken. Alleen, is dit nu de methode?

We zijn er van overtuigd, dat de keuze voor deze data bij voorbaat de bespreking van een belangrijk onderwerp, dat niet persé in 't oog springend in de agenda vermeld behoeft te staan, onmogelijk maakt. Bovendien, kende de UC de agenda van de aanstaande Algemene Vergadering dan reeds toen voor deze data gekozen werd?

We noemen nog een tweede bezwaar tegen deze data: Nog steeds houden vele gemeenten op Hemelvaartsdag een kerkdienst. Of deze diensten goed of slecht bezocht word, is niet de zaak. Ze worden, en dat zeer terecht, gehouden. Hemelvaartsdag is immers een even belangrijke christelijke feestdag als — laten we zeggen — het Kerstfeest. Dit jaar zullen die gemeenten bezwaarlijk deze Hemelvaartsdiensten kunnen houden daar de *voorgangers afwezig zijn.* Hun aanwezigheid op de Unievergadering wordt immers, onuitgesproken, als vanzelfsprekend verwacht.

Nee, we vinden, dat onze UC met deze keuze, ondanks de goede bedoelingen die we veronderstellen, geen goede greep heeft gedaan.

Zou hierin niet een oplossing liggen: de AV beginnen op de ochtend i.p.v. de avond van dinsdag 24 mei; begroeting en opening behoeven toch niet langer dan 1 uur te duren? Dan is er op deze dag en de daaropvolgende dag, woensdag 25 mei, voldoende tijd om onze Unievergadering te houden. De Hemelvaartsdag zou dan als konferentie-dag worden gehouden, niet onder auspiciën van onze Uniekommissie, maar voorbereid en georganiseerd door bv. de bond van Z.O.-Drentse gemeenten.

Wie deze dag dan bij wil wonen met de broeders en zusters van onze veenkoloniale gemeenten zal in hun gemeenschap stellig een goede dag hebben!

v. D.

Van de Leestafel

DE REFORMATIE EN DE SECTEN

Kurt Hutten, Geloof en sekte; het sektarisme als anti-reformatorisch geloofsverschijnsel; zijn doelstelling en zijn tragiek; vertaald door Ds J. J. Poort; uitg. T. Wever, Franeker; prijs f 7,90.

De literatuur over kerk en secte is de laatste jaren groeiende. Ten onzent verwierf het boek van Boerwinkel zich een grote plaats en in Duitsland trokken en trekken de publicaties van Hutten sterk de aandacht. Van diens „Die Glaubenswelt des Sektieres" verscheen verleden jaar bij Wever in Franeker een Nederlandse vertaling onder bovenstaande titel.

Het probleem van kerk en secte kan niet op zichzelf worden gezien. Het maakt deel uit van het veel grotere vraagstuk van het wezen van de ecclesia Gods. Het gebruik van het Griekse en nieuw-testamentische woord dient om het vraagstuk voorlopig te houden buiten de problematiek van kerk en gemeente. In haar worsteling met de secten wordt de kerk geconfronteerd met de laatste en diepste vragen van haar eigen verstaan van zichzelf.

In dit boek gaat het Hutten bewust om deze laatste vragen. Hij kent de secten als weinigen en heeft zijn kennis neergelegd in een ander boek „Seher, Grübler, Enthusiasten" (Stuttgart 1954). In tegenstelling met laatstgenoemd werk onderzoekt hij thans of het niet mogelijk is achter de bonte verscheidenheid van de secten één gemeenschappelijk grondthema te ontdekken. Lukt dit, dan wordt het mogelijk om duidelijk en ondubbelzinnig vast te stellen, waarin het wezen van de sekten bestaat (p. 8).

De schrijver legt zich echter meteen belangrijke beperkingen op. Hij meent, dat iedere sekte verstaanbaar wordt vanuit haar achtergrond in de moedergemeenschap, waarvan zij een afscheiding is. Er moet onderscheiden worden tussen katholieke, orthodoxe en protestantse secten en hij beperkt zich uitdrukkelijk tot de laatste groep. Zij moet begrepen worden vanuit haar antithese tot de Reformatie.

Kern en wezen van de Reformatie is het: Sola gratia, door genade alleen. Kern en wezen van de protestantse secte is, dat zij daarbij niet leven kan en wil en zelf een greep naar de genade doet. Dit brengt met zich mee een devaluering van God en een devaluering van Christus, met name het Kruis. Voorts leidt dit tot een verabsolutering van de sektegemeenschap en tot een verwrongen apocalyptiek, waarin de secte zichzelf al even centraal stelt.

In het laatste deel van het boek komen de gebreken van de kerk aan de orde, waaruit wel blijkt dat in Duitsland dezelfde problemen aan de orde zijn als in ons land.

Er zijn in dit boek, welks inhoud hierboven slechts zeer beperkt en onvolledig kon worden gekarakteriseerd, vele interessante in- en uitzichten gegeven in de wereld van de protestantse secten. Hoewel niet in de eerste plaats als zodanig bedoeld geeft het boek toch wel een behoorlijke mate van

documentatie en prikkelt om ook hierboven genoemde andere boek van Hutten ter hand te nemen.
Toch bevredigt het boek mij niet, of liever: ik ben niet overtuigd, dat nu het wezen van de secte duidelijk en ondubbelzinnig is vastgelegd. Hutten beoordeelt de secten theologisch en mijn bezwaren richten zich dan ook allereerst op zijn theologische werkmethode.
Enkele opmerkingen mogen dit verduidelijken:
1. Hutten kiest, na onbevredigende verklaringen van de secten te hebben geweزen, zijn uitgangspunt in de godsdienstgeschiedenis om daar iets te leren over het onstaan en het wezen van de secte. Opgrond daarvan stelt hij, dat een secte een afsplitsing is van een moedergemeenschap. Bij sommige secten is in hun verzet tegen deze moedergemeenschap een sterke positieve kern aanwezig, die deze groep in staat stelde een eigen leven te ontplooien. Andere daarentegen hadden in hun eigen leer slechts een geringe positieve kern en bleven daarom steeds zonder eigen middelpunt. Bovendien bleek deze kern onvoldoende om het gehele gebied van het menselijke zijn te doordringen.
Dit is een vruchtbaar en bruikbaar uitgangspunt, maar Hutten past het m.i. niet zuiver toe. In de eerste plaats verwaarloost hij de eerste groep van secten volkomen. Met geen woord verwijst hij naar secten, die wel een positief eigen leven hebben ontwikkeld en de volle breedte van het menselijke zijn bleken te kunnen bestrijken. En het is juist deze groep, die het probleem van kerk en secte *theologisch* belangwekkend maakt. Want met deze groep voor ogen kan men niet volstaan met de enkelvoudige tegenstelling kerk-secte.
Hutten is niet bevredigd door de pluralistische kijk op de secten, maar hij kan zijn eigen monistische visie alleen handhaven door eliminatie van een zeer belangrijke groep van secten.
In de tweede plaats leert juist de godsdienstgeschiedenis, hoe voorzichtig men moet zijn met simplificaties. Het hierboven genoemde schema is eenvoudig, maar het wordt moeilijk hanteerbaar, zodra men het op de bonte verscheidenheid van de secten gaat toepassen.
2. Hutten stapt van de godsdienstgeschiedenis over in de theologie. Hij stelt de secten tegenover de Reformatie. Maar nu blijkt, dat de Reformatie geen historische grootheid is, maar identiek met de Waarheid. Dat zegt Hutten niet met zoveel woorden maar is het wel duidelijk. De reformatorische boodschap van het sola gratia is het archimedische punt van zijn benadering. Het wezen van de secte is verhulling, verdraaiing of ontkrachting van het sola gratia. Maar hier worden m.i. ongelijksoortige grootheden vergeleken.
Het is theologische kortsluiting om te stellen: Reformatie = sola gratia en secte = tegendeel daarvan. Ook de Reformatie is een theologisch èn historisch bepaalde grootheid. Wie er meewerkt, mag de historische werkelijkheid niet uit het oog verliezen.
3. Nadat de secte is beschreven als „een greep naar de genade", werkt Hutten dit op een aantal punten van de theologie uit, eerst in de leer aangaande God en vervolgens in de christologie. In deze twee hoofdstukken zegt hij verschillende belangrijke dingen. Maar hij gaat vervolgens zonder meer over naar de leer aangaande de kerk en slaat dus de leer van de Heilige Geest over. Deze komt op pag. 44 even ter sprake, maar wordt niet afzonderlijk behandeld. Dat is begrijpelijk, maar fataal voor de bedoelingen van de schrijver.
Begrijpelijk, want de Reformatie heeft nauwelijks een eigen leer van de Heilige Geest. De pneumatologie gaat op in de christologie. Vanuit het eenzijdige sola gratia der Reformatie valt er over de nieuwe schepping en de wedergeboorte niet zo heel veel te zeggen. Ook niet over de kerk.
Maar fataal. Want het geeft te denken, dat „de leer van de Heilige Geest voor een groot deel van de sekten *het dogmatisch lievelingskind* is geworden" (p. 44). Het is zeker niet toevallig, vindt Hutten en daar ben ik het graag mee eens, maar ik zie de oorzaak toch ergens anders, nl. in het fiet, dat deze leer het stiefkind van de reformatorische theologie is geworden en, voorzover ik zien kan, ook gebleven.
Door deze eenzijdigheid blijft het hele hoofdstuk over de absolutering van de sektegemeenschap, hoeveel interessants er verder ook in staat, zeer onbevredigend.
Hetzelfde geldt van het tegenstuk hiervan, waarin het gaat over de vragen van de sekten aan de kerk. Hier praten kerk en secte grandioos langs elkaar heen. Eén keer nadert Hutten tot de kern van het probleem, als hij stelt, dat de kerk niet meer leeft in een geestelijke volheid (p. 133). Maar hij gaat helaas op het door hem gebruikte woord „volheid" niet in. Dat zou hem midden in de leer van de Heilige Geest gebracht hebben en hem hebben geconfronteerd met de diepste vragen van de ecclesia van Jezus Christus.
Het oefenen van critiek is gemakkelijk. Moeilijker is het om datgene wat men in 'n ander mist zelf te geven. Toch laadt iedere criticus de verplichting daartoe min of meer op zich. In het kader van dit artikel is daarvoor uiteraard geen ruimte. Te zijner tijd hoop ik echter mijn verplichting naar vermogen in te lossen.

J. Reiling

No. 50. **15 Januari 1885.** **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

75 Jaar geleden

SPREKENDE CIJFERS

Hoe verschrikkelijk men in ons klein landje misbruik maakt van sterken drank, toonen de volgende cijfers, aan den *„Goeden Raadgever"* ontleend.
„Wegens openbare dronkenschap werden in 1882 niet minder dan 2¼ procent van Nederlands bevolking, n.l. 17,852 personen, dat is ongeveer 41 per dag door den rechter veroordeeld. Ondanks er ten gevolge van de in 1881 uitgevaardigde drankwet 12,000 tapperijen in ons land gesloten werden, betaalde ons volk in 1883 bijna *f* 391.000 meer aan sterken drankbelasting dan in 1882. In een enkel jaar besteedt het *drinkend deel* onzer natie *f* 40.000.000, zegen *veertig millioen gulden* aan spiritus, dat is 109,500 Gld. daags, 4500 Gld. in 't uur, 75 Gld. elke minuut of 1¼ Gld. in de seconde."
Christen, belijder van Jezus naam, gezalfde met den H. Geest, is het mogelijk, dat iemand uwer in persoonlijke betrekking tot die cijfers staat? Zoo ja, dan mogen zij wel als zoovele nagelen uw geweten indringen en u leiden om òf afstand te doen van den naam van Christus òf van deze ongerechtigheid.
Hebt gij aan dit grote werk der duisternis geen gemeenschap, bestrijdt en bestraft gij het dan ook?
S.

(Uit „De Christen", 15 januari 1885)

ASSEN. Graag geef ik u door, dat thans in Assen de rust in de gemeente is teruggekeerd. Het afgelopen jaar heeft veel verdriet, doch ook grote vreugde gegeven.
Deze vreugde vond wel zijn hoogtepunt in het „liefdemaal", dat wij op de 2e kerstdag mochten houden.
Daar mochten wij na de hereniging uiting geven aan het verlangen om weer samen op te trekken in dienst van ons aller Heer en Meester.

D. V.

STAVEREN. De kerstdagen zijn weer voorbij. Gelijk alles hierop aarde slechts van korte duur is zijn ze heengesneld. De eerste kerstmorgen, toen het merendeel van de bevolking van ons stadje nog te rusten lag werden we gewekt door het machtige „Ere zij God", dat ons werd gebracht door het muziekcorps, dat zich hiertoe op verschillende bruggen en pleinen ter plaatse had opgesteld. En, terwijl even later het „Hoe zal ik U ontvangen" klonk, dacht ik, in het donker luisterende: zou Jezus ook zó weerkomen, met bazuingeschal en „ere zij God"? Misschien ook in de nacht, of bij het aanbreken van de morgen? Hoe zullen wij Hem dan ontvangen?
Misschien liggen we nog te bed, of zijn we in de vissersboot, of op het land, in de fabriek, kantoor of waar ook; maar, „hoe zullen we Hem ontvangen?"
De eerste zondag van dit jaar was een ware feestdag voor de gemeente. Een jonge zuster die deze dag gedoopt werd beleed

voor een overvolle kerk dat ze Jezus liefhad en gaf uitdrukking aan haar wens een licht te mogen zijn dat schijnt en warmte geeft in deze donkere wereld.
Zie lezers, dan weten we hoe we Hem kunnen ontvangen! En, dan kunnen we misschien dwars door de verbazing heen, uit genade meejubelen als Hij weerkomt: „Ere zij God in den hoge!"
Dat allen die dit lezen die blijdschap mogen bezitten is de wens van de Baptistengemeente te Staveren.

V.

STADSKANAAL. De kerstdagen waren vol blijdschap in onze gemeente. In de dienst op de eerste kerstdag zongen onze koren, een jeugdkoor, een gemengd koor en een mannenkoor, mooie liederen; het was een fijne dienst. 's Namiddags was het feest voor de zondagsschoolkinderen; op de tweede dag vierden jong en oud tezamen kerstfeest. Ook dat was een mooi en gezegend samenzijn.
Oudejaarsdag is onze dominé jarig; op maandag 4 januari is dat feit feestelijk herdacht. Daar was grote belangstelling voor; onze zaal was stampvol. Velen, zowel jongeren als ouderen hebben iets „ten beste" gegeven .'t Was erg gezellig, die avond is ook voorbij gevlogen.
Zondag 3 januari werden drie jonge broeders gedoopt en werden daardoor leden van de gemeente. Voor de betrokkenen en hun familieleden was dat een reden om dankbaar en blij te zijn, ook voor de gemeente was het een ware feestdag. Toen we na de doopdienst het Heilig Avondmaal vierden werd onze nieuwe leden hartelijk welkom geheten.
Toch is het niet enkel blijdschap wat we te vermelden hebben. Door een verkeersongeluk kwam er een einde aan het leven van onze br. Smit. Een grote lege plaats kwam daardoor in het leven van zr. Smit en haar kinderen .Ook een oude trouwe broeder die reeds geruime tijd ziek was, is verlost van zijn lijden en door de Heer thuis gehaald. Moge God deze bedroefde families troosten en zegenen.
U allen Gods zegen toewensend in het nieuwe jaar, groet ik U namens onze gemeente.

A. R. - H.

Instituëring Baptistengemeente „IJmond"
IJMUIDEN. Onder zeer grote belangstelling vond zondag jl. 10 januari de instituëring plaats van de baptistengemeente „IJmond". Ds J. van Dam van Haarlem, die als consulent aan de jonge gemeente verbonden blijft, ging in deze zeer gezegende dienst voor en bepaalde de talrijke schare bij Ef. 5 : 25-27 waar Paulus de gemeente beschrijft als de bruid „stralende, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet....". Ds van Dam verklaarde, dat dit het nieuwtestamentische patroon der gemeente is en dat daarin, ons zicht op de gemeente van gelovigen, de rechtvaardiging ligt van de instituëring van een nieuwe gemeente. Deze korte prediking werd duidelijk met grote aandacht door de belangstellenden gevolgd.
Hierna vond de instituëring der gemeente plaats. Ds van Dam las de grondslagen waarop de gemeente zich fundeert, waarop de gemeenteleden zich ter bevestiging daarvan van hun zitplaatsen verhieven en gezamelijk het bekende lied „Heer, wij staan nu hand in hand" zongen.. In een kort gebed werd de jonge gemeente aan de Heer der gemeente opgedragen; daarna zongen álle aanwezigen, staande, het laatste couplet, als teken van de verbondenheid met Christus' éne ongedeelde gemeente: „Zie toch alle volken aan; laat ze als broeders samengaan!"
Na dit indrukwekkende moment werden de ambtsdragers in hun ambten bevestigd. De gemeente telt vijf ambtsdragers die tezamen de raad der gemeente vormen, t.w 2 ouderlingen, 2 diakenen en 1 diakones Eén van de beide ouderlingen nl. br. Jac. Schouten ,zal fungeren als lerend-ouderling. Ds van Dam sprak deze broeder ook nog toe, hem wijzend op zijn bijzondere taak als lerend-ouderling.
De eerste die, na de voltrekking van deze plechtige handelingen ,de jonge gemeente Gods Zegen wenste was br. J. Baartse, ouderling van de moedergemeente te Haarlem; deze broeder sprak een ernstig en opwekkend woord, waarna hij de sekretaris van de jonge gemeente de attestaties aanbood van het dertig-tal, dat nu de gemeente in IJmond vormt, daarbij de hartelijke wens uitsprekend, dat deze „leden op papier" in werkelijkheid „levende stenen" zouden blijken! Namens de UC en de UBS was ds T. Jansma aanwezig; ook hij wenste de gemeente en de Raad van harte Gods Zegen namens de achtduizend baptisten van Nederland. Wethouder Thijssen sprak namens het College van B. en W. van Velsen. Van de omliggende gemeenten spraken nog verschillende vertegenwoordigers waarvan we met name noemen, br. van den Bosch van de gemeente Leiden vanwaar onze lerend-ouderling, br. Schouten afkomstig is.
Mevr. van Dam, oprichtster en nog presidente van de Zusterhulp-afdeling in onze gemeente sprak tenslotte nog namens deze zustergroep en bood Raad en Gemeente, daarbij geassisteerd door twee leden, een prachtig Avondmaals-garnituur aan!
Onze lerend-ouderling, br. Jac. Schouten, nam na dit moment de leiding van deze feestelijke dienst over en bedankte allen die gekomen waren en hen die zulke goede woorden gesproken hadden; in zijn slotwoord bepaalde onze broeder de aanwezigen speciaal bij de betekenis van het door Zusterhulp aangeboden Avondmaals-garnituur: „Alleen dáár vinden en ontdekken we de gemeenschap der gemeente, bij de tekenen van Jezus' lijden en sterven! Dat deze waarachtige gemeenschap ook steeds onder ons gevonden moge worden".
Na de dienst maakten velen van de gelegenheid gebruik de Raad der gemeente Gods Zegen te wensen; bovendien bleven nog velen na om het aangeboden kopje koffie te gebruiken.
We vermelden nog dat het zangkoor van de gemeente te Haarlem op fijne wijze aan deze dienst meewerkte; daarvoor nog onze hartelijke dank! Schriftelijke gelukwensen ontvingen we van de ECU, die niet in de gelegenheid was een vertegenwoordiger te zenden, van de gemeente Pernis-Hoogvliet en van br. J. van Nieuwstraten te Lochem, die tot voor twee jaar onze gemeenschap dikwijls diende als organist. Hartelijk dank! Het past ons ook een woord van dank te richten tot de brs. die ons vele malen belangeloos dienden met het woord, nl. ds J. W. Weenink, br. G. Planting, br. F. Oosterwijk en br. J. Baartse.
De nieuwe gemeente in IJmuiden gevestigd noemen we „IJmond", omdat ze het gehele industrie gebied rond de monding van het Noordzee-kanaal wil omvatten. Leden die zich vestigen in één van de in

RADIONIEUWS

★ De Baptistengemeente van Gron.-Z. zal zondagmiddag 17 januari a.s. (om 5 uur voor het Konvent van Kerken (Hilversum II) de middagdienst uitzenden. Voorganger: ds G. Brongers; organist: mej. T. Bos; het kerkkoor „De Lofstem', o.l.v. dhr. Jac. Hoeksema en het bapt. muziekgezelschap „De Bazuin", o.l.v. Pieter Dolk verlenen medewerking; solistische medewerking van Pieter Dolk, trompet.

Orde van dienst:

1. Gezang 205 : 1.
2. Gebed.
3. Gezang 205 : 2 en 3.
4. Begroeting.
5. Muziekcorps Larghetto v. Händel.
6. Schriftlezing Romeinen 8 : 33-39.
7. Koorzang.
8. Gebed.
9. Gezang 263 : 1, 3, 5 (begel. muziekcorps).
10. Prediking *„Geborgen in Gods Liefde"*.
11. Koorzang.
12. Gebed.
13. „Dank sei Dir Herr" (Händel), trompetsolo.
14. Gezang 522 : 1-4.
15. Parapfrase van „Veilig in Jezus' armen", muziekcorps.
16. Zegen.
17. Slotzang 522 : 5.

(De liederen zijn uit de bundel „Lofzangen en Gebeden).

★ Voor de varende gemeenteleden deelt de Unie Radiokommissie nog mee, dat er op 16 oktober (5 uur) en 27 november (10 u.) opnieuw dienst en van onze gemeenten zijn te beluisteren.
Voor Nederlanders overzee: er wordt voor de mikrofoon van de wereldomroep een dienst uit een onzer gemeenten uitgezonden op *zondag 4 september a.s.* Noteert U vast deze datum!

★ De NCRV-bijbellezing op *maandag 25 januari* (4 uur) zal door ds H. Ploeger, Borne, worden verzorgd.

BELANGRIJK BERICHT

In het nieuwjaarsnummer van ons weekblad werd in het artikel „1960 — Jaar van gezamelijke arbeid" o.a. aangekondigd, dat de streekbijeenkomst voor Twente op 11 februari a.s. zou worden gehouden. In het laatste nummer nodigt de secretaris van de gemeente te Hengelo deze gemeenten uit voor *dinsdag 9 febr. a.s.* Dat bericht klopt! De gemeenten in Twente en de Gemeenten Daarlerveen en Westerhaar worden dus niet op 11, maar op 9 februari verwacht in het gastvrije Hengelo!

Voor *Haarlem* (en waarschijnlijk ook Leiden) wordt een bijeenkomst georganiseerd op *dinsdag 16 februari.* Nadere bizonderheden zullen nog wel plaatselijk worden meegedeeld.

Voor de activeringscommissie, Br.

dit gebied liggende plaatsen: Heemskerk, Beverwijk, Velsen, IJmuiden, Driehuis en gedeeltelijk Santpoort, zijn hartelijk welkom. Het is een gebied waar volop werkgelegenheid wordt geboden. IJmond zal in de naaste toekomst zich hebben uitgebreid tot een woon- en werkcentrum dat aan plm. 250.000 mensen (een kwart miljoen) woning biedt. Het is ook met het oog op deze grote bevolkingstoename, dat we het werk in de omgeving met het grootste vertrouwen tegemoet zien. Reeds heeft de gemeente, door bemiddeling van onze Unie-Bouwstichting de beschikking over een ideaal gelegen stuk bouwgrond, waarop we binnenkort een eigen kerkgebouwtje hopen te kunnen bouwen.

De kleine gemeente „IJmond" wil graag de voorbede voor haar arbeid van al de brs. en zrs. in het land inroepen. Klein zijn onze krachten ;maar gróót is de Heer Die ons geroepen heeft. En, „Hij Die ons roept is getrouw; Hij zal het ook doen!"

DRACHTEN. 1959 ligt weer achter ons; een jaar waarvoor wij alleen maar de Heer kunnen danken voor de vele zegeningen die Hij ons schonk. Enige keren mochten wij het doopvont geopend zien wanneer er een broeder of zuster was die op hun getuigenis de gemeenten werden binnen geleid. Ook kwamen een paar attestaties binnen. Helaas werden ook een broeder en zuster tot groter heerlijkheid geroepen. Zo overleed op 18 dec. jl. zr. D. de Boer-Huisman, de moeder van de ondergetekende, in de leeftijd van ruim 76 jaar. Zij mocht het hemelse kerstfeest vieren en juicht thans voor de troon Zijner genade. Dit is de gemeente en ons allen tot grote troost. Ondanks deze droefheid was er bij ons ook grote blijdschap, want ons dochtertje, 12 jaar oud, had twee weken voor het overlijden van haar grootmoeder de Heer als haar Heiland gevonden, en wilde graag gedoopt worden. Dat heeft nu zondagmiddag 3 jan. plaats gehad. Grootmoeder mocht dit niet meer meemaken, „maar", aldus onze voorganger ds Hofhuis, „zij mag nu grootmoeders plaats weer innemen. . . ." Dat wij allen met dit gebeuren ontroerd waren zult U kunnen begrijpen. Daarom gaan we ook moedig verder in geloof en vertrouwen, wetende dat de Heer die ons niet begeeft noch verlaat ons kracht schenkt tot Zijn arbeid, ook voor 1960!

R. F.

Van de leestafel

H. J.Hegger, Onder hetzelfde kruis
Uitg. T. Wever, Franeker; pr. geb. *f* 3,95.

In dit boekje van 80 pagina's poogt de bekende ex-priester Ds H. J. Hegger uiteen te zetten wat protestanten en rooms-katholieken verbindt. Hij doet dat op vlotte en duidelijke wijze maar zonder veel diepgang. Het boekje laat zich goed lezen maar m.i. zullen protestantse lezers, die een inzicht in de R.K. leer en practijk willen krijgen, er niet veel wijzer van worden. Maar tenslotte is het boekje ook niet voor hen geschreven.

J. R.

DE KUNST VAN ZIEK ZIJN EN VAN HET OMGAAN MET ZIEKEN, *door dr Anker Aggebo. Uit het Deens vertaald door J. D. Domela Nieuwenhuis; uitgave Boekencentrum, Den Haag; geb., 285 blz, f 9,90.*

Twee onderwerpen worden in dit boek behandeld en ze zijn aan geen van ons vreemd. De schrijver spreekt van de „kunst" van het ziek zijn, en het is goed er eens extra bij bepaald te worden, dat eens mens zich nooit mag laten gaan, doch zich altijd verantwoord tegenover God èn de medemensen te gedragen heeft. Zieken kunnen gemakkelijk egoïsten worden hebben veelal de neiging zich als zodanig te gedragen. Het *karakter* is in ziekte-perioden in gevaar. Dat een verkeerde houding van de nietzieken dat menigmaal in de hand werkt is een feit. Er is een ziel-beschadigend medelijden. Hier hebben we nu een rijk boek voor ons, geschreven door een christenarts, een wijs man en een ervaren geneesheer. Voor predikanten die zieken van een bepaalde kant moeten benaderen en met een speciaal en heel moeilijk te bereiken doel is dit boek een uitnemende gods- en raadsman. Niet slechts intuïtie moet de weg wijzen, doch er moet zijn een redelijk doordenken van het vraagstuk der geestelijke verzorging. Verpleegsters, wier zowel zware als verantwoordelijke taak op de zieken gericht is, zullen aan de ervaren woorden van deze geneesheer-directeur veel kunnen hebben. Behalve aanwijzigingen voor de praktijk vinden we in dit werk leerzame en toch begrijpelijk behandeling van de vraagstukken waarmede vooral het ziekbed ons in aanraking brengt. Het vraagstuk van het lijden als zodanig wordt belicht — niet los van, maar in verband met het lichaam-zielprobleem. Het is een veelzijdig werk en voor ons van bijzondere waarde, omdat het oriënteert vanuit een positief christelijke geest.

L.

H. C. Voorhoeve Jzn., Bijbels Vragenboekje, 7e druk
Uitg. J. N. Voorhoeve, Den Haag; prijs geb. *f* 2,25.

De herdruk van dit boekje is volgens de uitgever uitgebreid met verschillende nieuwe kaartjes. Het boekje bestaat uit 100 vragenlijstjes met 10-18 vragen en een aanhangsel, waarin allerlei gegevens over nogal omstreden zaken met grote stelligheid worden medegedeeld, o.a. over geboorte- en sterfjaar van Adam, het jaartal van de zondvloed ,de koningen van Babel en Perzië. De didactische opzet van het boekje is volkomen verouderd, evenals taal en stijl.

J. R.

MEDEDELINGEN

Op zondag 31 jan. a.s. hoopt het Haagse baptistenzangkoor „Gode zij ons lied" een herdenkingsdienst te houden, t.g.v. haar 40-jarig bestaan alsmede het 25-jarig jubileum van de heer A. Gebel als dirigent van het koor.

Deze dienst wordt gehouden in de kerkzaal van de baptistengemeente. Buitenom 10; aanvang 19.00 uur.

We hopen vele oud-leden, maar ook zij die door bizondere banden aan ons koor verbonden zijn, deze dag in ons midden te mogen begroeten. *Allen zijn hartelijk welkom!*

Chr. Prins, sekr.
Bussumsestraat 203;
Den Haag.

Adressen van de baptistengemeente „IJmond":

Plaats van samenkomst: elke zondagochten 10 uur dienst in één der zalen van het Cultureel Centrum, IJmuiden.

Sekretaris: N. Mik, Geyssenveldplantsoen 183, IJmuiden; penningmeesteresse: Mevr. G. de Haan-de Vries, Biallosterskilaan 20, Santpoort.

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Delfzijl heeft *beroepen:* ds F. E. Huizinga te Hengelo (Ov.).

ADVERTENTIES

Vrijdag 22 januari Jaargang 77 Nr. 3506

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar: buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Gestremde vaart?

Bidden is niet zozeer een daad, als een levenshouding, een geestelijk bepaald zijn. Er ligt een erkenning in van afhankelijkheid, maar daarmede is het bidden niet voldoende gekenmerkt. We weten wel, dat er menige zin als een zucht geslaakt of als een roep wordt uitgestoten, waarin de mens zijn afhankelijkheid van God belijdt. Dat wijst op een noodtoestand der ziel, maar geenszins op een geestelijk bepaald zijn, een gekozen en gehandhaafde levenshouding ten opzichte van God. Bij het bidden, dat, bijbels geoordeeld, die naam verdient, gaat besef van afhankelijkheid gepaard aan het blijde en zuivere gevoel der aanhankelijkheid.

Bidden is schepselwerk.
Bidden is kinderwerk.

Bidden belijdt afstand én gemeenschap; alleen zijn én samen zijn.

Bidden zegt dat we staan in een *opgelegde* én in een *gekozen* verhouding.

Wie in deze dubbele verhouding weet te staan kan altijd bidden. Als uitdrukking der gemeenschap en de wil, die te beleven, houdt het bidden uit de aard der zaak nooit op. Het is geen apart werk maar doorgaande verwerkelijking der wedergeboorte. Het is de verdadelijking van het leven als hebbelijkheid; het is het zich present melden van het kind bij de Vader. Dit „present melden" is niet anders dat het present *zijn*. Bidden is het bij elkaar zijn van hen, die door de band der verzoening van elkaar zijn. Dit bij elkaar zijn van hen, die zo ver van elkaar af staan, is mogelijk — hier en nu — door *de beloften*. Als we dit bedenken, dat gebed en belofte bij elkaar horen, zullen we bewaard blijven voor schijnbidden; voor bidden dat een loze aar, een lege huls, een onbevracht schip gelijk blijft.

Gods beloften zijn als rivieren, die voortkomen uit Zijn troon. Zij reiken tot de aarde toe. Ze zijn de verbindingswegen tussen een gevend God en een vragend volk.

Onze gebeden zijn als schepen, die deze rivieren bevaren. Ze gaan stroomopwaarts naar de hemelse stapelplaats der genadegoederen. Daar worden ze geladen en terug gezonden naar hen, die hun behoeften en begeerten in de hemel bekend gemaakt hebben. Vaak zenden we kleine schepen de rivieren op, die zo breed en diep zijn, dat ze voor grote schepen bevaarbaar zijn. Maar het is ons geloof, ons vertrouwen, dat klein of groot is en de afmetingen bepaalt, die we onze schepen geven. „Verwacht grote dingen van God" heeft Carey gezegd, bouw grote schepen: de beloften zijn omvattend en diep genoeg om ze te kunnen dragen. Maar deze zendeling voegde er aan toe: „onderneem grote dingen met God". Maakt de herinnering aan deze noodzakelijke aanvulling van grote verwachtingen, ons soms niet te beklemd om grote schepen te bouwen.

Wanneer de vaart wordt stil gelegd, teren de voorraden in. Raken die uitgeput dan meldt zich de hongersnood en de capitulatie kan niet uitblijven. Een volk, ingesloten door vijanden, dat zijn verbindingen verloor, moet vroeg of laat zijn verzet staken. Hoe hebben in de grote oorlogen, die wij hebben meegemaakt, de partijen getracht elkander de toevoer af te snijden! Het uitblijven van grondstoffen en voedsel betekende de doem tot overgave.

Als we Satan niet in handen willen vallen, zullen we de vaart naar Boven moeten op houden; zullen we schepen in de vaart moeten houden; zullen we het bidden niet mogen staken. Actief zijn kan hoffelijk zijn; geld afstaan voor evangelisatie en zending kan zijn te prijzen, maar het zijn niét de schepen, die ons de onmisbare genadegoederen kunnen halen van de stapelplaats Boven. Slechts gebeden kunnen stroomopwaarts en -afwaarts gaan. Gelukkig de gemeente die een varend volk vormt! Gelukkig de gelovige, die schepen in de vaart houdt en leeft uit de overvloed der genade.
Een niet meer varend volk, is een volk dat de hongerdood tegemoet gaat. Een gemeente, die niet meer bidt, waar de scheepshelling is stilgelegd, raakt afgesneden van haar reservoir en sterft.
Bidden is zorgen, dat de inkomsten boven de uitgaven blijven. Wie meer uitgeeft dan hij ontvangt, raakt door zijn voorraden heen en gaat ten laatste failliet. We hebben, als kinderen Gods, grote uitgaven te doen! Er ligt rondom ons een wereld die veel vraagt. Ge verkeert in haar als ge in uw gezin zijt; ge bevindt u in die vragende gemeenschap in het midden der mensen, waarmede ge in aanraking komt in uw dagelijks werk. Ge zijn tussen behoeftigen als ge tussen uw broeders en zusters zit. Overal vragende harten, open handen!
Wanneer ge uw voorraden niet geregeld aanvult, raakt ge achterop en zijt ge straks niet meer in staat om aan uw verplichtingen te voldoen!

Denk aan uw Heiland.

Hoeveel gaf hij uit! Hij weigerde geen behoeftige iets. Wie tot Hem kwam ontving, onverschillig of hij kwam om genezing of vroeg om vergeving, of om onderricht, om geduld, omontferming. Maar wat lezen wij van Hem?

Wanneer Hij des daags had uitgegeven, bevond Hij zich des nachts in het gebed. Biddende bracht Hij soms hele nachten door teneinde te zorgen, dat Zijn inkomsten boven Zijn uitgaven bleven. Hij vulde aan. Ook Hij had niet dan wat Hem gegeven werd. Ook Hij ging biddende Zijn weg en deed biddende Zijn werk. Nooit stelde Hij teleur, maar welk een levend en druk verkeer had Hij met de Hemel! Wanneer een mens merkt dat hij achterop raakt en zijn uitgaven zijn inkomsten maar steeds overtreffen, bestaat er groot gevaar dat hij onvriendelijk wordt en.... zijn uitgaven gaat verminderen!

Dat laatste lijkt logisch en door de omstandigheden geboden. Maar een christen die zó handelt, slaat de verkeerde weg in. *We moeten onze uitgaven aan geld en geduld, aan liefde en medeleven niét verminderen, eerder vermeerderen en een dreigend faillissement afwenden door onze inkomst te verhogen.*

Een christen, die de mens naast hem (klein of groot), de wereld en de gemeente niet meer kan geven wat deze nodig hebben moet het gevaar anderen te kort te doen en onvriendelijk te worden, afwenden door Gods rivieren drukker te bevaren. L.

IN DIT NUMMER

vindt de lezer vier gemeentebe-richten (voor het eerst meldt Zuidlaren zich!) op pag. 7 en óók een kort reisverslag van ds F. E. Huizinga (pag. 6).

Losse Schakels

Geest en zending Voor enkele weken werden we in een „Wegw. Woord" gewezen op het gevaar van te verworden tot een „gevestigd christendom". Het was zeer nuttig en nodig dat dit geschiedde, want het betreft een gevaar dat niet komt aanrukken met slaande trom en rode vlaggen, maar naar binnen schuifelt als een slang en zich haast onopgemerkt kronkelt om de borst van de ten dode verkorene. De gemeente moet het open veld kiezen boven de vaste burcht. Zij is in beweging, wijl ze onderweg is. Ze „ligt niet aan" maar eet haar brood met omgorde lendenen. De gemeente heeft geen natuurlijke stutten en haar bestaan is niet materieel zeker gesteld. Zodra ze daarin vlucht en zich „gevestigd" ziet, is ze opgehouden zichzelve te zijn. We lazen dezer dagen dat het de bizondere „verdienste" van Lukas was in de geschriften, die in het N. Testament op zijn naam staan, dat hij ons inprent: „dat een *niet* evangeliserende (zendingdrijvende) gemeente, *niet* een met de Geest vervulde, en *niet* een in de nieuwe aeoon (de „laatste dagen") levende gemeente is".

Vanwege wát is er een gemeente? Waarvan en waaruit lééft een gemeente? Omdat God in Christus een einde gemaakt heeft aan de oude wereldloop, die gekenmerkt werd door de scheiding van de mens van God, doch door God uit de vervreemding gehaald en weer in gemeenschap met Zichzelf gesteld is. In onderscheid van de wéreld leeft de gemeente in deze Nieuwe Bedeling, omdat ze leeft door en uit Gods handelen in Christus.

Het noodzakelijke Mede-getuigenis Christus' boden hebben zichzelven leren zien en gegeven als profeten, gezanten en getuigen. Stefanus kwam met de Joodse Raad in botsing vanwege het getuigenis dat hij gaf. Vanwege onze opdracht is het een onbereikbaar doel te willen overtuigen. Onze boodschap is zo ongewoon, dat ze als dwaasheid, als ergenis-gevend is afgewezen. Zodra we dat wat gaan bijpslijpen, zijn we aan de verliezende hand. Zo gezien gaat men de verzoeking begrijpen, waaraan de bode van Christus steeds is blootgesteld en die hij slechts met een krachtig „ik schaam mij het evangelie van Christus niet....!" kan overwinnen. Bovendien, en dit is het beslissende: hij heeft de toezegging dat de Heilige Geest mede-getuigenis zal geven.

Het „gesprek" heeft die toezegging niet; het getuigenis wél. Dat maakt God van binnen wáár. Dat is het doorslaggevende, maar ook juist dát wat wij niet kunnen. Wij zeggen het, de Heilige Geest moge het *her*-zeggen; wij zeggen het in de oren, de Heilige Geest moge het her-zeggen in de gewetens (2 Kor. 5 : 2). Dat laatste kunnen wij niet overnemen, alle overdadige ijver van sommige evangelisten ten trots.

Gezanten, getuigen, profeten, dát zijn we. Houden we ons binnen deze driehoek. God doet wonderen. God heeft Zijn eigen weg en mogelijkheden om de zondaar te grijpen.

Evangelisatie-lektuur We menen wel enig onderscheid op te merken tussen de evangelisatielektuur van, zeg een vijfentwintig jaar geleden, en de hedendaagse. Is het traktaat en het evangelisatieblaadje van vroeger niet met een wat voornaam (of was het medelijdend) gebaar ter zijde geschoven? Nu waren de illustraties wel eens wat antiek, wat ten achter gebleven bij wat de techniek van de nieuwe tijd kon produceren. Antieke schilderijen kunnen van grote waarde zijn, maar dat waren de illustraties van de traktaten in het verleden juist niet. Maar het karakter dat toen de evangelisatielektuur droeg? Was het niet meer getuigend? Minder betogend? Redenerend?

Wij zullen ons aangenaam moeten maken *bij alle gewetens der mensen.* Christen worden (en zijn) is een gewetenszaak

L.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

HET GEBED

De discipelen kwamen met de vraag tot Jezus: Heere leer ons bidden, gelijk ook Johannes zijn discipelen bidden geleerd heeft. Dat is een schoon getuigenis, dat van Johannes gegeven wordt. Ouders leert gij uw kinderen bidden, Gemeente leert gij elkander bidden?

Christus heeft de Hem gestelde vraag beantwoord met een leven van gebed, Zijn discipelen voor te leven. Ja, Zijn gebedsleven deed het verlangen bij de discipelen opkomen, want zo lezen wij: „en het geschiedde toen Hij in een zekere plaats was biddende, als Hij ophield, dat één van Zijn discipelen tot Hem zeide: „Heer, leer ons bidden".

In dit artikeltje willen we enige gedachten aan de lezers doorgeven.

Het gebed is een voorrecht. Bidden is spreken tot God, en door Hem gehoord worden. Het is op audiëntie gaan bij den Koning, en dat is een zaak van Zijn goedertierenheid. Hij laat ons toe in Zijn tegenwoordigheid. En deze Koning spreekt ons toe, nog vriendelijker dan Ahasveros Esther toesprak (Esther 5 : 1-3). **Wat is U?**, zo spreekt de Koning der koningen ons toe. Met al onze noden mogen we tot Hem gaan en „Mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddruft in heerlijkheid".

De toegang tot Gods troon is ons door Christus geopend. Hij is de deur die toegang geeft tot den Vader. En niemand komt tot den Vader dan door Jezus Christus.

Wat hebben wij bij ons bidden in acht te nemen?

Wij lezen in Matth. 6 : 6 „maar gij wanneer gij bidt, gaat in uw binnenkamer en uwe deur gesloten hebbende, bidt uw Vader die in het verborgen is, en uw Vader die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden".

Dit woord in het verband beschouwd betekent, dat we **niet van het gebed een demonstratie van onze vroomheid maken.** Het gaat in het gebed om de relatie van God en degene die bidt. Die gemeenschap mag niet gestoord worden door derden. Het is God, en niet de mens, die tot openbaring brengt, wat in de gemeenschap met Hem heeft plaats gehad, door de verhoring. De huisgemeente bad voor Petrus, die in de gevangenis zat, de deur was gesloten, en God bracht tot openbaring, wat daar gebeden werd, door het zenden van Zijn engel naar de gevangenis waar Petrus vertoefde, en de Heere bevrijdde Petrus — dàt is het vergelden in het openbaar.

In Matth. 6 : 7 lezen we iets, dat ook nu nog op zijn plaats is, n.l. „gebruikt **geen ijdel verhaal van woorden** gelijk de Heidenen. Dat deden de Baäl-priesters in de dagen van Elia. Zij riepen „van den morgen tot op den middag".

Ons gebed moet niet zijn, — vergun mij het populaire woord — een gezwam in de ruimte! Het is ook **overbodig!** God wil dat we onze noden voor Hem uitspreken, terwille van ons-zelf. Hij wil dat we ons uitspreken, dat werkt immers reeds als een bevrijding. Doch Uw Vader weet, reeds vóór ge Hem bidt, wat ge van node hebt. Hij weet ons zitten en opstaan en kent van verre onze gedachten. Wij hebben het gebed nodig, niet Hij.

Ook is het **oneerbiedig,** tegenover een heilig God, tegenover Zijne Majesteit zoveel woorden te gebruiken, daarom laat uw woorden weinig zijn. Hoe heeft reeds de Prediker daarop gewezen. In hoofdstuk 5 lezen we aldaar: (N. Vert.) „wees niet overijld met uw mond, en uw hart haaste zich niet om een woord voor Gods aangezicht uit ta spreken; want God is in den hemel en gij zijt op de aarde, laten daarom uw woorden weinige zijn".

Ons gebed vereist een ootmoedig hart. Wij moeten er acht op geven, dat we niet komen in zelf-verheffing. Ge herinnert u de gelijkenis van de twee mensen die opgingen naar den tempel om te bidden. De één was een Farizeër, de ander een tollenaar. Hoe vaak gaan ze nog samen op, gaat de Farizeër mee naar binnen in het bidvertrek, de oude mens, die zichzelf verheft. In het gebed past ootmoed, nederig-

heid, te meer daar we staan in de tegenwoordigheid van den hogen God!

Het plan. Wanneer iemand een huis gaat bouwen, moet er eerst een deugdelijke tekening gemaakt worden. De Heere gaf Zijn discipelen zulk een plan, een schema. Wij kennen allen het **„onze Vader".** In het gebed moeten we ons bewust zijn onze betrekking tot God. Deze is als die van Vader tot kind. In die gezindheid, het worden als een kind, mogen we toegaan. In die wetenschap: Gij zijt toch onze Vader!

Hoeveel te meer, zal Uw Vader, die in de hemelen is, goede gaven geven!

Het eigenlijk gebed, **begint met de aanbidding.** „Uw naam worde geheiligd", Uw naam worde geëerd, geprezen, groot gemaakt! Het gaat om Hem in de eerste plaats. **Het gebed is ere-dienst.** Voor de N.C.R.V. hoorde ik op zondagavond, hoe in de oude kerk de eredienst bestond uit drie delen, daaronder viel ook: de dienst der gebeden! Gebed is deel van de eredienst, waarin het gaat om het heilige van Gods naam in onze harten. Wanneer wij ons de grootheid, de goedertierenheid, de kracht en trouw van God indenken — die door Christus onze God is, dan worden we reeds omhoog getild uit al onze zorgen.

Dan is het of hemelse winden ons verkoeling aanbrengen, ons verfrissen. Dan is het gebedsleven, een vertoeven op een bergplateau, waar we frisse lucht inademen. Iemand heeft eens het gebed, de ademhaling der ziel genoemd.

In het plan, dat ons in het „Onze Vader" is voorgelegd, gaan **de belangen van Gods koninkrijk,** boven persoonlijke belangen. Uw koninkrijk kome!

Dat volgt terstond op het Uw naam worde geheiligd. Eerst de heerlijkheid Gods, dan de heerlijkheid van Zijn Koninkrijk. Het Koninkrijk Gods, is de sfeer waarin Zijn macht tot openbaring komt. Overal waar Hij wordt gehoorzaamd, waar Zijn wil geschied, is het Koninkrijk Gods. Daar is Zijn koningsheerschappij.

Daarom volgt ook onmiddellijk: **Uw wil geschiede!** Eerst **daarna komen onze persoonlijke** behoeften aan bod. Ook de stoffelijke behoeften, het dagelijks brood. Daarvoor heeft het Evangelie altijd een open oog gehad. Hij die voor de geestelijke noden een vervulling heeft, zal zeker ook voor de lichamelijke behoeften zorgen. Van het lichaam, dat wij dragen is Hij de Schepper en Formeerder.

Slot-opmerkingen. Wij moeten in het gebed **volharden.**

De gelijkenis van de onrechtvaardige rechter, leert ons „dat men altijd bidden moet en niet vertragen". Hoe vaak maken we ons daaraan schuldig, U en ik! Wanneer van een onrechtvaardige rechter verhoring worde verkregen, hoeveel te meer van onze hemelse Vader. **Toch kan de verhoring lang uitblijven.**

Immers als Hij Zijn kinderen recht laat wedervaren, betekent dit een veroordeling van allen, die Zijn kinderen onrecht aandoen. En God is traag — menselijk gesproken — als het gaat om het bezoeken, het oordeel voltrekken, over de onrechtvaardigen, ook over hen wil Hij lankmoedig zijn. Dat is de reden, waarom God zich niet haast naar ons gevoelen als wij haast hebben, en met David uitroepen: haast u tot mijne hulp! Het is Zijn lankmoedigheid, en daarom lezen we dan ook in 2 Petrus 3 : 9 „de Heere vertraagd de belofte niet, maar is lankmoedig, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen". Toch is het van Gods kant gezien zo, dat Hij Zijn kinderen spoedig recht zal verschaffen, zoals de N. V. heeft in Luc. 18 : 8.

Wij mogen **van verhoring zeker zijn.** „Al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam (dat is beperking), dat zal Hij u geven. Een iegelijk die bidt, ontvangt.

Nooit staan we van onze gebogen knieën op, als dezelfde mensen, we hebben ontvangen. Het gebed doet ons iets, het veranderd ons. We krijgen altijd wat mee, als we bij Vader zijn geweest. Ja, Hij is machtig, meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken. Doch dat wij bidden in geloof, want die twijfelt mene niet, dat hij iets ontvangen zal van den Heere.

D. S.

KRONIEK

Uit eigen land

Het Contact tussen de Herv. Kerk en de Geref. kerken

De Geref. synode heeft onlangs op voorstel van de hervormde gedelegeerden en de geref. deputaten voor het hervormd-gereformeerd gesprek besloten om het contact voortaan op andere wijze en ander niveau te laten plaatsvinden. Het gesprek schijnt min of meer te zijn vastgelopen, voornamelijk op vragen als: wat is het belijden der kerk en hoe wordt de belijdenis gehandhaafd?

Aan het besluit van de synode is een breedvoerige discussie voorafgegaan, waarbij allerlei merkwaardige en interessante dingen zijn gezegd. Zo schijnt er hier en daar plaatselijk reeds een contact en soms zelfs samenwerking te zijn, die veel verder is dan wat op landelijk niveau voor mogelijk of gewenst wordt gehouden. Aan de andere kant heeft Prof. Nauta opgemerkt, dat de Geref. kerk steeds meer een volkskerk wordt. Op tal van plaatsen wordt de tucht niet meer gehandhaafd. Vanuit die situatie moeten en mogen de Gereformeerden zich met de hervormde kerk bezighouden en moet getracht worden elkaar te zoeken.

De mening van Prof. Nauta werd bestreden door Prof. Dijk, die zei bereid te zijn om vandaag aan een afscheiding of doleantie mee te doen, wanneer er geen Geref. kerken zouden zijn.

Tenslotte is besloten, dat het contact zal worden onderhouden door een periodieke bespreking tussen de moderamina of dagelijkse besturen van beide synodes „teneinde aldus de ontwikkeling van gedachten en bezinning over zaken, die beide kerken gemeenschappelijk aangaan, te bevorderen". Verder besloot de Geref. synode de kerken er op te wijzen, dat het contact met de hervormde kerk, waar dat mogelijk is, door samenwerking, wederzijdse afvaardiging en gemeenschappelijk optreden of anderszins, aanbeveling verdient, althans wanneer dit contact dienstbaar kan zijn aan de eenheid der kerk, zoals die in de Here Jezus Christus is gegeven en in de belijdenisgeschriften der kerk wordt beleden, met in achtneming van de besluiten, die de synode in deze aangelegenheid heeft genomen.

In Hervormd Nederland commentarieert Ds F. H. Landsman dit besluit. Hij is er blij mee al wil hij, dat er nog meer zal gebeuren. Maar ondanks het „diepe water" tussen beide kerken is er toch een brug. Op deze brug is een druk verkeer nodig.

Rechts en links, een doopsgezinde stem

In „Fundament en Bouwstenen", een blad dat als bijlage bij het Doopsgezinde Weekblad verschijnt, is de vraag naar recht- en vrijzinnig aan de orde gesteld. Van iedere richting komt een vertegenwoordiger aan het woord en uit beide artikelen blijkt wel, dat de verhouding tussen de richtingen bij onze doopsgezinde broeders heel anders functioneert dan in een belijdeniskerk. De rechtzinnige schrijver Ds H. B. Kossen ziet het waarheidsgehalte van het belijden niet gebonden aan bepaalde woorden of formuleringen maar als afhankelijk naar de vraag of dit belijden in wezenlijke gemeenschap met de eerste belijdenis van Petrus en met de andere belijdenissen van het Nieuwe Testament. Het probleem schuilt natuurlijk in de grens tussen het rechte en het valse belijden. Daarvoor heeft hij geen ander criterium dan: de vruchten!

Onder de titel „De weg tot het echte, rechte belijden", schrijft J. M. L. een aantal belangrijke en behartenswaardige dingen over het werk van de Heilige Geest. Deze doopsgezinde stem lijkt mij ook voor onze gemeenten van groot belang, al kennen wij geen probleem van rechts en links, en daarom neem ik uit dit artikel de volgende passages over:

„Laten wij het maar eerlijk bekennen: wat is er een gemis aan Heilige Geest in ons eigen leven, en daardoor ook in onze gemeenten in haar verschillende groeperingen! Wat beleven wij nog weinig — wat Paulus voor een christen vanzelfsprekend acht — dat wij een tempel van de Heilige Geest zijn, die in ons woont; wat beleven

wij daardoor ook zo weinig: „wie in Christus is, is een nieuw schepsel." Dat moet ons wederzijds tot ootmoed stemmen, maar ook tot de vurige drang om meer vervuld te worden met de Heilige Geest.

Van de Heilige Geest wordt gezegd, dat Hij overtuigt van zonde. Bij ons belijden behoort wel allereerst ons zonde-belijden. Onder vrijzinnigen wordt in het algemeen weinig nadruk op de zondigheid van de mens gelegd, maar als er geen diep besef is van het menselijk tekort, dan zal er ook geen sterk verlangen wezen naar de verlossing van Christus, naar de wedergeboorte en de vernieuwing door de Heilige Geest. Onder rechtzinnigen wordt daarentegen de nadruk op de zondigheid van de mens zó sterk gelegd, dat al evenmin de vrijmaking van de zonde en het „in nieuwheid des levens wandelen" tot hun recht komen. Juist bij de persoonlijke belijdenis voor de volwassen-doop moet het belijden van zonde een eerste plaats innemen, opdat de dopeling daarna met eerbiedige vreugde het teken van de reiniging en de vernieuwing ontvangt.

Van de Heilige Geest wordt gezegd, dat Hij in alle waarheid leidt. Met „waarheid" wordt hier niet een theoretische, verstandelijke waarheid bedoeld, maar de hoogste, goddelijke werkelijkheid, die alle verstand te boven gaat. Hier is de weg, om boven menselijke opvattingen en verschillen uitgevoerd te worden en de eenheid in Christus te beleven, in Wien die goddelijke werkelijkheid ons leven binnentreedt.

Van de Heilige Geest wordt ook gezegd, dat Hij de liefde van God uitstort in onze harten. Waar dit geschiedt, geeft deze liefde ons de tact en de wijsheid om met mensen, die anders denken en geloven om te gaan, ook om mensen uit andere volken en religies — ik denk aan de zending — op de juiste wijze te benaderen en deelgenoten te maken van het ons geschonken heil.

Willen wij tot het rechte belijden komen, dan is het niet genoeg met ons verstand bepaalde geloofswaarheden te aanvaarden. Eerst als wij met heel ons wezen ondergedompeld zijn in Gods Heilige Geest, zodat ons denken, voelen en willen daarvan doortrokken, gezuiverd en geheiligd zijn — eerst dan zijn wij tot het echte leven in Christus gekomen en kunnen dat in woord en daad belijden.

Wat onze gemeenten bovenal nodig hebben, het is een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest te beleven. God schenkt die Geest niet met mate — maar wij moeten er onze harten voor ontsluiten, er volle aandacht aan geven en er geheel voor open staan.

Hier ligt de weg om zowel tot het echte als tot het rechte belijden te komen."

Eén collecte in de dienst, een luthers experiment

Meer en meer wordt het aantal collecten in de kerkdiensten tot een probleem; voor de kerkeraden, die moeite hebben om alles waarvoor gecollecteerd moet worden in één jaarschema op te nemen, en voor de gemeente, die moeite heeft om alles uit elkaar te houden. Dit probleem bestaat ook in de Evang. Lutherse kerk en in een van de laatste nummers van het Ev. Luth. Weekblad vertelt een kerkeraadslid uit Ede iets over een experiment met één collecte in Ede. We nemen daaruit enkele dingen over:

„Evenals in vele andere gemeenten werd ook in Ede tijdens de dienst gecollecteerd met twee zakjes, een voor de eredienst en een voor de diaconie. Daarenboven werd na afloop van de dienst bij de uitgang op open schalen nog een inzameling gehouden „voor de instandhouding van de kerk".

Na de invoering van het opdragen van de collecte merkten we uit gesprekken, dat verschillende gemeenteleden het niet prettig en niet juist vonden dat dit tweede offer der gemeente (dus de collecte bij de uitgang) niet werd opgedragen. Hierin vond de kerkeraad aanleiding een inzameling van één rondgang te overwegen. In november 1957 werd deze kwestie uitvoerig besproken op een gemeenteavond. Met nadruk werd er toen de aandacht op gevestigd, dat aan de overwegingen van de kerkeraad een groot vertrouwen in de gemeente ten grondslag lag, n.l. dat de gemeenteleden in deze ten volle hun verantwoordelijkheid zouden beseffen. De reactie van de gemeenteleden was bijzonder gunstig, zodat de kerkeraad besloot om met ingang van 1 januari 1958 één collecte in te voeren.

Een en ander werd in het gemeenteblad meegedeeld, terwijl er ook enkele malen en kanselafkondiging over was.

Hoe was het financiële resultaat?

In het eerste jaar, 1958, was het financiële resultaat zeer bevredigend. We ontvingen enkele honderden guldens meer dan in 1957.

Waren er geen „verdelingsproblemen"?

We gingen na hoe in 1957 de verhouding was tussen de opbrengsten van de collecten voor de eredienst en die voor de diaconie. Deze was 78 pCt. voor de eredienst en 22 pCt. voor de diaconie. Aan de hand daarvan werd bepaald, dat bij de invoering van één collecte de diaconie 22 pCt. van de opbrengst zou ontvangen. We gingen niet over tot het houden van collecten op open schalen. De kerkeraad wilde daardoor tonen, dat hij vertrouwen stelde in de gemeente. Voorzover we kunnen nagaan, wordt dit door de gemeente ook erg op prijs gesteld.

Door de goede zorgen van enkele gemeenteleden kwamen er zakjes met ruimere opening en in de kerkelijke kleuren, met symbolen er op geborduurd.

Eenmaal per maand houden we bij de uitgang een extra-collecte, voor zendingsraad, jeugd enz.

Hebben de diensten hierdoor aan stijl gewonnen?

Inderdaad. Kerkbezoekers van elders, vooral Lutheranen die op Hoekelum logeren, vragen mij nog wel eens naar de resultaten van de ene collecte. Steeds weer hoor ik, dat deze mensen het zo stijlvol vinden, dat de kerkbezoekers in Ede na de dienst niet meer afgeleid worden door een collecte bij de uitgang en dat alle offers van de gemeente worden opgedragen (bij de extra-collecten kan het niet anders). „Deed men dat in onze gemeente ook maar!", is meestal de reactie."

J. R.

BROkSTUKkeN

Het gebeurt soms dat de ene mens weigert iets van de andere cadeau te krijgen. Hij wil 't wel hebben, maar dan er voor betalen. Reden: Als je het cadeau krijgt, geeft het maar verplichtingen; als je het betaalt, ben je van elkaar af. Wij mensen hebben het van nature erg moeilijk met de genade van God. Angst voor de dood en begeerte naar een veilige toekomst drijven menig mens naar Christus toe, omdat Hij geacht wordt die veilige toekomst te kunnen verschaffen. Maar: hij wil betalen!

In veel gevallen wille we dat omdat het ons om de koopwaar gaat, en niet om de eigenaar. Als we zijn schatten als gave aczijn we niet vrij meer. Als we betalen, zijn we „van elkaar af".

Wie de Bijbelse Boodschap verstaat, weet echter dat het daar juist gaat om een verhouding tot de Gever en juist niet om „van elkaar af" te zijn.

Ergens las ik van een paar jongens die hevig vochten. Toen één de overwinning behaald had en de ander er stevig onder had zei hij: Zeg maar „genade", dan laat ik je los.

Dat nooit, zei de ander, maar je kunt wel 10 knikkers krijgen. En daarmee is dan heel kort de houding getekend, die wij mensen graag aannemen tegenover Chriscepteren, schept dat verplichtingen, dan tus. „Genade.... dat nooit! Maar U kunt wel 10 knikkers krijgen."

Er was ergens een penningmeester van een zondagsschoolvereniging, die ieder jaar de organisatie van de grote lijstcollecte voor het kerstfeest verzorgde. Hij stelde de lijsten samen, alsmede de routes, zocht mensen aan om met de lijsten rond te gaan, controleerde ze, in één woord: hij deed alles om de goede gang van zaken te bevorderen. Op het kerstfeest sprak de voorzitter van de zondagsschool een slotwoord. Hij bedankte de ouders die gekomen wa-

ren, de leiders en leidsters, de collectanten en de geefsters. Maar hij vergat de jongeman te noemen, die achter de schermen zoveel werk verzet had. Enkele dagen later meldde deze zich bij de voorzitter met een gezicht als een onweerswolk. Een deel van de toespraak die hij daar aan de deur hield luidde als volgt: Hier is het kasboek, hier is het geld, hier zijn de paparassen. Ik wil geen penningmeester meer zijn. Ik kom niet meer op vergaderingen, ik kom niet meer op zondagsschool. Ik doe't niet meer. Reden: Hij wenste niet als lucht beschouwd te worden.

De onthutste voorzitter bood gul zijn excuses aan, maar toen brak de stroom van verwijten eerst goed los. Hij werd altijd gepasseerd. hij was de eerste de beste niet, hij was niet van plan met zich om te laten sollen, enz.

Na veel bidden en smeken nam de penningmeester eindelijk zijn boekhoudling weer in ontvangst en de last weer op zijn schouders. Vanaf dat moment werd hij de stille dictator van de vereniging.

Misschien handelde die predikant, waarover ds Schoch in „Voorsorteren" schrijft, beter. Deze kreeg de leider van een-eenmanszondagsschool op bezoek die hem meedeelde, er mee op te houden. Hij voelde zich gepasseerd, en was erg boos. De predikant zei: Kijk eens, je ontslagaanvrage is geaccepteerd. Mensen als jij kunnen we in de kerk niet gebruiken. Het gaat in de wereld nu eenmaal om de Heer en niet om jou. Dan maar geen zondagsschool.
De man schrok, zag opeens hoe de vork in de steel zat, en bleef.

Het valt niet mee om te leren dat we alles wat we doen ,van harte moeten doen, als voor den Here (Paulus). Wie dat door heeft, is een makkelijk mens in de samenleving en samenwerking.. Hij is geen lastpost op de vereniging, hij hengelt niet naar bedankjes, hij hoeft niet steeds in 't volle licht te staan, hij wenst niet altijd het woord en zijn zin en hij is een echte dienaar van het Koninkrijk, wiens loon in de hemel op hem wacht, omdat hij het hier niet heeft opgeëist.

★

Een dominee werd eens op de vingers getikt door een van zijn gemeenteleden die vond dat het lied dat hij naar de preek had iaten zingen helemaal geen toepasselijk lied was. De dominee merkte toen op, dat het niet zo erg was dat het lied niet helemaal paste op de preek, maar dat het belangrijk was dat het lied van het dagelijks leven van de komende week paste bij de preek van die morgen.

Wf.

NADER BEZIEN *„Amsterdam, die grote stad...."*

U kent dat bekende versje wel dat vertelt van de waterige-drassige bodem van onze nationale hoofdstad:

„Amsterdam, die grote stad
is gebouwd op palen;
als die stad eens ommevalt,
wie zal dat betalen....?"

De feiten van de watersnood in Tuindorp-Oostzaan, Amsterdam-Nrd., zijn bekend. Enkele duizenden mensen dakloos; misschien onherstelbare schade toegebracht aan honderden huizen door Nederlands erfvijand: het water. Men schat, dat ongeveer 10 miljoen gulden nodig zal zijn om hulp te verlenen in de — wat men noemt — „persoonlijke sfeer", dat wil zeggen verlies van kleding, huisraad, beddegoed, radiotoestellen enzovoorts. In hoeverre 's lands schatkist mee zal delen in deze schadevergoedingen is op dit moment onbekend.

„Als die stad eens ommevalt,
wie zal dat betalen?"

Het is wel duidelijk, dat in elk geval óók een beroep zal worden gedaan op *partikuliere* bijstand.
Daarom volstaan we deze keer in „Nader Bezien" met ook in ons blad U het gironummer te verstrekken van het Nationale Rampenfonds, nl. 9575.

v. D.

Dr J. Nordenhaug opvolger van Dr A. T. Ohrn?

De Nieuwsdenst van de Baptisten-Wereld Alliantie meldt uit Washington, dat verwacht wordt, dat Dr J. Nordenhaug ,President van het Baptisten-Theol. Seminarium te Rüschlikon, Zwitserland, de nieuwe Algemeen Secretaris van de Baptisten-Wereld Alliantie zal worden.
Dr A. T. Ohrn, die zich in de komende zomer zal terugtrekken van deze belangrijke post, berichtte, dat het Uitvoerend Comité eensgezind besloten heeft Dr Nordenhaug aan te bevelen bij het Benoemingscomité, dat tijdens het tiende Baptisten-Wereld Congres in Rio de Janeiro, Brazilië (26 juni—3 juli) zal vergaderen,
Volgens de BWA-reglementen moet de Algemeen Secretaris van de BWA gekozen worden om de vijf jaren door het Congres. Een benoemingscomité zal aan het begin van het Congres benoemd worden, om het Congres de nodige benoemingen aan te bevelen. Dit comité moet ook het nieuwe Uitvoerend Comité voordragen en we hopen (tussen twee haakjes), dat het opnieuw Ds F. E .Huizinga van Hengelo, die bovendien President van de Eur. Bapt. Federatie is, zal voordragen voor het lidmaatschap!
Dr Ohrn deelde verder mee, dat het dagelijks bestur van de van de BWA op 31 okt. jl. unaniem Dr Nordenhaug had gestemd en dat aan alle 69 leden van het Uitvoerend Comité, die over de gehele wereld wonen, per brief goedkeuring van dit besluit was gevraagd. De antwoorden waren eensgezind ten gunste van Dr Nordenhaug.
Dr Nordenhaug is in 1903 geboren in Noorwegen en groeide op in een Baptisten gezin en was lid van de Eerste Baptisten-Gemeente te Oslo.
Na een graad in de natuurwetenschappen behaald te hebben aan de Universiteit van Oslo, voelde hij zich geroepen tot het voorgangerschap en verhuisde naar de Verenigde Staten, toen hij 25 jaar oud was, om daar theologie te studeren.
Dr Nordenhaug kreeg zijn doctorstitel van het Southern Baptist Theological Seminary te Louisville en heeft in de staten Kentucky en Virginia Gemeenten gediend. Later werd hij redacteur van „The Commission", het zendingsmaandblad van de Buitenlandse Zending van de Southern Baptist Convention.
In 1950 keerde Dr Nordenhaug naar Europa terug als president van het Internationale Bapt. Theol. Seminarium in Zwitserland. Hij heeft in deze periode geheel Europa doorkruist en spreekt verscheidene talen. Dat laatste hebben we in mei in Amsterdam gemerkt: zelfs het Nederlands is de toekomstige BWA-sekretaris niet vreemd.
Dr Nordenhaug is de tweede opeenvolgende secretaris afkomstig uit Noorwegen. Dr

Dr Josef Nordenhaug; opvolger van dr A. T. Ohrn?

Ohrn is ook vanuit Noorwegen naar zijn post in Washington verhuisd.

In Nederland kunnen we stellig ingenomen zijn met deze voordracht. We hebben Dr Nordenhaug leren kennen als een bekwaam en toegewijd leider, die met grote tact adviezen wist te geven en van wie bijzondere stimulerende invloed uitging.

Voor Nederland heeft hij zeer veel gedaan: niet alleen voor onze studenten, maar ook voor onze kerkbouw en ons evangelisatie-werk, en niet in het minst ook voor ons Centrum en Seminarium.

Werk, dat deze laatste paar jaren door Dr Sadler werd verricht. We feliciteren Dr Nordenhaug van harte met deze voordracht en wensen hem Gods zegen toe in zijn arbeid nu en straks. We hopen, dat Nederland nog dikwijls op zijn reisroutes-over-de-gehele-wereld zal liggen; we zullen hem altijd met grote vreugde ontvangen! Met verwachting zien we de nieuwe periode in de BWA tegemoet, waarbij Dr Nordenhaug het Washingtonse Hoofdkwartier zal leiden!

Broertjes

Zomercursus van het Seminarie in Rüschlikon

Ook deze zomer hoopt het Seminarie te Rüschlikon weer een zomercursus te houden en, hoewel de zomer nog ver is, is het toch goed om reeds nu plannen te maken. Tot deelname worden uitgenodigd voorgangers, zendelingen, jeugdleiders, studenten van seminaria en universiteiten en allen, die bemoeienis hebben met kerkmuziek.

Er worden op dinsdag t/m vrijdag verschillende colleges gegeven, die men niet alle behoeft te volgen. Normaliter kan met de helft van de gegeven colleges worden volstaan Er blijft dus tijd over om zelf wat te studeren of na te snuffelen in de voortreffelijke bibliotheek van het seminarie. Maar een echte cursus is het wel, want aan het slot moet men een examen afleggen in de vakken, die men heeft gevolgd.

De cursus begint op maandag 25 juli met een openingsavond en zij eindigt op de 20e augustus. De duur is dus precies 4 weken. Cursus- of examengeld is men niet verschuldigd. Voor kost en inwoning wordt een bedrag van Zw. Fr. 200 berekend, hetgeen op zichzelf niet veel is.

Voor wie dit bedrag een onoverkomelijke hindernis is, kan een beurs aanvragen bij de leiding van het seminarie .

De docenten van deze cursus zullen zijn:

Dr Hans Luckey, Hamburg: Systematische theologie.

Dr J. J. Kiwiet: Geschiedenis van de Anabaptisten

Dr Claude Rhea, U.S.A.: Kerkmuziek.

Dr Günter Wagner, Rüschlikon: Exegese van de Bergrede

Dr G. Henton Davies, Oxford: Enkele lezingen op oud-testamentisch gebied.

Ieder, die op deze zomercursus wenst in te schrijven, wordt verzocht zich liefst zo spoedig mogelijk bij mij op te geven.

In buitenlandse bladen las ik diverse oproepen: stuur uw voorganger naar Rio de Janeiro; daar wordt het B.W.A. Congres gehouden. Laten wij het wat bescheidener doen: menige voorganger heeft wel eens echt behoefte aan een paar weken van serieuze studie in een rustige omgeving. De zomer-cursus van Rüschlikon is een ideale gelegenheid daarvoor. Welke gemeente ziet het belang van zo'n cursus voor haar voorganger en stelt hem in de gelegenheid er aan deel te nemen?

J. Reiling
Merellaan 5
Bilthoven.

Finse verhalen

Vierentwintig uur geleden stapte ik uit de trein. Donderdagmorgen half tien was de reis begonnen en zaterdagavond ongeveer half negen zag ik de lampen van Hengelo weer branden. Drie dagen, twee nachten in treinen en boten gereisd, minus een dag in Stockholm, waar ik wachten moest op de Scandinavië-expres, in dit geval dus op de Holland-expres. Ik schrijf dit niet opdat u de reiziger zult beklagen, maar opdat u begrip zult hebben van de afstand. En eer we nu uit de bonte warreling van ervaringen — die verre reizen doet kan veel verhalen — die verhalen gaan vertellen, moet ik u allen heel hartelijk groeten van finse geloofsgenoten. De voorgangers gaven deze groeten aan mij mee en de gemeenten onderstreepten die door op te staan of door de hand op te steken. Ik beloofde hun de opdracht getrouwelijk te zullen vervullen, daar het mij een vreugde was zulks te mogen doen. Overigens moet ik bekennen geen woord fins te kunnen verstaan, behalve dan twee die ik zo vaak hoorde en moest zeggen: kiitos-dank U, en nääkemiin-tot ziens. Aan die twee woorden ziet u al zelf, dat er van enige gelijkenis met onze westerse talen geen sprake is. Zij groeten u dus allen, de finse Baptisten, die ik ontmoette.

Het leek de vroegere voorzitter, de Zweed Dr Erik Rudén, goed, dat ik onze geloofsgenoten bezocht en de maand januari leek ons de vorige zomer de meest geschikte. Dus ging ik toen die maand aanbrak.

Maandag 4 januari reed ik in de voormiddag het vaderland uit in een van onze prachtige blauwe wagens van de Nederlandse Spoorwegen, die mij naar Stockholm zou brengen. En bracht. Van het landschap, dat je bij dag dan nog ziet, is niets bijzonders te vertellen. Eer we de vlakten hadden verlaten was de zon ondergegaan. Van het gezelschap is eveneens weinig te melden. Een jongeman uit dit land, die in Zweden als monteur werkzaam is en met de Kerst thuis was. Een meisje, dat naar Oslo trok. Gelukkig was de coupé niet helemaal vol. Dat betekende dat toen de nacht gevallen was we de zitplaatsen naar beneden drukten, meer in horizontale richting brachten om zo mogelijk wat te slapen. Veel is 't niet geworden.

Ook op de heenreis had ik meerdere uren in Stockholm te wachten en ik spoedde mij daarom in gezelschap van Br. Rudén, die me afhaalde, naar de buro's van de Unie van de Zweedse Baptisten, waar ik nog meer bekenden ontmoette. Na door de uitgever van het weekblad onzer broeders aangeboord te zijn — ik bedoel: hij vroeg mij om wat te vertellen over onze Unie en vooral over het werk van een plaatselijke gemeente — vertrokken we naar een vriendelijke eetgelegenheid, waar ze mij weer op de been hielpen met allerlei eten in diverse smaken. Tegen de avond bracht een broeder mij naar de haven, waar de boot gereed lag om naar Turku te varen, de havenplaats aan Finlands voet zo te zeggen.

Ik ben geen zeeman Ik vrees het water. Vooral dan als er wind bij komt. Bij voorbaat nam ik iets in om niet ziek te worden. En ik werd niet ziek. Er was namelijk geen wind.

U voelt wel dat dit maar een aanloop is. De volgende keer komen de betere verhalen wel los. Tot dan dus.

HUIZINGA.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	WORDEN FRANCO INGEWACHT BIJ DE REDACTIE,	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . „ 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer . . . . . „ 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden stond in ons blad:

„....Op genoemde Zondag hadden we het voorrecht om door den doop eene zuster in de Gemeente op te nemen en konden daardoor voor het eerst in het openbaar, door een feit, de *belijdenis van ons geloof in* — en *gehechtheid aan* — de H. Schrift uitdrukken.

De goedwillige lezer vergeve ons als wij hem hier een weinig langer dan gewoonlijk ophouden, want wij wenschten die plechtigheid ditmaal in haar geheel mede te deelen, omdat, naar wij meenen, de vorm iets afwijkt van dien, welke zij wel eens gezien hebben in andere Gemeenten, hoewel het feit precies hetzelfde blijft.

Allereerst deelen wij dan mede, dat de voorganger bijzonder is verrast geworden door tusschenkomst van onze zuster Mevr. W. J. met een prachtig en alleszins geschikt doopcostuum, dat nu ook voor de eerste maal werd gebruikt. Tevens zijn ook door bemiddeling van genoemde Zuster doopsklederen gemaakt van zwarte alpaka, die zoo op het eerste gezicht veel overeenkomst hebben met een gewone japon; die voor de vrouwen zijn gemaakt met een wit *kraagje om den hals en dikke plooisels in de mouwen*. Deze zwarte kleeding staat beter dan witte, hoewel wij er eerst veel tegen hadden. Daar komt bij, dat de doopeling, voordat de dienst begint, gekleed in de kerk zit, zonder door iemand opgemerkt te worden...."

(Uit een gemeentebericht van Deventer, „De Christen" 15 januari 1885).

Zending niet eenvoudig

Nu wij als Uniegemeenschap eindelijk het geluk hebben een eigen stuk zendingswerk in Belgisch Congo te kunnen en mogen opbouwen, krijgen we ook te maken met de problemen waar mee de zending vandaag de dag te doen heeft.
In mijn vorig artikeltje merkte ik reeds op, dat het voor ons een grote zegen is dat wij nog geen zendingstraditie hebben. Want, wie zich vandaag met zendingsvragen en -problemen bezig houdt komt reeds spoedig tot de ontdekking dat één van de grote zendingsvraagstukken vandaag is: haar eigen geschiedenis en angst voor de nieuwe nog onbetreden paden die gegaan moeten worden.
Nu zijn er helaas nog teveel mensen die denken, dat zending bedrijven een zeer eeuvoudig werk is. Ze gaan van de veronderstelling uit, dat iemand die behoorlijk de bijbelse geschiedenis kan vertellen eigenlijk wel als zendeling kan worden uitgezonden. Van theologie behoeft hij niets te weten; de bijbel alleen is genoeg, de zendeling gaat immers maar naar die domme heidenen......!
Wie zo denkt moet ik, helaas, zeggen er „gloeiend naast" te zijn. Maar, zult U misschien zeggen, Paulus dan? Die had toch ook niet meer dan zijn Oude Testament? Of deze man inderdaad niet meer had, waag ik te betwijfelen; zeker is in ieder geval, dat de zendeling van vandaag geen Paulus is en ook, dat hij met heel andere problemen te maken krijgt dan waarmee Paulus ooit te maken had.
Daarom wil ik U vandaag eerst iets vertellen over de wereld waarin de apostel Paulus zich bewoog, om daarna — in een hierop volgende artikeltje — U iets mee te delen over de situatie waarin de zendeling van 1960 zich bevindt. Een situatie waarin onze zendingsmensen komen te verkeren en waar w i j dus o o k mee te maken krijgen. Daarom ook, hoop ik dat er in de naaste toekomst op de Raadsvergadering veel over gepraat zal worden en dat men er op gemeenteavonden veel aandacht aan zal schenken.
Nu eerst de wereld waarin Paulus leefde en zich bewoog. Als U er een kaart van de zendingsreizen van Paulus bij neemt en die goed bestudeert dan zult U zien, dat deze grote zendeling nooit buiten de grenzen van het rijk, waarvan hij burger was, is geweest. Waar hij zich ook bevond, overal stond hij onder de bescherming van de romeinse wet.
Een tweede belangrijk punt is, dat Paulus zich nooit buiten het gebied van de vijgeboom heeft „gewaagd". Een handvol vijgen van langs de weg staande bomen, al wandelende geplukt, en een slok olijfolie en de oosterling kan het dagen lang uithouden.

Dan had Paulus nog het grote voordeel, dat overal waar hij ook kwam ergens joden waren. Zijn eerste gang was dan ook steeds naar de synagoge. Daar probeerde hij zijn eerste gehoor te vinden, om dan, vanuit de synagoge, zich tot de heidenen te wenden. Bij voorkeur tot die heidenen die reeds enige aanraking met het jodendom hadden of er reeds als proselieten in waren opgenomen. Het waren immers vooral deze mensen die als de zielen die naar gerechtigheid hongerden en dorsten, de boodschap van Paulus als het ware gegeten en gedronken hebben. Waar Paulus ook kwam, hij bevond zich altijd in een wereld waarin hij min of meer thuis was; een wereld die iets van zijn volk afwist en van het komende heil waarvan de joden getuigden.
Dat was het grote voordeel dat Paulus bezat en dàt hij wist „uit te buiten".
De zendeling die vandaag uit gaat, gaat naar een hem vreemde wereld. Hij komt tot een volk welks taal hij niet kent en van welks gebruiken hij niets af weet.
Wat het komen van de zendeling als vreemdeling betekent, daarvan hoop ik U een volgende keer wat te vertellen.

H. SIKKEMA.

VEENDAM. Broeders en zusters, de kerstdagen, oud- en nieuwjaar zijn weer voorbij. Wij mogen terug zien op gezegende kerstdagen. De eerste kerstdag, 's morgens om vijf uur, ging een groep zangers de straten van Veendam door om bij de zieken te zingen. Het waren ontroerende ogenblikken toen we daar in de prille morgen met elkaar Christus' geboorte mochten verkondigen. In vele huizen ging het licht aan en kwamen hoofden uit de vensters. Om 10.45 uur hadden we een gezegende dienst en 's middags een mooi zondagsschoolfeest. De tweede kerstdag hadden we weer een mooie dienst. Zondag 27 december was wel een zeer bijzondere dag, ja een feestdag! Toen werd nl. in onze gemeente en kerk voor het eerst de doopvont geopend. Eén broeder en twee zusters, naar jaren al oud, maar echt kinderlijk in hun geloof. In deze dienst ging voor ds H. Th. Plevier van Nieuwe Pekela. De voorganger had zijn tekst gekozen in Hand. 8 vs. 36 en 37: „ziedaar water, wat verhindert mij gedoopt te worden?" Het was een ontroerend moment toen deze broeder en zusters werden gedoopt. Wij zijn allen bijzonder gesterkt in ons geloof en met blijdschap schaarden wij ons om de dis des Heren, waar br. Leutscher de nieuwe leden hartelijk welkom heette.
Oudejaarsdag was wel een zeer bijzonder drukke dag voor vele leden en vrienden der gemeenet. Er moest nl. *oliebollen* worden gebakken. Deze actie, die gehouden is ten bate van de verbouwing en inventaris van onze kerk was al weken van tevoren door zusterhulp voorbereid. De zusters gingen dagelijks op pad, straat in straat uit, huis aan huis om oliebollen te verkopen. Deze actie is een volledig succes geworden! Er werden *totaal 15000 verkocht!* Dit betekende, na aftrek van verschillende kosten, dat een bedrag van ruim *f* 700,- overbleef!
1959 eindigde met veel zegen voor onze gemeente. 1960 is reeds weer aangebroken. Wij wensen u allen vanuit Veendam Gods onmisbare zegen voor al de arbeid in Gods Koninkrijk!

J. V.

HOOGKERK. Lief en leed was er ook in de kleine gemeente te Hoogkerk de laatste maanden. *Lief:* ons mooie kerkgebouw met interieur, de kerstdagen waar groot en klein zich verheugden in 's Heilands geboorte. In de dienst van de 1e kerstdag zongen we voor 't eerst uit onze mooie bundel „Lofzangen en Gebeden".
's Avonds vierden we het kerstfeest voor allen. Onze zaal was vol, ook met mensen die voor 't eerst bij ons waren. Dat is verheugend. De jeugd speelde heel mooi het stuk „Verdiend loon".
Tweede kerstdag 's morgens om 10 uur hadden we opnieuw dienst en s middags om 3 uur het zondagsschoolkerstfeest. Dat was ook heel mooi; de kinderen hebben zich dapper geweerd in spel en lied.
Maar, ook *leed* bleef ons niet gespaard. Oudejaarsdag stonden we aan de groeve van onze broeder P. Feenstra. Jarenlang was hij organist in onze gemeente. Vanuit onze kerk is hij naar zijn laatste rustplaats gebracht. Ds Tromp had als tekst in de rouwdienst Luk. 2 : 29 en 30. Onze broe-

WIJ REIZEN MET ELKANDER.

Twaalf samenkomsten vinden D.V. in februari in alle delen van het land plaats
De arbeid lééft!
Léven voor de arbeid!
Die twee onderwerpen zullen op al deze bijeenkomsten aan de orde komen. Prachtige en goed voorbereide avonden zullen het zijn! Zangkoren, muziekcorpsen, andere medewerkers zijn ingeschakeld. Februari wordt een onvergetelijke maand!
In „De Christen" van 1 januari en 15 januair stonden de plaatsen vermeld, wáár de samenkomsten zullen zijn. Hebt U de data al vrijgehouden voor deze echte gemeenschapsavonden?
Wij reizen met elkander!
Ook in 1960: JAAR van de GEZAMENLIJKE ARBEID!
Utr. J. Br.

der heeft vóór zijn heengaan toch naar het kerkje gezien en de inwijding daarvan mogen meemaken en zich uitermate daarover verheugd. Hij was voorzitter van de bouwkommissie en was het die bij de ingebruikneming de sleutel overhandigde aan ds Tromp. Nu is broeder Feenstra niet meer onder ons. God troostte zijn vrouw en kinderen door Zijn Woord en het medeleven der gemeente!
Tot slot zij nog vermeld dat onze samenkomsten bevredigend worden bezocht; telkens zien we nieuwe gezichten. Onze kerstnummers waren vlug weg dit jaar.
Wij hebben bij de kolportage veel vreugde beleefd. Blijmoedig gaan we verder, dankbaar voor wat de Heer ons gaf en wat nog ons deel moge worden in de toekomst.

P. N.

ZUIDLAREN. Dit is de eerste keer dat er een gemeentebericht in ons blad komt uit Zuidlaren ,een post van de gemeente te Groningen-Z. Het is begin 1960 en wij zien terug op een gezegend 1959. Wij zijn maar een klein groepje broeders en zusters, maar wij weten ons sterk omdat de Heer gezegd heeft: Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Wij zijn begin 1959 gestart met onze zondagdiensten in de kerk van de Gereformeerden (art. 31 k.o.); het gebouw werd ons welwillend aangeboden. Sprekers uit Groningen en omgeving hebben ons willen dienen met het Woord des Heren en wij mochten steeds gezegende diensten hebben, ook al bleef de opkomst maar klein. In de vacantietijd hebben we toch twee druk bezochte diensten gehad. Onze openluchtsamenkomsten zijn in de afgelopen zomer zeer goed geweest. De boodschap van de Liefde Gods in Christus voor een verloren wereld is met volle kracht gepredikt. We mochten tot onze blijdschap vernemen dat er een echtpaar tot inkeer kwam en zich aan de Heer had gegeven: Gods Woord keert niet ledig weer!
In de loop van dit jaar krijgen we de beschikking over de voormalige synagoge, welke de laatste tijd als pakhuis werd gebruikt. De synagoge wordt in de loop van dit jaar door eigen krachten geheel opgeknapt. Het gebouw staat in het centrum, op de brink van Zuidlaren.
Toen we hier in ons dorp begonnen was er nergens, maar dan ook nergens vergaderruimte te krijgen. We zijn met huisbidstonden begonnen en in geloof hebben we alles in gebed voor de Troon der Genade gebracht. De Heer heeft onze gebeden verhoord! Prijst Zijn Naam! Zo zien we weer, dat een biddende en werkende gemeente een zegenrijke gemeente is en dat wat wij in geloof verwachten door Hem tot vervulling wordt gebracht.

W. K.

AMSTERDAM-W.N. In verband met de overstromingsramp die onze stad trof, kunnen wij U meedelen, dat gelukkig slechts 2 gezinnen van onze gemeente aldaar door het water getroffen zijn en elders opgenomen werden door gemeenteleden. Vanuit de gemeente zijn zij financiëel geholpen om, in afwachting van verdere hulp, direct het allernoodzakelijkste te kunnen aanschaffen. We menen er goed aan te doen U hiervan op de hoogte te brengen en groeten U hartelijk!

H.

NCRV-BIJBELLEZING,

25 januari a.s.; van 4.00—4.30 uur; voorganger ds H. Ploeger, Borne.
Orde van dienst:
Gez. 92 : 1-3
Gebed
Schriftlezing Openb. 22 : 6-21
Toespraak „Jezus' laatste mededeling — onze eerste troost" (Op. 22: 20-21)
Dankgebed
Gez. 273 : 1-4.

Studentenaktie

Evenals in voorgaande jaren gebeurde zullen ook tijdens deze zomer de studenten van „De Vinkenhof" en van het Seminarium in Rüschlikon een **evangelisatie-aktie** houden. Versterkt met een **amerikaans muzikaal studenten-ensemble** zijn zij in de week van 8-15 juli beschikbaar voor het plaatselijk evangelisatiewerk van enkele gemeenten.
Gemeenten die van deze steun gebruik willen maken, verzoeken wij zich zo spoedig mogelijk bij ons aan te melden.

De studenten.

Sekr.: A. Kik, „De Vinkenhof"; Biltseweg 10, Bos en Duin DEN DOLDER.

Uit ons Unie-Bureau

De Unie-Commissie komt woensdag 27 januari in vergadering bijeen. Graag bevelen wij de broeders in de voorbede van u allen aan, dat de Heer zijn genade en geest schenke, opdat de beraadslagingen, wegwijzingen en besluiten mogen dienen tot het welzijn van ons werk, dat wij doen in Zijn naam! T. Jansma.

Van de leestafel

HET GELOOF, *door dr Emil Brunner. Carillon-reeks no. 8; uitgave: W. ten Have; Amsterdam 1959; 7e druk (pocket-editie), prijs f 1,75.*

De bekende Zwitserse hoogleraar bedoelt in dit boekje de Boodschap van het werk Gods in Jezus Christus in de taal van onze tijd voor iedereen begrijpelijk te maken. Daarin ziet hij de taak der theologie.
In 35 opstellen wordt uiteengezet en toegelicht wat de openbaring Gods is, wier middelpunt Jezus Christus is. In het hoofdstuk over de Kerk spreekt hij over de vervreemding, die is ingetreden tussen de gelovigen onderling. Oorzaak? Men is niet bij de waarheid gebleven, die de apostelen ons verkondigd hebben. Terecht zegt hij: „Er behoorlijk eigenlijk maar één Kerk te zijn, maar deze eenheid kan alleen door een geweldige geloofsvernieuwing, door een reformatie vanuit de diepste grond van het Evangelie, teweeggebracht worden".
Wat de doop betreft, zo is de uiteenzetting van Brunner in de eerste helft kerkelijk en in de tweede bijbels. Zijn doopopvatting schijnt de laatste dertig jaar nogal een verandering te hebben ondergaan. In dit geschrift (geschreven als veertig-jarige?) kent hij de doop uitsluitend een cognitieve (uit-tekenende) betekenis toe, maar in zijn werk „Das Missverständnis der Kirche" heeft de doop ook een causatieve (bewerkende) betekenis.
Bestudering van het boekske kunnen wij aanbevelen.

L.

MEDEDELINGEN

Rektificatie: Mevr. G. de Vries-de Haan, penningmeesteresse der baptistengemeente IJmond woont: Biallosterskilaan **20 A;** Santpoort.

Door de Baptistengemeente te Alkmaar is de renteloze lening, stuk nr 3 (drie), t.n.v. **A. Veenstra** uitgeloot.
De belanghebbende wordt verzocht de stukken (met vermelding van gironr. of postadres) te zenden naar de penningmeester der gemeente te Alkmaar:

R. Kuipers,
Kennemerstraatw. 311,
HEILOO.

ADVERTENTIES

Vrijdag 29 januari

Jaargang 77 Nr. 3507

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Vastgelegd op God

Bidden is geen proberen.
Jacobus zegt, dat wie zó bidt, niet moet menen dat hij iets van de Here zal ontvangen. Wie teleurgesteld in zijn pogen om te ontvangen wat hij begeert, ook nog eens aan deze deur gaat kloppen, kan er zeker van zijn dat hem niet zal worden opengedaan. De bidder mag in geen enkel opzicht twijfelen. Dit is wel een hoge eis, maar een bidden dat — onverschillig uit welke oorzaak — een proberen is, onteert God. Zo laat God zich niet vinden, zo niet naderen. Wie tot God nadert moet geloven dat Hij is en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken. God laat zich niet behandelen als een *mogelijkheid*. Mengt zich in het bidden de gedachte: wij zullen eens zien wat er van komt; eens afwachten of dit ook helpt, dan slaat het in zonde om, want zulk bidden beschildert de hemel met vraagtekens.

Tegenslagen en teleurstellingen kunnen het hart uit de rechte houding stoten. Ze kunnen het vertrouwen stuk knagen en twijfel opwekken. Zó ging het de vader van die jongen, van welke de Schrift zegt dat hij maanziek was. Hij bracht — bij Jezus' afwezigheid — zijn zieke jongen tot zijn discipelen, die niet meegenomen waren de berg op, met de bede, ongetwijfeld gedragen door een levende hoop, dat zij zijn zoon gezond zouden maken. Maar deze verwachting ging niet in vervulling en rondom deze patiënt ontstond geen blijdschap maar een nutteloze discussie. Dan ziet de vader de Heer met de drie discipelen de berg afdalen, loopt op Hem toe, doet Hem het korte verhaal van zijn deprimerende ervaring met de negen discipelen en roept: indien Gij iets kunt, dan ontferm U onzer en help ons! Opmerkelijk is het antwoord van de Heer op deze kreet in houding en woord. Medelijden is er niet bij. Integendeel: Jezus is diep geschokt door deze woorden: geschokt en gegriefd. Hij werpt de bede van die vader onmiddellijk van zich en wijst hem met de scherpste woorden terug: wat dat betreft: „Indien Gij iets kunt...." het ligt nóóit aan Mij, Ik kan altijd!! De vraag is slechts of gij kunt geloven. Alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft.
Hier hoort ge 'n bidden veroordelen, dat 'n proberen is. Te begrijpen was het van een man, die Jezus naderde van een verre afstand. Hoe gemakkelijk kon, na de teleurstelling, met de jongeren opgedaan, de gedachte oprijzen aan de onmacht van Jezus zelf! En toch deze scherpe terechtwijzing. God gedoogt van niemand dat Hij in Zijn eer wordt aangetast. Het gebed moet Hem verheerlijken doch niet Zijn Troon bekleden met rouwfloers. Hij wil stralen maar niet verduisterd worden. Hij wil groot gemaakt doch niet van zwakheid verdacht gemaakt worden.

We moeten bevestigend bidden.
Die bidt ontvangt? Neen! Zeker is dat nog vol strekt niet. Menigeen bidt zonder te ontvangen, eenvoudig omdat hij niet in ontvangst *neemt!* Het gaat niet mechanisch. Die bidt moet niet denken dat hij nu genoeg gedaan heeft en kan overgaan tot de orde van de dag, overmits de rest nu wel „vanzelf" komt. Hij moet „er bij" blijven, want de verhoring treedt niet in buiten hem om.

Ons gebed moet zich om Gód bewegen. Om God, niet om onze nood, verzoeking, moeite, strijd en zonde. Er is een manier van bidden, waarmede de mens zijn ziel stuk maakt. Dat is niet anders dan een in zichzelf rond wroeten zo zichzelf meer en meer vastwerken in datgene, waarvan men beweert verlost te willen worden. Wie bidt moet volkomen eerlijk met zichzelf omgaan. Hij moet de moed hebben eigen gestalte te zien en aan God te tonen. Hij moet zijn leven, met alle last die daarop ligt, met alle verrotting, die er in voortvreet - met één woord: heel wrak geslagen en héél zijn ellendigheid: zijn ontwricht, verwrongen, vloek- vluchtend aanzijn, opbeuren tot den Levende God. Maar dan ook werkelijk tot aan Hém toe. Dan, als hij daar is, - werkelijk dáár is, waar *laatste* Werkelijkheid geproklameerd wordt met zegenpralende kracht, waar het laatste en beslissende woord gesproken wordt over de mens, aan wiens levenswortel zonde en jammer teren zonder hem te verteren, en dan in dát Aangezicht ziet.... dan valt hem alle last af, weet hij zich verlost, opgenomen in een leven, waarin alleen God nog telt. Van alle last wordt het soortelijk gewicht teniet gedaan. Door dat bidden verandert niet *iets*, maar het AL wordt veranderd.
Om deze ervaring gaat het in het bidden.
Hierom, dat God als Gód gekend wordt.
Om de zaligheid van dít weten omtrent God gaat het.
Die bidt, moet bevestigend bidden.
Zo wordt het ons geleerd in het leerboek des gebeds: onze psalmbundel. Let eens op *hoe* daar gebeden wordt. U denkt allicht teveel aan de *inhoud* dier gebeden. Maar acht te geven op de zuivere, de God heiligende en verheerlijkende methode van het bidden, zoals dat dáár gevonden wordt, is voor u van het grootste belang.
Het behage U, Here, mij te verlossen! Here, haast U tot mijn hulp!
Volgt daarop het amen? Neen: men moet de belijdenis van zijn ellende nooit besluiten met een „amen!" Hoe zou het. „Amen" is aanvaarden; is: „het zij zo". Maar we moeten onze ellende juist *niet* aanvaarden, *niet beamen!*
Daarom bidt de psalmist door: Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de Here denkt aan mij. Gij *zijt* mijn hulp en mijn bevrijder o mijn God, vertoef niet!
Nu is het in orde. Nu is de bidder bij God; nu ligt zijn ellende voor aan het hart van Hem, die zijn Hulp en Bevrijder is. Nu: amen!
Nu is het in orde. Nu heeft de ziel, schoon voor het oog nog niets aan zijn toestand verandert, rust. Zij is bevrijd - niet omdat ze het ziet of voelt, maar omdat God het weet en-er-op-ingaat. Het geloof zegt: „amen!" niet op zijn *ervaring*, maar op *GOD!*
Hoe verzekerd, aanvaardend en bevestigend bad Luther toen hij op weg was om zich te Worms te verantwoorden voor Kerk en wereldgroten:
O Gij, mijn God! Gij staat mij bij tegen heel de wereld. Gij *doet* het, o God! Gij *moet* het doen! Gij alléén. Het is immers niet mijn zaak maar de Uwe.

L.

IN DIT NUMMER

slechts twee gemeentebericht en (pag. 7) en o.m. een vervolg op het Finse reisverhaal van Ds Huizinga, (pag. 6).

Losse Schakels

Bijbels Kenmerk Het bijbels kenmerk van een uit de Geest *geborene,* uit de Geest *levende* gemeente is dus haar getuigenisdienst in de wereld, haar evangelisatie-ijver. In deze dingen brengt zij — onopzettelijk — haar echtheid aan het licht. Niet bijzondere gaven, niet bepaalde krachten zijn het die de gemeente als een bijbelse grootheid legimiteren. Wij zeggen niet dat gaven en krachten en wondertekenen zonder betekenis zouden zijn voor de gemeente op haar getuigenistocht door de eeuwen, maar ontkennen dat zij in deze verschijnselen haar échtheid aan het licht brengt. Haar ontspruiten áán, en leven dóór de Geest uit zich in haar offensieve houding, haar „tot de aanval overgaan" (Horn, *de* evangelist der eerste generatie van Nederlandse Baptisten), en in de aanval *blijven.* We bouwen kerken, maar de tent is een beter symbool van onze taak en positie in de „laatste dagen" van deze wereldloop.

Geen Maakwerk De evangeliserende houding, of met welk in- of uitheems woord men haar ook wil aanduiden, kan niet aangeleerd, niet overgenomen worden. Ze kan niet als een vreemd kleed de gemeente worden omgeslagen of haar als een wapenrusting worden aangelegd, die niet bij haar krachten past. Ze is vrucht van de aanwezigheid en de werking van de Geest Gods. Ze veronderstelt de gemeente van uit-de-Geest-geborenen en door de Geest levenden. Ze is uiting van eschatologisch leven, door de eenvoudigen niet beredeneerd, maar voortkomende uit wat God voor hen werd en zij door Christus ontvingen. Daarom moet de gemeente er vooral op toezien dat ze, neen: niet dat ze *groot* wordt, maar dat ze *zuiver* blijft. Geen ballast innemen; geen integratie met lichamen, die dit kenmerk „onzichtbaar" laten blijven. We moeten vurig begeren *vervuld* te worden met de Geest. De gemeente kan het niet stellen met een heiligen-beelden-galerij.

Gesprek of Getuigenis? Ik vrees zo dat, wat de gemeente van Christus volgens de opdracht van haar Heer te zeggen heeft, in een gesprek niet kan doorkomen .Het Evangelie is nl. zo heel iets aparts. Geneeskundigen kunnen onder elkander een gesprek voeren over een onderwerp, de geneeskunde betreffende. Kunstschilders zullen een geanimeerd en misschien wel vruchtbaar gesprek kunnen voeren over de hedendaagse schilderkunst of over die van de gouden eeuw. En zo kan men verder gaan. Maar wanneer het nu gaat over de diepste vragen, waarover voor de een het licht boven de glans der zon gevallen is, terwijl de ander niet meer heeft dan dat der rede of der „algemene openbaring" of van een of ander tak van wetenschap, zal men dan samen over zulke onderwerpen een gesprek kunnen voeren? Treedt de eerstgenoemde buiten de lichtcirkel, die vanwege de Geest van God rondom hem valt, wat voor overtuigingskracht zal zijn woord dan nog kunnen hebben? Misschien zal hij door ruimere ontwikkeling de ander „vast" kunnen zetten, maar van de waarheid van Gods Boodschap hem overtuigen? De ander zal allicht naar zijn tuighuis gaan om zich van betere wapens te voorzien om de strijd voor te zetten.

KRONIEK

Uit ons eigen werelddeel.

Radio Moskou valt christelijk geloof aan

In de Sowjet-Unie, waar de Orthodoxe kerk de geboorte van Christus en het feest van Driekoningen op één dag, 6 januari, viert, heeft Radio Moskou op de avond van het feest een kerstboodschap uitgezonden waarin o.a. gezegd werd: „Het Russische volk heeft het sprookje uit het Evangelie over Christus, die niet bestaan heeft, niet nodig. De mensen in de Sowjet-Unie wachten niet op de genade van God. Zij laten zich bij de opbouw van hun leven leiden door de Marxistisch-Leninistische theorie over de ontwikkeling van de maatschappij", zo vervolgt Radio Moskou. „Het geluk heeft de Sowjetmens te danken aan zijn eigen werk en aan de wijze leiding van de communistische partij".

Vervolgens ging Radio Moskou te keer tegen het feest van de christenen. Zo werd onder meer gezegd, dat in de kapitalistische landen de overheersende klassen, waaronder de clerus, het geplunderde volk de zeer goedkope troost van de Heiland opdringt.

„Presidenten, koningen en andere autoriteiten spreken kerstboodschappen uit en roepen op tot christelijke naastenliefde. De kapitalisten en de priesters verzekeren de mensen, dat Christus geleerd heeft zich zonder morren aan de onderdrukkers te onderwerpen, hen lief te hebben en voor hen te bidden. Zij leren hun zelfs hun vijanden lief te hebben. Maar hoe," zo vraagt Radio Moskou zich af, „kunnen de oorlogsinvaliden, de weduwen- en moeders, die in de oorlog hun man of zoon hebben verloren, de Duitse fascisten liefhebben en voor hen bidden?"

Radio Moskou besluit de toespraak met op te merken, dat de leer zijn vijand lief te hebben een passieve leer is, een nadeel voor de werkende mens. „Het sprookje over Christus is zelfs schadelijk voor de communistische maatschappij, omdat zij de mens in zijn ijver om de wereld om zich heen te veranderen, hindert."

Dr. Visser 't Hooft in Moskou

De enige Baptistenkerk van Moskou was gevuld, met meer dan tweeduizend kerkgangers toen de secretaris-generaal van de Wereldraad van Kerken, onze landgenoot Dr. W. A. Visser 't Hooft daar een pleidooi hield voor de eenheid der Christenen. Hij deed een beroep op de aanwezigen te bidden voor „een eenheid die in dienst wil staan van vrede en beter wederzijds begrip".

Dr. Visser 't Hooft stond aan het hoofd van de delegatie van vijf man, die een bezoek van twee weken aan enige Russische kerken bracht.

Bij de terugkeer van de delegatie in Genève deelde de secretaris-generaal mee, dat er geen officiële onderhandelingen zijn geweest met het Patriarchaat van Moskou noch met de Lutheranen, de Armeense Kerk en de Baptisten. Dr. Visser 't Hooft voorspelde dat het proces van kennismaking, begonnen tijdens de bijeenkomst in Utrecht in de zomer van 1958, zou leiden tot meer bezoeken en wederzijdse inlichtingen.

De situatie van de Kerk in Rusland is volgens Dr. Visser 't Hooft zeer gecompliceerd. „Elk ogenblik existeert de Kerk in een communistisch land in een situatie die helemaal niet christelijk is maar gebaseerd op een geheel andere ideologie. Bovendien is daar een actieve anti-religieuze propaganda."

De delegatie was onder de indruk gekomen van alles wat de Kerk in Rusland doet. Er is een intensief geestelijk leven gaande, een vast geloof en een fijn ontwikkelde en indrukwekkende eredienst.

Professor Hromadka over atheïsme en communisme

De Tsjechische protestantse voorman, professor Josef Hromadka van Praag heeft in een toespraak te Frankfurt aan de Main verklaard, dat men atheïsme en communisme niet met elkaar moet verwarren. Het zou volgens hem een „rampzalige vergissing" zijn in het atheïsme een politieke macht te zien. Het atheïsme is een algemeen menselijk verschijnsel, van titanische afmetingen, dat men kan toeschrijven aan de ontwikkeling van de natuurwetenschap en van de techniek. Het gaat erom de communisten van dit feit te overtuigen. Toch kunnen wij", aldus Hromadka, slechts een vruchtbare strijd met de communisten aangaan, indien we hun nieuwe maatschappij begrijpen en haar met sympathie beschouwen, en indien we onze verantwoordelijkheden tegenover de nieuwe samenleving en tegenover de communistische maatschappij aanvaarden".

Dr. Hromadka was ervan overtuigd, dat

de communistische overheersing in Oost-Europa het gevolg is van een langdurig ingebreke blijven van de democratie in het verleden en stelde met klem dat het nutteloos is om de gang der geschiedenis te willen wijzigen. Toch zouden de christenen de communisten volgens Hromadka kunnen uitdage door te tonen — niet door woorden, maar door hun gedrag — dat het simpele denkbeeld dat alle christenen „hetzij reactionairen hetzij obscurantisten" zijn, onjuist is.

„Sonntagsblatt" over hakenkruisen

Uit een hoofdartikel, getiteld „Hakenkreuze", in het grote te Hamburg verschijnende weekblad „Sonntagsblatt", waarvan dr Hans Lilje, de bekende evangelische bisschop van de kerk van Hannover, hoofdredacteur is, nemen we het volgende fragment vertaald over.

„......In Engeland, waar ook hakenkruisen op synagogen werden geschilderd, kon een hoge rechter het zich veroorloven te zeggen, dat men ze moest afwassen en vervolgens gaan theedrinken. Deze onbevangenheid missen wij; wij reageren allergisch. Anti-semitische uitingen zijn bij ons, in tegenstelling tot Frankrijk, België, Nederland, Noorwegen en de Verenigde Staten, belast met het bloedige voorteken van de totale vernietiging der Joden, zoals het nationaalsocialisme die heeft bedreven.

Hoe zou een volk anders kunnen (en mogen) reageren, voor hetwelk het verleden nog zo drukkend tegenwoordig is en welks heden, wegens het verleden, van buiten af met wantrouwen wordt bezien!" De schrijver van dit hoofdartikel wijst er verder op, dat men anderzijds de wandaden van enkele domme, halfvolwassen vlegels ook niet te gauw mag zien als een dreigend teken van weer aanwakkerend anti-semitisme. Na enkele algemene kortstondige rages te hebben gereleveerd, zoals die om stoelen bij jazz-concerten te vernielen, vraagt hij zich af waarom nu juist een in een dergelijke rage aangebracht hakenkruisteken per se meteen een uitgebreid anti-semitisme zou moeten bewijzen.

„Wanneer we", zo besluit Sonntagsblatt, „geneigd zijn eerder van een golf van kladders dan van een golf van anti-semitisme te spreken, betekent dat niet, dat we het overgebleven bezinksel van anti-semitische ideologieën zouden ontkennen. Dat is er, maar zijn kenmerk lijkt veeleer te zijn dat het zich als een complex van verdringing en verborgen lafheid openbaart. Ongetwijfeld vragen tegenwoordig maar al te weinigen zich af waarom zij destijds vrijblijvend de „Juda-verrecke"-affiches zijn voorbijgelopen. En ongetwijfeld kan men ook uit deze verdringing de allergische reactie verklaren. Want achter de opwinding en hun hartstochtelijk neen tegenover hetgeen zij als nieuwe symptomen van onheil vermoeden, klopt nog een slecht geweten."

Jonge Duitsers werken vrijwillig in Griekenland

De Duitse kerkpresident dr. Lothar Keyssig, die twee jaar geleden met een oproep „Für die Hungernden" een grootscheepse geldelijke actie ten bate van de hongergebieden in de wereld startte, heeft destijds ook opgeroepen tot de actie **„Sühnezeichen"**. Op de in april 1958 gehouden synode voor geheel Duitsland van de Evangelische Kerk ondertekenden rond tachtig leden — dwars door alle confessionele en politieke groeperingen heen — de oproep. In het voorjaar van 1959 ging, nadat op een vergadering van de Berlijnse Evangelische Academie de geestelijke en intellectuele voorbereidingen voor deze actie „Sühnezeichen" waren getroffen, de eerste groep naar Ouddorp op het Zuidhollandse eiland Goeree en bouwde daar mee aan een conferentieoord.

Begin september begon een tweede groep jonge mensen in een ander land, Noorwegen, een „teken van verzoening" op te richten. Dertig jongeren offerden een half jaar om in het noorden, in de buurt van Narvik, een gebouw voor arbeidstherapie voor een groot tehuis voor geestelijk gehandicapte kinderen op te trekken.

Ondertussen is men thans bezig de derde actie „Sühnezeichen" — met het vrijwillig offeren van een jaar arbeid — voor te bereiden. Gemeenschappelijk met andere groeperingen — „Internationaler Zivildienst, Christlicher Friedendienst" — zal een vrij groot project in Griekenland worden gezocht.

Oproep tot de actie „Sühnezeichen"

Om in deze dagen „het andere Duitsland" niet geheel uit het oog te verliezen, heeft het zin de oproep tot de actie „Sühnezeichen" te vermelden, die dezer dagen voor de derde maal is gepubliceerd. In vertaling luidt deze als volgt:

„Wie geschrokken is van hetgeen misdadige, ongeremde machtslust van een volk, van ons volk, aan gruwelijke systematische onmenselijkheid heeft kunnen uitrichten —
wie begrepen heeft, dat men zich zelf rekenschap moet geven en zich daarvan ook door het medeschuldig zijn van anderen en hun mogelijk gebrek aan inzicht niet mag laten afhouden —
wie ingezien heeft, dat vergelding en het als een rekensommetje stellen van schuld tegenover schuld een eindeloze keten van onheil in de geschiedenis ten gevolge hebben, dat alleen verzoening, maar deze dan ook met de daad, de kracht bezit de eindeloze kringloop van wederzijdse vernietiging te onderbreken, een nieuw begin van verantwoordelijk leven te maken en ruimte te scheppen voor een aanvaardbare en billijke vrede —
die moet zich aansluiten bij de actie „Sühnezeichen". Laat hij, zo veel maar in zijn vermogen ligt, met een zichtbaar teken van de daad uit de zone van verstokt zwijgen of van tot niets verplichtende discussie naar buiten treden."

Bovenstaande berichten ontleenden we aan Hervormd Nederland J. R.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Oud en Nieuw

Neen, het gaat hier in dit artikeltje niet om een jaarwisseling. Het zou dan zijn zoiets als mosterd na de maaltijd. Het zal handelen over de verhouding van het oude tot het nieuwe testament. Dit is inderdaad niet zo heel eenvoudig, maar wel is het een belangrijke vraag, en eigenlijk horen wij deze vraag in de praktijk wel meer dan eens, al is ze dan ook anders geformuleerd.

Hoe komt het dat in onze Gemeenten, door zovelen, maar meestal de helft van de bijbel wordt meegenomen? Vindt men het O. T. niet belangrijk? Moeten we het O. T. maar wegdoen? Of is het verouderd?

Is er een werkelijk verschil tussen die beiden, vormen de beide delen van onze Bijbel een eenheid, of is er verschil? Wij willen ons bezig houden met déze ene vraag: **hoe staat het met de verkondiging aangaande God** in het O. T. vergeleken met die van het nieuwe? Wij menen, dat beidenzelfden God verkondigden. De God van Abraham, Izak en Jakob is ook de God van het N. T. Dat blijkt hieruit dat onze Heer en Zijn Apostelen, het O. T. hebben gebruikt als hun bijbel, en eveneens hebben de eerste christenen, vóór het N. T. tot stand gekomen was, het O. T. als de bijbel gebruikt. Er is dus **een eenheid**, maar dat wil niet zeggen, dat er geen verschillen zouden bestaan. Eenheid is niet hetzelfde als gelijkheid. In het O. T. wordt verkondigd dat God de Heilige is: evenzo leert ons het N. T. In het O. T. wordt beleden, dat God Koning is, dat ontmoeten we ook in het N. T. **De God van Mozes is ook de God van Paulus.**

Toch mogen we O. en N. T. niet op eenzelfde niveau plaatsen en de verschillen verdoezelen. We moeten het O. T. niet verwaarlozen, maar ook niet overschatten, en het O. T. zó lezen, alsof we het N. T. voor ons hadden. Dat zou alleen kunnen als we alles in het O. T. gingen vergeestelijken, en als we alles tot „type" gingen verklaren en de toevlucht namen tot allegoriseren. Het is evenmin juist als we meenden, dat er in het O. T. primitieve voorstellingen van God werden gegeven, en dat langzamerhand er een ontwikkeling zou zijn, naar een juister Gods-begrip. Om het maar eerlijk te zeggen, het is **uiterst moeilijk precies het onderscheid aan te geven.** Men heeft wel eens dit

beeld gebruikt.
In een eerste klas wordt een bepaalde stof onderwezen, in de 2e klas dezelfde stof, maar toch op een andere wijze, volgens een andere methode.
Men heeft het wel eens zó gezegd: het O. T. is **voorzegging** en het N. T. geeft de **vervulling**, of m.a.w.het O. T. is het **voorlopige** en het N. T. het **definitieve.** Als dat waar is, kunnen we het O. T. wel afschaffen.
Een andere stelling die vaak verkondigd is, is deze: het O. T. is **wet,** het N. T. is **evangelie.** Ook hier kunnen we niet mee accoord gaan. Het O. T. is evenzeer evangelie. Het begint al in het paradijs, denk aan de moederbelofte, aan de voorzegging van de Heiland, die komen zou.
De geheele O. T. wetgeving getuigt van Gods reddend handelen, spreekt in haar huishouding van het bloed, dat voor de zielen verzoening doet.

Wel is er dit onderscheid. In het O. T. treft ons de **gedurige strijd tegen het veelgodendom.** Er wordt vooral in de begintijd, niet ontkend, dat er andere goden zijn. „Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben", bewijst dat wel. Als David vluchten moet voor Saul (Sam. 26 : 19) is het zo, dat hij verstoten wordt uit het erfdeel des Heeren. Dat betekende dat hij buiten de grenzen van het land, alleen nog andere goden zou kunnen dienen. Bij de grote profeten, wordt het zo, dat zij de spot drijven met de afgoden, en er dus blijkbaar niet meer in geloven. Jesaja verkondigde, dat God alleen de Heere is, „er is geen God behalve Mij!"
Deze **strijd tegen het veelgodendom** (polytheïsme) **vinden we in het N. T. niet meer.**

Een ander onderscheid is het volgende: in het O. T. ligt het accent op **de heiligheid** Gods, in het N. T. wordt de **liefde** Gods meer benadrukt. Dit met als tegenstelling, maar hier vult het één het ander aan. Ook het N. T. spreekt van God als de Heilige Vader, Petrus schrijft: „zoals Hij,die ons geroepen heeft, heilig is, zo wordt ook gijzelven heilig in al uw wandel".
Dat God liefde is, wordt niet alleen in het N. T. geleerd, evenzeer in het oude.
„Gelijk een Vader Zich ontfermt over Zijn kinderen, ontfermt de Heere Zich over degenen, die Hem vreezen". Hoe ontroerend beschrijft Hosea de liefde van God tot Zijn volk Israël! Een liefde die vergeleken wordt met die van een man tot zijn vrouw.

„Hoe zou Ik u prijsgeven, u overleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adama, u maken als Zeboïm? Mijn hart keert zich om in Mij, ten volle wordt mijn erbarming opgewekt". Hos. 11 : 8. Zo wel in het O. T. als in het N. T. wordt God verkondigd, als de God van liefde. Toch is er verschil. Immers in het O. T. gaat deze liefde allereerst **Israël** aan, en later ook degenen die tot Israël overgingen, het N. T. leert ons duidelijk: alzo lief heeft God **de wereld** gehad.

Er zijn nog andere punten van verschil.

In het O. T. wordt ons God verkondigd, als de **God die heel dichtbij is.**
Henoch wandelde met God, evenals Noach. Abraham wordt de vriend van God genoemd, en van Mozes lezen wij, dat God met hem sprak van mond tot mond.

Het kan ook zó zijn, dat God nabij is, niet als een vriend maar als een **vijand.** Wij denken aan die wonderlijke geschiedenis van de herberg die we in Ex. 4 : 24 tegenkomen, en die u zelf maar eens moet lezen. Israël vreesde tot God te komen, en vroeg, dat het woord Gods tot hen niet meer geschieden zou. (Ex. 20). Dat is wel een bizonder kenmerk van het O. T.
Een ander onderscheid is, dat in het O. T. zich alles richt op **het leven aan deze zijde** van het graf. In het aardse leven moest alles beslist worden. Alle hoop richtte zich op het leven hier. Als God niet spoedig ingrijpt, meent Job, komt God te laat. Men verwachtte de vervulling van Gods beloften aan deze zijde, en daarom zijn er vele beloften, die betrekking hebben op **aardse zegeningen,** dat treffen we in het N. T. niet aan. We willen nog een enkel punt van onderscheid noemen.
In het O. T. wordt God verkondigd, als **de Schepper** van hemel en aarde.
Uitvoerig wordt daarvan mededeling gedaan in de eerste hoofdstukken van de bijbel. Dat wordt in het N. T. niet weer gedaan, het N. T. bouwt daar op verder, veronderstelt dat God de Schepper is. In het O. T. is God, **de God der natuur,** die haar schept en onderhoudt.

Het O. T. legt sterk de nadruk op de **oordelen Gods.** Vooral bij de profeten (de ware profeten des Heeren, niet de dienaars van Baäl) komt dit sterk naar voren, zó sterk zelfs, dat men deze profeten heeft aangeduid als onheilsprofeten, wat overdreven is.

Het N. T. laat ons **het** oordeel Gods zien, zoals het bij het kruis van Golgotha tot openbaring kwam. Hier is het **niet het oordeel over Israël alleen,** maar het oordeel, dat God uitsprak over het gehele mensdom.

Ten slotte laat ons het O. T. God zien, als **de Verborgene,** als een geheim. Toch niet uitsluitend de Verborgene. God openbaarde Zich op velerlei wijze. Toch blijft er een afstand tussen God en mens.

God verscheen zeer vaak in de nacht. Tot Abram kwam Hij, toen de sterren schenen, aan Jacob verscheen Hij in de nacht en worstelde met hem.

Ook als God Zich openbaarde, was er het **geheimzinnige.** Hoe is het in het N. T.?

Ook daar geeft God Zich niet ten volle te kennen. Wel kan Johannes schrijven: „niemand heeft ooit God gezien, de eniggeboren Zoon, die aan den boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen". En toch is ons kennen hier ten dele. Het N. T. geeft ons een **vollere openbaring,** doch van denzelfden God! D. S.

BROkSTUKkeN

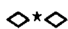
Inzichten en ideeën worden doorgaans ons deel na een lang proces van beïnvloeding, denken en nadenken en dan nog weer eens denken. Als ze eenmaal goed ons geestelijk eigendom geworden zijn, vergeten we doorgaans, hoe lang de weg was die we moesten gaan, voordat we zover waren, en verlangen dan vaak van een ander, die we de zaak „eventjes" uit de doeken doen, dat hij meteen onze inzichten als de juiste erkent en overneemt.

Heel wat spanningen ontstaan op vergaderingen, in commissies en gemeenten door deze gedragswijze. We dragen onze zienswijze op een bepaalde vergadering voor, maar deze is er nog niet rijp voor en wijst haar (voorlopig?) af. Hoewel de discussie dan gesloten is, willen we dan soms nog eens aan het woord. Het is toch te zot om los te lopen, dat die „ezels" niet zien dat we gelijk hebben? En als het dan nog niet lukt, gaan we als ontevreden, boze mensen naar huis, diep teleurgesteld in de gang van zaken en misschien ook diep teleurgesteld in de mensen, die niet meewilden en dus blijkbaar niet competent genoeg waren voor hun taak.

Ja, zo zijn wij. Soms. Haastige mensen die graag erkenning willen van onze inzichten en die niet wachten kunnen.

In de Bijbel staan verschillende gelijkenissen over de Zaaier, die zijn kostbaar zaad aan de akker toevertrouwt en dan maar afwacht, wat er onder de zegen van God van terecht komt. Maar hij moet geduld hebben, want van zaadkorrel tot korenaar is een hele levensroman.
En zo moeten ook wij geduld hebben, als we bepaalde, o.i. belangrijke inzichten ingang willen doen vinden. We moeten onze gedachten zaaien, niet opdringen. We mogen geen gewetens forceren, geen navolging afdwingen. En daarbij komt dan ook nog altijd de vraag of wij wel inderdaad gelijk hebben. Het kan immers heel goed zijn dat gebrek aan ervaring of verregaande eenzijdigheid ons tot bepaalde inzichten bracht of dat een verkeerde wens de moeder van onze nieuwe gedachte was.
Gods methode is die van de Zaaier. Ons christenleven is nog lang niet wat het zijn moet. Ons inzicht in Zijn wil nog lang niet volmaakt. Maar God heeft geduld, Hij heeft ons Zijn Woord gegeven en verwacht dat het Zijn invloed zal laten gelden. Hij verwacht dat we zullen „groeien".
Alleen als we elkaar de tijd gunnen om te „groeien", kunnen we vruchtbaar, gezegend, broederlijk en zusterlijk met elkaar omgaan. De echte liefde is altijd liefde met geduld. Liefde die de tijd heeft en wachten kan. En diezelfde liefde hebben wijzelf ook nodig.

Wijlen Ds. de Haan vertelde eens een grapje over een oude heer met zware bakkebaarden die erg wijs was met een leuk klein meisje.
Toen hij haar weer eens trof, vroeg hij: „Zou je me wel een kusje willen geven?" Het meisje aarzelde, keek hem nog eens even aan en zei tenslotte: „Ik zou best willen, maar ik zie nergens een plaatsje". De oude heer had te veel prikharen op zijn gezicht.
Er is een eenzaamheid, waarvan we zelf de schuld hebben. We kunnen, figuurlijk gesproken, zoveel prikharen op het gezicht hebben, dat niemand ons een kusje durft geven. Een mens kan zo critisch zijn, zo klagerig, zo met zichzelf ingenomen, zo verschrikkelijk praatziek, dat een ander er tegenop ziet eens een bezoekje af te leggen en zijn genegenheid te tonen. Soms kan het nodig zijn onze „baard" te laten afscheren om anderen de kans te geven dichter bij ons te komen.

De Uniegemeenschap, waaraan we deel hebben, is ook daarom zo belangrijk, omdat ze ons helpt bevrijden van een zeker gemeente-egoïsme. Wie alleen maar de eigen gemeente ziet, en uitsluitend daarvoor leeft, zonder ook te letten op de andere arbeidsterreinen van God, leeft te klein, te benauwd, te eng. Hij vergeet de wereldwijde strekking van de opdracht. Via de grote gemeenschap van gemeenten (de unie) waarvan we deel uitmaken, kunnen we de helpende hand toesteken aan andere broeders en zusters in het land, die werken in kleine gemeenten en op jonge (soms vooruitgeschoven) posten om hun opdracht te vervullen. De Uniegemeenschap maakt het mogelijk dat **wij** ook enkele stenen of balken bijdragen in de bouw van een kerk, ver van ons vandaan. Door het leven in die grote gemeenschap wordt de egoïstische zienswijze doorbroken: als WIJ maar een goede voorganger hebben, dan laat het overige ons koud, en gaan we ook christelijke zorg koesteren voor de **àndere** gemeenten. Door die grote gemeenschap krijgen we zelfs deel aan de zendingsarbeid in Afrika. Toen ik dezer dagen de begroting 1960 van onze gemeente zag, vond ik het ongelooflijk plezierig te zien, hoe ook wij via onze financiële bijdrage mee mogen werken aan het grote werk van de Heer **buiten** onze gemeente.
Het echte christenzijn kàn niet egoïstisch zijn. Het kan zich niet isoleren binnen de veilige, enge gemeentegrenzen. Het leeft ook mee met de anderen, het wil weten hoe het de ander gaat, en al meelevende gaat het, waar nodig, ook mee offeren. Wees blij, als Uw gemeente op de begroting een GROOT bedrag uittrekt voor de gemeenschappelijke aanvaarde arbeid der Uniegemeenschap.
Deze begrotingspost is een teken, dat Uw gemeente niet zal omkomen door gemeentelijk egoïsme en dat ze het goddelijk appèl verstaan heeft: Draagt elkander lasten.

Wf.

NADER BEZIEN

Russische baptisten en de ontwapening.

Volgens berichten in de pers hebben de Russische baptisten ons, dat wil zeggen: hun geloofsgenoten in de gehele wereld, uitgenodigd de ontwapeningsvoorstellen van president Chroestsjof te ondersteunen.

Zo op 't eerste gezicht ben je geneigd dit bericht van je af te schuiven: wat hebben wij gewone mensen daar nu mee te maken? En, hoe kunnen wij nu oordelen over die ontwapeningsvoorstellen van Chroestsjof? Zijn die aanvaardbaar? En, is die meneer Chroestsjof eigenlijk wel te vertrouwen?

Nog meer bedenkingen rijzen: laten die Russische geloofsgenoten zich spannen voor dit kommunistische karretje dat een praalwagen in het Kremlinse vredesoffensief *schijnt* te zijn, maar, gelijk onze diplomaten en kranten beweren, in werkelijkheid weleens een knap gecamoufleerde tank kan blijken? Denk aan Hongarije!

We zijn er van overtuigd, dat het voorstel van de Russische baptisten van harte gemeend is. Ook, dat zij — evenals het Russische volk en de volkeren van het „vrije westen" ...... hartstochtelijk de vrede op aarde begeren te dienen; ook met deze uitnodiging.

En toch blijven we, ondanks het vertrouwen dat we in onze Russische broeders stellen, wantrouwend staan tegenover Chroestsjof's ontwapeningsvoorstellen.

We zitten immers in een slop van wantrouwen en angst. Wat een half miljoen geloofsgenoten ons bezweren, namelijk in te gaan op de vredelievende woorden van hun staatshoofd, leggen we naast ons neer. En we gaan verder met de dingen van elke dag, lezen onze kranten en geloven die. Want wij zijn maar gewonen mensjes die, ondanks demokratische voorrechten, geen invloed menen te hebben op deze dingen.

Zouden de baptisten die — denken we — wèl wat in de melk van de wereldpolitiek te brokkelen hebben: Truman, Diefenbaker c.s. deze Russische uitnodiging ook met hetzelfde gevoel van onmacht naast zich neer hebben gelegd? Hopelijk zullen die deze oproep nader bezien! Beter dan wij.

v. D.

Verstaat gij ook hetgeen gij doet

Het blijkt wel noodzakelijk te zeggen wat het lidmaatschap onzer gemeenten van de Oecumenische Raad betekent en niet betekent. *Het betekent niet:*

a. dat we de bij de Raad aangesloten Kerken erkennen als gemeenten in de nieuwtestamentische zin van het woord.

Dat wordt van ons ook niet verlangd. De ingrijpende vraag: Wat is de Kerk? is in die Raad nog steeds niet aan de orde. Men is verlegen met de „Kerk" en dit vanwege het Nieuwe Testament.

b. dat wij iemand als dienaar van Christus erkennen, bevoegd om het Woord te verkondigen en de inzettingen te bedienen, alleen omdat hij door de Kerk die hij dient, tot predikant geordend is. Dat feit biedt géén garantie, dat hij het bijbelse Evangelie verstaat en predikt.

c. dat we iemand tot het Avondmaal zullen toelaten, omdat hij in zijn Kerk avondmaalgerechtigd is, want we weten niet of hij een gelovige is in de nieuwtestamentische zin van het woord, dus déél heeft aan hetgeen het Avondmaal uitdrukt.

d. dat we zullen uitgaan van de eenheid in Christus met mensen, van wie we niét hebben kunnen vaststellen, dat die eenheid er *inderdaad* is.

Dat alles zegt het lidmaatschap van de Oecumenische Raad *niet.* Een houding aan te nemen waarbij dit verwaarloosd wordt, is ondoordacht en in strijd met de grote ernst van de *Zaak.*

We zagen wat het lidmaatschap van de Oecumenische Raad *niet* insluit. Om welke reden zijn we dan lid van deze Raad en dan tot op heden gebleven?

a. Er zijn organisaties, grote en kleine, die zichzelve zien en presenteren als christelijke Kerken. Velen daarvan — vooral grote — hebben zich op grond van deze zelfbeschouwing verenigd in een Wereldraad van Kerken. Een Raad hebben zij gevormd — een plaats van ontmoeting en gesprek. Daar vertelt men elkander hoe men zichzelve ziet en hoe men de anderen beoordeelt. Men wil dat doen rondom de open Bijbel. Het onderwerp, waarover de meningen zeer sterk uiteenlopen, is: wat is de Kerk?? We gaan bij ons lidmaatschap van de Oecumenische Raad uit van de gedachte, dat men contact mét elkander kan hebben, mét de erkenning, dat men op bijbels basis géén gemeenschap met elkander kan hebben, dewijl de geestelijke eenheid, daartoe nodig, ontbreekt.

b. Er kunnen gezamenlijk daden van

naastenliefde en barmhartigheid gedaan worden. Er zijn taken, waarvoor men de handen ineen kan slaan, zonder te treden in beoordeling van elkanders drijfveren.

c. Wij mogen nimmer een positie innemen of een zaak voorstaan, die berust op blindheid of vooroordeel. Een heldere overtuiging moet onze houding bepalen, zodat deze een getuigenis wordt in ootmoed, maar met beslistheid afgelegd.

Zulk een getuigenis zijn wij de naaste schuldig, vooral dáár, waar het om het hoogste gaat: de eer van Christus en het waarachtig heil der mensen.

Dat is de weg tot een eenheid, die de Waarheid niet schendt.

(Uit: *De Gemeentebode, Groningen*)

L.

De Finse reis van Ds. Huizinga

„Vliegen is vlugger, maar niet half zo interessant".
Merkwaardige ontmoetingen tijdens lange reis.

Het was eerst mijn bedoeling het navolgende onder uw oog te brengen onder de titel: Treinreis naar Finland — zulks als tegenhanger van een voetreis naar Italië —, maar het gaat in dit geval niet alleen om de reis, doch ook om het verblijf in het land van duizenden meren en eindeloze bossen. Het woord wouden is hier echt wel op zijn plaats. Miljoenen en miljoenen kaarsrechte dennen en berken bedekken de heuvels van dit land, dat tienmaal groter is dan Nederland en slechts ruim vier miljoen inwoners telt. Dat betekent dat er 12-13 mensen op een vierkante kilometer wonen, bij ons zijn dat er meer dan 330. Geen wonder dat de trams hier zo vol zijn.

Ik reisde per trein en boot. Vliegen is vlugger, maar naar mijn ervaring niet half zo interessant. En wat kan het gezellig zijn in een coupé. Met name dan in een van onze blauwe wagens van de Scandinavië-express. Met die heerlijke, in horizontale richting verschuifbare zitplaatsen, die je, als je twee van die zitplaatsen weet te veroveren, een prachtig bed voor de nacht verschaffen. Het zijn wel geen slaapwagens in de eigenlijke zin van het woord, maar die Mokumerjongen — zo noemde hij zichzelf — en ik hebben ons best gered al lagen onze vier voeten dan in één stoel. Hij ging weer naar Zweden. Monteur van zijn vak. En ik naar Finland. Maar het wilde er bij hem niet in dat ik dominee zou zijn. Zelfs m'n paspoort vertrouwde hij op dat stuk van zaken nauwelijks. Ofschoon er toch geen onvertogen woord van mijn kant gevallen was. Toen de ernst van de situatie tot hem doordrong, verzekerde hij mij haastig dat hij Nederduits Hervormd was, waarom zou hij ook niet. Dan was er nog een Nederlands meisje dat naar Oslo reisde om in een huishouding land en taal te leren kennen. Een jonge neger uit het hartje van Afrika. Een oudere dame, On Her Britannic Majesty's Service, als ik het goed op de label van haar koffer gelezen heb. En dan nog wat in- en uitlopende lieden, die maar een poosje onze kamer bevolkten.

Het is een eind van Hengelo naar Stockholm. Al zit daar dan ook een boottocht van ongeveer drie uur tussen, van duitse naar deense kust.

Na ongeveer vierentwintig uur stond ik in Stockholm, waar zich een paar vrienden over mij ontfermden. In hun gezelschap en huizen bracht ik de dag door en waagde mij in de vroege avond op de boot, die de verbinding tussen de prachtige Zweedse hoofdstad en Turku — de Finse havenstad — onderhoudt. De vaart zou tot de volgende morgen duren. Er was hoegenaamd geen wind. Wel een bed. Ik deelde de hut met een jonge Zweed, die geen woord verstond van alles wat ik wel kon spreken.

Ontmoeting.

Ik kwam wat neergeslagen naar beneden. Ik bedoel: van binnen een beetje neergeslagen. Dat kun je op zo'n verre reis krijgen. Opeens zeg je: wat bezielt je om moederziel alleen op reis te gaan. En dan in de winter. Ik zocht mijn weg naar de toeristenklasse en zette mij op een der banken. Het werd voller en vreemder. Van alle zijden onverstaanbare klanken. Ik werd steeds eenzamer tussen de velen. Nog twee jongemensn kwamen binnen. Ze speurden naar een plaats. Dat was er voor hen niet meer. Ik stond op en gaf hun de mijne. Dat was niet uit edelmoedigheid, maar omdat ik het daar toch niet zou uithouden. Ze bogen beleefd en ik verdween weer naar boven, waar je koffie kon drinken. Dat deed ik dus. Een uur later kwam de jongeman ook boven. Haalde koffie en een flesje limonade, zette het op mijn tafeltje en vroeg in de engelse taal of ik zo goed zou willen zijn er even op te letten. Hij ging zijn vrouw halen.

Ik zuchtte verlicht. Wie weet zou er met deze mensen een beetje te praten zijn. We bekeken elkaar voorzichtig en beleefd en toen opende ik het onderhoud met de vraag of ze uit Finland kwamen. Neen. Maar misschien uit Zweden? Neen, ook niet. We komen wat verder weg. Ik liet mijn ogen nog eens over hen heen gaan; klein, donker. O zei ik, jullie zouden uit Italië kunnen komen. Nee, van nog verder. Israël, zei ik. Ja, antwoordden ze. En ik weet zeker dat ik een beetje glimlachte. Ik was blij deze mensen te ontmoeten. Ik zei dat ook en vervolgde: Ik heb een groot respect voor jullie volk en voor de

---

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE
Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

75 Jaar geleden:

STATISTIEK DER GEMEENTEN VAN GEDOOPTE CHRISTENEN IN NEDERLAND 1 NOV. 1884

Gemeenten	Gevormd	Voorgangers	Leden
* Amsterdam	1848	H. Reedes Oudl.	24
* Deventer	1884	B. Roeles	30
Foxhol	1876	J. Bolleman Oudl.	60
§ Franeker	1864	J. de Weerdt	132
Groningen	1876	N. van Beek	114
* Haarlem	1869	A H. v. d. Steur	24
Haulerwijk	1878	G. de Vries	31
Heeg	1883	J. Horn	29
Hengelo	1879	J. de Hart	77
* Hoorn	1883	D. van Velden Oudl.	13
Nieuwe Pekela	1875	H. Z. Kloekers	64
Sneek	1879	J. Horn	71
Stadskanaal	1845	H. Kruit	103
* Valthermond	1882	J. Grooten Oudl.	40
* Weerdingermond	1875	Ph. Lindeman	152
* 't Zandt	1882	S. Juisting Oudl.	31
			995

De met een * geteekende Gemeenten behooren nog niet tot de Unie, en § Franeker behoort tot den Duitschen Bond.

(Uit „De Christen", 15 januari 1885)

wijze waarop jullie je zelfstandigheid handhaven. We praatten weer wat verder en toen vulde ik aan: Maar er is nog een andere reden waarom ik van jullie volk houd, dat is omdat uit jullie volk Jezus Christus is geboren en omdat zowel het Oude als bijna heel het Nieuwe Testament geschreven is door mensen van uw volk.
Ieder, die een beetje met deze dingen op de hoogte is, kan zich vorstellen, dat zich een prachtig gesprek ontwikkelde, daar midden op de Botnische Golf, tussen hen en mij. Het werd later dan ik had gedacht naar bed te zullen gaan.
Enige dagen later bezocht ik hen. Beiden waren leraar aan een joodse school, verbonden aan de synagoge, in Turku. Ze toonden me vol trots alles wat getoond kon worden, tot en met de kinderen, die ze onderwezen.
In de morgen arriveerde ik in het ondergesneeuwde Turku, waar een jongeman bij de uitgang van de douanekantoren op me wachtte.

In Finland.

Turku zeggen de Finnen, Abo zeggen de Zweden. O, die finse taal. Het zal wel te leren zijn, maar u hoeft niet naar woorden te zoeken, die ook maar in iets op de westerse talen gelijken. Iedereen in deze streken heeft ongeveer hetzelfde woord voor dank u. De Finnen zeggen: kütos. Als ze u vaarwel zeggen en dat met „tot weerziens" doen, dan zeggen zij: nääkamijn. Een enkel woord, dat ook in onze taal een oorspronkelijk vreemd woord is, is tamelijk gelijk gebleven. Ik wandelde op een morgen over zingende sneeuw. Het vroor een vijfentwintig graden. Ik zat ergens in een klein dorpje en was de gast van een schoorsteenveger, die ik 's avonds in de kerk viool hoorde spelen. 't Klinkt raar, maar 't is waar. Nu ik wandelde buiten in een volkomen stilte. Hier en daar stond een huis. Van hout natuurlijk. Mooie, doelmatige huizen. De ouderen roodbruin geverfd en stuk voor stuk verzoekingen voor een schilder. De dennen waren bedekt met sneeuw en de zich roodkleurende hemel — de zon zou er tegen halftien opgaan — kleurde ook de sneeuw zo, dat men zich in een sprookjeswereld kon wanen. In de verte zag ik mannen en vrouwen bezig aan een weg. Ze probeerden een sleuf te maken voor de riolering. Er kwam een oude man op me af, die allerlei vreemde gebaren maakte. Hij wilde me tegen houden. Ik maakte op mijn beurt vreemde gebaren. Hij begreep het: we begrepen elkaar niet. Toen wees hij op de arbeiders en zei: boem! Waarop ik zei: dynamiet? Waarop hij hevig jaknikte. Even later hoorde ik een doffe dreun. Toen mocht ik verder. Ik zag hoe ze gaten in de rotsen boorden en patronen aanbrachten. Wel wat anders dan onze weke bodem. Maar het woord dynamiet kenden ze daar ook.
Ik was dus in Turku, dat ongeveer 120.000 inwoners heeft. Wat ik daar verder ging doen? Dat, wat ik verder in alle steden en dorpen zou doen, die ik van plan was te bezoeken. Praten over onze gemeenschap, onze kerken in verschillende Europese landen, waarbij natuurlijk Nederland een extra beurt kreeg, om dan daarna nog een preek te houden. Er was steeds een engels of duits sprekende tolk, die naar ik hoop mijn woorden goed overbracht. Ik kon hem niet kontroleren. HUIZINGA.

Wij reizen met elkander

Samenwerking

Als alles volgens plan verloopt, ziet U zondag in de portalen en zalen van Uw kerkgebouwen een opvallend mooi muurbiljet hangen, dat ons gedurende 1960 herinnert aan onze gezamenlijke arbeid: zending, evangelisatie, predikantenopleiding, ,lectuurverspreiding.
De „zon" van de samenwerking laat over al deze gebieden zijn „stralen" glijden!
In het Nieuwe Testament komen we telkens de heilzame invloed van samenwerking tegen. Saulus is nog maar nauwelijks bekeerd, of Annanias wordt hem door de Here gezonden, om hem te dopen en bij de andere broeders te introduceren. Als hij later in Jeruzalem komt, schuwen de broeders hem eerst, maar Barnabas ontfermt zich over hem en weet het toch klaar te spelen, dat de apostelen hem aanvaarden, zodat ze hem zelfs helpen ,als hij gevaar loopt. Opnieuw is het later Barnabas, die met Paulus wordt uitgezonden als zendeling. Door samenwerking is het grote wereldzendings- en evangelisatie-werk begonnen!
Bovendien blijkt uit deze geschiedenissen, dat de Heilige Geest deze samenwerking aanmoedigt en daarin krachtig meedoet. Samenwerking behoort tot de wezenskenmerken van Christus' Gemeente.

Alle dingen zijn gereed

De Samenkomsten zijn alle geregeld, de folders zijn naar onze Gemeenten via de Secretarissen gezonden. Deze worden uitgereikt op de zondagen voorafgaande aan de samenkomsten in Uw gewest. Natuurlijk zorgt U, dat U er bij bent.
De eerste samenkomst is:
Donderdag 4 febr. STADSKANAAL, Baptisten kerk. Aanvang: *7.30* uur n.m. Sprekers. „De arbeid leeft" ds Ph. Lindeman, Groningen -N. „Leven voor de arbeid" br. E. de Haan, Beerta.
Deze zelfde brs gaan D.V. ook naar HENGELO op *dinsdag 9 febr.*, waar de samenkomst voor alle Twentse Gemeenten om *acht* uur in de Baptisten Kerk, Jacob Catsstraat zal plaatshebben.
EINDHOVEN krijgt *diezelfde* avond om *halfacht* in eigen Kerkgebouw, Marconilaan 70 bezoek van ds G. Vegter van Rotterdam-C. en ds W. Harkema van 's-Gravenhage.
Een dag later: *woensdag 10 febr.* komen de Gemeenten uit het IJSEL-GEWEST D.V. in DEVENTER, in de Muntentoren aan de Rijkmanstraat om *acht* uur bijeen. Ds T. Jansma van Arnhem en ds S. Zijlstra van Eindhoven zijn de sprekers.
Voorlopig tot zover, want daarna komt in de nieuwe week op zondag 14 febr. in Emmen om 7.30 uur Zuid-Oost Drente samen, doch dat geven we nog wel nader door.
Het is een vreugdevolle belevenis, om met zovele duizenden baptisten over het gehele land verbonden te zijn in een eensgezinde samenwerking! Daarvan zijn deze samenkomsten een kostelijke uiting.
Bewaart U vooral de folder, want er komt een serie achteraan, die U een fijn overzicht geeft van ons gezamenlijk werk.
Utrecht Broertjes

HEEG. De tweede kerstdag vierden de kinderen van de zondagsschool het kerstfeest. Zowel het middagfeest met ruim 80 kinderen als het avondfeest met ruim 40 kinderen waren gezegende bijeenkomsten. Vele ouders, vrienden en oud-zondagsscholieren waren hierbij aanwezig.
De zondagsschool-zendingsactie bracht in 1959 het fijne bedrag van *f* 260,- op. Zr. A. van Netten memoreerde, dat de zondagsschool 50 jaar had bestaan. De 2e kerstdag 1909 werd deze zondagsschool begonnen onder leiding van br. J. Zoethout en br. Fr. P. van Netten in het gebouwtje „Silo". Deze zondagsschool groeide! Had men eerst één uurtje per zondag kinderdienst, later was men in klassen bijeen van 3.00 uur 's middags tot half 7 's avonds, wegens het grote aantal kinderen, dikwijls wel 200 per zondag.
Thans wordt de zondagsschool onder leiding van de zusters van Netten nog elke zondag van 3 uur tot half 6 gehouden. In deze 50 jaren hebben verschillende broeders en zusters der gemeente hun krachten aan de zondagsschool gegeven.
Br. Franke Fr. van Netten heeft jarenlang met grote toewijding dit werk gedaan en

veel van zijn gaven en krachten daaraan gegeven. Ook br. S. van Netten is nog te noemen.

Dit zondagsschoolwerk is uitgegroeid tot een prachtig stuk evangelisatiewerk. Elke maand vekopen de kinderen 100 Zaaiers. Dat het dorp ons zondagsschoolwerk waardeert bleek zondag 10 januari jl. Geheel op eigen initiatief hebben de dorpsgenoten gelden verzameld. In een kleine besloten kring werd die dag uit dankbaarheid voor het 50-jarig bestaan de zondagsschool een prachtig orgel aangeboden. De zusters van Netten kregen bloemen en allen een prachtig gekozen persoonlijk aandenken. Bij dat alles werd de grote waardering uitgesproken voor ons zondagsschoolwerk.

Moge de zondagsschool voor velen tot Zegen zijn geweest en nog worden!

zrs. v. N.

EMMEN. Ze had de goede strijd gestreden en het geloof behouden! Zo was het met onze oude 80-jarige zuster Busker-Kost, die nog maar zo kort geleden van Emmererfscheidenveen naar onze gemeente was overgekomen.

Behalve de familie waren er vele leden en vrienden in de kerk te Emmererfscheidenveen van waar wij haar naar de laatste rustplaats droegen. M.

Uit ons Unie-Bureau

Mag ik de sekretarissen onzer gemeenten eraan herinneren dat vóór a.s. zondag 31 januari de vragenlijst betreffende de statisstiek weer naar het Unie-bureau teruggezonden moest zijn? Gelukkig heeft al een flink aantal daarvoor gezorgd. Hartelijk dank aan deze broeders schrijvers. Maar er zijn er toch weer sekretarissen, die dit verzuimden te doen. Daarom voor hén juist deze herinnering: stuurt u nu meteen de ingevulde vragenlijst naar het Uniebureau, Dalweg 77, Arnhem. Zoals u weet kunt u het 2de exemplaar voor uw eigen archief bewaren. Ik reken er nu graag op, dat ik alle vragenlijsten maandag 1 februari in mijn bezit heb!Want niemand zal natuurlijk het laatste schaap willen zijn! En mag ik de sekretarissen van commissies die ook om gegevens gevraagd zijn, verzoeken evenmin achter te blijven? Ook zij zullen vanzelfsprekend op tijd willen zijn. Want dan kan onze statistiek op tijd verschijnen. En dat zullen alle werkers en lezers waarderen! T. Jansma

RADIONIEUWS

Ds J. A. Brandsma van Heerenveen zal op vrijdag 5 februari a.s. in de Friese uitzending van de Regionale Omroep Noord en Oost (R.O.N.O.) een korte meditatie houden. Deze uitzending vangt aan om 6.40 uur n.m., en is te beluisteren op 188 m. (FM 97, 2MHz) en via de Draadomroep in Friesland.

ECU-NIEUWS

ECU-vergadering op 16 febr. a.s.

Wij herinneren onze Gemeenten en posten er aan, dat de ECU op 16 febr. a.s. in vergadering bijeenkomt. Enkele Gemeenten, welke voor het jaar 1960 subsidie aangevraagd hebben, bleven nog in gebreke tijdig hun financiële verslagen en begrotingen in te zenden. Wij verzoeken U vriendelijk ons deze *met de meeste spoed* te doen toekomen.

Hebt U de ECU nog iets te berichten, dan verwachten we gaarne uw brief vóór 6 febr. a.s. Adres sekretariaat: Tomatenstr. 157 Den Haag, telefoon 070-338761.

W. Harkema

MEDEDELINGEN

Vervenstering des levens?

Van 9 tot 11 febr. a.s. worden er op kasteel „Oud-Poelgeest" te Oegstgeest FILM- en TELEVISIESTUDIEDAGEN gehouden voor predikanten, onderwijzers, kerkelijke medewerkers ,studenten en andere belangstellenden. Deze studiedagen zijn belegd in samenwerking met de Stichting Filmcentrum en de Stichting Audiovisuele Dienst.

De leiding van deze dagen berust bij ds J. M. Hoekstra, kursusleider Oud-Poelgeest en bij Wika J. H. Hes, directeur Audiovisuele Dienst.

Uit het zeer interessante programma noemen we:

„De ontwikkeling van de moderne massamedia - sociologisch belicht" (Prof. dr J. P. Kruyt); *„Communicatie of immunicatie"* (Bijbelstudie), etc.

Men kan zich voor deelname aan deze studiedagen opgeven aan Kasteel „Oud-Poelgeest", Oegstgeest. De deelnemersprijs à *f* 17,50 kan bij aankomst worden voldaan.

E. R.

Adreswijziging. Het adres van br. F. Bos, voorheen te Utrecht, is thans definitief: Fransen van de Puttelaan 12, ZEIST; tel. 03404-7436.

Van de leestafel

IK BEN EEN MOORDENAAR.

Roman door Elja Vlas. Uitgegeven door W. D. Meinema, Delft. De prijs van dit pocketboek met geplastificeerd omslag is f 1,25

Dit boek vertelt de geschiedenis van de oude meneer Dorlijn, die zo goed van zichzelf denkt dat er in zijn leven geen plaats is voor de genade. Jaloersheid brengt hem tot een bepaalde negatieve houding met bijna fatale gevolgen voor een medemens. Hierdoor leert hij het eigen hart kennen als zondig en verdorven.

Het is geen grote literatuur die ons hier wordt voorgezet. Het verhaal is te zeer geconstrueerd dan dat we het als een echt brok leven kunnen aanvaarden. Het probleem van het lijden wordt wel op een zeer gemakkelijke wijze opgelost. Mij persoonlijk bevredigt dit boek niet. De niet al te critische lezer echter zal het misschien toch nog wel met een zeker genoegen lezen, hoewel er weinig spanning in deze roman zit.

Wf.

DE SLEUTEL TOT HET GEHEIM.

Door C. S. Lewis. No. 6 van de Carillon-pocketreeks, uitgegeven door W. ten Have N.V., Amsterdam. Prijs f 1,75.

Van dit boekje, waarin een aantal radio-toespraakjes gebundeld werden, gehouden voor de BBC, valt niets dan goeds te zeggen. Het is allereerst bestemd voor de van Christus en Zijn kerk vervreemden en dan in het bijzonder voor de „denkenden" onder hen. Het boek is zo nuchter geschreven als je van een Engelsman maar verwachten kunt en paart aan nuchterheid ook eerlijkheid en openhartigheid. Het spreekt over goed en kwaad, over de inhoud van het christelijk geloof en tenslotte over de christelijke levenshouding. De auteur schrijft een kernachtige, beeldenrijke, zakelijke taal en is vaak zeer geestig. Persoonlijk heb ik het met grote belangstelling gelezen en wens het in handen van velen van U om het na lezing door te geven aan zo'n van God vervreemde mens in Uw omgeving.

Wf.

BRIEVEN UIT DE HEL.

Door C. S. Lewis. No. 5 van de Carillon-pocketreeks, uitgegeven door W. ten Have N.V., Amsterdam. Prijs f 1,75.

De heer Lewis heeft vooral bekendheid in wijde kring verworven door dit boekje, dat een negende druk is en waarover in het verleden voldoende recenties verschenen zijn. We willen hier alleen onze blijdschap uitdrukken dat het thans in pocket-editie verkrijgbaar is voor een klein bedrag, zodat iedereen het zich aan kan schaffen. Van harte aanbevolen.

Wf.

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor de gemeente te Delfzijl: ds F .E. Huizinga te Hengelo (O.); *aangenomen* naar de gemeente te Leeuwarden: ds G. Brongers te Groningen-Zuid.

KORRESPONDENTIE

Br. v. d. G. te A. Hartelijk dank voor Uw reactie. Ik hoop er t.z.t. (dec. mnd.) op terug te komen. Wf

ADVERTENTIES

Vrijdag 5 februari · Jaargang 77 Nr. 3508

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Wereldvluchtelingenjaar

„. . . er was een rijk man die gekleed ging in purper en fijn linnen en elke dag schitterend feest hield. En er was een bedelaar, Lazarus genaamd, vol zweren, nedergelegd bij zijn voorportaal. . . .", Luk. 16 : 19, 20.

Aanstaande zondag wordt er in de kerken van de Hervormde, Lutherse, de Remonstrantse, de Oud-katholieke en de Baptistengemeenten gekollekteeerd in het kader van de oekumenische hulp aan kerken en vluchtelingen. De organisatie der Verenigde Naties heeft dit jaar (28 juni 1959-30 juni 1960) tot wereldvluchtelingenjaar verklaard. Het spreekt vanzelf, dat de christelijke kerken daarbij niet achter mogen blijven .Zij doen mee!

Voor onze gemeenten valt deze „kollektezondag" samen met de traditionele zondag van het wereldbaptisme. Die zondag zal staan in het teken van het thema van het tiende wereldkongres dat deze zomer in Rio de Janeiro zal worden gehouden: *„Jezus Christus is Heer"*.

Beter motto is niet te bedenken van onze vanzelfsprekende deelname aan de leniging der nood die in de wereld is.

De rijke man vierde feest, schitterend feest zelfs, terwijl de nood voor zijn deur lag. Hij merkte die nood niet op; beschouwde de ongelukkige Lazarus hoogstens als een afschuwelijke kwaal waar hij niet meer mee te maken had dan het gemak waarmee hij bedelaars van tijd tot tijd (misschien) wat penningen toewierp.

Wij zijn de rijke man! Het gaat ons goed in West Europa, in Amerika en ook in Nedeland. We gaan goed gekleed en vieren elke dag schitterend feest. De welvaartsstaat heeft ons verzorgd van de wieg tot het graf. Zien we de nood van Lazarus die voor onze poort ligt? Nog zijn er miljoenen vluchtelingen, in West-Duitsland, in Oostenrijk, Italië, Griekenland ,Algerië, Arabië, Pakistan, India. Mensen die verdreven zijn, samenlevend in kampen; slachtoffers van oorlogen en politieke omwentelingen.

Wat doen we voor de nood van deze miljoenen?

Neen, er wordt geen honger geleden; althans niet in de geregistreerde kampen (hoewel nog steeds 3 van de 4 wereldbewoners wèl honger hebben); ziekten worden door medische teams van de Verenigde Naties zoveel mogelijk bestreden. Maar, er is de uitzichtloosheid !Het verleden is afgebroken; radikaal. Er is geen toekomst voor de miljoenen, tenzij wij hen helpen. Onbeschrijvelijk is de geestelijke nood. Gezinnen zijn elkaar gerukt. Er zijn onder de vluchtelingen veel kinderen, de meesten van hen hebben geen ander thuis gekend dan een vluchtelingenkamp. . . .

Wanneer deze wereld omziet naar deze miljoenen dan kan dat omzien hoogstens het karakter van maatschappelijk hulpbetoon dragen, gesocialiseerde filantropie.

De wereld doet dat met hetzelfde gemak waarmee de rijke man uit de gelijkenis bedelaars een paar penningen toewerpt.

Diezelfde wereld besteedt immers onvoorstelbare rijkdommen in geld en materialen aan een experimentele bewapening, ruimtevaart en representatie. Een fraktie van deze voor God onverantwoorde investeringen zou voldoende zijn om het wereldvluchtelingen-vraagstuk in één keer op te lossen .

Maar, *wat doen wij* voor de nood van deze miljoenen? Dáár komt het op aan!

Het uitvoerend komité van onze baptistenwereldalliantie schrijt o.a. (zie elders in dit nummer): *„We worden ook geroepen tot een grotere liefde tot de medemens. Wanneer we niet diep doordrongen zijn van de nood van onze naaste en wanneer de dringende liefde van Christus niet werkelijk beslag op ons legt, de noodzaak van evangelisatie zal ons niet bewegen. . . ."*

Daarom helpen we vluchtelingen, zoveel we kunnen. Want Jezus Christus is Heer! Ons feest wordt pas schitterend als we ons de poort uit hebben gespoed om ook Lazarus binnen te halen! Ook Lazarus hoort er bij, hij is één van ons. Zoals Jezus van ons is, Die Zichzelven vernederde.

We bevelen de kollekte van aanstaande zondag in Uw gemeente, voor het hulpfonds der Unie (inzake hulp aan vluchtelingen) hartelijk bij U aan!

Mocht U niet met de gemeente kunnen opgaan nu zondag, stort dan uw bijdrage op giro 9260 t.n.v de Unie van Baptistengemeenten te Arnhem, met vermelding: Hulpfonds

Het feest van de rijke man uit de gelijkenis werd abrupt afgebroken. Het feest ging niet door.

Het feest van Gods kinderen gaat wel door. Ja, begint pas feest te worden als de Uitgestotene, die buiten de poort geleden heeft, er bij is. In de gestalte van de vernederde! Déze is Heer. v. D.

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten (pag. 7); voortzetting van ds Huizinga's reisverhaal (pag. 3); een boodschap ter gelegenheid van de BWA-zondag (pag. 5); een amateur-toneelstuk nader bezien (pag. 5); „bij ons in de gemeente" op pag. 4; een herinnering aan het „wij reizen met elkander" van de activeringscommissie (pag. 6) en op de eerste pagina een opwekkend woord als wegwijzer in verband met de in onze gemeenten a.s. zondag te houden collecten voor hulp aan vluchtelingen.

Losse Schakels

(Deze schakel behoorde „verbonden" te zijn aan die voorkomend in deze rubriek van 29 jan. *„gesprek of getuigenis"*; voor deze miszetting onze verontschuldigingen. E.R.)

Gesprek? Wie de kerkelijke pers wel eens raadpleegt heeft wel gemerkt, dat er een nieuwe manier is ingevoerd om de ongelovige en de niet-christen te benaderen. Men spreekt niet meer over *zending* onder Israël maar over het *gesprek* met Israël. Dit is, dunkt me, wel mede gebeurt om Joodse gevoeligheden te ontzien. Gesprekpartner te zijn is nog iets anders dan als zendingsobject te worden benaderd. In dat laatste ligt iets vernederends en wie gehoord wil worden, moet gevoeligheden ontzien. Men moet de ontwikkelde ongelovigen ook niet komen bezoeken als zendelingen. Die door een zendeling of evangelist bezocht wordt, voelt zich altijd in een minder eervolle positie gedrukt. In dat woord zendeling troost men nu eenmaal een meerderheidsgedachte. Iets anders is het, wanneer men een gesprek begeert te voeren. Dat doen gelijkwaardigen. Dus: een gesprek met de Joden en een gesprek met de ongelovigen.

Een Uitwas. Er is een streven in de Oecumenische beweging om de „kerken", bij haar aangesloten, meer en meer in elkaar te doen opgaan. Het resultaat zal dan zijn een eenheidskerk of wereldkerk. Hierdoor wordt aan de waarschuwing van hen, die indertijd zich tegen aansluiting bij deze Raad uitspraken, grond gegeven. Wel heeft de secretaris van het Wereldraad van Kerken meermalen gezegd dát dat niet de bedoeling was, maar er zijn voorstanders van die Raad die het graag in die richting sturen. Ze willen **„resultaten"** zien en het resultaat dat hen voor ogen staat is niet hetgeen wij als baptisten begeren te zien: het herstel der apostolische-eschatologische gemeente, maar een Kerk, die zichzelf misverstaat als bijbelse grootheid. Een der middelen, waarin dit streven tot uiting komt en dat dit streven moet dienen is kanselruil. Dat is wezenlijk iets an-

Vrijheid en Nabijheid. Des te meer men elkander vrijlaat, des te meer schikt men naar elkander toe. Verwijdering, hetzij in het uiterlijke voltrokken hetzij alleen in het binnenste doorgevoerd, ontstaat uit de begeerte tot zelfbescherming en handhaving van eigen persoonlijkheid. De mens wil zichzelf zijn. Ouders van opgroeiende kinderen dienen met deze drang rekening te houden zullen ze hun kinderen niet verliezen. Blijven ze het rijpende leven overschaduwen, met voorschriften vervolgen en met geen verboden omringen, dan zullen de kinderen zich van hen verwijderen. Misschien zal deze verwijdering zich niet demonstreren in het zoeken van een ander „kosthuis" of het zoeken van een betrekking in een andere woonplaats, maar innerlijk zullen ze hun ouders het afscheid geven. De band, die had moeten groeien in innerlijke onafhankelijkheid en hen als vrije mensen vrij tegenover hun ouders had moeten doen komen te staan, ontstond niet, terwijl de band der natuurlijke afhankelijkheid verdween.

In Vrijheid één. Elke gemeente heeft een eigen geschiedenis en aangezicht. Ze draagt een eigen verantwoordelijkheid, wat geenszins wil zeggen dat ze niet mede-verantwoordelijk zou zijn vóór de andere gemeenten. Gemeenten dienen elkander op te zoeken, de hand te reiken en samen te werken. Maar tegelijk moet elke gemeente zichzelve blijven. In haar vrijheid verzekerd, dan zal ze de omgang met andere gemeenten op prijs stellen, en van de vereniging met haar haar eigen ondergang niet vrezen. Eerst daar blijft men schuw op een afstand, waar men ingreep ducht in eigen leven. Wanneer de niet-geunieerde gemeenten niet geloven principieel van de geunieerde gemeenten te verschillen, dan is er niets dat haar samengaan met laatstgenoemden in de weg kon staan. We missen deze gemeenten — echt: we **missen** ze. We weten wel dat de Unie geen bijbelse instelling is, maar onbijbels is de begeerte als gelijkgezinde en gerichte gemeenten van Christus voeling met elkander houden en bepaalde arbeid vrijwillig samen te doen, zeker niet. Wel moeten we dit zeggen: elke gemeente moet blijven op de basis van gemeenschap, die wij in onze Statuten gelegd en aanvaard hebben — en dat niet slechts naar de letter, maar naar geest en bedoeling van dat accoord. Het is beknopt en zegt allicht niet met zoveel woorden datgene, wat ieder zeer wel weet, dat in de opzet en bedoeling begrepen was.

L.

BROkSTUKkeN

Bepaalde Aziatische „volksstammen", wier huidskleur prachtig geel-bruin is, houden er een soort scheppingsverhaal op na, dat ongeveer hier op neer komt:
Toen de Schepper besloten had mensen te maken, nam hij klei, en boetseerde daaruit een mens die hij vervolgens in de oven legde, waaronder het vuur vlamde. Het ongeluk wilde, dat het kleimodel wat te lang in de over bleef, zodat het er tenslotte zwart en verbrand uitkwam. De *neger* was een feit geworden. Een tweede kleimodel werd gevormd en in de over gedaan, maar nu werd het er te vroeg uitgehaald. De *blanke* mens was een feit geworden. Door de ervaring wijs geworden, ging het met het derde model precies zoals het zijn moest. Het werd op tijd uit de oven gered en kwam, prachtig goudgeel-bruin, net als een geslaagde pannekoek, tevoorschijn.

De *Aziaat* was een feit geworden. U weet het nu dus: de negers zijn aangebrand, de Westerlingen halfgaar en de bovengenoemde „volksstammen "net goed.

Schrijf ik dit nu om de auteurs van dit verhaal belachelijk te maken? Integendeel! Wij Westerlingen lijden doorgaans immers aan dezelfde ziekte van zelfoverschatting? Het feit dat anderen ons voor „halve garen" aanzien kan ons prachtig helpen te genezen van onze zelfoverschatting. Hoe gezonder de Westerling in dit opzicht wordt, hoe beter het ook zal lukken met de taak die hij in de gebroken wereld van nu nog te vervulen heeft. En voor de Christen is het eenvoudig een *eis*, dat hij niet vanuit een zeker superioriteitsgevoel tot zijn medemensen van andere huidskleur nadert om hen het evangelie te brengen, maar als schepsel Gods tot een medeschepsel, dat evenveel (of weinig) waard is als hijzelf.

U en ik wisten dat wel, nietwaar?
Goed!

Maar zijn U en ik dan ook al helemaal genezen?

Sommige mensen houden van donderende dominees, die op machtige wijze hun zonden hekelen en hun de wacht aanzeggen. Al sidderende genieten ze van het imponerende schouwspel der felle bliksemstralen en het hoorspel van rommelende donders. Het is gewoonweg een machtige sensatie een donderbui van zulke afmetingen mee te maken, als je eigen levenshuis tenminste voorzien is van goede bliksemafleiders. Romantisch rillend kun je ondertussen nieuwsgierig rondkijken of een van die bliksemstralen misschien ook ergens raak is.... Een van de bestwerkende, gratis verkrijgbare, bliksemafleiders bestaat daarin, dat je er eenvoudig vanuit gaat dat de bliksemflitsen voor een ander dan jezelf bestemd zijn. Br. A. heeft echt die eerste bliksemstraal verdiend. Zr .D. de tweede, br. X. de derde, etc. En je hoopt maar dat het raak zal zijn. Zo ben jezelf prachtig buiten schot.

De tweede soort bliksemafleider werkt wat anders. Je weet, dat jezelf bedoeld bent. Maar je leidt de felle stroom zodanig om, dat bij het sidderende luisteren je wilskracht buiten beschouwing blijft. Je *voelt* heel diep hoezeer de prediking gelijk heeft, je bent echt bewogen, maar je staat jezelf eenvoudig niet toe die bewogenheid onder Gods leiding om te zetten in besluiten. Je wordt geen *„dader* des Woords".

Twee vertegenwoordigers uit dezelfde plaats volgden een cursus „beter verkopen" die ongeveer 60 km van hun woonplaats vandaan wekelijks gehouden werd. Beiden vonden de cursus „steengoed".

Maar slechts *één* van die twee werd waarlijk een betere verkoper. Hij had zich nl. tot gewoonte gemaakt, van de cursus thuisgekomen de bruikbare tips vast te leggen en ze in eigen verkoopmethode op te

nemen. De ander bleef rustig het oude sleurgangetje gaan.
Veel kerkgangers hebben weinig of geen profijt van de prediking, omdat ze hun ontroeringen en opwellingen niet voor Gods aangezicht vastleggen in besluiten. Ze reageren louter passief. Door het gebrachte Woord alleen maar gevoelsmatig te ondergaan, gaat het Woord tenslotte in hen onder.
Het echte luisteren vraagt onze hele persoonlijkheid .Het vraagt de uiterste activiteit van de geest .Met een „pepermuntje alleen" kom je er in de kerk niet.

Wf.

Kerkdiensten in Finland anders dan in Nederland

Het land laat zich niet Russificeren.

Die dag was het 6 januari, een feestdag. Ofschoon een volkomen protestants land vierde men Driekoningen. Een volkomen protestantsland. De Lutherse kerk is er de staatskerk en de statistieken zeggen dat ruim 95% van de bevolking tot dit kerkgenootschap behoort.
Of dat nu allemaal trouwe leden van de kerk zijn betwijfel ik wel. In de regel gelden de communisten als medeburgers, die tot geen kerkgenootschap behoren. Hoe dat in Finland is kon ik niet nagaan, maar de communisten hebben in elk geval 50 van 200 zetels in het parlement.
Tweemaal preekte ik en vertelde ik die dag in een Baptisten gemeente. In de namiddag was ik de gast van een jamfabrikant, die ook ons land wel bezocht voor inkopen. Ik prees zijn produkten, waarmee ik al kennis had gemaakt en vroeg hem waarom hij niet exporteerde. Ondoenlijk zei hij. Onze prijzen liggen te hoog. We hebben al een omzetbelasting van 25%.
Hij bewoonde een machtig mooi huis. Ik zag hem in het eenvoudige gebouw, waarin we kerkten — het was eigenlijk een zaal — in het koor meezingen, evenals zijn vrouw. En dat doet je dan toch deugd. Een mens te zien, die zo rijk is en zo gelovig en eenvoudig.
Die godsdienstoefeningen waren zeer eenvoudig. Voor onze begrippen soms te. Ze misten een stijl, die in de loop der jaren zich onwillekeurig ontwikkelt. Men was samen. Men zong samen, men bad samen. En soms preekte men samen. Ik herinner me dat ik, terwijl ik ergens een toespraak hield, gedurig luide uitingen vernam. Na de bijeenkomst vroeg ik of men het er niet mee eens was geweest. Integendeel, zei men mij, het waren woorden van instemming. Soms lieten de bijeenkomsten en de reakties der gelovigen denken aan de vergaderingen, die ik destijds in Moskou en Leningrad bijwoonde.

Verhouding met Rusland.

Het noemen van die Russische steden laat me opeens denken aan de vraag, die men mij hier wel eens stelde: Leven de Finnen niet onder de Russische druk? Sommigen meenden zelfs dat Finland zo ongeveer dezelfde positie innam als Polen. Dat is niet juist. In een hotelkamer lag een Finse en dus voor mij onleesbare krant. Maar de prentjes zag ik. Een tekening stelde een rij ministers voor, die allen bezig waren het budget op het droge te trekken. afzijdig stond een machtige figuur, overigens aangeduid als een marionet. Op mijn vraag aan iemand die lezen kon wat er stond, luidde het antwoord, dat die figuur de Finse communisten voorstelde, die zich afzijdig hielden als het ging om het dragen van verantwoordelijkheid. Ik vroeg of ze zulke kritische tekeningen zonder angst voor de machtige buurman konden plaatsen. Jawel, ze bekritiseerden immers niet Rusland, alleen maar de communistische partij in eigen land. Ik zag overigens in Helsinki het parlementsgebouw van buiten en van binnen. Een lid van een der partijen voerde mij door het nu lege gebouw. Hij meende, terwijl we ergens in het gebouw wat zaten te praten, dat Finland zich niet zou laten Russificeren, omdat de democratie sterke wortels had, omdat het een protestantse natie was en omdat men vele sociale voorzieningen trof. Het lijkt me niet nodig u met cijfers te vermoeien. Ik bedoel daarmee het aantal zetels dat de verschillende partijen bezetten.

Houten huizen.

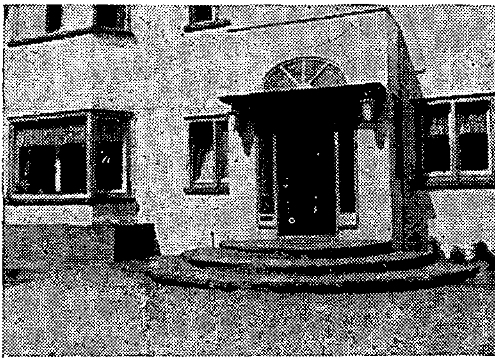
In Tampere zag ik prachtige straten uit vroegere tijden. Nu eens geen flats. Ik wil geen kwaad woord van flats zeggen, maar of je ze nu in dit of in een ander land ziet, maakt nauwelijks verschil. We zijn wat dat betreft wel aan de verliezende hand. Vroeger had elk land, elke streek zijn eigen bouwstijl. Zo zag ik in genoemde plaats nog een mooie, brede straat met aan weerszijden prachtige houten huizen. In wel zes winkels heb ik geprobeerd een fotokaart van die straat te bemachtigen, maar overal toonde men mij vol trots kaarten vol flats. Jammer, deze nivellering. Dat de Finnen wel verstand hebben van meubelmaken is u wel bekend. Hoe kan het ook anders in een land dat onder hout gebukt gaat. Ik ben wel in beide geweest: moderne flatwoningen, met raffinement in elkaar geknutseld en in ruime houten woningen, waar in elke kamer een machtige zuil stond — in de hoek — de kachel. Met hout gestookt. Vandaar dat schoorsteenvegers een welvarend bestaan hebben. In het huis van de man met dit ambacht brandde men geregeld vier van die kachels. Dat kostte ongeveer 125 gulden in een jaar. Op naar Finland!
Of 't er koud was? Ik schreef dunkt me al dat ik op een morgen bij 25 graden onder nul een wandeling maakte in precies dezelfde kleren als hier in Hengelo en dat ik niet eenmaal rilde. Maar de sneeuw is er wel duur. Want nauwelijks zijn de eerste vlokken begonnen te vallen of er verschijnt een leger van mensen, die de straten schoonmaken. In grote stijl. Met machtige schuivers, met vrachtauto's. Dat moet natuurlijk ook wel, want ze kunnen niet als hier op de dooi wachten. Op een morgen stond ik voor een raam in Helsinki naar buiten te kijken. Hoog op het hellend dak van een huis stond een man te sneeuwruimen. Dat moet. Als zo'n dak nog niet sneeuwvrij gemaakt is, zet men beneden tegen de muur schuins-staande stokken. Dat waarschuwt u niet over het trottoir te lopen. U zou onder een lawine van ijs en sneeuw bedolven kunnen worden en met ijs op uw hoofd in het ziekenhuis kunnen terechtkomen. Zo'n daksneeuwruimer heeft om zijn middel een zwaar stuk touw en een tweede man houdt boven op het dak het andere eind vast. Ik vroeg mijn gastheer wat dat ruimen kostte. Dat is in de huur berekend, zei hij.
Ik zal u niet langer vermoeien. Er liggen nog wel allerlei kleine dingen om te vertellen. Dat ik in een boekhandel het boek van prinses Wilhelmina: Eenzaam maar niet alleen — in het Fins vertaald tegen kwam. De titel luidde: Yksinäisenä mutta ei yksin. Dat, als er een nieuw huisje betrokken wordt — en wat liggen ze buiten heerlijk bont, voor mijn oog zonder rooilijn, doorelkaar, de bewoners familie, vrienden en predikant uitnodigen om de intocht feestelijk te vieren en te besluiten met een gebed om veel vreugde en zegen in de nieuwe woning. Maar het verhaal zou te lang worden.

Mooi land.

Finland-Suomi noemen de bewoners het is een mooi land, zelfs in de winter. Als de witte sneeuw in de morgen door de zon gekleurd wordt en blauwige schaduwen in de avond over dezelfde sneeuwbedekte velden vallen. Als uit de ver uitelkaar liggende huisjes de rook een tiental meters opklimt om zich daarna als een lichte sluier horizontaal uit te dunnen. Als bij een gat in het ijs een man tracht een vis te vangen, eenzaam in het witte vlak van een bevroren en ondergesneeuwd meer. Een land met een dapper volk, dat muziek en liederen heeft, die een ondertoon van weemoed hebben. Het heeft nog geen gouden eeuw gekend en dat merkt men in de musea, die niet de weelde van schilderijen kunnen tonen zoals wij het hier gewend zijn. Maar ik moet nu toch eindigen, hoezeer ik ook in de verleiding sta nog een gesprek weer te geven, dat ik had met een Finse over het godsdienstige karakter van ons land. Maar dat kunt u zelf weten, want u woont in een rijk land. In menig opzicht een zeer rijk land, ons Nederland.

HUIZINGA.

Van de Vinkenhof

„De laatste loodjes wegen het zwaarst" luidt het welbekende spreekwoord; en zo gaat het ons in deze laatste étappe van de Vinkenhof-aktie. Bijna vier jaar lang is er nu gekorrespondeerd en geschreven om de toegezegde gelden bijeen te brengen. In verscheidene gemeenten hebben stille werkers zich beijverd van deur tot deur de bijdragen te verzamelen en nu hebben wij ongeveer f 28.000,— bijeen.

Op de aanstaande Algemene Vergadering der Unie hopen wij u een overzicht te geven van het aandeel der verschillende gemeenten in deze aktie, waarbij wij dan tevens de gaven van individuele personen uit die gemeenten zullen aangeven.

Zonder veel propaganda is dit bedrag bijeen gekomen en wij zijn dankbaar voor de spontaniteit der gemeenten. De reden van de zeer beperkte propaganda ligt in de snelle voortgang van het werk. Vier jaar geleden hadden wij slechts Renderloo met twee tentenkampen; inmiddels hebben wij twee centra en zes tentenkampen. De Vinkenhof fungeert nu tevens als seminarium tijdens de wintermaanden, zodat wij kunnen zeggen, dat ons werk in elk opzicht buitengewoon is toegenomen.

De belangstelling voor ons werk neemt nog steeds toe. Deze week ontvingen wij bijvoorbeeld van enkele gezinnen twintig aanmeldingen in één keer. Een oude broeder uit Haarlem stuurde ons een kwartje voor elk levensjaar vanwege zijn 85ste verjaardag. De aanstaande zomer belooft voor beide centra weer een druk seizoen te worden. Al deze feiten stemmen ons tot grote dankbaarheid en geven ons een sterk vertrouwen in de toekomst.
Temidden van al de voorbereidingen voor de zomer houdt ons nog één zaak bezig, waarbij wij in het bijzonder uw medewerking nodig hebben. Het gaat om de laatste loodjes voor de aktie. Wij hebben op de toegezegde f 30.000,— van de gemeenten gerekend en zouden bijzonder graag zien, dat deze zaak vóór 1 april vereffend zou zijn. U kunt ons helpen bij deze laatste inzet voor de Vinkenhof-aktie, misschien door uw eigen bijdrage of anders door uw vrienden op deze aktie opmerkzaam te maken. In de maand januari is een flink bedrag bijeengekomen wat wij de volgende week zullen verantwoorden. Ons resten nog twee maanden en wij hopen met een prachtige lijst ter A.V. te kunnen verschijnen!

J. J. KIWIET.

Bij ons in de gemeente

Ons brievenkastje zou veel te klein zijn wanneer we de nu ontvangen gemeenteblaadjes in één keer zouden krijgen; er zijn nu, denken we tenminste, niet veel blaadjes meer die in deze maandelijkse schouw verstek laten gaan. Prachtig! Leest U maar weer hoe het deze maand bij ons in de gemeente was. ★ In HEERENVEEN hebben enkele meisjes een „oppascentrale" opgericht. Tegen een vergoeding (opbrengst voor het restaureren van de bovenzaal) passen ze op uw kinderen als U een avondje uit wilt. Het tarief? Dat valt mee: f 1,50 per avond van drie uur; voor elk uur langer 50 ct per uur méér. Meisjes uit Heerenveen passen (in het algemeen) goed op, dus als U 't adres wilt hebben.... ★ Dat de gemeentebrieven van DELFZIJL vol zijn van de blijdschap over de grote doorbraak in het leven van 35 (!) mensen laat zich denken. We delen allemaal in het land in die vreugde! Daarom noemen we het hier opnieuw. Het is ook fijn voor de op de valreep staande voorganger, die in zijn gemeentebrief, vóór deze bizonder verblijdende gebeurtenissen, schrijvende over zijn beslissing inzake Alkmaar (zijn toekomstige woonplaats) de wens uitte: „In de komende weken (maanden?) hebben wij allen de kansen te grijpen ons aan elkaar te geven en aan 't werk. Mogelijk geeft de Heer daarop nog een uitstorting van rijke zegeningen"

★ „Gemeenschap", het blaadje van de gemeente te NIEUW-WEERDINGE maakt, bij een oproep voor zondagsschoolpersoneel, er melding van dat br. Hietkamp na meer dan 45-jarige getrouwe zondagsschoolarbeid op „Oude Schutting" het werk neer moet leggen. We willen dat wel even graag doorgeven, ook al omdat we grote waardering hebben voor mannen en vrouwen die in zo grote getrouwheid dit werk voor de Heer en Gemeente steeds maar weer volhouden! ★ Dezelfde trouw wordt ook uit DRACHTEN bericht. Iemand uit Drachten schrijft ons, dat de Kerstnummer-verkoop recordhoudster uit Arnhem (250 stuks) eigenlijk géén recordhoudster is. Het indrukwekkende getal van 250 werd „overklast" door het nog indrukwekkender getal van.... 500! Die „prestatie" (zo mogen we dit, zonder dogmatische bijbedoelingen...., toch wel noemen) werd geleverd door de oude broeder Casimir, ondanks zijn bijna 77 jaren, in de tijd van vijf dagen....! ★ GRONINGEN-Z. heeft in januari een radiodienst gehad. Naar aanleiding daarvan geeft ds G. Brongers een bloemlezing van de op deze dienst ontvangen reakties Daarvan noemen we, temidden van vele getuigenissen van ontvangen zegeningen, twee komische naklanken. De eerste is deze: de organiste van de gemeente heeft dank zij haar foto in de Omroepgids een huwelijksaanzoek gekregen.... De tweede: een politie-agent schreef, dat hij zich in zijn ambt voelde aangetast, omdat ds Brongers in z'n gebed agenten v. politie als boemannen zou hebben betiteld. ★ In het januari-nummer van „Onze Bode" komt ds Ploeger van BORNE nog even op het Sinterklaasfeest terug en brengt in herinnering hoe de gemeente op de dag na de verjaardag van de heilige aller goed-gelovigen verrast werd met een nieuwe avondmaalstafel. „Van St. Nicolaas", stond er bij.

't Was een verrassing van de beide meisjesclubs. ★ De gemeente te STAVEREN heeft een grote, wat men noemt, aktie-radius. Die betrekkelijk kleine gemeente (plm. 110 leden) zette 1500 Kerstnummers uit; maar, de kolporteurs zwierven dan ook uit tot in Hoorn en Enkhuizen.... ★ Opmerkelijk is, en heel begrijpelijk overigens, dat de januari-nummers van onze gemeentelijke periodieken bijna geheel gevuld zijn met zaken die zo bij het begin van een nieuw jaar de aandacht der gemeenten hebben: wat plannenmakerij, de agenda van de komende jaarvergadering, in enkel geval zelfs een volledig finantiëel overzicht van het voorbije jaar en de begroting voor 1960 (hetgeen ons nu niet zo navolgenswaardig voorkomt). ★ Daaraan zal het dan wel te wijten zijn dat er deze maand niet zoveel bizondere of opvallende gebeurtenissen te vermelden zijn; wel ontdekten we, dat in vele gemeenten autobussen gehuurd zijn om gemeenteleden te verplaatsen van de ene plaats naar de andere en dat alles in 't kader van de samenkomsten die onze aktieve aktiveringskommissie heeft georganiseerd. Daaruit zouden we wel graag willen konkluderen, dat vooral de intergemeentelijke gemeenschap bij ons in de gemeente aanslaat. En dat „reizen met elkander" beoogt de aktiveringskommissie nu juist! ★ En in deze voorlaatste alinea beklemtonen we opnieuw de sterke drang naar gemeenschap bij ons in de gemeente: in vele gemeentebladen worden de dit jaar voor de Unie verwachte bijdragen per lid zeer breedvoerig meegedeeld; duidelijk is, dat de interesse voor onze landelijke verantwoordelijkheid aanwezig is en nog steeds wordt aangekweekt. Bovendien, en dat is iets wat ons als eindredacteur van Uw aller lijfblad zo goed doet: in bijna alle gemeenteboden wordt men opgeroepen zich toch met de nieuwe jaargang te abonneren op het blad aller gemeenten, „De Christen". Opnieuw de sterke behoefte van het „wij reizen met elkander"! ★ En dit is de laatste alinea: we wensen alle gemeenten goede jaarvergaderingen! Welke belangrijke resultaten deze gemeentelijke hoogtij-uren zullen opleveren hopen wij U te kunnen vertellen in de navolgende aflevering van „Bij ons in de gemeente".

v. D.

Uit ons Unie-Bureau

Het is a.s. zondag 7 febr. 1960. Dit wil zeggen dat het de eerste zondag in februari is. En het bijzondere daarvan is, dat dit al jaren de „Baptisten-Wereld-Alliantie-zondag" is. Dat betekent niet, dat we op die zondag prat gaan op wat wij Baptisten zo al met elkaar gepresteerd hebben (och wat is dat nog weinig), maar het betekent wél, dat we te meer de zegen tot ons laten spreken en doordringen van het met-elkaar-verbonden-zijn. Zoals de gemeenten in ons land zich laten verrijken en versterken door de vrijwillige samensluiting in Unieverband — en wat geeft dat een verruiming van blik en uitbreiding van mogelijkheden voor de arbeid in 's Heren dienst! —, zo hebben de Unie's zich weer vrijwillig samengesloten in een Baptisten-Wereld-Alliantie. Deze Alliantie — het woord zegt het al evenals het woord Unie — is geen gezagsorgaan, doch alleen uitdrukking en mogelijkheid van het samen-doen, van wat wij in gemeenschappelijk overleg bedoelen te doen tot verkondiging van het heil en uitdraging van onze boodschap. Daarom zullen onze voorgangers in onze gemeenten gaarne de vreugde en dankbaarheid op a.s. zondag tot uitdrukking brengen, die de Heer in ons wekt door het in Zijn dienst verenigd zijn!

Het treft zo, dat in Nederland 7 febr. tevens de collectezondag is voor het Noodfonds. Dat is het fonds, waardoor wij als Baptisten ons aandeel willen doen in de leniging van de nood, waar ook ter wereld. Hierover zal br. P. Mostert, die deze zaak voor ons behartigt, wel meer laten horen. Van br. Mostert zult u ook wel weer meer horen, als straks op 1 mei een speciale inzameling wordt gehouden in verband met het „wereld-vluchtelingen-jaar". Hier willen we dan gaarne alleen een aanbeveling doen voor een blijde gave op a.s. zondag voor het Noodfonds. Uw gave helpt mee een glimlach te brengen op het gelaat van een mens, een kind in nood!

De Unie-Commissie-vergadering, gehouden op 27 jan., had een vlot verloop. Het is een verheuging, dat weer een paar gemeenten het samengaan en samenwerken in Unie-verband gekozen hebben. Het geïsoleerd op-zichzelf-blijven betekent ook alleen maar vereenzaming, verkilling en verarming. Het samengaan geeft geestelijke warmte en een doorstroming van gedachten en krachten ten goede van het eigen gemeentelijke en van het gezamenlijke werk. Daarom heten we van harte welkom in onze rijen (al moet het formele besluit nog ter Alg. Vergadering vallen) de gemeente te Kampen, te Veendam, de 2de gemeente te Almelo en de gemeente te IJmuiden (IJ-mond)! En als we het goed hebben staat een gemeente te Scheveningen geboren te worden. Welk een zegen!

Wel kreeg de Unie-Commissie ook te doen met moeilijkheden in een paar gemeenten. Ook hier blijkt weer, dat niet het krampachtig vasthouden aan eigen standpunt de oplossing brengt, maar het dicht-bij-Christus-staan, vanwaaruit de soepelheid der coöperatie en de mildheid der bredere visie geboren wordt.

In het gesprek der kerken laten wij een eigen geluid horen. Kan dit geluid ook niet klinken onder wat zich „vrije groepen" noemt? Ja, dat gaan we eens nader bekijken. Onze boodschap is klaar, gebaseerd op de Schrift. Onder ons heerst geen onzekerheid omtrent de verschijningsvorm van de gemeente van Christus en de opneming daarin door de doop; want het nieuwe testament is hierover duidelijk en klaar. Zou het niet goed zijn,

NADER BEZIEN *Amateurtoneel als evangelisatiemethode*

Van tijd tot tijd zien we toneelstukken die een goede en soms ook evangeliserende strekking hebben. Zo waren we onlangs aanwezig bij een voorstelling van de toneelgroep „Podium", die dit seizoen met het spel „Het gaat om je leven", een spel over de ontspoorde stadsjeugd (schrijver is Helmut Harun), op tournée is. Achter deze toneelgroep staat de Stichting „Podium", een organisatie die zich als ideaal stelt de veronachtzaamde dramatische kunst in kerkelijke (orthodoxe) kringen de plaats te geven die deze toekomt. Het spel, dat deze groep opvoert, is stellig de moeite waard, hoewel we — waren we toneelcriticus — beslist wel enkele bezwaren tegen dit stuk zouden weten te noemen. In elk geval verdient de doelstelling van de Stichting „Podium" onze sympathie en steun; daarom alleen reeds kunnen we onze lezers aanbevelen — zo ze daartoe in de gelegenheid zijn — een opvoering van „Podium" bij te wonen. Ook ónze amateur-toneelspelers zullen, vooral toneel-technisch, zeker van deze groep kunnen leren!

Maandag 25 januari maakten we in Amsterdam-W. de „première" mee van het spel „In hoger beroep", daartoe vriendelijk (met vrijkaarten) uitgenodigd door de spelgroep van de baptistengemeente te Amsterdam-W.N..

We moeten u zeggen dat dít amateurtoneel, zowel wat spel als gegeven betreft, ons — zonder enig chauvinisme overigens — tóch nog beter beviel dan dat van „Podium"! Dat wil niet zeggen, dat we geen kritische opmerkingen zouden weten te bedenken. Maar het spel „In hoger beroep" werd met meer echtheid en dus ook met meer overgave gespeeld; het gegeven: een Amerikaanse jury-rechtspraak, waarbij ook de zaal als publieke tribune als 't ware meespeelt, was oorspronkelijker.

Het dagblad „Trouw" schreef van dit stuk o.a.: „. . . . *een aantrekkelijk voorbeeld van amateurtoneel. In de eerste plaats was daar het spel „In hoger beroep", dat met veel gevoel voor dialoog door de heer W. M. Kamhoot (penningmeester van de gemeente te Amsterdam-W.N., v. D.), een der leden van de spelgroep geschreven is. En van niet mindere betekenis was de spontane spelinzet van alle spelers*".

Waarom we deze opvoering nader bezien? Omdat we geloven, dat deze spelgroep van Amsterdam-W.N. van meer dan plaatselijke betekenis kan worden; en daarbij denken we speciaal aan de gemeenten in het westen van het land. Het spel „In hoger beroep" confronteert het publiek met het vraagstuk van menselijke schuld, die niet door wetsartikelen wordt aangewezen, maar slechts en dan nog hoogst persoonlijk, ervaárbaar is. Het spel zèlf wil geen uitvoerig antwoord geven op de vraag, die wordt opgeroepen. Hoe dit antwoord tòch gegeven wordt, willen we hier niet mededelen; het zou de spanning van het spel kunnen verbreken wanneer men in Uw gemeente deze spelgroep met dit stuk zou willen uitnodigen. Gemeenten, waar men zelf de beschikking heeft over een spelgroep (en waar men altijd weer kampt met de vraag: waar halen we goede stukken vandaan?) zouden zich eveneens met de secretaris van deze Amsterdamse gemeente in verbindnig kunn enstellen. Diens naam en adres is: M. Heynen, A. Waldorpstraat 71/3; tel. 020-134118, Amsterdam-W.

v. D.

Er zijn onder de vluchtelingen veel kinderen, de meesten van hen hebben geen ander thuis gekend dan een vluchtelingenkamp

dat óók en juist voor deze boodschap zendtijd via de radio beschikbaar komt? Want ruimte voor bepaalde kerkelijke standpunten is er al genoeg.
De activeringscommissie is van wal gestoken. Met belangstelling volgen we haar werk. En vol verwachting zien we het resultaat van de eerste ronde in dit „jaar van de gezamenlijke arbeid" tegemoet!
Wat de gelden, benodigd voor onze gezamenlijke arbeid in 1960, betreft, daarover heeft de Unie-Commissie alle gemeenten ingelicht, juist omdat vanuit gemeenten daarom verzocht werd. Gaarne hoopt de Unie-Commissie, dat dit meehelpt aan een wat geleidelijker verloop van de financiën van onze werkcommissies en van onze gemeenten.
Of wij ons een ‚embleem' zullen aanschaffen? Och, dat leek de U.C. niet raadzaam en eigenlijk ook wat „uit de tijd".
Wel acht de U.C. van betekenis de vraag „Wat betekent het lidmaatschap van uw gemeente?", door de oecum. raad voorgelegd aan de verschillende kerken. Over de formulering van het antwoord willen we nóg eens nadenken, daarbij ter zijde gestaan door onze theoloog Ds. J. Louw.
Naar de vergadering van de Raad van de Eur. Bapt. Federatie in september van dit jaar te Wenen zal Ds. G. Vegter gaan. We wensen nu al vast Ds. Vegter een goede reis naar deze „stad mijner dromen" en een terugkeer vol van „dromen", die licht en stimulans voor ons werk betekenen!
Of de verzorging van de broeders van de Unie-Commissie in „Silo" in Utrecht goed was? Het was er prima!

T. JANSMA.

Wij reizen met elkander

Samenwerking kweekt vertrouwen.
Wanneer je sámen iets doet, leer je elkaar beter kennen. Je neemt elk een gedeelte van het werk voor je rekening. Je vertroúwt van elkaar, dat je dat deel goed verricht. Samenwerking is gebaseerd op wederzijds vertrouwen en kweekt het verder aan.
Als we op onze Algemene Vergadering beslissingen nemen, dan gebeurt dit in góed vertrouwen, dat de besluiten uitgevoerd en door ons *sámen mogelijk* gemaakt zullen worden. Niemand blijft achter en ieder doet zijn deel. Onze kerkbouwmensen zouden weinig werk meer hebben, als onze Gemeenten niet evangeliseerden en onze evangeliserende en pionierende Gemeenten zouden ernstig gehinderd worden in hun arbeid, als er geen kerken meer gebouwd zouden worden.
Wat zouden we met kerken zonder Voorgangers beginnen en hoe zouden we ons plaatselijk werkplan kunnen voltooien zonder de hulp van een Voorganger.
Daarom zal het ene stuk werk nimmer ten kóste van het andere mogen uitgroeien; maar sámen zullen de verschillende takken van arbeid elkaar nodig hebben en aanmoedigen tot verdere bloei!
Dit wordt openbaar in ons gemeentelijk werk, waar in de Raad der Gemeente het gehele veld met biddend en wijs beleid wordt overzien. Een gezond evenwicht is noodzakelijk en komt alle onderdelen ten goede. Maar ook landelijk is onze Activeringscommissie een weldadig teken van dit samen-optrekken.
Want hoe sterker de groei onzer Gemeenten is, hoe meer zending we kunnen drijven. Hoe groter de zegen op het zendingsveld is, hoe meer warmte onze Gemeenten binnenstroomt met alle vruchtbare gevolgen! Heus, we hebben allen elkaar héél hard nodig en we doen ons werk in groot onderling en wederzijds vertrouwen.
Daarmee zijn we er niet, want hoeveel vertrouwen geeft de Heer óns, dat Hij ons als Zijn instrumenten wil hanteren bij Zijn arbeid! Naast en vooral ook bóven onderling vertrouwen mogen we geloof in onze Héér hebben, Die ons riep en Die het ook doen zal, want Hij is getrouw.
Zullen wij het ook zijn?
In Gods kracht zeker!

De Samenkomsten gaan door!
De Veenkoloniale Bondsgemeenten hebben de folders al gelezen en hebben in *Stadskanaal hun eerste gezamenlijke* avond reeds gehad. Het is nog niet mogelijk de eerste reacties te publiceren, want daarvoor moet de copie te vroeg bij de eindredacteur zijn. Maar in andere Gewesten treedt men thans aan.
U hebt allen de muurbiljetten al gezien? Anders zal het zeker zondag a.s. wel in orde zijn. Die hangen dus in al onze kerken op meer dan 70 plaatsen en elke zondag zien zo'n 12.000 kerkbezoekers de kleurige aanmoedigingen.
Zondag a.s. worden folders uitgereikt in alle Twentse Gemeenten, alsook in Eindhoven. **Twente** wordt dus dinsdag 9 febr. om ACHT uur verwacht in de Jacob Catsstraat 36 te Hengelo en **Eindhoven** om HALFACHT op de Marconilaan 70. Beide in de Baptisten Kerken op deze adressen.
Arnhem, Apeldoorn, Zwolle en Zutphen plus **Kampen** komen met **Deventer** op woensdag 10 febr. om ACHT uur bijeen in de Herv. Kapel, Graaf van Burenstraat te Deventer.
Onze Unie-voorzitter Br. E. de Haan van Beerta gaat met Ds. G. W. Tijman van Stadskanaal op zondag 14 febr. a.s. naar de Baptisten Kerk te EMMEN, waar om HALFACHT alle Gemeenten en hun vrienden uit **Z.O.-Drente** worden verwacht. Wat zal het gezellig vol worden in de Emmer Kerk! Een voorproefje van de Unie-vergadering.
GRONINGEN-zuid ontvangt op maandagavond 15 febr. te ACHT uur de Gemeenten van de Noordelijke Bond! Van Delfzijl tot Haulerwijk, van Hoogkerk, Hoogezand en Groningen-noord komt men luisteren naar Ds. N. J. van Beek en Ds. G. W. Tijman.
De arbeid leeft! Leven voor de arbeid!
HAARLEM en Leiden hebben dinsdag 16 febr. hun bijeenkomst om ACHT uur in de Begijnhofkapel te Haarlem, waar Ds. H. Sikkema en Br. G. Planting de arbeid zullen laten leven! Bij wijze van spreken dan, want we weten gelukkig, dat het vooral de HEER is, Die achter de arbeid staat.
Op **woensdag 17 febr.** zijn er opnieuw twee samenkomsten:
Rotterdam ontvangt in de Provenierstraat 52 te ACHT uur de Gemeenten van Rotterdam en omgeving en 's Gravenhage. Ds. J. van Dam en Br. G. Planting komen hier spreken en het zal aan enthousiasme en dynamische sfeer in deze samenkomst vast niet ontbreken. Daar kennen we onze zuidhollandse Gemeenten wel voor.
Sneek ontvangt in zijn prachtige ruime kerk om ACHT uur de Gemeenten van de Zuidwesthoek van Friesland, plus Steenwijk en Heerenveen. Ds. G. Brongers en

---

No. 50. **15 Januari 1885.** **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. MATTH. XV : 9.
Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.
Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. MARK. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . „ 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. . . . . „ 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	* Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden:

„. . . . Wij zouden evenwel een niet onbelangrijk cijfer kunnen noemen dergenen, die hunne knieën hebben gebogen voor den Heere Jezus. Afgedwaalden kwamen met berouw en boete terug - ouden en jongen beleden hunne zonden om van nu aan voor den Heer te leven en deze allen bevonden dat de Heiland nog dezelfde was, want die tot Hem kwamen, wierp Hij niet uit. Dit ervoeren weer zondaren zoowel te Groningen als te Foxhol. *Foxhol*, een plaatsje twee uur van Groningen, aldaar werd ook tegelijk drie avonden achtereen opwekkingsrede gehouden door de broeders: Roeles, de Hart en Horn. De derde avond was bijzonder gezegend. Trouwens een ernstige prediker had des daags dat kleine plaatsje bezocht, waardoor alle harten der inwoners diep waren getroffen. Een jongeling van ruim 20 jaar, staat van tafel op, daar hij pas had gegeten, verlaat het huis om zich met schaatsenrijden te vermaken, zakt door het ijs, verdrinkt en wordt na eenige minuten dood in de ouderlijke woning gebracht; waarlijk het leven des menschen is onzeker. Wel hebben niet allen zulk een treurig einde, maar toch worden er onverwachts duizenden bij duizenden 'weggenomen' om voor Gods rechterstoel te verschijnen en als dat met U plaats vond lieve lezer of lezeres! Wat zou dan Gods oordeel over U moeten zijn?
Dat ieder met deze vraag, waarmede wij deze mededeeling zullen eindigen, tot zichzelven inkeere, nu het nog het heden der genade - de dag der zaligheid is.
Deventer, Jan. '85. *B. Roeles"*

(Uit „De Christen", 1 februari 1885)

Ds. W. Veenstra zullen hier hun deel doen en we weten zeker, dat ze het met grote vreugde zullen doen. Ook, dat onze Friese broeders en zusters met evenveel vreugde zullen luisteren.
Wordt er ook gecollecteerd op deze avonden? Dat is aan de beslissing van de ontvangende Gemeente of Gewest overgelaten alsmede de bestemming van de opbrengst. Het is echter redelijk, dat allereerst de onkosten van de ontvangst ter plaatse daaruit bestreden worden. Dat hoort U daar dus wel.
Een drukke week voor de boeg!
Maar een goede.
Wij reizen met elkander.
Dat kunnen we nu ook letterlijk waar maken!
U komt toch ook?
Utrecht BROERTJES.

ZANDBULTEN. Enkele weken geleden schreven we in „De Christen" dat we met Gods hulp weer verder zouden gaan in onze gemeente en dat we de toekomst met vertrouwen tegemoet zien. Nu, in dat vertrouwen werden we tot nu toe niet beschaamd, want zondag 24 januari mochten we het meemaken, dat twee zusters werden gedoopt zodat de gemeente hier reeds weer groeiende is. We zijn de Heer daarvoor dankbaar! We hadden een rijk gezegende zondag; ds G. Visser uit Workum diende ons als voorganger. Ons kerkgebouw was, hoewel niet helemaal vol, toch zeer goed bezet. Na de dienst werd nog het Heilig Avondmaal gevierd met de beide nieuwe gemeenteleden die eerst nog hartelijk werden begroet bij monde van br. ouderling H. Bosma. Zo gaan we dan weer moedig voorwaarts, wetende dat God nooit laat varen wat Zijn hand eens begon.
H. N.

WESTERHAAR.
Ik zou dit schrijven kunnen beginnen met: „het feest gaat door!" Ook in onze gemeente werkt de Here met Zijn Heilige Geest. De Heer heeft ons een nieuw gebouw gegeven! We ontvingen dit gebouw uit Zijn hand, want hoewel er veel hulp was van broeders: zo de Heer het huis niet bouwt, tevergeefs werken de bouwlieden er aan! Wij mochten met de kerstdagen van dit nieuwe gebouw reeds gebruik maken. Het is nog wel niet helemaal in gereedheid gebracht, toch ging het best. De officiële opening zal nog wel nader bekend gemaakt worden. De tweede kerstdag hadden we liefdemaal, samen met onze zustergemeente te Vroomshoop. De Heiland was die avond zegenend in ons midden. Waar Jezus Christus binnenkomt is immers vreugde en blijdschap? Zondag 3 januari mochten we gebruik maken van ons nieuwe doopvont; twee broeders zijn er die dag begraven en met onze Heiland opgestaan. Enkele broeders hebben zich reeds weer opgegeven voor de doop; zo de Heer wil zal er op 7 februari weer een doopdienst zijn. Daarvoor prijzen we de Heer!
Ons nieuwe gebouw telt nu ongeveer 175 zitplaatsen; bij gelegenheid van bovengenoemde dienst waren alle zitplaatsen bezet. Door Gods genade mocht onze voorganger aan deze velen een rijke boodschap brengen. Na de prediking hebben we het Heilig Avondmaal gevierd. Dat zijn momenten waarop er óók blijdschap in de hemel is! Hartelijke groeten uit Westerhaar. H. J. K.
(iets verkort).

Zondag 7 februari - Zondag van het Wereldbaptisme

„Aan al onze medegelovigen ter wereld! De BWA-zondag die ons herinnert aan onze wereldwijde baptistengemeenschap is weer aanstaande. Deze dag spreekt ons van het gemeenschappelijke geloof, van onze gemeenschappelijke taak die ons is toevertrouwd, van de ene gemeenschap waartoe we geroepen zijn, maar bovenal van de éne Heer aan Wie we toebehoren.

Deze speciale zondag op onze baptistenkalender is niet bedoeld om de dag te vullen met alleen maar gevoelvolle gedachten over onze geloofsgenoten; deze zondag is bedoeld om ons geloof en onze solidariteit te verdiepen, onze christelijke liefde te verinnigen en onze bereidheid tot christelijk dienstbetoon te versterken.

Het hoogste gezag van Christus: „Jezus Christus is Heer", is het uitdagende thema van het tiende wereldcongres dat dit jaar vertegenwoordigers van 23 miljoen mede-baptisten, verspreid over meer dan 100 landen, in Rio de Janeiro bijeen doet zijn. Deze overtuiging, Jezus Christus is Heer, verlichtte de harten van de eerste christenen; het droeg het getuigenis der baptisten in alle eeuwen. We willen op deze zondag van het wereldbaptisme hen gedenken die tot in onze dagen moeten lijden omdat zij, onbuigzaam, geloven dat het „Christus is Heer" het hoogste gezag is zowel voor het persoonlijke leven als voor het verkeer der volken. In dit gedenken worden we geroepen onszelf de vraag te stellen of we, als 't nodig mocht zijn, bereid zijn voor dit beginsel verdrukking te ondergaan.
We worden ook geroepen tot een grotere liefde tot de medemens. Wanneer we niet diep doordrongen zijn van de nood van onze naaste en wanneer de dringende liefde van Christus niet werkelijk beslag op ons legt, de nóódzaak van evangelisatie zal ons niet bewegen. Onze eerste belangstelling moet niet gericht zijn op onze aantallen of onze positie, onze kracht of ons bezit, maar op het bekend maken van de reddende Liefde van Hem, onze Heer, „Die Zich heeft vernederd en is gehoorzaam geworden tot den dood, ja, tot den dood des kruises". Tenzij Zijn Geest in ons wordt bemerkt ,tenzij zijn Liefde door ons mogelijkheden vindt, is al onze activiteit slechts lege „show".
Waar wij onze getrouwheid aan Jezus Christus als onze Heer betuigen, daar zullen we elkaar vinden in een hernieuwde geest van eenheid, en de kracht van Hem Die ons sterkt zal door onze rijen gaan. Dat het gehele grote gezin der baptisten zichzelf opnieuw toewijdt aan Hem Die alle rechten heeft op onze dienst, in geloof en getrouwheid, in liefde en toewijding, met een overgegeven wil en een Hem toevertrouwd leven!

Theodore F. Adams, president
Lawrence A. North, vice-president
Arnold T. Ohrn, alg. secretaris
Erik Ruden, toegev. secretaris
Robert S. Denny, toegev. secretaris".

Zending in de Baliemvallei van Ned. Nieuw Guinea

Onderwijzend personeel gevraagd!
Enkele jaren geleden, in september 1956, opende de zending van „The Australian Baptist Foreign Mission" een nieuwe zendingspost in het binnenland van Nederlands Nieuw Guinea. Enkele Australische zendelingen zijn begonnen met het werk temidden van Papoea's, die nog steeds in het Steentijdperk leven .Het werk bij de opening van een dergelijke zendingspost in een gebied waar nog geen enkel contact heeft bestaan met culturen van buiten, bestaat voornamelijk uit het opbouwen van een goed contact met de bevolking, waarbij het leren van de taal die de mensen spreken, een belangrijke plaats inneemt.
In september 1957 begon men op deze post op het gebied van de Noord-Baliem rivier, Tiom geheten, met de opleiding van dorpsonderwijzers/evangelisten. 15 Papoea-jongens die op één der zendingscho-

Nevenstaand artikeltje ontvingen we via de sekretaris van onze U.Z.C.
We bevelen deze oproep voor zendingswerk in Nieuw Guinea hartelijk bij onze onderwijs-mensen aan! Zijn we goed ingelicht, dan werken er — misschien niet in dit disstrikt? — meer Nederlandse baptisten voor „The Australian Baptist Foreign Mission" op Nieuw Guinea. Als zij ons blad lezen: kunnen ze ons eens op de hoogte brengen van het werk op Nieuw Guinea? E.R.

len aan de kust, in het gebied van de zelfstandige Evangelische Christelijke Kerk, volledig lager onderwijs hadden genoten, wilden met graagte opgeleid worden als hulpkrachten bij het zendingswerk en werden per „Cessna", het kleine vliegtuigje van „The Missionary Aviation Fellowship", in enkele vluchten van Hollandia naar Tiom gebracht. In 4 jaar tijd moeten deze kwekelingen klaar gemaakt worden voor het examen van Dorpsonderwijzer/Evangelist. Daarna kunnen zij gaan werken onder de Baliem-mensen.
Bij deze opleiding in Nederlands de voertaal; ook de Baliemtaal en het Engels (voor het contact met de Engelssprekende zendelingen) worden degelijk onderwezen. De leeftijd van de leerlingen bij aankomst op de zendingspost varieert tussen de 14 en 16 jaar.
Ten behoeve van deze opleiding werd door de Nederlands Hervormde Zending te Hollandia, een ervaren leerkracht voor enkele jaren uitgeleend aan de Australische Baptisten Zending. Voor de uitbreiding van dit werk zou deze graag een Nederlander een gediplomeerde en ervaren onderwijzer (Baptist), in dienst willen nemen; een man die zich wil inzetten voor dit werk, voor een periode van enkele jaren of voor meer jaren. Vereisten: Hoofdakte en Engels L.O. (of vlotheid in het Engels) en enkele jaren ervaring bij het onderwijs in Nederland; leeftijd tussen 25 en 35 jaar.
Taak: Papoea-jongens in 4 jaar opleiden en vormen tot Onderwijzer/evangelist voor de Baliemsprekende volkeren in de valleien van Noord Baliem.
In deze taak van opleider is mee begrepen de leiding, die gegeven moet worden bij de vrijetijdsbesteding en in de organisatie van het internaat. De leerlingen worden ver van hun familie die aan de kust woont, in Tiom, dat alleen te bereiken is vanuit Hollandia in een vlucht van ± 75 minuten over het binnenland van Nieuw Guinea, opgeleid. Men is op een dergelijke zendingspost erg op elkaar aangewezen; temidden van de Baliembewoners leeft men als een grote familie tezamen, twee of drie blanke gezinnen met de Christen-Papoea's van de kuststreek in opleiding.
Welke Onderwijzer-Baptist wil zich melden als leerkracht voor dit pionierswerk? De Heer N. van der Stoep, Rotterdamseweg 137 te Zwijndrecht, telefoon 01850-1741, is gaarne bereid nadere inlichtingen te verschaffen aan degenen die er over denken hun krachten te geven aan deze belangrijke tak van het zendingswerk.

MEDEDELINGEN

Student K. Corporaal is vanaf 5 maart tot 18 april in ons land en wil in die periode des zondags graag onze gemeenten dienen.
U kunt schrijven aan:

K. Corporaal
Prediger Seminar
Rennbahnstrasse 115
Hamburg-Horn

OECUMENISCHE JEUGDRAAD IN NEDERLAND.

Janskerkhof 15, Utrecht.

De Oecumenische Jeugdraad in Nederland heeft de mogelijkheid om een aantal Nederlandse jongeren uit te wisselen met jonge Amerikanen. Deze groep, die tussen de 16 en 19 jaar oud moet zijn en eindexamen hebben gedaan van een middelbare school of U.L.O. wordt opgenomen in Amerikaanse gezinnen en zal een jaar een Amerikaanse highschool bezoeken. De jonge Amerikanen nemen in Nederland de plaats van de Nederlanders in. De bedoeling van deze uitwisseling is om elkaårs kerkelijk leven en omgeving te leren kennen en is een waardevolle bijdrage tot vernieuwing van de kerken, vorming van jonge leiders en de bevordering van vriendschap tussen de volkeren.
De kosten van deze uitwisseling bedragen slechts f 410,— hetgeen wordt mogelijk gemaakt door steun van de Amerikaanse kerken. Een beperkte groep Nederlanders kan worden uitgezonden naar Amerika. Men betaalt dan f 1310,— (wat neerkomt op f 410,— en het onderhoud van een jongmens voor één jaar).
Inlichtingen en opgave-formulieren kunnen worden aangevraagd bij de Oecumenische Jeugdraad in Nederland, Janskerkhof 15 te Utrecht, telefoon 030-22779.

Ds A. H. VAN DEN HEUVEL
secretaris Oecumenische Jeugdraad in Nederland.

HET VERRE OOSTEN EN HET VERRE WESTEN.

Op het vormingscentrum Oud-Poelgeest zal gedurende een weekend alle aandacht gewijd worden aan de verhouding van het Verre Oosten ten opzichte van het Westen en hun wederzijdse belangen.
Deze bijeenkomst is op

5—6 maart a.s.

Wij nodigen een ieder van harte uit dit weekend bij te wonen.
Kosten f 9,— per persoon.
Inlichtingen en opgaven Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest.

Verzoek

Het bouwfonds van de gemeente te Hoogeveen vraagt toezending van de *handelsmerken* (leeuw op de zijkant) van de pakken *Koopmans Gezondheids Havermout.* Deze handelsmerken hebben *geen* waarde voor de consument; dus stuur ze naar Hoogeveen! U helpt het bouwfonds van deze kleine gemeente er mee. Het adres is:

A. de Vries
Da Costastraat 9
Hoogeveen

Bijzondere samenkomst in Hengelo!

Nogmaals even een korte herinnering aan de Samenkomsten van dinsdag 9 februari om 8 uur 's avonds in de Baptisten kerk Jacob Catsstraat te Hengelo.
Wek uw medebroeders en zusters op deze bijzondere avond mede te maken.
Spreker br. E. de Haan (Beerta) en Ds Lindeman uit Groningen. Bidt voor deze bijzondere dag, gemeenten Hengelo, Enschede, Almelo, Borne, Vroomshoop, Daarlerveen, Westerhaar!

H.J.H.

VAN DE EINDREDACTEUR

We willen er nog eens weer op attenderen, dat kopij voor ons weekblad gezonden moet worden aan de eindredacteur. Schrijvers van gemeenteberichten, wilt U daar goede nota van nemen! Advertenties zende men aan de administratie.

Van de leestafel

Het nieuwe boek van prof. dr H. Kraemer: „A Theology Of The Laity", dat vele reakties in de pers opriep, zal in begin 1960 ook in een Nederlandse vertaling verschijnen; en wel onder de titel: „Het vergeten ambt in de kerk", een theologische fundering. De uitgave zal worden verzorgd door Boekencentrum N.V.; prijs gebonden *f* 8,90.
Gezien de belangrijkheid van dit boek willen we onze geinteresseerde lezers graag op deze verschijning attenderen! We hopen op dit werk ook in deze rubriek terug te komen.

v. D.

ADVERTENTIES

Vrijdag 12 februari Jaargang 77 Nr 3509

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Ontmoeting met de Heilige

„Toen Simon Petrus dit zag, viel hij neder aan de knieën van Jezus en zeide: ga uit van mij, want ik ben een zondig mens" (Luk. 5 : 8).

Destijds schreef Rudolph Otto een boek, dat zeer bekend is geworden en tot titel droeg: „*het* heilige". Dat boek werd beantwoord met een werk, getiteld: „de Heilige". Daarover gaat het in onze tekst. Simon heeft een ontmoeting met de Heilige met Jezus Christus.

Zou het toevallig zijn, dat hij hier met een dubbele naam wordt genoemd?

Simon, dat is de oude naam, de oude mens; dat is de zondaar in ons. Daarom zal ieder onzer, die met de Heilige in aanraking komt, op de knieën moeten zinken, met een „wee mij!" Met een „Heer, ga uit van mij", met als reden: „ik ben een zondig mens!"

En toch, de mens die het bij de Heilige niet kan uithouden — „want wie zal klimmen op de berg des Heren? en wie zal staan in de plaats Zijner Heiligheid?" (Ps. 24) — kan toch ook niet van Hem weg komen. In Joh. 6 stelt Jezus de vraag aan Zijn discipelen: „Wilt gijlieden ook niet weggaan?" En dan antwoordt Simon Petrus: „Here, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens". Er ging van Jezus ook een aantrekkingskracht uit. Petrus was door de Here getrokken met liefdekoorden, want Hij had ook Petrus lief met een eeuwige liefde.

Wanneer wij getrokken zijn willen we niet meer weg. Waar zouden we het moeten zoeken dan bij Hem alleen? Er blijft de afstand: „Hij alleen is Heilig"; en wij zijn en blijven zondaren. Daarnaast heeft Hij het grote wonder verricht, dat er naast onze „Simon" — onze oude mens — de Petrus gesteld is. De nieuwe mens, die in feite niemand anders is dan de Here zelf, Die in ons woont door Zijn Geest. Zo blijven we aan Hem verbonden.

Petrus heeft de Heilige, die ook de Héér is, ontdekt. In het wonder van de visvangst heeft Hij Zijn heerlijkheid geopenbaard. Zijn heerlijkheid die ook Zijn goedheid is. Doch bij het *teken* (de visvangst) bleef het niet. Daarnaast had de Heer ook het woord gegeven. Jezus had ook geleerd, onderwezen. Het is altijd weer het woord dat bij het teken gevoegd wordt. Zonder het woord is het teken geen teken meer maar een loutere gebeurtenis.

Petrus heeft ook moeten leren, dat hij in zichzelf niets is. Lukas 5 laat het ons zien. Hard gewerkt — en niets gevangen!

„Zonder Mij kunt gij niets doen", zegt de Heer. Ook geen visjes vangen.

Dat moeten we ons in geestelijk opzicht voor gezegd houden. *Wij* kunnen geen zielen winnen, dat kan Hij alleen! En Hij wil ons daartoe gebruiken als we.... ons voor Hem op de knieën werpen en Hem als de Heilige eren!

Als we heengaan om vissers van mensen te wezen zal het moeten gaan in het besef dat ook dit genade is; dat we in onszelf onwaardig zijn. „Ik ben een zondig mens", dat moet geen holle phrase zijn. Zo kunnen we echt onze medemens benaderen, als zondaar tot zondaar gaan, maar mèt de ervaring dat we toch verbonden zijn — voor eeuwig — aan Hem, Wiens Liefde ons niet laat gaan.

Hoewel ik niets ben, nochtans wil de Heer mij gebruiken.

Als ik zwak ben, dan ben ik machtig!

D. S.

IN DIT NUMMER

treft de lezer slechts één gemeentebericht aan) (pag. 7); beeindigt ds F. E. Huizinga zijn Finse reisverhalen (pag. 6); vraagt de aktiveringskommissie opnieuw aller aandacht (pag. 7) en vindt U op pag. 5 een globaal overzicht over Ons Werk in Irema. Natuurlijk spelt U ook onze vaste rubrieken weer?

1) *Toe, korrespondenten, schrijf eens iets over Uw gemeente. Neem een voorbeeld aan de schrijver van het in dit nummer voorkomend gemeentebericht: geregeld op 't appèl, dan worden de berichten ook niet zo uitvoerig als jaarverslagen.... E.R.*

Losse Schakels

Nadere Informatie. De broeder, die voor enige weken in „De Christen" de vraag heeft opgeworpen hoe Saul nog kon informeren naar David's afkomst, nadat deze de reus Goliath verslagen had, is niet de eerste geweest die gemeend heeft, dat er hier iets niet klopte. I Sam. 17 (als u vergeten zou zijn) is het hoofdstuk dat deze puzzel bevat. Vreemd: David was al een poos hofmuzikant geweest bij koning Saul. Nu was David als zodanig niet in vaste dienst, maar wat ze in Groningerland noemen „losvast". Van tijd tot tijd zorgde hij weer voor de kudde van zijn vader in Bethlehem's velden. Dan komt die geschiedenis met Goliath, die de Israëlieten uitdaagde tot een tweekamp. Dát leger, waaruit de man gerecruteerd was die de kamp verloor, zou zich als verslagen beschouwen en op de vlucht gaan. (Tussen haakjes opgemerkt: werden alle oorlogen maar zó gevoerd! Het mag haast humaan heten!) Vóór David tegenover de reus staat is er een heel gesprek gevoerd tussen koning Saul en zijn los-vaste hofmusicus. Dat dat gesprek nogal lang geduurd heeft zal u niet al te zeer verwonderen wanneer u bedenkt dat de koning gezegd had, dat de Israëliet, die als overwinnaar uit de strijd terug zou keren, zijn dochter tot vrouw zou krijgen.

De a.s. Schoonvader. Aan dit punt toegekomen hebben de vaders van huwbare dochters een dikke streep voor bij andere bijbelexegeten. Ieder, die in gelijke gezinsomstandigheden verkeert als koning Saul in die dagen of zich die tijd nog weet te herinneren, dat zijn dochters als huwbare meisjes aan zijn tafel zaten, verstaat koning Saul's gemoedsgesteldheid en zijn weetlust aangaande David, na diens overwinning op Goliath, o, zo goed! — Zeker: reeds als harpspeler was David aan koning Saul bekend en „hield Saul veel van hem" (hoofdst. 16 : 21). Ja, David maakte zelfs snel promotie: hij werd van harpspeler Saul's wapendrager of, wat waarschijnlijker is: kreeg deze baan er bij, waardoor zijn salaris wel genoegzaam gestegen zal zijn om er mee in zijn levensonderhoud te voorzien. Maar... dit alles geldt... de **koning** Saul. Aan het slot van hoofdst. 17 (verzen 57 en 58) betreedt echter de **a.s. schoonvader** het toneel! Nú wordt het anders! De a.s. **schoonvader** interesseert zich op een andere manier voor de jongeman, die met zijn dochter op het stadhuis zal verschijnen, dan de **koning** dat deed! Saul maakt juist niet de indruk een zeer minzaam man te zijn geweest, die intiem met zijn lakeien omging en zich sterk met hun familie, verleden en levensomstandigheden inliet. Maar als een van die **dienaren** straks niet langer in livrei het eten opdient, maar als **zoon** aan tafel zal zitten... U begrijpt dus: hij zegt zijn vertrouweling, Abner: stuur eens een rechercheur naar Bethlehem en laat die eens nauwkeurige inlichtingen inwinnen over David; ik wil nu álles van hem weten. Ach welke schoonvader in spé begrijpt dat niet en kijkt bij het slot van I Sam. 17 vreemd op?

BROkSTUKkeN

Wat zou U er van zeggen als een onzer Voorgangers zo'n driehonderd maal dezelfde preek hield?

Dezer dagen las ik dat een Amerikaanse predikant van de Southern Baptist Convention grote bekendheid verwierf door een preek, getiteld „Pay Day Some Day" die hij maar liefst zeshonderd maal gehouden heeft! Natuurlijk niet alle zeshonderd maal in z'n eigen gemeente. Hij zal er de Verenigde Staten mee doorgetrokken zijn. Maar het zou mij niet verbazen als hij deze preek meerdere malen in z'n eigen gemeente gehouden heeft . . . op verzoek! Want dat schijnt bij onze Amerikaanse protestanten nog wel eens voor te komen.

Ik herinner mij uit het bekende boek „Morgen zie ik je weer" over het leven van de bekende predikant Peter Marshall, dat daarin ook verteld wordt hoe gemeenteleden hun predikant verzoeken een bepaalde preek, die diepe indruk op hen gemaakt had, nog eens te herhalen. En waarom eigenlijk ook niet?

* * *

De spiritistische practijken zijn al verschrikkelijk oud. Reeds de oude Egyptenaren en Babyloniers, de Grieken en de Romeinen, de Indiërs en de Chinezen, wisten ervan. Van koning Saul weten we, dat hij in het laatst van zijn leven, toen de weg naar God onbegaanbaar voor hem geworden was naar hij meende, een spiritistisch medium raadpleegde om in contact te komen met Samuel, de overleden profeet en priester van Israël. In onze tijd leven er miljoenen spiritisten, over de hele wereld verspreid, die niet genoeg menen te hebben aan het geopenbaarde Woord van God en zich gewaagd hebben op het levensgevaarlijke straatje van het spiritisme, waarvoor de Bijbel ondubbelzinnig waarschuwt.

Dezer dagen las ik in een Engelse roman „The case is altered" van William Plomer een beschrijving van een spiritistische **seance**, die ik U hier gaarne doorgeef. De seance wordt gehouden in een Londens pension, op de kamer van een weduwe Mrs Porter). Naast haar en het spiritistische medium, Mr Swanage, is nog aanwezig Mrs Gambitt, een zure vrijgezellin. Ze zitten in een kringetje bij elkaar. Beide dames verkeren in grote innerlijke spanning. Nadat ze zo enige tijd gezeten hebben zegt de heer Swanage Het is niet noodzakelijk de kamer duister te maken, maar **schemerlicht** is doorgaans erg bevorderlijk voor een goed contact. Getemperd, heilig licht, zoals ik het gaarne pleeg te noemen.

De blinden worden naar beneden gelaten, waardoor de kamer in schemerlicht gehuld wordt.

Herinner U, zegt daarna het medium met een grafstem, dat we op het punt staan een van Gods meest gezegende gaven, genoemd in de Bijbel, te gaan benutten. U zoudt mij een genoegen doen, mevrouw Porter, als U een godsdienstig gezang voor ons zoudt willen zingen.

De nerveuze dame aarzelt. Tenslotte zingt ze met trillend-droge én schrale stem: Blijf bij mij Heer, als straks de avond daalt . . . het lievelingslied van haar overleden man. Midden in het derde vers breekt ze af met een snik. Daarna heerst er lange tijd volkomen stilte, waarin een vreemde spanning groeit. Plotseling, als door een schok, gaat de heer Swahage rechtop zitten en grijpt zich aan de stoelleuningen vast. Hij verkeert in een toestand van diepe trance en terwijl hij begint te spreken wordt zijn stem geleidelijk aan helderder. Een ander wezen, een geest uit dodenland, heeft zijn intrek in hem genomen en spreekt nu door zijn mond.

„Hou je goed", zegt de stem, „hou je goed, het helpt ons, moet je weten. Als je zelf overgegaan bent (naar de geestenwereld) zul je ook weten, hoezeer het helpt. Ken je me niet? Ik waak over je. Herinner je je Tiny? Zij is hier ook . . . .".

Mevrouw Porter krijgt de schok van haar leven. Was dat . . . ., kon dat de stem van haar overleden man Maurice zijn? „Maurice", schreit ze, in een ademloos ongelovig fluisteren.

„Het is niet gemakkelijk", gaat de stem verder, „herinner je . . . , hou je goed . . . . pas op! . . . . ah!"

En eventjes later: „Er is muziek hier, zachte muziek, oude bekende melodieën . . . ."

Daarna weer ademloze stilte, waaruit tenslotte het medium zwaar zuchtend ontwaakt.

Trek de blinden maar weer op — zegt hij — nu weer met zijn gewone stem. Mevrouw Porter had, meende ze, de stem van haar overleden man gehoord en aandoenlijk nieuws gehoord over haar zeer geliefde, veel geknuffelde, maar helaas nu dode hondje Tiny, dat blijkbaar ook in de geestenwereld verzeild geraakt was en ook op weg naar „Zomerland", de spiritistenhemel.

Over de dood van Saul zegt de Bijbel (1 Kron. 10 : 13, 14) dat hij stierf omdat hij ongehoorzaam geweest was, ja zelfs de geest van een dode ondervraagd en geraadpleegd had en niet de Here had geraadpleegd. Lev. 20 : 27 zegt: Wanneer man of vrouw door zich (als medium dus) de geest van een dode laat spreken.... zullen ze zeker ter dood gebracht worden. (Zo groot is blijkbaar het gevaar voor de samenleving dat deze straf noodzakelijk is).

En Jes. 8 : 19 luidt: En wanneer men tot U zegt: Vraagt de geesten van doden en de waarzeggende geesten die daar piepen en mompelen — **zal een volk niet zijn God vragen?** Tot de wet en tot het getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit woord is er geen dageraad!

Het bordje: VERBODEN TOEGANG! is daarmee door de Bijbel wel heel duidelijk geplaatst! Wf.

KRONIEK

Verkiezing en verwerping, in verband met Israël

De Duitse kerk en het nazisme

Het veertiendaags blad „Stimme" — voorheen „Stimme der Gemeinde" —, waarvoor verschillende vooraanstaande kerkelijke figuren, als b.v. ds Martin Niemöller, de redactie voeren, vertelt in een artikel op welke wijze in geschiedenisboeken voor de schooljeugd de feiten van het Hitlerregime, de Jodenvervolging en de geloofsvervolging in het Derde Rijk steeds meer achterwege worden gehouden. Zo rept een der meest gebruikte geschiedenisboeken voor leerlingen van het vijfde en zesde leerjaar in zijn editie 1958 met geen woord meer over de concentratiekampen en de verzetsbeweging.

„Hoe moet een jong mens begrijpen — zo vervolgt „Stimme" —, dat antisemitisme en Jodenvervolging iets onmenselijks zijn, wanneer de commentator van de Neurenberger „Rassenwetten" sinds tien jaar de rechterhand van de Bondskanselier is. Wanneer een Bundesminister openlijk beschuldigd wordt van verantwoordelijkheid voor moordpartijen op Joden en noch de Bondsdag noch een rechtbank een onderzoek inleiden? Wanneer honderden rechters en leden van het openbaar ministerie, die gisteren Hitler beulsdiensten bewezen, vandaag zonder tegenspraak weer rechters en openbare aanklagers zijn?"

„Wanneer artsen, die moordenaars waren, weer praktiseren - aldus nog steeds „Stimme" - en van één bekend wordt, dat hij het met medeweten van hoge ambtenaren onder valse naam kon doen? En hoe ziet het er onder de „Studienräte" uit, dat de geschiedenisboeken zijn zoals ze zijn? — Wie zijn de hoge officieren van de Bundeswehr? (..)

(..) In de pers, over de radio en in redevoeringen horen we grote en scherpe woorden tegen hen (de jeugdige daders van de kladpartijen op de synagogen — red. Herv. Ned.). Maar deze rhetorische prestaties zijn te goedkoop. Zij keren zich tegen de kleinen en laten de groten, die de kleinen te voorschijn hebben gebracht, met rust. Zolang niet een grondige schoonmaak-in-eigen-huis in de ministeriële departementen te Bonn, in de justitie en in het onderwijs plaatsvindt, zo lang niet prototypen als Oberländer, Globke, Schröder en honderden van rechters en openbare aanklagers, alsmede de generalen van Hitler en de politici van het machtsdenken als Strausz voorgoed verdwijnen, zo lang kan geen nieuwe en betere geest in ons openbare leven ingang vinden.(..)" Aldus het blad „Stimme" van 15 januari 1960.

Uit Herv. Nederland

Antireligieuze acties in Tsjechoslowakije

De anti-religieuze pers-campagne in de Tsjechoslowaakse republiek neemt een steeds grotere omvang aan. Naast de persorganen van de communistische partij worden nu ook al vaktijdschriften in dienst van de atheïstische propaganda gesteld. Zo richt het orgaan van het Tsjechische ministerie van landbouw „Zemedelske Noviny" zich in een van zijn laatste afleveringen tegen het overlaten van het begrip geloof aan de godsdiensten.

De communistische propaganda heeft tot dusver het geloof steeds bestreden als een tegenstelling tot de wetenschappelijke kennis van het dialectische materialisme, maar het Praagse blad creëert het begrip „wetenschappelijk geloof", dat de mensen over teleurstellingen vanwege aan het licht komende gebreken der communistische maatschappij heen moet helpen. Woordelijk schrijft het blad: „Het geloof aan het socialisme heeft in het leven van de mens een grote betekenis. Het maakt het de mensen mogelijk de voorbijgaande mislukkingen en teleurstellingen te overwinnen en ze in de richting van een nieuw leven te sturen".

Tegelijkertijd houdt het te Bratislava verschijnend blad „Predvoj" zich bezig met de mogelijkheid van een „christelijk communisme" en stelt vast, dat communisme en christendom onverenigbaar zijn. „Wanneer iemand ze verenigt ontstaat uit deze vereniging nooit een werkelijk communisme; de tweede zijde van de vergelijking zal steeds een illusie zijn of een opzettelijk middel om de massa's van de juiste weg af te brengen". Het blad is van mening, dat het karakter van een christelijk communisme reeds blijkt uit het feit, dat zijn aanhangers „in de Bijbel uitspraken zoeken tegen de collectivering en vóór de verdediging van de privé-eigendom".

Uit Herv. Nederland

Het christendom in China

Zo nu en dan sijpelt er enig nieuws door over het lot der kerken in rood China. Zo vonden wij in het in Zuid-Afrika verschijnende blad „Protestant Reveille" een artikel onder de titel „Chinese kerk in boeien". Uit dit artikel blijkt dat de regering de kerk geheel onder contrôle heeft. Ook in dit opzicht blijkt gewerkt te worden naar Russisch voorbeeld. Zo zijn 250 kerken van Shanghai samengesmolten tot 20 en in Peking zijn vijftig kerken tot een viertal verenigd. In deze kerken mogen geen preken worden gehouden of liederen gezongen over „deprimerende" onderwerpen als zonde, oordeel, de wederkomst van Christus en Zijn komende koninkrijk. Voordat iemand vergunning krijgt om te preken wordt hij op zijn geloof onderzocht door een regeringsbureau. Dat betekent natuurlijk dat iemand die het Evangelie wenst te verkondigen naar de Schriften geen vergunning krijgt.

De lijst van getrouwe predikers die gevangen gezet zijn of althans niet mogen spreken wordt gedurig langer. Ze werden door mede-christenen (onder pressie) beschuldigd of.... moesten zichzelf beschuldigen. Door de drastische beperking van het aantal kerken is natuurlijk ook het aantal benodigde predikanten belangrijk ingekrompen. Slechts zij die nooit trouw zijn geweest aan de Schrift, en die bereid zijn het communistische liedje van de donkerheid der zendingsperiode mee te zingen en de dageraad van het communisme en zijn nieuwe wereldorde te begroeten, kunnen verwachten een vergunning te krijgen. De leiding der kerken wordt in zulke handen gelegd.

Dit is het resultaat van de „heropvoeding" die in 1958 ter hand genomen werd. Op allerlei organisaties wordt een zware druk uitgeoefend. Christenen werden gedwongen zich te laten omscholen in de leer van het socialisme. Thans nemen 500 predikanten in Shanghai deel aan de cursus van vijf maanden die duurt tot de Kerst. Intussen wordt hun alle kerkelijke activiteit practisch onmogelijk gemaakt.

Zij die „berouw" tonen, worden soms genoodzaakt door de straten te gaan met banieren waarop ze hun „misdaden" belijden en beterschap beloven. Die dit weigeren worden in „werkbataljons" opgenomen. Het preken wordt hun verboden. De overigen „beleden hun geloof in de weg naar het **socialisme en hun** voornemen om tegen „rechtse" elementen in de Protestantse kerk te strijden en hun omschakeling te bespoedigen. Aldus zouden zij „hun hart onderwerpen" aan de partij.... hun politieke houding veranderen.... en de leiding

nemen bij het mobiliseren van de Protestantse gelovigen tot het volgen van de „partij". Zo kan de kerk geen kerk meer zijn. De gelovigen worden geheel teruggeworpen op zichzelf en op de huiselijke godsdienstoefening.
Het is goed dat wij hier iets van weten. Opdat wij onze voorrechten waarderen, opdat wij weten wat de Kerk van de roden te wachten heeft, — en opdat ons gebed zich moge vermenigvuldigen".

Uit Ons Orgaan

Het dagelijks bestuur van de Wereldraad vergadert

De eerste grote vergadering in Latijns Amerika van de Wereldraad van Kerken zal in de eerste helft van februari plaatsvinden te Buenos Aires. Het dertien leden tellend Dagelijks bestuur van de Wereldraad zal namelijk in de Argentijnse hoofdstad zijn halfjaarlijkse vergadering houden om het beleid en het program voor de samenwerking van de 172 bij de Wereldraad aangesloten protestantse, anglikaanse en orthodoxe kerken vast te leggen.

De agenda bevat onder meer het halfjaarlijkse verslag van de secretarisgeneraal, dr W. A. Visser 't Hooft. Deze zal met name aandacht besteden aan de toekomstige betrekkingen tussen de Wereldraad en de Russische Orthodoxe Kerk alsmede aan die tussen de Wereldraad en de Rooms-Katholieke Kerk. *Voorts zullen de plannen voor de* Derde Assemblee van de Wereldraad (de eerste was in 1948 te Amsterdam, de tweede in 1954 te Evanston, een voorstad van Chicago), die in het najaar van 1961 te New Delhi, India, gehouden zal worden, aan de orde komen, alsmede de bouw van het nieuwe hoofdkwartier van de Wereldraad te Genève (bouwkosten $ 2.500.000). Verder zullen aan het Dagelijks bestuur de halfjaarlijkse rapporten worden uitgebracht van de voornaamste organisaties van de Wereldraad.

Het Dagelijks bestuur wordt door het Centraal Comité (negentig leden) gekozen, dat de besluiten van de om de zes jaar bijeenkomende Assemblee uitvoert. Leden van het huidige Executief Comité zijn: **dr. Franklin Clark Fry**, New York, president van de United Lutheran Church in Amerika, voorzitter dr. Eugene Carson Blake, presbyteriaan, Ver. Staten; **dr. Kathleen Bliss**, anglikaans, Ver. Koninkrijk; **aardsbisschop Gunnar Hultgren**, lutheraan, Zweden; **rev. Peter K. Dagadu**, methodist, Ghana; **bisschop Lakdasa De Mel**, Kerk van India, Pakistan, Birma en Ceylon; **prof. Georges Florovsky, orthodox**, Ver. Staten; **prof. Jozef L. Hromadka**, Tsjechische Broedergemeenten, Praag; **metropoliet Jacobus van Philadelfia**, Oecumenisch Patriarchaat van Konstantinopel, Turkije; **dr. Martin Niemöller**, Evangelische Kirche in Deutschland; **bisschop G. Bromley Oxnam**, methodist, Ver. Staten; **Rajaiah D. Paul**, Kerk van Zuid-India, en **deken Liston Pope**, congregationalist, Ver. Staten.
Bovendien verwacht men ter vergadering de aanwezigheid van twee der vijf presidenten van de Wereldraad; bisschop Sante Uberto Barbieri, methodist, Argentinië, en aartsbisschop Iakovos, Grieks orthodox, Ver. Staten.
De Wereldraad heeft in Latijns Amerika vijf leden-kerken; een in Argentinië — de Sinodo Evangelico Alemandel rio de la Plata; twee in Brazilië en twee in West-Indië. Bovendien zijn er verschillende confessionele groeperingen (methodisten, „disciples" en anglikanen) in Latijns Amerika, waarvan de kerkelijke toporganen in andere landen zijn gevestigd.

Uit Herv. Nederland

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Uit kerk en wereld

Van de Nederlanders wordt wel eens beweerd, dat het een geslacht van theologen is. Er zit wel wat waars in de woorden, dat wanneer er twee met elkaar spreken, er alleen nog een derde bij moet komen, en je hebt een kerk.
In ons vaderland is een groep mensen, die gaarne spreken over de verkiezing. Wat een debatten worden daarover gevoerd! Op huisbezoek vroeg mij eens iemand, of ik de algemene of de particuliere genade verkondigde. Mijn antwoord daarop was: ik verkondig Jezus Christus.
Bij de verkiezing wordt meestal gedacht aan de zaligheid. Zo is het echter **niet** in het O.T., als het gaat over de verkiezing van Israël. Daar is het steeds een daad Gods, die voortvloeit uit Zijn wil; een wilsdaad, die tot doel heeft: Israël te stellen tot een licht der volken! Daarbij gaat het niet om een bijzondere kwaliteit, die Israël in zichzelf zou bezitten. Immers zo lezen we in Deut. 7, „de Heere heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uwe veelheid boven alle andere volken; want gij waart het weinigste van alle volken" (: 7). We herinneren ons ook de woorden, die in Ezechiël meerdere malen voorkomen: **„Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls! maar om Mijn heilige Naam; die gijlieden verontreinigd hebt onder de volken"** (Pred. 36 : 22).
Is deze verkiezing onverbrekelijk of is er ook verwerping mogelijk? Merkwaardig is, dat het O.T. een tweede verkiezing kent, als de eerste verkiezing blijkbaar een mislukking is gebleken. Zo lezen we in Zach. 1 : 17: „Zo zegt de Heere: **wederom** zullen mijn steden overvloeien van het goede, **wederom** (N.V. heeft **nog** hetzelfde woord in de grondtekst als wederom) zal de Heere Zion troosten, wederom Jeruzalem verkiezen". Toch schijnt in de laatste gevallen ook het woord „nog" of „verder" gebruikt te kunnen worden.
Merkwaardig is ook dat er teksten voorkomen, waarin verkiezen en verwerpen naast elkaar voorkomen. Om slechts één voorbeeld te noemen: Jer. 33 : 24 „De twee geslachten, die de Heere **verkoren** heeft, heeft Hij verworpen". Uit de geschiedenis weten we, dat de Heere **Saul** had **uitverkoren**, en tot Samuël wordt gezegd: „hoe lang draagt gij leed om Saul, dien Ik **verworpen heb"**. Soms zijn het hele delen van het volk: „Hij **verkoos** de stam van Juda, en Hij versmaadde de tent van Jozef. (Ps 78 : 67). Maar is het nu ook zo, dat behalve personen, of een deel van het volk, ook geheel Israël verworpen wordt?
Inderdaad zijn er plaatsen, waar **de verwerping van het gehele volk** wordt geleerd. We kunnen ze niet alle uitschrijven, vanwege de plaatsruimte; daarom noem ik ze alleen: 2 Kor. 23 : 27; ook bij Jeremia hoofdstuk 6 : 30, 7 : 29; terwijl in 14 : 19 **het de profeet zelfs verboden wordt voor het volk te bidden.** Echter zijn er ook plaatsen, waar de verwerping wordt tegen gesproken. Bij dezelfde Jeremia vinden we n.l. ook heilsprofetie over Israël uitgesproken. Leest u vooral eens Jer. 33 : 19-26. Zeer positief luidt Lev. 26 : 44 „maar ook zelfs, wanneer zij in het land hunner vijanden zijn, versmaad Ik hen niet en heb Ik geen afkeer van hen, zodat Ik hen zou vernietigen en Mijn Verbond met hen verbreken; want Ik ben de Heere, hun God!"
De Heere zal Zijn volk niet verstoten, om der wille van Zijn grote Naam (1 Sa. 12 : 22). Het blijkt dus, dat er met deze verwerping, als we het zo eens mogen zeggen: „geworsteld is". Immers enerzijds is er een uitspraak, die wijst in de richting van verwerping, anderzijds wordt het onmogelijk geacht; het is dus niet iets dat wijst op een dogma, d.w.z. op iets dat absoluut vaststaat.
Het is zeer opmerkelijk, dat juist in die gedeelten, waar de verkiezing zo sterk benadrukt wordt, ook de mogelijkheid van de vernietiging van het volk gesteld wordt. Dit treffen we aan bij Deut. 28, het hoofdstuk dat één grote waarschuwingsprediking geeft. Minstens 6 x wordt daar over verdelging en ten gronde gaan gesproken. Dat als gevolg van het overtreden van Gods wetten. Er bleef slechts deze keuze: òf zich bekeren en behouden worden, òf de vernietiging; zoals het ook in iedere prediking van bekering gaat om alles of niets.
We vonden echter ook woorden, die het anders leerden. Dat behoeft ons niet al te zeer te verwonderen. Zulk een „om-

mezwaai" vinden we ook bij de profeten. Vóór de val van Jeruzalem in 586 v. Chr., heeft Ezechiël de verwerping, het onheil aangekondigd, doch na de val van Jeruzalem horen we heilsbeloften, en welke! De belofte van de goede herder, de heerlijke beloften van herstel in Ezech. 36 en het visioen van de dorre beenderen, die weder levend worden. Telkens weer leren de profeten, dat er van het volk een „rest" zal overgebleven zijn, en steeds weer verkondigen zij het herstel. Daaruit blijkt, dat hun prediking van de verwerping, niet opgevat moet worden als een absolute verwerping. De verwerping is niet definitief. Het gaat dus volgens het schema: eerst Gods volk levend in de gemeenschap met God, dan verwerping — en van de verwerping weer naar God teruggevoerd worden!

Met de verwerping hebben nog vele geslachten getobd. Jesaja moet hen, die daaronder lijden, vertroosten en het volk zeggen: „Waar is de scheidbrief uwer moeder, waarmede Ik haar verstoten heb? Zie, om uw ongerechtigheden zijt gij verkocht en om uw overtredingen is uw moeder verstoten". God heeft Zijn volk niet verstoten, al heeft Hij het voor een kleine tijd verlaten. En Hij verstoot het niet voor altijd, om Zijns naams wil, zoals we reeds hebben opgemerkt aan het begin van dit artikel.

We kunnen dus de verkiezing en de verwerping niet tegenover elkaar stellen, als gelijkwaardig. De verkiezing weegt zwaarder. Bij de verwerping gaat het uiteindelijk om de bekering van het volk. Die verwerping is niet definitief, is niet voor altijd, maar tijdelijk en voorbijgaand. God heeft geen lust aan de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij zich bekeert en leeft. God bezoekt de zondaar met Zijn straffen, tot in het **derde en vierde geslacht;** maar Zijn goedertierenheid bestendigt Hij aan **duizenden!** Want God is barmhartig en genadig en groot van goedertierenheid! We horen Gods hart van liefde kloppen, voor de boodschap van Hosea: „Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u overleveren, Israël?" (Hosea 11 : 8 enz.).

Gods liefde voert de boventoon. Wij eindigen met een woord van Paulus: „Ik vraag dan: God heeft Zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet!"

D. S.

NADER BEZIEN *Hoe anderen over ons oordelen*

We hebben onze lezers in deze rubriek wel eens eerder kennis laten maken met het oordeel van buitenstaanders over onze gemeenten. Opnieuw lazen we 'n sympathieke opmerking aan het adres onzer gemeenten gericht. Nu in „Wending", in een artikel „Kerkelijke Kroniek" van de hand van de hervormde ds H. C. Touw (jan. 1960). Die beoordeling luidde:

„In deze gemeenten, niet door kerkbegrippen en formuleringen al te zeer gebonden, is soms meer mogelijk dan in andere gemeenten: een warme liefde voor het Evangelie, een openheid voor de dienst in de wereld, en vooral een bereidheid tot oecumenische samenwerking niet zozeer in theologisch als in evangeliserend opzicht, en een enorme offervaardigheid. Bij de vraag: Wat kunnen de kerken van elkaar leren? zal men de kleine Baptisten Gemeenten niet mogen vergeten."

Met de zonde van hoovaardij op onze hielen geloven we, dat deze korte beschrijving van ons gemeentelijk leven zo ongeveer wel klopt.
Helaas, zo ongeveer!
Dat „helaas" vraagt nadere toelichting, denken we.

Ds Touw heeft kennelijk, door publikaties en ontmoetingen veronderstellen we, bij ons wèl bereidheid opgemerkt tot oecumenische samenwerking in evangeliserend opzicht, maar niet, in elk geval *„niet zozeer"* in theologisch opzicht. Wezenlijk ligt de zaak evenwel anders.

Onze gemeenten hebben, niet alleen in Nederland maar eigenlijk wel over heel de wereld (er zijn „grote" uitzonderingen die deze „regel" bevestigen), meer vermaarde evangelisten voortgebracht dan vermaarde theologen.

Het is heel goed mogelijk, dat we in vergelijking met andere kerken een theologische achterstand hebben. Daarover willen we niet diskussiëren. Maar, dat betekent *niet* dat er geen bereidheid tot oekumenische samenwerking in theologisch opzicht zou zijn! Integendeel.

Of we, in de Nederlandse situatie, voldoende bekwame theologen kunnen opbrengen in deze oekumenische samenwerking is wéér een andere vraag. De *bereidheid* tot die samenwerking staat wel vast; ja, we zijn er van overtuigd, dat er meer bereidheid onder ons is tot dié vorm van samenwerking dan die in evangeliserend opzicht.

Ons meedoen aan de oekumenische beweging is juist vanwége ons begeren mee te doen aan het gesprek der kerken. Dat begeren is primair. Samenwerking op het terrein der evangelisatie zal juist vanwege onze positie in het geheel der oekumenische bewegingen minder door ons begeerd worden.

v. D.

ONS WERK IN IREMA

Allereerst wil ik graag voldoen aan een vriendelijk verzoek van de fam. van 't Wout en Edens: U bedanken voor de stroom van brieven, die zij bij de jaarwisseling mochten ontvangen. Zij wisten toen nog niet wat u wèl wist, dat er een aansporing daartoe in „De Christen" had gestaan. Daarom was het een echte verrassing en het heeft ze goed gedaan. Wij hadden ook de kerstdienst van de gemeente Stadskanaal en een gedeelte van een dienst in Coevorden op de geluidsband vastgelegd en met behulp daarvan hebben onze zendelingen op 24 januari een echte Hollandse dienst meegemaakt, wat ook een grote vreugde betekende.

Mevrouw Van 't Wout is momenteel met haar beide kinderen weer in Yakusu want het was niet meer te leven in het oude huis in Irema! Mieren en andere beesten, buien en stortbuien „dreven" haar het huis uit. Het moet wel eerst gerepareerd worden.

Inmiddels is **br Edens** samen met br Van 't Wout van Yakusu vertrokken om zijn werk in Irema te beginnen. Hij heeft in Yakusu een intensieve opleiding ontvangen van de artsen daar, heeft gewerkt in laboratorium en apotheek, hielp mee in de poliklinieken en de leproserie, zelfs bij operaties. En dan niet te vergeten de taalstudie en practische werkzaamheden. Nu zal hij dan in Irema de „dokterstaak" voor zijn rekening nemen. Moge God zijn werk zegenen, opdat mee daardoor het vertrouwen van de mensen gewonnen mag worden.

Ds Van 't Wout is alle werkdagen op de post (Irema) om de verschillende werkzaamheden te leiden, terwijl hij de weekends en soms wat langer het district inging om de verschillende gemeenten te bezoeken. Hij heeft dan ook alle gebieden bezocht (ook die, waar men alleen te voet kan komen) en heeft nu enig idee van de uitgestrektheid en de werkzaamheden die wachten. De gemeenten zijn allemaal nog intact, maar erg klein, terwijl het schoolwerk ook voortgang heeft gevonden. Tal van kleine dorpsschooltjes werden bezocht (ongeveer 30). Het is nog niet precies te zeggen, maar voor een paar duizend schoolkinderen zullen wij verantwoordelijk zijn. Bij de bezoeken aan verschillende gemeenten werden ook twee doopdiensten gehouden, waar 32 mensen gedoopt werden!

Na de avondmaalsviering werd vaak gemeentevergadering gehouden en in be-

gin december kwamen afgevaardigden van het district Irema bijeen voor besprekingen.

Voor de kerstvakantie werden alle leerlingen van de school in Irema (plm. 150) geëxamineerd. De resultaten waren niet bijzonder, „maar”, schrijft br Van 't Wout, „misschien heb ik te zwaar gevraagd. Sommigen deden het echter heel goed”.

Op de post wachten elke morgen de zieken, terwijl verder het practische werk veel tijd vraagt.

Het huis voor de fam. Edens is in aanbouw, een timmerwerkplaats, twee „huizen” voor de schooljongens, kliniek, vier arbeiderswoningen en een woning voor de onderwijzer. Een stuk grond werd ontbost vanwege de vele mieren.

Intussen zijn de meeste van bovengenoemde bouwwerken gereed gekomen. Het is alles met elkaar geen geringe opgave voor ons, de zorg voor ons nieuwe gebied, maar onze mensen dààr pakken alles in vertrouwen aan en rekenen op onze medewerking en op de leiding van Gods Geest. Vooral in deze, voor Congo, zo bewogen tijd beseffen wij meer nog dan anders, dat wij deze leiding vóór alles nodig hebben.

Het deed mij goed, in een rapport, van Amy Bean, één van de leidende zendelingen van Yakusu, een oproep te lezen voor haar Engelse broeders en zusters om te bidden voor òns en ònze zendelingen bij het aanvaarden van deze bovenmenselijke taak.

Wij willen bidden, dat het inderdaad bovenmenselijk werk mag zijn, wat er gebeurt en gaat gebeuren. Dat de mensen in Irema vernieuwd mogen worden tot kinderen Gods. En dat wij tòch daarin Gods medearbeiders mogen zijn.

L. SPEELMAN—KRUIT

De Finse reis van Ds. Huizinga

Nog een paar notities om de berichten over onze reis te besluiten. Ik neem aan dat U andere dingen gezien en gehoord zou hebben als U daar geweest was. Wat dat betreft is het misschien vruchtbaarder nog een reisgezel mee te nemen. Om elkaar aan te vullen. Nu ik weer thuis ben heb ik me voorgenomen, precies zoals ik dat deed na de russische reis om, eer ik een land en volk ga bezoeken, een lijst op te stellen van de dingen die ik wil zien en horen. Want als je terug bent ontdek je gaten in het kleed.

Ik herinner me dat we bij een boer in de kamer zaten. Ik had mijn tolk gevraagd of het mogelijk zou zijn om eens een boerderij op te zoeken. Ik zei, ik heb jullie parlementsgebouw bezichtigd, nu wil ik ook graag de fundamenten zien. Dat leek hem verstandig en toevallig had hij boeren in de familie, niet zo ver van Vaajakoski. Dus vertrouwden we ons toe aan de plaatselijke voorganger, die in een soort auto ons het binnenland inreed. Tussen haakjes: we zijn met die auto niet weer thuis gekomen. Op de terugweg bleef het stokstijf staan. Maar dat is een ander verhaal. We kwamen dus wel op de boerderij, waar de jonge boer en zijn vrouw ons welkom heetten. Er werd gegeten en gedronken en toen heb ik de magere koeien in de stal opgezocht. Het waren er negen en dat is niet weinig. Nee, het was geen modelboerderij uit de buurt van Stiens, maar de geur van de mest is overal gelijk. Hij lachtte toen ik hem vertelde dat onze boeren zelfs de staarten der beesten opbinden. Hij had twee paarden, een varken om op te eten, wat kippen. Maar ik dwaal af want ik wilde u het volgende vertellen. Het was in de mooie kamer van dat huis, dat het me opeens duidelijk werd dat ik nog in geen huis een bijbel gezien had. O zeker, dat had ik al veel eerder moeten ontdekken, zo te zeggen al van de eerste dag af. Het viel er ook zomaar uit, in de richting van mijn tolk: „Zeg broeder, hebben jullie nergens bijbels in de huizen?” Hij keek mij verschrikt aan. „Hoezo?” vroeg hij, „hoe komt u daar zo ineens op?” „Ja, dat weet ik ook niet, maar plotseling wordt het me duidelijk, dat ik nog in geen huis — en ik was in ettelijke geweest, ook in die der predikanten — uit een bijbel heb horen voorlezen”. Hij vond de vraag wat vreemd en keek mij aan alsof ik mij nader moest verklaren. Hetwelk ik deed. Ik zei: „In onze huizen wordt zeker eenmaal op de dag, in de regel na een maaltijd, soms twee keer en een enkele keer zelfs drie malen een gedeelte uit de Schrift gelezen”. Dat was een interessante mededeling voor hem. „Nee”, zegt hij, „dat doen we niet. Het komt wel voor dat er 's avonds uit de bijbel gelezen wordt”. „Maar”, vervolgde hij, „het lijkt me een heel goede gewoonte. Alleen, wanneer is het hele gezin werkelijk bijelkaar.”

Zo waren er nog een paar kleinigheden, die ik wel vertellen kan. Ik vroeg eens: „Hoe doen jullie met de kinderen, die geboren worden in jullie gezinnen. Wordt er nog aandacht aan dat feit in de gemeente geschonken?” Na verteld te hebben, dat wij in het gebed op de eerstvolgende zondag onze dank aan God en een gebed voor ouders en kind hebben uitgesproken, zeide mijn begeleider mij, dat het bij hen zo ging: familieleden en de predikant en eventueel een ouderling werden uitgenodigd in het huis van de blijde gebeurtenis te komen. Daar vierde men dan de geboorte en daarna sprak bijvoorbeeld de grootvader een gebed uit voor het kind, dat kwam. Maar ook de predikant of ouderling deden het soms.

Wanneer een jong echtpaar of ook een ouder, een nieuw huis betrokken, was er ook een kleine feestelijkheid. Heel de familie werd uitgenodigd alsook de voorganger met enige broeders en nadat men van het goede der aarde had genoten, werd er gebeden dat Gods zegen zou mogen rusten op het nieuwe huis en zijn bewoners.

Dat laatste leek me nog niet zo onjuist en dat niet alleen, ik ken sommigen van u, vanwege de maaltijd, maar toch wel vooral omdat men samen ging bidden. Zoiets konden wij wel eens overnemen. Ik hou er nu mee op, want Jong Leven wacht op me. Ik bedoel de krant van onze jongeren. Leest u toevallig dat blad niet? Heel jammer. U blijft er jong bij of wordt er jong door. En dat wilt u toch graag? Lees die krant.

Als ik eens weer ga reizen hoort u er wel van.

HUIZINGA

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . - 0.10	Adres: J. HORN te Beek.	Elke regel meer . . . . . - 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van DEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 jaar geleden:

„Het niet verstaan der H. Schrift ligt òf aan het niet letten op verband en zamenhang, òf aan gebrek aan eenvoud (men wil geestelijker zijn dan de H. Schrift, door in alles een hoogere of diepere betekenis te zoeken, zonder te letten op de gezonde zin der woorden), [1] òf men is bloot een naprater van andere theoriën bij gemis van persoonlijk levensernst.

[1]) *Zoo vroeg eens in een vroom gezelschap eene vrouw aan prof. de C.: „dominé, die reismantel van Troas, wat zou daar wel in gezeten hebben?” „Nu wat denkt gij,” antwoordde de dominé; zij: „mij dacht 't was de gerechtigheid van Christus”.*
Nota bene lezer, Paulus had de gerechtigheid van Christus bij Carpus te Troas gelaten en gelastte Timotheus die mede te nemen (2 Tim. 4 : 13). Toen de dominé het hoofd schudde herhaalde zij haar vraag: „Maar wat denkt ú dan dat daarin zat?” Waarop ZEerw. droogjes antwoordde: „watten en voering”.”

(Aldus vertelt br Horn in „De Christen” van 15 februari 1885).

Wij reizen met elkander

SAMENWERKING KWEEKT GEMEENSCHAP

In de buurt van Utrecht en ook elders hebben de buschauffeurs een dag gestaakt. Meteen was er heel wat wanorde in allerlei bedrijven en scholen, omdat het personeel niet tijdig verscheen. Zo leert het gewone leven ons al, dat we eenvoudig niet buiten samenwerking kunnen. Wanneer de samenwerking is verdwenen, komen heel veel zaken niet meer klaar. Daarom is samenwerking niet een of ander plezierig gevoel, maar een onverbiddelijke noodzakelijkheid.

Ook in de Bijbel worden we voortdurend aangespoord tot een stevige samenwerking, die daar zelfs reeds over de grenzen van de eigen Gemeenten heen met Gemeenten in andere steden plaatsvond. Samenwerking — en daarom ook onze Unie — is een vrucht van gelovig Bijbels leven.

Mensen met eenzelfde taak voelen zich tot elkander aangetrokken. Buschauffeurs groeten elkander onderweg, de verschillende werkers hebben hun eigen bonden en verenigingen. Personeelsverenigingen hebben een bloeiend bestaan. Samenwerking kweekt dus gemeenschap.

In de moderne wereld voelen de mensen zich dikwijls eenzaam. Maar de samenwerking in de Gemeente laat hen zien, dat ze opgenomen zijn in een groter geheel. Hun eenzaamheid tussen de mensen is doorbroken. Dat is genade van God, Die hen samenbrengt en samenhoudt in de Gemeente, die samenwerkt.

Als betrekkelijk kleine Baptisten Gemeenten voelen we ons vaak wat verloren tussen de massa's mensen en kerken rondom ons. Maar als deze Gemeenten samenwerken, kunnen ze een waarlijk grote taak uitvoeren en weten ze zich ingeschakeld in het grote plan, dat God uitvoert tot heil van de wereld: de verkondiging van het Evangelie.

Daarom worden de verschillende samenkomsten in deze maand ook wel heel juist gemeenschapsavonden genoemd. Het is er gezellig en warm, maar dank zij de arbeid in Gods opdracht. We mogen dan ook gerust zeggen, dat dit samenwerken ons dichter bij elkander brengt, maar ook dichter bij God. Hij maakt ons tot Zijn medewerkers, tot Zijn partners!

Gemeenschapsavonden

Overal zullen nu de oranje muurbiljetten wel hangen. In vele Gemeenten zijn de mooie folders reeds uitgereikt. Bewaart U ze vooral goed, want er volgt een hele serie. Maar de drukste week is de komende:

Emmen: Baptisten Kerk, 7.30 uur n.m.: zondag 14 februari.
Groningen: Baptisten Kerk Meeuwerderweg, 8 n.m.: maandag 15 febr.
Haarlem: Baptisten Kerk (Bagijnhofkapel), 8 uur: dinsdag 16 febr.
Rotterdam: Provenierstraat 52: 8 uur: woensdag 17 febr.
Sneek: Baptisten Kerk, 8 uur: woensdag 17 febr.

Dan zitten we al in de daaropvolgende week:
Amsterdam voor *Alkmaar, A'dam-W. N. Den Helder, Utrecht* in de Baptisten Kerk, Kerkstraat 208 op *dinsdag 23 febr. 8 uur.*
Een dag later: woensdagavond *24 febr.* te 8 uur in *Leeuwarden*, Baptisten Kerk, M. H. Trompstraat voor *Friesland.*
De laatste gemeenschapsavond zal D.V. in *Treebeek* zijn, waar ook de leden uit de beide posten komen in de Baptisten Kerk om 7.30 uur op maandag 29 febr.

De arbeid leeft! Leven voor de arbeid! Over deze beide onderwerpen gaat het op deze gemeenschapsavonden. In Amsterdam zijn de sprekers Ds G. Vegter en Ds W. Harkema, in Leeuwarden Br. H. A. Mostert v. Groningen en Ds W. Veenstra, terwijl in Treebeek Ds T. Jansma en Ds S. Zijlstra komen.

God zegene deze avonden overvloedig in onze bede.

Br.

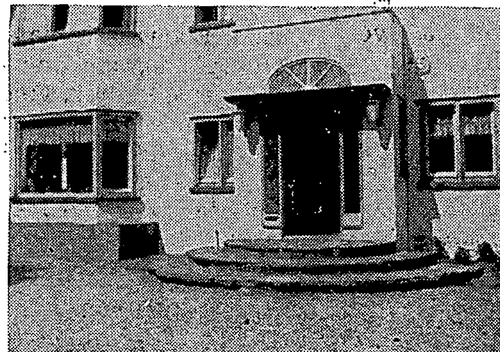
EMMEN. Omdat op 31 januari jl. in Coevorden de eerste jeugddag van het gewest Z.O. Drente werd gehouden hadden wij des morgens onze doopsbediening. Een jonge zuster die al enige tijd tot geloof was gekomen beleed haar Heer en Heiland in de doop. Onze voorganger sprak dienaangaande uit Hand. 2 : 37. Evenals bij die gelegenheid daar verhaald, toen een grote schare door het woord van Petrus uitriep: „wat moeten wij doen, mannen broeders?" roept God nog heden zondaars toe zich af te zonderen om in Zijn Gemeente de gemeenschap der heiligen te vinden.

Op onze jaarvergadering, die op dinsdag 26 januari reeds plaats vond, werd de Vrije Baptistengemeente te Emmerschans met een 9-tal broeders en zusters in onze gemeente opgenomen. Ds v. d. Werf sprak bij dit feit de hoop uit, dat ook deze broeders en zusters met ons samen mee zouden arbeiden tot Eer van Gods Koninkrijk.

Er werd die avond een fonds gesticht voor de bouw van een tweede vergaderplaats alhier.

D. M.

Van de Vinkenhof

Dagelijks komen er veel aanmeldingen binnen; het bekende kamp 4A (23-30 juli) op Renderloo, was in één dag volgeboekt. Anderen vroegen per telefoon om een mogelijkheid voor de bouwvakweek van het Noorden, welke dit jaar valt van 9-16 juli. Wij hebben nog een kamp op De Vinkenhof kunnen inlassen; bent u dus op deze week aangewezen, dan kunt u zich rustig melden.

Een zeer verheugend feit was het grote aantal bijdragen voor De Vinkenhofaktie. In de maand oktober ervoeren wij het dieptepunt met *f* 132,50, in november was dit al weer *f* 263,26; toen werd het *f* 612,57 in december en in januari was het totaal *f* 879,30.

Als het in deze lijn voortgaat zullen wij zeer zeker voor 1 april het gestelde doel bereiken. Wij zijn dankbaar voor dit medeleven, dat wij van alle kant ervaren. Als ons centrum door zovelen met gebed en daadwerkelijke steun wordt gedragen, zal God weer zeker zijn zegen aan deze tak van arbeid verbinden.

Hierbij laten wij u de lijst der bijdragen volgen: hr B. te N. *f* 12,—; gemeente Heerlen/Sittard *f* 19,56; gemeente Nw Weerdinge *f* 21,06; gemeente Hengelo (O.) *f* 296,20; mej. H. B. te G. *f* 5,—; gemeente Den Haag *f* 20,—; gemeente Vrieschelo *f* 83,63; H. G. te H. *f* 25,—; J. L. te G. *f* 6,—; A. K. te D. D. *f* 9,—; gemeente Musselkanaal *f* 87,50; Zusterhulp Apeldoorn *f* 12,48; C. v. d. M. te B. *f* 13,50; N. N. te G. *f* 5,—; gemeente Noordbergum *f* 104,85; post Sittard *f* 3,52; P. W. B. te D. *f* 10,—; H. V. te A. *f* 25,—; Chr. M. M. te H. *f* 22,50; Zusterhulp Den Haag *f* 25,—; J. B. te D. H. *f* 2,50; G. P. te A. *f* 70,—.

De Vinkenhof en Renderloo zullen deze zomer een plaats van vele ontmoetingen worden. Als Baptisten voelen wij van oudsher voor gemeenschap. Het is zelfs onze roeping. In onze kampen kunnen jong en oud een ware gemeenschap be-

leven, waardoor men lange tijd daarna nog gesterkt kan worden. Nu, ik behoef ons werk niet aan te bevelen; het is bij velen bekend, maar misschien heeft u juist dit woordje ter bemoediging nog nodig. U hebt zoiets nog niet eerder meegemaakt en bent bang u wat onwennig te voelen. Nu, dat kan het eerste uur ook wel het geval zijn. Maar wat is nu een uur van aanpassing vergeleken bij een gehele week vol rijke ervaringen! Bestudeert u ons kampschema maar eens en schrijft u vooral zo spoedig mogelijk.
Hebben uw kinderen hun plannen al gemaakt? Misschien kunt u hen stimuleren; ze hebben soms ook een duwtje nodig om tot een besluit te komen. Het zal zo goed voor hen zijn. Misschien voelen zij voor het jeugdkamp in Londen, wat een zeer waardevolle week zal worden. Verder is er ook nog het kamp voor oudere jeugd op Renderloo!
Wij vertrouwen, dat u met ons gaat uitzien naar de zomer; laten wij niet vergeten dat ons zomerwerk een stukje arbeid der gemeenten is, dat rijke zegen kan afwerpen. Gedenkt derhalve uw aller werk met gebed en met de daad!

J. J. KIWIET

OECUMENICA

★ GEMEENSCHAP DER KERKEN, het orgaan van de Oekumenische Raad van Kerken in Nederland is zijn nieuwe jaargang (de 14e) begonnen in een fonkelnieuw gewaad. We maken daarvan graag melding in ons blad, daarmee gehoor gevend aan het verzoek dit blad ook in onze kringen méér bekendheid te geven.
We twijfelen er niet aan of deze moderne vorm zal er zeker toe bijdragen, dat het aantal abonné's gaat stijgen. Zo'n abonnement voor dit maandblad kost *f* 4,50 per jaar; men kan zich opgeven bij het bureau Oekumenische Raad, Janskerkhof 15, Utrecht.
★ Bij dit bureau zijn ook verkrijgbaar de reeds eerder in ons blad aangekondigde Bijbelroosters 1960. Eveneens frisse folders die antwoord geven op de vragen naar doel, betekenis en wezen van de wereldraad; „Vragen en Antwoorden" zijn deze folders genoemd.
★ De Oekumenische Raad van Amsterdam houdt op zaterdag 26 maart in het Woestduincentrum een forumgesprek onder het motto: Ik versta God het best als Hij Amsterdams spreekt.
Aan dit forumgesprek nemen o.a. deel ds Frits Kuiper (doopsgezind), dr J. J. Buskes (herv.), drs Buiting (ger.), ds J. van Dam, Haarlem, zal als baptist aan dit openbare gesprek deelnemen.

MEDEDELINGEN

Het adres van Ds A .H. Agtereek te Den Helder is thans: Sluisdijkstraat 21, telefoon blijft 02230-3563.

Het adres van zendeling S. Edens is thans: B.M.S. IREMA, par. Ekoli, Prov. Orientale, Congo Belge, Afr. C.

Voorgangers, noteert a.u.b.!
De conferentie wordt, wegens de nationale jeugdconferentie, niet gehouden op 7 en 8 juni, maar op 21 en 22 juni a.s.
Namens het Bestuur:

E. J. Huizing,
secr. van de Broederschap

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Sneek heeft opnieuw *beroepen:* ds J. van Dam te Haarlem.

VAN DE Leestafel

Dagboeken

Op onze leestafel liggen reeds enkele weken een paar dagboeken op bespreking te wachten. Daar is eerst het „vervolg"-dagboekje *„Ochtendwijding 1960"*, een uitgave in opdracht van de Raad voor het Jeugdwerk te Amsterdam, van *Boekencentrum N.V., Den Haag; pr. f 2,25.* Dit dagboekje is speciaal bedoeld voor jonge mensen. Geschreven door een aantal hervormde predikanten. De stukjes zijn fris en recht op de man af. Hartelijk aanbevolen!
Eveneens voor jonge mensen is de uitgave van *J. N. Voorhoeve, Den Haag: „Een jaar vol blijdschap"*, door *M. C. Fallentin, keurig gebonden voor f 5,90; 4e druk.* Ds N. O. Steenbeek, voorzitter van de Nederlandse Jeugdgemeenschap schrijft in zijn voorwoord bij deze vierde druk, dat dit dagboek hem bijzonder heeft geboeid, vooral door zijn eenvoud en grote openheid. En deze aanbeveling kunnen we volkomen onderschrijven!
Tenslotte, *„5 minuten"*, een bijbelwoord voor iedere dag. Schrijver is *H. Giesen*, de secretaris-generaal van de Duitse „Kirchentage"; vertaald en bewerkt door Wika P. A. Geluk, met een voorwoord van de „Open-Deur"-dominé G. P. Klijn. Het boekje geeft voor elke dag een bijbelgedeelte, een paar „snedige" opmerkingen daarbij en tot slot een kort gebed. Dit boekje kost *f 7,90.* En dat is het wel waard! Het is een uitgave van *Boekencentrum N.V., Den Haag.*

v. D.

SPANJENUMMER van DE NIEUWE STEM, maandblad voor cultuur en politiek; februari 1960, jaargang 15 - no. 2; Uitg.: Boek- en Handelsdrukkerij „Nimo" Monnickendam.
Prijs van dit speciaal nummer *f* 2,80.

Allerlei aspekten van het huidige Spanje ,zowel staatkundige, politieke als kulturele worden in dit verdienstelijke nummer aan een zeer voorlichtende studie onderworpen. Hoewel we ons niet bevoegd achten om alle naar voren gebrachte opvattingen kritisch te bezien — dat zouden alleen kenners van het Iberische schiereiland kunnen — heeft veel van de inhoud onze instemming.
Hoewel de politieke en geestelijke struktuur van de redaktie van dit maandblad nu niet bepaald ons aller is, bevelen we desondanks dit frisse maandblad (*f* 11,50 p. j.) wèl bij alle politiek- en kultuurgeinteresseerden aan.

DUISTERNIS DAALT OVER CHINA.

Door Edward Hunter. Uitgave van Boekencentrum N.V., 's-Gravenhage. 311 blz. Prijs gebonden f 8,90.

In deze 300 pagina's geeft Hunter ons het levensverhaal van Mary Liu, de invalide Chinese vrouw, die na haar geboorte omstreeks 1910 te vondeling gelegd werd en opgenomen werd door 'n ziekenhuis van de Amerikaanse methodisten in China.
Geweldig gehandicapt door het gemis van handen en voeten, weet ze door een bijna ongelooflijke geestkracht en volharding zich een plaats te veroveren in de wereld, als redactrice van een vrouwenblad, uitgegeven door de zending.
Het levensverhaal van Mary is echter tevens het lijdensverhaal van de Chinese Christenen onder het moderne regiem. Het boek beschrijft ons, hoe dit regiem eerst tactvol maar daarna ook fel en onverbiddelijk zich keert tegen de buitenlandse zendelingen en tegen het absolutisme van het Christendom. Het zaait onderlinge verdenking en verdachtmaking onder de christenen, remt de arbeid der kerken en eist aanpassing aan de ideologie van het regiem.
Wij kunnen de gegevens, ons door de schrijver verschaft, niet controleren en raden daarom de lezer aan niet alleen deze maar ook andere lectuur over ditzelfde onderwerp te lezen. Het boek is uiterst leesbaar en boeiend geschreven. Al lezende rijst de vraag naar het martelaarschap. Waar moet de christen ophouden soepel te zijn en God meer gehoorzamen dan de mensen?
Een uiterst moeilijke vraag voor allen die leven onder een absolutistisch bewind.

Wf.

ADVERTENTIES

Vrijdag 19 februari 1960 Jaargang 77 Nr 3510

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Verantwoordelijkheid.

„....een ieder zal voor zichzelf rekenschap geven aan God", (Rom. 14 : 12).

Er is een woord van Paulus, waarin hij leert op anderen te zien. Een iegelijk zie niet op het zijne, maar ook op hetgeen des anderen is! Die kant is er ook aan de zaak. Wij dragen verantwoordelijkheid voor elkaar.

Toch is er ook een verantwoordelijkheid die **onszelf** aangaat. Daarover handelde boven aangehaalde tekst.

Er is **persoonlijke verantwoordelijkheid** tegenover God. Van ieder worde rekenschap geëist van hetgeen hij deed met zijn leven.

Wat heeft de mens van zijn leven gemaakt?

Wat maakt gij van Uw leven?

Wat hebben we gedaan met het ons door de Heer toebetrouwde goed?, met wat Hij ons heeft gegeven?

We kennen de gelijkenis van de talenten. Wat deden we met de ons toevertrouwde talenten? Hebben we er mede gewoekerd, „of begroeft gij dien schat in het zand?"

De Heer in de gelijkenis heeft zulk een handeling afgekeurd en bestraft.

Gij zult ook eens rekenschap moeten afleggen aan Hem die U de talenten heeft toebetrouwd.

God heeft de mens **openbaring** van Zichzelf geschonken. God heeft Zich in Christus geopenbaard. Wat deden we met deze openbaring, waarvan de H. Schrift de oorkonde is? Hebben we God geëerd, gehoorzaamd, was Zijn Wil ons heilig? Ook daarvan zullen we rekenschap moeten afleggen. Wij kunnen niet ongestraft God in ons leven passeren! Hij heeft ons Zijn wet gegeven, die we niet ongestraft kunnen overtreden. „Hij heeft U bekend gemaakt, o mens, wat goed is". Wie dan weet goed te doen en het niet doet, dien is het zonde.

Zelfs van **ieder ijdel woord** zal rekenschap gegeven moeten worden (Matth. 12 : 36). Wij allen zullen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus.

We weten, dat er vergeving is der zonden, door het geloof in Zijn bloed. Daarom kunnen we vrijmoedigheid **hebben** in de dag des oordeels! Maar wee de mens, die voor de Rechter moet verschijnen en geen bedekking heeft voor zijn schuld! Wij zijn verantwoordelijk voor hetgeen we deden met het **evangelie!** Voor hetgeen we deden met Jezus Christus!

We zijn verantwoordelijk voor ons **geestelijk leven!** Hebben we op geestelijke wijze geleefd? Of als vleselijken? Hebben we ons laten trekken door de begeerten van ons vlees, of hebben we ons door de Heilige Geest laten leiden? Hebben we gezocht de dingen die boven zijn en niet op de aarde zijn? Dragen we vrucht, veel vrucht? Leven we in de gemeenschap van de Heilige Geest?

Krijgt Hij gestalte in ons?

En, zijn we leesbare brieven van Christus?

Eens zal het klinken: geef rekenschap!

D.S.

IN DIT NUMMER

drie gemeenteberichten (pag. 6); opnieuw 'n aansporing om met elkander te reizen....! (pag. 7); een korte maar belangrijke mededeling voor de raden der gemeenten uit ons Uniebureau (pag 6) en verder in de vaste rubriek interessante en belangrijke onderwerpen.

1) In elk geval één korrespondent heeft op ons verzoek van verleden week gereageerd. Dat geeft een e.r. moed! We vleien ons met de hoop, dat er volgende week een stroom van gemeenteberichten zal zijn! Wie weet......

E.R.

Losse Schakels

Pachters De Here heeft het land Kanaän de Israëlieten niet cadeau gedaan maar verpacht. Toen Hij dat land voor hen ontruimde en het hun inruimde, heeft Hij van Zijn eigendomsrechten geen afstand gedaan. Ná en voor gold: de aarde is des Heren mitsgaders hare volheid. Palestina was daarvan niet uitgezonderd. Hoe de Here deze waarheid bij Zijn volk wakker hield? Door van hen een jaarlijkse pachtsom te eisen: ze moesten een tiende gedeelte van de opbrengst aan Hem afstaan. Dat was niet nodig om Zijnentwil maar om Israëls wil. Er moest een band blijven en elk jaar, bij het binnenhalen van de oogst, werd die aangehaald. Zo kon Israël God in elk geval niet vergeten.

Gehandhaafd Recht De Here Jezus heeft in een van Zijn gelijkenissen op deze inzetting Gods teruggegrepen. Het was in de gelijkenis van de pachters van de wijngaard. Ze waren de verhouding niet vergeten, die pachters, maar ze was hun niet aangenaam. En dat niet alleen, maar het ging van kwaad tot erger met hen: de gezindheid werd boosaardig overleg, en dit overleg werd tot misdaad. De knechten en rentmeesters — gezanten van de Eigenaar — werden mishandeld en tenslotte zetten ze hun kwade gezindheid om in de grootste zonde: ze doodden de zoon van de Bezitter. U weet wel dat deze gruweldaad de Eigenaar geen aanleiding gegeven heeft om de wijngaard maar als verloren te beschouwen. Neen! Hij handhaafde Zijn recht met onverbiddelijke gestrengheid: de mannen, die Zijn rechten hadden afgewezen en dat op de meest brute wijze, kregen allen de doodstraf. En de wijngaard werd aan andere pachters verhuurd.

Deelgenoten Zijn de verhoudingen nu nog zo als boven kort is aangegeven? Niet helemaal. De pachters zijn door zonen vervangen. Wij zijn Gods mede-arbeiders en mede-bezitters: „kind al het mijne is het uwe". Dus nu krijgt God volledig het Zijne? Van bezitsspreiding is ook nu geen sprake, wel van bezitsvermeerdering. U zoudt denken dat we nu, levende in een mooiere verhouding tot God niet meer pachters maar kinderen — alles vlot loopt. Zijn ons tienden voorgeschreven? Is er een pachtsom vastgesteld? Neen! Het ware geheel in strijd als we daarmede begonnen.

Op nieuwe Basis Waarom deze nieuwe basis gelegd? Was het niet gemakkelijker en ook secuurder wanneer ook in het Nieuwe Verbond een bedrag was vastgesteld? Dat zal niet ontkend worden, maar het zou een breuk betekenen in onze verhouding tot God. Hoe zou het peil zakken! Hoe zouden we zelf de zoonsgestalte verliezen en degenereren naar de knechtsgestalte! Misschien zijn we arm genoeg aan eergevoel om dat maar — al is het ook heimelijk — te wensen. Heeft Bunyan niet gewenst dat hij op kleiner leest geschapen was? Het is geen gemakkelijke zaak een mens te zijn. Weet iemand die pleit: ik ben ook máár (!) een mens, wel dat hij zegt? En het is beslist gemakkelijker een (gewoon) mens te zijn dan een wedergeboren mens. Toch weigert God ons te laten zakken: voor het hoogste bestemd, zullen we, hoeveel pijn en strijd het ook kost, voor die bestemming gevormd worden.

Géén Hoogteverlies We moeten ons als gemeenten van gelovigen handhaven op het levenspeil van het Nieuwe Verbond. We hebben wel eens staan glibberen, waren haast uitgegleden en hadden elkander onder de wet gesteld: zoveel opbrengen. Maar inplaats dat ons ware innerlijk dan openbaar geworden was, ware het gecamoufleerd door opbrengsten die waren afgedwongen „met meerderheid van stemmen" — echt „democratisch" natuurlijk. Want zo zijn we wel: we voorzien ons in zulke gevallen wel met doekjes voor het bloeden. De soliditeit van de wet hadden we haast gesteld boven de vrijmacht der genade. God is niet meer onze Pachtheer. Misschien (misschien) gaf de wet meer voordeel maar we werden niet openbaar naar onze werkelijke geestelijke toestand. Vergeten we nimmer, broeders! het gaat niet om het onze, maar om ons! Wij moeten onszelf aanvaarden als zonen Gods, geroepen tot vrijheid, als mede-arbeiders en deelgenoten van het Rijk.

Géén Hoogtevrees Toen Petrus hoogtevrees begon te krijgen begon hij te zinken. Als de gemeenten door deze vrees bevangen worden, gaat het haar als Petrus. Door de blik op Christus gericht te houden kunnen we het aan christen te zijn, te wandelen, waar men niet kán wandelen. Laat ons de bijbelcritici daarin maar niet tegenspreken: het kán niet: wandelen in nieuwheid des levens — er echter in één adem aan toevoegen: en tóch gebeurt het.

Het is geen fraai geluid als onder de wedergeborenen veel over geld gesproken wordt — n.l. dan als dit geschiedt omdat er onder hen niet veel gegeven wordt. Deze en gene Synode laat zo om de paar jaar een wekstem uitgaan tot de aangesloten kerken om de predikantstractementen op verantwoord peil te brengen. Nu, ons trage vlees heeft zo'n wekstem wel eens nodig en gelukkig als ze dan ook weerklinkt, en gehoor vindt. Maar is het wel nodig voor eerlijk denken? Ik bedoel: eervol denken? Hebben we ook in geldzaken onze eer niet op te houden — dat is de eer van de naam des Heren. Het kan nodig zijn in bepaalde gemeenten een uiteenzetting te geven, van wat in deze zaak gedaan behoort te worden. Nevelen moeten gescheurd worden en luxe behoeven onze gemeenten hun voorgangers niet te offreren. Maar iedere huisvader weet wel, wat in de tijd waarin hij mét zijn voorganger staat, een huishouden kost, en wat hij voor zichzelf nodig heeft moet hij de voorganger geven — overeenkomstig diens positie. Aan hem als voorganger stelt het leven in enkele opzichten eisen, die het niet stelt aan iemand, die deze plaats niet inneemt. Men houde daarmede rekening. Wanneer alle gemeenten hun eer en vrijheid als gemeenten van Christus zich nu goed indenken en daarnaar handelen, dan blijven we op de e.k. en elke volgende Algem. Vergadering verschoond van vermoeiende praterij over een zaak, waarover geen discussie gevoerd behoorde te worden.

Houden we toch van beide kanten onze eer en adel als gemeenten van Christus hoog.

L.

KRONIEK

Uit eigen land

Koppensnellers, een rectificatie

Wie de Kroniek van verleden week heeft gelezen, zal zich met de schrijver hebben afgevraagd, wat de ondertitel „Verkiezing en verwerping, in verband met Israël" te maken zou kunnen hebben met wat er in die Kroniek te lezen stond. Komt men bij het volgende artikel, De Bijbel van binnen, dan vraagt men zich af, wat de ondertitel „Uit kerk en wereld" met de inhoud van dat artikel te maken heeft.

De oplossing is ontstellend eenvoudig: ter drukkerij moet iemand de merkwaardige sport der koppensnellerij hebben beoefend. Hij vond, dat de schrijvers hun ondertitels verkeerd hadden gekozen en dat zij en de lezers er mee gediend waren, wanneer die ondertitels werden verwisseld. En voegde de daad bij de gedachte. Want wij leven in een land met vrijheid van drukpers.

Zo wordt het lezen van ons blad tot een bezigheid vol kleine verrassingen! Voor lezers en schrijvers!

Wat kerken kosten

In het Centraal Weekblad ten dienste

van de Geref. kerken vonden we de volgende beschouwing over de kosten van een kerk:
In 1959 kwamen in de Gereformeerde kerken 25 nieuwe bedehuizen tot stand. Dat is verhoudingsgewijs aanzienlijk meer dan in 1958, toen er slechts 15 nieuwe kerken gereed kwamen. Aldus heeft de heer C. H. v. d. Berg berekend in een overzicht dat hij gaf in het orgaan van het Landelijk Verband van commissies van beheer, „Administratie en Beheer".
Uit de verdere becijferingen van de heer v. d. Berg blijkt dat de bouwkosten der nieuwe kerken — voor zover die kosten bekend werden gemaakt — in 1959 gemiddeld per zitplaats *f* 885 en in 1958 *f* 795 bedroegen.
Deze kosten worden vanzelfsprekend sterk beïnvloed door het al of niet moeten kopen van de grond. Wordt een kerk gebouwd op een terrein dat reeds vele jaren eigendom is, dan wordt de prijs van de grond vaak bij de berekening van de bouwkosten buiten beschouwing gelaten. Moest de grond nog wèl worden gekocht, dan valt een belangrijk verschil op te merken tussen de prijzen die daarvoor in de éne of in de andere gemeente moesten worden betaald. Zo constateerde de heer v. d. Berg een geval waarin met de aankoop van de grond alleen reeds een uitgave van meer dan *f* 100.000,— was gemoeid.
Bij een gemiddelde van 622 zitplaatsen per nieuwe kerk in 1958 en van 522 zitplaatsen in 1959, kan worden uitgerekend dat er in het eerstgenoemde jaar in de Gereformeerde kerken voor een totaal van *f* 7.400.000,— en in 1959 voor *f* 12.500.000,— aan de kerkbouw is besteed.

Het probleem van de opneming van buitenkerkelijken

Hervormd Nederland ontleent enkele gegevens aan een verslag van het Bijzondere Kerkewerk van de Herv. Gemeente in Den Haag, waaruit het probleem van de opneming van buitenkerkelijken in de gemeente naar voren komt. We nemen er hier iets van over, omdat we geloven, dat met name onze grote gemeenten dit probleem ook wel kennen.
Uit het verslag van het Bijzonder Kerkewerk der Hervormde gemeente te 's-Gravenhage over de periode augustus 1958 tot juli 1959 blijkt dat men nog altijd met 't probleem zit van de drempel die „genomen" moet worden wanneer buiten-kerkelijken zich bij de kerk gaan aansluiten. Hoezeer zij ook gegrepen kunnen zijn door de prediking van het evangelie, zij kunnen niet inzien hoe dit instituut met zijn „uit-de-tijdse gewoonten en hebbelijkheden" organisch en logisch moet voortvloeien uit de ontmoeting met het evangelie van Jezus Christus zoals zij die zelf hebben ervaren.
Het verslag vermeldt, dat een parochiale uitweg wel meermalen overwogen werd, maar dat een dergelijke oplossing enkele grote bezwaren heeft. Ten eerste zou de structuur der parochie, vergeleken bij de wijkgemeenten, zo revolutionair moeten zijn, dat er grote spanningen verwacht kunnen worden met de bestaande institutaire gewoonten en rechtsregels. In de tweede plaats zou het pastoraat van de para-parochie de predikant voor het Bijzonder Kerkewerk zo gaan opeisen, dat hij aan zijn eigenlijke opdracht onttrokken zou worden.
De Commissie bekent voor het probleem vooralsnog geen oplossing te weten.

Een schip met een kerk aan boord

Op 28 januari is in Hamburg voor N.V. Houtvaart, Directie Vinke en Co., Rotterdam, het motorschip „Rotte" van stapel gelopen. Dit is het eerste schip van de Nederlandse koopvaardij, dat zal worden uitgerust met een uitsluitend voor dat doel bestemde scheepskerk.
Bij de stapelloop heeft een der directieleden van de rederij een rede uitgesproken, waarin hij onder meer zei: „Het doel van deze scheepskerk is: ten eerste, het tijdens de vaart mogelijk maken van de kerkdienst op zondagmorgen; ten tweede, het mogelijk maken van bijeenkomsten met een liturgisch karakter op gewone weekdagen; ten derde, getuigenis geven van het christelijk geloof en van de verbondenheid der christenen in de havens die het schip aandoet".
De beide koopvaardijpredikanten ds K. S. G. Zijlstra (geref.) en ds J. W. Schokking (herv.) hebben zich evenals de koopvaardijpastoor P. Koevoets van de rooms-katholieke kerk te Rotterdam bereid verklaard om deze scheepskerk, in volledige samenwerking tot haar recht te doen komen.

Uit Herv. Nederland

Luthers of luthers?

De Evangelisch-Lutherse kerk heeft een consensus of overeenkomst met de Ned. Herv. kerk inzake het Avondmaal, op grond waarvan, als ik mij wel herinner, wederzijdse intercommunie mogelijk is geworden. Dit schijnt bij sommige lutheranen niet in goede aarde te zijn gevallen en het blijkt nu, dat de lutherse gemeente te Antwerpen zich als kampioen van de zuiver lutherse traditie wil gaan opwerpen. Zelfs lijkt het er op, dat een actie op touw zal worden gezet tot verzameling van alle goed-en-zuiver-lutherse krachten.
Men wil voor alles luthers blijven; geen verbintenissen met andere kerken, geen consensus, alleen maar luthers. Want luthers is Luthers.
Het Evangelisch-Luthers Weekblad schrijft zeer uitvoerig hierover. De Antwerpse lutheranen hebben er niet over te klagen, dat hun zuiverheidsstreven door de redactie van het officiele synodale orgaan geen recht wordt gedaan. Ik heb beslist bewondering voor de redactie, die — zonder één ogenblik onbroederlijk te worden — in alle uitvoerigheid 't Antwerpens kerkblad citeert. Dat getuigt van een breedheid van visie, die goed doet.
Een beetje moraal zit er voor ons ook wel in. 't Is ook onder ons geen onbekend verschijnsel, dat wij voor alles Baptist willen zijn. Dat wij Baptist willen zijn is niet erg; dat we ons voor onze overtuiging en beginselen niet schamen is prijzenswaardig. Maar **voor alles** Baptist? Dat lijkt met niet erg bijbels!

J.R.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia (I)

Ter inleiding.

Wij willen met elkander in enige artikelen nagaan, die plaatsen die in het boek Zacharia o.i. wijzen naar Christus. Ook deze Schrift getuigt van Hem. Het gehele O.T. bevat Christus-getuigenis, zoals ons de Heere Zelf heeft geleerd. In de wet van Mozes, en de Profeten en Psalmen (de 3 delen waarin het O.T. wordt verdeeld) is van Hem geschreven.

Dat wil niet zeggen, dat nu iedere text zulk een getuigenis van Christus moet bevatten. Er bestaat een gevaar, dat men overal Christus wil vinden en dan in de text inlegt, wat er in werkelijkheid niet in zit. Wij houden ons nu alleen bezig met het boek Zacharia, en zullen andere texten slechts dan bespreken, zover ze nodig zijn tot een recht verstaan van de plaatsen in ons boek. Wij treffen in Zacharia aan: gezichten, handelingen, die profetisch zijn, typen en ook gedeelten, die naar de verre toekomst op de eindtijd wijzen.

De verschillende texten die op Christus wijzen kunnen we in rubrieken samenvoegen. Er zijn er die van Christus getuigen, waarbij Hij genoemd wordt de Engel des Heeren, andere hebben betrekking op het lijden van Christus en de gevolgen daarvan, weer anderen getuigen van Zijn koningschap. Er zijn ook „typische" texten, waarbij o.a. Zerubbabel, Jozua de Hoge Priester en vooral ook de Herder op Christus wijzen.

Wij maken nu nog enige opmerkingen over het boek Zacharia in het algemeen. Het boek bevatte allereerst een boodschap voor hen, die terugkeerden uit de babylonische ballingschap. Het land was verwoest door den vijand. Het boek Nehemia geeft ons verdere informaties over de

puinhopen van Jeruzalem. De tijd was aangebroken, waarop het huis des Heeren moest herbouwd worden. De profeet Haggaï gaf een eerste stoot, maar 't schijnt dat hij niet krachtig genoeg heeft gesproken.
De Heere zendt Zacharia, opdat de tempel herbouwd wordt.
Vooral in de hoofdstukken 1-8 (het eerste gedeelte van het boek), spreekt Zacharia bemoedigende woorden, die moeten dienen om de herbouw van de tempel te stimuleren. Daarbij blijft de profeet niet staan. Er is meer in zijn boodschap, dan alleen de herbouw van een tempel van steen. Hij wijst ook heen naar de tijd waarop de Messias zijn volk zal reinigen van alle ongerechtigheid; naar een loutering, die door de grote verdrukking — waarvan Jeremia, Daniël en ook de Heere Zelf in Zijn profetische rede gesproken heeft, — tot stand zal worden gebracht.
Er zijn in Zach. texten, die naar de geestelijke dingen heenwijzen, zoals woorden over „de geopende fontein" tegen alle onreinheid, over de „Geest der genade en der gebeden" die zal worden uitgestort. Het volk Israël zal gereinigd worden, God gebruikt daarvoor de Israël vijandige volken „want Ik zal alle Heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen", (14 : 1) doch daarna zal Hij Zich met grote ontfermingen keren tot Zijn volk, het redden uit de benauwdheid. „Het (volk) zal Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren; en Ik zal zeggen: het is Mijn volk, en het (volk) zal zeggen: De Heere is mijn God" (13 : 9).
Dan zal Israël tot zegen worden voor de overige volken.
„En het zal geschieden, gelijk als gij o huis van Juda! en gij o huis Israëls! geweest zijt een vloek onder de Heidenen, alzo zal Ik ulieden behoeden, en gij zult een zegening wezen" (8 : 13). Dan zullen vele volken den Heer der heirscharen zoeken. „Het zal te dien dage geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der Heidenen, grijpen zullen, ja de slip grijpen zullen van één Joodsen man, zeggende: wij zullen met u gaan; want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is.

Onze profeet wijst hem naar de komst van het koninkrijk Gods, naar het vrederijk, waarin geen plaats meer is voor strijdwagens en strijdboog. Zijne heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde. (9 : 10). Wij houden ons niet bezig met vragen, die betrekking hebben op het auteurschap, de kwestie of het boek in zijn geheel van Zacharia afkomstig is (er zijn er die de hoofdstukken 9-14 aan een ander auteur toeschrijven), maar beëindigen dit inleidend artikel, met u het „menu" aan te bieden, d.w.z. te vermelden, welke onderwerpen D.V. zullen volgen.

Wij houden ons er dan aan, dat het gehele boek van Zacharia is, al is het waar, dat in de hoofdstukken 1-8 de naam van de auteur en ook meerdere data genoemd worden, wat niet het geval is bij de hoofdstukken 9-14. Hierbij wil ik gaarne doorgeven, wat Prof. Lamorte eens schreef in de Etudes Evangeliques „het eerste deel, dat gedateerd is en van de naam voorzien, zou van Zacharia zijn; het tweede deel, dat geen data heeft en anoniem is, zou niet van hem zijn. Dat is de manier van werken van de moderne bijbelkritiek. Maar waarom wil men dat een bijbelschrijver honderd maal in zijn boek zijn naam, en verschillende data herhaalt? Zou men er ooit aandenken zoiets van een auteur uit onze tijd te vragen?"

De onderwerpen zullen dan zijn: 1°. Jezus Christus als de Engel des Heeren, 2°. Zerubbabel als type van Christus, 3°. Het lijden van Christus (de Herder en Zijn loon, de Doorboorde, de Herder geslagen en de schapen verstrooid en ten slotte: Jezus Christus als de Koning daaronder valt dan: de kroning van Jozua, de komst in Zijn Koninkrijk en de aanbidding van den Koning in Zijn rijk.

Mogelijk volgt daarna nog een samenvatting. Het is mijn wens, dat deze bijbelstudie den lezers zal aansporen ook zelf meer de bijbel te lezen en te bestuderen. Dit toch is noodzakelijke voorwaarde voor geestelijke groei. Zonder ons te voeden met het Woord, kan slechts een slap christenleven verwacht worden. Met een variatie op Psalm 1 zouden we kunnen zeggen: Welgelukzalig is de man, wiens lust is in des Heeren Woord, en hij overdenkt Zijn woord dag en nacht, hij zal zijn als een boom geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd.
(Wordt vervolgd). D. S.

BROKSTUKKEN

Herinnert U zich nog hoe de engelen in de kerstnacht spraken over vrede op aarde bij mensen des welbehagens?
Dat is een prachtig mooie uitspraak, maar wie zijn die mensen des welbehagens?
De oude Adam, zoals hij leefde na de zondeval, zeker niet. Hem heeft God afgekeurd, buiten het paradijs gesteld en aan de dood toegewezen. En met die oude Adam zijn ook U en ik, zoals we van nature zijn, afgekeurd en afgewezen. God heeft geen welbehagen in ons **zoals we zijn.** Maar God heeft wel een welbehagen in ons, zoals we **kunnen worden!**

Een architekt reisde eens in de vacantie met een vriend naar zijn geboortedorp. Daar stond nog het ouderlijk huis, waarin hij vroeger geboren was en zijn jeugd had doorgebracht. Het was altijd een pracht van een huis geweest met een grote, goed onderhouden tuin, en zijn verwachtingen waren daarom hoog gespannen.

Maar hoe groot was de teleurstelling toen ze eindelijk voor het oude huis stonden. Het was in andere handen overgegaan, die niet zorgzaam geweest waren en er niets aan gedaan hadden. De tuin was in één woord een verschrikking en het huis zelf verveloos, vervallen en door allerlei kleine veranderingen steilloos geworden. „Is dat nu het mooie huis, waarvoor je die lange reis gemaakt hebt", zei de vriend?
De architekt zelf stond met tranen in de ogen het hele geval aan te kijken. De aanblik van zoveel vervallen schoonheid deed hem ontzettend pijn en toch kon hij er niet zonder meer van scheiden. O die bewoners! Hoe konden ze!

Hij ging in het gras zitten en sloot zijn ogen. Hij was nu weer de architekt, die dromen droomde. In zijn verbeelding zag hij, hoe het huis worden kon, als hij er timmerlieden, schilders en behangers in zette. Hij wist, welke veranderingen en reparaties er gebeuren moesten, om de oude schoonheid weer te voorschijn te roepen. En toen hij weer opstond, straalde zijn gezicht. Hij keek nu niet meer naar het huis, zoals het w a s, maar zoals het w o r d e n zou, als hij er zijn gaven en krachten op beproeven mocht.
„Ik koop dat huis", zei hij tegen zijn vriend, die hem voor gek verklaarde. Maar toen deze een jaar later weer kwam kijken, zag hij in werkelijkheid, wat zijn vriend destijds reeds in zijn droom aanschouwd had: een drôômhuis, geweldig!

Op deze wijze heeft God de wereld lief. Niet de wereld, zoals hij is, maar de wereld zoals hij worden gaat, door het werken van de Zoon.
En zo ook heeft God een welbehagen in de mens. Niet in de mens, zoals hij is, maar in de mens, zoals hij worden kan, als Hij er Zijn krachten op beproeven mag.
Het gaat God om de eindgestalte die we verkrijgen zullen door het grote Verlossings- en heiligingswerk van Jezus Christus.
Als God ons aanziet, zoals we zijn, schreit Hij bij wijze van spreken.
Maar als Hij ons aanziet, zoals we eenmaal zullen zijn, lacht Hij een vreugdelach. Het zal weer goed worden.
En zoveel vertrouwen heeft God in het het werken van Zijn Zoon, in het verlossingswerk van Golgotha, in de herscheppende werkzaamheden van de Heilige Geest, dat Hij deze nieuwe, wederomgeboren mensen, die zich deze grote veranderingen willen laten welgevallen, uitverkiest om de Bruid te zijn van Zijn enige Zoon.

Wat w ij moeten doen is: Jezus de sleutel geven van onze uitgeleefde, vervallen levenswoning, opdat Hij die kan uitbreken en veranderen.

Dat gaat doorgaans gepaard met veel stof en gruis en zaagsel, maar het eindresultaat zal wonderlijk mooi zijn. „Eenmaal zullen we aan Jezus gelijk zijn"!
Bij de doop van Jezus door Johannes heeft

God gezegd, dat Jezus de mens van Zijn welbehagen was. Op de berg der verheerlijking heeft Hij die uitspraak herhaald. De tweede Adam is de mens van zijn welbehagen.
De grote architekt, God de Vader, droomt zijn dromen over onze vervallen levens. Zó kunnen ze worden, als Zijn eigen Zoon. En zo ook kan Hij ons ontvangen in Zijn eeuwig Koninkrijk.
Zo kunnen ook U en ik mensen zijn van Gods welbehagen. Als we n.l. Jezus toelaten in ons hart om er Zijn herscheppende arbeid te verrichten.

* * *

Een amerikaans tijdschrift vertelde een gesprek dat een dokter hield met een van zijn vrouwelijke patiënten.
Dokter: Waarom hebt U dat kalmerend middel niet doorgebruikt, dat ik U had voorgeschreven?
Patiënt: De laatste keer dat ik het gebruikte, merkte ik dat ik vriendelijk was tegen mensen waar ik anders helemaal niet tegen wou praten."

* * *

Katherine Anne Porter heeft gezegd dat men liefde moet leren, steeds maar weer leren en nog eens leren. Haat hoeft niet geleerd te worden, die wacht er alleen maar op dat hij wordt opgewekt.

Alleen Jezus kan ons leren, waarachtig lief te hebben. Alleen hemelse krachten kunnen het hart zodanig veranderen, dat het waarlijk liefhebben kan. Het meeste, wat wij liefde noemen, mag die naam niet dragen. Doorgaans verdwijnt die liefde al bij één kleine trap op onze zere teen. De echte liefde echter gaat daardoor niet onder, maar ontwikkelt des te grotere krachten en energieën om de ander vast te houden of terug te winnen.
Denk aan het Kruis. H .v. d. Werf.

NADER BEZIEN

Wat is dopers ?

In „De Gereformeerde Kerk", een hervormd weekblad, behandelt prof. dr. G. P. van Itterzon de hem voorgelegde vraag: kunnen we de niet-meelevende lidmaten niet beter schrappen? Op deze vraag antwoordt de hoogleraar o.a.:

„Onze vaderen hebben nooit gestreefd naar een „zuivere" kerk, wel naar een „ware" kerk. Men weet, dat onze geloofsbelijdenis de tegenstelling maakt van ware en valse kerk, niet die van zuivere en onzuivere. De laatste tegenstelling is dopers en leidt tot de verschraling van de kerk tot een gemeente van gelijkgezinde getrouwen".

Prof. van Itterzon beantwoord de gestelde vraag ontkennend:
„zuivering der verhoudingen zal alleen tot resultaat hebben dat een kleine meelevende kern overblijft en dat men zich van de gehele rand ontdoet: Maar wat dan? Zijn wij dan van hen af?"

Wat we hier nader wensen te bezien is de opmerking, dat de tegenstelling zuivere en onzuiver kerk dopers zou zijn. Men bedoelt met de woorden zuiver en onzuiver een zedelijke kwalifikatie. De zuivere gemeente is die waar de leden van die gemeente aan de hoogste zedelijke eisen voldoen; m.a.w. dopers zouden perfektionisten zijn!
Deze hardnekkige „legende" wensen we met de meeste klem te bestrijden. Natuurlijk, het perfektionisme heeft ook de dopers invloed gehad; maar, het calvinisme is van tijd tot tijd evenmin daar aan ontkomen: het engelse (en amerikaanse) puritanisme is van gereformeerde oorsprong! Nee, de tegenstelling van zuivere en onzuivere kerk is beslist niet exklusief dopers!
Het is wèl dopers wanneer aan de leden der (ware) gemeente de eis van waarachtig geloof wordt gesteld. **„Deze eisch is het onderscheidende kenmerk van de doopersche bewegingen gebleven"**, (Berkhof).
Waar deze eis niet gesteld wordt kan waarschijnlijk **wel** een orthodoxe kerk ontstaan, een kerk die voldoet aan de omschrijving der ware kerk in de nederlandse geloofsbelijdenis, maar **niet** de gemeente, die in het Nieuwe Testament Lichaam van Christus wordt genoemd.
Dat is het doperse standpunt. En, geloven we, ook het bijbelse maar, helaas, legendes hebben een taai bestaan!
v .D.

Gesprek met Lezers

Br H. J. G. te A.-W. Vriendelijk dank voor Uw (late reaktie! U bent dus van mening, dat Zach. 8 : 5 een voorzegging is van het Millennium, het duizendjarige rijk. Dus bent U het niet eens met onze uitleg van deze tekst, zoals wij die gaven in het artikel „Op straten van goud kun je niet leven", in de rubriek Het Wegwijzende Woord van 18 december j.l. U merkt op, dat wij het millennium en de nieuwe aarde niet voldoende uit elkander houden, vandaar deze door U pertinent onjuist geachte uitleg.

Vooropgesteld zij — en dat stemt U ons in Uw schrijven toe — dat het in Zach. 8 : 5 **allereerst** gaat om de wederopbouw van het — zoals U zegt — „oude Jeruzalem" ná de terugkeer van de Joden uit de ballingschap. Deze verlossing vindt dan (we citeren Uw brief): **„zijn hoogtepunt in de verschijning van Christus, want, Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg. Deze komst des Heren in het Millennium heeft de nationale rouw ten gevolge en zij zullen Hem aanschouwen dien zij doorstoken hebben, Zach. 12. 10. 14".**

Zelfs wanneer we er van uit gaan, dat deze konstruktie van het millennium juist is, dan nòg is er in Zach. 8 : 5, dachten we, voldoende ruimte om te denken aan het nieuwe Jeruzalem van Openb. 21. Dat er oude mannen en vrouwen op de pleinen van dat Jeruzalem zullen zitten, ieder met een stok in de hand vanwege zijn hoge leeftijd, behoeft toch niet persé een teken van gebrekkigheid te zijn? Het kan óók het teken zijn van de waardigheid der ouderdom! Het gaat om de „tegenstelling" van, enerzijds de ouden en anderzijds de spelende kinderen in dat Jeruzalem. Maar in het nieuwe Jeruzalem funktioneren de leeftijden, de generaties **niet** als tegenstellingen!
Het gaat in Zach. 8 : 5 om het messiaanse Heil. Dat Heil achten we volkomener dan het door velen veronderstelde duizendjarige rijk, dat, naar ons verstaan van de Heilige Schrift, nooit meer dan een vóór-phase van dat volkomen messiaanse Heil kan zijn: van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde! Daar komt nog bij, dat het gegeven van het millennium ons in het geheel van de toekomst der gemeente beslist niet helemaal helder is — dat willen we wel bekennen — terwijl we daarentegen wel van ganser harte overtuigd zijn van de komst van **het** Rijk Gods op een nieuwe Aarde, een Rijk dat in ieder geval niet afgemeten kan worden met jaren, maar is van eeuwigheid tot eeuwigheid! Daarom verkondigen we niet wat ons onzeker is, maar dat waarvan we volkomen zekerheid hebben!

Dat Israël in deze verwachting een bepaalde rol speelt wordt ons ook hoe langer hoe meer duidelijk, al zou het alleen reeds deze zijn: het huidige (nationale) Israël leert ons hoe reëel en konkreet de bijbelse toekomst verwachting is; dat het in de toekomstverwachting der gemeente, evenals in die van Israël, gaat om déze planeet die God de kinderen der mensen tot woning heeft gegeven, om: de Aarde die des Heren is, en haar volheid, de wereld en die daarop wonen (Ps. 24).

En dat was de boodschap die we onze lezers in een wegwijzend woord willen doorgeven: het nieuwe Jeruzalem is léébaar, er zullen op de pleinen der stad jongens en meisjes zijn die daar spelen!

Br J. S. te T. A. U leest „nader bezien” in het algemeen met genoegen (dank), maar dat van 29 januari j.l. las U met ongenoegen: U bent het er op geen stukken na mee eens, dat wij ten aanzien van allerlei vredesaanbiedingen, of ze nu van Oost of West komen, alleen maar bij de pakken kunnen neerzitten, omdat we enerzijds tòch geen vinger in de pap hebben en anderzijds in een slop van wantrouwen en angst zouden zijn terecht gekomen.
U hebt gelijk, wanneer U tenminste de ironiserende toon van het betreffende „nader bezien” niet hebt kunnen beluisteren. Voor sommigen kwam die toon duidelijk door, voor anderen — blijkens Uw opmerkingen — kennelijk niet. Waarschijnlijk zijn we te onduidelijk geweest.
We hebben alleen de moedeloosheid, als men wil: het défaitisme van onze tijd willen benadrukken.
Maar, nogmaals, U hebt wat dat betreft gelijk: christenen mogen zich niet laten ontmoedigen. Zij hebben, ongeacht het „sukses” en de gevolgen, hun getuigenis te geven. Dat getuigenis is: tégen bewapening en oorlog, omdat het 't getuigenis vóór Christus is. Of men als christenen nu ook maar èlk ontwapeningsvoorstel, waar het ook vandaan komt, moet ondersteunen? Wij vertrouwen hen die „vrede, vrede” roepen niet zo erg....
En, daar hebben „ze” het ook wel een beetje naar gemaakt, dachten we.
„Ze” zijn, ondanks gradueringen, dan ook allemaal gelijk: Hongarije, Suez, Tibeth, Algerije. Helaas! v.D.

Uit ons Unie-Bureau

Mag ik nog eens de aandacht der gemeenten vragen voor de komende Algemene Vergadering? Juist met het oog op de verkiezingen! Vooral ook de raden onzer gemeenten moeten hier dus wel even goed op letten. Want er moet n.l. nog een ontstane vacature vervuld worden, doordat Ds D. Slort te Apeldoorn het lidmaatschap van de Commissie voor de Opleiding beëindigt in verband met zijn docentschap aan ons seminarium. Ds D. Slort stelt zich dus niet herkiesbaar. De gemeenten doen dan ook goed zich te beraden wie nu in zijn plaats lid van de C. v. d. O. moet worden. Kandidaten moeten reglementair vóór 24 maart gesteld zijn. De kandidaatstelling gaat naturlijk wel vergezeld van een schriftelijke bereidverklaring van de kandidaat.

Weet U nog voor welke functies ook nog een kandidaat gesteld moet worden? Voor voorziter van de Alg. Vergadering en voor redakteur van De Zaaier (Ds S. Zijlstra is aftredend en niet herkiesbaar).
Ook in de andere functies kunnen kandidaten gesteld worden, doch de aftredenden zijn herkiesbaar. Dit betreft bij de E.C.U. Ds W. Harkema, bij de U.Z.C. Ds H. Sikkema, bij De Christen alle 5 redakteuren, en bij De Zaaier de overige 3 redakteuren.
Maar in elk geval moet er dus wel een kandidaat komen in elk van de 3 eerst genoemde functies: lid van de C. v. d. O. (vacature Ds D. Slort), voorzitter van de Alg. Vergadering en redakteur van De Zaaier (vacature Ds S. Zijlstra).
En ik weet, dat ook deze zaken Uw belangstelling hebben en dat U ze daarom zorgvuldig en met wijze welwillendheid behartigt!

T. JANSMA

AMSTERDAM-Centrum.
Zondag 7 februari was het een feestdag voor de gemeente Amsterdam-Centrum. Een vader en zijn zoon stonden in het doopvont. De zoon, omdat de Heer hem tot de doop had geroepen, hij deze roep hoorde en wilde gehoorzamen.
De vader, ds Bakker, blij en dankbaar dat hij zijn jongste zoon Maarten, een hoofd boven hem uitstekend, mocht onderdompelen ten teken van het met Christus begraven worden en opstaan.
Ds Bakker wees erop dat het niet gaat om het in de hoogte steken van eigen opvattingen, maar om het bekend maken van de weg des Heren.
Naast deze vreugde was er ook droefheid.
Ten huize van haar kinderen te Amstelveen overleed op 71-jarige leeftijd de weduwe Harmke Wieringa-Schuur. Zij werd ter aarde besteld te Kropswolde.
Op 82-jarige leeftijd stierf te Wormerveer, eveneens ten huize van zijn kinderen, broeder Berend Brouwer. De begrafenis had plaats te Hoogezand.
Beiden waren bereid hun Heer en Heiland te ontmoeten. Kr.

NIEUW-WEERDINGE
't Is al weer enkele maanden geleden dat we op deze plaats wat van ons lieten weten, maar nu onze eindredacteur zo dringend „gemeenteberichten” vraagt, wil ik hieraan gaarne voldoen.
De gemeente is dankbaar, dat zij thans weer een voorganger heeft en onder de bezielende leiding van Ds v. Wier gaat de arbeid hier geregeld door.
De zondagmorgendiensten worden zeer goed bezocht, ook door mensen buiten de gemeente.
27 januari hadden we onze jaarvergadering en uit de verschillende verslagen bleek, dat 1959 ook voor ons een gezegend jaar was geweest.
Een zuster, die geruime tijd buiten de gemeente had geleefd, werd weer opgenomen en een jonge zuster deed belijdenis en werd zondag 7 februari gedoopt. Na de doopdienst, die door velen werd bijgewoond, vierden we 't Avondmaal en werden beide zusters door een van onze ouderlingen hartelijk welkom geheten.
Zondag 14 februari vond de bevestiging plaats van een ouderling. Ook voor deze dienst was een grote belangstelling en met aandacht werd geluisterd naar de ernstige prediking.
Tenslotte de mededeling dat ook hier een fonds werd gesticht voor de bouw van een verenigingsgebouw in de uitbreiding hier ter plaatse. H. d. J.

Vervolg op pag. 8

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE
Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.50	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . - 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer . . . . . . - 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 jaar geleden:

„... Bij eene vroegere gelegenheid maakten wij melding van de welwillendheid van het Edel Achtb. Bestuur dezer stad, dat ons op ons verzoek een schoollokaal in eene achterbuurt afstond. Wij vingen den arbeid daar aan door het houden van Zondagschool. Al spoedig bleek het noodig die in twee klassen te verdeelen, en het gaat goed. Nu eenige weken geleden openden wij voor de volwassenen op Zondagavond van 8-10 in diezelfde school een Zondagavond-Bijeenkomst en.... wij slaagden boven bidden en danken. Het getal bezoekers klimt elke week, zoo zelfs, dat er Zondag 1 Febr. circa 140 in getal waren, zoodat er zitplaatsen en kop- en schoteltjes te kort waren.
De inrichting dezer bijeenkomst is als volgt: de bezoekers zitten rondom tafels; de vergadering wordt geopend met Psalmgezang en gebed; vervolgens worden de Sanceyboekjes (die wij ons daarvoor aanschaften) rondgedeeld en een lied gezongen; dan leest de voorganger een klein gedeelte uit de H. Schrift en spreekt naar aanleiding daarvan een kort woord; te 9 uur is de pauze, dan mag er gerookt worden en wordt aan de aanwezigen koffij en koek gepresenteerd; zoo nu en dan zingt de vergadering weder een Sancey-lied afgewisseld door een opwekkend woord, het voorlezen van eene of andere geschiedenis door onderscheidene broeders, zoo brengen wij de avond gezellig en gezegend door, terwijl wij biddende vrucht verbeiden op deze arbeid des geloofs. Teneinde genoegzame zitplaatsen te hebben, begaven de broeders zich naar den houthandelaar om planken, gebruikten de vredekerk voor timmerschuur en fabriceerden nieuwe banken, ook werd besloten 100 kopen schotels aan te schaffen ter grootte als in koffijhuizen in gebruik zijn. Een kleine serafine zou ons hier bij den zang zeer te pas komen....”.
(Uit een gemeentebericht van Sneek, „De Christen” 15 februari 1885).

Wij reizen met elkander

Samenwerking maakt ons leven zinvol!

Een serieus verhaal:

„Deze week ben ik toch zo druk geweest"!

„Hoe zo"? vroeg ik.

„Maandag j.l. was ik in Winschoten en heb daar de voorganger geholpen in zijn arbeid".

„Tjonge", antwoordde ik, „dat was een eind uit de buurt. Maar van die ene dag werk ben je toch niet zo erg druk?"

„Neen, maar zo is het alle dagen doorgegaan: dinsdag was ik in Amsterdam. Er moet nodig een nieuwe kerk komen in dat westelijk stadsdeel, want ze hebben er een gehuurde zaal, natuurlijk ook nog zonder doopvont. Ik heb voor die kerk een steentje bijgedragen. Dat was trouwens 's morgens en meteen reisde ik 's middags door naar Den Helder, waar het werk toch zo rijk gezegend wordt. De broeders en zusters zijn daar bijzonder ijverig, maar ze konden mijn hulp toch wel gebruiken!"

U begrijpt, dat mijn verbazing groeide: had ik hier een nog niet ontdekte evangelist voor me? Maar zijn verhaal ging alweer verder:

„Dinsdagavond nog was ik alweer ergens anders: in het zuiden van het land. In Limburg wonen vele mensen, die het Evangelie niet of niet goed horen. Onze gemeente in Treebeek verricht een prachtige taak en met behulp van de pioniers op de posten in Heerlen en Sittard onder leiding van Ds H. P. de Boer komt de Boodschap van Gods genade en liefde onverkort door. Ik was wel moe, maar ik kòn die beste mensen daar niet alleen laten ploeteren!"

Ik begon onrustig op mijn stoel te verschuiven. Het ging mijn begrip te boven. Maar voor ik er goed over kon nadenken, was mijn verteller alweer in noordelijke richting getrokken met zijn verslag:

„Woensdagmorgen vroeg was ik al op „De Vinkenhof". Bij het krieken der dagen er uit, maar de studenten zaten al op tijd onder het gehoor van hun docenten. Ik ben tussen hen in gaan zitten en heb hen ook geholpen met de studie. Ze geven het op ons Seminarium niet „cadeau": het voorgangerswerk is een groots werk, waarvoor je veel tijd van voorbereiding moet nemen. De docenten geven zich wat ze kunnen, dat heb ik wel gezien. Natuurlijk konden die geleerde broeders ook ten volle op me rekenen!

Op het kantoor van „De Vinkenhof" ben ik ook wezen kijken. Druk was het daar: honderden aanmeldingen voor de vele kampen kwamen binnen en ze konden me er best gebruiken".

Hebt U het verhaal op de voet gevolgd? Het is nog niet uit, maar ik kreeg diep respect voor mijn zegsman, die wel „van alle markten thuis", leek en die overal van aanpakken wist. Maar toen begon hij grof te overdrijven, tenminste dat dacht ik:

„Donderdag was de reis verder dan tevoren: 's morgens was ik bij Zr Fenny Vorsteveld: wat een zieken kwamen er op haar polikliniek! Gelukkig dat ik er was en dat onze Zendelinge er ook was, want anders waren al die mensen vergeefs gekomen! 's Middags heb ik Irema nog weten te bereiken: Ds Van 't Wout en Zendeling Edens hebben daar wel wat op te bouwen! Enorm! Ze waren blij dat ik kwam".

„Nu maakt U me wat wijs", zei ik. „Nu moet U ophouden, want ik geloof het niet meer! U kunt me veel vertellen, maar U fantaseert"!

„'t Is toch heus waar" kreeg ik ten antwoord. „Ik zal het U nog sterker vertellen: donderdagavond nog ben ik Zendeling Kool in Suriname wezen helpen en op de terugreis vrijdagmorgen heb ik Rüschlikon en Hamburg bezocht, om ook daar die studenten van ons aan te moedigen. Zo kwam ik nog 's middags in Arnhem in ons Uniebureau. Daar werd ik reusachtig hartelijk ontvangen, zoals dat daar elke bezoeker te beurt valt. Maar wat wordt daar ook een enorme hoeveelheid werk verzet! Wat een secretariaten en administraties worden er verzorgd! Wat een geld gaat er om. Bladen, stichtingen, commissies hebben er hun administratieve knooppunt. Naturlijk bleef ik bij al die arbeid ook niet werkeloos toezien. Aanpakken is het, overal. 's Avonds ben ik via het Jeugdbureau in Zeist weer thuisgekomen. Overal is er arbeid en ook overal kunnen ze hulp gebruiken. Zelfs in „Tabitha" in Scheveningen, waar ik zaterdagmorgen vertoefde. Ze kunnen er veel meer mensen plaatsen, als er maar meer hulpen waren. Is dat niet erg! Waar zijn de krachten oók voor dit stuk werk?"

Ik zat paf, wilt U dat wel geloven? Iemand, die overal geholpen had, om het werk voortgang te doen hebben. De vraag schoot me van de lippen:

„Hoe hebt U dat dan wel gedaan?"

„O", zei mijn verteller, „ik heb dezer dagen naast mijn gebed voor al dit werk ook mijn bijdrage voor 't Uniewerk gegeven. Zó kon ik dus òveral helpen. Want de Unie geeft me persoonlijk de kans om in al die arbeid echt mee te doen, want ik gaf een stukje van mezelf weg".

Ineens begreep ik het. Dat verhaal deed me denken aan die verkoopster, die graag haar deel deed in het werk des Heren. „Terwijl ik pakjes inpak" zei ze, „ben ik door mijn bijdrage in Gemeentelijk en Uniewerk bezig moeders in Congo te helpen, jongeren en ouderen in heel ons land te winnen voor Christus, kerken te bouwen en voorgangers aan het opleiden".

Door onze persoonlijke toewijding aan de opdracht van de Heer en door samenwerking met elkaar krijgen we een zinvol leven en wordt zelfs het onopvallendste werk een brón van zegen!

Gemeenschapsavonden

Op niet minder dan negen plaatsen zijn we al samen geweest. De liederen klonken blij — de begroetingen waren allerhartelijkst — de toespraken hartverwarmend — de zegen namen we mee naar onze huizen.

Nog slechts drie samenkomsten staan op het programma:

dinsdag 23 febr.: Amsterdam, Kerkstraat 208 te 8 ur, waar naast de Amsterdammers ook de Alkmaarders en Utrechters, de Hilversummers en de Heldersen welkome gasten zullen zijn. Ds G. Vegter en Ds W. Harkema zullen spreken.

woensdag 24 febr.: Leeuwarden voor het overige deel van Friesland, dat niet in Sneek was. In de Bapt. kerk, M. H. Trompstraat komen de Friezen om 8 uur samen. Br Mostert van Groningen en Ds W. Veenstra van Musselkanaal komen D.V. ook.

maandag 29 febr.: Treebeek verwacht alle in Limburg wonende baptisten en vrienden om half acht om te luisteren naar Ds T. Jansma en Ds S. Zijlstra. Dat is de slotbijeenkomst van onze Gemeenschapsavonden.

Maar natuurlijk houden we dan met ons samen-reizen niet op. Dan gaan we juist nog méér samenreizen en ook meerderen sluiten zich bij ons aan. Het wordt een goed jaar, dat Jaar onzes Heren 1960.

Ziet U maar:

1960: Jaar van de gezamenlijke arbeid
Arbeid van de Heer — òveral!

Utr. BROERTJES

NOORDBERGUM

Wij mogen U meedelen, dat ook in het nieuwe jaar Gods rijke Zegen door ons wordt ervaren. Zondag 7 februari werd in de middagdienst de oudste zoon van onze penningmeester door de doop aan de gemeente toegevoegd. Hij werd bij de Avondmaalsviering welkom geheten door onze nieuwgekozen ouderling, die in de morgendienst als zodanig was bevestigd.

Op 2 februari was de gemeente bijeen in jaarvergadering. Uit de verslagen hoorden we hoe rijk de gemeente in het afgelopen jaar was gezegend. Veertien nieuwe leden werden in 1959 door de doop aan de gemeente toegedaan. De penningmeester mocht gewagen van veel offerbereidheid onder de leden. Samengevat: stromen van zegen daalden neer.

In de jaarvergadering namen wij afscheid van br S. van der Meer als ouderling. Jarenlang heeft deze broeder de gemeente gediend, maar hij achtte nu de tijd gekomen om zich niet meer beschikbaar te stellen.

Het jeugdwerk bloeit, iets waarover wij ons alleen maar kunnen verheugen. Ons lokaal is te klein voor de jeugdvergaderingen, dus zijn er plannen tot verbouwing. Zo gaan we dan verder met de arbeid in Zijn Dienst, onder leiding van de voorganger.

De gemeente wenst alle gemeenten des Heren Zegen toe op de arbeid. W.K.

Kontakt-weekend en zomerkamp van de N.B.S.V.

8 februari j.l. was het een jaar geleden, dat de Nederlandse Baptisten-Studentenvereniging werd opgericht. De vereniging mocht zich in een steeds groeiende belangstelling verheugen: Het ledental overschreed de 35, terwijl het aantal abonné's van het blad „Pionier" opliep tot honderd. Dit jaar staan er twee evenementen op het programma, die aller aandacht vragen.

Ten eerste: het kontakt-weekend, dat 26 en 27 maart op „De Vinkenhof" gehouden zal worden. Het thema is „Gemeente en Maatschappij". Dit onderwerp zal o.a. ingeleid worden door de heer P. E. Kraemer, die als socioloog verbonden is aan 't Soc. Instituut van de Ned. Herv. Kerk. Het weekend is toegankleijk voor de leden, èn voor hen, die belang stellen in het werk van de N.B.S.V.

Ten tweede: het jeugdkamp van 20 jaar en ouder op „Renderloo". Dit kamp, dat gehouden wordt in de week van 6-13 augustus, staat onder leiding van de N.B. S.V. (Zie voor nadere gegevens het kampschema).

U bemerkt, dat de vereniging zich niet alleen beperkt tot de studerenden, maar ook aktiviteiten opzet voor de gehele oudere jeugd.

Opdat ook minder draagkrachtigen deel kunnen nemen aan de weekends, kampen en konferenties is het Bufferfonds ingesteld. (Giro 216102 t.n.v. de quaestor der NBSV te Bos en Duin).

Wilt U uitvoeriger over het een en ander geïnformeerd worden, schrijf dan even naar het

Abactiaat der N.B.S.V.,
Biltseweg 10,
Den Dolder.

MEDEDELINGEN

Ds. Th. van der Laan, Abr. Kuyperstr. 4, Coevorden is nu telefonisch bereikbaar onder nummer 05240-2304.

9de EUROPESE OECUMENISCHE JEUGD-CONGRES „EUROPA in het DOK"

20 juli - 1 augustus 1960
Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest.

Wij nodigen de jongeren uit alle delen van Europa uit tot het bijwonen van dit congres om zich tezamen in de volgende vragen van onze tijd te verdiepen.

1. Stormen razen over de continenten (politieke en economische integratie).
2. Geven de vuurtorens nog licht? (cultuur en levensstijl).
3. De scheepsbouwers aan het werk (de Europese organen).
4. Een schiereiland in de wereldzeeën (de nieuwe status van Afrika en Azië)
5. Kapiteins van 15 jaar (de jongeren en hun toekomstige verantwoordelijkheid).
6. Als God vlootschouw houdt...... (oec. kerkdienst).

Naast de inleidingen: sociodrama's, bijbelstudies, excursies, sport en spel.
Kosten: f 70,— p. p. (incl. voll. pension, excl. excursies). Leeftijd 18-30 jaar.
Opgaven en inlichtingen: Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest.

VAN DE Leestafel

ZIELSZORG AAN MAATSCHAPPELIJK GETYPEERDE MENSEN, No. 16/17 uit de serie Praktische Theologische Handboekjes, onder red. van dr M. H. Bolkestein, F. J. Pop en Dr P. J. Roscam Abbing; uitgave Boekencentrum N.V. 's-Gravenhage; 227 pag., prijs ing. f 7,90.

Aan dit deel werkten o.a. mee: M. H. van Everdingen, dr H. Faber, prof. dr P. J. Roscam Abbing die resp. de volgende onderwerpen behandelden: De ongetrouwde vrouw, Ouders, die in zorg zijn over hun kinderen, Het Pastoraal aspect bij hen die homosexueel zijn. Om van de andere schrijvers en hun onderwerpen maar niet te spreken!

Dit uitmuntend werk bevelen we hartelijk bij allen die pastoraal en zielszorgelijk bezig zijn: voorgangers, ouderlingen (diakenen ook!), en ieder die met mensen in aanraking komt en iets voor een ander wenst te zijn.

Natuurlijk, men kan echte zielszorg niet leren uit een boekje; daarvan zijn de schrijvers van dit deel zich ook wel bewust. Dat een boekje evenwel een goede wegwijzer kan zijn, vooral bij „maatschappelijk getypeerde mensen" bewijst dit werk. v.D.

JOODS GODSDIENSTIG LEVEN, C. F. Hendriks-Metsch; uitg. Boekencentrum N.V., Den Haag; ingen. f 0,75, 28 pagina's.

Een boekje voor catechisatie, maar ik zou het ieder willen aanbevelen die iets van joodse godsdienstige gebruiken wil weten. Wie liefde heeft voor het oude volk zal gaarne van hun godsdienstig leven willen kennis nemen. Boeiend en vlot geschreven, hoogst informatief — en daarbij prachtig geïllustreerd. Behandeld worden — ik doe slechts een greep —: de gebedsriemen, de sabbat, nieuwjaar ed. Hartelijk aanbevolen! D.S.

Verbetering

De zetter plaatste de ondertitel van de wekelijkse kroniek: „Uit kerk en wereld" als ondertitel bij de rubriek De Bijbel van binnen, en omgekeerd. De aandachtige lezer heeft deze fouten in het nummer van verleden week wel opgemerkt. Onze verontschuldiging voor deze slordigheid! E.R.

ADVERTENTIES

Vrijdag 26 februari 1960 Jaargang 77 Nr 3511

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Het Huis Gods

Op drie plaatsen in de Heilige Schrift willen we wijzen, die verband houden met het Huis Gods.

Het eerste woord vindt U in Lukas 2 de vss 48 tot en met 50, waar deze woorden voorkomen: „Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?"

De twaalfjarige Jezus bevond Zich in de tempel. Hij is de Zoon van den Vader, en Hij heeft den Vader lief! Daarom Heeft Hij ook lief, wat den Vader toebehoort; namelijk de tempel. En, deze tempel was niet ergens ver weg, was niet een begrip, maar was de werkelijke tempel te Jeruzalem. Christus zei niet alleen, dat Hij den Vader liefhad, maar Hij had met de **daad** lief! Daarom was Hij in de tempel, het huis Gods! Zijn ouders, die Hem zochten vonden Hem daar.

Door dit gaan naar de tempel toonde Hij de liefde tot den Vader. Van de ouders lezen wij: „en zij begrepen het woord niet, dat Hij tot hen sprak".

Hoe staat het met ons? Begrijpen wij het?

Onze kerkgang is een belijdenis! — Daardoor tonen we niet met woorden, maar met de daad, dat we God liefhebben en dat we bezig willen zijn met de dingen van onzen hemelsen Vader! Dit moge de thuisblijvers, die zo gemakkelijk uit de kerk wegblijven, ter overweging dienen!

De tweede schriftplaats is Lukas 19 de vss 45 en 46. Daar lezen we de woorden van den Here Jezus: „Er staat geschreven: Mijn Huis zal een Huis der gebeds genaamd worden". In het huis Gods wordt gepredikt. Prediking is zielszorg aan de gemeente. Echte zielszorg heeft tot doel de ander tot Hem te brengen en samen met hem tot God te gaan. Het gebed is daarom een hoogtepunt. Het gebed zèlf gaat over in aanbidding! Aanbidding sluit de overgave aan God in: het wéten: Ik ben Zijn en Hij is mijn!

Onze plaats van samenkomst moet zijn een huis des gebeds. Het gebed is ook het antwoord op hetgeen de Heer tot ons heeft gesproken door de prediking. Iemand schreef eens: „het gaat er niet allereerst om òf ik iets van de preek meeneem, maar: of ik Jezus medeneem!

Het doel van onze kerkgang is: komen tot aanbidding en overgave!

De laatste text is Johannes 14 vs 23. Daar is „de woonstede Gods" het mensenhart. hart het huis waar Hij woont. „Wij, de Vader en de Zoon, zullen tot Hem komen en bij Hem wonen". — Als voorwaarde wordt gesteld: het liefhebben van Hem!

Een tempel van steen kan Hem niet bevatten. Daarvoor is Hij te groot! Hij woont in de Gemeente en in het hart van ieder, die Hem toebehoort.

Daarom komt ook telkens weer tot ons het woord: „Mijn zoon, geef Mij Uw hart".

Welk een wonder van genade!

Ons hart Zijn woning, als wij Hem liefhebben.

Hij vraagt onze liefde.

De vraag aan Petrus gesteld wordt ook aan ons gesteld: „Hebt gij Mij lief?"

Hoe staat het met onze liefde tot Hem?

D. S.

IN DIT NUMMER

als bijlage de nieuwe STATISTIEK! drie gemeenteberichten (pagina 7) [1]; een belangrijk artikel over ontwakend Afrika van de adspirant-zendeling Ter Braak (pag. 4); een bijzonder en extra bericht uit het Unie-bureau, vooral ter attentie van de Raden der Gemeenten (pag. 5); verder onze vaste rubrieken.

[1]) De verwachte stróóm van gemeenteberichten is nòg niet gekomen! Misschien volgende week?

E.R.

Losse Schakels

Een bekend Antwoord. Het antwoord, dat Paulus gaf op de vraag van de verslagen stokbewaarder te Filippi is zeer bekend geworden. Naar de weg der zaligheid vraagt de gevangenisdirecteur. Hij vraagt daarnaar voor zichzelf, want hij is het die in grote zielsnood verkeert. Die vraag kwma onverwacht, maar toch zeker niet geheel onvoorbereid. Dat hij deze gevangene naar **de weg des behouds vroeg,** zegt duidelijk genoeg dat hij wel wist wat voor mannen hij voor zich had. Vele dagen had de maagd met de waarzeggende geest, in wier getuigenis de mensen plachten te geloven, door heel de stad Paulus en Silas bekend gemaakt als mannen, die de weg tot behoudenis boodschapten. Heeft de stokbewaarder ook al eens naar deze boden staan luisteren, dan was tot daar toe de boodschap toch langs hem heengegaan, had althans nog geen rijpe vrucht gebracht. Maar in de noodsituatie na de aardbeving, vraagt hij Paulus en Silas om nauwkeurige wegwijzing naar de zaligheid.

Een Misduid Antwoord. Gezien de persoonlijke nood, waarin hij zich plotseling gestort ziet, is het niet te verwonderen, dat hij vraagt: wat moet **ik** doen om behouden te worden? Paulus en Silas zien echter niet alleen de verwarde stokbewaarder maar ook diens huisgenoten en formuleren dienovereenkomstig hun antwoord: stel uw vertrouwen op de Here Jezus en gij zult behouden worden, **gij en uw huis.**
De mij bekende schriftverklaarders hebben dit antwoord zo uitgelegd (en zijn daarin door de scharen gevolgd) dat, als de **bewaarder** maar zou geloven hij én zijn huisgenoten behouden gehouden zouden worden.
In de „synodaal" gereformeerde kerken wordt geleerd dat, als een der gezinshoofden maar gelooft, de kinderen in zulk een gezin „voor, tijdens, of na" de doop de wedergeboorte zullen ontvangen — een opvatting, die o.i. door de „vrijgemaakte" gereformeerde kerken terecht verworpen wordt. Voor die „veronderstelling" lijkt laatstgenoemde kerken geen schriftuurlijke grond aanwezig te zijn.

Hoe dan bedoeld? De stokbewaarder brengt een persoonlijke aangelegenheid voor de apostel en diens helper: hij vraagt wat **hij** moet doen om behouden te worden. Daarop krijgt hij dit antwoord: stel uw vertrouwen op de Here Jezus en gij zult zalig worden. Met dit antwoord wist de beangstigde alles, wat hij begeerde te weten. Maar ongevraagd breidt Paulus dit antwoord uit. Hij ziet ook de gezinsleden rondom de tafel zitten en ook zij verkeren in spanning. Derhalve gaat hij verder en zegt: wat ik u antwoordde geldt niet alleen u, maar óók uw huisgenoten, zoals gij behouden zult worden, als ge in de Here Jezus gelooft, zullen ook zij dat: voor hen ligt dezélfde weg naar de zaligheid open. Vandaar dat het verhaal onmiddellijk voortgaat met de mededeling: en zij spraken het Woord Gods tot hem en állen, die in zijn huis waren. De vrucht daarvan lezen we in vers 34: de stokbewaarder jubelde dat hij met al zijn huisgenoten aan God gelovig geworden was. En toen lieten hij en al de zijnen zich dopen. Hij hield geen kinderen ten doop, want tot hem én tot zijn huisgenoten, was tevoren het Woord Gods gepredikt.

Niet discutabel. Geen lid ener gemeente en geen lid van de Unie mag verwachten, dat de gemeenten haar beginsel discutabel gaan stellen. De vastgestelde wezenstrekken ener gemeente, die, hetzij gemeentelijk, hetzij in Unieverband, door gemeente of door de Algemene Vergadering geautoriseerd zijn, moeten uitgangspunt zijn van onze gemeenschappelijk belijden en onze gemeenschappelijke arbeid. Wie dat niet (meer) kan vindt daarbuiten nog voldoende ruimte. Wie de grenzen der gemeente, zoals ze gevonden en vastgelegd zijn en waar binnen we nu leven en van waaruit we onze arbeid doen, gaat wegschuiven, of van vraagtekens voorzien, verliest invloed en toekomst.
Wie aangevochten wordt, vrage hulp en voorlichting van mannen, in wier inzicht hij vertrouwen heeft en bespreke zijn vragen in besloten kring. We brengen de buitenstaanden het Woord, maar geen vraagtekens.

L.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia (II).

Wij ontmoeten Christus als de Engel des Heeren, in het visioen van het mirtendal. Dit wordt beschreven in hoofdstuk I : 7-17. Men leze dit eerst om het volgende beter te begrijpen. Plaatsruimte laat niet toe, dit in z'n geheel uit te schrijven. Wij worden wat de tijd betreft verplaatst naar het tweede jaar van Darius' regering. Voor ons hebben we dan het eerste nachtgezicht dat Zacharia ontving. Daar vertelt onze profeet wat hij des nachts heeft gezien. Wat de overige „gezichten' betreft geeft hij geen enkele aanwijzing van nacht of dag, zodat het niet onmogelijk is, dat hij al de visioenen (in totaal 8) in één nacht gezien heeft. Het lijkt mij echter beter te veronderstellen, dat de gezichten meer van tijd tot tijd gegeven zijn, en dat de schrijver van ons boek ze bij elkaar heeft geplaatst. God sprak door gezichten, dat is één van de velerlei wijzen waarop God tot de mens spreekt. Welke boodschap heeft de Eeuwige hier aan Zijn profeet gegeven?
Het gaat over meerdere personen:
1. de engel die tot Zacharia sprak (vs. 9)
2. de Engel des Heeren (vs. 11)
3. de man op het rode paard (vs. 8).
Over het algemeen ziet men in „de man gezeten op een rood paard" de hoofdpersoon. Toch meen ik, dat niet hij, maar **de Engel des Heeren, die tussen de mirten stond** als hoofdpersoon te moeten beten beschouwen (vs. 11). De engel des Heeren ontmoeten we ook in hoofdstuk 3: 1, en vooral in het boek Genesis.
Is deze „Engel des Heeren" God Zelf of is Hij van God onderscheiden?
Wat het O.T. leert aangaande deze Engel des Heeren, doet ons vermoeden, dat Hij de tweede persoon is van de H. Drieéénheid.
In ons visioen is het deze Engel des Heeren, aan Wien verslag wordt uitgebracht van hetgeen de ruiters hebben gedaan. Wij lezen in vs. 11: „en zij antwoorden den Engel des Heeren, die tussen de mirten stond en zeiden: „wij hebben de aarde doorkruist, en zie de gehele aarde verkeert in volkomen rust".
De man op het rode paard vertegenwoordigt de gehele cavalerie.
Het heil echter kan voor het volk Gods niet komen, als er niet eerst de grote onrust, de revolutie der volken geweest is, die voor Hem den weg bereidt. In het mirtendal zien we het beeld van Israël, het volk Gods „in de diepte" vanwaar zij tot God roepen. Maar zie, ook in het dal is „de Engel des Heeren". Bij Gods volk in de diepte is Hij, in hunne benauwdheden was Hij benauwd. Hier beluisteren wij het Evangelie: „Ik ben met u, al de dagen" — ook in dagen van moeite en zorg! Christus woont door Zijn H. Geest in het midden van Zijn volk ,en in het hart van ieder, die in Hem gelooft.
Deze Engel des Heeren richt zich tot Jahwe Zebaôth, tot den Heere der heirscharen (vs. 12). Hij is de Advocaat, de voorspraak bij God. Hij smeekt voor Juda en Jeruzalem, dat reeds 70 jaren (de tijd van de ballingschap) onder den toorn Gods ligt. Is deze „Engel des Heeren" niet een type van Hem, die ons in de H. Schrift als de enige voorspraak bij den Vader getoond wordt?
Deze voorbede wordt gehoord en beantwoord. Het antwoord wordt aldus weergegeven: „goede en troostrijke woorden" (vs. 13). Er gaat kracht uit van dezen „Engel des Heeren". De gehele ruiterij staat onder Zijn bevel. Er is verschil, onderscheid tussen „de Engel des Heeren"

(de tweede Persoon in de Godheid) en God Zelf (de eerste Persoon). Hoewel onderscheiden zijn ze niet gescheiden!

Wat de **kleuren** van de paarden betreft, zijn er die menen, dat deze een bizondere betekenis hebben, verband houdend met de vier windstreken. Het komt mij voor dat we dan te veel achter de woorden gaan zoeken. Wel is het waarschijnlijk, dat er sprake is van verschil van taak. (Wij denken aan Openb. 6). De verschillende volken, de vijanden van Gods volk — zullen tot onderwerping gebracht moeten worden, aleer Israël verlost wordt. Dat leert ons Hag. 2 : 22 „Ik zal den hemel en aarde doen beven, Ik zal den troon der koninkrijken omverwerpen, de kracht van de koninkrijken der volken verdelgen, de wagens en wie daarop rijden, omverwerpen en de paarden en hun ruiters zullen neerstorten, i eder door het zwaard van den ander."

De ruiterij in het mirtendal is Gods heirmacht, die God inzet tot verlossing van Zijn volk. De vijandige volken zullen onderworpen worden, en dan zal voor Israël „de heilszon dagen", en de overwinning Gods openbaar worden. Het gebed van de machtige voorspraak, van „den Engel des Heeren", zal verhoring vinden. Historisch gezien betekent dit, dat de macht van Babel verbroken zal worden. Het rijk van Nebucadnezar maakte plaats voor dat van Darius en deze stond welwillend tegenover Israël. De volken zijn in de hand van den Heer der heirscharen als instrumenten, waarvan Hij Zich bedient, wanneer Hij voor Jeruzalem en voor Zion in groten ijver ontbrandt, en toornt op de overmoedige volken! God kastijdt Zijn volk, maar Hij slaat het niet dood!

De geschiedenis van Israël is nog niet ten einde! Toekomstig of **profetisch gezien**, zal Israël andermaal in het mirtendal, in de diepte komen. Een tijd van benauwdheid voor Jakob! en wie ziet niet, heden, telkens weer de haat der volken tegen Israël zich openbaren? De antisemiet is nog niet ter aarde besteld. De Arabische-wereld vormt een gedurige bedreiging, de oude strijd tussen Izak en Ismaël, duurt tot op heden voort. Zeer zeker mogen we zeggen, dat Israël vanwege het ongeloof nog is onder den toorn Gods, maar wat is de toorn Gods in vergelijking met Zijn grote barmhartigheid! Hij zal niet altoos twisten, nog eeuwig des toorns behouden! **Wederom** zal de Heere het goede zoeken voor Jeruzalem, nog zal de Heere Zion troosten. De kastijding zal moeten dienen, om Israël terug te brengen aan het hart des Vaders! Bidt om de vrede van Jeruzalem, om het heil, om de bekering van Israël tot God! Gods verwerping (zo schreven we in één onzer artikelen) is niet absoluut. Hij zal Zijn volk weder aannemen.

Ook ons heeft dit gericht iets te zeggen. Zijt ge in het mirtendal? Moet ge door een dal van tranen henen? Hebt ge in de nood leren bidden tot Hem, die verlossing heeft? Het Evangelie bevat ook voor u, goede en troostrijke woorden! En ook u hebt „een Engel des Heeren", een voorspraak bij den Vader. Hij leeft om voor u te bidden! Klaagt ge om de nood van Gods volk, van Zijn Gemeente? Ge zult niet vergeefs bidden. Mogelijk gaat ook over uw leven, de roede van Zijn **toorn**, maar ook de tucht, dient tot ons heil zoals wij in de Hebreeënbrief kunnen lezen! Wanneer wij ons tot den Heere bekeren — ook als kinderen Gods, als Gemeente van Jezus Christus, — dan zal Hij ons genezen van onze afval! Hij maakt zalig, degenen die door Hem (Christus) tot God gaan!

D. S.

BROkSTUKkeN

Buiten is het bar koud. Maar wij zitten „ge-vijven" bij de warme haard in onze voorkamer, vier jonge mensen en ik, en hebben nergens last van.

Ik persoonlijk ben het mikpunt van de vier anderen, die alsmaar vragen op mij afvuren, waarop ze gaarne een kort maar duidelijk antwoord verwachten.

Ergens achter ons staat een bandrecorder opgesteld die vraag en antwoord nauwkeurig opneemt.

„Wanneer is de baptisten-kerk ontstaan?" vraagt de oudste jongeman.

Ik vertel over John Smyth en Thomas Helwys. Over dat nietige, onopvallende begin omstreeks 1609 in een donker slop in Amsterdam en over de grote vlucht die het baptisme sindsdien genomen heeft.

„Wanneer is het baptisme in Nederland begonnen?", vraagt één van de meisjes.

Ik vertel over dr Johannes Elias Feisser. Over het vele verdriet dat hij gehad heeft en hoe hij een levende Heiland vond die hem troostte en leidde, en hoe tenslotte rondom hem de eerste nederlandse baptisten-gemeente ontstond.

De vragen vermenigvuldigen zich: Hebben jullie dezelfde Bijbel als wij? Hoe zit dat met die doop? Gebruikt U de catechismus ook? Horen de kinderen ook bij de kerk? Hoe vaak viert Uw gemeente het avondmaal? Hoe zat dat met die stokbewaarder die z'n hele gezin liet dopen? enz. enz.

Tenslotte maakt een van de jongelui nog een opmerking over die grote „badkuip" in de kerk. We schieten allemaal even in de lach over die prachtige woordkeus, en praten dan nog even door over de vorm van de doop. De doop wordt aangeduid als het **bad** der wedergeboorte. Paulus, als hij schrijft over de doop, ziet haar als een **begraven** worden en weer opstaan. Alleen in de onderdompeling komen deze dingen tot hun recht. Dan is het bandje van de recorder volgeladen en wordt het vraaggesprek op keurige wijze door de jongeman afgesloten.

Wie waren die jongelui, zegt U. Het waren **catechisanten** van de hervormde kerk. Ze waren er door hun dominee op uitgestuurd om zoveel mogelijk te weten te komen van de Baptisten en er dan op de e.k. catechisatie via de bandrecorder verslag over uit te brengen. De Zondag daarvoor waren ze in de kerk en namen een groot gedeelte van de dienst op.

Soortgelijke bezoeken waren ook al gebracht bij de predikanten en leiders van andere kerken en groeperingen. En het catechisatie-uurtje werd er ongelooflijk interessant door.

Veertien dagen later zat er weer zo'n groepje jongelui in dezelfde kamer bij dezelfde haard, die voor een deel dezelfde vragen stelden op een verbazend prettige manier. Ditmaal waren het jongelui van de geref. kerk.

* * *

Het is verblijdend te mogen constateren dat er behoefte komt aan een beter verstaan van elkaar. Uit de vragen die gesteld werden bleek, dat ze van de baptisten eigenlijk alleen maar wisten dat ze de „grote doop" hadden. En weten onze jonge en oudere leden eigenlijk wel erg veel van de andere kerken af?

* * *

Achter deze vraaggesprekken zit echter vermoedelijk ook nog wat anders. Een predikant kan tegenwoordig zijn catechisanten nauwelijks meer vasthouden als hij ter catechisatie alleen maar wat doceert. Zijn onderwijs moet boeien. Het moet liefst in gespreksvorm gegeven worden. Er moeten vragen gesteld en opmerkingen gemaakt kunnen worden. En er moeten eerlijke, openhartige antwoorden gegeven worden. Geen cliché-antwoorden. Ook in onze Gemeenten is het van het allergrootste belang, het „onderwijs" op onze bijbelklassen op levendige wijze, liefst in gespreksvorm, te geven. Doceren is gemakkelijker. Niemand kan het je dan lastig maken met allerlei onmogelijke vragen en opmerkingen. Maar het is ook onvruchtbaarder.

En als ik „onvruchtbaarder" zeg, bedoel ik daarmee niet alleen dat de jongelui er minder van opsteken, maar wil ik dat woord ook betrekken op de leider van de bijbelklas. Want de gespreksvorm helpt hem prachtig om de jongelui beter te leren verstaan in hun vragen en problemen, en het komt voor dat de jongelui hun leider ook nog iets kunnen leren.

Wf.

Ontwakend Afrika

Dr H. C. Lefever, professor in Zendingswetenschappen aan de Selly Oak Colleges te Birmingham, maakte verleden jaar, gedurende de maanden september tot december, een reis door Afrika van niet minder dan 8800 km, waarbij hij het zendingswerk bezocht in Kenya, Tanganjika, Noord- en Zuid-Rhodesia, Zuid Afrika, Belg. Congo, Angola, Nigeria, Ghana, Liberia en Sierra Leone. Onlangs gaf hij zijn reisindrukken weer op een avond georganiseerd voor al de studenten, waaraan onderstaande schrijven is ontleend.

„Toen men mij vijf en dertig jaar geleden vroeg, waarom ik als zendeling naar India wilde, en niet naar Afrika," zo begon Dr Lefever zijn toespraak, „was mijn antwoord, dat ik de noodzaak voor India groter achtte, aangezien Afrika nog slapende was. Geen mens kon toendertijd voorzien, welke een enorme omwenteling in de komend jaren plaats zou vinden. Vandaag is geheel Afrika in een proces van ontwaken, en niemand, die dat kontinent bezoekt, ontkomt aan de spanningen die er mee gepaard gaan."

Kenmerkend voor het hedendaagse Afrika zijn de felle kontrasten tussen de primitieve en de moderne wereld: de konflikten tussen de oude en nieuwe vorm van samenleving; de snelle ontwikkeling van onderscheid in rang en stand en de steeds groter wordende vraag naar onderwijs. Men wil méé, en zonder scholing raakt men al verder achter. Waar de jonge Afrikaan naar streeft is ontwikkeling, om een goede betrekking te verkrijgen, en veel geld te verdienen. In Kenya sprak Dr Lefever voor 800 studenten van de Universiteit. Na afloop vroeg hij, wie van hen zich bekwaamde voor een kerkelijk ambt, waarop het antwoord was, niet één. „De Kerk kan zich geen hoger ontwikkelde leiders veroorloven," was het aangevoerde motief. Een student in Kenya kan, na zijn studies voltooid te hebben, gemakkelijk een betrekking verkrijgen van f 400,— per maand is, hetgeen zeer hoog is ten opzichte van de gemiddelde arbeider, die slechts f 25,— tot f 30,— per maand verdient.

In het Afrika van vandaag moeten leiders gekweekt worden, mannen en vrouwen die straks de verantwoordelijke posities op zich kunnen nemen, en zij moeten betaald worden, aldus Dr Lefever. Zich in deze te beperken, zou zeker niet ten voordele zijn voor de toekomst van Afrika. Hetzelfde geldt voor de Kerk, **en het gebrek aan hoger ontwikkelde leiders schijnt voor haar een der grote problemen der toekomst te worden.**

Het grote probleem voor de geschoolde jongeren, opgeleid in de moderne centra, komt, als zij terugkeren naar hun dorpen. Spoedig worden zij gewaar welk een geweldige konsekwenties de studie met zich meebrengt. Zij worden niet meer begrepen, hun nieuwe levenswijze gaat tegen alle traditionele gewoonten en gebruiken in. Konflikt is niet te vermijden. Zij zijn vreemden in eigen woning. Daar van ouds in Afrika meer gehoor wordt gegeven aan de stem der ouderen, dan aan die der „intellektuelen", zit er voor die jongeren niets anders op dan zich te onderwerpen, en dat wil zeggen het oude leven weer op te nemen. In de traditionele samenleving van Afrika kent men geen zelfstandige individuele rechten, maar is elk aan de gemeenschap onderworpen. De vrijheid van de individu is in zeer vele opzichten beperkt: eigendom, huwelijk, gezin, alles behoort tot de wijdere stamgemeenschap. En het is tegen deze omstandigheden, dat de jonge Afrikaan rebelleert.

M. A. C. Warren, Alg. Sekretaris der C. M.S. (Anglikaanse Zending), schrijft in een van zijn boeken: **„Het meest opvallende in Afrika is de jonge man met de zonnebril, die zij familie met een zekere minachting begroet."** Aan de studenten van een meisjescollege in Noord Rhodesia werd de vraag gesteld: „Wat doen jullie aan afrikaanse kunst?", waarop een direkt antwoord werd gegeven: „Wij bemoeien ons niet met die ouderwetse satm-dansen." Dezelfde school bezit een alleraardigste kapel met een rietdak. Toen Dr Lefever zijn bewondering er voor uitsprak, werd er enigszins minachtend opgemerkt: „U bedoelt dat rimboe-geval?"

Afwijzende reakties ten opzichte van het oude bestaan. Een neiging om de plaats van afkomst te vergeten, vindt men overal in de grote centra. Men wil zich losmaken van het oude, de druk der familie, de clan, de stam, en die der stamhoofden, waaronder men altijd heeft geleefd. Men zoekt naar een wijdere eenheid van bestaan — geen stammen, maar een natie, met grotere persoonlijke vrijheid — geen overheersing, maar onafhankelijkheid.

Onder het standbeeld, opgericht op de Onafhankelijkheidsdag van Ghana, en ter ere van haar eerste president, Nkrumah, is een opschrift aangebracht, dat tekenend is voor geheel Afrika, en voor de Afrikaan de „sleutel tot alle problemen" is „Zoekt eerst het politieke Koninkrijk!" — Politieke eenheid onder de stammen binnen 's lands grenzen.

De laatste tijden is er veel onrust onder verschillende stammen in Belg. Congo, Ghana, Nigeria, en Uganda, vanwege de angst onderdrukt te worden door de dominerende stammen. Het is de taak der politieke leiders om die eenheid te bewerken en de vrede te bewaren.

Het ontwakingsproces vindt expressie op elk terrein van het leven, in de politiek en economie, op sociaal en kultureel gebied, maar ook, en niet het minst op geestelijk gebied. De bevolking wordt heen en weer geslingerd tussen het oude bestaan en het nieuwe, dat met kracht baan breekt. Zij zoekt een houvast, en grijpt in haar angst terug naar de oude gebruiken der heidense godsdienst. Dit bewijst zich vooral in de grote herleving der tovernarij en het toenemende gebruik van „medicijn" en dat niet alleen onder de „onontwikkelde", maar zelfs onder de meer geschoolden!

In de grote centra maken handelaren grote winsten met de verkoop van amuletten en ander „medicijn", met dit verschil, **dat het nu niet meer door de medicijnman wordt verstrekt, maar gefabriceerd wordt in Parijs, Brussel en Chicago!** Dit „medicijn" wordt verkocht als een wondermiddel. Het geeft „macht" aan de bezitter, en helpt hem in zijn gezondheid, aan een goede baan, liefde, beschermt hem tegen vijanden, en geeft zelfs sukses in de examens. Voor elk doel is er wel een „medicijn" te koop. De bevolking hecht geloof aan dergelijke voorwerpen. Zo werd b.v. de Kabaka (Opperhoofd) van Uganda, bij zijn terugkeer uit Engeland, waar heen hij voor zekere tijd was verbannen, begroet door een groep medicijnmannen, met hun stenen, stukken hout en metalen voorwerpen in de hand, zeggende: „Wij wisten dat U terug zou komen. Wij hebben de geesten aangeroepen". Baptisten zendelingen uit Kongo rapporteren: „Een herleving van het gebruik der gifbeker in rechtzaken heeft fatale gevolgen in meerdere plaatsen. Gemeenteleden zijn mishandeld, en hun bezittingen vernield, daar zij weerstand boden aan hun families, die probeerden hen te dwingen aan heidense gebruiken deel te nemen."

Dit alles schept grote problemen, maar het toont ook, dat de mens afhankelijk is van het geestelijke en er zich telkens weer aan vastklemt, in welke vorm het dan ook tot hen komt.

Aan de andere kant heerst er een grote onverschilligheid onder de bevolking en heeft ze maar één begeren, dat is: geld, en nog eens geld. Zij willen onderwijs om meer geld te verdienen, hetgeen zonder schoolverklaring zeer moeilijk gaat. Een onderwijzer wordt dan ook gewaardeerd, naarmate het aantal leerlingen, dat hij, zonder veel moeite, doet slagen. Misdaad en immoraliteit breiden zich met de dag uit, vooral in de grote steden. De reden is, dat de bevolking haar eigen godsdienst met haar zeden en gewoonten, waar ondanks alles grote waarde in ligt, zorgeloos heeft verworpen en er niets voor in de plaats heeft ontvangen. Hier ligt de taak der Kerk van Afrika, die zeker nog zeer klein is ten opzichte van de millioenen medemensen. Maar ook haar geldt de opdracht: „Gij zult mijn getuigen zijn!" En het is hier, dat Afrika vraagt om zende-

lingen uit andere landen, om te helpen in de vervulling van dit grote werk.

„Een taak," zegt Dr Lefever, „die alleen vervuld kan worden in het vaste geloof, dat de vervulling van alle godsdiensten, ja, van het hele leven, in Jezus Christus is."

In een apart onderhoud met a.s. B.M.S.-zendelingen sprak Dr Lefever over zijn verblijf van drie weken in Belgisch Kongo, waar hij voornamelijk het B.M.S.-zendingswerk bezocht. Op de vraag: „Wat is het perspektief voor de Zending in Kongo t.o.v. de politieke omstandigheden?", antwoordde hij: „Niet verontrustend! Natuurlijk is het een spannende tijd, maar die is voor de Zending en de bevolking gelijk. **De prot. zending staat volledig aan de zijde der Kongolezen, en dat schept zeer goede verhoudingen.** Meerdere politieke leiders zijn Christenen. Wat echter moeilijkheden veroorzaakt zijn de gevolgen der spanningen, zoals de herleving der tovenarij en de snelle uitbreiding der „Prophetische Bewegingen". Deze laatste verkondigen het bestaan van twee Bijbels, één voor de zwarten, en een vóor de blanken, en de verwachting van de grote Zwarte Koning, de zwarte Christus. In wezen is het een vermenging van de christelijke leer en de heidense godsdienst, en vormt het een brug waarlangs velen teruggaan tot het oude heidendom."

„Zoekt eerst het politieke Koninkrijk!" — de leuze van Afrika — woorden ontleent aan Hem die ons leven in die éne richting leidt: „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn Gerechtigheid!" Hij leerde ons bidden: „Uw Koninkrijk kome!" Wij mogen door ons gebed, liefde, en toewijding medewerken aan de bespoediging van de komst van dat Rijk, waar Jezus Christus Koning is.

Selly Oak, Engeland. J. ter Braak.

NADER BEZIEN *Anti-papisme*

„Trouw" van 11 februari jl. weet te vertellen, dat dr Ramsey Pollard, voorzitter van (zoals „Trouw" meldt) „de ruim tien miljoen tellende Baptistische Conventie" (waarschijnlijk The Southern Convention? heeft verklaard, dat hij *„niet werkeloos zal toezien als een man die aan de leiband van de rooms-katholieke kerk loopt zich beschikbaar gaat stellen voor het presidentschap van de V.S."*. Ds Pollard deed daarbij (en zeer terecht overigens) een felle aanval op de politiek van de rooms-katholieke kerk in landen zoals Spanje, die overwegend katholiek zijn. „Nooit zal ik geloof hechten aan hetgeen de Paus in Rome beweert over goede wil en broederschap, totdat ik daarvan de bewijzen zie in landen waar de katholieke kerk oppermachtig is', aldus dr Pollard ...

We vinden het jammer, dat de mededeling, dat dr Pollard „niet werkeloos zal toezien" als een rooms-katholiek zich kandidaat stelt voor de aanstaande presidentsverkiezingen op deze wijze in de pers is gekomen. We veronderstellen (misschien is de wens moeder van de gedachte?), dat dr Pollard het beslist niet zo anti-papistisch heeft bedoeld! Een dergelijke agressieve toon roept herinneringen op aan de Khu Klux Klan....

Een sterk staaltje van anti-papisme kwamen we tegen in het boekje „Het *wonder van Boechout*", een uitgave van *T. Wever, Franeker*. De fabrikant *K. Sluis* verhaalt in dit boekje hoe men in deze Belgische plaats het wonder heeft *bewerkt* van de snelle ontwikkeling van een protestantse (gereformeerde) kerkgemeenschap. *Bewerkt*, schrijven we. Waarom? Omdat het tempo van de ontwikkeling van deze gereformeerde kerk, volgens de schrijver, niet voor het minst gevolg zou zijn van het feit, dat men in de roomse kerk alleen maar een uitgesproken vijand zag en ook als vijand behandelde, (o.a. blz. 51) Heel dit boekje is doortrokken van dit anti-papisme van het (on)zuiverste water....

Zo mogen protestanten de roomse kerk niet tegemoet treden. Het is onwaardig. Deze manier getuigt in wezen van dezelfde inquisitoriale onverdraagzaamheid als die waarvan wij de roomse kerk in Spanje en Columbia beschuldigen. Anti-papisme is alleen maar negatief. Maar, de verhouding met Rome is niet slechts negatief. Karl Barth typeerde deze verhouding, alleszeggend, toen hij van de roomse christenen zei: het zijn mijn „feindliche Brüder"; ondanks alles tóch broeders.

Juist dát maakt de tegenstellingen tussen Rome en ons zo smartelijk!

v. D.

Uit ons Unie-Bureau

Nu moet ik al weer uw aandacht vragen voor het stellen van kandidaten. Want er is n.l opnieuw een vakature ontstaan.

Ds. G. Vegter is door de Commissie voor de Opleiding benoemd tot docent aan ons seminarium en in verband daarmee beëindigt hij zijn lidmaatschap van de Commissie voor de Opleiding, zulks overeenkomstig een door deze commissie genomen besluit.

De gemeenten, als ook de C.v.d.O. zelf en de Unie-Commissie, moeten zich nu gaan beraden wie deze plaats zal moeten innemen.

De gemeenten en in het bijzonder de raden worden hiermee uitgenodigd om vóór 23 maart de gewenste kandidaat aan het Unie-bureau bekend te maken mét overlegging van de schriftelijke bereidverklaring.

Laat het biddend overwegen zijn met visie voor het geheel van ons werk!

T. Jansma.

Zendingsavond op De Vinkenhof

Dat er op „De Vinkenhof" gestudeerd wordt is de meesten van u (hopelijk) wel bekend. Van wat er in de tijd buiten studie en werk op ons seminarium gebeurt zijn velen echter niet op de hoogte

Momenteel zijn er 11 (waarvan 10 interne) studenten, die samen met de vaste staf „De Vinkenhof" bevolken. Omdat het seminarium behalve opleidingsinstituut ook enkele jaren ons thuis is, besteden we veel aandacht aan de gemeenschap. Dagelijks houden we gezamenlijk onze morgenwijding en dagsluiting. Als we een begin van practisch werk, wordt een deel daarvan door de studenten zelf verzorgd. Daarnaast wordt enkele malen per semester een speciale avond gehouden, die de staf en studenten samen organiseren. Bij dit werk worden zoveel mogelijk mensen ingeschakeld, zodat we er nu al in getraind worden samen iets op touw te zetten. Als publiek voor dergelijke avonden dienen de uitgenodigde buren en vrienden. In de vorige semester hielden we in dit verband een hervormingsavond en een adventsavond.

Als eerste bizondere avond van dit jaar gold de zendingsavond, die we 10 febr. j.l. hielden en die onder leiding stond van stud. Bijleveld. Voor dat doel hadden we zr. G. Reiling bereid gevonden ons wat meer bekendheid met het zendingswerk in de Kongo bij te brengen aan de hand van persoonlijke ervaringen. Nadat onze voorzitter stud. Pothof allen een hartelijk welkom had toegeroepen, kreeg Zr. Reiling het woord.

Uitgaande van de situatie van het zendinswerk in Paulus' dagen, schilderde zij ons de verschillende aspecten van het werk in Yakusu, dat zij zelf jaren lang

heeft gediend. Al dadelijk bleek welk een hemelsbreed verschil er bestaat tussen het werk in Kongo en het werk van onze gemeenten hier. Men had en heeft er nog te kampen met problemen, die in ons werk volslagen onbekend zijn. Vooral in de eerste jaren werd onder grote moeilijkheden gewerkt. De opgave aan de zo gering ontwikkelde primitieven kennis van het evangelie bij te brengen, leek een onmogelijkheid. Daardoor konden pas na 7 jaar van zware arbeid de erste drie op hun geloof gedoopt worden. Stel U een dergelijke gang van zaken eens voor in ons gemeentewerk!! Aan de hand van een aantal kaarten vertelde zr. Reiling hoe de zendelingen er al reizend langs de dorpen hun werk verrichten. Een werk, dat enorme offers vraagt. In de eerste jaren overleed bv. jaarlijks een zendeling aan een of andere tropische ziekte. Niettemin ging men door en na geruime tijd werden ook inboorlingen ingeschakeld; als onderwijzer of evangelist.
De huidige situatie met z'n politieke moeilijkheden brengt ook spanningen met zich mee voor het zendingswerk. Vooral in deze tijd heeft men daar ons gebed hard nodig; gebed om een mogelijkheid het evangelie te blijven verkondigen.
In de pauze werd ruimschoots van de gelegenheid gebruik gemaakt om zr. Reiling nog wat vragen te stellen. Het tweede deel van de avond werd gevuld met het vertonen van een aantal dia's van ds en mevrouw Van 't Wout. Via de bandrecorder gaven zij daarbij zelf een toelichting. We zagen zowel beelden van de basispost Yalemba als van het pas begonnen werk in Irema, waar men met verlangen heeft uitgezien naar hun komst. God is ook daar en zegent degenen, die Zijn evangelie uitdragen.
De dagsluiting werd die avond verzorgd door onze rector, drs Reiling. Hoewel na het slotwoord van de voorzitter de avond officieel afgelopen moest zijn, bleven we nog lang napraten over wat we die avond gehoord en gezien hadden. We waren sterk onder de indruk van de offers die men daar brengt in het werk van Christus.

Dat we als baptisten een grote familie vormen brengt voor ieder lid van die familie verantwoording met zich mee voor de anderen. In onze gemeenschappelijke en persoonlijke gebeden denken we dagelijks aan het werk in de gemeenten waarmee wij ons verbonden voelen. In de zending en hier op het seminarium wordt ook op u gerekend. Er wordt gerekend op uw gebed en gaven voor het werk. Een werk, dat bedoeld is om anderen net zo rijk te maken als we zelf zijn.
Om die onderlinge band wat nauwer aan te halen willen we u regelmatig iets van het leven hier laten weten. Voor deze keer besluiten we met de hartelijke groeten aan u allen.

Namens de studenten, A. KIK

Laatste dagen

De bijbellezer is met deze uitdrukking niet onbekend. De vraag is echter: wat betekent ze? Het antwoord lijkt heel eenvoudig, maar ligt het inderdaad zo voor de hand? Men kan ze zó verstaan dat er mede gezegd is, dat de wereld haar einde nadert. Men staat dan voor de moeilijkheid, dat er sedert de afkondiging van het aanbreken der laatste dagen, een paar duizend jaren verstreken zijn. De pogingen, deze moeilijkheid op te heffen, zullen wel niemand geheel bevredigd hebben.

Zouden we de uitdrukking „laatste dagen" wel recht doen, wanneer we haar alleen of ook maar in de eerste plaats chronologisch verstaan? Zou de simpele waarheid, dat deze wereld, die een eerste dag gehad heeft, ook een laatste zal tellen, door „al de profeten, van Samuël af en vervolgens, zovelen er gesproken hebben", zijn aangekondigd? (Hand. 3 : 24). Wanneer men er slechts de aankondiging in hoort, dat deze wereld eenmaal een einde zal hebben, dan lijkt deze voor Israelieten overbodig, want die geloofden niet in een eeuwige schepping.

Heilshistorisch

De term „laatste dagen" is minder tijdrekenkundig dan heilshistorisch te verstaan. Door haar wordt de geschiedenis der volken gesteld in het licht van Gods Heilsraad. Duidelijk blijkt dit uit de majestueuze woorden, waarmede de brief aan de Hebreën begint. In dat vers begint de Schrijver met het stellen van het onderscheid tussen „eertijds" en „de laatste dagen". Hij stelt die tegenover elkaar.

Waardoor werd het „eertijds", de tijd vóór Christus' verschijning, gekenmerkt? Door het zich openbaren van God in profeten — een openbaring, die voorlopig en beperkt was.
Waardoor kenmerken zich de „laatste dagen", die nu zijn aangebroken? Door het zich openbaren van God in de Zoon. De Schrijver laat voor „Zoon" het lidwoord weg, wat wij niet kunnen navolgen, maar daardoor komt bij hem alle nadruk te liggen op **de betrekking,** waarin Hij, door (eigenlijk: in) Wien God tot ons spreekt, tot God staat: het is de zoonsrelatie. Het sterk naar voren brengen van de betrekking tussen de zich-openbarende God en de Drager van deze openbaring geschiedt om in het licht te stellen, waarom wij thans leven in de „laatste dagen". Gods openbaringswerk is in Christus voltooid. We staan nu voor de laatste grens. Nu vallen de duurzame, onomkeerbare beslissingen. Daarom: **laatste** dagen.

Beslissend Gebeuren

Toen Christus aan het kruis stierf, riep Hij uit: „het is volbracht!"
Ook dat woord moet gepeild worden. Het is meer dan: het is ten einde gebracht, op: het einde is bereikt.
Het heeft de zin van: de voleinding is aangebroken. Voltooid is wat in wording was; verwerkelijkt Gods Heilsraad. Nn kunnen mensen tot een wedergeboorte komen en het eeuwige leven ontvangen. Hij bracht de geschiedenis op het punt, waarop ze de eeuwen door gericht was: Hij baart de gemeente. Wát er eigenlijk gaande was heeft de koorts-ijlende zondaar niet verstaan; slechts enkelen (als Jesaja) hebben het gevoeld en uit-gezegd (Jes. 53).

De Heilbrenger

De uitdrukking „laatste dagen" heeft

No. 50. [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs:
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	Adres: J. HORN	Eén tot vijf regels . . . . ƒ 0.50
Enkele nummers . . . . - 0.10	Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.	Elke regel meer . . . . - 0.08
De betaling geschiedt per half jaar.		Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden:

„De jongelings- en jongedochters-vereeniging hielden op den 28sten Januari jl. hun jaarfeest. Van Stadskanaal, Nieuwepekela en Groningen waren eenige afgevaardigden overgekomen om aan die feestviering deel te nemen, terwijl nog eenige oude broeders en begunstigers van hier en uit Groningen op uitnoodiging der vereenigingen tegenwoordig waren.
Br. van Beek uit Groningen, die welwillend de leiding van het feest op zich nam, sprak eerst voor eene publieke vergadering, die goed bezocht was, een voor die gelegenheid passend woord, wijzende op de zegen, die wij in de laatste jaren mogen aanschouwen, dat tal van jonge menschen zich tot God bekeeren en zich nu met blijdschap in 's Heeren dienst bewegen. Spr. eindigde met eene ernstige opwekking en vermaning aan oudere christenen, om vooral den arbeid van de jeugdige christenen niet gering te schatten en om hen, als het geslacht der toekomst van de Gemeente, krachtig te ondersteunen.
Hierna werd de eerste vergadering gesloten, en nam, na een korte pauze, de eigenlijke feestviering een aanvang. Er heerschte over het algemeen een goede stemming en veel opgewektheid tot getuigen. De mededeelingen der bestuurders en bestuurderessen aangaande den toestand der vereenigingen, waren gunstig. Vooral was het zeer verblijdend te hooren, dat bijna alle leden der beide vereenigingen den Heere Jezus als hunnen zaligmaker beminnen en dienen.
Zegene de Heere verder de pogingen van onze jeugdige br. en zr. tot eer zijns heerlijken naams".

(Uit een gemeentebericht van FOXHOL, „De Christen", 15 februari 1885).

Wij reizen met elkander

Hoeveel minuten neemt U voor Uw rekening?

Met een beetje rekenen kunnen we tot de conclusie komen, dat ons totale werk in Unie-verband een kwartje per minuut kost. Voor elk kwartje, dat U geeft, kan het werk dus weer een minuut langer doorgaan!

Rekent U maar eens na: voor 1960 verwachten de verschillende commissies ruim *f* 136.000. Dat lijkt een heel bedrag. Maar het werk gaat nacht en dag door. Als we hier rusten, zijn ze in Congo of Suriname aan de arbeid en omgekeerd. Er zijn 525.600 min. in een jaar. Elke minuut kost ons totale gezamenlijke werk dus ruim een kwartje.

Voor iedere gulden, die iemand aan ons werk geeft, kan het dus vier minuten „draaien", voor een rijksdaalder tien minuten. Wie „een hele dag" voor zijn rekening wil nemen, mag op een bedrag van *f* 360 rekenen. Iemand, aan wie dit ook werd voorgerekend, zei: „Dat zouden de grootste, rijkste en beste minuten van het jaar voor me zijn!"

We zouden niet ver komen met zo weinig minuten of zelfs ook maar met één hele dag werk. Maar er staat weer iemand naast ons, die de volgende minuten voor zijn rekening neemt of de volgende dag. Zo zijn er zelfs duizenden in het land, die allemaal een stukje van de tijd het werk doen doorgaan. Zo worden het twaalf hele maanden vol werk.

U kunt nu zelf wel uitrekenen met hoeveel uren werk U kunt helpen, om ons Uniewerk enkele minuten te ondersteunen. Uw werk is zo mee een basis voor het werk van de Heer in Haulerwijk, Irema, Paramaribo en het Seminarium.

Zo ook wordt onze deelname aan het werk héél persoonlijk. We ontdekken onze verantwoordelijkheid en verheugen er ons over, dat we deze ieder voor zich en toch sámen mogen dragen.

Dit was een sommetje met tijdseenheden.

Maar onze grootste rust is, dat héél dit werk mogelijk is dòor het Offer van onze Heiland. Dat offer is niet in tijd en geld te meten of te waarderen. Daarom gaat onze dank vooral naar Hèm uit, Die Zich gaf voor òns.

De laatste gemeenschapsavond

Februari is bijna voorbij. Maandag a.s. om half acht in de Treebeekse Kerk de laatste Gemeenschapsavond. Al wie nog niet naar zo'n bijeenkomst is geweest, kan alsnog naar Treebeek reizen. Zo echt de laatste kans nog grijpend.

De folders liggen overal in de laden en kasten of bij andere lectuur. De volgende zondag van ons programma is 24 april: vormingszondag. U krijgt dan weer een nieuwe folder, die reeds wordt voorbereid. Bewaart U dus die folders goed, zodat U een aardig overzicht krijgt van al dat werk, dat elke minuut van de dag waar ook ter wereld doorgaat.

Wij reizen met elkander!

O ja, hoeveel minuten „nam" U ook alweer?

Utr. BROERTJES

De Einden der Eeuwen

In 1 Kor. 10 : 11 zegt de apostel, dat op de gemeente de einden der eeuwen gekomen zijn. Deze „einden" zijn te verstaan in de zin van de resultaten der eeuwen. In de gemeente, in haar bestaan, komen de eeuwen tot rust. Van al wat in de opeenvolging der eeuwen werd doorgemaakt, als gevolg van Gods onzichtbare aanwezigheid, is de gemeente de vrucht. Het komt in haar tot voltooiing en afsluiting. In de gemeente verwerkelijkt zich Gods heilsraad, in haar treedt God Zijn schepping binnen en stijgt ten Troon. (Openb. 11 : 15).

Terwijl overigens al wat leeft uit het **verleden** te voorschijn komt en verklaard wordt, treedt de gemeente ons tegemoet vanuit de toekomst, uit welke en krachtens welke ze leeft. Haar bestaan wordt door licht door de bliksemflitsen der toekomende wereld, die in haar gestalte, begeert aan te nemen en aan zál nemen.

Met het woord, dat de Here Jezus in Zijn sterven over de eeuwen uitriep: het is volbracht! is Gods volk de eeuwige rust ingegaan. L.

dus diepe zin. Zij duidt op een insnijding in de gang van het wereldgebeuren, op een totale omwenteling, die de eeuwen door in voorbereiding was, maar nu in Christus' dood en opstanding zich heeft voltrokken. Het zijn hiérom „laatste dagen" wijl ze het teken dragen van de alomvattende en onomkeerbare beslissing Gods.

Deze wereld is met God verzoend.

De dood is overwonnen.

De Overste dezer wereld is uitgeworpen.

Het oude is opgeheven, het nieuwe is gekomen.

Wie wil weten of we ons in de „laatste dagen" bevinden, moet de dagen niet **tellen** maar **toetsen**. Dat er een paar duizend jaren verlopen zijn sedert de laatste dagen geproklameerd zijn, weerlegt de betrouwbaarheid van de proklamatie niet, want ze is door Jezus' boden niet van de kalender afgelezen, maar afgeleid uit Christus' dood en opstanding, waardoor ons de Geest verworven is.

Onze „laatste dagen"

De christen, die zichzelf verstaat weet, dat hij zich bevindt in zijn laatste dagen. Hij is ontheven aan de overheersing van zonde, duivel en dood. Zijn „laatste dagen" braken aan met Zijn ingelijfd worden in Christus door bekering en wedergeboorte. Op dat moment viel Gods alomvattende en onomkeerbare beslissing over zijn leven. Paulus zegt van hem:

hij is gerechtvaardigd;
hij is geheiligd;
hij is verheerlijkt. Rom. 8 : 30. Kor. 1 : 30.

Het is b.v. zeer wel mogelijk dat iemand op zijn zestiende jaar Christus in zijn hart ontvangt; door de doop met Christus begraven wordt en met Hem het Leven ingaat en daarna nog zestig jaren leeft. Die zestig jaren zijn z'n „laatste dagen". Hij heeft in beginsel elke verandering reeds doorgemaakt; hij is, die hij zijn moet. Rom. 8 : 1.

HOOGEZAND.

Het is al weer een tijd geleden, dat U iets gehoord heeft van onze gemeente. Wij mogen in het midden der gemeente de Hand des Heren ervaren en zijn dankbaar voor de vele zegeningen ons geschonken. 7 Februari was er doopdienst: twee broeders en twee zusters werden door de doop aan de gemeente toegevoegd. Tijdens het Avondmaal werden de nieuwe leden hartelijk welkom geheten door ouderling Bos. In januari mochten we als gemeente en vrienden de verjaardag van onze voorganger gedenken. Dat zijn altijd mooie avonden, vol humor en gezelligheid. De arbeid in de gemeente gaat steeds door. Onze geliefde voorganger en zijn vrouw mogen met zegen werken hier in ons dorp en omgeving. Een grote steun is het voor hen te weten, dat de gemeente biddend achter hen staat en hen in liefde draagt. Met alle takken van arbeid gaat het goed. De opkomst in de diensten is zowel 's morgens als 's avonds goed.

Hartelijke groeten van Uw brs en zrs in onze Heer! Korr.

LEIDEN.

Het is al geruime tijd geleden, dat u in deze rubriek iets hebt kunnen lezen van onze gemeente. In de afgelopen maanden beleefde wij echter enkele feiten, die wij u gaarne willen meedelen. Nadat er al ruim een jaar door een onzer broeders huissamenkomsten gehouden werden bij een familie in **Katwijk** mochten wij het beleven, dat twee broeders en 2 zusters uit dit na-

burige dorp in nov. j.l. zich bij onze gemeente aansloten en de goede belijdenis aflegden door de doop. Iedere donderdagavond wordt nu geregeld door onze voorganger daar huissamenkomst gehouden en wij mogen ons er in verheugen, dat nu in Katwijk een kleine post van onze gemeente is ontstaan. Wij verwachten veel van deze arbeid en „de Heer laat niet varen, het werk dat Zijn hand begon". Wij geloven dat de Heer, die deze arbeid op onze schouders heeft gelegd, het zal zegenen. Wij hopen dat de Baptisten ook daar meer bekendheid zullen krijgen o.a. door het houden van evangelisatie-samenkomsten en het kolporteren met **„De Zaaier"**. Wilt u met ons mee bidden voor deze arbeid?

7 Februari j.l. mochten wij het doopvont opnieuw openen. Een zuster, die al jarenlang onze kerkdiensten bezoekt had te kennen gegeven de goede belijdenis af te willen leggen in het watergraf en zich aan te sluiten bij de gemeente. Wij zijn dankbaar, dat de Heer ons zegent, ook al zijn de stormen in onze gemeente ons niet gespaard gebleven. Waar Gods kinderen in getrouwheid en alle ootmoed de Heer dienen, ligt de satan op de loer om Gods werk te vernietigen. Broeders en zusters ook wij in Leiden gaan vol vertrouwen verder, ziende op onze „Overste Leidsman en Voleinder des geloofs". Moge de Heer u in uw gemeente veel kracht en liefde schenken om te arbeiden tot zegen voor anderen en uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

M. v. d. B. jr.

DEN HAAG.

In de Haagse gemeente stond de laatste zondag van januari in het teken van het lied. De bizondere redenen hiertoe waren het veertig-jarig bestaan van het zangkoor „Gode zij ons lied" en het vijfentwintig-jarig jubileum van br. A. Gebel als dirigent van het koor. Koor en gemeente waren die dag in feestelijke stemming bijeen. Eerst in de morgendienst, waar onze voorganger, ds Harkema, sprak over „Het Lied"; 's avonds in een zang-herdenkingsdienst, waar 't koor een zevental liederen zong.

In deze avonddienst heette de voorzitter van het koor, br. I. Pardoen welkom; het haagse baptistenmannenkoor werkte mee, enkele afgevaardigden, o.a. br. Pieket Weeserik namens „Muziek-Contact", brachten felicitaties over en overhandigden cadeaux aan dirigent en koor. De sekretaris bracht een verslag over veertig jaar in tien minuten; de voorzitter overhandigde namens de koorleden een huldeblijk aan de jubilerende „maestro"; een uit het koor gevormd mannen-kwartet debuteerde. De leiding van deze dienst was in handen van de ere-voorzitter van het koor, ds W. Harkema.

Het was een fijne avond! Onze Heer en Heiland werd gedankt en geprezen voor al de zegeningen die het koor deze veertig jaren mocht ervaren.

De belangstelling, die het koor deze dag mocht ervaren was groot. Zelfs van over de grenzen. Uit Dortmund en Marl (D.) waren reeds 's zaterdags 25 broeders en zusters overgekomen om namens hun koren felicitaties over te brengen; ook zij zongen nog in beide diensten hun lofliederen.

Het koor heeft zich over zoveel medeleven bizonder verheugd. En, daar het bijna ondoenlijk is allen persoonlijk te bedanken willen wij op deze plaats allen hartelijk bedanken die hebben meegewerkt deze dag tot een onvergetelijke te maken. Ook br Gebel, die zeer verblijd was met zoveel belangstelling zegt allen dank die zowel stoffelijke als andere blijken van waardering hebben betoond.

De sekr. van
„God zij ons lied",
CHR. PRINS.

VAN DE Leestafel

HOE VINDT U DAT ER GEPREEKT MOET WORDEN?
Onder redaktie van ds A. G. Barkey Wolf; Uitgave: La Rivièra & Voorhoeve; 159 blz., f 6,90.

In dit keurige boek trachten predikanten van verschillende kerken op de vraag van de titel antwoord te geven. Het is een boek geworden dat stellig verdiend door velen gelezen te worden, niet in het minst door hen die zondag op zondag het waagstuk der prediking ondernemen. Dat in soms verschillende hoofdstukken weleens gezegd wordt wat ook eerder in deze bundel werd opgemerkt ligt niet zozeer aan hen die schreven dan wel aan de wijze waarop deze bundel tot stand kwam: iedere schrijver geeft voor zich antwoord op de gestelde vraag. Oorzaak van het verschijnen van dit boek ligt, volgens het voorwoord van redaktie en uitgever, in de telkens weer gesignaleerde nood der prediking. Van de verschillende medewerkers noemen we enkele: ds Gabe van Duinen, drs Okke Jager, ds Piet Lugtigheid, ds M. L. W. Schoch, ds A. K. Straatsma (waarom gebruiken sommige dominees toch zo hardnekkig hun voornamen....?); persoonlijk trof ons de bijdrage van Prof. dr A. A. van Ruler, getiteld: *„de prediker zij zich bewust van de ernst van zijn taak"*, het meest. Juist vanwege de verscheidenheid der medewerkers (w.o. één niet-predikant, nl. Thijs Booy) is het in dit bestek moeilijk om opmerkingen te maken die we, na lezing van dit boek, wel zouden willen maken: we zouden dan beslist wel een hele pagina (of nog meer!) voor de bespreking van dit boek nodig hebben.

In elk geval, U doet er goed en verstandig aan dit boek aan te schaffen of U cadeau te laten geven!

v. D.

Broeders Voorgangers!
De jaarlijkse conferentie van de Broederschap wordt niet op 7 en 8 juni gehouden, maar op 21 en 22 juni, op de Vinkenhof.

Namens het bestuur:
E. J. Huizing, secr.

WAAR BLIJVEN DE ANDEREN?

Slechts twee broeders hebben geageerd op ons (toch wel) vriendelijk verzoek (in Nader Bezien, 20 nov. '59) ons opgaaf te verstrekken van de leeftijden, afkomst etc. van hen die tot onze gemeenten toetreden.

Slechts twee! Waar zijn de anderen? Wil een bewerking van deze gegevens zin hebben dan is de opgave van twee gemeenten uiteraard veel te weinig. Mochten de andere broeders zich alsnog willen bekeren van hun traagheid, zij weten ons adres. Zo niet, dan gaat het niet door. Jammer.

v. D.

BEROEPINGSWERK

Ds Sj. Zijlstra te Eindhoven werd **beroepen** door de Baptistengemeente te Groningen-Z.

De gemeente te Delfdzijl heeft tot haar voorganger *beroepen:* ds H. van der Werf te Emmen.

MEDEDELINGEN

KONTAKT WEEKEND DER NBSV

De kosten van het NBSV-weekend op 26 en 27 maart a.s., bedragen *f* 6,50 per persoon.
Reiskosten worden vergoed!
Opgave vóór 15 maart aan de abactis, Bilseweg 10, Den Dolder,

R. d. H.

ADVERTENTIES

Vrijdag 4 maart 1960 Jaargang 77 Nr. 3512

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Kracht . . . .

„Want Uwer is.... de kracht".
Math.6 : 13

In het leven moet je sterk zijn. De zwakken worden onder de voet gelopen en de sterken klimmen al maar hoger op de ladder van het succes. Zorg dus, dat je over de een of andere kracht beschikt en er dan een zo goed mogelijk gebruik van maakt.

Dit, lezer, is een heel gangbare levensfilosofie die miljoenen mensen bewust of onbewust tot de hunne hebben gemaakt.

Tracht **financieel** draagkrachtig te worden. Dat maakt dat je geen vergeten mens wordt en dat je je kunt handhaven in de samenleving.

Wees **gewiekst** en vlot en ter zake kundig en door deze „kracht" zul je in veel gevallen de ander precies kunnen krijgen waar je hem hebben wilt.

Lichaamskracht is ook nog steeds een zeer waardevol goed. In de sportwereld en in de onderwereld, maar ook in het gewone leven kun je er heel wat mee bereiken.

Sex-appeal is een in onze moderne tijd zeer begeerde magische kracht, waarmee je machtige veroveringen kunt maken, ook al ben je arm en van geringe komaf. Het arme meisje met sex-appeal en charme zal met enige handigheid en raffinement zeker in staat zijn een man met centen aan de haak te slaan, waarna ze „binnen" is. En zo buit ieder zijn eigen krachten en mogelijkheden uit om een zo goed mogelijk plaatsje in het leven te verwerven.

Maar met al deze krachten wordt het Koninkrijk Gods niet gebouwd en de macht der duisternis niet verslagen. Ze staan vaak eerder de groei van het Rijk in de weg. Niet door kracht of door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heer.

Als ik zomaar eens een paar dingen opnoem, die van ons, christenen, verwacht worden, zult U merken dat we met bovengenoemde krachten eigenlijk niets beginnen kunnen. Let U maar eens op:

We hebben kracht nodig
- om in het huwelijk niet onszelf te zoeken,
- om de keiharde, genadeloze slavernij van het geld in ons leven te overwinnen,
- om onze vijanden te vergeven,
- om niet als een dolleman in onze auto te rijden,
- om liefde te geven aan mensen die naar onze mening helemaal niet lief en aardig zijn,
- om onze televisie op tijd af te zetten,
- om schuld te belijden,
- om niet te pronken met onze rijkdommen, deugden en prestaties,
- om geen kankeraars te zijn,
- om onze eigen menselijke gevoelens niet hoger te achten dan het Woord van God,
- om ons in de samenleving niet te schamen voor Jezus,
- om onopvallende arbeid die geen eremedailles oplevert, toch met vreugde te doen,
- om als levende „vissen" op te zwemmen tegen de stroom van anti-christelijk leven, en niet als dode „vissen" mee te drijven met die stroom.

Voelt U wel, dat de normale krachten die we hier beneden doorgaans aanwenden, tekort schieten, ja vaak helemaal niet van toepassing zijn bij het nastreven van deze dingen? Zelfs de menselijke wilskracht zonder meer schiet te kort.

Daarom moeten we leren putten uit de krachtbronnen van God.

Daarom moeten we leren zeggen: Uwer is de kracht......

Daarom moeten onze handen, meer dan tot dustoe het geval was, in menselijke machteloosheid en overgave gevouwen worden, in plaats van ze krampachtig tot vuisten te ballen of in wanhoop samen te wringen.

De kracht is van God...
Maar God is goedgeefs.
Daarom kan het zo worden dat Zijn kracht in onze zwakheid volbracht wordt.

Wf.

IN DIT NUMMER

slechts 1 gemeentebericht (pag. 7); in „kroniek" een duidelijke én leerzame uiteenzetting over de verhouding van de zuidelijke en noordelijke baptisten in Amerika (pag 4); een verblijdende aankondiging vanuit Scheveningen (pag. 7) en — om te ontdekken, dat er weinig nieuws onder de zon is — leest U deze keer vooral de rubriek „75 Jaar geleden" op pag. 6.

Onze grootste Zorg. Elk jaar worden we door het Uitvoerend Comité van de Baptisten-Wereldalliantie verzocht stil te staan bij en te danken voor onze eenheid en gemeenschap in Christus. De sekretaris van deze organisatie schrijft dan een opwekkend woord. Ditmaal schreef hij o.a.:

„Onze grootste zorg moet niet zijn ons ledental, ons aanzien, onze kracht of onze bezittingen, maar de reddende liefde bekend te maken van onze Heer, die zichzelf vernederde, gehoorzaam werd tot de dood, ja tot de dood tot aan het kruis. Wanneer Zijn Geest niet in ons gezien wordt, wij Zijn liefde niet de gelegenheid geven zich door ons te openbaren, is al onze ijver maar een lege vertoning. Wanneer we Jezus Christus trouw beloven als onze Heer, zullen we onze handen ineen slaan in een vernieuwde geest van eenheid en door onze rijen zal de kracht stromen van Hem, die onze Sterkte is."

Zijn dit geen klanken, die het hart weldoen?

Vleugels of Parachute? Lees de brief, die in Openbaring 2 te vinden is en geschreven aan de gemeente te Efeze. Als ik het beeld van de daar genoemde gemeente, mij voor ogen stel, dan heb ik de indruk dat we het in die brief te doen hebben met een gemeente, die hoogte verloor. Dat kan. Er is in het gemeentelijke leven maar niet een golfbeweging, maar zeer zeker ook de mogelijkheid dat het peil zakt. Het is in de regel zo, dat als op één punt een daling inzet, het geheel gaat zakken. De kracht wordt minder, de energie verslapt, de blijdschap wordt een herinnering, ontrouw werpt sputters, sputters, die uitvloeien tot vlekken op de ziel.

En wat gebeurt er? Als we ons op de vleugels niet meer kunnen verheffen, gaan we aan een parachute hangen. De kracht van binnen ebt weg. Toch willen we graag hoogte houden en grijpen ons nu maar vast aan iets buiten ons. Het in onze bijbelse gemeente, onze zuivere Kerk, het oude gareel, waarin we al zo lang liepen. De parachute remt de neergaande beweging wel, maar hoogte handhaven? Aan hoogte winnen? Daarvoor is nodig dat de Kracht van Boven kracht van binnen wordt.

Eens zijn. Vindt ge mensen, die het met u eens zijn dan zult ge dat vermoedelijk wel prettig vinden. Die blijdschap moet echter niet te lang duren. Onderzoek eens waarom ze het met u eens zijn? Welke beweegredenen hebben zij om uw kant te kiezen? Liggen die werkelijk in de zaak zélve? Is het hun al genoeg dat ze weten wat uw standpunt is en verklaren ze er zich mee accoord omdat het **uw** standpunt is, wat ze **niet** zouden doen als de „tegenpartijder" **uw** standpunt nu eens als het **zijne** geponeerd had. Spreken vlees en bloed hier? Geen band mag gesteld worden boven de band aan de waarheid. Ook geen bloeds- of familieband. Geen vriendschap mag gelden op kosten van ontrouw aan de waarheid. Reken ook met de mogelijkheid dat men het met u eens is in een verkeerde zaak! Dat zoudt ge toch voor nog zoveel niet willen? De Liefde is niet bevooroordeeld en wie zou wensen, dat de liefde, die hem wordt toegedragen hem wilde dienen buiten de waarheid om?

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

CHRISTUS IN HET BOEK ZACHARIA
(III)

Aan de orde is nu Zacharia 3 : 1-6. Het vierde nachtgezicht van onze profeet. Hierin gaat het weer over de Engel des Heeren, voorts over Jozua de hogepriester en Satan. Er is een logische orde in de visioenen. In het 1e gezicht, dat we de vorige maal behandelden, vernamen we hoe de Heere der heirscharen ijverde over Jeruzalem en over Zion met een grote ijver, terwijl Hij toornde over de volken, die Israël kwaad bejegenden. In het 2e visioen (dat we niet behandelden) worden de vijanden van Israël getekend als hoornen, die tegen Israël stoten, maar verbrijzeld werden. Gevolg daarvan is, dat in het 3e visioen sprake kan zijn van een herbouw van Jeruzalem, dat dorpswijze (d.w.z. zonder muren) bewoond zal worden, terwijl de Heere zelf als muur zal dienen. Dat is een materiaal herstel van Jeruzalem. Toch is dit niet het laatste doel. God wil ook een geestelijk herstel schenken en daarvan is nu sprake in het Schriftgedeelte, bovengenoemd.

Wat zag Zacharia? De Heere toonde hem Jozua de hogepriester. Deze hogepriester is de vertegenwoordiger van Israël bij God. (Een priester is altijd vertegenwoordiger van het volk bij God, terwijl een profeet God vertegenwoordigt bij het volk). De hogepriester droeg de namen der twaalf stammen op zijn schouders en op zijn borst. Op de grote verzoendag droeg hij de zonden van het volk in het Heilige der heilige, en maakte verzoening voor het volk, na eerst voor eigen zonde verzoening te hebben gemaakt door het brengen van offers. De hogepriester is volgens de Hebreeënbrief een type van Christus (zie Hebr. 8 : 5; 9 : 11-14).

Jozua bevindt zich hier voor de rechter. Hij is aangeklaagd. De Engel des Heeren is de rechter, Satan zijn aanklager. Hij is het die ons altijd aanklaagt, en dat doet hij niet, omdat hij Gods rechten wil handhaven, maar omdat hij er een satanisch genoegen in schept, als de Rechter Zijn volk zou veroordelen. Zo wordt Jozua (en in hem het volk) aangeklaagd met zijn priesterschap. Immers Jozua vertegenwoordigt ook het gehele priesterschap. Dat het er met de priesters niet al te goed voorstond bewijst Mal. 1 : 6 waar we lezen: „Ben Ik een Heere, waar is Mijn vreze? zegt de Heere der heirscharen tot u, o **priesters, verachters van Mijn naam**".

In ons visioen wordt getoond de reiniging van de priesters. Jozua was bekleed met zeer vuile klederen. Hij staat daar voor de Engel des Heeren, die Zijn rechter is. De Engel des Heeren — zo zagen we in ons vorig artikel — wijst heen naar Christus, voor wiens rechterstoel wij allen geopenbaard zullen worden. Deze Engel des Heeren, is Dezelfde, die ook woont in het midden van Zijn volk, in het hart van hen, die in Hem geloven. God de Vader heeft het oordeel aan Christus overgegeven. (Joh. 5 : 22).

Satan stond aan de rechterzijde van Jozua, de gebruikelijke plaats voor de aanklager. Hoe anders zijn Gods gedachten, dan die van Satan. „Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere Heere, zo Ik lust heb in de dood der goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddelozen zich bekere van zijn weg en leve!" (Ezech. 33 : 11).

De Engel des Heeren verwerpt de beschuldiging. De zonde van Jozua bestond o.a. hierin, dat hij niet krachtig genoeg de herbouw van de tempel bevorderd had. De zonde wordt vergeven. De Hogepriester wordt gered als een brandhout uit het vuur. Mede door de activiteit van de profeten Haggaï en Zacharia komt Jozua tot inkeer en neemt samen met Zerubbabel (waarover we later meer zullen horen) het werk van de herbouw ter hand.

Satan wordt genoemd de verklager der broederen. In Openb. 12 wordt een juichkreet gehoord „want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onze God dag en nacht is nedergeworpen". Dat is de liefde Gods, die niet wil dat iemand verloren gaat. Ook in ons nachtgezicht worden de beschuldigingen van de hand gewezen. Niet omdat deze beschuldigingen op zichzelf beschouwd onjuist zouden zijn, maar omdat God de zonden vergeeft!

Dat is die wonderlijke God, waarvan Micha (7 : 18) getuigt: „Wie is een God gelijk Gij, die de ongerechtigheid vergeeft en de overtreding van het overblijfsel Zijner erfenis voorbij gaat? Hij

houdt Zijn toorn niet in eeuwigheid, want Hij heeft lust aan goedertierenheid, Hij zal onze ongerechtigheden dempen: ja, Gij zult al hun zonden in de diepten der zee werpen!"
Met Paulus: zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardigt, wie zal verdoemen? (Rom. 8 : 31-32).
De rechtvaardiging wordt ons hier getoond, in dit oud-testamentische Luc. 15 Christus onze Rechter is het, die Zelf ons oordeel droeg, Die Zelf onze zonden gedragen heeft in Zijn lichaam aan het kruis. Daarom kan de Engel des Heeren zich richten tot Satan, met deze woorden: De Heere schelde u, gij Satan! De rechtvaardigmaking wordt ons hier getekend, als de wegname van het vuile kleed, en het aandoen van feestklederen (vgl. Luc. 15 : 22).
Jozua is gered als een brandhout uit het vuur. In hem is ook het volk gered. De terugkeer van Israël uit de ballingschap is daarvan een feestelijk teken, dat God Zijn volk vergeven en weder aangenomen heeft.
De Engel des Heeren is niemand anders dan onze Heere Jezus Christus. Hij heeft ons gered als een brandhout uit het vuur, Hij nam onze vuile klederen weg, Hij vergaf! en Hij nam (om het met Luther te zeggen) wat van ons was (onze zonden) en gaf wat van Hem was (Zijn gerechtigheid). Hij sluit Satan's mond! In zijn verbazing roept de profeet uit: dat hem ook de priesterlijke tulband weer opgezet moet worden (Zach. 3 : 5). Ook dat! Christus heeft ons tot priesters gemaakt. Laten wij ons priesterschap niet vergeten. Zijn gemeente is een koninklijk priesterdom.
Het Evangelie van de vergeving en rechtvaardigmaking komt ook hier in de vorm van een wet! n.l. wandelen in Zijn wegen, Zijn wacht waarnemen. Zijn huis richten! Het loon dat Hij schenkt is: „wandelen onder de hemelingen".
Dat werd aan Jozua beloofd, dat wordt ook ons beloofd. Immers Christus heeft ons mede-levend gemaakt en ons geplaatst in de hemelse gewesten. Ons burgerschap is in de hemelen!

D. S.

BROkSTUKkeN

Dat de technische en de geestelijke vooruitgang helemaal geen gelijke tred met elkaar houden, is eens heel kernachtig door Einstein uitgedrukt. Hij zei: Wat leven we in een treurige tijd. Het is gemakkelijker een atoom te verbrijzelen dan een vooroordeel.

* * *

Ja, ieder mens heeft zo zijn vóór-oordelen, die hij àchteràf tracht te bewijzen, wat natuurlijk een barslechte volgorde is.

Niet alleen zijn we soms bevooroordeeld wat bepaalde zaken betreft, maar ook ten opzichte van bepaalde mensen.

Betreft ons vooroordeel een mens, laten we zeggen iemand in de gemeente waarvan we deel uitmaken, dan trekken we ons doorgaans van die mens terug en gaan de rol van critische toeschouwer spelen. We richten onze speurdersblikken op de persoon in kwestie en zijn daardoor op de duur in staat een heel dossier samen te stellen van minder mooie dingen, die moeten bewijzen dat ons vooroordeel juist was.

Als we de bijbel goed begrijpen moeten wij christenen beginnen met de ander, wie hij ook is, uitnemender te achten dan onszelf. En we moeten die ander onze liefde en ons vertrouwen schenken. De Gemeente wordt zeer geschaad door mensen die hun detective- (waan-)zin in de gemeente botvieren, en zeer gebouwd door mensen die liefde en vertrouwen wegschenken.

De menselijke ziel heeft in zeker opzicht iets weg van een waterplas.

Als er donderwolken boven drijven, is het maar een triest gezicht. Maar als de zon erop gaat schijnen, wordt hetzelfde stukje water een heerlijk brokje schoonheid. Bewerk de man-van-uw-vooroordeel met uw argwaan en wantrouwen, met uw afkeer en liefdeloosheid — en de kans is groot dat hij diezelfde wanproducten van Uw hart in zijn blik en woord en daad terugkaatst. Bewerk diezelfde man met Uw achting, vertrouwen en liefde, en de kans is groot dat U een heel nieuwe kant van zijn karakter ontdekt en echt van hem kunt gaan houden.
Liefde, zoals de Bijbel die bedoelt, is een dynamische factor in de samenleving, die het allerbeste in de ander wakker roept.
Een Christen mag geen mens zijn die statisch toekijkt en zich er op toelegt met scherpe blik feiten te constateren. Hij moet een mens zijn die door deze kracht der liefde — hem door God gegeven — meehelpt aan het scheppen van nieuwe feiten en aan de vervolmaking van het nog onvolmaakte.
Veel huwelijken lopen vast doordat men vergeet te werken met de kracht der liefde. Er zijn heel wat gehuwde mannen die, nadat ze enige jaren getrouwd zijn, hun vrouwen met critische ogen gaan bekijken en vinden dat hun vrouwen er steeds minder aardig uit gaan zien. Ze vergeten dat critische blikken, onattentheid en stekelige opmerkingen de schoonheid doden en dat een nieuwe toewijding die schoonheid weer kan doen openbloeien.

* * *

Wil een gemeente waarlijk kunnen evangeliseren dan moet ze eerst zorgen, dat haar geestelijke wapenrusting in orde is. De vlam van geloof, hoop en liefde zal eerst helder in het eigen hart moeten branden, wil men licht brengen op het pad van een ander. Wie een ander wil helpen in zijn zielenood, zal het WOORD moeten kennen dat kan dienen als antwoord op de levensvragen van die ander. Van Winston Churchill is een opmerking bekend die hij in 1940 maakte toen zijn land oorlog had te voeren tegen Nazi-Duitsland. Hij zei: Iedereen zegt dat de britse leeuw nu zijn tanden maar eens moet laten zien, maar ik vind dat die leeuw eerst maar eens naar de tandarts moest gaan.
En inderdaad: het gebit van de britse leeuw vertoonde in die tijd nog teveel rotte kiezen en tanden dan dat de vijand erdoor geïmponeerd werd.
Het kan soms nodig zijn voor een gemeente, eerst eens naar de „tandarts" te gaan, alvorens de strijd aan te binden met het rijk van de boze.

Wf.

Uit ons Unie-Bureau

Laat mij nog eens een overzicht geven van de funkties waarvoor kandidaten gesteld worden. Er is immers een paar maal een aanvullend bericht gegeven, zodat een overzicht wel nuttig is. Maar dit is dan ook maar de laatste keer, dat ik op het stellen van kandidaten attendeer. Laten de sekretarissen vooral tijdig de kandidaten aan het Unie-bureau bekend maken, dat is: *uiterlijk 23 maart.*
En de schriftelijke bereidverklaring van de betrokken kandidaten wordt dan meteen bijgevoegd natuurlijk.
Voor vier funkties moeten er in elk geval kandidaten komen, nl. 1) voorzitter van de A.V.; 2) lid van de C. v. d. O. in de vakature Ds D. Slort, die aftredend is en zich niet herkiesbaar stelt in verband met zijn docentschap aan ons seminarium; 3) lid van de C. v. d. O. in de vakature Ds G. Vegter, die zijn lidmaatschap van de C. v .d. O. beëndigt in verband met de benoeming tot docent aan ons seminarium (Ds G. Vegter zou anders in 1961 aftredend en herkiesbaar zijn); 4) lid van de redaktie van „De Zaaier" in de vakature Ds S. Zijlstra, die aftredend en niet herkiesbaar is. Laat „de rechte man op de rechte plaats komen" doordat onze gemeenten deze belangrijke zaken met visie en met biddend beleid behandelen!
Ook nog in verdere funkties kunnen kandidaten gesteld worden. De betreffende broeders zijn echter wel aftredend, doch alle herkiesbaar. Het betreft in dit geval: Ds G. W. Tijman als lid van de U.C., Ds W. Harkema als lid van de E.C.U., Ds H. Sikkema als lid van de U.Z.C., alle redakteuren van „de Christen", de overige redakteuren van „de Zaaier". Indien een gemeente een andere broeder in een bepaalde funktie wenst, kan ze uiteraard een kandidaat stellen.

T. Jansma

KRONIEK

Uit onze wereldwijde beweging.

Seminarie in Oost Duitsland

Jarenlang zijn de Duitse Baptisten er in geslaagd in de opleiding van hun voorgangers de scheiding tussen Oost en West te overwinnen maar verleden jaar hebben zij toch moeten buigen voor de politieke feiten. Ongeveer een jaar geleden moest noodgedwongen het besluit genomen worden een seminarie in de D.D.R. op te richten en enige tijd geleden is dit seminarie geopend in Bad Buckow. In de D.D.R. wonen ongeveer 35.000 Baptisten tegen 65.000 in de Bondsrepubliek.

Gerechtelijke vervolging tegen een Bapt. voorganger in Griekenland

Spiros Zodhiates, een Bapt. predikant in Griekenland is door een rechtbank in Chalcis veroordeeld tot 45 dagen gevangenisstraf, omdat hij in evangelische publicaties de titel „Reverend" voor zijn naam heeft gezet. Het officiële orgaan van de Orthodoxe kerk in Griekenland heeft de rechtbank om dit vonis geprezen. De aanklacht was ingediend door de Archimandriet Christopher Kalyvas. Volgens deze kerkelijke hoogwaardigheidsbekleder was het gebruik van deze titel gereserveerd voor geordineerde geestelijken van de Grieks Orthodoxe kerk.

Ds Zodhiates zal van dit vonnis in beroep gaan bij het Hooggerechtshof.

Kruistocht voor gelijkstelling van rassen in de U.S.A.

Temidden van allerlei berichten, die er op schijnen te wijzen, dat de Baptisten in de Ver. Staten, vooral in het Zuiden, wel eens een vreemde houding aannemen tegenover het rassenvraagstuk doet het goed te vernemen dat de Missouri Baptist Convention een oproep heeft aangenomen, gericht tot alle Zuidelijke Baptisten om hun invloed aan te wenden „opdat de Negers de rechten en de maatschappelijke erkenning zullen krijgen, waarop zij als vrije Amerikaanse burgers recht hebben".

De verhouding van Noordelijke en Zuidelijke Baptisten

Oorspronkelijk zijn deze twee namen zuiver aardrijkskundige aanduidingen. Er bestond zelfs een afspraak tussen beide conventies, dat men elkaars territorium zou respecteren. Hierin is in de loop der jaren verandering gekomen. De Zuidelijke Baptisten zijn „opgedrongen" naar het Noorden. Dit is grotendeels het gevolg van migraties. Volgens statistieken zijn ongeveer 800.000 Zuidelijke Baptisten over de „grens" van de Noordelijken gegaan. Velen van hen voelden zich niet thuis in de zustergemeenten in het Noorden en stichtten eigen gemeenten, die vaak subsidie vroegen en kregen van de Zuidelijke Conventie. In totaal zijn er op deze (en andere) wijze ongeveer 2600 gemeenten gesticht, die allen lid zijn van de Zuidelijke Conventie. Dit Zuidelijke offensief heeft grote vormen aangenomen en is zelfs de grens van Canada al gepasseerd.

The Baptist Times, ons engelse zusterblad citeert uitvoerig een artikel van Dr Blake Smith, een predikant uit Texas, dus uit het hart van de Zuidelijke Conventie. Deze ziet in de Zuidelijke opmars een groot gevaar voor de eenheid van de Baptisten, dat zelfs onherstelbare schade aan de Bapt. Wereld-Alliantie zou kunnen toebrengen. Achter de Zuidelijke penetratie schuilt een groot complex van Zuidelijke vooroordelen jegens de Noordelijke gemeenten, die merendeels van emotionele en gevoelsmatige aard zijn en waarin ook de Wereldraad van Kerken een rol speelt. Maar daarnaast ziet hij een belangrijke oorzaak in de Zuidelijke opvatting van de gemeente. Al te veel ziet men daar, zegt Dr Blake, de gemeente als een soort onderneming, wier rechtvaardiging ligt in haar succes. Wanneer gemeenten gesticht kunnen worden, groeien en zichzelf kunnen onderhouden en vervolgens goede „cijfers" hebben in toename van leden en geldmiddelen, dan is voor Zuidelijk besef daarmee bewezen, dat die gemeente goed en bijbels-gerechtvaardigd is. Het doet er dan niet toe of door de arbeid van die gemeente afbreuk wordt gedaan aan de arbeid van andere gemeenten. Succes rechtvaardigt.

Dr Blake wijst gelukkig ook op een aantal positieve factoren. Er is onder de Zuidelijken — en zijn eigen artikel getuigt daarvan — een gezonde zelfcritiek aan het woord gekomen, die zich bij deze wereldse opvatting van de gemeente en haar werk niet rustig voelt. En in het Noorden zijn ook vele mensen, die nog iets meer doen dan alleen maar verbitterd zijn over het eigenwijze Zuidelijke optreden. Want het Noorden heeft ook schuld. Het heeft in het algemeen te weinig gedaan om de Zuidelijke immigranten op te vangen en hun een plaats te geven in de gemeente. Maar het belangrijkste vooruitzicht op verbetering is wel, dat de commissie, die het grote Baptisten Jubileum in de Ver. Staten in 1964 voorbereidt en waarin alle Bapt. denominaties samenwerken een Verklaring over de onderlinge verhoudingen van de Baptisten heeft gepubliceerd, waarin o.m. staat: „Niemand van ons wenst groei voor eigen werk ten koste van de anderen, niemand gelooft het recht te hebben om tot een ander te zeggen: wij moeten groeien, jullie moeten afnemen...."

Wanneer de verhouding van Noord en Zuid in deze geest wordt aangepakt, is er alle kans, dat onder de leiding van Gods Geest een nieuw en beter tijdperk aanbreekt.

Deze berichten en meningen hebben voor ons nog meer betekenis dan alleen informatie over het reilen en zeilen van onze broeders. Het door Dr Blake gesignaleerde wanbegrip van vele Zuidelijke Baptisten ten aanzien van de gemeente, is een gevaar, dat iedere gemeente en gemeenschap van gemeenten bedreigt, waar sterk de nadruk op het werk van de gemeente wordt gelegd. Getuigen en het Evangelie verkondigen is een opdracht van de Heer. Daarover bestaat onder ons geen twijfel of misverstand. Maar dit bergt het gevaar in zich, dat alle werk gezien en gewaardeerd wordt vanuit het oogpunt van het succes. Zijn al onze gemeenten ontstaan vanuit een zuivere evangelisatiedrang? Of heeft het verlangen naar gemeenschap onder elkaar daarbij ook een grote rol gespeeld? En geschiedt al het werk in onze gemeenten uit een zuivere liefde tot het verlorene en oprechte gehoorzaamheid aan Christus' opdracht om zijn Evangelie te verkondigen? Wordt het resultaat van onze geestelijke arbeid ook onder ons niet al te vaak in cijfers weergegeven? Zoveel gedoopt, zoveel bekeerd, zoveel mensen in dienst of samenkomst, zoveel Zaaiers verkocht.

Het is niet mijn bedoeling al deze arbeid te kleineren. Haar betekenis is groot. Het gaat mij er alleen om, dat wij geestelijk waakzaam zullen zijn, ook en juist tegenover onszelf en ons werken in het Koninkrijk van Jezus Christus. J. R.

Over huwelijk en echtscheiding

We voegen beide onderwerpen hier samen, omdat het laatste in verband met het eerste nogal eens moeilijkheden oplevert.

Misschien wordt niet ten onrechte gezegd, dat er niets is, dat door de zonde meer geleden heeft dan het huwelijk. Het is in elk geval een terrein, waarop het christen-zijn aan een ernstige proef onderworpen wordt Sommigen vrezen, dat aan de disorde op dit terrein het Christendom ten gronde zal gaan. Het was niet het minst op het gebied van huwelijk en gezinsleven, dat het Evangelie in de oude wereld een heilzame kracht bleek te zijn. Maar ook op het huwelijksterrein neemt de invloed van het Evangelie af. Het is niet zozeer dat de zeden „losser" worden, maar dat dit onder gelovigen *aanvaard*, en door handelingen

der gemeenten, *gesanctioneerd* wordt. Tengevolge van dit zich voegen — onder de gelovigen — naar de verminkingen van het zedelijk leven, groeien op huwelijksgebied de moeilijkheden. Niet slechts, dat deze moeilijkheden gemakkelijk leiden tot ontbinding van die band, die de hechtste op aarde moet zijn, maar ze verzieken ook de maatschappelijke verhoudingen en beroven tal van kinderen van het beschuttende tehuis en het vormende gezinsleven. Hoererij, overspel en echtscheiding zijn de zonden, die de samenleving in haar kern aantasten en de poorten der wereld voor het Evangelie doen dichtvallen.

Mozes gaf „aangepaste" huwelijksvoorschriften. Men houde dat in het oog! De Here Jezus wees de Farizeërs en Schriftgeleerden Zijner dagen daarop, toen ze Mozes' voorschriften betreffende huwelijkszaken, gegeven in een wereld van cultuur en zeden, die toen voorbij was, klakkeloos wilden overbrengen en toepassen op een volk, dat reeds eeuwen lang geleefd had in het licht der Godsopenbaring. Ze zagen bij de studie van Mozes, de „groei der openbaring" over 't hoofd, een fout die nog wel gemaakt wordt bij de uitlegging en toepassing van het Oude Testament.

Mozes schiep enige orde op het gebied van het huwelijksleven. Wat volstrekte eis was, kon hij niet laten horen, omdat dan niemand hem verstaan zou hebben. Hij moest rekenen met „de hardheid" van de harten der nomadenstammen, die nog een volk moesten worden. Zijn voorschriften waren voor die tijd „de best mogelijke". Hij hief het kwaad niet op, maar reglementeerde het teneinde het zóveel mogelijk af te remmen. Zo was in ons land een vijftig of allicht nog wat meer jaren geleden, de ontucht gereglementeerd en dit, omdat men oordeelde dat men daardoor meer bereikte dan met algeheel verbod. De tegenstanders der reglementering beriepen zich op de eis Gods, die het kwaad niet gedoogt en deden dat terecht. Mozes ging met zijn bepalingen omtrent huwelijk en echtscheiding de verwildering tegen, sneed de ergste loten weg, omdat het kwaad (alsnog) onophefbaar was.

Deze methode van bestrijding van huwelijkseuvelen en echtscheidingsgewoonten paste Mozes niet alleen toe op dit terrein, maar eveneens op het terrein der slavenhouderij, bloedwraak en armoede. Dat verschillende bepalingen omtrent deze misstanden werden gemaakt was niet omdat het de bedoeling was ze te vereeuwigen, maar om hun doorgroeien tot erger te voorkomen. Beteugeling van voorhands nog onuitroeibare verkeerde gebruiken en zeden, was de bedoeling. Onder de diepere inwerking van Gods openbaring, die in Israël voortging, zouden deze misstanden eenmaal als zodanig onderkend worden en verdwijnen.

Huwelijksvragen zijn de Here Jezus ook voorgelegd. De Farizeërs legden Hem de vraag voor naar de gronden voor echtscheiding. Daarover heerste nl. onder hen, die de schare de Wet moesten uitleggen en voorhouden, verschil van opvatting. Aan die verschillen zélve gaan we nu voorbij, want het is er ons om te doen te zien, hoe de Heer het huwelijk als zodánig gezien en de vragers heeft voorgetekend.

En dan bemerken we dat de Heer terug gaat tot vóór de zonde binnen viel in Gods schepping en de mens aantastte. De Here Jezus was een mens van vóór die tijd. Hij was zonder zonde: de paradijsmens. Bedoelde Hij dát niet te zeggen als Hij zich de Zoon des mensen, de eigenlijke mens noemde?

Zou de 8ste psalm niet meer in Zijn gedachten geweest zijn en deze psalm aan Zijn zelfbesef niet meer hebben beantwoord, dan de uitdrukking in het boek Daniël? Zou dit besef: de paradijsmens te zijn, uit de uitschakeling van Adam. Zou Jezus' zelfbesef: de paradijsmens te zijn, niet óók gesteund worden door het bericht van zijn maagdelijke geboorte?

Herrees in Hem het paradijsleven, dat onaangetast en ongeschonden in en boven de, aan zonde en dood onderworpen mensheid staat, dan stelde God Hem tot een nieuw begin, een tweede Adam. Rondom Hem ontstaat paradijsleven, dat de demonische machten terugdringt van het terrein dat ze, sedert de zonde hier binnen viel, bezet hebben. Als paradijsmens — de mens naar Gods gedachten en bedoelen — is Hij:

a. de mens zonder zonde;

b. de mens, buiten de doodsmacht;

c. de mens, die over 't geschapene heerst.

Hij brengt „heden" de, aan de zonde vervallenen, in het paradijs.

Jezus beantwoordt vragen a.g. het huwelijk van het paradijs uit, want het is Zijn werk ons terug te brengen tot acher de „zondeval". Zó, als het toén bedoeld was, moet de mens zijn huwelijk beleven, de mens die *verlost* werd. Wat aan beloften in de eerste schepping gelegd was en door het toedoen van de mens, verdorde, gaat in vervulling in Christus en door Hem. In *Hém* zijn alle beloften Gods „ja!", d.w.z. gaan in vervulling. Vandaar dat het tweede paradijs wijst op een leven van hoger orde en heerlijkheid dan het eerste. Duidelijk heeft de ziener van Patmos dat geschouwd en beschreven.

Om te weten wat de Heer geleerd heeft — Hij, die, schoon aan ons verwant, leven ontving uit een ader, die onder óns bestaan werd afgebonden — moeten we luisteren naar Zijn Boden, die Zijn licht onmiddellijk hebben opgevangen.

Over het moeilijke vraagstuk van het huwelijk, gelijk dat verworden was in de wereld zijner dagen, spreekt Paulus in de 1ste brief aan de Korinthiërs, hfdst.7. In de verzen 10 en 11 spreekt hij tot gehuwden die beide gelovig zijn, en in de verzen 12-16 over het huwelijk waarvan één partner gelovig is en de andere heiden of jood. Hier moet men naast leggen wat ons in Matth. 5 : 32 wordt medegedeeld a.g. het onderricht van de Heer aan Zijn discipelen over dit onderwerp. Wie ontucht pleegt, verlaat de paradijssfeer, waarin Christus de Zijnen overzette. Door zijn daad heft de ontuchtige het huwelijk op. Hierop kan de formele echtscheiding volgen: dat is dan niet meer dan het *constateren*, dat er geen huwelijk meer *is*.

Vergeten wordt bij de bespreking van het leven, van de christen hier en nu, zo vaak, dat een christen terug kan vallen in het bloot-menselijke. Hierbij vergelijke men Gal. 1 : 6 een woord over en tot gelovigen gesproken. Allicht dat men Rom. 7 ook beter zou verstaan, wanneer men aan deze

NADER BEZIEN *Doopsgezinde verjaardagswens*

In het „Algemeen Doopsgezind Weekblad" heeft een vaste medewerker van dit blad zich weer eens gestoten aan het befaamde artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, waar „Wederdopers en andere oproerige mensen" in één adem worden genoemd.

Op dit, in elk geval door de geschiedenis achterhaalde artikel (hoewel er méér van te zeggen is!) hebben we in deze rubriek ook reeds eens gewezen („Nader Bezien", 24 april 1959), zo onder het motto van: wij zijn echt geen anarchistische bommensmijters!

De schrijver in het doopsgezinde weekblad uit nu de wens, dat Hervormden en Gereformeerden nu eindelijk dat artikel eens gaan wijzigen.

„vooral tegen de tijd, dat ze (in '61) bij hun Doopsgezinde mede-christenen op receptie komen, wanneer die dan de sterfdag, vier eeuwen geleden, van hun grote voorganger Menno Simonsz gaan herdenken."

Graag willen we deze verjaardagswens van onze mennonitische mede-dopers ondersteunen! En dat niet allereerst omdat we ons in onze eer gekrenkt zien (eer ís teer!), maar vooral omdat aan déze wens zonder het minste bezwaar tegemoet gekomen kan worden in onze tijd waarin we met elkaar nogal oekumenisch doen, althans spreken. Op het oekumenische verlanglijstje staan zaken waaraan we ons voorlopig vertillen; deze dóperse wens is, vinden we, zo bescheiden, dat géén kinderdoper bij de vervulling van die wens een hernia kan oplopen. En zó begint de oekumene!

v. D.

mogelijkheid dacht en zich eens afvroeg wat volgens de apostel de christen overkomt, hoe het hem gaat, wanneer hij terug valt in het niet-meer-dan-mens-zijn. Het is het terugvallen van het ont-zondigde leven (dat in zoverre gelijk is aan het vóór-zondige leven in het paradijs) in de bestaansvorm, die de mens als *zondaar* gekregen heeft.

Huwelijksmoeilijkheden zijn geen grond voor echtscheiding. Het huwelijk is een instelling, wier indirecte bedoeling het is, de mens te vormen. Het geheel op elkander aangewezen zijn stelt eisen van zelfverloochening, die het karakter adeldom kunnen verlenen. Deze zelfverloochening is mogelijk door zuivere liefde, die als hoogste oogmerk het geluk van de ander heeft. Met de trouwdag begint het huwelijk eerst en gedurende heel de tijd, dat het leven beide partners samen houdt, moet het beoefend worden en getracht worden het tot volmaking te brengen. Worden de spanningen ondragelijk, wat mede het gevolg kan zijn van factoren, die de betrokkenen niet kunnen wijzigen, dan staat de mogelijkheid open van scheiding van tafel en bed, welke de verbinding met anderen verhindert en de mogelijkheid openlaat tot hereniging. 1 Kor. 7 : 10, 11.

Wat nu het gemengde huwelijk betreft, staat de zaak anders. Onder „gemengd huwelijk" verstaan wij niet het huwelijk van mensen, die tot verschillende kerkgenootschappen behoren. Ten onrechte spreekt men o.i. in de kerkelijke pers in die gevallen van „gemengd huwelijk". Een gemengd huwelijk is een huwelijk van een gelovige met een ongelovige. Dat zijn twee mensen, van wie in principe geldt, dat zij twee rijken toebehoren. Zulk een karakter kon een huwelijk krijgen in de eerste jaren van de evangelieverkondiging. Van gehuwde paren kon een partner het evangelie aannemen, terwijl de ander weigerde. Dan was zulk een huwelijk een gemengd huwelijk geworden. Zulk een huwelijk kan steeds onstaan op de zendingsterreinen, en kan ontstaan, ook in christelijk Nederland door onze evangelisatieactiviteiten. Wat dan? We hebben nooit verlangd, dat de bekeerde partner dan echtscheiding zal trachten te verkrijgen. Wil de onbekeerd geblevene niet langer met de gelovig geworden vrouw of man samen wonen en scheiden, dan moet dat aanvaard worden. Om Jezus' wil mag het huwelijk gebroken worden. Hij is de absolute Heer. I Kor. 7: 12, 16. In dat geval is de gelovige vrij (15). Trouw aan de Here Jezus is echter eerste vereiste in het huwelijk, onverschillig wat daaruit voorvloeit.

L.

Een ingezonden stukje

Mijnheer de redakteur en waarde broeder,

Verleen mij welwillend een halve kolom. Voor een goede zaak.

Twee zusters uit de gemeente hier brachten een derde zuster naar de veilige haven aan de Noordzee: Scheveningen. Nader aangeduid: Tabitha.

Ze kwamen terug met niets dan lof over de ontvangst. De zuster, die ze er achter lieten, zei tegen hen, die gingen: „Ik voel me hier al thuis!" Dus gingen ze gerust naar 't Oosten.

Ik hoorde het verslag. „Maar," zei een der zusters, „ik vond wel dat er in Tabitha eens een schilder moest komen. Kunnen we daar in de gemeenten nu niet eens een kollekte voor houden? En dat bij wijze van dankbaarheid voor wat de zusters daar doen, aan hen aanbieden?"

„Ja," zei ik, „dat is zo. Wij kollekteren voor alles en nog wat. Voor zending, kerkbouw, studenten, vluchtelingen, bijbelgenootschap en zo nog wat voort, dan moest er toch ook nog wel eèn inzameling voor Tabitha af kunnen. Ik zou niet weten waarom niet. 't Geld gaat toch op en waarom zullen we het dan niet goed besteden. Ja, ik ben er wel voor. Ik weet natuurlijk niet wat de raad der gemeente ervan zegt, maar hoe zouden ze daar nu op tegen kunnen zijn."

Ik zei ook nog: „Ik zal er eens een stukje over schrijven in „De Christen". „De Christen" kan er toch niets op tegen hebben, en ik hoop onze Uniecommissie ook niet, wanneer wij zeggen: We houden allemaal een kollekte voor dat goeie doel.

Wij reizen met elkander

TWAALF AVONDEN trokken veel Baptisten.

Februari is voorbij. De sprokkelmaand heeft plaats gemaakt voor de lentemaand. Maar er ís wat afgereisd in de verdwenen maand! Tot de laatste dag toe zelfs!

Sprekers en bezoekers hebben elkaar ontmoet in kerken en zalen. We schatten, dat zo'n twee- tot drieduizend bezoekers bijeen zijn geweest.

Ze hebben gehoord, dat de arbeid leeft. Geen droge opsomming van feiten, maar een boeiend relaas van de zegeningen, die God ons schonk. Ze hebben zich laten aanmoedigen, om voor de arbeid te léven. Want die arbeid is onze gezamenlijke taak.

Het waren verkwikkende uren van Groningen tot Treebeek en van Hengelo tot Rotterdam. De maand februari is onvergetelijk geworden en de warmte blijft naleven het hele jaar door. Want natuurlijk houden we nu niet op met het sámenreizen. We gaan door op de weg naar het Vaderland. Zolang het dag is, werken we. Want Góds werk gaat immers door!

Ons getuigenis in de wereld, onze dienst aan de naaste, onze eensgezindheid onder elkander zijn krachtiger geworden. We hebben begrepen, wat God kan doen met gelovigen, die gewillig zijn Hem te volgen. Door onze gezámenlijke arbeid heeft Hij duizenden in de loop der jaren gered met het Evangelie. Dat is niet onze tróts, want God behoede ons voor hoogmoed. Maar het is wel onze blijdschap, dat God in Zijn genade onze nog kleine gemeenschap wil gebruiken voor werk van eeuwigblijvende waarde.

In die gemeenschap mogen wij allen onze plaats innemen en meedoen. Een gelovige kan alleen weínig doen, maar door het ingeschakeld zijn in het werk onzer Gemeenten heeft hij deel aan de zegen, die dit werk brengt, over ons land en over Congo en Suriname.

De grote schatten van het Evangelie heeft God in onze handen gelegd. We zullen de waarde daarvan alleen maar zien toenemen, als we deze schatten uitdelen. De wónderen van Gods kracht en liefde zullen in en rondom onze Gemeenten verder openbaar worden, als we ons blíjven geven — heel dit jaar — heel ons leven.

1960: Jaar van de gezamenlijke arbeid
1960: Jaar van grote zegen!

Utr. Broertjes

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden:

„.... Het is echter een droevig feit, dat slechts verreweg het kleinste deel der bevolking, zelfs in christelijke landen, door het Evangelie bereikt wordt; niet omdat zij het niet hooren kunnen, maar omdat de meerderheid het niet hooren wil. In de meeste onzer groote steden (en op vele dorpen in Nederland is het niets beter) vindt men duizenden van menschen, die nooit eene kerk bezoeken. En de meesten dier lieden mijden de kerk minder door ongeloovigheid dan door ijdelheid en onverschilligheid. Nauwelijks het tiende deel der bevolking onzer groote steden gaat ter kerke. De vraag nu hoe deze onkerkelijke en onverschillige massa's te bereiken, is reeds dikwijls besproken geworden zonder dat tot nu toe eene bevredigende oplossing gevonden is...."

(Opmerking van br N. v. B. in een artikel *„Hoe kunnen de massa's bereikt en voor Christus gewonnen worden".* „De Christen", 1 maart 1885).

En het Tabithabestuur zal toch ook niet boos zijn."

Wat denken we, broeders en zusters? Ik bedoel: wat doen we? Als we allemaal een kwartje geven straalt heel Tabitha. Of mocht ik dit helemaal niet voorstellen? Kom, geef wat ruimte aan de vrijheid. Wij geven graag als we maar weten waarvoor. Hoe gaat het nu verder? O, ik zou zeggen: de voorganger of de sekretaris van de gemeente schrijft mij: Geen geloot, geen gebedel - het doel is edel. De zusters krijgen hun kleurtje.

Laten we onze waardering en dankbaarheid voor wat de zusters in dat huis in stilte doen eens klinkend en kleurig tonen.

In hoopvolle verwachting,

Uw Huizinga

Hengelo (O.)
Jac. Catsstraat 34

Naschrift van de E.R.

Wat moet je van zoiets nu eigenlijk zeggen? We hadden dit ingezonden stukje kúnnen weigeren. „Orde moet er zijn", en de UC, onze top-broeders, hebben nu eenmaal „gedekreteerd" dat er via partikulier initiatief geen landelijke kollektes mogen worden georganiseerd. 't Hek moet op de dam blijven.... en niet er af. Maar, misschien mag het hek wel even op een kiertje? Omdat velen het zulk een sympathiek doel zullen vinden, vooruit dan maar. Op „straffe" van ons congé als eindredakteur....

Cijfers omtrent kerkbezoek in de V.S.

Volgens een onderzoek in de Ver. Staten is het kerkbezoek, dat zich gedurende 15 jaar in stijgende lijn bewoog, thans aan het verminderen.. Ongeveer 48.500.000 volwassenen woonden een dienst bij in een kerk of synagoge gedurende een willekeurige week in 1957 of 47 pct. van de totale burgerbevolking. In 1955 was dit cijfer nog 49.600.000.

De rooms-katholieken zijn het trouwst in het kerkbezoek. In de week gedurende welke het onderzoek werd verricht, bezocht 74 pct. van hen een kerk. Voor de protestanten was dit percentage 40, voor de joden 18.

Vrouwen gaan meer naar de kerk dan mannen. Voor de bedoelde week waren de cijfers: 27.300.000 vrouwen en 21.200.000 mannen. Mensen die een universitaire opleiding hebben, blijken vaker een kerk te bezoeken dan zij die dit niet hebben en mensen tussen de 30 en 49 wonen meer een kerkdienst bij dan die tussen 21 en 29 en boven de 50.

De „Church Herald" (Reformed Church in America) waaraan wij de gegevens ontlenen noemt de resultaten van het onderzoek nogal bevredigend. In Engeland wees een onderzoek uit, dat slechts 14 pct. van de Britten op een bepaalde zondag de kerk bezocht. Slechts 9 pct. van de leden van de Anglicaanse Kerk (die 55 pct. van de 51.000.000 inwoners van Groot-Brittannië omvat) woonde een kerkdienst bij, terwijl 44 pct. van de rooms-katholieken (die 9 pct. van de bevolking vormen) naar de mis ging. 87 pct. van de Britten zegt, dat zij in God geloven, maar de meesten van hen vinden het niet nodig naar de kerk te gaan of zich ernstig met de godsdienst bezig te houden.

Het blad zegt tenslotte, dat, belangrijker dan de vraag „hoevelen" er naar de kerk gingen, die is „waarom" de mensen naar de kerk gaan. „Wij „verklaren" het hoge rooms-katholieke cijfer door te zeggen, dat zij naar de kerk gaan uit angst. Waarom gaan wij — uit angst, uit gewoonte of door de kracht van ons geloof?"

„Tijd en Taak"

KWART EEUW TIJDELIJK

Kerken werken soms heel langzaam. Dat blijkt nog weer eens uit het feit dat bij een doopsgezinde gemeente een koster herdacht, dat hij vijfentwintig jaar geleden tijdelijk als zodanig benoemd werd. Over een definitieve aanstelling repte het bericht, waarvan wij via het Luthers Weekblad kennis namen, nog niet.

PERNIS-HOOGVLIET. Na geruime tijd niets van ons te hebben laten horen willen wij U nu toch eens weer in het kort doen meeleven met hetgeen hier gebeurt. Als we zo onze blik terug laten glijden over de afgelopen maanden dan kunnen we zeggen, dat het ons hier in geestelijk opzicht goed gaat. Iedere zondag opnieuw wordt het blijde evangelie uitgestrooid, zowel in Pernis als in Hoogvliet. Tot nu toe houden we te Hoogvliet kerkdienst in een schoolgebouw, maar naar het zich laat aanzien kunnen we binnenkort een beter gebouw betrekken, wat onze diensten zeker ten goede zal komen.

We trachten op verschillende manieren tot de mensen te komen: iedere eerste zondag van de maand hebben we huissamenkomsten in Hoogvliet. Dat versterkt zeer de onderlinge band.

Onze gemeente is maar klein, maar het arbeidsveld is groot. Vooral te Hoogvliet worden de huizen in grote kwantums tegelijk opgeleverd en vervolgens betrokken door mensen uit geheel Nederland. Het doet ons goed, dat er ook broeders en zusters onder zijn, die mee willen werken in Gods Wijngaard.

In *Pernis* zijn twee meisjesclubs en een zondagsschool. De kinderen die hiermee bereikt worden komen practisch geheel uit „buitenkerkelijke" gezinnen; ongeveer 60 kinderen!

In *Hoogvliet* hebben we een zondagsschool, een meisjes- en een jongensclub; hier bereiken we plm. 70 kinderen, van welk aantal slechts negen uit baptistengezinnen komen.

In *Spijkenisse* zijn we gestart met huissamenkomsten, terwijl er ook een schoollokaal is aangevraagd voor de zondagsschool.

Zaterdag 13 februari was een hoogtijdag: onze meisjesclub in Hoogvliet vierde het eerste jaarfeest. Het was een zeer goede avond en het deed ons bijzonder goed, dat er zoveel ouders waren meegekomen. En ook de ouderen gingen naar huis terug terugziende op een goede avond!

Het is een goede manier om via de kinderen tot de ouders te gaan. U ziet het, ons arbeidsveld is groot! Want ook regelmatig wordt er met de geluidswagen op uit getrokken, naar de „Eilanden". Mensen die nog nooit van baptisten hoorden ontvangen ons daar en nemen graag „De Zaaier". Dit blad is daar reeds nu bekend.

Hier in onze omgeving is werk, veel werk. Daarom, kom bij ons om de gelederen te versterken!

Broeders en zusters, wij vragen ook Uw gebed voor al het werk dat hier geschiedt. De gemeente Pernis-Hoogvliet-Spijkenisse groet U hartelijk,

J. B. B., secr.

INSTITUERING VAN EEN BAPTISTENGEM TE SCHEVENINGEN

De baptistengemeente te Den Haag geeft U met grote dankbaarheid jegens God kennis dat, als gevolg van de zegenrijke arbeid gedurende vier jaren, in Scheveningen deze maand een baptistengemeente zal worden geïnstitueerd.

De instituering der gemeente zal plaats vinden in een dienst welke gehouden zal worden op *zondag 13 maart* n.m. 4 uur in de aula van het Johan de Wit-Lyceum, Nieuwe Duinstraat te Scheveningen. Deze dienst zal onder leiding staan van ds W. Harkema, Den Haag. Afgevaardigden van zuster-gemeenten nodigen wij hierbij hartelijk uit deze dienst bij te wonen. Zij die logies nodig hebben verzoeken wij vriendelijk hiervan kennis te geven vóór a.s. vrijdag 11 maart aan de sekretaris van de gemeente te Den Haag, br. J. Boiten, Abrikozenstraat 188, tel 010-338434.

De aula van het Johan de Wit-Lyceum is te bereiken met de tramlijnen 9 en 14.

De Heer heeft grote dingen bij ons gedaan, daarom zijn wij verblijd!

Namens de Raad der Gemeente te Den Haag,
Ds W. Harkema, voorzitter;
J. Boiten, sekretaris.

VAN DE Leestafel

AVONDZEGEN, bijbel dagboek, door ds W. Schouten en ds S. de Vries; uitgave: J. Kok, Kampen; prijs f 9,75.

Waardoor dit dagboek zich onderscheidt van andere dagboeken? De schrijvers zeggen in hun „ten geleide": „Dit dagboek houdt zich in de eerste plaats bezig met het Woord van God, zoals het zich richt tot de mens, die aan het *einde* van de levensreis gaat denken en die weet van het licht, dat in de *avond* valt."
We kunnen een dagboek, dat de mens van het begin tot het einde bepaalt bij het einde van de levensreis niet aanbevelen. Ons lijkt dit zich te concentreren op het (ongewisse) einde, ook voor oudere mensen, ongewenst. We zijn er voor het leven en niet voor de dood. We moeten het feit, dat we sterven moeten en daarna geoordeeld zullen worden eenmaal eerlijk en onder goddelijk licht onder het oog zien en dan de, hééI het leven en hééI de mens omvattende verlossing in Christus aanvaarden en uit die verlossing dagelijks leven. Is dat gebeurd en gebeurt dat, dan hebben we aan onze taak te denken, die wel kan wisselen met het klimmen der jaren, maar die we steeds gehoorzaam en dankbaar hebben te volbrengen. Augustinus zei: „Die laatste dag heeft God voor ons verborgen gehouden, opdat we alle dagen bereid zouden zijn". Die „laatste" dag kan voor ons aanbreken nog lang voor de grijsheid daar is, maar wannéér die aanbreekt doet niet ter zake, als God ons slechts in Christus vindt.
Dit dagboek is geestelijk vermoeiend, wijl eenzijdig. Waarmede niets afgedongen is op de op zichzelf goede inhoud der korte meditaties.

L.

BIJBELKENNIS VOOR HET VHMO, J. L. Erkelens; uitgave: W. D. Meinema N.V., Delft; eerste deel; 106 pagina's; pr. f 3,25; geillustreerd.

Een goed verzorgde uitgave. Aan het eind van iedere paragraaf komen een serie vragen en opdrachten voor. Daaruit blijkt, dat het de bedoeling is, het boekje te gebruiken bij het onderwijs. Het is ook m.i. geschikt voor zelfstudie.
Het 1e deeltje is als inleiding bedoeld, geeft een algemene oriëntering op de Bijbel. Behandeld worden o.a. het oude Oosten, de opgravingen, het spijkerschrift, handschriften en oude bijbelvertalingen, ook de N. Vert. van het N.B.G. komt ter sprake. Voor degenen, die kennis willen opdoen is het een uitnemend werkje, degelijk materiaal, dat we gaarne aanbevelen. Het geheel zal 4 deeltjes bevatten.

D. S.

DE ANTICHRIST, Joh. de Heer; uitgave: Zoeklicht-Boekhandel te Driebergen; 44 pagina's; prijs onbekend.

In dit boekje wordt op de antichrist gewezen, vooral op grond van Openbaring 13 en Daniël 8 (de kleine hoorn). Veel ervan werd in „Het Zoeklicht" meer dan eens ter sprake gebracht, doch hier vindt men de gegevens tot een goed overzichtelijk geheel bijelkaar gebracht. Gewezen wordt op de Satanische drieëenheid. Voorts is er een hoofdstuk gewijd aan de Staatkundige antichrist en de godsdienstige antichrist. De antichrist en de Joden, de grote eindstrijd, de Antichrist en de gemeente, enz. Zonder alles te onderschrijven kan ik toch dit boekje zeer aanbevelen. De kennis der Schrift zal er zeker door verrijkt worden, en het voornaamste is wel, dat we de Antichrist beter leren kennen, we gewaarschuwd worden voor veel, dat ons zou kunnen doen afdwalen.
Neem en lees. Degelijke lectuur.

D. S.

MEDEDELINGEN

VOORJAARSCONFERENTIE

van de raden der Friese Gemeenten, te houden op D.V. *woensdag 16 maart 1960* in de Jeugdzaal van de Baptistenkerk te Sneek.

Begroeting - Bidstond

Openingswoord van de voorzitter Ds G. Visser van Workum-Makkum.

Notulen - Ingekomen stukken

„Moet er na de doop nog een Geestesdoop volgen" door Ds Ph. Lindeman van Groningen-Noord

Theepauze

„De oorsprong van de kinderdoop" (gezien in historisch licht) door Dr J. J. Kiwiet van Bilthoven

Koffiepauze (maaltijd)

Aktie zending *„Moeilijkheden en Mogelijkheden"* door br. W. Modderman van Sneek.

Filmstrip?

Suggesties voor de volgende vergadering en Bondsdag.

Conferentie Gewest-Holland

De conferentie van de raden van de Baptistengemeenten in het gewest-Holland wordt op *zaterdag 12 maart* gehouden te AMSTERDAM, Kerkstraat 208.
De onderwerpen zijn:
„Israël in het nieuwe testament", (inleider ds S. J. Zijlstra) en „Moeten wij besprenging of begieting van gelovigen erkennen?" (inleider ds J. van Dam).
Om half vier 's middags worden de deelnemers aan de conferentie verwacht. Om vier uur begint de vergadering, die duurt tot zeven uur. Van half zes tot zes uur koffiepauze.

R. V.

BEROEPINGSWERK

Aangenomen naar Sneek (2e beroep): Ds J. van Dam te Haarlem

De baptistengemeente te Almelo (Nieuwstraat) heeft ds A. Visscher te Alblasserdam tot voorganger *beroepen.*

De baptistengemeente te Almelo (Geraniumstraat) heeft ds J. Bosma te Arnhem (voor de 2e maal) tot haar voorganger *beroepen.*

ADVERTENTIES

Vrijdag 11 maart 1960 Jaargang 77 Nr. 3513

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

De omgekeerde wereld

Slaven zag ik te paard en vorsten te voet gaan als slaven.
Pred. 10: 7.

Van de jonge Samuël staat geschreven dat hij in „Silo" zijn naam hoorde roepen: „Samuël!"
En dat hij antwoordde: „Spreek Heer, Uw knecht hoort."
Daarna luisterde hij eerbiedig naar de stem van zijn hemelse Meester en deed vervolgens wat zijn Heer hem beval.
Zoals Samuël handelde, hoort het, maar in vele gevallen gaat het juist andersom. De knechten willen niet meer knechten zijn, maar Heren en te paard zitten en bevelen en zelf doen en laten zoals het hun belieft.
In Psalm twee lezen we over deze opstandigheid: De koningen en machtigen spannen samen tegen de Heer en Zijn gezalfde. Ze zeggen: Laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen.
Ze willen niet langer knechten zijn, maar heren. Ze willen niet langer bevelen ontvangen, maar zelf commanderen. Ze willen niet langer als voetknechten naast de koninklijke wagen lopen, maar zèlf koninklijk rijden.
En nog altijd is men hier beneden bezig de banden met God te verscheuren. God heeft ons Zijn Woord gegeven, maar men spot met dit Woord en negeert of verscheurt of verdraait het.
God heeft ons Zijn richtlijnen voor het leven gegeven, maar men schuift ze terzijde en leeft bandeloos.
God gaf ons de aarde om die als rentmeesters te beheren, maar de mens doet met het goud en de olie en het atoom wat hij zelf wil.
Dáárom is het zo'n chaos, omdat de knechten te paard willen zitten en niet meer op de juiste plaats willen staan, onder hun Schepper.
Ja, en nu is het paard er met zijn verwaande berijder vandoor gegaan, en draagt hem in schokkende vaart naar de ondergang.

Wat heeft God gedaan?
In Zijn groot erbarmen heeft Hij Zijn enige Zoon gezonden om het hollend paard in de weg te treden, het tot staan te brengen en zijn domme berijder te redden.
„Ik zag slaven te paard en vorsten te voet gaan als slaven".
De evangeliën vertellen ons hoe de Vredevorst als slaaf, als knecht, over de aarde gaat. Terwijl de Hogepriester in een deftige reiswagen zijn reizen maakt, gaat Jezus te voet over de stoffige wegen van Zijn land, om te dienen.
Daar ontmoet Hij de Samaritaanse vrouw, die rijdt op het paard van de wellust. Het gaat er met haar vandoor. En inplaats van trotse berijdster te zijn wordt ze slachtoffer. Maar Jezus brengt het hollend paard tot stilstand en redt de berijdster.
Zacheüs draaft op het paard van de rijkdom. Eerst heeft hij het paard in de macht, dan het paard hem en het gaat er met hem vandoor.
Maar Jezus brengt het tot stilstaan en redt de berijder.
Op een bepaald moment zitten de discipelen hoog te paard, op het paard van de hoogmoed, dat hen weg wil voeren naar de afgrond.
Ieder van hen wil de eerste, de belangrijkste, zijn.
Dan neemt de Heiland als een slaafje waswater en een handdoek en wast hun de vuile voeten. Zo geneest Hij hen van hun hoogmoed en redt Hij hun leven.

Christenen zijn koningskinderen, vorsten en vorstinnen. Maar zij hebben op aarde slechts waarde, voorzover ze bereid zijn als slaven rond te gaan, om te dienen. Wie hoog te paard wil zitten, stelt zich boven zijn Meester, die voetganger was over de stoffige wegen der wereld.
Wie hoog te paard wil zitten zal ontdekken dat hij toch geen heerser is, want het paard zal met hem op hol slaan. Wf.

IN DIT NUMMER

gemeenteberichten uit Treebeek, Musselkanaal en Utrecht (pag. 6); de eerste verantwoording van dit jaar uit ons Uniebureau (pag. 6); aankondiging van een „novum" op „De Vinkenhof", nl. een penningmeesters-weekend (pag. 7); ons maandelijks bezoek aan „bij ons in de gemeente" (pag. 7), terwijl ook in onze vaste rubriek veel goeds wordt geboden.

„Praatgraag". „Bezoekt u ons nog eens? U is in zo'n poos niet bij ons geweest." „Waarom zou ik dat doen?" „Dan kunnen we nog eens praten." „Daarvoor heeft mijn Heer mij niet de opdracht gegeven. Hij heeft tot mij gezegd: Doe **zaken totdat Ik kom."**
Ik ben niet voornemens U weer te bezoeken wanneer het alleen maar is om met u te praten. Daartoe is mijn leven te kort en te kostbaar. U weet de weg, U luistert al jaren naar het evangelie. U weet wat de Heer van u vraagt, maar u is niet voornemens daarnaar **te handelen. Uw** houding is die van: **ik wil niet.** Dus ga ik met u niet verder. Onwetendheid kan door gesprekken worden weggenomen, maar onwil kan ik niet buigen.

„De Pionier". Er bestaat een nederlandse baptistenstudenten vereniging. Ze is niet de eerste. De vereniging, die vroeger onder die naam bestond, heeft het al voor enkele jaren begeven. De stichting van een nederlands seminarium is vermoedelijk aan de heroprichting van deze tweede vereniging niet vreemd. — Zij geeft een welverzorgd maandblad uit, dat U, als U er ƒ 2,— per jaar voor stort op girorekening 216102, ten name van de penningmeester van bovengenoemde vereniging te Bosch en Duin, post: Den Dolder, geregeld zal worden toegezonden. Het blad wordt keurig verzorgd uitgegeven en smaakvol geïllustreerd door een der studenten. U moet het blad bepaald als toespijs na de maaltijd consumeren.
Nu wilden we in het bizonder Uw aandacht er op vestigen, dat deze vereniging **werkzaam** is. Ze zal o.a. op 26 en 27 maart a.s. op „De Vinkenhof" een conferentie beleggen. Aldus heeft de Senaat besloten. Op deze conferentie zal het onderwerp „Gemeente en Maatschappij" worden ingeleid door een socioloog en een theoloog. Studerenden in onze gemeenten zullen goed doen die conferentie te bezoeken.

In verband met dit voornemen zal het maartnummer van „De Pionier" aan dit onderwerp aandacht besteden. Verzuim dus niet dat nummer machtig te worden! Onze voorgangers en niet-voorgangers maar wel voortrekkers moeten zich bepaald op de hoogte laten houden met het streven van de **Mannen van Morgen!** Ze willen nieuw land ontginnen zonder het oude land te verwaarlozen. Maar er zijn terreinen, waarop nog te weinigen van ons hun voetstappen hebben gezet.
Meldt U voor deelneming aan bij Theo Pothoff op „De Vinkenhof", Bosch en Duin, post: Den Dolder. L.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia
(IV)

„Zie, Ik zal Mijn knecht, de Spruit doen komen." (Zach. 3 : 8).

Wij ontmoeten hier Christus als de Spruit. In het vorig artikel, zagen wij hoe het wegnemen van de ongerechtighid een feit is geworden. De vergeving, de rechtvaardigmaking is absoluut. „Zie Ik heb uwe ongerechtigheid van u weggenomen". Jozua werd bekleed met wisselklederen, en ontving een belofte (Zach. 3 : 7), die voorwaardelijk was. „Indien gij in Mijne wegen zult wandelen, en indien gij Mijne wacht zult waarnemen, zo zult gij ook Mijn huis richten, en ook Mijne voorhoven bewaren, en Ik zal u wandelingen geven onder deze, die hier staan." Jozua zou vrije toegang hebben, onder de engelen, die zich bevonden vóór „de Engel des Heeren".

Het komt mij voor, dat hier niet bedoeld wordt, dat Jozua alleen hogepriester zal worden, en dat hij in dit ambt toegang zal hebben tot de Heere. Er wordt meer mee bedoeld, er is een heenwijzing naar het toekomende leven. In de laatste eeuwen van Israëls volksbestaan, d.w.z. nà de ballingschap, zien we **aanwijzingen, dat er** meer licht komt; wat betreft het toekomende.

Jozua krijgt niet alleen het toezicht over de te herbouwen tempel en z'n voorhoven, maar ook zal hij, „als hier op aarde zijn werk is gedaan", een hemelse dienst vervullen. Wandelingen onder degenen, die vóór het aangezicht van den Eeuwige staan. Van dit gevoelen is ook David Baron (een bekeerd Israëliet en vriend van prof. Alfred Edersheim, eveneens een bekeerde Jood), hij schrijft in zijn verklaring van het boek Zacharia: „gij zult tot hoger dienst overgeplant worden in de hemel", en een plaats bij Mij hebben, om te horen naar de stem van Mijn woord". Daarop volgt dan onmiddellijk de heenwijzing naar de Spruit. Een boodschap voor Jozua en „zijn vrienden" eigenlijk zijn ambtgenoten, de medepriesters. Het priesterschap zal „geprolongeerd" worden, dat is mede een vrucht van de vergeving.
De Heere wil Jozua en zijn collega's stellen tot een type van een ander priesterschap. Het fundament van het O.T. priesterschap is de raad Gods, van voor de grondlegging der wereld.. God gaf in het priesterschap een voorbeeld van het eeuwig priesterschap, van de eeuwige Hogepriester n.l. onze Heere Jezus Christus. Zo is de wet, een inleiding tot een betere hoop, dat is tot Christus, die onze hoop **is.** Jozua wordt met zijn ambtsgenoten een type van het priesterschap van Christus. (Men herinnere zich de zonen van Jesaja, met hun „typische" namen. (Jes. 8 : 18, 20 : 3, Ezech. 12 : 6-11).
Zie, Ik zal Mijn knecht, de Spruit, doen komen.
Vooral Jesaja heeft over deze knecht geprofeteerd in de zgn. liederen van de Knecht des Heeren". We lezen in Jes. 42 „Ziet, Mijn knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn uitverkorene, in Denwelken Mijn ziel een welbehagen heeft en vooral in Jes. 53, de kroon van alle O.T. profetie, waar het lijden en sterven maar ook de verheerlijking van de Knecht des Heeren, wordt getekend.
„Mijn Knecht, de Rechtvaardige, zal velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen".
Hoe is dit in overeenstemming met Zach. 3 : 9, aan het eind: „Ik zal de ongerechtigheid dezes lands op één dag wegnemen, zoals de Heere ook van Jozua, de vuile klederen wegnam. Deze Knecht, is de Spruit. Vergelijken we verschillende plaatsen in de Schrift, dan vinden we:
a. de Koning, die men zal noemen, **de Heere onze gerechtigheid.**
Zie, de dagen komen,... dat Ik aan David een rechtvaardige **Spruit** zal verwekken; Die zal Koning zijnde regeren... Jer. 23 : 5, 6;
b. **de Knecht,** is de Spruit (onze text: Zach. 3 : 8);
c. een Man wiens naam is Spruit, die zal uit Zijne plaats spruiten (Zach. 6 : 12);
d. des Heeren Spruit (Te dien dage zal des Heeren Spruit zijn tot sieraad en tot heerlijkheid en de vrucht der aarde... Jes. 4:2.
Spruit is een Messiaanse titel.
Deze vier dingen: Koning, knecht, man en Spruit des Heeren (d.i. Zoon) komen overéén met de vier evangeliën:
a. de Koning vinden we in het Evangelie van Mattheüs.
b. de Knecht vinden we in het Evangelie van Marcus.
c. de Man (de mens) vinden we in het Evangelie van Lucas.
d. de Spruit (de Zoon) vinden we in het Evangelie van Johannes.
Wij merken op, dat de H. Schrift ons niet alleen aanwijst, dat er vier trekken zijn in het beeld van de Messias, maar dat de Schrift ook benadrukt **de twee naturen** van Jezus Christus.
Jeremia sprak (33 : 15): Ik zal **David** een Spruit der gerechtigheid doen uitspruiten, — de menselijke natuur — Hij zal recht en gerechtigheid doen **op aarde.** In die dagen zal Juda verlost worden en Jeruzalem zeker wonen, en deze is, die haar noemen zal: **De Heere,** onze gerechtigheid (de Goddelijke natuur). Dat vonden we

ook bij Jesaja. De **Spruit des Heeren** weder de goddelijke natuur, en de **vrucht der aarde** (de menselijke natuur) het rijsje uit de afgehouwen tronk van Isaï (Jes. 4 : 2, 11 : 1).

De Spruit is de Knecht, die gerechtigheid aanbrengt en die op één dag (de Goede Vrijdag) — de ongerechtigheid wegneemt. Hij is de Man, wiens naam is Spruit.

De H. Geest heeft de auteurs van het oude testament geïnspireerd om getuigenis te geven van onzen Heer, de inspiratie verklaart de éénheid der profeten in het getuigenis dat zij van Christus geven.

In het volgend artikel besluiten we het onderdeel, dat over de Engel des Heeren handelt. In dit artikel beluisterden wij, wat hij de Engel des Heeren aan Jozua bekend maakte aangaande de Spruit

D. S.

KRONIEK

Uit kerk en wereld

De godsdienstvrijheid groeit

Een commissie van de Verenigde Naties heeft gedurende twee jaren studie gemaakt van het vraagstuk der godsdienstige discriminatie in de wereld en is tot de conclusie gekomen, dat er een wijdverbreide vooruitgang in de richting van gelijke behandeling van godsdiensten te constateren valt. Het rapport van de commissie heeft geen rekening meer kunnen houden met de recente uitbarstingen van antisemitisme.

De commissie heeft aan haar rapport een aantal regels toegevoegd, die tot verdwijning van discriminatie ten aanzien van gedachte, geweten en godsdienst kunnen leiden. Daaronder zijn enkele, die ook ons nog wel eens iets te zeggen zouden kunnen hebben, zoals uit onderstaande citaten kan blijken: „Vrijheid om een godsdienst al of niet aan te hangen en om haar in practijk te brengen overeenkomstig ieders overtuiging;

vrijheid van eredienst, hetzij alleen of gezamelijk, en vrijheid om pelgrimstochten te houden naar heilige plaatsen in binnen- en buitenland;

vrijheid om een godsdienst of geloof te verbreiden, mits hierdoor aan de rechten van anderen niet te kort wordt gedaan.

Godsdienst en de aanhangers van een godsdienst mogen niet bevoordeeld of benadeeld worden bij de toekenning van subsidies of vrijstelling van belastingen".

Vooral dit laatste lijkt mij een punt, dat in het christelijke westen en dus ook in ons land wel eens onder het oog gezien zou mogen worden. Ik denk aan de aanstaande subsidiëring van kerkbouw en aan de moeite, die men zich van bepaalde zijde geeft om aan te tonen, dat de kerken daar wel en de humanisten geen recht op hebben, aan de geregeld weerkerende discussie over de geestelijke verzorging van de strijdkrachten van humanistische zijde. Wij zijn soms verontwaardigd over de discriminatie, die sommige regeringen in oostelijke landen toepassen op de christelijke zending tegenover de oude, inheemse religies, maar vinden het, soms zeer vanzelfsprekend, dat soortgelijke privileges in ons deel van de wereld voor de christelijke kerken zijn gereserveerd.

Vrouwelijke priesters in Zweden; onrust in Engeland

Tussen de zweedse staatskerk en de Anglicaanse kerk bestaat inercommunie en wederzijdse erkenning van ambten. Nu heeft de zweedse kerk besloten, dat binnenkort de eerste drie vrouwen tot priesters geordineerd zullen worden. Hierover is in de Anglicaanse kerk onrust ontstaan. Het officiële orgaan van deze kerk heeft dit bericht „droevig nieuws" genoemd. Het zal moeten worden afgewacht, in hoeverre dit invloed zal hebben op de relaties tussen beide kerken.

Maar ook in Zweden heeft de beslissing van de bisschoppen reacties gewekt. Het schijnt, dat merkwaardigerwijze vooral vrouwen iets hebben tegen de vrouw in het ambt. Vrouwen schijnen liever een man in het ambt te zien, een interessant gezichtspunt voor een psychologische studie... Overigens komt het verzet uit de meest uiteenlopende kringen van de zweedse kerk. Zowel van hoogkerkelijke als van fundamentalistische zijde worden protesten gehoord en de indruk wordt gewekt, dat zij gemene zaak zullen maken tegen de leiding van de kerk, een merkwaardig bondgenootschap!

Volgens een schrijver in de Baptist Times is het niet uitgesloten, dat de hoogkerkelijke richting in Engeland bij de leiding van de engelse kerk zal aandringen op het verbreken van de relaties met de zweedse kerk, maar van vrijkerkelijke zijde zal men zich over de ontwikkeling in Zweden wel verheugen; hetgeen in Nederland waarschijnlijk niet het geval zal zijn...

Weer een bericht uit China

De Amerikaanse predikant Tracey R. Jones heeft talrijke gesprekken gevoerd met bezoekers van communistisch China. Een gemeenschappelijke indruk van deze bezoekers was, dat de Kerk in China leeft. Weliswaar heeft zij geleden toen zij zich aan de politieke en economische doeleinden van de communistische staat moest aanpassen, maar zij is blijven bestaan, aldus rev. Jones, die een vooraanstaand Methodistisch zendingsman is.

Volgens de verklaringen van genoemde bezoekers haalt geen enkele Chinees het tegenwoordig in zijn hoofd om zich op een andere grond dan uit diepe geloofsovertuiging christen te noemen. „Rijst-christenen" zijn er niet meer; die hebben zich al lang van de kerk afgekeerd. Dominee Jones verkreeg ook bevestiging van vroegere berichten, dat geestelijken voor arbeid op het land en in de fabrieken worden aangetrokken en dat vele kerken tegenwoordig leeg staan of dienen voor niet-kerkelijke doeleinden.

Het aantal protestanten in China wordt op rond 770.000 geschat.

(Uit Herv. Nederland).

De buitenlandse zending in Zuid-Afrika

De Zuidafrikaanse regering koestert al lang de wens om het aantal buitenlandse zendelingen te beperken. Officieel wordt te kennen gegeven, dat de kerstening van de Zuidafrikaanse inheemsen een roeping en een plicht is voor de twee-en-een-half miljoen blanke inwoners van de Unie. En de Boerenkerken — aldus de regering — hebben een fantastische zendingsactiviteit ontplooid: het budget voor het zendingswerk is verviervoudigd en het aantal zendelingen groeit gestadig.

De regering is van mening, dat buitenlandse zendelingen uit Amerika en Europa niet het juiste begrip hebben t.a.v. het Zuidafrikaanse rassenvraagstuk en dat zij daarom een verkeerde invloed hebben op de zwarte bevolking van Zuid-Afrika.

De regering wil de buitenlandse zendingsgenootschappen liever niet aanzeggen, dat zij het aantal van hun zendelingen moeten beperken, zodat sommigen hunner het land moeten verlaten. In plaats daarvan heeft men deze vorm gekozen, dat een nieuwe zendeling slechts een vestigingsvergunning krijgt wanneer hij in de plaats komt van twee vertrekkende zendelingen. Dit wil zeggen, wanneer hij of zij de plaats inneemt van twee gepensioneerde zendelingen, of in gevallen dat twee zendelingen hun arbeid neerleggen.

(Uit Hervormd Nederland).

J. R.

Uit ons Unie-Bureau

Het doet me genoegen nu ook de gegevens van de gemeente te Paramaribo, die bijzonder lid van de Unie is, te kunnen bekend maken. De adressen blijven zoals ze reeds vermeld staan in de statistiek. Het aantal leden bedroeg op 1 jan. 1959: 44. Er werd 1 gedoopt en 1 kwam uit een andere gemeenschap over. Er overleed 1 lid, met attestatie vertrokken 2 leden en 2 werden uitgesloten. Dit betekent dus een zuivere afname van 3 leden, zodat het ledental 41 per 1 jan. 1960 is. Er zijn ook drie Zaaier-verspreiders! Ja, inderdaad, ook in Suriname wordt ons evangelisatieblad verspreid door deze gemeente: elke maand 100 exemplaren. In dit verband

zal het u ook interesseren, dat er nu elke maand naar Australië 40 Zaaiers gaan.
Ja, laat dat ons stimuleren òm nog méér met ons prachtig evangelisatieblad mensen te benaderen en hun het Evangelie nabij te brengen! Wij groeten onze broeders en zusters in het verre Paramaribo hartelijk!
U hebt wel al gemerkt, dat er in de statistiek, zoals deze door de drukker is afgedrukt, enkele fouten voorkomen. Noteert U het nu nog even: het huisnummer van het adres van br. J. J. Pabon, penningmeester van de gemeente te Rotterdam-C., is 163B ;het huisnummer van het adres van br. K. J. Speelman, penningmeester der gemeente te Stadskanaal, is 18 (de straat is ook volledig: Gass. Boerv. mond); lezend ouderling moet natuurlijk luiden: lerend ouderling; de afkorting van de naam van onze Ned. Bapt. Vrouwenbeweging „Zusterhulp" is N.B.V.B. (niet N.B.J.B.).
De statistiek is als bijlage bij De Christen verschenen op gewoon papier. Doch er zijn daarenboven nog een aantal afgedrukt op goed, beschrijfbaar papier. Daarvan is een exemplaar gezonden naar de officiële adressen onzer gemeenten en de commissie-leden. Voor hen, die ook nog zo'n exemplaar (of méér exemplaren) van de statistiek op goed papier zouden willen bezitten (of ook willen toezenden aan bepaalde adressen, bv. aan militairen of schippers), kan ik gelukkig berichten, dat ook zij zulke exemplaren kunnen krijgen; maar dan moet daarvoor 25 cent per exemplaar voor de kosten berekend worden. Wie dit wenst, doet goed, dit te doen door bestelling per girobetaling, zodat nodeloze administratie voorkomen wordt.
Dan wil ik nog even meedelen, dat de Unie-commissie op 23 en 24 maart a.s. in vergadering bijeen komt. Dat is een drukke en belangrijke vergadering in verband met de voorbereiding der A.V., waartoe allerlei rapporten en verslagen, plannen en begrotingen in behandeling komen. Wie nog iets voor deze UC-vergadering heeft, kan dit doen door tijdige inzending, zodat de betreffende zaak nog ordelijk op de agenda kan geplaatst worden. Graag beveel ik de broeders Unie-commissie-leden voor de voorbereiding, besprekingen en besluiten in uw hartelijke voorbede aan!

T. Jansma

BROkSTUKkeN

Feestvieren is volgens sommigen de gemakkelijkste zaak van de wereld.
Feest maken en vrolijk zijn is eenvoudig een **chemisch proces.** Giet een bepaalde hoeveelheid alcohol in de mens, en hij verliest zijn remmingen. Vanzelf barst dan de vrolijkheid los, en het feest is een feit.
En wil je van dat feest een Christelijk feest maken, dan is dat ook niet moeilijk. Je verrijkt het bovenstaand recept met een gebed aan het begin en een lied van het genre: „'k Wil U o God mijn dank betalen" aan het eind. En klaar ben je. Ja, heel wat Christelijke feesten onderscheiden zich van — laten we zeggen — wereldse feesten alleen maar door die „kop" en die „staart".
Ik geloof dat het echte christelijke feest zich onderscheidt van het niet-christelijke door een andere grondtoon. Die grondtoon is de dankbaarheid aan God. Als de christen feestviert, doet hij dat voor het aangezicht van God. Hij speelt en zingt en lacht, zoals schoolkinderen dat doen in het speelkwartier onder het oog van de onderwijzers die over het schoolplein wandelen en blij toezien op het feest van de kinderen, maar ook af en toe het voorhoofd fronsen als er iets mis gaat.
Wie echt feest wil vieren moet zorgen dat de hemelse Vader niet het voorhoofd hoeft te fronsen maar dat Hij blij en verheugd toe kan zien op zijn spel en zijn uitbundigheid.
Echt feest kan er alleen maar zijn als er echte dankbaarheid is.
Echte vreugde is geen product van een chemisch proces maar van die dankbaarheid, die blij maakt en goedgeefs en soms ook goedlachs.
Laten onze gasten maar weten dat onze feesten dankbaarheidsuitingen zijn aan het adres van God. Wij „betalen" die dank niet. Betalen is hier eigenlijk een verschrikkelijk woord, dat het feest doodt en de vreugde kapot maakt. Het ruikt zo naar de belastingdienst dat in één keer alle lachen wegsterft. Enkele **spontane** uitingen, in woord of lied, van die dankbaarheid kunnen diepe indruk maken en helpen ons, de juiste grondtoon te bewaren. Als die blijft, zal spel en lach door God eveneens gewaardeerd worden als uitingen van diezelfde dankbaarheid.
Er is bijna niets mooiers denkbaar dan een echt christelijk feest vol echte blijdschap en dankbaarheid.
En er is ook bijna niets ergers denkbaar dan een feest met een christelijk tintje maar dat in wezen heidens is.

* * *

Een Christen is een mens die van de dood overgegaan is in het leven.
Wie in Mij gelooft, zegt Christus, hééft het eeuwige leven. En: Hij zal leven, al ware hij ook gestorven. Een christen heeft de eeuwige dood via het doopvont al achter de rug. Hij is al door dood en oordeel heengegaan en er vernieuwd doorheen gekomen. Daarom: Nu jaagt de dood geen angst meer aan......
Het leven van een kind van God is „deadproof", het kan tegen de dood. Zoals mijn horloge, blijkens een inscriptie, „waterproof" is. Ik kan het in het water gooien, maar het wordt er niet door geschaad. Als het er uitkomt, blijft het rustig doortikken. Het kan er tegen.
Zo is het leven van een kind van God „Deadproof". Het kan tegen de dood. Het komt er ongeschonden, ja volmaakter, mooier, schoner uit tevoorschijn.
De dood is aan de ene kant een verschrikkelijk avondtuur.
Ik denk aan de man die als eerste de ruimte zal worden ingeschoten en op Mars of de Maan te landen. Hoe eenzaam wordt hij, als hij opgesloten wordt in de kleine ruimte, waarin hij zijn reis als eenling naar de onbekende planeet zal maken. Wat een verschrikkelijk eenzaam avontuur. En is zo niet het sterven?
Alleen is er voor Gods kind één groot verschil: Als hij de grote reis gaat beginnen naar die andere wereld van God, gaat hij niet alleen.
„Ook al ging ik door een zeer duister dal, Gij zijt met mij......".
Ja, in het sterven vergezelt Christus ons. En Hij ook is het die ons inleidt in het nieuwe Leven aan de overzijde.

Wf.

De eenheid der gemeente

Bij een oplettend lezen van de brief aan de Efeziërs kan het niemand ontgaan, dat het in dit geschrift vooral over de eenheid van Gods werk gaat. Het gaat er in deze brief niet om de eenheid van Gods werk op aarde, geconcentreerd in de gemeente, te bewerkstelligen, maar deze aan te tonen. Het gaat in de Schrift, die veel over deze eenheid spreekt, niet òm een eenheid in formele zin. Er wordt niet gehandeld over dingen, die een eenheid naar naar buiten, in ambten, liturgie, geformuleerde belijdenissen, te voorschijn moeten roepen. Het gaat er niet om de gemeente op te kweken als een boom, maar te tonen dat, hoé ze ook is onderverdeeld in takken, gesierd is met, en leeft door bladeren, zij gelijk een boom is: staande op dezélfde wortel, in dezélfde bodem en gevoed door hetzélfde leven.

De gemeente is als een Eenheid

Er moet dus alle nadruk op vallen, dat de gemeente een eenheid *is.* Dit vloeit voort uit de eenheid Gods. Omdat God een enig God is kan Zijn werk niet verdeeld zijn. De eenheid der gemeente ontstaat niet door samenvoeging, onverschillig welke middelen men daartoe ook aanwendt. Het sacrement, schépt geen eenheid maar wanneer het goed bediend wordt, wíjst het op de eenheid, die er buiten het sacrement om is, omdat in het sacrement openbaar wordt, wat achter het sacrement als werk Gods voorhanden is. Het „Verbond" schept geen eenheid, omdat het Verbond, wanneer het gezien en gehandhaafd wordt als biologische levensband, waar doorheen genade zich verborgen voortbeweegt, als zodanig géén werk

is, waarin God de nieuwe schepping gestalte verleent. 't Aanvaarden van eenzélfde belijdenis schept ook geen eenheid. Al deze middelen dragen een samengevoegd, niet een ontplooiend karakter.
Ze brengen, wíllen althans tót het Licht brengen, maar doen het Licht niet als voorhanden, uitstralen. De eenheid der gemeente is een Gegeven. Wat ze anders en meer is, is mensenwerk, is niét gemeente.

Deze eenheid in het Licht gesteld

Om deze eenheid als Gegeven in het licht te stellen, gaat het de schrijver van de brief aan de Efeziërs. Een machtige conceptie beheerst deze brief. De gemeente wordt beschreven naar haar achtergrond en onstaansoorzaak, die in God ligt. Zij is Zijn ontwerp, rees in Christus Jezus op uit het niet, gaat door Hem haar volle wasdom en heerlijkheid tegemoet. Als Lichaam van Christus groeit zij; gaat in haar Gods Raad open en legt ze in haar voleinding de overwinning Gods in heel Zijn schepping voor aller ogen voor eeuwig vast. Zij is het geheim der geschiedenis.

De overwonnen gedeeldheid

Wat was het wonder der gemeente, waarvoor Paulus de ogen der gelovigen goed wou zien open gaan? Hem voor de aandacht stond de wereld zijner dagen, die een grote scheur vertoonde: de Joden en de volken. Israël stond in een nadere betrekking tot God dan de volken. Hierin bracht God verandering, niet, gelijk Israël gehoopt had en nog steeds dacht, door de volken Israël in te lijven en in Israël te laten opgaan. Neen, God schiep die *beide tot een nieuwe mens.* Dat was de oplossing. Israël verloor zijn voorkeurspositie en de heidenen werden gegrepen en met Israël geplaatst op een nieuwe bodem. Er ontstond iets ongekends. Een verborgenheid werd de apostel onthuld. De bestaande scheidsmuur verzonk en een nieuwe scheiding ontstond: *in* Christus of *buiten* Christus. De volken zijn mede-erfgenamen, medeleden en mededeelgenoten van de beloften in Christus Jezus. Israël heeft zijn *vervulling* gevonden in Christus en de volken bereiken hun bestemming in Hem.
Voorzover Israël het Christusleven aanvaardt wordt het bevestigd in zijn heilsstand, en degenen onder de volken, die door het evangelie Christus deelachtig worden, worden ingeënt.

De ontplooide Eenheid

Om de eenheid der gemeente te bewaren moet ieder lid weten waarin haar eenheid ligt. Deze eenheid moet onderkend en gehoorzaam uitgeleefd worden. Deze eenheid is een goddelijk Gegeven en openbaart zich gelijk beschreven wordt in de verzen 4. 5 en 6 van hoofdstuk 4 van deze brief. Hierbij is in het oog te houden dat het gaat om de in de gemeente overwonnen tegenstelling tussen Israël en de volken.
De beide delen der vóór-christelijke schepping, die nu is de eenheid der nieuwe schepping zijn samen gevat, moeten dit bedenken en uit deze Waarheid leven:
Het is *één-en-hetzelfde lichaam.* Bij de verscheidenheid der delen, mag dat nimmer uit het oog verloren worden.
Het is *één-en-dezélfde Geest,* waaraan elk lid zijn leven in oorsprong en onderhoud, verdankt.
Het is *één-en-dezélfde hoop,* die voor aller oog opvlamde en aller pad verlicht.
Het is *één-en-dezélfde Heer,* aan Wiens wil allen onderworpen zijn.
Het is *één-en-hetzélfde geloof,* waardoor allen in betrekking tot God staan en recht hebben op de toekomende wereld.
Het is *één-en-dezélfde doop,* die openbaar maakt, dat allen in dezelfde wijze en volheid delen in het heil van Christus' dood en opstanding.
Het feit dat de eenheid der gemeente insluit dat allen met één-en dezélfde doop gedoopt worden, werpt licht op het gebeurde te Efeze (Hand. 19), waar Paulus de discipelen van Johannes de Doper die alleen wisten van de doop van Johannes, liet overdopen en dit met dié doop, waarin de toekomende wereld zich den gelovigen in Christus ontsluit. Hiermede is de noodzakelijkheid van het overdopen van hen, die deze doop niet hebben ontvangen, duidelijk gemaakt. De eenheid der gemeente eist één-en-dezélfde doop.
Het is één-en-dezélfde God en Vader, die alle leden der gemeente kennen en vereren. Alle leden der gemeente, of ze nu van oorsprong Joden zijn of uit de volken komen, aanbidden dien God, die zich in Jezus Christus geopenbaard heeft: „de waarachtige God en het eeuwige Leven". I Joh. 5 : 20. Het telkens herhaalde „één" van deze verzen is het „één-en-dezélfde".

NADER BEZIEN

Het geval Chessmann.

Enkele weken geleden hield de — wat we noemen — beschaafde wereld zijn adem in: zou de ter dood veroordeelde Chessman na 12 jaren op de ten uitvoerlegging van zijn vonnis gewacht te hebben tòch nog worden terechtgesteld, of zou hem nu gratie worden verleend?
Het werd opnieuw een uitstel; zestig dagen kreeg Chessman opnieuw respijt. Volgens mededelingen zou Chessman nu begin mei in de gaskamer van een californische gevangenis zijn vonnis moeten ondergaan.
Een telegram uit het Witte Huis in Washington heeft tot dit uitstel niet weinig bijgedragen: de federale regering zou uitstel op prijs stellen omdat de ten uitvoerlegging van het vonnis schade zou kunnen berokkenen aan de betekenis van de toen aanstaande goodwill-reis van Eisenhower naar Zuidamerika. Kennelijk beïnvloedt de politiek de rechtspraak; en dat is een veeg en zeer bedenkelijk teken!
De kranten, die wij in die dagen onder ogen hebben gehad, keurden unaniem deze gang van zaken af. De meesten noemden een dergelijk uitstel en een dergelijke verlaten (eventuele) terechtstelling een aanfluiting van het recht. Van harte stemmen wij met deze afkeuring in. Dat wij tegenstanders zijn van doodstraf doet hier weinig ter zake. Maar, wanneer het mogelijk is, dat men langs allerlei wegen en zijwegen nota bene twaalf jaren lang de ten uitvoerlegging van een (al of niet juist — dat valt buiten onze beooordeling) vonnis uitgesteld kan krijgen, dan is het hoogste recht verandert in het hoogste onrecht! We kunnen — wat dat betreft — gelukkig zijn met de nederlandse rechtspraak, waarin een **dergelijke** verdraaiïng van recht tot onrecht uitgesloten is!
En dat mag óók wel eens door „De Christen" worden vastgesteld. v. D.

ER ZIJN MENSEN NODIG

ER ZIJN MENSEN NODIG
Op een prachtige voorjaarsdag is het aan de boulevard in Scheveningen goed toeven. Naar de pier in aanbouw wordt met belangstelling gekeken, hoewel een leek nog niet veel ontdekken kan. Maar er is verwondering en bewondering voor dit grote stuk werk, waar een ieder straks over spreken zal. Om dit tot stand te brengen, **zijn er mensen nodig.**
Scheveningen staat wèl in de belangstelling, want heel Baptist-Nederland verheugt zich met onze broeders en zusters daar, over de groei van een gemeente, die nu zelfstandig gaat worden. Dat deze gemeente in deze woelige plaats een rustpunt mag zijn voor vermoeide zielen! Ook voor ons Diakonessenhuis „Tabitha" zijn we heel erg blij.
U weet toch, dat de zusters en het huishoudelijk personeel altijd actief bezig zijn met de verzorging van het lichame-

lijk en geestelijk welzijn der patiënten? Maar, weet U ook dat er **patiënten geweigerd** moeten worden, omdat er geen hulp is? De vakanties moeten reeds nu geregeld worden, maar hoe zal dat kunnen? We hadden gehoopt een gediplomeerde assistente van de thans besturende zuster te mogen begroeten, maar deze plaats moet nu nòg vervuld worden. Ook een gediplomeerde verpleeghulp en beschaafde meisjes van tenminste 18 jaar zijn in de huishouding dringend nodig. Mogen we daarom nog eens een dringend beroep doen op onze jonge Baptisten-vrouwen? Er wordt hen een bijzondere gelegenheid geboden om met woord en daad de patiënten met de liefde van God bekend te maken. Het besluit om contact te zoeken met ons Huis behoeft niet eens een grote stap te zijn, want het salaris, de werktijd- en de vakantieregeling zijn gunstig te noemen en ook wordt eenmaal per maand de reis naar huis vergoed.

Nadere inlichtingen worden gaarne en vrijblijvend door de besturende zuster verstrekt; brieven te richten aan Zr A. Luijten, Diaconessenhuis „Tabitha", Badhuisweg 99 te Scheveningen.

Voor het bestuur:

C. M. MEESTER-HUIJSER, secr.esse

Verantwoording van het Unie-bureau

De maanden januari en februari brachten de volgende bijdragen en giften in het Unie-bureau:

1) voor de E.C.U.: Borne *f* 8,46; mej. A. M. K. te G. *f* 0,40; Noordbergum *f* 115,47; Musselkanaal *f* 156,58; Pernis *f* 40,05; Harlingen *f* 58,79; Enschede *f* 26,90; Haarlem *f* 23,13; Deventer *f* 26,41; Rotterdam-Z. *f* 11,25; J. W. M. te A. *f* 0,90; Staveren *f* 39,50; H. L. te W. *f* 1,—; Coevorden *f* 10,81; Zusterhulp Zutfen *f* 25; J. B. te A. *f* 0,45; Leeuwarden *f* 37,09.

2) voor de Opleiding: J. V. te C. *f* 0,20; Harlingen *f* 51; Noordbergum *f* 137,73; Zusterhulp Zutfen *f* 15,27; A. T. te Z. *f* 3,40; Musselkanaal *f* 141,59; G. v. d. R. te A. *f* 2,25; J. H. v. R. te A. *f* 1,—; Enschede *f* 44,28; Haarlem *f* 20,74; R'dam-Z. *f* 18,43; J. L. te A. *f* 1,—; mej. G. W. te A. *f* 0,60; Leeuwarden *f* 41,11.

3) voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw): N. Weerdinge *f* 40,81; C. P.-K. te L. *f* 10,50; K. te D. H. *f* 4,—; J. d. B. te A. *f* 10,—; mej. H. v. H. te H. *f* 5,—; mevr. N. H.-S. te O. *f* 5,20; zr J. v. d. M. te G. *f* 112,96; B. A. v. Z. te H. *f* 12,—; M. te L. *f* 5,20; Haarlem *f* 33,81.

Als we de bijdragen van deze 2 maanden betreffende deze 3 grote gemeenschappelijke taken overzien, moesten we dan niet samen het volgende vaststellen? 1) Dat door de inspanning van de laatste maanden in het vorige jaar er in de eerste maanden van dit jaar een verslapping is ingetreden. 2) Dat de activeringssamenkomsten in febr. daarin nog geen verbetering hebben gebracht. 3) Dat we ons moeten bezinnen om te komen tot flink en royaal bijdragen ten einde de gestelde doelen voor 1960 te halen!

4) voor de Evang. in het Zuiden: Staveren *f* 20,—.

5) voor het Pensioenfonds: N.B.V.B. *f* 305,15.

6) voor de Herdenkingskerk te A'dam: First Bapt. Church Richmond *f* 7529,64; H. d. V. te D. D. *f* 25,—; Schotse Bapt. *f* 65,28.

7) voor het Noodfonds: Winschoten *f* 5; J. V. te H. *f* 10,—; M. G. te V. *f* 10,—; H. R. te A. *f* 10,—; W. T. te E. *f* 25,—; M. P. te D. *f* 10,—; J. W. te H. *f* 10,—; D. d. V. te S. *f* 5,—; W. W. te E. *f* 10,—; R. D. te O. *f* 2,50; mej. H. v. O. te D. H. *f* 5,—; D. O. te H. *f* 10,—; Stadskanaal *f* 167,10; mevr. G.-V. te D. H. *f* 5,—; Haarlem *f* 66,27; J. S. te D. H. *f* 25,—; mej. G. O. te D. H. *f* 10,—; mevr. P. te O. *f* 2,50; Muntendam *f* 69,80; mevr. K. te A. *f* 1,—; B. B. te T. A. *f* 10,—; J. T. te Y. *f* 10,—; Eindhoven *f* 80,—; G. P. te A. *f* 20,—; J. C. P. te H. *f* 10,—; J. D. te G. *f* 10,—; J. T. te E. *f* 10,—; mevr. G. S.-H. te A. *f* 1,—; mevr. G. B.-v. d. B. te H. *f* 10,—; Kampen *f* 11,85; Pernis *f* 32,10; Dokkum *f* 32,—; Almelo *f* 26,67; mej. I. v. N. te A. *f* 10,—; Daarlerveen *f* 50,—; J. M. te S. *f* 10,—.

Aan alle gevers en geefsters onze hartelijke dank!

Natuurlijk komen onze gemeenten en broeders en zusters nog wel in de stroom. Wij zien vol verwachting de bijdragen tegemoet. Want wij hebben onze gezamenlijke taken. En daar staan wij achter: met hart en ziel en zin en met gebed en geld! Om 's Heren wil werken wij en offeren wij met vreugde! Zo reizen wij met elkaar opgewekt en opwekkend door het jaar van de gezamenlijke arbeid!

T. JANSMA

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem
Giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Arnhem.

In gesprek met lezers

Br. H. E. te B. verzoekt ons opname van een stuk, waarin hij nogal scherp getuigt tegen.... de domineestitel, zich daarbij o.a. beroepend op Mattheus 8 : 23.

„De titel Dominé in zijn oorsprong heeft betekend: heersen, regeren, gebieden over" leert onze broeder.

In ons blad is er wel vaker op gewezen, dat de titel „dominé" een „burgelijk insluipsel" is (zie o.a. „Nader Bezien" d.d. 20 juni 1958 van de hand van onze mederedakteur J.R.).

Wij zijn ook niet zo erg met deze titel ingenomen. Evenmin trouwens met het woord „predikant", dat ook onder ons dikwijls gebruikt wordt om voorgangers aan te duiden.

Maar goed, de man moet nu eenmaal een naam hebben; daarbij passen we ons bij het spraakgebruik aan. Om duidelijk te zijn. En om verwarring te voorkomen.

Daarom noemen we onze voorgangers, vooral in hun representatie aan de maatschappij, dominé. Wie dat niet wenst mag het laten.

Niemand denkt bij het gebruik van het woord dominé aan iemand die heerst, regeert, gebiedt over. Zodra dat woord weer zijn oorspronkelijke betekenis terug ontvangt zijn we de eerste om afschaffing van dit monstrum te bepleiten. En datzelfde geldt eveneens voor het alledaagse woordje: meneer. Want dat betekent óók *mijn héér, mijn gebieder!*

v. D.

TREEBEEK

Het is alweer enige tijd geleden, dat U iets van ons hoorde, wat niet inhoudt, dat er in onze gemeente niets is gebeurd.

Onder leiding van onze voorganger ds Boschma, gaat het werk voort en we mogen van hem zeggen, dat hij daadwerkelijk vóór áángaat en in alle takken van de arbeid zijn gaven en krachten geeft, bijgestaan door zijn vrouw.

De prediking van onze voorganger is uitsluitend gericht op de geestelijke behoeften der gemeente en wordt veelal in de wekelijkse huisbezoeken door hem nog eens belicht. Zodoende blijft deze preek voor velen in de week die er op volgt nawerken. Ook de problemen van onze jeugd zoals deze zich heden ten dage in al haar facetten voordoen, heeft zijn bijzon-

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post .... *f* 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels .... *f* 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 jaar geleden:

„ZUTFEN. Door het overlijden van den eigenaar van ons lokaal, heeft de familie des overledenen dit pand onderhands verkocht, zoodat wij a.s. Augustus ons „Silo" in den Donkere Steeg moeten verlaten.

Dit is eene niet kleine beproeving. Wij leggen dezelve aan het hart der Broeders en Zusters, die met ons in deze zaak willen bidden om licht en uitredding."

(uit „De Christen", 1 maart 1885)

dere belangstelling.
Een grote troost en sterkte in al deze moeiten en zorgen mogen we dan altijd weer putten in de reddende Kracht van Jezus Christus.
Het was zondag 21 febr. voor ons allen weer een grote vreugde dit te mogen ervaren door de doop van een jonge broeder. Deze datum viel samen met het 40-jarig huwelijksfeest van zijn ouders, br en zr Vriezema-Wagenaar. Ook zondag 6 maart mogen we het doopvont weer open zien door de doop van een broeder, die geheel van buiten af tot ons is gekomen en de Heer gehoorzaam wil volgen.
Ten volle zijn we overtuigd van het lied: „Ja, de Heer wil nog veel meer, boven bidden, boven denken, alles wil Hij schenken".
Zo gaan we dan verder in die zekerheid en groeten U allen hartelijk.

W. V., sekt.

MUSSELKANAAL

Dat een goede orgelbegeleiding aan de dienst een goede wijding geeft werd door de broeders en zusters goed begrepen, toen de 1ste Kerstdag ons oude orgel het begaf. Reeds was er een orgelkommissie, die reeds een klein bedrag bijeen had voor een nieuw orgel. Wat nu? Juist was een goed geslaagde aktie voor het bouwfonds gehouden. Weer startte een aktie. Het resultaat was in één woord: „geweldig"!
Reeds zondag 14 februari, in de morgendienst, werd het orgel overgedragen. Het is een prachtig Hammond-orgel met fantastisch veel mogelijkheden. Wij zijn God dan ook zeer dankbaar voor zulke rijke zegeningen!
Deze winter mochten wij vele vreemden bereiken met het evangelie, vooral de speciale zondagavondprogramma's trokken veel bezoekers.
Zo staan wij nu reeds weer voor de zomerarbeid; plannen worden gemaakt. Is het niet heerlijk zo met elkander bezig te mogen zijn in de arbeid voor Gods Koninkrijk?
Hartelijke groeten van Uw broeders en zusters in de Heer. B. S.

UTRECHT.

Wij zijn dankbaar voor de zegen die de Heer op het werk in Silo, en op de posten Hilversum en Utrecht-Noord geeft. Elke zondag wordt er op deze drie plaatsen morgendienst gehouden. Het arbeidsterrein van onze gemeente vraagt nu, ondanks het vele werk dat onze voorganger, ds J. Broertjes steeds blijmoedig verricht, om meer dan één werker. In een goede vergadering was de gemeente op 21 februari, ook rondom dit probleem, bijeen. **Over de behoefte aan een 2e predikant waren we het allen wel eens.**
Alle leden zullen nu opgewekt worden hun gaven te geven, zó, alsof de verlangde 2e predikant er al was. Wordt het daarvoor gestelde bedrag inderdaad bereikt, dan hopen we tot beroepen over te gaan. Slechts kort geleden kwamen door de doop een jonge broeder en zuster tot ons, en weer ontvingen we een doopaanvrage.
Doop, op belijdenis, dit bevestigt ons dat de Heer onder en door ons wil werken, en sterkt ons in het verder gaan.
De gemeente hier groet de gemeenschap in den lande.

H. G. B., secr.

Bij ons in de gemeente

*Er komen steeds meer gemeente-periodieken! Ook de gemeente van 2e EXLOERMOND geeft nu een blaadje uit. Het heet „Gemeenteleven". Er zijn nu drie blaadjes met die naam: dat van Eindhoven ,van Amsterdam-W.N. en het nieuwe van 2e Exloërmond. Ma.ar dat is geen ramp. ★ In NW. PEKELA zijn ze van plan te komen tot **wederoprichting van de reciteervereniging** I.D.O. (In De Opgang). Zulke spelgroepen kunnen belangrijk zijn in de gemeentelijke arbeid ;daarom: sukses gewenst! ★ De zusterhulpgroep van de kleine gemeente te WORKUM, zo bericht „De Stem", heeft twee verkoopdagen georganiseerd. Hoewel men niet zo erg tevreden was over de opkomst werd toch nog een bedrag **van ruim f 500,- aan het bouwfonds der gemeente overgemaakt.** Wij vinden dit voor zo'n kleine gemeente geen gering bedrag ★ In SITTARD zowel als HEERLEN besloot men de twee kollekterondgangen voor een en hetzelfde doel af te schaffen. Bij wijze van proef. Het resultaat is, dat men nu in één rondgang meer inzamelt dan in vroegere twee kollektes. . . . .! Dat zijn ons kleingeloof beschamende ontdekkingen. Welke gemeente volgt nu? ★ De penningmeester van de kleine gemeente te ALKMAAR herinnert er in „Contact" aan, dat men samen heeft afgesproken, alvorens over te gaan tot het beroepen van een voorganger, 5% van de inkomens als vaste bijdrage te offeren voor de arbeid der gemeente. Een vrijwillige afspraak. Dus géén wet. Zulke afspraken zijn prijzenswaardig. Is in Alkmaar de viktorie niet begonnen? Een dergelijke afspraak : 5% van het inkomen als minimum, moest eigenlijk in alle gemeenten gemaakt worden. ★ In „De Gemeentebode" van de gemeenten te GRONINGEN werd een diskussie gevoerd (door ingezonden stukken) over het vóór en tegen van kanselruil: een remonstrants predikant op een baptistenkansel, en omgekeerd, bv. We melden dit in deze rubriek omdat over deze zaak onder ons kennelijk wel verschillend gedacht wordt en een bredere dan plaatselijke gedachtenwisseling niet misplaatst zou zijn. ★ In „De Gemeentebode" van DEN HELDER lazen we, dat nu het zangkoor van Harlingen een tegenbezoek gaat brengen aan de Nieuwediepers. Dat zal 13 maart zijn. In Den Helder hebben ze die dag „Songfestival" genoemd. ★ In STAVEREN gaat men oud-papier verzamelen en verkopen; voor de opbrengst wil men een bandrecorder kopen ten behoeve van het gemeentelijk werk. ★ In „Gemeenteleven" van AMSTERDAM-W.N. lazen we, dat de zondagavondjeugd daar gesproken heeft over de vóór- en nadelen van televisie. Eén van de voordelen was zo meende die jeugdgroep: versterking van het standsgevoel; in een bepaalde plaats (dat is toch niet Den Haag? v. D.) zouden meer TV-antennes dan TV-toestellen verkocht worden. . . . , beweerden die jongelui. Tja, vele mensen vinden de gevel van hun huis (en leven) nu eenmaal belangrijker dan het fundament! ★ In „De Klopper' van UTRECHT wekt de voorganger allen op tot het houden van een „vriendelijksheids-actie". Dat houdt in, dat alle leden de vreemdelingen in de kerkdiensten voorkomend en vriendelijk tegemoet treden, zodat zij zich thuis voelen. Eigenlijk zou zo'n „actie", beter: zo'n herinnering aan onze vriendelijkheid, overbodig moeten zijn. We geven deze wenk door, omdat het — is onze indruk — in alle gemeenten noodzakelijk is, dat er niet op indringerige wijze maar vriendelijk aandacht wordt geschonken aan de gasten. ★ De oliebollenaktie van DAARLERVEEN (waarover we reeds eerder berichtten) is zo goed geslaagd dat men op 23 maart a.s. dit evenement herhaalt. Waarom ook niet: wij hebben altijd wel zin in oliebollen. Zulke smulpapen zijn er meer, dus zal ook deze keer de oliebollenaktie wel weer slagen! ★ Een minder prettig bericht stamt uit „De Lens" van ENSCHEDE: in deze textielstad zal men voortaan, wegens gebrek aan belangstelling, de tweede dienst opheffen. Daarvoor in de plaats zal er nu elke derde zondagavond een kontaktavondzijn voor de jeugd en gemeente. Een stap achteruit, vermoeden we. Jammer! ★ In NOORDBERGUM, zo vertelt „De Open Deur" gaan ze een „bazaar" houden: zaterdag 12 maart a.s. De opbrengst is bestemd voor het bouwfonds. ★ Verder worden er in bijna alle blaadjes verslagen gegeven van de gehouden jaarvergaderingen: in het algemeen waren het goede vergaderingnen, hebben we gemerkt. In een enkel geval baarden de financiën zorgen. Die zorgen kunnen weggenomen worden wanneer men het in Alkmaar (zie boven) gegeven voorbeeld navolgt. ★ De avonden van „Wij reizen met elkander" (aktiveringskommissie) vielen bijna overal in de smaak. In één gemeenteblad lazen we, dat deze avond had teleurgesteld, omdat men er iets anders van had verwacht. ★ En daarmee beëindigen we deze maand weer ons overzicht van wat onze periodieken boden. En nóg zendt een enkele gemeente geen gemeenteblaadje. Vanwege de bestedingsbeperking, denken we.*

v. D.

BETROUWBARE RENTMEESTERS

Een weekend voor.... penningmeesters!

Aan heel wat werkers in onze Gemeenten is de gelegenheid geboden zich op hun arbeid te bezinnen op een weekend op „De Vinkenhof". Evangelisten, zangers en dirigenten, leiders en leidsters van het jeugdwerk hebben hun conferenties gehad. De zendingsliefde is aangewakkerd door een paar zendingsbijeenkomsten. Voorgangers zijn graag geziene gasten, als ze op ons centrum samenkomen.
Maar onze Penningmeesters hebben nog geen speciale conferentie kunnen meemaken en toch verrichten deze broeders een stuk arbeid, dat er wézen mag. Als zij hun taak niet getrouw verrichten, hoe kunnen we dan ooit iets tot stand brengen. Meestal doen ze hun werk dan ook met grote toewijding en liefde, al is het een moeilijke opdracht. Vaak hebben ze heel wat te verduren en vele zorgen hebben zíj het eerste te verwerken.
Ten behoeve van hún arbeid belegt de Activeringscommissie op 7-8 mei een weekend voor Penningmeesters. Het gaat er om onze broeders gelegenheid te bieden zich met elkaar over hun pláátselijke werk te bezinnen. Allen, die iets met de financiën onzer Gemeenten te doen hebben, zijn hartelijk welkom.
Opgaven moeten vóór 15 april a.s. gericht worden aan „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin, Post: Den Dolder. De deelnameprijs is *f* 6,50 van zaterdagmiddag tot zondagmiddag.
Het programma is bijzonder aantrekkelijk: Ds W .Harkema van 's-Gravenhage heeft als voorzitter van de Activeringscommissie de leiding. In de zondagmorgendienst spreekt Dr J. J. Kiwiet en daarna is er een FORUM, o.l.v. ds J. Reiling en bestaande uit ds T. Jansma, onze Unie-Administrateur, en enkele penningmeesters uit grotere en kleinere Gemeenten. De zaterdagavond geeft het onderwerp „Betrouwbare rentmeesters" aan, waarbij de secretaris van het Werkcomité iets zal zeggen over de geestelijke achtergronden van het Penningmeesterswerk. Natuurlijk gevolgd door een warme bespreking!
Zondagmiddag komt niemand minder dan onze Unievoorzitter br. E. de Haan spreken over: „Gemeenten en Unie werken samen".
Deze hulp zal onze penningmeesters stellig welkom zijn en de eerste reacties op dit plan zijn dan ook bijzonder enthousiast. Meldt U dus spoedig aan bij „De Vinkenhof"!

Broertjes
Secr. werkcom.
Utrecht.

J.M.C. dag in Emmem

Wij hebben als leiders en leidsters weer eén belangrijke dag achter de rug. We zijn weer in samen geweest en wel in Emmen op 20 februari jl. om ons te bekwamen in de handenarbeid onder leiding van mevr. Woudstra en de heer Blaak en om geestelijk verrijkt te worden door met elkaar te praten over het werk en de mogelijkheden die God ons schenkt. Wat hebben we veel kunnen leren op die ene dag; alleen de inleiding al door ds Stukker: „Je laten leiden om te leiden." Verstaat U dat, broeders en zusters? Als dat zo is, dan krijgen we nog véél meer clubs, aangesloten bij de J.M.C. Zelf herinner ik me nog heel goed hoe dr Kiwiet rondtrok om te vertellen van de aanpak in Amerika, in het bizonder het jeugdwerk en onze taak hier. Hebt U toen alleen maar geluisterd? Het moet dunkt me wel, want op de vergadering van de J.M.C. en de contactpersonen bleek ons ,dat er in heel veel gemeenten aan jongens- en meisjeswerk niets gedaan wordt. „De Jeugd van vandaag, de Gemeente van morgen", „mooi gezegd, mij niet gezien, ik heb geen tijd!"

Wat had ik graag gezien, dat er van elke Gemeente één persoon geweest was om ons te zien werken en dan zelfs mee te luisteren naar de boodschap van God."
„Verhindert ze niet, want voor dezulken is het Koninkrijk van God."

U hoort het wel, we zijn vol goede moed en gesterkt weer uit Emmen gegaan, een ieder naar zijn of haar gemeente, om ons weer te geven in de dienst van de Heer. Uit Eindhoven, Hengelo, Den Haag, Groningen, Sneek, Heereenveen, Vriescheloo, Rotterdam, Stadskanaal en de directe omgeving waren ze gekomen en zijn ze weer terug gegaan ,reeds weer uitziende naar een nieuwe gemeenschappelijke dag. Zult U er dan als nieuwe leider of leidster ook bij zijn? U laten leiden om te leiden?

Hoogvliet *S. A. Wijchers*

BEROEPINGSWERK

Ds Ph. Lindeman van Staveren werd *beroepen* door de Baptistengemeente te Veendam.

MEDEDELINGEN

BESTUREN CONFERENTIE DRENTSE BOND

Op *maandag 14 maart a.s.* 7.15 n.m. in de Bapt. Kerk te Emmen.
De onderwerpen zijn:
1. Nw. Weerdinge: Over de 3e alinea van Math. 28 : 19 „En leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb."
2. Hoogeveen: „De betekenis van de Getuigenissen."

D. M. secr.

NBSV-WEEKEND

De middelbare scholieren, die dit jaar hun eindexamen doen, de belangstellenden van 20 jaar en ouder, en de leden van de N.B.S.V., herinneren wij aan
De weekend-konferentie, die de N.B.S.V. 26 en 27 maart a.s. op De Vinkenhof organiseert. Het belooft een feestelijke ontmoeting van vele jonge mensen te worden. Aan het programma is grote zorg besteed. De socioloog P. E. Kraemer, de heer A. Veenhoff en Dr J. J. Kiwiet zullen hun medewerking verlenen. De onderwerpen die behandeld worden zijn: „Gemeente en Maatschappij" en „Dramatische Kunst en Religie".
Tot dinsdag 15 maart a.s. kan men zich nog opgeven bij de ab-actis, Biltseweg 10, Den Dolder.

De kosten bedragen slechts f 6,50 p.p. Bovendien kunnen deze keer de reiskosten worden vergoed!

Heden nam de Heere tot Zich onze trouwe zuster

HILLECHIEN AKKERMAN

in de ouderdom van ruim 89 jaar, wed. van Frederik Wilhelmus Faber.
Zij was 43 jaar lid van de gemeente.
Haar leven was Christus, haar sterven gewin.
Baptistengemeente Muntendam
Muntendam 2 maart 1960

Vrijdag 18 maart 1960 Jaargang 77 Nr. 3514

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar: buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Opschieten . . . we hebben haast!

„En de apostelen kwamen weder samen bij Jezus en berichtten Hem al wat ze gedaan en geleerd hadden. En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat met Mij alléén naar een eenzame plaats..."
(Mc. 6 : 30; 31).

Wij Westerlingen zijn mensen van de haast. Wij houden van opschieten; want er moet nog meer gebeuren. We klagen over tijdgebrek en zijn er verschrikkelijk trots op dat we zo druk bezet zijn. Nog bezetter dan anderen.

Wij zijn mensen van: „nog-gauw-even". Wat doet de man die om zes uur van zijn werk komt? Gauw naar huis, gauw even wassen en verkleden en dan gauw even een stukje eten. Daarna nog gauw even een stukje uit een dagboekje lezen, gauw even een oogje in de krant, nog gauw even een boodschapje hier of daar en dan gauw naar de vergadering.

Je zou de moderne mens best de naam kunnen geven van meneer Gauw-even.

Als een automobilist de strop heeft dat zijn motor afslaat op het moment dat de stoplichten op een druk verkeerspunt op groen gaan, loopt hij de kans door een heel orkest van claxonerende haastelingen te worden uitgejouwd en opgejaagd: opschieten... we hebben haast!!

Maar in onze tekst horen we een andere stem tot ons zeggen: „Hoho... stop es even. Waarom zo'n haast? Zet de auto maar even aan de kant en de motor af, want we moeten es even rustig praten."

„Jaja" zegt U, „toe dan maar, als 't maar niet te lang duurt; want ik heb geen tijd. Ik moet nog een klant bezoeken en mijn boeken nog bijwerken."

„Dat is goed," zegt de Heer, „laten we dan samen maar een oogje in de boeken slaan en zien hoe de zaken er voor staan."

Marcus vertelt van de thuiskomst der discipelen; nadat ze al predikende en wonderen doende een tournee door het Joodse land gemaakt hadden. Opgewonden beginnen ze direct Jezus te verhalen wat ze allemaal gedaan en beleefd hebben. Ze zitten er vol van en voelen zich hele pieten.

Petrus vertelt druk en opgewonden. Johannes valt hem telkens in de rede: Hou jij nou es even je mond, wij willen ook wel es wat zeggen."

Zelfs de stille Andreas staat te popelen om ook een duit in 't zakje te doen.

Maar dan maant de Heiland deze drukke mannen tot kalmte. Hij zegt: Komt hier en gaat met Mij naar een eenzame plaats... Ze hebben het druk gehad. Nu moeten ze rusten en zich bezinnen.

Even p a r k e r e n: Even de voet van het gaspedaal en uitstappen.

Even hun zielen laten „doormeten" of ze nog wel helemaal zuiver en goed „gesteld" zijn.

Bent U ook zo'n haast-mens? Zo'n mens van Uw tijd? Een beetje verdrietig over en een beetje trots op het feit dat U altijd zo hollen moet? Welk mens durft tegenwoordig nog met goed fatsoen te zeggen dat hij het niet druk heeft?

Goed: U bent zo'n drukbezet mens. Stop dan nu even, alstublieft. Gun uzelf echt even de tijd om rustig na te denken: Rebelleer een ogenblikje tegen de slavernij aan de tijd. Begin een kleine proteststaking tegen deze tiran. En denk even na over een paar vraagjes:

In welke richting beweegt Uw leven zich voort? Naar God toe?

Wat is het doel van al uw vliegen en draven?

Denkt U wel voldoende om Uw vrouw en kinderen?

Wordt Uw geld wel goed besteed?

Staat Uw Naam geschreven in Gods Gouden Boek?

Is Uw werken alleen maar gericht op verdienen, of allereerst op dienen?

Krijgt God wel de kans U te vormen naar Zijn Beeld?

Ja; U moet weer verder. Uw tijd is kostbaar. Maar Gods tijd is nog veel kostbaarder, lezer. Dat Hij van Zijn Tijd afneemt om tot U te spreken; dat is een wonder van genade op zichzelf.

U mag zich nu weer haasten. Wat zegt de Bijbel?

„Haast U vol verwachting naar de komst van de dag van God". (2 Petr. 3 : 12). Wie zich zo haast, kan er tenminste zeker van zijn dat hij zich in de goede richting haast.

Wf.

IN DIT NUMMER

een hele rij gemeenteberichten (èn goede!) op pag. 6 en 7; een artikel van zendeling van 't Wout („Rijpende Oogst") op pag. 5; een informatief artikel over emigratie (pag. 7); en, enfin blader dit nummer maar eens door en U zult zien, dat ons blad ook deze week zijn geld dubbel en dwars waard is!

Losse Schakels

Kijken of Komen? Legeren er niet voor de poort van haast elke gemeente zielen, die het genoeg schijnt te zijn, dat ze naar binnen kijken? Ze zijn geïnteresseerd bij hetgeen daar gezegd wordt en gebeurt. De drempel schijnt hun echter te hoog te zijn. Men kan ook zeggen: ze komen — om welke reden ook — niet tot een beslissing.

Deze positie is ongetwijfeld gevaarlijk.

Gevaarlijk omdat bij uitstel van beslissing het steeds moeilijker wordt. De ziel groeit vast in de houding van wel willen maar niet doen. Terwijl zij getrokken wordt door de Vader, houdt het verleden haar voeten vast.

Gevaarlijk omdat men niet weet wanneer Gods ure zal slaan. Onverwacht stond de huisheer op en sloot de deur. Luk. 13. Toen werd de situatie angstaanjagend. Toen was er geen keus meer. Toen was er alleen nog maar een verleden, dat zich om de ziel sloot.

Daarom: men moet mensen, die zich graag inspinnen in woorden, geen spin gaan geven. Toen Köbner in een gesprek met o.a. Joh. de Liefde merkte, dat het deze slechts om het praten ging, brak hij het gesprek af met de woorden: „U dorst leeg stro".

Een nieuwe Weg? Voor enkele maanden promoveerde aan de Groninger Universiteit Ds R. Bijlsma op een dissertatie over het onderwerp: Schriftuurlijk Schriftgezag. Over de aard en omvang van het gezag der Heilige Schrift heerst veel verschil van gevoelen en misschien mogen we ook zeggen: misverstand. Daarom kan een studie over **Schriftuurlijk** Schriftgezag niet anders dan welkom zijn.

Waarom we echter op dit proefschrift opmerkzaam maken is niet zozeer het onderwerp, dat er in behandeld wordt, maar omdat we willen wijzen op één der stellingen, die achterin het boek te vinden zijn. Deze luidt:

„De theologische verwerking van de nieuwtestamentische berichten aangaande de doop van enkelingen en huizen biedt een mogelijkheid de discussie over de leer en praktijk van de doop, die in het schema kinderdoop-volwassendoop is vastgelopen, opnieuw op gang te brengen."

We geloven, dat het inderdaad een goed en vruchtbaar uitgangspunt kon zijn de vraag naar het recht van de kinderdoop of het uitsluitend recht van de doop op de belijdenis van het geloof, te benaderen vanuit de theologische betekenis van de doop, naar nieuw-testamentisch gegeven. Zijn er geen Voorgangers, die zich eens willen zetten aan de studie van dit onderwerp?

Vormingscentrum. Is ons vormingscentrum zo iets als het vliegwiel, dat onze organisatie in beweging houdt, nadat deze beweging er eenmaal ingebracht is? We hebben het zo gehoopt en naar we geloven, is het zo ook bedoeld. Kunnen er ook geen oriënteringscursussen gegeven worden voor onze Voorgangers. Aan sommige universiteiten bestaan ze voor predikanten, die op de hoogte willen blijven en daartoe naast hun boeken en tijdschriften, ook wel van tijd tot tijd de levende stem van docenten willen horen, wat dan nog dit voordeel heeft, dat men vragen kan stellen. We hebben een predikantenvergadering van twee dagen en dat eenmaal per jaar. Dan merken we uit de Unie-begroting dat er ook een predikanten studiecircel bestaat. De Unie-Comm. die wel elk jaar een verslag van de werkzaamheden van deze groep leergierigen zal krijgen, weet van de resultaten wel meer dan u en ik. Het is echter van groot belang dat onze broeders, die jaar-in jaar-uit de gemeenten moeten onderrichten, eens per jaar niet twee dagen, maar een korte week samen komen om zich te laten voorlichten en om zich te samen beraden op verschijnselen en gebeurtenissen, die voor de gemeenten, haar voortgang, bewaring en opbouw van belang zijn.

De Naaste. Het is al vaak opgevallen dat de vraag, die de Here Jezus aan het slot van de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan stelt, wat vreemd geformuleerd is. De vraag, die aan de Heer gesteld was door een wetgeleerde: Wie is mijn naaste? was in het Israël van 's Heilands dagen, inderdaad een brandende vraag geworden. En dit ten gevolge van het feit, dat Israël zich toen zowat in partijen had opgelost. Nu waren er die zeiden: de mede-Israëliet is mijn naaste. Dat was anderen echter te ruim en zij zagen alleen in hun partijgenoten hun naasten. De Heere kijkt echter niet langs partijlijnen en legt ook geen beginselmaatstaf aan. Hij zegt — of laat ons liever deze gevolgtrekking uit zijn woorden maken —: wien ik zie, of van wie ik weet dat hij hulp nodig heeft, diens naaste ben ik, zo iemand heeft in elk geval recht op mijn hulp. Zulke „rechthebbenden" zijn er huiveringwekkend veel. Laat ons via br. P. Mostert [1]) grotere organisaties steunen als mensen, die het door Christus weten, dat zij de naasten dier hulpbehoevenden zijn.

---

[1]) Br. P. Mostert vertegenwoordigt de Unie in de Oekumenische Kommissie voor hulp aan vluchtelingen en kerken. E.R.)

Christus onze Naaste. We overdrijven zeker niet wanneer we zeggen dat heel het menselijk geslacht in nood verkeert en hulp behoeft. Zeker — er zijn er wel die zeggen: „Geen nood, we redden 't zonder Hem" (Beets) maar we klimmen bij de steile wanden van de afgrond, waarin we ons bevinden, niet omhoog. De samaritaan uit de gelijkenis aanvaardde lotsgemeenschap met de half dode reiziger. Hij ging in diens situatie in. Hij bekleedde zich als met die ander. Hij handelde alse was hij de rovers in handen gevallen en half dood achter gelaten. We wentelen de ernst van de gelijkenis waarlijk niet van ons af (leeft Christus niet in ons?) wanneer we zeggen, dat de Heer in het beeld van de barmhartige samaritaan zich zelf, zijn eigen innerlijk naar buiten geprojecteerd heeft. Zo er iemand „barmhartigheid aan ons bevolen heeft", dan was Hij het Hij, die tot u, zondaar, gezegd heeft: Jij ben Ik, en toen zich als een misdadiger aan een kruis liet ophangen.

L.

KRONIEK

Tien levensvragen voor het Baptisme

Prof. Dr James Leo Garrett van het Seminarie der Zuidelijke Baptisten in Louisville heeft een lijst opgesteld van punten, die naar zijn mening van levensbelang zijn voor de Baptisten van de gehele wereld. Deze lijst is overgenomen in het februarinummer van The Baptist World, het orgaan van de Bapt. Wereld-Alliantie, en is de moeite waard om ook door ons overwogen te worden. Iedere levende en groeiende beweging heeft immers de onverbiddelijke taak critisch te staan tegenover zichzelf en eigen practijken, opdat niet traditie of gewoonte het bijbelse geloofsbezit overwoekert. Hier volgen de tien levensvragen van prof. Garrett:

1. Hoe moeten wij onderscheiden tussen wezenlijk nieuwtestamentische dingen en baptistische gewoonten en tradities;

2. Hoe kunnen wij dat wat ons als Baptisten van anderen onderscheidt groot maken zonder ons van de gemeenschap met onze mede-christenen te isoleren;

3. Hoe kunnen wij onderscheid maken tussen het baptistische erfgoed van godsdienstvrijheid en vrijheid van geloofsbelijdenis tegenover de pretenties van een radicaal theologisch liberalisme;

4. Hoe kunnen wij een sterk bijbels geloof bewaren zonder ons te buigen voor de neiging om de geliefkoosde opvatting van sommigen te maken tot de toets voor onze gemeenschap;

5. Hoe kunnen wij onze eredienst zijn betekenis laten behouden en onze evangesatie vruchtbaar laten blijven zonder het een aan het andere op te offeren;

6. Hoe kunnen wij zowel de persoonlijke wedergeboorte als het christelijk leven met zijn zedelijke en sociale verplichtingen tot hun recht laten komen;
7. Hoe kunnen wij een effectieve evangelisatie en de realiteit van een gemeente van wedergeborenen handhaven;
8. Hoe kunnen we beslag leggen op de materiele middelen van de Baptisten voor Christus zonder een onbijbelse opvattting van rentmeeserschap aan te nemen;
9. Hoe kunnen wij als denominatie groeien zonder ondemocratisch te zijn in onze organisatie;
10. Hoe kunnen we het „thuisfront" waarlijk christelijk laten zijn en tegelijk krachtig de buitenlandse zending ter hand nemen.

Niet alle tien vragen zijn voor ons even actueel maar ik geloof toch, dat met name de vragen 1, 2, 4, 5 en 6 voor ons wel degelijk *nu* aan de orde zijn.

Televangelisatie, een nieuwe vorm van verkondiging

Natuurlijk komt het uit Amerika, maar dat zegt toch ook weer niet alles. Anders dan in ons oude werelddeel hebben de Amerikaanse kerken tijdig begrepen, hoe de moderne communicatiemiddelen gebruikt kunnen worden voor de verkondiging van het Evangelie. De Baptisten Conventies, die — zoals we onlangs zagen — ook nog wel hun wrijfpunten hebben, hebben ten aanzien van evangelisatie per televisie de handen ineengeslagen. Zuidelijke en Noordelijke Conventies werken samen met de beide grote Negerconventies in een groot televisieprogramma „Het Antwoord". Achter de uitzending staat echter meer dan alleen een productiestaf. Er is een organisatie van na- en voorzorg opgebouwd, waaraan vele gemeenteleden deelnemen door buitenkerkelijke kennissen uit te nodigen bij hen thuis naar het programma te komen kijken. Zondagsschoolklassen kijken er samen naar enz. Want onze broeders weten wel, dat het Evangelie altijd langs de weg van de persoonlijke benadering in de harten van de mensen moet binnendringen.

Hoezeer deze vorm van evangelisatie het „doet", blijkt wel uit de ontelbare reacties, die per post binnenkomen. Er is een aparte staf van mensen voor nodig om de brieven te lezen, te beantwoorden of door te geven aan plaatselijke voorgangers, als daar aanleiding toe bestaat.

De leiding van dit gigantische project berust bij Dr Paul Stevens, een vroegere Luchtmacht-predikant, die verleden jaar nog in ons land was op een evangelisatietournee langs verschillende Amerikaanse luchtbases en ook gesproken heeft voor onze studenten op De Vinkenhof. Dr Stevens ziet zijn televangelisatie niet als een vervanging voor kerkdienst of voor de prediking maar als een aanvulling daarop. Daarom worden ook geen kerkdiensten uitgezonden maar films gedraaid, die allerlei situaties uit het leven uitbeelden en behandelen. „Want", zegt Dr Stevens, „Jezus heeft ook zelf op grote schaal gebruik gemaakt van gelijkenissen om de mensen aan te spreken". En er wordt in dit werk voor gezorgd dat de films goed verzorgd zijn. Iedere film kost 25.000 dollar en wordt gemaakt in Hollywood bij een firma, die Family Films Inc. heet en zich blijkens die naam op dit soort films toelegt. Er wordt vooral naar gestreefd, dat de films pakkend en levensecht zijn. De bedoeling is steeds om te laten zien, wat het Evangelie in het leven betekent. Allerlei problemen komen aan de orde: huwelijk en gezin, schoolleven, verkeer onzuivere practijken in de handel enz.

De films zijn, nadat ze op het gehele netwerk van televisiestations, die voor dit programma beschikbaar zijn, vertoond zijn, ook ter beschikking van het buitenland Zo arrangeert de B.W.A. een circulatie van de films in Australië en andere overzeese landen.

Een dergelijke vorm van evangelisatie is natuurlijk alleen mogelijk, wanneer er een grote en krachtige organisatie achter staat en wanneer het radio- en televisiebestel van een land zich daartoe leent; het kan dus niet zonder meer door andere landen worden overgenomen maar er valt toch ook voor ons wel iets uit te leren. Vandaar dit uitvoerige bericht over iets wat bij ons toch niet zou kunnen.

Meer eenheid onder de Chinese Baptisten

Onlangs bezochten vertegenwoordigers van de Wereldraad van Kerken zowel Rusland als China; zij hebben gerapporteerd, dat zij in Shanghai Ds Ch'i Ch'ing-ts'ai, voorzitter van de Chinese Baptisten Conventie hebben ontmoet. Deze heeft verteld, dat er vroeger zeven à acht verschillende Baptisten groepen waren, die tengevolge van maatregelen van de communistische regering verenigd zijn. Toen ze bij elkaar waren, ontdekten ze, dat er bijna geen verschillen tussen hen bestonden die de moeite waard waren.

De bezoekers woonden drie diensten te Shanghai bij; in de morgendienst waren 800 mensen, in de middagdienst 200 en in de avonddienst 150.

J. R.

Lezers aan het woord

„Zending, juist nu!" Onder deze titel las ik enige tijd terug een artikel van ds. Sikkema.

Hieraan moest ik denken toen ik één dezer dagen mij verdiepte in „Geschiedenis der Zending", een boek, dat werd geschreven door ds H. A. Wiersinga te Baarn.

Toen ik een overzicht kreeg van de groei der protestantse kerken in de laatste vijfentwintig jaar ben ik toch wel even geschrokken. Natuurlijk moeten we dankbaar zijn voor het werk dat groeit in Afrika, Azië en Zuid-Amerika, maar denken we ook aan Europa, ONS werelddeel, waar de protestantse kerk zo hard achteruitgaat? Natuurlijk zijn we blij met de honderdduizenden die gekomen zijn uit de duisternis naar Gods wonderbaar licht, maar is dat genoeg?

Is het niet zo, dat wij als christenen maar al te vaak gemakkelijk zijn, dat we zeggen: Het komt wel goed, het evangelie is toch al tot de einden der aarde gepredikt, terwijl we er toch eigenlijk niets van weten?

Mag ik U eens enkele cijfers noemen?

In Zuid-Amerika wonen 183 miljoen mensen, waarvan 95 miljoen nog niet zijn bereikt. Hier werkt één zendingskracht op 28000 mensen.

In India: 365 miljoen inwoners, waarvan 200 miljoen nog niet zijn bereikt. En hier werkt op 71000 mensen één zendingskracht.

Allemaal mensen die leven in diepe duisternis. Velen van hen hunkeren naar verlossing en bevrijding, want zij kunnen het in hun godsdienst niet vinden.

Mensen die Jezus nodig hebben!

En wat doen wij?

Hoe vaak denkt U aan onze zendelingen in Afrika? U moet U eens goed realiseren dat van de 150 miljoen mensen die er in AFRIKA wonen 137 miljoen de Here Jezus niet kennen en dat van hen 60.000.000 nog niet eens bereikt zijn.

Als ik dan denk aan wat de Heiland in het zendingsbevel gezegd heeft, „Gaat heen en predikt", en ik denk dan aan datgenen wat er gedaan wordt namens ons, dan moet ik toch zeggen: Wat is onze verantwoording groot. Nee, we kunnen niet allemaal uitgaan. Maar we kunnen wel helpen. Helpen met ons gebed en met onze gaven. Opdat er met zegen gewerkt zal worden en velen de Heiland zullen vinden.

C. MOLEMA, Doorn.

(Zo'n hartelijk opwekkend woord behoeft géén naschrift....! E.R.)

Wegens ziekte

WEGENS ZIEKTE kan Ds D. Slort deze week zijn bijdrage aan ons weekblad niet leveren. Volgende week hoopt hij weer present te zijn!

Hemelvaartsdag Emmen

Ja, u weet het al: dat is dan onze landelijke Toogdag!
Daarheen zullen dan van heinde en ver de velen trekken, die onze familiegemeenschap als Baptisten willen beleven. Wat zal het goed zijn dan met elkaar te vertoeven in het Openlucht-theater temidden van de ruisende bossen! En zou het minder gunstig weer zijn, dan zal onze massa-zang klinken in de aula van het gemeentelijk lyceum. Zangkoren zullen hun liederen zingen en ook in samenzang zich doen horen! Natuurlijk is er een harmoniecorps! En sprekers zullen ons het gezicht geven op onze kansen en opwekken om die te grijpen!
Méér vertellen we er nu niet van. Maar u moet nu al vast uw plannen maken om deel te nemen aan de Toogdag.
Bussen moeten nú al gehuurd worden om straks de blijde groepen uit Zuid en West, uit Oost en Noord te brengen naar Emmen. Het is een prachtige gelegenheid om in groepsverband naar de Toogdag te reizen. Ja, wij trekken op naar Emmen, naar ons landelijk familie-feest, zegge nu ieder!
En daaraan voorafgaande, op dinsdag 25 en woensdag 26 mei, komen de afgevaardigden en bezoekers ter Algemene Vergadering - van ouds ons Uniefeest. Deze 80e Algemene Vergadering wordt in „Ichthus" gehouden, het Gereformeerde Jeugdcentrum in Emmen. De vergadering *begint dinsdag om kwart voor twee,* de begroetingssamenkomst wordt 's avonds gehouden en op woensdagavond de avondmaalsviering. Wat zal het weer heerlijk zijn om ons daar te beraden over onze gezamelijke takken van arbeid, ook om de bezieling der gemeenschappelijke toewijding aan des Heren zaak te beleven!
Allen op naar Emmen; vanuit het Zuiden, Westen, Oosten en Noorden!

Namens de Unie-commissie
T. Jansma

BEROEPINGSWERK

Ds S. J. Zijlstra *bedankte* voor het beroep der gemeente te Groningen-Zuid.

Beroepen te Haarlem Ds F. E. Huizinga te Hengelo (O.).

Ds H. v. d. Werf te Emmen **bedankte** voor het beroep der gemeente te Delfzijl.

BROkSTUKkeN

Een mens moet met zijn tijd meegaan...
Dat zinnetje hebt U zeker al heel vaak horen zeggen en misschien zelf ook wel gebezigd.
Wie niet met zijn tijd meegaat, ligt er hier beneden gauw uit. Hij is een prul, een achterlijke sukkel die het aan zichzelf te wijten heeft dat het hem niet goed gaat.
Wat voor vreemde leidsman is dat eigenlijk, „onze tijd", waaraan we ons toe moeten vertrouwen? Hebt U deze „leidsman" wel eens nader bestudeerd?
Ja, de **mode** van „deze tijd" is een machtige heer die miljoenen tot slaaf heeft. En **„modern"** is een aanduiding die velen graag op zichzelf betrokken zien.
Wij houden van alles wat modern, wat nieuw is. Reeds de oude wijzen van Athene gingen naar de Areopagus om iets nieuws te zeggen of te horen.
Waarom willen we toch altijd **het nieuwste?**
Mij dunkt: Omdat het oude niet bevredigt, niet voldoet, niet geeft wat we ervan verwachtten. Het is onvolmaakt, het heeft gebreken, het kan beter. We gaan er vanuit dat het nieuwe beter zal zijn dan het oude, en dat de komst van het nieuwere eveneens een toename van ons levensgeluk zal betekenen. Maar het valt altijd weer tegen. En daarom is wat vandaag modern is, morgen al weer oud. Een krantenbericht luidde als volgt: Amerika heeft nu zo'n snelle straaljager dat ie, als je 'm hoort, al weer ouderwets is.
Is het Christendom ook iets dat in deze moderne tijd „uit de tijd" is?
Velen knikken instemmend van ja! Het Christendom is net zo ouderwets als de trekschuit en de stoomtram!
Van sommige dingen weten we dat ze oeroud zijn, maar niemand noemt ze ouderwets. Ik denk aan de bergen, de rivieren, de oceanen. Ik denk aan de eeuwige sterrenhemel boven ons.
Het is eigenlijk zo dat alles wat „van deze tijd" is, uit de tijd raakt.
Het is alleen maar een kwestie van tijd. Niets is sneller oud dan de krant en het is juist de krant (het dag-blad) dat het meest met de tijd probeert mee te gaan.
Dat de Bijbel niet ouderwets is en wordt, komt daardoor, dat hij niet „van deze tijd" is. Daarom kan hij ook niet „uit de tijd" raken.
Iemand heeft gezegd dat de Bijbel het daarom nog eeuwen uit kan houden, omdat hij onze tijd ver vooruit is. Ik ben het daar niet helemaal mee eens. Het Woord van God, dat door de Bijbel tot ons komt, stamt niet uit de tijd, maar uit **de eeuwigheid,** en breekt in onze tijd binnen. Het is om deze reden dat dat Woord blijft tot in der eeuwigheid.
Een Christen is een mens die met deze tijd èn met de eeuwigheid te maken heeft. Zijn oude lichaam hoort bij deze tijd. Eenmaal was het fonkelnieuw, maar geleidelijk aan wordt het ouder en eenmaal verdwijnt het. Maar het nieuwe, wedergeboren leven dat God in hem legde, stamt niet uit deze tijd, het komt van boven, uit de eeuwigheid. Daarom kan dit leven ook niet „met zijn tijd meegaan". Het kan zich eenvoudig niet laten leiden door modegrillen, door wat de grote „men", dat miljoenenkoppige „monster", almaarweer klaarstooft en voorschrijft. Het is veel meer door God bestemd om „deze tijd" te beinvloeden, te verrijken en te maken tot wat ze moet zijn.
Een Christen is in de wereld, maar niet van de wereld, hij is in deze tijd, maar niet van deze tijd. Daarom blijft het nieuwe, hem door God gegeven Leven-vanboven eeuwig jong.
Het nieuwe Leven veroudert niet, evenmin als de engelen, de hemel, het Woord Gods, de Here Jezus, de Heilige Geest en Godzelf.
Een Kind van God is geen slaaf van deze tijd, maar behoort Jezus Christus toe, die gisteren en heden dezelfde is tot in eeuwigheid.
Louis Davids pochte eens voor de grap tegen z'n hospita dat hij zijn tijd een heel eind vooruit was.
Waarop zij antwoordde: Niet met de huur, meneer Davids.
Als het waar is dat een Christen een mens is die in bepaalde opzichten zijn tijd zo te zeggen een eind vooruit is, laat hij dan zorgen, niet met de „huur" tenachter te zijn. Laat zijn leven correct zijn, opdat niemand lache over zijn geloof. Wf.

No. 50. 15 [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs: Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.50 Enkele nummers . . . . 0.10 De betaling geschiedt per half jaar.

Bijdragen en ingezonden stukken worden franco ingewacht bij de Redactie, Adres: J. HORN te Sneek. Adres voor de Administratie: H. van BEEK, Groningen.

Advertentieprijs: Een tot vijf regels . . . . ƒ [illegible] Elke regel meer . . . . . [illegible] Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden:

„In den beginne van den nu bijna verstreken winter scheen het haast, alsof de evangelische samenkomsten voorgoed tot het verledene zouden behooren, waarvan slechts eene lieflijke gedachte bij velen en eene gezegende herinnering bij sommigen zouden overblijven, en niets meer. Dit is gelukkig niet zoo. In den laatsten tijd zijn ze weer in vollen gang.
Zoo werd van 23-28 Februari j.l. weer te Sneek gearbeid door de Broeders J. Horn, Voorganger der Gemeente aldaar, N. van Beek van Groningen, J. de Hart van Hengeloo, B. Roeles van Deventer en J. Kuipers van Sneek. Tot onze blijdschap kunnen wij den lezers mede deelen, dat onze geliefde, door velen beminden, broeder Horn lichamelijk herstellende is. Was zijn toestand in deze winter zorgwekkend, thans hebben wij alle redenen om te gelooven, dat hij volkomen genezen zal...."

(Br B. Roeles in „De Christen" van 15 maart 1885).

Rijpende Oogst

U ziet natuurlijk reeds uit naar berichten van het echte zendingswerk dat we nu begonnen zijn. Velen hebben onze belevenissen wel aardig gevonden, maar we zijn hier niet om het avontuur. Trouwens, dat is wel leuk om over te schrijven, maar het beleven is niet altijd van die aard. We doen het er maar liever zonder, als we het voor het zeggen hebben.
Maar het pionierswerk dat we doen, stelt ons nu eenmaal telkens weer voor verrassingen en ervaringen, die het gewone leven niet bieden. Zo heb ik een nacht op de rivier doorgebracht na een hele dag rivierdorpen bezocht te hebben. We bleken niet genoeg benzine meer te hebben voor de terugtocht en zo moesten we terug peddelen. Gelukkig hadden we twee Lokele in ons gezelschap en roeien is voor hen een peuleschilletje. Regelmatig plonsden de pagaaien in het water. In het donker zagen we kleine prauwtjes voorbij schieten en de donkere figuurtjes riepen hun groet en het doel van hun tocht over het water. De kampvuren langs de oevers laaiden omhoog. De tropennacht was met grote stappen aangeslopen, legde haar geheimzinnige sluier over ons heen en bracht ons in een volkomen andere wereld. Het oerwoud werd wakker met honderden geluiden van dieren en vogels. De drums dreunden hun inspirerend rythme, waarop de bevolking de gehele nacht hun feest- of rouwdansen konden dansen. In één van de dorpjes hadden ze ons opgemerkt en een meevoelende drummer „sprak" zijn medeleven uit met de „blanke man die op het donkere water moest vertoeven". Natuurlijk versta ik de drumtaal niet, maar één van de mannen vertelde me wat ze naar ons „overdrumden". Toen gingen langzaam heel wat kampvuren uit, de drummers kregen er genoeg van en zochten hun slaapmatten op. Verder weet ik niet veel meer. Een meter tachtig zendeling lag uitgestrekt in een holle boomstam, die de Lomami afdreef, en droomde van een kikkerlandje. Regendruppels maakten me wakker. De roeiers keken bezorgd naar de lucht en gooiden er nog een schepje op. We werden ononderbroken verlicht door de bliksem. „Waar zijn we?" vroeg ik met meer dan gewone nieuwsgierigheid. „Nog een paar honderd meter!" Juist toen ik de deur van mijn hut achter me dichttrok werden de sluizen des hemels geopend. De danktoon klinkt dan nog wat dieper voordat je onder je net kruipt!
Na een paar uur slaap werd ik al weer gewekt. Die morgen vroeg zou er een doopdienst in Opala zijn. Na ruim een uur rijden kwamen we bij een feestelijk gestemde gemeente. Vijftien mensen werden de gemeente voorgesteld voor de doop. Jongen en ouden, mannen en vrouwen. Hun getuigenissen waren soms aangrijpend. Een oudere man: Vroeger kende ik God niet en was ik bang, maar nu is de angst weg, ik wil Jezus volgen. Een jonge moeder: Nu ik mijn eerste kindje heb wil ik met Jezus gaan. Ik vraag haar of haar man „iemand van Jezus is". „Nee". „En je ouders?" „Nee". „Bid je wel dat zij ook volgelingen van Jezus zullen worden?" Dan doet ze de handen voor de ogen om te laten zien hoe ze bidt en ze zegt: „Elke morgen voordat de drum slaat voor het gezamelijk gebed". Ze gaat dan naar het lemen gebouwtje om samen met de gelovigen te zingen en te bidden. Soms kun je er al om vier uur vinden.
De doopdienst is in de Lomanirivier. Elke dopeling heeft een broeder of zuster naast zich die hen in en uit het water leidt en daarna grondig het gezicht afdroogt. Het is een hele ceremonie. Eerbiedig leggen ze de gevouwen handen in de mijne: „Nabatisa yo na nkombo na Tata, na Mwana mpe na Molimo Mosato, Amen. De gemeente op de oever herhaalt krachtig het amen, en terwijl de dopeling uit het water gaat, zingen ze: Bila, bila, nakobila Yesu. (Volgen, volgen, ik zal Jezus volgen).
Met tranen wordt gezaaid, maar o, wat is de vreugde van het oogsten groot! Anderen hebben gezaaid en wij mogen de oogst binnenhalen. De verwachting van veel zendelingen schijnt vervuld te worden. Honderden vragen de doop aan. Soms ondervraag ik drie dagen achtereen en het „dooponderzoek" (wat een raar woord) is zeker niet lichter dan bij ons. Alleen ontbreekt de koffie met koek en de Hollandse gezelligheid en er worden geen sigaren gepresenteerd. Maar misschien valt dat wel buiten de sfeer van de eeuwige dingen en kan dat dan ook wel gemist worden. Nog steeds komen aanvragen van meer dorpen wanneer we nu bij hen komen. Het is jammer dat de dorpen vlak om de zendingspost nog heidenen zijn. In het dorp Irema is geen gemeentelid. We hebben de Heer gevraagd ook daar vrucht te geven. Zó schreef ik op het kladblad enige tijd geleden en nu ik het overtik, hebben zich dertien mensen in Irema opgegeven voor de voorbereidingsklas voor de doop en vier in Likenge, een ander dorpje. Het zijn echte heidense dorpen en we vragen uw blijvende voorbede.
Broeder Edens en ik hebben een poosje hier in de hut gewoond. De vrouwen en de kinderen waren in Yakusu. De woningnood was te groot. Nu zijn we met z'n allen hier. De huizen zijn nog niet klaar,

NADER BEZIEN

Billy Graham weigerde naar Zuid-Afrika te gaan.

Van westeuropees standpunt uit hebben velen zich wel eens, min of meer, geërgerd aan de soms nogal oppervlakkige manier waarop de ontegenzeggelijk zeer begaafde evangelist, dr Billy Graham verschillende problemen te lijf ging. Met name de benadering van het Oost-West probleem, dat Graham samenvatte in het simplistische zwart-wit schema.
Heel gelukkig waren we dan ook met de mededeling, dat Graham tijdens zijn „kruistocht" in Afrika weigerde in te gaan op een uitnodiging van een zuidafrikaans komité, omdat aan die uitnodiging een voorwaarde was verbonden. Die voorwaarde hield in, dat Graham geen gemengde samenkomsten, bijeenkomsten waar de inheemse zwarte bevolking samen zou zijn met de blanke bevolking, zou mogen organiseren noch toespreken. Op deze voorwaarde wenste de evangelist *niet* in te gaan.
De zegenrijke gevolgen van een Graham-kruistocht zijn dus aan Zuidafrika voorbijgegaan?
We geloven, dat de konsekwente weigering van de evangelist Billy Graham, een *neen* op grond van zijn evangelische overtuiging!, evenveel — zo niet veel méér — heeft bijgedragen tot de verkondiging van het Evangelie van Christus dan een reeks van samenkomsten waarop honderden tot bekering zouden zijn gekomen!
Natuurlijk, we weten dat beide vormen van getuigenis niet met elkander op deze wijze te vergelijken zijn. Maar, dat deze daad enorm veel betekenis heeft voor de voortgang van het evangelie, ook en vooral in Zuidafrika, daarvan zijn we overtuigd!
Dan mag de Zuidafrikaanse regering (zie „kroniek", 11 mrt. jl.) besluiten dat het aantal buitenlandse zendelingen moet worden verminderd omdat zij *„niet het juiste begrip hebben t.a.v. het Zuidafrikaanse rassenvraagstuk en dat zij daarom een verkeerde invloed hebben op de zwarte bevolking van Zuid-Afrika"*, de kracht van de getuigende daad van iemand als Graham „overtreft" een dergelijk regeringsbesulit!

v. D.

maar toch wel bewoonbaar. Ook zijn de kerstkisten aangekomen. Geweldig zusters, wat een werk! Honderden zullen we blij kunnen maken, maar we kunnen u niet vertellen wat het ons doet als we al die schatten uitpakken! U hoort er nog wel meer van. Heel hartelijk dank voor de vele brieven. Ze worden gespeld. U kreeg nog geen brief terug? Zal ik eerst maar niet naar de dorpen gaan waar ze verlangend uitzien naar een doop- en avondmaalsdienst? Want dat wordt hier tot de zondagen beperkt. En we krijgen toch nog wel weer een briefje van U? We horen graag iets uit uw gezin en uit uw gemeente.

Uw zendelingen van 't Wout

Adres van de fam. van 't Wout en Edens:

B.M.S. Irema par Ekoli
(Opala) Belgische Congo

AMSTERDAM-W.N. „Ik ben de Opstanding en het Leven", was de tekst waarbij jl. zondagmiddag Gemeente en vrienden bepaald werden door onze Voorganger. In de overvolle zaal van onze Moeder-gemeente in de Kerkstraat, mochten we het meemaken hoe 5 personen op hun belijdenis werden gedoopt en 1 zuster die reeds elders was gedoopt opname verkreeg.
Drie broeders werden bevestigd in hun ambt van raadslid en we vierden samen het H. Avondmaal, nadat de nieuwe leden welkom werden geheten door ouderling de Jonge.
Gaarne willen wij U van onze blijdschap en dankbaarheid deelgenoot maken en groeten U hartelijk.

H.

COEVORDEN.

Onze geestelijke voorvaders hebben jarenlang geloofd dat het drentse zand te droog zou zijn voor het Baptisme; het veen, met zijn rijke watervoorraden zou meer passen bij hen die van veel water houden. Ze werden door allerlei feiten gesteund in deze mening. Toch is dit momenteel niet meer te verdedigen. Denkt u bijvoorbeeld eens aan de gemeente te Emmen. De gemeente te Coevorden die in 1958 werd geïnstitueerd is weliswaar klein maar is in 1959 met 57,9% toegenomen! Toch is deze gemeente niet geheel op het zand gebouwd, want 35% van onze leden wonen in de Overijselse veenkolonie De Krim. Het is dus zand en veen en het blijkt een vruchtbare combinatie. In februari werden weer vijf leden aan de gemeente toegevoegd, waarvan vier door de doop en één door opname. Het kerkbezoek is zelfs zeer goed te noemen. Vanuit De Krim loopt er 's zondagsmorgens gratis een bus, waarmee 35 à 40 personen naar Coevorden worden gebracht waar de kapel staat. In Coevorden hebben wij 's zondags een morgen- en avonddienst, en één keer in de veertien dagen houden wij ook een avonddienst in De Krim, terwijl nog bovendien in deze plaats elke woensdagavond een huissamenkomst wordt gehouden. Ook begonnen wij met huissamenkomsten in De Nieuwe Krim en in Schoonebeek. Het zondagsschoolwerk bloeit. Een gemeentekoortje dat geleid wordt door de vrouw van onze voorganger heeft al meer dan twintig leden en heeft reeds enkele keren met goed resultaat in de diensten gezongen. De jeugdklub omvat ongeveer twintig jongelui die elke zondagavond na de avonddienst bij elkaar komen. Iedere eerste maandag (voor Coevorden) en woensdag (voor De Krim) van de maand komen wij samen voor onze zogenaamde „Zendingsthuisfrontavonden", die bedoeld zijn als bidstonden voor de zending. Een zuster uit de gemeente schrijft een verslag van deze avonden aan ds van 't Wout en zijn vrouw (die beiden lid zijn van onze gemeente) en wij ontvangen voor elke bidstond een brief van hen terug die op deze avonden wordt gelezen. Op deze avonden brengen wij ook onze gaven voor de zending bijeen. Af en toe nodigen wij ook van onze toekomstige zendelingen uit (zoals enkele maanden geleden br ter Braak en zijn verloofde) om hen kennis te laten maken met de gemeente. Voor al de zegeningen in de gemeente zijn wij de Heer der gemeente hartelijk dankbaar. Jammer was het als kleine gemeente te moeten horen van de E.C.U. dat men slechts 70% van de gevraagde subsidie kan toekennen omdat in 1959 niet meer door al onze gemeenten is bijeengebracht. Een noodkreet uit Coevorden? Neen, nog niet! Maar wel: nog grotere financiële zorgen voor een kleine gemeente. De gemeente Coevorden dankt langs deze weg alle gemeenten die bijdragen tot de fondsen van E.C.U. en U.B.S. Door uw gaven maakt u het financieel mogelijk dat wij een kapel en een voorganger mogen hebben. Mede hierdoor groeit het werk.
Met hartelijke groeten van Coevorden:

Korr.

DELFZIJL.

„Jezus alleen", dat was de tekst die telkens boven het doopvont stond. Het is nog maar een paar weken geleden dat U in „de Christen" hebt kunnen lezen van de „doorbraak" in onze gemeente.
Met grote dankbaarheid kunnen wij U melden, dat inmiddels vier doopdiensten werden gehouden, waarin **20 broeders en zusters** op hun belijdenis werden gedoopt. Een grote schare van belangstellenden was telkens getuige van deze mooie diensten. Wij zijn de Heer der gemeente zeer dankbaar voor deze rijke zegeningen en bidden nog meer, want nog zijn er die de laatste stap van gehoorzaamheid niet hebben gedaan.
Onze voorganger vond het bizonder mooi, dat hij deze tijd nog in Delfzijl mocht meemaken. Hij heeft het plan om 3 april a.s. afscheid van onze gemeente te nemen; ziende op de Heer gaan wij moedig voorwaarts en hopen, dat we niet al te lange tijd herderloos zullen zijn. Hartelijke groeten van de gemeente Delfzijl. O.

STADSKANAAL.

Er heerst dankbaarheid en blijdschap in onze gemeente. Aanleiding daartoe gaf o.m. de jaarvergadering van 28 febr. j.l.
In 1959 mocht onze voorganger het evangelie brengen aan een steeds groeiend gehoor. Dat dze prediking vruchten afwerpt kwam in deze jaarvergadering opnieuw tot uiting in een **15-tal jonge mensen**, die de goede belijdenis aflegden.
Verder werden plannen gemaakt voor een nieuw te bouwen kerk. De vooruitzichten zijn, dank vele aktie's, zo, dat misschien 1961 D.V. het bouwjaar wordt.
Zondag 6 maart j.l. was de verbeide dag, waarop de 15 genoemde jonge mensen werden gedoopt. De opkomst overtrof alle verwachtingen, want meer dan 600 mensen, gezeten in kerk en zaal zongen bij het begin van de dienst als een machtig koor: „Lof zij de Heer".
Intens luisterden daarna allen naar de preek, waarin gewezen werd op de ene grote parel, n.l. Jezus onze Heer. Ontroerend was het, toen hierna ds. Tijman de dopelingen toesprak, hen voorging in gebed en overgegaan werd tot de doop.
Na deze dienst werd wederom met een kerk vol brs 'n zrs het avondmaal gevierd.
En hartelijk welkom sprak ds. Tijman tot de pas gedoopten en in het bijzonder tot ds. en mevr. Weenink, die overgekomen waren om deze dienst met ons te beleven.
Het deed ons goed, dat daarna het H.A. door ds. Weenink werd bediend.

Namens de correspondente,

F. M.

WINSCHOTEN.

Mochten wij het nieuwe jaar direkt al met een doopdienst beginnen, toen een jonge broeder in het watergraf afdaalde, zondag 6 maart was opnieuw feest in de gemeente. Twee zusters en drie broeders werden op hun belijdenis gedoopt, terwijl een broeder op zijn wens weer in de gemeente werd opgenomen. Ouderling E. de Haan riep hen allen een hartelijk welkom toe als medereiziger naar Sion; daarna hielden we een rijk gezegende avondmaalsdienst, waar de Heer kennelijk in ons midden was.
Jammer was het, dat sommigen geen plaats meer konden vinden in ons kerkje en zodoende deze heerlijke dienst moesten missen! Er moet nodig een groter huis komen voor de gemeente. En waar de Heer voortgaat ons te zegenen daar moet het ook kunnen, als we allen meewerken en een offer willen brengen voor Zijn werk. Hij gaf alles, wat doen wij?

Wij willen voortgaan in de dienst van onze Meester, onder de bezielende leiding van onze broeder-voorganger, veel van de Heer verwachtende, wetende, dat Hij nooit teleurstelt. We weten dat onze arbeid in den Heer niet vergeefs zal zijn, maar vruchten zal dragen tot Eer van Zijn Naam!
De gemeente te Winschoten groeten alle mede-broeders en -zusters en wenst U Gods Zegen toe! W. S.

ZWOLLE.
Wij willen U door middel van ons blad weer iets uit onze gemeente laten horen. Elke zondag komen sprekers van elders ons dienen met het woord. Gezegende diensten, hoewel het verlangen blijft weer een eigen voorganger te mogen hebben. Ons kerklokaal zag er haveloos uit, maar de broeders sloegen de handen ineen en met de zusters, die voor de aankleding zorgden, is het huis der gemeente als vernieuwd te voorschijn gekomen. Tegelijkertijd werd de gemeentezang vernieuwd door de aanschaf van de zangbundels „Lofzangen en Gebeden".
Zeer goede kerstdagen liggen achter ons. Vooral op het liefdemaal, waarbij ook de gemeente Kampen was uitgenodigd, werd er veel getuigd van de liefde van de Heiland. Een echtpaar, dat reeds vroeger in contact met de gemeente had gestaan, wilde gaarne in de gemeente worden opgenomen. Zondag 14 februari werden zij dan ook gedoopt. Hiertoe was tot ons overgekomen ds Huizing van Deventer, die de talrijke aanwezigen bepaalde bij de doop van Jezus door Johannes: aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Na de prediking en doopdienst werden de nieuwe leden, door gemis van een ouderling, hartelijk welkom geheten door de secretaris der gemeente. Dit gemis echter is inmiddels opgeheven. Op de gehouden jaarvergadering werden 2 ouderlingen gekozen, die op de laatste zondag in februari door onze emeritus ds Bouritius werden bevestigd.
Geve God dat ook in onze plaats nog velen mogen komen tot het kruis van Golgotha en daarna tot de gemeente. Broeders en zusters, wij wensen U allen Gods zegen toe. Dat Zijn heerlijkheid in al onze gemeenten zichtbaar moge zijn.
G. B., sekr.

Baptisten en Emigratie

In de *„Emigratiekoerier"*, het orgaan van de Chr. Emigratie Centrale, hebben vertegenwoordigers van verschillende Kerken geschreven over het werk, dat ten behoeve van emigranten werd verricht. Ook ds Jansma, onze Unie-secretaris, schreef daarover, maar kon vertellen, dat de relatie met onze geloofsgenoten elders gelegd kon worden door de contacten, die er langs de kerkelijke banen zijn. De Baptisten vormen een wereldwijde gemeenschap en kunnen bij emigratie in hun nieuwe vaderland wel terecht, want overal zijn ze graag ontvangen aanwinsten in de baptistengemeenten.
Juist de laatste tijd is er echter op dit terrein een en ander gaande, wat de moeite van het vertellen waard is.

Canada
Reeds in mijn „reisverhalen" in 1958 vertelde ik U een voorganger ontmoet te hebben, die rondom zijn gemeente heel wat Nederlanders had wonen. Verschillende van hen had hij reeds mogen dopen en hij opperde de wens, dat er één van onze predikanten naar Canada zou komen, om speciaal te gaan evangeliseren onder de daar woonachtige Nederlandse „newcomers".
Deze zelfde dominee J. Zeman werd later door de Home Mission van de Unie in Ontario aangewezen als vrijgestelde voor het werk onder de vele nieuwe Canadezen, die het land vulden. Zijn wens uit 1958 was nog niet vervuld, maar ook nog niet verdwenen. Er kwamen hier verzoeken binnen, om een „emigranten-dominee", maar de vacatures in Nederland waren motief genoeg, om daarop niet in te gaan. Intussen meldde zich als een gebedsverhoring van de Canadese leiders een jonge man, die twee jaar daarvoor als onderwijzer naar Canada van Nederland uit was geëmigreerd.
In Canada werd hij lid van een baptistengemeente en bovendien voelde hij roeping, om zijn leven aan het Evangelie te wijden. Deze br. J. Bovenkamp voltooid momenteel zijn studie aan één van de Canadese Universiteiten, om dan vermoedelijk dit najaar benoemd te worden of beroepen in een Canadese Gemeente, van waaruit hij kan pionieren onder de Nederlanders.
We zijn benieuwd, hoe het met deze arbeid t.z.t. zal gaan en hopen er in de toekomst meer van te horen.

Australië
De Baptisten-Unie van Victoria heeft enkele jaren geleden een „Immigration Committee" benoemd met de opdracht mensen te helpen, die naar Australië kwamen, vooral ook bij de huisvesting. Dat probleem van huisvesting was echter bijzonder groot, ook in financieel opzicht. Maar de pogingen tot helpen liepen er op uit, dat de Unie een flatgebouw kocht ongeveer 24 mijlen van Melbourne verwijderd. Dit gebouw „Pella" is gelegen in Seaford. Het is natuurlijk nog niet geheel betaald, maar de aflossing is mogelijk door de huren, die de immigranten betalen. Men had vooral het oog op geloofsgenoten uit Engeland, maar ook Nederlanders kunnen gegadigden zijn. Er is momenteel zelfs een Nederlands gezin opgenomen. Het verblijf is hier tijdelijk, totdat een definitieve oplossing gevonden is. Voor 1960 is het gebouw reeds geheel volgeboekt.
Daarnaast hebben de Australische baptisten — evenals de Canadezen — hun „havenwerk", waarbij ze de aankomst van schepen, waarop baptisten zijn, afwachten en de passagiers behulpzaam zijn en verwelkomen. Zo proberen ze hen in contact met een Gemeente te brengen. „We hebben hier vele Nederlanders" scheef ds E. T. Laxton, de secretaris van dit werk, „onder wie ook nogal wat baptisten".
„Australië is een wondermooi land voor degenen, die willen werken en sparen, maar er zijn begin-moeilijkheden, die in ieder land zijn. Die dingen worden niet gemakkelijk gemaakt. De immigranten moeten in zekere zin pioniers worden met dit verschil, dat ze niet echt in de „rimboe" komen, maar in grote steden en snel ontwikkelde industrie-centra terecht kunnen".
Ds Laxton eindigt zijn brief: „Mag ik van de gelegenheid gebruik maken, om u onze hartelijke groeten te zenden en u te verzekeren, dat — waar we de baptisten, die van Holland komen, van dienst kunnen zijn — we maar al te blij zullen zijn, om hen te helpen."

Nieuw Zeeland
Leden onzer Gemeenten, die met hun gezinnen naar Nieuw Zeeland willen emigreren, kunnen ook hier op hulp en steun rekenen. Aanmeldingen hiertoe moeten gezonden worden aan ds Jansma in Arnhem. Ook hier hebben de Gemeenten dus een open oog voor de mogelijkheden, die ze hebben onder de immigranten. Zo verstaat de Gemeente over heel de wereld zijn taak, om behulpzaam te zijn en Christus' liefde ook in de daad te verkondigen.

Verenigde Staten van Amerika
De American Baptist Convention heeft in zijn Home Mission ook een „Friendshipdepartment", dat behulpzaam is bij immigratie. De laatste jaren heeft men zich hier vooral ook om de grote groepen Indische Nederlanders bekommerd, voor wie allerlei gedaan wordt.
De hulp van dit departement geeft men bij voorkeur aan dezulken, die door andere persoonlijke relaties reeds kansen op huis en werk hebben, op grond waarvan men dan wel de noodzakelijke garanties wil geven.

Algemeen
Iedere baptisten-emigrant wordt in ieder geval aangeraden zich tijdig bij ons Uniebureau op te geven, onder aangifte van boot en datum van vertrek en aankomst plus de plaats van bestemming. Dan kan de Unie in het ontvangende land van hun komst verwittigd worden. Het is wellicht goed dit feit nog eens af te drukken in dit artikel over emigratie, zodat U weet, dat ook onze Unie de helpende hand wil bieden in het leggen van de goede contacten met de baptisten in het nieuwe land.

Willen we met deze gegevens emigratie stimuleren en aanmoedigen? Natuurlijk niet; want we hebben er geen behoefte aan leden door emigratie te verliezen. In het al genoemde artikel in „Emigratiekoerier" schrijft ds Jansma hierover heel voorzichtig, dat er op dit punt geen uitspraak is gedaan. „Het verlaten van huis en haard in eigen land brengt dergelijke complicaties met zich mee, dat de betrokkene zelf de daarmee samenhangende risico's en mogelijkheden moet aanvaarden. Wie de opbouw van een nieuw bestaan elders zoekt, heeft uiteraard onze zegen mee. Want de aarde is des Heren en haar volheid!"

Maar wie na rijp beraad en biddend overleg in volle verantwoordelijkheid tot emigratie besluit, die mogen weten, dat er aan de andere zijde van de oceanen Gemeenten zijn, die willen helpen, voorzover mogelijk.

Utrecht — Broertjes

VERANTWOORDING UZC

De Unie-zendingscommissie kan met dankbaarheid onderstaande bedragen verantwoorden als ontvangen voor haar werk in Congo t.w.:

B. A. v. Z. te H.	f	10,—
Br. B. te H.	-	15,—
Bapt. Gemeente Deventer	-	45,83
Bapt. Gemeente Coevorden	-	31,50
Zusterhulpafd. Harlingen	-	10,—
Zusterhulpafd. Hengelo	-	88,25
N.N. te Fr.	-	10,—
Zusterhulpafd. Rotterdam-Z.	-	21,50
Bapt. Gemeente Hoogezand	-	47,61
A. P. te D.	-	10,—
Bapt. Gem. Den Haag (v. Suriname)	-	250,—
C. v. d. M. te B.	-	25,—
Bapt. Gemeente Staveren	-	272,34
J. B. de N. te W.	-	25,—
J. C. Th. v. B. te A.	-	10,—
Bapt. Gemeente Groningen-Z.	-	496,44
Bapt .Gemeente Den Helder	-	87,15
Bapt. Gemeente Zwolle	-	63,25
N.B.J.B. Utrecht	-	1250,—
Bapt. Gemeente Veendam	-	83,03
Bapt. Gemeente Daarlerveen	-	50,—
Bapt. Gemeente Haulerwijk	-	60,—
K. E. te H.	-	10,—
Ds G. B. te Z.	-	9,50
Gr. v. Prinstererschool Hengelo	-	8,88
Bapt. Gemeente Rotterdam-Z.	-	13,73
Bapt. Gemeente E. Erfsch.veen	-	250,—
E. J. H. te D.	-	5,—
Bapt. Gemeente Musselkanaal	-	64,10
Bapt. Gemeente Delfzijl	-	675,27
Mej. M. t. B. te H.	-	25,—
H. G. de W. te B.	-	7,—
Bapt. Gemeente Haarlem	-	66,84
J. L. de H. te H.	-	17,50
N. N. te V.	-	10,—
Mej. A. M. te A.	-	10,—
Bapt. Gemeente Borne	-	36,44
Bapt. Gemeente Coevorden	-	10,—
Bapt. Zondagsschool te Heerlen	-	4,—
Bapt. Gemeente Foxhol	-	24,87
A. B. te Nw. W.	-	100,—
Evang. posten Heerlen-Sittard	-	24,26
Zondagsschool Den Helder	-	10,60
Bapt. Gemeente Winschoten	-	12,56
Bapt. Gemeente Zutfen	-	107,90
Bapt. Gemeente Borne	-	21,79
Bapt. Gemeente 2e Exl. mond	-	110,50
Bapt. Gemeente Apeldoorn	-	343,81
Zusterhulpafd. Zwolle	-	33,25
Bapt. Gemeente Enschede	-	724,30
Bapt. Gemeente Noordbergum	-	51,25
Bapt. Gemeente Muntendam	-	136,72
Bapt .Gemeente Den Haag	-	127,—
Bapt. Gemeente Rotterdam-C.	-	162,—
Chr. School Staveren	-	5,—
Zusterhulpafd. Sneek	-	24,44
G. Mostert Gardena (USA) $. 5	-	18,70
Bapt. Gemeente Sneek	-	192,—
Zusterhulpafd. Hilversum	-	30,—
Bapt. Zondagsschool Stadskanaal	-	15,—
J. R. te S.	-	15,—
S. v. d. W. te S.	-	200,—

Na 31 december 1959 ontvangen:

H. P. de B. te S.	-	10,—
Mevr. A. de B.-S. te T.	-	10,—
H. G. te H.	-	25,—
Bapt. Gemeente Coevorden	-	32,43
H. B. te E. E. v.	-	100,—
S. J. de R. te O.	-	10,—
Bapt. Gemeente Haarlem	-	129,98
J. H. v. d. A. B. te D. H.	-	2,50
Bapt. Gemeente Hengelo	-	190,—
L. P. te L.	-	10,—
L. P. te L. (v. kerk van 't Wout)	-	5,—
J. E. G. K. te Z.	-	5,—
Chr. Nat. Ulo-school Delfzijl	-	12,—
Zusterhulp gew. Ov./Gelderland	-	50,—
H. G. de W. te B.	-	7,—
Zusterhulpafd. Haarlem	-	40,—
Bapt. Gemeente Utrecht	-	110,—
dames B. te A.	-	30,—
mej. t. O. te A.	-	20,—
Mevr. Sch. te A.	-	5,—
Mej. J. F. E. te A.	-	45,—
Mej. G. R. te Dr.	-	13,35
Bapt. Gemeente Musselkanaal	-	71,37
Bapt. Gemeente Stadskanaal	-	350,—
Bapt. Gemeente Stadskanaal	-	70,52
Jeugdver. „Roderes" Roden	-	25,—
Bapt. Gemeente Enschede	-	100,—
Bapt. Gemeente 2e Exl. mond	-	260,—
Bapt. Gemeente Den Helder	-	78,80
Bapt. Gemeente Almelo	-	32,03
Zondagsschool Heerlen	-	4,—
Bapt. Gemeente Rotterdam-Z.	-	124,78
Penn.esse N.B.V.B. Den Bosch	-	251,47
Bapt. Gemeente Nw. Pekela	-	165,86
Zendingsthuisfr. Coevorden/de Krim	-	185,—
Coll. verj. ds v. 't W. Coev./Vroomsh.	-	80,—
Ged. Oliebollenverk. Coevorden	-	35,—
N.N. te C.	-	100,—
Gr. v. Prinstererschool Hengelo	-	18,80
J. M. G. te V.	-	20,—
Bapt. Gemeente Haarlem	-	32,43
Bapt. Gemeente Coevorden	-	40,62
Bapt. Gemeente Enschede	-	34,78
H. G. de W. te B.	-	7,—
Bapt. Gemeente Groningen-N.	-	285,55
Gift via ds Sikkema Pernis	-	5,—
Bapt. Gemeente Coevorden	-	16,31
Bapt. Gemeente Den Helder	-	77,85
P. v. d. W. te S.	-	50,—
H. D. te H.	-	1,—
J. L. de H. te Z.	-	10,—
Bapt. Gemeente Leeuwarden	-	43,60
Bapt. Gemeente Daarlerveen/Vr.h.	-	104,50
Zusterhulpafd. Nw. Pekela	-	30,—
Bapt. Gemeente Westerhaar	-	75,—
Mej. L. K. B. te Ter Apel	-	10,—
Bapt. Gemeente Harlingen	-	62,—

Bijdragen voor de U.Z.C. worden gaarne verwacht op postrekening No. 949054 Adm. Unie-Zendingscommissie - Willemstraat 9 te Sneek.

Uw Dw. Dn.
W. Modderman.

Nieuw Seminarium in Belgisch Kongo.

Zes protestantse kerken die in Belgisch Kongo zending bedrijven zullen in **Elisabethville** gemeenschappelijk een théologisch seminarium voor de opleiding van jonge inheemse predikanten oprichten. Er komen vierjarige kursussen voor 75 à 100 studenten, die zullen beantwoorden aan wetenschappelijke eisen van de overheidsuniversiteiten van Kongo. De hieraan deelnemende kerken zijn: de Methodistenkerk, de „Discipelen van Christus", de Zuidelijke Conventie van Baptistengemeenten (VS), het britse Baptistenzendingsgenootschap, de Presbyteriaanse kerk uit de zuidelijke staten van de VS en het belgische Zendingsgenootschap. Acht andere kerken hebben eveneens van hun interesse voor het projekt doen blijken, zo ontlenen we nog aan „Hervormd Nederland".

MEDEDELINGEN

Het artikel „De eenheid der gemeente", in het nummer van 11 maart jl. was van de hand van ds J. Louw.

ADVERTENTIES

Met dank aan God en grote blijdschap geven wij kennis van de geboorte van ons dochtertje en zusje

DOROTHEA ESTHER

A. DUURSMA-VLAS
R. J. DUURSMA
Froukje

Beerta, 8 maart 1960
Wilhelminaplein 9

Zondag 13 maart 1960 is onze bejaarde blinde zuster

GUURTJE ROOS

op 86-jarige leeftijd van ons heengegaan naar het Huis van Vele Woningen.

Zij was verzekerd, dat de Here Jezus Christus ook haar een plaats bereid gemaakt had. Ze verlangde zeer haar dierbare Verlosser en Heer te zien en thans is haar wens vervuld.

Onze zuster is lange tijd in liefde verzorgd en verpleegd in Tabitha. Zij was vele jaren een blijmoedig, getrouw en meebiddende en meelevende zuster onzer gemeente. Haar voorbeeld zal onder ons voortleven:

Namens de Baptisten Gemeente te 's Gravenhage, de secr.

Vrijdag 25 maart 1960 Jaargang 77 Nr. 3515

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

FAILLISEMENT

Hij ontkende het en zeide: Ik niet!
Joh. 18 : 25.

Wij willen vanmorgen niet de vuile was van Petrus buiten hangen en onszelf de onversaagde dapperen voelen.
Beter is het, met Petrus mee ons te schamen en te schreien, want verloocheningen zijn bij christenen aan de orde van de dag.

Een gewaarschuwd man....

Toen Petrus na de gevangenneming van zijn Heer het Paleis van de Hogepriester binnenging, was hij een gewaarschuwd man. Petrus had gezegd: Al zouden ze allemaal op de loop gaan, *ik* zal U in géén geval verloochenen. Waarop Jezus antwoordde: Eer de haan gekraaid zal hebben, zult gij Mij drie maal verloochend hebben.
Verder had Jezus in de hof nog gezegd: „Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt...." De gewaarschuwde echter had de waarschuwingen in de wind geslagen en niet gewaakt en niet gebeden. Vandaar zijn diepe val.
Al ons struikelen vindt daarin z'n oorzaak dat we niet voldoende waken en bidden.

Een man in de smeltkroes

Daar, op de binnenplaats van het hogepriesterlijk paleis, heeft de nerveuze Simon Petrus een verschrikkelijke tijd.
Een dienstmeisje zegt: Jij hoort ook bij Hem. Waarop Petrus antwoordt: „Ik niet!"
Nog tweemaal worden hem soortgelijke dingen gezegd en weer ontkent hij zijn binding aan Jezus met grote kracht: „Ik niet!"
Daarna vervult de haan een profetie.
Wat gebeurt hier eigenlijk met Simon Petrus? Met deze dappere, onversaagde?
Zeg niet dat Simon maar een slap ventje was, dat mooi praten kon maar: onbetrouwbaar tot en met!
Simon Petrus is een flinke vent. Hij staat eerlijk nergens voor. Als Jezus over Zijn lijden spreekt, zegt Petrus: „Dat zal U geenszins geschieden" en hij *meent* het! Hij, Simon zal wel in de bres springen om zijn Heer te beschermen!
Als Judas Jezus vangen wil, trekt Petrus het zwaard, en slaat er op los, hoewel de overmacht van de vijand groot is. Zolang hij er is, is de zaak van God nog niet verloren. „Wij zijn niet bang!"
Begrijpt U, wat er met deze man gebeuren moet? Deze grote man moet van zijn voetstuk, deze dappere man moet klein worden, deze beschermer van Jezus en van Gods zaak moet bescherming en genade leren zoeken bij zijn Heer. Want zolang hij sterk is, is Christus macht'loos.
Zoals de man nu is, is hij onbruikbaar voor het Koninkrijk Gods. Op deze driestе, zelfverzekerde Simon kan Christus Zijn gemeente niet bouwen! Deze alsmaar *ik kan wel* en *ik zal wel* zeggende discipel moet het leren uitroepen: Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen....?
Deze man moet in de smeltkroes, hij moet tot nul gereduceerd worden, opdat Christus een nieuwe man van hem kan maken.
In deze duistere nacht vol verschrikkingen leert Petrus zijn eigen hart kennen. Hij gaat kapot naar de oude mens, en schreit als een kind.

Failliet

En is dit niet wat met ieder mens moet gebeuren die waarlijk zijn Heer dienen wil?
Wij zijn doorgaans zo knap, zo braaf, zo zelfverzekerd, zo kundig. Wij met onze positie en diploma's, met onze schranderheid en handigheid. Wij flinkerds.
Wij hoeven niet te waken en te bidden. Wij flinkerds.
Wij hoeven onze handjes niet bedelend op te houden bij de hemel. Wij flinkerds.
Maar de Heer heeft geen behoefte aan onafhankelijke flinkerds. Hij zoekt naar mensen die buigen willen en luisteren en gehoorzamen door *Zijn* kracht.
De bruikbare Petrus wordt geboren na het faillissement van de onbruikbare flinkerd die Simon heette.
Later waarschuwt deze Petrus anderen: „Wees niet hoogmoedig, maar vrees, want de hoogmoedigen stoot God neer, maar de nederigen geeft Hij genade.
Zo wàs het.
Zo ìs het.
Zo zal het mòrgen ook zijn.

Wf.

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten (waarbij een verslag van de instituëringsdienst te Scheveningen) op pag. 5; iets over de Friese baptisten in 1959, op pag. 6; de staking in het bouwvak nader bezien, pag. 5; radionieuws op pag. 4; in de rubriek „75 Jaar geleden" (pag. 4): hoe toen de interkerkelijke samenwerking was......

Losse Schakels

Verscheidenheid In 1 Kor. 4 : 15 legt Paulus er de nadruk op, dat de Korinthiërs in een bijzonder nauwe betrekking tot hem stonden. Er waren partijen in de gemeente ontstaan en er waren er tot partijhoofden geproklameerd. Men was niet maar voorkeur gaan koesteren voor deze of gene evangeliebode, maar — zoals het in zulke gevallen zo licht gaat — men had zijn voorkeur laten blijken en dat had ten gevolge gehad, dat er groeperingen ontstonden. Deze gang van zaken was door en door verkeerd, want ze betekende verduistering van Christus. Nu had Paulus, wat de gemeente te Korinthe aangaat, het voordeel hen te kunnen aanspreken als „zijn lieve kinderen". Hij zegt dat niet, opdat ze hem een streepje voor zouden geven voor de andere leraren, maar opdat ze vooral zouden luisteren naar zijn waarschuwing om niet te vergeten, dat elke leraar, die die naam verdient, niet anders doet dan Christus verkondigen, en niet anders beoogt dan de opbouw der gemeente. 1 Kor. 3 : 21, 22.

„Lieve Kinderen" Gemakkelijk waren de broeders en zusters te Korinthe niet. Ook niet bepaald aanhankelijk. Ze bezorgden de apostel nogal wat hartzeer en hoofdbreken. Hij was in zorg over hen, want voor allerlei invloeden stonden ze open. Ze vergaten ook wel zo'n beetje wat ze de apostel middellijk te danken hadden. En toch: lieve kinderen. Toch leed zijn verhouding tot hen niét dááronder. Dat geeft de zuivere ondertoon aan zijn vermaning. Dat bewaart hem er voor bij alle bewogenheid van zijn woord, hen iets krenkends te zeggen of te spreken op een ironiserende toon. Vanwaar had hij dat recht hen zijn kinderen te noemen? In het Jodendom gold reeds deze regel dat, van iemand, die een heiden naderbij bracht en bewoog een proseliet te maken, gezegd kon worden dat hij deze proseliet „geschapen" had. Wie het middel zijn om iemand tot Christus te brengen, verkrijgt daardoor in zekere zin het vaderschap over hem. Zo groot is de verandering, die door het geloof in Christus, intreedt.

Bijbel-vertalingen We zijn in onze taal niet zo bijzonder rijk aan bijbelvertalingen. We hebben het enkele eeuwen gedaan met de Statenvertaling — met of zonder kanttekeningen. Het Ned. Bijbelgenootschap gaf haar uit, maar liet, overeenkomstig de Wet van dit Genootschap, de kanttekeningen weg evenals de apocrieven. Het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap heeft, naar we menen, de uitgave van de Statenvertaling gestaakt — ofschoon die uitgave door sommige nederlandse vromen vanwege het handhaven van verouderde uitdrukkingen, veel gewenst werd. Het bezorgde de z.g.n. „buukbibel" (buik inplaats van schoot) en sprak o.a. van de „kromme en slomme" slang, die in de nederlandse uitgave de lang wemelende slang was. We kregen in de eerste jaren van deze eeuw de „Leidse Vertaling", door vrijzinnigen bezorgd, die slechts in vrijzinnige kringen ingang vond. Voorhoeve zorgde voor een nieuwe vertaling van uitsluitend het nieuwe testament. En Obbink en Brouwer, twee hoogleraren aan de Utrechtse Universiteit gaven een „verkorte" bijbel uit. Uit het O.T. was zo een en ander weggelaten dat niet direct tot stichting diende. En toen kwam na lang overleg de nieuwe vertaling, uitgegeven vanwege het nederlands Bijbelgenootschap, die er wel is „ingegaan". De laatste is geen eenmans-vertaling en dat heeft zijn nadelen ook. Men raadplege ze allen, doch verzuime vooral niet de vertaling van het nieuwe testament van Prof. A. M. Brouwer zich aan te schaffen. Hand. 16 b.v., in deze Vertaling gelezen geeft o.i. een zuiverder beeld van hetgeen er indertijd te Filippi gebeurd is dan St. en N. Vertaling.

„Heden" De Here Jezus heeft aan het kruis de berouwvolle moordenaar naar het paradijs toegezegd met de woorden: Voorwaar, voorwaar zeg ik u: heden zult gij met mij in het paradijs zijn. Luk. 23 : 43. Hieruit volgt dat de Heer nog die dag met de moordenaar, die vergeving ontving, het paradijs is binnengegaan. Zij, die een zieleslaap leren, plaatsen de komma achter heden. Tegen deze opvatting pleit het feit, dat in de drie eerste evangelien de woorden: voorwaar, voorwaar, steeds op zichzelf staan en nooit gevolgd worden door een ander woord als b.v. „heden".

Misverstand De bekende prof. Brunner heeft een boek geschreven waarin hij betoogt, dat de kerk zichzelve misverstaat, dat ze n.l. niet is, waarvoor ze zichzelve houdt en dus uitgeeft! Hij doelt daarmede niet op de verwereldlijking der Kerk zoals men van sommige zijden het wel wil uitleggen, maar daarop, dat de Kerk in beginsel fout is — fout, gemeten aan de gemeente, die Christus' boden gesticht hebben.
Maar niet slechts, zo zegt hij, verstaat de Kerk zichzelve verkeerd maar wordt ook verkeerd verstaan en naar onjuiste maatstaf beoordeeld.
Brunners ontdekking is niet nieuw, want de eeuwen door is er tegen de pretentie der Kerk geprotesteerd. Aan **Kerk**hervorming hebben onze vaderen niet meegedaan. Ze wilden bepaald wat anders. Ze wilden de gemeente.

Versta uzelve Br Giesselbusch, een korte poos rector van het Seminarie der duitse baptisten in Hamburg, hield voor de Berlijnse baptistenjeugd een serie lezingen, over het onderwerp: „Waarom wij baptisten zijn? Uit de geschiedenis beantwoord". Die lezingen zijn later in boekvorm uitgegeven. Het is goed de geschiedenis te raadplegen en voor nederlandse baptisten, jonge en oude, verdient het aanbeveling te onderzoeken hoe historisch — onder inwerking van welke factoren — hier het baptisme ontstaan is. Die het doet, zal dan merken, dat er een inkongruentie ontdekt werd tussen het bijbelse gemeentegegeven en de historisch geworden Kerken. Dit ongelijk zijn van de Kerken aan het nieuw testamentisch gemeentebeeld werd in de praktijk een schrijnend juk, en zielestrijd, die tot een keus drong en gemeentevorming tot gevolg had.
Wij zijn niet een Kerk met enkele afwijkende gebruiken, die min of meer ernstig genomen kunnen worden. Wij zijn in ons ontstaan en bestaan een principiële kritiek op lichamen, die zichzelve in het wezenlijke misverstaan. Hier gaat het niet om vergelijking van leden, maar om toetsing van het beginsel, niet om de graad van heiligheid dergenen die de Kerk of de gemeente vormen, maar om de wezenstrekken. Het gaat er om of de gemeente van Jezus Christus een gemeente van gelovigen is, van zulken, die gekozen hebben en zich lieten dopen, óf dat ze langs andere wegen gebouwd en voortgeplant wordt.

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Uit Hervormd Nederland nemen we dit keer enkele berichten over:

Snelle hulp van Wereldraad van kerken voor Agadir

Het hoofdkwartier van de Wereldraad van Kerken te Genève heeft onmiddellijk hulp geboden na de aardbeving waarbij de Marokkaanse stad Agadir werd vernietigd. De raad deed dit door terstond geld, voorraden voedsel, kleding en medicamenten alsmede hulpkrachten naar de getroffen stad te zenden.

Een telegram naar de bureaus van de Intenationale hulp der kerken in 14 landen verzonden door dr Leslie E. Cooke, directeur van de afd. Interkerkelijke hulp en dienstbetoon aan vluchtelingen, bevatte het verzoek om toezending van „het maximale bedrag aan geld" en om bijstand bij de bevoorrading met voedsel, kleding

en medicijnen. Reeds op 4 maart was een bedrag van vijfduizend dollar voor hulp gevoteerd.
Dr Kurtis F. Naylor, directeur van de Brethren Service Commission European Programme, heeft Genève onmiddellijk verlaten om in Marokko contact op te nemen met het oecumenische Eirene Team, dat tien leden telt en op 4 maart al in het rampgebied aanwezig was.
De bij de Wereldraad aangesloten kerken in Duitsland antwoordden onverwijld met ter waarde van 50.000 D.Mark naar het dollar) voor voorraden en medicamenten. Zij hebben ook een vliegtuig met dekens ter waarde van 50.00D.Mark naar het rampgebied gestuurd.
In ons land zegde de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen (adres: Achter St. Pieter 14, Utrecht) voorlopig reeds een bedrag van drieduizend dollar toe. Giften van particulieren worden nog steeds gaarne ingewacht op giro 5261 t.n.v. Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen te Rotterdam. Voor snelle doorzending naar Marokko wordt zorggedragen.

Koreaanse kerk treedt uit de Wereldraad

De Presbyteriaanse kerk van Korea heeft besloten uit de Wereldraad van Kerken te treden. Zij doet dit om tegemoet te komen aan de verlangens van een krachtige oppositiegroep, die verleden najaar tot 'n ernstige crisis in de gemeenschap van Presbyteriaanse kerken in Korea leidde. Tegelijkertijd voltrekt zij daarmee de hereniging met de „anti-communistische" minderheidsgroepering, die het vorige jaar de algemene vergadering spontaan verlaten en een eigen moderator gekozen had.
De Presbyteriaanse kerk kon zich weliswaar op haar jongste vergadering niet aansluiten bij de opvatting van deze minderheid, dat de Wereldraad „pro-communistisch" ingesteld is en een te vrije uitleg van de Bijbel accepteert, maar zij ziet toch in het zich losmaken van de Wereldraad de onvermijdelijke weg naar herstel van de kerkelijke eenheid in eigen land.
Waarnemers in Korea achten het niettemin mogelijk, dat het besluit van de Presbyteriaanse kerk slechts een voorlopige verzoening zal brengen tussen de beide fracties, die samen 550.000 leden vertegenwoordigen.

Voorzitter van Russische regeringscommissie voor kerkzaken vervangen

De voorzitter van de Russische regeringscommissie voor kerkelijke zaken, G. G. Karpof, is van deze functie ontheven en vervangen door V. A. Koeroedof, aldus het regeringsorgaan Izwestja. Het blad geeft geen reden voor deze mutaties op.
In de Nieuwe Haagse Courant" van 7 maart lazen we op dit bericht het volgende commentaar:
Karpof, die ongeveer twintig jaar geleden door Stalin was benoemd, had indertijd tot taak namens de partij toezicht uit te oefenen op de Russische Orthodoxe kerk. Zijn vervanging zou dus kunnen duiden op een wijziging van de houding van de communisten ten aanzien van deze kerk.
In het verleden hebben de Sowjet-autoriteiten vaak steun ontvangen van de Orthodoxe kerk voor bepaalde punten van hun buitenlandse politiek. Zo heeft patriarch Alexei van Moskou onlangs een rede gehouden ten gunste van de door Chroesjtsjof voorgestelde „algemene en totale ontwapening".
Anderzijds schijnen recente artikelen van de dienst voor anti-religieuze propaganda te wijzen op een gevoel van onbehagen in de communistische partij over een zekere toeneming van het religieuze gevoel in het land. Dit zou kunnen wijzen op een strengere houding van de communistische staat ten opzichte van de kerk.

Contacten in het buitenland

Het is echter de vraag — aldus de Nieuwe Haagse Courant — of dit de juiste zienswijze is. In de afgelopen maanden heeft de communistische regering de kerk toegestaan nieuwe contacten met het buitenland te maken. Zij was vertegenwoordigd op de Nyborg-conferentie van Europese kerken, ontving delegaties van de Wereldraad en andere kerkelijke groeperingen en mocht zelf kerkelijke delegaties naar het buitenland zenden. Over het algemeen nam men aan dat de staat deze contacten bevorderde om naar buiten niet de indruk te vestigen van anti-godsdienstig te zijn en van vijandig tegenover de kerk te staan.
Na het laatste contact met de Wereldraad is zelfs besloten om de onderlinge contacten uit te breiden. En bovendien zal de Russisch-Orthodoxe Kerk voor het eerst sinds de revolutie weer vertegenwoordigd zijn op de pan-orthodoxe conferentie die door patriarch Athenagoras bijeengeroepen is.
Er bestaat natuurlijk altijd de mogelijkheid dat de Westerse kerken met al te grote vrijmoedigheid hun inzichten in Moskou hebben bekendgemaakt. En inderdaad hebben een paar kerkelijke leiders zeer duidelijk hun „zegje gezegd", zonder een blad voor de mond te nemen.

R.k. bisschoppen roepen Oostduitse gelovigen in het geweer tegen atheïsme

De R.k. bisschoppen en bisschoppelijke commissarissen die hun ambtsgebied in Oost-Duitsland hebben, hebben alle katholieke christenen in de „Duitse Democratische Republiek" in een herderlijk schrijven bij de vasten opgeroepen om elke erkenning van de atheïstische wereldbeschouwing van het communisme te weigeren, steeds op te komen voor geloof en recht waar zulks mogelijk is en nimmer te zwijgen uit vrees voor mensen. Ook moeten de gelovigen volgens de vastenbrief niet onmiddellijk en uitdrukkelijk hun medewerking verlenen bij handelingen die tegen het christelijke geweten in gaan. Bij moeilijke beslissingen die men toch niet kan ontwijken is het beter, aldus de brief van de bisschoppen, om terstond ondubbelzinnig te zeggen: „Ik ben katholiek, ik kan dat niet doen!"

J. R.

Gemeenten en Raden,

Zendt uw Penningmeesters naar het Penningmeesters-weekend op 7-8 mei a.s. op „De Vinkenhof". Daarmee zult U hen kunnen aanmoedigen in hun arbeid! Aanmeldingen vóór 15 april naar: „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder.

Br.

BROkSTUKkeN

Uit de agenda van een zakenman

De zakenman die ik bedoel, staat aan het hoofd van een grote verkooporganisatie. Iedere dag heeft hij een groot aantal besprekingen te voeren: met klanten, de boekhouder, vertegenwoordigers van eigen en andere bedrijven, mannen van de reclame, etc. Zijn agenda vermeldt zeer nauwkeurig deze afspraken, alsmede de tijden die ervoor zijn vastgesteld.
Nu zult U zeggen dat dat niets bijzonders is. Iedere zakenman die wat ordelijk werkt en veel te doen heeft, houdt er zo'n papieren geheugen op na. En U hebt gelijk.
Maar het bijzondere van deze agenda is, dat daarin iedere dag een steeds gelijkluidende afspraak vermeld staat. Een heel bijzondere afspraak overigens. En die afspraak luidt:
„Van .... tot .... uur onderhoud met God."
Als dit onderhoud (dat zeer nauwkeurig gepland is) aan de beurt is, gaan de deuren van het privékantoor dicht en blijft deze drukbezette zakenman een kwartier lang alleen met zijn God. Niemand mag storen. Want: afspraak is afspraak. Afspraken moet je nakomen, en zeker afspraken met de allerhoogste autoriteit, met God. Dit ene kwartiertje iedere dag opnieuw helpt hem enorm om dicht bij zijn Heer te blijven en niet onder te gaan in de overstelpende drukte van zijn werk.

Dit ene kwartiertje, alleen met de bijbel en met God, redt zijn leven.
Ik geloof dat ieder van ons wel begrijpt dat zo'n dagelijks momentje van stilte en bezinning ongelooflijk belangrijk, zo niet onmisbaar is. Maar hebben we dit onmisbare momentje wel opgenomen in het plan van ons leven? Is er in onze agenda tijd voor uitgetrokken? Of laten we deze zaak maar „op z'n beloop?" Met als gevolg natuurlijk, dat er doorgaans niets van terecht komt.

Ja, wij maken doorgaans met alle mogelijke mensen afspraken. Alle mogelijke afspraken, behalve.... met God!
Is het, omdat er aan God „niet te verdienen valt?"
Is het, omdat het TV-programma interessanter is?
Staat God bij ons lager aangeschreven dan die klant, aan wie we *f* 25,- verdienen kunnen?
Mensen die bij zakagenda's leven en aan planning doen, doen goed, God in die planning op te nemen. Eén zo'n kwartiertje kan betekenen: verlossing van de slavernij van de tijd. Het kan de manier waarop we omgaan met de mensen die we ontmoeten, gunstig beinvloeden en geeft de nodige kracht om waarlijk als christenen te leven en te handelen.

Stierengevechten

Verschillende christelijke bladen zien er geen been in, min of meer regelmatig *grote* bier-advertenties op te nemen, waarin dit spul aanbevolen wordt als een prima middel om de zorgen van de dag te vergeten en de zenuwen te kalmeren. Zijn de redacteuren van deze bladen zulke grote tegenstanders van dit bier-evangelie? Vermoedelijk niet. Maar: het blad moet „uit kunnen". En daarom kan men zich de weelde niet veroorloven, dergelijke (vermoedelijk zeer winstgevende) advertenties te weigeren.
Daarbij moet je dan even denken aan Tucholsky, die vertelt dat een vereniging voor dierenbescherming in Spanje, om aan contanten te komen, een stierengevecht organiseerde.

RADIONIEUWS

Op *zondag 27 maart* zal de morgenwijding voor de mikrofoon van de N.C.R.V. geleid worden door drs J. Reiling te Bilthoven.

Orde van de dienst:

Gezang 91 : 1, 3 en 4
Gebed
Schriftlezing: Mattheus 27 : 11-26
Gezang 177 : 1, 2, 3, 4, 5 en 6
Toespraak over: „Onze schuld"
Dankgebed
Gezang 42 : 1, 5 en 6
(De gezangen zijn uit de Nieuwe Bundel van de Ned. Herv. Kerk).

Gelezen:

Minder genotzieke ouders zou minder genotzieke kinderen betekenen. Menigeen heeft ondervonden dat het werpen met modder niets anders oplevert dan verlies van grond.
Amerika heeft 35 miljoen wetten nodig om te zorgen dat de tien geboden worden nageleefd. (en nog lukt het niet!).

Wf.

Van de Vinkenhof

„Wij zijn garant' hoorde ik een stem zeggen via de telefoon; het waren de woorden van de penningmeester uit één onzer gemeenten; vandaag ontvingen wij het resterende bedrag van ruim *f* 500,-. Indien U nieuwsgierig bent welke gemeente dit is. Leest U over enkele weken de verantwoording van maart er maar eens op na. Een andere gemeente getuigde ons schriftelijk, dat zij in 1960 hun toezegging nog gestand zullen doen.
Dit medeleven onzer gemeenten doet ons bijzonder goed. De laatste mijlpaal van de aktie is nu in 't zicht. Wegens de vele werkzaamheden en problemen verbonden aan de start van een nieuw centrum en seminarium, zijn we niet in de gelegenheid geweest veel propaganda voor De Vinkenhof-aktie te voeren en toch is er, dank zij het medeleven der gemeenten, een aardig bedrag bijeen gekomen. Het gestelde doel is nog niet helemaal bereikt, maar misschien zullen nog meer gemeenten een definitieve toezegging doen vóór de a.s. A.V. Daar zult u namelijk het verslag horen van De Vinkenhof-aktie. Wat zou het fijn zijn als alle gemeenten zonder één uitzondering op de lijst zouden staan!
Met dankbaarheid geven wij vermelding van de bijdragen, die in de maand februari zijn binnengekomen:
K.C.T. te H. *f* 10,-; J. de B. te A. *f* 3,-; gemeente Assen *f* 10,45; J. B. te U. *f* 10,-; W. S. te S. *f* 25,-; J. B. B. te H. *f* 12,-; F. te R. *f* 1,-; G. P. te A. *f* 20,-; G. B. v. d. B. te H. *f* 10,-; zusterhulp Nieuwe Pekela *f* 30,-; J. H. te S. *f* 10,-. Totaal *f* 141,45.
Tenslotte moet ik u nog op de hoogte stellen van de weken, die in het voorseizoen worden belegd. Dit zijn allereerst de reeds bekende zusterhulpweken, waar elk jaar weer zo grote belangstelling voor bestaat. Dit jaar worden er derhalve twee weken belegd, de eerste op De Vinkenhof van 13 tot 18 juni en de tweede op Renderloo van 20 tot 25 juni. De prijzen zijn resp. *f* 28,50 en 27,-. Het tussenliggende week-end kunt u eventueel op De Vinkenhof doorbrengen. Zuster, meldt u zo spoedig mogelijk aan 't welbekende adres van De Vinkenhof.
Voorts zijn er twee weken gereserveerd voor hen, die een rustige voorjaarsweek wensen; een week zonder drukte en zonder veel programma. Het zijn de weken: 27 mei- 4 juni op De Vinkenhof en 11 juni-18 juni op Renderloo. De prijzen zijn die van de normale gezinskampen dus *f* 37,- voor De Vinkenhof en *f* 35,50 voor Renderloo.
Wij hopen, dat u in deze weken kunt, en zien uw aanmeldingen graag spoedig tegemoet.

De Vinkenhof — J. J. Kiwiet
Biltseweg 10,
Bos en Duin/D enDolder

No. 50. — 15 Januari 1885. — 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . *f* 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . . *f* 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: M. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 jaar geleden:

„.... Inmiddels bekwamen wij ook een eigen zondagsschool. Ook hierin was 's Heeren hand merkbaar; want wat de Booze aanwendde tot verstoring, werd dienstbaar om ons, ook in dit opzicht, op een zuiver standpunt te plaatsen. Sinds 23 jaar n.l. bestaat in deze stad een zondagsschool, die aanvankelijk uitging van de Ver. tot Evangelisatie alhier, doch later als zelfstandige vereeniging, onder de naam Timotheus werd voortgezet, waarvan onze broeder ouderling medeoprichter was en al dien tijd daarin mocht arbeiden, in den laatsten tijd met nog 2 zusters der Gemeente. Alles ging goed en in vrede tot in 't begin der vorige maand, toen door een der leden van genoemde vereen. werd voorgesteld om geen leden meer tot de vereeniging toe te laten, die ook leden der Baptisten-gemeente waren, opdat de school niet geheel in handen der Gedoopte Christenen kwame. Hoewel dit voorstel niet in behandeling kwam, liepen de gesprekken toch zóó, dat wij ons wel genoodzaakt zagen de vergadering te verlaten en voor de vereeniging te bedanken. 22 Februari openden wij vanwege de Gemeente een zondagsschool met 130 kinderen; dit overtrof onze stoutste verwachtingen en was ons tegenover zooveel miskenning, een liefdeblijk van den Heer...."

(Uit een gemeentebericht van Hoorn, „De Christen" 15 maart 1885)

Gemeenteberichten

DEN HELDER. Alhoewel het reeds enige maanden geleden is, dat vanuit Den Helder enig levensteken in ons lijfblad werd gepubliceerd, behoeft U niet te denken dat de Nieuwediepers in een winterslaap zijn gesukkeld.
In onze Marinestad gonst het op het erf van alle gezindten van activiteit, zodat men wel tot handelingen gedwongen wordt.
De Heer heeft ons de afgelopen tijd niet zonder Zijn zegen laten gaan.
Was het kerstfeest reeds een groot feest, waarin velen te kennen gaven de Heer te willen volgen, hetzelfde kan gezegd worden van de evangelisatieconferentie, welke in ons eigen kerkzaal gehouden werd. Onder de bezielende prediking der medewerkende voorgangers, t.w. ds J. van Dam uit Haarlem, ds J. Ketelaar uit Hoogezand, ds Ph. Lindeman uit Staveren alsmede evangelist H. Schouten Jr uit Leiden, was het verblijdend, dat zielen gedwongen werden zich aan de voet van het kruis van Golgotha over te geven aan de Heer.
Zondag 13 maart bracht het zangkoor van de Gemeente Harlingen een tegenbezoek aan onze Gemeente. Intens mochten wij genieten van de band der samenhorigheid, doch niet minder van de keur van liederen die over de toehoorders werden uitgezongen.
Wederzijds werd genoten van de gastvrijheid welke aangeboden mocht worden aan onze broeders en zusters uit Harlingen.
Voor een bevordering der onderlinge band en waardering is zulk een uitwisseling wel bijzonder aan te bevelen.
Hartverwarmend is het te zien hoe steeds weer een leger van zaaierverspreiders(sters) zich alle opofferingen getroost om op die wijze de boodschap van heil en verlossing aan de man (vrouw) te brengen.
Broeders en zusters in ons kleine vaderland: het gaat goed in Den Helder en we zijn zeer dankbaar voor de goede berichten die we steeds weer uit de andere Gemeenten mogen vernemen. Het regelmatig publiceren van de Gemeenteberichten is wel een middel om meer op elkaar ingesteld te raken. DCK.

NADER BEZIEN

Bouwvakarbeiders staakten

Het ziet er naar uit, dat de regering zal ingrijpen om een eind te maken aan het bouwkonflikt. Op het moment dat we dit schrijven zijn de er bij betrokken ministers in konferentie over deze trieste zaak.
In één van de organisaties, nl. de christelijke aannemersbond is er rondom het konflikt nogal wat deining geweest. De feiten zijn bekend: het bestuur verklaarde zich bereid de nieuwe c.a.o. te tekenen omdat ze voortzetting van het konflikt om des gewetenswil niet verantwoord achtte. Deze bereidverklaring betekende niet, dat dit bestuur ongelijk — inzake de doorberekening tegenover de regering erkende.
Wel dat het „uiterste" was gedaan om de regering te winnen voor haar standpunt. Dit bestuur werd tot aftreden gedwongen door een verrassend grote oppositie in de bond. Een tragisch kleine minderheid slechts steunde het bestuur.
Als men de verslagen leest over deze vergadering, die zaterdag 12 maart jl. te Utrecht gehouden werd, doet men de ontstellende ontdekking hoe weinig principiëel die meerderheid der *christelijke* (!) aannemers heeft gesproken. En dat op een vergadering die, als gebruikelijk in deze kringen, met gebed en schriftlezing werd geopend!
Zijn voor deze timmerlieden dan alleen vaandel en christelijke entourage belangrijk? De vertrouwde sfeer? En niet het beginsel, waarop men overigens in deze kringen toch nogal prat gaat?
De christelijke organisatie heeft door de houding van deze meerderheid geen geringe schade opgelopen. Niet alleen als christelijke organisatie, maar ook en vooral naar buiten: hoe gemakkelijk wordt de zaak van het evangelie niet vereenzelvigd met deze ten koste van alles gelijk-willen-hebbende aannemers, die daarin zich dan in niets onderscheidden van hun niet-christelijke vakbroeders!
Het door een motie van wantrouwen naar huis gestuurde bestuur van deze christelijke aannemersbond *brengen we een eresaluut!* Zij hebben zich niet laten gelijkschakelen onder de druk der meerderheid. Zij spraken niet slechts over hun beginsel, zij hebben er ook naar willen handelen!

v. D.

SCHEVENINGEN. Dit is de eerste maal en we zien het als een buitengewoon groot voorrecht, dat de gemeente Scheveningen zich als zelfstandige gemeente mag laten horen in deze rubriek.
Ja, op 13 maart is de langgekoesterde wens van vele leden, die tot de Haagse gemeente behoorden en nog behoren in vervulling gegaan. Het evangelisatiewerk te Scheveningen, uitgaande van de Haagse gemeente toch is gemeentelijk gericht, zodat deze arbeid nu een eerste mijlpaal heeft bereikt.
Met grote vreugde en dankbaarheid aan Jezus Christus, het Hoofd ook van deze nieuwe, kleine gemeente, denken we terug aan die dag en zeggen het de nieuw gekozen secretaris en 2e voorzitter, br Bots, na, die deze woorden in het slot- en dankwoord gebruikte: „Dit is de dag dien de Here gemaakt heeft; laten wij juichen en ons daarover verheugen. Van de Here is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen".
In een overvolle zaal met meer dan 400 aanwezigen werd 's middags om 4 uur de plechtige institueringsdienst door Ds W. Harkema geopend. Zowel het gemengde als het mannenkoor van de Haagse gemeente verleenden hun medewerking.
Afgevaardigden van B. en W., van de Oecum. Raad van Kerken, van de Unie van Bapt. Gem. in Nederland, van verschillende gemeenten uit het gewest Holland hadden aan de uitnodiging gehoor gegeven om deze dienst bij te wonen; evenzo was er zéér veel belangstelling van de Scheveningse vrienden der gemeente.
N.a.v. 1 Cor. 12 : 12-27 en Hebr. 3 : 4 beluisterden we een klare uiteenzetting over het wezen der gemeente. De ruim 40 te Scheveningen wonende gemeenteleden moesten daarna door op te staan hun instemming betuigen met het doel en de taak der Baptisten Gemeente te Scheveningen in duidelijke, niet mis te verstane bewoordingen door Ds Harkema voorgelezen, als een belijdenis en getuigenis voor alle aanwezigen.
Twee ouderlingen en twee diakenen werden in het ambt bevestigd, n.l. resp. br W. Bots en br H. Akker; br C. Dijkhuizen en br J. G. Knoester. De beide diakenen door handoplegging, daar zij voor het eerst dit ambt zullen bekleden.
Van de Moedergemeente te Den Haag werd ons een mooie kanselbijbel aangeboden. Een fraaie avondmaalsstel was het geschenk van de Tabitha-gemeenschap, d.w.z. van alle in Tabitha wonende en werkende gemeenteleden. Van de Scheveningse leden waren afkomstig enige bundels „Lofzangen en Gebeden" met opdruk „eigendom der Baptisten Gemeente" bestemd ter uitreiking bij de erediensten, met de bijbehorende muziekbundels.
Nadat door verschillende afgevaardigden was gesproken, werd nog het woord gegeven aan de emerituspredikant Ds J. Weenink, die ons wees op hen, die ons zijn voorgegaan, met wie wij in Christus onlosmakelijk verbonden zijn. Helaas was de oud-voorganger van de Haagse Gemeente, Ds Louw, wegens ziekte verhinderd persoonlijk aanwezig te zijn.

Juist een paar uren slechts voor deze dienst werden wij erbij bepaald, dat God op Zijn tijd gebeden verhoort en daardoor verlangend hopen in vervulling doet gaan, daar Hij het oudste lid van de nieuwe gemeente, Zr G. Roos uit Tabitha, die spontaan had toegezegd bij de Scheveningse gemeente te willen behoren, op 86-jarige leeftijd tot Zich riep. Zij wacht nu op de voltooiing van Christus' gemeente op aarde.

Wij gaan voort in vertrouwen op Gods Woord, waar Hij gezegd heeft door de psalmist: „De Here zal het voor mij, voor ons, voleindigen" en bidden met hem: „O Here laat niet varen de werken uwer handen".

Broeders en zusters binnen en buiten ons land, wij groeten U hartelijk vanuit Scheveningen en bidden om de zegen des Heren over al de arbeid uit liefde tot Jezus gedaan.

De correspondente

De Friesche Baptisten

Onderstaand artikel is 'n gedeelte van een beschouwing over dit onderwerp zoals we dit aantroffen in de Pniël-bode van de gemeente te Heerenveen. De voorganger dezer gemeente is de schrijver ervan. Het leek ons voor alle Friese Baptisten interessant genoeg — en wellicht ook voor de anderen — om het in ons weekblad over te nemen.

Het heeft zijn nut om weer eens een overzicht te geven van de belangrijkste gebeurtenissen in onze Friese gemeenten in het afgelopen jaar. Een welkome aanleiding daartoe biedt de verschijning van de Statistiek, die telken jare als bijlage van „De Christen" door het Unie-bureau wordt samengesteld.

Zo blijkt, dat er per 1 januari 1960 in Friesland 1126 Baptisten woonden, of wel 13,7% van het landelijk totaal. In vergelijking met het jaar daarvoor valt een achteruitgang van 5 leden te constateren, in procenten uitgedrukt een achteruitgang van 0,6%. Dit valt temeer op, als we bedenken, dat het ledental van onze Uniegemeenschap in 1959 met bijna 4% is toegenomen! Ten dele valt deze geringe achteruitgang toe te schrijven aan de trek naar het Westen en naar andere delen van het land; ten dele ook aan het feit, dat de doopcijfers elders belangrijk hoger liggen dan bij ons. Daarover straks meer.

Nam het aantal Unie-gemeenten met drie toe tot 65, dat in Friesland verminderde met 1 tot 11 door de samenvoeging van de gemeente te Heeg met die van Sneek. De cijfers voor ons gewest zijn als volgt: Leeuwarden 246 leden (vorig jaar 245), Sneek 170 (168), Noordbergum 150 (142), Harlingen 125 (123), Staveren 108 (113), Drachten 71 (66), Haulerwijk 69 (67), Heerenveen 61 (62), Zandbulten 61 (72), Workum 38 (39) en Makkum 27 (27).

Zes gemeenten ging dus in ledental vooruit, één gemeente bleef gelijk en vier gemeenten zagen hun ledental achteruitgaan. De kleine vooruitgang van Sneek is evenwel geen werkelijke vooruitgang, omdat in de genoemde cijfers het ledental van de voormalige gemeente te Heeg (7) is opgenomen.

Bezien we nu de doopcijfers, dan blijkt het volgende: Op een landelijk totaal van 357 gedoopten werden er in Friesland in het afgelopen jaar 39 personen gedoopt, in procenten uitgedrukt 10,9% van het landelijk totaal. De toename is dus geringer dan op grond van de cijfers (13,7% van alle Baptisten woont in dit gewest) kon en mocht worden verwacht. Toch ligt het percentage belangrijk gunstiger dan in 1958, toen slechts 29 personen (8,4%) werden gedoopt! Dit moet vooral worden toegeschreven aan de opmerkelijke toename in Noordbergum (14) en in Leeuwarden (7). De vraag naar de geringere werfkracht in deze streken is daarmee echter niet beantwoord. Een nader onderzoek zou gewenst zijn.

(Zou het antwoord op deze vraag niet gelegen zijn in de veroudering van de bevolking der Friese gewesten? Juist omdat er veel migratie is naar andere streken van het land, dus een verplaatsing van veelal jonge gezinnen, zal de gemiddelde leeftijd van de Friese bevolking waarschijnlijk hoger liggen dan elders in het land. En het is immers juist (in het algemeen) uit de jongere generatie, dat we nieuwe leden rekruteren! De nieuwe volkstelling, waarvan de gegevens helaas pas over 2 à 3 jaar gepubliceerd kunnen worden, zal op deze vraag een beter gedokumenteerd antwoord kunnen geven. Overigens: laat ons niet te veel leven bij de gratie van statistische gemiddelden; het domme getal beheerst ons toch reeds te veel! E.R.)

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Hoewel ik in het voorgaande artikel had aangekondigd, de Schriftgedeelten die handelen over de Engel des Heeren, te besluiten met dit artikel, heb ik hiervan toch afgezien. Ten eerste omdat de artikelenreeks te lang zou worden, maar ook voornamelijk hierom, dat de tekst die nog te behandelen zou zijn, n.l. Zach. 12 : 8 (het huis Davids zal zijn, als de Engel des Heeren), te weinig stof leverde voor een geheel artikel. Wij behandelen dus nu het bovenstaand onderwerp.

Wij komen Zerubbabel ook tegen in de boeken Nehemia, Ezra en Haggaï. Hij was een afstammeling van Sealthiël. De geslachtslijn is aldus: Sealthiël, Pédaja, Zerubbabel, dat is dezelfde lijst, die in het geslachtsregister van Christus voorkomt, zodat we wat de afstammeing van Zerubbabel betreft, er reeds een contact met Christus gezien wordt. Deze Zerubbabel had een brandende **ijver** voor de dienst des Heeren. Samen met Jozua bouwde hij het altaar van de God van Israël (Ezra 3 : 2). Is de ijver van Zerubbabel, niet een heenwijzing naar Christus, van Wien wij lezen, „de ijver van Uw huis heeft Mij verslonden?" Zerubbabel is **uit Juda** (Hag. 1 : 1) en het is openbaar dat ook onze Heer uit Juda is gesproten. De gelijkenis gaat nog verder. Zerubbabel wordt door de Heer der heirscharen genaamd **„Mijn Knecht"** (Hag. 2 : 24), wij weten uit het 2e gedeelte van Jesaja dat „de Knecht des Heeren" ook de benaming is van de Messias. Wat de naam „Mijn Knecht" betreft wijst Zerubbabel rechtstreeks naar Christus heen. Zerubbabel wordt een **zegelring** genoemd. (Ik zal u stellen als een zegelring, want u heb Ik verkoren". Wat is een zegelring? Deze ring is het teken van koninklijke waardigheid. Het is een ring aan de vinger van de koning. Zerubbabel is een zegelring van God, d.w.z. God wil door hem regeren. Hij heeft zijn koningschap van God ontvangen. Ook hier is hij een type van Christus, door Wien God regeert. Alle Macht is Hem gegeven in hemel en op aarde. Juist in de tijd, dat er geen koning was, en de scepter van Juda was geweken, sprak God door de profeet Zacharia van Hem, die in Zerubbabel Zijn type vond.

In een vorig artikel spraken we over de Spruit. Deze zou des Heeren Tempel bouwen (Zach. 6 : 12). In ons gedeelte wordt dit van Zerubbabel gezegd (Zach. 4 : 9) „de handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijne handen zullen het ook voleinden". Ook hierin blijkt de overeenkomst. Evenals Zerubbabel een **fundament legger** is, is ook Christus degene die Zijn apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen, op welken het gehele gebouw bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige Tempel in de Heere, op welke ook gij mede gebouwd wordt, tot een woonstede Gods in de Geest".

Zerubbabel heeft het huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voleinden. Zerubbabel is dus ook een **„Voleinder"**. Hij brengt dan ook de laatste steen, de

hoofdsteen, die op de top geplaatst wordt aan. Zo is ook Christus, de Voleinder Hij maakte Zijn gemeente voltallig en brengt ook straks „de laatste” binnen. Zo als Hij ook bij ieder de fundamentlegger is, de auteur van het geloof, en de voleinder van het geloof (Hebr. 12 : 2). Christus zal niet rusten voor Hij Zijn Gemeente heeft voltooid. Eens zal Hij vanaf Zijn troon roepen: het is volbracht!

Ook **de wijze waarop** Zerubbabel werkt is typisch voor het werken van Christus. „Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden zegt de Heere der heirscharen”. De Heilige Geest was de kracht in het leven van Christus. Hij werd ontvangen van de H. Geest. Hij werd geleid door de Geest, Hij sprak en handelde door de Geest. „De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd, om een blijde boodschap te brengen aan de armen”. Het is door de H. Geest, dat Christus Zichzelf geofferd heeft. Evenals Zerubbabel deed Christus alles door de Geest.

Zerubbabel heeft gewerkt volgens een plan. In zijn handen was het „tinnen gewicht”, hij werkte volgens wat wij noemen, het paslood. Christus heeft gearbeid naar het plan Gods, naar Gods richtsnoer, naar Zijn aanwijzing, kortom naar Gods wil, volgens het **heilsplan Gods.** Door Zijn handen zal het welbehagen des Heeren gelukkiglijk voortgaan. Zerubbabel begon met de kleine dingen, waarom zullen wij de dag der kleine dingen verachten? Ook de Gemeente van Christus begon klein. Christus koos enige eenvoudige vissers, zonder veel beschaving, zonder eruditie. En Hij bouwde voort en bouwt nog, totdat Zijn tempel voleindigd is.

Tegen alle tegenstand in, ondanks de hoge berg van moeite en strijd. Wie zijt gij, o grote berg' Voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij worden tot een vlak veld! Niet anders is het voor Christus, voor Hem zullen alle vijanden als sneeuw voor de zon, versmelten. Stervend aan het kruis, heeft Hij het fundament gelegd, op Pinksteren begon de bouw van Zijn huis. Ook de tegenstand ving aan, het Sanhedrin, Saulus van Tarsen, vervolgingen. De gehele kerkgeschiedenis staat er vol van. Bergen, hoge bergen, ze zullen toch eens voorbijgaan. Ook bergen van ongeloof, van zonden, van geveinsdheid, want Jezus is Overwinnaar.

De laatste aanvallen van de antichrist zullen zwaar zijn, maar afgeslagen worden! Ook die laatste hoge berg, zal worden tot een vlak veld. „En ik hoorde als een stem ener grote schare, en als een stem veler wateren, en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Halleluja! want de Heere, de almachtige God heeft als Koning geheerst”.

Dan zal Hij de hoofdsteen voortbrengen, daar is de triumferende genade — daar zijn de toeroepingen, genade, genade over dezelve!

D. S.

ATTENTIE ZUSTERHULP

De AV van Zusterhulp te Utrecht (7 april) begint om half elf. De reiskosten worden hoofdelijk omgeslagen.

Wilt U aan *mevrouw J. Broertjes-Gijsbers, J. Luijkenstraat 5, Utrecht* zo spoedig mogelijk opgeven met hoeveel zusters U deze vergadering hoopt te bezoeken?

Mevrouw I. Boeschoten-Houtkruyer (Amsterdam-W.N.) zal na de pauze een inleiding houden getiteld: „Wat doen we op onze zusterhulpavonden ná de pauze?”

H. T.-S.

Lezers aan het woord

Hengelo (O.), 10-3-'60
Jac. Catsstraat 34.

Mijnheer de eindredacteur
en waarde broeder,

Uw grootmoedigheid en Uw grote moed mij in dit blad een paar regels te laten plaatsen, die niets dan goeds wilden — 't ging over 't binnenshuis kleurloos bestaan van Tabitha, waarmee zoals u wel weet geen mensen doch muren en deuren bedoeld zijn — geeft mij het vertrouwen, dat U ook dit gering geval als ingezonden stuk zult willen plaatsen.

Zo moet het nu namelijk ook weer niet. Een zuster uit Z., wier naam met een S. begint, laat mij drie gulden toekomen. Drie harde guldens. Voor Tabitha en haar verder kleurrijk bestaan. Dank, zuster, maar wat moet ik met drie gulden. Niet dat het mij te weinig ware — ik ken U — maar aan wie zal ik dit moeten afdragen. Zie, dat heb ik al zo vaak beleefd. Dat ik dingen begon en achteraf pas ontdekte, dat alle begin helemaal niet moeilijk is, maar dat wel wat vlak achter het begin ligt zo'n strubbelingen heeft. Dat heb je ervan als het hart het hoofd twee weken vooruit is.

Ik zal die drie gulden bewaren. Totdat ze zijn aangegroeid tot het duizendvoudige. Niet door rente natuurlijk, want dan eindig ik als woekeraar in een staatswoning. Maar tot van heinde en ver, van Noord en Zuid, van Staveren tot Treebeek, van Delfzijl tot Alblasserdam, van Hengelo tot Amsterdam en zo voort, dus tot wij allemaal drie centen, drie stuivers of drie dubbeltjes in de kollekte gedaan hebben. In de kollekte, die men ongetwijfeld bij U in de gemeente wel zal willen houden.

Vraag u het maar eens.

Vraag ik het voor mezelf? Voor Twente misschien?

Neen!! Voor de mensen in Tabitha, die dag en nacht — en dat is niet overdreven — in touw zijn om ouden en zieken te verzorgen. Zouden wij die niet een kleurtje gunnen? Kom, op naar de kollekte.

Dank u wel, broeder redacteur. Ik zal niet weer komen, tenzij bijzondere ontwikkelingen mij dringen. Laten we daarop **hopen.**

Uwdw. Huizinga

(Het hek op de dam staat nog één keer op een kiertje....! E.R.)

Suppletiefonds „Tabitha” 1959

Gemeente te Haulerwijk	f	18,46
Zusterh. afd. Emmererfsch.veen	-	7,50
Bapt. Vri. ver. A'dam-N.	-	15,10
Gemeente te Winschoten	-	14,49
Mevr. S. te Amsterdam	-	1,—
Bonnenaktie Sneek	-	40,—
Mevr. L. S.-H. te Warnsveld	-	5,—
N.N.	-	35,—
Gemeente te Nw. Pekela	-	46,50
„Dorcas” te Franeker	-	17,50
Gemeente Den Haag (koll.)	-	106,80
Gemeente te Hengelo	-	76,72
Gemeente te Amersfoort	-	25,11
N.N.	-	3,—
Gemeente te Staveren	-	20,—
Gemeente te Deventer	-	16,91

Aan deze gemeenten en partikulieren hartelijk dank voor hun gift; U ziet, het zijn maar enkele gemeenten die ons fonds dit afgelopen jaar steunden. Het zou ons een grote vreugde zijn wanneer dit jaar alle gemeenten een klein bedrag afzonderden voor het suppletiefonds van Tabitha. Wij vragen geen grote bedragen; bv. slechts 1 kollekte; of, indien U liever bonnen verkoopt: een seintje naar onderstaand adres en één of meerdere bonboekjes worden U voor verkoop toegezonden.

Mogen we dit jaar op Uw aller medewerking rekenen? We zien Uw gift met blijdschap tegemoet op girorekening 869236 t.n.v. penningmeesteresse Propaganda Kommissie Stichting „Tabitha”, Leeuwerikstraat 98, Leeuwarden.

I. Schlüter-v. d. Heide

BEROEPINGSWERK

Ds A. Visscher te Alblasserdam heeft het beroep van de gemeente te Almelo (Nieuwstraat) *aangenomen.*

Ds J. Bosma *bedankte* voor het beroep der gemeente te Almelo (Geraniumstraat).

MEDEDELING VAN DE UZC

Aan gemeenten die een zendingssamenkomst willen houden!

Br. J. ter Braak, één van onze toekomstige zendelingen, hoopt eind deze maand met zijn studie in Engeland klaar te komen. Hij kan dan echter nog niet direkt naar het zendingsveld vertrekken. Daarom wil hij graag gedurende de maanden *april* en *juni* zich ter beschikking stellen van de gemeenten voor het houden van zendingssamenkomsten.
Een unieke kans, gemeenten, iets te horen van het werk in Kongo!
Laten de gemeenten die br. ter Braak graag een keer willen ontvangen voor het houden van een dergelijke samenkomst dat dan spoedig opgeven aan de sekretaris der UZC. We kunnen dan een tournee voor br. ter Braak in elkaar zetten zó, dat hij niet nodeloos heen en weer behoeft te reizen.
Gemeenten, meldt U; hier is een enige kans voor een zeer bijzondere samenkomst!

H. Sikkema

MEDEDELINGEN

Zaterdag 2 april:
TWEEDE NATIONALE SPORTCONFERENTIE
Thema: Het TOTO-vraagstuk
De Nederlandse Christelijke Sport Unie zal op *zaterdag 2 april a.s.*, daartoe aangemoedigd van kerkelijke, maatschappelijke en politieke zijde, een
TWEEDE NATIONALE SPORTCONFERENTIE houden en wel in gebouw „Esplanade", Lucas Bolwerk 24 te Utrecht. De conferentie zal aanvangen om 3 uur en beëindigd worden om 6 uur.
Als onderwerp van inleiding en bespreking is gekozen: „Het toto-vraagstuk". Over dit onderwerp zullen ieder gedurende een kwartier, als sprekers optreden de heren:
Prof. Dr P. A. VAN STEMPVOORT, hoogleraar aan de Rijksuniversiteit te Groningen.
Prof. Dr G. KUIPER Hzn., hoogleraar aan de Vrije Universiteit te Amsterdam.
Drs. D. F. VAN DER MEI, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal voor de Chr. Hist. Unie te Rijswijk.
C. VAN OOSTEROM, voorz. van de Nederl. Chr. Sport Unie.
Als conferentieleider zal optreden:
Prof. Mr. Dr I. A. DIEPENHORST, lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal
Ter bijwoning van deze conferentie zijn toegangsbewijzen à *f* 1,50 verkrijgbaar aan het bureau van de N.C.S.U., Zaagmolenkade 33b, Rotterdam-11.
Verzending van de toegangsbewijzen op bestelling kan eerst plaats vinden na ontvangst van het verschuldigde bedrag op postrekening nr. 75575 t.n.v. de penningmeester van de N.C.S.U., Pomonalaan 79, Den Haag.
In verband met de betrekkelijk korte tijd van voorbereiding, is het gewenst, dat men zich zo spoedig mogelijk opgeeft. Indien men na afloop van de conferentie in „Esplanade" een broodmaaltijd in de vorm van een lunchpakket à *f* 3,- of geserveerd à *f* 4,- zou willen gebruiken, dan kan dit desgewenst bij het bestellen van de toegangsbewijzen worden opgegeven.
Het bestuur van de Sportunie verwacht, dat velen deze conferentie zullen bijwonen.

L. van der Jagt
Perscommissaris NCSU

Het adres van Zr. G. F. Brongers luidt: Langendijk 75, Diaconessenhuis, Breda
Ds N. J. van Beek, Delfzijl is telefonisch te bereiken onder 05961-2274.

AFSCHEID DS N. J. VAN BEEK

Hierbij deel ik U mede, dat ds N. J. van Beek op D.V. 3 april a.s. afscheid van onze gemeente neemt. De afscheidsdienst is bepaald op 4 uur in ons eigen kerkgebouw; des avonds om 8 uur afscheid van gemeente, vrienden en andere belangstellenden.

De sekr. der Baptisten
Gemeente te Delfzijl,
S. Oorlog.

Intrede Ds N. J. van Beek

Op zondag 10 april a.s. hoopt ds N. J. van Beek zich te verbinden aan de gemeente te Alkmaar. De diensten voor die dag zijn als volgt geregeld:
10 uur bevestiging door de consulent drs J. Reiling.
3.30 uur intrede ds van Beek
8 uur begroetingssamenkomst
Zij, die deze dag wensen mee te maken zijn van harte welkom. Indien logies of maaltijden gewenst zijn, wordt men vriendelijk verzocht dit even op te geven aan de sekretaris,

P. v. d. Struys
Blaeustraat 8
Alkmaar

Adreswijziging

Het adres van ds N. J. van Beek is met ingang van 7 april a.s.:
Maertenshof 14
Telefoon 02200-4865
Alkmaar

Ter attentie van de deelnemers aan de werkdag van de JMC, gehouden op 20 februari jl. te Emmen: Er is een lepel blijven liggen, terwijl er een tafelmes zoek is. Kan één uwer hierover inlichtingen verstrekken? Dan gaarne bericht aan:

G. v. d. Veen
Kapelstraat 7
Emmen.

ADVERTENTIES

Exemplaren van de jongste *statistiek* per 1 jan. 1960 mét de adressenlijst zijn à 25 ct verkrijgbaar in het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem. Goed beschrijfbaar papier, dus geschikt voor het maken van notities, aanvullingen en correcties. Bestel door overmaking op giro 9260 van het bedrag voor het gewenste aantal, dat u dan per omgaande franco ontvangt.

Wij zijn God dankbaar en zeer verblijd, dat Hij ons een dochtertje en zusje gegeven heeft
MARIA STIENA
Wij noemen haar *Marjon*

Ph. Lindeman Wzn
M. W. Lindeman-Hulleman
Willem

Staveren, 21 maart 1960
Bapt. pastorie
Tijd. adres:
Geref. Verpleeghuis, Sneek

Gelovige vrouw z.z.g.g. in moederloos gezin. Brieven met uit. inl. onder nr. 25-3 aan de adm. van dit blad.

Gemeente Beerta
Voor het gemeentelijk tehuis voor bejaarden (14 verpleegden) worden gevraagd:
a. EEN HOOFD VAN DE HUISHOUDING of een verplegend hoofd
en
b. EEN VERPLEEGSTER
Diploma's huishoudkunde of A en B of B gewenst.
Een woning is in het gebouw aanwezig.
Meerdere hulp aanwezig
Verplaatsingskostenbesluit van toepassing.
Salaris, in onderling overleg overeen te komen afhankelijk van opleiding, ervaring en leeftijd
Sollicitaties binnen een week na verschijning van dit blad aan de burgemeester

ABONNEES, door nú *f* 2,25 voor het 2e kwartaal of ook *f* 6,75 voor de resterende drie kwartalen over te maken op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem, bespaart u het Unie-bureau veel werk en uzelf de incassokosten. Hartelijk dank voor uw medewerking door nú te gireren!

Heden nam de Here tot Zich onze oude zuster

HARMKE BAKKER-WEVER

in de ouderdom van 79 jaar.
Zalig zijn de doden die in de Here sterven.
Muntendam, 14 maart 1960
Baptisten Gemeente Muntendam

Heden nam de Here tot Zich na een langdurige ziekte onze zuster

FOKKINA CATHARINA HOEKSEMA

in de ouderdom van 51 jaar.
Haar leven was Christus. Haar sterven gewin.
Muntendam, 14 maart 1960
Baptisten Gemeente Muntendam

Naar het Vaderhuis gegaan mijn lieve man, onze lieve vader, behuwd, grooten overgrootvader de heer
J. DE JONG
in de ouderdom van 81 jaar.
Uit aller naam
Mevr. IJ. de Jong-Petersma
Psalm 91 : 1 „Wie in de schuilplaats des allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des almachtigen".
Eindhoven, 22 maart 1960
Bezemstraat 32
De teraardebestelling zal D.V. plaats vinden op zaterdag 26 maart a.s. op de Algemene begraafplaats. Rouwdienst in de Aula om 2 uur.

Vrijdag 1 april 1960 Jaargang 77 Nr. 3516

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Tranen uit misverstand

„Dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij maar weent over uzelf en over uw kinderen" *Lucas 23 : 28*

Wie de lijdensgeschiedenis van onze Heer aandachtig leest, verliest zijn optimisme over de mens. Er komt zoveel afschuwelijks tot openbaring: Kajafas, Herodes, Pilatus, overpriesters, schriftgeleerden, de schare, wat hebben zij al niet een verschrikkelijks te zien gegeven. Daartegenover doet het bijna weldadig aan, dat er zo hier en daar nog iets menselijks aan de dag treedt. De stroom der verschrikkingen wordt er tenminste even door onderbroken.
Zo'n weldadige onderbreking wordt ook gevormd door de tranen van Jeruzalems vrouwen, die Jezus naar het kruis begeleidden. Het is als het ware een zwakke tegenstem tegen de barse, schreeuwende stemmen der mannen. De bedoeling is ongetwijfeld goed wie zou daar aan willen twijfelen?

Overbodig

Maar Jezus wijst hun tranen af: ze zijn overbodig. Ze kunnen het andere niet compenseren. Het is niet een kwestie van tegen elkaar afwegen: de schuld der mannen en de tranen van de vrouwen. En eerst recht kunnen het geen tranen van medelijden zijn. Tegenover Jezus is geen medelijden op zijn plaats.
In Jezus' kruisweg is de mensheid geworden tot één mens, maar dan tot een, die er eigenlijk niet bij hoort. Hij is er toe gesteld om de ène mens te zijn, die staat in de plaats der anderen. Hier bereikt de weg der mensheid haar einde. Eén mens staat voor God om de schuld van de mensheid te dragen.
Maar dit einde is geen afloop; het is een nieuw begin. Want het geding tussen God en de mensheid eindigt op ongedachte wijze in een verzoening. Jezus' kruisweg brengt vrede en vergeving.
Dit is geen zaak, waar tranen aan te pas komen. Zij ligt juist buiten alle categoriën van menselijk verstaan en reageren. Het is niet tragisch, het is niet eens jammer, het is anders dan elk menselijk gebeuren en daarom niet meer te begeleiden met tranen van medelijden of begrip.
Daarom: weent niet over Mij, maar weent over uzelf en uw kinderen.
De tranen der vrouwen zijn ook een tegenstem tegen Jezus' tranen over Jeruzalem, de stad, die Hem juichend inhaalde èn verwierp. Daarop wilde Jezus de aandacht van de om Hem treurende vrouwen vestigen. Jeruzalem is, om zo te zeggen, belangrijker dan Jezus, als het op tranen aankomt.

Gemiste roeping

Israël was het volk der verkiezing. Uit de zee der volkeren had God haar verkoren om als representant vóór Hem te staan. De weg der mensheid liep door Gods verkiezing uit in de weg van Israël. Door dit volk wilde God de mensheid redden en voor zichzelf herwinnen. Maar op het beslissende hoogtepunt mist dit volk zijn roeping: het verwerpt Jezus, zijn Christus en drijft Hem in de dood.
Dat is iets om over te schreien. Niet Jezus' lot is tragisch, maar dat van Israël, hier gerepresenteerd door Jeruzalem.
Daarover moeten de vrouwen wenen, want daar wordt het oordeel vastgehouden; daar wordt de ongedachte verzoening afgewezen, daar wordt geen vrede en geen vergeving aangenomen.

En wij?

In Jezus' woord wordt meer openbaar alleen dan een profetisch woord over Jeruzalems toekomst. Er wordt een weg getekend en een houding beschreven. De weg is die van Jezus zelf die buiten de wereld ligt, waarin tranen nog iets te betekenen hebben. De houding is die, die wordt aangenomen, door degenen, die deze weg gaan.
Ligt er ieder jaar in de lijdensweken weer niet de verzoeking van de ontroering over het verschrikkelijke van Jezus' lijden?
Het „Wir setzen uns met Tränen nieder" uit Bach's Matthäus Passion is ons uit het hart gegrepen. Maar wij mogen ons voor gezegd houden, dat Jezus niet wil, dat er om Hem geschreid wordt. Het enige wat een zaak van tranen zou kunnen zijn, dat zijn wij zelf, degenen om wie het in het kruisgebeuren eigenlijk gaat. „Weent over uzelf".
Het zullen tranen van berouw en bekering moeten zijn. Want zij openen de weg tot de verzoening met God, tot de vrede, die alle verstand te boven gaat.

J. R.

IN DIT NUMMER

geen enkel gemeentebericht, maar wèl het jaarverslag van al onze Unie-gemeenten op pag. 6 en 7!; belangrijk radionieuws op pag. 3; en verder van allerlei dat Uw belangstelling zeker waard is.

BROKSTUKKEN

C. S. Lewis heeft eens — sprekende over het huwelijk — gezegd dat man en vrouw één organisme vormen, zoals slot en sleutel samen één mechanisme zijn en viool en strijkstok samen één muziekinstrument uitmaken. Man en vrouw zijn ieder afzonderlijk incompleet, maar samen vormen ze een prachtig geheel, als het tenminste niet gestoord wordt door zonde.

Wanneer we even bij het huwelijk blijven stilstaan, rijst al meteen de vraag, wie van „die twee" nu de viool en wie de strijkstok moet zijn. De strijkstok schijnt ons toe het meer actieve (want bewegelijke) en de viool het meer passieve deel van het geheel te zijn. De strijkstok schijnt meer bepalend te zijn voor de aard van de melodie die zal worden voortgebracht dan de viool en daarom schijnt de rol van de strijkstok de meest begeerlijke in verband met onze eer- en heerszucht. Wij willen immers doorgaans graag de toon aangeven?

Sommige mensen ontkennen dat er in het huwelijk een hoofd moet zijn. Man en vrouw zijn - zeggen ze - gelijkwaardige partners. Maar met deze opmerking over de gelijkwaardigheid van „die twee" (een opmerking waarmee ik het wel eens kan zijn) is de vraag of een van beiden als hoofd moet fungeren, nog niet uit de wereld geholpen. Het kan heel goed zijn (en als het zo is, is het prachtig) dat man en vrouw het altijd zo eens zijn, dat de vraag wiens mening nu de doorslag moet geven, helemaal niet aan de orde komt. Het kan ook zijn, dat men steeds weer een verschil van mening in een goed gesprek kan oplossen. Maar als in een bepaalde zaak een gesprek geen oplossing brengt, hoe moet dan uiteindelijk de koers bepaald worden, die gevaren zal worden? Daar het hier een vergadering van twee betreft, kan meerderheid van stemmen, zoals Lewis opmerkt, hier niet baten. En toch moet er verder gevaren, en liefst ook *samen* verder gevaren worden in dezelfde boot. Daarom is er dus tenslotte toch een „hoofd" nodig, wiens mening tenslotte de doorslag moet geven.

Gelukkig laat de Bijbel ons niet in het onzekere over de vraag, wie dan dat hoofd moet zijn. Als we die vraag zelf op zouden moeten lossen, zou de eeuwigheid nog niet lang genoeg zijn om dat antwoord te vinden dat voor beide partijen aanvaardbaar zou zijn. Nu heeft God het voor ons beslist. Het hoofd is de man.

Is de man daarmee de belangrijkste partner in de huwelijksgemeenschap geworden? Is hij daardoor de meerderwaardige en de vrouw de minderwaardige geworden?

Helemaal niet.

Om bij het beeld van de viool en de strijkstok te blijven: Belangrijker dan deze beide voorwerpen is de *musicus!* Het belangrijkste is de hand die de strijkstok beweegt, want uiteindelijk is het die hand, die bepalend is voor de melodie die wordt voortgebracht.

En belangrijker nog dan de viool is de hand die de snaren spant en op de juiste toonhoogte afstemt. Die hand is beslissend waar het gaat om valse of zuivere muziek. Verkeerd gestemde snaren verknoeien de muziek.

Als de „strijkstok" zich door God laat hanteren en de „viool" zich door God laat stemmen, is het resultaat adembenemend schoon.

Eigenlijk is het dus „die drie": de strijkstok, de viool en de bespeler; de man, de vrouw en hun Heer. Als Hij de bespeler niet mag zijn, grijpt een ander naar de strijkstok en spant een ander de snaren; die ander kan alleen maar satan zijn.

Gesloten ogen?

U kent zeker die regels van Gez. 325:
Waar de weg mij brengen moge,
Aan des Vaders trouwe hand
Loop ik met *gesloten ogen*
Naar het onbekende land.

Is een Christen een mens met gesloten ogen? Iemand die de gordijntjes voor zijn ogen laat zakken om maar niet de — soms verschrikkelijke — werkelijkheid der dingen te zien? Is hij het tegendeel van een realist? Moet men hem adviseren alleen maar de bijbel en niet ook de krant te lezen? Het tegendeel is waar!

Een Christen is iemand die let op de „tekenen der tijden". Hij is iemand die „waakt" en die „nuchter" is. En bij het waken moet je de ogen wijd open houden. Christus zegt ergens dat wij moeten *waken en bidden*. Wij moeten bij afwisseling de ogen open en dicht doen. Waken: ogen open! Bidden: ogen dicht.

Waken: zie om U heen. Bidden: zie weg van de wereld naar God.

Zo winnen we de prijs.

Wf.

PENNINGMEESTERSWEEKEND

op 7-8 mei op „De Vinkenhof". Zorgt, dat U er bij komt! U bent in ieder geval hartelijk welkom.
Vóór 15 april kunt U zich aanmelden bij „De Vinkenhof", Biltseweg 10, post: DEN DOLDER.

Br.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia (V).
De Herder en zijn loon (Zach. 11 : 12-14

Dit is een hoofdstuk, dat over herders handelt. Het begint al aan het begin van ons hoofdstuk, nl. in vers 3 „er is een stem des gehuils der herderen". Dit ziet er uit als een oordeel dat over de herders komt. Met vers 4 begint, doorlopend tot vers 14 een nieuwe pericoop. Wij staan bij die verzen niet uitvoerig stil. Over de herders wordt niet veel goeds gezegd. Ze doden de schapen of ze verkopen ze. Daarom worden de schapen „slachtschapen" genaamd! Met die schapen bedoelt de profetie Israël.

Kan de God van Israël het gedogen, dat zijn volk zo slecht wordt geweid, de kudde Israël niet wordt gehoed? Daar roept God de profeet en geeft hem de opdracht: „Weidt deze slachtschapen" De profeet is hier de vertegenwoordiger van Jahwe.

Hoe is hij ontvangen? Men heeft hem niet gewild en het zover weten te krijgen, dat hij zijn herdersstaf neerlegde en z'n salaris vroeg. Hij krijgt het ook, maar dit loon is niet minder dan een belediging, een bespotting. Daarop ontvangt de profeet de opdracht van den Here, dit loon weg te werpen „werp het henen voor den pottenbakker". In dit hoofdstuk beschrijft ons de profeet, die na de ballingschap optrad, de toestand van het volk zoals het zou zijn voor de verwoesting van de tweede tempel. Dan is het volk zonder herder, omdat het de van God gezonden Herder verworpen heeft. Waar het volk de Enige Herder (Christus) verwierp, werd het een prooi van valse herders, op staatkundig en godsdienstig gebied.

Het volk werd a.h.w. gekocht en verkocht, overgeleverd aan vreemde machten. Niet alleen vreemde herders, maar ook hun eigen herders zullen de kudde niet sparen, zelfs God zal de kudde (Israël) niet sparen, „want het is God, die de natuurlijke takken niet gespaard heeft," (Rom. 11 : 21). Aan Gods lankmoedigheid kwam — voor een tijd — een einde. Hun land zou te morzel geslagen worden. Zij verwierpen hun Herder-Koning, en kenden alleen de keizer van Rome.

Herinner u, hoe het volk Pilatus toeschreeuwde: „wij hebben geen koning om de keizer!" en God heeft ze daarom niet uit de handen der vijanden verlost.

Toch is er onder het volk een deel— door Jesaja een rest genoemd, — het „behoeftig" volk, het ellendig volk, waarover God barmhartig zijn zou. Dit volk, waarvan Paulus zegt, dat het er ook vandaag weg is. „Zo is er dan nu in de tegenwoordige tijd een overblijfsel naar de verkiezing der genade" (Rom. 11 : 5).

De profeet-herder verricht, zoals profeten dat meer plegen te doen, symbolische han-

delingen. Hij neemt twee stokken nl. *lieflijkheid* en *samenbinders* (het 8ste vers, dat voor de uitleg bijzonder moeilijk is en voor ons onderwerp niet directe betekenis heeft sla ik over).
De profeet verhaalt hoe hij door het volk ontvangen is. Voor hem zelf was de herderstaak niet om te doen, „mijn ziel was over hen verdrietig geworden," en de kudde achtte de herder niet. „Hun ziel had een walg van mij'. „En ik zeide, ik zal u niet meer weiden. Dat de herder zijn ambt neerlegt, wordt symbolisch duidelijk gemaakt door *het verbreken van z'n stok en staf*. Daarin worden de beide taken van een herder: weiden en beschermen tot uitdrukking gebracht. Hier worden ze genoemd *lieflijkheid* (genade) en *samenbinders* (harmonie, eenheid). De rest, het „ellendig" volk, heeft de betekenis verstaan van deze handeling, het was hun als een woord des Heren (vers 11), deze rest werd behouden. Het volk (Israël) echter werd aan het oordeel overgegeven, „wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden!" De Here beschermde het volk niet meer, zodat de volken zich tegen Israël hebben gesteld, de kudde werd een prooi. De Romeinen hebben stad en tempel verwoest, het volk werd verstrooid, vervolgd, uitgemoord. De eenheid werd opgeheven, Israël verstrooid (en nog is de ballingschap niet geheel opgeheven!), Gods genade hield op.
De *profeet-herder is hier type* van de grote Profeet en Herder, onze Here Jezus Christus. Christus heeft het loon van zijn arbeid gevraagd. Hij heeft de wijngaard gehoed en de vrucht daarvan begeerd. (Luc. 20), het antwoord was: „deze is de erfgenaam, komt laat ons hem doden". Indien het goed is in uwe ogen, brengt mijn loon, en zo niet laat het na. (vers 12). God dwingt ons niet, Hij wil vrijwillig gediend worden. Hij stelt vóór ons het leven en de dood, en smeekt ons het leven te kiezen. Wij kunnen hem kiezen, ook verwerpen! De Herder werd 30 zilverlingen waardig geacht, de prijs van een slaaf (Exod. 21 : 32). Deze zilverlingen worden *voor de pottenbakker geworpen*, blijkbaar een spreekwoord, om verwachting uit te drukken. De profeet werpt ze „in het huis des Heren'. De tempel is de plaats waar het volk samenkomt. Zo wordt de verachting „gepubliceerd", maar ook heeft de Heere het gezien, en God gaf zijn volk (tijdelijk) ten oordeel over. - Hoe is deze profetie in vervulling gegaan!
Het N. Testament geeft ons in Matth. 27 : 3-10 deze vervulling te zien. Niet alleen werd over Israël de stok, lieflijkheid (genade) verbroken, maar ook de staf, samenbinders (eenheid)! De natie verspreid over de aarde.
De boze herders, vinden hun vervulling in de hogepriesters en de oudsten des volks. De hogepriesters wilden het geld (de zilverlingen) niet bij de tempelschat voegen omdat het bloedgeld was, maar besteden het voor de aankoop van een pottenbakkersveld, welke de naam ontving „akker des bloeds". God leidde het zó, dat Judas het geld in de tempel wierp. Door Zacharia (niet Jeremia) werd aldus geprofeteerd het verraad van Jezus. Wat is *de* Herder-Profeet ons waard. Wat loon geven we Hem?

D. S.

tus zijn, is belangrijker dan welke bijnaam ook. **En eigenlijk moest niemand een bijnaam ontvangen, aleer God hem de Naam gegeven had!**

Predikant — een profeet Een profeet is een man, die het Woord Gods laat horen. Maar er zijn ook valse profeten geweest. Het verschil? De echte profeten werden door God geïnspireerd en de valse profeten spraken wat uit hun eigen hart opkwam. Het was het kenmerk en de eer van de echte profeet, dat God hem de woorden in de mond legde. God sprak door de mond van die man. Zo noemde Johannes de Doper zich de Stem van God, de Roepende. De Here Jezus was de profeet, die God eenmaal door Mozes aan Israël beloofd had, die Hij „verwekken zou uit het midden hunner broederen". Wie deze Profeet ongehoorzaam zou zijn moest uitgeroeid worden. En nu lezen we van de Here Jezus, dat Hij, aleer Hij ging spreken „Zijn mond open deed". Hij sprak slechts uit, wat God Hem in de mond gaf. Math. 5 : 12. Zo ging het ook bij de apostelen. Paulus wist zich tot profeet geroepen (Hand. 9) en vroeg de gemeente voor hem te bidden, dat hem het Woord in de mond gegeven zou worden.
Daarmede zijn de grenzen aangegeven van hetgeen op de kansel gezegd mag worden; geen eigen gedachten. Uitsluitend het Woord dat door de bijbel tot ons komt en God Zijn geroepen dienaren in de mond wil leggen. Maar daartoe moet de mond, aleer hij gaat spreken, door het gebed geopend worden voor God. Om deze inspiratie van haar Voorganger moet de gemeente bidden. Efeze 6 : 19. Preken is profeteren. L.

Naam en Bijnaam Het was, meen ik, Groen van Prinsterer, die zeide: christen is mijn naam, gereformeerd mijn bijnaam. Nu is het regel dat men eerst een naam krijgt en daarna eerst een bijnaam. Wanneer men zich daaraan nu maar houdt, is er niets op deze uitlating van genoemde staatsman aan te merken: eerst christen en dan ...? Wel, dat christen-zijn moet doorgaan. Om christen te worden moet men kiezen, maar eenmaal christen geworden zijnde moet men wéér kiezen. Dan, maar ook dán eerst wordt de vraag klemmend: waarheen nu? Wat dan volgt: die tweede keus, moet uit de eerste voortvloeien. Eerst baptist? Ons baptist-zijn als het eerste stellen? Hoe kán dat nu? Wie kan nu baptist worden zonder Christus te hebben aanvaard? Wie gaat er nu in zijn hele baptist-zijn, in zijn oordelen en handelen als baptist niet van zijn **christen zijn** uit? Ik ben baptist **omdat** ik christen ben. U toch ook? Bij iedere baptist vloeit zijn baptist-zijn toch voort uit en wordt bepaald door zijn christen-zijn? Als het anders is, broeders — dan herzie u! We moeten geen mensen in de gemeenten hebben wier christen-zijn en baptist-zijn los naast elkaar liggen; die én baptist én christen zijn, maar **niet baptist zijn krachtens dié relatie tot de gezengende** (die te prijzen is tot in eeuwigheid), door welke ze zich **christen** mogen noemen. Geen tweeheid in het diepste van ons wezen! Verenig mijn hart! Betekent volmaakt zijn in bijbelse zin niet: onverdeeld zijn? Er ligt in deze volmaaktheid niet onze vrede?

Bijnamen We weten dat vele mensen andere bijnamen dragen, en toch van de familie zijn. We erkennen ze graag als onze broeders en zusters, kinderen Gods, gelijk wij dat mogen zijn. De Naam kan echter naar onze overtuiging alleen God ons geven. Geen menselijke handeling — door wie ook verricht — is daartoe in staat. God alleen kan ons tot Zijn kinderen maken en de voorwaarde daartoe en de weg waarlangs Hij dat doet, wordt ons in de bijbel geleerd. Die Naam te mogen dragen, die uitdrukt dat wij het eigendom van Chris-

RADIONIEUWS

● De morgensdienst van de N.C.R.V. op *woensdag 6 april* a.s. (10.00 u-11.00 uur) wordt verzorgd door ds S. J. Zijlstra van Eindhoven.
Orde van de dienst:
Gez. 136 : 1, 2 en 3
Gebed
Schriftlezing Filip. 3 : 17-21
Toespraak: „De grote verandering"
Dankgebed
Gez. 244 : 3
(De gezangen zijn uit de bundel van de N. H. Kerk)

● Op *donderdag 7 april* zal de morgenwijding van de A.V.R.O. geleid worden door dr J. J. Kiwiet te Bos en Duin.
Orde van de dienst:
Orgelspel
Schriftlezing Psalm 47
Toespraak: „De overwinning Gods" (Op. 12 : 10)
Gez. 147 : 1, 2 en 5
Orgelspel
(Het gezang is uit de bundel der N. H. Kerk)

Bij ons in de Gemeenie

We willen het hier graag vermelden, dat in een nieuw stadsgedeelte van DEN HAAG aan de Baptistengemeente in de residentie gratis zaalruimte is aangeboden in de nieuwe Hervormde „Advent- Kerk"! Dat de Haagse baptisten de kerkeraad van de Hervormde gemeente bijzonder dankbaar zijn zult U kunnen begrijpen. ★ Men heeft in DEN HAAG geloofsmoed. Instituëerde men pas in maart een nieuwe gemeente in SCHEVENINGEN, nu reeds is men bezig de instituëring van een gemeente in een andere stadswijk voor te bereiden. De derde baptistengemeente zou dan, naar men denkt, in 1962 gesticht kunnen worden. ★ Vermeldden we de vorige keer in deze rubriek een gemeente, die de tweede dienst moest afschaffen wegens gebrek aan belangstelling, thans kunnen we doorgeven, dat men in ROTTERDAM-C. in tegenstelling tot het eerste bericht, overgaat tot het houden van een tweede dienst. ★ „Dit is het begin van onze eigen kerk", met die woorden droeg een broeder in ZWIJNDRECHT een smaakvolle en keurig uitgevoerde kansel aan de gemeente over. De mannenvereniging had dit spreekgestoelte vervaardigd, en de gemeente aangeboden. ★ In GRONINGEN-N. roept de voorzitter der bouwkommissie de leden op in de maand vóór Pasen niet te roken. Daarmee het voorbeeld volgend van verschillende leden van de „kerkeraad" en bouwkommissie. De voorganger van deze gemeente gaat er even op in en schrijft dan: „Door vele gelovigen en geloofsgemeenschappen wordt de tijd voor Pasen gebruikt als een tijd van geestelijke en lichamelijke oefening. Een oefening, waarin de eenheid van geest en lichaam als tastbare werkelijkheid wordt ervaren. Een duur woord spreekt van ascese. Een ander woord, dat ook in de bijbel gebruikt wordt, is vasten. Eerlijk gezegd vasten wij eigenlijk veel te weinig. Eigenlijk nooit". ★ Uit „Gemeenschap", het gemeenteblad van NIEUW-WEERDINGE: „We hebben ons al verschillende keren verwonderd over een jongen, die vorig jaar de zondagsschool verliet. Hij kreeg een zangbundel mee en knikte zeer vurig, toen werd gevraagd, of hij nu ook in de kerk zou komen om uit die bundel te zingen. En hij hield woord! Hoewel zijn ouders niet (bij ons) in de kerk komen, is hij iedere zondag present, boekje stevig onder de arm. En hij zingt!!! Beschamend voorbeeld voor vele ouderen, die óók eenmaal iets beloofden....". ★ Het doopvont in NIEUW-WEERDINGE, zo lazen we in bovengenoemd blaadje, bleek te laag te zijn voor ds van Wier. We kunnen ons de situatie niet helemaal voorstellen, in elk geval: er moest van nood een stuk uit het plafond worden gezaagd. We geven dit hier maar even door, opdat gemeenten, die met het beroepingswerk bezig zijn, bij al de dingen waarop ze letten, óók de lengte van de favoriete voorganger wel in ogenschouw nemen.... Het kan komplikaties geven! ★ Met het maartnummer was de 5e jaargang van „De Stem", het blaadje van de gemeenten te WORKUM en MAKKUM vol. We feliciteren de redakteur van dit blaadje, ds G. Visser, hartelijk met dit jubileum. Wanneer U bedenkt, dat beide kleine gemeenten tezamen slechts 65 leden hebben (38 en 27 resp.), terwijl de oplaag van „De Stem" iedere maand ongeveer 200 honderd nummers bedraagt, dan is het wel duidelijk, dat er een grote vriendenkring is rondom beide gemeenten en hun voorganger! ★ De NBJB (groot en klein) van MUSSELKANAAL heeft aan de 4 x Z....N aktie meegewerkt, zo bericht „De Gong". Met goed resultaat, zo hoorden we voor de radio op donderdag 24 maart! ★ Op de jaarvergadering van de gemeente te DELFZIJL, lezen we in de gemeentebrief, had ook de kollekte de aandacht. Niet zozeer wat die opbracht. Maar wel de manier waarop die gehouden wordt. Algemeen werd het vreemd gevonden om voor één doel tweemaal rond te gaan. De proef wordt nu genomen om in elke dienst slechts één rondgang te houden. Dus, alweer een gemeente die het gaat wagen. ★ De oliebollengeur uit Daarlerveen (en andere plaatsen misschien) is overgewaaid naar DEVENTER en heeft de lust tot dit vette der aarde aangewakkerd; er wordt nu ook in de Koekstad een „olie-koekenaktie" georganiseerd. We zijn er van overtuigd dat men er ook wel ándere koek lust dan de deventer. Deze aktie, voor het bouwfonds bestemd, wensen we sukses! ★ De meesten weten het misschien niet, maar het is wel interessant: de gemeenten te GRONINGEN hebben sinds jaren een eigen sportvereniging, G.C.S.V., waarvan Ds J. Louw erevoorzitter is! De afdeling voetbal bloeit op 't ogenblik, zodat men voor deze afdeling wel een honderd leden heeft! Men kan met zes elftallen in het veld komen (niet allemaal tegelijk natuurlijk), zo bericht de Groningse gemeentebode van 26 maart. ★ En dat was het dan weer deze maand. We zien al weer uit naar de gemeenteblaadjes van de aprilmaand, want het samenstellen van deze rubriek is een bezigheid die we met blijdschap verrichten! Die blijdschap zou trouwens volkomen zijn wanneer alle blaadjes geregeld gezonden zouden worden aan:

v. D.

Bijbelgenootschap aan het werk

★ De watersnood in Amsterdam-Noord (Tuindorp Oostzaan) in januari 1960, waarbij plm. 10.000 inwoners door het water werden verdreven uit hun huizen, had o.m. het tengevolge, dat vele gezinnen hun Bijbel zijn kwijtgeraakt. Zoals gebruikelijk in dergelijke gevallen stelt het Nederlands Bijbelgenootschap de kerken in staat aan de verliezers, zonder kosten, wederom de verloren gegane Bijbels in hun bezit te krijgen.

★ Er is door het Nederlandsch Bijbelgenootschap een begin gemaakt met de „Gesproken Bijbel", d.w.z. de op een bandrecorder opgenomen bijbelgedeelten ten gebruike van blinden. Een proef is genomen met een deel van de Psalmen en de voorbereidingen voor meerdere gedeelten zijn in een gevorderd stadium. Het is de bedoeling in de toekomst de gehele Bijbel op de bandrecorder op te nemen en deze bandjes *gratis* ter beschikking van blinden te stellen.

★ Het was tot nu bij het NBG gebruikelijk, dat aan de besturen van de meer dan 800 afdelingen enkele keren per jaar een nieuwsbulletin werd toegezonden, terwijl aan de kontribuanten jaarlijks enkele folders uitgingen. In januari 1960 verscheen voor de eerste keer een 4 pagina's tellend blad, onder de titel, „De Wereld in", dat zowel aan de besturen als aan de meer dan 170.000 kontribu anten werd toegezonden. Het eerste nummer was gewijd aan het wereldwijde werk van de bijbelgenootschappen. Dr R. P. Kramers, taalafgevaardigde van het NBG te Hong Kong schreef een artikel getiteld: „Bijbelgenootschapswerk, deel van groter geheel". Op aanvraag wordt gaarne een exemplaar toegezonden. (Het adres is: *NBG, Herengracht 366, Amsterdam-C.*

★ Ds Y. Schaaf, die in augustus 1959 werd uitgezonden door het Nederlandsch Bijbelgenootschap naar *Cameroun* en reeds in Yaoundé een bijbeldepôt heeft gevestigd, heeft een vrachtauto ter beschikking gekregen, aangezien het noodzakelijk bleek, dat ook grotere vrachten bijbels moesten worden vervoerd naar het binnenland.

★ Het Zuidafrikaanse departement voor Bantoe-opvoeding zal 65.000 bijbels kopen in de zeven Bantoe-talen, die in de Unie worden gebruikt. Voor de levering van deze bijbels is een overeenkomst gesloten door het departement met het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap. De bijbels zullen worden verspreid onder de Bantoe-schoolkinderen.

★ Een kleine bloemlezing uit ontmoetingen tijdens het NBG-colportagetournées van de beide Bijbelauto's door geheel Nederland:

● „Ik ben bijna 70 jaar".... zegt de oude dame: „maar ik heb nog nooit zelf een bijbel gehad.... Ik wil er nu weleens eentje hebben"

Ze koopt een kleine huisbijbel.

● „Ga daar eens zitten, kind en lees me maar es wat voor uit die bijbel die je bij je hebt...." zegt de oude boerin, ergens in Gelderland. De helpster leest voor uit een statenvertaling.... „Krek" zegt de oude vrouw, onderwijl in haar eigen (stukgelezen) bijbel vingerwijzend meelezend: „krek, 't is hetzelfde kind, geef me maar in de plaats van die oude kapotgelezen bijbel die nieuwe". Van een nieuwe vertaling had deze vrouw nog nooit gehoord.

● „Heeft u belangstelling voor de bijbel, mevrouw?" „Totaal niet" antwoordt mevrouw: „ik heb niks met jullie bijbel te maken....". „Maar", zegt de helpster: „de bijbel heeft wel wat met u te maken!" De deur gaat iets verder open, de helpster gaat naar binnen. Er ontspint zich een diepgaand gesprek. Wie weet....?

● Een man komt aan de bijbelauto en zegt: „Ik wil zo'n bijbel hebben, maar onder voorwaarde dat u weet te zeggen waar staat over die 2000 varkens die van een berg gegooid worden". De kolporteurs kijken hem verwonderd aan: „Het zit zo", zegt de man: „we hadden thuis vroeger een bijbel, we waren ook wel 'n beetje kerks, maar mijn vrouw zegt: dat verhaal van die varkens waar jij wel es van vertelt, staat beslist niet in de bijbel; ik zie nu jullie al de hele dag hier rondrijden en denk: ik ga 't toch eens vragen en wil die bijbel wel hebben, waar dat verhaal in staat...." De mensen van de bijbelauto zoeken het op, de man is tevreden weggegaan: hij kan zijn vrouw overtuigen en ze zullen samen lezen, ook de andere bijbelverhalen, want daar gaat het toch om.... Wie weet....?

No. 50. 15 Januari 1885. **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Abonnementsprijs: Per jaar, franco per post .... ƒ 1.30. Enkele nummers ..... 0.10. De betaling geschiedt per half jaar.

Bijdragen en Ingezonden stukken worden franco ingewacht bij de Redactie, Adres: J. HORN te Sneek. Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.

Advertentieprijs: Een tot vijf regels .... ƒ 0.30. Elke regel meer ..... 0.05. Groote letters naar plaatsruimte.

75 jaar geleden:

„De laatste berichten van de Baptistenzending waren, althans van Afrika, niet zeer verblijdend. In West-Afrika zijn bij de landing der Duitsche troepen, (die streek is nu onder Duitsche heerschappij gekomen) bijna al de eigendommen verwoest, zoodat de zendelingen daar in een treurige toestand zijn. De heer Alfred H. Baynes, secretaris van het zend. genootschap, heeft echter een schrijven aan de Engelse regeering gericht, met verzoek of deze bij de Duitsche regeering aanvraag wilde doen om schadevergoeding. De schade beloopt minstens ƒ 12.000,—. 't Is zeer te hopen, dat dit verzoek ingewilligd wordt, want de eigendommen der zending zijn niet alleen de vrucht van de gaven der rijken, maar ook waarlijk van „het penninkske der weduwe".

De zending aan den Congo heeft ook weder een offer geeischt. Dr. Sidney Comber, een jonge geneesheer, pas verleden jaar er heen gegaan, is bezweken aan de daar heerschende koortsen. Het is een zware slag voor het genootschap, voor de broeders met wie hij daar werkte, maar vooral voor zijn ouden vader, die al zijn kinderen (hij heeft er vier) aan den arbeid onder de heidenen heeft gegeven...."

(Uit „De Christen", 1 april 1885)

NADER BEZIEN

Apartheidspolitiek in Sharpville....

Het grootste nieuws duurt niet langer dan drie dagen, zegt men. Tóch zijn de gebeurtenissen in Sharpville en andere Zuidafrikaanse steden van maandag 21 maart nog niet in het vergeetboek terecht gekomen. Op het moment waarop we dit artikeltje schrijven worden nog overal protestdemonstraties en betogingen georganiseerd tégen de onzalige rassenpolitiek van de Zuidafrikaanse regering, tengevolge waarvan op die zwarte maandag van 21 maart jl. méér dan *zestig* inheemsen door het optreden van de blanke politie werden gedood.

De rimpels in het gelaat der wereldopinie zijn in dit geval *niet* binnen drie dagen weer gladgestreken. De verontwaardiging blijkt diep te wortelen. En dat terecht. Wat zich in de Unie van Zuidafrika heeft afgespeeld is erg.

Een blanke minderheid (20% der bevolking) bruskeert met machtsmiddelen de gekleurde meerderheid. Een kind kan uitrekenen, dat het er dus voor die blanke meesters in de toekomst slecht uitziet. Wie wind zaait moet nu eenmaal storm oogsten.

Wanneer men daarbij bedenkt, dat Zuidafrika óók een stukje is van de reus die we heel romantisch „ontwakend Afrika" hebben genoemd, dan wordt het beangstigend duidelijk, dat deze apartheidspolitiek een (misschien wel verborgen, maar toch) altijd aanwezige oorlogsdreiging voor geheel Afrika en dus voor de gehele wereld betekent.

Da apartheidspolitiek is dom, omdat ze als een boemerang werkt. Ze is ook in hoge mate onverantwoord — om geen ander woord te gebruiken — omdat de wereldvrede er door bedreigd wordt.

We spreken dan nog niet eens over de flagrante verkrachting van de rechten van de mens, zoals die zijn vastgesteld in het Handvest van de Verenigde Naties, waarvan ook de Unie van Zuidafrika lid is....; een onrecht dat vooral voor de christenen die in deze apartheidspolitiek leiding geven zo beschamend is. Ook niet over het feit, dat sommige voorstanders van deze rassenpolitiek zich, ter rechtvaardiging, durven te beroepen op de bijbel....

We weten, dat het rassenvraagstuk vooral in de Unie van Zuidafrika een moeilijk probleem is. Beter: *is gewórden!* Wij blanken, vooral blanke christenen dragen grote schuld.

Zich van die schuld bewust te zijn en dus niet langer uit te gaan van een drogreden als de „noodzaak der zelfhandhaving" zou misschien alsnog het gezaaide te niet kunnen doen en de stórm voorkomen.

v. D.

In de rij voor Rijst

(Voor onze zondagsscholen)

In overleg met de U.Z.C. besloot de Landelijke Zondagsschool Centrale de zendinsaktie op onze zondagsscholen een zeer speciale doelstelling te geven: Zorg voor de (bij)voeding van de schoolkinderen in ons zendingsgebied. Volgens de berichten van ds van 't Wout is het zeer gewenst, dat al die kinderen een paar maal per week een kommetje rijst krijgen, om zich zelf daarvoor een stevig maal te bereiden. Verschillende van onze zondagsscholen zijn hiervoor al enthousiast begonnen en we wekken alle leiders en leidsters dringend op, hieraan van harte mee te doen. Weet U, wat nu zo fijn, heel fijn is?

We hadden dit ook doorgegeven aan de Nederlandse Zond. Vereniging en tot onze grote vreugde, besloot het bestuur van deze vereniging meteen al.... *duizend gulden* voor dit doel beschikbaar te stellen! Dat geeft onze zendelingen een stevige bodem in de rijstpot en daardoor kunnen ze nu meteen beginnen, geregeld rijst uit te delen.

Maar wij zullen allemaal moeten meehelpen, dat het kan doorgaan, zonder onderbreking. Zoals ook wij gewend zijn aan onze geregelde maaltijden.

Ds N. v. Beek verzamelt het rijstgeld nu nog in Delfzijl, zo meteen in Alkmaar.

L. Speelman-Kruit

LAATSTE ZENDINGSNIEUWS

Zr Fenny Vorsteveld, een onzer zendelingen in Kongo, is op thuisreis!
D.V. zal er op zondag 10 april des namiddags om half vijf in „SILO" te Utrecht, Heerenstraat een begroetingssamenkomst zijn.
We willen zuster Vorsteveld hartelijk verwelkomen!

Unie Jaarverslag over 1960

Om het maar dadelijk te zeggen: dit jaar zal in de rij der Unie-jaren geboekstaafd staan als „het jaar van de Herdenking". De Hemelvaartsdag was het kulminatiepunt van het jaar, toen 3000 Baptisten verenigd waren in de ruime R.A.I.-hallen in Amsterdam. Toen werd op waardige en warme wijze herdacht hoe het huidige over de gehele wereld verspreide baptisme zijn begin genomen had in deze stad, 350 jaren geleden, door de geloofsdoop van John Smyth en Thomas Helwys. Deze geloofsdaad om gehoorzaam in de weg van de navolging van Jezus Christus te staan overeenkomstig de basis in de Heilige Schrift gelegd tot openbaring van de gemeente van gelovigen, heeft des Heren zegen ontvangen door rijke vrucht in wijde verbreiding van dit bijbels getuigenis. Het was dan ook geen wonder, dat ook meerdere buitenlandse gasten aan deze herdenking deelnamen en dat onder hen in het bijzonder genoemd moet worden Dr Theodore F. Adams van Richmond USA, de president van de Baptisten Wereld Alliantie. Wij Nederlandse Baptisten hebben zijn aanwezigheid en zijn boodschap hogelijk gewaardeerd. Hoe ging door hem en door deze gehele Herdenkingsdag/Toogdag het licht van het klare getuigenis stralen om door vrije keuze en blijde gehoorzaamheid jegens de Christus en Zijn woord de weg des heils te bewandelen in de wereld van vandaag. Prominente vertegenwoordigers van Baptisten uit verschillende landen van Europa lieten zich zien en horen als Dr Ernest A. Payne, sekretaris van de Engelse Baptisten Unie; Dr George W. Sadler van Rüschlikon, de speciale vertegenwoordiger van de zuidelijke Baptisten in de USA; Dr Edwin A. Bell, de Europeese vertegenwoordiger van de Amerikaanse Baptisten Unie; Dr Josef Nordenhaug, president van het Bapt. Theologisch Seminarium in Rüschlikon; Prof. Dr Gunnar Westin van de Zweedse Baptisten; Dr Henry Cook, sekretaris van de Europeese Bapt. Federatie; Dr Herbert Stahl en Eberhard Schröder, de Duitse Baptisten vertegenwoordigend; Dr W. W. Bottoms, redacteur van „The Baptist Times".

De Oecumenische Raad van Kerken in Nederland sprak bij monde van Mr H. Mulderije haar deelname in deze historische gebeurtenis uit en Ds F. Kuiper liet dit geluid namens de Doopsgezinden horen. Hoe heeft naast al dit officiële de gemeenschap ons gebonden, het het spel „Marike 1959" ons geboeid, de zang der gezamenlijke zangkoren ons verheven, de muziek ons geraakt, de klaroenstoot van Ds F. E. Huizinga's boodschap ons gewekt! Deze Toogdag/Herdenkingsdag staat als een top in de dagen van het jaar, het stempelend tot het „jaar van de herdenking".

Daardoor droeg ook de Unie-vergadering, gehouden op de voorafgaande dagen, een bepaald cachet. De vele buitenlanders maakten door hun groeten en getuigenissen deze dagen tot een vergadering van breder blik en van bijzondere belevenis. Natuurlijk brachten de besprekingen op de vergadering van dit Uniefeest ook weer de gewone zorgen en speciale problemen aan het licht, maar eveneens de glans van het gelovig wagen en de blijdschap van de zegen: er werden niet minder dan vijf gemeenten in de Unie opgenomen en wel die te Amsterdam-W.N., Borne, Coevorden, Westerhaar en Zwijndrecht. Organisatorisch werd een stap verder gezet door regeling van de „schriftelijke" A.V. en van de buitengewone A.V., indien deze eens nodig zouden zijn. Drie jongen broeders werden aanvaard voor de opleiding tot voorganger: H. D. Dekker, de Haan en C. de Jong. Cand. A. H. Agtereek verkreeg de beroepbaarstelling voor Den Helder en cand. Th. van der Laan de algemene beroepbaarstelling. De erkenning als Unie-predikant viel de voorgangers Ds W. Harkema, Ds J. Ketelaar, Ds Ph. Lindeman Wzn en Ds G. van 't Wout ten deel. Deze A.V. kon niet anders dan zich weer over de voorgangerssalarissen uitspreken: die moesten wat omhoog en de stap werd gezet naar een minimum van *f* 5100,- (plus vrij wonen en 4% vakantietoeslag), terwijl een studie-commissie deze zaak nog eens voor de volgende A.V. zal bestuderen. Temidden van al deze overleggingen was de avondmaalsviering een hoogte-stonde van stille wijding!

Dit jaar is het gekomen tot vorming van een aktiveringskommissie bestaande uit een vertegenwoordiger van de Unie-Commissie, van elk der drie Permanente Commissies, van het Centrum en van de Unie-Bouw-Stichting. De bedoeling is om de gemeenten meer tot een direkte, dadelijke en duidelijke deelneming in het plaatselijk en gezamelijk werk te stimuleren, en de A.V. hechtte hieraan haar goedkeuring. De gemeenten mogen een brede voorlichting door deze aktiveringskommissie verwachten en zij zullen een veelvoudige zegen ervaren, als de leden tot de gehele inschakeling en toewijding van zichzelf overgaan. Uiteraard zal de uitwerking van een en ander pas in een volgend jaar kunnen blijken.

Hoe het jaar 1959 overigens ook nog is aangekondigd? Als het „jaar van de evangelisatie?" Dat nu is, wat het hart en het zijn van onze gemeenten raakt. Het evangelie uit te dragen, daartoe zijn we als gemeenten des heils geroepen. Daartoe zijn onze gemeenten opgewekt in dit jaar, in het bijzonder door de „E.C.U.-avonden", die in februari de noordelijke en in oktober de westelijke gemeenten de warmte wilden laten gevoelen van de liefde tot de arbeid in 's Meesters dienst en de drang om zich hieraan kwijt te worden. De evangelisatie begint bij het toegewijde leven! De vrucht van het leggen van dit accent is niet direct zichtbaar maar ze kiemt door het werk des Geestes, naar wij vertrouwen en bidden. Het is verblijdend, dat zich in dit jaar weer nieuwe namen van dorpen aandienden, waar de boodschap van verlossing door rijke genade verkondigd wordt, zoals wij dat begeren en bedoelen. We noemen hier de namen Zuidlaren en Olst. Het is verkwikkend, dat groepen, waar reeds geregeld gewerkt werd, zich in dit jaar constitueerden tot geördende gemeenten. Zo werd op 4 januari de Baptisten Gemeente te Zwijndrecht geinstitueerd, op 18 januari die te Amsterdam-W.N., op 21 juni die te Veendam en op 18 oktober die te Kampen. Evenzeer is het verheugend, dat een gemeente van oudere datum— de gemeente te Almelo II — besloot om in de coöperatie van onze gezamenlijke arbeid te treden door opneming in de Unie te verzoeken. ;de bespreking met de leidende broeders aldaar alsook met die van de reeds geünieërde gemeente toonde 'n wederzijds verstaan. Ook strekt het ons tot voldoening, dat het tot een vereffening der verhouding met de Gemeente van Gedoopte Christenen te Hengelo gekomen is door oplossing van de geschilpunten. Des Heren werk moet voortgang hebben, het heeft haast!

Verschillende gemeenten hebben dit jaar een eigen gebouw en gemeentecentrum gekregen door bemiddeling van de U.B.S., zoals u uit het jaarverslag van deze stichting kunt lezen. Hier moet dan nog genoemd worden, dat Muntendam haar vernieuwd kerkgebouw op 10 september in gebruik kon nemen.

De zendingszaak en -taak is dit jaar onze gemeenten na aan het hart gelegd door uitzendingsdiensten telkens van een echtpaar. Op 28 april werd het eerste zendingsechtpaar, Ds en mevr. G. v. 't Wout, gewijd tot de zendingsdienst, en wel te Coevorden, waar Ds H. v. d. Werf voorging. Op 30 augustus had in Vrieschelo de wijding van het zendingsechtpaar br en zr S. Edens plaats, waar Ds H. J. Stukker voorging. Dat is een gewijde gebeurtenis met vele konzekwenties. Maar het heil moet worden gebracht.

Onze radio-commissie heeft haar taak vervuld zó, dat ieder het kon horen en zien. De lectuur-commissie is helaas overleden; het gebrek aan belangstelling onzer gemeenten tot afname en het verspreiden van lectuur deed de U.C. besluiten deze commissie op te heffen. De zangbundelcommissie heeft een nieuwe druk van Lofzangen en Gebeden" doen verschijnen en méér gemeenten zingen nu uit onze eigen bundel. Het pensioenfondsbestuur deed getrouw zijn werk en plaatste ons voor herziening der bepalingen, die het kenmerk van vooruitgang draagt. „Tabitha", met zijn bestuur en staf van dienende zusters staat vast als een getuigenis van barmhartigheid; wel kampte het met personeelsgebrek en kwam er wijziging in de leiding van het huis. Zr Ali Daniëls verdient ook hier ons aller dank te horen voor haar zorgvuldige behartiging van haar zware taak. En als méér meisjes zich gingen geven voor de taak door „Tabitha' 'verzorgd, dan zou het „Tabitha"-werk nog tot betere ontplooiing kunnen komen! Het Centrum heeft allerlei conferentie-gangers en kampeerders geherbergd en behartigt een uitnemende dienst aan ons werk, waarvan de roep naar vele richtingen en vér klinkt.

Van „Zusterhulp", de organisatie onzer Bapt. vrouwen, beleven we niets dan goeds. Voor dit goed, door de vrouwen aan onze gemeenten en ons gemeenschappelijk werk gedaan zeggen we gaarne hartelijk dank! Van gelijke waarde is de dank jegens de N.B.J.B., de organisatie onzer jongeren. Zij doet dapper mee in het samenspel en vindt het wel jammer, dat niet alles zó snel en goed voor elkaar komt, als ze wel wenst. Maar het samenspel vraagt ook begrip voor tempo en tijd!

Onze relatie tot de Oecumenische Raad van kerken, waarvan de Unie lid is, is die van welwillendheid en voorzichtigheid. Zó valt wel het resultaat te karakteriseren van een nadere bezinning op onze verhouding tot de oecumene nú. We moeten naar practische oplossingen streven: verantwoordelijkheid dragen mogelijk en die weigeren, waar dat niet mogelijk is. Zo onttrekken we ons niet en doen we ons geen geweld aan.

Betreffende facetten van oecumenisch werk valt te zeggen, dat de Commissie voor Geloof en Kerkorde dit jaar niet van zich heeft laten horen. In de stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen nemen we haar ons vermogen deel, o.a. door te participeren in een oecumenisch vormingscentrum in Kenya voor twee jaar. Via het Contact in Overheidszaken (C.I.O.) is een oproep tot gebed en bezinning mee door de Unie-commissie uitgegaan in verband met de conferentie van regeringsleiders in de mei-maand in Genève. Door middel van C.I.O. is de nieuwe mogelijkheid ontstaan tot geestelijke verzorging op passagiersschepen van de Holland-Amerika-lijn, waaraan Ds E. J. Huizing deel heeft kunnen nemen. De geestelijke verzorging van militairen wordt van onze zijde behartigd door Ds H. D. Hooghwinkel, nu in Schaarsbergen, en door Ds H. Jut in Den Haag, die dit jaar voortzetting van het legerpredikantschap koos, zulks in overleg met de gemeente en met medewerking van de Unie-Commissie. Van de verschillende gelegenheden, waar de Unie-Commissie is vertegenwoordigd geweest, noemen we hier het 50-jarig jubileum van 't Chr. Nat. Vakverbond op 2 juli, het 40-jarig jubileum van „Het Zoeklicht" op 15 juli en het 25-jarig jubileum van de N.C.R.V. op 20 november.

De verbinding met de Eur. Bapt. Federatie is versterkt: Ds H. v. d. Werf vertegenwoordigt de Unie daar, maar daarnaast is Ds Huizinga als lid van het Executieve Comité van de B.W.A. ook als zodanig lid van het uitvoerend comité van de E.B.F. en daarvan zelfs voorzitter. Het was een genoegen aan de vergadering van dit college in september gastvrijheid

aan te bieden op „De Vinkenhof". Tevens maakten deze Europese leiders kennis met ons seminarium door bijwoning van de opening van het tweede cursusjaar met 11 studenten Dat zal hen verheugd hebben evenals ons, lettend op de vele vakante gemeenten, die uitzien naar een voorganger.
Wat onze gemeenten aangaat, valt de bijzonderheid te vermelden, dat Deventer op 14 oktober haar 75-jarig jubileum vierde. Wat onze voorgangers aangaat moeten we het volgende releveren. „De Christen" van 9 januari bracht Het-bericht, dat Ds W. M. H. v. d. Craats op herhaaldelijk en dringend medisch advies zijn ambt als voorganger in de gemeente te Steenwijk heeft neergelegd. Ds W. Veenstra nam op 15 maart afscheid van het zuidelijke Treebeek en deed intrede op 22 maart in het noordelijke Musselkanaal, bevestigd zijnde door Ds J. W. Weenink. Ds G. Bouritius te Zwolle ging per 1 mei met emeritaat. Candidaat A. H. Agtereek deed op 14 juni zijn intrede in Den Helder na bevestigd te zijn door Ds J. Broertjes. Op 21 juni begroette Coevorden candidaat Th. van der Laan als haar voorganger, bevestigd door Ds W. Veenstra. Ds J. van Dam bevestigde op 6 september Ds D. Boschma als voorganger van Treebeek. Op 13 september nam Ds H. Th. Plevier afscheid van Zandbulten en hield op 11 oktober zijn intrede te Nw. Pekela na bevestigd te zijn door Ds T. Jansma. Ook op 11 oktober nam Ds Ph. Lindeman afscheid van Sneek, die op 18 oktober in Groningen-Noord verwelkomd werd, na bevestiging door Ds G. Vegter. Eveneens op 11 oktober nam Ds C. v. Wier afscheid van Leeuwarden, terwijl hij op 25 oktober door Ds H. J. Stukker bevestigd werd te Nieuw-Weerdinge.
In dit verband herdenken we twee broeders, die aan ons ontvielen en in hun leven onze arbeid diensten hebben bewezen. Op 30 augustus overleed br Joeke van der Mei te Groningen, die voorheen onze gemeenschap diende als lid van het bestuur van de U.B.S. En op 22 november overleed Br P. de Boer, die als lid en voorzitter van het bestuur van het Pensioenfonds als ook als lid van de Financiële Commissie ons werk heeft gediend.
Nog één bijzonderheid willen we vermelden. Dit jaar werd, naar we menen voor het eerst in de geschiedenis der Unie, niet een voorganger gekozen tot voorzitter van de Unie-Commissie, nl. br E. de Haan. Wie het ziet zegt, dat de grijsheid wijsheid met zich meebrengt, als ook vlotheid en vaart! De Unie-Commissie onderging nogal wijziging in de samenstelling van personen, door de verkiezing van twee nieuwe leden door de A.V. en van nieuwe vertegenwoordigers door de P.C.'s. De feitelijke samenstelling valt te lezen in de statistiek per 1 januari 1960.
De Unie-Commissie heeft vele zaken coördinerend en animerend behartigd, problemen aangaande personen en gemeenten gewikt en gewogen, de lijnen van de arbeid geschouwd en getoetst, alles in de sfeer van broederlijk beraad en ziende op het welzijn van de arbeid in de onderlinge afstemming en in de stimulerende stuwing. Voor de tijd en zorg, die zij aan de gemeenschappelijke zaak der gemeenten, dat is aan 's Heren zaak, besteedt, verdient ze onze hartelijke dank. Behoeft ze onze welwillende gedachten en onze echte voorbede! We zien daarbij op tot Hem, die ons allen roept. Die ons gebruikt en ons getrouw maakt. Ziende op Hem treden we het nieuwe jaar in: wagend wel met wond're wil het werk des Heren te volbrengen!

Voor de Unie-Commissie
de Unie-secretaris
T. Jansma

UIT ONS UNIEBUREAU

In de Zuid-West-hoek van Nederland, in Zeeland, ontstaan contacten.

Voor de broeders en zusters, die zich daar vestigen, en voor de schippers, die daar zouden komen, is het dan ook goed, dat zij hier op deze contact-adressen opmerkzaam worden gemaakt. Het zijn:

B. P. Hageman, Hendrik Vroomlaan 68, VLISSINGEN. En *P. C. Ambachtsheer, M. D. de Grootstraat 56, GOES.*

We denken verder niet in het minst aan de broeders soldaten, die in het garnizoen te Vlissingen gelegerd worden, en aan hen, die bij de marine dienen. Als deze zich wenden tot vermelde adressen, zal er zeker een prettig en gezegend contact ontstaan!

Verder zou ik willen verzoeken de volgende verbeteringen in uw statistiek-exemplaar aan te wilen brengen. Bij Amelo I (no. 3) moet de 7 verplaatst worden naar de kolom Totaal. Bij Zwolle (no. 64) moet de 6 verplaatst worden naar de kolom „zich onttrokken". Door dit laatste wordt het totaal van deze kolom 140 en dat van de kolom „uitgesloten" 36. Bij Daarlerveen (no. 12) ontbreekt de 1 in de kolom „zuiver" onder Toename. Het telefoonnummer van Ds J. Bosma is 08300-21537. Ds J. Bouritius, 2e Exloërmond woont: Zuiderdiep 84. De sekretaris van Utrecht woont: Gelddijk 8, Culemborg. Het gironummer van de penningmeester van de L.Z.C. is 967852.

T. Jansma

Abonnees

Vandaag — de dag van verschijning van dit nummer — is het 1 april en daarmee begint het 2de kwartaal. Wie het abonnementsgeld over het 2de kwartaal nog niet voldaan heeft, kan dat nog doen door *uiterlijk maandag 4 april f* 2,25 te storten op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem. Ook kan men de resterende 3 kwartalen ineens betalen door *f* 6,75 te gireren. U bespaart door tijdige overmaking uzelf de incassokosten en het Unie-bureau veel werk. Hartelijk dank voor uw medewerking!

De adm., Arnhem.

BEROEPINGSWERK

Het *sekretariaat* van de gemeente te Groningen-Noord wordt thans gevoerd door br M. Schut, Radijsstraat 62a, Groningen.

Het sekretariaat van de gemeente te Amsterdam-Centrum berust thans bij br R. Miedema, Witte Klok 7 II, Amsterdam-W III.
Wilt U deze mutaties aanbrengen op Uw lijst van adressen? Dit voorkomt vertraging bij de verzending van Uw brieven aan deze gemeenten.

HEMELVAARTSDAG NAAR EMMEN!

Dáár zullen ze elkaar dus ontmoeten: Jan Hendriksen uit Hoensbroek, Anna van Zuilen uit Spijkenisse, Peter Salomons uit Den Helder, Greta Diederiks uit Lonneker, Harm Weber uit Rijswijk, Tjalling Braamsma uit Franeker, Jantien Vroom uit Slochteren, en al die honderden uit 't Zuiden, Westen, Oosten en Noorden, hoe ze ook maar mogen heten!
De landelijke Toogdag brengt ze allen bijeen in het nieuwe hart van Drente: Emmen! De aula van het Gemeentelijk Lyceum zal ze bevatten en bij mooi weer het Openlucht Theater, er naast gelegen. Op de wandelpaden en onder bomen van de omringende bossen zullen ze keuvelen en picnicken.
Hebben de zangkoren, de clubs, de groepen en de gemeenten de autobussen al gehuurd? Het wordt een pracht uitgaansdag: samen toeren, samen zingen, samen uit; en dan: samen in Emmen in de stroom der honderden het familiefeest beleven. Dit feest begint om 10 uur en eindigt niet later dan 4 uur. Op de heen- en terugreis dus nog een mooie gelegenheid om ergens rustig te genieten.
De kosten van het bijwonen van die Toogdag? Er wordt een entrée betaald van slechts f 1,- per persoon (voor kinderen beneden 13 jaar is het 50 cent). Dit geldt voor alle bezoekers en medewerkers. Gedurende de Toogdag wordt er dan ook géén collecte gehouden.
Dus: óp naar Emmen! Naar onze landelijke Toogdag!

Voor de Unie-Commissie
T. Jansma

P.S. Op de dagen ervoor, beginnende op dinsdag om kwart voor twee, is dan de Unie-vergadering in Emmen. De kosten van deelneming en van logies zullen hier door het Emmer comité van voorbereiding gepubliceerd worden.

Van de leestafel

JEZUS BOEIDE MIJ
H. J. Hegger e.a.; uitgave N.V. J. Haan, Groningen; geb. f 6,90, 212 blz.

Dit werkje bevat getuigenissen van ex-roomskatholieken, voormalige „geestelijken" zowel als „leken". De redakteur van het boek schreef er een inleiding en enkele beschouwingen bij. Te zeggen, dat het interessant is om te lezen, is verkeerd uitgedrukt. Toch boeien deze getuigenissen in het algemeen. Sommige ervan zijn wel wat erg aan de oppervlakte gebleven. Het boek is bedoeld als een tegenhanger van een uitgave van Una Sancta: „De kerk, die mij boeide"; een uitgave waarin ex-protestanten, althans niet-roomskatholieken, getuigen van hun overgang naar de kerk van Rome. Nu staan Rome en Reformatie dan met een gelijk spel: zij gebundelde getuigenissen?, wij ook!
En daarmee is de verschijning van dit bundeltje terecht gekomen in een sfeer waarvan wij ons afvragen of het zó nu wel moet. We zijn niet zo erg ingenomen met de methoden van Una Sancta advertentiecampagnes in de stijl van: *Academicus ging over naar de katholieke kerk*. Dit boek van ds Hegger verleent, althans naar onze smaak, door zijn verschijnen sanktie aan deze reclame-achtige manier van „zieltjeswinnen".

v. D.

VOORSORTEREN
M. L. W. Schoch; uitgave W. ten Have N.V. Amsterdam 1959; Carillon-reeks no. 1; prijs f 1,75.

De bekende jeugdpredikant heeft verschillende, per radio uitgezonden, toespraken gehouden, die zich richten tot de jeugd van middelbare scholen. De aanpak is nieuw en origineel. Natuurlijk is er een groot verschil tussen het horen en lezen, maar wie begint te lezen, wordt geboeid en kan niet ophouden.
De eerste toespraak: „Hoe ver mag je gaan?", behandelt op eerlijke wijze sexuele problemen en is vooral voor de jeugd van grote waarde. Door alles heen klinkt een positief evangelie. De andere toespraken — van gedichten en klankbeelden wordt ruim gebruik gemaakt — zijn evenzeer het lezen waard. Enige titels: „De dood gaat door", „straf, vergeving, boete", „de vijfde kolonne", enz.
Wij bevelen deze lectuur jeugd en ouderen hartelijk aan.

v. D.

Wedstrijd voor dichters en zangers

„HYMNIADE": ACTIE VOOR GEESTELIJK LIED

Om te komen tot nieuwe — moderne — geestelijke liederen, geschikt voor samen- of solozang, heeft de Rotterdamse stichting Welkomwerk, waarvan de gereformeerde predikant ds J. Heule leider is, een drievoudige wedstrijd uitgeschreven onder de naam „Hymniade". Gezocht wordt naar nieuwe teksten, melodieën en zangers.
Als eis wordt gesteld, dat de liederen eenvoudig en gemakkelijk te zingen zijn, in overeenstemming met de geest van onze tijd zijn en met het karakter van het Evangelie.
Er zijn twee jury's gevormd. In de eerste hebben de dirigenten Mees van Huis en H. de Wolf en de organist C. Bons zitting. Zij zullen de muzikale kwaliteit van de inzendingen beoordelen. De tweede jury zal oordelen over de dichterlijke kwaliteiten van de tekst. Hierin hebben de predikanten ds Barthold van Ginkel, ds Okke Jager, de literator C. Rijnsdorp en de heer Jan J. van Capelleveen zitting.
Op een openbare samenkomst op 6 oktober in de grote schouwburg te Rotterdam-Zuid zullen de beide jury's samen de drie beste zangers van het hedendaagse geestelijke lied aanwijzen. Verdere inlichtingen verstrekt het Welkom-Centrum, Hillevliet 3, Rotterdam.

BEROEPINGSWERK

Ds Ph. Lindeman te Staveren heeft het beroep van de gemeente te Veendam *aangenomen.*

ADVERTENTIES

In volle overgave in Jezus ontslapen onze lieve Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

G. WILLEMS-DE HAAN

weduwe van H. D. Willems, in de ouderdom van 60 jaar.

1 Thess. 4 : 13-18.

Zij is verlost, God heeft haar wél gedaan!

H. Aartsma-Willems
A. K. Aartsma
R. Niezing-Willems
P. Niezing
B. D. Willems en verl.

Assen, 28 maart 1960

De begrafenis zal plaats hebben a.s. vrijdag om 11.20 uur te Assen. Vertrek 11 uur vanaf „De Kern", Oranjestraat 6.

Onze zuster

GEESSIEN WILLEMS-DE HAAN

is 28 maart 1960 in de leeftijd van 60 jaar tot Heerlijkheid bevorderd.
God heeft haar thuis gehaald.
Baptisten gemeente Winschoten

Op 22 maart werd door de Here thuis gehaald onze broeder

JAN DE JONG

in de leeftijd van 81 jaar.

Zalig de doden, die in de Here sterven.
Baptisten gemeente Eindhoven

Vrijdag 8 april 1960 Jaargang 77 Nr. 3517

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

In het aangezicht van de dood

Er werden ook nog twee misdadigers weggeleid om met Hem te worden terechtgesteld. Lucas 23 : 32

Het Evangelie is de vervulling van het profetisch woord. Telkens onderbreken de evangelisten hun relaas om er bij te voegen, dat hier de Schrift vervuld werd. Soms zeggen ze het niet met zoveel woorden maar laten uit de keuze van hun woorden duidelijk blijken, dat zij denken aan een woord van een getuige van het Oude Verbond, die over de grens de omtrekken van het Nieuwe Verbond ontwaarde en er van getuigde.

Zo'n vervulling van het profetische woord is Jezus' kruisiging temidden van twee misdadigers. Zei niet Jesaja 53 dat hij onder de overtreders werd geteld? Hier gebeurt het.

De vervulling van de Schrift is tegelijk de prediking van 't Evangelie. Het is niet een interessante bizonderheid, dat er een woord uit het Oude Testament in vervulling gaat, maar het getuigt van Gods doorgaande plan met de wereld. De vervulling van de Schrift betuigt, dat er een Blijde Boodschap te verkondigen is. Ook het Schriftwoord van hem, die tot de overtreders werd geteld. Want daardoor is er voor de overtreders ontkoming.

Het zijn moordenaars, die met Jezus worden gekruisigd. Ze hebben de onherroepelijke schuld op zich geladen. Wat zij deden is nooit meer te herstellen. Heel veel menselijke misslagen kunnen tot op zekere hoogte nog worden hersteld; ze zijn niet volkomen onherroepelijk en lijken daardoor minder ernstig voor God en de mensen. Dat is weinig meer dan een slap uitvluchtje, bedacht door mensen, die voor hun daden niet staan. Maar in de situatie bij het kruis, gaat het, opdat niemand het misversta, om mensen, die onherroepelijk hebben gezondigd voor God en de mensen. Voor hen is er het Evangelie van Jezus Christus, die tot de overtreders werd gerekend en daardoor de overtreders vrijspraak en vergeving bood. In het aangezicht van de dood...

Tweeërlei reactie

Jezus wekt altijd reactie bij de mensen. Er is blijkbaar iets aan Hem, dat het de mensen onmogelijk maakt om aan Hem stilzwijgend voorbij te gaan. Dat blijkt tot aan het kruis het geval te zijn. Zijn twee mede-kruiselingen kunnen zijn aanwezigheid niet zomaar laten voor wat zij is maar voelen zich er door aangepakt en aangesproken. Hun reactie is tweeërlei.

De eerste denkt terug aan wat hij over z'n lotgenoot heeft gehoord. Als dat waar is, dan is het onbegrijpelijk, dat deze man gekruisigd wordt en dat zomaar met zich laat doen. Iemand, die zieken genezen heeft en zelfs doden heeft opgewekt, behoeft toch zeker niet deze smadelijke dood als iets onvermijdelijks te laten komen.

Als hij dan toch werkelijk iets te betekenen heeft, waarom maakt hij er dan geen geweldige show van en bevrijdt zichzelf en z'n twee lotgenoten van de kruisdood? En hij kan het niet laten om het ook tot hem te zeggen: „Indien gij de Christus zijt, redt uzelf en ons"!

Een woord, even voor de hand liggend als verschrikkelijk. Voor de hand liggend, want ze verkeerden immers allen in levensgevaar. Maar verschrikkelijk, want het verraadt een toegesloten ziel zonder God. Deze man leeft in het platte vlak zonder God, zonder het oordeel en daarom zonder de liefde. Zo hangt hij in het aangezicht van de dood, het gericht tegemoet. Geen berouw, geen verbreking, geen vergeving. Alleen de verharding: toe dan, kerel, als je werkelijk de Christus bent, doe dan eens iets en help ons met elkaar.

Het geheim van de vergeving

De ander begrijpt er meer van. Hij kent God en kent zichzelf. Hij weet van de gerechtigheid, die hij geschonden heeft en waarom hij niet sterven moet. Hij weet iets van een „verdiende straf". Zijn ziel leeft niet in het toegesloten vlak zonder God, maar hij weet dat de hemel voor hem open is ten oordeel.

Maar hij begrijpt nog iets. Evenals z'n makker zal hij weten wie Jezus is en ook hij ziet er in zekere zin de laatste kans in voor zichzelf. Maar op een heel andere manier. Hij heeft niets meer te willen of te vragen. Hij kan alleen nog smeken. Op genade of ongenade. En hij doet het: Jezus, gedenk mijner wanneer gij in uw Koninkrijk komt. Zijn gebed blijkt op genade te zijn: hem wordt het eeuwige leven toegezegd.

Dit is geen modelbekering, zoals die onder ons gebruikelijk en graag gezien is. Ik maak mij sterk, dat onze baptisten-dogmatiek er wel het een en ander op aan te merken zou hebben: veel te vlot en te vlug; geen enkele garantie, dat 't echt is; misschien wel ingegeven door pure angst voor dood en oordeel, enzovoort. Reden te over om er een beetje huiverig tegen-

IN DIT NUMMER:

drie gemeenteberichten (pag. 7); de AGENDA van de UNIE-VERGADERING (pag. 2); de verantwoording over maart uit het Unie-bureau (pag. 6); de oorlogsherdenking nader bezien (pag. 5); enkele mededelingen over paaskonferenties (pag. 8).

over te staan. Maar Jezus is het blijkbaar voldoende.
In het aangezicht van de dood krijgt alles z'n juiste afmetingen. Daar verzwakken bekeringstheorieën en wordt de genade groter en groter tot zij alles overtreft en beheerst. In koninklijke volmacht zegt de stervende Heer deze zondaar het Godsrijk toe. En leert ons ten overvloede:

Niet uw tranen, gebeden, bekering, berouw maar zijn bloed bracht de verzoening voor u. J. R.

AGENDA van de 80 ste Algemene Vergadering

der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland op dinsdag 24 en woensdag 25 mei 1960 in „Ichthus", Christelijk Cultureel Centrum, Walstraat 21, EMMEN.

De Algemene Vergadering begint op dinsdagmiddag om 13.45 uur en wordt op woensdagmorgen om 9.30 uur voortgezet. De afgevaardigden hebben op dinsdag om 12.45 uur gelegenheid tot het tekenen van de presentielijst, het inleveren van de stembiljetten en het verrekenen van de reiskosten (*f* 12,— heen en terug per afgevaardigde).

Op dinsdagavond om 20 uur vindt de begroetingssamenkomst plaats en op woensdagavond om 20 uur wordt het avondmaal gevierd.

Op donderdag (Hemelvaartsdag) wordt de landelijke Toogdag gehouden in de Aula van het Gemeentelijk Lyceum, bij goed weer in het Openluchttheater.

1. OPENING (dinsdagmiddag om 13.45 uur).
2. MEDEDELINGEN.
3. OPNEMING VAN DE PRESENTIELIJST.
4. VERKIEZING VAN VOORZITTER DER A.V.
   Kandidaat: E. de Haan, Beerta.
5. VOORSTELLEN VAN DE UNIE-COMMISSIE:

a. Opneming van de gemeente te Almelo II in de Unie, op voorwaarde dat de statuten akkoord bevonden worden.
b. Opneming van de gemeente te Kampen in de Unie. De statuten zijn akkoord bevonden.
c. Opneming van de gemeente te Scheveningen in de Unie. De statuten zijn akkoord bevonden.
d. Opneming van de gemeente te Veendam in de Unie. De statuten zijn akkoord bevonden.
e. Opneming van de gemeente te IJmuiden in de Unie, op voorwaarde dat de statuten akkoord bevonden worden.

6. JAARVERSLAG VAN DE UNIE-SECRETARIS over 1959.
7. UNIE-FINANCIEN: jaarverslag, balans en resultatenrekening.
8. VERKIEZING VAN EEN LID VAN DE UNIE-COMMISSIE.
   Aftredend en herkiesbaar: Ds G. W. Tijman.
   Kandidaat: dezelfde.
9. RAPPORT Studie-Commissie inzake voorgangerssalarissen.
10. EVANGELISATIE-COMMISSIE DER UNIE (E.C.U.).

a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financiën.
c. Verkiezing van één lid van de E.C.U. Aftredend en herkiesbaar: Ds W. Harkema. Kandidaat: dezelfde.
d. Plannen en begroting 1960.

11. COMMISSIE VOOR DE OPLEIDING (C.v.d.O.).

a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financiën.
c. Verkiezing van twee leden van de C.v.d.O., daar Ds D. Slort zich niet herkiesbaar stelt wegens zijn docentschap aan het seminarium en Ds G. Vegter het lidmaatschap beëindigt wegens zijn benoeming tot docent aan het seminarium. Kandidaten: Ds M. G. Boeschoten, Ds J. Broertjes, Ds J. van Dam, Ds J. de Jong, Ds H. Ploeger.
d. Voorstellen van de C.v.d.O.:
1. Ds J. J. Kiwiet op verzoek van Utrecht te erkennen als Unievoorganger.
2. Ds N. Bandstra op verzoek van Haulerwijk te erkennen als Unievoorganger.
3. Ds D. Bosma op verzoek van Treebeek plaatselijk beroepbaar te stellen voor de gemeente te Treebeek.
4. Ds A. Visscher op verzoek van Almelo II plaatselijk beroepbaar te stellen voor de gemeente te Almelo II, zodra deze gemeente Uniegemeente geworden is.
5. Ds J. Segaar van Winschoten op verzoek van de gemeente te Winschoten algemene beroepbaarstelling te verlenen.
6. De brs J. van der Veen van Leeuwarden, P. van der Werf van Sneek en K. Korporaal van Den Haag beroepbaar te stellen.
7. De A.V. aanvaarde de brs H. Bijleveld, Chr. Eijer, J. v. d. Geer, A. Kik, L. Nieman, O. Oldemburg, G. Pflaum, A. Schlüter en D. Voordewind als Uniestudenten, na ten aanzien van br H. Bijleveld en br J. v. d. Geer ontheffing te hebben verleend van de regel, dat men voor aanvaarding minstens twee jaar lid moet zijn geweest van een Uniegemeente.
8. De beroepbaarstelling als voorganger niet meer te doen plaats hebben door de A.V. maar door de U.C. en dienovereenkomstig in de desbetreffende leden van de artikelen 2 en 3 van het Reglement op Ambten en Diensten „Alg. Verg." te wijzigen in „Unie-Commissie" en aan art. 2a de volgende zin toe te voegen: De C.v.d.O. geeft van het voornemen tot beroepbaarstelling kennis aan de gemeenten, die binnen een maand nadien opmerkingen, bezwaren of aanbevelingen inzenden aan de C.v.d.O., die deze in haar rapport en voorstel aan de U.C. verwerkt.
9. Mede op verzoek van de brs J. Reiling en J. J. Kiwiet, resp. rector en conrector van ons seminarium, en als zodanig door de A.V. in 1957 benoemd, stelt de C.v.d.O. voor, dat deze brs krachtens hun benoeming door de A.V. tot rector en conrector adviseurs van de C.v.d.O. zullen zijn inzake seminariumaangelegenheden.
Toelichting: Dit betekent loslating van de destijds in het benoemingsvoorstel mee opgenomen zinsnede, dat rector en conrector krachtens hun benoeming deel uitmaken van **de C.v.d.O. met adviserende stem.**
Prae-advies van de U.C.: de U.C. is er niet tegen.
e. Voorstel van UTRECHT betreffende het Reglement op Ambten en Diensten:
1. Aan art. 2 een nieuw onderdeel toevoegen („e"):
Geen beroepbaarstelling in enigerlei zin wordt in overweging genomen van hen, die reeds van te voren door een Gemeente zijn beroepen, of een bepaalde afspraak tot aanvaarding van een eventueel beroep met een gemeente hebben gemaakt, uitgezonderd gevallen, genoemd in art. 3a.
Toelichting: Beroepbaarstelling is in zulke gevallen overbodig.
2. Art. 3d en e laten vervallen.
Toelichting: Beroepbaarstelling is de daad van één keer en kan slechts worden ingetrokken, indien er geen beroep is uitgebracht.
Prae-advies van de U.C.: gehoord het prae-advies van de C.v.d.O. meent de U.C. dat plaatselijke beroepbaarstelling mogelijk moet blijven en mitsdien is ze tegen sub 2 en heeft ze geen behoefte aan het voorgestelde in sub 1.
f. Begroting 1960 betreffende C.v.d.O. en seminarium.

12. UNIE-ZENDINGS-COMMISSIE (U.Z.C.).

a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financiën.
c. Verkiezing van één lid van de U.Z.C. Aftredend en herkiesbaar: Ds H. Sikkema. Kandidaat: dezelfde.
d. Voorstel van DEN HELDER:
De gemeente te Den Helder verzoekt de A.V. aan de U.C. op te dragen in overleg te treden met de U.B.S. en U.Z.C. om door middel van hypotheek etc. kapitaal aan te trekken voor snelle kerkbouw in ons zendingsterrein „Irema" en het benodigde kapitaal ter beschikking te stellen van Ds van 't Wout en het kapitaal van de geunieerde gemeenten terug te vorderen over een tijdperk van 10 jaren.
Toelichting: Nu Irema is aanvaard als het Ned. Bapt. zendingsterrein zal een ieder zich zeer zeker bewust geweest zijn, dat naast deze geestelijke arbeid de consequenties zich voordoen, welke verbonden zijn aan bouwkosten, o.a. van een eenvoudige vergaderruimte, polikliniek alsmede leslokaliteiten en niet te vergeten een eenvoudige en sobere woonruimte voor ons zendingsteam. Deze arbeid moet als primair gezien

worden en mag niet stagneren door een te geringe offervaardigheid bij onze gemeenten, welke misschien haar oorzaak kan vinden in een te geringe voorlichting. Bij het overmaken van een bedrag van *f* 100.000,— zou dit over een tijdperk van 10 jaren aan de U.B.S. kunnen terugvloeien door van de geunieerde gemeenten een jaarbedrag van *f* 3,— per lid te berekenen. Dit bedrag berekend tegen 5% en gerekend naar een ledenaantal van 5000. De gemeenten zouden dit geld van hun leden kunnen innen middels een z.g. contributie van *f* 0,06 per week oftewel *f* 0,25 per maand.

Voorts waren de geunieerde gemeenten met klem aan te bevelen om elke 2de zondag van de maand een extra collecte ten behoeve van de zending te houden. In de gemeente te Den Helder heeft dit tot bijzondere resultaten geleid en heeft een ontwakend zendingsbewustzijn tengevolge gehad, hetgeen mag blijken uit de opbrengst over het afgelopen jaar, t.w. *f* 775,80 gerekend op een ledenaantal van 72. Het zou een bijzondere nationale Bapt. zendingszondag kunnen worden als alle gemeenten de 2de zondag van de maand daartoe wilden bestemmen.

Prae-advies van de U.C.: Gehoord de prae-adviezen van de U.B.S. en U.Z.C. is de U.C. van mening, dat we deze weg niet op moeten. Zij acht het noodzakelijk dat de zendelingen en de onkosten die hun werk op het veld meebrengt door, de Uniegemeenschap financiëel gedragen worden, maar dat men verder de inlander voor zijn eigen verantwoordelijkheid moet plaatsen. Zij acht het niet verantwoord om hiertoe geld aan te trekken via hypotheek of andere leningen, aangezien dit consequenties meebrengt, die de U.C. onmogelijk kan overzien.

e. Plannen en begroting 1960.

13. Weekblad DE CHRISTEN.

a. Jaarverslag van de Commissie van Redactie.

b. Financiën.

c. Verkiezing van vijf leden van de redactie. Aftredend en herkiesbaar: Ds J. van Dam, Ds J. Louw, Ds J. Reiling, Ds D. Slort, Ds H. v. d. Werf. Kandidaten: dezelfden.

d. Voorstel van de U.C.:

De A.V. verstrekke aan de redactiecommissie van ons weekblad mandaat om in overleg met de U.C. een andere dan de thans gevoerde naam voor ons weekblad te zoeken, daarbij rekening houdend met de resultaten van de in ons blad gehouden lezers-enquête.

Toelichting: als werkwijze hierbij is gedacht, dat de redactiecommissie passende namen zoekt en deze ter beslissing aan de U.C. voorlegt.

e. Begroting 1960.

14. Maandblad DE ZAAIER.

a. Jaarverslag van de Commissie van Redactie.

b. Financiën.

c. Verkiezing van één lid van de redactie. Aftredend en niet herkiesbaar Ds S. Zijlstra. Kandidaten: Ds F. E. Huizinga, Ds C. Mostert, Ds H. Th. Plevier.

d. Begroting 1960.

15. STICHTINGEN.

Jaarverslagen en Financiën van:

a. Unie-Bouw-Stichting.

b. Pensioenfonds.

c. Tabitha.

d. Ned. Bapt. Centrum.

16. Verslagen van ZANGBUNDELCOMMISSIE en LECTUURFONDS

17. VASTSTELLING van de UNIEBEGROTING 1960.

18. RONDVRAAG.

19. VOORLEZING VAN DE NOTULEN.

20. SLUITING.

BROKSTUKKEN

Een dominee die zich verschuilt achter de naam M. E. Voilà, en die op ons de indruk maakt Frans te kennen en van gereformeerde huize te zijn, vertelt in „Peper en Zout" over twee kerkelijke vergaderingen op een dorp gehouden. De eerste was een zgn. „brede" kerkeraadsvergadering, de tweede een „smalle" idem.

Op de „brede" waren ook de diakenen aanwezig, op de „smalle" niet.

Welnu, de eerste vergadering kenmerkte zich door uiterst brede besprekingen. Nadat in het begin de notulen bijna goedgekeurd waren zonder enige op- of aanmerking, wist een der broeders toch nog op het laatste moment op een heel klein slakje zout te leggen, waarna zes broeders de gelegenheid te baat namen om over dit nietige slakje het woord te voeren en van hun welsprekendheid blijk te geven.

De hoofdmoot van de agenda was de aanschaf van 20 nieuwe stoelen i.v.m. het zitplaatsengebrek. Een machtige discussie volgde, waarbij men over de kerkstoelen heensprong om o.a. te belanden bij het kerkbezoek, uitbreiding van het aantal predikantsplaatsen, tractementsherziening, de koster, de organist, de verwarming, etc. Enfin, U kent dat wel. Telkens stortten er zich nieuwe woordvoerders in de strijd. Er werd gelachen, gerookt, soms een scherp woordje gebruikt; de stemmen werden schor van het vele praten, en de hoofden kleurden soms rood van de opwinding, totdat de voorzitter wegens het late uur de vergadering sloot, na voorgesteld te hebben, ter volgende zitting een besluit te nemen over het al of niet aanschaffen van de stoelen.

De „smalle" vergadering vond een week later plaats. Eerst kwamen daar de rapporten over het gedane huisbezoek ter sprake. Aan het slot werd er nog een delicate kwestie behandeld. **Het bleek nl. dat** br. Meeren ouderling Verlaat belasterd had. Mr. M. had rondverteld dat Br. V. als penningmeester van een bepaalde kas niet vertrouwd was en dat ze hem in de gaten moesten houden. En toen een onderzoek had uitgewezen, dat alles oké was, had hij andere oncontroleerbare geruchten rondgestrooid over V. Iedereen wist dat de beschuldigingen van M. vals waren en er heerste grote verontwaardiging onder de aanwezigen. De één vond dat M. openlijk ter kerkeraadsvergadering zijn beschuldigingen herroepen moest, de ander stelde censuur voor. De voorzitter meende dat een delegatie uit de kerkeraad hem aan huis eens flink op z'n nummer moest zetten. Toen nam br. Verlaat zelf het woord: „Zou U dat nou wel doen, praeses? Ik ken br. M. goed, hij is nog zo kwaad niet. Maar zijn vrouw is altijd ziek en met zijn oudste jongen is hij niet gelukkig. Die man heeft een zwaar leven en dan doe je wel eens iets verkeerd. Zou het niet beter zijn als ik eens rustig met hem praten ging? Het kan mij niet schelen om de minste te zijn."

Daarna werd het stil op de vergadering en de aanwezigen keken wat verlegen voor zich. Was het niet alsof ze de stem gehoord hadden van iemand die 19 eeuwen geleden op de aarde was geweest?

Het oordeel van de scriba — bij het naar huis gaan — was: Vorige week hadden we een „brede", maar die was smal; en deze „smalle" vond ik breed.

Over de vergaderingen gesproken....

Wat kunnen we ons soms druk maken om niets en hoe weinig tijd en aandacht wordt er soms besteed aan de wezenlijke dingen. Heel wat brede vergaderingen zijn soms maar smalletjes, en soms kan een smalle vergadering breed zijn. Het is maar net, of de stem van de vreemdeling van Galiléa er gehoord wordt. Want belangrijker dan alle andere opmerkingen en oordelen is het oordeel van onze Heer. Soms kan je, door te veel en te luid en te opgewonden te spreken, de zachte stem van de Meester in het geweten overstemmen.

Spreken is belangrijk, maar zonder luisteren naar Hem wordt alle spreken leeg en alle vergaderen smal.

Wf.

ZENDELINGE VORSTEVELD KOMT THUIS!

BEGROETINGSBIJEENKOMST IN UTRECHT

Deze week is Zendelinge F. Vorsteveld met verlof teruggekeerd in Nederland. Daartoe wordt *zondag 10 april* a.s. te *4.30 uur n.m.* in „Silo", Herenstraat 36 te Utrecht een begroetingsbijeenkomst belegd.

Afgevaardigden van Gemeenten en belangstellenden zijn hartelijk welkom!

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Billy Graham en de Franse atoomproeven

Billy Graham schijnt volgens persberichten geweigerd te hebben in het openbaar critiek uit te oefenen op de Franse atoombomproeven in de Sahara. Ook heeft hij geweigerd om te preken op bijeenkomsten, die uitsluitend voor blanken toegankelijk zijn. Deze feiten zijn bekend en het zou wellicht niet de moeite waard zijn er nogmaals op terug te komen, wanneer niet Militia Christi zich hiermee was gaan bemoeien, blijkbaar in de gedachte hiermee de zaak van de wereldvrede en van een beter verstaan van de volkeren der aarde te dienen. Aan het eerste feit, haast had ik geschreven: de eerste aanklacht, worden door twee schrijvers meer dan twee kolommen volgeschreven; over Grahams weigering om aan de rassenscheiding mee te werken wordt „tot eer van Billy Grahem" nog drieeneenhalve regel van redactionele zijde geschreven.

Om de geest van wat over Graham geschreven wordt te typeren een enkel citaat:

„Zou het té gewaagd zijn te veronderstellen dat de negers van Ghana beter verstaan dat atoomoorlog-voorbereidingen en het Evangelie onverzoenlijke tegenstellingen vormen, dan de gelijkgeschakelde Amerikaanse prediker? Het komt mij voor, dat het zeer nuttig zou zijn, wanneer Graham's Europese bewonderaars zich afvroegen of er in deze veronderstelling niet veel waars zou kunnen steken. Misschien dat men zich dan nog eens bedenkt alvorens een nieuwe Europese campagne van Graham voor te bereiden."

„Het verbaast ons, dat Billy Graham in een werelddeel dat zo verschrikkelijk geleden heeft onder de wrede behandeling van christenen van lichtere huidskleur, zg. „blanken", en welks bewoners thans worden blootgesteld aan de onmenselijke bedreiging van Franse atoomproefnemingen, in gebreke is gebleven hiertegen te getuigen.

Vallen de gedragingen van regeringen en van volken in hun geheel buiten het oordeel van het Evangelie van Christus, wanneer deze hun macht en meerdere ontwikkeling misbruiken tegenover weerloze mensen?

Weet Billy Graham dan niet dat Christus' Koningschap „totaal" is, en dat alles onder Zijn gebied staat? Dat ook regeringen, de mensen die in de regering zitten, persoonlijk verantwoordelijk zijn voor hun daden en dat ook voor hen geldt: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde."

Bovenstaande citaten zijn ontleend aan artikelen van de hand van resp. P. Schouten en J. B. Th. Hugenholtz. Ik vraag mij in gemoede af, wat de zin van artikelen als deze in een blad als Militia Christi kan zijn. Tot mijn spijt kan ik er maar één in ontdekken en die komt mij niet erg zinnig voor; ik kan mij niet aan de indruk onttrekken, dat de schrijvers met een zeker plezier Billy Graham eens op de korrel nemen. Dat dit geschrijf in overeenstemming is met de idealen, die aan Militia Christi ten grondslag liggen vermag ik niet in te zien.

Protest tegen rassenwetgeving van Z.A. kerken

Tevergeefs hebben vooraanstaande vertegenwoordigers van de Anglikaanse en van de Rooms-Katholieke Kerk in Zuid-Afrika ook in de laatste weken geprobeerd de regering te bewegen tot een verzachting van haar rassenpolitiek. Zo heeft premier H. F. Verwoerd, naar de anglikaanse aartsbisschop van Kaapstad, dr Joost de Blank meedeelde, „categorisch" geweigerd een delegatie van de Anglikaanse kerk te ontvangen, die bij de regering wilde aandringen op de afschaffing van de „Group Area Act", een wet die door mensen van verschillend ras gescheiden woondistricten voorschrijft. Dr de Blank hoopt nu, dat vertegenwoordigers van de Anglikaanse en van de Nederlands-gereformeerde kerk tot een gemeenschappelijke verklaring zullen komen, die naar men verwacht tot resultaat zal hebben een gemeenschappelijk protest tegen de „verloochening van de fundamentele christelijk-theologisch beginselen" door de gewraakte wet.

Ook de rooms-katholieke bisschoppen van Zuid-Afrika hebben in een gemeenschappelijk herderlijk schrijven gewaarschuwd voor de gevolgen van de rassenpolitiek der regering. Slechts wanneer het spoedig gelukt een christelijke oplossing van het rassenvraagstuk te vinden, kan volgens de bisschoppen vermeden worden dat de huidige tegenstellingen in onverdraagzaamheid, chaos en terreur verkeren.

Het herderlijk schrijven vraagt een rechtvaardig kiesstelsel, dat niet gebaseerd is op de huidskleur van de kiezers en oefent scherpe kritiek op het systeem van arbeid buiten de woonplaats, waardoor jaarlijks vele duizenden gezinnen uit elkaar worden gerukt.

(uit Herv. Nederland)

Waarschuwing commissie internationale zaken

De Commissie der Kerken inzake internationale zaken (CCIA) — een gemeenschappelijk orgaan van de Wereldraad van Kerken en de Internationale Zendings Raad — heeft een brief gezonden tien mogendheden die thans voor ontwapeningsbesprekingen te Genève bijeen zijn, aan de delegatieleiders van het comité der De brief bevat een waarschuwing tegen „al te gesimplificeerde formules die een wereld welke daarop niet is voorbereid aan groter gevaar zou kunnen blootstellen." Het comité, dat in het leven geroepen is op initiatief van de conferentie van ministers van buitenlandse zaken van vorige zomer, is de besprekingen op 16 maart te Genève begonnen. De brief van de CCIA dringt er bij de delegaties op aan „zich onophoudelijk in te spannen voor het uit de weg ruimen van obstakels die wellicht onoverkomelijk lijken".

Tegelijkertijd wordt in de brief verklaard: „Wij zijn ervan overtuigd, dat de huidige impasse niet zal worden verbroken tenzij men bereid is redelijke risico's te aanvaarden. Weliswaar erkennen wij de fundamentele belangrijkheid van wetenschappelijke en technische overwegingen, maar wij geloven eveneens dat elk voorstel beoordeeld moet worden in termen van zijn potentiële bijdrage tot wederzijds vertrouwen."

Het schrijven verzekert de delegaties dat de christenen bidden, dat als resultaat van de conferentie „de vrees voor de oorlog mag worden verdreven en de menselijke kracht- en hulpbronnen op constructieve doelen mogen worden gericht."

De brief was ondertekend door dr O. Frederick Nolde van New York, directeur van de CCIA.

(uit Herv. Nederland)

J. R.

IN MEMORIAM

Woensdag 30 maart j.l. nam de Here tot Zich broeder Jan R. Fijn Sr in de leeftijd van 82 jaar. Met hem is weer een van onze pioniers heen gegaan.

In 1897 gedoopt in de gemeente te Nieuwe Pekela heeft onze broeder het grootste deel van zijn leven, met zijn vrouw, in het zuiden van Limburg gewoond. Naast zijn maatschappelijke werkkring, was hij een toegewijd werker in het Koninkrijk Gods. Als lerend ouderling heeft hij tal van jaren onze gemeenschap in het zuiden gediend. En op onze jaarlijkse Unievergadering ontbraken hij en zijn vrouw nimmer. Intens leefde hij mee met het wel en wee in onze Unie-gemeenschap. Hij verheugde zich zeer over de groei van onze Baptistengemeenten en het werk. Hij openbaarde een blij en enthousiast geloofsleven.

Zijn vrouw was hem waarlijk tot een steun in zijn werkzaam leven. Trooste de Here onze zuster Fijn en de kinderen.

Door zijn levensopenbaring spreekt broeder Fijn nog, nadat hij gestorven is. (Hebr. 11 : 4).

A. J. B.

NADER BEZIEN

Bezetting en bevrijdig liggen de komende weken respektievelijk twintig en vijftien jaren achter ons. Dat is voor kranten, radio en televisie een gerede aanleidding om de gebeurtenissen van '40-'45, de terreur der Duitsers en hun nationaal-socialistische trawanten en 't verzet der illegaliteit, weer in ons aller herinnering te brengen. Opdat wij niet vergeten en, voor ook, om onze kinderen voor wie de vreselijke tijd van de bezetting verre geschiedenis is — even weinig zeggend als de slag bij Nieuwpoort in 1600 — er van te vertellen.
Zo heeft de VPRO het TV-programma van Simon van Collem, de filmrubriek „De oude draaidoos", gewijd aan deze jaren. Mussert, Seyss Inquart en andere figuren uit die tijd hielden opnieuw hun brallende toespraken en deden bij de TV-kijkers de nachtmerrie van die tijd herleven.
Op deze uitzending is, naast veel waardering, ook kritiek losgekomen. Zo van: het verleden is verleden, we moeten geen haatgevoelens opwekken, enzovoorts. Sommige kijkers bedankten zelfs voor het lidmaatschap van de VPRO!
Ook bij ons rijst de vraag of we er wel goed aan doen de vreselijke tijd van de bezettingsjaren weer in herinnering te roepen. En vooral, of het goed is, wanneer we onze kinderen van de details op de hoogte brengen. Moeten we onze kinderen zeggen wat zich in concentratie- en vernietigingskampen heeft afgespeeld? Wat er met de joden is gebeurd? Moeten we onze kinderen vertellen van een nietsontziende vijand en de wreedheid van de totale oorlog?
Op die vragen antwoorden we met een aarzelend, maar desondanks; ja!

De oude draaidoos

We zullen de opgroeiende generatie ervan móéten vertellen om — nee, niet om bij hen haatgevoelens jegens de Duitsers op te roepen — hen duidelijk te maken, dat *oorlog en rassenhaat gruwelijke zonde is!* We zullen hen moeten leren, dat de romantiek van de oorlog dom bedrog is, dat oorlog alleen maar betekent: smerigheid, honger, verminking, mensontering, rechtsverkrachting, wanhoop en een eerloos kreperen van vrouwen, kinderen en oude mensen.
We betreuren het, dat men de gebeurtenissen van '40-'45 op 't ogenblik in sommige herdenkingsartikelen aangrijpt om ons en onze kinderen te wijzen op de gevaren van huidige dictatuurstaten. Natuurlijk verafschuwen ook wij de diktatuur en het totalitairsysteem, in èlke vorm. Maar, de gebeurtenissen van de oorlogsjaren moeten — al was het slechts alleen om wille van hen die toen geleden hebben — buiten de propaganda van de „koude oorlog" blijven. Betrekt men ze er toch bij dan is men leugenachtig. Want die vijandige diktatuur van nu, waarmee de Navo-landen ondanks een verzachting van de verhoudingen op 't ogenblik, nog steeds in een koude oorlog zijn gewikkeld, was ten tijde van de oorlog en bezetting een „gewaardeerde bondgenoot"....!
Die vroegere bondgenoot heeft evenveel, zo niet meer, van de nazi-terreur en de oorlog te lijden gehad als welk volk in het westen ook.
We willen, ja móéten onze kinderen van de oorlog vertellen. Niet om hen voor te bereiden op een nieuwe - misschien nog vreselijker - oorlog. Maar wél om hen de VREDE te leren liefhebben en oorlog te verafschuwen!

v. D.

Een Herhaling Een passage uit ons art. over 't Huwelijk mochten we hier even overschrijven, ook al omdat daarin een regel was opgenomen die doorgehaald had moeten worden. maar voornamelijk, omdat we de daarin uitgesproken gedachte nog wel eens wilden uitwerken.
We wierpen daarin de vraag op:
„Zou de 8e psalm niet meer in Zijn (Jezus') gedachte geweest zijn en deze psalm niet meer aan Zijn zelfbesef hebben beantwoord, dan de uitdrukking (nl.: Zoon des mensen) in het boek Daniël?
Zou dit besef: de paradijsmens te zijn — met uitschakeling van Adam — niet ook gesteund worden door het bericht van Zijn maagdelijke geboorte?"

Ontvangen-Geboren De zg. apostolische geloofsbelijdenis zegt van de Here Jezus, dat Hij ontvangen is van de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria. O.i. wordt op dat laatste vaak een eenzijdige nadruk gelegd, als ware dat — afgezien van het eerste — het beslissende. Niet daarop zal de nadruk gelegd worden, dat het bij de geboorte van onze Heer ging om een uitzonderlijk natuurlijk gebeuren. Niet toch dáárom is Hij de Zoon Gods, de Heilige? Niet de natuur immers — hoe ze dan ook immer functioneert, — brengt de Heilige voort. Het is God, die ons Hem schenkt. En daarmede, dat Maria maagd was toen ze Jezus baarde, is immers nog niet dátgene gezegd, wat wij nodig hebben te weten. Jezus Christus is toch geen geschenk van Maria, maar van God aan de wereld. Hij is Gods onuitsprekelijke gave. Hij is de ontsluiting en uitstorting van Gods onmetelijke liefde tot ons. Er wordt, dunkt ons, vaak getwist over de maagdelijke geboorte van onze Zaligmaker, dat voortkomt uit een verkeerd leggen van het accent. Jezus is de Heilige Gods, niet omdat Hij uit Maria geboren is, maar omdat Hij is ontvangen van de Heilige Geest. Dat Maria daarbij de verkorene was, spreekt van niet anders dan van Gods vrijmachtig welbehagen.

Het kind in de Kerk Men kan verschillende redenen hebben om jonge kinderen niet mee te nemen naar de kerk. Men kan zeggen: ze begrijpen het toch niet, en daarbij vergeten dat het niet zozeer om het begrijpen gaat, maar om de sfeer. Het is van belang dat het kind eén uurtje in de week in zijn jonge leven in zijn gemoed indrukken opvangt in een samenzijn van mensen, waarin het gaat om God, de onzichtbare. Het kind moet goed aanvoelen dat er meer is dan het wereldje van alledag. En dit niet alleen thuis, maar ook tussen, voor hetzelve vreemde mensen.

Te veel gevergd? Wordt er van de kleine misschien echter te veel gevergd in ander opzicht? Mag men van het kleine kind verlangen zolang stil te zijn? Prof. James zegt: kinderen er toe aan te houden dat ze een poos stil zullen zitten heeft niet slechts negatieve betekenis, maar heeft een positieve waarde als oefening in de zelfbeheersing. Het leert er door zichzelve te controleren en die eerbiedige houding aan te nemen in een godsdienstoefening, die wij niet te vroeg kunnen leren.

Rentmeester We rillen niet meer wanneer we een Engels woord horen. Het is met de uit Engeland overgenomen sportbeoefening begonnen en na de tweede wereldoorlog kreeg het vasteland van Europa zijn bezettingstroepen uit Engels sprekende landen. In de kerkelijke taal gaat alles nog wat kalmer in zijn werk, maar er schijnen woorden te zijn in de Engelse taal, die bij bepaalde handelingen zo nauw aansluiten, dat ze niet op bevredigende wijze in het Nederlands zijn te vertalen. We denken hier aan het woord: stewardship. Het is zo ongeveer: rentmeesterschap. Het gaat, wanneer dat woord gebruikt wordt, om de besteding van de dingen die tot het natuurlijke leven behoren, in de directe dienst van God. Al het aardse bezit: gaven, talenten, vermogens, geld, beroep - alles stellen in eeuwigheidslicht. Niemand, die de schrift kent, zal willen betwisten dat dit een christelijke levenshouding is. Iemand die een conferentie bijgewoond had over de vraag hoe „leken" in de kerkelijke aktivi-

teiten betrokken kunnen worden merkte dat een oproep, die haar brandpunt heeft in tientjes, guldens en dubbeltjes een weg schijnt te wijzen om als gemeente geestelijk vooruit te komen. Hij vroeg zich af of er hier voor „velen van ons" niet de toetssteen wordt aangereikt om de echtheid van ons geestelijk leven vast te stellen. Laten we hierbij nu niet eenzijdig aan geld alléén denken, maar ook aan onze tijd! Zijn we bereid vijf tot tien % van onze tijd af te staan aan de Heer van ons leven voor speciale diensten?

Een kwade wortel Paulus noemt de geldgierigheid een wortel van alle kwaad. Hoe kwam hij daaraan? U kunt antwoorden dat ieder, die in de wereld wat heeft rondgekeken daar wel weet van kan hebben. Maar zou het ook kunnen zijn, dat het hem was opgevallen, dat het in 16 van de 38 gelijkenissen, die de Heer heeft uitgesproken, het over geld gaat? Men kan hieruit afleiden dat deze zaak onze bijzondere opmerkzaamheid moet hebben. Vooral op dit punt zullen we gezegende ontmoetingen met God kunnen hebben. Trouwens, zegt Hij niet zelf: beproef mij hierin? (Mal. 3.) Zo zou het wel kunnen zijn, dat geld een der middelen is, waarmede wij God op de proef stellen en God het ons doet.

L.

Verantwoording van het Unie-bureau

De lentemaand maart bracht de volgende giften en bijdragen in het Unie-bureau:

1) *Voor de ECU:* Haarlem f 24,62; Delfzijl f 115,83; Deventer f 43,60; Enschede f 36,40; Groningen-N. f 62,30; Arnhem f 175,50; A'am-W.N. f 56,94; B. W. te A. f 3.40; E.E.veen f 60.59; Den Helder f 84,24; Zwolle f 24,57; Enschede f 35,03; Haarlem 25,47; Emmen f 179,09; Nw. Weerdinge f 61,38.

2) *Voor de Opleiding:* U. C .K. te C. f 0,32; Delfzijl f 64,35; Enschede f 35,78; Groningen-N f 35,60; Arnhem f 97,50; A'dam-W.N. f 38,53; C. H. te E. f 1,-; H. P. te H. f 0,25; Den Helder f 46,80; Zwolle f 13,40; Leeuwarden f 36,46; Emmen f 156,93; Nw. Weerdinge f 62,22; J. B. te H. f 6,75.

3) *Voor het 10-cents-fonds:* J. C. G. te W. f 4,-; Arnhem f 112,50; Den Helder f 27,-; Emmen f 50,-; Haarlem f 23,18; Delfzijl f 37,12; Nw. Weerdinge f 30,89; Haarlem f 28,12.

4) *Voor Evang. A'dam-W.:* U.S.A. Dr G. W. Sadler f 1879,03.

5) *Voor de Herdenkingskerk:* First Baptist Church te Richmond (USA) f 750,63; Amsterdam-W.N. f 3666,56.

6) *Voor de Activering:* Deventer f 32,31; Sneek en Leeuwarden f 98,28.

7) *Voor het Noodfonds:* Heereenveen f 169,06; Groningen-N. f 119,73; Haarlem f 1,-; Deventer f 77,42; S .S .te D. f 10,-; Winschoten f 20,- Utrecht f 19,25; Arnhem f 213,18; A'dam-W.N. f 34,19; Nw. Weerdinge f 32,19.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters! Maar eerlijk gezegd: moest er niet véél meer ontvangen zijn? Want onze gezamenlijke grote taken (Evangelisatie, Opleiding en Kerkbouw) vragen gróte bedragen.

Laat mij in dit verband, nu de begrotingen definitief zijn ontworpen, eens mogen vertellen wat er eigenlijk nodig en verwacht wordt in 1960 per lid:

Unie-contributie	*f 7,40*
Vrijw. Bijdr. E.C.U.	*- 2,65*
Vrijw. Bijdr. Opleiding	*- 1,40*
Vrijw. Bijdr. 10-cents-fonds	*- 0,75*
Vrijw. Bijdr. U.Z.C.	*- 6,18*
Dat is tezamen	*f 19,01*

Kan het? Ons bezinnende zeggen we: ja, het kan! En daar we geroepen zijn om te doen, wat we kunnen, dóén we het ook. De Here zegent en bemint de blijmoedige gever!

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem

Verbeteringen

In het nummer van 1 april (!) slopen de volgende fouten die toch wel even verbeterd moeten worden:

1e Op pag. 6 kon U het UNIE JAARVERSLAG OVER 1960 lezen. We hebben het idee dat het een aprilgrapje was van de zetter. Nu we alweer een week verder zijn willen we onthullen, dat het 't verslag over 1959 was. Maar dat had U intussen ook al begrepen.

2e Onder het hoofd: *Beroepingswerk,* las U op pag. 7 twee mutaties van sekretariaten. De brs. Schut en Miedema (wier adressen U daar werden meegedeeld) zijn weliswaar óók beroepen tot de functie van pennevoerder (en hebben het aangenomen), maar déze wijzigingen worden gewoonlijk nog niet in de rubriek Beroepingswerk meegedeeld, (alsof alleen het werk van voorgangers met *roeping* te maken zou hebben).

3e De laatste noodzakelijke verbetering betreft de ondertekening van de bespreking van het boekje *Voorsorteren* in de rubriek VAN DE LEESTAFEL (pag. 8); er staat v. D. onder, terwijl D. S. voor deze recensie verantwoordelijk geacht wil worden.

E. R.

No. 50. Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

75 jaar geleden:

„Maak het kleine niet groot. Roep niet om een smidshamer, teneinde een vloo te dooden, en als er een knoop aan uw hemdsmouw ontbreekt, zet dan tegen uw vrouw geen gezicht alsof zij u den pols afgesneden had. Doe niet van u spreken, alsof gij heel Holland van den watersnood verlost hadt, omdat gij eens bij laag water een man uit de gracht hebt gehaald. . . ."

(Uitspraak van J. de Liefde, geciteerd in „De Christen", 1 april 1885).

Van de leestafel

In het maartnummer van VOX THEOLOGICA, interacademiaal Theologisch Tijdschrift, bemerkten we een artikel van Ds J. Louw, em. voorganger te Groningen. Lezing van dit artikel **„De samenhang van Fil. 2 : 1-13"**, hoe dient de beschrijving van de kenosis van Jezus Christus in Fil. 2 : 5-11 de paraenetische strekking van de pericoop Fil. 2 : 1-13, bevelen we onze voorgangers hartelijk aan. We menen ons te herinneren de in dit artikel gevolgde gedachtegang eerder te hebben gehoord op één der voorgangerskonferenties.

Voor de geïnteresseerden: bovengenoemd artikel komt voor in Vox Theologica, 30e jaargang, nummer 4, maart 1960.

v. D.

ZONDAG 24 APRIL: VORMINGSZONDAG

Op deze zondag geven we speciale aandacht aan het werk op „De Vinkenhof": Seminarium en Conferenties ten behoeve van ons gezamenlijk werk. Aan „Renderloo" met zijn vele zegenrijke kampen.

In onze dienst en bidden we voor al de arbeid: Studenten zijn dan juist in hun examentijd. Bovendien begint dan ook al spoedig het grote zomerwerk!

Een folder van de bekende serie „Wij reizen met elkander" is beschikbaar.

Wat een zegen zal er uitgaan van deze gezamenlijke voorbede over heel het land, zowel voor onze studenten als voor onze kampen!

Gemeenteberichten

BORNE. Het is een lange tijd geleden, dat Borne wat van zich liet horen. Maar dat betekent niet, dat bij ons niet gebeurde. Integendeel!
Op de eerste zondag in februari konden wij het bijzondere feit herdenken, dat drie van onze leden 70 jaar lid der gemeente waren. Het waren onze zrs. Kruit en Kruithof en br. Joh. Vis Sr., die 70 jaar terug hun hart en leven aan de Heiland gaven en Hem hebben gevolgd tot nu toe. Zij zijn tot voorbeeld geweest voor velen en wij bidden dat wij jongeren zó getrouw mogen zijn tot het einde.
Ook tot onze grote vreugde kwam een afgedwaalde br. weer tot ons terug en wenst nu weer met ons te getuigen van onze Heer en Heiland.
Op 28 februari hielden wij onze eerste jaarvergadering en wij konden met dankbaarheid vaststellen dat de Heer het wel met ons als gemeente had gemaakt, en hoewel soms ook teleurstelling ons deel is geweest, toch heeft de Heer ons vaak rijk gezegend door het woord dat door onze Voorganger elke week met veel liefde en overtuiging werd gebracht.
En zo wilen wij ook in Borne, met Gods hulp, voortgaan om getuigen te zijn van Zijn reddende zondaarsliefde.

P. K.

HARLINGEN.
We willen U graag via ons landelijk orgaan deelgenoot maken van de ondervonden zegeningen.
Op de jaarvergadering j.l. 7 februari gehouden, mochten we nog eens stilstaan bij al wat de Heer ons heeft willen schenken. Met grote liefde en toewijding wordt de arbeid door onze voorganger ds Mostert verricht.
Er is een bloeiend verenigingswerk, waarin vele broeders en zusters werkzaam zijn. Vooral ons zangkoor, onder leiding van br J. v. d. Baaren weert zich duchtig en heeft vele malen haar zeer gewaardeerde medewerking mogen verlenen bij vrijwel alle bijzondere diensten in de Gemeente en ook daarbuiten. Want het schijnt ook al elders doorgedrongen te zijn dat er in Harlingen „goed gezongen" wordt. Treffend is, dat het zingen van mooie eenvoudige geestelijke liederen nog het meest tot de mensen spreekt. We zijn blij, dat door de dirigent het liederenrepertoire juist op deze basis is gekozen.
We mochten, na de ingebruikneming van ons nieuwe kerkgebouw reeds vier maal een doopdienst houden, waarvoor steeds een zeer grote belangstelling bestond. Fijn, dat we de mensen nu zo royaal kunnen ontvangen, iets wat voorheen niet mogelijk was.
In 1959 werd vier maal een Evangelisatie-avond gehouden, één U.Z.C.-Zendingsavond, één adventswijdingsavond en verder nog een 3-tal openbare Jeugdavonden.
Onze Vrouwenvereniging is ook op alle bogen actief en schonk de Gemeente o.a. een prachtige nieuwe dooptoga en 2 stel doopklederen. Iemand die onbekend wenste te blijven schonk de Gemeente nieuwe zongordijnen in de kerk. Hartelijk dank!
Broeders en zusters, dit was nog lang niet alles wat er zoal in 't afgelopen jaar plaats vond. De Heer zegende ons wonderbaar, en er is allerwege activiteit, welke zich ook in 1960 voortzet.
We vernamen dat op het vorige week gehouden Jeugdweekend te Sneek ook één onzer jongemensen voor Jezus koos. De Heer zij geprezen!
In de komende week hoopt onze Evangelisatie Commissie twee evangelisatie-avonden te beleggen, waar zullen spreken ds A. Agtereek van Den Helder en ds C. Mostert. Tevens hoopt een instrumentaal kwartet uit Den Helder en ook ons zangkoor medewerking te verlenen.
Voor deze bijzondere diensten zijn 2400 Zaaiers „uitgezaaid" met een speciale uitnodiging er in. Dat de Heer des oogstes Zijn vrucht maar moge geven!
Tenslotte mogen we U nog vermelden dat wij reeds nu bezig zijn om voorbereidingen te treffen voor de a.s. friese Paasbondsdag, welke voor 't eerst na plm. 25 jaar weer eens in de friese havenstad zal worden gehouden. Wij zullen U graag ontvangen in onze prachtige nieuwe kerk!
Weest allen hartelijk gegroet en de Here bevolen!

B. v. d. M., secr.

MUNTENDAM. In de gemeente te Muntendam is alles goed. Het gemeentelijk werk en het verenigingswerk lopen prima. In Meeden, onze post, is er kortgeleden een nieuwe telg bijgekomen, en wel een zusterhulpafdeling, welke onder leiding staat van onze zuster L. Reiling. Naar het zich laat aanzien loopt die arbeid gunstig en begint die reeds te groeien! We hopen, dat het zuster Reiling mag gelukken onder Gods leiding daar een bloeiende zusterhulpkring te doen ontstaan.

In maart moesten we kort na elkaar drie zusters aan de Heer afstaan. Het stemt ons tot droefheid, dat nu die plaatsen van deze zusters leeg zullen blijven, maar er is toch ook grote dankbaarheid dat wij van hen mogen weten, dat ze nu juichen voor Gods troon. Laat dat de troost zijn voor familie en voor ons allen.

Na een lange periode van wachten op een woning is het nu dan zover, dat onze voorganger ds M. de Jong naar de gemeente te Enschede vertrekt. Voor verdere bijzonderheden verwijzen we U naar mededelingen in ons weekblad binnenkort. Hiermee is het dan zover gekomen, dat we een vakantieperiode tegemoet gaan.

Ondanks dat zijn we toch vol vertrouwen: God zal ook in dezen uitkomst geven en wij gaan dan ook moedig voorwaarts in de strijd.

We wensen ds de Jong en zijn gezin een zegenrijke arbeid toe in de nieuwe gemeente.

Broeders en zusters, de baptistengemeente te Muntendam wenst U allen een zegenrijke arbeid toe.

H. Br., sekr.

Nat. Bevrijdingsmanifisatie

Al jarenlang wordt er geklaagd, dat er geen enkele mogelijkheid is, de bevrijdingsdag werkelijk te vieren. Maar dit jaar is dat anders. Er is in dit jaar, waarin we het derde lustrum gaan herdenken van onze bevrijdingsdag — de 5e mei — tenminste één mogelijkheid om op waardige en zinvolle manier uiting te geven aan onze vreugde, onze verbondenheid en het besef, wat het betekent: vrij te zijn.
Die mogelijkheid, dat middel, is de BEVRIJDINGSKAART.
De bevrijdingskaart is een briefkaart in kleurendruk die in een enorme oplaag onder het Nederlandse volk zal worden verspreid. Er staat, onder het opschrift 1945 - 5 mei - 1960, de volgende tekst op:

Op de 15e verjaardag
van de bevrijding wil ik
Uwe Majesteit mijn
blijdschap betuigen
te leven in een vrij
Nederland.
Mijn grote dankbaarheid
voor deze vrijheid wil ik
graag tegenover
Uwe Majesteit
tot uitdrukking brengen
in deze gave voor
de vluchtelingen.
Opdat ook mijn dank
straks zal doorklinken
in de harten van hen,
die in dit Wereld-
Vluchtelingenjaar 1960
onze hulp nog zo
hard nodig hebben.

Het is duidelijk wat de bedoeling is: deze kaart, voorzien van onze naam, te sturen aan Koningin Juliana. Het adres, Paleis Soestdijk, staat al op de voorzijde, en het enige wat we nog te doen hebben is: *er een vluchtelingenpostzegel op te plakken.*
Die speciale *vluchtelingenpostzegels* zijn van 7 april af op alle postkantoren te koop: van 12 en van 30 cent, respectievelijk met een toeslag van 8 en van 10 cent.

Die toeslag voor de vluchtelingen is al mooi, maar extra mooi is in dit geval, dat de totale opbrengst van de op deze bevrijdingskaart geplakte zegels ter beschikking komt van de Koningin en door haar zal worden overhandigd aan het *Nederlands Comité Vluchtelingenjaar.*
Zo mogelijk op de 5e mei of anders zo spoedig mogelijk daarna.
Op die dag zal blijken hoeveel Nederlanders de kaart hebben verstuurd. Die hoeveelheid zal twee dingen bewijzen: of de viering van de bevrijding voor het gros van de Nederlanders nog iets zinvols heeft, en: ho ehoog de bijdrage is, die de Koningin op de bevrijdingsdag namens het Nederlandse volk ter beschikking zal kunnen stellen van de vluchtelingen.
De bevrijdingskaart is binnenkort op tal van plaatsen, adressen, bij comité's en in winkels te krijgen. Hij gaat vijf cent kosten.
Zorg, datU er bij bent!

Ned. Comité Vluchtelingenjaar
Nat. Comité Viering Bevrijdingsdag

MEDEDELINGEN

Het sekretariaat van de baptistgemeente te Scheveningen berust bij:
Br. W. Bots, v. Egmondstraat 132, Scheveningen. Telefoon 541612.
Penningmeester is: br. J. G. Knoester, Markensestraat 288, Scheveningen.

Het adres van de penningmeester van de gemeente te Sneek is thans:
M. Raadsveld, 2e Woudstraat 36, Sneek.

N.a.v. het artikel *„In de rij voor rijst"* in het vorige nummer van ons weekblad wordt nog meegedeeld, dat geld voor dit doel gestortt kan worden op gironummer 967852, t.n.v. de penningmeester der L.Z.C. te Alkmaar.

L.Z.C.

Het adres van de penningmeester der Bapt. Gemeente te Westerhaar is:
G. Wessels, Hoofdweg 11, Vriezenveen.

PAASBONDSDAG IN DELFZIJL

Ook dit jaar houdt de noordelijke bond op 2e Paasdag zijn bondsdag. Nu in *Delfzijl!* Het motto van deze dag is: *Nu vangt het nieuwe leven aan!*
De morgensamenkomst begint om 10 uur in Hotel Dik, dat gelegen is t.o. het station. Ter verwelkoming is echter in de kerk reeds om *half tien* de koffie bruin!
Ds Ketelaar (Hoogezand) leidt de morgenvergadering; ds Ph. Lindeman (Groningen-N.) de middagsamenkomst.
Het paasevangelie zal door drie voorgangers worden belicht:: Ds Lindeman (Groningen-N), *„Pasen, Gods wonderdaad"*; ds G. Brongers (Groningen-Z.), *„Pasen, Gods bondsdaad"*; ds Jac. Tromp, *„Pasen, Gods belofte"*. Drie zangkoren en een muziekcorps zullen medewerking verlenen.
Het belooft goed te worden in Delfzijl!
Tenminste...., als u allen in het geloof, biddend deze dag voorbereidt en met veel verwachtingen opgaat naar Delfzijl.
De Heer heeft ons véél te geven!

Namens de NBBG,
W. Meywes

De 47ste FRIESE PAASBONDSDAG wordt gehouden te *Harlingen*, op 2e paasdag 18 april in de Baptistenkerk aan de Lanen. Aanvang 9.30 uur.
Motto: *„Luidende Paasklokken"*
Onder leiding van Ds G. Visser, Workum-Makkum.
Sprekers zijn: Ds. Hofhuis (Drachten): *„Paasklokken in Jeruzalem"*, ds Mostert (Harlingen), *„Door de Paasklok gewekt"*, ds Lindeman (Staveren), *„Nog luiden de Paasklokken"*.
Medewerking verlenen: Zangkoor van Harlingen; muziekcorps van Leeuwarden; solozang; declamatie en tot slot een getuigenisdienst.
Komt allen, *neemt de kinderen mee, ook voor hen is er een apart programma:* filmstrip, vertelling, spel, wandeling door de mooie oude Friese havenstad.
Neem de lunch mee; voor koffie wordt gezorgd.

J. S.

ADVERTENTIES

In vol vertrouwen op zijn Heer en Heiland is zondag ontslapen onze innig geliefde vader, schoonvader en opa

JACOB SPANDAW

sedert 23 juli 1924 weduwnaar van Christina van der Mei, in de ouderdom van 82 jaar.

Psalm 138 : 1 berijmd.

G. Diekema-Spandaw
T. A. Diekema
T. J. van den Berg
B. van den Berg
Max
Christina
Marjan

Haulerwijk, 3 april 1960
Norgerweg 6

Op 29 maart heeft de Here thuis gehaald mijn lieve vrouw

ANTJE SPIES

geb. Warp

in de ouderdom van 70 jaar.
Zij was des Heren.

H. Spies

Harfsen, Heideweg 4
Gemeente Gorssel.

Heden nam de Here tot Zich onze innig geliefde man, vader, zoon en grootvader

HENDRIK DEURSEN

in de leeftijd van 63 jaar.

Ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste.

W. Deursen-v. Bergen
Haarlem:
W. A. M. v. Dam-Deursen
J. v. Dam
Assen:
H. Deursen
S. Deursen-Reining
USA Dullerth 9 (Min):
T. Deursen
Groningen:
P. H. C. Deursen
W. A. M. Deursen-Balsters
en kleinkinderen

Groningen, 1 april 1960.
Hoornsediep 79.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op woensdag 6 april.

Zondag j.l. nam de Heer der Gemeente tot Zich in Zijn Heerlijkheid onze broeder

J. SPANDAW

op 82 jarige leeftijd.
60 jaar lang was hij een actief en getrouw lid onzer Gemeente.
Haulerwijk, 3 april 1960.
De Bapt. Gemeente te Haulerwijk

Op 29 maart j.l. nam de Here tot Zich, na een kortstondige ziekte, onze zuster

A. SPIES-WORP

in de ouderdom van **70 jaar.**

„Dood, waar is uw overwinning? Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Here Jezus Christus."
De Bapt. Gemeente te Deventer

Vrijdag 15 april 1960 Jaargang 77 Nr. 3518

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Met Jezus van Goede Vrijdag naar Pasen

„Wij zijn dan met hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden is opgewekt de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen *Rom. 6 : 4*

Van Goede Vrijdag naar Pasen leven wij op een wonderlijke manier, die met de inhoud van beide feestdagen zo goed als niets heeft uit te staan. Ons leven is nu eenmaal weinig afgestemd op de christelijke feestdagen maar hier komt er van christelijk feestvieren tussen Goede Vrijdag en Pasen maar heel weinig terecht.

Het is ook niet zo gemakkelijk. Hoe moeten wij deze dagen doorbrengen? In gepaste droefheid? Maar Jezus' sterven is toch geen dodenherdenking! We kunnen dus moeilijk zoveel minuten stilte in acht nemen. Wat moeten we dan doen om op de rechte wijze van Goede Vrijdag naar Pasen te leven?

Ik geloof, dat het antwoord niet zover te zoeken is. Het gaat immers niet om door ons te herdenken feiten, waaromheen wij een feest bouwen - met meer of minder wijding, maar het komt vooral aan op de vraag, wat deze feiten in ons leven uitwerken. Niet wat *wij* er aan doen, maar wat *zij* ons doen.

Goede Vrijdag: het einde van het begin

De feiten van Goede Vrijdag en Pasen zijn deze: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften (I Cor. 15 : 3, 4). Dat is gebeurd. Maar het is geen incident, dat evengoed niet had kunnen gebeuren. Het gebeurde „naar de Schriften"; het was voorzegd. Wel niet in die letterlijke vorm, die een getuigenis van het werkelijke gebeuren overbodig zou maken, maar dan toch voorzegd. De Geest Gods deed de geest van de profeten dit gebeuren reeds in meer of minder duidelijke omtrekken zien en betuigen. Want God zelf zag het in kristalheldere omtrekken duidelijk voor Zich. Het gebeurde naar Gods plan.

Op Goede Vrijdag maakt God een einde aan de oude bedeling. De geschiedenis van Adam eindigt, doordat Adam gekruisigd wordt. Dat is er niet zo direct uit af te lezen. Dat hebben zelfs de beheersers dezer eeuw er niet uit afgelezen, omdat zij, zoals Paulus opmerkt, er dan zeker niet aan zouden hebben meegewerkt. Een bewijs temeer, dat op Goede Vrijdag de gebeurtenissen God niet uit de hand zijn gelopen: de oude wereld van schuld en zonde, van vervreemding van God en oordeel van God bereikt haar einde. De eerste fase van de wereldgeschiedenis is voorbij.

Voorbij? 't Is de vraag! Want er is in de wereld weinig van merkbaar. Er is in het mensenleven weinig van merkbaar .Nog steeds worden de mensen geboren onder de wetten en regels van de oude bedeling: zij leven, zondigen en sterven. Is het dan niet wat bezijden de werkelijkheid om te zeggen, dat de oude wereld op Golgotha haar einde bereikt.

Hier stuiten wij op onze tekst; die staat in een onder ons beroemd hoofdstuk, want dat gaat over de doop. Maar die doop is hier eigenlijk niet eens zo belangrijk, want de allesbeheersende vraag van deze brief is: wat werkt het Christusgebeuren in een mensenbestaan uit? Het antwoord is: het herhaalt zich. En het bewijs voor deze bewering is de doop.

Wij zijn met Hem begraven in zijn dood. Hij sterft niet alleen, maar wij sterven met Hem. Merkwaardig en bijna onmogelijk woord. Wie zijn „wij?" Tenslotte waren de wij van nu er destijds nog helemaal niet. Dat is echter niet belangrijk. We klaagden er zoëven immers over, dat we nog steeds onder de wetten van de oude bedeling geboren worden? Welnu: dat hoeft in ons leven zo niet te blijven. Wij kunnen uit die oude bedeling verlost worden, wanneer wij namelijk met Christus sterven.

Dat kan alleen als wij aan ons oude leven lijden. Wanneer wij geen vrede hebben bij de oude bedeling, bij schuld en vervreemding, dan kunnen wij uit die wereld wegsterven, met Christus. Dat is een gewelddadig gebeuren. Het is maar zeer zelden een zachtjesaan en geleidelijk losgemaakt worden; meestal wordt eens mens er met veel innerlijke pijn van losgescheurd. Dat ligt voor de hand, want ook Christus is een gewelddadige dood gestorven. Maar dit geweld is èn in zijn sterven èn in ons sterven met Hem het einde van de oude bedeling.

IN DIT NUMMER

vijf gemeenteberichten (pag. 7); een paasgroet uit Rusland (pag. 6) en andere artikelen die over passie en pasen handelen.

We wensen onze lezers een gezegend Paasfeest: De Heer is waarlijk opgestaan!

Pasen: het nieuwe begin

Tussen Goede Vrijdag en Pasen ligt iets meer dan een dag, maar God heeft die adempauze niet eens nodig. Uit de wereld, die met Christus gestorven is, wekt Hij zijn Zoon op als eersteling van het nieuwe begin. Zo getuigen de zieners van het nieuwe Verbond van Hem: Hij is de eersteling der schepping. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde zijn onderweg. Sinds Jezus' opstanding kunnen ze er elk ogenblik zijn. En Jezus Christus heerst als Heer der heerlijkheid aan de rechterhand Gods.

Nu is het de vraag of wij op dezelfde maniet als daarnet mogen zeggen: ook wij zijn met Christus opgestaan en „tot heerlijkheid bevorderd' zoals Hij, maar dan in een enigszins andere zin dan de Heilsoldaten deze uitdrukking gebruiken. Zijn wij reeds nu net als de Opgestane „verheerlijkte mensen"; zijn wij geheel en al overgegaan in de nieuwe schepping?

Onze tekst gaat op deze vraag niet in. Niet dat Paulus de moeilijkheden, die in onze vraag liggen, negeren wil, want hij stelt ze in 't volgende hoofdstuk zeer nadrukkelijk wel aan de orde, maar op dit moment is deze vraag beslist niet terzake. Wij zijn gestorven en ons leven is met Christus verborgen in God. Daar behoeven we hier op aarde niet meer over in te zitten. Maar dat leven is nog een verborgen leven. De nadagen van de oude bedeling vallen nog over de eerste aanloop van de nieuwe schepping en zij houden daarom de volle openbaring van deze schepping nog tegen. Daarom is Pasen nog niet de definitieve triomf, toen niet en nu niet. De eindoverwinning is nog boven, waar **Christus is.**

Waar het nu op aankomt is, dat wij, die met Christus zijn gestorven, ons Pasen met Hem gaan vieren. Dat doen wij door „in nieuwheid des levens te wandelen", zoals het in onze tekst staat. Wij grijpen dus niet vooruit op wat komen gaat; wij laten het aan God over om ons te verheerlijken, als het Hem goeddunkt. Maar wij zetten hier en nu ons leven in het teken van de levensvernieuwing, die wij in onze opstanding met Christus hebben ontvangen. Wij laten ons leven een opgericht teken zijn van wat te komen staat. Dat is geen kleinigheid in een wereld, die veelal nog in het teken van het oude staat maar het is tegelijkertijd ook weer niet zo'n buitengewone onderneming, want zo is het nu toch in ons leven geworden: met Christus opgestaan en dus: leven in nieuwigheid des levens, totdat de laatste schaduw van de oude bedeling weggevaagd wordt en God zal zijn alles en in allen.

Zo gaan wij met Jezus van Goede Vrijdag naar Pasen.

J. R.

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Berichten uit de Evangelisch-christelijke kerk van Nieuw Guinea

Ds F. J. S. Rumainum, voorzitter van de synode der Evangelisch-christelijke kerk in Nieuw-Guinea is weer naar zijn geboorteland teruggekeerd, na gedurende de afgelopen maanden van zijn bezoek aan Nederland vele contacten te hebben gelegd en veel steun te hebben ondervonden.

Voor zijn vertrek op 2 april heeft de Papoese predikant te Den Haag de pers nogmaals te woord gestaan.

Ds Rumainum maakte bij die gelegenheid ook enige opmerkingen over de ontwikkeling van Nieuw-Guinea. In de afgelopen vijftien jaar — zo zei hij — is in Ned. Nieuw-Guinea reeds veel opgebouwd. De bewoners van Nieuw-Guinea zijn evenwel van mening dat er belangrijke sectoren zijn waarin aan de opbouw van Nieuw-Guinea nog geen aandacht wordt geschonken. Als twee van deze sectoren noemde hij die van het onderwijs en die der economie.

Het onderwijs

Het middelbaar en het hoger middelbaar onderwijs krijgen volgens ds Rumainum nog niet voldoende aandacht van de regering. In de afgelopen vijftien jaar werd alleen aandacht gegeven aan de verbetering van het lagere onderwijs, terwijl het aantal middelbare scholen de bevolking nog niet bevredigt. Ieder jaar vroegen de onderwijzers, de leerlingen en de ouders aan de kerk en de zending om meer Primaire Middelbare Scholen en om een kweekschool, opdat de Papoese jongeren een kans zou worden gegeven om vooruit te komen in de maatschappij.

Het was voor de kerk dan ook een grote teleurstelling — aldus ds Rumainum — dat er geen parallelklassen mochten worden aangenomen aan de reeds bestaande Protestantse PMS te Hollandia, maar er wel een PMS door de missie mocht worden gesticht. De kerk ziet dit als een bevoordeling van de missie door het gouvernement en een achterstelling van de belangen der Protestantse jongeren. De cijfers genoemd in de aan de minister van Binnenlandse Zaken gezonden open brief bevestigen hoe rechtvaardig dit gevoelen is.

De zending heeft reeds vanaf 1954 gevraagd om een kweekschool voor leerlingen die de PMS hebben doorlopen, maar tot op heden werd het verzoek niet ingewilligd. Alhoewel er reeds voldoende Protestantse leerlingen zijn voor een kweekschool, berokkent de politiek van vijftig procent voor de zending en vijftig procent voor de missie de bewoners, en dan vooral het Protestantse deel, dat reeds honderd jaar bezig is zich te ontwikkelen, veel nadeel. De kerk vraagt dan ook om een Protestantse kweekschool voor hen die het diploma PMS hebben gehaald en wanneer dit niet kan een kweekschool van het gouvernement zolang er nog geen mogelijkheid is voor twee kweekscholen, nl. een protestantse en een Rooms-Katholieke. Aldus ds F. J. S. Rumainum bij zijn afscheid van Nederland.

Open brief aan minister Toxopeus

In een „Open brief aan Zijne Excellentie de Minister van Binnenlandse Zaken te 's-Gravenhage" geven 23 leden van de Evangelische Christelijke Kerk in Nederlands Nieuw-Guinea met klem uiting aan hun verontrusting over de kwestie van de Rooms-Katholieke Primaire Middelbare School te Hollandia. Conclusie van het stuk: Als er naast de vier bestaande Primaire Middelbare Scholen, namelijk de Zendings-PMS-en te Hollandia en Manokwari, de Rooms-Katholieke PMS te Hollandia en de Openbare PMS te Sorong een vijfde PMS nodig is, zal deze school aan de Zending moeten worden toegewezen.

Ook na toewijzing van de vijfde PMS aan de Zending zijn de kansen op voortgezet onderwijs voor leerlingen afkomstig van Protestantse voedingsscholen nog geenszins gelijk aan die van de leerlingen van de Rooms-Katholieke voedingsscholen.

Bij het onderwijs-subsidiebeleid zal de regering er zich van moeten onthouden om door middel van Gouvernementssubsidie een onevenredig grote steun te geven aan de Rooms-Katholieke kerk in haar arbeid op Nieuw-Guinea.

De opstellers vragen aan het slot van hun brief aan de minister om een rechtvaardig subsidie-beleid.

(Uit Herv. Nederland)

J. R.

MEDEDELINGEN

AFSCHEID DS M. DE JONG

Langs deze weg deel ik U mede, dat ds M. de Jong op D.V. 24 april a.s. afscheid van onze gemeente neemt. De afscheidsdienst is gesteld op 3 uur en wordt gehouden in de Ned. Herv. Kerk te Muntendam.

Zij die deze dienst wensen mee te maken zijn hartelijk welkom.

's Avonds te 7.30 uur afscheid van de gemeente en vrienden in ons eigen kerkgebouw.

De sekretaris der Bapt. Gem.
te Muntendam,
H. Brust.

Losse Schakels

Een Triomf-tocht De zes weken voor Pasen worden de lijdensweken genoemd. Het is vooral in die tijd, dat de gemeente de gebeurtenissen gedenkt, die tot de grote crisis in Israëls historie geleid hebben en voor de volken de deur tot het heil ontsloten. Het is goed na te gaan, hoe doelgericht het leven van onze Heer tot in de bijzonderheden geweest is. In dat leven was niets aan het toeval overgelaten en greep niets plaats als gevolg van menselijke willekeur. Bij nauwkeurig lezen der evangeliën komt ons duidelijk voor ogen, hoe het de Heer zelf was, die de gang van Zijn leven bepaalde. Hij „heerste in het midden Zijner vijanden", zodat alles gebeurde, zoals Hij het wilde en op het tijdstip, door Hem bepaald. Hoe gemakkelijk had Hij de gang naar Golgotha kunnen vermijden. Hoe graag zouden zijn bevreesde vijanden gezien hebben, dat Hij zich maar teruggetrokken had, en Zijn doel als onbereikbaar had opgegeven! Het heeft niet aan pogingen ontbroken om Hem daartoe te bewegen. Zijn naaste verwanten wilden Hem weghalen uit de gevarenzône, Zijn jongeren waarschuwden Hem voor de gang naar Jeruzalem, waarvan ze wel begrepen dat die tot de laatste botsing moest voeren.

Beslistheid De Heer heeft Zijn strijd niet zonder huivering maar wel zonder aarzeling gevoerd. Hij „zette Zijn aangezicht als een keisteen" heeft Jeremia van Hem gezegd en zo hebben die „Hem volgden en die vooraangingen" Hem inderdaad gezien. Mark. 10 : 32.
Uit houding en verschijning sprak een vastberadenheid, een aanvalsvreugde, een strijdhonger, die Zijn volgelingen onsteld deed staan. Telkens weer liet Hij Zijn discipelen horen, dat Hij niet op het ongewisse voorwaarts ging. De ene „lijdensaankondiging" volgde de andere en ze spraken met een verwonderingwekkende nauwkeurigheid over de bijzonderheden van hetgeen Hij zou doormaken. De leerovertrokken zielen geloven te moeten constateren dat de lijdensaankondigingen achteraf in het verhaal zijn aangebracht.
Maar wie ingewijd werd in de heilsgeheimen en zich liet opnemen in 's Heren levensgang verstaat wel, dat de Heer *heden* de dingen van morgen doorleefde en ze overwon.

Bevreesd? Spreekt het evangelie niet van een bevreesd zijn van de Heer? Het gewaagt er van dat Hij „verbaasd en beangst" werd. Blijkbaar hebben de evangelisten met de beschrijving van 's Heren houding in Gethsemané grote moeite. Angst in de zin van vrees heeft de Heer niet gekend. Het woord betekent inspanning; passieve dapperheid en deze is het die van de mens het meeste vraagt. Jezus *koos* voor zichzelf de dood. Hij onderging hem niet, maar aanvaardde hem. Hij *liet* zich doden en zodoende werd de dood niet Zijn lijden maar Zijn dáád. En juist daarin lag de grote waarde van Zijn dood. Zijn sterven was een daad van volkomen vrijwilligheid. Dat maakte het tot een offerande. Het is niet het bloed als substantie, maar de bloed*storting* die vergeving der zonde bewerkt.

Het Doel 's Heren dood was niet het bereiken van het einde, (ieders leven komt wel eens aan zijn einde) maar bij de Heer was het een grijpen en vasthouden van Zijn *doel*. De zondaar mist aan het einde van zijn leven het levens*doel*. Dat ligt ver buiten zijn bereik. Onze Heer greep het en van daar uit grijpt Hij ons en trekt ons tot zich. Het gebeuren met Jezus was geen eenling-gebeuren, geen gebeuren, dat slechts Hem aanging. Het was DE CHRISTUS, die het doormaakte, de representant. In Hem hebben wij het doorgemaakt; wat aan Hem geschied is, is aan óns voltrokken. Het was geen gebeuren van toen en daar, maar een gebeuren, dat zich voortzet, de eeuwen door, overal waar het evangelie verkondigd wordt. In doop en avondmaal worden wij in verbinding daarmede gezet. In de loop her-beleeft de Aanvoerder in zijn volgelingen Zijn dood en opstanding en beleven de gelovigen de dood en opstanding van hun Hoofd. In het brood van het Verbondsmaal stelt Hij zichzelf present en in het bloed des Nieuwen Verbonds is Zijn offer tegenwoordig. Voor wie gelooft, houdt Golgotha op te zijn een vreemd gebeuren. Voor wie gelooft is het het meest nabije, het meest eigene, het meest innige gebeuren.
Het geloof zegt: Hij is ik — ik ben Hij. In eeuwige liefde samengestrengeld gaan we daar op Golgotha, beide onder, Christus en ik, en op de paasmorgen herrijzen we beide ten leven: elkander eigen voor eeuwig.

L.

PESACH-PASCHA

De eindredacteur verzocht mij in verband met het Goede Vrijdag en Paasnummer van ons weekblad, een artikel te schrijven dat daarbij past. Gaarne wil ik aan zijn verzoek voldoen door uit te schrijven over het Joodse Pasen, pesach genaamd.
Van pesach wordt het woord pascha afgeleid, dat we uit de bijbel kennen, en dat ook Paulus gebruikt: „ook ons Pascha is voor ons geslacht."
Uit het boek Exodus weten we, dat Pascha het feest is van de verlossing uit Egypte. Ten tijde van onze Here Jezus, was het „Pascha der Joden", een geweldig feest. Jeruzalem was dan overstroomd van feestgangers. Het getal liep volgens Josefus in de millioenen. Kort vóór de verwoesting van Jeruzalem in 70 n. Chr. werden er 256000 Paschalammeren geslacht. Het aantal feestgangers kan geschat worden op 2½ miljoen. Hoe die onderdak gebracht werden, is voor ons een raadsel, maar zij werden ondergebracht.
Op de 14e van de maand Nisam werden de offerdieren geslacht. Op welk een machtige wijze werd daar „het bloed" gepredikt, en al deze stromen bloeds wezen heen naar het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, dat reinigt van alle zonden. Het Pascha moest geslacht „Tussen de twee avonden", volgens Talmudische berekening ± half drie 's middags. Uit het O. T. weten we, dat aan de Pascha-viering de „grote schoonmaak" voorafging. Het gehele huis moest van zuurdeeg gezuiverd zijn. Paulus past dit toe op de gemeente, en zegt: zuivert dan de oude zuurdeeg uit, opdat gij een nieuw deeg moogt zijn, gelijk gij ongezuurd zijt". De zuurdesem van kwaadheid en boosheid wordt uitgebannen uit ons leven „opdat gij een nieuw deeg zijn moogt" (I Kor. 5).
Merken we op, dat het slachten van de Pascha-lammeren *niet* door de priesters geschiedde. De Israëlieten slachtten hun offerdieren in de voorhof van de tempel en gaven het bloed aan de priesters.
De Mischna drukt het aldus uit: „de Israëliet slacht, de priester vangt het bloed op". Dat is niet zonder betekenis. Wij slachtten d.w.z. wij hebben door onze zonden Christus vermoord. „Ik deed door mijne zonden Hem al die jamm'ren aan". Het is de Priester Jezus Christus, die Zijn eigen blad binnen bracht in het heiligdom, dat niet met handen gemaakt was. Wat de *viering* van het Pascha betreft het volgende: op de avond, die aan Pascha voorafgaat, heeft men de *sederavond*. Seder betekent: volgorde. Het is een herinnering aan de nacht van de uittocht uit Egypte. Na de dienst in de synagoge schaart men zich thuis om de feestelijk aangerichte feestdisch. Voor deze avond wordt een speciaal servies gebruikt. Op de seder-tafel staan allereerst de paasbroden, de bekende *matzes*, zonder gist bereid. Op Pascha wordt geen ander brood gegeten. Bij de uittocht uit Egypte was er geen tijd om het deeg te laten rijzen.
Ook ontbreekt op de seder-tafel de wijn niet. In het H. Avondmaal vinden we dan ook brood en wijn terug. Immers uit het Pascha heeft onze Heer, het gedachtenismaal aan Zijn sterven, ons gegeven.
(Wie een uitvoerige uiteenzetting over

Pascha wil lezen, kan deze vinden in een boek van Dr W. ten Boom: de drie hoofdfeesten van het oude testament en hun symboliek. Uitgave Voorhoeve - Den Haag).
Er werd 4 keer tijdens de Sederdienst wijn gedronken. Op tafel staat ook altijd een aparte beker voor Elia, waaruit niet gedronken wordt, omdat deze voor Elia gereserveerd is. Wij denken aan het woord van Maleachi: „Zie, Ik zend u de profeet Elia, vóórdat de grote en geduchte dag des Heeren komt". Verder is er de Sederschotel, daarop liggen drie ongezuurde broden „mazzoth" genoemd. De onderste draagt de naam: *Israël,* de middelste *Levi* en de bovenste heet *„Cohen",* d.i. priester. Verder ligt er op de schotel een *beentje* met wat vlees eraan, herinnering aan het paaslam en het daarvan onafscheidelijke *ei.* (Denk aan onze paas-eieren).
De *bittere kruiden,* die herinneren aan de bittere tijd in Egypte, een *vruchtenmoes* (de charoseth) bestaande uit rozijnen, amandelen, kaneel en wijn, samen een grijze massa vormend, die terug doet denken aan het leem, waaruit Israël tichelstenen moest bakken. Verder is er de zg. *karpas* (peterselie), *zoutwater* benodigd voor het indopen van de karpas, soms is er ook — lang niet overal — een eenvoudige tafelversiering.
Bij de Sedertafel heeft iedere deelnemer één beker voor zich. Bij het H. A. werd één beker doorgegeven: „drinkt allen daaruit". Nu nog beknopt iets over de *viering* van de Seder-avond.
Als het hoofd van het gezin plaatsgenomen heeft, begin de „vóórseder". De eerste beker, kiddoesh genaamd, wordt gedronken. De vader wast de handen, *doopt de peterselie* (karpas) in *zoutwater* en deelt 't aan de anderen mee. De eerste indoping na het drinken van de beker dus, wordt gevolgd door het *omhoog heffen* van de *sederschotel,* maar eerst worden het ei en het botje er afgelegd. De vader spreekt dan bij het opheffen van de schotel met paasbrood: „Zie hier het brood der ellende, zoals onze vaders het gegeten hebben, Elk die honger heeft, kome en ete; elk die het nodig heeft, komen en viere het Paasfeest mede. Dit jaar nog hier, het volgend jaar in het land Israël, dit jaar nog als knechten, het volgend jaar als vrije mannen".
Deze wens is nu in vervulling gegaan.
Het eerste deel van het feest (de vóór-seder) wordt nu afgesloten door het inschenken van de tweede beker. Het „beschrijvend gedeelte" vangt aan. De jongste van het gezelschap vraagt aan de vader in vaste bewoordingen, zoals deze ten tijde van de Here Jezus gesproken zijn: „waarom is deze avond verschillend van elke andere avonden, enz. De aanwezigen antwoorden: „Wij waren eens knechten van den Pharao in Egypte; doch de Heere onze God heeft ons daar vandaan gevoerd mte sterke hand en uitgestrekte arm.
En als de Heilige, geprezen zij Hij, onze voorouders niet uit Egypte gevoerd had, dan zouden wij, onze kinderen en kleinkinderen nog in slavernij zijn, enz."
Met het opheffen van de 2e beker wordt de vóós-seder besloten.
De vraag van de jongste uit het gezelschap geeft aanleiding tot het vertellen van de vader van het verhaal van de uittocht. We lezen nl. in Ex. 13 : 8: „En op die dag zult gij uw zoon uitleggen: Dit is terwille van wat de Heere mij heeft gedaan bij mijn uittocht uit Egypte."
De ingrediënten zijn evenzo vele punten ter behandeling van het verhaal. Na het zingen van Ps. 113 en 114 wordt de *2e beker* gedronken. Na het tafelgebed volgt de 3e beker. Dan komt het einde van de maaltijd. De deur wordt opengezet om Elia — als hij komt — binnen te halen, gezongen wordt aan het einde de laatste Halkl-psalmen (115-118) en ook Ps. 136
Als slot van de Sederdienst neemt ieder de 4e beker en deze wordt gedronken met de wens: het volgend jaar in Jeruzalem. - Wij denken hieraan het N. T. „En als zij de lofzang gezongen hadden gingen zij uit".
Voor Christus betekende dat het kruis, maar zijn kruis heeft ons gegeven, wat ons eeuwig juichen doet.

D. S.

BROKSTUKKEN

In 1952 verscheen „De Bijbel voor Kinderen", een mooi boekje, waarin ds J.S. Krol op uiterst beknopte maar toch boeiende wijze de geschiedenissen, gelijkenissen en dergelijke van het Nieuwe Testament voor kinderen vertelt en toegankelijk maakt.
Hij blijft daarbij heel dicht bij de Bijbelse tekst, en weet zijn fantasie zo onder discipline en contrôle te houden, dat aan het bijbelse verhaal werkelijk alle recht wordt gedaan.
Maar aan de Opstanding van Jezus toegekomen, worden er enkele veranderingen in de bijbelse gegevens aangebracht. Dan is de schrijver opeens niet meer alleen verteller maar ook corrector, die enkele lijnen van de bijbelse geschiedenis ombuigt, uitvlakt of verandert.
En zo vertelt de schrijver in dit boekje dan het *„alsof"-evangelie van Pasen.* Luistert U maar:
„Jezus was begraven! Was nu alles ten einde? Ach dat kon niet. Al was Jezus dan gestorven, toch.... Het was daarna voor de leerlingen, *alsof* Jezus nog leefde."
En even verder: „Wel is Jezus gekruisigd op de Goede Vrijdag, maar toch leeft Zijn geest nog onder ons."
Als de geschiedenis van het eerherstel van Petrus verteld wordt, wordt Petrus ons beschreven, staande aan de oever van het meer van Galilea. We lezen dan:
„Maar terwijl Petrus daar stond na te denken aan het meer, was het hem *alsof* Jezus aan hem verscheen."
In het hoofdstukje over de Emmaüsgangers komt de volgende zin voor:
„In hun bedroefdheid hadden ze een gevoel, *alsof* zich iemand bij hen voegde en hun iets vroeg." (Cursivering van mij).
Vooral de geschiedenis van de Emmaüsgangers wordt hierdoor een volkomen onaanvaardbaar, onmogelijk verhaal. De „alsof"-sleutel past niet op het slot van deze Opstandingsverhalen. Goddank niet.

★

Een van de vervelendste dingen in het leven is, een spreker te beluisteren die doorpraat, nadat hij al uitgesproken is. Kerkgangers houden in het algemeen niet van dominees die niet „aan een eind kunnen komen", zoals dat wel eens genoemd wordt. Wanneer een dominee niet op tijd amen zegt, komt dat vaak, doordat hij het gevoel heeft, de „aansluiting" gemist te hebben en zijn boodschap niet op de juiste wijze te hebben vertolkt. Hij is als die gokker die verloor en die daarom niet bij de roulettetafel weg kon komen omdat hij hoopte het alsnog in een extra kwartiertje goed te kunnen maken.
„Het Beste" bevat het verhaal van een jonge dominee die zat te werken aan zijn preek en plotseling gestoord werd, doordat zijn vrouw, die de krant zat te lezen, ineens begon te giechelen. Natuurlijk wilde hij weten wat er aan de hand was.
„O", zei ze, „ik hoop dat jij morgen, als je preekt over de Waarheid, net zo slim zult zijn als deze wasmachine. In de advertentie staat: Als de machine droogloopt, schakelt ze zichzelf automatisch uit".

★

In „de Christen" van 8 april j.l. lazen wij een interessant bericht, de Gemeente Muntendam betreffende. Er stond:
„Hiermede (in verband met het aanstaande vertrek van ds De Jong), is het dan zover gekomen dat we een v a k a n t i e periode tegemoet gaan".
Wij hadden nog niet gehoord dat er ook gemeenten waren die met vakantie gingen.
Heeft de Gemeente Muntendam deze vakantie aan de *zetter* te danken?*)

Wf.

*) *Helaas: ja! E.R.*

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor Haarlem: ds F. E. Huizinga te Hengelo (O.).
Beroepen te Delfzijl: ds J. Bosma te Arnhem.

Uit ons Uniebureau

Van de Unie-Commissie-vergadering, gehouden eind maart, behoef ik u niet meer veel te vertellen. Want de hoofdzaak bestond uit de stukken ter voorbereiding van de Unie-vergadering en de agenda van de komende Unie-vergadering hebt u reeds in *het* vorige nummer kunnen lezen. Toch kan er nog wel iets verteld worden van deze vergadering, waar broederlijk beraad plaats had onder een prima verzorging van de kosteres van „Silo" in Utrecht.
Nu de koninklijke goedkeuring op de nieuwe Unie-statuten is ontvangen, stelt de Unie-Commissie zich voor deze met de reglementen en werkorde's te laten drukken. Dit zal dan na de komende Unie-vergadering plaats hebben aangezien dan nog een paar wijzigingen in reglementsbepalingen aan de orde zijn.
De Unie-Commissie verleende er haar medewerking aan, dat ds M. G. Boeschoten ten behoeve van de zaak van de Herdenkingskerk het congres van de Baptisten Wereld Alliantie in Rio eind juli kan bijwonen, en evenzo, in samenwerking met de N.B.J.B., dat ds J. Broertjes als perssecretaris de redacteuren-conferentie te Rüschlikon kan bijwonen, waaraan ook één van de redacteuren van „De Christen" zal gaan deelnemen.
Door het comité „Opening der Kerken" kwam het openstellen van onze kerken voor meditatie aan de orde. De Unie-Commissie kan het onze gemeenten wel aanbevelen om de kerken overdag open te stellen opdat ieder die er behoefte aan heeft stilte en rust vinde om te mediteren.
Waarom zouden onze gemeenten hiermede niet eens een proef nemen?
Het stemt tot verblijding, dat de zaak van de „doop der gelovigen" in meerdere kerken aandacht krijgt. We willen het maar aan de werking van het klare woord Gods en zijn Heilige Geest overlaten, dat deze belangrijke zaak in de kerken zijn ware plaats krijgt, opdat overal naar bijbelse structuur de „gemeente van gelovigen" tot openbaring komt. De Oecumenische Raad heeft aan verschillende kerken diverse vragen gesteld rondom de vraag „Wat betekent het lidmaatschap der gemeente?"
De Unie-Commissie heeft naar beste weten haar antwoord daarop geformuleerd, daarbij de gewaardeerde hulp van ds J. Louw ondervindend.

Wanneer u straks het gestencilde boekwerk met al de verslagen, rapporten, plannen en begrotingen aanschaft — het verschijnt volgende week — dan krijgt u zicht op al de gevarieerde *mogelijkheden* en *moeilijkheden*. Wat een kansen voor evangelisatie, opleiding, kerkbouw, zending! U léést dat straks allemaal maar met een open hart. Alleen dit ene hier: wat zou ons „Tabitha"-huis nóg meer haar heerlijke dienst aan de medemens kunnen vervullen, als er maar méér meisjes zich beschikbaar stelden voor deze prachtige taak! En dan tot slot nog dit tweede: wat kost het allemaal een geld. Ja, maar het kan! De unie-contributie is geprojecteerd op *f* 7,40 per lid (een gulden hoger, doordat de algemene bestuurskosten 23 cent méér vragen, de administratiekosten 16 ct, de kinderbijslag 29 cent, terwijl verder de Unie-bureau-kosten geheel onder de contributie komen te vallen, zodat de diverse takken van arbeid ontlast worden.) Als vrijwillige bijdrage voor de E.C.U. is gedacht *f* 2,65, want dan kan korting van subsidie met 30% een volgend jaar voorkomen worden. De opleiding vraagt nu *f* 1,40, want de rij studenten moet ook in het gelid kunnen blijven lopen tot het goede einde. Het 10-cents-fonds denkt aan *f* 0,75 en kan dan de toplasten van kerkbouwende gemeenten verlichten. De zending roept om *f* 6,18, wat gezien de toenemende staf van zendelingen geen wonder is. Zó is het allemaal ontworpen en wordt het aan de goedkeuring der gemeenten op de Algemene vergadering onderworpen. De Unie-Commissie is zich er wel van bewust, dat het niet eenvoudig ligt, en dat 't gedegen overweging en planning vereist. Maar tevens gelooft ze, dat 't zó moet, en óók, dat het zó kan. En ze weet, dat onze gemeenten zich van haar taak taak en roeping bewust zijn!

Dan nog voor de volledigheid deze opmerking: gemeenten kunnen binnen een maand na publicatie van de Agenda van de Unie-vergadering amendementen op de voorstellen indienen. Deze agenda is in het vorige nummer gepubliceerd.

T. Jansma

NADER BEZIEN

Morele Herbewapening

De beweging van Frank Buchman voor Morele Herbewapening laat de laatste tijd wel van zich horen. Verleden herfst — of was het deze winter? — werd in heel het land, huis aan huis, de brochure „Ideologie en Coëxistentie" bezorgd. Dezer dagen verraste de post ons met een exemplaar van een prachtig — in kleurendruk! — uitgevoerd tijdschrift, eveneens een uitgave van deze beweging.
De beweging voor Morele Herbewapening stelt in deze publikaties, dat de wereld thans moet kiezen òf voor de ideologie der Morele Herbewapening òf voor het kommunisme. Een tussenweg is er niet; koëxistentie, d.w.z. het samen-bestaan van oost en west is onmogelijk. Vooraanstaande staatslieden ondersteunen deze stelling en hebben met de beweging van dr Frank Buchman adheasie betuigd.
De beweging voor Morele Herbewapening gaat er vanuit, dat het tegenover de ideologie van het kommunisme een ándere, bétere, hógere en stèrkere ideologie moest stellen, nl. die van de godsdienst. Godsdienst in het algemeen. Een zo vage godsdienst, dat niet slechts de godsdienstigen van het christelijke westen zich in de Buchman-beweging moreel kunnen herbewapenen, maar ook van het shintoïstische Japan, het islamitische Nabije Oosten en noem maar op.
Nu geloven we met Frank Buchman, dat religie-in-het-algemeen zich niet zal kunnen konformeren met het kommunisme, voorzover de laatste zich presenteert als louter materialisme. Zo gezien zijn beide even tegengesteld en elkaar wezens-vijandig als water en vuur. Overigens blijft de vraag wat dan religie en wat pseudo-religie is!
Evenwel, we zijn het *per se niet* met de beweging voor Morele Herbewapening eens wanneer ook het evangelie van Christus als 'n ideologie binnen het kader van de Morele Herbewapening wordt getrokken. Het evangelie van Jezus Christus *gééft* geen ideologie. Het is *géén* mens- en wereldbeschouwing die naast of tegenover andere dergelijke beschouwingen gesteld kan worden, welke dan ook. Integendeel, het evangelie van Christus onderwerpt elke ideologie, zelfs (!) die van de beweging van de Morele Herbewapening, aan het gericht Gods. Het gaat in dat evangelie helemaal niet om een morele herbewapening, maar om bekering en wedergeboorte. De Boodschap Gods is niet de dynamische vulling van onze westerse demokratie, zoals Buchmans beweging ons door middel van zijn grootscheepse propaganda tracht te suggereren. De God van dat Evangelie staat *niet* bij voorbaat en bij voorkeur aan de kant van de moreel sterksten....
Wanneer de beweging voor Morele Herbewapening het zo stelt, heeft zij, helaas, het Evangelie niet begrepen.
Anders: men is door de Boodschap Gods die in de openbaring van Jezus Christus tot ons kwam niet *g e g r e p e n*. Daarom tekenen we protest aan tegen het misbruiken van Jezus' Naam in deze zogenaamde strijd der ideologieën.

v. D.

Over het Lichaam der Opstanding

De Heilige Schrift spreekt van de lichamelijke opstanding van onze Heer. Ze zegt daarmee dat Hij met hetzelfde lichaam, waarin hij geleefd had, dat gestorven en begraven was, uit de dood verrezen is. Vrouwen en jongeren stelden vast dat het graf, waarin des Heren lichaam op de vrijdagnamiddag was neergelegd, op de daaropvolgende zondagmorgen leeg was. Met dat lichaam identificeerde de engel de Heiland zelf, toen hij tot de vrouwen zei: Hij is opgewekt, Hij is hier niet; zie de plaats, waar ze hem gelegd hadden. Van vrijzinnige zijde wordt wel geloofd in een voortbestaan van Jezus na Zijn dood; in Zijn voortleven in de geest, maar wordt zijn lichamelijke opstanding ontkend.

Het belang van Zijn lichamelijke opstanding

De vraag of Jezus al dan niet lichamelijk uit de dood verrezen is, is niet onverschillig. Men is er niet mee klaar als men zegt: Hij leeft immers nog en daarop komt het toch maar aan. Met de belijdenis dat hij na Zijn dood naar de geest voortleeft, is niet dàtgene uitgesproken wat de apostelen uitspraken in de verkondiging van Zijn opstanding. Aan Zijn *opstanding*, niet aan Zijn voortleven, hangt ons heil. Is Christus niet opgestaan uit de doden, dan is onze prediking ijdel, inhoudloos, zinloos, en ijdel, zonder betekenis of waarde is uw geloof - *dan zijt ge nog in uw zonde*. Zonder de opstanding ware aan Zijn dood geen heilsbetekenis toe te kennen, hoeveel eerbied voor de persoon van de martelaar hij ook mocht afdwingen.

De linnen doeken

In de graftombe van Jozef van Arimathea heerste de grootste orde. De discipelen, Petrus en Johannes, overtuigden zich daarvan. Nadat het lichaam gewassen en in doeken gewikkeld was, was het gelegd in een zg. troggraf, dat Nicodemus en Jozef van Arimathea gevuld hadden met een mengsel van mirre en aloë. Nu moet linnen zich sterk vasthechten aan een lichaam dat met mirre in aanraking gebracht is. Wanneer het gerucht, dat de Joodse Raad in omloop bracht toen berichten binnen kwamen van de opstanding van de Heer, waarheid bevat zou hebben dan moeten de dieven het lichaam van Jezus òf in de doeken òf van de doeken bevrijd hebben weggenomen. Dat dat laatste niet gebeurd was, zagen de discipelen aan de, in de tombe achter gelaten grafdoeken en ware het eerste gebeurd, dan zou dat te zien geweest zijn aan de toestand van de doeken, die bij het afrukken delen van de huid meegenomen zouden hebben.

Van Gedaante veranderd

De linnen windsels zeiden duidelijk, dat op het lichaam geen geweld gepleegd was. De doeken lagen daar en de doek, die om Jezus' hoofd gebonden geweest was, lag apart opgerold. Er moet een metamorfose, een gedaanteverwisseling hebben plaats gehad. Het lichaam, waarin de Heer gekend, gestorven en begraven was, moet een andere bestaanswijze ontvangen hebben. De identiteit was gebleven, de verschijningsvorm had zich veranderd. Jezus was een andere zijnswijze ingegaan. Te verstaan is dat niet. Hij verkeerde door Zijn opstanding in een wereld met mogelijkheden, die ons onbekend zijn. Er was een lichaamsbeheersing, die ideaal was. Het remde Hem niet. Het bond Hem niet aan grenzen waarop wij in óns lichaam soms zo pijnlijk stuiten. Het kende niet de afhankelijkheid van de materie, welke afhankelijkheid menigmaal onze nood uitmaakt. In betrekking te treden tot de wereld, waartoe Hij in het lichaam Zijner vernedering behoord had, was mogelijk gebleven. Hij was overgezet in een andere dimensie. Zeker ook in de tijd Zijner vernedering, die de tijd was van Zijn zelfontlediging, stond de heerlijkheid steeds voor Hem open en waren de hemelse krachten onder Zijn bereik, maar Hij gebruikte ze slechts zelden. En als Hij dat deed, dan bleek dat het lichaam, waarin hij leefde, hoezeer ook gelijkend op ons lichaam van zondig vlees (Rom. 8 : 3) toch reeds drager van de heerlijkheid kon zijn. (Luk. 9 : 28-36). Hij beschikte er over (wat wij niet meer doen over ons lichaam), want Hij had macht het af te leggen en het wederom aan te nemen.

De Ontlediging geeindigd

Jezus' incognito eindigde op de dag Zijner opstanding. De verborgen Heer der Heerlijkheid trad te voorschijn uit de dood, Hij sterft niet meer! Het was geen terugtreden in een eerder verlaten bestaanswijze, maar het ingaan in een andere orde, in een wereld van andere wetmatigheid en mogelijkheden. Deze wereld is naar hier doorgebroken in het verheerlijkte lichaam van de Christus. Aan hetgeen wij aan de Opgestane waarnemen kunnen wij iets aflezen a.g. het leven over de doodslijn. In ongekende vrijheid en volmacht beweegt zich de verrezen Heer in onze wereld en tegelijk vrij van haar.

De Eersteling uit de doden

Niet als eenling doch als eersteling is Christus opgestaan uit de doden. Hij heeft deze schepping niet losgelaten maar door Zijn graf heen vastgehouden en trekt haar in Zijn verheerlijkt lichaam, op uit haar verval, haar staat van vernedering. Zó overweldigend groot is de kracht, die Hem uit de doden heeft omhooggebracht. Hebr. 13 : 20. De sterkte der macht die in Christus' verrijzenis de scepter ging voeren, laat zich gelden tot aan de laatste grenzen van het geschapene.

Die geloofd is hier en nu begrepen in het gebeuren met de Christus en wanneer we Hem zien gelijk Hij is, valt ook óns incognito ons af.

L.

Paasgroet uit Rusland

Moskou, 31 maart 1960

Ds. F. E. Huizinga,
Jacob Catsstraat 34
Hengelo (O), Holland.

Waarde broeder in Christus,

De Unie van Evangelische Christenen-Baptisten groet u hartelijk en in uw persoon de hele Baptisten Broederschap van Europa ter gelegenheid van het grote christelijke Paasfeest. Wij groeten al de leden van uw familie en vragen u onze Paasgroet te willen overbrengen aan alle gemeenten in Nederland.

De verrezen Christus groet ons allen met de woorden: „Vrede zij u" en roept ons deze vrede te brengen aan alle naties, aan alle huizen.

Moge deze vrede het bezit worden van de hele mensheid.

Namens de raad der Unie,
uw broeders in Christus,
w.g. Jakov Zhidkov, president.
Alexander Karev, algem. secr.

Op deze brief, die wij 5 april ontvingen, hebben wij als volgt geantwoord:

Waarde broeders,

Dank u hartelijk voor uw brief van 31 maart j.l. en ik verzeker u dat ik mijn best zal doen, dat al onze mensen uw boodschap zullen lezen.

Moge de Heer u zegenen in uw werk en moge de kracht van God, die Jezus uit de doden opwekte onder ons allen zijn.

Hij is in staat ons tot getuigen van Zijn glorie in deze wereld te maken. Hij leeft en heeft zonde, dood en duivel overwonnen. Moge de Geest van God onze harten vervullen met vreugde en vrede, waar wij ook wonen.

Het zou voor ons een grote vreugde zijn, wanneer wij u konden ontmoeten en de kinderen Gods in uwe gemeenten in uw groot land. Hoe jammer, dat wij niet één taal hebben, zodat het gemakkelijk zou zijn elkaar te verstaan. Niettemin heeft 't hart dezelfde taal.

Ik zou blij geweest zijn als u mij wat meer had geschreven over de gemeenten en hun leven. Natuurlijk, het is moeilijk dat te doen, zoals het dat zou zijn voor mij om u te zeggen hoe het ons in Nederland gaat. De Heer geeft ons vele gelegenheden en de meeste gemeenten zijn zeer levendig en ijverig om van de liefde en de genade Gods te getuigen. Wij bouwden vele nieuwe kerken na de oorlog, zonden meer zendelingen uit dan ooit tevoren en hebben een goede groep studenten, die zich in ons eigen seminarium voorbereiden op de dienst in de gemeenten.

Ik hoop dat de Heer ons de gelegenheid zal geven elkaar nog eens te ontmoeten. Voorzover ik weet zal er in september een vergadering van de raad der Europese Federatie in Wenen zijn en het zou een vreugde zijn u daar te zien.

De Heer zegene u en al de gelovigen in uw land en moge de vrede Gods alle harten vervullen.

w.g. F. E. Huizinga

Wij laten U kennis nemen van deze korrespondentie, opdat U weet dat deze er is. Zouden we als antwoord op deze brief nadere mededelingen ontvangen, dan zullen we U daarvan ook op de hoogte stellen.

U allen een gezegend Paasfeest wensend, groet U

Uw Huizinga

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . f 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . f 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden:

"'s Maandagavonds 8 uur ving de 1e vergadering aan in het lokaal Silo. Br. Roeles opende dezelve met een kort woord en gaf daarna het woord aan br. de Hart en Horn. De opkomst was niet groot maar het samenzijn toch gezegend. Dinsdagavond trokken we naar „Bellevue" waar het gehoor 3 maal zoo groot was als de vorige avond en hoewel het een zeer gemengd publiek was liet de aandacht niets te wenschen over. Vooral schéen de belangstelling te klimmen in de samenspraak door br. Horn en de Hart gehouden. Sommigen meenen, dat het een van buiten geleerd lesje is, maar dat is natuurlijk zoo niet, maar eigenlijk een vraag uit het hart des volks, waarop een allereenvoudigst antwoord wordt gegeven . . . ."

(Uit een verslag over Evangelische Samenkomsten te Zutfen, „De Christen", 15 april 1885).

GRONINGEN-N. Het leven in het algemeen is een boeiend bedrijf en dat van de Gemeente wel in 't bijzonder. Dat ontdekken we op onze gemeenschapsavond wel heel duidelijk. De opzet en voorbereiding zijn simpel en heel eenvoudig, het beleven vreugdevol en hartverwarmend. Reeds twee keer werd tijdens de Kerstdagen zulk een avond besloten met een broodmaaltijd en het was telkens feest. Onze diensten worden goed bezocht, er wordt met veel aandacht geluisterd naar de aansprekende en boeiende prediking van onze voorganger, die niet alleen een goed voorganger is maar tevens voorzanger. Zó hebben we dus meer gekregen dan gevraagd werd en dat dit gewaardeerd wordt kan ik U verzekeren, temeer waar we onze prachtige bundel nog niet helemaal onder de knie hebben. Vier keer in de laatste vijf maanden mochten we het doopvont openen en er getuige van zijn, dat jongeren en ouderen in gehoorzaamheid aan de Heer de weg naar de Gemeente vonden, en wéér zijn er drie jonge mensen die de Heiland hierin willen volgen en belijden.
Dit feest wordt enigszins getemperd doordat we de bezoekers niet kunnen bergen en velen moeten teleurstellen wegens plaatsgebrek. Zeer spoedig zal hierin echter verandering komen, daar de bouw van ons nieuw Gemeente-centrum met rasse schreden nadert. De Gemeente althans heeft zich op zulk een overtuigende wijze uitgesproken in de 4% Kerkbouwactie dat het al ons geloof heeft overtroffen en het ongeloof beschaamd. Voor de komende tien jaar is gevraagd een bedrag van *f* 15.000,- per jaar en we geloven dat het eerste jaar voor *f* 20.000,- zorgt, gezien de uitkomst van de eerste zes maanden en dit zonder korting op collecten en contributies. Velen hebben in geloof getekend voor tien jaar en zij die nog aarzelen en afwachten zullen hun houding herzien en vreugdevol gaan meeofferen.
Een boeiend bedrijf dat der Gemeente, en dankbaar gaan we onze weg daarin, tot meerdere glorie van Hem die de Gemeente riep en bewaarde.
In Hem groeten wij U allen hartelijk en wensen U een gezegend Opstandingsfeest.

M. S.

STADSKANAAL. Onze gemeente heeft redenen om dankbaar te zijn. Op zondag 3 april werd er weer een doopdienst gehouden.
Deze keer was het een jonge man, die na een vrijmoedige en besliste belijdenis door de gemeente werd aanvaard. De kerk was overvol en met stille aandacht werd er naar de preek geluisterd.
Na deze dienst schaarden velen zich aan „de dis des Heren", waar allen welkom geheten werden, maar inzonderheid de pas gedoopte broeder. Ook een echtpaar, uit een „andere gemeenschap" tot ons overgekomen, werd verwelkomd. Het was een gezegend samenzijn, waarin we gesterkt werden in ons geloofsleven.
Gaarne maken we u deelgenoot van onze vreugde en groeten u hartelijk, namens onze gemeente.

A. R.-H.

SIDDEBUREN. Was ons vorige gemeentebericht een beetje pessimistisch vanwege het vertrek van verschillende leden en vrienden thans kunnen we U hoopvollere berichten doorgeven. Het was zondag 3 april een ware feestdag voor ons. In de middagdienst zagen we onze oude br. T. Hazenbroek (die reeds de 70 is gepasseerd!) in het doopvont afdalen. Reeds ging deze broeder met de gemeente op, altijd trouw. Nu hoort hij er bij! Ds Ketelaar van Hoogezand die nu onze konsulent is vond een aandachtig gehoor, en vele tranen werden stiekem weggepinkt. . . .
's Avonds om half acht hadden we een bijzondere samenkomst waar onze konsulent opnieuw de blijde boodschap mocht doorgeven. Het zangkoor van Hoogezand was die avond in ons midden en zingende hebben ook zij het evangelie gebracht.
In beide diensten was onze kerk bezet. Deze dag hadden we zo nodig! En we geloven dat er nog meerdere zullen volgen want het werk gaat goed. Dank aan allen die deze dag trouw hebben medegewerkt. Wij danken en prijzen de Heer der gemeente! Wij gaan voorwaarts! Allen gegroet uit Siddeburen.

Korr.

EMMEN. Mochten wij op zondag 6 maart een oudere zuster en twee jonge mensen dopen, op 3 april zagen wij andermaal een jonge broeder en zuster in het doopvont afdalen.
En opnieuw hebben zich weer drie gemeld. Verder wordt deze maand gestart met de arbeid op een nieuwe post achter de Emmerdennen. Aanvankelijk was daar al een Zondagsschool en een meisjesclub, zodat wij hopen ook daar open deuren te mogen vinden voor het uitdragen van de blijde boodschap.
Onze harten zijn met grote dankbaarheid vervuld, dat zovelen iedere zondag naar het evangelie komen luisteren en dat we iedere keer jonge mensen ontmoeten die zich aan de Heer geven.
Wij willen onze medebroeders en zusters dan ook doen delen in onze blijdschap en dankbaarheid.

D. M.

EINDHOVEN. Namens de gemeente Eindhoven mag ik u zeggen, dat het ons goed gaat. Elke zondagmorgen bezoeken ongeveer vierhonderd personen de Eredienst, waarbij het opvalt, dat zovelen buiten de Gemeente onze kerk bezoeken. Blijdschap was er in onze harten, dat er onder hen ook waren, die de stap tot de

Gemeente deden. Zo werd op zondag 3 januari een jong echtpaar gedoopt, op 6 maart een jonge broeder en op 3 april nog twee andere jonge broeders. Deze doopdiensten trokken altijd zeer veel belangstelling. Veel spanning was er in de Gemeente, toen onze voorganger Ds Zijlstra in februari een beroep kreeg van de Gemeente Groningen-Zuid. Gelukkig voor ons meende hij ook ditmaal het werk in Eindhoven niet te mogen los laten.
De bidstonden op dinsdag- en de jeugsamenkomsten op zondagavond worden steeds goed bezocht. Ook de Zaaier-verkoop gaat gestadig door; het aantal, dat maandelijks door de trouwe broeders verspreid wordt, is voortdurend stijgende. De contact-avonden in de verschillende wijken, alsmede te Meerveldhoven en Helmond, vinden regelmatig doorgang, terwijl daarnaast er ook plannen zijn om te Meerveldhoven te beginnen met een zondagsschool. Binnenkort hopen wij weer te kunnen starten met het mooie openluchtwerk op zaterdagavond en op zondagmiddag.
Zo hopen wij ons deel bij te dragen in de verbreiding van het Evangelie van Jezus Christus in Eindhoven en omgeving. De Gemeente Eindhoven wenst U allen goede en gezegende paasdagen.

F. v. C., secr.

MEDEDELINGEN

BROEDERS PENNINGMEESTERS

Hebt U zich reeds gemeld bij „De Vinkenhof" voor het

PENNINGMEESTERSWEEKEND

op 7-8 mei a.s.? Indien U zelf verhinderd mocht zijn, dan is natuurlijk één der andere diakenen of leden van Financiële Commissies of de Administrateur Uwer gemeente hartelijk welkom. U kunt zich - liefst vóór 15 april a.s. - melden bij „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin, post DEN DOLDER, telef. (03402) 4823.
Het programma is bijzonder zorgzaam voorbereid en zal een hulp voor uw plaatselijke arbeid betekenen!

GEWESTELIJKE BESTUREN-CONFERENTIE

Hiermede worden alle mannelijke leden der gemeente uitgenodigd tot het bijwonen van de vergadering op zaterdag 23 april 1960 om 15.30 uur, welke zal worden gehouden in het gebouw van de Gemeente van Gedoopte Christenen aan de Marskant te Hengelo.
AGENDA:
1. Opening door de voorzitter Ds Huizinga.
   Gebed.
2. Notulen vorige vergadering.
3. Inleiding door Ds Voorhaar uit Vroomshoop.
   Onderwerp: „Geestelijke gaven". (1 Cor. 12).
4. Bespreking.
5. Inleiding Ds Reiling Sr.
   Onderwerp: „Hoe benadert de ouderling het gezin".
6. Bespreking.
7. Pauze: Brood, koffie en verrekening der reisgelden.
8. Inleiding Ds Huizinga.
   Onderwerp: „Subsidiëring kerkbouw".
9. Bespreking.
10. Rondvraag.
11. Sluiting (ca. 19.00 uur).

Gedenk deze samenkomst in Uw gebed. Komt allen op. Breng Uw bijbel mee en vergeet Uw brood niet.

H. J.

PROGRAMMA

Bondsdag van de Drentse Bond op MAANDAG (2e Paasdag) 18 april 1960 in de Baptisten kerk te Nieuw Weerdinge.

Tot 10 uur koffiedrinken.
Leider ochteendvergadering br. A. Boonstra van Valthermond.

1 Aanvang 10 uur precies.
2 15 minuten zingen van Paasliederen
3 Openingswoord door de Gewestelijke voorzitter
4 Muziekclubje van Nieuw Weerdinge
5 1e Onderwerp: *„PASEN en DE DOOD"*, inleider br. J. Hofman van 2e Exloërmond.
6 Zangkoor Emmererfscheidenveen.
7 Declamatie zr. Geertje van Oosten van Emmen
8 Zang van twee kosteresjes van 2e Exloërmond
9 2e Onderwerp: *„PASEN en het LEVEN"*, inleider ds J. H. Blenkers van Hoogeveen.
10 Muziekclubje Nieuw Weerdinge
11 Hersengymnastiek Zusterhulp en de Jeugd o.l.v. br. H Lever van Nieuw Weerdinge
12 Zangkoor Emmererfscheidenveen

PAUZE (van ± 12.30-1.30 uur)

In de middagvergadering zullen de aanwezige kinderen, in de kleine zaal naast de kerk gezellig worden bezig gehouden door het personeel van de Zondagsscholen van Nw. Weerdinge, dat zich daarvoor beschikbaar heeft gesteld.

Leider middagvergadering ds T. v. d. Laan van Coevorden.

13 Ensemble Tent geeft 15 min. een gevarieerd programma
14 Zangkoor Nieuw Weerdinge
15 Zr. Speelman-Kruit van Stadskanaal gaat iets vertellen over de Congo-Zending. Haar onderwerp luidt: *„ONZE VOORPOST IREMA"*
16 Leren van één of twee koren o.l.v. ds T. v. d. Laan
17 Ensemble Tent met zang en muziek
18 3e Onderwerp: *„ZIE IK KOM HAASTIG"*, inleider ds C. van Wier van Nw. Weerdinge
19 Zangkoor van Nieuw Weerdinge
20 Getuigenissen van Oud en Jong
21 Ensemble Tent
22 Sluiting ± 4 uur

De secr. D. M.

Bij ons vertrek naar Australië groeten wij U allen hartelijk en wensen U Gods zegen toe.
Fam. Vulling-Broertjes
v.h. te Alkmaar
11 april 1960
a/b M.s. Johan van Oldenbarneveld

God nam tot Zich, na een geduldig gedragen lijden, in de volle verzekerdheid van zijn geloof, onze lieve Man, Vader, Behuwd-vader en Grootvader,

JAN REINDER FIJN Sr.

in de gezegende ouderdom van 82 jaar.
Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Heere, de rechtvaardig rechter, mij zal geven.
2 Tim. 4:7-8

Nijmegen:
J. M. G. Fijn-Delgorge
Wilp (Gld.):
J. M. G. Fijn
Belleville (Ont. Can.):
H. D. Fijn
L. Fijn-Yost
Wellington (N.-Zeeland):
J. R. Fijn Jr.
A. J. Fijn-Nijveld
Nijmegen:
F. Z. Fijn
Arnhem:
P. E. Fijn
E. A. Fijn-Vernhout
Muiderberg:
K. M. Fijn
H. Fijn-Smit
Groningen:
A. J. Brink-Fijn
J. Brink
Hilversum:
P. H. Fijn
C. L. Fijn-Dronkers
en Kleinkinderen

Nijmegen, 30 maart 1960
Fleminghstraat 22

De teraardebestelling heeft plaats gevonden op 2 april j.l.

Vrijdag 22 april 1960 Jaargang 77 Nr. 3519

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar: buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

CHRISTUS WOONT IN

„Het woord van Christus wone rijkelijk in u". (Colossenzen 3 : 16)

Het heeft er misschien de schijn van dat Paulus de tweede helft van zijn brieven vult met vrome wensen aan het adres van zijn lezers. Zijn eigelijke boodschap heeft hij, zo redeneert men wel, in de eerste hoofdstukken uiteengezet en nu komen er nog een paar bladzijden met goede wensen en verlangens van de apostel en dan is het uit. Maar deze schijn bedriegt.

De goede wensen staan niet zozeer in de aanvoegende als wel in de gebiedende wijs; het zijn geen wensen maar veeleer dringende en dwingende bezweringen: zô moet het zijn in Christus' gemeente, die leeft bij de in deze brief een en andermaal beschreven boodschap. Zô moet het zijn! Dit is wel bij uitnemendheid van toepassing op de zin, die boven dit artikel staat; het loont de moeite deze zin eens te onderzoeken op wat zij ons te zeggen heeft.

Het woord van Christus

Paulus is indertijd in Corinthe niet gekomen met schitterende woorden maar met een eenvoudig verhaal; trouwens, met datzelfde verhaal was hij de Areopagus in Athene beklommen en had het na zijn erg vriendelijke inleiding verteld ook. Dat verhaal was het woord van Christus.

Het verhaal van Christus vertelt van zijn leven en sterven en opstanding. Het is zijn geschiedenis in een notedop. Wie Christus wil leren kennen, krijgt een verhaal te horen; hem wordt gezegd, dat er iets gebeurd is, dat hij weten moet.

Bij dit verhaal leeft de gemeente van Christus telkens weer. Er wordt met recht onder ons aangedrongen op persoonlijk geloof; een kind van God ben je, als je het bij ervaring weet, dat Jezus je Verlosser en Zaligmaker is. Zo zeggen wij het graag en niet zonder reden. Maar belangrijker en ook éérder is het woord van Christus, dat ons vertelt van de dingen, die gebeurd zijn. En ze zijn gebeurd buiten ons om. Ze zijn gebeurd op Gods initiatief. Ze zijn gebeurd zonder dat de wereld er zelfs op gesteld was. Ze zijn gebeurd dwars tegen de tegenstand van vrijwel alle betrokkenen in. Ze zijn gebeurd en niemand kan ze ongedaan maken. En in de gemeente leven ze voort, doordat ze gepredikt worden.

Maar, een preek is geen herdenkingsrede. De gemeente heeft maar weinig te herdenken: een jubileum, een andere gebeurtenis uit het verleden, maar dat betref uitsluitend dingen van tweede of derde orde. Wat van de eerste orde is wordt niet herdacht, maar gepredikt. Want het is geen zaak van het verleden maar van verleden, heden en toekomst tegelijk. Het woord van Christus omspant alle tijden, omdat het alle tijden heeft veranderd.

Want Jezus' opstanding is niet een gelukkig slot van een hachelijk avontuur, maar een groots begin. Het oude is voorbijgegaan; het heeft de worsteling met Christus, de eerstgeborene uit de doden verloren. Op de Paasmorgen vindt het levensverhaal van Jezus Christus zijn hoogtepunt: de nieuwe hemel en de nieuwe aarde komen in zicht. Het nieuwe rijk begint door te breken. Dat zijn de feiten van het woord van Christus.

Het woord woont in

Het woord, dat spreekt van Christus en van de verstrekkende gevolgen van zijn leven en sterven, woont in de gemeente. Zo hoort het te zijn, zegt Paulus. De vraag is alleen, hoe het woord in de gemeente zal wonen.

Het woord van Christus woont in de gemeente, **omdat het gepredikt wordt.** Dat is een stout woord, want wie verwacht dit eigelijk? Als er gepreekt wordt, luisteren wij naar de voorganger en zijn (al of niet) benieuwd naar wat hij te zeggen heeft. Wanneer de preek ons boeit, zeggen wij: waar haalt hij 't vandaan!

Wel, hij haalt, als het goed is, zijn woord uit het woord van Christus. Hij gaat niet op de kansel staan om eigen opvattingen te verkondigen maar om Christus in de gemeente te doen wonen. Daarom is zijn preek ook in wezen datzelfde verhaal, waarmee Paulus naar Corinthe toog. Het kan zijn, dat hij 't wat beschouwelijker doet dan de apostel, het is ook mogelijk, dat hij 't doet met zoveel vuur, dat 't verblindt; dat is allemaal niet erg belangrijk, zolang het woord van Christus maar naar voren komt en in de harten van de gemeenteleden kan gaan wonen.

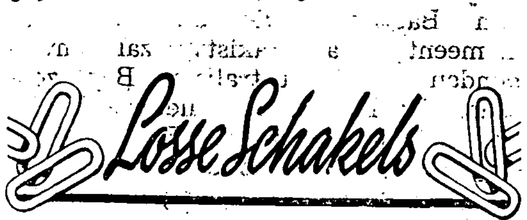
IN DIT NUMMER

slechts één (maar een mooi) gemeentebericht (pag. 6); belangrijke „Losse Schakels" (vooral die over onze koren!) op pag. 2; een interessante kroniek (pag. 3); een samenvatting van kerkelijke stemmen over de rassenkwestie in Zuidafrika (pag. 4); de Unie-agenda nader bezien (pag. 5) en opnieuw onthullingen uit het Unie-bureau (pag. 6).

U zult ook dit nummer weer met veel genoegen lezen! En geef het ná lezing door aan anderen die - hoe bestaat 't! - nog geen abonné zijn op hun eigen blad.

't Woord „inwonen" heeft onder ons een enigszins dubbelzinnige klank. Vanuit de woningnood kennen we 't: je woont er bij in en hoort er dus niet bij. Maar dat zal hier wel niet bedoeld zijn. Dat zou ook dwaas zijn, want Christus kan er moeilijk bij wonen. Hij heeft de werkelijkheid veranderd en ons in die nieuwe werkelijkheid geplaatst. Daarom hangt ons leven helemaal van Hem af. We kunnen eigenlijk niet meer zeggen: ik leef, want dat „ik" is geen grootheid van eigen soort meer, het is helemaal bepaald door wat Christus tot stand heeft gebracht en daarom zeggen wij: Christus leeft in mij en dus woont Hij in mij, niet als kostganger of bezoeker, maar als de hoofdbewoner.

J. R.

Gevaarlijk Evangelie. Kort na 1661 werd Suriname door de Nederlanders op de Engelsen veroverd. Opvallend is, wat de Bestuurders van de West-Indische Compagnie nu meende in het belang der kolonie te moeten verbieden. Verboden werd het zendingswerk onder de daar wonende Indianen te doen „omdat het voor de kolonie schadelijk was, deze mensen tot christenen te maken". Het is een vreemd motief in de mond van christelijke ondernemers. Overigens waren zij niet de enige christelijke groot-ondernemers die er zo over dachten. De Deense regering wou William Carey niet toelaten in haar Oost-Aziatische bezittingen om de inwoners dier landstreken de Blijde Boodschap te brengen.

In de oorlogsjaren 1914—1918 waren de geallieerde Overheden niet zonder bezwaren tegen de verspreiding van Nieuwe Testamenten onder de soldaten. Ofschoon met het in het algemeen „wel een goed boek vond vreesde men toch een ongewenste invloed van sommigen passages. In dit alles ligt een treffend getuigenis voor het N. Test. en zijn Boodschap. Reeds de machthebbers in de eerste eeuw van het christendom zagen in de verkondigers van die boodschap revolutionairen. Wat door hen gepredikt werd legde dynamiet onder de toenmalige samenleving. Een en ander kan strekken om de Communistische machthebbers van heden beter te begrijpen in de vrijheidsbeperkingen, die zij de verkondiging van het evangelie opleggen. De „christelijke" Overheden van vroeger deden al niet veel anders, omdat ze van de doorwerking en in praktijk brenging van het Evangelie de ondermijning van hun stelsel en de ondermijning van hun welvaart vreesden.

Kanselmisbruik. Wie op een kansel staat, moet het Woord Gods laten horen. Hij mag niet zeggen wat zijn eigen hart geeft. Allen, die greechtigd en geroepen zijn een kansel te beklimmen, moeten de hoogheid van de kansel eerbiedigen. Die plaats mag nooit en te nimmer gebruikt worden op eigen gevoelens af te reageren. De man die daar staat mag niet aan zichzelf denken, aan wat hem overkomen is, hij mag zomin zichzelf verweren als anderen aanvallen. Zolang hij daar staat mag niemand hem tegen spreken. Dat mag volgens de wet niet, maar het mag ook volgens hoger gezichtspunt niet, want wat daar gezegd wordt mag niet voortkomen uit het eigen hart, maar moet door God in de mond gelegd zijn. Meent men een afweerstrijd te moeten voeren, dan mag dat in geen geval dáár. Die de kansel opgaat valt als mens weg en wete van niet anders dan van Christus die gekruisigd en uit de doden opgestaan is, en stelle zich, mét allen die luisteren, ónder dat Woord — maar beware ons voor zijn woord.

Taak der Koren. Wanneer ik mij zoek rekenschap te geven van de taak der koren in de erediensten der gemeente, kom ik altijd vast te zitten. Waar is eigenlijk in het geheel van de dienst de plaats van het koor? Wat is de eigenlijke taak daarin van een koor? Nu heel de gemeente zingt (dank zij de invloed der hervorming) moet er een nieuwe reden gevonden worden voor de koorzang in de erediensten. We zouden er mee klaar zijn, wanneer men zei: koorzang is er alleen om de gemeentezang te steunen, de gemeente de haar bekende liederen beter te leren zingen en nieuwe liederen te leren. Maar dat doen, voorzover mijn ervaring gaat, koren nu juist niet en ze willen dat ook blijkbaar niet doen, want een verzoek daartoe vond nog nimmer gehoor. Blijft dus de vraag: waarom zitten die koren daar dan? Een antwoord zou kunnen zijn — en een aanvaardbaar antwoord: om mede het evangelie bekend te maken en dat dan zingende. Dat stelt echter de eis, dat het lied het evangelie behelst en duidelijk verstaanbaar gezonden worde. Helaas; aan dat laatste ontbreekt het nogal eens. En... hoe zal iemand zich tot de krijg bereiden, wanneer de bazuin een onzeker geluid geeft? Overgebracht op de zaak, die ons bezig houdt: hoe zal een ziel de aanraking van de hand des Heren voelen? Zijn stem horen, wanneer ze niet kan verstaan, wát er wordt gezongen? Om kunstgenot te smaken zitten we toch niet samen onder het Woord Gods? Al wat gedaan wordt moet góed gedaan worden, d.w.z., dat het Woord Gods duidelijk en verstaanbaar gepredikt wordt hetzij door de voorganger, hetzij door de zangers. Men berove de gemeente niet van haar eigen eschatologisch karakter en late haar samenkomsten het karakter van erediensten houden. De concertzaal staat elders.

En dus? Als het zingen van een koor het karakter van de samenkomsten der gemeente als erediensten niet zal krenken, maar ook door het koor de blijde boodschap verkondigd zal worden, dan komt de vraag op: moet alleen de prediker naar zijn bekering gevraagd worden aleer hij mag voorgaan? Moet dan ook niet van dirigent en koorleden hetzelfde onderzocht en vastgesteld worden? Deze overweging heeft soms aanleiding gegeven tot het oprichten van koren die aan hun leden de eis stelden van bekeerd te zijn, dus deel te hebben aan hetgeen het koor zong, terwijl als vanzelfsprekend van de dirigent hetzelfde verlangd werd. Het is goed zich steeds weer te bezinnen op wat we doen en onszelf te beoordelen van ons beginsel als gemeenten van gelovigen uit.

Gespreksonderwerpen. Men kan de mensen naar verschillende gezichtspunten indelen. Men kan op hun huidskleur letten, maar blijft dan wel erg aan de oppervlakte. Men kan hen indelen naar hun godsdienstige overtuiging of wat daarvoor doorgaat. De indeling is dan wel weer massaal, maar gaat toch uit van dieper liggende verschillen dan het verschil in huidskleur. Men kan de mensen indelen in kerkelijken en onkerkelijken en de eerste weer naar hun kerkelijke belijdenis. Maar men krijgt ook een kijk op de mensen die wat dieper gaat, wanneer men hen indeelt naar hun gespreksonderwerpen. Waarover spreekt een mens het gemakkelijkst? Sommigen komen het vlotst van de startstreep en houden de vaart er het beste in wanneer het over mensen gaat. Bij dat spreken is het echter wel zeer geboden zich de teugel aan te leggen opdat de tong geen eigen en... verboden wegen ga.

Dan zijn er mensen, die als ze samen zijn, graag spreken over zaken en zakelijke aangelegenheden. De gebeurtenissen in groter en in kleiner verband houden hun geest bezig en geven hun dus stof tot praten. Zulke conversatie kan verhelderend en inspirerend werken, wanneer men maar niet in het negatieve blijft hangen.

Een derde groep mensen spreekt het liefst over ideën, beginselen, dat zijn de dingen, die ons leven stuur en sterkte moeten geven. De laatste zijn het, die in het leven de leiding krijgen. Onbewust of halfbewust zoeken we naar zulke mensen. Het denken moet aan de daad vooraf gaan want alleen doordacht handelen kan vruchtbaar handelen zijn.

L.

MEDEDELINGEN

Wie kan de adm., Dalweg 77, Arnhem, helpen aan het tegenwoordige adres van fam. T. Niewold, voorheen Rijnstraat 41, Deventer, en van B. Meerman, voorheen Rijksweg 119, Delfzijl?

Dank bij voorbaat voor medewerking.

KRONIEK

Uit onze wereldwijde gemeenschap

Rio

Het is geen wonder, dat het maartnummer van The Baptist World, het nieuwsorgaan van de Bapt. Wereld-Alliantie, staat in het teken van het komende congres te Rio. R. Dean Goodwin heeft de reis er heen al gemaakt, samen met enkele anderen, en geeft er een verslag van, dat iedere lezer reis- en Rio-lustig zou kunnen maken, terwijl heel handig op de pagina ernaast aan de raden der gemeenten de tip gegeven wordt om een geheime vergadering te beleggen, waar besloten zal worden, dat de gemeente de voorganger naar Rio afvaardigt. Dit laatste geef ik hier dan maar even door, opdat niemand kan zeggen, dat ik een tip van betekenis heb achtergehouden. Hoe dan ook: op naar Rio.

Rio de Janeiro is volop zendingsveld; niet in de ouderwetse zin van het woord maar daarom niet minder reëel. Er zijn 122 Baptisten gemeenten in de stad met 25.000 leden en er komen geen buitenlandse zendelingen aan te pas. Maar evengoed zendingsveld, want evenals de rest van Zuid Amerika is Brazilië rooms territorium. Daarom hebben de braziliaanse Baptisten er bijkans op gestáán om van dit wereldcongres een grote evangelisatiecampagne te maken.

Zoals de zaken nu staan, zal ons land te Rio vertegenwoordigd zijn door twee mensen, n.l. ds M. G. Boeschoten en student A. Kik van De Vinkenhof. Dat is een kleine vertegenwoordiging maar gezien de omstandigheden toch nog groter dan te verwachten was. We zullen hun verslagen te zijner tijd wel in de kolommen van De Christen lezen, want ik neem aan, dat onze E.R. ze reeds voor kopij zal hebben gestrikt.

(Allebei nog niet, e.r.).

Geen wapens voor de zendelingen

In belgisch Congo werden wapenen verstrekt aan Europeanen, die zich bedreigd voelden in de gespannen situatie. Ook aan zendelingen van de amerikaanse Baptisten in het gebied van Banza Manteke werden ze aangeboden, maar deze bedankten voor deze bescherming; zij volgden daarmee het voorbeeld van verschillende zendelingen in Leopoldville, die al meer dan een jaar geleden verklaarden geen belang te hebben bij gewapende wachtposten. Dit zijn twee mooie voorbeelden van westerse zending, die zich niet met westerse politiek vereenzelvigt, maar gelooft in de macht van Jezus Christus.

Een Baptist eerste minister in West Nigeria

Samuel Ladoke Akintola, 59 jaar oud, is eerste minister in West-Nigeria geworden. Hij is docent aan de Baptisten-Academie in Lagos, maar was reeds in 1955 minister van volksgezondheid. Akintola, gerespecteerd door vriend en door tegenstander, is een prachtig voorbeeld van wat de zending voor een z.g. onderontwikkeld gebied kan doen: **zij kan door haar onderwijs de landen in opkomst helpen aan goed-gevormde, bekwame en gelovige leiders, misschien de grootste behoefte van Afrika.**

Kerk-eenheid zonder Baptisten in Pakistan

In Pakistan zijn plannen in de maak om evenals in Zuid-India te komen tot één protestantse kerk in Noord-India en Pakistan. De Baptisten-Unie van Pakistan heeft onlangs besloten om aan deze plannen geen verdere medewerking te verlenen. De andere Bapt.-groepen hadden er vanaf het begin geen belangstelling voor.

In plaats van aaneensluiting met andere protestantse kerken heeft de Unie nu besloten een commissie in het leven te roepen, die na moet gaan of er mogelijkheden bestaan voor een Unie van Baptisten, die alle Baptisten Gemeenten van Pakistan zal omvatbonden met de australische Bapt.-zending, de B.M.S., De nieuwzeelandse Bapt.-zending, de Zuidel. Bapt.-zending en een onafhankelijke amerikaanse groep. In totaal zijn er ongeveer 12.000 Baptisten in Pakistan.

Van de plannen tot kerkvereniging in Pakistan is mij verder niets bekend, zodat niet valt uit te maken of de stap van de Pakistaanse Unie terecht of ten onrechte is genomen. Maar het bevreemdt, op z'n zachtst gezegd, wel enigszins te vernemen, dat er in dit land Baptistengemeenten zijn met affiliatie in vier à vijf landen. Dergelijke toestanden moesten in Azië reeds lang tot het verleden behoren, zeker in Baptistengemeenten.

J. R.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia (VI)

Zij zullen Mij aanschouwen in welken zij gestoken hebben. (Zach. 12 : 10).

Te dien dage zal er een fontein geopend zijn (Zach. 13 : 1).

Enkele opmerkingen moge vooraf gaan. Het boek Zach. bevat 2 grote delen, het eerste loopt van hoofdstuk 1-8, het 2e deel van hoofdstuk 9-14. Sommigen verdelen het laatste dan nog over de hoofdstukken 9-11 en 12-14.

Met het 9e hoofdstuk begint inderdaad iets nieuws; daar wordt ons gezegd, dat de Heer Zijn Koninkrijk zal oprichten. De dochter Zions moet Zich verheugen. „Zie uw Koning zal komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland.' Zijn heerschappij zal zijn van zee tot aan zee en van de rivier tot aan de einden der aarde". De strijd tegen Israël, gevoerd door de volken, zal dan geëindigd zijn. Daarop rust al het overige van het boek. De strijd der volken, wordt door de profeet gezien als een straf Gods, die tegelijkertijd een reiniging van het volk Israëls betekende. Deze heiliging vindt plaats door de H. Geest. Over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem (niet de kerk, maar Jeruzalem) zal de Heere uitstorten de Geest der Genade en der gebeden. Wanneer zal dit geschieden? **„Te dien dage"**, een vaste formule, een technische term zoals men dat pleegt te noemen, die heenwijst naar „de dag des Heeren".

Wij lezen hier dus een wondervolle belofte van de H. Geest, over Israël „in dien dag". Ook **Ezechiël** sprak van de H. Geest, die over Israël zal komen. „En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat Gij in Mijn inzettingen zult wandelen en Mijn rechten zult bewaren en doen".

De Pinksterdag is een nadere aanduiding daarvan. Petrus kende de Schrift en hij sprak te Jeruzalem **zijn** volk toe met de woorden **u** komt de belofte toe (niet doopsbelofte), maar de belofte van de H. Geest) en uwe kinderen — de toekomende geslachten — en zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal (de volken). „Te dien dage" (14 x voorkomend alleen al in de laatste drie hoofdstukken), als de vijanden van Israël er niet meer zullen zijn en Zijn volk verlost is. Daar is de vervulling van de bede: „o God! verlos Jacob uit al zijn benauwdheden!" Te dien dage zal de Heere de inwoners van Jeruzalem beschutten, het zal „te dien dage" geschieden, dat Ik zal zoeken te verdelgen alle volken, die tegen Jeruzalem aankomen.

Dan is de grote verdrukking voorbij en

volgt wat de tekst zegt die we boven dit artikel plaatsten. **Zonder dit werk van de H. Geest is een bekering van Israël tot God een onmogelijkheid.** God stort Zijn Geest over de inwoners van **Jeruzalem,** vertegenwoordigend het gehele volk, uit. Ook over **het huis Davids,** dat in de herinnering van Gods volk Israël, steeds voortleeft en dat in de komst van de Messias in heerlijkheid, weer opgericht wordt. De ware Davidide is onze Heere Jezus Christus. Het is de H. Geest, die Israël zal overtuigen van zonde. De wegneming, de vergeving volgt op de belijdenis van zonden.

Het berouw wordt getekend met de woorden: „en zij zullen over Hem, de Doorboorde, rouwklagen". Ze zullen wenen over hun zonden.

Maar ook zal de H. Geest, genade werken in de harten en smekingen. Dan zal Israël zien **de geopende fontein** voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem! Dan zal Israël de doorboorde Christus zien. „Zij zullen Mij aanschouwen in Welken zij gestoken hebben". We kunnen ons indenken hoe een reeds ontslapen broeder uit Israël (Dr Adolph Saphie schreef: „er is niets in de gehele reeks van Schriftuurplaatsen zó ons treffend, dan de belofte in deze eenvoudige woorden".

Zij, die doorstoken hebben zijn dezelfde personen, waarop de H. Geest zal uitgestort worden, n.l. op het huis van David en de inwoners van Jeruzalem. De Joodse uitleggers willen het doen voorkomen, dat de volken Hem doorstoken hebben, „in welke zij (de volken) gestoken hebben". Deze verklaring verwerpen wij. Echter moeten we ervoor waken, dat we Israël alleen in staat van beschuldiging stellen. „'t En zijn de Joden niet, Heer Jezus, die U kruisten", althans **de Joden niet alleen.** Pilatus, de **vertegenwoordiger** van de volken, is niet minder schuldig! Bovendien moeten we oppassen, dat wij Israël niet gaan veroordelen, d.w.z. als Rechter gaan optreden, en ons in de plaats van God gaan stellen! Het komt op sommige christelijke scholen, op Zondagsscholen en ook in de prediking wel voor, dat de Joden met zwarte kleuren getekend worden. „Die boze Joden hebben onze lieve Heer gekruisigd". Daardoor wordt dan een **„christelijk" antisemitisme** in de harten gezaaid, en vergeten wordt, dat de Doorboorde gebeden heeft: Vader vergeef het hun; en de **beloften** die God geeft, en waarop we reeds wezen (genade, bekering, de H. Geest) voor dat volk worden in het vergeetboek geplaatst.

Christelijk is, dat we met Christus bidden: „Vader, vergeef het hun". De hoogmoedige houding van Christenen, die als rechters gaan optreden moet weggedaan worden, en gebeden moeten worden opgezonden voor Jeruzalem, zoals ook Paulus heeft gedaan. „Mijn gebed dat ik tot God voor Israël doe."

De doorboorde is de geslagen Herder, die voor Zijn weiden van de kudde het loon van 30 zilverlingen ontving. Het is Christus, die om onze overtredingen (van Israël en ook van de volken) werd doorboord.

Zij zullen Mij **aanschouwen.** Hetzelfde **werkwoord komt voor in** Num. 21 : 9 (het zien op de koperen slang), het is een zien met vertrouwen en hoop.

Paulus schrijft in 2 Kor. 3 : 15, 16 „Maar tot op de huidige dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart, doch zo wanneer het tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen".

„Te dien dage", zal God zelf het deksel wegnemen, en zij zullen Hem aanschouwen, en de geopende fontein d.w.z. de doorboorde zijde van Christus, waaruit „het water en het bloed" vloeide.

Laat ons de Heere danken, dat Hij ons de genade schonk om in Hem te geloven, Dien wij doorboorden met onze zonden, Hem danken voor de reiniging onzer zonden door Zijn bloed en laat ons bidden, dat ook „de beminden om der vaderen wil, over wie een gedeeltelijke en tijdelijke verharding ligt, mogen komen om mede door een blik op het kruis, leven en heil te vinden. D. S.

De Wereldraad en de Zuidafrikaanse moeilijkheden

De laatste weken stond de rassenkwestie in de Unie van Zuid-Afrika nogal eens in het middelpunt der belangstelling. Ook de houding der kerken van Zuid-Afrika zowel als van de Wereldraad kwamen daarbij in het nieuws. Hieronder laten we verschillende berichten volgen zoals die gedurende deze weken van krisis in de wereldpers hebben gecirkuleerd. De kans bestaat, dat deze berichten al weer oud-nieuws zijn geworden op het moment, dat de lezers van ons blad ze onder ogen krijgen. Hopelijk zal dan het allernieuwste nieuws moedgevender zijn dan de informaties die we U hieronder verstrekken (en die we ontleenden aan het wekelijkse persbulletin van de Wereldraad te Genève). v. D.

● De leiders van de Wereldraad van Kerken zijn ingespannen bezig wegen te zoeken om in de Zuidafrikaanse krisis mee te werken aan de tot standkoming der verzoening. De Algemene sekretaris, onze landgenoot dr W. A. Visser 't Hooft deelde in Genève mee, dat er aan alle achtlid-kerken in de Unie telegrafisch om inlichtingen was gevraagd betreffende pogingen die men ter plaatse zelf wil ondernemen. De kerken werd verzekerd dat de Raad met hen meeleefde en voor hen bad. De antwoorden die hierop werden ontvangen zijn nog zorgvuldig in studie..

● Brieven en telegrammen van kerken in vele landen bereikten de bureaus van de Wereldraad in Genève waarin de Raad gevraagd werd zijn kerkelijke kontakten in Zuidafrika te gebruiken om een vreedzame en juiste oplossing te bevorderen.

Dr Visser 't Hooft deelde in Genève mee, dat deze verzoeken door vooraanstaande figuren in de Raad ernstig werden besproken. Waarschijnlijk zal er ná Pasen in overleg met de Kerken in Zuid-Afrika een poging worden ondernomen. Hij voegde er toe, dat de voorstellen die de anglikaanse aartsdeken van Kaapstad, dr Cecil Wood namens de aartsbisschop van Zuid-Afrika Joost de Blank (Rotterdammer van geboorte!) te Genève ter tafel bracht ook in overweging genomen zullen worden, met al de andere toenaderingspogingen die reeds zijn ondernomen.

● Negen leiders van de Nederduits Gereformeerde Kerken hebben een „vier-punten-verklarig" uitgegeven, waarin zij er bij de kerkelijke leiders op aandringen zich te hoeden voor „het verwrongen beeld dat de wereldpers gedurende lange tijd van

Hemelvaartsdag (26 mei): Landelijke Toogdag te Emmen

Zuid-Afrika heeft gegeven". Het appèl geeft vervolgens toe, dat er veel moet worden gedaan om de „tekortkomingen en de fouten gemaakt door de kerk, het volk en de opeenvolgende regeringen bij de behandeling van onze grote en buitengewoon gekompliceerde nationale problemen' te herstellen. In een pleidooi voor verbetering van het lot van de niet-blanke Afrikaan onder de politiek van de apartheid pleiten de Nederduits-gereformeerde leiders er met aandrang voor, „dat de niet-blanken altijd met waardigheid zullen worden behandeld." „Voortdurende speldeprikken voortkomende uit onbezonnenheid', zo waarschuwen zij, „moeten wel leiden tot een oogst van haat." De leden van deze kerken „die bijna de helft van de blanke bevolking van Zuid-Afrika vertegenwoordigen", wordt gevraagd om „zelfbeheersing en het behoud van een christelijke evenwichtigheid" te tonen. De verklaring besluit met een „woord tot de niet-blanken, in het bizonder der christenen in de verschillende Nederduitse zendingsgemeenten" hen verzoekende „zich niet te laten misleiden door valse beloften van agitatoren die geen belang hebben bij het welzijn der niet-blanken, maar die het er alleen maar om te doen is hen te gebruiken voor politieke doeleinden die veel dieper gaan dan de huidige grieven en waaruit beslist geen voordelen voortvloeien voor de niet-blanke bevolking". Tot de ondertekenaars van deze verklaring behoren de voorzitters van de synodes van de Kaap, provincie Vrijstaat, Transvaal en Noord-Transvaal.

- In geheel Zuid-Afrika werden in de meeste Afrikaans- en Engelssprekende kerken op zondag 10 april diensten van verootmoediging en gebed gehouden.
- Het Uitvoerend Komité van de Nederduits Gereformeerde Kerk in de Kaapprovincie heeft een fonds gesticht om de slachtoffers die betrokken waren bij de relletjes te helpen. Het fonds zal worden beheerd in overleg met de sekretarissen van die Nederduits Gereformeerde Kerken welke onder de Afrikanen werken.
- De (Engelssprekende) Presbyteriaanse Kerk van Zuid-Afrika heeft de Wereldraad er mee in kennis gesteld, dat het zijn „multiracial' (de apartheid) standpunt handhaaft, maar dat het met de Afrikaanssprekende kerken in Zuid-Afrika in onderhandeling is over samenwerking in de benadering van de regering teneinde een eerlijke behandeling van de Afrikaan te bewerkstelligen.
- In anglikaanse kringen heerste verleden week nog onzekerheid over de nauwkeurige aanklacht tegen twee gedetineerde anglikaanse zendelingen. Mej. Hannah Stanton, leidster van de Tumelong Mission (nabij Pretoria) werd samen met ds Mark Nye, een geestelijke die onder de Afrikanen werkt, gearresteerd. Beide waren bezig getuigenverklaringen van de schietpartijen in Sharpville te verzamelen.
- Intussen heeft de anglikaanse bisschop Ambrose Reeves, die naar het Britse protektoraat Swaziland uitweek na de arrestatie van twee advokaten, die hem hielpen bij het verkrijgen van beëdigde verklaringen van slachtoffers van de schietpartijen de wenk gekregen daar te blijven in afwachting van de toezegging dat hij naar Zuid-Afrika kan terugkeren zonder te worden gearresteerd. De bisschop is van plan 22 april met verlof naar Engeland te vertrekken.
- Als antwoord op een dringend verzoek voor ondersteuning van het hulpwerk in Zuid-Afrika gedurende de noodtoestand heeft het departement van Oekumenische Hulp aan Vluchtelingen onmiddellijk een bedrag van $ 10.000 beschikbaar gesteld voor eventueel gebruik van de Raad van Kerken in Zuid-Afrika. De leiding van de Engels- en Afrikaanssprekende kerken in de Unie is er eveneens van in kennis gesteld, dat de Wereldraad bereid is financieel te helpen, indien men over de middelen beschikt deze ondersteuning door te geven.

v. D.

NADER BEZIEN

De binnenkant van de Unie-agenda

U zult de agenda van de 80ste Algemene Vergadering van onze Unie, gepubliceerd in het nummer van 8 april óók hebben bestudeerd en tot de konklusie zijn gekomen, dat het ook dit jaar maar een magere agenda is. Deze agenda zal toch wel in anderhalve dag (de UC vervroegde het aanvangsuur der AV) doorgenomen kunnen worden!
Tenzij .... het boekwerk dat ds Jansma in dit nummer aankondigt: de verslagen, begrotingen en plannen, veel stof tot diskussie biedt.
Dat laatste achten we niet onmogelijk! Opnieuw immers wordt een **hogere** bijdrage voor het Unie-werk, per lid per jaar, verwacht, en dat ondanks het feit, dat de bijdrage die in 1959 verwacht werd (lager dan de begrote bijdrage in 1960) bij lange na niet werd ontvangen.
Tòch werden de begrotingen voor 1959 met meerderheid van stemmen aanvaard. Blijkbaar, gezien de resultaten, betekent de **„vrijwilligheid"** voor vele gemeenten **„vrijblijvendheid"**. En dàt is beslist niet de bedoeling van deze in 1953 begonnen methode van geldinzamelen voor de gezamenlijke arbeid op basis van vrijwilligheid.
Natuurlijk, het is mogelijk, dat de arbeid van de aktiveringscommissie — die 1960 tot het jaar van de gezamenlijke arbeid heeft uitgeroepen — het Unie-werk zó dicht bij de mensen brengt, dat de (finantiële) resultaten daarvan reeds dit jaar te bemerken zijn. We hopen het!
Toch zal het goed zijn, ja noodzakelijk denken we, dat bij de bespreking van de verslagen, begrotingen en plannen, allereerst in de raden en in de gemeenten, maar ook en vooral ter Algemene Vergadering, wordt vastgesteld, dat **vrijwilligheid** beslist niet hetzelfde is als **vrijblijvendheid**.
Daaruit kan voortvloeien, dat de gemeenten ter AV vertegenwoordigd minder „lichtvaardig" al-armenzwaaiend hun goedkeuring verlenen aan de voorgelegde begrotingen en plannen.
Het kan óók betekenen, dat de Uniekommissie en de Permanente Kommissies (die vooral) voortaan hun plannen baseren op dat wat **realiter** verwacht kan worden (en dus uitvoerbaar is) en niet op dat wat **idealiter** eigenlijk wel nodig zou kunnen zijn (en voorlopig dus toch nog ontuitvoerbaar zal blijken).
Deze methode werd in ons blad overigens reeds eerder bepleit — als we het goed hebben begrepen —, in de „Kroniek" van 8 januari van dit jaar.
De **buitenkant** van de agenda der aanstaande AV schijnt nogal pover en weinig belangwekkend; de **binnenkant** daarentegen biedt voldoende!

v. D.

MEDEDELINGEN

VAKANTE GEMEENTEN!

Br. J. ter Braak, klaar gekomen met zijn studies en wachtend op zijn uitzending naar Kongo staat „ledig aan de markt". Hij verzoekt ons mede te delen, dat hij de volgende zondagen nog vrij is: 24 april, 1, 8, 15 mei, 5/6 en 12 juni.
Voor deze data biedt hij de gemeenten gaarne zijn diensten aan.
Zijn adres is: Aleidastraat 25, HENGELO (O.).

Uit ons uniebureau

De in een boekwerk samengebundelde verslagen, rapporten, plannen en begrotingen van de diverse takken van arbeid op ons Unie-terrein zijn *verschenen!* Aan de sekretarissen van onze gemeente is een aantal exemplaren van dit boekwerk toegezonden gelijk het aantal afgevaardigden, dat de gemeenten naar de Algemene Vergadering kunnen zenden. Nu kan men weer volop smullen van de uitgebreide voorlichting die door middel van dit boekwerk gegeven wordt over alles, wat wij gezamenlijk als gemeenten doen! Natuurlijk kunnen ook verder alle belangstellende leden zo'n boekwerk verkrijgen. Dat zijn in de eerste plaats al de leden van de raad natuurlijk en verder een hele rij van broeders en zusters die mee op enigerlei wijze de gemeente en onze arbeid dienen. Tegen overmaking van *f* 1,50 op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem ontvangt ieder dit boekwerk. Waar U zich ook maar voor interesseert, U kunt het in dit boekwerk lezen!

Tevens is aan onze gemeenten een aantal folders toegezonden betreffende onze komende *landelijke Toogdag in Emmen op Hemelvaartsdag. Emmen roept U en de Toogdag verwacht U!* Nu, de folders zullen door een doelmatige verspreiding hun weg wel vinden in onze gemeenten. Zijn Uw plannen al klaar voor de reis naar Emmen? Wie verzekerd wil zijn van een plaats in de Aula storte nú het entrée-geld *f* 1,- per persoon, *f* 0,50 voor de kinderen beneden 13 jaar; alle deelnemers aan de Toogdag, zowel bezoekers als medewerkers, betalen entrée; er wordt dan ook géén collecte gehouden) op giro 994906 ten name van de Penningmeester Bapt. Gemeente te Emmen. Na ontvangst der gelden wordt bewijs van toegang toegezonden. Deelnemers aan de Unie-vergadering, die zich ook opgeven voor de Toogdag, ontvangen bij hun papieren een bonnetje, in Emmen om te wisselen tegen bewijs van toegang. Reisleiders doen goed tijdens de reis het entrée-geld te innen van de groep om dan voor allen tegelijk bewijzen van toegang te kopen.

Ieder wete het goed, *welkom op Hemelvaartsdag in Emmen!*

T. Jansma

IN HOOGKERK EERSTE DOOPSBEDIENING IN EIGEN KERKGEBOUW!

Zondag 10 april was het in onze kleine gemeente een feest! Voor de eerste maal stond er een doopdienst op het eigen gemeentelijke programma en behoefden we geen gebruik te maken van het doopvont van onze moedergemeente te Groningen.

's Ochtends om 10 uur als gewoonlijk dienst, doch nu 's middags om half drie een extra samenkomst. Onze kerk liep vol.

Ds Jac. Tromp las ons voor uit Hand. 2; hij bepaalde ons in 't bijzonder bij vs 41. Aan de hand van dit schriftgedeelte werden onze nieuwtestamentische beginselen uiteengezet. Met aandacht werd er geluisterd en gezongen.

Op het zien van de doop aan onze zuster Jansen voltrokken, die in het wit was gekleed, ging een merkbare ontroering door de rijen. Hier en daar blonken tranen.

Bij het Avondmaal werd onze zuster, haar man en familie begroet; de doopkaart werd haar overhandigd door onze br ouderling.

Na al dit mooie hebben velen van de aangeboden thee, die na de dienst werd geserveerd, gebruik gemaakt en tijdens deze „na-samenkomst" werd opnieuw de naam des Heren geloofd, door muziek, zang, woord en lied.

Korr.

BROkSTUKkeN

Godsdienst die niet werkt

Leonard Woodley vertelt ergens het volgende:

Op zekere dag ging ik naar een groot kantoorgebouw. Ik moest iemand spreken wiens kantoor op de 6e verdieping gevestigd was. Ik ging door de grote hal naar de lift, die mij naar boven zou brengen. Op de liftdeur was een papiertje bevestigd met de woorden „Werkt niet". Toen bleef mij niets anders over dan de lange klim langs de trap omhoog. Niet ver van dat gebouw is een straat waar ik vaak kom. Een der winkels heeft als blikvanger een grote klok, met twee wijzerplaten, zodat men van weerskanten kan zien hoe laat het is. Maar die klok heeft één eigenaardigheid: de wijzers staan altijd op twaalf uur. Het mechanisme *werkt niet.*

Ik herinner mij een ander gebouw, een kantoor, waar ik kortgeleden was. Het was een koude dag en mijn vriend, die daar werkte, ride. Dat was onbegrijpelijk, want vlak bij hem stond een electrische kachel van het nieuwste model. „Waarom zet je die niet aan?" vroeg ik. *„Die werkt niet"*, was het antwoord. „De aanleg is nog niet klaar."

De meeste mensen ergeren zich doorgaans aan dingen die niet werken, die niet geven wat je er van verwacht en die je dus teleurstellen.

Woodley zegt dat er ook heel wat godsdienstigheid bestaat, die *niet werkt.* Het lijkt allemaa wel goed, maar als je er nauwer mee in aanraking komt, valt het verschrikkelijk tegen. Denk aan de priester en de leviet uit de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan. Bij deze mensen dekt de vlag de lading niet.

★

Kierkegaard vroeg van de christenen van zijn tijd een *godsdienst van de daad.* Een godsdienst dus, *die werkt.*

nI dat verband vraagt hij ergens zijn lezers zich met hem een koning voor te stellen, die een gebod uitvaardit, waarvan hij wil dat alle onderdanen het onmiddellijk in practijk zullen brengen.

Maar wat gebeurt er? Alle ambtenaren van de koning beginnen er mee het gebod van de koning te bestuderen en er lange artikelen over te schrijven. De een zegt dat de koning het zo bedoelt, maar de ander beweert dat het een ietsje anders opgevat dient te worden. Op den duur ontstaat er een uitgebreide literatuur van vele kranten- en tijdschriftartikelen en boeken ove rhet gebod van de koning, zodat de gewone man er niets meer uit wijs kan worden en nauwelijks meer weet wat de koning bedoelt.

Allen in het rijk zijn bezig met het *uitleggen,* het exegetiseren van het gebod, en niemand komt er aan toe het gebod ook ten uitvoer te brengen in gehoorzaamheid. „Wat denkt U", vraagt Kierkegaard, „dat de koning doen zal met deze ernstige en ijverige ambtenaren en onderdanen, die 't heel precies nemen wat de uitlegging betreft maar verder hun leven niet aanpassen aan het gebod van die koning?"

Het is wel duidelijk, wat Kierkegaard bedoelt te zeggen. Een goede exegese, een goede dogmatiek: op zichzelf misschien helemaal niet kwaad. Maar waar het op aankomt, dat is toch de gehoorzaamheid van de discipel aan de Meester. Het Christenleven moet in overeenstemming zijn met de wil van de Heer.

★

De grote werfkracht van de eerste christenen was geen zaak van goed uitgekiende propaganda en vernuftige strategie (hoewel deze beide zeker niet onbelangrijk zijn), maar is slechts te verklaren uit het feit dat zij zó volkomen achter de boodschap stonden die ze brachten, dat zij bereid waren er voor te lijden en - zonodig - er voor te sterven. Ze waren bezeten door het geloof in de overwinning van Christus, hun Heer. Hun grote offerbereidheid maakte, dat de opmars van het Christendom niet te stuiten was.

Het Christendom van vandaag heeft het offer niet uit de dogmatiek geschrapt.

Practisch iedere christen is bereid toe te geven dat het zonder offer niet gaat. Zo heeft het offer dus een plaats in het godsdienstig systeem dat we aanhangen. Maar heeft het ook een plaats in ons leven? Sommige mensen getroosten zich de grootste offers om geld te verdienen; ze zijn bezeten door de zucht naar geld. Sommige mensen sparen zich het brood in de mond om maar een auto te kunnen bekostigen; ze zijn bezeten door het verlangen naar dat mooie speelgoed. De vraag voor de christenen is maar of ze bezeten zijn van het geloof in de overwinning van God en Zijn rijk. Is dat zo, dan valt het offeren licht. Is dat niet zo, dan zullen we op allerlei wijzen proberen een zo goedkoop mogelijk christendom te hebben met een minimum aan offers en een maximum aan schijn. Dan zullen we proberen de gevraagde offers te verminderen op dezelfde wijze als de belastingbetaler dat dikwijls probeert met de hem opgelegde belasting. Is het kruis een realiteit in ons leven of alleen maar een gouden sieraad aan een gouden kettinkje?

Wf.

Nieuw werk onder de Ned. Immigranten in Canada

Ds J. van de Bovenkamp bereidt zich voor

In 1957 emigreerde „meester" Van de Bovenkamp uit Wageningen naar Canada, met zijn gezin van zes kinderen. Hij werd daar onderwijzer aan de Christelijke school te Sarnia, een school, die nauw verbonden was aan de Gereformeerde Kerk. Kort na zijn aankomst vierde het echtpaar Van de Bovenkamp zijn 25-jarig huwelijksfeest.

In de Gerf. Kerk van Sarnia vond het gezin zijn eerste geestelijk tehuis. Eén dienst per zondag werd er in het Nederlands gepreekt, wat van onschatbare waarde is voor vele immigranten. Lid worden van deze kerk deed de onderwijzersfamilie nog niet. De Verbondsgedachte vierde er hoogtij en in vele gesprekken met de predikant bleek, dat deze kerk de nieuwe meester vanwege zijn Schriftbeschouwing nog niet direct kon accepteren als lidmaat. Dit gebeurde eerst een paar maanden later.

Maar echt „thuis" voelden ze zich er niet en ze maakten nog al eens een „slippertje" naar andere kerken en werden steeds meer geïnteresseerd in de Baptisten Gemeente.

De geestelijke ontwikkeling van Br. Van de Bovenkamp was wel een zeer bijzondere. Hij werd geboren in Barneveld en groeide op in de Geref. Bondskringen van de Ned. Herv. Kerk. Het mag dus wel een wonder heten, dat deze broeder straks in mei het werk vanuit een Baptisten Gemeente gaat doen onder de Nederlandse immigranten.

Br. Van de Bovenkamp was onderwijzer aan de Herv. scholen te Barneveld, Den Haag en later Hoofd in Garderen en Wageningen. In Garderen kwam hij in aanraking met een „open broeder-groep", en toen hij later in Wageningen ook ouderling was, heeft hij zijn meningen over de kinderdoop meerdere keren te kennen gegeven.

Reeds als jongen van 12 jaar had hij zendeling willen worden, maar werd eerst onderwijzer, studeerde enige tijd voor het Staatsexamen en is nu in Canada weer aan de studie gegaan. Br. Van de Bovenkamp hoopt deze zomer zijn B.A. (Bachelor of Arts) graad te halen en zal in mei a.s. een benoeming of beroep krijgen in een kleine gemeente, vanwaar uit hij dan nog theologie kan studeren aan het Baptisten McMaster Divinity College te Hamilton. Momenteel studeert hij voor zijn graad aan de Universiteit in Londen (Ontario) en is daar vermoedelijk wel de oudste student onder de 2500 jongeren.

Het was natuurlijk een enorme overgang: van het onderwijzerschap aan een Geref. school naar de collegebanken met als uitzicht het voorgangerschap in een BaptistenGemeente. Er is alles gedaan, om onze Broeder van z'n stap te weerhouden, maar zijn geloof in zijn roeping deed hem doorzetten. In de dienst, waar hij gedoopt is met zijn vrouw waren evenveel Gereformeerden als Baptisten aanwezig! Hoewel hij het niet gemakkelijk had en heeft, geeft de Heer hem kracht tot doorgaan. „De wereld heeft grote behoefte aan zuivere verkondiging van Gods Blijde boodschap voor zondaren en - aldus onze broeder - ik hoop er één van de dienstknechten van te zijn, omdat de Baptisten Gemeente hierin een grote roeping en verantwoordelijkheid heeft."

Indien er belangstelling bij de lezers is, wil Br Van de Bovenkamp gaarne eens een artikel in ons blad schrijven over Canada of over op te geven onderwerpen. *)

Van onze kant wensen we hem van harte Gods zegen in zijn toekomstige arbeid en leven. We bidden, dat de Heiland van zondaren ook velen in Canada mag trekken - met name ook onder onze daar woonachtige landgenoten mede dank zij dit werk.

Utr. J. Br.

*) *De lezers van ons blad zullen graag iets van br. Van de Bovenkamp vernemen; over zijn werk èn over de gemeenten in dat deel van de wereld; E. R.*

Van de Vinkenhof

Het voorjaar is nu werkelijk in het land; de wind is wel koud, maar de bomen spruiten uit en de voorjaarsbloemen vertonen weer hun mooiste kleurenpracht. Onze beide centra liggen heerlijk beschut in de bossen van Epe en Bos en Duin en het is altijd een verkwikking daar van de natuur te genieten. Ook dit jaar hebben wij derhalve weer onze **voorjaarsweken;** het zijn de rustige weken waar zonder veel programma elk kan genieten van rust en gemeenschap met elkaar. Op **De Vinkenhof** wordt deze week gehouden van **25 mei—3 juni** en op **Renderloo** van **11-18 juni.** De prijzen zijn *f* **37,—** en *f* **35,50,** resp.

Behalve deze voorjaarsweken worden er ook de bekende zusterhulpweken belegd, waar het zo mogelijk nog gezelliger is. Dit zijn 5-daagse kampen speciaal belegd voor huismoeders, die er eens een poosje tussenuit moeten. De eerste week begint op maandag 13 juni op De Vinkenhof en de tweede week op 20 juni op Renderloo. De prijzen van deze weken zijn resp. *f* 28,50 en *f* 27,—. Het tussenliggende week-end kunt u doorbrengen op De Vinkenhof in het geval u aan beide weken zou willen deelnemen; de prijs hiervan is dan *f* 7,50.

U ziet, er zijn allerlei mogelijkheden voor het voorjaar. Misschien zijn er vrienden of kinderen die graag eens iets voor u zouden willen doen. Vraag hun als geschenk een week op De Vinkenhof of Renderloo en u zult ontdekken hoe waardevol zo'n cadeau voor u is. Wij zien uit naar uw spoedige aanmelding.

J. J. KIWIET

De Vinkenhof, Biltseweg 10,
Bos en Duin/Den Dolder.

Dezelfde dingen

moeten soms vaker dan eens gezegd worden. Daarom nog eens:

advertenties en brieven n.a.v. advertenties zende men steeds aan de administratie van ons blad, Dalweg 77, ARNHEM.

Gemeenteberichten, mededelingen en andere kopij zende men aan de redaktie, mr Jan Gerritszlaan 29, HAARLEM.

Adresseert men verkeerd dan betekent dat dubbel werk, dubbele porti en vertraging.

DE UNIEVERGADERING EMMEN

Namens de Commissie van Voorbereiding van de Algemene Vergadering, die van 24 t.e.m. 26 mei a.s. zal worden gehouden, deel ik U mee, dat de prijzen van één en ander als volgt bedragen:

24 mei:	diner in het Paviljoen van het Noorder Dierenpark	f 4,—
25 mei:	diner in 't Heerenhof	„ 5,—
	broodmaaltijd in „Ichthus"	„ 1,25
26 mei:	broodmaaltijd in de Bapt. Kerk	„ 1,25
	lunchpakket (voor de terugreis)	„ 0,75

De deelnemerskosten voor 24 en 25 mei samen bedragen .... „ 2,50 terwijl de entree voor 26 mei (Toogdag) is bepaald op ...... „ 1,— (kinderen tot 13 jaar f 0,50).

U kunt een aanmeldingsformulier aanvragen bij de Secretaris van Uw Gemeente, terwijl Uw aanmelding eerst in behandeling kan worden genomen **nà ontvangst van het verschuldigde bedrag,** dat gestort dient te worden op postrekening 99.49.06, t.n.v. de penningmeester der Bapt. Gemeente te Emmen, de heer G. J. Olijslager te Emmen, Westerstr. 18. Aan de Secretarissen der Gemeente zijn inmiddels aanmeldingsformulieren toegezonden.

U bent hartelijk welkom en wij verwachten graag véél deelnemers.

De Commissie van Voorbereiding voornoemd, G. van Veen.

Van de leestafel

ZOETZUUR

Kerkelijke humor en rumor van Terzijde. Dr J. J. Buskes; uitgave G. F. Callenbach N.V., Nijkerk; 128 pag., f 3,90.

Dit boekje bevat een aantal kursiefjes zoals dr Buskes die gedurende tal van jaren schreef (en nog schrijft) in het barthiaanse weekblad „In De Waagschaal". Lezers van dit blad zullen zich bij lezing van deze „terzijdes" vele herinneren en opnieuw genieten èn van de Buskes-stijl èn van de soms felle spot met allerlei op het kerkelijk erf. Maar, er is niet alleen zúúr op dat erf, ook het zoet heeft dr Buskes opgemerkt; dat hij over beide schrijft is te danken aan het bewogen hart van Buskes, een hart dat liefde kent voor het evangelie en de mens.

Het is een goede gedachte van de uitgever geweest dit bundeltje uit te geven. Het geplastificeerde bandje waarin het gestoken is maakt het bovendien ook uiterlijk tot een aantrekkelijke uitgave!

v. D.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. MATTH. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. MARK. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post .... f 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels .... f 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 jaar geleden:

„'t ZANDT. De Gemeente is door 't Heeren trouw en genade welvarende, en gaat voort naar vermogen te arbeiden voor den Heer. In den loop der vorige maand werd hier door de Jongelingen en Jongedochters der Gemeente eene vereniging opgericht, waar sedert jaren naar verlangd werd, en die zich ten doel stelt onder Jongelingen en Jongedochters, die nog in de wereld leven te arbeiden en tot zegen te zijn. De vereeniging ontving den naam „Spruit" en werd opgericht met 13 personen. Op hunne vergaderingen hopen zijn zich, even als dat op de meeste Chr. vereen. geschiedt, hoofdzakelijk bezig te houden met het onderzoek der H. Schrift, terwijl het christelijk lied mede een voorname plaats zal mogen innemen. Zegene de Heer deze poging. Wij bevelen ze in de voorbede der Broeders en Zustres minzaam aan. De secretaris is br. T. Nienhuis...."

(Uit „De Christen", 15 april 1885).

„Tussen Sabbath en Zondag"

Een belangrijk hoorspel.

Maandagavond 25 april zendt de NCRV een interessant hoorspel uit, waarop we graag de aandacht van onze lezers vestigen.

Het spel **„Tussen Sabbath en Zondag"** (van Will Barnard) wil een levensbeeld geven van de grote Isaäc Da Costa.

Die naam zegt de meesten onzer wel iets: we weten dat hij een dichter was en ook nog iets te maken had met de opwekking uit het midden van de vorige eeuw, het Réveil... Hij, Da Costa — zoon van het „oude volk", die de Messias Jezus leerde kennen en belijden. Maar, wat weten we nog meer van deze boeiende mens?

Het is in diezelfde tijd en, voor een groot deel, tegen dezelfde achtergronden dat het nederlandse baptisme ontstond en mannen als Feisser, de Liefde en De Pinto (vriend van Da Costa!) hun bewogen leven lééfden. Dit hoorspel zal ons, mensen van 1960, de eeuw van Da Costa, de eeuw van het Réveil beter leren kennen.

Voor een bredere uiteenzetting verwijzen we naar een artikel over dit spel in de NCRV-Omroepgids van morgen, zaterdag 23 april.

v. D.

ADVERTENTIES

Op 8 april nam de Here tot Zich onze zuster

ELIZABETH WILDEMAN-SLAGTER

in de leeftijd van 60 jaar.

Baptisten Gemeente Siddeburen.

Op de Opstandingsmorgen ging van ons heen onze lieve moeder, behuwd-, groot- en overgrootmoeder

JOHANNA TIMMER

weduwe van W. Aukes, eerder weduwe van K. Moerke, in de ouderdom van 82 jaar.

„Ik ben de Opstanding en het leven! Wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven."

E. Moerke
Z. Moerke-Uniken
K. E. Moerke
G. Moerke-Wentink
A. te Gussinklo-Moerke
W. te Gussinklo
en achterkleinkinderen

Elst, 17 april 1960.

Cond.-adres: Poggenbeekstr. 46, Arnhem

De teraardebestelling heeft donderdag 21 april op de algemene begraafplaats „Mocowa" te Arnhem plaats gehad.

Vrijdag 29 april 1960 Jaargang 77 Nr. 3520

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Bevrijdingsdag

„.... om voor gevangenen vrijlating uit te roepen"

Jesaja 61 : 1

Land en volk staan deze week in het middelpunt van de aandacht. Koninginnedag en bevrijdingsdag staan voor de deur en brengen ieder hun eigen sfeer en betekenisinhoud met zich mee. Het gemeenschappelijke van deze twee dagen is voor een ieder duidelijk, die de laatste oorlog heeft doorleefd. Ons vorstenhuis is vanaf de meidagen van 1940 een symbool van de vrijheid van ons volk geweest en zal dat ongetwijfeld nog lang blijven .Er is alleen maar reden om daar heel erkentelijk voor te zijn.

Vijftien jaren geleden beleefden we de echte bevrijdingsdag. Het is hier niet de plaats om herinneringen op te halen aan die merkwaardigste aller dagen. Veeleer is er aanleiding om een korte balans op te maken van wat de sindsdien verlopen jaren ons hebben gebracht en waar wij nu staan.

De oorlog had ons volk twee dingen geleerd: waarde van de vrijheid en de macht van de vijandschap. Politieke vrijheid als grondwettelijk recht was voor ons volk zo vanzelfsprekend geweest gedurende meer dan een eeuw, dat het plotselinge verlies daarvan niet zonder verwondering is verwerkt. Politieke en nationale vijandschap was voor ons volk tot de 10de mei 1940 een onbekende zaak en wij hebben ook dit niet zonder verwondering geleerd. Toen de bevrijding kwam hoopten we de vrijheid voorgoed te hebben herwonnen en de vijandschap voorgoed te hebben overwonnen. Het moet gezegd worden, dat het idealisme 15 jaren geleden slechts bescheiden triomfen vierde maar desondanks was er toch wel een diepgevoelde waardering voor de vrijheid gemeengoed van ons volk geworden, terwijl even eerlijk werd verlangd de vijandschap tot verleden te kunnen verklaren.

Balans van 15 jaren vrijheid

De vrijheid heeft het hard te verduren gehad in de afgelopen 15 jaren. Enkele jaren was er althans een schijn van werkelijk nieuw leven maar al spoedig begon de wereld verstrikt te raken in de tegenstelling tussen Oost en West, die nog steeds het leven beheerst. Het ijzeren gordijn trad in werking en lokte een nieuwe bewapeningswedloop uit, die tot heden voortduurt. Volkeren werden overvallen en onderworpen aan nieuwe machten van dictatuur. En de vrijheid van het Westen werd grotelijks ingeperkt. De wereld is namelijk vrijwel geheel gevangen geraakt in de Oost-West-mythe. Met deze zin is niet bedoeld, dat die tegenstelling in feite niet reëel is, integendeel: ze is het wel degelijk. Maar wel moet gezegd worden, dat in de westerse wereld langzamerhand alles aan deze tegenstelling ondergeschikt wordt gemaakt. Wij zijn in het Westen politiek niet meer vrij om te denken en te doen wat wij willen. wij zijn gevangenen, niet zozeer van de N.A.V.O. als wel van de geestelijke machten, die leven bij de Oost-West-mythe. Wie zich tegen deze ban probeert te verzetten, valt uit de toon en wordt voor een halfzachte fellow traveller of in het ergste geval een crypto-communist aangezien. Het is zeer de vraag of wij nog wel in staat zijn de reële verhouding van Oost en West te zien; de innerlijke vrijheid daartoe hebben we verloren.

Geen wonder, dat ook de macht van de vijandschap het toneel weer beheerst. Zij behoort tot de ingrediënten van de Oost-West-mythe. Over en weer leven de partijen bij de gratie van het gepropageerde wantrouwen, dat in verborgen vijandschap uitmondt. Dat is de oogst van 15 jaren vrijheid.

Het mag schijnen, dat dit nogal een somber en pessimistisch beeld is; het zou ook kunnen zijn, dat er te weinig dankbaarheid uit spreekt voor de vrijheid, die wij dan toch maar genieten in tegenstelling met de mensen achter het ijzeren gordijn Het zijn zo. De dankbaarheid voor de vrijheid is te dikwijls in de afgelopen jaren gebruikt als een dekmantel voor een geestesverhouding, die geheel en al beheerst wordt door de tegenstelling tussen Oost en West.

Vrijheid in wording

Een beeld van de wereld van mei 1960 is niet compleet zonder aandacht te geven aan dat grote stuk van de wereld, waar voor het eerst sedert eeuwen de vrijheid in wording is. Ik bedoel de landen van Azie en Afrika. Het is wel niemand verborgen, dat de vrijheid daar op soms wonderlijke

IN DIT NUMMER

vijf gemeenteberichten (pag. 6); wordt aandacht geschonken aan de nationale herdenkingen van de komende week (in „Wegwijzend Woord" en „Nader Bezien" (pag. 5); belangrijke mededelingen omtrent de toogdag in Emmen.

wijze gehanteerd wordt. Tegen Soekarno, Syngman Rhee en andere oosterse democraten zijn heel wat bezwaren in te brengen. Maar dat is het voornaamste van de vrijheid in wording niet, die in de beide werelddelen leeft of komt. Het mag voor ons gevoel wat vreemd zijn, dat een volk een corrupt wanbeheer door eigen mensen kiest boven een correct bestuur door Europeanen, maar het is er niet minder een feit om. We zouden het misschien iets beter kunnen begrijpen, als we ons nog realiseerden, dat wij in de oorlogsjaren de vrijheid ook hebben gekoesterd in de wieg van de vijandschap; we doen het nu nog maar al te vaak.

De voortgang van deze vrijheid in wording is onafwendbaar; zij wordt door geen apartheidspolitiek of oorlog tegengehouden, hoogstens versneld en nog meer met haat geladen dan zij al is.

Politiek gesproken ligt in deze wereld van wordende vrijheid de toekomst van de wereld. Wanneer de landen van Azie en Afrika tot een eigen macht worden, is er een kans, dat de Oost-West-tegenstelling wordt overwonnen.

De andere vrijheid

Het bovenstaande is een gebrekkige poging de huidige wereld-situatie een klein beetje doorzichtig te maken. Dat daarmee de politiek in het Wegwijzend Woord werd gehaald was onvermijdelijk, maar ik heb toch geen neiging om daarvoor verontschuldigingen uit te denken of aan te bieden. Want het Woord Gods is een woord voor de wereld en heeft daarom ook betrekking op de situatie waarin de wereld verkeert en, als wij niet in stichtelijk praat onder willen gaan, zullen wij de situatie van de wereld onder ogen moeten zien. Want de wereld is Gods wereld en zijn heerschappij omvat ook de wereld en haar politiek.

Ik deel niet de mening van hen, die de politieke wereldgebeurtenissen alleen belangwekkend vinden, wanneer zij er de vervulling van een bijbeltekst in kunnen zien. Afgezien van het feit, dat zulke verklaringen uitermate riskant zijn, moet wel duidelijk gesteld zijn, dat Gods kinderen in de wereld leven en weten, dat deze wereld Gods wereld is. Het is daarom hun opdracht om het wereldgebeuren te verstaan vanuit Gods bedoeling met de wereld en zij zijn daarmee niet klaar, wanneer ze menen een gebeurtenis te hebben geduid vanuit het profetisch woord. Want het profetisch woord is bepaald niet hetzelfde als een toekomstvoorspelling in bedekte termen. Het is integendeel een vlammende belichting van het gebeuren om het doorzichtig te maken tot op de diepste motieven voor Gods aangezicht.

Daarom moet op de bevrijdingsdag getuigd worden van een andere vrijheid. Zij is niet het resultaat van menselijke inspanningen, zij is ook niet gekoesterd in de gloed van de haat. Zij is de vrucht van de zuiverste liefde die er is: liefde Gods. Deze vrijheid is daarom allereerst een geschenk. God geeft haar weg in zijn onbegrijpelijke liefde en wie haar ontvangt, wordt bevrijd uit de omklemming van de vijandschap, die in het mensenhart leeft tegen God. God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende, zegt Paulus. Daarmee stelt Hij de gevangenen in de vrijheid.

Dit is natuurlijk primair een uiterst persoonlijke zaak. God ontmoeten is geen collectieve activiteit en het geschenk van de vrijheid der kinderen Gods ontvangt de mens niet per distributie. Maar dat wil niet zeggen, dat God alleen enkelingen in de vrijheid stellen wil. Het wil niet eens zeggen, dat God uitsluitend voor zijn gemeente deze vrijheid beschikbaar stelt. Want God is niet een God van enkelen, zelfs niet alleen van de zijnen, maar hij is de God van de wereld. Hij heeft zijn Zoon gezonden uit liefde voor de wereld. En Hij zal niet rusten, eer de wereld deze vrijheid kent.

Ons getuigenis nú

Waar de vrijheid der kinderen Gods gekend wordt, daar voltrekt zich een nieuwe ordening van het leven. Niet voor niets spreken wij van de nieuwe schepping, die wij in Jezus Christus zijn, en van de nieuwheid des levens, waarin de gemeente wandelt. Maar het is niet voldoende, dat deze orde der vrijheid alleen binnen de gemeente van Christus bestaat. God is immers de God van de wereld en ook de wereld moet de vrijheid der kinderen Gods worden voorgeleefd. Dat is een politieke opdracht.

Want ook in de samenleving, waartoe Gods kinderen behoren, moet van de vrijheid Gods getuigd worden. Er moet worden geprotesteerd tegen alles wat met deze vrijheid in strijd is en gestreden worden voor alles wat deze vrijheid gestalte geeft. Daarom moet Christus' gemeente tegen iedere vorm van dwang en geweld zijn, zowel politieke als geestelijke. Zij moet getuigen van de vrijheid van God in Jezus Christus ook in het openbare leven. Zij moet er in het Nederland van 1960 hartstochtelijk op wijzen, dat het in strijd is met de vrijheid Gods om zich geheel te vereenzelvigen met de tegenstelling tussen Oost en West, zoals dat voor en na gebeurt. Zij moet pleiten voor een levenshouding, die innerlijk open blijft voor iedere toenadering en die gedragen wordt door christelijke deemoed. Wellicht is de deemoed geen politieke deugd in de wereldse zin van het woord maar dat zij een politieke macht is van de eerste soort, is langzamerhand wel bewezen.

Ik ben er van overtuigd, dat het christendom van nu naast haar zendingsroeping ook een zeer belangrijke wereldse roeping heeft. Van politieke roeping wil ik liever niet spreken, omdat ik niet graag verward wil worden met bestaande politieke groeperingen. Ik zou deze roeping primair geheel los willen zien van iedere politieke machtsformatie. „Werelds" is deze roeping in deze zin, dat zij niet het eeuwig heil van de enkeling tot inhoud heeft, maar de verhoudingen in de wereld in groter en kleiner verband. Want de gemeente heeft een boodschap voor deze wereld, omdat God in Christus de wereld met zichzelf verzoenende was. En het zou wel eens kunnen zijn, dat de zeggingskracht van ons zendingsgetuigenis mee afhangt van de mate, waarin wij onze „wereldse roeping" ernstig nemen.

J. R.

Koning en Wetgever. God heeft niet alleen gezegd, dát Hij gediend wil worden, maar ook hoé Hij gediend wil worden. Over het eerste zullen zij, die althans nog op enigerlei wijze met God rekenen, het wel eens zijn. Maar over het tweede lopen de opvattingen wel uiteen. Dat God gediend moet worden — accoord, maar hoé Hij zal worden gediend, dat zullen zij zelf uitmaken. Dat die God, die de haren des hoofds allen geteld heeft en zonder wiens wil geen musje ter aarde valt (springt?) ook gekend wil worden in de kleine dingen van het leven lijkt hun in tegenspraak te zijn, óf met zijn grootheid of... met hun eigen wijsheid. Nu is het bepaald ongerijmd te zeggen: wát je gelooft, doet er niet toe, als je máár gelooft, maar het getuigt evenmin van een zuiver laat ik maar zeggen: religieus besef te beweren: als je God maar dient, hoe je het doet, daar vraagt God niet naar.

Dienen. Wie zich rekenschap geeft van de inhoud van het begrip „dienen" die voelt onmiddellijk hoe ondoordacht de laatstgenoemde opvatting is. God dienen is niet God van dienst zijn, maar Hem gehoorzaam zijn, Zijn wil uitvoeren. God is niet degene die onze hulp behoeft, maar die onderwerping vraagt; die verlangt, dat we zullen tonen dat we ons onze plaats tegenover Hem bewust zijn en bereid zijn die in te nemen. De vraag is daarbij niet of wij begrijpen wat Hij opdraagt; of wij het noodzakelijke of ook maar nuttige daarvan inzien. Wij zijn niet bevoegd Gods bevelen en geboden te beoordelen, te wegen, te classificeren. Het kind moet beginnen met te gehoorzamen om de eenvoudige reden dat 't dengene, die 't iets opdraagt, gehoorzaamheid **schuldig** is. Met de geestelijke en zedelijke groei, die met dit gehoorzamen gepaard gaat, begint de mens op de duur iets te verstaan van de wijsheid, die daarin school dat God juist dit opdroeg en het juist zó gedaan wilde hebben. De regel in het Godsrijk is: eerst doen en dan inzicht verkrijgen; eerst vertrouwen en daarna verstaan.

Gemeenteopbouw

CHRISTUS IN HET BOEK ZACHARIA (VII)

In een vorig artikel wezen we op Christus, Die doorstoken werd en op de wonderbaarlijke profetie dat eens „het huis Davids en de inwoners van Jeruzalem" Hem zullen aanschouwen, in Wien zij gestoken hebben".
Dit geschiedt als de Geest der genade en des gebeden over hen zal uitgestort worden.
Hier moge volgen wat de uitwerking zal zijn. Wij lezen in Zach. 12 : 11 „te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk die rouwklage te Hadad Rimmon, in het dal van Megiddo."
Wat wordt bedoeld met die rouwklage van Hadad Rimmon? Het is een rouw, die vergeleken wordt met die over het verlies van een „enige zoon" (vs. 10), van een „eerstgeborene". De rouw over enige zoon is spreekwoordelijk (men zie Jes. 6 : 26; en Amos 8 : 10). We hebben hier echter niet aan een spreekwoord te denken; de profeet geïnspireerd door de Heilige Geest, wijst ons op de Messias, die de *enige* zoon, en de *eerstgeborene* is. Het N. Testament zegt ons in Joh. 1 : 14: „wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwt, een heerlijkheid als des *Eniggeborenen* van den Vader." Paulus zegt ons dat Hij ook de *eerstgeborene* aller kreaturen is. Dat wil niet zeggen (zoals de Jehova-getuigen ons willen doen geloven), dat Christus een schepsel is als wij! Hier doelt Paulus op de opstanding van Christus, zoals uit Kol. 1 : 18 blijkt: „de eerstgeborene uit de doden."
De rouw van Hadad-Rimmon wordt ons genoemd in 2 Kron. 35 : 25, ik schrijf deze plaats ten gerieve van de lezers, hier uit. „En Jeremia maakte een klaaglied over Josia; desgelijks alle zangers en zangeressen spraken in hunne klaagliederen van Josia, tot op dezen dag; want zij gaven ze tot een inzetting in Israël, en ziet, zij zijn geschreven in de klaagliederen". Hier wordt gewezen op de nederlaag van koning Josia die gedood werd door Farao Necho te Megiddo (zie 2 Kon. 23 : 29-30). Over Hadad-Rimmon zou meer te zeggen zijn. Is het de naam van een stad, of is er een bepaalde Syrische God van die naam, waarbij een rouwcultus behoorde? Voor ons onderwerp doet dit verder niet ter zake.
Belangrijker is, dat er *niet alleen rouw is* (bij het kruis van Christus keerden de scharen wederom, slaande op hunne borsten) maar in Zach. 13 : 1 wordt ons de verdere heilswerking getoond, te dien dage zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid." Uit Hem die „doorstoken" werd, vloeit „de bron". Dit is het thema van vele ons bekende liederen o.a. „Daar is een bron gevuld met bloed, gevloeid uit Jezus' zij"! Groot en heerlijk is wat God doet voor Zijn volk.
Niet alleen geeft Hij het een nationale verlossing als Hij de volken die tegen Jeruzalem aankomen, te dien dage zal verdelgen (Zach. 12 : 9), maar ook een *geestelijke!*
Hij zal zijn Geest uitgieten over hen, zij zullen berouw hebben over hetgeen ze Hem aangedaan hebben, maar ook *reiniging* zal hun worden geschonken. De reiniging betreft de „zonde" en de „onreinheid". beide woorden komen voor in het boek Leviticus. Merkwaardig is, dat het woord zonde in de grondtekst „chattât" ook *offer voor de zonde* kan betekenen. In Num. 8 : 7 is sprake van „water der ontzondiging".
In Zach. 13 wordt „de zonde" als een vuil afgewassen. Ezechiël profeteerde: „Ik zal rein water op u sprengen en gij zult rein zijn". (Dat heeft met de doop niets te maken, in Ezechiël staat daarvan geen woord). Hier is niet sprake van een sprengen, maar van een geopende fontein! Bij het woord onreinheid, hebben we hetzelfde als bij het woord zonde. Het kan betekenen „onreinheid", maar ook het middel dat de onreinheid wegneemt. Het woord in de grondtekst is afgeleid van het werkwoord: scheiden, verwijderen. Dat wil zeggen onreinheid maakt scheiding. Deze onreinheid komt voor in verband met de afgodendienst. De Levieten **moesten de tempel van den Eeuwige** reinigen van de onreinheid, van de afgoden. (2 Kron. 29 : 5).
De vertaling in ht N. Testament luidt: „het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon reinigt van alle zonde." Eén der krijgsknechten doorstak zijne zijde met een speer, en terstond kwam daar water en bloed uit! *Die reiniging is er ook voor ons, en te dien dage voor het huis Israëls!*
Dan neemt hij de ongerechtigheid des lands weg op één dag. Die ene dag is de dag van Golgotha, die door de H. Geest op Israël wordt toegepast, zodat ze Hem aanschouwen en gereinigd worden, van de zonde en de onreinheid. Als oorzaken van de onreinheid worden, in de Schrift genoemd: de *afgoderij* en de *valse profetie.*
In dien dag, zullen zelfs de namen van de afgoden niet meer genoemd worden. Ook de valse profetie, door de onreine geest ingegeven, zal worden weggedaan. Na de Babylonische ballingschap was er op dit punt een grote verbetering gekomen, maar we moeten ons deze niet al te ideaal voorstellen. Ten tijde van Nehemia was er nog valse profetie. Semaja sprak niet door de Geest Gods. Nehemia zegt van hem: God had hem niet gezonden". (Neh. 6 : 12).
Uit Ezra vernemen we van gemengde huwelijken, dat betekende besmetting met de gruwelen (afgoden) van de volken! Terugvallen in afgoderij was ook ná de ballingschap niet onmogelijk. In de toekomende tijd, zal de valse profetie weer toenemen, het laatste bijbelboek spreekt van de valse profeet, van de geesten uit de afgrond.
Maar te dien dage zal de Heere Zijn volk reinigen.
In Zach. 13 : 3 wordt een veronderstelling gemaakt. „Wanneer iemand meer profeteert, dat zijn vader en zijn moeder, die hem gegenereerd hebben, tot hem zullen zeggen: gij zult niet leven, dewijl gij valsheid gesproken hebt in de Naam des Heren, en zijn vader en zijn moeder zullen hem doorsteken wanneer hij profeteert."
Hier gaat de liefde tot God, boven de natuurlijke liefde van ouders tot zoon. God had in Zijn wet geboden, dat valse profeten moesten sterven (Deut. 18 : 20).
Deze liefde tot God is het gevolg van de reinigende kracht van de geopende fontein en van de werking van Gods Geest!
Zo zal de „publieke opinie" tegen de valse profeten zijn, dat deze zich beschermen, door geen profeten-mantel aan te doen en door te ontkennen, dat ze profeten zijn! Zij zullen zeggen: „Ik ben een landbouwer!" Valse profeten (denk aan de Karmel geschiedenis) maakten insnijdingen in hun lichaam. Letterlijk vertaald staat er: Wat zijn „tussen uw handen", dit is niet geheel duidelijk. We gaan daar niet verder op in, maar ik vermeld alleen de verklaring van Ridderbos, die leert: „wonden aan uw armen". In ieder geval wezen deze er op, dat de profeet wel ter dege een valse profeet was!
De zoon zal antwoorden: „Het zijn de wonden waarmede ik geslagen ben in het huis mijner liefhebbers!" De littekenen waren achtergebleven. Mogelijk zijn de „liefhebbers" hier de ouders of bloedverwanten. De bedoeling is deze: het is uit met de valse profetie! Dit is het werk van Gods Geest!
Deze moge ook ons reinigen! D. S.

Uit ons Uniebureau

Nu mag ik hierbij de sekretarissen onzer gemeenten er nog even aan herinneren, dat zij tijdig schriftelijk aan het Unie-bureau opgave moeten doen van de door de gemeente gekozen afgevaardigden naar de Unie-Vergadering op 24 en 25 mei a.s. te Emmen. U weet toch wel hoeveel uw gemeente mag afvaardigen? „Voor het eerste honderdtal leden of gedeelte daarvan twee afgevaardigden, voor elk honderdtal méér of gedeelte daarvan één afgevaardigde meer;" zegt art. 2c van ons huishoudelijk reglement. De reiskosten van de afgevaardigden zijn voor alle gemeenten gelijk, daar deze in Emmen hoofdelijk worden omgeslagen; per afgevaardigde is de heen- en terugreis *f* 12,-. Zij moeten op dinsdag 24 mei om 12.45 aanwezig zijn voor het tekenen van de presentielijst, voor het inleveren van de stembiljetten (deze worden t.z.t. aan de sekretaris toegezonden) en

voor het verrekenen van de reiskosten.
Uiteraard kunnen ook de gemeenten, die op deze Unie-vergadering in de Unie zullen worden opgenomen, zich op gelijke wijze doen vertegenwoordigen als boven is genoemd. Hun sekretaris geeft dus ook wel even tijdig kennis van de gekozen afgevaardigden. En ook voor de leden dezer gemeenten geldt, dat zij als bezoekers de Unie-vergadering, dat is ons Unie-feest, kunnen bijwonen. Men kan zich aanmelden met het formulier, dat de Emmer voorbereidingscommissie daartoe beschikbaar stelt en dat verkrijgbaar is bij de sekretaris van iedere gemeente.
Ook is het bekend, dat de stichtingen en de erkende nevenorganisaties der Unie zich kunnen doen vertegenwoordigen door een deputatie van twee personen, die niet tevens afgevaardigden van een gemeente zijn. De sekretarissen hiervan geven eveneens tijdig aan 't Unie-bureau op welke personen als vertegenwoordigers ter AV zullen verschijnen.
De agenda van de Unie-vergadering ziet er kort uit. Maar de Unie-Commissie vindt daarin juist aanleiding om er een aantrekkelijke vulling aan te geven door aan een vertegenwoordiger van de takken van arbeid gelegenheid te geven tot een oriënterende toelichting over die arbeid. De U.C. vertrouwt, dat alle deelnemers op boeiende wijze een duidelijke verbondenheid met al de takken van arbeid zullen beleven! En dat geheel het werk voor ieder gaat leven. Ja, het werk roept ons en dringt ons en bezielt ons!

T. Jansma

BROkSTUKkeN

Er is een enorm verschil tussen een kanaal en een rivier. Het water van een kanaal is rustig, tam en mak. Het rivierwater daarentegen bezit vaart, is bijkans ontembaar en door niemand te keren. Bepaalde rivieren worden soms in de winter tijdelijk geremd door opeenhopingen van ijs. Maar steeds weer weet een krachtige rivier deze „kluisters" te verbreken en zijn reis te vervolgen. De watermassa's die van boven, van de bergen komen, bezitten reuzenkrachten en nemen iedere hindernis. Onze tijd kent kanaalchristendom en rivierchristendom. Het eerste bezit misschien wel allerlei goede eigenschappen, maar het mist de geweldige stuwkracht die van boven komt en het tot een geweldige, schier onoverwinnelijke macht kan maken. Het rivierchristendom daarentegen leeft van deze onbedwingbare krachten van boven.
Wie de jongste geschiedenis leest van het protestantisme in Brazilië, de grootste staat van Zuid-Amerika, met zijn tropisch klimaat en een inwonertal van ca. 60 miljoen, krijgt de indruk dat dit jonge christendom zich in dit Roomse land voortbeweegt als een machtige rivier met reuzenkrachten. Het lijkt op de grote Amazonerivier, die dit land doorstroomt. Toen twee jaar geleden de Algemeen Secretaris van het Braziliaans Bijbelgenootschap dit land doortrok om er lezingen te houden en cursussen te geven, zag hij overal Christenen die met een Bijbel of evangelie in de hand colporteerden of evangeliseerden in de openlucht. Haast elke christen is daar vrijwillig colporteur en verspreider van het Goede Nieuws dat Jezus Christus gekomen is om te zoeken en zalig te maken wat verloren is. Hoewel het Braziliaans Bijbelgenootschap maar *drie* bijbelcolporteurs in *vaste dienst* heeft, worden er in Brazilië jaarlijks 3½ miljoen uitgaven verspreid onder een bevolking van 60 miljoen. In het Bijbelhuis aan de Rua Buenos-Aires te Rio zijn 40 mensen bijna dag en nacht bezig pakketten bijbels en evangeliën te verzenden naar alle uithoeken van het land. Bij gebrek aan bijbels en evangeliën te verzenden naar omdat niet aan de vraag voldaan kan worden. Brazilië heeft een zesde deel van de wereldproductie aan bijbels nodig. Bovengenoemde secretaris trof op zijn reis een landarbeider die zijn dagtaak volbracht had en daarna in twee uur tijds 50 bijbels en twintig Nieuwe Testamenten aan de man bracht, zonder dat hij er zelf ook maar een cent aan verdiende. De jonge gemeenten die hij aantrof, kwamen niet alleen bij elkaar in kerkdiensten, maar ook in *bijbelklassen*, die elke zondag voor of na de kerkdiensten gehouden werden en waarop practisch geen enkel gemeentelid ontbrak. Op deze manier deden deze christenen krachten op voor de reuze taak die God hen op de schouders had gelegd.
In Brazilië verrijst gemiddeld alle vier dagen een nieuwe protestantse kerk. Het is wonderbaarlijk zoals het evangelie hier veld wint en overwinningen boekt. En dit alles doordat het leeft bij de open bijbel en door krachten van boven. Het Braziliaanse christendom is inderdaad rivierchristendom.
James Stephens heeft ergens gezegd dat het de *goede toehoorder* is die de spreker tot een *goed spreker* maakt. En met een goede toehoorder bedoelt hij iemand die sympathie heeft èn tóónt voor degene die spreekt. Dit luisteren met genegenheid werkt creatief, zegt hij. Geen mens, hoe begaafd ook, spreekt op zijn best, als hij de sympathie mist van degenen die naar hem luisteren.
Kerkgangers die zouden willen dat hun voorganger beter en met meer vuur preekte, moeten dus niet met een verveeld en critisch gezicht en met een houding waarin afweer schuilt, hun stoelen bezetten, maar integendeel aandachtig en vol sympathie gaan zitten luisteren. Op deze manier maken ze dat de prediker los komt en het beste geeft wat hij te bieden heeft. Een critisch gemoed is een onontvankelijk gemoed. Het maakt de prediker moedeloos óf het brengt er hem toe dingen te zeggen die beter verzwegen zouden kunnen worden. Een stevige handdruk èn een warm bedankje werken meer uit dan strenge afkeuring en minachtende, kritische woorden.

Wf.

Open weekend NBSV groot succes

De zgn. „open" conferentie van de Nederlandse Baptisten-Studenten Vereniging, op 26 en 27 maart jl. gehouden op „De Vinkenhof" is een groot succes geworden. Dit mag zonder voorbehoud gezegd worden na de vele spontane reacties die de Senaat van de N.B.S.V. hebben bereikt. Onderstaand een kort overzicht van de inleidingen die voor de ± 50 deelnemers werden gehouden ..

Drs. P. E. Kraemer socioloog aan het Instituut „Kerk en Wereld" sprak over het onderwerp „Gemeente en Maatschappij" (waarbij hij dan, begrijpelijk, het woord „Gemeente" verving door „Kerk").
Spreker bouwde z'n betoog op rond de vraag naar de taak, van de Kerk in de huidige maatschappij. Aan de hand van voorbeelden uit de Middeleeuwen en de 19e eeuw werd aangetoond, dat een verkeerde opvatting van die taak in het verleden wel eens geleid zou kunnen hebben tot het verlies van de dominerende positie van de Kerk in deze tijd.
De Kerk bleek nl. teveel gehecht aan de gevestigde wereldorde van dat moment en had geen oog voor nieuwe ontwikkelingen in de maatschappij. (Men denke bv. aan het kolonialisme dat jarenlang door de Kerk werd verdedigd).
De maatschappij is in beweging: allerlei vaststaande oordelen worden vanuit nieuwe gezichtspunten bezien. Zo zijn bv. Christendom en socialisme geen onverenigbare grootheden meer; zo wordt het Westen niet langer meer beschouwd als 't „summum van christelijkheid"; zo wordt de vraag gesteld of het gezin op bijbelse gronden nog wel te verdedigen is als basis van onze samenleving.
De wereld is in beweging. Hoe moet de Kerk staan tegenover het probleem van de welvaart? Slechts soberheid als deugd er tégen stellen of „sterke benen" scheppen bij haar leden?
Hoe staat de Kerk tegenover de gecompliceerde samenleving, die beheerst wordt door machtige organisaties, waarin de mens slechts als radertjes-mens" zonder veel verantwoordelijkheid naar voren komt, terwijl hij in z'n gezin, in de Kerk en in de politiek wel volledig verantwoordelijk is?
De Kerk, aldus spreker, zal zich moeten losmaken van menselijke (schijnbare) zekerheden en moeten getuigen in deze wanordelijke wereld van Gods ordelijke wereld.

De Kerk heeft als centrale taak náást de verkondiging tevens de plicht haar leden uit te rusten tot werkelijke Christenen, zich bewust van hun verantwoordelijkheid in de maatschappij, ieder op de plaats waar hij is gesteld.
Arn. Veenhoff, de tweede inleider, voerde in z'n toespraak een hartstochtelijk pleidooi voor de dramatische kunst (lekespel en ballet) in de eredienst. Dit niet als aardigheidje of als toegift, maar als zelfstandig getuigenis van ons geloof. Spreker illustreerde z'n betoog met gedeelten uit oude en moderne religieuze spelen, w.o. een ontroerend gedeelte uit „Peer Gynt" van Hendrik Ibsen.
In de discussie bleek — en dit zal vele lezers geruststellen — dat velen de progressieve ideeën van de inleider niet geheel konden delen. Anderzijds bleek het algemene oordeel positief.
Een derde hoogtepunt is geworden de liturgische eredienst, waarin dr J. J. Kiwiet als liturg en predicator voorging.
De „Gemeente" werkte aktief mee, o.a. in de beurtlezing.
Blijft nog te vermelden dat de volleybalwedstrijd „Vinkenhof—rest N.B.S.V." eindigde in een benauwde overwinning van de „rest". Het weekend werd, na een kort slotwoord van praeses Gereard Groenhuyzen, besloten met het „Heer, wij staan hier hand in hand".
Uit de gesprekken, rondom dit weekend gevoerd, bleek dat men speciaal op het terrein van de vorming voor de N.B.S.V. een belangrijke taak ziet binnen de Unie.

F.

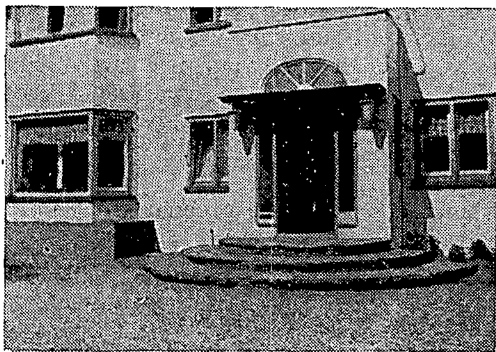
NADER BEZIEN

15 jaar ná de bevrijding.

Een week van nationale festiviteiten en herdenkingen ligt voor ons: koninginnedag, de „dodenherdenking" op 4 mei en de derde lustrumviering van de bevrijding op 5 mei.
Wat ons vooral beweegt, is het feit, dat we dezer dagen alweer 15 jaren ná de bevrijding leven! Dit derde lustrum zal worden gevierd, dat wil zeggen: er worden nu vrije dagen gegeven. Of er ook werkelijk feest zal zijn moet worden afgewacht. In de achter ons liggende jaren wilde het feestvieren niet al te best. Het ontbrak aan spontaniteit, zegt men. Misschien komt het ook omdat ons volk voor een uitbundige feestviering te nuchter is, helaas. Hoewel we toch wel betwijfelen of dat werkelijk de reden is. Wie zich de dagen van mei '45 nog herinnert weet dat ons volk zeker wel tot ècht feestvieren in staat is...
Een andere reden, zegt men, is ook gelegen in het gevoel van teleurstelling dat met name de ouderen - die de jaren van bezetting en bevrijding bewust hebben meegemaakt - in deze dagen van herdenken vervult. Wat waren in die jaren van onderdrukking en terreur de verwachtingen van een nieuw Nederland hoog gespannen: een nieuw Nederland zou van stapel lopen! Zonder hokjes en schotjes. En, zie eens wat er van terecht is gekomen. De oude schotjes zijn (wel niet helemaal) opgeruimd - weliswaar - maar een stevige „verzuiling" - een nieuw woord voor een oude zaak - is er voor in de plaats gekomen.
Het schijnt tot de goed toon te behoren om in deze dagen van herdenken vooral deze teleurgestelde verwachtingen te memoreren. En dan natuurlijk ieder vanuit zijn eigen gezichtsveld. Toch willen wij het wagen de vraag te stellen of al deze jammerklachten van gedesillusioneerde mensen wel juist zijn. Natuurlijk, we willen geenszins beweren, dat we in ons landje en in heel de wereld in een paradijselijke toestand leven; maar, welke hersenschimmen-najagende idealist had dat dan verwacht?
We doen er goed aan om 15 jaar na de bevrijding niet alleen de verliesposten - die er stellig zijn - te memoreren, maar ook, ja vooral de winstposten. En dat dan niet alleen voor ons eigen land, maar voor héél de na-oorlogse wereld.
Het is waar, er zijn nog voldoende knelpunten; maar, laten we er toch ook eens opletten hoevele zaken vooral in de na-oorlogse tijd ten goede zijn veranderd: nóg is er rassenwaan, maar tegelijk is er tegen deze waan méér verzet dan ooit; nóg wordt er honger en gebrek geleden in „achtergebleven gebieden", maar méér dan ooit voor de oorlog wordt er partikulier en georganiseerd daadwerkelijk hulp geboden; nóg is er kolonialisme en uitbuiterij, maar steeds sterker groeit het besef dat deze zonden van het „blanke-verleden" zich niet mogen herhalen; nóg is er sociaal onrecht, maar - stel het in Uw eigen omgeving opnieuw vast! - er is minder armoede en méér sociale zorg dan ooit in onze vooroorlogse maatschappij. En zó zouden we door kunnen gaan.
„Gelukkig", er blijft nog voldoende om in de komende jaren te veranderen en te verbeteren; er is geen reden om nu zelfvoldaan ons op de borst te slaan.
Maar, dát er veel ten goede is veranderd mag, bij de jammerklachten over onze „materialistische tijd" toch óók wel eens worden vastgesteld.
En dat willen we doen, 15 jaar ná de bevrijding: er is óók reden tot dankbaarheid....!

v. D.

Van de Vinkenhof

Regelmatig komen er aanmeldingen binnen voor het *„Nederlands kamp"* in Londen. Een groep van onze jongelui trekt er in de aanstaande zomervakantie samen op uit per bus en boot. Voor 't eerst in de geschiedenis gaat De Vinkenhof kampen in het buitenland organiseren!
Met veel zorg worden de voorbereidingen getroffen, want als dit kamp slaagt zal er weer een nieuwe mogelijkheid voor onze jeugd ontstaan. Jaarlijks zullen dan de buitenlandse tochten toenemen. De visie van onze jeugd zal worden verbreed en er zal een betere uitwisseling van onze jeugd met de jeugd uit de andere landen van Europa!
Als beginpunt voor deze nieuwe tak van van hun akkomodatie en prachtige rekreoook jongelui kunnen deelnemen, die het atie mogelijkheden.
Het grote voordeel van dit kamp is, dat arbeid hebben wij een week in Londen gekozen; deze wereldstad geniet jaarlijks een toenemende belangstelling van toeristen; maar dat niet alleen, Engeland heeft voor ons als Baptisten zo'n grote betekenis.
Hun zomerwerk is in grote lijnen als het onze; velen van hun zijn al een week aan onze centra geweest en nu willen wij daar eens samen heen. Het Spurgeon's College is zo welwillend geweest onze groep gastvrijheid te verlenen en wij mogen genieten Engels niet spreken. Verder zal er zeer waarschijnlijk de mogelijkheid zijn om op eigen gelegenheid terug te reizen, zodat men ook zijn familie en vrienden kan opzoeken. Wij hebben plaatsen kunnen reserveren in de drukste week van de zomer, van 23-30 juli. De prijs is *f* 150,- voor reiskosten en voeding en er is nog plaats voor enige jongelui!
Misschien is dit iets voor Uw zoon of dochter! Overweegt U dit eens en schrijf ons zo spoedig mogelijk een kaartje!!

J. J. Kiwiet
De Vinkenhof
Bos en Duin/Den Dolder

Gemeenteberichten

ALKMAAR. Zondag 10 april, in de morgendienst van 10 uur was de kleine baptistengemeente te Alkmaar opgekomen om, na een vakante periode van bijna 2 jaar, een nieuwe voorganger te begroeten.
Door de konsulent ds J. Reiling werd, na bevestiging, ds N. J. van Beek als voorganger aan onze gemeente verbonden. Dat was een heilig ogenblik en de ontroering was in de kerk voelbaar. De prediking werd door ds J. Reiling in deze morgendienst gehouden. 's middags om 3.30 uur deed ds N. J. van Beek zijn intrede met het onderwerp: „Christus spreekt vanaf het kruis".
Na de prediking sprak br. van der Struys namens de gemeente, waarin hij in het kort de zware menselijke stap schetste die ds van Beek had gedaan en de verantwoording die de gemeente daardoor op zich had genomen. Namens de Unie sprak br. S. van der Werf uit Sneek. Vervolgens ds M. G. Boeschoten, namens Amsterdam-N.W.; br. Miedema namens Amsterdam-C.; ds Agtereek namens de gemeente te Den Helder; br. T. Barends bracht namens de gemeente te Haarlem gelukwensen over en br. Timmers namens de gereformeerde kerk te Alkmaar. Al deze sprekers verheugden zich over het aanvaarde beroep spraken de hoop uit dat ds van Beek een gezegende toekomst in zijn nieuwe gemeente zou tegemoet gaan. Verder waren er nog enige schriftelijke felicitaties gekomen van verschillende plaatselijke kerkgenootschappen. Des avonds was er een begroetingssamenkomst, waar we heerlijk genoten hebben van muziek, zang en deklamatie. Deze avond werd voor het laatst geleid door onze konsulent ds J. Reiling, die tevens met enkele hartelijke woorden van ons afscheid nam. Tot slot van deze dag sprak ds van Beek nog een dankwoord.
En nu broeders en zusters, met volle zeilen vooruit, we hebben nu een vaste schipper aan boord!

P. v. d. S., sekr.

PERNIS/HOOGVLIET. Er heerst grote vreugde in de gemeente. Kort geleden schreven we, dat we hopelijk binnenkort een nieuw gebouw zouden kunnen betrekken in Hoogvliet. Welnu, dat is werkelijkheid geworden!
We zijn de Heer dankbaar dat Hij onze gebeden heeft verhoord ook ten aanzien van deze problemen waarmee onze gemeente zat te worstelen.
Onze kerkdiensten te *Hoogvliet* worden nu gehouden in het „Verenigingsgebouw", Baasganzendonkstraat.
Zondag 20 maart heeft de gemeente een familiedag gevierd. Het doel van deze dag was het onderlinge kontakt met leden, vrienden en kinderen. Deze ontmoeting deed ieder goed. Er werd thee geserveerd; het zangkoor zong; een der brs. bracht een inleiding over Petrus' verloochening; een forum bracht zeer goede gesprekken; samen hebben we een broodmaaltijd gehouden.
Al met al was het een zeer goede middag. Maar, daar is het deze dag niet bij gebleven! Deze dag gaf een broeder te kennen, dat hij gedoopt wilde worden: Hij wilde de Heer volgen door het watergraf.
Zo mochten we dan 3 april optrekken naar de gemeente te Rotterdam-Zuid, waar ons gastvrijheid werd verleend, om dáár een doopdienst te houden. Onze voorganger mocht het Woord brengen aan een goed gevulde kerk. Zelf werden we herinnerd aan de dag waarop ook wij vóór de doopvont stonden. Na deze dienst vierden we samen met de gemeente te Rotterdam-Zuid het Heilig Avondmaal. Wat deed het ons goed om als brs. en zrs. rondom de tafel des Heren te zitten en er aan deel te nemen! Eén van de ouderlingen heette bij die gelegenheid onze broeder hartelijk welkom in de gemeente.
We zijn Gode zeer dankbaar voor al de zegeningen die de Heer ons in de gemeente schenkt en in het werk naar buiten.
We gaan in vol geloof ziende op Hem moedig voorwaarts. De gemeente hier groet U hartelijk en wenst ook U Gods rijke zegen toe!

J. B. B., sekr.

HENGELO. „Het leven gaat verder", ook in Hengelo. Wij beleven de dag ons door God geschonken en merken soms plotseling dat het weer lente is, alles weer groen is en dat er al bomen en struiken bloeien. Nieuw leven: „Jong leven, nieuw geluid, nieuwe vreugden, ziet het is alles nieuw geworden!"
Dat beleefden we ook weer op de Paasmorgen, waar we mochten zien dat een oudere en jonge broeder op hun geloof in Jezus Christus werden gedoopt. Deze morgen sprak ds Huizinga over het onderwerp: „En zij aanbaden Hem". De opgestane Heer was ook in ons midden en wij verheugden ons met de nieuwe leden over het nieuwe leven en de nieuwe vreugde.
Bij de viering van het Avondmaal sprak ouderling br. ter Braak de nieuwe leden toe en heette hen hartelijk welkom in de gemeente.
Op donderdag 21 april hadden we een gezegende avond met een viertal jonge Amerikaanse studenten uit Salzburg, Oostenrijk, musicerend en zingend. Dit en hun klankhelder getuigenis was wel zo treffend mooi, dat het alleen maar jammer is dat ze slechts 1 avond in ons midden waren en dat niet meerdere gemeenten dan Emmen Coevorden en Hengelo dit hebben mogen horen.

H. J. A.

NOORDBERGUM. Reeds voor de dienst op zondagmiddag 10 april begon zong de gemeente haar lofliederen ter Ere van Hem die ons weer zulke rijke zegeningen had geschonken. Onze gemeenten in Friesland, maar ook daar buiten, zullen wel gehoord hebben van de rijke vruchten dat het gehouden jeugdweekend in Sneek heeft voortgebracht.
Men heeft het kunnen lezen in dit ons weekblad en in „Jong Leven". Naar wij menen viel onze gemeente de grootste vrucht **ten** deel: *elf* jongemensen gaven hun hart aan de Heer.
De zondagavond na terugkeer uit Sneek stroomde de pastorie vol om onze voorganger het grote nieuws te vertellen en allen dankten ook hun Heiland voor hun verlossing. In de week die volgde meldde zich nog een jonge zuster. Allen gaven ook spontaan te kennen, dat het hun liefste wens was ook gedoopt te worden. Wij werden stil van zulk een zegen. Het overviel ons een weinig. 't Is alsof ons besluit het jeugdlokaal te vergroten op deze wijze bekroond werd.
Zo werden op bovengenoemde zondag (10 april) *zeven* jongemensen door de doop aan de gemeente toegevoegd. Op paaszondag, weer in de middagdienst, werden nogmaals *vier* jongemensen op hun belijdenis gedoopt. Zij konden nu getuigen: „De Heer is waarlijk opgestaan", ook voor ons!
Beide keren mocht onze voorganger aan een grote schare de blijde boodschap doorgeven. Op de laatste zondag - paaszondag dus - vierde de gemeente met elf nieuwe leden het Heilig Avondmaal. (Helaas verkreeg één geen toestemming om zich te laten dopen). Br. Ouderling D. Veenstra sprak een woord van welkom tot de elf jongeren.
Zie, brs. en zrs., dit blijde nieuws konden we niet stil houden. We wilden U ook graag in onze blijdschap mee laten delen. Maar niet alleen in de gemeente is grote vreugde: ook en vooral in vele gezinnen waar zonen en dochters de goede keuze deden.
Namens de gemeente groeten wij U allen hartelijk.

W. K., secr.

DAARLERVEEN-VROOMSHOOP. Wat is het een zegen voor het hart, wanneer we mogen zien, dat bewaarheid wordt, wat we zoveel zeggen, bidden of wellicht zingen: „Dat Gods Woord niet ledig tot Hem wederkeert".
Zondag 6 maart was de Gemeente getuige van een doopdienst van zes jonge zusters, allen kinderen van gemeenteleden. Het was een goede en gezegende dienst. Onze voorganger, ds Voorhaar zette op zeer duidelijke wijze de betekenis van de bijbelse doop uiteen.
Vanzelfsprekend werd nadien het Heilig Avondmaal gevierd met de nieuwe leden; die werden welkom geheten door een der ouderlingen. Dit was de eerste doopdienst in ons nieuwe gebouw. De verbouwing is helaas nog niet voltooid, doch wij hebben goede hoop, dat over enige tijd dit het geval zal zijn.

Wij zijn Gode dankbaar dat Hij de weg effen heeft gemaakt, zodat we als gemeente nu een mooi en fraai gebouw als het ware van Hem hebben ontvangen, om Hem te eren en te verheerlijken.
De arbeid in de gemeente vindt geregeld voortgang. Wij bidden dat door middel van de arbeid der gemeente velen de weg tot de Heiland der wereld mogen vinden.
De gemeente vierde gezegende en goede Paasdagen.
Geve de Heer Zijn zegen op het uitgestrooide zaad in heel de wereld.
Zijn Koninkrijk kome!

Korr.

De Overheid in Gods Bestel

Bizondere aandacht is in de pers geschonken aan een verklaring van de bekende bisschop Dibelius, die de leiding heeft van de Lutherse Kerk in Berlijn en Oost-Duitsland. Deze bisschop schreef aan zijn ambtgenoot, Dr Lilje van Hannover, dat hij zich niet in geweten gebonden achtte de Oost-Duitse regeringsleiders te gehoorzamen. Deze mededeling scheen niet voor geheimhouding bestemd te zijn, want ze ging al gauw door de wereldpers.
De verklaring was belangrijk, niet slechts vanwege de gevolgen, die daaruit voor de bisschop zelf konden voortvloeien en vanwege de houding van de Oost-Duitse Lutheranen maar vooral het daarin neergelegde principe.
De Rooms-Katholieke bisschop van Berlijn heeft zich van deze verklaring van de Lutherse hoogwaardigheidsbekleder gedistancieerd en verklaard, het traditionele standpunt in te nemen, volgens hetwelk de overheid door God is ingesteld en men haar — onverschillig welke personen het ambt bekleden — gehoorzaamheid schuldig is, behoudens het door de apostelen voor de Joodse Raad gemaakte voorbehoud, dat men Gode meer gehoorzaam moet zijn dan de mensen, Hand. 5 : 29.
Is er een duidelijk conflict tussen een goddelijk gebod of verbod en enige Overheidsbepaling, dan moet de overheid de gehoorzaamheid geweigerd worden.
Er is een zeer onvruchtbare wijze van bijbellezen en dat is het bijbellezen met de verzwegen overtuiging, dat men al wéét wat er staat. Men leest eigenlijk niet meer de bijbel maar men leest de woorden en vult die met de gedachten, die men zich in de loop der jaren bij die woorden gevormd heeft. Zo brengt de bijbel niet zijn eigen boodschap over, maar verlengt de overlevering haar heerschappij over de geslachten.
Een typisch staaltje van „blind" bijbellezen bespraken we onlangs naar aanleiding van Gal. 5 : 1 in de N. Vertaling.
Ook de Rooms-Katholieke bisschop van Berlijn motiveerde zijn houding tegenover de Oost-Duitse Overheid met Rom. 13 :
Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God, en die er zijn, zijn door God gesteld. Zo de N. Vert.
De Statenvertaling heeft:
Alle ziel zij den machten, over (haar) gesteld, onderworpen; want daar is geen macht, dan van God en de machten, die daar zijn, die zijn van God geordineerd.
De Jehovah-getuigen denken bij de Overheden van Rom. 13 : 1 aan Jehova-God en Christus Jezus en bij „alle menselijke ordening", I Petrus 2 : 13, waaraan de christen onderdanig moet zijn, aan de verordeningen en voorschriften zoals bv. Paulus, die in zijn brieven gegeven heeft.
Openbaring 13 gaat uit van het feit dat de Satan de Overste dezer wereld is en het Beest aan hem zijn macht ontleent, hetwelk de aardbewoners aanleiding geeft om zowel de Satan als het Beest te aanbidden. Men kan teneinde de traditionele exegese van Rom. 13 te redden, zeggen, dat in Openb. 13 sprake is van een uitzonderingstoestand of een toestand, zoals ze ontstaan zal in 't laatste der dagen. Maar in heel 't boek der Openbaringen worden de aardse machthebbers toch wel gezien als Gods vijandige mochten, op hun beurt beheerst door de eigenlijke tegenstander Gods.
De N. Vertaling (buitenlandse vertalingen geven de tekst in ongeveer gelijke vorm), die zegt, dat de machten, die er zijn, door God *gesteld* zijn, kan de Jehova-getuigen heel goed op de gedachte gebracht hebben, dat Paulus hier spreekt van Christus Jezus. Want het is buiten kijf dat Christus Jezus door God *gesteld* is: Ik toch heb mijn koning gezalfd over Zion, en aan Hem moeten we onderworpen zijn.
Kunnen wij het „door God" in de zin: er is geen overheid, dan door God (N. Vert.), niet verstaan in de betekenis van Spreuk. 8 : 15, waar God zegt: door Mij regeren de koningen? Volgens de Schrift bestaat er zeker een betrekking tussen God als Schepper en Wereldheerser en de aardse machthebbers. De vraag is echter: van hoedanige aard is deze betrekking? Is ze een rechtstreekse of een indirecte? De fout van de traditionele opvatting van de overheid lijkt ons deze te zijn, dat ze een *rechtstreekse* betrekking aanneemt tussen God en de aardse overheden of machten.
In de verklaring: door Mij regeren de koningen, horen wij de afhankelijkheid van de aardse overheden van de Godheid proklameren en dat wilden we ook graag horen in de N. Vert. met haar: er is geen overheid, dan dóór God.
Dat de vervaardigers van de N. Vert. het echter zo bedoeld hebben, betwijfelen wij vanwege de aangevoegde zin: en die er zijn, (die overheden nl.) zijn door God gesteld. Dát behoeft echter nog niet in tegenspraak te zijn met de boven besproken opvatting van de uitspraak, dat de overheden er „door God" zijn, want dat kan worden verstaan als: door God opgesteld. Het woord, hier gebezigd, betekent toch: in het gelid stellen. Dan is God dus aangeduid als de boven-machtige, die richting en marstempo van de aardse machten aangeeft en regelt, en dat zonder dat deze machten zich dat zelfs maar bewust zijn. (Joh. 11 : 51 en 52; 19 : 10 en 11). Deze opvatting van Paulus' uitspraak over de overheid in Rom. 13 is in overeenstemming met de betekenis van het woord: *almacht* in de bijbel. De Almachtige is niet de alléén-machtige, maar duidt op God als degene, Wiens macht alle andere machten omvat en die ten laatste de uitkomst van aller doen, dat nu goed of kwaad is, dienstbaar maakt aan de uitvoering van Zijn Raad.. Zo doet Kajafas wat hem goeddunkt, handelt Pilatus naar eigen, wijs overleg, en Judas uit eigen motieven, maar tenslotte blijken ze allen de Raad Gods te hebben moeten dienen, want: Hij vangt de wijzen in hun arglistigheid.
Deze blik op de positie van de aardse overheid bepaalt de houding, de de christen tegenover de machten op aarde behoort in te nemen. Hij moet haar onderdanig zijn, zich voegen, zich — indien dat geëist wordt — door haar laten verdrukken, want hij weet dat, hoe de volken ook woeden en de machthebbers der aarde ook samenspannen tegen de Here en Zijn Gezalfde (psalm 2) God Zijn Koning gezalfd heeft en op de komst van diens Rijk aller doen heeft ingeschakeld. Géén aardse macht bereikt wat zij zich voorstelt, ofschoon ze vrijheid van handelen heeft; slechts Góds wil wordt verwerkelijkt.
Daarom: geen revolutie! maar alle aardse machten gezien als reeds verslagen en dienstbaar gesteld — buiten hun weten en willen om — aan de komst van het koninkrijk van God en van Christus.

L.

Hemelvaartsdag Landelijke Toogdag te Emmen

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Matth. XV : 9. Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.20	franco toegezonden aan de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te ...	Elke regel meer 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: H. VAN BEEK, Groningen.	

„Het Baptisten Zendingsgenootschap in Engeland vraagt dringend de voorbede der kinderen Gods voor de volgende onderwerpen:

I

Dat de Heer door den Heiligen Geest al de Gemeenten van Christus geve in te zien, dat het brengen van het Evangelie aan de heidenen het GROOTE WERK is, hun door Hem op de handen gezet. (Markus 16 : 15).

II

Dat de Heer de harten van jonge christenen en christinnen bewege om zich zelven te geven voor dit heerlijke werk. (Matth. 9 : 38).

III

Dat ouders en anderen geene hinderpalen in den weg mogen leggen voor hen, die bereid zijn te gaan. (Matth. 10 : 37).

IV

Dat allen, die niet kunnen gaan, mogen bidden, en mildelijk bijdragen van de middelen, die God hun gegeven heeft, opdat zij, die gewillig zijn om te gaan, gezonden kunnen worden. (Spreuken 3 : 9).

75 jaar geleden:

MEDEDELINGEN

Het sekretariaat der gemeente te *Rotterdam-Z.* wordt thans waargenomen door br. J. L. Kik, Eben Haëzerstraat 73b, Rotterdam.-Z.

Wil de voorganger die de sprekerslijst van de Baptisten Gemeente te Muntendam in zijn bezit heeft deze per omgaande retourneren aan de sekr. H. Brust, Het Loeg 24, Muntendam? Bij voorbaat dank.

Op zondag 1 mei D.V. hoopt ds M. de Jong zijn intrede in de Gemeente te Enschede te doen.
De diensten zijn als volgt geregeld:
v.m. 10.00 uur Bevestiging door ds B. Fabrie.
n.m. 3.30 uur Intrede ds M. de Jong
n.m. 8.00 uur Begroetingssamenkomst.
De intrede-dienst wordt gehouden in de Bethelkerk, J. H. v. d. Boschstraat.
Zij die deze dag in onze vreugde willen delen, zijn van harte welkom ;mocht U logies nodig hebben wilt U dat dan even opgeven aan onderstaand adres?

J. Huizing
C. Fabritiusstraat 71
Enschede

ATTENTIE s.v.p.

De kopij voor het nummer *van 13 mei* moet *vóór zaterdag 7 mei* bij de redaktie aanwezig zijn! E.R.

ONZEKERHEID

is er ten aanzien van *zondag 1 mei.* In de pers wordt bericht, dat de in de Oekumenische Raad vertegenwoordigde Nederlandse kerken besloten een kollekte te houden op 1 mei, waarvan de opbrengst zal worden afgedragen aan het *Nationale Comité voor het vluchtelingenjaar.*
Vanzelfsprekend verwachten onze gemeenten in dat geval ook een opwekking in ons weekblad.
Hoe sympathiek ons het doel ook is, die opwekking moet achterwege blijven. We zijn op geen enkele wijze op de hoogte gebracht van deze kollektezondag en weten niet of ook inderdaad onze Unie-gemeenten deze afspraak hebben gemaakt.
Op zondag 7 februari jl. is, zoals in vele andere kerken die bij de Oekumenische Raad zijn aangesloten, in onze gemeenten reeds gekollekteerd voor het vluchtelingenjaar. Mocht men de indruk hebben te weinig gegeven te hebben, of, mocht deze kollekte door omstandigheden in Uw gemeente nog niet zijn gehouden „stort dan Uw bijdrage alsnog op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem; met vermelding: *Hulpfonds.*

E. R.

UIT DE PERS:

„Met toestemming van de politie heeft men thans in Madrid de derde Baptisten kerk heropend, die in september 1958 op last van de overheid *verzegeld* was. Het gebouw is eigendom van het „Zuidelijk Baptisten Convent in de Verenigde Staten", waarmee de Spaanse Baptistengemeenten nauwe betrekkingen onderhouden. Ook in Barcelona hebben de autoriteiten onlangs toestemming verleend tot de heropening van een Baptistenkerk, de Evangelische Kerk van Pueblo Nuevo."

Verkrijgbaar aan het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem

BOEKWERK

(56 bladzijden) met *verslagen, rapporten, plannen, begrotingen* over de verschillende takken van onze arbeid. Wie iets wenst te weten, kan het hier lezen. Het is een waardevol bezit.
Stort *ƒ* 1,50 op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem en U ontvangt per omgaande franco een exemplaar.

BEROEPINGSWERK

De gemeente te Groningen-Z. heeft *beroepen* ds H. van der Werf te Emmen.

ADVERTENTIES

Meisje vraagt
CORR. VRIEND
leeftijd ± 30 jaar. Brieven onder no. 6 aan de adm., Dalweg 77, Arnhem.

Mede namens hun ouders geven
PIER VAN DER WERF
en
EEFJE BARENDREGT
kennis van hun voornemen in het huwelijk te treden. De voltrekking zal D.V. plaats vinden woensdag 4 mei 's morgens te 9.25 uur ten stadhuize te 's-Gravenhage, terwijl de inzegening zal geschieden te 10.00 uur door de weleerwaarde zeergeleerde heer Dr J. J. Kiwiet in het gebouw der Baptisten Gemeente, Buitenom 10 te 's-Gravenhage.
Sneek, Ged. Poortezijlen 3.
Den Haag, Groenteweg 12.
Gelegenheid tot feliciteren na de dienst.
Toekomstig adres: Tijdelijk Groenteweg 12.

1910 1960
Op 4 mei a.s. hopen onze geliefde ouders en grootouders
A. TROMP
J. TROMP-FABRIE
hun 50-jarig huwelijk te herdenken.
Hun dankbare kinderen
kleinkinderen en
achterkleinkinderen.
Receptie: 4 mei van 7.30 uur-9.30 uur Allard Piersonlaan 17, Den Haag

Heden ging van ons heen, in volle zekerheid des Geloofs, onze lieve man, zoon, broeder, zwager en oom,
CORNELIS STEENBERGEN
op de leeftijd van 38 jaar.
„Met Christus te zijn is zeer verre het beste."
Uit aller naam:
D. Steenbergen-Vosselman
Zwolle, 23 april 1960
De Ruyterstraat 27.
De begrafenis heeft donderdag 28 april plaats gehad.

Na een langdurige ziekte nam de Heer tot Zich onze broeder
CORNELIS STEENBERGEN
op de leeftijd van 38 jaar.
Wij missen in hem een broeder, die in grote liefde met de gemeente medearbeidde.
Zwolle, 23 april 1960.
De Baptisten Gemeente Zwolle.

Heden is in Christus ontslapen, onze lieve Vader,
JITSE TERPSTRA
in de gezegende ouderdom van ruim 81 jaar; sedert 26 oktober 1950 weduwnaar van Trijntje Bolt.
Gez. 52 : 3 (Herv. bundel).
G. D. Terpstra
H. Terpstra-Eitens
Heerenveen, 22 april 1960.
Zwartsstraat 12.
De begrafenis heeft plaats gehad op 27 april jl.

Vrijdag 6 mei 1960 Jaargang 77 Nr. 3521

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Alle Macht Alle Volken Alle Dagen

(Matt. 28 : 16-20)

Ons handelen en doen wordt bepaald door een soort relativisme, waardoor de dingen die we doen en zeggen wáár zijn op bepaalde voorwaarden, in sommige omstandigheden. Christus handelt en spreekt absoluut; in Zijn woordkeus komen de woorden: *soms*, *misschien* en *weleens* niet voor. Hij spreekt van: *niet*, *nooit* en *alle*.
De Heiland kán zo absoluut spreken omdat Hij Gods Zoon is.

Alle macht.

De discipelen worden uitgezonden. Ze worden uitgezonden door Hem Die *alle macht* heeft. Welke machten zijn er in de wereld? Boze machten die de discipelen niet alleen maar verschrikken, maar zelfs dreigen te verlammen, zodat ze geen stap meer kunnen verzetten. Machten uit de afgrond, van vijandschap en onverschilligheid.
De groten dezer wereld worden machthebbers genoemd. Maar, zegt Jezus, ze hebben geen macht. Dat wat voor macht doorgaat berust op kracht en geweld. Het is geen macht. Het is machteloosheid, want álle macht is machteloosheid!
Jezus Christus hééft alle macht. Niet: Hij is machtiger, of: Hij zal tenslotte in de laatste krachtmeting de machtigste blijken. Nee, Hij hééft alle macht; er is geen macht buiten Hem. Die macht is Hem door de Vader overgegeven. Gods macht is Christus' macht. Het is het *gezag* waardoor alle ding is geworden, het is de macht van het Wóórd, dat in den beginne was en zal zijn tot in eeuwigheid. Hij spreekt en het ís er; tégen de machten van de natuur spreekt Hij en de storm legt zich; tégen de machten uit de afgrond spreekt Hij en de demonen storten zich terug in de afgrond en verdrinken in de zee, (Matt. 8 : 23-27, 28-34).
Die ook ons zendt heeft deze macht!
Waarom zouden we dan bang zijn? Zelfs de laatste „macht", de laatste vijand: de dood, is machteloos gebleken; het is de Opgestane Heer die het zegt: Mij is gegeven *alle macht*.

Alle volken.

Hij zendt Zijn discipelen tot alle volken. Petrus, Johannes, Andreas, Paulus, zij zijn er mee begonnen en er niet mee klaar gekomen. Wij gaan er mee verder. Alle volken moet het gezegd worden, dat Christus alle macht heeft. Er mag geen volk worden overgeslagen.
Ook dit *alle volken* is absoluut. Die volken behoeven niet aan bepaalde voorwaarden te voldoen of in zekere omstandigheden te verkeren. Niet het ras of de kultuur bepaalt de proklamatie van Christus' Koningschap.
De *vólken* komen binnen onze gezichtskring. Niet het ene volk, met achteruitzetting van andere volken; de exklusiviteit wordt doorbroken. Ook het - moderne - individualisme, waarin de enkeling zich los maakt van de verbanden waarin hij leeft, denkt en werkt (alsof dat mogelijk zou zijn), wordt ondermijnd. Het gaat om de vólken, om álle volken.
Het gaat om het volk van Europa, van deze en van gene kant van het IJzeren Gordijn; om de Bantoes en de Afrikaners, om het volk van de al of niet bestaande republiek der Zuid-Molukken en dat van Indonesië. Want, ten aanzien van de proklamatie: Jezus is alle macht gegeven, bestaan geen scheidsmuren; geen barrières; geen taalgrenzen, noch ras- of politieke tegenstellingen.

Alle dagen.

Weer dezelfde absoluutheid. Op dit alle dagen is geen uitzondering, ook al ervaren wij soms die uitzonderingen. Ons schijnt het dat de Heer ons van tijd tot tijd alleen laat. Het is evenwel zo niet. Hij is *alle* dagen met ons. Ook dan wanneer we ons door de Heer verlaten wanen. Deze aanwezigheid van Jezus, deze begeleiding van ons leven is door de Heilige Geest. Die Geest ís er. Bij ons, in ons en wij zijn in Hem.
De begeleiding van Jezus heeft het die eerste discipelen mogelijk gemaakt om de proklamatie: Jezus is alle macht gegeven, uit te roepen tot alle volken. Zonder het „Ik ben met U alle dagen" was het hen en ook ons onmogelijk aan onze opdracht getrouw te zijn. Zonder Jezus' aanwezigheid in alle omstandigheden, in alle dagen zouden wij bezwijken en niet kunnen volbrengen wat ons opgedragen werd.
Alle *dagen* is Hij met ons. Elke dág. Ons leven moet niet een kluwen van tijd zijn, één lange draad waaraan geen begin en geen eind is te vinden. Ons leven moet bestaan uit dágen, bewust beleefde ochtenten, middagen en avonden. Zonder uitzondering is Hij elke dag mét ons. Daarom leven we, en getuigen we van Jezus' Overwinning!

v. D.

IN DIT NUMMER

slechts 1 gemeentebericht (pag. 4); en om dat gemis goed te maken deze keer weer flitsen in Bij ons in de gemeente" (pag.6); een 2e opinie-onderzoek wordt aangekondigd en ingeleid in „Nader Bezien" (pag. 5), terwijl ook de nadere programmagegevens van de TOOGDAG in EMMEN (pag. 7) elke lezer zeker zullen interesseren! Lées ook dit nummer!

Losse Schakels

„Godsdienst". Godsdienst is een begrip, dat in het evangelie geen plaats heeft. Wij behoren het derhalve in ons spraakgebruik ook te vermijden. De godsdienst richt zich van beneden naar boven. Jezus Christus bracht ons geen nieuwe godsdienst, enkele graden of vele malen beter dan de bestaanden, maar Hij maakte aan alle godsdienst een einde. Het nieuwe testament toont ons hoe onnut datgene is wat de mens zijn godsdienst acht te zijn. Er wordt niets mee bereikt. Het eindresultaat van alle menselijke inspanning is: zè derven allen de goedkeuring Gods. Heel de wereld is voor God strafschuldig. Met dit te constateren eindigt de apostel zijn betoog echter niet (Rom. I : 18 - 3 : 20). Er volgt een machtig: „Maar nu?" op. De verhouding wordt omgekeerd: God gaat de mens dienen. Hij doet dat doordat Hij Zijn Zoon zendt, die door Zijn levensoffer een oorzaak wordt van eeuwige zaligheid voor allen, die — geheel en al afziende van eigen werken en deugden — daarop vertrouwen. Het verbreekt de menselijke trots; ontneemt 's mensen daden elke verdienste en stelt hem voor de poort der genade Gods, die hem zo nauw voorkomt. Het nieuwe testament roept ons toe: Gód deed het! Dankt Hem daarvoor.

De Kansel. Het voorwerp, dat men kansel noemt is ons wel bekend. Een kansel vindt men alleen in een kerk, d.w.z. in een plaats, waar de christelijke gemeente samen komt om het Woord Gods te horen. Maar wanneer we van „kansel" spreken bedoelen we niet altijd dat voorwerp, maar duiden we meer op het feit van de Verkondiging. „De kansel opgaan" wil zeggen: het Woord Gods gaan verkondigen. Wie een rede gaat uitspreken of een lezing houden, beklimt een katheder. Maar de verkondiging, die de gemeente verwacht en nodig heeft is meer dan schriftuitlegging, dan onderricht geven. Het is profeteren, d.w.z. het Woord Gods laten horen zoals het in onze tijd spreekt en de mens nu aanspreekt. **Het eeuwige en het zichzelf eeuwig gelijkblijvende Woord horen en laten spreken overeenkomstig de behoeften van de mens van nu is prediken.**

Wie beschikt? Van wie is de kansel? Wie heeft het recht hem open te stellen? Wie bepaalt wie hem mag bestijgen? De kansel is niet het eigendom van de dominee. Hij wordt tot de kansel toegelaten, maar beschikt niet over hem. De gemeente bepaalt wie het Woord zal mogen verkondigen. Daarom keurt ze eerst hem, die de kansel zal bestijgen. Kan hij profeteren? Is hij een gezant van Christus' wege gezonden? Is hij in het (ervarings)bezit van de Boodschap der verzoening? Kan hij dus het Lichaam van Christus opbouwen? Bij vrome woorden leeft de gemeente evenmin als bij zuivere exegese. Er moet getuigenis in de woorden liggen. Ontbreekt dat er aan, dan kan de Heilige Geest geen medegetuigenis geven en kan het resultaat wel zijn dat er vrome en brave en religieuze mensen komen, maar het Lichaam van Christus groeit niet, wijl God er niet in werkt. De Heilige Geest maakt van het onze gebruik maar niét altijd is het onze voor Hem bruikbaar. Aan zoveel moet Hij voorbijgaan; zoveel moet Hij laten liggen. En het gevolg is dat de gemeente verzwakt.

Kanselruil. Wanneer de kansel niet het eigendom is van de predikant, wie kan dan van kansel ruilen? Alleen de kerken (gemeenten). Ruilen dus kerken van kansel, dan betekent dat, dat ze hun predikanten ruilen. De predikant, die een vreemde kansel opgaat, staat daar, dan als representant van de gemeente, die hem beriep en opdracht gaf tot de verkondiging. Bij kanselruil vallen dus geen personen onder de beoordeling der respectieve gemeenten, maar die gemeenten erkennen elkander daarmede alszodanig. Dat betekent voor ons als baptisten, dat wij die kerk (gemeente) als een bijbelse gemeente erkennen, zowel wat grondslag als opbouw betreft, terwijl de partners harerzijds ons als „kerk" erkent.

Eis van oecumenisch samengaan is niet dat men elkander erkent als datgene, waarvoor men zich uitgeeft. Dat sluit in dat men elkanders predikanten niet zonder meer aanvaardt als geroepen dienaren van Christus, die zijn afgezonderd voor de dienst der Verzoening. Vóór men kan overgaan tot kanselruil, vóór men elkanders attestaties kan aanvaarden, moet men hebben vastgesteld op **welke** voorwaarden men over en weer predikant en lid wordt. Dat is geen zelfverheffing, dat is niet sectarisch, maar leven en handelen uit de erkenning **dat de gemeente, inclusief kansel en ledenboek, niet van óns, maar van Christus is.** L.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia (VIII).

De kroning van Jozua (Zach. 6 : 9-15). Wij hebben hier zoals U opgemerkt zult hebben bij het lezen van het aangegeven Schriftgedeelte, geen „nachtgezicht", maar een profetische handeling.

Dit gedeelte is m.i. het hoogtepunt van het eerste gedeelte van het boek.

De profeet ontving een woord van den Heere, een bevel. Hij moet zich begeven naar het huis van Jozua, de hogepriester en hem kronen met kronen van zilver en goud. Dat zal dus een samengestelde kroon zijn. Vanwaar komen dat zilver en goud? Het is een geschenk van de ballingen, van hen die blijkbaar niet zijn teruggekeerd naar het land der vaderen, dat God beloofd heeft aan Abraham, krachtens het verbond dat God met hem sloot. (Gen. 12 : 7). Toch hebben deze ballingen hun land niet vergeten, noch Jeruzalem, noch de tempel, die herbouwd werd. Zij hebben den Heere noch Zijn dienst vergeten! Zij vormen een deel van het volk, dat Jesaja rekent onder „de rest", en waarvan ook Paulus in Rom. 11 spreekt. Deze „rest" brengt het goud en zilver aan door een deputatie, die bestaat uit drie man, nl. Cheldai, Tobia en Jedaja (vs. 11), (zie vers 14. Chelem = Cheldai, vermoedelijk een schrijffout).

De profeet maakt of laat maken, de kronen zoals de Heere hem geboden had. De drie mannen zullen getuigen zijn van een heel bizondere daad, een daad van geweldige, ongehoorde betekenis! Eén persoon zal gekroond worden, nl. Jozua de Hoogepriester! Jozua zal een diadeem, een samengestelde kroon uit meerdere kransen, op het hoofd te dragen krijgen. In de gehele Heilige Schrift lezen we nergens iets dergelijks. Een Hoogepriester draagt wel de priesterlijke tulband, maar nimmer een kroon! Toch is hier geen vergissing in het spel! Hier blijkt, dat de H. Schrift door de H. Geest is ingegeven! Wie de inspiratie loochent, moet komen tot de conclusie, dat hier iets niet klopt. Zo las ik in één van de wetenschappelijke commentaren: „dit kan de oorspronkelijke lezing **niet zijn,** want, als hij dit gebod had uitgevoerd... zou hij zijn eigen leer hebben tegengesproken, die duidelijk (behelsde) dat de Messiaanse profetieën vervuld werden in Zerubbabel, dat hij de tempel des Heeren zou bouwen".

Wij zeggen, integendeel. Zo als het er staat is het de oorspronkelijke lezing. De Heilige Geest heeft nadrukkelijk en met opzet Jozua genoemd! Ook verwerpen wij de opvatting, dat Zerubbabel een gouden kroon ontvangen zou hebben en Jozua een kroon van zilver. Daarvan staat niets te lezen. Het Oude Testament spreekt nooit of te nimmer van een hoogepriester met een zilveren kroon op het hoofd, ja, nergens draagt in het Oude Testament een hoogepriester een kroon.

De profeet plaatst een samengestelde kroon op het hoofd van Jozua de Hoogepriester. Dat wil zeggen, dat deze Hoogepriester niet alleen priesterlijke, maar ook koninkklijke waardigheid heeft.

Dat wil zeggen, dat met deze Jozua heengewezen werd, naar een priester die „gans-anders" was, dan de andere priesters. Hier is de priester niet naar de orde van Aäron, maar naar de orde van Melchizedek. (Zie Hebr. 7).

Wij hebben hier, wat Wilhelm Visscher zou noemen (op deze paats terecht) een Christusgetuigenis in het O.T. **Jezus-Christus** wordt ons hier getoond in de gekroonde Hoogepriester! Enkele woorden nog over de verzen 12 en 13.

Wie is deze Hoogepriester? Hij is de Spruit, waarover wij in een vorig artikel het nodige hebben gezegd (zie Zach. 3 : 8). Deze Spruit **zal** uit zijn plaats **spruiten.** De menselijke zijde van Christus wordt daarmede aangeduid. Hij sproot op uit het volk van Abraham, uit de tronk van Isaï, in het land van Immanuël, in de stad Bethlehem. Het begin was klein, maar Hij sproot op, groeide, nam toe!
Deze spruit bouwt de tempel! Hij is meer dan Jozua, meer dan Zerubbabel. Zijn tempel is de Gemeente (Efez. 2 : 19-22; 3 : 10).
Er zijn Chiliasten, die hier aan een letterlijke tempel denken, en menen op grond van ons Schriftgedeelte, dat nog eens weer een tempel zal herrijzen. Een gedachtenis tempel? — ten onzent is het de bekende Dr. W. ten Boom, die een herbouw gelooft. Hij schrijft (n.a.v. Ezech. 47) dan zal de tempel worden herbouwd en de offers, brand- en zondoffers zullen terugzien **op het volbrachte werk** van Christus en dankbaar doen gedenken, wat God in Christus deed voor het herstelde Israël". (W. ten Boom. De drie hoofdfeesten pag. 95). Hoe dit ook zij, Christus is de Koning en Priester. God zal Hem, die de mensen met doornen kroonde, met eer en glorie kronen! Wij hebben een Koning-Priester, gezeten op den troon! (Opb. 3 : 21).
Door Hem is ons het heil geworden. Laat ons eerbiedig buigen voor deze Koning-Priester. Hem zij de glorie! D. S.

BROkSTUKkeN

Ik weet niet, waarde lezer, hoe Uw ouders U vroeger, toen U nog een kleine jongen of een klein meisje was, hebben voorgelicht over de herkomst van de kindertjes. Misschien hebben ze U het ooievaarsprookje verteld, misschien ook hebben ze U naar de kool in de tuin verwezen, en deze verhaaltjes zolang volgehouden tot ze ontdekten dat U uit andere „bronnen" had vernomen dat de ouderlijke voorlichting kolder was.
Het feit dat vele kinderen op die andere „bronnen" (vaak niet de beste) zijn aangewezen om hun vragen op min of meer bevredigende wijze beantwoord te krijgen, werkt het in de hand dat ze ook op latere leeftijd met hun vragen dienaangaande niet naar vader en moeder gaan, maar hun vraaglust elders zoeken te bevredigen. Ouders die hun kinderen naar **de kool** verwijzen zorgen dat hun kinderen op latere leeftijd het gevoel krijgen **dat hun een lelijke kool gestoofd is.**
Het bezwaar is bovendien dat die kool niet alleen een lelijke, maar ook een heidense kool is, omdat God er buiten gehouden wordt.
Is het voor onze kleine kinderen niet van heel groot belang te weten dat niet de ooievaar, maar GOD met het nieuwe leventje in de wieg te maken heeft?
In **„Hervormd Nederland"** vertelt Mevr. Van der Meiden-Coolsma, op welke wijze Kareltje door zijn ouders werd voorgelicht. Ik citeer een stukje uit dit aardige artikel.
„De ouders van Kareltje, voor wie zijn vragen problemen zijn, hebben hun jongen altijd de waarheid willen zeggen. Daarom is er bij Kareltje thuis nooit gesproken over de ooievaar (die het in Nederland nog steeds buitengewoon druk heeft!) en nooit over „kindjes kopen". Kareltje weet dit: als een man en vrouw veel van elkaar houdenl dan trouwen ze. Dan doen ze voortaan alles samen. Ze wonen in hetzelfde huis, ze eten aan dezelfde tafel, ze slapen bij elkaar. En dan kan het gebeuren dat ze een kindje krijgen. Dat groeit dan vanbinnen in de moeder. Want in het begin is het nog veel te klein om in een wiegje te liggen. Daarom mag het eerst negen maanden lang van binnen, bij z'n moeder, groeien. Als het dan groot genoeg is, dan wordt het geboren. Natuurlijk verlangen de vader en moeder er naar om het eindelijk te kunnen bekijken. Ze wisten nog niet eens of het een jongen of een meisje was!
„Hoe komt het, dat zo'n kindje binnen in je groeien kan?" heeft Kareltje eens gevraagd.
En moeder zei: „Dat is een wonder van God." Schreven niet een oom en tante van Karel op een geboortekaartje: „Met dank aan God geven we kennis van de geboorte van onze Annelies"?
Op deze wijze is Kareltje geleidelijk aan achter de wondere waarheid aangaande het nieuwe leven gekomen. Z'n ouders hebben hem nooit meer verteld dan hij in verband met z'n leeftijd, dragen kon. Maar wel hebben ze hem steeds de **waarheid** verteld. Daarom heeft Kareltje vertrouwen in deze informatiebron.

* * *

Ds Buskes vertelt in **„In de Waagschaal"** over een heel apart soort „diefstal", die vermoedelijk nogal eens voorkomt, maar in slechts weinig gevallen wordt ontdekt. Hij bedoelt de diefstal van preken. Gezien hij de openhartigheid zelve is, vertelt hij ook een gevalletje van diefstal, waarbij hij zelf nauw betrokken was. Luistert U maar. Op een bepaalde zondag hield hij in de Parkkerk een preek, die hij niet van zichzelf had, eenvoudig omdat hij geen tijd gehad had, er een te maken. „De Gemeente vond het een mooie preek" — schrijft ds. Buskes — „maar ik had buiten de waard gerekend. De waard was in dit geval een vertegenwoordiger van de Gereformeerde Kerk in Amsterdam, tevens medewerker aan de Gereformeerde Kerkbode van Amsterdam, die was komen luisteren. Hij wilde weten, hoe ik preekte. En hij had mij dóór, ik had een preek gestolen! De volgende week stond er een artikel van deze verspieder in de Gereformeerde Kerkbode: Het Hersteld Verband (waarbij ds. Buskes destijds was aangesloten) had geen eigen karakter, het leefde van de Gereformeerde Kerken. Ds Buskes had een preek gehouden, maar deze preek was gestolen, van het begin tot het einde. De preek was overgeschreven uit „Menigerlei genade"!
Mijn gereformeerde broeder — zo vervolgt B. — had gelijk en toch was hij er naast. De preek uit „Menigerlei genade" kende ik niet. Ik wist haar echter in handen te krijgen en ontdekte dat mijn preek in de Parkkerk geheel overeenstemde met die uit „Menigerlei Genade".
Ik was niet de enige dief. De dominee van „Menigerlei Genade" was ook een dief! Wij hadden allebei een en dezelfde preek gestolen uit „Al de leerredenen" van Daniël Chantepie de la Saussaye."
Tot zover deze interessante biecht van Ds Buskes, die na dit ene geval nog meerdere van zulke „diefstallen", nu door anderen gepleegd, opsomt.
Tja, als we eens alle predikanten gingen ontslaan die wel eens een halve of een hele preek „gestolen" hebben, hoevelen van hen zouden er dan overblijven?
Weet U het?
Een oude collega heeft overigens eens gezegd: Als een Voorganger eens wat uitgeput is, laat hij dan bedenken dat een goede preek van een ander beter is dan een slechte preek van hemzelf.
Wij zeiden toen heel vroom en ietsje huichelachtig: Foei, foei.
Maar de oude collega glimlachte.
Ja, ja. Wf.

Uit ons Uniebureau

Voor een paar punten betreffende de agenda van de komende Algemene Vergadering vraag ik hier de aandacht onzer gemeenten.
In verband met de bij de gedifferentieerde loonsverhoging gebleken algemene trend van een verhoging van 5% moeten de in het prae-advies van de Unie-Commissie op het Rapport van de Studie-Commissie inzake Voorgangerssalarissen (punt 9 van de agenda der A.V. 1960) genoemde bedragen met 5% verhoogd gelezen worden. Het ten doel gestelde minimum-salaris wordt dus *f* 6300,— plus vrij wonen plus 4% vakantietoeslag. Als het huidige minimumsalaris moet met ingang van 1 januari 1960 genoteerd worden *f* 5355,— plus vrij wonen plus 4% vakantietoeslag.
Van de gemeente te Utrecht werd het volgende amendement op punt 9 van de Unie-agenda ingediend:
„De A.V. besluite het minimum-salaris voor het jaar 1960 te brengen op *f* 5400 plus vrij wonen plus 4% vakantietoeslag". Toelichting: Uitgaande van het prae-advies der U.C., uitgebracht in het jaar 1959, voor welk jaar een minimumsalaris van *f* 5100,— werd voorgesteld, dient dit minimum elk jaar met *f* 300,—

te worden verhoogd, totdat het noodzakelijk geachte minimum van ƒ 6000,— bereikt is. De A.V. kan slechts richtlijnen geven, men stelle deze duidelijk.
Tevens is van de gemeente te Utrecht een amendement ontvangen op punt 11 d 1 van de Unie-agenda:
„Dr J. J. Kiwiet op verzoek van de C.v.d.O. in overleg met Utrecht te erkennen als Unievoorganger". Toelichting: Dit is reglementair juist.
De agenda der A.V. moet tenslotte worden aangevuld bij punt 14 (maandblad De Zaaier) onder c met: Verkiezing drie leden van de redactie. Aftredend en herkiesbaar: Ds R. Reiling, Ds H. v. d. Werf, Ds C. v. Wier. Kandidaten: dezelfden.
Onze gemeente betrekken bovenstaande zaken natuurlijk wel in hun overwegingen.

T. JANSMA

47ste Friese Bondsdag te Harlingen

Ht motto van deze dag was: *„Luidende Paasklokken"*. In een overvolle kerk, waarin velen voorlopig met een staanplaats genoegen moesten nemen, werd deze paasbondsdag door de voorzitter, ds G. Visser van Workum-Makkum, geopend die ter inleiding enige verzen uit de 1e Petrus-brief leest. Velen gaan daarna voor in gebed. De bidstond werd besloten met het zingen van „Er komen stromen van zegen". Onder het zingen gingen de kinderen de kerk verlaten om onder leiding van het zondagsschoolpersoneel in een andere daartoe gehuurde zaal een paasbijeenkomst te houden (en volgens een der kinderen was het fijn geweest!).
Hierna spreekt de voorzitter een openingswoord, naar aanleiding van 1 Kor. 15.
Hierin wordt gesproken over het evangelie. „En wij ook", zo zegt spr., „wensen U niets anders te brengen dan het evangelie, der kruises, niet het zogenaamde „volle evangelie", maar het evangelie van Jezus Christus. De mensen willen heden ten dage iets zien, maar Jezus zegt: zalig zijn zij die niet zien en nochtans geloven! Wie een ander evangelie wenst behoeft hier niet te zijn, maar moet het dan maar elders zoeken".
Hierna wordt gezongen; ds Hofhuis (Drachten) spreekt over *„De Paasklokken in Jeruzalem"*: Tot de paasmorgen was de dood overwinnaar en niemand vermocht dit te veranderen. Wie in de dood was keerde niet terug. Maar nu Chritus uit de dood is herrezen is Hij de Levensvorst. Hij is overwinnaar van de dood; wie in Hem gelooft is mede-overwinnaar en viert het ware bevrijdingsfeest.
Nadat we enige liederen hadden gezongen en de kollekte voor de ECU was gehouden beluisterden we de toespraak van ds C. Mostert van Harlingen over *„Door de paasklok gewekt"*: de klokken ter nagedachtenis van Balthasar Hubmayer vermelden de inscripties: „De waarheid kan niet gedood worden", en „Jezus is de Heer". Déze klokken moeten luiden, er zijn reeds zovelen door gewekt: waarheid bóven traditie, want Jezus is Heer. Bovengenoemde „pionier" moest zijn geloof met de dood op de brandstapel bezegelen en met hem vele van z'n tijdgenoten. Staat ons geloof ook zo vast dat we ons leven er voor willen geven? Dat het zo moge zijn: „'k Gaf mijn alles op voor Jezus, al het and're acht ik schâ!"
De paasklok roept ons op tot waarheid; de wereld moet weten, dat we nieuwe mensen zijn, geen pad van tradities maar het pad der waarheid. Er moet vernieuwing komen; zoek het Koninkrijk Gods.
Na de middag spreekt ds Ph. Lindeman van Staveren over *„Nog luiden de Paasklokken"*: Na de opstanding van onze Heer zaten de discipelen nog achter gesloten deuren en echte paasvreugde was hun deel nog niet. Tot op het moment dat Jezus in hun midden kwam want voor Hem waren er geen gesloten deuren meer; en toen Hij binnen kwam gaf Hij hen Vréde. De vrede die Hij geeft verwekt in ons de blijdschap waarvan wij niet kunnen zwijgen. De Heer zendt hen nu om daarvan te getuigen in deze wereld. Het getuigenis is het leven van een christen; het is geen kwestie van de mond, maar van het hart en **het leven.**
Hierop volgde een getuigenisdienst waar jong en oud gebruik van maakte om te zeggen of te zingen wat Christus in hun leven betekent.
Aan deze goed geslaagde paasbijeenkomst werkten mee: het zangkoor van Harlingen o.l.v. dirigent Joh. v. d. Baaren; het muziekcorps van Leeuwarden, o.l.v. dirigent H. Nieuwland; zr. Dam-Staphorsius van Sneek deklameerde „Een moeilijke weg", het geen diepe indruk op ons allen maakte. Zr. H. van Netten zong enige keren op voortreffelijke wijze een goed lied. We mogen langs deze weg alle medewerkers nog wel hartelijk danken en in 't bizonder de gemeente te Harlingen voor de goede verzorging die we deze dag van de brs. en zrs. daar mochten ontvangen.

J. J. S.
sekr. Fr. Bond

„Zijn alle zitplaatsen vrij?" vroeg een dame verleden jaar aan onze koster bij het binnentreden van de kerk. **„Alle plaatsen zijn vrij"**, aldus onze koster, **„behalve die op de kansel daar staat onze dominee".** En in maart werd deze zuster met twee dochters door de doop aan de gemeente toegevoegd. Moeder en dochters werden tijdens het avondmaal hartelijk welkom geheten door ouderling Lamain. O, welk een vreugde en blijdschap te mogen weten en te ervaren, dat de Heer met ons is!
In de gemeente gaat het goed; de diensten worden goed bezocht, op de bidstond komen 40 tot 80 broeders en zusters. Alle takken van arbeid werken mee in het midden van de gemeente en daarbuiten om des Heren naam te roemen en medearbeiders te zijn van onze voorganger en zijn echtgenote. De „Zaaier-aktie" is begin april weer begonnen en gaat goed. Op 21, 22 en 23 april mochten we samenkomsten houden in de kerk. Ds Ploeger, ds Broertjes en ds Voorhaar waren in ons midden en mochten het woord met liefde en vuur doorgeven. Tevens werkten deze avonden mee zr De Haan-Klein Haneveld, het ensemble Tent uit Emmen, een br en zr uit Siddeburen — Jan Klaver — en het zangkoor van de gemeente.
Allen die geweest zijn zullen deze avonden lang in herinnering houden. De Heer was in ons midden. Ons aller bede is of de Heer de na-prediker wil zijn door de Heilige Geest, opdat harten gebroken mogen worden en gered voor de eeuwigheid. Al deze avonden stonden onder leiding van onze voorganger ds J. Ketelaar. Intussen heeft onze voorganger een beroep ontvangen van de gemeente te Zandbulten. Alle gemeenten die niet-vakant zijn weten wat een spanning zoiets teweeg brengt. Moge de Heer onze geliefde voorganger hierin Licht schenken, opdat de te nemen beslissing moge zijn naar de wil des Heren!

Korr.

WE HEBBEN EEN MACHTIGE HEILAND!

„Eén dezer dagen zag ik een „Klopper" *(gemeenteblaadje van de gemeente in Utrecht, E.R.)* in mij onbekende handen. Even kijk je daarvan op, vooral als je zo'n beetje meent te weten, waar ons blaadje zoal komt.
Is het niet zo in ons hele werk, dat wij wel zo'n beetje menen te weten, wat er zo ongeveer mee bereikt wordt?
Palen wij niet veel te simpel de werkingssfeer af van dat, wat wij voor de Heer doen? Weten wij niet veel te precies, wat zo'n maandblaadje, wat je met straatevangelie bereikt en welk effect deze of die spreker zal sorteren op een te beleggen samenkomst?
Fijn is 't af en toe te mogen merken, dat onze meetlatten blijkbaar niet deugen en steeds te kort blijken te zijn. Heerlijk, dat we een machtige Heiland hebben, die met onze evangelisatiemiddelen zó vèr kan komen.
Zo'n lach af en toe, een opbeurend woord of een simpele daad, die éven ons uit-Hem- leven aanstipt. O, ik weet wel, het haalt in de gegeven situatie toch niets uit, maar aan de andere kant.... je kunt het nooit weten!

H. G. B.

(Gelezen in „De Klopper", april 1960).

Muziek-Contact

Op 11 en 12 juni a.s. zal D.V. de jaarlijkse conferentie van *„Muziek-Contact"* worden gehouden. Evenals voorgaande jaren weer op de „Vinkenhof". Algemeen wordt wel erkend, dat de muziek, waaronder ook koorzang, een belangrijke plaats inneemt in het werk van gemeente en verenigingen.
De bedoeling van deze conferenties is dan ook: een steeds juister beeld te krijgen van het „hoe en waarom" der muziekbeoefening in *eredienst* en *verenigingsleven.*
Gaarne nodigen wij U uit, deze belangrijke conferentie bij te wonen. Koorleiders, organisten, koorleden, predikanten, kerkeraadsleden en verder allen die belang stellen in zang en muziekleven ten dienste van kerk en vereniging, zijn hartelijk welkom!

Het programma ziet er als volgt uit:

Zaterdag 11 juni:

16.00 uur	Aankomst en begroeting op de „Vinkenhof"
17.00 uur	Opening door de voorzitter de heer C. Brandt en zakelijke mededelingen
18.00 uur	Broodmaaltijd
19.30 uur	Inleiding door de heer G. v. Vliet Onderwerp: „Orgelspel voor en na de Dienst"
22.00 uur	Dagsluiting

Zondag 12 juni:

8.00 uur	Ontbijt
9.30 uur	Kerkdienst. Voorganger Dr J. J. Kiwiet
10.30 uur	Koffie
11.00 uur	Inleiding door de heer H. Prins Onderwerp: „Het Cantoraat en de opleiding daarvoor"
12.30 uur	Warme maaltijd
14.00 uur	Grammofoonplaten (waarbij toelichting)
14.30 uur	Thee
15.00 uur	Inleiding door mevr. L. v. d. Velden-Reiling. Onderw.: „Onze koorrepetitie"
16.00 uur	Slotbijeenkomst

Er zal voldoende gelegenheid voor discussie zijn, alsmede voor onderlinge conversatie. Daarbij als altijd de prettige sfeer van de „Vinkenhof". Alles tezamen belooft het ook deze keer weer goed te worden. Sluiting der conferentie plm. 17.00 uur. Deelnemerskosten zijn *f* 6.50 p.p.
Uw aanmelding wordt gaarne verwacht vóór 20 mei aan het secretariaat van „Muziek-Conatct", mevr. C. Kiwiet-Blaauw, Uitslagsweg 66, Hengelo (O.), telefoon 05400-3225.

C. K.-B.

NADER BEZIEN

Is de autonomie der gemeente bijbels gefundeerd?

Elke rechtgeaarde baptist, hoe ongeletterd verder ook, weet wat die vreemde woorden, *autonomie en autonoom* betekenen: zelfbeschikkingsrecht. De gemeente is autonoom, dat wil zeggen er is boven de plaatselijke gemeente géén gezagsorgaan.
Over het voorrecht - om het zo eens te zeggen - der autonomie is meer dan eens in ons weekblad geschreven. Dat dit zelfbeschikkingsrecht ook gekoesterd kan worden in (zondige) zelfgenoegzaamheid: wat hebben we met de anderen te maken, daarop is in ons blad eveneens gewezen, een enkele keer, althans.
Toch, lettend op die zelfgenoegzaamheid en vele andere mogelijke en beslist niet-denkbeeldige afdwalingen hebben de uiteenzettingen over de gevierde autonomie der plaatselijke gemeente ons nimmer volkomen bevredigd, theoretisch (theologisch)noch praktisch.
Daarom wensen we met een zo groot mogelijk aantal van onze lezers deze autonomie der gemeente in de komende weken nader te bezien. Reeds eerder hielden we een *lezers-enquête,* toen over de naam van ons weekblad. Ons *tweede opinie-onderzoek* vraagt dus onze lezers naar hun mening over het zelfbeschikkingsrecht der plaatselijke gemeente. De volgende vragen komen daarbij op: [1])

a. Is elke lokale gemeente „volwaardig" („geheel", Ef. 4:16) Lichaam van Christus, of - mogelijk - slechts een fragment daarvan?
b. Indien elke lokale gemeente „volwaardig" Lichaam van Christus is, in welke samenhang moet dan bv. Ef. 4:11 (de ambten) worden gelezen?
c. Is het zgn. „apostel-konvent" van Jeruzalem (Hand. 15) onherhaalbaar?
d. We spreken over „zustergemeenten" (een lelijk woord): wat betekent die erkenning en wat zijn daarvan de konsekwenties?
e. Hebben „meerdere-vergaderingen" (b.v. de Unievergadering) gezag? Of zijn deze vergaderingen slechts bases van coöperatie?
f. Waar en wat is de bijbelse fundering van de „Unie"?
g. Zijn *bindende* - zakelijke en niet-zakelijke - afspraken, over leven en beleid der plaatselijke gemeenten (bv. over de salariëring der voorgangers, beroepbaarstellingen) mogelijk op een unievergadering?

We hebben zo maar enige vragen gesteld. Hopelijk gaan velen hierover eens nadenken en vertrouwen ze ons hun vitie toe. Graag willen we de resultaten van dit opinie-onderzoek in een artikelen-reeks bundelen, in het vertrouwen onze gemeenschap daarmee een noodzakelijke dienst te bewijzen.

v. D.

———

[1]) O.a. een zinsnede uit het rapport van de studiekommissie t.z. voorgangerssalarissen: (n.a.v. Heerenveens voorstel in 1959) *„tenzij onze gemeenten bereid zijn om zich te verplichten als afdeligen van een georganiseerd geheel",* (ver)leidden ons tot deze enquête.

Belangrijke Evangelisatie-Conferentie

Het IKOBE („*I*nter*K*erkerlijk Orgaan van *B*eraad over *E*vangelisatievragen) belegt op *28 en 29 mei a.s.* een konferentie op het thema *„In gesprek met de moderne mens".* (Het IKOBE is het orgaan van beraad, waaraan het Leger des Heils, de gereformeerde kerken en alle kerken (gemeenten) die bij de Raad van Kerken zijn aangesloten, deelnemen.)

Deze konferentie is speciaal bedoeld voor *gemeenteleden,* die werkzaam zijn in de evangelisatie en elkaar aan het gezamelijke front tegenkomen.

De konferentie wordt gehouden in *kasteel „Oud Poelgeest"* te Oegstgeest. De kosten bedragen *f* 9,- tot zondagavond na de maaltijd; tot maandagochtend *f* 10,-. Opgave van deelneming aan: *Vormingscentrum „Oud Poelgeest" te Oegstgeest.*

's Zaterdagmiddags zal na de ontvangst en thee (3.30-4.00 uur) het onderwerp *„Wat is getuigen"* in diskussiegroepjes worden doorgesproken. *Zaterdagavond* zal drs P. Kraemer spreken over *„Hoe is het evangelisch kontakt met de moderne mens te verkrijgen?"*
Zondagochtend een „huisgodsdienstoefening" met bijbelbespreking; *zondagmiddag:* uitspelen van het konferentie-thema in socio-drama of rollenspel.

Bij ons in de Gemeente

We hebben ons deze maand weer door een hele berg gemeenteblaadjes heengeworsteld .Het resultaat van deze krachtmeting kunt U hieronder lezen. ★ *Er blijkt een kleuren-filmstrook over Bunyan's Christenreis te bestaan. In WORKUM is deze strip vertoond; hoe men in het bezit ervan kwam is ons onbekend, maar de nestor der Friese gemeenten, ds G. Visser zal U er wel meer van kunnen vertellen.* ★ In ROTTERDAM-C. klaagt de enkele jongere die de bidstond bezoekt er over: „je zit er als jeugdige zo alleen!"; ds Vegter gaat nogal lakoniek op deze klacht in en merkt op: kom dan met een hele ploeg, want jeugd en gemeente zijn toch één? En, inderdaad: zo simpel is het ook! ★ *ZWIJNDRECHT heeft slechts een kleine, jonge baptistengemeente. Desondanks spant men zich in of, misschien juist dáárom - om van zich te laten horen. Zo gaat die kleine gemeente nu aan iedere nieuwe ingezetene van Zwijndrecht een welkom zenden, met vermelding van de diensten der gemeente. Op deze wijze hoopt men meerderen binnen de lichtkring van het evangelie te trekken. Misschien kost deze manier - afgezien van het geld - wel veel administratieve nauwkeurigheid, maar het is beslist een goed voorbeeld, vooral voor die gemeenten in plaatsen waar nieuwe wijken mensen van buiten aantrekken.* ★ In PERNIS woont de UZC-secretaris; men mag dus verwachten, dat er in die gemeente véél liefde tot de zending aanwezig is. Dat is ook zo, want men gaat daar nu elke week met een busje langs de leden om zendingsgaven te verzamelen. ★ *Dat er ook in onze gemeente steeds meer aan „bejaarden-zorg" wordt gedaan, een andere vorm van het oude diakonaat der gemeente, blijkt ook uit een berichtje dat we lazen in de gemeentebode van NIEUW WEERDINGE: er zal daar nu een middag worden georganiseerd voor de bejaarde broeders en zusters waarop zij gezellig bijelkaar kunnen zijn en als oude strijders samen eens weer kunnen praten over de oude tijd!* ★ In de „gemeentebrief" van DELFZIJL, waarin de voorganger (het is 't maartnummer) al een beetje afscheid neemt van zijn gemeente (op 3 april wás de afscheidsdienst) wordt ook gememoreerd met hoeveel inspanning en doorzetting een aantal broeders er voor gezorgd hebben, dat 't interieur van de kerk weer opnieuw in de verf kwam. Socrates zei: „kèn uzelf"; maar „doe hetzelf!" getuigt óók van diepe wijsheid. ★ *De gemeente die straks gastvrouwe zal zijn van de 80ste AV der Unie, EMMEN - de parel van Drente, zoals de Emmenaren hun woonplaats zelf noemen) - is zeer expansief. Begon men nog niet zo lang geleden met een post in Klazienaveen, nu wordt er sinds enkele weken ook gewerkt in Emmerschans. 't Is dus - blijkt opnieuw - niet alleen de randstad Holland waar zich nieuwe mogelijkheden voordoen!* ★ Ergens verjaarde 'n voorganger; 't was 27 mrt., (ook nog ónze gelukwensen) en hem werden véle geschenken aangeboden. En, wat dacht U, dat Zusterhulp gaf? Iets waaraan alleen degelijke huisvrouwen kunnen denken: hagelwitte zakdoeken! Zusterhulpafdelingen, onthoudt het voor het geval, dat ook Uw voorganger jarig is. Wát zullen die zusters trots naar die witte zakdoek kijken, elke keer als dominee 's zondags zich het zweet van het aangezicht wist. . . . ! ★ *In UTRECHT hebben ze „Het grote Plan" - zo noemen ze 't - namelijk het stichten van een tweede voorgangersplaats. Op de jaarvergadering is daartoe in principe besloten en nu is men bezig financieel alle zeilen bij te zetten om dit plan te realiseren!* ★ In BORNE hebben ze geen koor (meer); in de paasdienst werd medewerking verleend door een „nood"koortje. We hopen met Borne's voorganger, dat men via dit noodkoortje weer de noodzaak van een echt koor gaat inzien. ★ *We menen, dat het reeds in 1952 was (op de unievergaderig in Groningen), dat de AV de „nieuwe vertaling" van het NBG de gemeenten ten gebruike aanbeval.. In EINDHOVEN besloot men nu, dat de nieuwe vertaling gebruikt zou worden in de eredienst op zondagochtend . . . . om de andere zondag. Dat besluit was, zo lezen we in „Gemeente-leven", een compromis. „Zelfs dit voorstel kon bij sommigen op de vergadering nog geen genade vinden. . . ." Intussen is het „liefdemaal" in z'n echt oorspronkelijke betekenis, in de stad waar een bekende gloeilampenfabriek staat, weer in ere hersteld: op 2e paasdag is er 's avonds in de gemeente een broodmaaltijd gehouden.* ★ In DEVENTER waar ze ook, als met de kerstdagen, een gekombineerd paasevangelisatienummer hebben uitgegeven (dat er tussen haakjes stukken béter uitzag dan het gezamenlijke kerstnummer!) hebben ze op 9 maart op 6 verschillende plaatsen in de stad huissamenkomsten gehouden. Er werd op die avond in al die samenkomsten gesproken over „Evangelisatie". De motivering was: „In een kleine kring komen de monden vaak beter los, we durven ook beter bepaalde dingen te zeggen, iets wat we op een grotere bijeenkomst niet zouden durven". Jammer, dat de opkomst niet daverend was! ★ *Het Gemeenteblad van TREEBEEK had met Pasen een prachtig vóórblad: een paastekening, die door de kinderen gekleurd kon worden. Voor de mooiste inzendingen waren prijsjes beschikbaar. Een goed idee! In deze gemeente hebben ze, net als nu ook in WINSCHOTEN, de tweede kollekte voor hetzelfde doel afgeschaft, „'t Was immers dwaas, twee keer voor hetzelfde doel rond te gaan". Er komen dus steeds méér gemeenten die de dwaasheid van de tweede kollekte gaan inzien.*

★ AMSTERDAM-W.N. heeft een evangelisatie-aktie afgesloten. Resultaat? In West blijven ruim honderd (!) gezinnen kontakt houden me de gemeente; in Noord, waar de aktie eigenlijk nog niet was afgesloten, waren reeds 130 (!) kontakten gelegd! ★ *In de Pniël-bode van HEERENVEEN wordt ten aanzien van de paasbondsdag in Harlingen opgemerkt, dat „één van de meest opvallende verschijnselen wel het feit is, dat zoveel jongemensen de bondsdag plegen te bezoeken." Jeugd en gemeente zijn één!* ★ In een niet nader te noemen gemeenteblad richt de voorganger een ernstige vermaning en waarschuwing tot de jeugd, die 's zondags op de „kraak" (zoals ze dat in Friesland noemen) de zangbundels „op een beestachtige (sic!) wijze" behandelt. Dominee geeft een van psychologisch inzicht getuigende raad: „Wilt U beslist in dat uur iets vernielen, neem dan iets mee van huis. . . ."

★ *In HAARLEM werden gedurende de lijdensweken zogenaamde „bezinningspauzes" gehouden, uitgaande van verschillende predikanten uit de Bloemenstad. Er werkten aan mee: twee rooms-katholieke geestelijken, een hervormde, een gereformeerde, een doopsgezinde predikant en ook de voorganger van de baptistengemeente.* ★ Reeds berichtte de korrespondent van HOOGKERK, dat men daar op 10 april de eerste doopdienst in het eigen nieuwe kerkgebouw mocht houden. Onder de vele nieuwsgierigen (als men wil: belangstellenden) waren, zo lezen we in „De Gemeentebode", óók de burgemeester en de plaatselijke arts.

★ *Op zondag 8 mei begint één van de studenten van ons seminarium te Bosch en Duin zijn zomerarbeid in ZUIDLAREN. Dit praktische werk zal o.a. ook bestaan, op verzoek van de gemeente te Groningen-Z., uit het verzamelen van verschillende gegevens over de samenstelling der bevolking en over de geestelijke (kerkelijke) situatie. Men is er in de Groningse gemeente van overtuigd, dat zo'n overzicht voor de komende jaren van het allergrootste belang is! Het is natuurlijk zeer de vraag of een dergelijke opdracht door slechts één man volbracht kan worden, die er tegelijk ook nog ander werk (kolportage etc.) bij moet doen en dat in twee maanden tijd; maar goed, we zijn zeer ingenomen met dit eerste „sociografische" onderzoek, dat in een pioniersplaats wordt ondernomen!* ★ En dat gebeurde er de laatste weken bij ons in de gemeente. Van alles wat.Mooie dingen en minder mooie dingen. Tesamen maken ze het leven der gemeente uit. En desondanks: een Koninklijke zaak, bij ons in de gemeente!

v. D.

Landelijke Toogdag der Baptisten te Emmen in de Aula van het Gemeentelijk Lyceum, Oosterstraat 95

Aanvang 10 uur. Einde 4 uur.

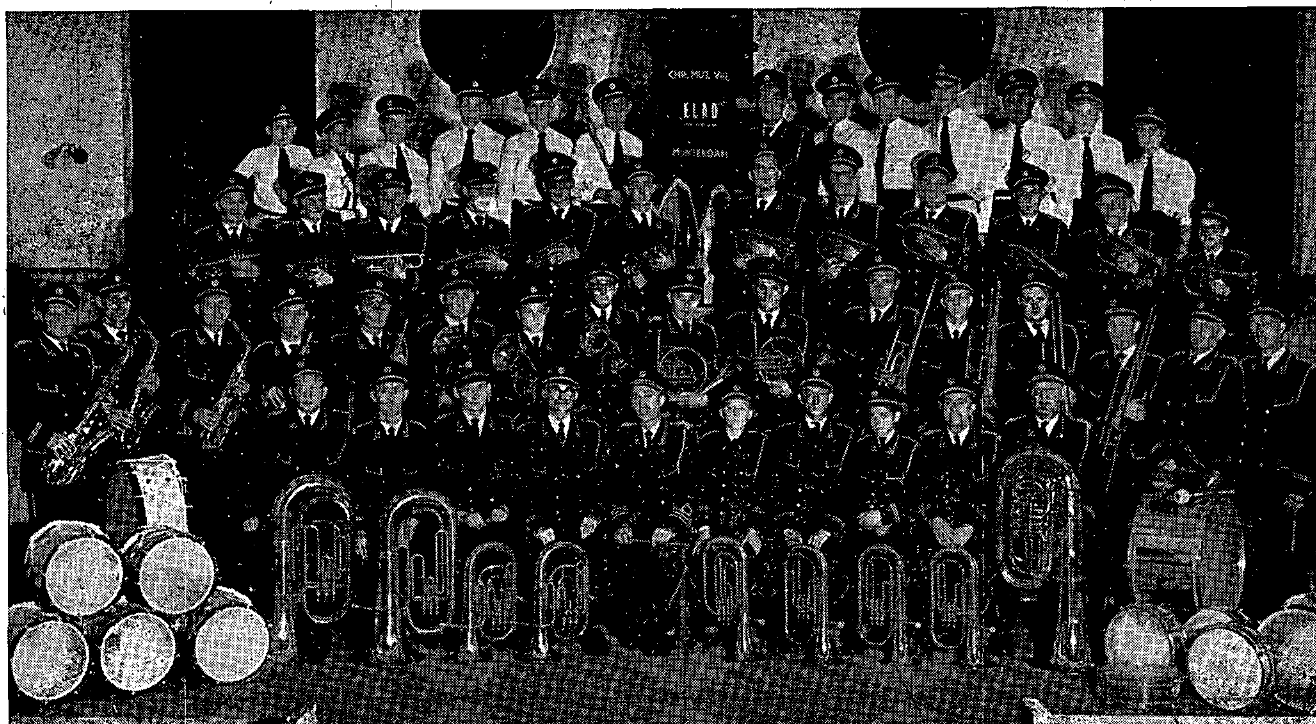
Een greep uit het programma:
Een levende boodschap van Ds M. G. Boeschoten over:
„De stad op palen"
Eén pakkende visie van Ds H. P. de Boer over:
„Wat is het werk in het Zuiden niet en wat is het wel?"
Een inspirerende oproep van Ds F. E. Huizinga over:
„Is het een bevel?"
Wie deze dag verzuimt, mist veel!
Zang van zes zankoren. Muziek van het **muziekcorps „Elad"**, Muntendam.
Vraagt in uw gemeente naar de folder.

Wie verzekerd wil zijn van een plaats in de Aula, storte nú het entrée-geld op *giro 994906* ten name van de penningmeester Baptisten Gemeente te Emmen.
Gireer niet meer ná 18 mei.
Entrée *f* 1,- per persoon, *f* 0,50 voor kinderen beneden 13 jaar.
Na ontvangst der gelden, wordt bewijs van toegang toegezonden.
★ Deelnemers aan de Unie-vergadering, die zich ook opgeven voor de Toogdag, ontvangen bij hun papieren een bonnetje, in Emmen om te wisselen tegen bewijs van toegang.
★ Reisleiders doen goed tijdens de reis het entrée-geld te innen, om dan voor allen tegelijk bewijzen van toegang te kopen.

Hunebed Emmen

Christelijk Muziekcorps „Elad" te Muntendam

75 jaar geleden:

No. 50. 15 Januari 1885. **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . *f* 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . *f* 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te *Sneek.*	Elke regel meer 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, *Groningen.*	Groote letters naar plaatsruimte.

*** Binnen eenige dagen verschijnt bij
J. EERELMAN te Stadskanaal:
OPEN BRIEF,
aan Ds. H. VAN HOOGEN,
predikant bij de Chr. Ger. Gemeente te Wildervank,
naar aanleiding van eene REDE,
den 28sten Januari 1885 door ZEerw.
gehouden,
GETITELD:
„De Uniform van de vrije Evangelische Gemeente en het Baptisme, gedragen over eene verzameling van moderne denkbeelden en uit het verband gerukte bijbelteksten".
DOOR
J. W. BRAT te Ter Apel.
Prijs 20 Cent.
(Advertentie in „De Christen", 1 mei 1885).

Van de leestafel

CHRISTUS EN HIPPOCRATES door Hand Gödan: Uitgave van Fa. T. Wever, Franeker. 270 pagina's. Prijs geb. f 12,50.

In dit boek behandelt Gödan kernproblemen voor arts en theoloog. Schrijver is een groot voorstander van een nauwe samenwerking tussen arts en zielzorger, een samenwerking die tot nu toe nauwelijks meer is dan een mooie droom van enkelen.

Een groot winstpunt in onze tijd is de steeds meer veld winnende gedachte dat de arts zich niet alleen heeft bezig te houden met de ziekte van zijn patienten, maar vooral met de zieke mens in zijn totaliteit van lichaam en ziel beide, omdat deze onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn, en allerlei kwalen hun oorsprong vinden in een gestoorde psyche van de patient.

Uitgaande van dit laatste komt men er vanzelf toe, het pleit te voeren voor de samenwerking tussen arts en zielzorger.

Daar dr Gödan zowel medisch geschoold is (doctor in de medicijnen en practiserend arts) alsook theologisch (hij verwierf het licentiaat in de theologie) is hij bij uitstek geschikt de hier aan de orde komende kernproblemen aan de orde te stellen op een wijze die beide partijen iets te zeggen kan hebben.

Het boek is op prettige wijze geschreven, geeft een goed inzicht in de problemen en bevat prachtige bladzijden.

Graag noem ik nog de titels van enkele hoofdstukken: Kennen we onszelf? Hebben de zenuwen werkelijk schuld?

Tegen de slijtage van de mens. Christus' houding t.o.v. de dood als vraag aan de moderne anthropologie. Het lijden als probleem voor arts en zielzorger. Kan de mens wezenlijk veranderen? Het antwoord van de theologie.

Van harte bevelen we dit boek aan bij artsen en theologen en allen die interesse hebben voor dit probleem.

Wf.

DE GRENZEN VAN DE VERMOEIDHEID, Hans Jürgen Baden, Carillonreeks, Ten Have, Amsterdam, f 1,75.

Dit boekje wordt aangekondigd als een levenshulp voor de moderne mens en ik zou mij goed kunnen voorstellen, dat menigeen er iets aan heeft. Het is een zeer geraisonneerd geschrift, geschreven met verholen geestdrift en legt telkens getuigenis af van de brede eruditie van de schrijver. Ik heb overigens het vermoeden, dat men om dit boekje in één adem te kunnen uitlezen nog wel een eindje van de grenzen der vermoeidheid verwijderd moet zijn; anders zou men er wel eens niet door kunnen komen....

J. R.

VERDIENSTE OF GENADE? Prof. dr G. C. Berkouwer; J. H. Kok n.v. Kampen; prijs gebonden f 3,90.

Opnieuw heeft de vruchtbare schrijver, die Prof. Berkouwer is, het centrale punt uit de grote controverse met Rome beschreven. In 86 heldere bladzijden legt hij zijn beschouwingen neer en staaft ze met 225 voetnoten.

Aldus geeft hij een zeer helder beeld van het vraagstuk en tegelijk een sieraad voor de protestante en gereformeerde theologie van onze tijd. Hartelijk aanbevolen.

J. R.

LUTHER, ZIJN WEG EN WERK Dr W. J. Kooiman, Carillonreeks; uitgave W. Ten Have n.v., Amsterdam; f 1,75.

In dit boekje zijn de radio-voordrachten over Luther opgenomen. Prof. Kooiman is een uitstekend Luther-kenner. Deze voordrachten zijn helder en boeiend. Wie Luther wil leren kennen leze dit boekje. Ook de theologische achtergrond van Luthers geloofsbeslissing wordt uitgewerkt; wij leren de reformatie er beter door begrijpen. We bevelen het ten zeerste aan!

D. S.

DE CHRISTEN EN DE WERELD, *George Winston; 40 blz., prijs onbekend.*

„Het Zoeklicht" zond ons dit boekje ter bespreking. Het is een uitgave van de Belgische evangelische zending. Met veel genoegen en instemming heb ik dit boekje gelezen op deze uitzondering na: op blz. 6: „als Christus verklaart, dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld is, ontkent Hij daarmee ook, dat Hij er Heer over is." Mij kwamen in de gedachten „de aarde is des Heren" en „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde".

Doch dit daargelaten legt de schrijver er terecht de nadruk op, dat de H. Schrift de grondbeginselen geeft van de vraagstukken - hij noemt roken, opmaak, e.d. - die onze tijd aan de orde stelt. Hij waarschuwt voor uiterlijke vormen, waarachter innerlijke dorheid verborgen kan zijn die tot huichelarij leidt. Besproken worden de verkeerde oplossingen (vlucht compromis, wettische voorschriften), in het tweede deel de positieve. De antwoorden moet men zelf vinden door de leiding van de Heilige Geest en ernstige bijbelstudie (de grondbeginselen). Nadruk valt op de liefde en, „om liefde te betonen moet men met soepelheid en welwillendheid kunnen handelen bij dingen waaromtrent verschil van mening bestaat" (pag. 36).

Wij kunnen dit geschriftje hartelijk aanbevelen!

D. S.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Zandbulten (Fr.): ds J. Ketelaar, Hoogezand; *bedankt* voor Almelo I: ds N. Bandstra, Haulerwijk.

Bedankt voor Delfzijl: ds J. Bosma te Arnhem.

Beroepen te Haarlem: Ds J. Bosma te Arnhem.

MEDEDELINGEN

2e OPINIE-ONDERZOEK

We attenderen de lezers op een nieuw opinie-onderzoek, dat U aangekondigd en ingeleid vindt in de rubriek „Nader Bezien".
Reakties hierop aan het adres van de Eindredacteur: Mr J. Gerritszlaan 29[2], Haarlem.

NED. BAPT. STUDENTEN-VERENIGING.

Het blijkt nodig te zijn nogmaals te stellen, dat de N.B.S.V. niet hetzelfde is als „die lui van De Vinkenhof" o.i.d. De N.B.S.V. telt onder haar leden studenten(es) van zeer uiteenlopende studierichtingen. Onze adsp. voorgangers maken slechts 25% van het ledental uit.

Wij zijn blij met de publiciteit, die men de vereniging geeft, maar laat die dan ook gebaseerd zijn op juiste gegevens.

Nu het weekend van 26-27 maart weer achter ons ligt, richten wij al onze aandacht en energie op het jeugdkamp 6B op Renderloo (6-13 aug. a.s.). Kosten: *f* 28,—.

Evenals het weekend is ook dit kamp toegankelijk voor niet-N.B.S.V.ers. Als minimum-leeftijd geldt 20 jaar. W.b.t. de dames is het kamp reeds volgeboekt. Voor heren zijn er nog een aantal plaatsen vrij. Verzeker U daarom van een onvergetelijke vakantie-week en geef U voor dit unieke kamp op bij de administratie van De Vinkenhof, Biltseweg 10, Den Dolder. Tel. (03402)-4823.

R. de Haan, ab-actis

AFSCHEIDSDIENST TE ALBLASSERDAM

In verband met het vertrek van ds A. Visscher naar de gemeente te Almelo (II) is het afscheid bepaald op D.V. zondag 15 mei a.s. 's namiddags om half vijf in de baptistenkerk aan de Prinses Marijkestraat. 's Avonds om half acht is er een afscheidssamenkomst voor gemeente en vrienden.

Eventuele afgevaardigden en belangstellenden worden hartelijk uitgenodigd deze samenkomsten bij te wonen. Beide diensten zullen staan onder leiding van de konsulent ds B. Posthumus van Rotterdam-Zuid.

Voor eventueel logies gelieve men tijdig kontakt op te nemen met de sekretaris: A. C. van Well, Randweg 135, Alblasserdam, telef. 01859-937.

ADVERTENTIES

God schonk ons
LIEUWE
J. L. de Haan
A. de Haan-v. d. Zaag
Assen, 26 april 1960
Oosterpark 62

Vrijdag 13 mei 1960 Jaargang 77 Nr. 3522

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Oproep tot Gebed voor de Topconferente

Elders in dit nummer vindt U de oproep tot gebed voor de aanstaande topkonferentie, die maandag 16 mei te Genève begint. Deze oproep kwam tot stand in overleg met vertegenwoordigers van bijna alle kerken in Nederland.

Het lijkt ons goed deze oproep tot gebed te begeleiden met een „wegwijzend woord", omdat het betrekken van min of meer politieke gebeurtenissen in het leven en de dienst van de gemeente voor velen onder ons niet altijd vanzelfsprekend is. Er is ook onder ons — als onder andere kerkelijke groeperingen — de sterke tendens van: wat hebben wij met de politiek te maken. Politiek is „vuiligheid", wereldse gedoe; Christus' Koninkrijk is niet van deze wereld. Men kan zich van deze gedachtegang n i e t afmaken door te zeggen: we moeten ons wel met politiek bezighouden, want de politiek bemoeit zich ook met ons. Waar men zich vanuit deze reaktie met politiek ophoudt zal het slechts een politiek van zelfhandhaving kunnen zijn; een typisch reaktionnaire poniets wordt begrepen.
litiek, waarbij van politiek als opdracht

Nu gaat het in de oproep tot gebed voor de aanstaande konferentie, zoals die dus in de diensten van a.s. zondag ook in onze gemeente zal worden gedaan, om de gehoorzaamheid aan een apostolische vermaning (1 Tim. 2); we kunnen daarbij onze verdere politieke opdracht, althans in dit bestek, verwaarlozen. Hoewel de vraag gesteld kan worden of in deze oproep tot gebed reeds niet onze eerste bijdrage tot de „ordening der samenleving", want dat is politiek toch eigenlijk, is geleverd.

Het andere — het van de regel afwijkende — in Paulus' vermaning tot Timotheus is, dat de gelovige wordt opgeroepen voor de Overheid te b i d d e n; de noden en behoeften dier overheid bekend te maken bij God. Daarmee is de positie van koningen en machthebbers bepaald. Koningen en andere hooggeplaatsten regeren „bij de gratie Gods". Ze zijn slechts instrument; hen is macht gegeven! Te b i d d e n voor de overheid waren Paulus' tijdgenoten niet gewoon.

Zij leefden onder een staatsbestel, dat doel in zichzelf was, zich in de persoon van de Caesar had vergoddelijkt en dus a a n b i d d i n g in plaats van v o o r b e d e eiste.

Aan deze aanbidding van koningen en andere hooggeplaatsten zal een christen nimmer kunnen meedoen. Wel zal de christen voor zijn overheid bidden, zelfs voor een vijandige — Christusvervolgende — Overheid. Bidden voor de bekering van koningen en hooggeplaatsten, want „God, onzen Heiland, die wil, dat a l l e m e n s e n (zie vs 1 van 1 Tim. 2) behouden worden en tot erkentenis der waarheid komen".

Het bidden voor de overheid waartoe Paulus oproept geeft te kennen, dat het staats- of koninklijke gezag niet souverein is. Het is feilbaar. De leus: g e z a g i s g e z a g, ook in onze tijd weleens gehoord — en in elk geval sterk aansprekend tot het joodse wetticisme van Paulus' dagen —, wordt met Paulus' oproep tot gebed krachteloos gemaakt. Het „Befehl ist Befehl" — „Kadaverdisziplin" maakt bidden voor koningen en andere hooggeplaatsten overbodig.

De topleiders van de volkeren, dat wil zeggen: van de grote mogendheden, komen de volgende week in Genève bijeen. Hen is grote macht gegeven.

Het bezit van macht stelt bloot aan een geweldige verleiding. Voor die verleiding zullen wij, gewone mensen, nooit komen te staan.

We willen er graag vanuit gaan, dat zij met goede wil en oprechte vredelievendheid bijelkaar komen. Elkaar de hand schudden, niet slechts omwille van de persfoto's en televisie; maar als mensen die zich samen hun verantwoordelijkheid bewust zijn.

Zij hebben macht! Dat de macht niet hèn heeft! Want, dan kan die macht hen met alles-vernietigende kracht uit de hand vallen. Er kan zich een komplex van faktoren voordoen waardoor dit gebeurt, zonder een persoonlijke aanwijsbare schuld: we leven aan de rand van een vulkaan!

Zij hebben macht. Maar, **wanneer deze** macht hèn heeft zijn ze geen machthebbers meer. De hen van Boven gegeven macht kan leiden tot machtswellust èn machtswaan: machtelozen!

Alleen dat reeds wat we hierboven aanduidden is voldoende motief om gedurig te bidden voor hen die in hoogheid zijn gezeten.

God heeft de wereld lief; Hij heeft de mensen lief. Zie, dáárom is het goed te bidden, smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor koningen en alle hooggeplaatsten! v. D.

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten (pag. 6); in de kroniek een kruidige (unie-)mélange (pag. 3); de april-verantwoording uit het Unie-bureau (pag 6) en op pag. 7 „Post van de Voorpost Irema": een overzicht van 't werk onzer zendelingen.

Losse Schakels

Verbetering en Aanvulling. In „De Christen" van 22 april j.l. kwam een Schakel voor: „**Gevaarlijk Evangelie". Door een geheugenfout** hebben we de Denen iets toegedicht, waaraan niet zij, maar veel meer de Engelsen zich eens hebben schuldig gemaakt. Eén onzer voorgangers maakt ons daarop opmerkzaam en gaf tevens nog een nuttige aanvulling.

We plaatsen hier zijn verbetering en aanvulling:

„Een kleine correctie n.a.v. Losse Schakel „Gevaarlijk Evangelie". William Carey kreeg juist van de deense autoriteiten een toevluchtsoord, zoals hij ook noodgedwongen in 1793 op een **deens** schip de uitreis maakte. Bijna 6 jaar werkte Carey als fabrieksdirecteur op brits gebied. Toen hij een zendingsstation ging beginnen moest hij de wijk nemen naar de stad Serampore, die Deens gebied was.

Overigens...... de Nederlanders verboden op Java het zendingswerk, dat in de franse tijd begonnen was. En in 1831 nog worden enkele duizenden Javaanse Bijbels in beslag genomen, omdat „de rust van het schone en rijke Java, de voorname hulpbron van onze indische financiën, niet in de waagschaal mag worden gesteld."

Gemeente-Noodzaak. Van een reeks artikelen „Dopen wat mondig is" in het Algemeen Doopsgezind Weekblad, kwam ons (helaas slechts) het laatste artikel onder ogen. De schrijver voert daarin het pleit voor een versterking van het gemeentebesef onder de doopsgezinden. Hij zegt o.a.:

„Wanneer er geen Doopsgezinde gemeenten bestonden, dan zouden ze nu, in onze dagen moeten worden gesticht".

Dit zegt hij vanwege het principiële verschil, dat er is tussen de bijbelse gemeente-gedachte en de kerken in het algemeen. Aangaande deze gemeente-gedachte, zegt de schrijver dan verder:

„Daarvoor is het ernst maken met de doop van zeer centrale betekenis".

Daaruit volgt dan, dat men zich juist in de Doopsgezinde gemeenten niet lichtvaardig mag laten dopen, maar tevens sluit dat in dat

„wij er wellicht met nog sterker nadruk op behoren te wijzen, dat wie gelóóft, niet goed doet door zich afzijdig te houden, maar mede geroepen is om zich bij de gedoopten te voegen en zich met hen voor God ter beschikking te stellen".

Doopsgezinden en Baptisten. In boven aangeduide gemeente-opvatting ziet de schrijver o.a. de Baptisten naast de Doopsgezinden staan en schrijft:

„Andere gemeenschappen - met name de Baptisten - staan wat de doop der mondigen betreft náást ons. Dat wij van hen gescheiden zouden moeten blijven, omdat ons geestelijk klimaat enigszins anders is, lijkt mij onhoudbaar. Ook de vorm, waarin de doop in hun kring wordt toegediend, is anders. Maar ook dát zou geen hinderpaal mogen zijn om elkanders gemeenten als zustergemeenten in engere zin te erkennen. Dat het tot dusver tussen Baptisten en Doopsgezinden in Nederland nog slechts incidenteel tot gesprek gekomen is, valt daarom wel zeer te betreuren".

Muren of kloven? Dat, naar ons gevoelen, de zaak wel wat moeilijker ligt dan men uit bovengegeven citaat zou kunnen afleiden, mag ons niet verhinderen in samenspreking vast te stellen hoever we als Baptisten en Doopsgezinden in Nederland van elkander afstaan of — als men het zo wil zeggen — hoe gering de afstand tussen hen en ons is.

Men spreekt vaak over kerkmuren, maar vraagt te weinig of er ook kloven zijn, die ons scheiden. Muren kan men afbreken, maar kloven te dichten lijkt mij in dit geval zwaarder werk. Men spreke nu niet van „overbruggen" want dat betekent geen eenheid. Bruggen-slaan lost het vraagstuk der gescheidenheid niet op. We spreken liever over kloven dan over muren, omdat wij wel in staat zijn muren te metselen, maar kloven zijn niet van ons maaksel. M.a.w.: de vraag is niet: welke onderlinge verschillen wij opwerpen, maar: hoe werkt de gehoorzaamheid aan den HEER zich in de praktijk, ook van ons gemeentelijk leven, uit? Het gaat er niet om wat wij begeren en wensen, maar om wat voortvloeit uit onze relatie tot onze Redder.

Doop en Doopsbeduiding. De schrijver in het Algemeen Doopsgezind Weekbad spreekt (naar doopsgezind gebruik) van „dopen wat mondig is." Ofschoon het geloof ons geestelijk mondig maakt achten we **het** duidelijker in dit verband te spreken van **gelovigen** dan van **mondigen.** De vraag, die daarbij echter opkomt is deze: wat is doopsinhoud? Daaruit zal afgeleid moeten worden, wie hem mag ontvangen. Wanneer is er van een werkelijke doop sprake? In de werkelijkheid van Christus' dood en opstanding zal de dopeling zich begrepen moeten zien. En wanneer kan hij dat? Hoedanig zal zijn geloof moeten zijn? Welke werkelijkheden hem aangaande en Christus aangaande, zijn er in Christus' dood en opstanding werkzaam geweest? Wanneer we daarnaar gaan vragen, gaat men misschien ook voelen waarom we **geen** handeling als Doop-van-Christus-wege, als Christus-doop kunnen zien, **dan die** waarin de dopeling weggeborgen wordt ten onder gaat in dat water, waarin Christus — gestorven en opgestaan — Zijn graf, het graf, waarin Hij gelegd werd en waaruit Hij door de heerlijkheid des Vaders werd opgewekt, present stelt. Dit is geen „vorm"kwestie. Het gaat hierbij om de zaak zelve, **waarbij vorm en wezen niet zijn te scheiden.**

Medelijden? De gebruiker van de nieuwe bijbelvertaling zal het wel zijn opgevallen, dat in de Evangelieën het woord: ontferming is vervangen door medelijden. We zijn door de Statenvertaling er aan gewend geraakt de nooddruftigen, die zich om redding tot den Heer wendden, te horen vragen om ontferming. Waarom is in de nieuwe vertaling de bede om ontferming vervangen door die om medelijden? Was de veronderstelling dat de mensen van heden niet zo goed meer weten wat ontferming is? Achtte men de uitdrukking verouderd? Het oorspronkelijke woord moge door beide uitdrukkingen zijn weer te geven, ons zegt de bede om ontferming nog altijd iets meer dan die om medelijden. Wanneer men zegt: die of die heeft zich over dat kind ontfermt, dan weet men dat er iets voor dat kind **gedáán** is; dat het uit zijn nood is weggehaald. Maar een verklaring van medelijden betekent nog niet altijd dat men tot een **daad** is overgegaan of voornemens is over te gaan. Medelijden blijft o.i. meer in de gevoelssfeer. In elk geval lijkt ons ontferming warmer van toon, terwijl we er ook iets meer in horen van deemoed.

L.

Voor het Wereldvluchtelingenjaar

werd op zondag 1 mei in onze gemeenten n i e t gekollekteerd, hoewel dit volgens plannen van de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen wel het geval zou zijn. We merkten in een vorig nummer (29/4) reeds op, dat ons van deze kollekte geen officiëel bericht was doorgegeven. Het bericht er van lazen we slechts in de dagbladen.

Onze vertegenwoordiger in bovengenoemde Stichting treft in elk geval géén blaam: mr P. Mostert van Dordrecht, berichtte ons, dat hij maandag 2 mei (!) een desbetreffend schrijven van de Stichting Oec. Hulp ontving. Dat (gestencild) schrijven was gedateerd: 29 april!

E.R

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

KLEINE UNIE-MELANGE

Wanneer deze Kroniek verschijnt is het nog 10 dagen tot de Algemene Vergadering, beter bekend als de „A.V.". Dat is in ons wereldje een interessante tijd en het is geen wonder, dat de kroniekschrijver de verleiding om eens op voorhand enkele beschouwingen over de komende A.V. weg te geven, niet kan weerstaan. Natuurlijk doen we slechts hier en daar een greep en laten ook nog iets over voor de eigen fantasieën van de lezers.

Triomf der vrijwilligheid

Laten we beginnen bij het verleden, want daarin ligt het heden volgens Bilderdijk. Het afgelopen jaar is een groot jaar geweest in de geschiedenis van de vrijwilligheid. Met uitzondering van het 10-centsfonds van de U.B.S. zijn alle instanties van het gezamenlijke werk beneden de raming gebleven; van de inkomsten uit de vrijwilligheid wel te verstaan. Op zichzelf is dat niets nieuws want ook over 1958 is het geheel beneden de raming gebleven, terwijl het in 1957 maar een haar heeft gescheeld. Maar dit keer begint het in de duizenden te lopen: bijna vijftienduizend gulden bleef de vrijwillige sector bij de begrotingen ten achter en als we nu aannemen, dat de begrotingen reëel waren, ook naar de uitgavenkant, dan moeten er exploitatietekorten zijn. Die zijn er dan ook, met name bij de E.C.U. en bij de U.Z.C. De C.v.d.O. is goed uitgekomen maar dat is enkel en alleen te danken aan het feit, dat het seminarium een groter aantal studenten kreeg dan was verwacht en dez estudenten buiten bezwaar van de C.v.d.O.-middelen waren. De E.C.U. schuift haar verlies over 1959 door naar de gesubsidieerde gemeenten door op de subsidies 30% te korten. Wat kan deze commissie ook anders doen? Alleen de U.Z.C. zet de feiten glashard in haar resultatenrekening: *f* 9200,- aan effecten gerealiseerd en *f* 3650,- tekort.
Met deze feiten kan Baptist Nederland het doen. De afgevaardigden zullen zich hierover te verantwoorden hebben ter A.V. Waarom zou niet ter vergadering de voorzitter de presentielijst kunnen aflezen en de vertegenwoordigers der gemeenten om de beurt oproepen om te verklaren waarom hun gemeente ten achter is gebleven. Natuurlijk kan dit niet, want het zou een aantasting betekenen van de vrijheid en de autonomie van de plaatselijke gemeente. Maar betekent deze autonomie, dat wij dus ook vrij zijn om *niet* te doen wat van ons en van alle gemeenten wordt verwacht?
Juridisch wel, maar geestelijk?

Vooruitgang en voorlichting

Toch moeten we niet te pessimistisch zijn. In 1957 werd aan vrijwillige bijdragen bijna *f* 30.000,- opgebracht; in 1958 was dit bedrag *f* 43.800,- en in 1959 was het iets over *f* 52.000,-. Dat is een behoorlijke stijging en al is de curve vlakker geworden, toch is er zelfs in 1959 nog een belangrijke vooruitgang geboekt. Maar de plannen van de Unie-instanties groeien nog sneller en het is de vraag of zij niet te snel zijn gegroeid. De vrijwilligheid heeft het niet bij kunnen benen. Maar er is hoop. We groeien nog steeds.
Toch is het een merkwaardige zaak, dat de begrotingen, dat wil dus zeggen, de plannen, zoveel sneller omhoog gaan dan de middelen. Het is niet onmogelijk, dat de groei van het werk met niet minder kan volstaan. Maar er is toch ook nog zoiets als coördinatie van het werk. Dat is de specifieke taak van de Unie-Commissie sinds de reorganisatie van 1953. Een goede coördinatie zou betekenen, dat de uitbreiding van de verschillende onderdelen van het gezamenlijke werk evenwichtig werd bekeken en geleid. Ik beschouw het als een tekort in onze Unie, dat dit niet of in ieder geval nauwelijks merkbaar gebeurd is. Het effect op de ontwikkeling van de verschillende takken van gezamenlijk werk is in ieder geval nihil geweest. Dit gebrek aan coördinatie is één vande oorzaken van de zware gang der vrijwilligheid.
Er zal nu wel iets aan voorlichting gedaan worden, beter gezegd: er is al het een en ander aan gedaan. De Activeringscommissie heeft hier en der in de lande Unie-avonden belegd en poogt door middel van speciale zondagen de verschillende takken van arbeid in de gemeenten te doen leven. Dat is nog maar een deel van hetgeen deze commissie blijkens haar opdracht zal gaan doen. Maar zelfs in dit deel is haar werk blijkbaar nog niet geslaagd. Schreef niet de Unie-secretaris in De Christen van 11 maart in een verantwoording van de vrijwillige bijdragen over de eerste beide maanden van het jaar, dat de activeringssamenkomsten in februari de verslapping van de eerste maanden van het jaar niet hadden gekeerd? Hij kan het weten want hij is tevens secretaris van de Activeringscommissie. In die functie wist hij dus ook, dat de activeringssamenkomsten nog maar net achter de rug waren en dus kwalijk al invloed op het verloop van de vrijwillige bijdragen konden hebben. Nog merkwaardiger wordt dit, omdat in een recent schrijven van de U.C. aan de gemeenten over de vrijwillige bijdragen deze zinsnede nog eens is herhaald. Blijkbaar moeten de gemeenten er goed van worden doordrongen, dat deze manier van activering een doodgeboren kindje is.

Lonen en prijzen

Wie verleden jaar in Amsterdam de A.V. heeft bijgewoond, heeft waarschijnlijk op de agenda van deze A.V. het voorstel van Heerenveen verwacht inzake een landelijke salarisregeling voor de voorgangers. Maar de agenda bevat dit voorstel niet; wel is er een rapport van de Studiecommissie inzake de voorgangerssalarissen van 20 regels, waarin staat dat deze commissie het voorstel-Herenveen niet aanbeveelt.

Ik geloof, dat dit niet geheel correct is tegenover de voorstellende gemeente. Stond er bij vermeld, dat deze gemeente nu haar voorstel introk, dan zou men er, althans wat de procedure betreft, vrede mee kunnen hebben, maar nu wordt de A.V. de gelegenheid onthouden om zich over dit voorstel uit te spreken. En dat is jammer, want het betreft hier een zaak, waarin de solidariteit van onze gemeenten in het geding is. De studiecommissie verwacht niet, dat onze gemeenten bereid zijn zich te organiseren als afdelingen van een geheel, hetgeen een weinig fraaie omschrijving is voor de organisatorische consequenties van Heerenveens voorstel, maar ik had toch maar liever gezien, wanneer de gemeenten dit aan de hand van een terdege uitgewerkt en weloverwogen voorstel zelf hadden uitgesproken. Zonder een voorstel met toelichting kan er van zo'n uitspraak geen sprake zijn.

Overigens is het wel jammer, dat de voorgangerssalarissen dit jaar al weer een punt van bespreking zullen uitmaken. Het kan misschien heel kort zijn dit keer, maar daar gaat het mij niet om. Want het blijkt dat wij er nog steeds niet mee klaar zijn. Verleden jaar kwam het de U.C. voor, dat het door haar aanvaardbaar geachte minimum van *f* 6000,- in etappes bereikt moest worden ;zij herinnert daaraan nog eens uitdrukkelijk in haar prae-advies. Conform aan dit haar inzicht stelde zij verleden jaar een etappe van *f* 500,— voor, maar dit jaar volstaat zij met de, gemeenten er nog eens op te wijzen, dat we in etappes naar het aanvaardbare minimum moeten. Inmiddels zijn we weer achterhaald door de welvaartsstijging en wordt geadviseerd tot 5% conform een mededeling van het C.N.V., dat nu blijkbaar een soort S.E.R. voor onze Unie is. Het gevolg is, dat het verschil tussen het huidige minimum en het juist geachte minimum weer groter wordt. Op deze wijze blijven wij aan het sukkelen en komen we nooit „bij".

Bij dit soort zaken moet terdege worden onderscheiden tussen verhogingen wegens bestaande achterstand en verhogingen wegens gestegen welvaart en levenspeil. Voor de eerste categorie is indertijd de salariscommissie ingesteld. Deze commissie beschouwt haar taak nu als geëindigd, niet omdat het door haar voorgestelde mini-

mum door de A.V. is overgenomen maar omdat zij richtlijnen gegeven heeft. Het had m.i. op de weg van de U.C. gelegen om deze richtlijnen de vorm van een motie te geven, opdat ze tenminste het morele gezag van een A.V. besluit zouden krijgen. Het is aan een kant jammer, dat dit weer doorkruist wordt door een loonronde, want dit geeft maar aanleiding tot verwarring maar wij zijn nog bezig met de achterstand weg te werken. Laat ons dat niet vergeten.

Tot zover voor deze keer.

J. R.

ALGEMENE VERGADERING EN TOOGDAG.

Nog niet alle aanmeldingen voor de AV zijn binnengekomen! **Alle afgevaardigden dienen zich op te geven en de deelnamekosten te voldoen, ook al maken ze geen gebruik van maaltijden e.d. en zorgen ze zelf voor logies.**

Zij, die een aanvrage om logies indienen nà 18 dezer kunnen we niet de garantie geven, dat er nog logeerruimte **beschikbaar is.**

Wilt U als **gast** de AV bezoeken dan zijn de deelnamekosten *f* 2.50; komt U alleen de eerste dag dan kunt U een **toegangskaart ad *f* 1.—** kopen en de tweede dag een kaart ad *f* 1.50.

Wacht U svp niet langer met inzending doch stuur de aanvragen direct in. Dit bevordert een goede gang van zaken. Bij voorbaat onze hartelijke dank!

— — — — — — — — — — — — — —

Bezoekers van de **Toogdag**, wilt U er aan denken zo mogelijk **vooraf** kaarten te bestellen bij de penningmeester der Baptistengemeente, G. J. Olijslager, Westerstraat 18, postrekening 99 49 06 (en meteen betalen)? **U bent dan zeker van een plaats!**

Komt U gezamelijk met bus of trein, laat dan één Uwer de kaarten (liefst vooraf) nemen; dit bevordert een vlotte gang van zaken.

Leden van naburige gemeenten, denkt U eraan, de woensdagavond vrij te houden om deel te kunnen nemen aan de viering van het Heilig Avondmaal.

Dit wordt gehouden in het Cultureel Centrum „Ichthus", Walstraat 21, hoek Meerstraat. „Ichthus" is plm. 7 minuten gaans verwijdert van spooren busstation.

Wij verwachten U allen en willen U graag een goede ontvangt bereiden!

Namens de commissie van voorbereiding,
G. van Veen, secretaresse.

*B*ROkSTUKkeN

Er was eens een koning, wiens land er economisch gezien erbarmelijk voorstond. Het grootste deel zijner onderdanen leefde in grote armoe en werd uitgebuit door een klein percentage rijke landeigenaren. De koning was een warmvoelend mens en zijn hovelingen prezen hem bij beurte vanwege zijn gulheid en zijn grote hart.

Op zekeren dag riep de koning zijn hovelingen bijeen en vertelde hun zijn plan om dwars door het hele land een grote heerweg aan te leggen teneinde de handel te bevorderen, het transport van goederen te vergemakkelijken en zo de eerste stap te zetten om zijn volk uit de grote armoe te verlossen. Van alle kanten werd de koning toegejuicht als een groot man met diepe wijsheid en vooruitziende blik. Tot de kaarten op tafel kwamen, waarop de weg stond geprojecteerd. Toen bleek, dat de nieuwe weg dwars door de landerijen van verschillende der aanwezige hovelingen liep, dat ze bij de doorgang van het plan allerlei bezittingen op zouden moeten geven en dat zelfs allerlei opstallen die hun eigendom waren, afgebroken zouden moeten worden. En toen ook werden er andere klanken gehoord. Kon de koning niet beter een aantal bochten in de weg leggen en hun landerijen omzeilen? Kon de koning niet beter een andere route vastleggen, dwars door het land van meneer B.? Was het niet gewenst eerst een commissie in te stellen om het plan nader te onderzoeken en ter zijner tijd rapport uit te brengen? Ja, was die weg, bij nader inzien, eigenlijk wel zo dringend nodig? Op deze manier werd het plan van de veelgeprezen koning onder de tafel gewerkt.

Onze grote koning, Jezus Christus, is ook omringd door zingende hovelingen, die zijn lof verkondigen. Overal schalt hun lied: Wij hebben een heerlijke koning, Hij is onze hulde zo waard." In onze kerkgebouwen en huizen prijzen we Zijn Naam, roemen Zijn beleid en verheerlijken de weg der verlossing die Hij ging, en nog bezig is te gaan. Maar blijft ons zingen wel even spontaan dóórklinken, als Zijn heilshandelen ons eigen leven aantast en bepaalde offers van ons vraagt? Als Hij Zijn wegenkaart ontvouwt en ons toont dat Zijn weg over onze levensgrond moet lopen? Als Hij aan het „onteigenen" wil gaan? Als Hij ons vraagt ons leven te willen „verliezen"?

Wie waarlijk wil dat „Zijn Koninkrijk kome", moet bereid zijn aan dit nodige onteigeningsproces mee te werken. En hij mag tevens bedenken dat, hoeveel hij daarbij (schijnbaar) ook verspeelt, hij toch altijd oneindig veel meer terugwint, want hij is deelgenoot in het Koninkrijk van God, erfgenaam van God, en medeerfgenaam met Jezus Christus.

Professor Kraemer heeft gezegd, dat in iedere kerk „de leken het „bevroren" kapitaal vormen, dat „ontdooid" en zo „vloeibaar" gemaakt zal moeten worden". De Handelingen der Apostelen beschrijven ons ook de handelingen der hierboven bedoelde leken.

Nu is het zo, dat in onze gemeenten altijd gegolden heeft dat iedere Baptist een evangelist zou zijn, een arbeider in het Koninkrijk.

Toch bewijst de practijk dat ook in onze gemeenten nog veel bevroren kapitaal ligt. Lang niet alle leden doen waarlijk mee in de arbeid.

Een goede voorlichting aan de leden te geven over wat er gebeurt en dient te gebeuren op en om het erf der gemeente, is daarom van het grootste belang. Daar gemeentevergaderingen doorgaans maar door een deel der gemeente bezocht worden, is voorlichting in een gemeenteblad of -bode een niet te versmaden mogelijkheid.

Daar „bevroren kapitaal" dikwijls ontstaat door „bevroren harten", zullen prediking, zielzorg en gebed ook ingeschakeld dienen te worden bij deze ontdooiïngsarbeid.

Wf.

No. 50. **15 Januari 1885.** **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . *f* 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . *f* 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: H. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN

„Leven is er nooit uit de wet ontsproten. Iemand heeft opgemerkt: Toen de wet gegeven werd *verloren* drie duizend mensen het leven; maar toen de genade en waarheid op den Pinksterdag verscheen, *ontvingen* er drie duizend het leven. Wanneer onder de wet iemand een dronkaard werd, die werd door de beambten weggevoerd en gesteenigd. Toen de verloren zoon weêrom naar huis kwam, ging hem genade tegemoet en ontving hem.
De wet zegt: Steenig hem!
De genade zegt: Omarm hem!
De wet zegt: Sla hem!
De genade zegt: Kus hem!
De wet vervolgde en bond hem.
De genade sprak: Maak los en laat hem gaan!
De wet zegt mij hoe verkeerd ik ben.
De genade komt en brengt mij in den rechten toestand.
Het bedroefd mij over hen, die altijd bij Sinaï legeren in de hoop daar leven te ontvangen...."

(Uit een toespraak van D. L. Moody, in „De Christen", 1 mei 1885*)*.

In gesprek met lezers

„Aan de radaktie van „De Christen", 29 april 1960;
Waarde br van Dam,
Met teleurstelling las ik het bericht over de onlusten in Zuid-Afrika, wat kennelijk een napraten was van wat de couranten schrijven, en niet door iemand die kennis van zaken draagt.
Mag ik misschien de broeders en zusters in Nederland vragen om voorbede voor de leiders van onze Baptistengemeenten in Zuid-Afrika om in hun gesprek met de autoriteiten in de Geest van Christus te handelen. Wij zijn dankbaar dat de gemeente hier, hoewel „apart" vergaderende, is één in Jezus Christus.
't Is zo gemakkelijk om veilig vanuit de studeerkamer te zeggen hoe 't moet.
Misschien zegt het feit dat de kerken het eerst in brand gestoken worden er iets van van welke kant de wind waait.
Mag ik misschien vragen of er tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Nederland geen apartheid bestaat?

De uwe in Christus,
Henk de Jong,
De Waal Rylaan 37,
ESCOURT,
Suid Afrika."

NASCHRIFT:
We danken onze br de Jong hartelijk voor zijn reaktie. We hebben ons blad er nog eens op na gelezen wat er de laatste maanden over Zuid-Afrika is geschreven. In het nr. van 11 maart (dus geruime tijd vóór de onlusten in Sharpeville) werd in de *„kroniek"* het bericht doorgegeven, dat de Zuidafrikaanse regering aan een buitenlandse zendeling pas dan vestigingsvergunning verleent wanneer hij in de plaats komt van twee vertrekkende zendelingen. Deze regelig werd getroffen omdat buitenlandse zendelingen *„een verkeerde invloed hebben op de zwarte bevolking van Zuid-Afrika"*. Op *18 maart* (ook nog vóór de gebeurtenissen in Sharpeville) werd de weigering van Billy Graham naar de Unie te komen, omdat hij geen „gemengde" samenkomsten zou mogen toespreken, *nader bezien.* In het nr. van *1 april* eveneens in *„Nader Bezien"* werden de rampzalige gebeurtenissen van Sharpeville besproken. Waarschijnlijk doelt br de Jong op dit kadertje? Op *22 april* werd in een nogal uitvoerig artikel weergegeven wat de kerken van Zuid-Afrika ten aanzien van de „apartheids-politiek" en de onlusten van de laatste weken hebben gedaan en gesproken. Een objektieve weergave overigens. Maar nu de brief van de Jong:
Inderdaad, de pers in Europa (in elk geval in Nederland) en Amerika keurde de houding van de Zuid-Afrikaanse regering waarvan o.a. de rampzalige gebeurtenissen in Sharpeville de gevolgen zijn, unaniem af. Ook vooraanstaande regeringsautoriteiten van het Britse Gemenebest, waarvan de Unie van Zuid-Afrika deel uitmaakt, deden dit. O.a. de minister-president van Groot-Brittannië, Mr MacMillan! Waren geen van deze mensen ter zake kundig? Uiteraard willen we niet beweren, dat wij van de details in Zuid-Afrika op de hoogte zijn. Hoe zou dat ook kunnen? Maar, moet ons daarom in de schoenen geschoven worden, dat we de kranten maar wat hebben nagepraat?
We kunnen br de Jong verder verzekeren, dat in al onze gemeenten - althans in de gemeente die wij dienen - de laatste weken gedurig in de diensten is gebeden voor het volk en de regering van Zuid-Afrika!
Dat de kerken 't eerst in brand gestoken worden.... zoals U schrijft, valt ernstig te betreuren. We verhelen ons niet, dat natuurlijk anti-christelijke machten mee de gang en de vaart bepalen van het verzet der zwarte bevolking tegen de apartheidspolitiek en zijn konsekwenties. Maar dat er allereerst kerken in brand worden gestoken levert niet het bewijs, dat dus alle verzet tégen de apartheidspolitiek uit een verkeerde hoek zou komen (zoals Uw brief suggereert!) Het kan óók betekenen, dat men teleurgesteld is in de houding der kerken (let wel: het kán!) en dan zou deze molestatie eerder een aanklacht tégen de kerken zijn: als het zout smakeloos is geworden deugt het nergens meer toe dan door de mensen vertreden te worden!
We zouden voor de feiten blind zijn, wanneer we het verschil der rassen, hun zeden, kultuur en achtergronden, ontkenden. In dat verband is er in Nederland ook „apartheid". Verzuiling, noemen we dat in onze lage landen. Er is ook in ons landje apartheid ten aanzien van de sociale milieus. Maar, daar gaat het niet om. Het gaat om de gelijke rechten van de mens. In Nederland heeft *iedere burger*, van welke achtergrond of uit welk milieu ook, *dezelfde rechten.* Dat is het verschil tussen Nederland en Zuid-Afrika.
Gelukkig, volgens (overigens onkontro-

NADER BEZIEN

Buenos Aires: stad van zuivere lucht.

The Reformation Review, het officiële (engels-talige) orgaan van de International Council of Christian Churches (ICCC) — de tegenhanger van de Wereldraad van Kerken — geeft in het aprilnummer een verslag van de vijfde konferentie die het zuidamerikaanse verband van de ICCC van 4 tot 9 januari jl. heeft gehouden in Buenos Aires, Argentinië.
Een zichzelf respekterend kongres neemt resoluties aan. Zo deed ook deze konferentie. Het waren er vier. Helaas geeft het verslag slechts summier de inhoud van deze resoluties zodat we naar motivering en argumentering moeten raden. De inhoud van één resolutie willen we U doorgeven: **de proeven met atoomsplitsing moeten worden voortgezet!**
Nu behoeft **deze uitspraak van dit** ICCC-kongres niet persé te betekenen, dat de „bijbelgetrouwe christenen" van Latijn-Amerika, zoals ze verzameld zijn in de ICCC, aandringen op voortzetting van atoombomproeven.
Er is immers ook atoomenergie voor vreedzame doeleinden! Het is alleen maar jammer, dat het verslag in het officiële orgaan van de ICCC in het midden laat welke **proeven nu eigenlijk** bedoeld worden. We kunnen slechts hopen, dat het kongres n i e t heeft aangedrongen op voortzetting van de **atoombomproeven...**
Maar, wat wordt in vredesnaam dan wel bedoeld? Er is immers (althans voorzover ons bekend) niemand die het gebruik van atoomenergie voor vreedzame doeleinden afkeurt en dus stopzetting van dergelijke proeven eist. De resolutie zou dan een slag in de lucht zijn. En dat kunnen we ons óók niet voorstellen.
Wèl wordt er van meer dan één kant krachtig aangedrongen op stopzetting van de A.- en H.-bomproeven; enkele honderden kern-geleerden deden dat en dat heeft o.a. óók de Wereldraad van Kerken gedaan...
Ons besluipt nu de huivering, dat de ICCC, die in zijn **openbaar optreden** vaker het **spiegelbeeld** van de Wereldraad is geweest — dezelfde dingen op bijna hetzelfde moment juist andersom zeggend, — tòch in deze resolutie aandringt op voortzetting van de atoomproeven...... Hetgeen onbegrijpelijk is.

De zuidamerikaanse afdeling van de ICCC vergaderde in **Buenos Aires.** Zuivere, goede luchten, betekent dat. Gelukkig, dat die goede lucht boven Buenos Aires en héél Zuidamerika nog **zuiver en niet-radio-aktief** is. Even goed en even zuiver als de afrikaanse luchten boven de Sahara, Tunesië, Algerije en Marokko vóór tot tweemaal toe de **helwitte** paddestoelen van franse atoombomproeven die lucht vergiftigden......
Buenos Aires, stad van goede luchten. Hoe lang nog? v. D.

leerbare) berichten is de regering van Zuid-Afrika èn van de gebeurtenissen èn van de wereldopinie die zo unaniem zijn afkeuring heeft uitgesproken. Er blijkt, ook onder de druk van de industrie, een andere koers te worden gevaren.* We hopen het! Want, nogmaals, (afgezien van de zedelijke aspekten): wie wind zaait zal storm oogsten!

v. D.

---

*) Hoewel de radio juist vanmorgen (6/5) bericht ,dat de storm van arrestaties zich voortzet en vooraanstaande Zuidafrikaanse (en andere) journalisten zich verzetten tegen de nog voortdurende inperking van de persvrijheid in de Unie.

DEN HELDER. Werden in ons vorig bericht verwachtingen gewekt ten aanzien van heugelijke gebeurtenissen in de Gemeente, thans kunnen wij U deelachtig maken van deze dingen.

Dat de arbeid door de voorganger verricht met liefde en toewijding aan de hem opgelegde roeping niet zonder zichtbare zegeningen kan blijven mochten wij weer ervaren toen de Gemeente en zeer velen met haar op 1 mei 1960 getuigen mochten zijn hoe een vijftal middels de doop de Gemeente werd binnengeleid, hiermede belijdende dat zij de Heer ook door het watergraf wilden volgen.

De aanwezigheid des Heren was merkbaar en vele tranen van ontroering vloeiden toen de voorganger op treffende wijze de nodige handelingen verriche.

Kunt U zich voorstellen hoe groot de blijdschap was toen anderen, overtuigd door hetgeen niet alleen gehoord doch ook gezien werd, begeerden tot de Gemeente te worden toegelaten?

Al de zegeningen die wij in Den Helder mogen ervaren, vaak tot onze schaamte, zijn een bron van grote dankbaarheid en blijheid en wij vertrouwen dat het een aansporing mag zijn om met nog veel meer toewijding en ijver de plaats in de Gemeente in te nemen.

Reikhalzend en vol vertrouwen zien wij weer uit naar de dingen die in de toekomst liggen, in het geloof er van overtuigd zijnde, dat, als wij ons leven steeds meer naar Zijn wil inrichten, en de uitgesproken eigen meningen wat meer laten varen, de Heer een onafgebroken stroom van zegeningen over Zijn kinderen zal uitstorten.

Het is een hartverwarmende ervaring te weten dat alle broeders en zusters in de lande met ons medeleven. DCK.

ZUTPHEN. Hoewel wij niet zo vaak de broeders en zusters in de lande door ons gemeente- en gezinsblad benaderen, daarmede is niet gezegd, dat er geen leven en activiteit zit in onze kleine gemeente.

Op onze jaarvergadering heerste een opgewekte stemming, daar de verslagen die werden uitgebracht uitingen waren van werklust, offervaardigheid en van vele zegeningen welke wij van de Heer der gemeente mochten ontvangen. Zo was ook de 1e mei weer een dag van vreugde en dank, toen we een zuster na haar vrijmoedige belijdenis mochten zien ondergaan in de dood door de doop, en zij nu in nieuwheid des levens met ons mag reizen naar het land van vrede en rust. Bij het avondmaal werd onze zuster een welkom in de gemeente toegeroepen door de nestor van de raad. Onze hoop en verwachting is van de Heer van Wien en door Wien alle dingen zijn, die Zijn gemeente bouwt en op Zijn tijd ons de vrucht van de arbeid geeft, ook al is die arbeid in zwakheid en in onvolkomenheid verricht. Wij groeten allen die met ons verbonden zijn in onze Heer Jezus Christus, nabij en veraf, en bidden om Zijn zegen over alle arbeid in Zijn wijngaard. Cor.

OVER BAZARS EN FANCY-FAIRS

Gelezen in een gemeenteblad:
„Nu we achter deze onderneming staan wil ik echter graag nog een enkel ding opmerken. U hoorde dat al eerder van mij maar het kan geen kwaad als we het nog eens horen. Met hoeveel enthousiasme we ook telkens weer zo'n zaak (bazar e.d.) drijven, ons moet voor ogen blijven staan, dat dit niet de weg is om tot gelden voor de arbeid te komen. Ons werk mag niet bestaan bij de gratie van de bakkers, kruideniers en winkeliers, die taarten, koffie, dassen en nylons geven opdat er aan verdiend kan worden ten bate van het werk. Dit werk is niet een zaak van deze bakkers, kruideniers etc., maar van de gemeente. Bovendien moet ons duidelijk blijven, dat de gemaakte winsten er kunnen zijn omdat wij hebben gespeculeerd op de eerzucht van ons mensen en bovendien ook nog op de goklust. Aan dat rad van avontuur immers prikkelen wij de goklust en omdat die goklust er is verdienen wij. . . ."

Verantwoording UZC

De U.Z.C. kan met grote dankbaarheid melding maken van de volgende bijdragen voor het werk der zending:

Gem. Nw. Weerdinge	f 270,—
Gr. v. Prinstererschool Hengelo	- 17,58
N. N. te Arnhem	- 10,—
Zr. H. te Deventer	- 100,—
H. G. de W. te Beverwijk	- 7,—
Via penn.esse NBVB Den Bosch	- 265,82
Gem. Coevorden	- 31,06
Reünie Oud Schakelleden	- 11,50
Kon. W. school Chr. Ulo Den Helder	- 2,50
Gem. Zwlole	- 11,22
Gem. Hoogeveen	- 30,15
Geref. School Vroomshoop	- 12,—
X. IJ. te Z.	- 200,—
Zusterhulp-afd. Treebeek	- 20,—
Zr. O. Treebeek	- 10,—
Zusterhulp-afd. Sittard	- 15,—
Gem. Ter Apel	- 100,78
Gem. Emmen	- 297,48
Gem. Haarlem	- 74,96
Gem. Delfzijl	- 309,38
Gem. Groningen-N.	- 151,30
Gem. Arnhem	- 237,—
Gem. Amsterdam-W.	- 150,—
Gem. Leeuwarden	- 32,87
Chr. School op Lombok, Arnhem	- 25,—
Löben Seltschool Dalweg, Arnhem	- 25,—
Gem. Den Helder	- 106,95
Gem. Rottendam-Z.	- 38,23
Chr. V.G.L.O. school Almelo	- 10,—
Gem. Winschoten	- 28,75
Gr. v. Prinstererschool Hengelo	- 14,08
Gem. Kampen	- 12,25
Chr. Nat. School Ter Apel	- 6,65
Gem. Haarlem	- 42,94
J. K. te A.	- 2,25
Gem. Enschede	- 55,37
H. G. de W. Beverwijk	- 17,—
Gem. Pernis	- 29,54
Zondagsschool Heerlen	- 8,—
Gem. Nw. Pekela	- 138,90
J. T. te H.	- 250,—
Gem. Leiden	- 64,80
Gem. Apeldoorn	- 47,92
Gem. Borne	- 60,—
Chr. Nat. School 2e Exl.mond	- 12,—
J.M.C. via mej. G. v. Veen Emmen (speciale bestemming)	- 135,68
Gem. Leeuwarden	- 78,46
Gem. Eindhoven	- 323,45
Chr. Nat. School Emmen	- 15,—
Gem. Emmen (voor Suriname)	- 57,67
Gem. Den Helder	- 62,25
Gem. Coevorden	- 31,07
Bondsdag Gem. Z.O. Drente collecte	- 130,75
Gem. Hoogezand	- 200,—
Gem. Utrecht	- 72,92
Gem. Staveren	- 200,—
B. A. v. Z. Hengelo	- 10,—
Gem. Treebeek	- 21,47
Gem. Alkmaar	- 75,—
Gem. Groningen-Z.	- 700,—
Gem. Rotterdam-Z.	- 22,86
Vrouwenvereniging Heeg	- 7,50
Da Costaschool Hengelo	- 19,—
Gr. v. Prinstererschool Hengelo	- 10,42
Chr. School Staveren	- 10,—

Bijdragen voor de U.Z.C. worden gaarne ontvangen op post rekening no. 949054 t.n.v. Adm. der U.Z.C. te Sneek.

Verder kunnen we melding maken van de *ontvangst van een filmcamera met toebehoren* geschonken door een broeder die geheel onbekend wenst te blijven. We zijn met dit blijk van medeleven bijzonder ingenomen en willen dan ook deze broeder op deze wijze onze dank betuigen voor deze gift die naar wij hopen ons werk ten goede zal komen.

Uw Dw. Dn.,
W. Modderman - Sneek
Willemstraat 9.

Post van de Voorpost

Uit de vele brieven en rapporten van onze zendelingen zullen wij u een en ander doorgeven.
Allereerst even een kleine fout herstellen. In het laatste stuk dat ds. van 't Wout schreef voor „De Christen" heette het, dat de diensten in de gemeenten ook doop- en avondmaalsdiensten „hier tot de zondagen worden beperkt", maar daar hoort ergens het woord „niet" tussen. Maar dat had u er waarschijnlijk zelf al wel tussengevoegd. Onze zendeling van 't Wout is vaak op reis, bezoekt veel kleine gemeenten, spreekt daar met de leidende broeders, spreekt met doopkandidaten en bedient doop- en avondmaal, zonder dat er gekeken wordt, welke dag van de week het is.
Soms komen ze in heel primitieve dorpen, waar bijna geen kleren worden gedragen, maar ook deze mensen stralen van blijdschap als de zendeling komt. In één dorp hebben heel veel van zulke mensen zich aan de Here Jezus gegeven. **Wat waren we daar blij mee en hoe groot zal dan wel de blijdschap in de hemel hierover zijn? Dit kwam natuurlijk door de hulp van God en Hij gebruikt daarvoor een Afrikaan, die veel over de Heiland vertelde en dit met meer moed en kracht is gaan doen, toen hij ons gezien had en wist: zij doen het ook!"**
Op deze reizen overnacht de fam. v. 't Wout soms in lemen huizen en als ze ergens aankomen, volgen hen wel 100 mensen tot in het huis en soms blijven ze de hele tijd voor de deur staan.
De kinderen Hans en Gerda worden verwend met takjes en Lingala bloemen, waarvan die dan mooie tuintjes maken. Die kleine Hans gaat soms ook „preken" want hij beheerst het Lingala haast nog beter dan zijn pappa.
Soms moet ds. van 't Wout uren ver lopen om ergens te komen waar de auto niet heen kan. Dan kan mevrouw niet mee, drie uur héén en terug. Weet u wat ze dan zeggen? Dan gaat zij op een draagstoel en zullen wij haar brengen! Is het niet fijn, dat het in ons gebied zelfs nu nog zó is?

Op één van deze reizen sprak ds. van 't Wout wel met 100 mensen, die de Here Jezus wilden volgen.

De toestand in de gemeenten is anders lang niet altijd rooskleurig. O nee! Er moet enorm veel gezuiverd worden. Het is soms wel moeilijk uit te zoeken wanneer er krachtig ingegrepen moet worden en wanneer vriendelijk geregeld. De gemeenten die nu echter op orde komen, beginnen te ontluiken en er komt weer evangelisatiedrang en daardoor meer doopaanvragen.

De eerste twee inlandse evangelisten komen dit jaar van de school in Yalemba. Dat is heel belangrijk voor het werk. Ergens waren enkele verstrooide gemeenteleden en werden 2 scholen heropend. Eén er van telt thans 70 kinderen. Eén dorp stond er zelfs op, dat ze zelf een zendeling kregen!
In september van dit jaar kunen we een grote stroom nieuwe leerlingen verwachten voor de school in Irema.
'k Heb pas een gedetailleerde kaart gezien van het gebied Irema en schrok van het groot aantal dorpen en van de uitgestrektheid van het gebied! Ongeveer 2½ maal ons eigen land.

Eén grote verantwoordelijkheid! Want als wij ze niet opzoeken en het evangelie uitdelen, doet niemand het.

En dan de medische nood.

Op 26 januari is br. Edens van Yakusu naar Irema vertrokken, om de nieuwe materialen te brengen en om vanuit Irema Fenny Vorsteveld te bezoeken (die weer veel medicijnen meegaf) en om het gebied medisch te verkennen.

De voorbereidingen waren vele, maar nu is het medisch werk inmiddels begonnen en houdt br. Edens geregeld zijn kliniek. De eerste 12 dagen bedroeg het aantal zieken 214 en het aantal visites liep op tot 508. Hierbij niet inbegrepen, een aantal zieke schooljongens en het algemeen medisch onderzoek, dat ook begonnen is.
Inmiddels is „van hogerhand" aan br. Edens verzocht, of hij ook de melaatsenpoliklinieken wilde controleren en van medicijnen voorzien.
In het algemeen stelt de bevolking meer vertrouwen in het werk der zending, dan in dat van de overheid. Vergelijkingen van de B.M.S. instellingen, met die van de staat, wijzen uit, dat het aantal patiënten bij de eerste verreweg het hoogste is. Wanneer 's morgens een korte ochtendwijding wordt gehouden, komen velen onder het gehoor, die anders niet bereikt worden.
Na het overlijden van de oude moeder van de hoofdman van Irema had ds. van 't Wout gelegenheid aan vele heidenen de boodschap van de opstanding te doen horen, waarnaar stil werd geluisterd.
Het is maar een heel klein deel van de honderd en één belevenissen van onze zendelingen voor wie elke dag vol is van werk en mensen, die een beroep op hen doen, zonder ooit op te houden. Moe of niet, ze vragen maar om hulp. En dan de kleine congoleesjes, die ook zo vaak er de voorkeur aan geven bij nacht hun leven te beginnen!
Gelukkig zullen wij op onze zendingszondag 12 juni a.s. weer een echtpaar mogen wijden tot de dienst op het veld, br. en zr. ter Braak-Hondelink.
Wij willen meehelpen, zoveel wij kunnen in trouw gebed voor de zendelingen en onze zwarte broeders en zusters en al de anderen daar. **„Uw Koninkrijk kome!"**

L. SPEELMAN—KRUIT.

April Verantwoording

De maand **april** bracht in het Unie-bureau de volgende giften en bijdragen:

1) **voor de E.C.U.:** R'dam-Z. ƒ 30,39; Leeuwarden ƒ 35.53; Eindhoven ƒ 121.10; Kampen ƒ 19.40; Harlingen ƒ 42,—; Alkmaar ƒ 30,—; Friese Bondsdag ƒ 90.70; Stadskanaal ƒ 722.50; Hoogezand ƒ 100,—; Staveren ƒ 50,—; Treebeek ƒ 15,64; Sneek ƒ 60.—; R'dam-Z. ƒ 18.57; M. G. te V. In de eerste 4 maanden van dit jaar is voor de ECU opgebracht ƒ 2925,—.
2) **voor de Opleiding:** R'dam-Z. ƒ 26,51 en ƒ 17.50; Eindhoven ƒ 67.35; W. d. J. te A. ƒ 0.40; Enschede ƒ 47.66; Alkmaar ƒ 15.—; Stadskanaal ƒ 400.—; Hoogezand ƒ 100.—; Staveren ƒ 50,—; Treebeek ƒ 17.32; Sneek ƒ 104,—.
De eerste 4 maanden bracht voor de Opleiding ƒ 1920,— binnen.
3) **voor het 10-cents-fonds** (hulp inzake kerkbouw): R'dam-Z. ƒ 35.46; Haarlem ƒ 28.12; Daarlerveen-Vroomshoop ƒ 43.72; Emmen ƒ 40.—; K. te D. H. ƒ 4.—; J. E. R. te D. ƒ 4.—; Leeuwarden ƒ 2.50; Eindhoven ƒ 38.85; Alkmaar ƒ 10.—; Stadskanaal ƒ 230.—.
Totaal is in de eerste 4 maanden voor het 10-cents-fonds ƒ 1060.— bijeengebracht.
4) **voor de activering:** Stadskanaal ƒ 47.50.
5) **voor de Herdenkingskerk te A'dam:** G .M. H. te C. ƒ 190.—; Bapt. Unie Libanon ƒ 186.78; Bapt. Unie Formosa ƒ 36.70; Bapt. Unie Malaya ƒ 56.22; A'dam-West-Noord ƒ 196.—.
6) **voor het Noodfonds:** A. d. J. te S. ƒ 10.—; Leeuwarden ƒ 2.50; Zandbulten ƒ 19.45; Apeldoorn ƒ 36.—; Hoogezand ƒ 50.—; Sneek ƒ 96.—.

Aan allen, die gaven, onze hartelijke dank! Graag houden wij ons in het Unie-bureau in dit jaar van inspanning voor de gezamenlijke arbeid bereid tot het ontvangen van vele, blijde en dankbare bijdragen en giften!

T. JANSMA.

Giro 9260 ten nam van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Arnhem.

Mededelingen

Aan de leiders en leidsters van de Zondagsscholen van onze Gemeenten in Friesland.

Zaterdag 14 mei hoopt het gewest Friesland in een Zondagsschool-Konferentie bijeen te komen in Leeuwarden, Noordvliet 11.

Wij hopen te vergaderen van 3 uur tot ± 9 uur 's avods, onderbroken door een pauze, waarin we de meegebrachte boterhammen nuttigen.

Ds. C. Mostert van Harlingen hoopt voor ons in te leiden de onderwerpen: **„Eén plaat zegt méér dan duizend woorden"** en **„Wat weet U er van?"**

Dhr. S. v. d. Werf van Sneek bespreekt het onderwerp: **„Hoe kunnen wij de doelmatigheid en de doeltreffendheid van onze vertelling verhogen?"**

U mag ook nog komen met nieuws, vragen of problemen aangaande ons werk.

Dhr. J. Visser van Harlingen spreekt het **slotwoord.**

Komt allen zo trouw mogelijk deze conferentie bezoeken.

Namens het gewestelijke bestuur:
H. v. NETTEN, Sekr.esse.

TELEVISIESTUDIEDAGEN OP 9 en 10 JUNI

Op het vormingscentrum Oud-Poelgeest te Oegstgeest worden studiedagen belegd, waarbij het medium televisie centraal zal staan.
Naast predikanten, onderwijzers, kerkelijke medewerkers en studenten is een ieder welkom.
Inleiders zijn: Prof. dr J. P. Kruyt: „de ontwikkeling en de invloed van de moderne massa-media"; ds J. A. v. Nieuwenhuyzen: „televisie en publiek"
Een televisie-uitzending zal critisch worden bekeken.
Leiding: mej. dra N. H. Voltelen, vormingsleidster van de Stichting Oud-Poelgeest
Kosten: *f* 10,—
Nadere inlichtingen: Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest tel. 01710-23662 en 30322.

„HET VOLK GODS IN HET WERELDGEBEUREN"

Nadat er reeds twee weekends werden gehouden, die gewijd waren aan de „Kirchliche Dogmatik" van Karl Barth, willen we nu op
11 - 12 juni a.s.
op Kasteel Oud-Poelgeest te Oegstgeest
een weekend beleggen speciaal over het laatst verschenen deel (IV, 3).
Inleider: prof. dr G. C. van Niftrik
Leiding: ds J. M. Hoekstra, vormingsleider van de Stichting Oud-Poelgeest
Kosten: *f* 9,— p.p.
Nadere inlichtingen: Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest tel. 01710-23662 en 20322.

KORREKTIE:

Het gemeentebericht in het vorig nummer was van *Hoogezand.* De zetter (en ook de korrektor ter drukkerij) meende(n) dat iedereen dat zo wel zou begrijpen en liet daarom de vermelding van de berichtende gemeente maar weg. Maar nu weet U het dan zéker: 't was van Hoogezand! E.R.

Beroepingswerk

Bedankt voor Muntendam ds S. J. Zijlstra te Eindhoven.

Advertenties

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte van een zoon
ANDRIES PIETER
J. J. Kiwiet
M. E. Kiwiet-Barendregt
„De Vinkenhof", Bosch en Duin, 8 mei 1960
Biltseweg 10.

God schonk ons in Congo een dochtertje en zusje. We noemen haar
IREMA RUTH.
fam. van 't Wout
1 mei 1960
B.M.S. Irema, Par Ekoli, OPALA,
Belgisch Congo

Met grote blijdschap en dank aan God geven wij kennis van de geboorte van ons zoontje en broertje
PAULUS ANDREAS
wij noemen hem Paul
B. Greevink
Joh. Greevink-Wiltjer
Elisabeth
Garrelsweer C 21, 3 mei 1960

Met grote vreugde en dank aan God geven kennis van de geboorte van hun zoontje
JOOP
T. Barends en
J. Barends-Sikkema
Haarlem, 2 mei 1960
Nassaustraat 1-3
Tijdelijk: Diaconessenhuis, kamer 32, Haarlem

Ondertrouwd:
WILLIAM KORTUS
en
AGNES G. J. SCHOLTEN
Vrijdag 20 mei kerkelijke inzegening om 13.45 uur door de weleerw. heer Ds D. Slort in de Baptistenkerk, Hoogakkerlaan 50 te Apeldoorn.
Route 2, Box 36, Everson, Washington, U.S.A.
Apeldoorn (Holland) Hoogakkerlaan 24.
Receptie op de trouwdag van 15.30-17.00 uur in Hotel Haytink, Loolaan 25 Apeldoorn.
Voorlopig toekomstig adres: U.S. Station, Köterberg, Kreis Detmold, Duitsland.

Namens wederzijdse ouders geven wij kennis van ons voorgenomen huwelijk, hetwelk D.V. zal plaats vinden op 19 mei a.s. om 3 uur n.m. ten stadhuize te Hengelo (O.) en om 3.30 uur in de Baptisten Kerk, Jac. Catsstraat, waar de Weleerw. heer Ds F. E. Huizinga ons huwelijk zal inzegenen.
JOPIE HONDELINK,
JAN TER BRAAK
Receptie van 5-6.30 uur in de „Cosa", Markt 2, Hengelo.
Tijdelijk adres: tot 18 juni Magdalenalaan 16, Hengelo (O.).
Toekomstig adres: B.M.S., Yakusu, Prov. Orient Congo Belge

In het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem is nog verkrijgbaar een klein aantal exemplaren van van het BOEKWERK (56 blz.) met
verslagen, rapporten plannen, begrotingen
over de verschillende takken van onze arbeid.
Wie iets wenst te weten, kan het hier lezen.
Het is een waardevol bezit.
Stort *f* 1,50 op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem en U ontvangt per omgaande franco een exemplaar.

Rusthuis „Thabor" te Sneek.
Gevraagd:
ENIGE HULPEN IN DE HUISHOUDING (int.)
In staat zelfstandig te werken. Reiskosten worden eens per 4 weken vergoed.
Brieven zo spoedig mogelijk aan de Direkteur.

Hotel-pension „Dreyeroord"
OOSTERBEEK bij Arnhem
Telefoon 08307 - 3169

De Heer heeft op 7 mei plotseling tot Zich genomen de koster der gemeente, onze geliefde broeder
WILLEM BOS
in de leeftijd van 41 jaar.
De Baptisten Gemeente Kampen
De begrafenis heeft woensdag jl. plaats gehad.

Heden is in Jezus ontslapen onze lieve Moeder, Behuwd- en Grootmoeder, zuster en tante
PETRONELLA HETTEMA-MEIJERS
op de leeftijd van 57 jaar.
Mijn genade is U genoeg (2 Cor. 12 : 9).
Namens kinderen, behuwd- en kleinkinderen en verdere familie
P. L. Héttema
Nunspeet, 5 mei 1960
Paddestoelweg 10.
De begrafenis heeft plaats gehad te Nunspeet op de Nieuwe Begraafplaats op maandag 9 mei 1960.

In Christus ontslapen onze lieve Vader
JOHANNES STREEDER
weduwnaar van Catharina Johanna van Leeuwen, in de ouderdom van 79 jaar.
Openb. 1 : 17 en 18
C. J. Streeder
H. Streeder
Rijswijk Z.H., 7 mei 1960
Nassaukade 39

Vrijdag 20 mei 1960 Jaargang 77 Nr. 3522

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN-GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Volgende week de Unie-vergadering

„Want wie van U, die een toren wil bouwen, zet zich niet eerst neder om de kosten te berekenen, of hij het werk zal kunnen volbrengen? Anders zouden, als hij de fundering gemaakt had, en het werk niet kon voltooien, allen die het zagen, beginnen hem te bespotten, zeggende: Die man begon te bouwen, maar hij kon het niet voltooien. . . .” *(Luk. 14 : 28/30).*

Dinsdag reizen tientallen Baptisten naar Emmen om daar de 80ste Algemene Vergadering onzer Unie-gemeenten mee te beleven. De agenda van deze AV is in de gemeenten besproken, en met mandaten overladen trekken de broeders afgevaardigden ter vergadering. Er zal worden gediskussiëerd en gedisputeerd. De gedachtenwisseling moet een belangrijke plaats innemen; 't is immers zo, dat eigenlijk de vergadering in de gemeenten reeds is beslist, doordat men de vertegenwoordigers met al te gebonden opdrachten ter AV stuurde. Tijdens de vergadering-zelf zullen over en weer nieuwe en oude impulsen gegeven moeten worden. Het overleg ter vergadering zal moeten plaats vinden.

Als de voortekenen niet bedriegen zal de Unievergadering van de komende week vooral gaan over de *krisis der vrijwilligheid,* zoals onze mede-redacteur J. Reiling deze zaak nog kortgeleden in zijn rubriek „kroniek” noemde.

Vooral onze UZC, de zendingscommissie, springt bij deze crisis in het oog. De andere permanente kommissies, die eveneens langs de weg der vrijwilligheid hun revenuen hebben, zijn met minder kleerscheuren uit de enerverende wedloop van 1959 te voorschijn gekomen; toch geldt ook voor deze kommissies, zij het dan in mindere mate, dat het geheel der exploitatie niet geheel bevredigend geacht moet worden.

Het exploitatie-tekort van onze zendingskommissie is groot; met hoeveel grotere bedragen het reuzengenootschap van de Engelse baptisten, de BMS, te maken heeft, wordt duidelijk wanneer U weet, dat de BMS over 1959 een tekort heeft van £ 27,700 is *f* 277.000,-!

Maar goed, verlaten we het speciale terrein vande UZC en bepalen ons tot het geheel der vrijwilligheid. Het is goed daarbij op te merken, dat Jezus Zelf nadrukkelijk wijst op *planning.* Dat is een modern woord voor een zaak, die reeds in Jezus' dagen aan de orde was: men moet weten wat men doet! Enerzijds roept het evangelie de mens op geen zorg te hebben voor de dag van morgen, maar anderzijds wanneer dit zich-geen-zorgen-maken verwordt tot een leven van-de-hak-op-de-tak, van de ene ingeving tot de andere, zonder vaste en doelgerichte lijn verwijst Jezus naar de smaad van een man die een toren wenst te bouwen maar niet verder kan komen dan de eerste steenlegging, het fundament. Deze *planning* die Jezus bedoelt en die alles te maken heeft met de „organisatie” van het volgen van Jezus (zie de verzen er aan voorafgaand) zal, denken we, onder ons méér betracht moeten worden. We gaan er vanuit, dat onze permanente kommissies aan planning hebben gedaan, al is dat, helaas, misschien niet altijd even helder uit de verf gekomen; in verband met de krisis der vrijwilligheid dringt zich ook en vooral de vraag op of onze gemeenten er wel voldoende acht op hebben gegeven. Elke AV waarop men als afgevaardigde zich kweet van het mandaat der gemeente en instemming betuigde met het voorgelegde budget, van welke permanente kommissie ook, betekende een voortbouwen aan de toren. Heeft men zich wel voortijdig gerealiseerd wat de totale kosten van die toren zouden zijn? Is er die *planning* geweest? Heeft men, ook in de plaatselijke gemeente, een vaste lijn gevolgd?

Onder ons is er soms enige afkeer van het beredeneerde en uitgerekende; we menen dat het werk van de Heilige Geest bij voorkeur niet zich bedient van het verstandelijke zorgzame overleg. Natuurlijk, er is een „kruideniers”-geest die beslist niet te maken heeft met de Heilige Geest. Maar, dat betekent geenszins dat de Heilige Geest zich alleen manifesteert door de spontaniteit waarmee - zonder voldoend overleg - bepaalde besluiten worden genomen en die een akuut enthousiasme doet ontstaan. Met deze besluiten en met dat enthousiasme moeten we voorzichtig zijn! We pleiten hier nadrukkelijk voor een bewuste *planning,* zowel in de boezem der kommissies als in de gemeenten. Alleen op deze wijze kunnen we de krisis der vrijwilligheid bezweren. We mogen niet blijven laveren. Gemeenten, afgevaardigden en kommissies moeten een vaste koers varen! Het te beginnen bouwwerk moet voltooid kunnen worden. Tot Gods eer! v. D.

IN DIT NUMMER

enkele gemeenteberichten (pag. 7); allerlei over de aanstaande Unie-vergadering in Emmen („wegwijzend woord”) en een artikel „onze zendingssituatie” op pag. 5.

In het volgend nummer hopen we de openingstoespraak te publiceren van de voorzitter der Algemene Vergadering, terwijl het daaropvolgend nummer de thuisblijvers volledig zal inlichten over wat er in en om Emmen gebeurde in de gedenkwaardige laatste week van mei.

ATTENTIE!!

Kopij voor het nummer van 27 mei moet uiterlijk a.s. maandag*ochtend* bij de eindredacteur zijn!

Losse Schakels

Tussen christenen. Gelovigen — of ze gemeentelijk of kerkelijk leven — zijn, wijl ze door geloof en wedergeboorte Christus zijn ingeplant, één. Dat voelen ze als ze elkander ontmoeten en horen. In hunne harten is het dezelfde Geest die getuigenis geeft van het kindschap Gods. De verschillen, die zij onderling hebben en hen alsnog verhinderen als kinderen Gods samen te wonen, veroorzaken geen vijandschap. Soms schijnt het dat men denkt, dat verschil van inzicht en levenshouding noodzakelijk een boze gezindheid moet oproepen. Dit gevoelen is helaas niet zonder historische achtergrond. Er zijn tijden geweest dat men de broeder, die de Kerk niet kon beâmen, in het water wierp of op de brandstapel bracht.
Wij zullen, waar het om de Boodschap van het nieuwe testament gaat, geen duimbreed toegeven en niets tolereren wat die boodschap weerspreekt, maar vanwege datzelfde nieuwe testament, zullen we de „andersdenkende" liefhebben, hetzij hij een zondaar, hetzij hij een broeder is. We zullen zijn leer weerstaan, maar zijn persoon liefhebben. Wie in ijver voor de Waarheid de liefde zou vertreden, verwierf zeker niet Gods welgevallen.

Oriënteringscursussen. Het is van belang onszelf te verstaan. We moeten als levende christenen er voortdurend op uit zijn onze kennis te verdiepen en begeren, een heel duidelijk antwoord te kunnen geven op de vraag naar de tekening van nieuw-testamentisch gemeente-zijn. We hebben een prediking nodig, die ruggegraat verschaft en sterkt en het ons duidelijk zegt, waar we, bijbels gesproken, staan. Soms krijgt men de indruk, dat Pinkstergemeenten meer gemeentebesef hebben dan sommige baptistengemeenten. Als we goed weten wat ons àls gemeenten kenmerkt, zullen we onze positie in de christelijke wereld zuiver kunnen bepalen. In het streven naar integratie van Kerken, dat hier en daar in de wereld nogal krachtig gedreven wordt, uit men, zo lazen we, in Haiti bij de baptisten op hun gemeente-beschouwing. Hetzelfde lazen we van het eenheidsstreven in Zuid-India en op Ceylon. Dat is verheugend en dit vanwege de Schrift, in gehoorzaamheid aan welke we begeren te leven.

Stijl. Van Dr Abr. Kuyper, die veel geschreven heeft, werd gezegd, dat hij, naar eis en aard van zijn onderwerp, een andere stijl schreef. Zijn wetenschappelijke betogen gaf hij in andere vorm dan zijn Schriftoverdenkingen en weer anders was woordkeus en zinsbouw, wanneer hij de politieke ijver op kookhitte zocht te brengen. Eigenlijk ligt het voor de hand, dat men alle dingen niet op dezelfde manier zegt. Op de kansel zag en moet men populair spreken, maar dat wil niet zeggen dat men er uitdrukkingen mag laten horen, waarmede men op de „walletjes" elkander de dingen duidelijk maakt. Verouderde uitdrukkingen moet men vermijden. De taal leeft en wij moeten geen boekentaal spreken, maar het goddelijk Woord in het levende mensenwoord brengen. We laten de gemeente ook geen straatdeuntjes zingen en missen dus het recht haar te tracteren op achterbuurttermen. Ook de stijl en de woordkeus van hetgeen we gedrukt onder de mensen brengen (en dat vooral, want dat blijft) moet het onderwerp aangepast zijn. Wie in een overigens schone melodie ook maar een valse toon laat horen, bederft het hele stuk. Wie niet „stijf" wil schrijven en spreken, moet wel oppassen dat hij niet „los" van toon wordt. Er is een heel verschil tussen „los" van de wet en „vrij" van de wet en we moeten zeker „vrij" spreken, maar de „losse" toon vermijden.

Het ex-priester-Vraagstuk. In die landen, die geen hervorming hebben doorgemaakt of de sporen daarvan hebben uitgewist, bestaat thans een ex-priester-probleem. Hoeveel priesters er b.v. na de tweede wereldoorlog de roomskath. Kerk hebben verlaten, is niet precies te zeggen, omreden de meesten van hen onkerkelijk en vaak ook ongodsdienstig worden. In de Herv. Kerk van Frankrijk telt men een veertigtal mannen, die na genoemde oorlog de r.k. Kerk verlaten hebben. Een veertigtal van hen dient de Herv. Kerk van Frankrijk als predikant of in een „leken"-positie. Ook zijn er enkelen overgegaan tot andere prot. Kerken in Frankrijk. Het totaal aantal van hen, die hun priesterambt in de r.k. Kerk na wereldoorlog II hebben vaarwel gezegd wordt geschat op 1000 tot 2000. Een ongeveer even groot aantal verliet na de tweede wereldoorlog in Italië de r.k. Kerk en met een klein aantal was dit het geval in Spanje. De priesters, die zijn overgegaan tot de Herv. Kerk in Frankrijk hebben onlangs — op verzoek van die Kerk — in Sete (Herault) vergadert om te overwegen op welke wijze ze hun voormalige ambtgenoten helpen en de Herv. theologen dieper inzicht konden geven in de theologie der Roomse Kerk. Daar de Roomse Kerk een Kerk is, gesplitst in geestelijken en leken, waarbij de laatsten geheel afhankelijk zijn van de ambtsbediening van eerstgenoemden, vormt het groeiende tekort aan priesters voor de Roomse Kerk in de landen een groot probleem.

Beproefd en bewaard. We moeten ook onze dankbare aandacht schenken aan het feit, dat in die landen, die — na in de tweede wereldoorlog staatkundige en sociale omwentelingen te hebben doorgemaakt — door het vertrek der zendelingen het werk niet geknakt is. Christenen, uit die volken gewonnen door de z.g.n. „nieuwe zending" (na W. Carey), hebben hun roeping verstaan en dragen nu de Boodschap verder.
Het Evangelie sloeg wortel — beantwoordt het niet aan de werkelijke en diepste behoeften van de mens? Heeft de macedonische man aan deze zijde van de Bosporus niet voor állen gesproken toen hij Paulus en Silas verzocht tot hen over te komen? Bewuste tegenstand of afwijzing van het evangelie komt hieruit voort, dat men nog slechts zeer ten dele bewust is wie en wat men zelf is! L.

BROkSTUKkeN

In het Centraal Weekblad van de Gereformeerde Kerken schrijft Drs H. Schelhaas enkele zeer lezenswaardige dingen over de Kerk. Hij heeft lang en ernstig nagedacht over het tekort aan evangelische werfkracht van de kerk, en citeert nu met instemming Gabriël Marcel, die gezegd heeft dat nog slechts één kracht het materialisme en de genotzucht van de moderne Westeuropese mens doorbreken kan en die kracht is de geest der liefde. Dat wij die liefde niet in voldoende mate bezitten, dat is — zegt Drs Schelhaas — de oorzaak van het tekort aan werfkracht. In datzelfde artikel zegt hij ook, dat de kerk op een andere manier georganiseerd zal moeten worden. „De huidige organisatie verstikt de liefde (speciaal de stadskerken zijn bedoeld). In Amerika is onderzocht, waarom de mensen toch zo graag wilden verhuizen van de stad naar de buitenwijken, naar de villadorpen rond de steden. Als reden werd in eerste instantie opgegeven de wens om buiten te wonen of om een tuin te kunnen bezitten. Bij nader onderzoek bleek echter het meest wezenlijke motief te zijn de wens om opgenomen te kunnen worden in een kleine intieme vriendenkring in het villadorp of in de riante buitenwijk. **Ze wilden vluchten uit de vereenzaming van het naamloze leven in de etagewoning van de grote stad.** De mens wil persoonlijk aangesproken worden. En dat gebeurt in de kerk niet — althans veel te zwak. **De kerk zou een brok hartelijkheid in de wereld moeten zijn, maar zij is het niet."**

Ja, als al ons ijveren voor de zaak van de Heer niet gedragen wordt door waarachtige liefde, levert het tenslotte niets op dan teleurstelling en moedeloosheid. Vele handen worden uitgestoken naar de vereenzaamde mens van vandaag om hem mee te trekken naar een bepaald kamp en alleen de hand der christelijke liefde zal kunnen concurreren en overwinnen in de

ontzettende worsteling om de ziel van de mens met satan. Het is belangrijk onszelf eens te onderzoeken op het punt van de motieven tot evangeliseren, die ons drijven.

Evangeliseren we, omdat we bang zijn dat het Christendom een failliete zaak dreigt te worden en macht en prestige van de kerk verloren dreigen te gaan?

Evangeliseren we, om goede statistieken te verkrijgen en onszelf en anderen ervan te overtuigen dat we ijverige, knappe en succesvolle werkers (je zou haast kunnen zeggen: zakenlieden) zijn?

Evangeliseren we, omdat we van mening zijn dat de wereld toch nog altijd beter Christelijk dan communistisch-materialistisch kan zijn?

Of evangeliseren we, uit noodzaak, uit gehoorzaamheid aan de Gekruisigde, en uit onvervalste liefde tot het verlorene?

Als echte christelijke liefde het motief is, zal het aan geld voor de arbeid niet meer ontbreken. Want echte liefde offert, zoals ouders die hun kinderen liefhebben, soms (als het moet) de laatste cent voor hen uitgeven.

* * *

Er zit in ons mensen een drang om achter de geheimen van mysterieuze zaken en dingen te komen. We willen slechts geloven, wat we verklaren kunnen en we willen verklaren wat we geloven moeten.

Zo is er b.v. al heel wat geknoeid met de problemen van uitverkiezing en drie-eenheid. En misschien is er zo ook heel wat verknoeid. Er is in het geloof zoveel, dat ons begrip te boven gaat.

Ds A. K. Straatsma vertelt ergens hoe hij als kleine jongen zijn eerste horloge kreeg. Met de mededeling: nu moet je het op tijd opwinden en er verder afblijven. Maak het niet open, want dan maak je het waarschijnlijk stuk. Maar natuurlijk, dat laatste was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Zo'n kleine jongen wil natuurlijk weten, waar die geheimzinnige tik vandaan komt. Hij ging dus aan het prutsen, en toen het moeilijk bleek, de horlogekast te openen, kwam het zakmes eraan te pas. U begrijpt, met welke fatale gevolgen. Het uurwerkje raakte kapot.

Zelfs de knapsten onder ons moeten leren, dat ze voorlopig nog maar heel weinig begrijpen en verklaren en doorgronden kunnen van de grote heilswerken Gods.

Een groot negergeleerde, George W. Carver, die grote ontdekkingen heeft gedaan met betrekking tot de aardnoot, vertelt graag het volgende verhaal: „Toen ik jong was, vroeg ik God, mij het geheim van het heelal te openbaren. Maar Gods antwoord luidde: „Die kennis is alleen aan Mij voorbehouden." Daarop vroeg ik, mij het geheim van de aardnoot te openbaren. Waarop God antwoordde: „Nu, George, dat is meer in overeenstemming met jouw formaat," en Hij vertelde het mij."

Het is belangrijk dat de gelovige leert zijn eigen „formaat" te kennen.

Laten we hier maar zeggen: zijn eigen nietigheid. Wf.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia.
(IX)

(Zach. 9 : 9). Wij hebben Christus ontmoet in de gedaante van „de Engel des Heeren", en daarna in de gestalte van de Herder. In een vorig artikel zagen we in de kroning van Jozua de Hoogepriester, de heenwijzing naar Christus in Zijn „koning-priester-ambt".

Nu zien we Hem als de komende Koning. De text luidt: „verheug u zeer, gij dochter Zions! juich gij dochter Jeruzalem! Zie, uw koning zal u komen, rechtvaardig en Hij is een Heiland; arm en rijdende op een ezel en op een veulen, een jong der ezelinnen". De komst van de koning tot zijn volk Israël wordt hier geprofeteerd. Deze koning is groter dan Alexander de Groote. Hij brengt vrede.

Hij is het die Zich rondom Zijn huis heeft gelegerd, **Zijn huis, d.i. het land en het** volk Israël — heeft verdedigd. en daarom moet Zion zich verheugen. Met vreugde wordt de Koning, die de Verlosser Israëls is, begroet.

Deze koning heeft bizondere kwaliteiten.

1) **Hij is rechtvaardig.** Dat kan verstaan worden als activiteit, d.w.z. Hij is het die handelt, die orde op zaken stelt. Die iedere ongerechtigheid bestrijdt. Wij kunnen het ook als een karakter-eigenschap opvatten. Deze koning is een rechtvaardige koning. Deze profetie is bij de eerste komst aanvankelijk in vervulling gegaan (Palmzondag), maar daarmede is de profetie niet uitgeput. Hij komt weder als de koning van Israël in macht en majesteit. **Uw** Koning o Israël zal u komen. Hij komt weder, die eens ten hemel voer. Hij komt om Zijn volk te bevrijden, te verlossen, om te regeren in gerechtigheid.

2) **Hij is een Heiland.** Het woord Heiland is een woord dat afgeleid is van een werkwoord, dat redden betekent. Hij is het die Zijn volk redt uit angst en verdrukking. Zo vatte Calvijn het op. De werkwoordsvorm kan ook als een lijdende vorm opgevat worden. Dan staat er: **Hij werd gered.** Inderdaad werd Hij gered uit het graf. God wekte Hem op uit het graf.

3) **Hij is arm.** De vertegenwoordiger van de armen, die de Heere in bescherming neemt. Wij ontmoeten de armen in het O.T. in verband met de Messias.

Hij zal de armen met gerechtigheid richten (Jes. 11 : 4), ook in de Psalmen komen ze dikwijls voor: b.v. Want Gij verlost „het bedrukte volk" = armen.

In de Doode Zee rollen worden texten uit de Psalmen aangehaald, die wijzen op de „armen" en verdrukten. De secte die te Qumrân woonde was blijkbaar zulk een arm en verdrukt volk. Christus is het, die voor deze „armen" gekomen is en komt.

4) **Hij reed op een ezel,** niet op een paard. De ezel is hier niet te beschouwen als een minderwaardig dier. Dit was het in het Oosten niet. Wij lezen in 1 Kon. 1 : 33, 38 hoe David sprak: doet mijn zoon Salomo rijden op de muilezelin, die voor mij is; de ezel is te beschouwen als een dier dat bij de vrede past, in tegenstelling met het paard, dat we bij de krijg aantreffen.

Op dat de Koningen van Israël niet hun vertrouwen zouden stellen op paarden (en wagens), werd hun het houden van veel paarden verboden.

Wij lezen onder de rechten en plichten. die de koningen hebben: hij zal voor zich de paarden niet vermenigvuldigen, en het volk niet doen wederkeren naar Egypte, om paarden te vermenigvuldigen. De profeten hebben ook de koningen geboden, niet op paarden en wagenen te vertrouwen, maar op den Heere. Zacharia profeteerde dat God „de wagens uit Efraïm" uitroeien zal en de paarden uit Jeruzalem. Wij vonden in Zach. 9 : 9 de Vrede-koning, onze Heer, de Koning Israëls, Die tot de Zijnen kwam, maar niet werd aangenomen. Hij was de rechtvaardige (Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid Ps. 45 : 8). Hij was arm, had niets waar Hij het hoofd zou nederleggen. Hij is Redder en Geredde (welken God opgewekt heeft, de banden des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was, dat Hij van dien dood zou gehouden worden).

De intocht in Jeruzalem is het begin van de vervulling. Hij zal komen en vrede brengen op de aarde, Hij zal de volken vrede spreken (vs. 10), d.i. afkondigen. De heerlijkheid die op Zijn lijden moet volgen, zal zich openbaren als Hij Zijn koningsheerschappij op aarde doet komen. Dan zullen zij (de mensen) hun zwaarden tot spaden, en hun spiesen tot sikkelen omvormen. Het ene volk zal niet meer tegen het andere volk opstaan. Het oorlogsvraagstuk is dan opgelost. Zijn heerschappij zal zijn van zee tot zee, d.w.z. van de Middellandse Zee tot de doode Zee, en van de rivier (Eufraat) tot aan de einden der aarde". Die is een O.T. wijze van beschrijving.

Zijn heerschappij zal zich over de gehele aarde uitstrekken, De verstrooiden zullen uit de ballingschap weerkeren, deze terugkeer is gefundeerd in het verbond dat God met Zijn volk sloot. Niet alleen uit de Babylonische ballingschap, doet God hen wederkeren, maar uit al de landen waarheen God hen verstrooid heeft. De Bewaarder Israëls zal daarvoor zorg dragen. De Heere zal hun de overwinning schenken. Juda zal Zijn boog en Efraêm zijn

pijl zijn. De wereldmacht, voorgesteld onder het beeld van „Zonen van Javan (Griekenland) zal vernietigd worden. (Zie Ezech. 3 g, Opb. 19). Zo zal Hij de weg tot de vrede bereiden! Die dag van heil zal komen.

„Te dien dage, spreekt de Heere der heidscharen, zult gijlieden een ieder zijn naaste nodigen tot onder de wijnstok en tot onder de vijgeboom. (Zach. 3 : 10, 8 : 12, 9 : 17). Terecht roept de profeet: verheug u zeer, gij dochter iZons! — Doch niet alleen over Israël zal het heil zijn, ook allen die in Hem, de Heiland geloven, wacht de dag der zaligheid.

Met Israël zal de Gemeente van Christus, te dien dage God loven! Daarom bidden we: Uw koninkrijk kome! D. S.

Naschrift. Het ligt in onze bedoeling deze serie onderwerpen te besluiten met een beschouwing over Zach. 14 „de aanbidding van den Koning in Zijn Koninkrijk".

D. S.

Uit ons Uniebureau

De Unie-Commissie heeft besloten, zulks na overleg met de gedelegeerden van andere kerken in Nederland, om ook onze gemeenten op de zondag voorafgaande aan het begin der komende conferentie der wereldleiders op te roepen tot een gemeenschappelijk gebed voor gerechtigheid en vrede onder de volkeren. Ze doet dat met de tekst van de OPROEP TOT GEBED, welke in gezamenlijk overleg is tot stand gekomen:

„Op 16 mei 1960 komen leiders van machtige volkeren te Parijs tot overleg bijeen.

Wij weten, vooral sinds de atoombom en de waterstofbom zijn uitgevonden, dat het geweld het voortbestaan van geheel onze mensenwereld bedreigt en zich altijd mede keert tegen wie het gebruikt.

God wijst ons een andere weg voor het samenleven van volkeren en staten.

Wij mogen weten, dat God in Jezus Christus Zijn liefde heeft geopenbaard en dat de kracht der verzoenende liefde oneindig groter is dan die van geweld en dwang.

Wij willen dankbaar zijn voor elke aanwijzing, dat de staatslieden het gebruiken van geweld niet beschouwen als de weg tot oplossing van de geschillen tussen de volken.

De apostel vermaant ons smekingen en gebeden te doen voor alle mensen, koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een stil en rustig leven mogen leiden in alle godsvrucht en waardigheid (1 Tim. 2 : 2).

Bidden wij daarom voor de leiders der volken, dat zij naar de geest van de apostolische vermaning, niet slechts letten op het eigen belang, maar ook op dat van anderen (Phil. 2 : 4).

Vragen wij God dat het komend overleg mag leiden tot herstel en bevestiging van een vrede, waarin volkeren en enkelingen kunnen beantwoorden aan Gods bedoeling met dit aardse leven."

De Unie-Commissie vertrouwt, dat de voorgangers onzer gemeenten deze oproep vanaf de kansel naar de gemeenten uit zullen laten gaan en met de gemeenten God zullen aanroepen in ernstig gebed voor gerechtigheid en vrede onder de volken, in het weten dat zulks ook in de andere kerken in Nederland plaats heeft.

Verder wil ik hierbij de aandacht van al onze broeders en zusters en vrienden vragen voor de komende volkstelling op 31 mei. In de uitgebreide vragenlijst A wordt bij 9 de vraag naar het kerkgenootschap gesteld. Nu is 't niet de bedoeling van het Centraal Bureau voor de Statistiek, dat door middel van deze volkstelling tevens een ledenregistratie van de leden der kerken plaats heeft; dat is immers de eigen aangelegenheid van de kerken zelf. Maar het is wel de bedoeling om te weten onder de bearbeiding van welke kerk het gezin valt. Daardoor is het dus duidelijk, dat ook alle kinderen in een baptistengezin bij deze volkstelling worden gerekend als vallende onder de baptistengemeenten. Hetzelfde geldt van de vrienden der gemeenten, die in onze gemeenten hun geestelijk thuis hebben gevonden. Wij geven dus hierbij het advies, dat **allen**, die onder de bearbeiding van Baptistengemeenten vallen, bij de vraag naar het kerkgenootschap vermeld worden als: Baptist (men kan ook volstaan met te vermelden B G, zijnde de afkorting van Baptistengemeenten). Mocht een gemeente nog de naam „Gemeente van Gedoopte Christenen" dragen, dan geldt ook voor de leden en vrienden daarvan het advies om als kerkgenootschap op te geven: baptistengemeente. Dan is het voor de ambtenaren van het Centraal Bureau voor de Statistiek helemaal duidelijk.

T. JANSMA.

Bovenstaand bericht uit ons Unie-bureau werd tot onze grote spijt verleden week niet gepubliceerd. Dat wij daaraan *niet* debet zijn is een schrale troost. Met name de oproep tot gebed i.v.m. de jl. maandag begonnen topkonferentie komt nu als mosterd ná de maaltijd. Hopelijk is er jl. zondag desondanks toch gebeden voor de besprekingen die de groten der aarde hebben gevoerd en nog zullen voeren! E.R.

U hebt in het nummer van verleden week de „Oproep tot Gebed" voor de Topconferentie gemist, en dat, terwijl in het Wegwijzend Woord van de Eind-redacteur verwezen werd naar deze oproep in dat nummer. Het is ons ook een volslagen raadsel, waarom de drukker het artikel „Uit ons Unie-bureau", waarin deze oproep was opgenomen, verleden week niet heeft afgedrukt.

Nu heb ik nog weer een paar berichten over de Algemene Vergadering van a.s. week. Allereerst enige amendementen op voorstellen.

1) *De C.v.d.O. wijzigt in haar voorstellen 1, 2 en 5 onder punt 11d het woord „verzoek" in „aanbeveling".*

2) *De C.v.d.O. wijzigt haar voorstel 4 onder punt 11d in: Ds A. Visscher op aanbeveling van de gemeente te Alblasserdam algemeen beroepbaar te stellen.*

3) *De C.v.d.O. stelt voor de beroepbaarstelling van de brs. K. Korporaal en P. v. d. Werf (voorstel 6 onder punt 11d) te doen ingaan met de beëindiging van hun studie, respectievelijk in juni en sept./okt.*

4) *Den Helder* dient een motie in terzake van haar eigen voorstel (punt 12d): *Gezien het voorgestelde beleid der UZC om te komen tot overname van het zendinsveld „Irema" gedurende 1960/1961 en gelet op de advisering van het voorstel van Den Helder, verzoekt de gemeente te Den Helder aan de leden van de A.V. uitspraak te doen in het voorgestelde beleid der UZC, en deze commissie er van te weerhouden een gesprek met de BMS te hebben om te komen tot volledige overname van „Irema" en dit te stellen onder verantwoordiging van de UZC.*

Toelichting: Voor een zendingsterrein is nog steeds een zendingsteam benodigd voor efficiënte en economische werkwijze. Het hoge percentage ziektegevallen tengevolge van tbc en malaria in het bizonder onder kinderen, daarbij de primitieve landbouwmethode met de daaruit voortvloeiende ondervoeding ten gevolge hebben een onrustbarend hoog sterftecijfer beneden de leeftijd van 10 jaar, maakt dat deze nood niet los gezien kan worden van de geestelijke nood en behoort tot de taak der zendelingen. Het behoeft geen betoog dat hiervoor enorm veel geld nodig is. Bij het aanvaarden van een eigen zendingsterrein aanvaardt men automatisch de nood die op een dergelijk terrein aanwezig is. Deze nood kan men niet lenigen door dit terug te verwijzen naar de inboorling (inheemse) zoals het zich laat aanzien in het advies op het voorstel van Den Helder. Door laatstgenoemd advies toont de UZC een mentaliteit waarbij de vraag gewettigd is òf zij bereid is de ware nood op het zendingsveld openbaar te maken òf dat er een gebrek aan inzicht is in het te voeren beleid tot een zeer verantwoord beleid.

Aan de sekretarissen is een aantal stembiljetten toegezonden gelijk aan het aantal afgevaardigden (voor verkiezing 2 leden van de C.v.d.O. en verkiezing van 1 lid van de redactie De Zaaier). Deze stellen de stembiljetten als ook het blaadje met aanvullingen op blad 16 en 17 van het boekwerk met verslagen wel aan de af-

gevaardigden ter hand. De afgevaardigden weten reeds, dat ze op a.s. dinsdag om 12.45 in Emmen moeten zijn voor het tekenen van de presentielijst, het inleveren van de stembiljetten en het verrekenen van de reiskosten (*f* 12,- heen en terug per afgevaardigde). De A.V. begint om 13.45 uur.
Laat het Unie-feest - want dat ís onze Algemene Vergadering - - een werkelijk feest zijn door blijde gemeenschapszin, opgewekte aanpak en voortstuwing op reële basis! Dat dit Unie-feest dan zijn bekroning vinde in een zegenrijke Toogdag, die gans onze gemeenschap doortrekt met de bereidheid tot volhardend getuigen door de Geest des Heren!

T. Jansma

IS ER ONBEHAGEN?

De voorzitter der Unie, br E. de Haan sprak tenslotte over het onderwerp „Gemeente en Unie werken samen". Vanzelfsprekend kwam bij dit onderwerp de bizondere groei van de gezamenlijke arbeid ter sprake. „Die groei immers schept bizondere problemen en het blijkt, dat lang niet al onze gemeenteleden oog hebben voor het feit, dat de huidige situatie een uitdaging aan ons adres is," zo stelde de inleider vast. Wat doen we als gemeente voor de gezamenlijke arbeid? Scharen we ons er volkomen achter of is er onder ons een groeiend onbehagen over de gang van zaken?
Verschillende broeders vuurden na deze inleiding vragen af; o.a. de vraag of Uniekommissie en permanente kommissies niet te voortvarend zijn. Opgemerkt werd, dat het gezamenlijke werk sneller gegroeid is dan de gemeenten en dat levert de nodige moeilijkheden op. Psychologisch kunnen sommige gemeenteleden deze „groeistuip" niet aan. We moeten echter vertrouwen hebben en positief staan tegenover de opdracht die God ons geeft.

HET SMAAKTE NAAR MEER!

Ds T. Jansma besloot de konferentie met het lezen van de gelijkenis der talenten. Iedereen ging bemoedigd, versterkt en geïnspireerd huiswaarts om in de gemeente de ontvangen taak weer opgewekt aan te vatten. De aktiveringskommissie komt dank toe voor het organiseren van deze konferentie. De hoop wordt uitgesproken, dat men nogeens op een dergelijke wijze wordt voorgelicht en geaktiveerd, tot heil van het werk. Het smaakte naar meer!

LAATSTE BERICHT VOOR AFGEVAARDIGDEN EN GASTEN VAN DE A.V.
Uw bescheiden betreffende logies, deelname e.d. worden NIET toegezonden, doch vóór de aanvang der A.V. ter plaatse uitgereikt.
De Regelings-Commissie A.V.

NADER BEZIEN

Diefenbaker op de engelse unievergadering.

Gingen we verleden week nader in op een ICCC-resolutie van Latijns-Amerika, waarin werd aangedrongen op voortzetting van de proeven met atoomsplitsing (daarbij in het midden latend wat daarmee nu precies werd bedoeld), gelukkig veel positiever is het bericht, dat we onze lezers deze week kunnen doorgeven.
De canadese minister-president, J. G. Diefenbaker — die, gelijk bekend, behoort tot de baptistengemeenten — bracht op maandag 2 mei jl bij verrassing, ter gelegenheid van de „Gemenebest-Konferentie", een bezoek aan de openingszitting van de algemene vergadering der engelse unie, die te Londen werd gehouden.
De minister-president, vergezeld door zijn echtgenote, bracht de groeten over van de canadese baptisten en sprak vervolgens over de wereldproblemen. Hij veroordeelde daarbij scherp de „apartheid" (in Zuidafrika) en verklaarde zich tégen de voortzetting van de proeven met kernwapens.
Canada is een land, dat in de wereldpolitiek, ondanks zijn betrekkelijk gering aantal inwoners, een niet te onderschatten rol speelt. Het land, hoewel niet behorend tot de „grote vier" — ook al omdat het is opgenomen in het britse gemenebest —, is met zijn onmetelijke rijkdommen in de grote wereldpolitiek een faktor waarmee men terdege rekening heeft te houden.
Wanneer, laten we zeggen, een regeringsautoriteit van het Groothertogdom Luxemburg zich uitlaat op de wijze waarop minister-president Diefenbaker dit deed, zal dit weinig of geen effekt sorteren. Het geluid van de canadese regeringsleider dringt verder door.
We zijn blij met deze positieve uitspraken van Diefenbaker. Ook al omdat het 't, telkens weer ondermijnde, vertrouwen in politici versterkt.
Eens te meer wordt duidelijk van hoeveel belang een waarachtig christelijk staatsmanschap kan zijn, zo men zich daarbij slechts laat richten door de persoonlijke verantwoordelijkheid voor God en de eigen konscientie. v. D.

Onze Zendingssituatie

Aan de Vooravond der A.V.

Het laat zich aanzien, dat de komende Alg. Vergadering uitvoerig zal stilstaan bij het zendingswerk. Wie het „Boekwerk" heeft bestudeerd zal weten, dat de UZC het jaar heeft afgesloten met een tekort en het nieuwe jaar is ingegaan me een verdubbelde begroting. Hier en daar in den lande hoort men over deze durf allerlei opmerkingen in de trant van: gebrek aan realisme, veel te hoog gegrepen, dit geld komt er nooit, enzovoort.
Anderzijds hoort men geluiden in de stijl van: niet te veel over het geld praten, eenvoudigweg moedig voorwaarts gaan en het zal alles wel orde komen. Het wil mij voorkomen, dat noch het eerste noch het tweede standpunt aanspraak kunnen maken op de betiteling: realistisch. Beide standpunten vereenvoudigen de werkelijkheid op onaanvaardbare wijze. De realiteit van onze zendingssituatie is juist iets gecompliceerder dan gemeenweg van beide zijden wordt aangenomen. Want beide standpunten hebben dit gemeen, dat zij de beslissende factor uitsluitend gelegen zien in de (al of niet slagende) vrijwillige bijdragen uit de gemeenten. Dat is zeer beslist niet zo. Het zendingswerk wordt bepaald door drie realiteiten in plaats van één nl. de realiteit van de opdracht, die van de strategie op het veld en die van het thuisfront. Ze staan hier in volgorde van betekenis, zodat die realiteit, die in onze beschouwingen doorgaans vooraan staat, nl. het thuisfront, hier de achterhoede vormt.

DE OPDRACHT

Dat zending dè opdracht van de Heer aan de gemeente is, weten wij allen; eveneens, dat het onjuist is om daarbij een kunstmatige scheiding aan te brengen tussen zending en evangelisatie en dat de zending veel sympathie geniet uit sentimentele overwegingen in de trant van: die arme zwarten en wat hebben die zendelingen er toch veel voor over. Met uitzondering van het eerste zijn deze dingen reeds lang gemeenplaatsen geworden en kunnen niet meer dienst doen bij het bepalen van onze opdracht in het huidige tijdsgewricht.
De opdracht tot zending is vervat in de grote taak van de gemeente om haar Heer na te volgen. Paulus schrijft in II Cor. 4, dat hij het sterven van Jezus in zich omdraagt, opdat het leven van Jezus zich in Zijn sterfelijk vlees zal openbaren. Dat is geen stichtelijke gemeenplaats maar een glasheldere en glasharde omschrijving van een geestelijke levenswet van de eerste orde. Jezus navolgen wil zeggen: treden in de voetsporen van Zijn zichzelf wegschenkend leven. De dienaar staat niet boven zijn Heer.

Dit moet niet financieel worden opgevat, al gaat 't niet buiten de financiën om. Het gaat om 't hele leven. Iemand merkte dezer dagen op, dat in ons werk, zowel landelijk als plaatselijk, alle snaren gespannen staan: *we hebben geen reserves*. Alles wordt voortdurend ingezet. Iedereen is overal bij nodig. We moeten voortdurend klaar staan met geven: geld, tijd, werkkracht, liefde. Alles voor de Heer. Dat is de geesteijke realiteit van de Gemeente van Christus. Hieraan vast te houden en hierbij te leven getuigt van een betere realiteitszin dan gevonden wordt bij hen, die de beslissende stem toekennen aan de financiën.

Zo, zichzelf voortdurend wègschenkend, verricht de gemeente haar zendingsopdracht. Zij doet dat evangeliserend in haar eigen wereld en zending drijvend in verre landen. Het spreekt daarbij vanzelf, dat haar evangelisatiecapaciteit oneindig veel groter is dan haar zendingspotentieel. Want de evangelisatie-arbeid beschikt over een arsenaal van werkers, die altijd en gratis ter beschikking staan: de „leken". Dat wij daarvan nog weinig gebruik maken is onze eigen schuld. Maar de zendingsarbeid moet volledig worden betaald, omdat ze wordt verricht door mensen, die er speciaal voor worden uitgezonden. Daarom moet op het coöperatieve vlak de zending altijd méér financiën hebben dan de evangelisatie in eigen land. Dat is een gevolg van de geestelijke situatie, waarin de gemeente verkeert. Zij kan zonder coöperatie en zonder begrotingen het leven van Jezus in haar eigen omgeving openbaren maar wanneer zij dit in andere landen of werelddelen wil doen, dan moeten de handen ineen worden geslagen en moet alle arbeid volledig worden betaald.

Er is nog een tweede reden, waarom in ons tijdsgewricht de zending moet prevaleren. Wat de zending betreft leven we in het laatst der dagen. Het ontwaken van Afrika en Azië heeft de situatie voor de zending radicaal gewijzigd. Het komt er nu op aan om in de korte tijd, die ons rest nog zoveel mogelijk te doen om in die werelddelen een zelfstandige gemeente te bouwen, die zover is gevorderd, dat zij zichzelf kan redden. Dat is heel menselijk uitgedrukt maar dat behoeft aan de duidelijkheid niets af te doen. Niemand weet, hoeveel tijd ons nog in Irema gegeven zal zijn. Dat is een zwaarwegende reden om ons werk daar zo snel mogelijk en zo verantwoord mogelijk op te bouwen en te doen. We zullen er altijd geld bij in schieten, wanneer we in de toekomst bij de komst van het uur U(ittocht) ons werk zullen moeten opgeven. Dat is niet erg, want het is een stukje van het zich wègschenkende leven van Christus' gemeente.

Zo is de realiteit van onze zendingsopdracht nù een klemmend argument voor de opbouw van het zendingswerk van onze Unie. Wie niet bereid is deze realiteit in alle overwegingen volledig te laten prevaleren, miskent de aard van ons werk en bestaan als Baptistengemeenten.

DE STRATEGIE

Intussen is de opbouw van de arbeid op het zendingsveld geen onderwerp, waarover het thuisfront met gezag mee kan praten. Met het overnemen van een eigen terrein hebben wij een zeer grote verantwoordelijkheid op ons genomen en deze rust in de allereerste plaats op de schouders van de Unie Zendings-Commissie. Deze commissie heeft geen ervaring kunnen opbouwen in een langdurige practijk met het zendingsveld; zij moet zo maar ergens beginnen en dat is geen benijdenswaardige positie. Ons zendingsinzicht hangt grotendeels af van haar zendingsinzicht én van wat zij daarvan aan ons doorgeeft. Eigenlijk is de commissie voor deze taak ook te klein. De zakelijke uitbouw vraagt ongetwijfeld de volle energie van alle leden, zodat er geen tijd overschiet voor studie, bezinning en vormende voorlichting. Het ontbreekt de U.Z.C. aan een of twee secretarissen voor studie en voorlichting; dit laatste niet in de zin van: propaganda, maar in de zin van: onderwijs. Het zou bovendien voor het beleid van de commissie zelf van grote betekenis zijn, wanneer zij in haar overleg en bij het bepalen van haar strategie gesteund werd door een deskundige.

Welke strategie aan de arbeid in Irema ten grondslag ligt is tot dusverre uit de publicaties van de U.Z.C. niet voldoende duidelijk geworden. De oplettende lezers van ons blad weten, dat de uitbreiding van het werk in Irema zeer snel in haar werk gaat. Zij meten dit hoofdzakelijk af aan de stijging van de begrotingen, die deze commissie voorlegt. Waarom deze begrotingen zo snel stijgen weten zij niet en de A.V. leden weten het tot op dit ogenblik ook niet. Wanneer ik daarnaast de uitvoerige verslagen leg, die bijv. de B.M.S. jaarlijks uitgeeft, dan heb ik het gevoel, dat hier een ernstig tekort is. Op de U.Z.C. rust ten overstaan van de Algemene Vergadering de volledige bewijslast voor de strategische noodzaak van haar begroting en de daarmee samenhangende arbeid in Irema. Dit is niet zozeer een aanmerking als wel een uitnodiging. De besprekingen zullen er zeer door worden gediend, wanneer de Unie Zendings-Commissie klaar en duidelijk zal zeggen, welke eisen van het arbeidsveld haar begroting hebben bepaald.

HET THUISFRONT

Zie ik goed, dan is de problematiek van ons zendingswerk op dit moment voor het overgrootste deel een **thuisfrontprobleem.** Dat thuisfront heeft immers binnenkort haar jaarvergadering en wordt daar in het openbaar geconfronteerd met de resultaten van 1959 en de vooruitzichten voor 1960. Geen van beide zijn erg florissant en het zal daar ongetwijfeld geducht over gaan in Emmen. Maar ter verheldering van het thuisfrontprobleem mag vooraf nog wel een enkele opmerking gemaakt worden.

Er wordt nl. nogal eens opgemerkt, dat door de snelle groei van het zendingsbudget het thuisfront wordt verzwakt. Ik geloof, dat dit berust op een misvatting van het begrip „thuisfront". De indruk wordt nl. gewekt, dat hier met thuisfront wordt bedoeld de overige gezamelijke arbeid, die *immers geheel gericht is op het binnenlandse werk.* Als de zending zoveel geld moet hebben, zo wordt geredeneerd, dan komen die andere takken van arbeid te kort. Maar deze andere takken van arbeid zijn niet hèt thuisfront maar een gedeelte daarvan. Dat er tussen de verschillende takken van arbeid een behoorlijke coördinatie behoort te zijn en dat ook de begrotingen daarvan getuigenis behoren af te leggen is al eens eerder in deze kolommen betoogd en behoeft dus nu niet weer te worden herhaald. Maar ik geloof niet, dat de schade aan de belendende percelen in onze Uniewijk erg groot zal zijn. Het is zeer wel mogelijk, dat de snelle groei van de zendingsbegroting een zekere weerslag zullen hebben op de vrijwillige bijdragen voor E.C.U. en Opleiding, maar ik geloof niet, dat dit van ernstige aard zal zijn.

Evenmin kan ik geloven, dat het gemeentelijke thuisfront op deze wijze wordt verzwakt. Het zal verschillende gemeenten waarschijnlijk veel moeite kosten om de gevraagde bijdrage te leveren; daar moet misschien plaatselijk wel eens een bizondere actie voor worden gehouden maar te zeggen, dat het gemeentelijke thuisfront schade lijdt, wanneer de 8000 Baptisten een halve ton op tafel leggen voor de buitenlandse zending, is zeer beslist onjuist. Het probleem van het thuisfront is zeer beslist geen probleem van verzwakking maar veel meer van een: de snelle groei niet bij kunnen houden. Het gezamelijke werk groeit de laatste jaren zeer snel en de zending draaft daarbij voorop. Dat is zo een, twee, drie niet verwerkt. Onze gemeenten worden er een beetje duizelig van en daardoor ook wel eens een beetje korzelig. Er heerst, zoals een gezaghebbende broeder in onze Unie onlangs uitdrukte, een zeker onbehagen. Dit gaat te vlug, wij raken er bij achter. Maar dat is toch meer een kwestie van psychologie dan van principe. Wij zijn een beetje huiverig voor de grote sprong naar de halve ton.

Er is hier maar één middel tegen. De U.Z.C. zal met klem van redenen moeten aantonen, waarom zij deze sprong meent te moeten wagen. En die redenen zullen terdege klemmend moeten zijn, willen de afgevaardigden er van ondersteboven gaan. Wanneer ter A.V. blijkt, dat wij door de Heer geroepen worden om met elkaar de sprong naar de halve ton te doen, dan zullen wij het wagen en ook slagen. Er is in ons werk vrijwel nooit iets, dat een geestelijke noodzaak was, overgegaan omdat er geen geld voor was. In 1956 werd de A.V. geconfronteerd met het voorstel tot stichting van een eigen

Centrum en Seminarium. Er waren afgevaardigden genoeg met opdracht om tegen te stemmen maar in de vergadering maakte de gedachte, dat dit een voorstel was, dat aangenomen **moest** worden, zich langzamerhand van verreweg de meeste afgevaardigden meester en er waren er, die ondanks hun opdracht niet tegen **durfden** stemmen. Dat was de Geest van God. Wanneer de U.Z.C. ditzelfde vertrouwen heeft en op de vergadering over kan planten dan wordt in Emmen het thuisfront van ons zendingswerk enorm versterkt en zal haar probleem in de loop van 1960 verdwijnen. J. REILING.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs:
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.50	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . „ 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„....Wij kunnen niet nalaten hier nog aan toe te voegen, dat er juist bericht is gekomen van den Congo, dat de heer Donald Mc. Millan, pas in Januari daar aan gekomen, reeds aan de heerschende koortsen bezweken is. Hij heeft dus zoo goed als niets kunnen doen voor het werk, waartoe hij zich had overgegeven. „Zijn zon ging onder toen het nog dag was". Het is weder eene zware slag vòor de broeders daar, maar hun vertrouwen is op Hem, die eens gezegd heeft: „Wat ik doe weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan."

(Uit zendingsberichten, „De Christen" 15 mei 1885)

ENSCHEDE (B. H.). 't Is reeds lange tijd geleden dat U iets van ons hoorde. Dat betekent niet dat er onder ons geen blijdschap was, maar daar onze gemeente vakant was waren er niet zoveel aktiviteiten als anders. Toch zijn wij ook in deze tijd rijkelijk gezegend. Ook nu hebben zich weer 2 brs gemeld voor de doop. Toch zijn we blij, dat aan deze vakante tijd een einde is gekomen nadat Ds M. de Jong zondag 1 mei zijn intrede in onze gemeente heeft gedaan. Deze dag hadden we ook onze oud-voorganger, Ds B. Fabrie in ons midden, die ook onze nieuwe voorganger mocht bevestigen.

Ds Fabrie bepaalde ons 's morgens bij Jer. 23 : 29, „Is niet mijn woord zó: als een vuur, of als een hamer, die een steenrots vermorzelt?"

Ds M. de Jong deed 's middags zijn intrede en sprak over Rom. 15 : 18, met het thema: „Een nieuw begin om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken". Spreker merkte o.a. op, dat hij niets zou willen brengen dan: verlossing, vervulling en verwachting. Ook 's avonds kwamen we nogmaals bijeen als gemeente met verenigingen en vrienden om nader met elkaar kennis te maken. Iedere vereniging presenteerde zich, hetzij door woord of lied zodat de voorganger en zijn gezin zich een beeld zouden kunnen vormen van de werkzaamheden in de gemeente. Het was een gezellige avond. We hopen, dat we samen een goede tijd tegemoet zullen gaan in de kracht van onze Hemelse Vader. We hopen en bidden, dat ook de gemeente te Muntendam weer spoedig een nieuwe voorganger zal mogen begroeten.

Ook willen we allen danken voor de belangstelling voor deze feestdag in onze gemeente, eveneens danken we alle broeders hartelijk die ons in deze vakante tijd hebben geholpen bij de bediening van het Woord alsook de gemeenten die daarvoor hun voorganger hebben willen afstaan!

ZANDBULTEN (H.N.). 't Is al weer een tijdje geleden, dat we iets van ons lieten horen. Veel bizonder nieuws was er dan ook in die tijd niet. Het gaat goed in de gemeente, de diensten worden in het algemeen goed bezocht. Daar onze gemeente vakant is, is het soms weleens moeilijk om iedere zondag een spreker te krijgen, maar zoals U in „De Christen" hebt kunnen lezen, hebben we weer een beroep op één onzer predikanten uitgebracht. We hopen en bidden, dat deze broeder-voorganger de vrijmoedigheid mag vinden om naar Zandbulten te komen.

Al is de gemeente Zandbulten maar klein, toch heeft zij een groots plan. Nl. het organiseren van een tent-evangelisatiekampagne te *Veenklooster* (1 km van Z. verwijderd), van 4 t.e.m. 12 juni iedere avond terwijl dan op *pinkstermaandag*, welke ook in die week valt, een *toogdag* wordt georganiseerd (alles zo de Heer wil) voor de gemeenten in de *drie noordelijke provincies*. Dat belooft een mooie dag te worden: broeders en zusters te ontmoeten, temeer wanneer ook het weer meewerkt. Ook de omgeving is er prachtig!

Verschillende sprekers zullen die week meewerken. We bidden God, dat dit alles rijke vruchten mag afwerpen voor de eeuwigheid en dat er vele zondaren mogen komen tot Jezus. Wilt u ook dit werk hier gedenken in Uw gebeden?

EMMEN. (D.M.). Hoewel wij al enkele malen dit jaar een doopdienst hebben gehad is het ons toch een blijdschap te laten weten, dat jl. zondag 8 mei weer 'n viertal broeders en zusters door de doop in de gemeente is opgenomen. Te meer verheugt ons dit, daar deze broeders en zusters allen afkomstig zijn uit *Klazienaveen* en *Zwartemeer*.

Deze ijverige groep (te Klazienaveen) groeit gestadig, zodat er stille hoop is, dat binnen niet al te lange tijd zich *ook daar een gemeente gaat vormen*, er is tenminste al weer een echtpaar dat te kennen heeft gegeven gedoopt te willen worden, maar door ziekte kon dit nog niet plaats vinden. Wij groeten alle broeders en zusters in de lande!

OVER DE BIDSTOND

„Van tijd tot tijd trekken we eens aan deze bel. Niet elke keer dat ons blad verschijnt. Ook kondigen we de bidstond niet elke zondag af. Alleen wanneer er geen bidstond is, of wanneer we menen dat het eens weer gezegd moet worden spreken we er over bij de mededelingen.

Hardnekkig en welhaast onuitroeibaar is de gedachte dat het toch wel „bepaalde mensen" zijn die geschikt zijn voor de bidstond. Voor vele leden der gemeente is het gewoon vanzelfsprekend, dat ze er niet heen gaan.

Anderen denken dat je eerst heel veel beroerdigheid moet hebben meegemaakt om naar een bidstond te kunnen gaan. We willen het hier weer eens zeggen dat de bidstond een bijeenkomst der gemeente is, zoals de kerkdiensten het ook zijn. Er bestaat niet een bidstondvereniging, zoals er een zangvereniging is. Toen U bij de gemeente kwam hebt U beloofd dat U trouw de onderlinge bijeenkomsten zou bijwonen. Doordat velen er niet komen lijkt het alsof het een liefhebberij van enkelen is....

Ph. L.

(„De Gemeentebode", Groningen)

A.V. en Toogdag

Hieronder vindt U een kleine aanwijzing hoe U de Nieuwe Aula aan de Oosterstraat of het Openlucht-Theater er naast het gemakkelijkst kunt bereiken.

Op de plattegrond kunt U de straten volgen, die betrekking hebben op Uw route.

1. *Richting Coevorden:*
   Wilhelminastraat, Kapelstraat, *over* 's spoor (denk om de gevaarlijke onbewaakte overweg!), Oosterstraat.
   Aan het eind van de Oosterstraat ziet U rechts de Nieuwe Aula.
2. *Richting Weerdinge:*
   Weerdingerstraat, linksaf Stationsstr. in, Boslaan, over de spoorwegovergang, 2e weg rechts nemen, d.i. Veenkampenweg, Markeweg en U rijdt recht op de Nieuwe Aula aan.
3. *Richting Odoorn:*
   Odoornerstraat, linksaf de Derkstraat in (stopteken!), de Weerdingerstraat dwars oversteken, Stationsstraat, Boslaan en vervolgens de route volgen,

---

ATTENTIE!!

Kopij voor het nummer van 27 mei moet uiterlijk a.s. maandag*ochtend* bij de eindredacteur zijn!

genoemd onder nummer 2.

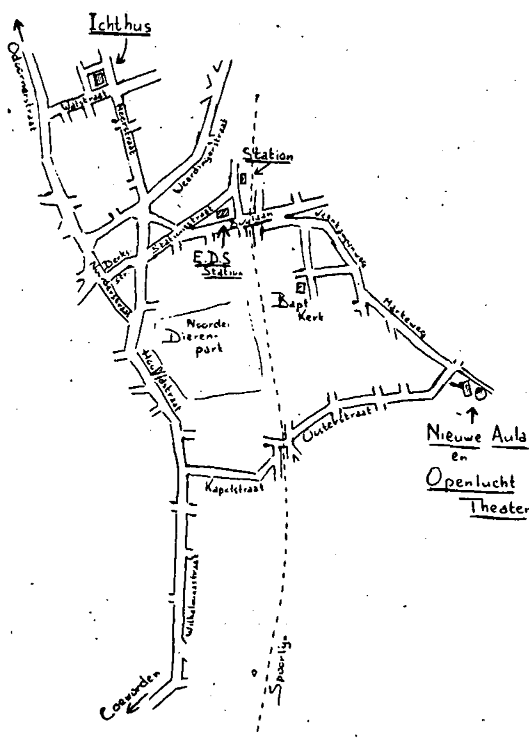
4. *Richting Emmer-Erfscheidenveen:* Boslaan, vóór spoorwegovergang eerste weg links inslaan (Veenkampenweg) en route vervolgens, genoemd onder 2.

Op het plein vóór de Aula is voldoende gelegenheid voor parkeren van bussen, auto's en motoren en in de fietshokken van het Lyceum voor rijwielen e.d.

U wordt verzocht uiterlijk om half tien aanwezig te zijn, daar de Toogdag beslist om tien uur begint!

Daar er veel kosten aan de Toogdag zijn verbonden en er geen kollektes voor de onkosten plaats vinden, zullen ook de medewerkers aan deze dag met vreugde hun bijdrage voldoen!

Afgevaardigden en gasten van de A.V. doen er goed aan de hieronder geplaatste plattegrond even te bezien. Ichthus is gemakkelijk te bereiken.

We zullen U graag in ons mooie dorp ontvangen en heten U nu alvast welkom!

Tot ziens in Emmen!!

De Commissie van Voorbereiding,
G. van Veen, secretaresse.

Mededelingen

Het sekretariaat van de gemeente te *Hoogezand* wordt thans gevoerd door br E. de Vries, Albert Cuypstraat 4 te Hoogezand.

Nat. Jeugd Conferentie Hengelo

Maandag 6 en dinsdag 7 juni.

Willen alle jongemensen, die zich nog niet gemeld hebben, maar wel het plan hebben te komen, ook al is het slechts voor de 2e Pinksterdag - voor 1 dag dus - toch terwille vande goede orde omgaand laten weten dat ze komen.

Help ons de organisatie een goed verloop te laten hebben.

Meld je. Het liefst dadelijk. Dan help je echt!

G. Grobben
Geraniumstraat 18
Hengelo

GROOT BAPTISTENKONGRES IN AMSTERDAM

Naar we vernemen zal het Europees Baptistenkongres in 1964 te AMSTERDAM worden gehouden.

Het laatste Europese kongres werd te Berlijn gehouden in 1958 en trok meer dan 10000 (tienduizend) bezoekers.

PROT. RADIO-ZENDER IN ZWITSERLAND

De Duitse evangelische alliantie, waarvan de ook in Nederland wel bekende baptist Paul Schmidt direkteur is, deelt mee dat waarschijnlijk zeer binnenkort met de bouw van een radio-zendinstallatie in Zwitserland begonnen zal worden. Deze zender zal *uitsluitend* ten dienste van de *protestantse evangelieverkondiging* staan. Er zullen dus geen andere programma's worden uitgezonden.

De zender zal in meer dan 15 talen het evangelie van Jezus Christus prediken.

De zender zal afgekort heten: EPI.

De Duitse evangelische alliantie vraagt de christenen van Europa voor deze zaak voorbede en offerbereidheid.

KERK TE KANA INGEWIJD

De Unie van Baptistengemeenten in Israël heeft in KAFR KANA, in de omgeving van Nazareth, een kerk ingewijd op hetzelfde plekje waar, volgens de overlevering, Christus zijn eerste teken verrichtte, de verandering van water in wijn.

Kana is een Arabisch dorpje welker 3000 inwoners voor de helft moslems en voor de helft christenen zijn.

De baptisten in Israël hebben nu kerken in Jeruzalem, Tel Aviv en Haifa, een kerk plus inrichting voor hoger onderwijs in Nazareth en een „kinderdorp" in de buurt van Petah Tikvah. *(The Baptist Times)*

Beroepingswerk

Ds H. van der Werf te Emmen heeft *bedankt* voor een beroep van de gemeente te GRONINGEN-Z.

Ds J. Bosma *bedankte* voor het beroep vande gemeente te HAARLEM.

Ds J. Ketelaar *bedankte* voor 't beroep van de gemeente te ZANDBULTEN (Fr.).

Advertenties

Vrijdag 27 mei 1960 Jaargang 77 . Nr. 3524

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Wij reizen met elkander

Bij de aanvang van de 80-ste A.V. is het niet ondienstig even stil te staan en om te zien, ook achterom. Deze maand mei nodigt daartoe uit. Uniebureau - Renderloo - Tabitha - Vinkenhof - Irema - UBS - ECU. Wat een vloed van activiteiten, wat een uitbreiding van ons werk! En hoe is de situatie internationaal en ook nationaal totaal anders dan voor de oorlog. Het is wel goed even stil te staan en om te zien. Gevoelens van dankbaarheid, maar ook onzekerheid. En wat is er veel te doen, wat vraagt nog veel om een oplossing. We zijn er weer getuigen van hoe tegengesteld volken en systemen zijn en hoe moeilijk een schuchter naderbijkomen en elkaar verstaan en vertrouwen is.

We bevinden ons als het ware in een stroomversnelling en velen, ook onder ons, zijn onzeker. Wie zou op de drempel van een nieuwe tijd niet onzeker staan?

We houden onze 80-ste A.V. en we doen dat een beetje feestelijk.

Aan de A.V. verbonden, een toogdag welke een pracht van een dag zal worden, is dit gastvrije en bruisende Emmen. Een beetje feestelijk, want nooit eerder in ons bestaan werd *een groter aantal gemeenten* opgenomen in de Unie-gemeenschap. Samen met verleden jaar het respectabele aantal van 10.

Wat feestelijk, want nooit eerder in onze historie zijn *een groter aantal nieuwe studenten* aan de A.V. voorgesteld. Als de A.V. deze jonge broeders aanvaardt, zullen hier straks 9 jongemannen staan, die zich willen geven aan het werk.

Feestelijk, want nooit eerder hadden we *zoveel zendelingen actief* op ons zendingsveld. Bij het betreffende punt op onze agenda zal blijken hoe dankbaar onze hele gemeenschap daardoor is.

Broeders en zusters, wat golft het leven om ons en welke grote mogelijkheden worden ons nu geboden. Grote tijden vragen grote daden - groot geloof en groot offerbereidheid.

En past deze A.V. met zijn magere agenda wel daarbij? Een magere agenda behoeft geen armoede, geen verlies te betekenen, maar kan de sleutel zijn die de poort opent voor bezinning en verdieping. De mogelijkheid is er om juist nú ons te bezinnen op taak-mogelijkheden - moeilijkheden. De bedoeling is, dat straks bij het aan de orde stellen van de onderdelen van ons werk een diepgaand beraad en gesprek mogelijk wordt.

Enkele van de problemen welke om oplossing vragen wil ik noemen zonder dat ik rangorde van belangrijkheid zal geven. Wie zou dat trouwens kunnen.

1. De autonomie der gemeenten, de plaats en taak van de Unie. Hoe functioneert onze democratie, in het bijzonder hoe aan de ene kant de enkele mens en gemeente daarin tot gelding komt en anderzijds besluitvorming mogelijk maakt. Onze gemeenten zullen zich daarover moeten beraden.
2. Daar straks is gezegd dat onze 80-ste A.V. een beetje feestelijk is en dat er boordevolle harten van dank zijn over het steeds uitgroeiende werk.

   Naast dank is er in vele harten ook zorg, onbehagen, en hier kom ik aan het tweede probleem: De groei der middelen blijft achter bij de groei van het werk. Hierover moet een ernstige bezinning komen en dat brengt me tot
3. het derde probleem: De toepassing van de aanvaarde vrijwilligheid is al te vaak en al te veel vrijblijvendheid. We moeten leren dat een in het geloof aanvaarde vrijwilligheid een in liefde gefundeerde verplichting medebrengt. We moeten het begrip eigendom weer opnieuw doordenken, op dit punt vanuit de bijbel handelen. Het rentmeesterschap dient gepredikt en beoefend. Het geven, het mógen geven moet een vanzelfsprekend bestanddeel zijn van ons christelijk belijden en beleven. Dat voert tot het feest van de tienden en het feest van de eerstelingen.

Onze 80-ste A.V. is ook de A.V. van de activerings-commissie. Voor het werk van deze broeders moeten we uitermate dankbaar zijn. Ook voor hen zal er plaats en tijd zijn in onze te behandelen agenda. De commissie wil ons laten optrekken onder de leuze: We reizen met elkander. Sommigen vinden dat ze (nog) niet veel heeft bereikt. Stelden de februari-vergaderingen niet teleur? En verzuchtte onze wakkere administrateur broeder Jansma - en hij kan zuchten - niet, dat tijdens deze activiteiten de middelen nog trager vloeiden? Ik wil er wel een paar woorden van zeggen. Het zaad dat deze commissie op bezielende wijze zaaide en nog steeds zaait is goed zaad. Maar is het snel kiemend en voorspoedig uitgroeiend zaad? Daaraan kan men twijfelen, maar dat dit zaad vruchtdragend zaad is daaraan twijfel ik niet. En uit de natuur weten we, dat het meest vruchtdragende zaad niet altijd het snelst groeiende is.

Het is begrijpelijk, dat hier en daar ongeduld zichtbaar en hoorbaar wordt. We moeten niet ongeduldig worden. Een landman is de meest geduldige mens .De zieners onder ons, de profeten, de stuwenden, moeten wel eens de pas inhouden om het contact met de hele gemeenschap niet te verliezen. We zullen steeds moeten getuigen, steeds weer opnieuw, opdat allen meekomen.

Want we reizen *met elkander* en we willen niet *uitelkander* groeien.

Dit acht ik de grote waarde van deze 80-ste A.V. Te midden van de vele problemen, temidden van de worstelingen tussen volken en rassen, nu bij al onze eigen moeilijkheden en mogelijkheden *nu* moeten we tijd vinden en gebruiken voor een vruchtbare discussie.

Zusters en broeders afgevaardigden, gaarne wek ik U op in deze geest samen te arbeiden in de komende dagen. Ik wil U

en via U al onze gemeenten oproepen tot hernieuwde, verhoogde inspanning, opdat we de ons door God gestelde taken mogen volbrengen.
We zullen al onze leden moeten opwekken betrouwbare rentmeesters Gods te worden, Hem te dienen door gebed, werk en offer.

Met deze woorden opende Burgemeester E. de Haan, Beerta, als voorzitter de 80-ste Algemene Vergadering van de Unie, welke j.l. dinsdag en woensdag te Emmen werd gehouden.

Leren en Luisteren. Wanneer er gepreekt wordt komt het niet alleen aan op de man die spreekt maar niet minder op de man die luistert. Mensen verschillen. Ze verschillen op de kansel en ze verschillen in de banken. Niet alle predikers zijn even bedreven in de bediening van hun ambt. Maar.., ook Spurgeon had steevast slapers in zijn kerk. Zouden er toen al geen slapers zijn geweest, die hun slaap toeschreven aan de werking van de preek? In een kerk in Friesland moet het zijn voorgekomen dat een bezoeker des voormiddags onder de preek in slaap viel en doorsliep tot midden in de namiddagdienst (die niet zo lang na de eerste begonnen was). Ontwaakt zag hij een andere dominee op de kansel staan, vroeg verbaasd of de dominee onwel geworden was? Hij meende, dat hij nog steeds in de voormiddagdienst zat.
We willen de slapers niet berispen: sommigen verdienen een pluim omdat ze, hoe moe ook, toch de kerk niet wilden verzuimen en daardoor een poos „ter zijde" genomen werden. We vragen slechts: overschat de betekenis van uw oordeel over preek en preker niet. Een onzer voorgangers vroeg eens aan een klagende broeder, die meende dat hij onder zijn prediking „niets ontving": „Is uw maag wel in orde?". Bespreek de zaak eens met uw huisdokter!

IN DIT NUMMER

slechts één gemeentebericht (pag. 7); het openingswoord van de voorzitter der 80-ste Unie-vergadering (pag. 1); een verslag van het penningmeestersweekend op pag. 4 en een zeer belangrijk bericht uit 't Unie-bureau (pag. 8).

Volgende week het EMMEN-NUMMER. Zorg dat U dat nummer leest en maak anderen er op attent!

Zendings-Zegen. De r.k. priester William Schank van Santiago in Chili verklaarde onlangs dat de protestanten op weg zijn in de laatste twintig jaren meer bekeerlingen te zien op hun arbeid, dan de roomsen in bijna honderd jaren. In zijn woonplaats werden de laatste vijftien jaar 26 prot. kerken gebouwd. Als oorzaken van de sterke uitbreiding van het Protestantisme, vooral in Zuid-Amerika, zag hij de ijver, de geest der opoffering, het werken der leken, en de grote financiële bedragen, die de prot. Christenheid opbrengt voor het zendingswerk.

Kagawa overleden. In de maand april j.l. is de bekende japanse evangelist Toyohiko Kagawa overleden aan een hartverlamming. De bladen hebben — voorzover wij hebben kunnen vaststellen — weinig of geen aandacht geschonken aan het verscheiden van deze man, groot als mens en als christen. Met grote overgave en eerlijkheid heeft hij zijn Heer gediend en de heerlijkheid van het evangelie zichtbaar trachten te maken. Zijn leven stelde klaar in het licht dat, waar het geloof de wereld ontmoet, konflikten niet kunnen uitblijven. Van botsingen met de wereld en haar liefhebbers is zijn leven vol geweest. Gehoorzaamheid aan zijn beginselen noodzaakten hem de japanse oorlogsheren en zijn eigen land, vanwege de oorlog, die het voerde tegen China te veroordelen. Dat men hem daarom een „verrader" noemde is te verstaan. Maar zijn volk zag hem na de oorlog het japanse Hogerhuis betreden als een erdende nationale figuur.
Het was door zijn toedoen dat in de grondwet van het na-oorlogse Japan te lezen staat:

Levende in de eeuw van het atoom zijn wij bereid te ontwapenen en daarmede andere staten een voorbeeld te geven.

Het japanse volk verwerpt voor altoos oorlog en het gebruik van of de bedreiging met geweld als middelen om internationale kwesties op te lossen. Voor dit doel zullen nooit wapens gebruikt worden.

Bovenstaand is zo een en ander, dat in een bekend engels weekblad opgemerkt werd aangaande de gave en krachtige persoonlijkheid van de christen-japanner Kagawa.
We lazen en geven deze dingen met dankbaarheid door. God verwekke overal zulke mannen en vrouwen! L.

KRONIEK

UIT EIGEN LAND

Moet kerkbouw prioriteit hebben?

De hervormde kerkbouwactie, die tot dusver rond 10 miljoen heeft opgebracht, is geheel afgestemd op het wetsontwerp-Sassen; dit ontwerp wil gedurende tien jaar subsidie verlenen en wel een kwart van de stichtingskosten. Nu heeft minister Zijlstra, die de nationale geldbuidel beheerst, onlangs een prioriteitsschema voor overheidsuitgaven noodzakelijk geacht, omdat in verband met het inflatiegevaar de overheidsuitgaven niet nodeloos mogen worden opgeschroefd. Nu heeft uit des ministers woorden en toelichting het blad De Kerkvoogdij geconcludeerd, dat subsidie voor kerkbouw „in ieder geval voor 1960 van de tafel is gevallen". Het blad dringt er bij de minister op aan om dit nog eens te willen herzien, vanwege de grote belangen, die er met de kerkbouw op het spel staan. Deze belangen zijn van grote geestelijke waarde van ons volk.
Er is reden om zich eens af te vragen of de kerkbouw werkelijk zo'n urgente zaak is, bezien vanuit het overheidsstandpunt. Is het werkelijk in het algemeen menselijke belang van ons volk, dat er spoedig meer kerken komen? In een belangwekkend artikel in het maandblad Wending heeft Prof. Hoekendijk indertijd betoogd, dat een van de fouten van de verschillende kerkbouwacties is, dat men door de gekozen wegen indirect een keuze gedaan heeft voor de traditionele opzet van de kerkgebouwen en daarmee de kans verzuimd om kerken te ontwerpen, die gericht zijn op de gemeente van morgen. Van overheidszijde zou, dunkt me, te stellen zijn, dat de kerken eerst eens zouden moeten laten zien, wat zij op het gebied van de kerkbouw van plan zijn, niet qua omvang maar vooral qua strekking en functie van de gebouwen. Daarover zijn de kerken nog lang niet uitgedacht en ik zou mij goed kunnen voorstellen, dat de regering er niet veel voor voelt om overheidsgelden te steken in een onderneming, waarvan de ondernemers nog niet eens een duidelijke voorstelling hebben. En wie meent, dat de overheid het recht niet heeft om dergelijke eisen te stellen aan subsidieontvangers, die bouwe kerken zonder subsidie uit de landsmiddelen.

Herenigingsperikelen bij de Gereformeerden

Er wordt tegenwoordig druk gesproken over wat 15 jaren geleden in de Geref. kerken gebeurde: de splitsing en de „vrijmaking". Er heerst hierover, om eens een modeterm te gebruiken, „onbehagen" in de kringen van de Geref. Kerken en ten dele ook bij de Geref. Kerken vrijgemaakt. Er worden beslissingen van destijds her-

roepen, schorsingen opgeheven en wie zich daarover niet zou verheugen, doet beter zich niet voor een oecumenisch christen uit te geven. Maar waar over strijd wordt gesproken, daar komt onvermijdelijk de schuldvraag aan de orde en die is niet eenvoudig. Het vele spreken over schuld heeft zelfs tot gevolg, dat de discussie over de hereniging soms irreëel aandoet, schijft Ds B. Rietveld in het Centraal Weekblad. Hij schrijft over deze materie zeer openhartig en wijst uitdrukkelijk op de complexen van zielsbewegingen, die achter genomen beslissingen en geschiede voorvallen liggen. Daarop na 16 jaren nog eens terug te komen is niet werkelijk. Evenmin heeft de leerkwestie een erg reëel aanzien. Daarom geeft Ds Rietveld aan het slot van zijn artikel een zeer behartenswaardig advies over de wijze, waarop de kwestie moet worden benaderd en aangepakt. Vanwege de ruimere strekking van dit advies nemen we het hier geheel over:

„De vraag waarover we m.i. nu zestien jaar na de scheurring staan, is dan of gebleken is, dat de éne stroming Christus volgt en de ander zich van Hem verwijdert. Als dat zo is, is het niet nodig te blijven napraten over de *scheuring*. Die was dan noodzakelijk en heilzaam!
Als integendeel blijkt, dat de stromen parallel lopen en dat de leerkwestie niet geleid heeft, - door de corrigerende **werking van de** Heilige Geest en het Woord tegen **eenzijdigheden** - tot een ver uiteengaan, is het dan geen tijd om *eenvoudig* vrede te sluiten? Ik bedoel werkelijk *eenvoudig*, zoals twee mensen, die vreselijk boos op elkaar zijn geweest, vrede kunnen sluiten door de liefde van Christus gedrongen, in de ootmoedige erkenning, dat de dingen, waarover zij zich opgewonden hebben, meer voor hun eigen persoon, dan voor de zaak van Christus belangrijk waren.
Mochten wij gereformeerden van weerszijden tot deze vrede komen, hoe zouden we dan de opdrachten, die deze eeuw ons stelt met een nieuw élan onder de ogen kunnen zien!"

De werkwijze van de Geref. synode

De synode van de Geref. kerken doet een klein beetje denken aan een parlement. Er wordt zeer uitvoerig gesproken en er heerst een systeem van hoor en wederhoor, dat wel aan aller eisen op dit gebied tegemoet moet komen. De verslagen in Kerknieuws bijvoorbeeld lijken sprekend op het kort verslag van de 2de en 1ste Kamer in mijn lijfblad. Nu wijst de praktijk uit, dat de werkwijze van de synode tot moeilijkheden aanleiding geeft. Zo schrijt het Centraal Weekblad:

„Hoe de synode dit probleem wil oplossen, moet worden afgewacht. Maar dat er iets moet gebeuren, staat wel vast. De huidige toestand is te enenmale onbevredigend. Vooralsnog zullen evenwel de voorstellen moeten worden afgewacht van de deputaten, die op de volgende synode hebben te rapporteren „inzake de mogelijkheid van **vergader-technische** verbeteringen bij de behandeling van het Synodaal agendum". Het wil ons voorkomen dat deze verbetering primair zal moeten worden gezocht in een veel stringentere beperking van de spreektijd. Op gevaar af voor een betweter te worden aangezien, durven wij de stelling aan dat van al het gesprokene ter synode van Utrecht 1959-1960 zeker de helft ongezegd had kunnen blijven, zonder dat dit op de besluitvorming ook maar enige invloed zou hebben gehad.
„In der Beschränkung zeigt sich der Meister", zo leerden wij indertijd bij de Duitse „Schwere Wörter". Dat zal een gulden regel voor alle synode-leden moeten zijn en anders komt men, o.i. uit het huidige probleem nooit uit."

Blijkens deze scribent zal dus een volgende synode voorstellen inzake vergader-technische verbeteringen bestuderen. Ik weet echter niet of daar werkelijk de schoen wringt. In zekere zin zitten wij met hetzelfde probleem in onze Algemene Vergadering. Een op deze wijze samengestelde vergadering kan onmogelijk de veelheid van stof en onderwerpen verwerken, waarvoor een Geref. synode komt te staan. Er zal zeer beslist gezocht moeten worden naar een oplossing, waarbij minder zaken aan de orde komen en de synode zichzelf kan beperken tot de grote lijnen en de uitwerking wordt overgelaten aan daarvoor vrijgestelde ambtsdragers van de gezamenlijke kerken. Men kan dit een verlies aan democratie noemen, al zullen onze Geref. broeders dit woord niet zo snel in de mond nemen als wij, wanneer het gaat om kerkelijk-organisatorische zaken; maar een geantiqueerde werkwijze in stand te houden om principiële redenen berust op verwarring van twee sferen en is tot nadeel van het werk van de Heer.

Geen Europees christelijk radiostation in Nederland?

In Het Zoeklicht lezen we het volgende:

„De Nederlandse regering heeft de aanvrage om in Nederland het christelijk radiostation „De Stem van Europa" te mogen stichten afgewezen. Ongeveer een jaar geleden hebben duizenden Nederlandse christenen een petitie ondertekend, waarin zij zich voor de stichting van een dergelijk radiostation uitspraken. Europa is namelijk tot op heden het enige continent dat geen algemeen interkerkelijk protestants radiostation heeft. Maar de Rooms-Katholieke kerk in Radio Vaticaan beschikt over een station dat op meer dan twintig golflengten uitzendt!
De aanvrage was ingediend door de organisatie die het oudste christelijk zendinsstation ter wereld heeft gesticht, namelijk Radio HCJB, of „The Voice of the Andes". Het was de bedoeling dat het Europese station, dat zou gaan uitzenden over de lange-, midden- en korte golf, tijd beschikbaar zou stellen aan kerkelijke organisaties en evangeliesatiebewegingen om hen in de gelegenheid te stellen in vrijheid eigen uitzendingen te verzorgen. Dit zou bijzonder voor de landen waar de protestanten geen zendtijd krijgen een grote steun zijn.
De aanvrage, die verleden jaar bij de Nederlandse regering werd ingediend, had de volle sympathie van vele vooraanstaande figuren uit ons politieke en maatschappelijke leven, onder meer van Prins Bernhard, kamerleden van de ARP, CHU, VVD en P.v.d.A. en van vooraanstaande industrieëlen. Volgens inlichtingen van betrouwbare zijde werd de stichting van het radiostation geweigerd omdat er geen golflengten beschikbaar zouden zijn. Van de zijde van de voorlichtingsdienst van het ministerie van o., k. en w., welk ministerie de beslissing moest nemen, wilde men geen uitsluitsel geven. Op een vraag om inlichtingen werd geantwoord dat de zaak nog in behandeling is. Toen geïnformeerd werd of dit wilde zeggen dat het „neen" nog niet was uitgesproken, werd het antwoord geweigerd. We houden het ervoor dat de aanvrage niet zal worden toegestaan.
Deze gang van zaken mag merkwaardig genoemd worden. Technici van Philips en andere organisaties hadden aangetoond dat het technisch nog steeds mogelijk is een nieuwe zender op de middengolf in de ether te brengen, zonder dat een bestaand radio-station hiervan hinder zal ondervinden.
Deze weigering is 'n grote teleurstelling voor de internationale organisatie, die dit station dat tien miljoen gulden zou kosten, wilde stichten. Reeds vanaf 1947 is deze organisatie bezig de vereiste vergunning te verkrijgen"

J. R.

DE BIJBEL VAN BINNEN

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia
(X)
Zach. 14 : 1-4.

Onze Heere Jezus Christus heeft ons gezegd, dat Hij weerkomt. Deze wederkomst vinden we niet alleen in het N.T. maar ook in het O.T., dat van het nieuwe niet is te scheiden.
We kunnen zelfs zeggen, dat vooral het O.T. ons spreekt over „de dag des Heeren", de grote dag van Zijn openbaring, waarop Hij Zich in kracht en heerlijkheid manifesteert.
Voor dat die grote dag aanbreekt, zullen er bizondere gebeurtenissen plaats hebben. De Joden noemen deze de „smarten van de Messias", d.w.z. de geboorteweeën, die de komst van de Messias tengevolge hebben.
Zach. 14 begint met de woorden: Ziet, de dag komt den Heere", d.w.z. voor den Heere. De dag waarop Hij Zijn oordelen doet gaan over Jeruzalem. Met een bekend reeds overleden Baptisten predikant (F. B. Meijer), kan ik het geheel eens zijn, als hij schrijft: „het is onmogelijk, de mysterieuze en verheven profetie te beschouwen als één die reeds in vervulling is gegaan. In de geschiedenis der Makkabeeën of in de val van Jeruzalem onder Titus is niets te vinden, dat met de woorden van de profeet overéénkomt". We hebben hier met nog onvervulde profetie te doen.
De dag des Heeren komt als een oordeelsdag over Jeruzalem! Dat is wel heel iets anders, dan Israël verwachtte. Daar waren er, die zich deze dag voorstellenden als een dag van grote vreugde. Zacharia laat het anders zien, en hij staat daarin niet alleen. Wij denken aan Amos 5 : 18 en 20, waar wij lezen:
„Wee dien, die des Heeren dag be-

geren! waartoe toch zal ulieden de dag des Heeren zijn? hij zal duisternis wezen en geen licht. Zal dan niet des Heeren dag duisternis zijn, en geen licht? en donkerheid, zodat er geen glans aan zij?"

Duisternis en geen licht. Dat ging tegen de algemene verwachting in.

Het is de dag des Heeren, die komt. Andere dagen waren dat niet. Maar dit zal „de dag" zijn, zoals hij behoort te zijn, waarop het openbaar wordt, dat Hij regeert.

Die dag begint met oordeel — ook over Jeruzalem! Wij lezen in vers 1: Zie, de dag komt den Heere — ik verhaal letterlijk wat er volgt — „dat verdeeld zal worden uw buit in uw midden". Er wordt een buit verdeeld. De vijanden van Jeruzalem zullen de buit verdelen. De buit zelf is Jeruzalem.

De stad zal dus door de vijanden genomen worden. In hoofdstuk 12 was de stad belegerd, nu is ze gevallen. „Alle volken der aarde zullen zich tegen haar verzamelen". De Heere zelf bestuurde dat zo Hij heeft de volken als werktuigen in Zijn hand. Voor Jeruzalem is de dag des Heeren, een dag van benauwdheid, van duisternis en geen licht. „De stad zal ingenomen, en de huizen zullen geplunderd en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis." (vers 2).

Deze helft zullen we niet letterlijk hebben te nemen. De getallen in de profetische geschriften hebben dikwijls een symbolische betekenis, zodat we hier geen tegenspraak moeten zien, met wat in 13 : 9 staat, nl. dat een derde deel gespaard blijft en twee derde sneuvelt.

Toch is er om die donkere wolk een lichte rand. Immers, het overige des volks (hier de helft, in hoofdstuk 13 een derde) zal uit de stad niet uitgeroeid worden.

Wij hebben hier aan toekomstige gebeurtenissen te denken, wat duidelijk blijkt uit het feit, dat de voeten van de Messias zullen staan op de olijfberg, die in tweeën gespleten zal worden. Dit is in het verleden nimmer geschied. Ook de veranderingen in de natuur o.a. dat het „ten tijde des avonds licht zal wezen", behoren bij de toekomst.

Jeruzalem zal weer betekenis krijgen. De staat Israël wijst ons in die richting. Het profetisch woord zegt ons, dat er over Jeruzalem „duisternis" zal komen.

De grote verdrukking zal zeker komen. Wij herinneren ons de profetie van Daniël (9 : 27). De Joden sluiten een verbond met de Antichrist. De afval bereikt haar hoogtepunt.

De Heere Jezus heeft het voorzegd: „Ik ben gekomen in de naam Mijns Vaders en gij neemt Mij niet aan. Wanneer een ander komt in zijn eigen naam, dien zult gij aannemen".

Het verbond met de Antichrist zal verbroken worden, en deze zal woedend zijn en zijn heirlegers verzamelen. Dat wordt de tijd van de grote verdrukking. Ezechiël profeteerde daarvan in de bekende passages over Gog en Magog (Ezech. 38).

Dan zal de Heere, terstond na de verdrukking dier dagen (Matth. 24 : 29), Zijn volk — want dat blijft het krachtens het verbond, dat God met Abraham sloot — verlossen. De legers der vijanden zullen verslagen, overwonnen worden. We lezen in Ezech. 38 : 23:

„Alzo zal Ik Mij groot maken, en Mij heiligen en bekend worden voor de ogen van vele volken: en zij zullen weten, dat Ik de Heere ben".

De Heer zal opstaan tot de strijd. Zo deed Hij in het verleden in de dagen van Jozua, de Heere verschrikte toen de vijanden voor het aangezicht van Israël, Hij deed hagelstenen uit den hemel op de vijanden vallen (Joz. 10 : 14). Zo deed God door Zijn sterke arm Farao omkomen en redde Zijn volk (Exod. 15), om niet meer voorbeelden te noemen.

Zo zal de Heere ook in de toekomende tijd, de Antichrist vernietigen en Zijn volk bevrijden. Alsdan zal in de hemel verschijnen het teken van de Zoon des mensen.

Zacharia zegt ons: Zijne voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg. Heel precies duidt hij deze berg aan, met de woorden, „die voor Jeruzalem ligt, tegen het Oosten". Er waren ook andere bergen, waarop olijven groeiden. Nu is door deze nadere bepaling geen misverstand mogelijk. Vanaf de Olijfberg voer Hij ten hemel, en op de Olijfberg zal Hij wederom Zijn voeten zetten.

Eens zag Ezechiël de „heerlijkheid des Heeren" heengaan van de Olijfberg, hij zag ook hoe deze wederkeerde (Ezech. 43 : 1). Bij Zijn wederkomst zal Zijn heerlijkheid wederom gezien worden. De Olijfberg zal gespleten worden. „Er vormt zich een zeer groot dal van Oost naar West, begrensd in 't N. en 't Z. door de helften van de Olijfberg". In dat dal is een plaats ter ontkoming. Wij geloven aan de letterlijke vervulling daarvan. Meerdere malen hebben we gezien, dat de profetieën aangaande Christus, hun nauwkeurige letterlijke vervulling vonden — denk aan de zilverlingen Zach. 11 : 13, het doorstoken worden 12 : 10, de intocht te Jeruzalem 9 : 9. — Waarom zullen dan de onvervulde profetieën niet op dezelfde wijze worden vervuld?

Het zijn dingen, die niet door het verstand kunnen worden begrepen, het zijn waarheden, die geloofd moeten worden, omdat Gods Woord waar is!

En waarom zouden we niet geloven aan een splijten van de Olijfberg, als we wèl geloven aan een scheuren van de steenrotsen, het beven van de aarde en de opening der graven en het opgewekt worden van ontslapenen, zoals we in Matth. 27 : 51 lezen? D. S.

Zijn penningmeesters bedelaars?

door K. van Oosten, Almelo

Voor het eerst in de geschiedenis onzer gemeenten kwamen de penningmeesters der gemeenten bijeen. Op 7 en 8 mei kwamen ze in een zeer goede konferentie op „De Vinkenhof" bijeen. Die verstek lieten gaan hebben heel wat gemist! Van Treebeek tot Delfzijl, ja uit alle delen van ons land waren ze opgekomen waarbij het bleek, dat in vele gemeenten jongemannen de dienst van penningmeester vervullen.

„De arbeid leeft"

De voorzitter van de aktiveringskommissie, ds Harkema, verwelkomde een 25-tal penningmeesters .De Haagse voorganger merkte daarbij op, dat de aktiveringskommissie het jaar 1960 heeft uitgeroepen als *„het jaar van de gezamenlijke arbeid"*. „Immers de arbeid leeft - nog steeds krachtiger en sneller en nu.... lèven voor de arbeid: bidden, strijden en offeren. Het is daarbij een voorrecht ambtsdrager in de gemeente te *mogen* zijn, verantwoording te *mogen* dragen. Gods mede-arbeider te mogen zijn in Zijn wijngaard. Let wel.... Godsmede-arbeider. De *arbeid* doet God zelf." Ds Harkema besloot met de wens dat dit weekend een bezinning zou betekenen, bezinning op het werk en de grote opdracht van de Heer.

Bedelaars?

„Hoe moeten we de penningmeesters onzer gemeenten beschouwen? Als financiers, die goed met geld kunnen omgaan? Als boekhouders, die vaardig de pen hanteren? Als bedelaars, die moeten zien dat er voldoende geld binnenkomt? Als zuinige bewaarders, die moeten zorgen dat er zo weinig mogelijk wordt uitgegeven?

Aldus vroeg ds Broertjes die als sekretaris van het werkkomité van de aktiveringskommissie het onderwerp „Betrouwbare Rentmeesters" inleidde. De inleider citeerde 1 Kor. 4 : 1, waarbij Paulus het antwoord geeft op deze vragen: „Zo moet men ons beschouwen: als dienaren van Christus, aan wie het beheer der geheimenissen Gods is toevertrouwd." Dit beheer, aldus ds Broertjes, omvat het volle leven waarover God leiding uitoefent. Juist ook de penningmeesters zijn dienaren van Christus, die Gods wil hebben te doen en uit te dragen op de stoffelijke terreinen van dit leven. „Voor zulke beheerders", zegt Paulus verder, „is dit tenslotte het vereiste: betrouwbaar te blijken." Penningmeesters zijn dienaren van Christus en als zodanig: betrouwbare beheerders of rentmeesters .Hun werk is van geestelijke aard en ze dragen een heilige verantwoordelijkheid. Ds Broertjes stelde verder *dat de penningmeester de man is, die de ge-*

meenteleden voortdurend moet voorhouden dat ook zij Gods rentmeesters zijn. Allen beheren Gods bezit en zijn verantwoordelijk voor een goed gebruik. Vervolgens werden taak en werkterrein onder de loep genomen. Genoemd werden:
a. het vormen van de gemeenteleden tot goede rentmeesters;
b. het leiding geven in het geven naar vermogen;
c. het begrotingswerk.

Spreker pleitte voor het systeem dat iedere gelovige elke eerste dag der week thuis naar vermogen afzondert voor het werk des Heren en het daarna meeneemt naar de kerk waar het ingezameld wordt. Dan pas zou men werkelijk kunnen spreken van een Dienst der Offerande. *Onze leden moeten weer leren om tienden en eerstelingen te geven,* want daarin zal kunnen blijken ons vertrouwen in God, onze liefde voor Hem, onze gehoorzaamheid jegens Hem en onze overgave aan Hem.
Na de koffie was er gelegenheid tot diskussie waarvan door velen gebruik werd gemaakt. Naast instemming kwam er op enige punten toch ook wel kritiek los op bepaalde punten in de toespraak van ds Broertjes. Misschien ook wel daarom was deze avond *ongetwijfeld het hoogtepunt* van de konferentie en ook na sluitingstijd werd er nog danig onderling gediskussieërd over de problemen waarmee we allen in de gemeenten te maken en dikwijls te worstelen hebben.

Kerkdienst en forum

In de zondagochtend-huisdienst ging dr J. J. Kiwiet voor. Hij sprak over 2 Kor. 9 : 6-9 „Bedenkt dit, wie karig zaait zal ook karig oogsten en wie mildelijk zaait zal ook mildelijk oogsten". Geld is zaad, aldus dr Kiwiet, en nu komt het er maar op aan, wat wij er mee doen. *Gaan we het verzamelen en op rente zetten zodat het dood blijft?* Of gaan we als goede rentmeesters het besteden zodat het levend zaad wordt dat tot een rijke oogst kan leiden, 30-, 60- en 100-voud? Zijn we als penningmeesters niet teveel verdiept in „de penningen". We moeten de blik steeds meer naar boven gericht houden en geloven in de oogst van God.
Br W. Modderman leidde na de koffie het forum, dat vele vragen te verwerken kreeg. Ervaringen uit eigen gemeenten werden uitgewisseld. En met deze praktische zaken konden zeker allen voordeel opdoen.

Is er onbehagen?

De voorzitter der Unie, br E. de Haan sprak tenslotte over het onderwerp „Gemeente en Unie werken samen". Vanzelfsprekend kwam bij dit onderwerp de bizondere groei van de gezamenlijke arbeid ter sprake. „Die groei immers schept bizondere problemen en het blijkt, dat lang niet al onze gemeenteleden oog hebben voor het feit, dat de huidige situatie een uitdaging aan ons adres is," zo stelde de inleider vast. Wat doen we als gemeente voor de gezamenlijke arbeid? Scharen we ons er volkomen achter of is er onder ons een groeiend onbehagen over de gang van zaken?
Verschillende broeders vuurden na deze inleiding vragen af; o.a. de vraag of Uniekommissie en permanente kommissies niet te voortvarend zijn. Opgemerkt werd, dat het gezamenlijke werk sneller gegroeid is dan de gemeenten en dat levert de nodige moeilijkheden op. Psychologisch kunnen sommige gemeenteleden deze „groeistuip" niet aan. We moeten echter vertrouwen hebben en positief staan tegenover de opdracht die God ons geeft.

Het smaakte naar meer!

Ds T. Jansma besloot de konferentie met het lezen van de gelijkenis der talenten. Iedereen ging bemoedigd, versterkt en geïnspireerd huiswaarts om in de gemeente de ontvangen taak weer opgewekt aan te vatten. De aktiveringskommissie komt dank toe voor het organiseren van deze konferentie. De hoop wordt uitgesproken, dat men nogeens op een dergelijke wijze wordt voorgelicht en geaktiveerd, tot heil van het werk. Het smaakte naar meer!

NADER BEZIEN

De plaats en funktie van ons weekblad

Op het moment waarop we dit schrijven is iedereen nog bezig met de grondig mislukte topkonferentie der grote vier. Wij willen het daarover niet hebben: de gebeurtenissen in en rondom Parijs hebben zich zo snel ontwikkeld, dat het in een weekblad als het onze onmogelijk is daarover bijna 14 dagen na dato (de dag waarop U ons blad in handen krijgt) nog iets aktueels te publiceren. Men kan — en sommige van onze lezers doen dat — zich bovendien de vraag stellen of ons weekblad wel de plaats is waar men zich bezig moet houden met de politieke gebeurtenissen rondom ons. Overigens — men kent ons antwoord.
In datzelfde verband: **plaats en funktie van ons weekblad,** vernemen we weleens de opmerking, dat in ons blad eigenlijk géén kritiek geleverd mag worden op — laten we zeggen — het beleid van onze „top"-kommissies: dat behoort niet thuis in „De Christen" maar op de algemene vergadering der Unie. Dáár leggen deze kommissies verantwoording af van het gevoerde en te **voeren beleid.**
(Gelijk bekend hebben sommige van onze redakteuren de laatste weken nog weleens 'n min of meer (harde) **kritische noot** gekraakt, vooral ten aanzien van de zaken rondom de deze week gehouden Unie-vergadering).

Wij zijn het met die opmerking niet eens. Ons weekblad is, naar ons inzien, géén „partij"-blad, dat telkens weer alles goed moet praten wat door de „partij" wordt bedisseld en beslist.
Ons weekblad is ook niet „neutraal" in die zin, dat de gebeurtenissen op ons gemeentelijk- en unie-erf alleen maar (onder het mom van objektiviteit) worden doorgegeven.
De plaats van ons weekblad is temidden van de gemeenten. Het is immers een uitgave van de gemeenten (en niet van de UC en de permanente kommissies); de redakteuren zijn gekomen door de gemeenten!
De funktie van ons weekblad is, naar ons oordeel althans, stellig **niet** korrekt uitgedrukt in de ondertitel: „weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom". Die funktie heeft „De Zaaier" (hoewel we het dan nog een vreemde formulering vinden!), ons maandelijks evangelisatieblad.
Natuurlijk is er in ons blad ruimte voor de, laten we zeggen, polemiek (want daaruit bestaat toch praktisch in ons blad die „verspreiding van nt-christendom"); elke week worden er polemiserende artikelen geplaatst. **Zeer terecht!**
Maar meer dan dat is ons weekblad, wat men noemt: huis-orgaan. Zijn funktie is daarom ook, misschien zelfs allereerst, opinie-vormend en voorlichtend.
Daaraan ontleenden bedoelde redakteuren het recht en de plicht soms kritisch te schrijven over de gebeurtenissen op eigen erf. Ons weekblad moet, om het „eigentijds" te zeggen: gemeenten en unie **kritisch begeleiden.**

-v. D.

INTREDE ds A. VISSCHER IN ALMELO II.

Na des ochtends om 10 uur te zijn bevestigd door ds W. Harkema (Den Haag) zal ds A. Visscher (komend van Alblasserdam) om 3 uur n.m. zijn **intrede doen;** des avonds om halfacht is er een feestelijke begroetingssamenkomst.
Al deze bijeenkomsten worden gehouden in ons kerkgebouw aan de Nieuwstraat. Zij die deze dag met ons willen beleven en logies en gastvrijheid nodig hebben worden verzocht zich te willen melden bij de sekretaris der gemeente: H. F. van Druten, Rondweg 33; tel. (05490)-5696; ALMELO.

Baptisten schrijvers, uitgevers en persmensen uit Europa in Rüschlikon bijeen

Tweede redacteurenconferentie 9-14 mei

De trein bracht ons in de nacht uit Nederland naar het hart van Europa, dat Zwitserland heet. We - Ds van Dam en ik - passeerden onze tijd al pratend en slapend. Na een zonnige ochtend in Zürich te hebben gewandeld, lieten we ons met de boot naar Rüschlikon brengen. In de warmte „schreden" we langzaam de hoogte naar het Seminarium op. Bordjes wezen ons de weg en het grote kruis bij de kapel was het duidelijke teken, dat we op de goede route waren. Even later bevonden we ons tussen de gasten en begon de tweede Europese baptisten schrijvers-conferentie.

Daar zaten we dus bij elkaar: de Spanjaarden en de Zweden, de Engelsen, de Duitsers, de Italianen en de Fransen, Amerikanen, een Australiër en de beide Nederlanders. Allen hadden we op de een of andere wijze met het geschreven woord te maken. We kwamen samen, om over problemen en mogelijkheden te praten, verbonden aan de grote taak van de lectuurverspreiding. De bijzonder vriendelijke gastvrijheid van het Seminarium en zijn gewaardeerde staf zorgden bij voorbaat voor een uitstekende sfeer. We aten (heel lekker), we sliepen (niet veel), we praatten en luisterden (heel veel). Naast de grotere bijeenkomsten, waarmee we de dag begonnen en besloten, waren er de onderlinge discussiegroepen.

Vooral in de grotere besprekingen hadden onze Engelse broeders door het voordeel van de taal het hoogste woord. Ze vielen en vulden elkaar aan, terwijl de rest van Europa naar hen zat te luisteren. Er waren goede bekenden onder: Ds Cowlan, de vroegere jeugdsecretaris, wist zijn tafelgenoten te laten genieten van zijn vrolijke buien. Grote pret had hij met de verlegen Nederlander, die niet goed raad wist met ongeschilde aardappelen, die - warm opgediend met boter gevuld - met „huid en haar" moesten worden opgegeten. „Jij hebt me in 1950 op Lage Vuursche (Europese Jeugdleidersconferentie)met Hollandse aardappelen „volgestopt", nu zúl je dit eten!" Wat dan ook prompt gebeurde. Gelukkig zonder nadelige gevolgen.

De conferentie stond onder leiding van dr Hughey, één van de docenten aan het Seminarium. Maar natuurlijk nam ook dr Nordenhaug bijzonder actief deel aan de beraadslagingen, terwijl zich later dr Rudén uit Zweden, de Europese secretaris van de Baptisten Wereld Alliantie bij ons voegde. Op een avond zagen we deze beide broeders door de donker-wordende tuin dwalen, en we haden zo het gevoel, dat de „wereldproblemen" van ons baptisme de revue passeerden: Dr Nordenhaug is immers candidaat gesteld voor het secretariaat van de B.W.A., waar dr Rudén hem voor het Europese deel zal bijstaan. In ieder geval geloven we, dat uiterst bekwame broeders op „wereldniveau" met Gods hulp en zegen zullen bijdragen tot het werk onzer Gemeenten.

De conferentie

Nu de conferentie zelf. Dr Nordenhaug verwelkomde ons en we stelden ons aan elkaar voor. Het bleek ons, dat ons Nederlands werk nogal een „goede pers" heeft en momenteel in Europa de snelstgroeiende gemeenschap is. Laten we niet trots worden, want het is van de Here geschied, terwijl we bovendien nog geen reden hebben, om voldaan te zijn. Zelfs in Duitsland staat de groei stil, „omdat" - zo vertelden ons de Duitse deelnemers, onder wie jonge en hardwerkende mensen waren - „we onze gemeenten te groot hebben laten worden en te weinig tot splitsing van het werk zijn gekomen".

Na de dagopening gingen we in drie groepen uiteen: schrijvers, redacteuren en uitgevers. Een uur lang beraadslaagden we over punten van samenwerking en wederzijdse hulp. Vervolgens kwamen we weer samen en twee morgens heeft ds Bottoms, de redacteur van de Britse „Baptist Times" gesproken, o.a. over plaats en taak van een baptisten nieuwsblad. Met opzet gebruikte hij dit laatste woord, om daarmee aan te geven, wat naar zijn inzicht de verschillende organen moeten zijn.

's Middags hadden we tot vier uur vrij en na de thee luisterden we naar de berichten uit de verschillende landen. Alleen Italië heeft een eigen drukkerij, maar de overige landen hebben wel een uitgeverij. Vooral Engeland en nog meer Duitsland doen veel voor de lectuurvoorziening van hun land en van hun gemeenten. De Engelsen beperkten deze taak tot speciale boeken over baptisten beginselen, etc., maar de Duitse uitgeverij heeft een grote serie romans in omloop gebracht (o.a. ook uit het Nederlands vertaalde). Zweden doet ook veel en de Spanjaarden distribueren meer de boeken, die ze uit Brazilië en andere Zuid-Amerikaanse landen ontvangen.

's Avonds hebben we prachtige uiteenzettingen beluisterd van de Australische ds John Garrett, Hoofd van de Nieuwsdienst van de Wereldraad van Kerken, waarmee allen hun winst konden doen.

„De christen als journalist", „Kerk en pers", waarin hij met name de aanwezigen aanmoedigde als kerken goede relaties met de „pers" te hebben. „Het Gemeenteblad", wilde hij ook op hoger peil hebben en hij drong er krachtig op aan de evangeliesatiebladen uit te geven in samenwerking met andere Kerken, waarbij hem een gedegen 'n toch vlot uitgegeven geïllustreerd tijdschrift voor ogen stond (in kleurendruk!)

Andere onderwerpen waren: De christelijke en de wereldse pers" door een bekend Züricher journalist. „Het motief voor onze taak" door dr McCollough, docent aan het Seminarium. „Het uitgeven van zondagsschool-materiaal" door de Duitse ds Pohl. Plaats en taak van een baptisten uitgerij door zendeling Stormer uit Italië.

Bij de discussies rondom het zondagsschoolwerk noteerde ik de mededeling, dat slechts in een tiende gedeelte van alle baptisten zondagsscholen in Europa blijkens een enquête aandacht geschonken wordt aan de wekelijkse voorbereiding van het zondagsschool-personeel. Daaraan weet met het, dat de aantallen zo teruglopen. Op de dagscholen heeft een grote wijziging plaats gehad in methode en op de zondagsscholen gaat men nog te veel langs de oude paden. Dat we bovendien bij het verlaten van de zondagsscholen zoveel kinderen uit het ook verliezen, pleit voor een „zondagsschool vor alle leeftijden".

Resultaten

Wat komt er nu „uit" zo'n conferentie? Nu, er is hard gewerkt, maar de échte resultaten worden pas openbaar in de diverse landen. Zo was de vrucht van de theologen- en docentenvergadering in 1954.... ons eigen seminarium. Wat zal er uit deze „redacteuren-week" groeien?

Dit hangt af van de medewerking in het eigen land af. Nieuwe ideeën hebben tijd

---

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

75 JAAR GELEDEN:

„....In den tijd van 15 jaren dat hier gearbeid wordt, zijn er zoovelen in den Heere heengegaan, dat wij daar boven eene Gemeente hebben, van de halve grootte, als die hier nog is. Treuriger verlies is het afdalen van sommigen in de wereld. Satan bewerkte dat krachtig. Maar wij blijven bidden, opdat ze weer teruggebracht worden door Hem van Wiens geschreven is: „De Heer regeert."

(Uit een gemeentebericht van Hengelo, „De Christen", 15 mei 1885).

nodig, voor we ze verwezelijken. Maar uw vertegenwoordigers ontdekten de volgende belangrijke punten:

1. Grotere en zorgvuldiger aandacht aan vorm en inhoud van onze bladen. Door geregeld *redactie-overleg* en door het inschakelen van medewerkers kunnen we onze bladen veel beter en boeiender maken. Waarom zouden ook de verschillende redacteuren(trices) bij óns niet geregeld kunnen samenkomen, om hun problemen te bespreken?
2. Meer aandacht aan *abonné-werving*. Als we deze eens op een *nieuwe* wijze aanpakten, maar dan ook écht aanpákken, zouden onze periodieken aan betekenis en invloed winnen en ook een betere uitvoering mogelijk maken. Geen algemene oproepen, die in de brede massa verdwijnen en ondergaan, maar krachtige voortdurende acties kunnen ons helpen. Daarbij is natuurlijk de stevige hulp van de plaatselijke medewerkers onmisbaar.
3. Een *eigen uitgeverij!* Dat is iets anders dan een drukkerij, waarover we ruim tien jaar terug spraken. Maar een uitgeverij is voor een Unie, die zijn taak goed wil verzetten, onmisbaar. Ons Unie-reglement geeft daartoe alle ruimte.
   Ons „lectuurfonds" moge „overleden" zijn, zoals het Jaarverslag ons vertelt, **maar we moeten met** visie en geloof naar nieuwe middelen zoeken: laat 't een eenvoudige uitgeverij zijn. Kleinere Unies dan de onze hebben zo'n instituut. Laat ons hierbij bezig gaan. Er liggen eenvoudige, maar goede mogelijkheden tot onze beschikking!

Samenwerking

Vanuit de discussiegroepen kwamen practische plannen, die door de conferentie aanvaard zijn. De verschillende uitgeverijen zullen een eigen „contact" in het leven roepen en de Cary-Kingsgate Press (Gr. Brittannië) zal een en ander verzorgen. Uitwisseling van schrijvers en boeken en catalogi, van materialen en cliché's zal hierdoor mogelijk worden.
Het meest besproken plan is dat van een eigen Europese baptisten nieuwsdienst (of perssecretariaat). Vermoedelijk zou dit werk kunnen worden toevertrouwd aan een nieuwe docent aan het Seminarium te Rüschlikon, die „journalistiek" moet doceren (tot nu toe deed Dr Nordenhaug dit). Overleg met de Amerikaanse broeders, met de BWA en met de Europese Baptisten Federatie is nodig en ieder zal daaraan zijn deel mogen bijdragen. We zijn zeer benieuwd, wat er uit dit plan geboren wordt.

Weer thuis

Nu zijn de schrijvers, redacteuren, uitgevers weer in hun eigen landen terug, verrijkt met nieuwe inzichten en ideeën voor de belangrijke arbeid, die ze verrichten: het Evangelie door het geschreven woord uit de dragen.
Hartelijk dank aan de staf te Rüschlikon voor al het gebodene.
En moedig vooruit - ook in ons land!
Utr. Broertjes

SITTARD (Corr.). Gaarne willen we U iets doorgeven uit de arbeid op deze post in het zuiden. Temeer omdat wij weer eens mochten ervaren hoe de Heer de arbeid, die in getrouwheid en met volharding wordt verricht, zegent.
Zondag 15 mei, beleefden we een prachtige avond, toen de jeugd van deze post voor het eerst een avond verzorgde voor ouders en verdere belangstellenden.
45 jongens en meisjes van de zondagsschool, meisjesclubs en tussenjeugd, marcheerden al zingend naar het podium en presenteerden zich aan de aanwezigen.
Toen ze daar met elkaar op het podium stonden welde er dankbaarheid in ons hart op. Want is het niet geweldig in dit jonge werk te mogen zien hoeveel de Heer ons met al deze jongeren reeds gaf?
Het werd deze avond een prachtig programma. De jongens en meisjes speelden en zongen dat het een lieve lust was. De kleintjes van de zondagsschool beelden een bekend liedje uit, de ouderen van de zondagsschool zongen Psalm 150, begeleid met de instrumenten die ze van de L.Z.C. hadden gekregen, ja ze zongen zelfs een koor in het duits. De meisjesclub speelde een stukje waarvan de ouderen wel bizonder genoten en de tussenjeugd nam ook een groot aandeel in het programma. Ze zongen niet alleen kampliederen, canons en koren, maar ze leerden de zaal zelfs een engels koor. En dan verzorgden ze een wedstrijd voor de ouderen: de jeugd beeldde spreekwoorden uit, die de ouderen moesten raden.
En tenslotte speelde de tussenjeugd, geheel geïmproviseerd, het verhaal van „De Verloren Zoon". Prachtig was het te zien in hun spel, hoezeer ze dat verhaal zelf beleefden.
Het nieuwe kerkje was deze avond tot de laatste plaats bezet. Ruim honderd aanwezigen, jong en oud, vulden de zaal en genoten van het gebodene en de fijne sfeer.
Menigeen zal na afloop de Heer hebben gedankt voor deze avond, die zo bemoedigend was om voort te gaan in de roeping waarmee de Heer ons geroepen heeft.
Sinds de opening van de nieuwe kerk trekken we ook weer „vreemden" aan. Weliswaar niet met grote aantallen, maar dat kan ook niemand in het rooms katholieke zuiden verwachten. Telkens echter worden er nieuwe contacten gelegd, die, ook al zijn ze niet altijd van blijvende aard, ons toch de gelegenheid geven iets over te dragen van hetgeen wij van de Heer ontvingen en ontvangen.
We blijven Uw voorbede vragen voor het werk hier en groeten U in de lande recht hartelijk.

Verbeteringen

In de 10e regel van het artikel in „Het Wegwijzend Woord" van verleden week is het woordje *niet* uitgevallen. Intelligente lezers, en dat zijn allen die zich op ons blad abonneerden (!) hadden reeds gelezen dat de zin daar moest luiden: *'t is immers niet zo, dat* etc.
Op pag. 5, 1e kolom (in het nr. van verleden week) kwamen gedeelten voor waarvan géén lezer van ons blad zin en betekenis kon vatten. Merkwaardigerwijs waren het gedeelten uit 'n verslag van het penningmeestersweekend, dat pas in *dit* nummer zou worden gepubliceerd. Onze verontschuldigingen voor deze storing!
E. R.

In De Christen van j.l. vrijdag 20 mei, staat in de L. Schakel „Oriënteringscursussen" een zin die verbetering behoeft. Doordat „stuit", „uit" werd is zij n.l. niet meer te verstaan. We schrijven de zin hier over:
In het streven naar integratie van Kerken, dat hier en daar in de wereld nogal krachtig gedreven wordt, **stuit** men, zo lazen we, in Haiti bij de baptisten op hun gemeente-beschouwing. L.

IN MOSKOU STAAT EEN HUIS

„In Moskou staat een huis, een huis speciaal voor de vrouwelijke employé's van het Moskovisch gemeentelijk vervoersbedrijf: chauffeuses en konduktrices. Een van hen klaagde, omdat storende geluiden uit een naburige kamer haar in de studie belemmerden. Ze was op onderzoek uitgegaan en had een groepje meisjeskollega's aangetroffen die biddend en zingend bijeen waren. Deze meisjes waren uit nieuwsgierigheid een baptistenkerk binnengegaan - ze hadden niets beters te doen - en waren tot geloof gekomen.
We kunnen aannemen, dat dit verhaal waar is, want het wordt verteld door de KOMSOMOLSKAYA PRAVDA, welk blad er nog eens nadrukkelijk op wijst, dat de organisatoren van de kommunistische partij de belangen van jongeren verwaarlozen: „Het is hùn plicht de jongemensen te beschermen tegen fanatieke religieuze invloeden"...."

(„Gemeenteleven", Amsterdam-W.N.)

UIT ONS UNIE-BUREAU

Volkstelling 31 mei

We vragen de aandacht van al onze broeders en zusters en vrienden nog eens voor de a.s. volkstelling op 31 mei. In de uitgebreide vragenlijst A wordt bij 9 de vraag naar 't kerkgenootschap gesteld. Het is uiteraard niet de bedoeling van het Centraal Bureau voor de Statistiek, dat door middel van deze volkstelling tevens een registratie van de leden der kerken plaats heeft; dat is immers de eigen aangelegenheid van de kerken zelf. Maar het is wèl de bedoeling om te weten te komen onder de bearbeiding van welke kerk het gezin valt. Daardoor is het wel duidelijk, dat ook alle kinderen in een baptistengezin bij deze volkstelling moeten gerekend worden als vallende onder de baptistengemeenten. Hetzelfde geldt van de vrienden der gemeente, die in onze gemeenten hun geestelijk thuis hebben gevonden. Wij geven dan ook hierbij het advies, dat allen die onder de bearbeiding van baptistengemeenten vallen of zich daarmee geesetelijk verbonden weten, bij de vraag naar het kerkgenootschap vermeld worden als: baptist (men kan ook volstaan met te vermelden B.G., zijnde de afkorting van baptistengemeenten). Mocht een gemeente nog de naam „Gemeente van Gedoopte Christenen" dragen, dan geldt ook voor de leden, kinderen en vrienden daarvan het advies om als kerkgenootschap op te geven: baptistengemeente. Dan is het voor de ambtenaren van het Centraal Bureau voor de Statistiek helemaal duidelijk.

T. Jansma

DE VOORBEREIDINGEN VOOR RIO IN VOLLE GANG.

Het TIENDE Baptisten-Wereld-Congres belooft een grootse gebeurtenis te worden. Voor de braziliaanse baptisten wordt het een ontvangst van de eerste orde, waarvan deze sterk evangeliserende broeders ook weer een prachtig gebruik weten te maken voor het doorgeven van de Blijde Boodschap op grote schaal.
Er is een Congrescomité van 165 leden, want er komt zoveel aan regelingen kijken, dat vele handen en hoofden en harten nodig zijn. Ze willen geen gelegenheid voorbij laten gaan — zo vertelt Dr. Ohrn, de BWA-secretaris, die daar dezer dagen was — om het Congres uitstekend te doen slagen.
Overdag worden de samenkomsten gehouden in het Maracana Ginasio, waar **20.000** plaatsen zijn. De slot-rally, met Billy Graham als spreker, zal zijn in het Maracana Stadion, waar **155.000** mensen een plaats kunnen vinden, maar waar ook wel **200.000** kunnen komen. Voor kleinere bijeenkomsten zijn nog wel een zestal andere zalen gereserveerd.
Speciale bussen worden ingelegd ten behoeve van de congresgangers tussen hotels en vergaderzalen. Een warme lunch of een lunchpakket wordt 's middags beschikbaar gesteld. Een kamer voor de pers, voor radio en televisie, en dozijnen andere zaken worden bedacht.
De voorzitter van het comité rekent op **20.000 bezoekers.** Alleen uit Brazilië verwacht hij al 15.000 deelnemers. Ook hoopt hij, dat de reactie op de slotrally met Billy Graham nog grootser mag zijn dan op de bekende pinksterdag in Jeruzalem.
Een internationaal jongenskamp (met spaans, portugees en engels als voertalen) wordt in de nabijheid van Rio gehouden, vlak ná het Congres. Hun leiders zullen trouwens ook speciale vergaderingen tijdens het congres hebben.
Tenslotte: als U ds Boeschoten of student Kik of één der andere bezoekers van het congres wilt schrijven, dan kunt U hun adres alvast noteren: Na de naam van de bezoeker: Post Office Box 1770, Rio de Janeiro, Brazilië. In het portugees: Caixa Postal 1770. De brieven zullen op een postkantoor in de congreszalen voor de bezoekers gereed liggen (als ze die dan zelf maar komen ophalen!)
Van de 23 millioen baptisten zullen de meesten niet gaan. Dat klinkt wat somber en zwartgallig, maar bedoeld is: de thuisblijvers zullen reeds nu bidden voor de zegen op dit Congres, waar onze Heer zoveel bereiken kan!

Utr. J. Br.

Mededelingen

HOSPITAALKERKSCHIP ,DE HOOP'

Van de **Nederlandsche Vereniging ten behoeve van Zeelieden van elke Nationaliteit** ontvingen we, typografisch keurig verzorgd, het mededelingenblad 1960, waarin o.m. verslag wordt uitgebracht van de werkzaamheden in 1959 op het hospitaalkerkschip „De Hoop". Die meer van dit zeer sympathieke werk wil weten en het zou willen steunen schrijve aan: **Hospitaalkerkschip „De Hoop", Damrak 95, Amsterdam.**

De baptistengemeente „IJmond" vraagt: welke gemeente (of partikulier) kan ons helpen aan een klein orgeltje (kofferorgeltje) voor openluchtwerk? Brieven aan de sekretaris der gemeente IJmond: N. Mik, Gijzenveldplantsoen 183, IJMUIDEN.

Het gironummer van de LZC (o.a. voor IN DE RIJ VOOR RIJST!) is gewijzigd in: 47 75 35, te ALKMAAR.

Het Convent voor een nieuw Politiek Ethos

(Voorzitter: Prof. Dr A. J. Rasker. Secretaris Dr M. H. Bolkestein) houdt haar centrale conferentie op

WOENSDAG 22 JUNI a.s. in de NIEUWE KERK AMSTERDAM.

Aanvang 10 uur.

Inleiders:

Dr C. L. PATIJN, lid Tweede Kamer

„Politieke problemen der Coëxistentie"

DsB. G. LOCHER, Driektor Seminar für kirchliche Dienste, lid Synode Ev. Kirche Deutschland

„Theologische problemen der Coëxistentie"

Belangstellenden kunnen voor nadere inlichtingen over deelname zich wenden tot Convent N.P.E. p./a. Oud-Ehrenstein 18, Amsterdam-Zuid II.

LANDELIJKE ZONDAGSSCHOOL CENTRALE

Gewest Groningen

Aan de Leiders en Leidsters van onze zondagsscholen.

Met veel genoegen delen wij U mede, dat we op zaterdag 28 mei a.s. weer een konferentie hebben en wel in de Baptistenkerk te Delfzijl. Om 3 uur beginnen we met theedrinken.
Deze konferentie zal een ander karakter dragen dan we tot op heden gewend waren.
We gaan een echt zondagsschooluurtje houden, d.w.z., dat een groep jongens en meisjes van de zondagsschool in Delfzijl aanwezig zal zijn. *Br Oldenburg* van Delfzijl heeft de leiding en *br Haak* van Groningen zal de vertelling houden.
Na dit uurtje gaan de kinderen weer naar huis en gaan wij onder het genot van een kopje thee onze kritiek leveren op leider en verteller.
Bij gunstig weer gaan we om plm. 5 uur een boottocht maken. Na de boottocht komen we weer samen in de zaal bij de kerk om een kopje koffie te drinken en enige mededelingen aan te horen.
We zouden het fijn vinden wanneer vele zondagsschool werkers(sters) op deze laatste konferentie aanwezig zouden zijn.
Kunt U voor deze keer vele belangrijke dingen niet eens aan de kant zetten om deze belangrijke konferentie mee te kunnen maken?

We rekenen op U!
De sekretaris:
J. Duit

Advertenties

Vrijdag 3 juni 1960 — Emmen-nummer — Jaargang 77 Nr. 3525

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Pinksteren 1960

Boodschap van de Voorzitters van de Wereldraad van Kerken

Romeinen 8 : 5 en 6.

„Want zij die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar den Geest zijn, hebben de gezindheid van den Geest. Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van den Geest is leven en vrede."

Als Voorzitters van de Wereldraad van Kerken groeten wij met Pinksteren onze broeders in alle aangesloten kerken. Wij verheugen ons in het geschenk van het een-zijn in Christus dat Zijn discipelen gegeven werd, toen zij, op de eerste Pinksterdag met de Heilige Geest werden vervuld.

Als wij de eerste vergadering in de geschiedenis van de christelijke kerk in onze herinnering terugroepen, zijn wij verblijd door de zichtbare tekenen van deze eenheid die zich in de geschiedenis van onze tijd vernieuwt. Als leden van één lichaam over de gehele aarde hebben wij ons verbonden bij elkander te blijven en tesamen te groeien naar vernieuwing en volheid van leven.

Dit jaar zien wij ons voor de geestelijke taak gesteld om de weg te effenen voor een grote bijeenkomst, de eerste Assemblee die de Wereldraad van Kerken in Azië, in 1961, zal houden. Terwijl nieuwe en oude godsdiensten en wijsgerige stelsels in Azië en andere werelddelen opleven, hebben wij onze vaste fundament in de belofte door onze Heer gegeven op de dag van Zijn hemelvaart. Waar Zijn volk ook moge zijn, zal het kracht ontvangen om de wereld te overwinnen.

Vertrouwende op deze heerlijke belofte, roepen wij met de apostel Paulus alle christenen overal ter wereld op, te beseffen wat de Geest van Hem die alle dingen nieuw maakt, voor hen heeft gedaan.

Als de Heilige Geest in ons midden komt, zijn wij nieuwe mensen. Ons opgaan in ons zelf en onze angsten worden weggenomen. Onze tevredenheid met iets minder dan de ware eenheid in de kerk maakt plaats voor een diepere en vollere visie op Gods plan. Wij worden geroepen allen met elkander deel te hebben in Gods scheppende werk. Wij zoeken elkander op een nieuwe wijze, omdat God ons op een nieuwe wijze gevonden heeft. Want allen die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.

Als zonen en mede-arbeiders van God worden wij in waarheid broeders, die elkanders lasten dragen. De Kerk, die de belofte van de overwinning heeft, is geroepen, één van geest en hart, uit te gaan naar de miljoenen mannen en vrouwen, die worstelen om te komen tot een leven, vrij van angst, kommer, honger, onrecht, beroving, vervolging en politieke of geestelijke onderdrukking.

Met het oog op die grote taak verklaren wij, die voor de grotere eenheid en kracht van de kerk werken, in alle deemoed, Pinksteren van dit jaar tot een dag van gebed, opdat God Zijn Geest moge geven „aan u die veraf waart, en aan hen die dichtbij waren" (Epheziërs 2 : 17).

Wij doen met hernieuwd geloof, in liefde en erbarming, 'n beroep op alle kerken van Christus en alle christenen om hun taak wederom te bezien in het licht van de Geest die ons gegeven is en om zich opnieuw aan Christus toe te wijden, als Zijn getuigen.

„Wij nu hebben niet den geest der wereld ontvangen, maar den Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is", (1 Corinthiërs 2 : 12).

De Voorzitters van de Wereldraad van Kerken:

Dr John Baillie - Edingburg
Bisschop Sante Uberto Barbieri - Buenos Aires
Bisschop Otto Dibelius - Berlijn
Aartsbisschop Iakovos - New York
Metropoliet Juhanon Mar Thoma - Tiruvella
Bisschop Henry Knox Sherrill - Boxford, Mass.

De 80ste Unievergadering

„ICHTHUS"

Honderdzevenenveertig namen prijkten er op de presentielijst van de 80ste vergadering der Uniegemeenten in Emmen. Zodoende was Uw naam, als lid van een onzer gemeenten, er ook bij. Immers, deze broeders en zusters, schreven hun naam neer, namens U, omdat zij, in opdracht van de plaatselijke gemeenten, kwamen spreken over dat rijke, bloeiende stukje werk, dat de heer ons in handen heeft gegeven.... Het was een goede, het was een fijne vergadering, met vele rijke ogenblikken, en dat, ondanks de zorgenrimpels die hier en daar de aangezichten sierden. Misschien moeten we zeggen: mee dank zij die rimpels. Want nergens waren zij symptomen van boosheid of onwil, maar veeleer tekenen van verantwoordelijkheidsbesef: hoe slagen wij er in dit mooie, bitter noodzakelijke, maar ook offers vragende werk van en voor de Heer op een verantwoorde wijze voor te zetten?....

„Ichthus" stond als een sprekend symbool boven al de besprekingen. Het was de naam van het gemeente-centrum der gereformeerde kerk in Emmen, waarin wij vergaderden. Het is echter meer dan dat. Het is ook het oud-christelijk getuigenis, waarmee in tijden van vervolging en dreigend doodsgevaar, de eerste christenen elkaar herkenden en bemoedigden. Zij kenden elkaar aan het teken van de „vis", (Grieks: ichthus) en het bemoedigde hen in de strijd, omdat de letters van dit woord de afkorting vormden van hun geloofsbelijdenis: Jezus Christus, Zoon van God, Zaligmaker!

Deze belijdenis, God, Zaligmaker, zijn zaak, zijn opdracht, droeg ook de 80ste A.V. en het was dáárom, dat menige beslissing een moeilijke beslissing werd, in het besef: wij kunnen noch mogen ons hier zo maar even afmaken.... Het was ook juist daarom, dat deze vergadering vele blijde momenten kende, want het werd gevoeld: ons werken is menselijk, gebrekkig, maar .... voor onze Koning!

VOOR DE KONING!

Er heerst onder ons een hardnekkig misverstand. Velen menen: de Algemene Vergadering is een dorre, zakelijke cijfervergadering waar guldentekens en reglementsartikelen het grote woord voeren. Deze misvatting openbaart zich wellicht het duidelijkst in de ledenopkomst der meeste gemeentevergaderingen, waar de Unie-agenda wordt behandeld. Maar wanneer er één leugen de wereld uit gewerkt moet worden, dan is het wel deze!

De A. V. is een zuiver geestelijke zaak (al zal, zoals overal, het „vlees" wel eens om een hoekje gluren). En niets is minder waar, dan dat de A.V. een soort bijeenkomst van aandeelhouders in een of andere N.V. zou zijn, Het gaat voor de Koning!! Ook waar reglementen worden vastgesteld of gewijzigd en guldentekens door het luchtruim zweven...

Dat vertelde ons reeds het aanvangslied: „Lof zij den Heer, den almachtigen Koning der ere..." Daarvan getuigde ook het openingswoord van „de Haan", met zijn witte kam, dat U kon lezen in het vorige nummer van ons blad.

En vele andere toespraken beklemtoonden precies hetzelfde. We luisterden naar zr Luiten, die iets vertelde over het zegenrijke werk, dat stil maar volhardend, wordt verricht in ons diaconessenhuis „Tabitha". Vele zijn de mogelijkheden om, via zieke en hulpbehoevende mensen, iets voor de Heer te doen. Er zijn steeds veel meer aanvragen om opname dan waaraan voldaan kan worden. Maar nijpend is het tekort aan personeel. Momenteel is er vooral aan één gediplomeerde verpleegster nog behoefte. Zou die zuster er niet zijn, ergens in één onzer gemeenten?

Ds Brongers vertelde iets over de Unie-Bouwstichting, met haar „10 ct fonds". Het gevraagde geld kwám er(!) in 1959 en zodoende konden verschillende gemeenten, die met zware bouwlasten zitten, geholpen worden. Maar we zijn er nog lang niet. En voor 1960 blijft de leus: voor de Heer waardige kerkgebouwen! Ook uw 10 ct (per week) zijn hard nodig.

„We blijven actief en we blijven activeren!" verzekerde de haagse voorganger, ds Harkema, namens de „Activeringscommissie". De gehouden activeringsbijeenkomsten waren deels verblijdend, deels teleurstellend. Maar als het voor de zaak van de Koning gaat, dan leggen we niet zo gauw het loodje. Het jaar 1961 wordt het „jaar van de zending", dan komt in 1962 de opleiding, de vorming van werkers, aan de beurt. En in de daarop volgende jaren zullen resp. de kerkbouw en de evangelisatie hun deel van ons aller aandacht krijgen.

Dr J. J. Kiwiet, predikant-directeur van ons centrum „De Vinkenhof", vergeleek de eerste jaren van het Centrum met het overeind zetten van een tent. Er zijn dan heel wat touwtjes waaraan je aandacht moet schenken. Soms zit er wel eens een kabeltje te strak, en dreigt er iets te scheuren. Maar van lieverlede, wijs wordende door schade en schande, komt alles op zijn pootjes terecht. Steeds meer zal en moet „De Vinkenhof" de „tent der samenkomst" worden, het ontmoetingspunt van waaruit de arbeiders geïnspireerd worden, om het even, of het voorgangers, penningmeesters, jeugdleiders, kosters, of wat dan ook maar, zijn.

Wat is de arbeid voor de Koning veelzijdig! Ook onder de jongens die het groene colbertje dragen wordt gewerkt voor onze Heer. Ds Jut, legerpredikant, vertelde over de geestelijke verzorging bij de luchtmacht. Over het algemeen staan de militairen welwillend tegenover de „dominé", tenminste wanneer hij een boodschap brengt die ze kunnen begrijpen. En hier en daar komen vruchten van het gestrooide zaad boven de grond. Fijne, vruchtbare gesprekken zijn er de zichtbare bewijzen van.

En dan de E.C.U., onze commissie die, met de gelden waarvoor wij samen zorgden, al zo vele gemeenten heeft kunnen helpen naar de zelfstandigheid. Jammer, dat ds van Beek moest vertellen, dat juist nu, terwijl overal de mogelijkheden zich uitbreiden, minder geholpen kan worden vanwege de krappe portemonnaie. Onze broeders weten zich uitstekend te beheersen. Maar waren zij oosterlingen geweest, dan hadden ze hun C. & A'tje gescheurd en zich met een zak bekleed. Want zij weten, beter dan wij, hoe dringend de oproepen om hulp dikwijls zijn!

Het zal niemand verwonderen, dat er ook een goed woord gesproken werd voor de Zending. Welke zaak wordt (gelukkig) duidelijker gezien als „opdracht van de Meester" dan die van de zending? „Zending is de opdracht voor de gemeente" verzekerde de voorzitter van de Unie Zendingscommissie, br W. Modderman, nog eens ten overvloede.

Verblijdend is het, dat de naoorlogse jaren in groeiende mate komen te staan in het teken der zending. De families van 't Wout en Edens staan nu aan het front en de voorhoedegevechten zijn reeds geleverd. Maar wat is er nog veel waarin voorzien moet worden: woongelegenheid voor de zendelingen, een kerk, een school, een polikliniek enz. Er is practisch niets, daar in Irema. In tegenstelling tot de oorspronkelijke opzet, een centrale zendingspost, zal nu worden getracht, om met Irema als „bruggenhoofd" te komen tot het stichten van zoveel mogelijk posten door geheel het land. Daarbij is het dan de bedoeling, dat zoveel en

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten (pag. 7); verder, waarnaar ieders belangstelling zeker déze keer uitgaat: uitvoerige verslagen en beschouwingen, mèt foto's, van en over de ontmoetingsdagen in Emmen!

Geef dit blad gerust aan anderen en vertel van onze fijne gemeenschap. Die ons blad léést kan elke week die gemeenschap beleven!
Volgende week: zendingsnummer, onder 't motto: JUIST NU, MEER DAN OOIT: OPDRACHT!

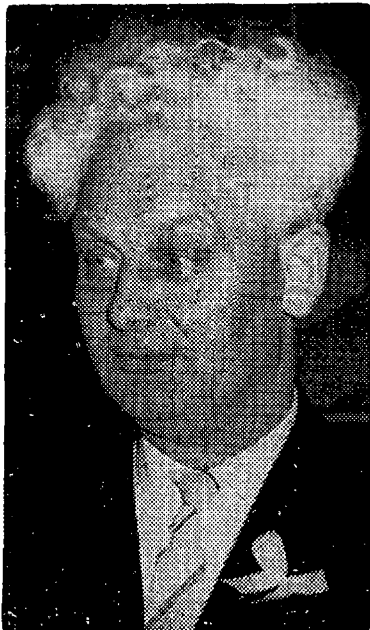

Nog niet iedereen is binnen na een koffie-pauze; maar, hoe waardevol de konversatie in de koffiekamer ook: de voorzitter, hij ploegde voort....
Bovenstaande foto toont de prachtige zaal waar de 80ste Algemene Vergadering van onze Unie werd gehouden. (Foto Lunow, Emmen)

zo snel mogelijk afrikaanse krachten worden ingeschakeld, die in de toekomst het werk zelf kunnen leiden. Dat zal, gezien de politieke ontwikkeling in Belgisch Congo, beslist nodig zijn.

ZEND OOK MIJ...

De A.V. een „zakelijke" vergadering? Luisterend naar de woorden van de verschillende sprekers, zou u beslist tot een andere conclusie gekomen zijn. En zo die goede woorden u al niet zouden hebben kunnen overtuigen, dan zou u „bekeerd" zijn geworden toen achtereenvolgens verschillende jonge mannen en een jonge

Burgemeester E. de Haan, voorzitter der U.C.

vrouw het podium, versierd met enkele bloemstukken van het Emmense gemeentebestuur, beklommen.
Na een tijd van „wapens-scherpen" kwam voor een drietal broeders de tijd van „aanvallen". K. Korporaal, J. v. d. Veen, en P. v. d. Werf hadden hun studietijd er op zitten en werden door de Algemene Vergadering beroepbaar verklaard. „Zend ook mij" hebben zij destijds tegen hun Koning gezegd. Nu wórden ze uitgezonden!

„Zend ook mij!". Al hebben ze het dan niet allemaal zo geformuleerd, toch leefde deze wens in het hart van die negen(!) jonge kerels, die op zeker moment op het podium prijkten. Hun verlangen was het om zich in te zetten voor de dienst van de Koning, als predikant in een onzer gemeenten. Welnu, ze werden blijmoedig allen aanvaard: H. Bijleveld, C. Eyer, J. v. d. Geer, A. Kik, L. Nieman, O. Oldenburger, G. Pflaum, A. Schlüter en D. Voordewind. God zegene hen bij de voorbereidende studies! En hun leraren aan ons seminarie.

„Wij zijn er ons van bewust, dat wij geen gemakkelijke tijd tegemoet gaan, maar wij weten ook dat de Heiland zelf ons zal ondersteunen". Dat was, in het kort, het getuigenis van een andere jonge man die voor de vergadering stond, samen met zijn vrouw. „Zend ook mij" hebben ze eens gebeden. Nu zullen ze, zo de Heer wil, binnenkort gezonden worden, br J. ter Braak en echtgenote. Naar Irema... Ook over hen werd door de vergadering de onontbeerlijke zegen van de Almachtige gevraagd. Mogen vele donkere ogen, mee door hun inzet, het Licht des levens zien... „Zend ook mij..." Deze jongeren geven zich... Zullen de Nederlandse Baptisten zich ook willen geven met hun offers?

NEEM MIJN ZILVER...

Of er tijdens de vergadering niet over geld en aanverwante artikelen is gesproken? Nou, reken maar. Er werd weer ijverig met het, ieder jaar lijviger wordenden, Unie-boekwerk gezwaaid. En „mijnheer de voorzitter" moest weer ettelijke deelnemers voor de spraakwaterval noteren. Maar het liep allemaal prima, in een broederlijke sfeer.
De Unie-financiën (hulde aan de secure administrateur, ds Jansma) deden enkele „schuchtere" jongelingen een paar vragen stellen. Er werd echter zachtkens met hen gehandeld en wanneer ze een volgende keer de toelichtingen vooraf willen lezen, zullen ze antwoord hebben nog voor ze konden vragen...
Het salaris van de voorgangers... Daar werd natuurlijk ook nog weer over gepraat, hoewel de meesten het maar liever niet weer op de agenda hadden gezien, omdat de gemeenten nu zo langzamerhand wel weten, dat ook deze arbeiders hun loon waard zijn, gemeten naar de huidige maatstaven. Br Zwaan wilde met dit onderwerp maar naar de poelier, teneinde het de nek te laten omdraaien, waarop de voorzitter meende te moeten opmerken, dat het niet allemaal zwanen zijn. Er zijn ook eenden! Het antwoord luidde: „...en hanen!
Toen waren er de begrotingen... omdat regeren nu eenmaal betekent: vooruitzien! De spanning was van te voren al groot.

Onderschrift foto B.

Voorzitter en Algemeen-Sekretaris, burgemeester E. de Haan en ds T. Jansma, in „Top-Konferentie"....

(Foto Lunow, Emmen)

Hoe zou dit appeltje worden geschild? Vorig jaar reeds grote tekorten op de begroting en nu nog hogere bedragen op de lijst!
Nu, laten we meteen maar vertellen hoe het ging. Het ging goed! Althans wat de wijze van behandelen betrof. Er werd rustig, ernstig over gesproken. Men wist waarom het ging: om de zaak van de Koning! De begroting van de E.C.U. ging uit van een bijdrage à ƒ 2,65 per lid, die van de Opleidingscommissie ƒ 1,40 per lid, van de Unie-Bouwstichting ƒ 0,75 en tenslotte die van de Zendingscommissie ƒ 6,18 per lid...
Al deze begrotingen werden aangenomen! Alleen... het aantal blanco stemmen overtrof in alle gevallen verre het aantal voorstemmers! Dat moet de commissies geen erg veilig gevoel hebben gegeven! Want al die blanco stemmen betekenden zoveel als: wij zijn er niet tegen, maar achten het niet mogelijk de garantie te geven, dat de van ons verwachte bedragen ook zullen worden bijeengebracht...
En toch, wanneer deze afgevaardigden naar huis zijn gegaan, met de heilige overtuiging dat het geld er behoort te komen, omdat de zaak van de Koning haast heeft, en zij die overtuiging doorgeven aan hun gemeente, dan zullen wij zeker zien, dat er ook onder ons nog wonderen mogelijk zijn. Wonderen van liefde en offerzin, waardoor onze zendelingen in Congo en onze werkers in eigen land wapens in handen zullen kunnen houden om de vijand te bestrijden...
Tenslotte werd ook de Uniebegroting, behoudens een kleinere wijziging, aanvaard.

ALLERHANDE

Volledigheidshalve geven we u ook nog even een paar kleinere dingen door, die misschien voor deze of gene van belang zijn om te weten.
Of ons aller weekblad een andere naam krijgt, zoals de Unie commissie voorstelde te proberen? Nu, in ieder geval werd permissie gegeven om naar een betere naam om te zien. Het schijnt, dat sommigen, vooral buiten eigen gelederen, de oude naam wat pedant en eigengereid vinden, alsof er maar één christen zou zijn. We wachten het onderzoek maar rustigjes af. (Misschien zou „Pravda" iets zijn? We leven in een vooruitstrevende wereld).
Er werd zeer voorspoedig gestemd, zodat na één ronde reeds de brs ds Broertjes en ds J. de Jong in de Opleidingscommissie belanden en ds Huizinga weer aan het „Zaaieren" slaat.
Verder werd de Uniegemeenschap uitgebreid met de gemeenten te Almelo (II), Kampen, Scheveningen, Veendam en IJmuiden. Het aantal gemeenten dat zich bij de Unie aansloot is nu dus 66 geworden.
We zouden een belangrijk stukje vergadering vergeten, wanneer we u geen melding maakten van het samen eten. Dat

is steeds weer een belevenis op zich zelf. Vooral de maaltijd in de Emmer dierentuin was uniek door het bezoek aan onze familieleden, aldaar in vrolijke gevangenschap levende, dat er op volgde. Leerzaam was dat bezoek overigens ook. Starende naar de enorme vetbulten op de rug eens kameels, ontsnapte ons de wens, dat de E.C.U. nog eens over zulke reserves de beschikking mocht krijgen. We vroegen ook een congolese chimpansee hoe hij dacht over de uitzending van zendelingen naar zijn landje. Het antwoord was verbijsterend. Hij was namelijk van mening dat er, zolang Baptisten voorgangers hun tong tegen een eerlijke, hardwerkende aap blijven uitsteken, vooralsnog meer behoefte is aan chimpansee-zendelingen in Nederland, dan aan nederlandse zendelingen in Congo......

BEGROETING

We waren erg welkom in Emmen. Dat vertellen we u wel een beetje laat, maar dat komt, omdat Emmen ons dat ook wat erg laat liet weten. We hadden er al een halve dag vergadering op zitten, toen de begroetingsavond werd gehouden. Maar het was er niet minder hartelijk om gemeend. Er werden hartelijke en bezielende woorden gesproken door de plaatselijke voorganger, ds v. d. Werf, en de Unievoorzitter, burgemeester E. de Haan, terwijl zang van koor en soliste, mevr. de Haan-Kleinhaneveld, de avond voortreffelijk opluisterde. Als vertegenwoordiger der emmense gemeente sprak br Molijn.

„TOT MIJN GEDACHTENIS"

De A.V. een „zakelijk" iets? Geenszins! Ten overvloede deed ook de gebruikelijke avondmaalsviering ons weer zeer duidelijk gevoelen, wat de basis is van al ons geloven, werken, streven: Jezus Christus, de gekruisigde. En al ons werken voor Hem, ons lijden en offeren terwille van Hem, het vindt eenmaal een heerlijke bekroning in zijn wederkomst! Doet dit... totdat Hij komt...

De avondmaalsviering vormde het officiële slot van de 80ste A.V. Het was het enige goede slot. Want zo moeten wij weer de gemeenten in, zo moeten wij weer aan de arbeid, zo alleen kunnen wij moedig en trouw blijven:

gedenkende wat Hij deed, doet en doen zal voor ons!

C. v. WIER.

Ik geloof, dat deze gang van zaken het einde betekent van het minimum-salaris. Er is nu niemand meer, die zich op een minimum kan beroepen. Formeel waarschijnlijk nog wel maar moreel niet meer, omdat het besluit van deze A.V. is ingegeven door de onwil of het onvermogen om de realiteit van het salarisvraagstuk onder ogen te zien. De rust in de salarissector is de rust van het: **ga heen en word warm.**

Het dogma van de Autonomie

In het kader van het salaris-debat kwam ook de autonomie van de plaatselijke gemeente ter sprake. Er werd min of meer gesteld, dat een landelijke salarisregeling alleen mogelijk zou zijn, wanneer de Unie zich zou organiseren als een kerkgenootschap in plaats van als een federatie van gemeenten, omdat de autonomie een dergelijke regeling niet zou toelaten. Wanneer dat zo is, ziet het er met onze Unie en onze gemeenten niet best uit, want dan is de **vrijblijvendheid opperste norm** bij het samengaan en samenwerken van de gemeenten. Ik geloof, dat een dergelijke opvatting van de autonomie van de plaatselijke gemeente in de Bijbel geen grond vindt, maar haar bestaansrecht zal moeten ontlenen aan de traditie. En dat is voor een baptistisch dogma een moeilijke zaak. Maar onze lezersenquête zal nog wel aanleiding geven om hierop nog eens terug te komen.

Afscheid van de Algemene Vergadering

Ook de 80ste A.V. is voorbijgegaan en zij leek in vele opzichten op de voorafgaande negenenzeventig, voorzover althans de overlevering vermeldt: er waren vele sprekers maar zij zeiden niet allen evenveel. Wel schijnt de prijs van de A.V. per minuut spreektijd geregeld te stijgen maar dat kan ook aan de trend van deze tijd liggen. In ieder geval heeft onze gemeenschap voorlopig geen gebrek aan parlementaire sprekers te duchten.
Het is overigens de vraag of de A.V. zich in haar huidige samenstelling en opbouw ooit tot zoveel discipline op zal kunnen werken, dat zij haar taak werkelijk vervullen kan. Nog veel te veel treden de sprekers in herhaling en zeggen wat anderen ook reeds gezegd hebben. En bepaald erg was dit keer het euvel, dat zij, die iets wilden zeggen, zich in de eerste en soms wel in de tweede ronde stil hielden om dan in de tweede of derde ronde plotseling met een nog niet besproken onderdeel aan te komen dragen. Dat moest eenvoudig verboden worden. Het is heel verleidelijk om eerst eens een ronde voorbij te laten gan, maar een goede vergadertechniek is voor onze A.V.'s een absoluut vereiste, wil zij nog zinvol blijven functioneren. Alleen met stevig en geconcentreerd vergaderen kan zij de enorme taak vervullen, die haar krachtens onze superdemocratische reglementen is toebedeeld .Bovendien behoort dan iedere afgevaardigde toch ook wel behoorlijk voorbereid ter vergadering te verschijnen. Er waren afgevaardigden, wier vragen beantwoord konden worden met een verwijzing naar de toegezonden stukken, een duidelijk bewijs, dat deze broeders die stukken onvoldoende gelezen hadden. Deze beste broeders moesten door hun gemeenten niet weer worden afgevaardigd, omdat ze zich niet voldoende op hun taak voorbereiden. Want alleen bij een uiterst serieuze voorbereiding zowel van de leiding als van de afgevaardigden kan onze A.V. haar functie vervullen. Vroeger sprak 't misschien vanzelf dat men van alles behoorlijk op de hoogte was, tegenwoordig moeten de afgevaardigden er behoorlijk voor studeren. Als ze dat niet doen zullen we over enkele jaren onze A.V. moeten opheffen en vervangen door een kleiner college, dat zo goed is ingewerkt, dat het de verantwoordelijkheid zal kunnen dragen.

Het (niet voltallige) dagelijkse bestuur der UC (midden), geflankeerd door enkele UC-leden: l. Ds G .W. Tijman, ds H. Sikkema; m. ds T. Jansma, br E. de Haan, ds G. Vegter; r. ds W. Harkema, ds S. J. Zijlstra en br F. Bos. Rechtsonder twee afgevaardigden van Hengelo (O). (Foto Lunow, Emmen)

Einde van het minimumsalaris

Er zal voortaan op de A.V. niet weer over de voorgangerssalarissen worden gesproken. De salariscommissie is op haar verzoek ontbonden en er moet — naar een woord van de voorzitter — rust komen in deze zaak. Het voorstel-Heerenveen van verleden jaar is met voorkennis van die gemeente in de prullemand terechtgekomen en het nietszeggende praeadvies van de U.C. is zonder hoofdelijke stemming aanvaard. Daarbij heerste er nog wel enige verwarring over minimum met of zonder 5% verhoging. De situatie is nu als volgt: de U.C. heeft verleden jaar geprae-adviseerd, dat het minimum f 6000 zou moeten zijn en voorgesteld het te brengen op f 5100, omdat de sprong naar de zes in etappes zou moeten gebeuren. Dit jaar heeft de U.C. uitgesproken, dat het minimum zou moeten zijn f 6000 maar dat het nu maar moet blijven op f 5100, waarbij moet worden aangetekend, dat beide bedragen met 5% verhoogd moeten worden vanwege de algemene loonstijging. Dat door dit laatste het verschil tussen voorgesteld en vastgesteld minimum alweer groter is geworden is blijkbaar minder belangrijk dan de behoefte aan rust, die er in deze sector schijnt te bestaan.

Triomf der vrijwilligheid

In zijn openingsrede heeft de voorzitter er op gewezen, dat we de vrijwilligheid nog veel te veel hebben gezien als vrijblijvendheid. Dat is ongetwijfeld waar maar toch heeft deze vergadering de zaak der vrijwilligheid een belangrijk stuk verder gebracht. Niet omdat bij het aannemen van de begrotingen voor-, tegen- en nietstemmers zorgvuldig werden genoteerd. Dat was wel haast nodig ter bevrediging van het rechtsgevoel van die gemeenten, die minder bijgedragen hadden dan er vol-

gens de omrekening per lid van hen verwacht werd. Helemaal waterdicht is de gevolgde procedure nog niet; die wordt pas bereikt bij volledige hoofdelijke stemming, waarbij de stem van ieder gemeente afzonderlijk wordt uitgebracht en geboekstaafd. Tot die enormiteit zullen we hopelijk nooit vervallen en als de geluiden, gehoord uit het kamp van enkele grote gemeenten en in een door de tafel overgenomen motie uitgedrukt, aanzwellen tot een algemeen spreekkoor, dan gaan we naar een nieuwe triomf der vrijwilligheid. **Er is n.l. uitdrukkelijk gevraagd: laat ons voor het begin van het jaar weten wat er nodig is en wij zullen u laten weten, waarop ge van ons kunt rekenen. Daarmee zijn we op de goede weg en enkele broeders hebben waarschijnlijk in alle bescheidenheid een gevoel van triomf in zich voelen opkomen, toen de kooplieden onder de afgevaardigden deze gang van zaken bepleitten. Het zaad van de vrijwilligheid begint te kiemen. De eerste fase van de vrijwilligheid, waarin de vrijblijvendheid zich nog breed kon maken, heeft ons desniettemin in nauwelijks 5 jaren van 24.000 naar 52.000 gebracht. De tweede fase brengt ons weer verder.**

De Uniebegroting

Nu we 't toch over de financiën hebben, mag ook nog wel even vermeld worden, dat er tegen twee dingen nogal scherp is gesproken. Allereerst tegen de omrekening van de vrijwillige bijdragen per lid en in de tweede plaats tegen de plaats van de sociale voorzieningen op de Uniebegroting, vooral vanwege hun doorberekening in de Uniecontributie. Dat dit mijn hart bizonder goed heeft gedaan zal de oplettende lezer wel niet verwonderen. Het is immers niet juist. Er is alles aangelegen om de Uniecontributie zo laag mogelijk te houden en te beperken tot de werkelijke kosten van administratie, representatie en bestuur met enkele kleinigheden. Bovendien kan dan gevoegelijk de naam „Uniebegroting" vervallen, want die is in hoge mate misleidend. Zij suggereert immers, dat hier het hart van de Unie klopt en dat is niet waar. Het hart van de Unie klopt in de gezamelijke arbeid en dus in de begrotingen van de P.C.'s. Daarom gaan we, na één klein zijspoortje te hebben bereden, daarheen nu over. Dat zijspoortje betref

De naam „De Christen"

Want die komt op de helling. De redacteuren mogen op zoek gaan naar een nieuwe naam en die aan de U.C. voorleggen. Gaan deze broeders met die naam accoord, dan mag de A.V. er over beslissen. Dit laatste is een kleine democratisering van het veel te autoritaire voorstel van de U.C. Stel je voor, dat de A.V. zich het laatste woord in deze zaak zou laten ontnemen... Ondenkbaar!
De A.V. heeft zich de kans niet laten ontnemen op een jaarlijks terugkerend evenement: een discussie over de naam van ons blad. Echt iets voor die periode van de A.V., die door een voetbal-minded voorganger zo treffend het „intrappen" werd genoemd met bovendien het onschatbare voordeel, dat er voor deelneming aan het debat over dit onderwerp deskundigheid noch voorbereiding wordt gevergd. De jeugd kan er conservatief bij zijn en de ouderen progressief. Totdat ontdekt wordt, dat er in deze sector nu een paar jaren rust moet heersen...
En nu naar het gezamelijke werk!

Evangelisatie in de pas

De E.C.U. begroting droeg de sporen van de pas-op-de-plaats, die in de gezamelijke arbeid nodig is. Volgens sommigen accepteerde de E.C.U. die pas op de plaats zelfs al te gedwee, omdat zij daarmee de uitbouw van de door haar behartigde arbeid in gevaar bracht. Inderdaad leek het er wel een beetje op of in de toekomst nieuwe arbeid alleen gesteund zou kunnen worden uit vermindering van de subsidies, die reeds langer liepen. Dat zal wel niet tot wet en beginsel verheven worden maar ik kreeg toch de indruk alsof de E.C.U. zichzelf een soort van plafond had gesteld in het totaal van de thans bestaande subsidies, uiteraard zonder de 30% aftrek, waartoe de opbrengsten van verleden jaar haar noopten. Dit plafond ligt dan op *f* 25.200 en vraagt een totaal aan vrijwillige bijdragen van bijna *f* 22.000. Dat is op zichzelf niet weinig maar toch moet er een open deur blijven voor verdere ontwikkelingen. Er kan een tijd komen, dat ook in de binnenlandse evangelisatie de pas weer versneld moet worden.

De negen studenten

Niemand zal het de schrijver kwalijk nemen, dat hij grote lust heeft om over dit onderwerp en alles wat er mee annex is

NADER BEZIEN

De akoestische eisen van een vergaderzaal

Hoewel er in dit nummer van ons weekblad (dat dus dit jaar zeker nog wel „De Christen" zal heten) uitputtend ingegaan wordt op - wat we de vorige week noemden - de gedenkwaardige laatste week van mei, wat er in en om Emmen gebeurde, willen we in deze rubriek ook nog graag een duit in het zakje doen.
(We hebben trouwens nog meer duitjes er van overgehouden, maar daarover later!)
Wat ons opnieuw opviel tijdens de zittingen van de 80ste Unie-vergadering was, dat het slagen van een vergadering hoge eisen stelt aan de akoestiek van de ruimte waarin vergaderd wordt. Het kwam ons voor, dat de prachtige zaal van „Ichthus" zich uitmuntend leent voor de preekdienst, maar minder voor een vergadering waarin woord en weer-woord vanachter de bestuurstafel gesproken moet worden.
De middagvergadering op de eerste dag, toen de geluidsinstallatie nog niet was aangebracht, leed daaronder duidelijk. Het welhaast noodzakelijke „geroep": *„luider!"*, vanuit de vergadering maakt het samenzijn onrustig. Erger is, dat de vergadering onzeker wordt! Men durft niet te spreken omdat men niet weet of dat wat men wenst te zeggen misschien al gezegd is.
De 's woensdags aangebrachte geluidsversterker nam voor een groot deel deze onrust en deze onzekerheid van de vergadering weg.
We zeggen deze dingen niet om het werk van de regelingskommissie te kritiseren, want dat werk was beslist boven alle lof verheven! En dat temeer, wanneer men bedenkt, dat toch eigenlijk niemand in het Emmer-komité op dit gebied: het ontvangen van een dergelijke grote vergadering, ervaring had. Daarom: Hulde!

Ds K. Reiling in gesprek met een lid van de regelingskommissie, die alles zó voortreffelijk had verzorgd, dat geen wens der gasten onvervuld bleef: al moest er ook een kampeerwagen aan te pas komen, omdat één der gasten.... nadrukkelijk verzocht ongestoord te willen genieten van de zoete nachtrust. De geachte afgevaardigde kreeg zijn zin. Zo zijn ze in Emmen!
(Foto Lunow, Emmen).

Bij een volgende gelegenheid, volgend jaar dus, zal de voorbereidingskommissie van de gemeente die dan de AV uitnodigt - hopen we - winst kunnen doen met deze opmerking: ieder woord dat in een vergadering gesproken wordt, over en weer, moet verstaanbaar zijn tot in alle hoeken van de vergaderruimte. De vergadering zal dan zeker winnen aan stijl en belangrijkheid. v. D.

uitvoerig uit te wijden. Nog nooit nam de A.V. zoveel studenten tegelijk aan, maar toch herstelde zij met dit grote aantal precies het tempo van de laatste vijftien jaren, waarop we sedert 1955 nogal wat achter waren geraakt. En de huidige bevolking van ons seminarium is met inbegrip van de negen (die merendeels reeds tot deze bevolking behoorden) nog niet eens voldoende voor de behoeften van de eerste vijf jaren. Er is dus alle reden om de pas op de plaats hier nog maar even uit te stellen.

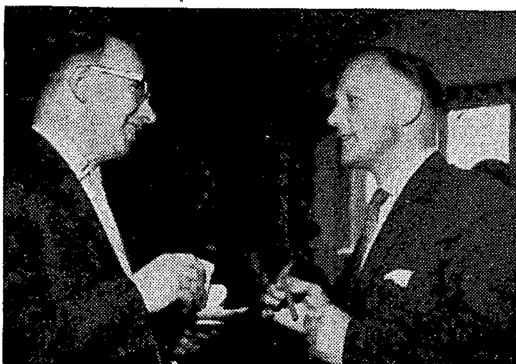
Maar wel moet dit bedacht worden: de financiële gevolgen van de oprichting van het seminarium en de aanvaarding van de studenten worden pas in volle omvang merkbaar in 1961. Dan bereikt de begroting van de opleiding een soort plafond, dat zij zonder veel bezwaar wel een aantal jaren zal kunnen aanhouden. Maar de begroting van dit jaar blijft daar nog beneden.

De zending: in stormpas voorwaarts

De U.Z.C.-begroting is aanvaard en tot de uitzending van br en zr Ter Braak-Hondelink is besloten. Dat is gebeurd na een voor mijn besef zeer hoogstaand debat, dat werd ingeleid door een duidelijke en inslaande verklaring van de voorzitter van de Zendingscommissie over de door haar uitgestippelde strategie. In de loop van de discussie werd dit nog wat nader gepreciseerd en de vergadering heeft in meerderheid de klem van deze argumenten aangevoeld en de begroting aanvaard. Op de verklaring van de voorzitter van de U.Z.C. hoop ik binnenkort apart terug te komen, omdat anders dit artikel te lang zou worden. Want het is van betekenis, dat heel Baptist Nederland kennis neemt van de beweegredenen van de U.Z.C., opdat ze weet, waar het om gaat. Voor dit keer wil ik besluiten met enkele opmerkingen van terzijde.

Enkele gemeenten kondigden reeds bij de behandeling van de E.C.U.-begroting aan, dat zij de grote sprong van de vrijwilligheid in etappes hoopten te halen en dat ze dit jaar zouden beginnen met de zending. Bij die mededeling gleed een glimlach over het gelaat van onze br Modderman. Begrijpelijk en gegund maar toch klopt hier iets niet. Het is natuurlijk de vrijheid van iedere gemeente om te geven aan die arbeid, die zij verkiest, maar ik vraag mij toch wel af of het juist is, dat nu deze gemeenten uitmaken, dat de zending het geld meer nodig heeft dan de opleiding. Hier dreigt inderdaad het door sommigen geduchte gevaar, dat de zending de andere gezamelijke arbeid schade zal doen, al ben ik persoonlijk niet zo heel erg bezorgd. Maar de achtergrond ligt nog iets dieper.

Want in onze Unie heeft het ontbreken van coördinatie tussen de verschillende takken van arbeid geleid tot de gedachte, dat dit eigelijk allemaal verschillende dingen zijn, die niets met elkaar te maken hebben. Er is geen visie op de eenheid van ons gezamelijk werk in onze gemeenten, omdat die visie aan de top maar heel vaag is. Gedurende verschillende jaren is onder ons de gedachtengang geweest, dat de opleiding niet veel geld vroeg, dat de binnenlandse evangelisatie en subsidiëring belangrijk was en dat daarvoor dus betaald moest worden en dat voor de buitenlandse zending geofferd moest worden. We behoeven ons er niet over te verwonderen, dat dit zaad wortel heeft geschoten en er zal nog wel het een en ander verzet moeten worden, eer dit onkruid weer is uitgeroeid. Een schone taak voor de Activeringscommissie, want onze gemeenten moeten er van doordrongen worden, dat de gezamelijke arbeid een stuk van de plaatselijke arbeid is en dat al haar takken even belangrijk zijn. En een schone taak voor de Unie-Commissie om vanuit deze visie op het gezamelijke werk een gezonde en vruchtbare coördinatie binnenskamers op te bouwen.

Licht de internationaal wel-geinformeerde ds Broertjes de naar Rio reizende ds M. G. Boeschot in over de mogelijkheden die een reis naar Amerika biedt?

(Foto Lunow, Emmen)

Zo nemen we afscheid van de 80ste A.V. Het was een goede A.V., al hing de dreiging van de tijdnood over de belangrijke punten van de gezamelijke arbeid en ook al ontsierde een afgevaardigde zichzelf in het salarisdebat met opmerkingen, waarmee hij enkele collega's en broeders in het ambt trachtte te ontsieren. Zulke dingen komen ook voor. En die tijdnood is wel te vermijden, wanneer de afgevaardigden wat meer discipline betrachten ten aanzien van hun eigen welsprekendheid. En wat de ontsiering betreft, daarvoor heeft Paulus destijds de Philippenzen al een afdoend middel aan de hand gedaan: Philippenzen 2 : 3.

En nu weer aan het werk! J. R.

Grootse Toogdag in het Emmer Openluchttheater

1700 Baptisten uit alle windrichtingen vieren samen feest

Emmen, Hemelvaartsdag 1960.

Precies om tien uur opende br W. Modderman in het zon-overgoten openlucht-theater van Emmen, dat zo prachtig gelegen is vlak naast de bossen deze grootse ontmoetingsdag der Nederlandse baptisten. Blij klonk uit meer dan anderhalf duizend kelen het „Lof zij den Heer, den Almachtigen Koning der ere", en met grote aandacht werd verder die dag geluisterd naar de diverse sprekers, naar muziek van het bekende muziekcorps „Elad" van Muntendam en naar de zang van een zestal koren, die afzonderlijk of massaal, maar steeds blij en enthousiast, hun liederen zongen.

Dag van het Noorden

Hoewel, zoals te verwachten viel, het grootste deel der bezoekers uit het noorden van ons land kwam, waren er toch onder de bezoekers nog zeer velen uit het westen, oosten en zuiden opgekomen om deze landelijke toogdag mee te maken. België was ook vertegenwoordigd door 'n klein groepje baptisten uit *Gent*, onder aanvoering van *ds Van Hees*, terwijl uit Duitsland een aantal Nordhorners gekomen was om het feest luister bij te zetten. Oud-zendeling Mill van de B.M.S. (Engeland) was eveneens onder de aanwezigen en sprak hartelijke woorden van dank tot de Nederlandse baptisten namens de BMS vanwege hun prachtig aandeel in de laatste jaren in het zendingswerk in Belgisch Congo.

Dag van de landelijke arbeid

Wat ons opviel op deze Toogdag was, dat de gezamenlijke arbeid van onze Unie-gemeenten op zo boeiende en prettige wijze onder de aandacht der aanwezigen werd gebracht. In de morgenvergadering sprak *ds Boeschoten* van Amsterdam over „De stad op palen" en bond ons de nood dier honderdduizenden op het hart.

Ds H. P. de Boer van Sittard vertelde over de worsteling in het zuiden en over de moeilijkheden en mogelijkheden van de arbeid aldaar.

Wij nemen aan, dat deze beide toespraken, die elk op hun eigen wijze uiterst boeiend waren, nog in ons blad zullen worden opgenomen en zwijgen daarom over de inhoud ervan. *

Aan het einde van de morgenvergadering werd het zendingsechtpaar *J. ter Braak-Hondeling*, dat binnenkort naar

Belgisch Congo hoopt te vertrekken, aan de vergadering voorgesteld.

In de middagvergadering stelde de leider van die vergadering, ds G. Vegter van Rotterdam, een *negental studenten* op het podium ten toon opdat iedereen zou weten, welke jongemannen het zijn die in de toekomst onze gemeenten willen dienen met het Woord.

Op deze wijze kregen Evangelisatie, Zending en Opleiding elk hun beurt en werden we op prachtige wijze geactiveerd om deze grote taken mee te vervullen door belangstelling, gebed en offer.

Geef het wachtwoord door

In de middagvergadering vertelden vier nog jonge baptisten, elk op hun wijze, over wat Christus in hun leven betekende. *Etty Modderman* zegt dat Christus vaart en doel van haar leven bepaalt. Haar grote zorg is of Christus wel steeds deel heeft aan alle kleine dagelijkse dingen van het leven.

Dick Hoogenraad heeft ontdekt dat het steeds meer moet worden „Hij in mij en ik in Hem."
Trudi Oldenburg weet dat zij verre van volmaakt is, maar er is genade om uit te leven en zij mag uitdelen van de rijkdommen die ze bezit.
Drs J. L. de Haan vindt de naam van Christen niet het belangrijke. Het komt veelmeer aan op onze daden. „Gods Koninkrijk moet tastbare werkelijkheid worden in mijn denken en handelen", zegt hij.

Is getuige zijn een bevel?

Dat is de vraag die *ds F .E. Huizinga* van Hengelo aan het slot van de Toogdag de vergadering stelt. Als het goed is, is het meer het voldoen aan een innerlijke noodzaak dan het alleen maar plichtmatig volbrengen van een bevel. Christus liet ons bij zijn Hemelvaart achter met het Rijk in het hart. En als we dit Rijk in het hart dragen, kunnen we eenvoudig niet anders dan ervan te getuigen. Getuigen is niet in de eerste plaats zaak van onze wilskracht maar de Geest van God, die onze mond opent als wij ruimte hebben voor die Geest. Die Geest van God wil ons aansteken en in vuur en vlam zetten, zoals Simsons vossen in brand stonden, om daarna de „korenvelden der wereld in brand te steken". De Moukouse Baptisten, die spreker eens bezocht, hebben geen tijdschriften, geen weekbladen en geen radio tot hun beschikking om het evangelie uit te dragen. Desondanks hebben ze stampvolle diensten en groeit de arbeid. Het geheim van die groei is dat iedere gelovige arbeider in de fabriek elke week met minstens vier andere arbeiders spreekt over het geloof. Zo groeit het Koninkrijk.

De vele Emmense baptisten en vrienden van de gemeente, die de organisatorische kant van deze toogdag mochten verzorgen, deden het met vreugde, en waren blij op deze wijze te hebben mogen dienen.* God gaf ons prachtig weer en velen hebben in de middagpauze en ook nog na de middagvergadering, genoten van de mooie natuur rondom.

Wf.

* We verzoeken het deze brs. bij dezen! Gráág! E.R.

ZWOLLE. (Secr.). De gemeente wil graag weer iets van zich laten horen, want lief en leed wisselen ook hier. Op 27 april stonden wij rond de geopende groeve van onze oud-penningmeester br C. Steenbergen, die na een langdurige ziekte werd thuisgehaald. Zijn verlangen was om ontbonden en met Christus te zijn. Dankbaar gedenken we het vele werk, dat hij in liefde voor de gemeente heeft verricht.

Aan een evangelisatie-campagne „Licht over Zwolle" van gezamenlijke protestantse kerken, neemt ook de gemeente actief deel. Om de veertien dagen trekken wij des zaterdagsmiddags als colporteurs steeds weer naar een ander stadsdeel, vergezeld van een geluidswagen om dan des avonds, met medewerking van diverse zangkoren, een openlucht-samenkomst te houden. Hemelvaartsdag gingen enkelen van ons naar de toogdag in Emmen. Het merendeel trok, aangelokt door het prachtige weer, per bus, auto, fiets en brommer naar Renderloo. Alles was daar echter op slot, dus geen koffie voor bijna 40 dorstige kelen. * Maar geen nood, de inbrekersinstincten van onze penningmeester kwamen tot ontplooiïng en al heel gauw waren de deuren los. Renderloo werd een zelfbedieningszaak en toen de beheerders op hun brommer kwamen aantuffen — zij waren naar de kerk geweest — was de koffie reeds gezet. Wat prettig om te horen dat zij ons groot gelijk gaven. Vormen we niet met elkaar één groot gezin, waar we elkaar ook ontmoeten? ** Maar omdat we die dag „uit" waren, hebben br en zr Krol de verdere (en uitstekende) verzorging op zich genomen. Het is een fijne dag voor ons allen geweest, waarbij niet werd vergeten dat het Hemelvaartsdag was. Onze emeritus Ds Bouritius heeft in een korte toespraak ons daar bij doen stilstaan.

Wij gaan verder en al zaaiende zijn wij wachtend op Gods zegen. Broeders en zusters in den lande en waar ook verspreid: Zwolle groet U allen.

* Geen wonder als men zijn komst niet aankondigd.... E.R.
** Van je familie moet je 't maar hebben! E.R.

HAARLEM - (M. v. d. W.). Wanneer men niets schrijft weet men ook niets van elkaar. En, schrijven is nu helaas een bezigheid waaraan nog weleens uitstel wordt gegeven. Dat is dan ook wel de reden waardoor U zo zo weinig uit Haarlem hebt gehoord. Als gemeente zijn we blij, dat we elke zondag de blijde boodschap aan vele mensen mogen doorgeven en dat we die arbeid in de week mogen voortzetten in allerlei aktiviteiten.

Vooral onze jongelui zijn aktief. Op 22 mei organiseerde onze jeugd — om iets

KORTE RADIODIENST
ZONDAG a.s.

Via **Hilversum I** is er op **Eerste Pinksterdag 9 uur vm.** vanwege het IKOR een uitzending van de korte „Drive-in-Dienst" die gehouden wordt in de Kapel te Blauwkapel (U.).

Voorganger: Ds J. Broertjes te Utrecht.

Zending in Kongo

Juist nú, méér dan ooit: OPDRACHT!

(Zondag 12 juni Zendingszondag)

van de laatste dagen te vertellen — een jeugddag, waartoe ook de jongemensen uit gewest Holland werden uitgenodigd. Aan het eind van deze dag kozen twee jongelui voor de Heer van de gemeente. Waar de aktiviteit van de jongeren groot is daar worden de ouderen méé-gestimuleerd, om samen met de jeugd te werken voor Jezus. Zo gaan we moedig voort, wetende dat Jezus met ons meegaat. Schenke de Heer Zijn Zegen aan al de gemeenten die met ons verbonden zijn!

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

75 JAAR GELEDEN:

„.... In 't begin dezer maand mochten we een broeder en eene zuster, na belijdenis van hun geloof in den Christus te hebben afgelegd, tot de gemeente zien toetreden. Een echtpaar daarentegen keerde zich in ontevredenheid van de Gemeente af. Mogen zij spoedig in de stemming des harten van den verlorenen zoon, toen hij van zijn omdolingen weêrkeerde, ook weer in ons midden gezien worden.

Deze maand was ook weer de tijd der rekeningen. Figuurlijk noemt men die soms *beren*, en wij zijn dankbaar, dat onze ijverige thesaurier door God, die ook voor onze finantiële belangen wilde zorgen, in staat gesteld was om zonde veel moeite die *beren* te verslaan...."

(Uit een gemeentebericht van Groningen, „De Christen", 1 juni 1885).

Voor Jong Leven-Lezers

ZENDINGSZONDAG 12 JUNI 1960.

We mogen kort zijn — heeft de J. L.-Redacteur geschreven — en we voldoen met genoegen aan zijn orders! Welnu: 12 juni — zondag ná pinksteren — is vanouds Zendingszondag in onze Gemeenten. Een prachtige gelegenheid voor een speciale Jeugdavond met een zendingsprogramma, dat klinkt als een klok. Maar dan een klok met diepe klank, nagalmend in de echo van onze zendingsliefde!

Aan de Voorgangers en Secretarissen onzer Rijpere Jeugdgroepen worden enkele gegevens gezonden voor een goede zendingsinleiding of -toespraak, opgesteld door onze Zendingssecretaris Ds H. Sikkema. Daarom heen kunnen allerlei andere activiteiten gegroepeerd worden: voordrachten, zendingsliederen (negro-spirituals bijv.). Wellicht is er iemand met een pick-up, die voor dit doel behulpzaam wil zijn. En tenslotte een fijne zendingscollecte voor „Spek-de-Bus", waarin we een stuk van onze zendingsliefde metterdaad tonen en die we opdragen in gebed aan de Heer. De avond kunnen we besluiten met een gezamenlijke bidstond voor het werk in IREMA, SURINAME of welk ander zendingsterrein ook maar.

Utr. BROERTJES.

ALS PASEN EN PINKSTEREN OP EEN DAG VALLEN

„Misschien hebben Uw ouders dat ook wel eens tegen U gezegd als U ergens om vroeg, wat ze U zo zonder meer niet wilden geven. Eigenlijk is dat een zinloze belofte, want iedereen weet, dat dit toch nooit gebeurt.

En toch is het niet zo onwaarschijnlijk als het lijkt. Want de fout die door vele gelovigen wordt gemaakt, is dat zij het pinkstergebeuren willen scheiden van 't paasgebeuren. In werkelijkheid is het toch zo, dat de Pinkstergeest het Paasevangelie predikt. Wij kunnen in onze dagen alleen maar Paasfeest vieren door de Heilige Geest. De Heer leeft in onze harten door de Geest van God.

En, als we waarlijk Pinksteren willen vieren dan zal dat tot gevolg hebben, dat ons leven vol wordt van onze levende Heer. Want de Geest is ons gegeven opdat Christus in ons zou leven en ons leven zou gaan beheersen. Pasen en Pinksteren vallen in ons leven op één dag wanneer we door Gods Geest wederom geboren worden en Jezus Christus waarachtig Heer wordt in ons leven.

Dát is de boodschap van Pasen èn van Pinksteren. En ook van iedere zondag, en van elke dag!"

(„Gemeenteleven", Tweede Exloërmond).

Beroepingswerk

Beroepen te Almelo (Geraniumstr.): kand. P. v. d. Werf, (Den Haag).

Mededelingen

Penningmeester van de Bapt. Gemeente te Musselkanaal is thans br J. de Haan, Schoolkade 56.

ZENDINGSZONDAG.

Ondubbelzinnig krachtig besloten we in Emmen onze zendingstaak na te komen, zoveel in ons vermogen ligt. Iedere Gemeente zal daarom 12 juni ZENDINGSZONDAG hebben! Gegevens en folders zullen U tijdig bereiken. Laten we iets extra goeds van deze zondag maken! Spreek over, geef áán en bid voor de ZENDING op deze bijzondere dag.

Utr. BROERTJES.

NBJB-ers.... ATTENTIE!!

Het programma voor de nationale Jeugdconferentie is als volgt ingedeeld:

2e Pinksterdag *(in Geref. Kerk, Bankastraat): morgenbijeenkomst: 10.15-12.00 uur; middagbijeenkomst: 14.00-16.00 uur; openluchtsamenkomst: 17.00-17.30 uur; avondbijeenkomst: 18.30-21.00 uur.*

„3e" Pinksterdag *(Bapt. Kerk, Jac. Catsstraat): morgenbijeenkomst: 10.00-11.45 uur; slotsamenkomst: 14.00-16.00 uur.*

Tracht op de 2e Pinksterdag uiterlijk 10 uur aanwezig te zijn!

Goede reis, en TOT ZIEN IN HENGELO!!

G. G.

Wie kan de adm. helpen aan het adres van J. v. d. Heide, voorheen Staalstraat 6[1], Amsterdam?

Advertenties

Vrijdag 10 juni 1960 Zendings-nummer Jaargang 77 Nr. 3526

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Alzo lief heeft God de wereld gehad....

(ZENDINGSZONDAG)

Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb Ik ook hen gezonden in de wereld......
(Joh. 17 : 18).

Jezus noemt zich hier een gezondene, een „zendeling" van God. Hij is de Grote Zendeling, de zendeling bij uitnemendheid, die het Hemels huis verlaten heeft om de blijde Boodschap van Gods reddende liefde wáár te maken en uit te dragen, in een verloren wereld.
Hij moest de „vreemde" taal van mensen leren, werken in een geestelijk klimaat dat het Zijne niet was, leven uit Gods hand en de pijnlijke ervaring opdoen dat Hij voor zeer velen een vreemdeling was en bleef: de grote Vreemdeling van Galilea. Zijn opdracht was groter dan de opdracht van welke zendeling ooit kan zijn. Hij moest niet alleen de redding proclameren maar ook bewerkstelligen; Hij moest het slachtlam worden, dat de zonde der wereld wegneemt.
Achter deze Zendeling stonden God en de „hemelse Gemeente". Door God werd Hij gedragen en door de engelen gediend. Van twee kanten werd hier geofferd; De Zendeling gaf Zichzelf, en de Vader thuis gaf Zijn Zoon.
Door dit tweeërlei offer van „Thuisfront" en „Frontsoldaat" werd de arbeid van onze Heer een volledig succes, zodat Hij vlak voor Zijn sterven kon zeggen: Het is volbracht.

Vlak voor Zijn dood telegrafeert deze Zendeling een boodschap naar de hemel, waarin de volgende zinsnede voorkomt:

„Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb Ik ook hen (Mijn volgelingen) gezonden in de wereld."
Hier houdt de grote Frontsoldaat contact met het Thuisfront en vertelt hoe Hij Zijn arbeid in de wereld denkt te continueren. Hij heeft Zijn volgelingen opgedragen, de boodschap verder uit te dragen, aan álle volkeren, tot aan het uiterste der aarde.
Het is opmerkelijk te zien, hoe goed sommige der eerste Christenen deze opdracht begrepen hebben. Het is nog maar nauwelijks Pinksteren geweest of de boodschap weerklinkt al buiten Jeruzalem en Judea, in **Samaria.** Niet vele jaren later wandelen zendelingen **heel Klein-Azië** door met de boodschap van Jezus in hart en mond. Stenen suizen, gesels striemen, celdeuren openen en sluiten zich, maar het Woord wast en het evangelie schrijdt verder, van stad tot stad, over steeds meer grenzen van vreemde landen, tot in de meest bekende steden van het **Europa** van die tijd: Athene en Rome.
Er was veel werk aan de winkel in Jeruzalem en de andere Gemeenten. Er waren nog zeer veel onbereikten-met-het-evangelie vlak bij huis, maar de zendelingen schreden voort, gedreven door de roepstem van God, steeds verder van huis en haard, om hun taak te vervullen.
Het Boek der Handelingen geeft ons de sterke indruk dat de Gemeente te Jeruzalem helemaal niet klaar was voor het zendingswerk. Ze hadden het in eigen plaats en omgeving nog veel te druk met de eigen volksgenoten.
Maar God roept. Zelf Zijn mannetjes die de frontlijn moeten verschuiven, en dringt ze bijna de Gemeenten op. Dan moeten ze hen wel accepteren, en meewerken aan de grote zendingstaak van hun Heer.

Misschien is het zo ten dele ook wel bij ons. We hebben vlak bij huis nog zo veel te doen. We zijn nog lang niet klaar in Emmen, Muntendam, Amsterdam en Eindhoven. We kunnen geen cent en geen mannetje missen, zo groot is de taak in eigen plaats. Er zijn nog plenty heidenen binnen schootsafstand van de eigen kerk. Ja, *en zo* is het *altijd* geweest. En zo zal het voorlopig ook wel blijven. Maar ondertussen roept God Zijn mannen om zending te drijven en verder te trekken naar steeds andere landen en volkeren. God dringt ons Zijn zendingsarbeiders op. En wij... wij accepteren hen tenslotte toch, ondanks alles.

En zo wordt onze blik ruim en ons hart wijd, en zo ook voldoen wij aan de wens van de Meester die òns uitzendt, zoals de Vader Hèm eenmaal uitzond, in de w e r e l d, de wijde wereld, de verloren wereld, die toch nog Gods wereld is.
Zijn wij ook zelf niet gered geworden, omdat anderen bereid waren ons als Zendelingen van God te zoeken? Wf.

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten (hartelijk welkom: gemeente Almelo, Nieuwstraat!) op pag. 7; mededelingen van het Unie-bureau en de mei-verantwoording (pag. 6); en verder een verscheidenheid van artikelen en foto's n.a.v. de a.s. belangrijke ZENDINGSZONDAG (12 juni).

Geef ook dit nummer maar weer ter lezing aan hen die nog niet zijn geabonneerd op hun eigen weekblad; vooral aan hen die ook de zending een vurig hart toedragen. Door „De Christen" te lezen blijven zij op de hoogte van ons zendingswerk, en van nog veel meer belangrijke dingen!

Losse Schakels

Noordzakelijk Als we spreken over „Zending" dan bedoelen we het uitdragen van de boodschap der verzoening. Wat deze boodschap inhoudt, welke haar oorsprong is en hoe ver en diep haar werkingen zijn, is het onuitputtelijke onderwerp der prediking, de eeuwen door. De verzoening is een boodschap en een oproep. Ze maakt het grote werk Gods bekend en vraagt ieder, die haar hoort, in haar te rusten en van haar uit te leven.
Meer dan iets sluit deze boodschap aan op de diepe behoeften van het menselijke hart niet alleen, maar is zij antwoord op het zuchten der gehele schepping.
De Zending is dus gefundeerd in de nood, waarin het geschapene verkeert; haar arbeid strekt daartoe, dat die nood wordt opgeheven en in haar heil zich Gods heerlijkheid weerspiegelt. In de lofzang op God draagt ze haar hoogste vrucht. Haar eindresultaat is dus omgekeerd evenredig aan de eenvoud van haar verschijning en de zwakheid van haar middelen. Haar vrucht is niet uit ons, maar gewaagt van de grootheid van de Zender.

Mogelijk Gezien op de personen, die eenmaal het bevel ontvingen om heen te gaan in de gehele wereld en onder alle volken het evangelie te verkondigen, èn gezien op de tijdsomstandigheden, waaronder deze opdracht gegeven werd, was er geen reden tot grote verwachtingen. Een handjevol mannen, opgegroeid aan de grenzen van het romeinse wereldrijk, niet bekwaam de wereld hunner dagen dáár te ontmoeten, waar de wetenschap bloeide en de regels van het staatsbestel werden vastgelegd, ontving het bevel alom te verkondigen dat deze wereld een nieuwe Heer gekregen had. Deze wereld eisten ze nu op voor Hém. Ze tastten tronen en heerschappijen aan - zichtbare en onzichtbare. Het niet-mogelijk geachte, het met schouderophalen of hoon ontvangen werk der eerste boden, drong door, werkte dynamisch. Een keten von wonderen slingerde zich om de geslachten en zette volken om, bracht velen in triomferende opmars naar de toekomende wereld.
De boden hebben op Hém gezien en gezegd: wij kunnen!

Zegenrijk Wij kunnen, als we zien op *Hem*, die ons de opdracht geeft. Het kán - omdat Hij kwam.
Christus rekent bij Zijn bevel met wat *Hij* kan. In Zijn macht is de zendingsopdracht gefundeerd. En Hij is in zwakken machtig. Geloven is gehoorzamen - gehoorzamen is èn afzien van zichzelf èn opzien tot Jezus. Niemand weet waar de grenzen van zijn kunnen liggen voordat hij getracht heeft, die te overschrijden. Grijpt, gemeenten! Jezus' handen. Geeft U vol vertrouwen over en weg! Welk een stroom van vrede trok door de wereld waar de Boodschap gebracht werd! De gebondenen richtten zich op in vrijheid. Eeuwige vreugde omkranst de eens met angst vervulde harten. En hoe meer zij in dit heilswerk betrokken zijn, hoe meer wij ons hart, ons leven hierin doen overgaan, hoe groter de vreugde is, die als rente op rente ons ons wordt uitgekeerd.
Grote dingen, doet God op aarde door geringen, die in zichzelven krachtloos zijn! Welk een genade!

L.

Zendings BROkSTUKkeN

Ditmaal allereerst een brokje recente zendingsgeschiedenis, zoals dat verteld werd in het Centraal Weekblad der Geref. Kerken. Het is zo goed verteld, dat ik het maar woordelijk weergeef.

„In 1954 trokken twee pioniers van de „Christian and Missionary Alliance" naar de Ilaga Vallei, gelegen halverwege de noord- en zuidkust van Nieuw-Guinea. Deze vallei werd bewoond door de woeste Uhunduni en Dani stammen en viel ver buiten het gebied dat door de Nederlandse regering onder contrôle was gebracht. Onzedelijkheid werd hier als een deugd beschouwd, er kwamen nog menseneters voor. Toverij beheerste het leven en oorlogvoeren was de voornaamste bezigheid.
Toen deze twee mannen trachtten dit gebied binnen te trekken, werden zij door vijftig gewapende inboorlingen aangevallen. Zij wisten levend te ontkomen, maar moesten hun uitrusting en bijna al hun levensmiddelen achterlaten.
Maar deze helden telden hun leven niet en in de herfst van 1956 waagden zij een nieuwe poging om onder deze mensen te gaan leven en het evangelie aan hen te brengen. Het nam hun een maand om hun doel te bereiken. Ze trokken door het oerwoud, door de moerassen over een hoog plateau waar ze door ijzel en een ijzige wind werden geplaagd. Het leven in de vallei was onuitsprekelijk hard. Ze werden geplaagd door onbekende ziekten, waren getuige van heftige gevechten en zagen veel doden vallen. Ze worstelden met twee nieuwe talen en maakten hierin merkwaardig snelle vorderingen.

Deze mannen gingen ervan uit dat het niet in de eerste plaats beschaving is, die deze mensen nodig hebben, maar het reddende evangelie van Jezus Christus.

Zo direct en zo persoonlijk mogelijk brachten zij het evangelie, vertrouwende op de kracht van het Heilige Geest. Zij boden de mensen geen materiële voordelen, maar leefden en werkten onder hen. Na een jaar begon hun werk vrucht te dragen onder een belangrijk deel van de Uhundunis. Twaalfhonderd van deze mensen kwamen in groepen van tweehonderd of driehonderd bijeen om hun heidense tovermiddelen te verbranden. Sinds die tijd heeft 't evangelie met overweldigende kracht bezit genomen van de harten van meer dan zevenduizend van de bewoners van deze vallei, Uhundunis zowel als Danis, en hun levens totaal veranderd. Er ontstond een bijna ongelooflijk en niet te bevredigen verlangen om Gods Woord te kennen en te gehoorzamen.
Er is zo'n sterke begeerte om dat Woord in de herinnering te bewaren, over te vertellen, te onderwijzen en toe te passen, dat men geheel op eigen initiatief avonden heeft georganiseerd waarop men samenkomt. De verzen uit de bijbel, die men kent worden opgezegd, zoveel mogelijk bijbelse geschiedenissen worden besproken en ieder, die met bpaalde dingen niet op de hoogte is, wordt onderwezen. Soms duren deze bijeenkomsten tot de morgen aanbreekt.
Deze mensen zijn bovendien vervuld van een brandende zendingsijver, die vele christelijke kerken beschaamd maakt. Twee christenen uit de Ilaga Vallei zijn 125 km verder getrokken, door zeer moeilijk terrein, naar de Baliem Vallei. Zij predikten daar gedurende drie dagen met verbazingwekkende helderheid en kracht. Zij veroorzaakten zo'n grote sensatie onder de bevolking, dat er in de kleinste bijeenkomsten niet minder dan 800 aanwezigen waren. En deze bekeerlingen brengen het evangelie weer verder het land in. Men vindt gelovige christenen in streken waar nimmer een zendeling is geweest."

Is het niet prachtig, de wijze waarop het evangelie hier voortgang vindt? Hoe diep hebben deze inboorlingen het verstaan dat men „gered wordt om te redden"!

* * *

Zendingswerk is Gemeentewerk.
Dat wordt heel duidelijk gemaakt in het boek der Handelingen.
God roept Saulus tot de arbeid, maar God laat hem niet zomaar op z'n eentje gaan om de wijde wereld in te trekken. Eerst worden er banden aangeknoopt met enkele Gemeenten, en als hij dan tenslotte gaat, wordt hij uitgezonden door de Gemeente te Antiochië.
Van Cornelius, de heidense hoofdman over honderd, wordt ons verteld dat hij God zocht en dat God Zijn engel zendt om deze man de weg te wijzen. De engel wijst hem echter niet regelrecht de weg naar Christus en het heil, maar naar een **dienaar der Gemeente**, naar Petrus.
Het is Petrus, die de boodschap mag brengen van de verlossing.
En als Petrus dan innerlijk nog niet gereed is om heidenen het evangelie te brengen, loopt God Hem niet voorbij, maar geeft hem een spoedcursus, een radicale „omscholing". Niet de engelen, maar de Gemeente van Jezus Christus is geroepen om het evangelie aan de heidenen te verkondigen.

* * *

De kerkgeschiedenis vertelt ons van Gemeenten die verdwenen zijn omdat ze ophielden te evangeliseren en zending te drijven. Hun kandelaar werd weggenomen.

De Kerk mag geen blinden voor de ramen hebben. Ze mag niet blind worden voor de noden der wereld dichtbij en ver weg. Ze mag zich nooit in zichzelf opsluiten, aan zichzelf genoeg hebben. Ze moet uit de ramen kijken naar waar Gods vinger wijst. En uitgaan om Gods opdracht te vervullen.

Zending — zei iemand — is het levensbelang der kerk. Een zaak van zijn of niet zijn der kerk. Wee haar, indien zij het evangelie niet uitdraagt naar buiten.

Maar zegen overstroomt haar als ze luistert en gaat... Wf.

Nationalisme en Zending

door J. Rerling

Op de Algemene Vergadering heeft de voorzitter van de zendingscommissie de gemoederen geschokt met de mededeling, dat wellicht in 1961 géén zendelingen meer uit zullen kunnen gaan naar Congo. Een dergelijke mededeling in een vergadering die zich intensief bezighoudt met de opbouw van een nieuw zendingswerk in Irema is typerend voor de huidige situatie van de wereldzending. Alles staat onder het motto: hoe lang nog? Voor sommige landen is deze vraag reeds beantwoord. In China wordt geen buitenlands zendingswerk meer gevonden. In Indonesië is geen Nederlands zendingswerk van enige betekenis overgebleven. Het uur U(ittocht) heeft daar reeds geslagen. Er is alle reden om rondom de zendingszondag ons eens wat nader met deze vragen en de er achter liggende factoren bezig te houden. Het zendingswerk vraagt immers niet alleen offers maar ook begrip, nu wellicht meer dan ooit. Daarom is het een belangrijke vraag: wat schuilt er achter de tegenstand, die de zending ondervindt en die hier en daar reeds tot de aftocht heeft genoopt? Het antwoord is: het nationalisme.

Wat is nationalisme?

„De liefde tot zijn land is ieder aangeboren", wist reeds Bredero. Nationale gevoelens kent elk volk, dat die naam verdient. Ook ons eigen volk is er niet vreemd aan. Maar nationalisme is iets, dat daar boven uit gaat. Volgens het woordenboek gaat het gepaard met een zekere afkeer van het vreemde. En, kunnen we er aan toevoegen: ook met een sterk accent op het eigene en met een zekere gevoeligheid.

Al deze kenmerken van het nationalisme worden in ruime mate gevonden in de ontwakende wereld van Azie en Afrika. Hier ontstaan onafhankelijke staten, waar eeuwenlang koloniale verhoudingen hebben geheerst. Daarachter schuilt en woelt een enorme macht, waarvoor een Europeaan waarschijnlijk nauwelijks begrip heeft. De beweging voltrekt zich met de kracht van een ijsgang. Dat kan trouwens ook niet anders, want de geboorte van een onafhankelijke staat is een hachelijke onderneming, waar alle kracht van een volk voor nodig is. Men zegt wel eens, dat sommige volken nog niet rijp zijn voor zelfbestuur en gemeten aan de maatstaven van een eeuwenoude democratie zijn ze dat niet en zullen het waarschijnlijk de eerste decennia ook nog niet zijn; maar daarop wordt niet meer gewacht en kan ook niet meer gewacht worden. De beweging is op gang en kan niet meer worden stilgezet. Wie zich er tegen verzet, wordt verpletterd.

In dit kader is het nationalisme van de jonge staten een onvermijdelijkheid, want het is een noodzakelijke drijfkracht op de weg der onafhankelijkheid. Wanneer de staten van Azie en Afrika niet een voor ons gevoel wellicht wat overdreven gevoel van eigenwaarde aan de dag leggen, schieten ze in spankracht tekort en die spankracht is nodig voor het volvoeren van hun opdracht: zich als onafhankelijke staten te vestigen en te handhaven.

Er is daarom alle reden om aan te nemen, dat het nationalisme in de jonge staten een **voorbijgaand** verschijnsel zal zijn. In de eerste plaats past het eigenlijk niet in onze tijd, die zozeer op internationaliteit is aangelegd en aangewezen. Nationalisme is eigenlijk een anachronisme, een verschijnsel van vroegere eeuwen. In de tweede plaats zal de behoefte aan nationalisme afnemen, naarmate de jonge staten hun geboorte- en groeipijnen achter zich laten. En in de derde plaats zijn ook de jonge staten aangewezen op groter verbanden, die geen nationalistische zelfhandhaving en zelfoverschatting toelaten.

Wat deed de zending?

Ons interesseert uiteraard het meest de vraag, hoe dit alles de zending beinvloedt; maar eer we aan een beantwoording van die vraag toe zijn, moet eerst nog iets anders worden vastgesteld en wel **dat de zending op belangrijke wijze heeft bijgedragen tot het ontwaken van de vroegere koloniale gebieden.** Het mag waar zijn, dat in de ogen van Azie en Afrika de zending veelal een verlengstuk was van het koloniale bewind, toch mag beslist niet vergeten worden, dat de zending een enorme politieke invloed heeft gehad. Want waar mensen tot Christus komen, daar worden ze niet aan de wereld ontheven en overgeplaatst in een onaantastbaar rijk, ver van 't gevoelloder wereld; integendeel: ze worden dan eerst recht tot mens, in de volle en rijke zin van het woord, die het Nieuwe Testament er aan geeft. Hun geloof draagt belangrijk bij tot de vorming van hun persoonlijkheid, als we 't eens in aardse termen mogen zeggen. Zo heeft de verkondiging van het Evangelie de dag verhaast, waarop het koloniale tijdperk ten einde liep. Dat is de bijdrage van de zending in het proces van het ontwaken van Azie en Afrika.

Zending in het gedrang?

Of dit ook voor het besef van de Aziaten en Afrikanen zo is, valt ondertussen te betwijfelen. Het is de vraag, of zij de betekenis van de zending op dit gebied wel onderkennen. Veeleer ligt het voor de hand, dat zij in de zending een blanke macht zien, die in verband staat met de heersende machten van het verleden.

Toch moeten we het beeld niet te somber zien. Ongetwijfeld heeft China de deuren radicaal voor de zending gesloten, maar

was dat niet te verwachten bij een communistische revolutie? Ook heeft Indonesie de nederlandse zendelingen de deur gewezen, maar daarmee is het tijdperk van de zending in Indonesie niet afgelopen. Nu werken er onder anderen de Southern Baptists. Dit is een voorbeeld van een nationalistische weerstand tegen de zending, die vrijwel uitsluitend een politieke achtergrond heeft. Wel zelden heeft een volk zo weinig het uur der geschiedenis verstaan als ons volk ten aanzien van Indonesie. Alle mensen, die in de jaren '45 tot en met '55 vonden, dat Indonesie niet rijp was voor zelfbestuur hadden gelijk, maar daar heeft de geschiedenis zich niets van aangetrokken. En met een onbegrijpelijke hardnekkigheid heeft ons volk in meerderheid, de protestantse politieke groeperingen voorop, er de voorkeur aangegeven de werkelijkheid te negeren en te volharden bij een politiek, die 25 jaren achter de feiten aanliep. Het heeft de nederlandse zending haar arbeid in Indonesie gekost.

In het algemeen hebben de feiten uitgewezen, dat de zending, die uitgaat van kerken of groepen uit het land van de (voormalige) gezagsdragers, het onder het nationalisme niet gemakkelijk heeft. Dat zou ook in Congo zich kunnen voordoen, wanneer de onafhankelijkheid eenmaal een feit is. Het is niet uitgesloten, dat ook andere zending tegenstand ondervindt, maar toch wel in mindere mate.

De zending wint!

Toch is het de moeite waard om er bij stil te staan, hoe deze verhouding zich in de toekomst zal voordoen. Persoonlijk twijfel ik er niet aan, of op de duur zal de zending overwinnen. Allereerst, **omdat achter de zending de beslissende macht van Hem staat, wie gegeven is alle macht in hemel en op aarde.** Daar kan niets tegenop. Het is wel mogelijk, dat de zending geheel andere vormen zal aannemen en dat er weinig of niets meer te herkennen valt van de verhoudingen, die wij nu kennen en met zending in verband brengen. Dat is dan slechts een bijkomstigheid. Maar er zijn ook nog enkele andere factoren, die we niet moeten verwaarlozen. Het nationalisme gaat voorbij. Het zal zichzelf in Azie en Afrika overleven. Dan zal de wereld der jonge staten weer oog krijgen voor die machten en bewegingen, die internationaal georiënteerd zijn. Daaronder neemt de zending een ereplaats in, want zij verkondigt een Evangelie, waarin geen onderscheid is tussen Jood en Griek, slaaf en vrije. Het Evangelie is principieel op de mensheid gericht. God wil immers, dat **alle mensen** behouden worden en komen tot kennis van de waarheid. Dan zal de wereld der jonge staten in de zending een macht ontdekken, die zij nodig heeft voor de groei en ontwikkeling van haar bevolking in internationale richting.

Jezus Christus, de Heer der wereld

Het bovenstaande nog eens doorlezende kom ik tot de conclusie, dat dit een tamelijk „werelds" artikel is geworden. Dat ligt ten aan het onderwerp: nationalisme is nu eenmaal een zeer wereldse aangelegenheid, maar het ligt, dacht ik, voor een nog veel groter deel aan het wereldse karakter van het Evangelie. Men versta mij goed. Het Evangelie is werelds in die zin, dat het op de wereld gericht is. Met de wereld staan wij christenen vaak op gespannen voet. Ons evangelisatiewerk lijkt veel op een soort van reddingswerk: we moeten zien er nog een paar mensen uit te redden. Er is vaak weinig oog voor de wereld als terrein van Jezus' heerschappij. Ook ten aanzien van de zending niet. Maar het Evangelie is voor de wereld, omdat het de proclamatie is van Hem, die wij belijden als de Heer der wereld. In ons zendingswerk voeren wij niet een soort guerilla voor het Koninkrijk Gods maar wij verklaren, dat Jezus Christus alle macht heeft en dat alle machten en menselijke verhoudingen aan Hem zijn onderworpen. Daarom staan wij, zending drijvende, midden in de wereld en aanschouwen en beleven, dat onze prediking ook grote politieke gevolgen heeft en machten en mensen in beweging brengt. En wij zijn er dankbaar voor, wanneer in de jonge staten de prediking van 't Evangelie een factor is in de opvoeding tot wereldburgerschap.

Maar ook de andere zijde zij niet vergeten. De zin van het Evangelie is met betere wereldverhoudingen bij lange na niet uitgeput. Veeleer is dat slechts een er-bij-komend gevolg van de zending. De zending zelf is een macht in Gods heilsgeschiedenis. Zij staat in dienst van de komst van Gods Rijk. Daarom is zij een macht, die geschiedenis maakt, hoezeer ook onderworpen aan de wisselingen van de geschiedenis zelf. De zending schrijft zelf geschiedenis maar niet meer op het vlak van de wereldgeschiedenis.

Daarom doet geen stormvloed van nationalisme haar verdwijnen. Zij zal er triomferend uit te voorschijn komen en ook het nationalisme zal dienstbaar blijken te zijn aan de niet te stuiten voortgang van het Evangelie, de wereld rond, tot de Heer komt.

Zending in het Oude Testament

De eindredacteur verzocht mij hierover iets te schrijven. We zullen ons bij dit onderwerp moeten beperken, dat wil in dit geval zeggen, dat we een keuze moeten doen. Er kan geen sprake zijn van een doorwandelen van het gehele O. T., om daaruit te kunnen vernemen, wat er aangaande de zending wordt geleerd. Wel mogen we vaststellen, dat de zendingsgedachte gebaseerd is op het feit, dat van meetaf, het universalisme de wortel vormt, waaruit zending kan ontspruiten. Onder universalisme verstaan we, dat het heil niet uitsluitend voor Israël bedoeld is, maar eveneens de andere volken aangaat.

Wij denken hier aan de belofte aan Abraham gedaan: „in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". Van daaruit zijn de lijnen te trekken. Het duidelijkst in het tweede gedeelte van Jesaja. Deze tekent ons de wereldroeping van Israël, om *aan de volken* de thora (de onderwijzing)te brengen. Zoals God eens Mozes gezonden had om Israël te roepen tot Zichzelf, zo zendt Hij Israël om de wereld tot Zich te roepen .

Israëls verkiezing is een verkiezing tot dienst, tot zending. Israël is Gods knecht, en heel bizonder de Messias. De profeet zingt over de Knecht des Heren, zijn Knecht des Heren, liederen. In Jesaja 42 vinden we het eerste lied, waarin de *zendingsmethode* getekend wordt, die deze Knecht des Heren volgt.

Met groot geduld zal Hij zijn taak volbrengen. Tot deze zendingstaak wordt Hij toegerust met de Geest Gods. Hij moet het karakter en de wil Gods bekend maken aan alle mensen, Hij draagt „het goddelijk recht" uit, *de ware Godsdienst brengt Hij aan de volken.* Hoe rustig volbrengt Hij Zijn zendingstaak. Niet dat op marktgeschreeuw lijkt, ook geen vertreden van het zwakke. Hij roept de volken in zachtmoedigheid „en op Zijn wetsonderricht en lering aangaande de heilsweg, zullen de kustlanden wachten" (Jes. 42 : 4). *Onder de volken* is een voorbereidende „genadewerking" aanwezig, waardoor *verlangend gewacht* wordt op de onderwijzing die de Knecht des Heren brengen zal.

Een tweede lied (Jes. 49 : 1-6) bepaalt ons weer bij de zendingstaak. Het eerste gedeelte van de taak is „inwendige zending", zending onder eigen volk: „om Jakob tot Hem terug te brengen en om Israël tot Hem vergaderd te doen worden".

Niet alleen riepen de profeten Israël tot terugkeer uit Babylon, maar tot een terugkeer tot God. Doch daarbij bleef het niet. Zo leert vers 6: „het is te gering, dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de *stammen van Jakob* weder op te richten en de bewaarder van Israël terug te brengen, Ik stel u *tot een licht der volken,* opdat Mijn heil reike *tot het einde der aarde.* Licht straalt uit naar buiten. Zo zal ook Israël naar de volken het licht hebben te brengen. In Israëls Messias zien wij „het licht der wereld" schijnen, en straks zal het tot-Christus-bekeerde-Israël dat licht verder laten stralen.

Als hun verwerping reeds de rijkdom der

heidenen is, wat zal hun aanneming dan niet zijn?

Het derde lied (Jes. 50 : 4-9) levert voor de zendingsgedachte geen nieuwe gezichtspunten op. Duidelijk wordt in dit lied, dat de zending tot stand komt in de weg van lijden. Ook het martelaarschap is een vorm van zending.

De laatste zang (Jes. 52 : 13 - 53 : 12) is de meest bekende.

In dit lied gaat het om een lijden, dat verlossing brengt. Niet aan de lijder, maar aan degenen, die Hem doen lijden valt de verlossing toe. De Knecht des Heren lijdt niet om eigen zonden! Hij is om onze overtredingen verwond. Hij droeg de zonden van velen (53 : 14). Wij zien in Jes. 53, Christus, die op geheel enige wijze de zendingstaak van Israël vervulde. Bij de aanvang van dit 4e lied is weer het universalisme duidelijk. Immers als de volken de lijdende en daarna verhoogde Knecht des Heren zien, staan ze vol verwondering. Wie heeft ooit zulks gehoord, „wat hun niet verteld was, zien zij, en wat zij nooit gehoord hadden vernemen zij". (Jes. 52 : 15).

Wij willen nog wijzen op Jes. 55 : 4. Ziet, Ik heb Hem tot een *getuige der volken* gegeven. Een getuige is iemand, die de waarheid van een gesproken woord bevestigen kan. Waarvan getuigt Hij? Dat kan niet anders zijn dan een bevestiging van des Heren trouw aan Zijn eens gegeven woord. Het voorgaande vers spreekt van „een eeuwig verbond" en van de „betrouwbare genade bewijzen" aan David. Aan David wordt de belofte gegeven, dat Davids zoon een eeuwig koningschap zal ontvangen, wat niet in Salomo, maar in Christus vervuld is. De Knecht des Heren is de *getuige* van deze belofte in eigen persoon. In Hem namen de beloften Gods, al Zijn gewisse weldaden, gestalte aan. Hij is de getuige, de waarachtige en getrouwe getuige, niet alleen voor Israël, maar ook *voor de volken.*

Het missionaire wordt nog duidelijker in het volgende vers: „Ziet, gij zult *een volk roepen, dat gij niet kent.* Israël roept de volken! naar het woord van Christus zelf tot Zijn discipelen (uit het huis Israël): *gaat dan henen, onderwijst de volken.* In de door Christus gezonden apostelen, begint Israël zijn zendingsopdracht. Ook wij hebben van Israël het heil ontvangen. Israël schonk ons Christus en de H. Schriften! Paulus, de apostel der heidenen, was 'n Israëliet. Hij ging eerst tot z'n eigen volk, maar was daarna gesteld om 't licht van 't Evangelie aan de volken te brengen.

Doch dit is slechts een enkeling uit Israël!

Nu mogen wij het doen aan de volken, ook aan Israël! Al mogen we nimmer Israël gelijk stellen met de andere volken.

Vandaar dat velen niet meer willen spreken van zending onder Israël, maar van gesprek met Israël.

Eens zal ook Israël tot de Here bekeerd zijn. Zal *Israël dan in zijn geheel* de zendingsopdracht vervullen, een knecht des Heren zijn? Zelf neig ik er toe in een toekomstige zending van Israël te geloven, en hierin ben ik gesterkt door hetgeen ik las bij de bekende Dr Gunning in zijn boek: Van Babel naar Jeruzalem (waarmede ik dit artikel beëindig) op pag. 235. „En gij, Israël! eersteling der natiën! Gij zult in zeer bizondere zin Zijn medegetuige wezen. Als gij Hem eenmaal met uw volle hart zult huldigen; als eenmaal de blinddoek u van de ogen valt, die Zijn schoonheid u thans nog omhult, o dan zult gij de machtigste en gezegendste zendeling worden, die ooit van die Davidszoon heeft getuigd!"

D. S.

NADER BEZIEN

Zending in Kongo — juist nú, méér dan ooit: opdracht!

Bovenstaande leus, die we verleden week en ook deze week in ons weekblad plaatsten, mag gelden als motto voor de a.s. zondag in onze gemeenten te houden zendingszondag.

Natuurlijk is zending altijd opdracht geweest, en in zoverre is dit motto wel enigszins aanvechtbaar. Maar goed, het drukt in deze paar woorden toch wel uit in welke situatie we ons bevinden.

Waarom het juist nú, méér dan ooit opdracht is wordt duidelijk wanneer U de kranten van de laatste maanden hebt gelezen. Mocht U dat zijn ontgaan, dan lichten de bijdragen van zendelinge Vorsteveld en onze mederedakteur br J. Reiing, welke in dit nummer van ons weekblad zijn opgenomen, U wel terdege in. Enerzijds drijven we zending tegen de achtergrond van een als een vloedgolf opkomend nationalisme, anderzijds temidden van een volk, dat door de aanraking met de westerse techniek en kultuur zich op dit moment bevindt in een geestelijk-ledige ruimte: de oude religieuze verbanden zijn bezig weg te vallen.

We willen in dit kader de aandacht er op vestigen hoe rúazend snel deze dingen in Kongo zich hebben ontwikkeld. Natuurlijk is dit proces, als een veenbrand, reeds verscheidene jaren ondergronds — latent — bezig geweest. Ineens breekt het los, met een geweld dat niets ontziet en onmogelijk is te stuiten.

Nog in de herfst van verleden jaar sprak men over de toekomstige zelfstandigheid van de nu nog Belgische Kongo als een zaak die nog wel enkele tientallen jaren zou duren. Intussen is overeengekomen, dat Kongo reeds op **30 juni van dit jaar** een zelfstandige staat zal zijn!

Welke konsekwenties dit heeft voor het kongolese volk en voor zending en missie durven wij niet te voorspellen. Een dergelijke prognose laten we liever over aan hen die op dit terrein meer deskundig zijn dan wij.

Wel willen we in dit verband wijzen op „ons" Nieuw Guinea, een uitgestrekt gebied dat pas de laatste jaren opengelegd werd, ook voor de zending. Ziende op wat in Kongo in zo razendsnel tempo is gebeurd zijn we geneigd te zeggen, dat ook Nieuw Guinea eerder aan nationale zelfstandigheid toe is, dan men denkt.

Wij nederlandse baptisten hebben vrijwillig verantwoordelijkheid op ons genomen voor een gebied in Kongo, IREMA, dat bijna driemaal zo groot is als Nederland. Onze 80ste Unievergadering heeft deze verantwoordelijkheid nog eens nader onderstreept. We hebben er mannen en vrouwen naar toe gezonden; binnenkort zenden we nog een echtpaar. Want, zending in Kongo is juist nú, méér dan ooit onze gemeenschapelijke opdracht.

Van deze opdracht kunnen we ons slechts kwijten door gebed en offerbereidheid. We hopen, dat de aanstaande zendingszondag dit gebed en deze offerbereidheid opnieuw sterk zal stimuleren!

v. D.

(Zij die a.s. zondag niet in de gelegenheid zijn mee te doen aan de alom in de gemeenten te houden zendingskollekte kunnen hun offers per giro overmaken op postrekeningnummer 94 90 54, t.n.v. Adm. UZC, te SNEEK.)

Hij wist het

Drie kadeekes waren op het schoolplein aan het stoefen.

Den eerste zei: „Mijn vader schrijft stukskes in de gazet. Daarvoor krijgt hij 100 frank!"

„Dat's nikske," sprak de tweede, „mijn vader schrijft boeken, daarvoor krijgt hij 1000 frank!"

„Luistert," zei de derde, „mijn vader is dominee. Als hij gepreekt heeft moeten ze met een paar man geld ophalen!"

(„In den plezanten hoek bij Nonkel Pieje", uit de Geref. Kerkbode van Denderleeuw).

Van de Vinkenhof

Nu U dit leest maken de zusters zich gereed om naar De Vinkenhof te trekken, waar van 13-18 juni het zusterhulpkamp wordt gehouden. Met dit kamp is het zomerwerk begonnen, waaraan ook deze zomer weer velen zullen deelnemen. Hier en daar zijn er echter nog steeds plaatsen beschikbaar. Vooral in de **eerste** en **laatste** week van het seizoen: Van 2-9 juli en van 27 augustus - 3 september is er nog ruimschoots plaats op ons dierbaar buitencentrum Renderloo. Wie van een rustige week houdt, vindt daar juist, wat hij of zij zoekt.

Ook is er nog plaats in de **tentenkampen** voor jeugd en tussenjeugd op De Vinkenhof. Het laatste jaar is er geregeld door onze theol. studenten aan dit prachtig gelegen centrum gewerkt. Daarom kunnen wij U dit jaar nog beter ontvangen dan voorheen. Als U in het noorden of oosten van ons land woont, is de afstand tot ons centrum misschien een bezwaar. Dit kan echter niet opwegen tegen de rijke ervaringen die U zult opdoen. Ook dit jaar weer zullen onze kampen een trefpunt zijn van noorder- en zuiderlingen, van mensen uit het westen en het oosten.

Een primeur is het **nederlandse kamp** in Engeland. Wij willen graag, dat dit een groot sukses wordt. Het zou daarom mooi zijn, als zich nog enkele deelnemers opgaven. Het is een unieke gelegenheid zowel voor de werkende als voor de studerende jeugd om gezamenlijk internationale ervaringen op te doen.

Binnen afzienbare tijd zullen Renderloo en De Vinkenhof weer gonzen van een blijmoedige aktiviteit. En vanuit heel Nederland en daarbuiten zal men onze buitencentra weten te vinden. Bent U nog van plan aan een van de kampen deel te nemen? Schrijft U ons dan zo spoedig mogelijk en wij hopen dan een plaats voor U te kunnen reserveren.

Uw J. J. KIVIET.

Kongo nu

De laatste tijd heeft de Belgische Kongo meerdere malen in de internationale belangstelling gestaan. Vaak zijn er frontpagina-artikelen die ons de ernstige situatie doen zien. De vredige rust die er tot eind 1958 was, is nu wel geheel zoek. Tot zelfs in de kleine dorpen is het nieuwe doorgedrongen dat Kongo nu spoedig onafhankelijk zal worden, waarbij we in het midden moeten laten of de bevolking begrijpt wat dat inhoudt.

De dorpen houden de tred van de steden niet bij. Velen hebben vage ideeën en zelfs wanbegrip over wat onafhankelijkheid betekent. De politieke situatie heeft een dusdanige vlucht genomen, dat men geen of weinig overzicht heeft.

De politieke partijen rijzen als paddestoelen uit de grond, terwijl de meeste maar een zeer korte tijd bestaan.

Toenemende onrust en onzekerheid beheersen al maanden de blanke zowel als de zwarte bevoking. Men voorziet een algemene verslechtering in het gehele land voor de komende jaren.

Door het vertrek van veel blanken heerst er een toenemende werkloosheid, vooral in de grote steden. Niet altijd kunnen zwarten het werk van de blanken overnemen.

Vroeger kon elke zwarte wel in leven blijven, ook al oefende hij geen beroep uit. In de dorpen is dat nog zo. Men vist en jaagt naar behoefte en de vrouwen verrichten nog het leeuwenaandeel van het werk op het land en velen leven nog in dezelfde omstandigheden als hun voorouders en schijnen er gelukkig en tevreden mee te zijn.

De situatie in de grote steden is echter geheel anders. Men is gaan wennen aan een arbeidskring, een vast inkomen en een min of meer europees leven. Het is echter niet zo, dat zij even individueel hun bestaan leiden als wij in onze grote steden, want zij houden zoveel mogelijk vast aan het stamverband. Uiteraard is de onderlinge band tussen de stamleden niet zo hecht als in de binnenlanden. De gewoonten en zeden die eens wet voor hen waren, worden nu terzijde gesteld en het gevolg daarvan is grotere immoraliteit dan vroeger ooit het geval was, zoals misdaad en ontwrichting van gezinnen. Door het sterk ontwikkeld urbanisatie-proces was het onmogelijk de mensen zodanig op te vangen dat ze zich aan een bestaan op europese leest geschoeid konden aanpassen.

Het is moeilijk te voorspellen hoe de Zending en de Inlandse Gemeenten zich aan de nieuwe situatie zullen aanpassen.

In het volgend nummer hopen we hier nader op in te gaan.

F. VORSTEVELD.

Zendelinge Vorsteveld met een groepje kongolese meisjes. Deze rust is niet typerend voor het kongolese land nu; lees bijgaand artikeltje van onze zendelinge die op het ogenblik met verlof in het land vertoeft.

Mei verantwoording

De mei-maand bracht in het Unie-bureau de volgende bijdragen en giften:

1. Voor de ECU: Groningen-Z. *f* 400,-; Haarlem f 79,58; Hengelo f 213,67; Alblasserdam f 39,75; Musselkanaal f 75,04; Hoogeveen f 25,63; Veendam f 55,-; Zwolle f 24,57; Apeldoorn f 47,41; Daarlerveen f 77,67; Workum f 85,-; Scheveningen f 30,-; verder: N.B.V.B. f 1100,-.

2. Voor de Opleiding: Groningen-Zuid f 200,-; Harlingen 55,86; Leeuwarden f 37,60; B. W. te C. f 1,35; Haarlem f 7,98; mej. A. de H. te H. f 0,45; Hengelo f 182,60; P. J. H. te A. f 1,-; Pernis f 31,22; Alblasserdam f 23,50; Musselkanaal f 37,35; Veendam f 30,-; Zwolle f 13,40; Apeldoorn f 34,79; Daarlerveen f 36,30; Scheveningen f 16,-.

3. Voor het 10-cents-fonds der UBS: M. G. te V f 10,-; Groningen-Zuid f 100,-; Leeuwarden f 72,- Hengelo f 28,-; Alblasserdam f 13,25; Veendam f 20,-.

In de verantwoording over april moet als bijdrage van J. E. R. te D. *f* 10,- gelezen worden.

Wat is voor de 3 grote gemeenschappelijke taken, in het Unie-bureau beheerd, in de

eerste 5 maanden van dit jaar bijeengebracht? Voor de ECU f 4080,30; voor de Opleiding f 2629, 63; voor het 10-centsfonds f 1210,07.
En wat zijn de voor dit jaar gestelde doelen, waarvoor wij met elkaar ons best zullen doen om die te halen? Voor de ECU f 21873,45 voor de Opleiding f 11556,34; voor het 10-cents-fonds f 6200,-.
Duidelijker spreken deze doel-bijdragen, wanneer bedacht wordt, dat ze gemiddeld een vrijwillige bijdrage per lid betekenen van f 2,65 voor de ECU; f 1,40 voor de Opleiding; f 0,75 voor het 10-cents-fonds. Daar wij allen de goede voortgang van ons werk bedoelen, zullen we zeker met blijmoedigheid en inspanning ons best doen om naar het bereiken van het doel te streven!
Voor de volledigheid vermeld ik nog, dat voor de zending, beheerd door br. W. Modderman te Sneek, als doel voor dit jaar gesteld is f 51000,- of een gemiddelde bijdrage van f 6,18 per lid.
4. *Voor de Herdenkingskerk:* Szech. ConventieUSA f 92,72; Uthal Church, India f 78, 56; South Afr. Miss. Soc. f 109,71; Bapt. Union of New Zealand f 260,04; Amsterdam—W.N. f 60,50; Conv. Boutista Puerto Rico f 374,67; Bapt. Churches Hongkong f 389,15.
5. *Zaai- en Pootgoed:* via Ds R. R. te R. f 69,-; S. V. te D. f 5,-.
6. *Noodfonds:* Hengelo f 297, 34; G. J. te H. f 5,-; Apeldoorn f 22,49.
7. *Pensioenfonds:* D. H. te S. f 1,-.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters! Met vertrouwen en verwachting zien wij een stroom van blijmoedige gaven tegemoet uit dankbaarheid voor de grote taken, waartoe wij geroepen zijn. Het is heerlijk des Heren zaak gewetensvol en opgewekt te dienen!

De Uwe in Unie-dienst
T. Jansma

Uit ons Uniebureau

Door de gehouden verkiezing betreffende de C.v.d.O. op de laatste Alg. Vergadering is de vertegenwoordiging in de U.C. ook gewijzigd, doordat ds J. Broertjes de plaats van ds G .Vegter inneemt. Overigens is de samenstelling van de U.C. ongewijzigd gebleven. De Unie-Commissie heeft tot haar dagelijks bestuur gekozen de broeders E. de Haan (voorzitter), W. Modderman (vice-voorz.) en ds J .Broertjes (alg. adjunct). Graag willen we hen en allen, die in de leiding der landelijke taken betrokken zijn, in uw voorbede aanbevelen. Er is veel wijsheid en genade nodig om alles in het goede verband en tot volle ontplooiing te doen komen. Dat de Geest des Heren steeds weer het heldere zicht en de volhardende bezieling geve!

Nu de Alg .Vergadering besloot om de vergoeding voor de administraties in het Unie-bureau als voorheen en niet via de Unie-contributie te doen verlopen, kan de contributie lager zijn dan begroot is. De Unie-Commissie stelde deze dan ook 40 cent lager vast op f 7,- per lid. Per kwartaal is de Unie-contributie in 1960 dus f 1,75 per lid. Aan de penningmeesters onzer gemeenten is een verduidelijkende circulaire bij de nota toegezonden.

In dit nummer vindt u ook de verantwoording over de mei-maand met een overzicht van de ten doel gestelde vrijwillige bijdragen. Dat is met elkaar een flink bedrag en het zal ons niet gemakkelijk vallen. Maar het toch ook weer goed, dat we ons bij onze taken doelen stellen. Want wij begeren toch, dat de arbeid vóórwaarts en ópwaarts gaat! Wij zijn niet van degenen, die versagen, want wij zien op tot de Heer, die ons roept!

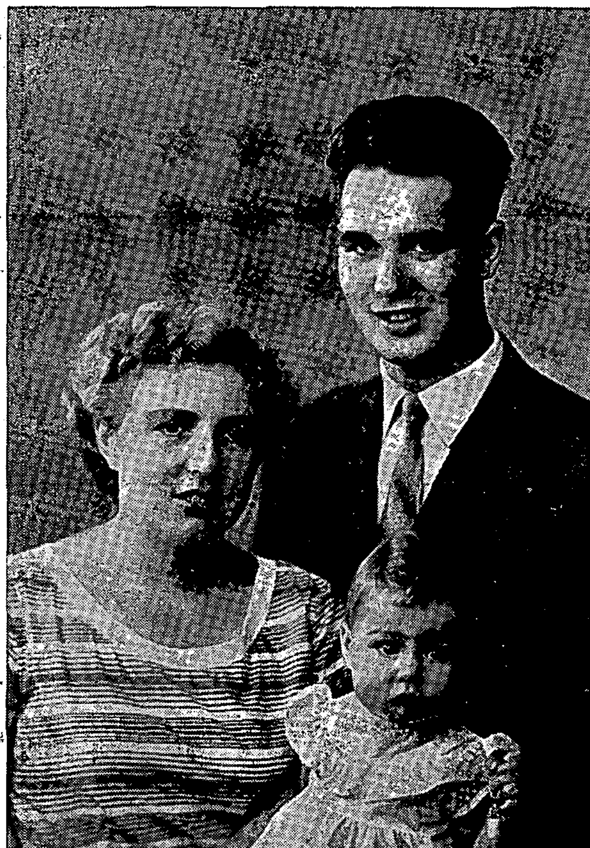
T. Jansma

HOOGKERK - (P. N.). Weer thuis, terug en nog onder de indruk van AV en toogdag wil ik graag het volgende doorgeven: Alhoewel hier nog onvervulde wensen zijn, zijn er ook vele zegeningen!

Zo hadden we de 2e Paasdag bezoek van 2 Duitse gemeenten, en wel van Mohrhusen en Jannelt; tesamen 63 mensen. We beleefden een onvergetelijke dag: zang, muziek, prediking, gezamelijke broodmaaltijden, het onderbrengen der gasten, ook in hervormde en gereformeerde gezinnen, enz., enz., al met al was het een gezegende dag!

Twee-en-twintig mei jl. werd een echtpaar, reeds lang met ons opgaande, door de doop in de gemeente opgenomen. Ons kerkje was eivol, ruim 150 mensen volgden met grote aandacht de prediking van ds. Tromp, die als tekst had: „Toen vielen hem de schellen van de ogen". Tijdens de

Zending in Kongo

Juist nú, méér dan ooit : OPDRACHT!

(Zondag 12 juni Zendingszondag)

De zendingszondag, die dit jaar valt op 12 juni, krijgt voor de gemeente Hengelo wel een zeer bijzonder karakter, aangezien, op die zondag een jong echtpaar vanuit haar midden zal worden uitgezonden naar Congo.
In een speciale dienst, die gehouden zal worden in de Baptisten-kerk, Jacob Catsstraat, 's avonds om 7 uur, zullen br. en zr. Ter Braak-Hondelink tot de dienst op het zendingsveld worden afgezonderd.
Het spreekt vanzelf, dat niet alle baptisten in Nederland op die dag de reis naar Hengelo kunnen maken, om bij deze dienst tegenwoordig te zijn, maar ongetwijfeld zullen velen uit de omgeving, van hun belangstelling voor het werk in Congo blijk willen geven, door wèl aanwezig te zijn. Weet, dat u hartelijk welkom bent in Hengelo!!
Verder zouden wij u willen vragen op deze zondag in het bijzonder déze jonge mensen in uw gebeden te gedenken.
H .Sikkema

doophandeling ging weer ontroering door de rijen.

De Heer gaat door met zijn gezegend werk!

ALMELO Nieuwstr. - (H. v. D.). Voor 't eerst in de geschiedenis onzer gemeente verschijnt 'n stuk betreffende de gemeente in „De Christen". Er is in de laatste tijd wel veel in onze gemeente veranderd, dat het vermelden waard is. Men komt er dan zo licht toe een balans op te maken. Waren wij sinds september 1959 zonder voorganger en géén lid van de Unie van

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.20	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.20
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„Napels, de stad waar in 1884 vele duizenden door de cholera werden weggeraapt, is ook arbeidsveld der Engelse Baptisten, evenals Genua en Turin. In de vreeselijken tijd, toen de ziekte eerstgenoemde stad teisterde, waren echter de broeders niet traag om in gemeenschap met anderen, de hulpbehoevenden ter zijde te staan. Toen de ziekte eerst uitbrak, was het alsof een panische schrik de bevolking bevangen had. Sommigen sloegen op de vlucht, anderen sloten hunne winkels en gaven zich aan de wanhoop over. Maar in korten tijd was alles als in een tooverslag veranderd. Genootschappen werden gevormd ander de mannen van het witte, groene en roode kruis, en vrijwillige helpers snelden aan uit Leghorn, Florence, Milaan en Bologna. Ht witte kruis had in drie dagen 1000 helpers, waaronder de aanzienlijksten der stad!"

(Uit zendingsnieuws, „De Christen" 1 juni 1885).

Baptistengemeenten, nu mochten wij op de laatste Algemene Vergadering toetreden tot de Unie en zondag 29 mei onze nieuwe voorganger ds A. Visscher begroeten als herder en leraar .

Dit alles was een grote vreugde voor de gemeente en tevens werden wij bemoedigd om op de ingeslagen weg voort te gaan. In de morgendienst, waarin werd voorgegaan door onze consulent ds W. Harkema van 's-Gravenhage, werd ds Visscher bevestigd tot de dienst in de gemeente.

Vele genodigden en afgevaardigden waren in de middaguren aanwezig bij de intrede. Wij werden rijk gezegend te horen waarop het huis der gemeente gebouwd moet worden nl. op het fundament Jezus Christus, en: niet bouwen in eigen kracht, maar onze kracht zoeken bij Hem waar deze kracht te vinden is, bij onze Heer en Heiland, Gods Zoon Die voor ons stierf aan het kruis op Golgotha.

Als wij zien hoe de toestand van de Gemeente was in september 1959 dan weten wij dat God ons rijk heeft gezegend en met ons is. Dan zien wij wat God bedoelt als Hij zegt, dat het werk dat Hij is begonnen ook zal voleindigen. Wij geloven en bidden voor veel zegen in de komende tijd en gaan vol vertrouwen de toekomst tegemoet, wetende dat Hij met ons is.

Het is ons een behoefte onze dank uit te spreken voor de vele broeders die ons in de afgelopen periode met het Woord hebben gediend. God zegene U allen en geve U veel vrucht op Uw arbeid.

Wij hopen en bidden, dat God het werk hier in Almelo rijk zal zegenen opdat velen zullen worden toegebracht tot Zijn Gemeente, tot eer van Zijn Naam.

Beroepingswerk

Kand. P. van der Werf (Den Haag) heeft het beroep van de gemeente te Almelo (Geraniumstraat) *aangenomen.*

Mededelingen

Het adres van br. J. Wolters, voorkomende op de sprekerslijst, is thans: Mariotteplein 43 hs., Amsterdam-O.

Advertenties

Zo de Here wil hopen op 20 juni a.s. onze geliefde ouders

H. BOLSENBROEK
en
N. BOLSENBROEK—BLOEMENDAAL

de dag te gedenken, dat zij 25 jaar geleden in het huwelijksbootje stapten. Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en verloofde.
Apeldoorn, juni 1960 .
Schotweg 64.
Receptie maandag 20 juni van 3 tot 5 uur.

Vrijdag 17 juni 1960 Jaargang 77 Nr. 3527

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Sprinkhaan contra Reus

„En wij waren als sprinkhanen..." Num. 13 : 33.

Na lange zwerftochten zijn de Israëlieten eindelijk in het overjordaanse aangekomen. Slechts de Jordaan scheidt hen nog van het belangrijkste deel van het beloofde land. Achter het water liggen grote rijkdommen op hen te wachten. Maar het land is in handen van machtige vijanden, die er zich stevig genesteld hebben en niet van plan zijn zich te laten verdrijven. Zullen ze ooit dit beloofde land in bezit kunnen nemen?
Twaalf spionnen, zoëven van een lange verkenningstocht teruggekeerd, brengen voor de volksvergadering en haar leiders rapport uit over de stand van zaken, zoals ze die aan de overkant van het Jordaanwater hebben aangetroffen.

Meerderheidsrapport.
Tien van de twaalf dienen een meerderheidsrapport in. Hoe is hun kijk op het nog te veroveren land?
„Er zijn druiven, zo groot als eieren, en mensen, zo groot als reuzen." Met een meegebrachte druiventros, door twee man gedragen, staven ze hun bewering.
„Verder zijn er granaatappelen en vijgen. Mits goed behandeld, zal het land nog rijkere oogsten en vruchten op kunnen brengen. Het is inderdaad een land, overvloeiend van melk en honig.
„Maar...... Die reuzen...!
Die Enakieten, weten jullie. Knapen zijn dat! Dat wordt nooit wat, we veroveren dat land nooit. Of ze dóden ons, of ze maken ons tot slaven, als in Egypte. Wij zijn sprinkhanen, vergeleken bij deze reuzen. We hebben geen schijn van kans!"
En met weemoedige blikken zien ze naar de druiventros, die voor hun voeten ligt. Prachtige vruchten zijn dat. Maar angst voor de reuzen verknoeit het druiveneten, en ongeloof doodt de hoop.
De eindconclusie van de tien verspieders is: Niet optrekken. „Blijf zitten waar je zit en verroer je niet."

Minderheidsrapport.
Maar luister nu naar het minderheidsrapport, samengesteld door Jozua en Kaleb uitgebracht bij monde van laatstgenoemde.
Dit rapport ontkent geen van de feiten, in het andere rapport genoemd. Zij hebben ook hun ogen open gehad. Ook opgekeken tegen de reuzengestalten der Enakieten. Ook de dikke muren gemeten der vestingen. Zij ook hebben het gevoel gekregen, dat ze maar sprinkhanen waren. Maar ze hebben bedacht dat er een God is in de Hemel, die hen uit Egypte heeft uitgeleid, en voor Wie zelfs de grootste reuzen maar sprinkhanen zijn. Daarom luiden de feiten gelijk, maar de conclusies anders.
„Laat ons gerust optrekken, want we zullen het land zeker kunnen overmeesteren (13 : 3). Het land is buitengewoon goed. Indien de Here welgevallen aan ons heeft, dan zal **Hij** ons in dit land brengen en het ons geven." (14 : 8).

Hoort U de tonen van het geloof? „De Here zal er ons **brengen**, de Here zal het ons **geven**!" Met Hem zijn we meer dan overwinnaars!

De wereld waarin de Gemeente leeft, is vol Reuzen. Daartegenover zijn we maar sprinkhanen. Wij zijn als schapen te midden der wolven. Daar zijn de grootmachten van satan, zonde en dood. We worden bedreigd door verleiding, verachting en spot. Wij, weerloze kudde. Maar deze weerloze kudde is de weerloze kudde van Gód! Wij hebben een machtige Herder, die nimmer Zijn schapen vergeet. Met Hem zijn we meer dan overwinnaar. Hij heeft op Golgotha reeds met de reuzen de eerste grote afrekening gehouden. Ze zijn geslagen, met een reuzenzwaai aan de kant gesmeten. Satan, hel en graf konden Hem niet houden. Hij is uitgebroken en heeft hen met lege handen verbluft achtergelaten. Daarom zullen we niet vrezen. Maar doortrekken, naar het beloofde land.
Want: De Heer maakt Zijn beloften waar. Eens zullen de poorten van het nieuwe Jeruzalem ook voor ons zich openzwaaien. Wf.

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten (pag. 7); afscheid van twee onzer, die aanstaande dinsdag naar RIO reizen om daar 't tiende BWA-kongres bij te wonen (pag. 4); een wat verlate voorjaarstemming in de rubriek „nader bezien" (pag. 5); een overzicht van wat er „Bij ons in de gemeente de laatst weken plaats vond (pag. 6) en verder allerlei, Uw belangstelling zeker waard.

Volgende week o.a. het slotartikel KONGO NU; en wat de propaganda voor uw weekblad betreft: hebt ge klachten, zegt het ons; zijt ge tevreden, zegt het anderen (en noteer die anderen dan meteen als abonné of geef hun adres door aan de administrateur, ds Jansma, die wel heel graag proefnummers van ons blad zendt!)

Losse Schakels

Esthetisch. Esthetisch is wat voldoet aan de eisen van schoonheid en goede smaak. God is een Kunstenaar: Zion is een volkomenheid van schoonheid. God voorzag de mens niet slechts van nuttige en bruikbare lichaamsdelen, maar gaf deze ook schonen vormen. We hebben graag meubels, wier vormen van goede smaak getuigen. We stellen een bewoonbaar huis op prijs, maar de gevellijnen zijn ons niet onverschillig, noch de afwerking van het interieur. Een engelse dichter heeft gezegd, dat je van iets moois altijd veel plezier hebt. De eis van bruikbaarheid gaat voorop, maar daaraan paart zich de eis van schoonheid.

Schoonheid en Eredienst. In de wijze waarop en de middelen waarmede we de Heer dienen, mag niets zijn dat afstoot. Dat ook de lichaamshouding daarbij van eerbied getuigen moet en niet alle kledij daarbij passend is, spreekt vanzelf. Bordjes met: „Niet roken", „Niet spuwen"... we gaan niet verder.
Wat in het verleden niet altijd voldoende aandacht kreeg in onze erediensten was datgene, wat verband hield met de doopsbediening. Eens werd de opmerking gemaakt dat een dopeling toch wel mocht verlangen dat de bediening van de doop aan hem op een esthetisch verantwoorde wijze zou plaats vinden. Daarop antwoordde tot onze grote verwondering een ontwikkelde zuster: „dan is hij nog niet goed dood", m.a.w.: dan kan hij nog niet gedoopt worden. Maar wat volgens Rom. 6 in de doop met Christus begraven wordt, is toch onze oude mens, de mens der zonde Het gevoel voor verantwoorde vormen valt toch niet onder het begrip „zonde". We zijn met Christus der zonde gestorven, maar worden in Hem als mensen, en nu als mensen Gods, hersteld.

Zélf Op-letten. We geloven niet, dat men op het bouwbureau de vereiste aandacht zal schenken aan de esthetische eisen, die gesteld moeten worden aan ligging en inrichting van doopvond en kleedcellen. De architekt bekijkt dit vraagstuk van de technische kant en van hem mag niet verwacht worden, dat hij de andere aspekten van een doopsbediening volledig in zijn beschouwingen betrekt. **Die laatste in het oog te houden is** onze taak daarbij. En we vermoeden niet, dat de U.B.S. buiten haar boekje gaat wanneer zij onderzoekt of de haar voorgelegde bouwprojekten het ook mogelijk maken te voldoen aan de esthetische eisen, die aan een doopsbediening gesteld moeten worden. Men houde ook rekening met de indruk, die een doopsbediening in een baptistenkerk maakt op bezoekers, voor wie de bijbelse wijze van dopen onbekend is. Gebruiken, waaraan wij helaas gewend geraakt zijn, kunnen zulke belangstellenden hinderen. Een bijbelse doopsbediening is een buitengewoon rijke handeling. Aan ons er voor te zorgen, dat dat aan alles merkbaar is.

De Kleding. In de oude tijd werden ten onzent de dopeling in het wit gekleed. In Duitsland was dat ook gebruikelijk, wat, o.i. wel ten onrechte, de koordirigent aanleiding gaf om een berijming van Openb. 7 : 13 te laten zingen. In Engeland, waar we slechts eenmaal een doopsbediening in een baptistengemeente meemaakten, waren de dopelingen in het zwart gekleed. Ten onzent is men overgegaan op zwarte kleding omdat deze kleur beter dekt. Nu is er hier en daar weer een neiging om het wit in te voeren. Dat kan, maar dan moet en aan de stof en aan de makelij bizonder aandacht besteed zijn. Er zijn onder ons toch wel deskundigen in textielzaken en ontwerpers van kledingstukken, die hun bijdrage kunnen en willen leveren tot een waardige en stichtelijke doopsbediening?

Daar in de doop ons begrepen zijn in Christus, den Overwinnaar wordt verzekerd en aanvaard, is wit ongetwijfeld de meest geschikte kleur voor de doopkleding. Nu Christus gestorven en verrezen is, heeft de dood in zijn oude betekenis afgedaan. In Zijn sterven heeft Christus de dood doodstaan en met hem afgedaan. In die waarheid worden wij in onze doop betrokken. Daarom mag inderdaad van een doopfeest gesproken worden, dat in het wit, de kleur van de overwinning gevierd worde. L.

BROkSTUKkeN

In „Hervormd Nederland" stond dezer dagen een viertal briefjes, afkomstig van mensen die hun mening eens wilden zeggen over de kerkbouw van tegenwoordig. Een van die briefjes neem ik hier gaarne over. Het luidt als volgt:

Meneer,
Sinds we hier die nieuwe kerk in de buurt hebben gekregen, worden we voortdurend lastig gevallen met die klokken. Nou wil ik iedereen in zijn waarde laten en het kan me niet schelen als er op een ordentelijke tijd geluid wordt, maar dat gehamer 's zondagsmorgens vroeg dat moet eens uit zijn, want je wilt ook wel eens één keer behoorlijk kunnen uitslapen. Ze kunnen nou wel schrijven dat het zo'n mooie kerk is, maar als je er vlak bij woont, ken je bijkant dag en nacht horen dat het een kerk is en dat is niet christelijk. De kerk mag er best wezen, maar je moet er niets van merken, meneer!

Aan dat laatste zinnetje bleef ik even haken „,De kerk mag er best wezen, maar je moet er niets van merken."

Duizenden denken zo, niet over het kerkgebouw, maar over de Kerk, de Gemeente van Jezus Christus. Natuurlijk mag die kerk er wel zijn (ieder zijn zin), maar je moet er niets van kunnen merken.

In allerlei totalitaire staten duldt men de kerk wel, ze mag er wel zijn, maar ze mag de klok van het evangelie niet luiden. Ze mag niet anderen wakker roepen uit de slaap. Ze moet „schuilkerk" zijn.

Satan heeft niet al te veel bezwaren tegen de gemeente, als je maar niet merken kunt dat ze er is.

Dat U Christen bent - tot daaraantoe! - als ze op de fabriek maar niet kunnen merken dat U het is.

Hoe anders spreekt het evangelie over de Gemeente. Ze moet zijn een stad boven op een berg, een kaars op de kandelaar: Zichtbaar, hoorbaar. Ze moet aan het klokketouw blijven trekken en trachten anderen uit de (doods-)slaap te wekken.

Een gemeente zonder getuigenis is een wekker zonder bel. De Gemeente zingt soms: Wij hebben een machtige Heiland, zorg toch dat ieder het weet.

Laat de gemeente, laat iedere christen, dat ook waar maken .

★

Er is een hele reeks gezegden en spreekwoorden die ons duidelijk willen maken dat zeggen en doen twee verschillende dingen zijn. Met praten alleen kom je er niet. De kerk moet niet aleen een *woord*kerk maar ook een *daad*kerk zijn. Het Johannes-evangelie leert ons dat het grote WOORD *vlees* werd. Gods liefde-woord werd liefde-daad!

Dr H. H. Munro, de nieuwe voorzitter van de General Assenbly van de Presbyterian Church in Zuid-Afrika, schreef ergens de volgende zinnen: „Een van de kritieke gevaren voor de kerk van onze tijd is het stellen van heilige woorden in de plaats van heilige daden. Een van onze meest verleidelijke dwalingen is, aan te nemen dat er iets gedaan is, wanneer er inderdaad alleen maar iets gezegd of geschreven is.... Het is noodzakelijk dat wij ons altijd weer herinneren, *dat de zwakste daad sterker is dan de sterkste verklaring.*

Het gaat er niet om - zoals velen van ons zich schijnen te verbeelden - wat de kerk over onze samenleving heeft te zeggen, maar wat christenmensen in onze samenleving gaan doen."

Wf.

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia (vervolg)

Wij vervolgen Zach. 14, waarin sprake is van de dag des Heren. Deze dag is de dag van gericht over Israël èn over de volken. Toch ook de dag van verlossing voor „de rest". God zorgt voor een plaats ter ontkoming. Door het splijten van de Olijfberg, zagen we, ontstond een grote vallei, die reikte tot Asal. Over dit Asal is nog wel 't een en ander te doen geweest, wat voor ons onderwerp verder geen betekenis heeft. Het 2e gedeelte van vers 5 spreekt duidelijk over wederkomst: „dan zal de Heer, mijn God komen, en al de heiligen met U, o Heere!
De heiligen zijn niet alleen de engelen, maar ook de gemeente, zoals het N.T. ons leert, die eerst opgenomen zal worden, de Here tegemoet in de lucht. Met Hem zal zij wederkomen, dan zal de Here vergelden het onrecht Zijn volk aangedaan: „en u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring des Heren Jezus van den hemel met de engelen Zijner kracht." (2 Thes. 1).
Dat daarmede veranderingen plaats hebben in de natuur, zagen we reeds ('t splijten van de Olijfberg) maar ook „zal het te dien dage geschieden, dat het noch dag noch nacht zal zijn." Johannes beschrijft ons hoe er „geen nacht meer zal zijn" en sluit daarbij aan op hetgeen we hier lezen. Echter met dit onderscheid, dat Zacharia niet het klare licht laat schijnen, zoals het op „de nieuwe aarde" schijnen zal. In ons hoofdstuk is er meer het gedempte licht, dat als overgang gezien moet worden naar het volle licht. Ik verwijs hier verder naar Joël 3 : 15, Jes. 24 : 23 en 13 : 10 en Marc. 13 : 24, 25 .
Het zal een enige, heel bijzondere dag zijn! Evenals ten tijde van Jozua toen de slag bij Gibeon plaats had. (Jozua 10 : 14) „en er was geen dag aan deze gelijk!"
Wanneer de dag des Heren aanbreekt is ons niet geopenbaard, *komen* doet hij!
De heerlijkheid des Heren, de glans van zijn duizenden engelen en de verheerlijkte Gemeente, zal het onmogelijk maken, dat er duisternis zal zijn, „ten tijde des avonds zal het licht wezen". Merkwaardig is ook, dat er stromen van levend water zullen vloeien.
Ook zal het te dien dage geschieden, dat er levende wateren uit Jeruzalem vlieten zullen, de helft van die naar de Oostzee en de helft van die naar de achterste zee aan: „zij zullen des zomers en des winters zijn" (vers 8). Wij denken hier aan de wondere stroom, die ook Ezechiël beschrijft in hoofdstuk 47, doch ook in Joël 3 lezen we ervan: „en alle stromen van Juda vol van water, en er zal een fontein uit het huis des Heren uitgaan en zal het dal van Sitteim besproeien". Dan zullen de beekjes der rivier de stad Gods verblijden (Ps. 46 : 17). De paradijs-toestand keert weer, denk aan de rivieren die door de hof van Eden stroomden. In de Openbaring van Johannes keert dit beeld weer terug en voor de laatste maal.
In Zach. 14 : 8 is de Oostzee, de Dode Zee, en de achterse zee is de Middellandse Zee. De verandering in de natuur is een heenwijzing naar de grote geestelijke omkeer, die er dan zal zijn. Immers de heerschappij van God zal zich dan openbaren, zoals we lezen in vers 9.
En de Here zal tot Koning over de ganse aarde zijn; te dien dage zal de Here één zijn, en Zijn naam één.
Voor andere namen, voor andere goden is er dan geen plaats meer!
De Heer zal tot koning zijn. De lezer zou de vraag kunnen stellen: is hij dan nu geen koning? Inderdaad is Hij ook nu koning, doch dit koningschap zal zich dan krachtig openbaren. Zijn koningschap is in deze bedeling, door de macht van Satan als onder een sluier bedekt. Doch dan „zijn de koninkrijken der aarde van God en Zijn Christus". Het komt mij voor, dat wij hier heengewezen worden naar het duizendjarig rijk. Dan zal de wil des Heren geschieden gelijk in den hemel, op deze aarde. Niet alleen koning over Israël maar over de ganse aarde, hoewel Jeruzalem zoals uit het vervolg zal blijken, de residentie zijn zal (zie vers 16-19).Het heil is er niet alleen voor Israël, maar ook voor de volken .
Wederom, vermeldt ons de profeet veranderingen in de natuur en wel in het land Palestina, we lezen nl. in vers 10: „Dit ganse land zal rondom als een vlak veld gemaakt worden, van Geba tot Rimmon toe, zuidwaarts van Jeruzalem; en zij zal verhoogd en bewoond worden in hare plaats; van de poort van Benjamin af, tot aan de plaats van de eerste poort, tot aan de Hoekpoort toe; en van de toren van Hananeël tot aan des konings wijnbakken toe."
Zij die de gewoonte hebben, alles te vergeestelijken, nodig ik hierbij uit, dit te doen met het vers hierboven vermeld. Dit is een totale onmogelijkheid. Gibea ligt in het Noorden en Rimmon in het Zuiden. Het land zal vlak worden als een woestijn of als een onbebouwde vlakte, nl. het land rondom Jeruzalem en de stad zelf zal boven alles uitsteken. Zij zal verhoogd en bewoond worden „in hare plaats", verhoogd op datgene wat zich onder haar (de stad) bevindt. Zacharia herhaalt hier wat Jesaja en Micha vóór hem geprofeteerd hebben. „En het zal geschieden in het laatst dezer dagen, dat de berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen en tot denzelven zullen alle heidenen toevloeien".
De stad zal zijn de stad van waarheid en gerechtigheid. De grenzen van Jeruzalem worden in vers 10 nauwkeurig aangegeven. Deze topografische details later we hier rusten. Zij moeten er ons voor bewaren, de weg der vergeestelijking op te gaan. De veiligheid van de stad zal gewaarborgd zijn door de tegenwoordigheid van de grote Koning, die voor Jeruzalem zal zijn als een vurige natuur rondom" (Zach. 2 : 5), dan zal Jakob stil en gerust zijn, en er zal niemand zijn, die hem verschrikt. Wij eindigen met vers 11: „En zij zulen daarin wonen en er zal geen verbanning meer zijn: want Jeruzalem zal zeker wonen."
Geen verbanning meer, geen vloek meer, want dan zal Israël een heilig volk zijn. De verbanning toch veronderstelt zonde en daarop volgt uitroeiing, verbanning. De stad zal geen vervloeking meer treffen, en daarom in zekerheid wonen, of met Openb. 22: „en geen vervloeking zal er meer tegen iemand zijn." - Wij hopen in een volgend artikel de rest van dit hoofdstuk te behandelen en deze reeks bijbelstudies te beëindigen .

D. S.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

75 JAAR GELEDEN:

„...Interessant is ook de volgende tabel van den aanwas der Gemeenten **(in de V.S., v. D.)** in de laatste 100 jaar, waarbij de sterke toename der bevolking niet uit het oog moet verloren worden.

Jaartal	Gemeenten	Predikers	Leden
1784	471	424	35.101
1792	891	1.156	65.345
1812	2.164	1.605	172.972
1832	5.320	3.618	384.926
1840	7.771	5.208	571.291
1851	9.552	7.393	770.839
1860	12.279	7.773	1.016.134
1871	18.297	12.013	1.489.191
1873	20.520	12.598	1.633.939
1874	21.510	13.364	1.701.161
1876	22.924	13.779	1.932.385
1877	23.908	14.659	2.024.224
1879	24.794	15.401	2.133.044
1880	26.060	16.569	2.296.327
1881	26.373	16.574	2.336.022
1882	26.931	17.090	2.394.742
1883	27.913	17.327	2.474.771
1884	28.596	16.677	2.507.703"

(Uit „De Christen", 15 juni 1885).

Twee Nederlanders naar Wereldcongres in Rio, Brazilie

Ons land mag niet ontbreken op appèl van Werelbaptisme

Dinsdag 21 juni a.s. zullen twee van ons, voor ze in het door de Europese Baptistenfederatie gecharterde vliegtuig van de Air France stappen, op Schiphol, nog even zich omkeren, en - veronderstellen we - min of meer zenuwachtig hun familie vrouw en verloofde, toewuiven. Dan zal de deur van het toestel gesloten worden, de rollende trap worden weggeschoven en de zilveren vogel zal zich verheffen, koersende naar het westen. Reeds dadelijk zullen onze vertegenwoordigers de sfeer van het wereldwijde baptisme kunnen proeven: aan boord van hetzelfde toestel bevindt zich o.m. ook een achttal Russische broeders. De twee landgenoten, die onze Nederlandse gemeenten in Rio de Janeiro, Brazilië, zullen vertegenwoordigen zijn: ds M. G. Boeschoten van Amsterdam-W.N. en de aan ons seminarium studerende 2e jaarsstudent Adri Kik van Rotterdam-Zuid; twee broeders die we graag de verantwoordelijkheid van de Nederlandse representatie toevertrouwen!

GOOD WILL-REIS.

Het is van niet te onderschatten betekenis, dat ook onze, in vergelijking met andere landen, kleine baptistengemeenschap zich present meldt op het appèl van het wereldbaptisme. Het is immers zo, dat dit wereldbaptisme zich ook meer dan eens met daadwerkelijke belangstelling present gemeld heeft wanneer wij in Nederland er een beroep op deden. Vele gemeenten, die zich nu kunnen verheugen in een goed kerkgebouw weten van die internationale, vooral amerikaanse belangstelling. Ons Centrum „De Vinkenhof", dat dezer dagen zijn derde seizoen begint, zou niet ons bezit zijn zonder onze verbondenheid met broeders en zusters buiten onze grenzen.

Maar ook wanneer deze dingen niet zo zouden zijn, dan nòg is een vertegenwoordiging van het nederlandse baptisme op het tiende wereldkongres van betekenis. Steeds meer immers blijken nationale grenzen slechts denkbeeldige lijnen op papier te zijn. Onze tijd vrâagt, ja gebiedt opheffing van eng provincialisme en nationalisme. We zijn bezig het denken in gewestelijk verband af te leren: niet omdat het leven in engere begrenzing onbelangrijk zou zijn, maar wel omdat werelddelen en eigenlijk héél onze wereld als een wordende volkerengemeenschap binnen ons gezichtsbereik zijn gekomen.

Onze internationale verbondenheid, zoals die reeds in 1905 bij de oprichting van de Baptisten-Wereld Alliantie gestalte heeft gekregen, is een gegeven dat anderen ons benijden! Het heeft ons een voorsprong gegeven daar waar internationale oriëntering vereiste is; en dat is het geval op bijna elk terrein, zeker voor de gemeenten van Christus die voor een wereldwijde opdracht zijn gesteld.

Internationaal kontakt verbreedt het gezichtsveld; nieuwe mogelijkheden voor de plaatselijke en landelijke arbeid worden ontdekt; oude relaties worden hernieuwd en nieuwe betrekkingen aangeknoopt. Met het oog op dat laatste is het waardevol, dat niet alleen een voorganger die reeds een tiental jaren in de arbeid staat deze „good will-reis" onderneemt, maar dat ook een jong, toekomstig voorganger zich die gelegenheid heeft geschapen. Vooral ook voor br Kik zal deze eerste direkte kennismaking met het wereldwijde baptisme een goede vorming zijn en een voortreffelijke stimulans voor zijn verdere studie en toekomstige arbeid in de gemeenten. We wilden wel, dat alle aanstaande voorgangers tijdens hun studietijd de mogelijkheid zouden hebben tenminste éénmaal een dergelijk baptistenwereldevenement te beleven!

REISPROGRAMMA

Het is op het moment waarop we dit schrijven nog niet bekend of br Kik na het bezoek aan het wereldkongres in Rio nog in de gelegenheid zal zijn ook de Verenigde Staten te bereizen. Dat ds Boeschoten deze gelegenheid heeft staat wel vast. Het jubileum-plan van het 350-jarige wereldbaptisme (verleden jaar te Amsterdam gevierd) is daaraan niet vreemd. Op zaterdag 2 juli (18.00 u. nederlandse tijd) zal br Boeschoten met allerlei prominente figuren uit de verschillende nationale unies, bonden en konventies een bespreking hebben over de in Amsterdam-West te bouwen internationale „GedachtenisKerk". Een bizonderheid daarbij is, dat de beide gemeenten in Amsterdam (Centrum en W.N.) op hetzelfde tijdstip in bidstond bijeen zullen zijn om de Heer der gemeente deze besprekingen op te dragen.

Na het kongres zal br Boeschoten nog enige dagen in Rio blijven; vrijdag 8 of zaterdag 9 juli zal zijn reis, die dan met recht een good will-reis wordt, worden voortgezet, met als eerste doel: Houston in Texas (VS). In deze stad, die verleden jaar met Amsterdam werd verbonden door een regelrechte KLM-dienst, hoopt ds Boeschoten een onderhoud te hebben met leidende broeders van een baptistennegerkonventie. Daarna staan Alexandria, Little Rock (bekend door zijn rassenrelletjes!) op het programma; vervolgens: Chicago en Richmond (Virg.), de woonplaats van de president der BWA, de ook ons welbekende dr Th. F. Adams; tot slot Washington en New York. In al deze steden zal de amsterdamse voorganger ontmoetingen hebben met vooraanstaande baptisten uit de verschillende noordamerikaanse organisaties. Van New York uit zal dan begin augustus de thuisreis per KLM-machine weer worden aanvaard.

OOK RADIO-REPORTAGES

Het ligt, uiteraard, in de bedoeling dat onze beide afgezanten van hun bevindingen en belevenissen in Rio verslag zullen uitbrengen in ons weekblad. Met belangstelling zullen onze lezers kennis nemen van al wat in Rio werd besproken, besloten en gebeurde. Het kongres-programma vermeldt verschillende hoogst belangwekkende momenten, zoals volgende week zal blijken wanneer we in deze kolommen dit programma publiceren.

Naast de berichtgeving via ons weekblad zal ook de NCRV bizondere aandacht schenken aan het kongres in Rio. U doet er goed aan in de kongresweek (26 juni-3 juli) elke avond Uw radio af te stemmen op het NCRV-aktualiteitenprogramma, „Radiokrant voor Nederland" en des zondags de rubriek „Nieuws uit de Kerken" in te schakelen. Vanuit Rio zal ds Boeschoten verschillende reportages verzorgen, die als bandopname, waarschijnlijk per telefoon via New York naar Hilversum worden overgebracht en vervolgens uitgezonden in genoemde radiorubrieken van de NCRV.

Onze broeders zullen veel te verhalen hebben wanneer ze terug zijn: wie verre reizen maakt kàn dat! Nu, we willen graag luisteren en ons door beide vertegenwoordigers opgenomen weten in die over heel de wereld bestaande gemeenschap van onze baptistengemeenten!

We wensen hen een goede reis naar het Amerikaanse kontinent: een goede vlucht en een behouden aankomst. We wensen hen goede, gezegende en inspirerende dagen in Rio; goede en vruchtdragende ontmoetingen en kontakten met broeders van allerlei tong en ras, met broeders die met ons in dezelfde dienst van de Heer Jezus staan. Hun ervaringen zullen ons verrijken! Broeders, ga naar Rio en vertegen-

---

Wegens overvloed van kopij moesten opnieuw enkele bijdragen in portefeuille bijven, E. R.

woordig ons en onze gemeenten; vertel van ons werk, van zijn vreugden en teleurstellingen; vertel van de trouw en het doorzettingsvermogen dat bij vele van onze broeders en zusters gevonden wordt: van onze liefde voor het getuigenis der gemeente; vertel van onze overwinningen en ook van onze tekortkomingen. Maar vertel bovenal, dat het ons in de gemeenten door 's Heren genade goed gaat! En, zeg hen, dat we in de komende dagen van het kongres in Rio méé-leven, méé-denken en méé-bidden, omdat ook wij - ofschoon we thuis moesten blijven - ons gegrepen weten onder het kongresthema: Jezus Christus is HEER!

v. D.

Bij het a.s. bezoek van Premier Ben Goerion

Hervatting van Actie „Wij doen mee"

Het komité „Wij doen mee" deed twee jaar geleden bij het tienjarig bestaan van de Staat Israël een beroep op Nederlandse Christenen van alle gezindten om, door in te schrijven op Israëls Ontwikkelingslening, daadwerkelijk mee te doen aan Israëls opbouw. Een uit dezelfde personen bestaand komité beveelt thans de nieuwe (tweede) Ontwikkelingslening aan in verband met het a.s. bezoek van premier Ben Goerion aan Nederland.
Naar de sekretaris van „Wij Doen Mee", ds F. Kuiper, ons mededeelt, acht dit komité Israël één der lichtpunten in onze wereld en vraagt het alle Nederlandse Christenen bij deze bijzondere gelegenheid opnieuw als uiting van sympathie voor en vertrouwen in de jonge joodse Staat met Israëls opbouw mee te doen door in te schrijven op deze inmiddels uitgegeven nieuwe Ontwikkelingslening.
Het komité heeft zich met deze oproep reeds rechtsstreeks gericht tot allen die indertijd aan zijn oproep gehoor gaven en toen tezamen voor ca. een half miljoen dollar op de eerste lening intekenden. Het komité is als volgt samengesteld:
Dr C. P. Gunning (voorzitter), prof. B. A. M. Barendse O. P., ds H. Dekker, prof. dr A. Mey, allen te Amsterdam, prof. dr J. L. Mey Jr., Groningen, prof. mr W .P. J. Pompe, Utrecht, ds C. J. Sikkel te Amsterdam, en ds F. Kuiper te Amsterdam (sekretaris).
't Secr.-adres van het komité „Wij Doen Mee" is: Raamgracht 4, Amsterdam.

NADER BEZIEN

MAL-LOTTO, ons eigen zendingskansspel!

Br W. Modderman is, gelijk bekend, de beheerder van de UZC-penningen. Dat is een mooie, zij het ook nu en dan zorgelijke taak; dat laatste vooral als aan het einde van het boekjaar blijkt, dat de verwachte bijdragen niet zijn binnengekomen.
Maar nu breekt er een zorgenloze toekomst aan voor de heer Modderman en de andere UZC-leden. Trouwens voor iedereen die in de Unie bezig is gelden te verzamelen voor de gemeenschappelijke taken. In plaats van telkens weer zenuwachtig te rekenen en te wachten op vrijwillige bijdragen, zogezegde „liefdegaven", organisere de UZC het zendingskansspel MAL-LOTTO, (afkorting van: Méér-Aktie-Lanceren).
MAL-LOTTO is heel simpel; het gaat zó: elke zendingsvriend, nou ja, stuurt iedere week een briefkaart met bijplakking van tenminste één gulden aan geldige postzegels naar de administrateur van de UZC en vermeldt op zijn briefkaart zeven cijfers, (de UZC-begroting vertoont immers ook een getal van zeven cijfers, n.l. f 51000,00). **Iedere** week, iedereen heeft dus slechts 52 kansen, want natuurlijk moet de goklust wel een beetje getemperd worden.
Wiens zeven cijfers, in de loop van het jaar opgestuurd, het meest het werkelijke voor de UZC opgebrachte bedrag benaderen (er is voldoende speling) heeft de MAL-LOTTO-PRIJS gewonnen, namelijk 10% van het bedrag waarmee de UZC-begroting is overschreden: de inzenders hebben dus de grootte van de prijs zelf in de hand!
We menen te weten, dat de Minister van Justitie geen bezwaar heeft tegen het organiseren van MAL-LOTTO, het kansspel voor Méér-Aktie-Lanceren. U heeft dat trouwens ook in Uw dagblad kunnen lezen: nog kort geleden — helemaal afgezien van de ministeriële en parlementaire touwtrekkerij rondom de voetbaltoto — heeft de Minister van Justitie toestemming gegeven tot het organiseren van ROLOT, een kansspel waarvan de netto-opbrengst bestemd is voor de Algemene Vereniging voor maatschappelijk werk „Humanitas"; ook de roomskatholieke) MISSIE kreeg dezer dagen toestemming een cijferlotto te organiseren: anderhalfmiljoen loten à f 1.50.
We wachten nu de initiatieven van de UZC ten aanzien van MAL-LOTTO met ongeduld af. Of zal de UBS er eerder bij zijn met zijn KEBO-LOT? Ook voor de ECU en de CvdO liggen hier kansen!

Maar misschien vinden de leden van de UZC (evenals de andere „geld-verzamelende" kommissies) MAL-LOTTO te mallotig en voelen zij niets voor een dergelijk **„Gok-voor-God-aktie"**, zoals het weekblad „Hervormd Nederland" kortelings deze missie-loterij noemde. In dat geval blijft alles bij het oude en zullen de gezichten van de broeders Jansma en Modderman, helaas, wel vroegtijdig ontsierd worden door grauwe zorgenrimpels.
Tenzij... iedere meelevende baptist die de strekking van dit stukje heeft begrepen, en aangespoord en wakker geschud door de **negatieve** voorbeelden van lotto's voor, wat men noemt: liefdadige doelen, bij zichzelf het besluit neemt, dat het werk natuurlijk zonder loterijen en andere spektakulaire akties moet doorgaan, en dus zich spoorslags in verbinding stelt met de penningmeester van zijn gemeente en deze broeder zijn vrijwillige bijdrage, een werkelijke liefdegave, ook voor de gemeenschappelijke taken der Unie afdraagt. Met de vakantie-toeslag *in* zicht (en misschien al op zak) is dat — op de keper beschouwd — toch eigenlijk een peuleschilletje!

v. D.

VERONTRUSTING OVER TROEPENTRANSPORT

Onderstaand schrijven zond het hoofdbestuur van „Kerk en Vrede" aan de bij de oekumenische Raad aangesloten kerken, d.d. 28 mei jl. We menen er goed aan te doen onze lezers van de inhoud van dit schrijven niet onkundig te laten:

„Met verontrusting heeft het hoofdbestuur van „Kerk en Vrede" kennisgenomen van het voornemen onzer regering om het vliegkampschip „Karel Doorman" en enige contingenten infanterie naar Nieuw-Guinea te zenden.
Dit alles kan en mag niet voorbijgaan aan de verantwoordelijkheid die de Kerk heeft ten aanzien van de verhouding Nederland-Indonesië èn ten aanzien van de beïnvloeding van de internationale situatie door Nederland.
Wat het eerste betreft: het resultaat van de twee militaire acties is alleen maar negatief geweest; niet slechts in Indonesië, maar in geheel Azië en Afrika zal men de huidige militaire maatregelen van Nederland als een laatste activiteit van het kolonialisme brandmerken. De conflictstof in de verhouding tot Indonesië word vergroot en op gevaarlijke wijze verhevigd.
Wat de beïnvloeding van de internationale situatie aangaat, mogen wij verwijzen naar de mogelijke consequentie, waarop Prof. Röling wijst in zijn geschrift „Nieuw-Guinea als wereldprobleem", waarin gezegd wordt: „het Nieuw-Guinea-conflict kan een volk van 82 miljoen nopen zich te scharen onder de protectie van Sowjet-Rusland (blz. 83).
Het behoort tot de roeping der Kerk vanuit haar Boodschap der verzoening regering en volk te helpen nieuwe wegen te vinden, opdat de heilloze weg van dreiging en geweld verlaten wordt.
In 1956 sprak de Hervormde kerk in haar „Oproep tot bezinning" een duidelijk woord over de verhouding Nederland-Indonesië met betrekking tot Nieuw-Guinea. Een herhaling van deze Boodschap zou reeds van grote waarde zijn.
Van nog groter waarde is dat de Kerk zich èn in een nieuwe „Oproep tot bezinning" of „Boodschap" èn in artikelen in de kerkelijke organen tot Regering en volk wendt in verband met de situatie, die nu zoveel dreigender is geworden dan in 1956.
Pastoraal gezien mag een op het Evangelie gebaseerde voorlichting en oproep tot de soldaten, die naar Nieuw-Guinea worden gezonden, niet ontbreken. Deze oproep zal naar onze

overtuiging niet anders kunnen inhouden dan een ernstig afraden naar Nieuw-Guinea te gaan.
Wij wilen dit schrijven niet beëindigen dan met de verzekering dat de bezinning op de ernstige situatie, waarin wij door het Nieuw-Guinea-beleid verkeren èn de gedachten aan hen, die als militairen zullen worden uitgezonden, de aanleiding waren tot dit schrijven. De diepste oorzaak is gelegen in het besef dat de Kerk een uit het Evangelie stammende verantwoordelijkheid heeft ten aanzien van regering en volk.
Wij wensen U liefde, moed en wijsheid toe bij het overwegen van dit alles.
Namens het hoofdbestuur van Kerk en Vrede

w.g. J. de Graaf, voorzitter

w.g. J. J. Wentink, secretaris."

Bij ons in de Gemeente

De samensteller van deze rubriek krijgt steeds meer gemeenteblaadjes toegezonden. Deze maand was ook „Ons Gemeente-Erf" van LEEUWARDEN er bij. Ze verheugen zich in de Friese hoofdstad zeer op de komst van ds G. Brongers: het eind van de vakante periode komt daar nu zeer binnenkort in het zicht!
In april rinkelde bij ds Posthumus van ROTTERDAM-Z. de telefoon. Dat gebeurt - natuurlijk - wel vaker, maar deze keer was er aan de andere kant van de lijn een broeder die de gemeente een kanselbijbel wilde aanbieden! „Heel graag", was het antwoord; de nieuwe bijbel ligt intussen al enige weken op de kansel.
★Dat de gemeente te ROTTERDAM-C. zich ook verantwoordelijk weet voor de mensen die in de omgeving van het gemeentecentrum in de Proveniersstraat wonen, en vooral voor de jeugd, blijkt wel uit de mededeling van de evangelisatiekommissie, dat getràcht zal worden op het terrein àchter de kerk een volleybalveld in te richten, om „op deze wijze **kontakt** te **krijgen met** de jeugd van de omgeving van ons gebouw...." Een goed idee!
Ds G. Brongers, van GRONINGEN-Z., is, nu hij op de valreep staat, aan 't mijmeren geslagen over de zeven jaren die hij te Groningen mocht dienen: „één van de meest opvallende dingen in deze periode zijn de vele begrafenissen, nl. 78", zo memoreert hij. Dat klinkt somber, maar, zo betoogt ds Brongers, „dit hoge sterftecijfer opende ons de ogen voor de waarheid: evangeliseren of uitsterven!"
★ De gemeente te UTRECHT gaat ernstige pogingen ondernemen om de gemeenschap tussen leden en vrienden te verdiepen. „Wij zien elkaar alleen 's zondags", is de klacht in zo'n grote stad. Daarom wil men, in september, beginnen met wijkkringen; verder is er een „ontvangstkommissie" aangewezen, die 's zondags de bezoekers (vooral de nieuwelingen) ontvangt en wegwijs maakt, zodat dezen zich spoedig thuis voelen.
★ *De gemeente te MUSSELKANAAL heeft een broeder aangesteld als „evangelist"! Deze broeder heeft tot taak gekregen: de opbouw van het evangelisatiewerk, huisbezoek bij de relaties der gemeente (via zondagsschool en klubs) en kolportage.*
★ Ook in VROOMSHOOP en in WESTERHAAR houdt de gemeente nu 's zondags **een halfuur vóór de ochtenddienst begint** zijn bidstond.
★ *In DEVENTER heeft de gemeente grote plannen: de kerk zal afgebroken en op hetzelfde terrein herbouwd worden; er is een pand naast het bestaande kerkgebouw gekocht dat tot jeugdhuis zal worden verbouwd. Dat kost veel geld. Vandaar allerlei akties. Van de oliebollen vertelden we reeds. Er worden ook lepeltjes verkocht. Twee ervan werden „geëxporteerd" naar Canada; die twee roerijzers brachten.... f 77,50 op! Als dat geen prijsopdrijving is....! Maar, 't is goed voor het Deventer bouwfonds, zullen we maar denken.*
★ In de Pniël-Bode van HEERENVEEN gaat de voorganger nog even in op de Friese bondsdag, die 2e paasdag te Harlingen werd gehouden. Het was een bizonder goede dag, zo konkludeert **hij,** maar stelt dan de vraag „of het niet aanbeveling verdient om voortaan op dergelijke samenkomsten ons eigen liederenboek „Lofzangen en Gebeden" te gebruiken. Het gebruik van meer dan één zangbundel werkt verwarrend en doet afbreuk aan de stijl, vooral wanneer de tekst van de liederen niet gelijkluidend is, zoals hier het geval was.." Deze vraag geven we graag door, omdat dit euvel niet alleen „tussen Lauwerszee **en Vlie"** gesignaleerd wordt.

★ *De burgelijke gemeente Emmen heeft voor het jeugdwerk in de baptistengemeenten van de uitgestrekte „plaats" (Nw. Weerdinge, Emmererfscheidenveen en Emmen) gelden beschikbaar gesteld voor een filmprojector, die een dezer dagen is aangekocht. „We zijn er erg blij mee", zo bericht de gemeentebode van EMMEN.*
★ In het gemeenteblaadje van LEIDEN lazen we een dringende oproep om 9 mei (verstreken) allemaal in de kerk te komen, al of niet gewapend met schoonmaakmaterialen. Die dag zou de mooie nieuwe kerk èen grote-schoon-maak-beurt krijgen! Leiden in last....!, maar tja, dat moet ook gebeuren.
★ *„Ook vanuit Nieuwe Schans komt het verzoek iets op evangelisatiegebied te willen doen...." „Ditzelfde verzoek kwam ook uit Blijham....", zo bericht „Opbouw", het maandblaadje van de gemeente te WINSCHOTEN. Waaruit opnieuw blijkt, dat er voor gemeenten voorlopig nog genoeg te doen is.*
★ In enkele gemeenten betalen de leden de Uniekontributie - die immers per lid per jaar berekend wordt - persoonlijk aan de penningmeester der gemeente. In AMSTERDAM-W.N. stelde de penningmeester voor àlle uniebijdragen (dus ook de zogenaamde vrijwillige unie-bijdragen: ecu, ubs, cvdo en uzc) persoonlijk te betalen. Prompt reageerden verschillende leden en betaalden die *f* 1,50 (plm.) per maand. Een oplossing voor Uw gemeente? Daar hoeft geen besluit voor te vallen: ieder kan er mee beginnen, nu dadelijk!
★*Het muziekcorps van de gemeente in TREEBEEK is welbekend. Nu wil men er ook een drumband oprichten; een achttal jongelui heeft zich er reeds voor opgegeven. Mooi zo!*
★ Catechiseren is mooi werk. Leest U maar: „Onze jeugd kent zijn plaats. Dat mag gezegd worden. Op een van onze bijbelklassen hadden we diskussiegroepen gevormd en één van de vragen was: „Heeft de jeugd een speciale plaats in de Gemeente??" Er werden veel antwoorden gegeven. Eén groep zei onder meer: „De jeugd moet er voor zorgen, dat de ouderen niet op de gaanderij gaan zitten." Of 't waar gebeurd is? Dat moet U aan ds Bouritius van 2e EXLOERMOND vragen, want die heeft het verteld in zijn gemeenteblaadje.
★ *HENGELO heeft bouwplannen die in een vergevorderd stadium verkeren: men wil een centrum bouwen in een nieuwe stadswijk die Klein Driene genoemd wordt. Dat kost geld, natuurlijk. Maar liefde maakt vindingrijk. Zo is er een familie waar U na het deponeren van een geldstuk in een daarvoor bestemd busje zoveel koffie kunt drinken als U maar wilt en de opbrengst is natuurlijk voor Klein Driene, aldus de penningmeester van de gemeente „oet Hengel".*
★ Natuurlijk is bovenstaande bij lange na niet alle aktiviteit bij ons in de gemeente. We vertelden U niet van de alom belegde gemeentevergaderingen ter bespreking van de 80ste Unievergadering, we zwegen over de oprichting van zangkoren in WESTERHAAR en WORKUM en aan de voorbereiding van de in vele steden en dorpen weer te houden openlucht-samenkomsten gingen we helemaal voorbij. Maar, intussen weet U dan toch maar, dat het ook in mei, ondanks gedenkdagen, festiviteiten en toogdagen, bij ons in de gemeente druk was. Jammer, als je aan de kant staat en niet meedoet!

v. D.

Gemeenteberichten

DELFZIJL, 8 juni 1960; - (sekr.). Veel nieuws heb ik nog niet te melden. We hebben nog steeds geen voorganger, maar ondanks dat gaat tot nu toe alles zijn gewone gang. We zijn blij dat ds J. B. de Neef (em.) uit Winschoten ons helpt, speciaal voor ziekenbezoek, en het bezoeken van ouden van dagen, terwijl student K. de Jong ons gedurende twee maanden helpt, waarmee wij ook erg blij zijn. Gedurende de pinksterdagen was hier kermis. We zijn niet bij de pakken gaan neerzitten, maar hebben de mensen in Delfzijl iets anders aangeboden. 's Zaterdagsmiddags hebben broeders en zusters met behulp van een geluidswagen 300 Zaaiers verkocht; dat was een goed begin.

Zondagmorgen 1e pinksterdag was de kerk vol; we mochten een goede preek beluisteren van onze student, terwijl ons zangkoor enige mooie liederen zong. 's Avonds om half acht hadden we een gezellig samenzijn met medewerking van het muziekgezelschap Tent uit Emmen. Ze hebben ons laten genieten van hun mooie liederen. We kunnen dit gezelschap wel bij U aanbevelen. Daarnaast hebben we een prachtige film („De onvoltooide opdracht") van de Cefa gedraaid, zeer geschikt voor zendingspropaganda. De vele aanwezigen waren diep onder de indruk. We hebben hierin kunnen zien hoe een jonge man, die werd opgeleid voor architekt na volbrachte studie alles vaarwel zegt om gehoor te geven aan de stem van zijn Heer en Heiland om te gaan studeren voor zendeling, zeer tegen de zin van zijn vader, die zich tevergeefs in zijn zoon verheugde als opvolger van een zeer grote zaak. De zoon gaat tenslotte naar het zendingsveld, maar daar overvalt hem de gevreesde malaria, wat hem het leven kost. De vader komt tot bekering en ziet in, dat hij als buitenstaander toch ook veel kan doen voor de zending, n.m.l. steunen met gebed en gaven.

Meer heb ik voorlopig niet. We groeten U allen hartelijk vanuit Delfzijl!

UTRECHT (F. B.). PINKSTERFEEST dag, waarop de gemeente van Christus zichtbaar werd. Dag, bij uitstek geschikt om mensen, die tot 't geloof zijn gekomen te dopen. Dit laatste hebben wij ervaren, toen op 1e pinksterdag een jong echtpaar en een jonge broeder de goede belijdenis des geloofs aflegden: zich lieten dopen.

Ondanks, of moet gezegd worden: mede door het warme weer (want slecht weer beïnvloedt vaak de opkomst) werd het een goede dienst, waarin we bij de viering van het avondmaal onze nieuwe leden mochten verwelkomen... en tegelijk afscheid nemen van het pas gedoopte echtpaar, dat over enkele dagen de reis naar het verre land Peru gaat aanvaarden. God zegene hen daar, en U en ons hier.

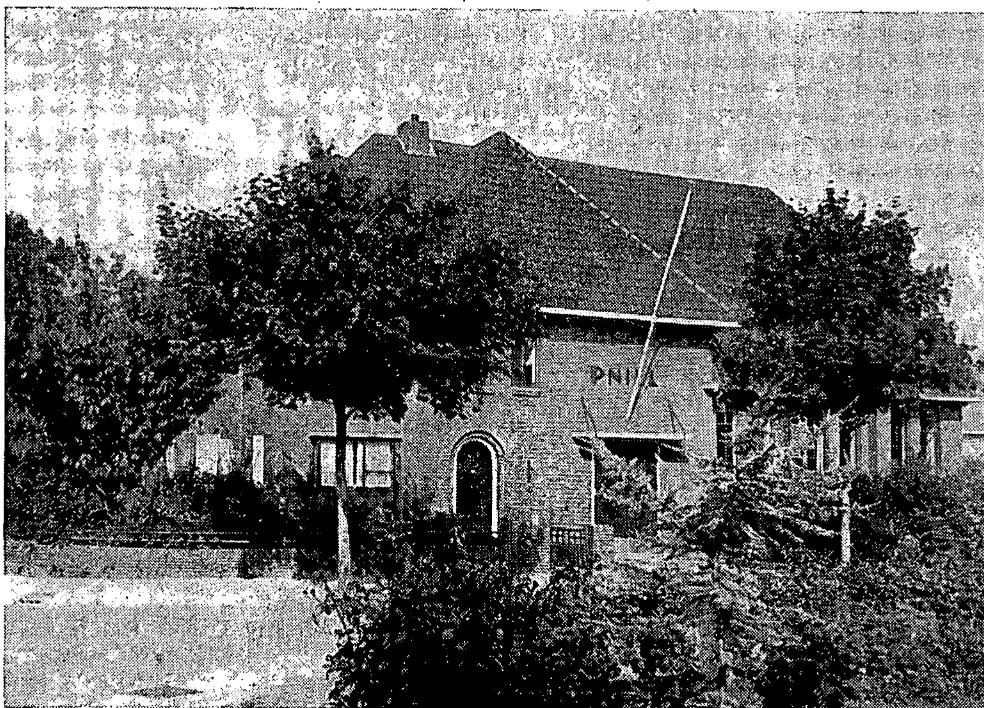
Baptisten in het Friese Haagje

Wie Heerenveen met de bus uit de richting Drachten binnenrijdt, ziet bij de halte tegenover de schouwburg aan zijn rechterhand een allervriendelijkst kerkje: „Pniël" (d.w.z.: aangezicht Gods) staat er in messing boven de groen-geschilderde deuren. Hier komen de baptisten in het Friese Haagje sedert 1938 zondag aan zondag bijeen om het evangelie van Jezus Christus te horen en daaruit te leren leven. Met de daarnaast gelegen bloementuin en pastorie vormt het een prachtig complex in het hartje van de plaats, waar menig ander kerkgenootschap een beetje jaloers is - en dat terecht!

Na de oorlog is in Heerenveen, zoals overal elders in het land, veel gebouwd. Dat de bejaarden daarbij niet vergeten zijn, het moderne centrum „Marijke Hiem" is er het steengeworden bewijs van.
(Cliché welwillend beschikbaar gesteld door Dagblad „Friese Koerier" te Heerenveen).

Heerenveen, in de volksmond: it Fean, is een vroegere veenkolonie. De plaats is zo'n vierhonderd jaar geleden ontstaan door vergraving van het hoogveen door de „heren" compagnons Foeyts, Van Cuyck en Van Dekema. Heereenveen ligt op een knooppunt van wegen, aan de spoorlijn naar het zuiden, en zal, naar velen hopen, over niet al te lange tijd door een kanaal met het grootscheepsvaarwater worden verbonden. Met zijn dertienduizend inwoners is Heerenveen na de oorlog uitgegroeid tot een belangrijk centrum van administratie, onderwijs, industrie en verzorging. De „vlecke" heeft daardoor een uitgesproken stedelijk karakter gekregen, al zal geen enkele rechtgeaarde Heerenvener het in zijn hoofd halen om te zeggen, dat hij „even de stad in" moet! De kerkelijke situatie in de plaats is dezelfde als die in de meeste provinciesteden van gelijke grootte. Er is een R.K. kerk, een afdeling van het Leger des Heils, en daartussen vindt men alle mogelijke schakeringen, variërend van onverdacht „zwaar" tot uitgesproken „licht". Maar het percentage buitenkerkelijken ligt *ver boven* het landsgemiddelde en benadert in de burgerlijke gemeente, die zich over een lengte van meer dan twintig kilometer in noordoostelijke richting uitstrekt, dat van de grote steden Amsterdam en Rotterdam! Nergens in Friesland hebben bij de laatstgehouden volkstelling in 1947 zovelen kenbaar gemaakt, dat ze tot geen enkel kerkgenootschap (wensen te) behoren! Temidden van deze bevolking leeft en werkt ook onze baptistengemeente, klein in ledental weliswaar, maar groot in haar vertrouwen op God. In het begin van de vijftiger jaren hebben wij velen van onze leden zien emigreren naar Canada, de Verenigde Staten, Zuid-Afrika en Australië. Wellicht heeft geen andere gemeente in ons land verhoudingsgewijs zovelen van haar leden „de grote plas" zien oversteken. Toch mag er, Gode zij dank, gesproken worden van een gestadige groei. De diensten worden goed bezocht en er gaat geen jaar voorbij, of wij mogen nieuwe leden door het doopwater de gemeente binnenleiden. Het verenigingswerk bloeit in al zijn geledingen. Er is een zondagsschool, een meisjesvereniging, een jongensclub en een rijpere jeugdgroep. Er zijn twee bijbelstudiekringen, één voor de jonge jeugd en één voor de ouderen. Verder een afdeling van Zusterhulp en een zangkoor met meer dan dertig leden, onder wie veel jongeren. Ter gelegenheid van het tienjarig bestaan van het koor werd in de herfst van 1959 een korendag gehouden, waaraan behalve de jubilerende vereniging koren uit Drachten, Harlingen en

„Pniël" - het centrum van de gemeente te Heerenveen; een prachtig centrum in het hartje van de plaats....!

Haulerwijk deelnamen. Het koor heeft ook gezongen op de toogdag in Emmen en werkt geregeld mee aan de evangelisatie-avonden en bijeenkomsten van andere aard. Over dat laatste gesproken: wij hebben een actieve evangelisatie-commissie. Zij organiseert de colportage-arbeid met „De Zaaier", bereidt de zg. appèl-avonden voor en heeft nu het startsein voor het openluchtwerk gegeven. Die appèl-avonden vinden nu eens in de maand op de zondagavond plaats, waardoor op die betreffende zondag de middagdienst komt te vervallen. De avonden worden goed voorbereid, in het gebed, in de gezinnen èn in de kerk en door het verzenden van schriftelijke, in persoonlijke bewoordingen gestelde, uitnodigingen aan buitenstaanders. Ons kerkgebouw is altijd tot de laatste plaats bezet en we mogen dan veel vreemde gezichten ontdekken. Soms vragen we sprekers van buiten, soms doen we het zelf. Ons koor zingt meestal enkele liederen en ook is er af en toe zang van een mannen-kwintet.
De afgelopen zondag* hadden we de zeer gewaardeerde medewerking van het baptistenmuziekcorps „Hosannah" uit Leeuwarden. Inmiddels zijn we ook weer begonnen met het houden van evangelisatie-samenkomsten in de openlucht. Die worden zaterdags om de veertien dagen gehouden. De vorige week musiceerde het Leeuwarder corps voor ons en ik kan u verzekeren, dat het de moeite vàn het beluisteren meer dan waard was.*
Zo gaan de baptisten in het Friese Haagje moedig voort op de ingeslagen weg. En zij hopen en bidden, dat de Heer der gemeente deze eenvoudige arbeid wil gebruiken en mensenkinderen tot kinderen Gods te maken. Dat in en rondom „Pniël" dat vriendelijk is en vol van mededogen: velen het aangezicht van God mogen zien, Hij ziet in Christus ons altijd genadig aan!

J. A. B.

* Wegens overvloed van kopy moest deze Friese bijdrage, die van 22/5 dateert, een tijdje overstaan, temeer daar het iets anders van opzet is dan een „gewoon" gemeentebericht.
E.R.

Beroepingswerk

Beroepen te Delfzijl: ds H. P. de Boer te Sittard, evangelisatie-predikant van de gemeente te Treebeek.
Beroepen te Haarlem: ds G .W. Tijman te Stadskanaal; te Alblasserdam: kand. J. v. d. Veen (Leeuwarden).

Advertenties

Met grote vreugde en dank aan God geven wij kennis van de geboorte van ons zoontje en broertje
JAN CORNELIS
H. Gijsbers
J .G. H. Gijsbers-v. Beek
Nita
Helmond, 11 juni 1960.
Lijsterstraat 25.
Tijdelijk: Diaconessenhuis Eindhoven.

ALBERTUS REUVEKAMP
en
HENDERKIEN NIEMEIJER
hebben de eer U, mede namens wederzijdse Ouders, kennis te geven van hun voorgenomen Huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats hebben op vrijdag 24 juni a.s. des namiddags 3 uur, ten stadhuize te Almelo. Kerkelijke inzegening des namiddags 3.30 uur in de Baptistenkerk (Geraniumstraat) te Almelo, door de Weleerw. Heer Ds. J. Bouritius, Baptistenpredikant te 2e Exloërmond.
Almelo, Gebr. van Doorenstraat 1
2e Exloërmond, Exloërkijl Zuid 118.
Tijdelijk adres: Gebr. van Doorenstraat 1, Almelo.

Mede namens onze ouders geven wij U kennis van ons voorgenomen huwelijk op D.V. maandag 27 juni a.s. des nam. 2 uur ten stadhuize te Hengelo (O.). Het huwelijk zal worden ingezegend door de Weleerw. Her Ds. F. E. Huizinga in de Bapt. kerk, Jacob Catsstraat.
HERMAN ZWIEBEL
JOS HOLLé
Hengelo (O.), juni 1960.
Voorlopig adres: Twekkelerweg 123.
Receptie: van 5—6.30 uur in Hotel „de Waarbeek", Twekkelerweg 327 te Hengelo (O.).

Op D.V. maandag 27 juni a.s. hopen onze ouders
G. ZWIEBEL
J. ZWIEBEL—TEN BRINKE
hun **25-jarige echtvereniging** te gedenken.
HERMAN en JOS
ALIE
Hengelo (O.), juni 1960
Twekkelerweg 123.
Receptie: van 5—6.30 uur in Hotel „de Waarbeek", Twekkelerweg 327 te Hengelo (O.).

In Christus ontslapen
WIEPKE FABRIE
echtgenote van Johannes Posthumus, in de leeftijd van 67 jaar.
„Al wat gedaan werd uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan".
Utrecht:
J. Posthumus
M. Posthumus
A. Posthumus-Tulp
North Hollywood:
A. Elberts-Posthumus
H. Elberts
Rotterdam:
B. Posthumus
M. Posthumus-v. Dokkum
en kleinkinderen.
Utrecht, 9 juni 1960
Paarlstraat 30.
De begrafenis heeft plaats gevonden maandag 13 juni 1960.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Eenst. uitv. uitgave	f 5,75	rood, bruin, blauw en zwart
„ „ „	- 5,75	rood m. opdruk ‚Eig. der Gem.'
„ luxe „	- 7,50	roodbruin, blauw en zwart
„ „ „	- 8,—	wit
„ zeer luxe uitgave	- 19.50	zw. leren band verguld op snee
Harm. deel I	- 5.50	
Harm. deel II	- 6.75	
Orgelbegel. Psalmen geb.	- 1.90	

Besteladres: J. Germeraad, Breitnerstr. 77b, Rotterdam wijk 2

Betalingen op giro 281127 t.n.v. Zangbundel Commissie Rotterdam.

Vrijdag 24 juni 1960

Jaargang 77 Nr. 3528

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Dat wist ik niet .....

„Hij zeide: waarlijk, de Here is aan deze plaats en ik heb het niet geweten. En hij vreesde en zeide: hoe ontzagwekkend is deze plaats. Dti is niet anders dan een huis Gods, dit is de poort des Hemels." Gen. 28 : 16, 17.

Na bedrog en leugen gepleegd te hebben vlucht Jacob wegens levensgevaar het ouderlijk huis uit. Onderweg overvalt hem de nacht en hij legt zich neer op de grond om te slapen. Het ziet er niet al te best voor hem uit. Hij was echt een moederskindje, altijd bij moeder in en om de tent, en nu opeens is het leven hard geworden, hard als de steen die hem deze nacht tot hoofdkussen dient. Alle oude zekerheden zijn weggevallen: moeder, ouderlijk huis en God. Alleen onzekerheid is overgebleven.

Maar zie, waar Jacob niet durft bidden en hopen, daar maakt God contact.

„God heeft omgezien naar die naar Hem niet zochten", staat ergens in de Bijbel, en hoe waar is het hier.

En elders lezen we dat wij Hem slechts beminnen kunnen omdat Hij ons het eerst heeft liefgehad. Ieder contact tussen Vader en kind begint bij de eerste. God neemt het initiatief. God is de grote Gangmaker.

In een prachtige droom verschijnt God aan Jacob. Hij ziet een trap, zeker een koninklijke trap, die van de hemel tot op de aarde reikt, en engelen bewegen zich daarop, op en neer. Dan komt er een stem van boven: Ik ben de Here, de God van Abraham, en Izaäk. Het land, waarop gij ligt, zal Ik u en uw nageslacht geven... Ik zal u niet verlaten."

Hier zijn een paar dingen die opvallen. Allereerst de schrik van Jacob. Hij v r e e s d e, zoals ook de Herders vreesden toen in de kerstnacht het grote licht ging branden.

Jacob was innerlijk niet gereed om God te ontmoeten. De eerste ogenblikken zal hij zich gevoeld hebben als een inbreker die midden in zijn sinistere werk gestoord wordt door de zoeklichten van de politie. Het is een angstig-verraste uitroep: „De Here is aan deze plaats."

Wat gaat er nou gebeuren?

Maar er zit geloof ik ook iets van blijdschap in. De eenzame man is ondanks alles zielsblij dat er Iemand is die naar hem omziet.

Waar we ook zijn en hoe de zaken er ook voor staan, altijd en overal ziet de Heer naar ons om. Om ons te helpen en te redden.

Jacob noemt dit plekje grond de poort des Hemels.

Zomaar ineens is midden op zijn zwerftocht de hemel vlakbij gekomen.

„Hoe ontzagwekkend is deze plaats!"

Zelfs als het leven een stukje hel dreigt te worden, is de hemel vlakbij.

Ieder donker uur in ons leven kan verlicht worden door de lichtschijn van boven. Het donkerste plekje van ons leven kan poort naar de hemel worden, en nooit zijn we zo diep weggekropen, of Gods hemelladder kan ons bereiken om de engelen in staat te stellen ons te fourageren.

Christus laat Zijn volgelingen midden in de wereld. Maar vanuit de Hemel is de „ladder" uitgelaten om ons van al het nodige te voorzien. En de Poort is open om ons moed in te spreken. Deze Goddelijke beweging van boven naar beneden redt ons leven, als we dat tenminste willen, èn onderhoudt het verder.

Totdat er een dag komt, waarop God niet meer naar òns afdaalt, maar wij naar Gòd mogen opstijgen, gedragen door hemelse armen.

Wonderlijk, dat de hemel zo dicht bij is.
Ik heb het niet geweten...... W.f.

IN DIT NUMMER

opnieuw allerlei over he BWA-kongres in Rio, dat aanstaande zondag begint (pag. 4 en 5); het slotartikel KONGO NU, dat wel bizondere betekenis heeft nu in de komende week de jonge staat Kongo zal treden in de rij der zelfstandige naties (zie in dat verband ook de oproep tot gebed voor 30 juni, op pag. 5); verder in dit nummer een verscheidenheid van bijdragen die 't lezen van ons blad noodzakelijk maakt voor iedere meelevende baptist. Tot die verscheidenheid behoort deze week het verslag van de uitzendingsdienst te Hengelo van br en zr Ter Braak (pag. 3).

Wegens een overvloed van kopij moesten deze week zelfs enkele vaste rubrieken overstaan, zeer tot onze spijt en die van de trouwe lezers.

Gemeenteopbouw

Christus in het boek Zacharia (Slot)
Zach. 14 : 12-21.

Wij hielden ons bezig met de dag des Heeren. Wondertekenen in de natuur zullen die dag vergezellen. De olijfberg, als ook het land rondom Jeruzalem zijn daarbij betrokken. Behalve oordeel brengt de dag des Heeren verlossing voor Zijn volk, d.w.z. de „rest" of „het getrouwe overblijfsel". Het koningschap des Heeren heeft tot gevolg, dat er geen vervloeking meer zijn zal, maar een zeker wonen d.i. een veilig wonen van Jeruzalem. De Heere zal voor Jeruzalem zijn als „een vurige muur rondom" en Hij doet Zijn heerlijkheid aldaar wonen.

In de verzen 12-15 **grijpt de profeet** nog eens terug op het oordeel over de volken, die eertijds tegen Jeruzalem hebben gestreden. Deze verzen zijn de verdere uitwerking van vers 3 waar we lazen: „en de Heere zal uittrekken en Hij zal strijden tegen de Heidenen". Drie dingen worden genoemd: a. een vreeselijke plaag, een ziekte; b. een groot gedruis van den Heere, een paniek die de Heere zendt; c. een bovennatuurlijke kracht die aan Juda wordt geschonken, die zich richt tegen de vijanden.

In Openb. 19 : 18 wordt de beschrijving van de plaag aangehaald. De vogelen des hemels worden opgeroepen om de gevallenen door die plaag, als maaltijd te eten; „opdat gij etet het vlees der koningen, en het vlees der oversten over duizend en het vlees der sterken en het vlees der paarden en dergenen, die daarop zitten en het vlees van alle vrijen en dienstknechten, en kleinen en groten".

Het oordeel wordt in Zach. zeer realistisch beschreven. De voeten die zich tegen Jeruzalem richtten, het oog dat vlamde van haat, en de tong die lasterde — alles valt onder het oordeel. Ieder persoonlijk **en ook allen te zamen worden geoordeeld.**

Ook de dieren worden niet gespaard (vers 15). Gods oordeel, Gods vloek treft niet alleen de mens, maar de gehele schepping, ook de dieren. Om niet te uitvoerig te worden geef ik enkele schriftplaatsen, die als vergelijkend materiaal bij deze verzen dienst kunnen doen. Wat de paniek betreft: Zach. 12 : 4, Richt. 7 : 22, 2 Kron. 20 : 22-24.

o // o

De rest van het hoofdstuk bestaat uit 2 gedeelten nl. de verzen 16-19 en 20-21. Het **loofhuttenfeest** wordt genoemd. Als het koningschap des Heeren op aarde openbaar wordt, komen „de volken" in beweging. Ook de volken, die nà de oordelen, overgebleven zijn, zullen naar den Heere vragen. Wij denken aan een gezangvers: „alle volken zullen komen, en uw poorten binnenstromen", of met de woorden van Zach. 8:

„Het zal te dien dage geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der Heidenen grijpen zullen, ja de slip grijpen zullen van één Joodsen man, zeggende: wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is".

Te dien dage zal Jeruzalem genoemd worden: „de Heere is aldaar".

Alle volken, niet hoofd voor hoofd, maar wel hun „vertegenwoordigers" zullen van jaar tot jaar optrekken tot het loofhuttenfeest. Dat is het laatste feest van de reeks feesten. Het was een **oogstfeest:** „als gij het inkomen des lands zult ingegaderd hebben, zult gij des Heeren feest zeven dagen vieren". Het was ook een feest **met historische betekenis,** ter herinnering aan de tijd dat Israël door de woestijn trok: „opdat uwe geslachten weten, dat Ik de kinderen Israëls in loofhutten heb doen wonen, als Ik hen uit Egypteland uitgevoerd heb. Ik ben de Heere, uw God!" (Lev. 23 : 43).

Aan dit feest zullen de volken deel hebben. Later werd aan het loofhuttenfeest toegevoegd het **uitgieten van water,** de priester **die het water uitgoot citeerde het** woord van Jesaja: „gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils, en zeggen: Dankt den Heere: roept Zijn Naam aan!" Op dat feest was ook eens de Heer aanwezig en op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep: „zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." Ook vond in later tijd op het loofhuttenfeest een **illuminatie** plaats. Zo wordt het loofhuttenfeest ook een feest van het licht. In aansluiting daarop kon de Heer zeggen: „Ik ben het licht der wereld!" Kortom dit feest is symbool van het heil, zoals het zich aan het eind der tijden, zal openbaren. Het is de tijd der verkoeling, der verfrissing, als God gezonden zal hebben Jezus Christus, het is de tijd van de wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw" (Hand. 3 : 19). Dan is Jeruzalem de Licht stad, en tot haar wordt gezegd: „Maak u op, word verlicht: want uw Licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op."

In Openb. 7, wordt ons het loofhuttenfeest in N.T. kleuren getoond. De schare met palmtakken, de grote oogstdag voor God! de dag waarin God de Zijnen leidt, tot levende fonteinen der wateren". het feest bij uitnemendheid, want God zal alle tranen van hunne ogen afwissen. Het feest, dat de herinnering aan het verleden afsluit.

Nog enkele woorden over vs 17-19. De straf over hen, die niet optrekken, zal zijn, dat God de regen inhoudt. Niet over Zijn volk, maar over de volken zal dit oordeel gaan. Immers Zijn volk zal in dien dag, Hem geheel toebehoren en dienen. Over de volken zal geen regen zijn, nòch letterlijk, nòch geestelijk. Dan zal Egypte zelfs, dat door de Nijl gevoed wordt, aan droogte lijden, daar ook deze rivier de acquatoriale regen niet kan ontberen! Zowel over Egypte als over de andere volken zal dit oordeel gaan. We merken op, dat deze wereld dan nog niet vervangen is door de nieuwe aarde.

De tijd waarop onze profetie betrekking heeft, is die van de Christusregering, van het zgn. Duizendjarig rijk, hetwelk nog behoort tot deze wereld, maar de overgang vormt, naar de eeuwigheid d.w.z. de tijd van „de nieuwe hemel en de nieuwe aarde."

In de tijd van de regering van de Messias, zal alles den Heere heilig zijn (vs. 20 en 21). Zelfs het paard, dat niet hoog staat aangeschreven, dat „import" was, zal heilig zijn. Ook de potten en sprengbekkens voor het altaar, alles zal heilig zijn, in dienst gesteld van den Heer! En geen Kanaäniet, geen onheilige, zal te dien dage in het huis des Heeren zijn. — Hier zijn verschillende vragen te stellen. Zal er in dien tijd in letterlijke zin „een huis des Heeren", een tempel zijn? Vergeten we niet, dat Zacharia in een voor zijn tijdgenoten verstaanbare taal moest spreken, dat hij uit een priesterlijk geslacht stammend, ook in bermen aan de cultus ontleend, zijn boodschap doorgaf. Toch is er een letterlijke vervulling aanwijsbaar. We horen, dat sommige Grieken opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden (Joh. 12 : 23), van een Moorman, die opkwam om te Jeruzalem te aanbidden. Dit zijn slechts heenwijzingen, naar de tijd, waarop de volken zullen toestromen, om den Heere te aanbidden, samen met Jeruzalem, met Israël, naar het woord van Paulus: Weest vrolijk, gij Heidenen met Zijn volk! Looft den Heere, al gij Heidenen! en prijst Hem, al gij volken! (Rom. 15 : 10, 11). D. S.

No. 50. 15 J[illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs: Per jaar, franco per post . . . . f 1.30. Enkele nummers . . . . 0.10. De betaling geschiedt per half jaar.

Bijdragen en Ingezonden stukken worden franco ingewacht bij de Redactie. Adres: J. HORN te Sneek. Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.

Advertentieprijs: Een tot vijf regels . . . . f 0.30. Elke regel meer . . . . . 0.05. Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„De statistiek van den duitschen bond der Gemeenten van gedoopte Christenen over 1884 wijst aan 160 Gemeenten, met een gezamenlijk getal leden van 33.483. Deze worden bediend door 233 predikanten en ouderlingen, die bij de Evangelieprediking ter zijde worden gestaan door 44 colporteurs en 405 helpers op 1401 stations. In 1884 werden 3546 personen gedoopt, en is er een toename in ledental van 2289. Voor de verschillende takken van zendingarbeid werd opgebracht f 235.985,40."

(Uit „De Christen", 15 juni 1885).

Zendelingen Ter Braak-Hondelink uitgezonden

„De liefde van Christus dringt ons".

De Zendingszondag van 1960 stond in de gemeente te Hengelo in het teken van de uitzending van br en zr Ter Braak-Hondelink. In een bizondere dienst op de avond van die dag vond deze uitzending plaats in tegenwoordigheid van de gemeente en enkele leden van de U.Z.C., de Unieadministrateur en enkele vertegenwoordigers van zustergemeenten. Het was een mooie dienst, daar in Hengelo; zij, die er waren, zullen het niet licht vergeten.

Boven de dienst hing de dreiging van de onzekere toekomst van Congo en dus van allen, die er heen gaan om daar te wonen en te werken. In een industriestad als Hengelo hebben, zoals Ds Jansma opmerkte, de gebeurtenissen in Afrika hun weerslag, wat onlangs bleek bij de koperprijzen en nu bij de uitzending van een zendelingenechtpaar. Maar heeft Jezus niet gebeden: „Ik bid u niet dat gij hen uit de wereld wegneemt"? Wat is dan de dreiging van de onzekerheid der wereld? Heeft niet dezelfde Heer gezegd: „Hebt goede moed: ik heb de wereld overwonnen".

En daarom had de weemoed niet het laatste woord en kon de dreiging van de toestand de feestvreugde wel temperen maar niet wegnemen. Hengelo was blij met haar zendelingen en de zendelingen waren blij met de gelegenheid om hun roeping geheel te gaan uitleven. En de U.Z.C. was blij met de voortgang van de aan haar toevertrouwde arbeid en wij allen zijn blij, omdat onze zendingsachterstand weer een klein stukje verder gaat verdwijnen.

Over geld is er dan ook die avond niet of nauwelijks gesproken. Er was een zendingscollecte, die nogal wat geld opbracht. Maar over de halve zendingston, die op de A.V. zoveel stof tot beoefening der welsprekendheid gaf, werd niet veel gezegd. En br Modderman maakte niet de indruk, dat hij over die halve ton erg inzat. Daar is trouwens ook weinig reden voor.

Het was, zoals gezegd, een mooie dienst. Dat ik er geen getrouw verslag van kan doen maar alleen zo hier en daar een greep, komt omdat ik niet wist, dat het mijn taak zou worden dit verslag te schrijven; daarom gaat het geheel een beetje in zand-en-zaad-stijl, maar tenslotte was de uitvinder van die kunst de voorganger in de uitzendingsdienst. Hij heeft een mooi woord gesproken. En het zangkoor heeft een eenvoudig lied mooi gezongen en het zusterkoor eveneens. Dat is beter dan een moeilijk lied slecht. En op de vragen van de voorganger gaven br en zr Ter Braak duidelijk en beslist antwoord.

Daarna werden ze, naar het grote voorbeeld van Hand. 13, onder gebed en handoplegging, afgezonderd en uitgezonden naar de dienst, waartoe God hen geroepen had. De broeders voorgangers Sikkema en Jansma en broeder ouderling Hondelink namen aan de handoplegging deel. Een mooie gedachte, dat de vader zijn dochter en zendelinge mee de handen oplegt, omdat de Heilige Geest dat zo wil. Daarna kwamen de toespraken: br Modderman sprak namens de U.Z.C., br Jansma namens de U.C., zoals in het programma stond maar hij vatte dat gelukkig heel ruim op en sprak niet zozeer namens de elf mannen, die samen dit eerwaarde college vormen als wel namens de vijfenzestig gemeenten, die achter de uitzending van dit echtpaar staan. Dit laatste is natuurlijk niet correct, want er is ter A.V. over deze uitzending gestemd en toen waren niet alle gemeenten er voor. Maar die komen wel weer in het gareel. En dus toch namens alle gemeenten uitgezonden. Zr Mostert vertegenwoordigde de N.B.V.B. en br Ploeger de N.B.J.B. Het bleek, dat deze beide bewegingen ten zeerste voor de zending voelden en hier ook al een stuk of wat jaren mee bezig waren.

De jeugd al sinds 1932, toen er nog niets aan zending werd gedaan, zoals iemand van de sprekers ons probeerde diets te maken. Zendelinge Reiling had toen juist 10 dienstjaren, maar de spreker was in 1933 nog zeer jong en in ieder geval stond de jeugd achter de zending. Br Jac. v. d. Velden sprak zonder enig hengelo's accent namens de moedergemeente in Hengelo. Het was er niet minder om. Hengelo is trots op zijn zendelingen. Reeds leverde deze gemeente enkele voorgangers aan onze gemeenschap en zij laat zo af en toe zien, dat zij deze broeders nog niet vergeten is: die broeders haar trouwens ook niet. Maar de zending ontbrak nog. Die ontvangt nu wat haar toekomt en Hengelo vertolkte haar blijdschap in de vorm van een handnaaimachien.

Ds Huizinga fungeerde als een deskundig sluismeester bij deze sluizen der welsprekendheid en zorgde er ook voor, dat ze op tijd helemaal weer dicht gingen, opdat br Jan ter Braak nog tijd zou hebben om een persoonlijk woord te spreken. Hij deed het naar aanleiding van de tekst, die boven dit artikel staat. Dat was het telkens weerkerende antwoord op de vraag, die hij zich op verschillende momenten van zijn leven had gesteld: Jan, waarom wil je zendeling worden? Een langdurig en geregeld herhaald zelfonderzoek liet niet veel heel, behalve die vreemde liefde van Christus, die bleef dringen. Het was een zeer persoonlijk en zeer mooi woord. Ook zr Jopie ter Braak-Hondelink zei een paar eenvoudige woorden, niet vanaf de preekstoel maar zomaar.

Daarna kregen we gelegenheid om ze de hand te drukken. Een lange rij mensen schuifelde voorwaarts en gaf ze de hand. Jan en Jopie, 't allerbeste en God zegene jullie, zeiden ze, in de een of andere vorm. De meesten zeiden het met een lichtelijk vreemd gevoel: 't is gemakkelijk gezegd, te gemakkelijk misschien wel, maar wat moet je anders zeggen. Ja, wat moet je anders zeggen? Toen Paulus z'n gevaarlijke reis naar Jeruzalem begon, bevalen de ouderlingen van Efeze hem aan de genade Gods aan. Dat wilden die handenschuddende broeders en zusters ook maar zeggen. En ze krijgen gelijk, want Gods genade gaat mee aan boord.

Na nog wat handenschudden hier en een praatje daar zijn we dan weer naar huis gegaan. Ons derde zendingsechtpaar is uitgezonden. Als dit artikeltje gelezen wordt, zijn ze al een heel eind weg. Op weg naar Congo, waar ze voor het eerst kabinetsformateurs hebben; mensen met minder ervaring en ook minder geduld dan bijons en met nog veel meer moeilijkheden. Een mislukte kabinetsformatie kan mensenlevens kosten. Wat een spanning! In die spanning zitten de Van 't Wouts en de Edens in Irema; misschien merken ze er maar weinig van en horen ze de berichten uit Leopoldstad veel later dan wij, maar ze hebben er mee te maken. Naar die spanning sturen we nog twee mensen.

Waarom?

De zendingsmensen zijn niet bang. Ik sprak een zendelinge uit Congo, die met verlof in België was en ook bij de uitzendingsdienst in Hengelo tegenwoordig. Ze wil er graag weer heen, liefst zo gauw mogelijk. En Dr Carrington, de nederlands-sprekende engelse B.M.S. zendeling, die nogal eens als adviseur van onze Zendingscommissie optreedt, heeft gevraagd br Ter Braak toch zo spoedig mogelijk te sturen. Welnu, het gebeurt; ze zijn op weg, naar een staat-in-wording en een land op kookpunt. Met het Evangelie van Hem, wie gegeven is alle macht in hemel en in Congo. Dan is 't wel goed. Jan en Jopie ter Braak reizen hun weg met blijdschap. En de anderen wachten hun komst met vreugde af. Als ze ingewerkt zijn, kan het opbouw-werk in Irema weer worden versterkt.

Te doen gebruikelijk is dat een verslag als dit — als het tenminste een verslag mag heten — besloten wordt met een plechtige oproep tot voorbede en offerande. Laten we dat dit keer niet doen en eenvoudigweg aannemen, dat het niet nodig is tot deze twee zo vanzelfsprekende zaken op te roepen. Christus' gemeente kan niet anders dan bidden, offeren en getuigen, want daarvoor is ze gemaakt. En dus doen we dat ook voor ons zendingsteam in Irema en de laatstgezonden versterking.

J. R.

P.S. Met goedvinden van de E.R. komt er volgende week een enkel plaatje.

De band die bindt

Russen en Amerikanen verenigd in hetzelfde getuigenis

Eigenlijk is een ontmoeting van alle naties en rassen der wereld een zo grote bizonderheid in onze tijd, dat we de betekenis van het 10e wereldkongres der baptisten-wereldalliantie moeilijk kunnen overschatten. De topkonferentie is mislukt; de besprekingen in Genève over het stopzetten der atoomproeven verlopen zeer moeizaam; in Afrika (en in Noord-Amerika) wordt de vijandschap tussen 't zwarte en het blanke ras steeds groter; politieke en ekonomische tegenstellingen hebben ondanks het orgaan van de Verenigde Naties onze wereld in meer dan twee elkander tegenover gestelde kampen uiteengescheurd. En zo zouden we nog vele dingen meer kunnen noemen. Een waarachtige ontmoeting tussen oost en west en tussen de rassen blijkt telkens weer onmogelijk te zijn. Maar, waar mensen zichzelf verloren hebben en Jezus Christus en Zijn gemeente liefhebben, daar is het onmogelijke mogelijk geworden! Waar men door één Geest gedoopt is tot één Lichaam, daar kunnen naties en rassen elkander de hand reiken, elkander vásthouden en sámen zingen: GEZEGEND IS DE BAND, GELEGD DOOR ONZE HEER!

„Vlagvertoon"

Dit lied dat ook de laatste jaren in onze gemeenten bekend raakt, eigenlijk in vele, vele talen *het* lied van onze wereldwijde baptistengemeenschap, zal stellig de komende week meer dan eens worden gezongen op het wereldkongres in Rio. Het staat in elk geval één keer officieel op het kongresprogramma, reeds dadelijk op de openingsdag nadat de president dr Th. F. Adams, bijgestaan door een der vorige presidenten nl. dr C. Oscar Johnson (president van 1947-1950) met lezing van Fil. 2 : 5-11 en de presidentiële toespraak het kongres heeft geopend. Die eerste dag, a.s. zondag dus, staat uiteraard wel een beetje in het teken van - wat men zou kunnen noemen - „vlagvertoon". Er komen trouwens ook in werkelijkheid vlaggen aan te pas. Bij het appèl, de zg. roll call, zullen in processie de vlaggen van alle naties die door baptisten unies, bonden en konventies in de BWA vertegenwoordigd zijn naar het front van de grote kongreshal worden gedragen. En onze vlag zal niet ontbreken! Daarmee melden die landen zich présent op het appèl van het wereldbaptisme.

Ons gemeenschappelijk getuigenis

De achtergrond van het tiende kongres is - in de meest letterlijke zin - Zuid-Amerika. Dat wil zeggen dat een door en door rooms kontinent gekonfronteerd wordt met een van de belangrijkste gestalten van niet-rooms christendom, nl. het wereldbaptisme. Deze achtergrond heeft mee de onderwerpen bepaald, die op het kongres aan de orde komen. Vanzelfsprekend kunnen we niet het gehele kongresprogramma met zijn talloos vele sektie-bijeenkomsten voor specialisten op de voet volgen. We geven slechts enkele fragmenten aan, die overigens heel duidelijk de belangrijkheid van het kongres, vooral ook voor de Zuid-Amerikaanse protestanten en de Braziliaanse baptisten wel in het bizonder aantonen. Het kongresthema: *Jezus Christus is Heer*, geeft reeds dadelijk de richting van het kongresprogramma aan. Rondom dit hoofdthema zijn de verschillende onderwerpen gegroepeerd. We noemen: *„De centrale plaats van Christus"*, ingeleid door *dr James L. Sullivan (Tennesee, USA); „Getuigen van de Heer"*, door *Rev. David Gomez, Brazilië* en *dr Jitsuo Morokawa, Japan; „De Heer - de éne Middelaar"*, door **Rev. Nils Engelsen, Noorwegen** en *Rev. Alan Prior, Australië; „Het volk van het Boek"*, door de bekende *dr Ernest A. Payne, Groot Brittannië.* Verder kan in dit verband nog genoemd worden een toespraak over de onderwerpen: *„Het priesterschap der gelovigen"* en *„De Heer en Zijn gemeente"*.

Rapporten en resoluties

Natuurlijk zullen de kongresgangers niet slechts naar allerlei toespraken luisteren. De verschillende studie-kommissies door het uitvoerend komité van de BWA in de loop der laatste jaren ingesteld zullen van hun studie-resultaten rapport uitbrengen. Soms gebeurt dat in de verschillende sektie-vergaderingen, dan weer - wanneer de rapporten van direkt algemeen belang en algemene betekenis zijn - voor het forum van de twintigduizend kongresgangers. *Dr J. D. Grey* zal het kongres inlichten over de resultaten van de studiekommissie inzake *evangelisatie;* bij monde van *dr Gaines S. Dobbins*, die twee jaren geleden in verband met de opdracht van de BWA aan de studiekommissie inzake *bijbelstudie en vorming* ook ons land en onze gemeenten bezocht, zal het kongres kennis nemen van de stand van zaken op het terrein van deze kommissie; zo rapporteert *dr Frank Means* namens de studiekommissie inzake de *wereld-zending; dr John Skoglund* nade *theologische kommissies;* de bekende Zweedse hoogleraar, kerkhistoricus, *dr Gunnar Westin* voor de kommissie inzake *godsdienstvrijheid* en de reeds eerder genoemde *dr C. Oscar Johnson* namens de kommissie inzake de wereldvrede. Het ligt in de lijn, dat al deze rapporten nadat ze door het kongres zijn aangehoord, min of meer gekomprimeerd in de vorm van resoluties worden vastgelegd en ter kennis gebracht van al de gemeenten en van ieder die naar de boodschap van dit kongres wil luisteren.

Andere hoogtepunten

Het meeste hebben we in het voorgaande niet kunnen noemen. Daarom nog enkele momenten, die als hoogtepunten kunnen worden aangemerkt. Dat onze br. Adri Kik in de avondbijeenkomst van zaterdag 2 juli, in de rij van jongemensen uit vele landen ook zijn plaats mag innemen om daar ten aanhore van de duizenden te getuigen van de Heerschappij van Jezus in zijn leven, is zulk een hoogtepunt; natuurlijk.
Ook, dat onze beide broeders namens ons in de verschillende benoemingskomité's zitting hebben is op zichzelf deze notitie wel waard (hoewel het wel geen Nederlandse baptist zal worden, die de aftredende dr Adams gaat opvolgen en ook de keus van dr Josef Nordenhaug (Rüschlikon) als opvolger van de aftredende algemeen-sekretaris der BWA, dr A. T. Ohrn, staat, zo fluistert men in doorgaans welingelichte kringen - wel vast).
Van meer betekenis achten we, dat *Rev. Iakov Zhidkov* uit Moskou, USSR in de zaterdagochtend-bijeenkomst het woord zal voeren over *„De Heer des Vredes";* deze toespraak zal het rapport van de studiekommissie inzake wereldvrede mogen inleiden! Wat dat rapport inhoudt is ons onbekend. Maar gezien de plaats van deze vooraanstaande Russische baptist op het schema van het programma zien we de inhoud van dat rapport met zeer veel belangstelling tegemoet.
We hebben de verwachting, dat deze toespraak van Iakov Zhidkov en het rapport in het geheel van de ontmoeting tussen Oost en West van grote betekenis zullen zijn. Een ander hoogtepunt, dr Adams noemde dit in zijn oproep tot gebed - elders in dit nummer gepubliceerd - „de kroon op het werk", zal stellig de slotbijeenkomst zijn in het gigantische Maracana Stadion met zijn honderdvijfenvijftigduizend zitplaatsen, waar *dr Billy Graham*, de vermaarde evangelist, met medewerking van zijn volledig team de tienduizenden zal aansporen Jezus Christus als Heer te aanvaarden.
Want waar dit kongresthema werkelijkheid wordt, in het leven van enkelingen en volkeren zullen tegenstellingen worden weggenomen en mensen verenigd in het-

zelfde getuigenis. Daarom: GEZEGEND IS DE BAND, GELEGD DOOR ONZE HEER! v. D.

Een bidstond op 30 juni

Op 30 juni komt in Afrika de nieuwe Kongo-staat tot stand. Dan zal een jong volk zijn lot in eigen hand gaan nemen en ongetwijfeld zullen dan ook daar allerlei spanningen optreden, die zich voor hebben gedaan bij het zelfstandig worden van andere jonge naties. Hier worden mensen geroepen een staat te scheppen, die in feite nog nooit heeft bestaan en waaraan men nu gestalte zal moeten geven. Kongo was nog nooit een eenheid, al stond het gebied dan onder Belgisch gezag.
Het is dan ook geen wonder, dat we nu horen van het weer wakker worden en opkomen van het oude stambewustzijn.
Voor de toekomst van de nieuwe staat zijn reeds enkele grote lijnen getrokken. Verleden jaar december zijn de verkiezingen gehouden, voor gemeenteraden; in april van dit jaar werden de provincieraden gekozen en de vorige maand zijn de leden van de beide kamers van de volksvertegenwoordiging gekozen.
De eerste opdracht, die 1ste en 2de Kamer te vervullen krijgen, zal zijn, een staatshoofd aan te wijzen en een grondwet samen te stellen.
Reeds wordt er door verschillende politieke partijen fel gestreden om de macht in de nieuwe staat en met spanning wordt de vraag gesteld, wie in Kongo aan het bewind zal komen.
Hoe de namen van de nieuwe machthebbers ook zullen zijn, feit is, dat deze mensen dadelijk komen te staan voor een enorme taak, die ze gezien de hun toevertrouwde verantwoordelijkheid zullen moeten uitvoeren. De overdracht van het gezag op 30 juni a.s. in Kongo zal ook voor het werk van de zending een grote verandering meebrengen. Het is daarom, dat er op 30 juni a.s. in het hoofdkwartier van de B.M.S. een bidstond gehouden zal worden voor Kongo. Daar zal dan gebeden worden voor de gemeenten en bizonder voor de Kongolezen, die ook in het gemeentewerk hoe langer hoe meer de verantwoordelijkheid moeten over nemen.
Men wil er echter niet alleen bidden voor de gmeeenten en hun inlandse leiders maar voor de nieuwe staat en de mensen, die daarin met gezag bekleed zullen worden.
Wilt u ook op 30 juni in uw gebeden aan Kongo denken, opdat het Evangelie daar zijn loon mag hebben.

H. Sikkema

NADER BEZIEN

De achtergrond van het 10e wereldkongres in Rio.

Onze kennis van 't Zuid-Amerikaanse kontinent is,in het algemeen, nogal beperkt. Van Brazilië, bijvoorbeeld, weten we dat de koffie er vandaan komt; van Argentinië, dat ze de diktator Peron er hebben verjaagd en - dat is dan van de laatste weken - dat de Israëlische geheime dienst daar de nazibeul Eichmann heeft opgespoord; van Chili is ons bekend, dat het de laatste tijd door vele ernstige natuurrampen is getroffen. Verder, dat het geheel wordt gelardeerd met nogal operette-achtige revoluties. Ziedaar onze kennis van Zuid-Amerika.
Toch blijkt het de moeite waard méér van dit grote werelddeel te weten te komen. Dat er zich, met de regelmaat van de klok, gelukkig meeestal onbloedige, staatkundige omwentelingen voltrekken, is niet van zo grote betekenis. Die beseffen dan meestal ook nog die kleine staatjes welker grenzen we op de kaart nauwelijks kunnen ontdekken. Van veel meer betekenis is, dat in dat deel van de wereld een ándere revolutie gaande is: een geestelijke omwenteling!
Gelijk bekend is Zuid-Amerika overwegend rooms. Dat is historisch verklaard door het feit, dat dit werelddeel vanuit Spanje en Portugal is gekoloniseerd. Pas de laatste decennia hebben protestanten van allerlei schakering, ondanks heftig verzet van de roomse kerk - een verzet, dat soms zelfs leidde tot akties die op geloofsvervolging lijken - er open deuren gevonden. Dat is de belangrijke geestelijke omwenteling, die in Zuid-Amerika bezig is zich te voltrekken. Dat heeft ook de keus van het uitvoerend komité der BWA bepaald toen het zijn oog liet vallen op Rio, **de grootste stad van** Brazilië.
Volgens opgaaf van de BWA, in juli 1958, wonen er in Brazilië (dat ongeveer 45 miljoen inwoners telt) 123.057 baptisten. De meeste van deze meer dan honderdduizend baptisten wonen in de voormalige hoofdstad, in Rio, verdeeld over een 120 baptistengemeenten. Dat respektabele aantal baptisten is de vrucht van evangelisatie-arbeid in enkele tientallen jaren! Voor het protestantisme in het algemeen en het baptisme in het bijzonder liggen in Zuid-Amerika, met name in Brazilië, grote kansen. De president van het komité dat in Rio het kongres voorbereidt, Edgar F. Hallock, schrijft daarover als volgt:
„Terwijl we voorbereidingen troffen voor de ontvangst van het tiende kongres werden we getroffen door de bijzondere welwillendheid van de zijde der autoriteiten. De mensen van de radio, televisie en pers bleken bijzonder geïnteresseerd in wat er ging gebeuren en wat we te vertellen hadden. Dat alles is symbolisch voor de open deuren en harten van de Brazilianen. Deze mensen die een diepe geestelijke honger hebben zijn er aan toe om de verkondiging van 't Evangelie van Jezus Christus te aanvaarden!"

In Europa denken we dikwijls, dat het evangelie op zijn retour is. We schrijven artikelen en dikke boeken vol over de verwereldlijking der kerk en de afval der christenheid. Dit défaitisme moge voor West-Europa gelden - het is nog een open vraag trouwens - het geldt stellig niet voor de gehele wereld. Overigens: eens in de geschiedenis bloeiden de gemeenten van Christus in gebieden waar nu het licht van het Evangelie zo goed als gedoofd is: in Klein-Azië en de noordkust van Afrika. Dáár is het licht van de kandelaar weggenomen (Openb. 2 : 5). Wacht misschien dit „lot" nu Europa?
In dat geval is het, gezien de geestelijke revolutie in Zuid-Amerika, niet onmogelijk, dat de Heer der gemeenten in onze dagen bezig is in dát deel van de wereld, omdat bij ons in het avondland de lampen uitgaan.
We koesteren de gedachte, dat de keuze voor Rio de Janeiro als kongresstad van de baptisten-wereldalliantie ook tegen déze achtergrond gezien moet worden. v. D.

Bidt voor Rio

Zondag 26 juni a.s. zullen duizenden baptisten uit vele landen bijeen zijn in Rio de Janeiro, Brazilië. Die dag zal het 10e baptisten-wereldkongres worden geopend. Ook duizenden Braziliaanse baptisten en vele andere geinteresseerde mannen en vrouwen zullen in de kongresweek verschillende bijeenkomsten van het kongres bijwonen. De baptisten in Brazilië vragen nu hen gedurende de dagen van het kongres in Uw gebeden te gedenken, opdat door een bizondere ervaring van de Heilige Geest velen zullen worden gered en de duizenden zullen worden geinspireerd tot een grotere toewijding aan Jezus Christus onze Heer.
Zondag 3 juli zal „de kroon op het werk zijn" als het kongres sluit met een

Rio als stad

Voor het welslagen van een wereldcongres is ook de sfeer en de entourage van de stad waar zulk een kongres wordt gehouden van betekenis. Van de twee wereldkongressen die wij zelf meemaakten, in 1947 in Kopenhagen en in 1955 in Londen, vonden wij het jubileumkongres in Londen het boeiendste en meest indrukwekkende. We menen, dat dit vooral te danken is geweest aan de sfeer die nu eenmaal kenmerkend is voor een wereldstad als Londen.
In Rio zullen onze beide broeders ook het klimaat van een wereldstad van formaat aantreffen. Natuurlijk is de grootste stad van Brazilië niet te vergelijken met welke stad ook in Europa. Brazilië ligt in een ander werelddeel: het behoort tot het tropengebied met aan de kust bij Rio een subtropisch klimaat.
Rio is een der oudste steden van Zuid-Amerika; reeds in 1566 werd de stad door de Portugezen gesticht. Met zijn bijna vierhonderd-jarige ouderdom overtreft Rio wat dat betreft alle steden in Noord-Amerika.
Men kan in Rio dus nog zeer oude gedeelten vinden, hoewel de stad de laatste jaren volkomen gemoderniseerd is. De lage vervallen hutten, die nauwelijks de naam van huizen verdienden en de nauwe straatjes zijn praktisch alle vervangen door moderne wonigen en brede boulevards. De zogenaamde „oude stad" heeft plaats gemaakt voor overdekte markten, schitterende pargebouwen.
Tot voor enkele weken was Rio met zijn meer dan 2 miljoen inwoners niet alleen de belangrijkste stad van geheel Brazilië, maar ook de hoofdstad. Op 't ogenblik is Brasilia de hoofdstad. De Braziliaanse regering heeft het gepresteerd een volkomen nieuwe stad - hyper-modern, zoals de foto's in de pers hebben getoond - zomaar in een overigens onbewoond gebied te kreëren als residentie der federale regering in gebruik te nemen. Rio is dus hoofdstad af, hetgeen voorlopig nog geenszins wil zeggen, dat het daarmee ook zijn centrale positie heeft afgestaan. Zijn natuurlijke ligging, aan een wonderschone baai van de Atlantische Oceaan, heeft de stad gemaakt tot een der veiligste havens der wereld. Daarmee heeft Rio zijn kosmolitisch karakter - bepalend voor de sfeer die we hierboven bedoelden - bewaard. Op de brede boulevards van Rio flaneren niet slechts de beweeglijke en druk gestikulerende Brazilianen, een bruin gekleurde bevolking van zeer gemengd bloed: Portugees, Indiaans en Afrikaans, maar ook zeelieden van allerlei nationaliteit en ras.

Rio als stad is met recht geschikt voor het houden van een wereldkongres. De vertegenwoordigers van de miljoenen baptisten uit heel de wereld zullen in deze miljoenenstad het juiste klimaat vinden. Als eenmaal op Pinksteren in Jeruzalem zullen ook nu in de levendige en boeiende sfeer van vele rassen en talen de grote daden Gods worden verkondigd.

v. D.

grote rally in het kolossale Maracana Stadion met zijn hondervijfenvijftigduizend zitplaatsen. Billy Graham zal er spreken.
Men verwacht er tienduizenden Brazilianen, gelovigen en ongelovigen op deze bijeenkomst zullen komen.
Bidt persoonlijk en in Uw gemeente op 3 juli: dat God deze zondag gebruikt voor Zijn Glorie, dat honderden Christus zullen aanvaarden als hun Heiland, dat de grote stad Rio de Janeiro door de kracht van de Heilige Geest als nooit tevoren in beroering wordt gebracht, en dat in de Naam van Jezus vele knieën zich zullen buigen en vele tong zal belijden, dat Jezus Christus is Here, tot Eer van God de Vader!

Theodore F. Adams, pres. van de Baptisten-Wereldalliantie

RIO—RADIONIEUWS

Naar wij vernemen stelt de N.C.R.V. zich voor in „Vandaag, Radiokrant voor Nederland" (aktualiteitenrubriek) op maandag 27 juni en maandag 4 juli (8.15 uur 's ochtends òf halfacht 's avonds) reportages van het 10e baptisten-wereldkongres uit te zenden. Een uitgebreid verslag zal te beluisteren zijn zondagavond 3 juli. Gelijk bekend worden deze reportages verzorgd door ds M. G. Boeschoten.

BROkSTUKkeN

Wereldpolitiek is een moeilijk te doorgronden zaak, die vooral de kleine man, die niet achter de schermen kan kijken, steeds weer verbijstert. Welke spelregels gelden toch bij het nemen van beslissingen op dit terrein? Het lijkt er op dat deze politiek in het algemeen dusdanig is, dat men recht nastreeft, voorzover het eigenbelang er niet bij geschaad is. Gelukkig zijn er ook nog af en toe gunstige uitzonderingen.
In het prachtige boek *„Exodus"*, waarin *Leon Uris* de recente uittocht der Joden uit alle mogelijke delen der wereld naar Palestina op schitterende wijze beschrijft (dat boek moet U lezen!) staat een gesprek genoteerd dat gevoerd werd tussen twee vooraanstaande Britten, Sir Clarence en Generaal Bruce Sutherland. Laatstgenoemde protesteert tegen de houding die zijn land aanneemt tegenover de Joden, en de ongemotiveerde bevoordeling der Arabieren. Hij vindt dat de Joden geen recht wordt gedaan.
Waarop Sir Clarence antwoordt:
„Ik heb in mijn leven heel weinig geleerd, Bruce, maar één ding heb ik wèl geleerd. Het buitenlands beleid van dit of enig ander land is niet op recht en onrecht gebaseerd. Het enige Koninkrijk, dat op gerechtigheid loopt, is het Koninkrijk der Hemelen. De koninkrijken der aarde lopen op olie. De Arabieren hebben olie."
Is dit geen reden temeer om te blijven bidden: Uw Koninkrijk komen?

★

In het algemeen staat het er met de bijbelkennis van christenjongeren niet al te best voor. Hoewel velen van hen een christelijke school bezochten of bezoeken, is het soms verbijsterend te horen, hoe weinig ze van de Bijbelse geschiedenissen en begrippen afweten.
Ds P. D. Kuiper sprak bij de opening van de Gereformeerde predikantenvergadering o.a. over de belijdenis-catechisatie. In dit referaat gaf hij een paar voorbeelden van bovenvermeld euvel, die we hier graag doorgeven.
„Ter catechisatie werd gevraagd: „Nou jongelui, wat is de heiligmaking? Algemeen stilzwijgen. - „Kom, kom, je kent toch de omschrijving van de heiligmaking nog wel?" Eindelijk probeert er een de eer van het gezelschap te redden en aarzelend gaat een hand omhoog. - „Goe zo, Gerrit, zeg jij het maar eens, wat is heiligmaking?" „Een Roomse dwaling, dominee." Tijdelijk verdoofd door deze geestelijke opdoffer, herstellen we ons moeizaam voor het volgende offensief. Nadat Jan beweerd heeft, dat het Oude Testament in het Latijn geschreven is en Francien als Oud-Testamentisch type (van Christus) Ezau heeft genoemd, omdat ze dat zo'n leuk type vindt, en Klaas verteld heeft dat Karl Barth professor is in Apeldoorn (wat zouden ze daar schrikken, Wf.), slaken we een diepe zucht, maar niet van voldoening, over 6 jaar catechetisch onderwijs."
Alleen wezenlijke interesse maakt, dat we ons een bepaalde leerstof waarlijk eigen maken .Mankeert het de jongeren waarlijk aan deze interesse, of is het onderwijs van die aard dat het de levende stof doodt? Of wordt misschien de aandacht der jongeren voor zoveel dingen opgeëist, dat ze zich niet waarlijk meer concentreren kunnen?

★

Het is makkelijker, tegen derden de waarheid over iemand te vertellen (als die waarheid tenminste minder mooi is) dan die iemand persoonlijk de waarheid te zeggen. Vermoedelijk gebeurt het eerste doorgaans vaker dan het laatste.
Een bekend voorbeeld hiervan is een serie opeenvolgende krantenkoppen in een Parijs' blad uit de tijd van Napoleon, met betrekking tot de ontsnapping van Napoleon uit zijn verbanningsoord Elba.
De koppen luidden achtereenvolgens:
„Het Corsicaanse Monster is geland in de Golf van Juan."
„De Kannibaal rukt op naar Grasse."
„De Usurpator is Grenoble binnengetrokken."
„Bonaparta is in Lyon aangekomen."
„Napoleon rukt op naar Fontainebleau."
„Zijne Keizerlijke Majesteit wordt morgen in Parijs verwacht.'

Wf.

KONGO NU

Nee, het ziet er in Kongo niet rooskleurig uit. Trouwens, dat is niet alleen in Kongo het geval, maar ook in andere gebieden waar nieuwe naties geboren worden.
Wij leven nu in een historische periode. Krachten, die reeds lang gesluimerd hebben, worden nu wakker. Terwijl grootmachten elkaar verdringen om de gunst en de macht van de rest van de wereld in handen te krijgen, worstelen vele volkeren om het zelfbeschikkingsrecht. Op politiek, sociaal en ekonomisch gebied vinden radikale veranderingen plaats.
En temidden van dit gebeuren staat de Chistelijke Kerk, die in onze tijd wel één van zijn zwaarste beproevingen ondergaat.
Het gevaar, dat de kerk van buiten af bedreigt wordt speciaal bepaald door drie faktoren, nl. de sekularisatie, het materialisme en het nationalisme, terwijl in Kongo het Mohammedanisme daaraan toegevoegd kan worden.
De meest recente van deze faktoren is het nationalisme. En hoewel vóór de Tweede Wereldoorlog dit reeds vaak het onderwerp van diskussie was in zendingskringen, speciaal de Internationale Zendingskonferentie te Madras in 1938 heeft zich er mee bezig gehouden, hebben de wereldgebeurtenissen daarna het proces zodanig versneld, dat men er mee gekonfronteerd werd zonder iets te hebben, dat er tegenovergesteld kon worden, of, liever, iets dat daarbij aangepast kon worden.
Wel heeft men begrepen, dat het onmogelijk was de zendingspolitiek op de oude voet voort te zetten. Maar wat dan?
Deze vraag is nu ook aktueel geworden voor de Nederlandse baptisten. Terwijl we nog maar net begonnen zijn een eigen zendingswerk op te bouwen in Irema, worden we reeds nu bepaald bij het verkrijgen van zelfstandigheid in Kongo, en wordt er van ons verlangd dienovereenkomstig onze houding te bepalen. En dat dit moeilijk is, bewijst het feit dat oudere zendingsgenootschappen nog altijd met 't probleem worstelen. Welke mogelijkheden liggen er dan nog voor ons open om beproefd te worden?
Ten eerste is daar de mogelijkheid ons terug te trekken, wat verreweg de gemakkelijkste weg is. Ten tweede, we kunnen ontsnappen aan onze opdracht in Kongo, en ergens anders beginnen, waar het rustiger is. Tenslotte is daar de gehoorzaamheid aan onze Opdrachtgever, Die ons niet tegemoet treedt met alternatieven, maar met een heilig moeten, dat ons niet dwingt tot een defensieve, maar een aanvallende houding. Pas als we hiervan goed doordrongen zijn, en als we ervan overtuigd zijn dat God ons zendt, kunnen we nadenken over de te volgen strategie. Laat ons dan beginnen met de gedachte ter zijde te stellen als waren we in Nederland de aalmoesgevers en de inlandse gemeenten de ondervoede bedelaars. Wij staan op één lijn met hen. Wij zijn broeders en zusters van de christen-Kongolezen. God heeft met beide evenveel te stellen, en heeft beide éven lief. Wij strijden met hen, lijden met hen, en geven met hen. Vervolgens wordt van ons verlangd begrip te hebben èn te tonen voor de nationalistische gevoelens van de Kongolezen. Het nationalisme is een drang naar gelijkheid, alsook het zoeken naar geestelijke zelferkenning. Ook de jonge gemeenten zoeken naar deze gelijkheid, en naar een manier om het geloof uit te drukken in een eigen kulturele zetting en het daarin te beleven, waarbij het uiteraard onvermijdelijk is dat er fouten gemaakt worden. Het is de taak van de Kerk om het revolutionnaire in het Evangelie aan te passen aan de revolutionnaire situatie in deze wereld. Tenslotte nog enige opmerkingen over de mogelijkheden van de zending zelf in Kongo. Eén van de belangrijkste taken zal zijn meer inlandse predikanten op te leiden. Dit is moeilijk, want er zijn maar weinigen, die er roeping voor voelen en de zware verantwoordelijkheid willen dragen. Verder zal men er ernstig naar moeten streven om elke gemeente zo spoedig mogelijk te leren op eigen benen te staan. Ook zal de gemeente moeten leren om evangeliserend naar buiten op te treden. Daarbij zal de funktie van de zendeling zoveel mogelijk adviserend moeten zijn, in plaats van leidend. Ook verdient het aanbeveling nog meer aandacht te besteden aan christelijke lektuur. En prachtig voorbeeld van een christelijk tijdschrift is *„Envol"*, alleen door christen-Kongolezen geredigeerd. Maar dit ene blad kan het alleen niet aan. Verder moeten er scholen komen, die jonge mensen opleiden tot leidende funkties in de maatschappij.
Er is nog veel te doen, en talloos zijn de vragen en problemen. Durven we het aan? Christus gaf ons een opdracht, maar óók een belofte: „En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."

J. B. van der Veen

APELDOORN - (sekr.). Apeldoorn is niet dikwijls in het nieuws. Grote gebeurtenissen zijn hier helaas zeldzaam. Het leven, ook in de gemeente, gaat z'n gewone gangetje. Om niet te zeggen van een sukkelgangetje. Een stilte, die soms benauwd. Plotseling is deze echter verbroken door een blij gebeuren. Twee jongemensen, die hun hart aan Jezus hadden gegeven, gaven de wens te kennen ook tot Zijn gemeente te willen behoren. Op de 1e Pinksterdag zijn ze gedoopt. Het was als altijd een aangrijpend ogenblik. Een volbrenging van de daad van gehoorzaamheid niet alleen, doch ook een uiting van verbondenheid. Verbondenheid met Hem, die ons hierin is voorgegaan en met de gemeente die Hij hier op aarde liet. Onwillekeurig ging onze gedachten terug naar de tijd van onze eigen „eerste liefde". Wat is er van het vuur en van de kracht overgebleven? De predikatie en ook het welkomstwoord, hun door de ouderling toegesproken, waren tevens aansporingen voor de gemeente ernst te maken met haar opvoedende taak ten opzichte van de jonge leden. Ook ernst te maken met haar verantwoordelijkheid voor het klimaat, waarin dit jonge leven zich verder zal ontwikkelen. We hebben een periode van stilte gehad. Geve God dat het een stilte is geweest die aan de storm voorafgaat. Ik bedoel de storm die op de Pinksterdag de geboorte van Christus' kerk aankondigde. Die de fundamenten deed trillen van het huis waar zij zaten.

HOOGEZAND - (E. d. V.). Zondag 5 juni mochten we weer een doopdienst houden: een broeder en een zuster werden door de doop aan de gemeente toegevoegd. Tijdens het Avondmaal werden zij door br Duit toegesproken, die hen een hartelijk welkom toeriep en in de gemeente. „We zijn gered om te redden", aldus br Duit. We zijn als gemeente zeer dankbaar voor de vele zegeningen die we van de Here mogen ontvangen. De Heiland heeft gezegd, dat we Zijn getuigen zouden zijn: dat geldt ook nu, ook ons.
Het is soms moeilijk tegen de stroom in te roeien; er is immers zoveel onbegrip en zoveel onwil om te luisteren naar het Woord des Heren. Desondanks gaan wij als kinderen Gods moedig voorwaarts, steunend op des Heren kracht.
Enkele broeders uit de gemeente hebben in samenwerking met broeders uit andere kerkelijke kringen een avond belegd, onder het motto: de jeugd voor Christus.
Het was een mooie avond; de zaal welke was gehuurd, was tjokvol. In de gemeente en de verenigingen gaat het goed. De opkomst in beide diensten, 10 uur en 5 uur, is goed. Vijf juni hebben we onze zendingskollekte gehouden, een week eerder dan was verzocht door de UZC. We zijn verblijd, dat de gemeente deze roep heeft verstaan, duidelijk uiteengezet door onze voorganger. De kollekte bedroeg *ruim f 1100,-!* Een bedrag dat met liefde bijelkaar is gebracht. Ook de kinderen hebben er aan meegedaan en hebben hun snoepgeld geheel of gedeeltelijk gegeven! Wij groeten U hartelijk vanuit Hoogezand.

2e EXLOERMOND - (W. v.d. V.). Wij willen U laten weten, dat het ons in „tweede mond" nog goed gaat. Het werk vindt geregeld voortgang en de Here is

steeds aan onze zij. 's Morgens in de eredienst alsook 's avonds in de evangelisatiedienst is ons kerkgebouw steeds bezet, zodat steeds aan een grote schare de blijde boodschap mag worden verkondigd door onze geliefde voorganger. Ook het jeugdwerk heeft zijn volle aandacht en onder zijn leiding is alles in goede banen geleid. Een groot aantal jongeren bezoekt nu de bijbelklassen en de verenigingen.

Een klein wolkje kwam over de gemeente drijven, maar die nu gelukkig zonder schade aan te richten weer verdwenen: onze voorganger ontving nl. al een beroep van de gemeente te Muntendam. Vreugde en dankbaarheid doorstroomden onze harten toen onze voorganger, ds J. Bouritius, bekend maakte, dat hij had gemeend bij ons te moeten blijven en aan de broeders en zusters was het te zien, dat ze met dit besluit zeer ingenomen waren.

Vanmorgen (12 juni) mochten we onze br en zr, ds en mevr. Doornkamp uit Engeland na jaren van afscheid weer ontmoeten en zaten zij met ons aan de dis des Heren.

We mochten ook even naar hem luisteren hetgeen ons allen bijzonder goed deed. Vele handen werden gedrukt en de banden werden verstevigd!

Wij gaan voorwaarts onder de banier van Hem Die ons gekocht en gered heeft.

Gods Zegen toegewenst op al de arbeid in Gods Wijngaard!

Mededelingen

Afscheid ds G. Brongers

Onze voorganger, ds G. Brongers, zal D.V. zondag 3 juli afscheid van de gemeente nemen. De diensten op deze zondag zijn als volgt geregeld: 4 uur n.m.: afscheidsprediking door ds G. Brongers; 8 uur 's avonds: afscheidssamenkomst voor leden en vrienden der gemeente.

De gemeente te Groningen-Zuid nodigt de gemeenten elders uit in bovengenoemde samenkomsten aanwezig te willen zijn.

Zij die logies behoeven willen zich wel vroegtijdig melden bij ondergetekende,

G. Doddema,
Prof. H. C. van Hallstraat 1a,
Tel. (05900)-23320,
Groningen.

Beroepingswerk

Beroepen: te Groningen-Zuid J. A. Brandsma te Heerenveen.

Abonnees

Het is al weer bijna 1 juli, het begin van het derde kwartaal en van het tweede halfjaar. Wie het desbetreffende abonnementsgeld nog niet heeft voldaan, kan dit nog mooi tijdig doen door vóór 1 juli het abonnementsgeld over te maken op giro 9260 ten name van de Unie Arnhem. Zoals U weet is het *f* 2,25 over het derde kwartaal; en *f* 4,50 over het tweede halfjaar (dan is u voor dit jaar klaar). Door deze medewerking bespaart u zichzelf de kwitantiekosten en het Unie-bureau veel werk. Bij voorbaat onze hartelijke dank!

De adm., Arnhem

Advertenties

Heden ontsliep in Zijn Heer en Heiland onze lieve Vader, Behuwd-, Groot- en Overgrootvader

LUBBERT GRINGHUIS

in de gezegende ouderdom van 91 jaar, sinds 1911 weduwnaar van Pietje Sjoerd Bos.

Zijn heengaan was steeds „Ik ga naar Jezus". Dit troost ons allen. Familie.

Namens de kinderen, behuwd-, klein- en achterkleinkinderen.

Emmer-Erfscheidenveen, 16 juni 1960
Derde Verbindingsweg 7

De begrafenis heeft plaats gehad op maandag 20 juni.

Heden nam de Here tot Zich in het Vaderhuis onze zuster

Lammechina Holman

in de ouderdom van 94 jaar.

Weduwe van Johannes Boiten.

Zij was bijna 69 jaar lid van de gemeente.

„Zalig zijn de doden die in den Here sterven."

Muntendam, 15 juni 1960.

Bapt. Gemeente Muntendam.

In Jezus ontslapen

Woensdag 15 juni is van ons heengegaan, naar het Hemels Vaderland, onze innig geliefde moeder, groot- en overgrootmoeder

Lammechina Holman

weduwe van Johannes Boiten, in de ouderdom van 94 jaar.

Zij heeft in haar leven de zin van Christus verstaan.

Muntendam, 15 juni 1960

Den Haag:
Jac. Boiten
A. Boiten-Attema

Veendam:
H. v. d. Deen
S. v. d. Deen-Boiten

Muntendam:
B. Boiten
M. Boiten-Waalkema

Den Haag:
W. Boiten
A. Boiten-Sothewes

Veendam:
Gerh. Boiten
A. W. Boiten-Hippen

Den Haag:
G. de Jong
J. de Jong-Boiten

Muntendam:
A. Holman
klein- en
achterkleinkinderen

De begrafenis heeft plaats gehad op maandag 20 juni, vanuit de baptistenkerk te Muntendam.

Op 11 juni werd ons een zoontje en broertje geschonken, waarvan wij op 13 juni weer afstand moesten doen.

Jesaja 55 : 9.

J. Huisman
B. H. A. Huisman-Fikkers
Janneman

Assen, 13 juni 1960.
Thorbeckelaan 216.

Vrijdag 1 juli 1960 Jaargang 77 Nr. 3529

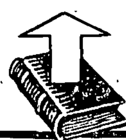
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem: Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50.

Het wegwijzende Woord

Gemeente als Gemeenschap

Over de vraag naar de oorsprong der gemeente laat het nieuwe testament ons niet in het onzekere. Zij is geen menselijke vinding noch een eigenmachtige vormgeving aan die beweging, die ontstond door de verkondiging van de opstanding van Jezus Christus.
Christus heeft haar gewild.
Nadat Hij aan zijn jongeren openbaar gemaakt was als de Christus, de Heilbrenger, sprak Hij van zijn zelfofferande en de daaruit voortkomende nieuwe gemeente. Hij zag door zijn dood en opstanding zich een scheiding voltrekken in Israël; uit de bolster van dat verbondsvolk zou het nieuwe volk, het reële Israël voortkomen. Dat zou Zijn Israël, Zijn gemeente, het volk, waarin het genadeverbond zijn zuivere gestalte zou krijgen.

Zolang het nieuwe testament voor ons als een betrouwbaar getuigenis geldt, is geen grond om het ontstaan der gemeente in iets anders zoeken dan in de wil en het werk van Jezus Christus.
Toen Jezus bemerkte dat het de Vader behaagd had de ogen van zijn discipelen te openen en zó te verlichten dat zij door het voorhangsel van Zijn vlees heenziende, in Hem zagen de Christus, de Zoon van de levende God, zag Hij de nieuwe wereld voor zich open liggen en daarin wonen een volk, vrucht van Zijn dood was en voortgekomen uit zijn graf. Psalm 110 : 3.
Om het: waartoe? der gemeente en haar waardij te verstaan, moeten we bedenken, wat onze eigenlijke en diepste nood is de nood, waarin we ondergaan.
Het is de eenzaamheid, die ons opknaagt.
Het is de eenzaamheid, die ons doet verschrompelen.
Het is de eenzaamheid waarin we, bitter of gelaten, wegkwijnen.
Wee hem, die ons in de eenzaamheid stoot!
Zelfs melaatsen zoeken elkander op en leven samen.
Het moet ons niet ontgaan hoe in de serie gelijkenissen in Lukas 15, die Jezus werken typeren, het telkens weer gaat om het herstel der gemeenschap, Jezus redt ons door ons in de ons passende gemeenschap te plaatsen. Het verdoolde schaap, brengt Hij weer in de kudde; de penning, die viel en wegrolde, wordt weer in de bruisketting geplaatst, de zoon, die wegtrok, keert terug naar het ouderlijk huis, zonder dat helaas (en deze gelijkenis is wel de droevigste) het gezinsverband hersteld wordt. Vooral in deze laatste gelijkenis, wordt de aard en de diepte van onze nood (schier niet of nimmer volledig op te lossen? de gelijkenis laat het open) in doordringende belichting getrokken.
Ziet daar de fasen van de levensgang van de mens, die zondaren werd, getekend:
egoïsme leidt tot isolatie.
isolatie leidt tot desolatie.
De desolatie wordt opgeheven in de thuiskomst, het herstel van het gezinsverband. Dit is niet minder dan een weder levend worden.
Elke gelijkenis zegt ons op haar wijze, dat Jezus ons redt **door herstel van gemeenschap.**
In **gemeenschap** ligt onze redding.
Buiten alle beeld om: Jezus redt ons door ons op te nemen in Zijn gemeente. De Heer deed tot de gemeente toe, die behouden werden. In haar daalt het nieuwe Jeruzalem de eeuwen door van God uit de hemel; in haar wordt de nieuwe gemeenschap beleefd, bewaard en voleindigd.
Als we haar zo zien, geldt inderdaad van haar: buiten de gemeente geen zaligheid.

Het is mogelijk:
een belijdenis te hebben,
ambten te hebben,
sacramenten te hebben —
zonder **gemeenschap** te hebben, dus zonder gemeente te zijn. Gemeente is vormgeving der gemeenschap.
Zij veronderstelt dus dat er eenheid is in het wezenlijke dat er een gemeenschappelijk bezit is, en een, uit dit bezit voortvloeiend gemeenschappelijk „weten".
Niet het tesamen beämen van heilsfeiten, maar het individuele weten van Hem, die achter die feiten staat en zich in hen openbaart. Het is het kennen van elkander, het elkander **willen,** liefhebben, omstrengelen. Het is het geloofskennen, als een betrokken zijn (hoe zwak ook nog beleefd!) in de heilsgeheimen.
Er kan geen gemeente zijn, geen beleven van gemeenschap, wanneer men bouwt aan een volkskerk.
Er kan geen gemeente zijn en geen beleven van **gemeenschap** waar een verbond, dat zich **natuurlijk** voortplant, het patroon is, waarnaar men bouwt.
Gemeente wordt van dit de onzichtbare wereld des Geestes geprojecteerd op het doek der aardse geschiedenis. Het Zij is de plaats waar Gods verborgen werk zichtbaar wordt, in deze wereld plaats neemt en hier als een getuigenis van een geestelijke, en alszodanig **onzichtbare** realiteit, optreedt. Niet wij bouwen haar, maar **Christus,** de verhoogde Heer, doet het.

De eenheid in Hem, moet in de gemeente domineren.
De eenheid in Hem moet als gemeenschap functioneren.
Dat typeert de strijd, die wij op aarde te voeren hebben.

Het plaatst ons dag aan dag voor de moeilijkheden om met mensen, die leven in hun weerbarstig vlees, de gemeenschap te beoefenen.
Toch moet dat.
Om Christus' wil: Hij heeft de gemeente nodig als zijn „lichaam" dat is als het instrument ,waardoor Hij hier en in dit leven kan werken en zijn heil ontvouwen.
Omwille van onszelf: wij hebben als gelovigen de gemeente nodig om te worden uitgekleed en aangekleed, om, al dienende in zelfverloochening, onszelf kwijt te worden, maar dan zó, dat we onszelf voor eeuwig terug ontvangen. L.

Losse Schakels

In Moeite. Door broeders, die vele kontakten met de geünieëerde gemeenten onderhouden is een gevoel van onbehagen gekonstateerd onder hen, die in de unie-gemeenschap zijn opgenomen. Het ligt voor de hand, dat alle verantwoordelijke mannen in de gemeenten de bron van dat gevoel zijn gaan zoeken. In het algemeen mogen ze wel zeggen, dat de oorzaak niet verontrustend is, maar eerder wijst op een gang der dingen, die iets moois heeft. Het zou toch kunnen zijn, dat een achteruitgang in de belangstelling voor het gemeentelijk werk en de arbeid der unie-gemeenschap de mannen, die de hand aan de pols van de gemeenten houden, in moeiten bracht. Ware er laksheid te konstateren, onverschilligheid voor de gang van zaken, was er een algemene achteruitgang of ook maar stilstand in de ontwikkeling en de groei der gemeenten onder het oog te zien, dan zou het gevoel van onbehagen een geheel andere pijn veroorzaken dan nu het geval is.

Geforceerd? Men moet niet te gauw zeggen, dat we de laatste jaren teveel in geforceerd marstempo gelopen hebben. Men zou daar allicht daaruit gaan afleiden dat we vroeger in een tempo gemarcheerd hebben, aangepast aan onze krachten. Dat laatste geloven we namelijk niet. Er waren voorheen meer mogelijkheden dan we hebben aangedurfd. Zeker: wat we nú kunnen, lag tóén boven onze macht, maar we hadden toen offervaardiger kunnen zijn en meer de kansen kunnen uitbuiten. — Maar met het konstateren hiervan zijn we voor het heden niet klaar. Op de vraag: hebben we onze krachten wat overspannen, of: hebben we ons overhaast, is niet zo gemakkelijk een antwoord te geven. Maar, vast staat dat er een overleg moet zijn dat rekening houdt met allerlei faktoren die nu eenmaal in onze uniegemeenschap voorhanden zijn. En..., dat men rekening moet houden met de aard onzer gemeenschap als geloofsgemeenschap, welke — om te kunnen gedijen — vrijheid nodig heeft. Als we zouden groeien ten koste van onze eigen aard, bij de uitbreiding der bestaande en planting van nieuwe gemeenten onze Boodschap zouden verliezen, en dan ook dàt licht zouden laten doven waardoor wij ons geroepen weten de christenheid tot zelfkritiek en uitzuivering van onbijbelse eigenheden en wezenstrekken op te wekken — waar lag dan nog de rechtvaardiging van ons bestaan?

De Unie in rétraite? Het is goed zo snel te lopen als men kan, mits men maar zeker weet, dat men op de rechte weg is. En, ons doel moge goed zijn en ons tempo op zichzelve wel gerechtvaardigd — we moeten toch wel toezien, dat ieder mee kan komen en mee komt. Jakob wees Ezau's aanbod om met zijn vierhonderd gewapenden Jakob's kudde te beschermen, af. Hij motiveerde deze afwijzing van dit allicht welgemeende aanbod met de opmerking: „Ik zal *mij* voegen naar de gang van het werk", en wees daarbij op de zwakken in de kudde en de zogenden. Ze moesten allemaal mee kunnen komen; ook zij hoorden er bij. Hier hoort ge **de herder** spreken — tot beschaming van hen, die mopperen: wat doen we met zulke leden? Waarom doen we ze niet van de gemeente af?

De Heilige Weg. De boer zegt: een goede weg krom is niet om. Een wijs woord voor allen, die leiding moeten geven. Het is beter er wat later te komen dan onderweg wrevelig of moedeloos achter te blijven of om te keren. Onervaren bergbeklimmers beginnen de mars in te vlug tempo; de ervaren man der hoogten ziet ze halverwege de helling uitgeput aan de kant zitten. Ze zijn het laatst boven — aangenomen, dàt ze nog de top halen. Met Mozes is het sneller marcheren dan achter de Geest, die niet oplegt, maar overtuigt; die innerlijk rijp maakt voor en opleidt tot onze taak in de wereld. Hij wil dat alles vrijwillig geschiede; daarin ligt de glorie van Christus' overwinning, de triumf Zijner Liefde. We laten ons onder geen enkele wet stellen, dan die der Liefde, die in Christus de troon van ons hart beklom. We moeten onze ere en adel niet prijsgeven voor een snelle vermeerdering van inkomsten. De Heilige Weg brengt er ons; de korte weg der wet vindt ons hier of daar *amechtig* neergehurkt.
De gemeente is dát waard en betekent zóveel als ze aan Heilige Geest bezit. Niet naar de Sinaï draven, maar aan pinksteren denken. Onze Geestesarmoede of -tekort niet kamoefleren met zilveren besluiten. Laat ons tonen, dat het mogelijk is gemeente te zijn; als een schare van mondigen te leven uit de Geest van God en als gemeenten van mondigen samen te kunnen optrekken. Geen „demokratie", geen leven bij meerderheidsbesluiten, want ook een meerderheid van gemeenten heeft niet het recht over een minderheid van gemeenten te heersen.

Op zijn beloop laten? Het is zeker niet onze bedoeling ons doel lager te *stellen; onze aktiviteit te* verminderen. Neen, het gaat om de methode van werken, die het beginsel waaruit wij behoren te leven onaangetast en de Geest ruimte van werken laat. Centraal kan er in de Unie weinig geregeld worden, maar we kunnen elkander beïnvloeden. We kunnen overleg plegen en zo eenheid van inzicht bevorderen en de weg open maken voor gemeenschappelijk werken. Is er bijvoorbeeld een gemeente waar de zorg voor het levensonderhoud van de leraar hapert, dan kan een ongedwongen onderhoud — niet van een kommissie — maar van een broeder die het vertrouwen heeft, met de raad van zulk een gemeente zeker verbetering brengen. Er zijn onderwerpen die beter in de persoonlijke sfeer behandeld kunnen worden dan door inmenging van een min of meer officiële kommissie.

Maak een Preek! Preken worden er weinig meer gedrukt, maar dagboeken worden nog wel gelezen. Als hulpmiddelen voor schriftstudie zijn ze goed, maar ze moeten het zelf-bestuderen van de Schrift niet uitsluiten. De bijbellezer moet zelf peinzen over inhoud en betekenis van het vers of het rijtje verzen dat hij las. — Hier wil ik een handreiking doorgeven. In een blad van „overzee" las ik de verdeling van de preek, gehouden op de jaarvergadering van het engelse baptistenzendingsgenootschap. De preek had haar basis in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan en de delen luidden:

IN DIT NUMMER

vier gemeenteberichten (pag. 6); een artikel over Kongo's nieuwe onafhankelijkheid van ds G. van 't Wout (Irema, Kongo) op pag. 3, in de rubriek „75 jaar geleden" een nieuwe bevestiging van de levenswijsheid van Salomo: niets nieuws onder de zon, pag. 7; opnieuw verschillende berichten over het Rio-kongres (pag. 4 en 5); verder allerlei gemengde bijdragen.

Dat ons weekblad als spreekbuis van onze gemeenten fungeert — zo vleien we onszelf — blijkt uit het feit, dat ook deze week weer verschillende bijdragen moesten overstaan. Een reden temeer om dit blad te lezen en U er op te abonneren!
Volgende week hopen we o.a. een overzicht te publiceren van de U.Z.C.-bijdragen der laatste weken; een interessant artikel over de man die eens de geschiedenis onzer gemeenten beschreef, dr G. A. Wumkes en, natuurlijk, weer allerlei over het 10e B.W.A.-kongres, dat deze week te Rio wordt gehouden en a.s. zondag sluit.

I. De ellende die hier gezien wordt;
II. Een mentaliteit, waarvoor men op zijn hoede moet zijn;
III. Een barmhartigheid, die bewezen moet worden.

Waarom zou een blad deze preekverdeling anders gepubliceerd hebben dan om ons de gelegenheid te geven er ook eens een preek van te maken? — Hoe zou U, geachte lezer!, de hier gegeven punten nader aan de hand van de gelijkenis en de wereld van heden, uitwerken? L.

„Er komt een arbeider naar me toe, die „zegt: dominee, ik zal u eens vertellen „wat voor vreemde dingen ik tegen„woordig bij mezelf opmerk. Na de oor„log — het Nazibewind had me vrese„lijk teleurgesteld — dacht ik: ik leef „voortaan alleen nog voor mezelf. „Maar de laatste tijd denk ik: die „vrouw is ziek, eens even vragen hoe „het haar gaat. Die en die zit er finan„cieel wat moeilijk bij, ik heb nog wel „wat. Kortom: mijn hele vrije tijd ren ik „achter mensen aan. En dat komt alle„maal door die verd... Bijbel van jouw!"

Het is niet voldoende dat de dominees hun hoge kansels bestijgen om vandaar uit het evangelie te vertolken. De kerk moet via haar leden in de fabrieken dóórdringen met het evangelie der liefde en met de liefde van het evangelie.

Zo alleen is de kerk waarlijk z o u t.

Wij europese christenen kennen wel de penetratie in omgekeerde richting, n.l. dat de wereld in de gemeente doordringt. Het wordt hoog tijd dat we zonder minderwaardigheidscomplexen, zonder schaamte en angst, en met een sterk geloof in de overwinning van Christus, onze roeping als christenen openlijk en blij vervullen, daar waar God ons stelt. Wf.

BROkSTUKkeN

Zoals ieder weten kan, is het woord van God in Rusland „duur", het valt niet mee er iets van te bemachtigen. De kerken in dit land hebben slechts enkele mogelijkheden om de boodschap door te geven: de kerkdienst het persoonlijk getuigenis en het in zeer beperkte mate verspreiden van Bijbels. Ze kunnen hun acties voor Christus niet ondersteunen door Radio- en TV-uitzendingen. Er zijn geen scholen „met de Bijbel" — integendeel! Er zijn geen christelijke jeugdorganisaties. De sovjet-kinderen worden reeds in hun prilste jeugd vertrouwd gemaakt met de meest fundamentele grondbeginselen van het marxistisch communisme, terwijl men bovendien zeer doelbewust probeert een uitgesproken anti-christelijke stemming bij deze jongeren aan te kweken.

Berichten in de pers vertellen ons, dat men thans ook in Oost-Duitsland probeert de schooljeugd steeds meer en intenser te beïnvloeden in bovengenoemde zin. Walter Ulbricht, de chef van het centrale comité van de communistische eenheidspartij, streeft er naar, het idee van de volledag-school in zijn land steeds meer ingang te doen vinden.

Deze „volledagschool" beoogt de kinderen van de vroege morgen tot de late avond onder contrôle van de school-pedagogen (lees: staatspedagogen) te hebben, zodat de kinderen practisch alleen nog maar thuis slapen, wat betekent dat de kans van de ouders, om de kinderen naar eigen inzichten (soms tegen de staat in) op te voeden, practisch nihil is.

Het doel van deze volledagscholen is tweeledig.

Het eerste doel is, de kinderen op te voeden tot volwaardige communistische „volksdemocraten", en verder, om de moeders vrij te maken voor arbeid op fabrieken, kantoren, etc., waardoor men dus ook economische winst hoopt te behalen en de productie te vergroten.

Het zal de lezer duidelijk zijn dat de idee van de volledagschool vooral gericht is tegen het christendom en dat de kansen van de christenouders en -opvoeders — menselijk gesproken — zeer slecht staan. Troostrijk is in dit verband de russische situatie van het christendom. Want daar komen — ondanks een reeds lange tijd werkend soortgelijk systeem — niet alleen „Dreesklanten" de kerkdiensten bijwonen, maar ook vele jongeren. En dat ondanks alle anti-propaganda en -onderwijs.

De „volledagschool" is een machtig wapen in de hand van satan, maar toch „wast het woord" en doet het evangelie desondanks zijn werk in de levens van vele jongeren.

———

Onlangs bracht de duitse predikant-arbeider Horst Symonowski een bezoek aan ons land. Na de moeilijke oorlogsjaren, waarin hij weigerde de Nazi-leer te verspreiden, en van gevangenis naar gevangenis ging, gaf hij zich geheel aan de opbouw van een nieuw Duitsland en ging de fabriek in, om de arbeider en zijn problemen persoonlijk te leren kennen. Thans probeert hij, waar maar mogelijk, arbeiders te vinden die bereid zijn hun christen-zijn in de fabriek uit te leven, door in de practijk iets voor hun kameraden te betekenen. Hij is van mening dat dit de meest doeltreffende weg is, om de arbeider met het evangelie te benaderen.

Zelf vertelt ds Symonowski de volgende anecdote:

ds. G. van 't Wout (Irema, Kongo) over

Kongo Onafhankelijk!

Wij Nederlanders, en zeker wij baptisten, houden van onafhankelijkheid. De mens wordt als persoonlijkheid gewaardeerd en aangesproken en in onze gemeenten zijn woorden als „vrijwillig" en „zelfstandig" en „vrije stemming" uitingen van hooggewaardeerde principes. Toch is die voorkeur voor onafhankelijkheid en de daarbij behorende begrippen niet typisch Nederlands of typisch baptistisch! Overal waar het Evangelie als blijde boodschap wordt gehoord en aanvaard ontstaat de liefde tot zelfstandigheid. Het is immers zo, dat de mens zich op de boodschap van het Evangelie tot God bekeert en dan zichzelf leert kennen. Ja, als een verloren zondaar, verkocht onder de zonde als een slaaf van Satan. Maar, dàt is toch niet alles van de vreugdeboodschap! Het andere is, dat God de mens vrij spreekt! In het licht van Christus' Verrijzenis komen we tot een herwaardering van de „arme zondaar". De dichter in het psalmenboek uit zijn bewondering over de grootheid van de mens: „Gij hebt hem bijna als God gemaakt". Iemand die zichzelf zó leert kennen - door de genade die kennis hem gegeven - en ook zijn medemens zó leert waarderen, omdat ook voor hem Christus is gestorven, zo iemand gaat anders denken en handelen. De verkondiger van het Evangelie, dat die verandering tot stand brengt, brengt - vooral in koloniale gebieden - onrust en roept het verlangen naar vrijheid wakker. Het is daarom, dat de evangelie-verkondiging wordt gewantrouwd in kommunistische landen en in de zogenaamde koloniale landen (zelfs al worden ze „christelijk" geregeerd).

ONZE POSITIE

Heeft bovenstaande iets met het onderwerp, dat we hierboven schreven, te maken? Ik geloof: heel veel. Kunnen we de onafhankelijkheid van Kongo zien als een vrucht van het Evangelie? Nee, niet alles wat er gebeurt kan als zodanig worden aangemerkt.

De kongolees weet zelf vaak niet wat de onafhankelijkheid inhoudt en waarom hij die begeert. Vooral in onze primitieve omgeving gaan de wonderlijkste verhalen rond. Overal roepen de mensen, volwassenen en kinderen, als je voorbij gaat: „Indépendance!" (onafhankelijkheid). Zelden echter is deze kreet kwaadaardig ten aanzien van ons bedoeld. Als je hen vraagt naar de betekenis kijken ze je verlegen aan, of noemen enkele gevoelsoverwegingen.

We kunnen gerust zeggen, dat Kongo het met zijn vrijheid moeilijker zal krijgen dan voorheen met zijn afhankelijke positie. En juist daarom is de taak van de zendeling nog niet afgelopen!

Toch doen we als zendelingen niet aan politiek, d.w.z. we kiezen niet voor een partij. Wel hebben we getuigd, ook op politiek terrein. In een maatschappij, waar de „zwarte" als een inferieur wezen wordt beschouwd en als de lagere soort wordt behandeld hebben we gesproken over de bijbelse boodschap in betrekking tot de mens. Tegenover de kongolezen hebben we geprotesteerd wanneer gewelddaden en roof plaats vonden. En over het algemeen werd er dan door blank en zwart geluisterd.

INTERNE VERHOUDINGEN

Vele van onze gemeenteleden steunen de partij van Lumumba Patrice, de leider van de Nationale Kongolese Beweging (M.N.C.). Enkele propagandisten in onze omgeving waren doorgaans dronken. We vertelden hen, dat we niet wilden, dat het geld van onze mensen werd verdronken en, dat de protestanten allen geheelonthouders zijn. Ik raadde onze mensen aan van hen geen lidmaatschapskaarten te kopen. Er ontstond een kleine opschudding en men zou ons aanklagen bij Lumumba. Enige dagen later zijn we zelf maar naar het hoofdbureau in Stanleyville gegaan. We werden daar heel vriendelijk ontvangen, nieuwsgierig als men was naar wat die blanken bewoog hen in hun hoofdkwartier op te zoeken. Het gevolg was, dat we nu hier geen dronken propagandisten meer zien! Later kwam een andere propagandist ons met zijn medewerkers opzoeken. Ik vroeg of ze wat wilden drinken. Een beetje verward vroegen ze: „Water?"; enfin, even later zaten we gemoedelijk te praten achter een glas limonade...!

TOEKOMST DER ZENDING

Bijna overal wordt er onderscheid gemaakt tussen de protestantse zendelingen en de andere blanken. Toen iemand — het is later nooit weer voorgekomen — me bits toevoegde: „keer terug naar Europa!", kwamen velen er verontwaardigd tegenop met: „is dat niet ònze blanke?". Wel wordt de roomskatholieke missie fel bekritiseerd en deelt het lot van de nederlandse zending in Indonesië, waar indertijd de zending ook te veel steunde op de koloniale regering.

Het merkwaardige is dat waar de gevolgen van de evangelieprediking in het maatschappelijke èn politieke leven onmiskenbaar zijn, de gemeente-zelf dit proces niet bij houdt en achteraan komt. Het zijn nu de politieke omstandigheden die er toe dwingen, dat de leiding in de gemeente nu in inlandse handen komt te liggen. De zending heeft — hoewel dit niet overal geldt — helaas die zelfstandigheid niet altijd gegeven; nu eisen de jonge gemeenten hun zelfstandigheid! Dat hierbij van beide zijden veel menselijks spreken gaat is begrijpelijk. Het is tragisch wanneer de gemeente haar eigen boodschap en zegen niet ontdekt en aanvaardt. Wat daarvan de oorzaken zijn? Zoals overal en altijd: zien op mensen en niet zien op de Heer, Die gezegd heeft: Ik zal Mijn gemeente bouwen èn bewaren. En wij, zendelingen — ook wij: nieuwbakken, doen te vaak alsof alles van ons zou afhangen...

Of men het nu zonder ons kan? Juist in het nieuwe zelfstandige Kongo hebben zendelingen nog een reusachtige taak. Ook de Kongolezen zelf weten het en zeggen het. Maar, dan „zending" in de ruimste zin van het woord! De blanke zakenman, politikus, onderwijzer, ekonoom enzovoorts kàn als christen in Afrika als gezondene van Christus DIENEN.

Het gaat er dan ook niet om, dat de Kongolees graag ons werk wil doen, maar ze willen als gelijke behandeld worden.

Dat hier nog vele problemen zijn ligt voor de hand. We geloven echter, dat de gemeente van Christus in het nieuwe Kongo een belangrijke taak heeft. Zo ook de zendeling: als DIENAAR van Christus in de gemeenten van Kongo, en niet als de blanke MEESTER in geestelijke aangelegenheden.

De band die bindt

OPENINGSTOESPRAAK 10e BWA-KONGRES VAN DR TH. F. ADAMS.

Dank zij het persbureau der BWA (en ons eigen perssekretariaat) zijn we in staat onze lezers reeds in dit nummer iets te vertellen van de eerste zitting van het tiende BWA-Kongres, dat jl. zondag 26 juni te Rio de Janeiro, Brazilië werd geopend. Verleden week maakten we in deze kolommen reeds melding van het „vlagvertoon" — zoals we het noemden — waarmee blijkens het programma deze opening gepaard zou gaan. Uit nadere informatie blijkt ons, dat van de 107 landen die door een baptisten-unie, -bond of -konventie in de wereldalliantie verenigd zijn bijna 70 nationaliteiten op het kongres aanwezig waren en aan deze vlaggenparade deelnamen. Deze openingsceremonie, waarbij 23 miljoen baptisten waren vertegenwoordigd door tenminste twintigduizend afgevaardigden, werd bizonder indrukwekkend genoemd. Tijdens de voorbereidingen tot dit grote kongres werd door de organisatoren der BWA en door de braziliaanse broederschap de hoop uitgesproken, dat dit kongres een herhaling te zien zou geven van het grote pinksterfeest in Jeruzalem. Het is stellig geen imitatiezucht geweest toen men tijdens de openingsbijeenkomst vertegenwoordigers van de 70 aanwezige landen het kongresthema: JEZUS CHRISTUS IS HEER! (Phil. 2:11) liet lezen, elk in zijn eigen taal. Zoals eens in Jeruzalem was het nu in het grote Maracano Ginasio te Rio: een ieder hoorde in zijn eigen taal de grote daden Gods verkondigen: Jezus Christus is Heer! Géén show-business, maar werkelijkheid; want, GEZEGEND IS DE BAND DIE BINDT!

ROUTINE-ZAKEN

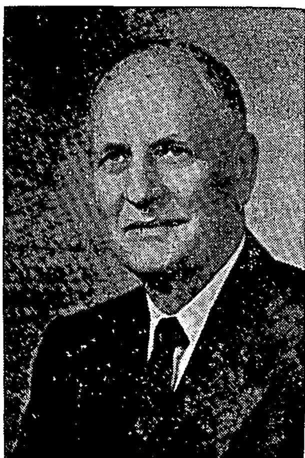
Aan deze grote openingsbijeenkomst werd luister bijgezet door een voor dit kongres apart samengesteld koor, dat maar liefst uit 3000 zangers en zangeressen bestond. Dr Lam Chi Fung (Hong Kong), één der vice-presidenten van het wereldverbond beantwoordde met een dankwoord het hartelijke welkom dat het kongres door de braziliaanse baptistengemeenten was bereid. Melding werd gemaakt van de verschillende kommissies die voor de duur van het kongres waren benoemd in verband met verschillende benoemingen (o.m. voor de opvolger van dr Theodore F. Adams, die sinds het jubileumkongres in Londen, 1955 het presidentschap der BWA heeft waargenomen, en voor de opvolger van dr Arnold T. Ohrn, de aftredende generaal-sekretaris der BWA) en andere zakelijke aangelegenheden. Na deze routine-zaken kreeg de aftredende president van het wereldverbond het woord.

TOESPRAAK DR ADAMS

Dr Adams vertelde op de hem eigen, beminlijke wijze van het werk dat hij in opdracht van al de baptistengemeenten in heel de wereld had verricht. Vele reizen, naar alle hoeken der wereld heeft hij in de afgelopen vijf jaren gemaakt opdat daardoor de onderlinge gemeenschap der baptisten-broederschap zou worden versterkt en de arbeid voor Gods Koninkrijk zou worden bevorderd. In zijn toespraak gewaagde dr Adams van de situatie, waarin de wereld en dus ook onze gemeenten zich bevinden: „We hebben te maken met een wereld vol vrees en spanning, vol armoede en ellende, een wereld met rassenscheiding en vijandschap. In deze wereld moeten we op alle manieren getuige van Christus zijn; ik ben dank-

baar voor de nog steeds groeiende toewijding in onze gemeenten voor zending en evangelisatie in vrijwel alle landen". De aftredende president merkte op, dat de wereldalliantie vele pogingen in het werk heeft gesteld tot verlichting of oplossing der noden. Het Relief-departement van het hoofdkwartier der BWA, dat in Washington, USA, gevestigd is, **heeft veel** kunnen doen ter **bestrijding van armoede** en andere bizondere noden. Dr Adams refereerde aan de uitspraken van vroegere BWA-kongressen waarin rassenscheiding en rassendiskriminatie in elke vorm werden afgewezen en verklaarde in dat verband, dat de BWA nimmer een wereldkongres zal kunnen houden in een land

Dr Theodore F. Adams (Richmond, Virginia; USA), president der BWA 1955-1960. Dr Adams maakte in de afgelopen vijf jaren vele reizen naar alle delen der wereld opdat door deze representatie de onderlinge gemeenschap zou worden versterkt en de arbeid voor Gods Koninkrijk bevorderd.

waar niet allen als christenen samen kunnen zijn, ongeacht kleur of ras. Dr Adams sprak als zijn overtuiging uit, dat juist de baptistische beginselen zullen helpen deze enorme problemen waarmee onze dagen worden gekonfronteerd op te lossen, daar ze wortelen in het bijbelse getuigenis, dat Christus Heer is. Ook de vrijheid van godsdienst werd door dr Adams ter sprake gebracht. „We eisen in dit opzicht geen rechten voor onzelf, die we niet ook voor anderen zouden eisen", aldus de president. „Ieder heeft het recht wel of niet-gelovig te zijn. Juist door het geloof komt de ware vrijheid aan het licht. Bij alle gevariëerde vormen van het geloof heeft ieder de vrijheid die vorm te kiezen welke hij juist acht." Deze uitspraak betekent niet, dat daarmee de baptistische overtuiging als een relatieve waarheid mag gelden. „Het is van het allergrootste gewicht, dat iemand die in vrijheid heeft gekozen voor Christus als Zijn Zaligmaker zich daarna ook geeft aan een gemeente, waar de beide inzettingen van doop en avondmaal volledig in ere worden gehouden. We zijn overtuigd van de bijbelse doop van gelovigen, de doop door onderdompeling nadat belijdenis van geloof is afgelegd."
Met een hartelijke oproep tot hernieuwde toewijding aan en liefde tot Christus en Zijn gemeente besloot dr Adams zijn bizonder belangrijke toespraak en verklaarde daarmee het tiende kongres der baptisten-wereldalliantie voor geopend.
De duizenden zongen staande het inter-

NADER BEZIEN

Wanneer krijgt iemand de status van voorganger?

Er is — naar ons oordeel althans — op de laatste unievergadering een zeer merkwaardige zaak min of meer onopgemerkt gepasseerd. Des te merkwaardiger, omdat in het algemeen een beroep op de autonomie der plaatselijke gemeente zeer gerede ingang vindt. Hoe weinig principiëel die autonomie dikwijls wordt gehanteerd en doordacht, en dat het daarbij kennelijk vaak alleen maar gaat om een finantiëel en een materiëel-organisatorisch „zelfbeschikkingsrecht" blijkt opnieuw uit dat waarop we hier zinspelen.
Om U uit de droom te helpen: we bedoelen, dat de Unievergadering aan br J. Ter Braak de status van zendeling-predikant heeft gegeven, **met alle plichten en rechten daaraan verbonden voor het dienen van gemeenten in Nederland.**

Men versta ons goed: we hebben er beslist niets op tegen, dat onze br Ter Braak deze status wordt verleend. Integendeel, br Ter Braak is indertijd door de AV aanvaard en *hij* heeft verder op normale wijze de voorgangersopleiding in Rüschlikon gevolgd.
Het vreemde is evenwel, dat de **unievergadering** hier iemand de plichten en de rechten verleent om te dienen in de gemeenten. Wij menen, dat dit nu juist een zaak is van de **plaatselijke gemeente!** Dàt houdt de autonomie persé in. De rechten en de plichten van het voorgaan in de gemeente ontleent een voorganger niet aan de algemene vergadering, niet aan zijn beroepbaarstelling, maar aan de gemeente die hem beroept en in het ambt van voorganger bevestigt. Iemand tot de dienst van het voorgangerschap uit te nodigen is typisch het „alleen-recht" van de plaatselijke gemeente!

We attenderen op deze zaak, niet omdat we het voorgangerschap van deze broeder eigenlijk onwettig zouden achten: zo zwaar tillen we niet aan het feit op zichzelf. Bovendien, zo denken we, is br Ter Braak op een wel zo innige en geestelijke wijze aan de gemeenten verbonden: wij aan hem en hij aan ons, dat zeker alle gemeenten hem als hun bizondere voorganger erkennen, zoals dat ook het geval is met br van 't Wout. Wel vestigen we er de aandacht op, omdat we bang zijn, dat deze gang van zaken symptomatisch is voor het hanteren der autonomie: die funktioneert pas als het geld zou kunnen kosten...... v. D.

Rio allerlei

We herinneren onze lezers er aan, dat

- **zondag 3 juli het wereldkongres sluit met een grote rally in het tweehonderdduizend zitplaatsen tellende Maracana Stadion, waar Billy Graham de duizenden zal oproepen Christus als Heer te aanvaarden; de president der B.W.A., dr Theodore F. Adams verzocht in een speciale oproep in het bijzonder ook deze grote bijeenkomst in Uw gebeden te willen gedenken, „opdat de grote stad Rio de Janeiro door de kracht van de Heilige Geest als nooit tevoren in beroering wordt gebracht, en dat in de naam van Jezus vele knieën zich zullen buigen en vele tong zal belijden, dat Jezus Christus is Heer, tot Eer van God de Vader!"**
- **dat ook a.s. maandag ('s ochtends 8.15 òf half acht 's avonds) de N.C.R.V. in de rubriek „Vandaag, Radiokrant voor Nederland" een reportage van het kongres in Rio zal uitzenden. Een uitgebreid verslag zal, zo werd ons meegedeeld, te beluisteren zijn a.s. zondagavond in de rubriek „Nieuws uit de Kerken". Deze reportage en dit verslag worden verzorgd door ds M. G. Boeschoten, Amsterdam-West.** **v. D.**

nationale lied: **Gezegend zij de band,** en met dit ontroerende gezongen-massa-getuigenis behoorde deze eerste bijeenkomst weer tot het verleden.
We zijn er van overtuigd, dat de inhoud en entourage van de eerste kongresdag, en niet in het minst de principiële openingsrede van de aftredende president, betekenis en inhoud zullen verlenen aan de voortgang van dit kongres. U daarvan op de hoogte te brengen in de volgende nummers van ons weekblad rekenen we tot onze taak! v. D.

TOT ONZE SPIJT

zijn we deze week nog niet in de gelegenheid onze lezers een direkt verslag van de reis naar en de aankomst te Rio aan te bieden. Deze eerste impressies die ons per luchtpost zouden worden toegezonden zullen we volgende week, hopelijk, kunnen verwerken in een wat uitvoeriger verslag, dat een onzer vertegenwoordigers in Rio, onze br Aad Kik, ons blad toezegde.
In het nummer dat 15 juli verschijnt, hopen we dan D.V. een volledig verslag van het kongres te kunnen publiceren, een en ander verlucht met foto's.
E.R.

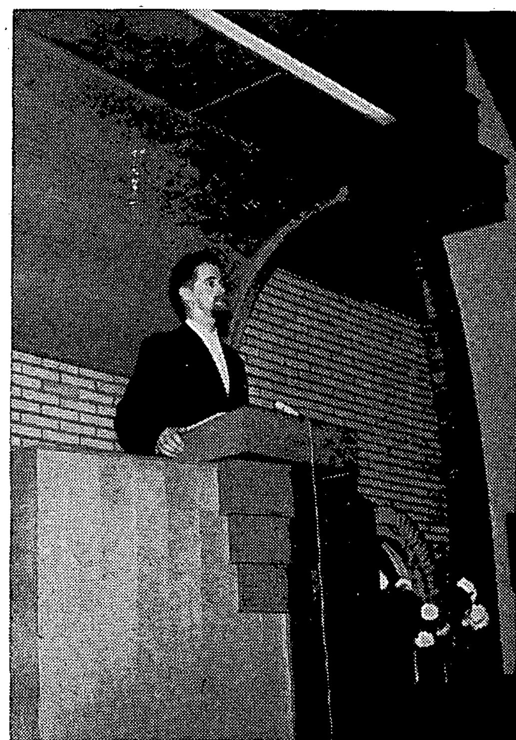

SIDDEBUREN - (korr.) Het werk in Siddeburen gaat goed. De opkomsten gaan mooi vooruit en we zien veel mensen in onze kerk die anders nooit naar een kerk gingen! Dat verheugt ons bizonder. We zijn ook weer begonnen met ons openluchtwerk: een half uur buiten, op straat, en dan gaan we samen naar de kerk en zetten daar de samenkomst voort. Pinksterzondag was het feest in de gemeente; een jonge broeder, zoon van onze onderling J. van der Laan is die dag aan de gemeente toegevoegd. Onze konsulent, ds J. Ketelaar leidde deze mooie dienst. De Heer was in ons miden. De kerk was goed bezet. Een grote schare (voor ons dan) zette zich daarna aan het Heilig Avondmaal, waarbij onze jonge broeder werd toegesproken door ouderling R. Laan.
Vermelden we verder, dat de ook in onze kleine gemeente (nog geen 40 leden) gehouden zendingskollekte driehonderd gulden opbracht. Onze bidstonden die we nu weer regelmatig houden zijn erg mooi; helaas is het bezoek maar matig. Het zangkoor telt nu weer 30 leden; er heerst steeds een goede sfeer. Ja, brs en zrs, waar liefde woont, daar gebiedt de Heer Zijn Zegen! En, liefde woont er nu weer in onze gemeente in **Siddeburen. Wij gaan** dan ook moedig voort, verwachtende stromen van zegen.

SCHEVENINGEN - (W. Z.). Er komen stromen van zegen". In dit geloof en met deze verwachting in het hart startten wij de tentcampagne van 14 t/m 19 juni, die voor het 6e jaar te Scheveningen gehouden werd; dit jaar voor het eerst uitgaande van onze pas geïnstitueerde gemeente. Onze consulent, de voorganger van de haagse gemeente ds W. Harkema had gedurende deze 6 avonden de leiding en bracht het woord, evenals ds M. de Jong van Enschede en ds J. Bosma van Arnhem, terwijl de beide koren van den Haag hun medewerking verleenden. Ook hadden we 3 kindersamenkomsten, waarin we de eerste middag aan 120 kinderen het evangelie mochten brengen.
Nu ligt deze feestweek zoals niet alleen de leden maar ook vele vrienden der gemeente hem noemen, achter ons, en is er een jubel in ons hart voor de overweldigende zegen, die God ons gegeven heeft! Reeds de eerste 3 avonden waren er 6 personen, die openlijk voor de Heer Jezus kozen en de laatste avond waren er **vele** handen, die tijdens de uitnodiging omhoog gingen. Voor zover ons bekend is, zijn er nu 17 personen, die zich aan hun Heiland hebben overgegeven en het ook in het openbaar hebben kenbaar gemaakt. Vooral ook dit laatste betekent in Scheveningen een machtige overwinning door de werking van Gods Geest.
Dat de Heer ook verder hun harten zal bewerken om Hem in gehoorzaamheid te volgen, is onze bede, maar ook de velen, die wel onder het gehoor zijn geweest, maar nog niet tot de volle zekerheid des geloofs zijn gekomen, gedenken we in onze gebeden.

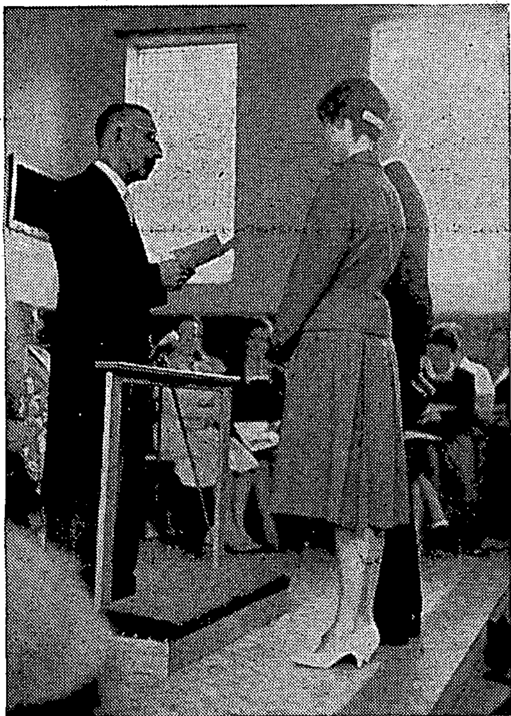
HOOGKERK - (P. N.). Zondag 19 juni was het weer een feestdag voor ons. Nu mochten we een broeder door de doop de gemeente zien binnentreden. Eerst was het zijn zoon, waarna de moeder en nu de vader van dit gezin. Weer was de belangstelling overweldigend. Ds Tromp had nu als tekst Hand. 8 vs 12. Ademloos als het ware werden prediking en doophandeling gevolgd. Weer mochten we gasten opmerken die nooit eerder in ons midden waren. Bij het avondmaal werd onze broeder door onze br ouderling een woord van welkom toegesproken.
's Avonds hielden we onze kontaktavond. Op deze avond namen we ook afscheid van ds en mevrouw Brongers van Groningen-Zuid. Al met al een gezegende dag!

DEN HELDER - (D. C. K.). Gaarne willen wij U op de hoogte houden van de arbeid in de kop van Noordholland. Een plekje in die provincie, die zeer berucht is vanwege de onkerkelijkheid. Aangezien Den Helder echter een uitermate dankbaar terrein is voor inwendige zending en de samenstelling van de bevolking van interprovinciale aard is; ligt het in de lijn der rede, dat de Gemeente zich geheel heeft ingesteld op zending en evangelisatie. Het is jammer, dat het ons aan financiële middelen en aan mensen ontbreekt om het uitzonderlijk gunstige perspectief hetwelk aanwezig is doelmatig te realiseren. Middels een vormingscursus wordt getracht een getraind evangelisatie-team op te bouwen om de bovenmenselijke taak aan te pakken, vooral ook daar de nieuw testamentische gemeentegedachte hier een goede voedingsbodem vindt en het niet onwaarschijnlijk geacht moet worden dat Den Helder in de toekomst tot de grootste gemeente zal kunnen behoren.
Een en ander vindt bewijsgrond in de gestadige groei der gemeente. Werd zij in 1956 geïnstitueerd met 22 leden, thans telt zij reeds omstreeks tachtig leden, terwijl de vriendenkring groter is dan de gemeente zelf. Een dankbaar terrein dus voor iemand die bezield is van ijver en roepingsbesef.
Sedert het laatste gemeentebericht werd niet stilgezeten. Was de viering van het pinksterfeest op zichzelf een belevenis, gedurende de maand juni werd een vierdaagse kruistocht door de gehele stad gehouden, waarin ds S. J. Zijlstra uit Eindhoven en ds R. Reiling uit Schiedam met student G. Pflaum met grote bezieling de trom roerden. Ondersteund door een tweetal geluidauto's werd Den Helder en omgeving systematisch uitgekamd door de zaaier-teams, die in deze vier dagen kans zagen ongeveer 2500 zaaiers aan de man te brengen. Gedurende de avonden werden samenkomsten gehouden, en één openluchtsamenkomst waarin ons prachtige zangkoor voor een passende omlijsting zorgde. 's Woensdagmiddags werd een goed bezochte kindersamenkomst gehouden. De jaarlijkse kruistocht heeft steeds een zegenende invloed, vooral ook naar

„Een langdurig en geregeld herhaald zelfonderzoek liet niet veel heel, behalve die vreemde liefde van Christus, die bleef dringen. . ."
(uit de toespraak van br J. Ter Braak, uitzendingsdienst te Hengelo, 12 juni jl.).

binnen en alhoewel de medewerkers-(sters) vermoeid waren, door tintelde een gevoel van blijdschap hun harten, dat zij mochten meehelpen om de boodschap van heil en verlossing op de straat uit te dragen. Zondag 19 juni werden de diensten opgeluisterd door het dubbel mannenquartet en een dubbel gemengd quartet uit Haarlem. Het was een genoegen hen te beluisteren.
De gemeente te Zandbulten heeft voor de nodige spanning gezorgd door een beroep uit te brengen op onze voorganger. Waar wij er van overtuigd zijn, dat het een zaak is tussen de Heer en betrokkene persoonlijk, kunnen wij slechts dakbaar zijn als hij gehoorzaam is aan de opdracht van de Heer, en zullen wij een vertrek in gehoorzaamheid aan de roeping in het ambt even dankbaar moeten aanvaarden als een blijven om dezelfde redenen. Broeders en zusters in het vaderland, wij lezen steeds met blijdschap Uw berichten en willen U onze zegeningen niet onthouden. Door velen wordt er met blijdschap gewerkt opdat nog velen de weg der gehoorzaamheid leren betreden opdat ook zij eenmaal in de voetstappen van dezen zullen staan tot eer en verheerlijking van de naam des Heren.

„Op de vragen van de voorganger gaven br en zr Ter Braak duidelijk en beslist antwoord" (uitzendingsdienst te Hengelo, 12 juni j.l.)

In conflict met Rome

In dit artikel zult U enige dingen aantreffen, die te maken hebben met Rome. Het zijn enige, niet tot een geheel samengevoegde, zaken, die wij als Protestanten toch wel eens onder ogen moeten zien. Vermoedelijk ben ik hier toe gekomen, door de overgang van dr H. van der Linde, bekend figuur uit de oecumenische beweging, naar de R.K. kerk.
Hier volgt dan allereerst een gedeelte van een in Roomse bladen verschenen vastenbrief van de Bisschoppen:

„Degenen, die op de zaterdagen in de veertigdaagse Vasten, krachtens onze dispensatie vlees en jus uit vlees gebruiken, zullen op elk dier zaterdagen zevenmaal het Onze Vader en Wees Gegroet met de Twaalf Artikelen des Geloofs bidden, of met Pasen minstens 15 cent offeren. De offers en aalmoezen zullen gestort worden in de bus, die daarvoor tegen Pasen in de kerk zal worden geplaatst.
Roermond, 19 februari 1946
GULIELMUS
Bisschop van Roermond."

— — —

In een veelgebruikt gebedenboekje op de bladzij boven het morgengebed staat te lezen: „In den naam van den Vader en den Zoon en den Heiligen Geest (50 dagen aflaat: 100 dagen als men het kruisteken met wijwater maakt)".
Een katholiek, wanneer hij minstens een kwartier het heilig Evangelie leest, kan per dag daarmede 300 dagen aflaat verdienen.
(Het bovenstaande vond ik op pag. 69 in het boekje: „Waarom wij protestant zijn en blijven," door C. D. Moulijn.)

— — —

De H. Schrift leert ons, dat wij een voorspraak hebben bij den Vader, nl. Jezus Christus.
In het Missaal (het R.K. kerkboek) lees ik, dat Maria onze voorspraak is; er staat aldaar te lezen: Gedenk, o Maagd en Moeder, als gij staat voor Gods aanschijn, dat gij voor ons ten beste spreekt en zijn toorn van ons afwendt.
De H. Schrift leert ons anders, dat Christus is ingegaan in het heiligdom, om te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons! (Heb. 9 : 24) en elders 1 Thess. 1 : 10 dat de Zoon, **Jezus** ons verlost van de toekomende toorn en niet Maria!
De H. Schrift leert, dat er slechts **één** Middelaar is tussen God en mensen en die Middelaar is Jezus Christus (1 Tim. 2 : 5) Het missaal weet ons te vertellen, **dat Christus Zijn moeder heeft aangesteld** als Middelares! „Heere Jezus Christus... die U hebt gewaardigd de allerheiligste Maagd, uw Moeder... en **Middelares bij U aan te stellen,** verleen goedgunstig dat allen die van U gunsten afsmeken zich mogen verheugen **alles door haar te hebben verkregen,"** (pag. 1374).
Wie zich aan de H. Schrift gebonden weet, zal hier toch beslist afwijzend moeten staan, tegenover dergelijke uitspraken. Voor ons zal nimmer Maria aangeroepen kunnen worden, als in het Missaal, „Moeder van hoop en genade!". De Heere Jezus Zelf is onze hoop! Christus is vol genade en waarheid! Daarom geen verheerlijking van Maria, maar het Lam alleen is waardig alle eer te ontvangen.
In Christus heeft God ons alles geschonken, alles door Hem!

D. S.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Adres: J. HORN te Beek.
Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.

75 JAAR GELEDEN:

„In den tegenwoordigen tijd wordt er zooveel geschreven en gesproken over genezing door het geloof, dat dit onderwerp bezwaarlijk de aandacht der kinderen Gods kan ontgaan. Er wordt echter, 't geen niet te verwonderen is, zeer verschillend over geoordeeld. Dat de Heer genezing **kan** schenken op het gebed, zal wel door niemand worden betwijfeld; of Hij het echter **wil** doen is een andere vraag...."

(Na één bedenking gemaakt te hebben vervolgt de schrijver A.:)

„De andere is: de drukte die er over gemaakt wordt. Er worden tijdschriften uitgegeven, bepaald met het doel om de geloofsgenezing te bevorderen. Er worden huizen gebouwd om de lijders te ontvangen, die op het gebed genezen wenschen te worden. Is er iemand genezen, dan wordt dit zoo luid mogelijk verkondigd. Door de genezenen? Zeker ook, maar niet het minst door hen, die het middel waren...."

(Uit „De Christen", 1 juli 1885)

Europese Baptisten-Jeugdleiders-Conferentie

Van 17 tot 24 mei werd in het prachtig gelegen seminarie in Rüschlikon-Zürich weer een conferentie gehouden, bestemd voor jeugdleiders uit Europa. Helaas konden de landen achter het „IJzeren Gordijn" geen afgevaardigden zenden. Dit in tegenstelling tot vorige jeugdleidersconferenties, waar wel medewerkers uit Joego-Slavië, Hongarije en Polen aanwezig waren.
Ruim 65 jeugdleiders (-sters) uit *alle* Westeuropese landen - met uitzondering van Portugal - waren aanwezig. Het was een vreugde oude vrienden opnieuw te mogen begroeten en nieuwe vrienden te mogen verwerven. Als altijd was er een uitstekende geest onder de aanwezigen en groeide in enkele dagen een goede kameraadschap.
Naast enkele excursies en een bonte avond waren er vele uren waarin geluisterd werd naar goede referaten over de zaken en taken, waarvoor de jeugdleider zich in zijn arbeid geplaatst ziet. Ds G. Claas, directeur van het jeugdseminarie der Duitse baptisten, gaf enkele schilderingen **van de** hedendaagse jeugd. Schilderingen, die voor een deel bestonden uit statistische ge-

gevens over het gedrag van de jeugd, uiteraard vooral de Duitse jeugd. Deze beelden waren niet fraai. Inderdaad, men zou tot de conclusie kunnen komen, dat er met de huidige jeugd niets meer te beginnen is. Dat zij leeft voor brood en spelen. Hoe verblijdend is het dan te horen, dat er ook andere jongeren zijn: jongeren die zich met hart en ziel wijden aan de zaak van de Meester.

Hoe bereiken we de jongeren? Hoe krijgen we contact me hen? Hoe leggen we banden, die sterk genoeg zijn om hen tot Christus te brengen? Men was het er wel mee eens, dat deze banden reeds vroeg gelegd moeten worden. Het zondagsschoolwerk is van uitermate groot belang voor de jeugd-evangelisatie, alsmede het jongens- en meisjesclubwerk. Dat jeugdwerk permanente evangelisatie is, waarvoor de gemeente zich nooit te veel kan inspannen, was het algemene oordeel.

Dát kwam óók op deze conferentie weer duidelijk naar voren: jeugdwerk is gemeentewerk, en evangelisatie heeft ten doel mensen tot Jezus én tot de gemeente te brengen. Het gaat niet primair om bekering, maar om opneming in de gemeenschap van de gemeente.

Daarom werd er op deze conferentie niet alleen gesproken over methoden en mogelijkheden van jeugdevangelisatie; wat Jezus' heilswerk betekent, werd op duidelijke wijze door dr Moore, docent aan een Engels baptisten-seminarie, uiteengezet en naderhand in discussiegroepen besproken. Verheugend daarbij was, dat men in onze beweging steeds meer de gemeente centraal gaat stellen. Het gaat niet om het *jeugd*werk, maar om het *gemeente*werk. Jeugdwerk is geen liefhebberij van geschikte lieden, maar vervulling van de opdracht, Jezus' woord uit te dragen in de gehele wereld, ook in de wereld van het kind en de jongemensen.

Moge dat ook door onze gemeenten maar steeds duidelijker gezien worden !

H. Ploeger

Van de leestafel

GEBEDSGENEZING EN MASSE, dr F. A. Nolle; Uitgeversmaatschappij N.V. Gebr. Zomer & Keuning, Wageningen; 126 blz.; prijs geb. f 5.90.

In dit boek ontvangen we van de hand van een theoloog-medicus, een bespreking van de gebedsgenezing, zoals die door Osborn en zijn aanhangers wordt gepropageerd. Een alleszins bevoegde inzake de vragen, die deze beweging heeft opgeroepen is hier dus aan het woord. Gaarne voegen we er nog aan toe, dat de schrijver een man is die met het openbaringsgetuigenis van de bijbel van harte instemt.
Zijn boek is geschreven in warme toon; hij is vertoornd over hen die de gebedsgenezing „drijven" zoals Osborn dat verantwoord acht. Zijn felle veroordeling van deze wijze van evangelieverbreiding is goed gedocumenteerd en zal op zijn minst duidelijk maken, dat een gereserveerde houding tegenover de „Osbornbeweging" geboden is.
Wij vermoeden niet, dat dr Nolle zelf zal menen, dat met dit boek genoeg gezegd is over het vraagstuk der gebedsgenezing. Wat we ernstig moeten overwegen is o.i. of de toeloop die Osborn's genezingssamenkomsten trok en de instemming die hij in gelovige kringen gevonden heeft, ook een oorzaak kan hebben die dieper ligt dan de zucht naar sensatie of het mirakel, en of hier niet symptomen zichtbaar worden van een legitiem verlangen naar dieper en vollediger leven uit de Boodschap van het Nieuwe Testament.
We vragen: benadert dr Nolle het Nieuwe Testament niet te zeer van de Kerk uit. Waardeert hij 't N. T. wel genoegzaam als de openbaring en 't getuigenis van de oorspronkelijke, pneumatische-eschatologische gemeenten? We menen, dat in de genezingsbewegingen onzer dagen iets doorkomt van het verlangen naar die openbaring en dat getuigenis. Naast de Osbornbeweging staat toch ook Möttlingen? En is het wel gerechtvaardigd Reverend Brown op één lijn te plaatsen met Miss Richards en Hermann Zaiss, met William Branham en Osborn?
Het is goed waarschuwingsborden langs de afgrond te plaatsen, maar we moeten de aandacht niet verliezen voor de hoogten, waarop de nieuw-testamentische gemeenten behoren te wandelen.
En, wij moeten wel toezien, dat „geëxalteerde campagnes" als van Osborn de voor de mens-in-nood zo zegenrijke toenadering tussen artsen predikanten niet in gevaar brengen (blz. 123 onderaan). Met de ernstige waarschuwingen van dit boek in de oren zullen we het gesprek over de gebedsgenezing rondom de open bijbel moeten voortzetten.

L.

ZEDELIJKE OPVOEDING
door dr G. Brillenburg Wurth; uitgeversmij. N.V. J. H .Kok, Kampen; geb. 167 blz.; prijs f 5.90.

De bekende Kamper hoogleraar geeft hier „grondlijnen der ethische paedagogiek". Over de religieuze opvoeding wordt hier dus niet gehandeld, wat niet betekent, dat naar het oordeel van de schrijver, de etische opvoeding zich van de religieuze laat scheiden. In vijf hoofdstukken wordt gehandeld over: Aspecten der zedelijkheid; wat is zedelijke opvoeding?; het anthropologische uitgangspunt van de zedelijke opvoeding; het doel der zedelijke opvoeding; wegen en middelen der zedelijke opvoeding.
De uiteenzetting van deze onderwerpen wordt gegeven in gesprek met vele binnen- en buitenlandse ethici en paedagogen, waardoor ze aan belangrijkheid wint. Ouderen en ouders, die een bewust opvoedende taak hebben, zullen met belangstelling kennis nemen van de behandeling der vragen, die dit onderwerp oproept en van de wegen die gewezen worden om de groeiende mens te helpen, te komen tot een leven van zelfverwerkelijking in vrijheid voor Gods aangezicht. Gaarne stemmen we in met de laatste zin van het boek, waarin o.i. de voorwaarde voor het slagen van de zedelijke opvoeding beter geformuleerd is dan in de direkt voorafgaande: „of, zoals wij het ook kunnen zeggen: alle zedelijke opvoeding is ten diepste tot mislukking gedoemd, als Christus niet het eigenlijke beginsel ervan is en als ze niet plaats vindt in het klimaat van die Geest, die ook hier alleen het leven wekt en bezielt en de zedelijke norm van Gods wet in het werkelijke leven van ons mensen integreert".

L.

Mededelingen

Het adres van Ds M. de Jong is thans: Madoerastraat 19, ENSCHEDE (Tel. (9596).

INTREDE Ds G. BRONGERS

Zondag 17 juli a.s. hoopt ds G. Brongers zich aan de gemeente te Leeuwarden te verbinden. 's Morgens 10 uur bevestiging door ds C. van Wier; 's middags 4 uur intrede en 's avonds 8 uur begroetingssamenkomst.
Belangstellenden die deze dag willen meemaken zijn hartelijk welkom. Die logies wensen, worden verzocht zich te melden bij ondergetekende:
E. A. Schlüter, Leeuwerikstr. 98,
telefoon 22516.

ABONNEMENTSGELD

Abonnees, die het abonnementsgeld over het **3e kwartaal nog niet voldaan hebben**, stellen we nog graag tot a.s. DINSDAG 5 JULI in de gelegenheid om dit te doen door overmaking van f 2,25 op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem. Men kan ook wel f 4,50 voor het 2e halfjaar ineens storten; dan is men verder voor het hele jaar klaar. Door tijdige betaling bespaart men het Unie-bureau veel werk en zichzelf de kwitantiekosten. Hartelijk dank voor deze medewerking!

DE ADM. ARNHEM.

Beroepingswerk

Beroepen: te Staveren en te Scheveningen kand. K. Korporaal, Hamburg;
Aangenomen: naar Delfzijl H. P. de Boer te Sittard; naar Alblasserdam kand. J. van der Veen (Leeuwarden).

Advertenties

Vrijdag 8 juli 1960 Jaargang 77 Nr. 3530

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem: Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f.9.— per jaar; buitenland f.11.50

Het wegwijzende Woord

Moeilijkheden in de Gemeenschap

Dank zij de eenheid van de enkele gelovige met Christus en de daarmede onderlinge gegeven eenheid der gelovigen in Christus, is tussen hen gemeenschap mogelijk. Deze gemeenschap komt tot uitdrukking en beleving in de gemeente.

Maar deze uitdrukking en beleving der gemeenschap komt slechts tot stand in voortdurende strijd met het „ik" en zijn eigenheden.

Waar mensen met hun gespleten en versplinterd leven weer saamgevoegd zullen worden en in één groeien tot een „geheel" een nieuwe schepping, kunnen moeilijkheden niet uitblijven. Niet zondeloosheid is het wat hun mogelijk maakt samen te leven, maar dezelfde afwijzende houding ten opzichte van de zonde. Het kwade, schoon in principe en radicaal afgewezen, is nog aanwezig.

De moeilijkheden, waarop wij ten allen tijde en overal stuiten in ons gemeentelijk samenleven, behoeven ons dus niet te verontrusten, als waren zij getuigen tegen de echtheid der gemeente en maakten zij haar onaanvaardbaar. In het algemeen kan men zeggen, dat de moeilijkheden in de gemeente des Heren voortkomen uit zwakheid. Dit feit treedt in de Schrift zo duidelijk naar voren, dat men er zich slechts over verbazen kan dat er in de beoordeling van het christelijk leven zo weinig aandacht aan geschonken wordt. Er ware veel gewonnen, wanneer men zonde en zwakheid beter uit elkaar wist te houden.

Allerlei verschillen moeten in de gemeente; zal ze gemeenschap zijn, worden verwerkt. Ik zeg niet: opgeheven, maar geïntegreerd. Daar zijn milieuverschillen, leeftijdsverschillen, karakterverschillen. Ze negeren heeft geen zin, is zelfs schadelijk, want juist daardoor worden ze gevaarlijk. Ze moeten naar eigen aard en waarde worden beoordeeld en ingevoegd. Ze moeten het geheel verrijken, en zó op elkander kunnen inwerken, dat zij het geluk van allen verhogen. Als de hoogmoed zich niet op de eigenheden kan werpen en zich van haar meester maken, zullen de verschillen nimmer storend werken.

Zien we op de kring der eerste jongeren. Die was zeer gevarieerd. Dit gevarieerd zijn leidde menigmaal tot botsingen, maar dat kwam dan omdat de eerzucht de discipelen aangreep. Niet verschil van karakter en aanleg verstoorde de harmonie onder hen, maar als er zulken opstonden, die de eerste wilden zijn. Het was de eerzucht, die spanningen veroorzaakte in deze kleine kring van uitverkoren mannen. Daarom werd hen verboden het heil te gaan verkondigen, voordat Christus hen van de hemel uit de teugel des Geestes had aangelegd. De Geest der uitbranding moest eerst hun Gezel geworden zijn.

De Meester heeft de spanningen, die telkens weer bleken te heersen in de groep der jongeren, met bezorgdheid gade geslagen en ononderbroken bestreden.

Petrus en Judas schijnen grote rivalen te zijn geweest. (Matt. 18 : 21 en 22). Judas was wel de begaafdste der discipelen. De schepen met de grootste diepgang stoten het eerst op de verborgen klippen en riffen. Vreesde Petrus door Judas van zijn plaats te zullen worden gedrongen? Viel het de meer begaafde Judas moeilijk Petrus als woordvoerder van de kring te erkennen? Telkens weer schoot het onkruid van de afgunst op en twistten de discipelen er over, wie van hen de meeste zou zijn. Lieten Johannes en Jacobus hun bloedverwantschap met de Meester gelden? Hoe dringend klinkt daarom het gebed om de eenheid onder Zijn jongeren, door Jezus opgezonden in de laatste nacht, ons in de oren! Hoe dringend smeekte Hij er om dat ze allen èèn mochten zijn in hun levensopenbaring, hun samenleven als gemeente, als nieuw volk van God, onder hun straks onzichtbare Koning.

Hoe bewogen wijst Paulus op die levenshouding, waardoor de gemeenschap der gelovigen in de gemeente tot openbaring kan komen in Fil. 2:

Een iegelijk zie niet op het zijne, maar een iegelijk (zie) ook op hetgeen der anderen is.

Zo de oude vertaling. De nieuwe zegt:

En ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder (lette) ook op dat van anderen.

We geven hier aan de oude vertaling de voorkeur. Gezien het tekstverband verlangt de apostel hier, dat een ieder het recht worde ingeruimd zich naar eigen aanleg te ontwikkelen. Paulus komt hier op voor het recht der persoonlijkheid.

Niemand toetse een ander aan een door hem ontworpen patroon of stelle eigen opvattingen tot norm voor anderen. Iedere gelovige is aan Christus verbonden, groeit uit Hem, maar dan overeenkomstig eigen levensaanleg. Christus brengt ons niet in een dwangbuis, maar stelt ons in de vrijheid en verlost ons van het dwangbuis der zonden, waarin we gegroeid zijn en waardoor onze gestalte, in plaats van ten volle te kunnen uitgroeien, verwrongen wordt. Hij wijst dan op de levensgang van de tweede Adam, uit wien we (her)boren zijn en die, in uitsluitende en volledige gehoorzaamheid aan God uitermate verhoogd werd en zijn bestemming ten volle bereikt.

In de moeilijkheden, die voortvloeien uit de gemeenschap liggen ernstige verzoekingen.

Wij voelen ons verzocht ze uit de weg te gaan. We worden randbewoners.

We schuiven onze verantwoordelijkheid van ons weg, zonder ons nog geheel te onttrekken. De weg van de minste weerstand bekoort ons: er nog wel *bij*, maar niet meer er *in*.

Het valt tegen in de gemeente.

Men begint met grote verwachtingen, maar stuit op misverstand, op het vlees van zijn medeleden. Men loopt wonden, schrammen en builen op. En inplaats van zich dagelijks te bukken en zijn kruis (hier inderdáád: kruis) op te nemen, laat

men het liggen en gaat de anderen zoveel mogelijk uit de weg. We moesten wel direct zeggen: de gemeente heeft op aarde géén ideaal gestalte en heeft die nóóit gehad.. Ze heeft vlekken en rimpels en is niet zonder gebreken. Zo moet ze aanvaard worden en dan wordt ze aanvaard als taak: de gemeenschap in Christus realiseren, in de voortdurende strijd tegen zonde, wereld en duivel. „Heb je nu je ideaal gevonden?" vroeg in Duitsland eens een luthers predikant aan een oud-collega die baptistenvoorganger geworden was. „Neen", was het antwoord, „de gemeente is géén ideaal." „Dan feliciteer ik je." L.

Losse Schakels

Mislukt Een onzer redacteuren heeft in *Beleid* het zendingsnummer van „De Christen" er op gewezen van hoe weinig werkelijkheidszin het beleid van onze regering inzake Indonesië getuigt. Oorlogen schudden de geesten wakker. Het Europa, dat de napoleontische oorlogen had doorstaan was niet meer te restaureren naar absolutistisch model. Het oude keert niet weer als volken zijn omgewoeld. De voormalige heersers hopen dat en proberen de oude toestanden en verhoudingen te doen herleven. Maar God, de Wereldheerser, gaat verder. Op oorlogen volgen revoluties. Nieuwe krachten laten zich gelden, een nieuw zelfbesef wil zich realiseren.

Het is maar jammer, dat vele christenen weinig oog hebben voor dit dynamisch karakter der geschiedenis. Zij die weten dat God regeert, moesten de minste vrees koesteren voor omwentelingen zegt de psalmist niet: de Heer regeert, de aarde verheuge zich? En deze christenen worden nog conservatiever als zij zich samen groepen. Dan hebben zij neiging te vergroeien tot een vaste klomp, die als een rotsblok de weg naar het nieuwe moet versperren. Is het wonder dat ontwakende volken, in welke de vrijheidsdrang ging gisten, andere leiding zoeken dan de georganiseerde christenheid geeft? We moeten ons als christenen, burgers van Gods Rijk, toch niet door het verleden laten stempelen en trachten het leven stil te zetten? We kunnen „heden" niet leven in „gisteren". We willen niet terug getrokken maar omhoog geleid worden en weten dat Christus de sleutel der geschiedenis is. Hij heeft alle macht en alle machten staan onder Hem.

De „Oproep" tot Gebed Dat de „Topkonferentie" niet is doorgegaan, kan niet worden uitgelegd ten nadele van de oproep tot gebed, die verschillende kerken in Nederland hebben laten uitgaan tot haar leden. Men heeft ons allen nog eens uitdrukkelijk bepaald bij de ernst van de tijd, waarin wij leven en bij onze mede-verantwoordelijkheid als christenen voor het welzijn der volken. Ons werd o.a. verzocht te bidden voor de leiders der volken, dat zij in de geest van de apostolische vermaning niet zouden letten op hun eigen belang, maar ook op dat van anderen. Dit verzoek werd ondersteund met Fil. 2 : 4. Misschien mogen we dat „eigen belang" in het aangehaalde schriftwoord wat dieper verstaan, en wel als rekening houden met elkanders aard, aanleg en inzichten. Dan zou men er een aanbeveling in kunnen horen tot vreedzame coëxistentie van de kommunistische en kapitalistisch georganiseerde wereldhelften. We weten echter niet of de kerken al zover zijn, dat zij graag zouden zien, dat een oplossing in die richting gezocht werd. Het lijkt ons overigens niet goed als Kerken een keus te doen tussen verschillende economische stelsels. Kan men geloven dat ook zulk een oplossing wel zou kunnen leiden „tot herstel en bevestiging van 'n vrede, waarin volken en enkelen kunnen beantwoorden aan Gods bedoeling met dit aardse leven?" Zal dat onder welk maatschappelijk en politiek stelsel ook ooit mogelijk zijn anders dan bij benadering? Hoe oordelen de christenen achter het „ijzeren gordijn" hier over?

Profiteurs? De „Topkonferentie" is mislukt. Wat is het gevolg op economisch terrein? Een inzinking? Verlaging van dividenden? Neen:

„Men zal krachtiger gaan aandringen op vergroting en modernisering van de strijdkrachten. De doorgaande stijging van aandelen van de moderne wapenindustrie is hiervan reeds een voorbode".

De volgende dag wist de krant te vertellen:

„Overigens kan worden gezegd dat het koersverloop van New York van meer vertrouwen blijk geeft en Wallstreet met gemiddeld hogere koersen het enig juiste antwoord heeft gegeven op de kwajongensmanieren, waarmede de leider van de Sovjetrepubliek gemeend heeft de westerse mogendheden te kunnen intimideren. Donderdag was de Amerikaanse beurs flauw voor internationale fondsen. Maar reeds in de avondhandel werden de koersverliezen ruimschoots ingehaald...

Ook de Europese beursen hebben tot dusver een gelukkig zelfvertrouwen getoond en alleen de idealistische ontwapeningsmaniakken zitten voor de zoveelste maal in zak en as."

Grote droefheid over het mislukken van de topkonferentie kent men aan de zijde van het groot-kapitaal blijkbaar niet. Het lijkt er meer op, dat in de woorden een verholen genoegdoening ligt over het mislukken van een konferentie, van welke miljoenen mensen ontspanning en „herstel en bevestiging van de vrede" hoopten.

Ons werd verzocht — en het was een goed verzoek — om daarom te bidden. Maar wat nu, na deze reacties van de beursen? Waar zit nu de fout? Waar heerst nu een mentaliteit, waarbij konferenties als de ontworpen topkonferentie moeten mislukken? Ook al worden ze gehouden? Waarom vorderen de ontwapeningsbesprekingen te Genève niet? Hebben we als christenen „ontwapeningsmaniakken" de strijd misschien naar twee fronten? Of heeft de grote tegenstander misschien zijn fronten in Oosten en Westen? De grenzen lopen niet tussen Oost en West, maar tussen beneden en boven.

Leiding geven De leidsman is degeen, die zich moet voegen. Hij is niet de toonaangever, maar de toonopvanger. Wanneer hij meent, dat hij het tempo moet aangeven en de anderen zich naar hem moeten schikken, dan kan hij wel vooruit gaan, maar leiding zal er van hem niet uitgaan. Hij maakt, die hij leiden wil schichtig en onzeker. Jakob weigerde Ezau's aanbod om met zijn mannen kudden en gezinsleden van Jakob vooraan te gaan. Neen, zei Jakob, dat niet . . .

Als leidsman heb ik mij te voegen naar de anderen. „De gang van het werk" zal m'n gang bepalen. Missen zij die volgende de aansluiting dan komt de voortrekker in 'n isolement terecht. Van leraren, die zich niet weten te schikken „naar de gang van het werk", leren de scholieren niets.

De voorganger moet zijn pas bepalen naar de tred der volgelingen. Heeft hij dat gedaan, dan kan hij proberen geleidelijk die pas te vergroten. Aangaande voordracht van de preek is ons indertijd voorgehouden: eenvoudig en rustig beginnen. Niet van de studeerkamer uit maar van de gemeente uit op het onderwerp toegaan, en hebben in de inleiding prediker en toehoorders elkander gevonden, dan gezamenlijk door de poort des Woord de wereld van Jezus Christus binnentreden, waar onze oorsprong en onze toekomst ligt. L.

IN DIT NUMMER

slechts 1 gemeentebericht (pag. 6), maar daarentegen een hele reeks van kleine berichtjes in de rubriek „Bij ons in de gemeente" op pag. 3; verder 't beloofde artikel over de vroegere geschiedschrijver onzer gemeenten, dr G. A. Wumkes (pag. 7); een indrukwekkende UZC-verantwoording die de administrateur der UZC (en ons) vertrouwen geeft, op pag. 6, opnieuw nieuws uit Rio van het tiende BWA-kongres, op pag. 4. In de rubriek „Losse Schakels" maakt ds Louw indringende opmerkingen over de mislukte topkonferentie, enfin, bij het doorbladeren ziet U: ons blad is toch wel de prijs van het abonnement waard!

Hopelijk kunnen we de volgende keer enkele bijdragen publiceren die tot nu toe in portefeuille moesten blijven. Wat meer gemeenteberichten konden we overigens wel gebruiken!

BROkSTUKkeN

Het aantal technische vindingen en wetenschappelijke ontdekkingen neemt ontzettend snel toe. Zo snel, dat we nauwelijks meer verbaasd zijn, als we in krant of tijdschrift, per radio of TV, een nieuwe vinding zien of horen aangekondigd. Vice-Admiraal Rickover, hoofd van het maritiem-bureau voor kernreactoren van de Amerikaanse commissie van atoomenergie, heeft gezegd, dat de som der menselijke kennis dermate snel groeit, dat ze zich volgens de beschikbare ramingen tegenwoordig iedere vijftien jaar *verdubbelt.*

De mannen die de resultaten van het wetenschappelijk en technisch onderzoek in hun beroep in toepassing hebben te brengen, hebben grote moeite om op de hoogte te blijven van al het nieuwe dat ontdekt en uitgevonden wordt. Wetenschappelijke werken verouderen snel en technische handboeken gaan niet meer - zoals vroeger - jaren mee, maar moeten steeds weer vervangen worden door nieuwere.

Een machtig leger van gespecialiseerde onderzoekers rukt steeds verder op. Waar zijn de mannen die het geheel nog kunnen overzien, en die ons helpen de resultaten van al die onderzoekingen op de juiste wijze in te bouwen in het leven van alle dag? Waar zijn de leiders die ons het juiste gebruik leren van al het nieuws?

Men geeft niet zomaar een auto in handen van iemand die niet heeft leren rijden. Eerst moet er een rijbewijs verworven worden. Maar (om maar iets te noemen) een televisietoestel kan ieder gezin zich zonder enige verhindering verwerven.

Men instrueert hem wat het bedienen der diverse knoppen etc. betreft en de zaak is „gezond".

Maar is de zaak daarna inderdaad gezond? Kan het gezin, dat niet het juiste gebruik van dit toestel maakt, niet evenveel (zij het andersoortige) brokken maken als de man zonder rijbekwaamheid, die zich zomaar op de drukke verkeerswegen waagt? De moeilijkheid bij dit alles is, dat wij doorgaans wel oog hebben voor allerlei lichamelijke risico's die we lopen, maar niet voor de *geestelijke* gevaren, die ons bedreigen. Het minste wat een gezin kan doen, dat zich een TV-toestel aanschaft is m.i. dat men van tevoren zich beraadt op het juiste gebruik en dat men daartoe de hulp inroept van iemand die waarlijk helpen kan bij het zoeken naar de meest verantwoorde manier om het toestel in het gezinsleven te laten functioneren, zó, dat het geen geestelijke schade aanricht en niet storend inwerkt op de goede ontwikkelingsgang der gezinsleden.

★

Het Nieuwe Testament spreekt in (voor het verstand vaak) tamelijk moeilijke bewoordingen over het nieuwe leven. Het zegt ons dat wij in Christus zijn, maar ook dat Christus in ons woont, die in Hem geloven. Wij in Christus en Christus in ons. Op het eerste gezicht lijkt dit een zeer onlogisch geval.

Ik moet hierbij even denken aan een gewoon alledaags voorvalletje. Het is mooi weer, en moeder zet de box met de baby buiten, *in* de zon. Het gevolg van het feit dat de *box in de zon* staat, is, dat nu ook de *zon in de box* komt en dat de baby geleidelijk aan heerlijk bruin wordt.

Inderdaad horen ook de beide eerstgenoemde geestelijke feiten bij elkaar: Als wij „in Christus" zijn, is Christus „in ons." Over het „hoe" kan men alleen maar heel voorzichtig spreken.

★

Nederigheid is een grote, christelijke deugd. Als die deugd tenminste niet in de etalage wordt uitgestald. In dat geval immers wordt ze in dienst genomen van onze heidense hoogmoed en verandert in een giftige pijl die anderen verwondt.

Iemand heeft eens van de nederigheid gezegd, dat het daarmee is als met ondergoed: het is onontbeerlijk, maar niet netjes als het te zien komt.

Nederigheid die zich etaleert is als de duisternis die zich wil laten zien door het licht aan te draaien. Op het moment dat ze zich in het licht wil vertonen, is ze er niet meer.

Wf.

Bij ons in de Gemeente

Wat worden er veel krantjes in onze gemeenten uitgegeven! De stapel die we elke maand krijgen wordt hoe langer hoe dikker: deze keer waren de gemeenteblaadjes van PARAMARIBO en AMSTERDAM-C. er ook bij. Wat we er in lazen wordt U straks verteld. En tóch zijn het nog niet alle periodieken die er maandelijks ten behoeve van de gemeenten verschijnen!

★ Hoe ook, in het gemeentebericht van AMSTERDAM-C. lazen we, dat men het in de hoofdstad des lands niet aan het zwakke geslacht overlaat om in de gemeente dienstvaardig te zijn; de „broederdienst", zoals de Amsterdammers hun georganiseerde hulpdienst noemen, trekt er op uit om kamers te witten, te schilderen en te behangen daar waar men door ziekte of ouderdom die karweitjes zelf niet kan opknappen. We vragen ons af, of verregaande onhandigheid (een onzer ondeugden) ook een reden is om op de broederdienst een beroep te doen....

★ *Aan de gemeentebode van PARAMARIBO, Suriname, ontlenen we het bericht, dat br A. Lo A Sioe, in leven ouderling der gemeente, op 31 maart tot heerlijkheid werd bevorderd; dat de gemeente daar verscheidene keren per maand de gelegenheid heeft om per radio het evangelie uit te dragen en dat br J. Kool, met wie ook onze UZC in relatie staat, kennelijk een ander uitgangspunt voor zijn zendingsarbeid heeft gekozen: br Kool is namelijk verhuisd naar Albina, een plaatsje in het binnenland waar kontakt met de Indiaanse bevolking eenvoudiger schijnt te zijn.*

★ De penningmeester van LEEUWARDEN, zo deelt „Ons Gemeente erf" mee, is een verwoed verzamelaar van suikerzakjes. Daaraan, zo wordt verondersteld, is waarschijnlijk het misverstand te wijten, dat men ongeldige dubbeltjes in de kollektezak deponeert: alsof deze broeder ook oude munten zou verzamelen! Dat is geenszins het geval, daarom alleen geldige munten in de kollekte. Het schijnt overigens beslist niet tot alle mensen doorgedrongen te zijn dat de oude zilveren dubbeltjes uit de cirkulatie zijn genomen, er zijn meer penningmeesters die over dit euvel klagen.

★ *Het ligt in de bedoeling, dat heel Nederland met een bepaald soort ball-pen zal gaan schrijven. De gemeente te AMSTERDAM-W./N. heeft een grote voorraad van deze schrijfstiften ingekocht met de inskriptie: Memorial Church - Amsterdam, en een afbeelding van de toekomstige kerk. Die pennen worden verkocht voor slechts 1 gulden; de kwaliteit wordt gegarandeerd. Gezien het Engelse opschrift verdenken we ds Boeschoten ervan, dat hij zo'n koffer met negotie meegesmokkeld heeft naar Rio om daar een goede slag te slaan. Nou ja, een kniesoor die daar op let.*

★ In WINSCHOTEN durven ze wel iets te ondernemen: acht dagen lang hebben ze er in juni een tent op het marktplein gehad; er werd huis-aan-huis een krant bezorgd waarin de aandacht op deze grote evangelisatiekampagne werd gevestigd. Na beëindiging van de evangelisatie-aktie werd gedurende enkele dagen in dezelfde tent een bazar gehouden voor de te bouwen nieuwe kerk; van diezelfde moed getuigt ook het besluit, dat men - in navolging van nu vele gemeenten - de tweede kollekte voor hetzelfde doel in de kerkdiensten gaat afschaffen.

★ *In MUSSELKANAAL heeft men tijdens de zomermaanden geen zondagavondjeugd. Die jeugd is er wel, maar werkt mee aan de openluchtsamenkomsten die op zondagavond worden gehouden. Maar de jongelui komen toch elke week bij elkaar om te volleyballen.*

★ De gemeente te NIEUWE PEKELA heeft besloten de eerste

jaren in elk geval per jaar 1000 gulden extra op te brengen: de kerk moet worden opgeknapt, terwijl er ook een betere verwarming moet worden aangeschaft.

★ *Het maandblad van de gemeente te HOOGEVEEN - wel het grootste blad onzer gemeenten: 16 pagina's! - heet de jongste telg der gemeente welkom: een mannenkwartet. We geven de oprichting van dit koortje graag door, opdat geen gemeente - hoe klein ook - zich zou verontschuldigen vóór 't ontbreken van een koor.*

★ Geregeld lezen we in het blaadje van LEIDEN, dat de broederschap daar ter bestrijding van de bouw- en exploitatiekosten van de kerkzaal oude materialen verzamelt en verkoopt. Deze maand bracht die verkoop maar liefst f 100,- op. U ziet, wie het kleine niet eert, is het grote niet weert!

★ *In „Onze Bode" van HENGELO roept ds Huizinga de vindingrijkheid zijner lezers te hulp: voor het te bouwen wijkcentrum in Klein Driene moet een passende naam gevonden worden, een naam die iedereen, ook de onkerkelijken, zal aanspreken. Als U zo'n naam, die uitdrukking geeft aan het doel waartoe dit centrum gebouwd wordt, weet, geeft U Uw vondst maar door aan de pastor van de Jac. Catsstraat.*

★ Uit het gemeenteblad van GROOT-ROTTERDAM, dat eens per 14 dagen verschijnt, kan men vaak een keur van berichten halen: deze keer, dat de gemeente Centrum gemeentelijke arbeid is begonnen in Zeeland (voor het eerst in de geschiedenis van het Nederlandse baptisme!) en dat de gemeente te Pernis een zondagsschool startte in Spijkenisse.

★ *Zoals reeds eerder in deze rubriek werd meegedeeld kollekteren de posten HEERLEN en SITTARD sinds geruime tijd ook slechts in één rondgang. De voorganger geeft nu een overzicht en een vergelijking met vroeger waaruit duidelijk blijkt, dat deze éne rondgang, niet evenveel, maar zelfs méér opbrengt dan vroeger tot tweemaal toe herhaalde hengelpartij. Hetzelfde geluid hoort men meer! Een opbeurend geluid voor hen die pessimisme als een christelijke deugd liefkozen!*

★ Dat er in vele gemeenten bouwplannen zijn, voor nieuwbouw zowel als restauratie, is meer dan eens in deze rubriek onthult. Op 't ogenblik is de gemeente in UTRECHT bezig de zogenaamde tuinzaal te verbouwen tot een voor alle verenigingsarbeid riante ruimte. In NIEUW WEERDINGE smeden ze het plan om in een nieuwe wijk waar nu nog een zondagsschool bij de familie Heikens in een huiskamer wordt gehouden (kamer tjokvol!) voor deze en andere gemeentelijke arbeid een geschikte gelegenheid te bouwen. Voor dat doel is nu een aktie op touwgezet onder het motto: sla raak voor de goede zaak.

★ *De gemeente te GRONINGEN-ZUID die sinds enkele jaren bezig is in het echte Drentse zanddorp Zuidlaren, gaat daar deze zomer ook openluchtsamenkomsten houden. De gereformeerde kerk heeft nu kontakt met de baptistengemeenschap te Zuidlaren opgenomen om in dit evangelisatie-werk samen te werken.*

★ Br M. Schut van GRONINGEN-NOORD, de sekretaris, konstateert met dankbaarheid, dat „deze jeugd (van nu) nog zo slecht niet is; zochten we zelf", herinnert deze scriba zich, „meestal in de kerk een achterafplaatsje om des te eerder weer buiten te staan," de jeugd van vandaag bemint de „vooraanzittingen. . . ." Nu wordt van hen die de „vooraanzittingen beminnen" óók niet zoveel goeds gezegd br Schut leze Matt. 23 : 6; maar goed, laat de jeugd maar vooraan zitten.

★ *De beide gemeenten in GRUNO's VESTE hielden donderdag 23 juni weer de traditionele voetbalwedstrijd om de vriendschapsbeker; ook broeders uit de Raad, ouderlingen en diakenen, zijn opgesteld. Jammer, dat aan geen der beide voorgangers door de keuze-kommissie een plaatsje is gegund, zelfs niet als reserve. Er is toch geen sprake van anti-klerikalisme in „stad?" Of heeft de keuze-kommissie de sportieve prestaties van de beide broeders niet voldoende geacht?*

★ De avond- en middagdiensten worden in het algemeen slecht bezocht in onze gemeenten; daarom hebben sommige gemeenten besloten die dienst te laten vervallen. In één gemeentebode lazen we ten aanzien van de tweede dienst de volgende lakonieke opmerking: vele gemeenteleden menen dat ze kunnen volstaan met één keer kerkbezoek. Maar, het kan nog wel minder: één keer per jaar, met de kerstdagen bijv.

★ *In vele blaadjes lazen we - soms nogal uitvoerige - verslagen van de Unie-vergadering en de toogdag in Emmen. Op die manier kunnen zij ook meeleven die verhinderd waren die dagen er bij te zijn. Hoewel de vraag gesteld kan worden of die redakteuren - en verslaggevers - er ook niet goed aan deden, zo niet beter, hun lezers te verwijzen naar dit, ons aller, weekblad. Het zou mogelijk een stimulans kunnen zijn voor de uitbreiding der lezerskring.*

★ Verder bemerkten we, dat er in de meeste gemeenten gunstig werd gesproken over de opbrengsten der zendingskollekten. Die brachten beduidend meer op dan verleden jaar, in een enkel geval (HEERENVEEN) zelfs tien keer zoveel! Het lijkt er op, dat we de vijftigduizend gulden halen!

★ *Tot slot, in verschillende gemeenten is men bezig met het organiseren van gezellige middagen of autoritjes voor de bejaarden. Dat is een goed ding waarvoor we ook hier nog wel een lans willen breken. Ook de oud geworden broeders en zusters horen er bij; want, bij ons in de gemeente moeten we met elkaar léven: ons ontspannen en inspannen, samen bidden en samen werken.*

v. D.

De band die bindt

Hoeveel indruk het tiende BWA-kongres, dat te Rio werd gehouden, op de bevolking van deze stad heeft gemaakt, wordt duidelijk wanneer men het kongresthema: „Jezus Christo é o Senhor", Jezus Christus is Heer, op vele muren met krijt geschreven vindt. In dit opzicht - kan men zeggen - mag het grootste kongres, dat ooit in Rio werd gehouden, dus als geslaagd worden beschouwd. We zijn ons er van bewust, dat we door het zo te schrijven eigenlijk geen recht doen aan de opzet van het kongres. Het ging er immers niet om, dat het kongres - de verzamelde menigte - indruk zou maken, maar het getuigenis, dat deze duizenden wilden uitdragen. De betekenis van het wereldkongres, dat zondag 3 juli met een grootse meeting in het Maracana Stadion werd besloten, was niet allereerst naar binnen gericht, maar moet vooral gezocht worden in het verenigd getuigenis, gericht tot de miljoenen inwoners van Rio en Brazilië. Daartoe ook werden de kongressisten voorzien van een serie moderne en frisse vlugschriften in de Spaanse en Portugese taal, die de taalbarrière overbrugden en meehielpen het Evangelie te verspreiden onder de Brazilianen. Er is immers een grote geestelijke nood in dat land, dat weliswaar als een rooms-katholiek land te boek staat (95%), maar van welker inwoners slechts 6-10% kerkelijk meeleeft. Deze bevolking werd tijdens het kongres gekonfronteerd met 't Evangelie, zoals dat door de baptistengemeenten in heel de wereld wordt ervaren en beleden; van welk ras of welke nationaliteit ook, zij beleden dezelfde Heer, Jezus Christus. Het geloof in die Heer is de band die hen tesamen bindt!

Het BWA-kongresthema Jesus Christo é o Senhor zelfs op de muren geschreven

Reisindrukken

Er zijn in onze tijd snellere kommunikatie-middelen dan die van de pers. De achterstand op bijvoorbeeld de radio - die reeds enkele keren zulke goede reportages en verslagen uit Rio verzorgde - wordt

nog groter wanneer het, zoals in ons geval, om een weekblad gaat. We ontvingen van onze beide vertegenwoordigers in Rio enkele verslagen waarvan reeds verschillende gedeelten elders in het Rio-nieuws zijn terechtgekomen. Daarom moeten we in deze kolommen volstaan met een bewerking van dat wat beide broeders ons toegezonden.

Van de vliegreis naar Rio in het van de Air France gecharterde vliegtuig weten zij interessante dingen te vertellen. Zij verkeerden in een bont internationaal gezelschap. Behalve het achttal Russische baptisten, waarvan we reeds eerder melding maakten, waren aan boord van de Super-Constellation baptisten uit Tsjechoslowakije, Oost-India, Pakistan, Libanon en ook enkele broeders die we graag met name noemen: uit Rüschlikon dr J. Nordenhaug en dr J. O. Hughey, Rev. Sven Ohm van Zweden en Rev. Aaltio van Finland (die aan br Kik de groeten meegaf voor de voorgangers Huizinga en Brandsma!) en een broeder uit Kongo die zeer goed op de hoogte bleek te zijn van ons zendingswerk in Irema.

De 60 passagiers, zo schrijft br Kik, hebben met belangstelling geluisterd naar een verslag van ons werk in Nederland. Daartoe zal niet weinig hebben bijgedragen, veronderstellen we, de surprises die Aad Kik uitreikte: de beroemde ballpen van Amsterdam-West.... Het zijn kleine geschenken die de vrienschap onderhouden, zullen die beide Nederlanders, aan wie kennelijk het koopmanschap niet helemaal vreemd is, gedacht hebben. Een aardige bijzonderheid bij die Nederlandse verrassing is, dat het vliegtuig zo ongeveer boven Madrid, Spanje vloog toen de vrienschapsbanden op deze delicieuze wijze werden verstevigd....!

Na een tussenlanding in Dakar, W. Afrika, arriveerden onze kongresgangers, na een vlucht van 11 uren boven de oceaan, in Rio. Een grote menigte Brazilianen wachtte de aankomst van dit vliegtuig op de vlieghaven af. Onder hen bevond zich o.a. ook de algemeen-sekretaris der BWA, dr A. Ohrn en dr Erik Rudén .Die mocht denken, dat deze belangstelling onze beide broeders gold moeten we teleurstellen. Het zoeklicht der publiciteit werd bij aankomst en verblijf vooral gericht op de Russische afvaardiging, die wel heel in het bijzonder aan een spervuur van vragen werd onderworpen. Toch ontsnapte ook de Nederlandse delegatie niet aan de aandacht der pers. Al heel spoedig ontdekte men, dat de jongste buitenlandse kongresganger onze broeder Aad Kik was, hetgeen natuurlijk niet onvermeld bleef in de kranten van Rio, die overigens opvallend grote aandacht aan het kongres, en de voorbereidingen daartoe, hebben besteed.

Rondom het kongres

Rio de Janeiro heeft een Nederlandse kolonie die ongeveer 600 landgenoten telt. Een erg klein groepje in zo'n wereldstad.

NADER BEZIEN

Een zangkoor in de eredienst

Enkele weken geleden zagen we een TV-uitzending van een roomse kerkdienst. Daarbij viel het ons opnieuw op hoe weinig direkt de „gemeente" in deze roomse eredienst meewerkte. Uiteraard ligt dat geheel in de lijn van de roomse theologie waarin immers het volk slechts toeschouwer kan zijn van het objektieve gebeuren bij het altaar, zoals dat door de priester wordt voltrokken. Ook de plaats die het koor in de roomse eredienst inneemt onderstreept nogeens, dat het kerkvolk eigenlijk slechts publiek is.

Dat brengt ons op de vraag hoe wij eigenlijk onze erediensten moeten inrichten en, in dit kader vooral, wat de plaats van een zangkoor is in de bijeenkomsten der gemeente.

We kunnen ons niet geheel aan de indruk onttrekken, dat de roomse zuurdesem ook onze zangkoren in meer of mindere mate heeft doortrokken. Wij geloven namelijk niet, dat het 't doel van onze koren is om als een apart deel van de liturgie op te treden. Dat onze koren desondanks op meestal zeer gewaardeerde wijze meewerken aan de samenkomsten der gemeente kan dan ook alleen maar gerechtvaardigd worden wanneer die medewerking de verkondiging bevestigt. Als vorm van „getuigenis" dus.

Het doel van onze gemeente-koren zien wij primair daarin gelegen, dat zij de gemeentezang ondersteunen. Daarom zullen onze koren allereerst die liederen in hun repertoire moeten opnemen die ook door de gemeente gezongen worden. Wanneer 't dan gaat om onbekende liederen kunnen koren de gemeente deze liederen beter leren zingen, bij bekende liederen kunnen zij nu zulke liederen tot nieuw en beter verstaan brengen door de gemeentezang te begeleiden in verschillende stem-variëteiten.

Bij de beoordeling van de plaats van het zangkoor in onze erediensten zal men moeten uitgaan van de gemeente, die samengekomen is om te aanbidden en Hem te loven Die Heer is, en niet om te luisteren naar een gezongen lofprijzing uit de mond van anderen.

v. D.

Hoe voortreffelijk het kongres werd voorbereid blijkt uit het feit, dat onze beide Nederlandse vertegenwoordigers bij landgenoten werden ondergebracht. Een zeer sympathieke attentie, waarvan br Kik schrijft: „geen vertaalmoeilijkheden aan tafel of bij het aanduiden van straten en wegen, geen toch al zo apart Braziliaans voedsel.... Dit op zichzelf toch niet zo belangrijke feit toont eveneens aan hoezeer de gebeurtenis van dit kongres tot alle lagen der bevolking is doorgedrongen.

Niet alleen dat het vliegveld van Rio de dagen aan het kongres voorafgaand onderbroken belegerd is geweest door persfotografen en verslaggevers, ook de kommerciële radio en televisie waren voortdurend bezig om het kongresnieuws te verslaan!

Het aantal kongressisten bleek, volgens de laatste berichten, groter te zijn dan waarop men gerekend had: soms moesten wel tienduizend bezoekers genoegen nemen met 'n een staanplaats in 't 20.000 zitplaatsen tellende Ginasio, de hall waar de grote zittingen van het kongres plaats vonden. Onder de duizenden kongressisten trokken vooral de Russische baptisten de aandacht van de pers en andere publiciteitsorganen. Werden zij aanvankelijk wat argwanend bekeken, later verwierf vooral de niet meer zo jonge president van de Russische baptisten-unie, Jakov Zhidkov uit Moskou de eretitel „spion des geloofs".... Eén van de mededelingen die de Russische delegatie aan het kongres verstrekte over de gemeentelijke arbeid in de Sovjet-republieken betrof het opgewekte gemeenteleven, dat de gemeenten kenmerkt. Vooral in Moskou zien zij met verlangen uit naar een nieuwe kerk. Het enige kerkgebouw waarover de broederschap in Moskou de beschikking heeft weliswaar ruimte aan 2000 mensen, maar desondanks zijn vele bezoekers niet in staat de diensten bij te wonen en kunnen zij slechts op straat staande de diensten volgen.

Grote verwachtingen van de slotmeeting

Onze berichtgevers delen mee, dat men in Rio grote verwachtingen koesterde ten aanzien van de grote slotmeeting van zondag 3juli j.l. in het Maracana Stadion. We veronderstellen ,dat de ook in ons blad tot twee maal toe gepubliceerde gebedsoproep vna dr Adams niet alleen in onze gemeenten, maar over heel de wereld weerklank heeft gevonden. Op dit moment is het kongres en dus ook deze grote samenkomst waarin dr Billy Graham heeft gesproken reeds voorbij. Zijn de verwachtingen te hoog gespannen geweest? We weten het op dit moment nog niet.

We hebben stellig de indruk, dat de, volgens de berichten, enthousiaste en gretige wijze waarop de bevolking van Rio dit tiende wereldkongres heeft opgevangen

een grote verwachting ten aanzien van de slotmeeting in alle opzichten rechtvaardigt. Méér nog door de miljoenen Baptisten, die niet naar Rio konden gaan, is voor het kongres en de slotmeeting gebeden! We zien daarom gespannen uit, naar de berichten die ons een kompleet overzicht van het kongres zullen geven.

Br. Kik zal dezer dagen weer thuis komen; br Boeschoten zet zijn „wereldreis" nog even voort. Zij zullen hun familie, vrienden en gemeenten een mondeling verslag kunnen geven van een onvergetelijke week die zij in deze wereldwijde gemeenschap van onze gemeenten beleefden. En, al waren wij er niet bij op de manier waarop zij die gemeenschap beleefden, ook wij wisten er bij te horen! Bij de miljoenen die het zingen en zeggen: GEZEGEND IS DE BAND, DIE BINDT!!

v. D.

Volledigheidshalve vermelden we nog, dat in tegenstelling tot de opgave die we in het nummer van 24 juni verstrekten (en die we ontleenden aan het boek „Die Baptisten", J. G. Oncken Verlag, Kassel, van dr J. D. Hughey, 1959) het aantal leden van de baptistengemeenten in Brazilië op het ogenblik 175.000 bedraagt, verspreid over 1500 gemeenten.

Verantwoording van de U. Z. C.

Het is met grote dankbaarheid, dat de U.Z.C. onderstaande bedragen kan verantwoorden welke zij ontving voor haar werk.

Bij het bezien van deze lijst van bedragen zal het een ieder duidelijk zijn dat er bij de UZC nog geen enkele aanleiding is MAL-LOTTO (misschien afgeleid van malloot) in het leven te roepen.

Hier volgt nu een specificatie van hetgeen wij ontvingen in mei en juni:

Bapt. Zondagsschool Heerlen	f 4,25
(v. rijstactie).	
N.Z.V. Amsterdam	- 1000,—
(v. rijstactie).	
M. G. te V.	- 50,—
Chr. D .L. School, Arnhem	- 37,50
Chr. Ulo-school, Heerenveen	- 10,—
Chr. Nat. School, Dokkum	- 10,—
H. G. de W. te Noordwijk	- 7,50
N.B.V.B. Zusterhulp	- 1546,14
Maradalschool Winschoten	- 10,—
Fam. T. te D.	- 25,—
N. N. te Zutfen	- 50,—
(v. rijstactie).	
Zusterhulp Utrecht	- 12,51
Bapt. Gem. Den Helder	- 83,20
Bapt. Gem. Musselkanaal	- 161,51
Bapt. Gem. Winschoten	- 26,93
Bapt. Gem. Stadskanaal	- 650,—
Bapt. Gem. Coevorden	- 33,09
Bapt. Gem. Apeldoorn	- 85,31
Bapt. Gem. Workum	- 50,—
Bapt. Gem. E. Erfsch.veen	- 345,66
Bapt. Gem. Daarlerveen	- 90,—
Bapt. Gem. Muntendam	- 151,61
Bapt. Gem. Alblasserdam	- 90,—
Bapt. Gem. Leeuwarden	- 31,62
Bapt. Gem. Leeuwarden	- 25,47
Bapt. Gem. Haarlem	- 86,55
Bapt. Gem. Hengelo (O.)	- 618,98
N. N. Rotterdam	- 10,—
Bapt. Gem. Almelo	- 28,81
Pr. Willemschool Enschede	- 35,—
L.Z.C.	- 150,—
(v. rijstactie).	
L.Z.C.	- 550,—
P. K. te H.	- 5,—
Bapt. Gem. Rotterdam-Z.	- 22,—
W. B. te E.	- 35,—
Bapt. Gem. Harlingen	- 81,34
N .N. te Arnhem	- 35,—
Gr. v. Pr. School Hengelo	- 16,10
Nassauschool Haarlem	- 5,—
K. v. d. W. te M.	- 10,—
Bapt. Gem. Heerenveen	- 242,31
Bapt. Gem. Heerenveen	- 12,50
Bapt. Gem. Pernis	- 42,11
Mevr. G. V. te M.	- 10,—
H. G. de W. Beverwijk	- 7,50
Bapt. Gem. Borne	- 60,—
N. N. te ?	- 15,—
Bapt. Gem. Winschoten	- 20,56
Bapt. Gem. Den Haag	- 575,—
(v. Suriname)	
Bapt. Gem. 2e Exl.mond	- 280,—
Bapt. Gem. Apeldoorn	- 150,—
Bapt. Gem. Arnhem	- 271,—
Bapt. Gem Hoogezand	- 1154,50
Oranje Nassauschool Enschede	- 25,—
Bapt. Gem. Enschede	- 166,76
Bapt. Gem. Emmen	- 203,21
Bapt. Gem. Drachten	- 44,70
Bapt. Gem. Hoogkerk	- 28,—
Bapt. Gem. E.Erfsch.veen	- 140,70
Zusterhulp-afd. Sittard	- 12,—
(v. rijstactie).	
N. N. te Sneek	- 5,—
N. N. te N.	- 10,—
N. N. Engeland	- 100,—
Bapt. Gem. Musselkanaal	- 97,69
Bapt. Zondagsschool Heerlen	- 4,—
Bapt. Gem. Pernis	- 89,49
Wed. A. H.-K. Franeker	- 1,—
Mej. A. V. Franeker	- 5,—
Bapt. Gem. Siddeburen	- 300,—
Geref. School Vroomshoop	- 14,—
Bapt. Gem. Daarlerveen	- 64,08
Bapt. Gem. Coevorden	- 35,13
Bapt. Gem. Rotterdam-C.	- 291,02
J. F. v. W. te H.	- 100,25
Bapt. Gem. Daarlerveen	- 75,—
N. N. te H.	- 1000,—
Bapt. Gem Den Haag	- 671,35
J. G. te R.	- 50,—
Bapt. Gem. te Zutfen	- 89,28
Bapt. Gem. Noordbergum	- 65,25
Bapt. Gem. Vriescheloo	- 240,25
Bapt. Gem. Sneek	- 254,—
Fam. D. te D.	- 25,—
Mevr. H. H. H. te D.	- 10,—
Tussenjeugd Hoogezand	- 9,10
Bapt. Gem. Heerlen/Sittard	- 52,56
Bapt. Gem. Winschoten	- 5,—
Bapt. Gem. IJmond	- 21,21
Bapt. Gem. Haulerwijk	- 213,21

Bijdragen voor de zending worden gaarne verwacht op postrekening no. 949054 ten name van Adm. der UZC Willemstraat 9 Sneek. In het bijzonder zullen we een spoedige opzending der collecten, gehouden op Unie-zendingszondag in al onze gemeenten, op prijs stellen.

Met hartelijke groeten Uw Dw. Dn.

W. Modderman
Adm. van de U.Z.C.

AMSTERDAM-W.N. - (M. H.). Zondagmiddag 19 juni werd onder leiding van dominee J. Broertjes, lid van het herdenkingskomité, een speciale dienst gehouden i.v.m. de reis van ds Boeschoten en br. A. Kik naar ht BWA-wereldkongres te Rio. Zoals U bekend zal zijn hoopt onze voorganger op dit kongres meteen te spreken over de fondsvorming voor de Herdenkingskerk tot welks stichting destijds door het wereldbaptisme werd besloten, naar aanleiding van het in 1959 gevierde 350-jarig bestaan. Het verheugt ons(dat dr Adams, de president van de BWA op zaterdagmiddag 2 juli enkele uren kongrestijd ter beschikking heeft willen stellen opdat onze voorganger een en ander rondom dit bouwplan naar voren kan brengen.

Ds Broertjes sprak in bovenbedoelde samenkomst vanuit Haggaï 1 : 8. „De Here heeft een welgevallen aan het bouwen van Zijn Huis". Met een bidstond en de viering van het avondmaal werd voorlopig afscheid genomen. Een drietal jongelui zong en speelde enige liederen.

Dinsdagmorgen, 21 juni, werd ds. Boeschoten door een aantal gemeenteleden op Schiphol uitgeleide gedaan; zaterdagavond 2 juli, vanaf 6 uur werd er op 3 plaatsen in onze stad gebeden om sterkte en begrip bij de besprekingen in Rio die daar op hetzelfde tijdstip plaats vonden: wij weten, dat de Heere een welgevallen heeft in het bouwen van Zijn Huis!

Allen in de lande groeten wij hartelijk; we wensen U veel Zegen op Uw plannen en arbeid.

ZENDINGSWEEKEND

Op zaterdag 3 en zondag 4 september belegt de UZC weer een conferentie op „De Vinkenhof". Nu het werk, dat we in Kongo mogen doen zo'n snelle ontwikkeling doormaakt wil ieder er natuurlijk graag meer van weten. Bovendien, U heeft allicht vragen die op het terrein van de zending liggen en waarop U wel graag een antwoord zou willen hebben. Als dat zo is, meld U dan zo spoedig mogelijk, in elk geval vóór 15 augustus, voor deelname bij dr J. J. Kiwiet. Zendelinge Vorsteveld zal aanwezig zijn, maar ook Rev. Clifford. J. Parsons, sekretaris voor Kongo van de BMS!

De prijs voor deelname is f 6,50 per persoon, mits U Uw eigen lakens en sloop meeneemt; deze zijn à f 1,50 ook te huur op „De Vinkenhof".

H Sikkema.

Tweemanschap Wumkes-Osinga legde boek over het BAPTISME op tafel

Er bestaan plannen om in de Provinciale Bibliotheek te Leeuwarden binnen de kortst mogelijke tijd een gedenksteen voor wijlen Dr. G. A. Wumkes aan te brengen. In kringen van de initiatiefnemers denkt men een bedrag van ongeveer f 2000,— nodig te hebben om de plannen te kunnen verwezelijken. Het idee, op deze wijze de nagedachtenis van de geschiedschrijver-bijbelvertaler te eren, heeft bij zeer velen een goed onthaal gevonden. Zo heeft ook onze Unie-Commissie onlangs besloten, ook een bijdrage voor de gedenksteen te bestemmen. Zij heeft daarmee uitdrukking willen geven aan haar waardering voor wat Wumkes onze gemeenten indertijd geschonken heeft: „De opkomst en vestiging van het Baptisme in Nederland", een even boeiende als breedvoerige beschrijving van de ontplooiing van het Nederlandse Baptisme in de eerste vijfenzestig jaar (1845-1910) van zijn bestaan.

Onwillekeurig vraagt men zich af, hoe Wumkes als Hervormd predikant ertoe gekomen is, dit boek te schrijven. Die vraag heeft hij zelf in de „voorrede" aldus beantwoord:

1) „Voor een kerkhistoricus heeft elke geestelijke beweging zijn betekenis;
2) de Hervormde kerk moet de roepstem verstaan, die uit de vrije gemeenten tot haar komt;
3) er stroomt nog dopers bloed door mijn aderen en dat kruipt nu eenmaal, waar het niet gaan kan;
4) God heeft deze arbeid langs bijzondere wegen voor mijn voeten gelegd."

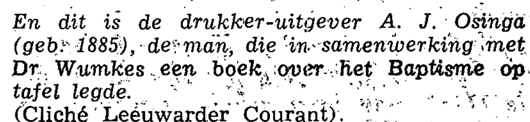
Wat die „bijzondere wegen" betreft: de aanleiding tot het schrijven van een boek over het Baptisme was een andere publicatie, die Wumkes in deze jaren het licht deed zien: „It Fryske Réveil yn portretten" (Sneek, 1911; 2e druk Bolsward, 1938). Bij zijn voorbereidende studies was hij gestoten op de figuur van de Oostfriese prediker Peter Johannes de Neui (1928-1907), de man, die het Baptisme bijna honderd jaar geleden naar Friesland heeft overgebracht en die als de stichter van de gemeenten te Franeker, Makkum en Workum kan worden aangemerkt. Deze „ontmoeting" met het Baptisme tussen Lauwerszee en Vlie was voor Wumkes van zo verrassende aard, dat hij het besluit nam om de ontwikkelingsgang van onze gemeenten op schrift te stellen.

Het was echter zaak, eerst een uitgever te vinden, die geld in de onderneming wilde (misschien nog beter: durfde) steken. Wie het boek met enige trots in handen neemt, leest onderaan op het titelblad: „A. J. Osinga - Sneek - 1912". De heer Anne Joukes Osinga, thans drukker-uitgever te Bolsward, had eerst zuiveltechnicus zullen worden. Maar door allerlei omstandigheden kwam hij terecht bij een oom, die in Sneek een drukkerijtje had. De jonge Osinga was echter nog maar amper begonnen, zich de knepen van het vak eigen te maken, of zijn oom stierf. Er zat voor hem dan ook niets anders op dan zijn beste beentje voor te zetten en ervan te maken , wat ervan te maken viel.

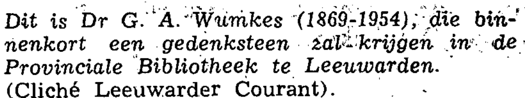
Door een toevallige loop van omstandigheden kwam Osinga in aanraking met dr. Wumkes. Deze vroeg hem, een gedichtenbundeltje van de Friese dichter A. M. Wybenga (1881-1948) te willen uitgeven. Osinga stemde toe, en dat is het begin geweest van een hechte samenwerking tussen beide mannen, waaraan pas bij het overlijden van Wumkes, in 1954, een einde is gekomen. Zo is het te verklaren, dat Dr. Wumkes het werk, dat nog altijd bij menige Baptist op de boekplank prijkt, door de heer Osinga heeft laten uitgeven.

En daarmee was eindelijk voldaan aan 't verlangen van de Algemene Vergadering der Unie in Sneek op 23 juni 1892 om een boek over het ontstaan en de uitbreiding van onze gemeenten te hebben, al had zij indertijd niet Wumkes, maar de Unie-Commissie met de samenstelling ervan belast. Geen wonder, dat de U.C. dànbaar was - en nog steeds is, getuige haar bijdrage voor de gedenksteen!

Overigens is de uitgave, uit materiëel oogpunt bekeken, geen succes geworden. „Wumkes kwam met dit plan", was de heer Osinga zo vriendelijk, mij te schrijven, „en ik voelde er wel voor. Kort en goed: ik ben er niet beter van geworden op financieel gebied". Het boek, dat in een oplage van 750 exemplaren verschenen was, bleek weinig aftrek te vinden. Wel gaf de verschijning aanleiding tot uitvoerige besprekingen in de pers, maar met de verkoop wilde het niet vlotten. Dat kan, dunkt mij, niet worden geweten aan een gebrek aan belangstelling en waardering bij de generatie-van-toen. Eerder moet de oorzaak gezocht worden in het feit, dat de Baptisten in die dagen zeer

En dit is de drukker-uitgever A. J. Osinga (geb. 1885), de man, die in samenwerking met Dr. Wumkes een boek over het Baptisme op tafel legde.
(Cliché Leeuwarder Courant).

Dit is Dr G. A. Wumkes (1869-1954), die binnenkort een gedenksteen zal krijgen in de Provinciale Bibliotheek te Leeuwarden.
(Cliché Leeuwarder Courant).

No. 50. 25 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

75 JAAR GELEDEN:

„De ongunstige tijden, die wij op stoffelijk gebied doorleven, schijnen de gaven, die in Engeland voor de zending vloeien, niet te doen verminderen. Op de zendingsmeeting, door de Baptisten in het begin van Mei gehouden, kon worden medegedeeld, dat in het jaar 1884 plm. f 751.000 voor de zending was samengebracht, dat is plm. f 96.000 meer dan het vorige jaar. Het arbeidsveld voor de zending der Baptisten wordt steeds grooter: vooral was het oog op het Congo-gebied gevestigd. Er werd medegedeeld, dat voor den arbeid in dit gebied van eene zijde, waarvan men het niet verwachten zou, hulp gekomen was."

(Uit „Zendingsberichten", „De Christen" 1 juli 1885)

weinigen in getal waren en bepaald tot de „kleine luyden" moesten worden gerekend. Aan de andere kant genoot 't Baptisme toen veel minder bekendheid dan tegenwoordig of werd het door de grote massa der kerkelijk-meelevenden als een secte gedoodverfd.

Het boek van het tweemanschap Wumkes-Osinga gaat in zijn beschrijving niet verder dan het jaar 1910. Dat betekent, dat er over de ECU, de UZC, de CvdO en de UBS met geen woord gerept wordt; dat kon ook moeilijk, want die waren er immers toen nog niet!
Met andere woorden: de historie over de jaren 1911-1960, tijdens welke het Baptisme in Nederland is uitgegroeid van een groep van enkele honderden toegewijde broeders en zusters tot een bloeiende gemeenschap van meer dan achtduizend gelovigen, die geschiedenis moet nog worden beschreven. Nú hebben wij 'n eigen voorgangersopleiding, twee buitencentra, een diaconessenhuis, een netwerk van evangelisatieposten van Waddenkust tot mijnstreek, zendingsarbeid in Congo en in Suriname en wat dies meer zij. De stormachtige ontwikkeling der laatste vijftig jaar wacht er nog op om op schrift gesteld en in boekvorm uitgegeven te worden. Maar dat doet niets af van onze oprechte dank voor hetgeen Dr Wumkes ons als Baptistengemeenten in het boek, dat zijn naam - en met ere - draagt, geschonken heeft!
Heerenveen *J. A. Brandsma*

NIEUWS VAN HET BIJBELGENOOT

● Het N.B.G. hoopt in 1964 het 150-jarig bestaan te vieren.

In verband daarmee is door het hoofdbestuur een jubileumkommissie tot voorbereiding van deze viering voorgesteld, waarin (als zij de benoeming aanvaarden) zitting zullen nemen de HH: Jhr. Ir. A. C. D. de Graeff (voor de kommissie. Buitenland), mevrouw Dr E. M Craandijk-Scheltema de Heere (voor de kommissie kontakt kerken), C. P. Starreveld (voor de kommissie uitgeverij), Mr A. Rutgers (voor de financiële kommissie), J. B. Samson Jr. (voor de kommissie Binnenland, Prof. Dr W. C. van Unnik (voor de vertalingskommissie), terwijl de heer R. van Holst Pellekaan voorgesteld werd als secretaris van deze kommissie.

● De Nieuwe Uitgave van het N.G.B.: de Bijbel met tekeningen van Mart Kempers verscheen tot dusver nog niet.
Wèl is de voorverkoop begonnen en zijn van verschillende kanten al bestellingen op deze nieuwe uitgave binnengekomen.
De verschijningsdatum ligt, als alle voortekenen niet bedriegen, in de tweede helft van september a.s. De prijs bij voor intekening bedraagt *f* 21,60,-. Na de verschijningsdatum bedraagt de prijs *f* 24,-.
De tekeningen van Mart Kempers bezitten een kunstwaarde, die door velen zeer hoog wordt aangeslagen.

● Op de in april gehouden huishoudbeurs in de R.A.I. te Amsterdam was ook het bijbelgenootschap met een stand vertegenwoordigd.
Deze stand stond thans direkt bij de ingang der tentoonstelling. De verkoop aan bijbels en bijbelgedeelten bedroeg *f* 1700,-, terwijl de belangstelling groter was dan anders.

● De wijken Transvaalbuurt-Moerwijk en Morgenstond in Den Haag hebben vier weken lang in het teken van het Nederlandsch Bijbelgenootschap gestaan. Woning voor woning, straat voor straat, hebben de medewerkers en medewerksters voor de beide rijdende Bijbelhuizen op de bellen gedrukt en de Bijbel te koop aangeboden.
Dit is voor de eerste keer geweest, dat twee bijbelauto's tegelijk in een grote stad hebben rondgereden, op pleinen hebben gestaan 's avonds en de grotestadsbevolking geconfronteerd werd met de Bijbel.
De organisatie was door enkele predikanten en partikulieren verzorgd en liep uitstekend.
De samenwerking met de medewerkers en medewerksters, welke vrijwillig uit verschillende kerkgenootschappen (oekumenisch)waren gerekruteerd, uitnemend.
Het verschil tussen de kolportage in de stad en die buiten in de dorpen is, dat in de stad de mensen op het geluid van muziekinstallaties op de auto's wel gluren door het gordijn, doch „niet thuis" geven als er aangebeld wordt terwijl in de dorpen en op het land juist door muziek de mensen op straat komen.
Er zijn tijdens de kolportage vele kontakten gelegd en vele adressen zijn voor verdere „bewerking" doorgegeven.
De beide auto's verkochten voor meer dan vijf duizend gulden, aan giften kwam meer dan *f* 100,- binnen.

● Enkele illustratieve voorbeelden van moeilijkheden voor bijbelvertalers:

◆ Bij een Zuid-Amerikaans volk is een slang een lekkernij, terwijl een vis voor een giftig dier doorgaat.
Wanneer dus in Lucas 11:11 gezegd wordt: „Is er soms een vader onder u, die als zijn zoon een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven" dan dient vis en slang tot beter begrip van deze tekst bij dat volk verwisseld te worden.

◆ Het natuurverschijnsel sneeuw is bij zeer vele volken ten enenmale onbekend.
Vertalers hebben getracht andere parallellen in te voeren zoals bv. „wit als reigerveren" of „buitengewoon wit".

◆ Sommige volken hebben geen baarden. Kennen deze ook niet. Het is dus noodzakelijk dit te omschrijven als „haar op het gezicht" of „haar op de onderzijden van het gezicht".

◆ Het Griekse woord: „charis" (genade) is voor vertalers iets wanhopigs.
Het is een hele opdracht enkele uitheemse termen te vinden die de betekenis „onverdiende gunst" uitdrukken. De vertaling „vriendelijkheid" is in sommige gevallen zeer toepasselijk. In andere is een vertaling van genade niet te scheiden van goedheid.

◆ Kamelen zijn in Latijns-Amerika onbekend. Maar zij zijn nauw verwant aan de lama's. Ook hun werkzaamheid is geheel gelijk. Het is dus mogelijk kameel te vertalen met „een groot dier als een lama".

◆ In het Balinees (en in sommige andere talen) bestaat het begrip „zuster" of „broeder" wel, doch alleen in de betekenis van „oudere zuster" of „jongere broer" (of zuster).
Wanneer in de Bijbel staat: Maria en haar zuster Martha moet de vertaler dus uitmaken wie de oudste is....

Mededelingen

Het adres van de secretaris van Veendam is thans: J. Velthuis, Talmastraat 31.

Ds G. Brongers is verhuisd naar LEEUWARDEN, Achter de Hoven 105.
Tel. 05100-25380.

JMC GEWEST FRIESLAND

De kontaktpersonen der JMC in Friesland delen mee, dat ze graag bereid zijn de leiders en leidsters van JMC-clubs bij te staan. Ook daar waar men in de gemeenten met jongens- en meisjesclubwerk wil beginnen. Zo berichten zij, in een artikeltje dat we wegens ruimtegebrek niet kunnen opnemen, dat ze in Drachten een stimulerend gesprek hebben gehad met enkele broeders daar om tot oprichting van JMC-werk in deze zich uitbreidende plaats te komen.
Men kan zich voor JMC-aangelegenheden, betreffende gewest Friesland wenden tot: mej. J. Dijkstra, Kruizebroederstraat 81a, Sneek en de heer J. v. d. Wolf, Nachtegaalstraat 75, Heerenveen.

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Haarlem G. W. Tijman te Stadskanaal.
Aangenomen: naar Groningen-Z. J. A. Brandsma te Heerenveen.

Advertenties

Vrijdag 15 juli 1960 Jaargang 77 Nr. 3531

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar: buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

De overwinning der moeilijkheden in de gemeenschap

Men kan de levensgang van Abraham, de vader der gelovigen op de volgende wijze typeren: een schone hoop; een machtige teleurstelling; een heerlijke vervulling. Daarop leze U de kenschets van zijn leven als verloste maar na in Hebr. 11.

Onze gang is geen andere. De tweede fase is de gevaarlijkste en daar zitten we al gauw na onze bekering in. Het valt (de natuurlijke mens) tegen. Hij gaat omkijken, vergelijken, zoekt naar nooduitgangen.

We verzuimen de broeder en zuster te zien in Christus en gaan maatstaven aanleggen, die niet de ijk des hemels hebben. Onwillekeurig nemen we het braaf-menselijke als uitgangspunt. De christen moet een topmens zijn en we vergeten dat hij, naar nieuw-testamentisch getuigenis, geen topmens is. Paulus was dat vóór Christus hem in de weg trad. Fil. 3 : 6b, maar door Christus werd hij een nieuw schepsel, onderweg naar zijn (reeds in Christus gegrepen) bestemming. De gemeente kan lijden en kwijnen met doodskansen, wanneer ze wordt aangegrepen door de zucht met de wereld te concurreren. Jezus zegt van zijn verlosten: Gij zult mijn getuigenis zijn (Hand. 1 : 8). En waarin bestaat dat getuigenis? Dat Hij van zondaren gelukkige mensen maakt, die ondanks hun zonde, leven mogen in vrede met God, omdat Zijn bloed hen voortdurend handhaaft in de gemeenschap met God, hun Vader. Zijn getuigen zijn geen *topmensen*, voorbeeldig braaf en zonder struikelingen, maar *geredde* mensen die tegen alle schijn van het tegendeel in verzekerd zijn van hun genadevolle aanneming door God. Hoe zwaar hun lijden onder hun zondigheid is, ziet de wereld niet, kunnen zij ook niet demonstreren, maar dat weet God. Want het verzet Gods tegen de zonde werkt nergens krachtiger en machtiger dan in Zijn gemeente. Dat zijn in haar zondigheid niet stikt komt omdat Hij haar voortdurend in de ruimte stelt. Paulus zegt nergens dat hij door Christus een beter mens werd (was hij naar de wet al niet onberispelijk?) maar hij zag het dieper en heerlijker: verlost in de totaliteit van zijn wezen. Het komt dáár maar op aan, dat het anker onzer hoop *in de hemel* vastgeslagen is.

Een ander bezwaar voor het bezwijken in de moeilijkheden ligt in onze drang naar vrijheid. De drang naar vrijheid moet gehouden worden binnen de grenzen der liefde. Dat wil zeggen, dat men zijn vrijheid niet zo mag gebruiken dat ze anderen schaadt. Paulus heeft dit vraagstuk behandeld in zijn brieven, waarin hij zich bezig houdt met de *moeilijkheden, die in de gemeente te Korinthe ontstaan waren.* De Korinthiërs namen hun verlossing ernstig. Ze wisten zich door Christus gemaakt tot koningen, ze wilden heersen, waartoe ze zich (terecht) geroepen voelden. De gemeente is een volk van koningen, een demokratie van aristokraten. Hierdoor ontstaat echter licht neiging de ander te verdringen; hem zijn „ruimte" te ontnemen. De koning moet zichbeschouwen als de eerste dienaar van het geheel en niet zichzelf behagen. In de gemeente toont Hij het meest zijn koninklijke waardigheid, die aller dienaar wil zijn.

Een derde soort moeilijkheden, die uit de gemeente kan doen struikelen, zijn de ergenissen. Aan allerlei toestanden en handelingen kan men aanstoten. Het kunnen op zichzelf onschuldige dingen zijn, in het gebruik waarvan men echter het geestelijke niveau-verschil in de gemeente verwaarloost. „Alle digen zijn mij geoorloofd", is vermoedelijk een leus, die werd aangeheven door die leden der gemeente te Korinthe, die geleid werden door een hoog vrijheidsbesef. Paulus ontkent dat niet, maar zegt dat deze waarheid haar grenzen dáár heeft, waar haar toepassing de *gemeente* schade zou doen.

Bedreven zonde is niet minder erg, omdat ze door geroepen koningen bedreven werd. In de gemeente mag de zonde niet als minder verwerpelijk gezien worden, omdat de gemeente staat onder het teken der vergeving. Op de vraag: hoe vaak zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? heeft de Here niet gezegd dat men zich om zulke kleinigheden als veelvoudig voorkomende zonden, niet moet bekommeren. Hij verwacht onder de zijnen belijdenis aan elkander van de jegens de ander bedreven zonde en de bereidwilligheid, die elkander te vergeven. De gemeente functioneert niet meer als gemeenschap, wanneer men elkander grieft, onrecht doet, ten onrechte beschuldigt, en verdenkt, en deze dingen niet met duidelijke woorden en oprecht leedgevoel worden beleden. Het wil niet zeggen dat, waar dat uitblijft, de *eenheid* met elkander verloochend mag worden, maar de beoefening der gemeenschap is er door opgeheven. Dit laatste mag echter niet worden doorgetrokken tot de gemeenschap met de Heer. In deze gemeenschap moet de gegriefde blijven leven met het gebed, dat van deze gemeenschap uit de gemeenschapsbeleving met de broeders en zusters weer hersteld zal mogen worden. Met een over de zonde (klein of groot) heen leven, redt men misschien zijn „figuur", maar doet men zijn ziel schade. Niemand mag echter geleden onrecht koesteren, maar moet haar door bereidwilligheid tot vergeven (ook al kan hij die niet kwijt) buiten zijn leven houden. Niet wrok, doch vergeving, die herstel begeert, moet het hart bewonen.

We komen niet verder door overwinning van tegenstand. We zijn Gemeente onder het Kruis. We zijn gemeente achter het Lam. Langs de weg, die wij gaan „staan telkens kruizen" zoals Terstegen zong. ons leven beproefd op zijn kwaliteit, op zijn echtheid. Als alles maar echt gedaan wordt om Jezus' wil. De kennis *blaast* op. Dé liefde *bouwt* op.

L.

IN DIT NUMMER

dat verschijnt in 'n week waarin de gebeurtenissen in Kongo ons met angst en zorg vervullen roepen we dringend de voorbede onzer lezers in voor onze zendelingen (pag. 2); verder biedt dit nummer een tweetal gemeenteberichten (pag. 6); weer allerlei over 't 10e BWA-kongres in Rio, deze keer met foto's op de pagina's 4 en 6.

DE TOESTAND IN KONGO

De voorzitter der UZC verzocht ons mee te delen, dat hij zich jl. zaterdag in telefonische verbinding stelde met Clifford Parsons, BMS-sekretaris voor Kongo te Londen. Op het hoofdkantoor van de BMS was juist die ochtend een telegram binnengekomen van dr Carrington, waarin deze meldde, dat op de zendingsposten alles rustig was en dat geen der zendelingen op dat moment van plan was uit te wijken naar Brazzaville; zij waren van mening, dat ze in deze omstandigheden hun mensen niet in de steek mochten laten.
Het echpaar Ter Braak arriveerde 4 juli in Leopoldstad; zij waren niet in de gelegenheid hun oorspronkelijk reisdoel, Yakusu te bereiken wegens een staking. Ze zijn dus niet doorgereisd en verbleven jl. zaterdag nog in Leopoldstad, waar zij hun intrek hebben genomen in het Zendingshuis van de BMS.
Nog steeds bereiken ons nogal alarmerende berichten vanuit Kongo. Hopelijk is de toestand verbeterd wanneer U deze regels onder ogen krijgt. We weten, dat onze vrouwen en mannen in Gods Hand zijn, daarom omringen we hen gedurig met onze gebeden. Onze lezers daartoe bij herhaling op te roepen zal wel overbodig zijn.
We wilen bidden voor het volk en zijn leiders; voor de duizenden blanken die nog in het land verblijven; vooral voor de mensen van missie en zending, die blijkens de laatste berichten ook niet zonder gevaar zijn. Opdat vrede en rust voor land en volk mogen terugkeren en de opbouw van de jonge staat daadwerkelijk ter hand genomen kan worden.

v. D.

BELANGRIJK!

Vanaf a.s. donderdag is het adres van de Eindredaktie (tot nadere aankondiging):
P.a. „De Vinkenhof", Biltscheweg 10, Bosch en Duin, post: Den Dolder; tel. (03402)-4823.

Een vreemde tekst In het bekende hoofdstuk over de opstanding, 1 Kor. 15, komt een duister vers voor. In vers 29 van dit hoofdstuk werpt Paulus nl. de vraag op:

Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?

De *strekking* van deze vraag is niet onduidelijk. In de gemeente Korinthe waren leden, die de plaats van de prediking van de opstanding der doden in het geheel van het evangelie niet goed verstonden. Om die aan te wijzen herinnert de apostel hen aan een, aan hen niet onbekend gebruik, dat hij beschrijft als een zich voor doden laten dopen. Duidelijk is hiermede dit gemaakt, dat er een zekere betrekking bestaat tussen doop en opstanding. Daarvan zal niemand ophoren, die enigszins vertrouwd is met het nieuwe testament. De doop in de dood van Christus geeft ons deel aan zijn opstanding. Moeilijker is het echter te verstaan, welk verband sommigen gezien hebben tussen de (een?) doop, door hen begeert en ontvangen en (zekere) doden. Of gold het niet doden, maar dé dood? Hún dood? Een alleszins bevredigende verklaring van deze tekst, die strookt met hetgeen overigens in het nieuwe testament van de doop gezegd wordt, is nog niet gevonden, voorzover wij weten althans.

Gewaagde Gevolgtrekking Zolang de betekenis van deze tekst niet duidelijk is, lijkt het ons niet geoorloofd er enige gevolgtrekking uit te maken. Hoe licht haalt men eruit, wat met het, door de apostel gesignaleerde gebruik niet strookt. Voor de Korinthiërs sprak de apostel niet in raadsels, maar wij vernemen hier iets, waaraan we geen vat kunnen krijgen. Een schrijver in het Evangelisch Luthers Weekblad, acht men deze tekst echter bewezen, dat het onjuist is te menen, dat alleen mensen gedoopt mogen worden, die geloven. Hij schrijft: *„Als er in de oude kerk gedoopt werd, dan was een huisgezin, dat gedoopt werd: man, vrouw en kinderen, misschien zelfs wel het personeel. Ook de gestorven vader of moeder konden er blijkbaar nog bijhoren, want wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Nee, deze ene zin van Paulus laat ons nog eens duidelijk zien: de doop heeft het bewustzijn van de mens niet tot voorwaarde. Kinderen mogen gedoopt worden, zelfs de gestorvenen mochten dat nog."*

Nauwkeurig Lezen Men is het de Schrift, waarin God tot ons spreekt, schuldig, haar nauwkeurig te lezen. Dat „als er in de oude kerk gedoopt werd, het een huisgezin was, dat gedoopt werd", is kwalijk te bewijzen. Een nauwkeurig lezen van de verhalen in de Handelingen waarop die bewering wel zal slaan zegt dat niet. De vertaling Brouwer kan bij de bestudering van die verhalen goede diensten bewijzen. Wie uit de doopverhalen der Handelingen, de gevolgtrekking maakt en zijn lezers voorzet, dat

a. *kinderen gedoopt mogen worden;*
b. *dat de dopeling geen bewust leven behoeft te hebben,*
c. *en ook de gestorven vader en moeder nog recht hebben op de doop.*

verwijdert zich op een ernstige wijze van datgene, wat de Schrift ons duidelijk aangaande de doop leert en maakt de doop tot een handeling, waarin, aan de Schrift vreemde elementen, verwerkt zijn. Zo blijft het woord „doop" wel bewaard, maar de zin wordt verduisterd en de zaak gaat verloren.

L.

No. 50. **15 Januari 1885.** **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

MATTH. XV : 9. MARK. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.50	Adres: J. HORN te ...	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres voor de Administratie: H. VAN BEEK, Groningen.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.		

75 JAAR GELEDEN:

„Sinds geruime tijd was door een der predikanten alhier een lokaal gehuurd in de nabijheid van een onzer zondagsscholen, en aldaar eene Zondagschool door ZEw. geopend. Het gevolg daarvan bleef niet uit; dezen en genen namen hunne kinderen bij ons weg en deden ze op de nieuw opgerichte school. Desniettemin bleef onze zondagschool voortbestaan, hoewel met minder leerlingen. Kort geleden werd echter door dienzelfden predikant, in diezelfde buurt, een tweede zondagschool geopend, en dat wel in een nieuw Stads-schoollokaal. Dat baarde opzien; ieder sprak er van, en weldra hoorden wij: „de kinderen van A., en van B., en van C. enz. gaan naar den Dominé", en werkelijk, den eersten zondag dat die school werd geopend, misten wij weder eenige kinderen, en ontbrak het niet aan voorspellingen dat er nog meer heengaan zouden. Het was echter opmerkelijk, dat, wat in lang niet geschied was, juist op dien dag, zich een nieuwe leerling bij ons aanmeldde, en den volgende Zondag er weder 5 te gelijk aankwamen; zoodat wij in onze harten en tot elkander mochten zeggen: „Die met ons is, is meer, dan die tegen ons is!"

(Uit een gemeentebericht van Haarlem, „De Christen", 1 juli 1885).

DRINGENDE OPROEP!!

Wil de voorganger die de predikbeurtenlijst van de gemeente te Haarlem in zijn bezit heeft die onverwijld retourneren aan de sekretaris dezer gemeente? Vriendelijk dank voor Uw medewerking!
Spoed o spoed....!

M. van der Wal
Gelderlandlaan 16a
Heemstede.

BROKSTUKKEN

De christen hoort evenzeer thuis in de gemeente als het kind thuis hoort in het gezin.
Paulus vertelt in de tweede Corinthenbrief over de Macedoniërs, onder wie hij gearbeid had. Met vreugde schrijft hij dat ze zich eerst aan den Here, en daarna (door de wil van God) „ook aan *ons* gaven".
Dat typische tussenvoegsel: „door de wil van God" maakt op ons de indruk dat die Macedoniërs het daar wat moeilijk mee gehad hebben. Vonden ze die kleine gemeenten, die een niet bar voorname indruk maakten, niet erg aantrekkelijk en was er speciale goddelijke aandrang nodig om hen ertoe te brengen ook de gemeente te aanvaarden als hun nieuwe tehuis?
Er zijn ook in onze tijd nogal wat christenen die het moeilijk hebben met de gemeente. Die maar het liefst „vrij" blijven en zich nergens binden en geven omdat de prijs hun te hoog is. Dat is erg onbijbels en erg ongezond.
Ik denk aan een man - weduwenaar met drie kinderen - die een vrouw vroeg met hem te trouwen. Ze mochten elkaar erg graag, meer nog, ze hadden elkaar lief, en zouden prachtig samen kunnen gaan.
De vrouw stemde in zoverre toe, dat ze wel wilde trouwen, maar dan moest hij zijn kinderen ergens anders onderbrengen. Hem aanvaardde ze wel, maar zijn kinderen niet. Later is dat wel wat bijgedraaid: de kinderen mochten dan desnoods wel blijven, maar innerlijk heeft ze ze nooit aanvaard, met als resultaat dat de verhouding tussen haar en hem nooit zo werd als anders wel het geval had kunnen zijn.
Wie God de Vader aanvaardt, moet ook het gezin van Vader accepteren. Wie zich aan de Heer geeft, dient ook de gemeente te nemen. Niet omdat het anders kan, maar van harte, om Christus' wil.

★

Woorden zijn goedkoop geworden, vooral in de wereld van de reclame en de propaganda. Daar worden de allergrootste woorden gebruikt voor de onbenulligste dingen, om het nu zelf ook maar eens in reclametaal te zeggen. We zijn al allemaal aan deze opgeschroefde taal gewoon geraakt en hebben er in ons gewone spraakgebruik veel van overgenomen.
Dezer dagen las ik dat het stadsbestuur van een Amerikaanse stad overweegt een verordening in te voeren die de plaatselijke winkeliers belet meer dan eens per jaar een Algehele-Uitverkoop-wegens-*Opheffing* te houden! Jaja....
Ondertussen brengt deze ernstige devaluatie van het woord grote nadelen mee wat betreft de evangelie-verkondiging. Zo heel gemakkelijk denkt de moderne mens bij het luisteren naar godsdienstige toespraken e.d. dat de spreker wel minstens 100% overdrijft bij het aanprijzen van zijn „waar". Het is van groot belang dat de christenen niet alleen maar een woord spreken, al is het dan ook het Grote Woord, maar daarnaast dat Woord ook wáár maken door hun houding en levenswandel. Alleen dan zal dat Woord geloof vinden.

★

Het is niet verwonderlijk dat in onze ingewikkelde samenleving met zijn grote bedrijven en instituten het diploma zo'n grote rol speelt. De directeur die sollicitanten oproept, kent doorgaans maar een enkele of zelfs niemand van de gegadigden voor de vacante baan. Hij vraagt dus naar papieren. Toch geven diploma's, graden, e.d. maar een betrekkelijke zekerheid dat we de juiste man te pakken hebben. De grote krantenkoning William Randolph Hearst gaf zijn kleinzoon die in de journalistiek wou gaan de raad, niet naar een journalistenschool te gaan. „Leer alles wat je maar kunt, terwijl je werkt. In vijf maanden kun je alles oppikken wat ze je op school kunnen leren."
We willen de raad die Hearst Senior gaf, niet tot algemene stelregel verheffen. Het is een goede raad in bepaalde uitzonderingsgevallen. Maar wel willen we waarschuwen tegen een overschatting van papieren bewijzen van onze kundigheid. Er zijn nog belangrijker dingen dan diploma's en titels. Ook in het kerkelijk leven.
Ik citeer hier nog een aardige opmerking van Elbert Hubbard, overgenomen uit „Het Beste":
„God zal niet kijken of u wel medailles, graden of diploma's hebt; Hij zal zoeken naar lidtekens."

Wf.

Uit ons Uniebureau

Mag ik de aandacht vragen voor de verkiezing van leden van de stichtingsbesturen in de herfstvergadering der Unie-Commissie. In het bestuur van de Unie-Bouw-Stiching is br H. de Jonge aftredend en *niet* herkiesbaar. In het bestuur van de stichting „Tabitha" is zr I. Schlüter-van der Heide aftredend, doch wel herkiesbaar. En in het bestuur van het Pensioenfonds moet voorzien worden in de vacature ontstaan door het overlijden van br P. de Boer eind vorig jaar. Wie kunnen kandidaten stellen? De gemeenten, de leden van de Unie-Commissie, en het betrokken stichtingsbestuur. Een aftredende is door herkiesbaarheid als zodanig weer kandidaat. In elk geval zal er dus voor het bestuur van de U.B.S. en van het Pensioenfonds een kandidaat moeten komen. Wil een gemeente, een lid van de U.C. of het betrokken stichtingsbestuur een kandidaat stellen, dan moet dit reglementair vóór 14 september gebeuren. Nu we rekenen graag op de belangstelling van de betrokken instanties en personen, zodat er stellig tijdig kandidaten gesteld zullen worden.
Inmiddels zullen velen genieten van de hun toekomende vakantie. Dat hoop ik zelf ook te doen tot 4 augustus. U kunt echter gewoon doorgaan met het overmaken van gelden en het zenden van correspondentie naar het Unie-bureau, want de bureau-hulp is alle dagen aanwezig en zorgt voor de afwerking. Brieven voor de Unie-Commissie kunnen ook wel naar de algemeen-adjunct, ds J. Broertjes, gezonden worden. Ondertussen mag u er dus van verzekerd zijn dat de arbeid van het Unie-bureau gewoon doorgaat.
Aan alle vakantiegangers veel vreugde toegewenst.

T. Jansma

IN BERLIJN 1934....

Een jaar na de machtsovername van Hitler in Duitsland werd te Berlijn het 6e BWA-kongres gehouden. De Duitse regering gaf de verzekering, dat het kongres in volkomen vrijheid zou mogen vergaderen en diskussiëren. Toch ontstond er een incident. Tijdens de gebruikelijke ontvangst in het Stadhuis hield de nationaal-socialistische Herr Bürgermeister een vurige propaganda-speech voor zijn baptisten-gasten. De toenmalige president der wereldalliantie, dr George W. Truett beantwoordde deze speech vrij en onvervaard; zodat de burgemeester met zijn gevolg zijn gasten ernstig verstoord de rug toekeerde en de zaal verliet. De aangeboden verversingen zijn bij die gelegenheid niet vers gebleven....
Dit kongres, in 1934, nam de resolutie aan, die het kongres in Rio opnieuw bevestigde :er is in Christus een alomvattende eenheid waarmee iedere vorm van onderdrukking en diskriminatie van joden, kleurlingen en onderworpen rassen is veroordeeld.

VOLGENDE WEEK hopen we onze reeks artikelen over en naar aanleiding van het tiende BWA-kongres te besluiten.

Mededelingen

Ht sekretariaat van de gemeente Daarlerveen-Vroomshoop wordt thans waargenomen door: W. Wuite, Westerhoevenweg 13; Vriezenveen.

En dit is nog maar een deel van de duizenden die van 26 juni tot 3 juli het Maracana Ginasio te Rio, Brazilië ter gelegenheid van het tiende wereldkongres der BWA, bevolkten. Boven de tafel in het midden van de foto ziet U een gedeelte van het grote koor: de dames in witte, de heren in blauwe toga. Voor de tafel ziet U de bedrijvigheid van TV, radio en pers.

De band die bindt

Nu het tiende BWA-kongres, dat van 26 juni tot 3 juli te Rio de Janeiro, Brazilië werd gehouden en waar ons land werd vertegenwoordigd door de brs. Boeschoten van Amsterdam-West en Aad Kik van Rotterdam-Zuid, is beëindigd zijn we in staat onze lezers een globaal overzicht te geven van de belangrijkste momenten van dit kongres. Op wel heel duidelijke wijze werd op dit kongres opnieuw de eenheid aangetoond, die de miljoenen baptisten in heel de wereld samenbindt. Hoewel het kongres een verscheidenheid van rassen en nationaliteiten vertoonde werden alle besprekingen en diskussies gekenmerkt door een ongedwongen broederlijke omgang met elkander en een respektvol luisteren naar elkaar, met de hoogste waardering van ieders woord en werk. Lagen deze ontmoetingen, in besprekingen en diskussies, min of meer nog in een onpersoonlijk vlak, ook in de persoonlijke omgang werden onze afgevaardigden getroffen door de echt-christelijke sfeer. Het werd als een verrassende werkelijkheid ervaren samen in dezelfde dienst te staan. Zondag 26 juni, de eerste dag van het kongres werden de tweehonderd baptistengemeenten van Rio in de prediking gediend door voorgangers en adspirant-voorgangers vanuit alle einden der wereld: sámen in dezelfde dienst! Onze broeder Kik mocht die dag voorgaan in twee negergemeenten. Hoe ook afwijzend van onze gewoonten en gebruiken, deze beide gemeenten die - tussen haakjes - de jonge Nederlander verzochten de gemeenten in Nederland te groeten, bleken een open oor en hart te hebben voor het werk in onze lage landen, zo ver van hen verwijderd. Duizenden mijlen en eeuwen van verschillende beschaving en traditie vallen weg bij een waarachtige ontmoeting in Christus: GEZEGEND IS DE BAND!

evangelisatie blijft grootste opdracht voor wereldbaptisme

Bewogen ogenblik

Reeds vertelden we in deze artikelenreeks van de openingmeeting op zondag 26 juni, toen in vele talen het kongresthema: Jezus Christus is Heer, uit de mond van zeventig vertegenwoordigde naties klonk. Hoe indrukwekkend dit getuigenis is geweest werd ons reeds duidelijk toen we de dag daarna in een reportage van ds Boeschoten voor de NCRV de stem van Aad Kik herkenden. Maar graag laten we onze jonge landgenoot daarover zelf het woord als hij schrijft in een brief van 27 juni:

„Het was een indrukwekkend gezicht te zien hoe één voor één de afgevaardigden het podium betraden waar dr Th. F. Adams alle landen met een handdruk welkom heette. Daarna sprak de afgevaardigde in zijn eigen taal het thema van het kongres uit. In meer dan 20 talen klonk het: Jezus Christus is Heer! (Phil. 2 : 11). Tussen Mexico en Nieuw Guinea was de beurt aan Nederland, (zie foto elders in dit nummer, v. D.). Pas toen, op het moment dat ik werkelijk ons land moest vertegenwoordigen, voelde ik wat het zeggen wilde afgevaardigde te zijn van meer dan 8000 mensen, die alle Jezus hebben aangenomen en samen met al die 23 miljoen baptisten over de hele wereld met dezelfde doop gedoopt te zijn.
Nadat de laatste vlag uit het gezicht verdwenen was en de laatste afgevaardigde op het enorme podium had plaats genomen, zongen we elkaar het bekende „All hail the power of Jesus' name" toe. . . ."

Nu we toch onze broeder Kik aan het woord laten willen we ook een ander citaat vermelden uit zijn brief:

„Er is hier heel veel belangstelling voor 't werk in ons land. We vinden daardoor een goede klankbodem voor het getuigenis dat we geven. U kunt er zeker van zijn, dat de opdracht die we via de eindredakteur ontvingen in zij artikel van 17 juni voortdurend in onze gedachten is".
„Het is een heerlijke bemoediging, dat wij als kleine en soms schijnbaar zo zwakke groep ons verbonden mogen weten met meer dan 23 miljoen baptisten over de gehele wereld. We mogen weten, dat met ons vele duizenden het werkelijk belijden, zoals gisteren in vele talen werd uitgesproken, dat Jezus Christus de Heer is!"

Buitenstaanders onder de indruk

In een toespraak van de president, dr Adams, herinnerde deze het kongres er aan, dat de baptisten op welk terrein ook, geen dogmatiek of ideologie brengen maar het eenvoudige Evangelie van Jezus Christus. Die boodschap heeft „toekomst", gelijk - in zekere zin - moge blijken uit de groei van het wereldbaptisme gedurende de vijf jaren die verlopen zijn sinds het kongres te Londen (1955) werd gehouden: van 20 miljoen tot 23 miljoen. Deze geweldige groei moet toegeschreven worden aan de rijke eenvoud van het Evangelie, dat door de gemeenten doorgegeven wordt. Hoe zeer die eenvoud het Evangelie de mens van vandaag kan boeien werd eveneens duidelijk bij de aankomst van dr Billy Graham, die gelijk bekend, in de slotsamenkomst van het kongres heeft gesproken. Een groot aantal journalisten was bij de aankomst van Graham op het vliegveld van Rio aanwezig, hoewel tijd van aankomst geheim was gehouden. De verslaggevers vroegen Graham waarin toch wel het mysterie school van zijn „succes" telkens weer zoveel mensen bijelkaar te brengen. Dr Graham antwoordde, dat het beslist hem niet om de massa te doen was: de behoudenis van slechts één mens is reeds voldoende voor de inspanning van een verre reis. Ook bij deze baptist is het de klare eenvoud van het Evangelie waardoor zelfs buitenstaanders als deze journalisten volledig in de ban van zijn persoon en boodschap raakten. Ds Boeschoten had een ontmoeting met een dezer reporters en schrijft daarover:

„Eén der verslaggevers vertelde mij, dat hij zich nu niet meer afvroeg wat toch wel het geheim van zijn „succes" was: deze man gelooft de bijbel, gelooft onvoorwaardelijk in wat hij te zeggen heeft. Hij neemt zijn missie ernstig, is eenvoudig, spreekt een taal die ieder verstaat en is ongetwijfeld een persoonlijkheid". Ds Boeschoten voegt er nog aan toe: „Het zal niet vaak gebeuren, dat een man zo'n grote groep bedrijvige en dringende journalisten zo weet te boeien zodat men kan zeggen, dat zijn persinterview zijn eerste evangelisatietoespraak in Rio was."

Helaas zijn we nog niet in de gelegenheid onze lezers te vertellen van de slotmeeting die met zoveel belangstelling werd tegemoet gezien.

Enkele plannen

In 1965 zal de baptistenwereldalliantie 60 jaar bestaan. Het jaar daaraan voorafgaand, het jaar waarin ook het grote Europese baptistenkongres in Amsterdam zal worden gehouden, in 1964 dus, zal in alle gemeenten in heel de wereld op bizondere wijze aandacht aan de evangelisatie worden geschonken. Tot deze suggestie aan het kongres besloot de BWA-studiekommissie voor *Evangelisatie.* Dit belangrijke rapport, dat met de verschillende andere rapporten binnenkort gebundeld in een boekwerk zal verschijnen werd door de voorzitter van deze kommissie, dr J. D. Grey, U.S.A. toegelicht:

„Het winnen van zielen blijft de machtige opdracht van iedere wedergeboren gelovige. Willen onze gemeenten bestaan dan moeten ze evangeliseren. Volkeren worden niet in massa gered, maar mens voor mens moet worden bereikt en moet komen tot een persoonlijk geloof in Christus. De kerken die hun kinderen dopen kunnen zichzelf via hun gezinnen in stand houden, maar waar wij naar nieuw-testamentische opvattingen aangaande de gemeente alleen dezulken dopen die persóónlijk geloven is evangelisatie onmisbaar".

Binnen het kader van het evangelisatierapport werd besloten, dat uitwisseling van de verschillende methodiek zeer gewenst is; een vrijgestelde die deze uitwisseling tot opdracht krijgt zal aan de vaste staf van de BWA worden toegevoegd.

Ook de *zending* werd via een rapport van een studiekommissie bijzondere aandacht besteed. Met gepaste trots werd gewag gemaakt van de grote baptisten-zendingspionier William Carey, grondlegger van de moderne zending, wiens 200ste geboortedag in augustus 1961 overal in de gemeenten zal worden herdacht. Deze herdenking dient niet om bij het roemrijke zendingsverleden te blijven stilstaan; integendeel: nieuwe plannen zullen worden opgesteld en gebieden, waar het Evangelie in nog onvoldoende mate wordt verkondigd, gezocht. Het rapport bood een gedegen dokumentatie van alle baptistenzendingsarbeid, dat als 't straks als boekwerk is verschenen stellig de aandacht zal trekken. Ook leeft de gedachte over te gaan tot de beschrijving van de eigen zendings-geschiedenis.

Overweldigend is de groei der gemeenten in de Verenigde Staten van Noord-Amerika. In Amerika zelf - en die gedachte is ook de kommissie voor *Bijbelstudie en vorming* toegedaan - meent men, dat deze groei vooral te danken is aan het zeer effektieve vormingswerk, dat vanuit de gemeenten vooral via de zondagsscholen voor alle leeftijden, plaats vindt.

Op voorstel vxan de grote Sundayschool Board (der Amerikaanse gemeenten) heeft de genoemde kommissie het kongres het plan voorgelegd - dat inmiddels is aanvaard - in 1965 te starten met dit vormingswerk in alle gemeenten.

Dr A. V. Washburn, U.S.A., introduceerde het plan bij het kongres en merkte o.a. op, dat de gemeenten steeds meer omringd worden door grote groepen van mensen, die het Evangelie niet kennen en wier enige hoop toch in dat Evangelie ligt. Door middel van deze zondagsscholen voor alle leeftijden kan het Evangelie aan deze mensen bekend gemaakt worden. Het vormingsplan kan een 5-jarenplan genoemd worden en omdat verschillende fasen: het bereiken van zoveel mogelijk mensen van alle leeftijden met bijbelstudie, hen zo indringend mogelijk te onderwijzen in de inhoud van het Evangelie, hen te winnen voor een persóónlijk geloof in Christus en vervolgens hen te vormen tot gelovigen

die in karakter, leven en dienst getuigen van Christus zullen zijn. Het jaartal 1965 wordt genoemd omdat dit plan een behoorlijke tijd van voorbereiding nodig heeft. In genoemd jaar zal er om tot realisering van het plan te kunnen overgaan een internationale zondagsschoolkonferentie gehouden worden. Ook de inhoud van dit rapport zien we in onze gemeenten met belangstelling tegemoet. Reeds dikwijs hoorden we van het uitgebreide werk der Amerikaanse zondagsscholen-voor-alle-leeftijden. We hebben steeds getwijfeld aan de levensvatbaarheid van dit soort van werk in onze gemeenten. Maar misschien wijzen het rapport en de daarin vervatte plannen ons de weg?

Resoluties

In enkele resoluties werd de mening van het kongres betreffende verschillende belangrijke wereldproblemen vastgelegd. Uiteraard moet men ten aanzien van de formulering van dergelijke uitspraken zeer voorzichtig te werk gaan, hoewel men aan deze resoluties geen enkel absoluut gezag wil noch kan toekennen: bij ons heeft immers slechts de Heilige Schrift deze absolute autoriteit!
Desondanks verheugen we ons bizonder over deze resoluties, waarin het gehele kongres zich heeft kunnen vinden. In een volgend nummer hopen we onze lezers de volledige tekst - voorzover ter zake doende - van deze uitspraken te kunnen geven. We volstaan er nu mee de inhoud van de belangrijkste resoluties in grote lijnen aan te geven; we verwijzen U daartoe naar het desbetreffende artikeltje. Het spreekt vanzelf, dat al deze resoluties belangrijk zijn, zowel die welke spreekt over de atoombewapening als die over het rassenprobleem. Bij deze eerste willen we aantekenen, dat reeds de Wereldraad van Kerken een zelfde geluid liet horen, bij de uitspraak over het rassenvraagstuk merken we tot onze grote dankbaarheid op, dat een afgevaardigde van de Zuid-Afrikaanse baptisten vertegenwoordigers van de pers meedeelde dat deze Unie van baptisten, die zowel Bantoe- als blanke lidmaten omvat, volkomen met de inhoud van deze resolutie instemde en reeds eerder een oproep met gelijke strekking tot de Zuid-Afrikaanse baptisten had gericht.

De betekenis van deze resolutie kunnen wij niet overzien. Kleingelovig als we zijn koesteren we de gedachte dat ze temidden van zoveel andere stemmen niet vèr klinken, maar verklinken. Wie zal er aandacht aan schenken?
En toch, misschien put ergens een atoomgeleerde moed uit de duidelijke uitspraken van de christenen zoals die de laatste tijd steeds sterker worden gehoord en zegt - om Christus' wil - de gehoorzaamheid op aan de machten van deze tijd; misschien raakt de resolutie omtrent de gelijkheid aller rassen ergens een verbitterd en rancuneus mens, vervolgd en achteruitgezet en straalt de hoop van een nieuwe mensheid in hem. Want als was er in Rio sprake van een massa-getuigenis, waarin gemakkelijk het getuigenis van de enkeling verloren kon gaan, toch ging het om die enkeling, opdat niemand alleen zou zijn noch in de eenzaamheid van zijn verantwoordelijkheid, noch in die van zijn wanhoop. Door het Evangelie, door het geloof in Jezus worden mensen gebonden tot gemeenschap: Gezegend is die band!

v. D.

„En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn...." (Hand. 2:8); ook in onze taal klonk bij de openingszitting toen Aad Kik namens ons het kongresthema uitspraak: Jezus Christus is Heer! (Zondag 26 juni 1960, 10e wereldkongres der BWA te Rio de Janeiro).

NOORDBERGUM (W. K.). Wij mogen U meedelen, dat de Heer der gemeente door gaat ons Zijn zegeningen te schenken. Schreven wij in ons laatste bericht, dat in de maand april 11 jonge mensen, aan de gemeente werden toegevoegd, enige weken later meldde zich weer een jongezuster, die op zondag 8 mei door de doop aan de gemeente werd togevoegd. En nu zondag 3 juli was het een bejaarde broeder, die nadat hij getuigd had Jezus Christus reeds enige jaren te kennen als zijn persoonlijke Verlosser, de heilige handeling der doop onderging en daardoor ook aan de gemeente werd toegevoegd.
Hem zijn we dankbaar voor de vele zegeningen, die ons dit jaar reeds geschonken zijn.
Ook is ons verbouwd Jeugdlokaal gereed gekomen, zodat wij nu voldoende ruimte hebben om de jeugd te herbergen.
Op 19 juli hopen wij het in gebruik te nemen. Veel werk is er door de broeders en vrienden der gemeente pro deo gedaan. Daarvoor zijn wij ook zeer dankbaar..
Aan alle broeders en zusters die dit lezen onze hartelijke groeten; de Heer moge U allen rijkelijk zegenen!

DEN HELDER - (D. C. K.). Zondag 3 juli was 't een genot te horen hoe de gemeente haar stem paarde in het lied: „Vreugde, vreugde, louter vreugde" enz. Andermaal mochten wij er getuige van zijn hoe een zuster en broeder beleden de oude mens te hebben afgelegd en de nieuwe te hebben aangedaan.
Ontroerend was het te zien hoe de voorganger, op de hem eigen wijze, de doopdienst leidde.
Na de dienst voelde men alom de spanning van het getuigenis en het was niet te verwonderen dat een zestal door handopsteken te kennen gaf ook de Heer in het watergraf te willen volgen.
Aan het Avondmaal werden de nieuwe leden door de ouderlingen hartelijk welkom geheten en werden nog een drietal wegens overkomst van elders tot de gemeente toegelaten. Op al deze berichten volgde nog het verheugende bericht dat onze voorganger niet de vrijmoedigheid had het beroep dat, door de gemeente te Zandbulten op hem was uitgebracht, aan te nemen; wij verheugden ons hierin ten zeerste.
Met blijdschap gaan wij de toekomst tegemoet en vertrouwen, dat de rijke akker

die Den Helder ontegenzeggelijk is, niet van haar leider beroofd zal worden, opdat de arbeid kan blijven doorgaan.

Van de leestafel

- *Billy Graham uitgedaagd.*

Maulan sheik Moebarek Ahmed, leider voor Oost-Afrika van het Mohammedaanse Ahmadiija-zendingsgenootschap, heeft de bekende Amerikaanse christen-evangelist Billy Graham uitgedaagd. Hij heeft de Amerikaan een „gebedswedstrijd" voorgesteld; in die wedstrijd moeten zes biddende christenen en zes biddende Moslims bewijzen wie over de meest goddelijke genade beschikt en dus sneller in staat is om dertig ongeneeslijke zieken te genezen, die dan door de Geneeskundige dienst van Kenya ter beschikking zouden moeten worden gesteld.

- *Protestants protest tegen „inwijding" van Brasilia.*

De „Confederacao Evangelica do Brasil" de protestantse bond van kerken in Brazilië, heeft er bij de regering tegen geprotesteerd, dat in de nieuwe hoofdstad Brasilia met regeringsgeld een r.k. kerk werd gebouwd, dat de nieuwe stad katholiek werd ingewijd en dat bij de plechtigheid geen vertegenwoordigers der protestantse kerkgenootschappen waren uitgenodigd: „Wij zijn even goede Brazilianen als onze katholieke landgenoten".

NADER BEZIEN

Oekumene in de praktijk

Verschillende lezers zonden ons de laatste weken krantenknipsels (dank!) waarin allerlei naar voren wordt gebracht - vooral betreffende de doop - dat stellig verdient in ons blad besproken te worden. Nu leent helaas dit rubriekje zich er niet voor om op al die zaken in te gaan: de verschillende berichten ten aanzien van het doopvraagstuk (geen vraagstuk, maar een uitgemaakte zaak! zeiden onze vaderen) in de pers hebben gecirkuleerd vragen een bredere bespreking dan deze rubriek toelaat. De belangrijkste van deze persberichten zonden we daarom ter attentie van onze schakelende mede-redakteur, die - denken we - te gelegener tijd van dit materiaal wel enkele stevige schakels zal weten te smeden.
Op één aspekt van deze berichten in de pers willen we nochtans de aandacht vestigen, namelijk op het aspekt der oekumene.

Van hoe weinig betekenis - helaas - de oekumene in werkelijkheid nog is kan blijken uit bedoelde mededelingen in de pers. Deze publikaties betreffen immers in de meeste gevallen uitspraken van het een of andere officiële kerkelijke lichaam, bijvoorbeeld van de generale synode der hervormde kerk. Met die kerkelijke instanties zitten we, in de oekumene, aan de gesprekstafel; niet op de publieke tribune als waarnemers, nee - als volwaardige gesprekspartners! Dat gesprek der kerken is juist op gang gekomen. Na jaren van kennismaking waarin de afstanden werden afgetast en de onderscheidende kenmerken ontdekt, scheen het moment aangebroken waarop de kardinale vragen der oekumene aan de orde gesteld konden worden, o.a. de vraag naar het wezen der gemeente. We hoopten, dat men bij die gelegenheid naar onze bijdrage inzake de gemeente, en annex daarmee ons verstaan van bekering en doop, zou luisteren....

Wanneer we dan nu in het koncept herderlijk schrijven (der hervormde synode) over de pinkstergroepen een opmerking lezen als: overaccentuering van het subjektieve leidt tot de praktijk van de doop op belijdenis door onderdompeling, en elders - in het pastorale advies dat de hervormde synode de kerkeraden verstrekte - hetzelfde oude geluid vernemen, dan wordt men een tikje korzelig en gaat men zich afvragen of men in deze kringen wel ooit serieus aandacht geschonken heeft aan het doperse getuigenis en of men wel werkelijk bereid is om te luisteren.

We bedoelen dit alles niet als een verwijt. En, als het desondanks als een verwijt wordt gevoeld, het treft dan ook onszelf. Want niet alleen de „grote kerken" rondom ons hebben nog zo weinig begrepen van waarlijke oekumeniciteit, ook de kleine gemeenschappen verstaan nog lang niet voldoende van het *„sámen met al de heiligen"* van Paulus in Ef. 3 : 18. v. D.

BELANGRIJKSTE RESOLUTIES:

veroordeling van atoombewapening en rassenscheiding

- *In een resolutie sprak het 10e BWA-kongres uit, dat de mensheid - naar Gods beeld geschapen - bestemd is voor een leven van vrede, onderling respekt en wederzijdse afhankelijkheid. De Heilige Geest beweegt in deze tijd van internationale onrust en spanning alle christenen hun invloed aan te wenden tot bevordering van de vrede en goede verstandhouding. Atoombomproeven en het in voorraad hebben van atoomwapens veroorzaken wantrouwen en vrees en zij bedreigen het leven van de mensen, zowel lichamelijk als geestelijk. „Daarom dringen wij er op aan, dat alle landen de proeven met atoombommen en de produktie daarvan zo spoedig mogelijk stopzetten en in onderling overleg langs de reeds aangewezen methodes van inspektie het goed vertrouwen van alle landen in deze zaak verzekeren". De baptisten worden aangeraden om voortdurend goed op de hoogte te blijven van deze zaak en te bidden voor wederzijds begrip en vertrouwen, waardoor vrede mogelijk zal worden voor de gehele mensheid.*
- *Ten aanzien van de vrijheid van godsdienst was het kongres er van overtuigd, dat elk mens verantwoordelijk is jegens God voor zijn geloof en godsdienstig leven. Dit geloof is pas waar als het op vrijwilligheid en vrijheid berust. Ofschoon men verheugd is over Gods genade waardoor men in staat is onderdrukking te doorstaan en de vrijheid te gebruiken, worden de volgende wensen op dringende wijze geuit: alle vormen van diskriminatie van godsdienstige minderheidsgroepen moeten beëindigd worden; alle godsdienstige organisaties dienen zich te wijden aan geloofsvrijheid voor alle mensen; alle volken moeten het recht van hun burgers garanderen om te geloven, te onderwijzen en te evangeliseren, zoals ieder volgens eigen geweten meent te moeten doen.*
De resolutie dringt er bij de baptisten op aan, christelijke liefde en begrip te tonen tegenover allen die op een andere wijze geloven en leven dan hijzelf en te bidden en te werken voor de handhaving en uitbreiding van de geloofsvrijheid voor alle mensen.
- *In een resolutie sprak het 10e BWA-kongres uit, dat de mensen in Christus een alomvattende eenheid is en dat daarom iedere vorm van onderdrukking en diskriminatie van joden, kleurlingen en onderworpen rassen moet worden veroordeeld. Reeds in 1934 (te Berlijn) sprak de BWA deze mening uit: met dankbaarheid werd vastgesteld, dat sindsdien veel verbeterd is, nochtans bestaan in sommige delen van de wereld nog zeer verwerpelijke toestanden. Alle baptisten, waar ook ter wereld, worden met klem opgeroepen de leiding te nemen bij de afschaffing van rassendiskriminatie, rassenscheiding en het kaste-systeem.*

Verantwoording van het Unie-bureau

De zomermaand juni bracht in het Unie-bureau de volgende giften en bijdragen:

1. *Voor de ECU:*
Rotterdam-Z. f 13,75; Haarlem f 31,59; Delfzijl f 135,24; Borne f 15,-; Eindhoven f 121,10; Alblasserdam f 39,75; H. B. te A. f 10,-; Drachten f 43,-; Amsterdam-W. f 50,-; Enschede f 55,65; Leiden f 53,44; Westerhaar f 25,-; IJmond f 11,63; J. G. te R. f 50,- H. F. P. te N. f 5,-; W .M. te H. f 5,-; Heerlen/Sittard f 27,92; Zandbulten f 161,65; Veendam f 56,30; Haarlem f 32,02; Harlingen f 45,58.
Hoeveel is er in het eerste halfjaar bijeengebracht? Ruim f 5060,- Dat wil zeggen dat er in het tweede halfjaar ruim f 16.800,- bij moet komen, zal het begrotingsbedrag gehaald worden!

2. *Voor de Opleiding:*
Rotterdam-Z. f 14,32; N. N. te A f 35,-; Delfzijl f 71,45; Mej. S. te S. f 1,-; Borne f 35,-; Eindhoven f 67,35; Alblasserdam f 23,50; H. B. te A. f 10,-; E.E.veen f 72,03; Amsterdam-W. f 57,-; IJmond f 9,54; J. G. te R. f 25,-; Heerlen/Sittard f 18,13; Veendam f 28,80; Haarlem f 29,50.
Voor de opleiding is er nu ruim f 3120,- bijeen. Zal het voor dit jaar gestelde doel gehaald worden, dan mogen we in het tweede halfjaar nog ruim f 8420,- verwachten.

3. *Voor het 10-cts.-fonds* (hulp inzake kerkbouw):
R'dam-Z. f 22,40; Scheveningen f 21,56; Haarlem f 30,12; J. G. B. te V. f 5,20; Heerlen/Sittard f 10,75 ;mevr. K. te D. H. f 4,-; H. H.-H. te D. f 60,-; Delfzijl f 38,27; Eindhoven f38,85; Alblasserdam f 13,25; Amsterdam-W.N. f 40,-.
Ruim f 1500,- kwam in het eerste halfjaar voor het 10-cts.-fonds binnen. Zal bij het jaareinde het gestelde doel gehaald worden, dan verwachten we nog ruim f 4700,- in het 2e halfjaar te ontvangen.

4. *Voor de Herdenkingskerk:*
H. B. te A. f 5,-.

5. *Voor het Noodfonds :*
Groningen-Z. f 75,83; J. G. te R. f 10,-; Muntendam f 29,10; Emmen f 10,-; Haarlem f 2,-.

6. *Voor het Evang. Fonds v. h. Zuiden:*
Afd. Siddeburen N.B.J.B. f 25,23.

7. *Voor het Pensioenfonds:*
J. G. te R. f 25,-.

Aan alle gevers en geefsters onze hartelijke dank!

En graag rekenen we op het aanzwellen van de giften en bijdragen met het oog op het voortgaan van onze gemeenschappelijke arbeidstaken!

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem.

H. N.; Br., Australië. Vriendelijk dank voor Uw reaktie n.a.v. ons verzoek in het nr. van 5 februari jl. betreffende Nederlandse baptisten die zouden werken in „The Australian Baptist Foreign Mission". Jammer ,dat U ons niet verder inlicht over dat werk, hoewel we met die Nederlands baptisten juist U bedoelden!
De mensen die U noemt zijn géén lid van een baptistengemeente. Overigens houden we ons wel aanbevolen voor toezending van het zendingsblad van de Australische baptisten waarin zendingsnieuws over Nederlands Nieuw-Guinea wordt gepubliceerd.

E. J. W.; Pr., Zuid-Afrika. Wegens ruimtegebrek in ons blad zal het wel een tijdje duren voor we op Uw reaktie kunnen ingaan; intussen - 't heeft elkaar gekruist - is U n.a.v. ons antwoord op 'n ander schrijven uit Zuid-Afrika, dat we afdrukten in het nr. van 13 mei, hopelijk wel een en ander duidelijker geworden?

E. R.

Advertenties

Door haar Heer thuisgehaald, onze lieve vrouw, moeder, behuwd en grootmoeder

CATHARINA MARIA DE JONGE

in de ouderdom van ruim 67 jaar.
Ter Apelkanaal, 5 juli 1960.

H. Knigge
Kinderen, behuwd- en kleinkind

De begrafenis heeft plaats gehad op 9 juli.

Mevrouw
BAS-HARTOG
en de Heer en Mevrouw
VAN DEN BERG-ZWART
hebben de eer U kennis te geven van het voorgenomen huwelijk van haar zoon

JOHAN

en hun dochter

GERDA

Huwelijksinzegening door de Weleerwaarde Heer ds J. Broertjes, op donderdag 21 juli 1960, om 2 uur in het kerkgebouw „Silo", Herenstraat Utrecht.
Hilversum
Constantiastraat 5
Utrecht
Hasebroekstraat 9
4 juli 1960.
Receptie: op de trouwdag van 4-5 uur in Hotel Smits Vredenburg Utrecht.
Toekomstig adres: Constantiastraat 5, Hilversum.

OP 16 juli hopen wij D.V. met onze lieve ouders

P. W. BRONGERS
en
E. BRONGERS-SMELTEKOP

hun 25-jarig huwelijk te herdenken.
Hun dankbare kinderen,
Afien-Ewold
Jan-Ina (verl.)
Piet
Cor
Delfzijl, juli 1960.
Waterstraat 20.

Op 8 juli jl. waren onze geliefde ouders

W. BAPTIST
L. BAPTIST-DE RAAF

30 jaar getrouwd.
Dat God hen nog lang voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Heden nam de Heer tot Zich in het Vaderhuis onze broeder

JOHANNES BAKKER

in de ouderdom van 86 jaar.
Wedn. van Hendrikje Kip.
„Zalig zijn de doden, die in de Here sterven."
Bapt. Gemeente Muntendam.
Muntendam, 30 juni 1960.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Eenst. uitv. uitgave	f 5,75	rood, bruin, blauw en zwart
„ „ „	- 5,75	rood m. opdruk ,Eig. der Gem.'
„ luxe „	- 7,50	roodbruin, blauw en zwart
„ „ „	- 8,—	wit
„ zeer luxe uitgave	- 19.50	zw. leren band verguld op snee
Harm. deel I	- 5.50	
Harm. deel II	- 6.75	
Orgelbegel. Psalmen geb.	- 1.90	

Besteladres: J. Germeraad, Breitnerstr. 77b, Rotterdam wijk 2

Betalingen op giro 281127 t.n.v. Zangbundel Commissie Rotterdam.

Vrijdag 22 juli 1960 Jaargang 77 Nr. 3532

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

IN GODS DIENST GENOMEN

Onze behoefte aan gemeenschap uit zich ook in de behoefte ons te kunnen geven. Het ongebruikte is het waardeloze. Een leven, waar niemand behoefte aan heeft, dat nergens geplaatst kan worden is een harteplaag. De psychische last der werkloosheid is, dat men niet nódig is, er te véél is. Het leven komt tot rust in de overgave, maar overgave is slechts daar mogelijk, waar iemand is die het wil aannemen.

In de gemeente neemt God ons leven aan en stelt het in Zijn dienst. Hij schakelt het in op een groots plan; hij maakt het tot een onderdeel van een boeiend geheel. Als God Zijn Geest door ons leven heenleidt, wordt het gelijk een rank, die uit de Wijnstok leeft en - niét vrucht voortbrengt - maar vrucht *draagt.* Het eigen wijnstoksleven wordt in de ranken openbaar.

Zo heeft ieder, die opgenomen is in de gemeente en in haar de gemeenschap met de Heer en Zijn volk beleeft, een taak. Deze taak vervult hij dan en in zoverre, als de Heer zich van hem bedienen kan en bedient. Waar de ambten zó worden verstaan, dat de niet-ambtsdragers non-actief worden, is een ernstig misverstand tot heerschappij gekomen. Het spreken der ambtsdragers moet ons spraakzaam, hun werken ons werkzaam maken .Het ambt bedoelt niet de „leken" uit te schakelen, maar tot een vruchtdragend leven te helpen komen. Het „lekenapostolaat" moet in een baptistengemeente, gezien de belijdenis, die al haar leden hebben afgelegd, mogelijk zijn; ja, inderdaad voorhanden zijn.

We willen drie terreinen aanwijzen, waar op blijken moet, dat God de Heer ons in Zijn dienst genomen heeft.

Het eerste is het gezin.

Daar wil Christus de zegen van Zijn Heer-zijn allereerst doen kennen. In het verhaal van de zegening der kinderen (Matt. 19:13-15) blijkt wel allereerst hoe Christus, in tegenstelling met de discipelen, de kinderen ernstig neemt. Zij waren voor Hem nimmer degenen, die nog niet meetelden. Hij vond hun juichtonen niet beneden Zijn waardigheid (Matt. 21:12-17). Kinderen en jonge mensen moeten serieus genomen worden. Al zijn ze nu nog te jong om te merken dat ge dat niet doet, zullen ze op latere leeftijd, terugziende in hun jeugd, het wel beseffen en u het vertrouwen opzeggen.

Een kind heeft er recht op in zijn pijn, verdriet, teleurstellingen, vreugde serieus te worden genomen. Wie jonge mensen toespreekt op en toon van „jij bent nog niet vol" verliest ze. Het leven van eigen vader en moeder moge de spiegel zijn, waarin de hoge God de kinderen zijn beeld laat zien. De echtheid van hun christenleven (niet de foutloosheid er van) zal kinderen plaatsen voor de noodzakelijkheid een keus te doen. Zoekt eerst het Koninkrijk van God, moet in het ouderlijke leven en handelen de kinderen worden voorgespeld. Dat „eerst" wil niet zeggen dat er daarna nog iets anders volgen mag, want buiten het Koninkrijk Gods is immers niets goeds meer te vinden. Dat „eerst" wil zeggen: dat uitsluitend.

Onder deze regel moeten opvoeding en onderwijs gesteld zijn. De ernst van deze regel zullen kinderen moeilijk voelen wanneer de ouders bij de opvoeding de behartiging van de materiele dingen laten voorgaan en de overgeschoten uren (als er zulken zijn!) voor de catechisatie, de jeugdclub en al die aktiviteiten, die begeren de kinderen heen te leiden tot Hem die de Deur tot het verloste leven is bestemmen. Wanneer maatschappelijke positie bovenaan geplaatst wordt en de bekering en de levensovergave aan God als aanvulling verschijnen in de opvoeding dan sluiten de ouders de deur van hun gezin voor God toe.

De toekomende wereld is belangrijker dan de maatschappelijke positie. Niet aan het aantal uren gegeven voor huiswerk, maar aan Gods zegen is alles gelegen, ook aan de zegen voor het verstand. Het leven naar God toe heeft niet minder de belofte van het tegenwoordige dan van het toekomende leven.

En wie weet wat voor zijn kinderen werkelijk het heilzaamst is? Dit moet de omgang en het onderricht aan de kinderen kenmerken, dat slagen in deze wereld niet het voornaamste is. De ziel verloren, al verloren.

Het *rekenen* met God stempele heel het gezinsleven. Niet theorie over God hebben we nodig, maar de *praktische toepassing* van Christus op het leven. Pas allereerst Christus op uw eigen leven toe en dan ook op dat van uw kinderen.

In het gezin, waarvan de ouders gemeenteleden zijn, moet de gemeente opgenomen worden in de dankzegging en de voorbede. Er moet voor haar gedankt worden. Waar was de schat van het evangelie, wanneer de gemeente ze niet bewaard had, de eeuwen door? Is zij niet de corridor tussen deze wereld en de toekomende? Haar in het dankgebed te verzwijgen, ware zeker bewijs van haar onderwaardering. De kinderen kennen de gemeente niet. Ze kennen alleen het kerkgebouw, bepaalde mensen die ze daar dikwijls zien, maar de gemeente als gemeenschap van God èn mens in Christus en van mensen onderling in Hem, is hun onbekend. Het gebed, waarin God voor haar gedankt wordt en Hem gevraagd wordt, haar te zegenen, zal geleidelijk tot nadenken en navragen kunen leiden. Het kind zal onder het opwassen zichzelf gaan afvragen, wat daar nu wel achter zit, achter dat gebouw, die zondagse samenkomsten van mensen daar.

Wie dit doet, zal *goed over de gemeente spreken.* Daartoe is het niet nodig blind te zijn voor haar fouten. Paulus was dat zeker niet ten aanzien van de gemeenten zijner dagen, maar begint hij zijn brieven niet met een dankzegging aan God voor de gemeente? We moeten niet tegen de gebreken en fouten der gemeente aankijken, maar er door heen zien en haar zien zoals iemand zijn kinderen ziet, die tekort komen en overtreden en die hij nochtans hartelijk liefheeft .In de gebrekkige heiligen van nu mogen we de volmaakte heiligen van straks zien. Jezus is er Borg voor dat ze zijn zullen zonder vlek of rimpel of enig gebrek. We moeten nog een ander punt naar voren brengen. De jaren komen, dat het kind honger begint te krijgen. Zijn weetgierigheid ontwaakt. Daarvan moeten ouders profiteren. Ze moeten het kind niet zelf zijn lek-

IN DIT NUMMER

het slotartikel (van onze vliegende medewerker Aad Kik) over 't 10e BWA-kongres in Rio - versierd met foto's van enige belangrijke mensen - op pag. 4; smeedt ds Louw de in uitzicht gestelde Losse Schakels (pag. 2) en eindelijk publikatie van enkele „over-weekse" bijdragen.

tuur laten opscharrelen en het aan het toeval overlaten wat het zal lezen. De brievenbus moet gecontroleerd worden. Voorkomen is beter dan genezen. Zorg dus voor goede en voor de leeftijd uwer kinderen gepaste lektuur. Behalve onze eigen periodieken moet u zorgen dat u de uitgaven uit ons eigen lektuurfonds in huis hebt. Er zijn gezinnen met opgroeiende kinderen, waar bv. Jong Leven niet in huis komt.
Ouders moeten „De Christen" ontvangen, óók al is hun eigen leeslust niet groot, maar ook opdat hun kinderen wegwijs worden in dat leven, waaromtrent ze toch eenmaal een keus zullen moeten doen. Door de schuld der ouders mag geen onkunde bij de kinderen een verkeerde levenskeus ten gevolge hebben.

L.

Verbeteringen

In het Wegw. Woord „De Christen" van jl. vrijdag is in de zin „We komen niet verder door overwinning van tegenstand" - opgenomen in het slot van het artikel - het woordje *dan* uitgevallen, waarop het juist aankomt. De schrijver heeft willen zeggen dat we alleen dán verder kunnen komen as bereid zijn in het offensief te leven.

L.

LAATSTE NIEUWS OVER ONZE ZENDELINGEN

Bij het ter perse gaan van dit blad op 20 juli is het volgende bekend over onze zendelingen:
Volgens een op 19 juli ontvangen telegram van de B.M.S. te Londen zijn de vrouwen en kinderen van onze families van 't Wout en Edens op 15 juli uit Irema in Stanleyville aangekomen om met vliegtuigen van de R.A.F. tezamen met Engelse vrouwen en kinderen te worden overgebracht naar Europa. Volgens de B.M.S. gebeurt dit op aandrang van de Engelse regering die de verantwoordelijkheid niet langer wil dragen voor de aanwezigheid van Europese vrouwen en kinderen in Kongo. Volgens het telegram blijven de mannen in Yakusha.
Volgens de mededeling van of namens een Consulaat aan het adres van de secretaris der UZC te Pernis zouden ook br. en zr. ter Braak via Nairobi (Kenia) terug komen. Hiervan kon echter via de B.M.S. te Londen geen bevestiging worden verkregen.
Wij zullen dus moeten afwachten wie er in de komende dagen in Europa zullen terugkeren.
Laten wij niet ophouden aan hen allen te denken in onze gebeden zij die onderweg zijn en zij die daar blijven om het werk te dienen.

W. Modderman
voorzitter van de U.Z.C.

VAKANTIE ADRES U.C.

In de vakantie-periode van onze Uniesekretaris (tot 4 augustus a.s.) kunnen brieven of spoedzaken voor de Uniekommissie naar de alg. adj. der UC, ds J. Broertjes gezonden worden.
Zijn adres is:
van 23-30 juli: „Renderloo", Bijsterbosweg 9, Epe, telefoon 06780-381;
van 30 juli-2 augustus: p.a. Schotweg 92, Apeldoorn.
Vanaf 4 augustus is ds Jansma weer terug in Arnhem. We wensen hem en zijn echtgenote een gezegende vakantie toe en een blijmoedige hervatting van zijn werk na 4 augustus.

ATTENTIE

Het adres van de eindredaktie is (tot nadere aankondiging): p.a. „De Vinkehof", Biltscheweg 10; Bos en Duin, post: Den Dolder; tel. (03402)-4823.

Onjuiste tegenstellingen Op een vergadering van de classis Den Haag van de Ned. Herv. Kerk is een bezwaarschrift tegen de kinderdoop besproken, hetwelk was ingediend door een groep broeders, leden van die Kerk. Een der sprekers maakte op die vergadering de opmerking:

„Wanneer er in Hand. 2 staat, dat aan ons en onze kinderen de belofte toekomt, gaat het niet allereerst om allerlei geestesgaven, maar om het geloof in Jezus Christus."

Die dit zei heeft kennelijk niet op het tekstverband gelet, want het is duidelijk, dat de vraag: wat zullen wij doen, mannen broeders? doelt op de belofte die in Joël 2 gegeven is en in die ure werd vervuld, nl. het ontvangen van de Heilige Geest.
Voorts wordt in het verslag van deze classicale vergadering gewag gemaakt van een „interessante opmerking" van dr Frederikse van Wassenaar:

„Hij wees er op, dat het Nieuwe Testament helemaal de tegenstelling tussen volwassen- en kinderdoop niet kent."

Deze opmerking is juist, al zien we het interessante ervan niet in. Het gaat in het Nieuwe Testament bij de doop inderdaad niet om oud of jong maar om de vraag langs welke weg zich de doop verwerkelijkt en meer is dan 'n afwassing van het lichamelijk onrein, m.a.w.: werkelijk doop, grensgebeuren is, gebeuren betrokken op de dood en opstanding van Hem. Zonder geloof is de doop een irreële zaak evenals de viering van het avondmaal indien de ontvanger geen geloof heeft. „Zonder geloof geen sacrement", heeft de reformatie gezegd, en we menen dat de roomse kerk het niet anders leert. De kinderdoop is een inconsequentie die wij hebben losgelaten.

„Gemeenschaps-denken" De Synode der Ned. Herv. Kerk zond haar kerkeraden een „Pastoraal advies inzake de heilige doop". Het is een lang stuk, maar we mogen, reeds gezien het oecumenisch streven onzer dagen, het niet voorbij laten gaan, zonder er kennis van te nemen.
Het is vooral de beweging, bekend als „Stromen van Kracht", die bij velen de vraag naar de bijbelse doop brandend heeft gemaakt. Het ligt voor de hand, dat de Ned. Herv. Kerk, die de kinderdoop leert en in praktijk brengt en, we mogen wel zeggen: voor een belangrijk deel uit de traditie van de kinderdoop leeft, haar leden en dan vooral de kerkeraden wenst voor te lichten aangaande het doopvraagstuk en probeert te bewijzen ,dat de kinderdoop bijbels verantwoord is.
Dat geloof en doop samen horen is *te* duidelijk schriftleer dan dat ontkend zou kunnen worden. De vraag is slechts: welk verband bestaat er tussen geloof en doop? In welke wijze heeft het geloof met de doop te maken? Waarbij men dan onwillekeurig de vraag voelt opkomen: wat is geloven?
Daarover wordt in het stuk opgemerkt:

„Wanneer het geloof eenzijdig van de individuele geloofsbelijdenis uit wordt benaderd en losgeweekt wordt uit het bijbelse gemeenschaps-denken, wordt 'n wezenlijk element van het Credo (geloofsbelijdenis) veronachtzaamd. Het „ik" dat in de christelijke geloofsbelijdenis spreekt, is een veel groter en wijder „ik" dan dat van de enkele mens op zichzelf."

Geen Indivi-dualisme We weten, dat we met ons geloof in een gemeenschap staan; we weten, dat we dit geloof uit die gemeenschap ontvangen hebben in welke God werkt door Zijn Geest. We weten echter ook, dat we alleen dan tot die gemeenschap werkelijk kunnen behoren wanneer het kenmerk dier gemeenschap: het „geloven", ook bij ons gevonden wordt. „*Het*" geloof kan men leren, aanvaarden en beämen, maar wat toegang geeft tot de gemeente der gelovigen, dat is de gemeente van het Nieuwe Testament, is iets anders. Het is een deelhebben aan Christus en daardoor reeds behoren tot de gemeenschap der gelovigen.
Deze gemeenschap wordt voltooid in de doop, die een begraven-worden is met de gestorven en een zich scharen met de anderen rondom de opgestane Christus.

LOSSE SCHAKELS

Dubbeel weigering De Evangelische Lutherse Synode heeft onlangs vergaderd. Bij haar was o.a. ook een adres ingekomen van een harer predikanten, waarin verzocht werd een predikant vrij te laten in het al of niet dopen van kindertjes. Tevens werd in dat adres voorgesteld om niet gedoopte, aan God opgedragen kinderen in een speciaal daartoe bestemd register in te schrijven.

De Synode heeft beide verzoeken afgewezen. We kunnen dit begrijpen. Een kerk kan moeilijk tweeëerlei dooppraktijk er op na houden. Kinderdoop en doop van gelovigen zijn zaken die niet samen kunnen gaan. Ging het om leeftijdsverschillen, dan was het iets anders .Maar bij de doop van kleine kinderen èn van gelovigen gaat het niet om mensen van verschillende leeftijd maar om mensen zònder en mensen mèt geloof. Dat beide onder de genade Gods liggen en begrepen zijn in het werk der verzoening en niet dátgene waarom het bij de doop gaat. Het is het op Góds Woord gegeven antwoord dat in dezen beslissend is.

Het opdragen en inschrijven van jonggeborenen had dán zin als de doop van kinderen losgelaten werd. Naast de doop van *gelovigen* is het opdragen van zuigelingen zinvol, maar niet naast de doop van jonggeborenen.

L.

Mededelingen

Het adres van ds H. D. Hooghwinkel, res. legerpredikant is sinds 20 juli:
Dr Breveeweg 22, Oosterbeek, telefoon 08307-3388.

NADER BEZIEN

Het werk op Renderloo en Vinkenhof

Het feit, dat we zelf dezer dagen ons er op voorbereiden naar De Vinkenhof te gaan om daar br Kiwiet gedurende de tijd van zijn docentschap aan de Summerschool van het seminarium te Rüschlikon (4 weken) te vervangen, deed ons weer eens nadenken over de belangrijkheid van ons zomerwerk.

Het is zo, dat aanstaande zaterdag (23 juli) de twee topweken van dit werk beginnen: iedere week totaal 7 kampen voor jong en oud in en rondom de beide centra en bovendien in de eerste van deze beide weken een „kamp" in Londen. Dat betekent, dat gedurende deze twéé weken zeker een 600 mensen op zeer intensieve wijze mèt elkaar kennis maken, vriendschap sluiten èn met het Evangelie worden „bewerkt". Bij dit aantal hebben we dan nog niet het ook niet onbelangrijke getal jonge en oudere mensen gerekend die voor en na deze topweken onze centra en tenten bevolken.

Er gebeurt zeer belangrijk werk - elke zomer weer - op en rondom onze beide centra! De belangrijkheid ervan wordt beslist niet weergegeven in het getal van hen, die gedurende een kampweek de beslissende keus maken voor de Heer en de gemeente. Wanneer we trouwens ons kampwerk alleen maar zien als een evangelisatie-methode - zoals sommigen nog steeds hardnekkig dit werk hanteren - dan onderschatten we de betekenis er van op grandioze wijze, hoe tegenstrijdig dat ook schijnt. Natuurlijk, het kampwerk zoals dat nu zijn 16e seizoen is ingegaan, draagt een sterk evangeliserend karakter. Maar niet het „zieltjes-winnende" karakter, dat afhankelijk is van jeugdige gevoeligheid en maanverlichte nachtwandelingen met op de achtergrond het soms sentimentele getokkel van een gitaar... Om het (misschien we tè) geladen te zeggen: niet het behoud van de enkeling staat in het kampwerk op de voorgrond - zoals dat wel het geval is meestal in evangelisatiesamenkomsten en jeugkonferenties - maar het vormen van de gemeenschap, een lééfgemeenschap.

Geldt voor de zogenaamde gezinskampen wel primair de rekreatie, de vakantie-besteding, van de jeugdkampen kan gezegd worden, dat ze er op gericht zijn onze jongemensen te vormen tot goede geméénteleden.

In een kamp heeft men zijn kampgenoten niet zelf gekozen; het is een groep die zo maar is samengesteld: de enige overeenkomst is dat men in dezelfde week vakantie heeft. Het is altijd weer verwonderlijk op te merken, dat zulk een zonder overleg samengestelde groep binnen korte tijd tot een echte vriendenkring samensmelt, een groep die solidair is: samen sport en spel bedrijft en ook samen de bijbel leest.

We denken, dat vooral deze zijde van ons zomerwerk onze jonge mensen vormt tot goede gemeenteleden. De gemeente zal immers, wil ze in waarheid *gemeente* zijn een lééf-gemeenschap zijn..

v. D.

BROkSTUKkeN

We lazen ergens, dat er een plaats in Friesland is, waar de kerkklokken een prachtig stukje oecumenische samenwerking laten horen. De plaats was een drietal kerkklokken rijk, voordat er ook nog een Gereformeerde „bengel" bij kwam. De klok van de lichte kerk (vrijzinnig) had een zware stem, de klok van de zware kerk (orthodoxe kapel)had een lichtere stem, en boven deze beide uit klonk het hoge geluid van het kloosterklokje. Toen de Gereformeerden hun klok bestelden, lieten ze een man met een stemvork komen om te zien of het mogelijk was een klok te creëren welks stemgeluid met de drie andere harmonische samen zou klinken, alsof er één accoord werd aangeslagen. De man met de stemvork slaagde, de nieuwe klok ging mee bengelen met de andere bengels en inplaats van elkaar nu dwars te zitten en tegen elkaar in te spreken, zingen ze nu regelmatig in de grootst mogelijke tonen-harmonie.

Vanuit dit klokkensamenspel zouden we nu prachtig kunnen gaan spreken over 'n betere oecumenische samenwerking. Het is inderdaad zo dat de verschillende kerken verschillende stemmen hebben, de ene wat zwaarder, de andere wat lichter en dat ze elkaar hier en daar prachtig aan kunnen vullen en bij kunnen springen. Zoals het kerkelijk leven nu is, mag wel gezegd worden dat iedere kerk zijn eigen eenzijdigheid heeft en daardoor bepaalde facetten van de grote Waarheid te weinig, en andere te veel, benadrukt. We kunnen inderdaad van elkaar leren en elkaar aanvullen. Maar zo eenvoudig als met de klokken ligt het met de kerken toch niet. Immers daar gaat het niet alleen om een bepaalde toon, of een bepaald accoord, ja zelfs niet om een bepaalde melodie. Het lied dat de Kerken te zingen hebben is geen „lied zonder woorden", maar een lied met een tekst die God zelf geschreven heeft. Die tekst te laten spreken, is opdracht bij de verkondiging van het evangelie. Daarvan mag nimmer afgeweken worden. Wij komen nooit tot waarachtige oecumenische samenwerking door ieder ons eigen toontje te blijven zingen, maar door samen, *teruggaand tot áchter de kerkelijke geschriften en belijdenissen,* ons te buigen over de *tekst* van het lied, zoals Gód die schreef. *Die* gezamenlijk te bestuderen is de zware, maar toch eerste, opgave.

★

Ik verbaas me altijd weer over de prachtige saamhorigheid die in onze (emmense) avondmaalsvieringen openbaar wordt.

Onze kerk heeft geen banken, maar stoelen, die los staan.

Zodra de avonddienst, die aan de avondmaalsviering vooraf gaat, voorbij is, en de niet-deelnemenden aan het avondmaal zich verwijderd hebben, begint er opeens een geschuif met stoelen, dat echt even de aandacht trekt. Wat is er aan de hand? De leden die in de zijrijen zaten tijdens

de kerkdienst, en voor wie geen plaats open kwam in de middelste rij, schuiven hun stoelen naar het middenveld .De zijpaden worden weggewerkt, de scheidingen opgeheven. En als het schuiven opgehouden heeft, zit daar, midden in de kerk, een dichtaaneengesloten groep mensen, door geen paden gescheiden, te wachten op de dingen die komen gaan. Niemand heeft het ze ooit gezegd, geen gemeentevergadering heeft het ooit zo besloten; het is „vanzelf" zo gekomen. En het is prachtig mooi.

★

Niemand houdt ervan, meer te lijden dan nodig is. We werken graag en veel met asperine; de tandarts moet „verdoven" voor hij „trekt"; de bevalling moet zo mogelijk pijnloos verlopen; baby moet z'n eerste tandjes pijnloos krijgen. Ja, en dat betreft dan alleen nog maar het lichamelijke lijden, dat dieper ingrijpt, ontlopen we graag, zo mogelijk.
Intussen blijft waar, wat Thomas Merton een gezegd heeft:
„Een waarheid die veel mensen pas te laat beseffen is dat hoe meer U probeert leed te vermijden, hoe meer U lijdt, want dan beginnen kleinere en onbelangrijker dingen U te kwellen, in gelijke verhouding tot Uw angst en gekwetst te worden."

Wf.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

75 Jaar geleden:

DRIE TRAKTATEN:

I. Hoe word ik rechtvaardig voor God?
18 bladzijden met gekl. omslag. 1 ex. 5 cent; 50 ex. f 2,-; 100 ex. f 3,-.

II. De Bijbel in twee woorden.
16 bladzijden zeer aan te bevelen ter verspreiding. 1 ex. 4 cent; 100 ex. f 2,75; 1000 ex. f 22,50.

III. Geloofsgebed en geloofsgenezing.
40 bladzijden in gekl. omslag. 1 ex. 12½ cent; 25 ex. f 2,50; 100 ex. f 7,50.

Te ontbieden bij den boekhandelaar G. Amsing te Leeuwarden, in iederen boekhandel en aan 't bureel „De Vredebode" te Franeker.

(Advertentie in „De Christen", 15 juli 1885)

Van de leestafel

ONTDEKKINGEN OVER GENESIS,
P. J. Wiseman; uitgave N.V. Jan Haan, Groningen. Uit het Engels vertaald door ds W. C. v. Hattem; 170 pag; prijs f 6,50.

De schrijver heeft zelf aan de opgravingen medegewerkt en het materiaal bestudeerd. Hij komt tot het resultaat, dat de schrijfkunst reeds ten tijde van Abraham werd beoefend. De cultuur stond op veel hoger peil, dan vroeger algemeen aangenomen werd. Dat heeft invloed op de wijze, waarop men zich het ontstaan van het boek Genesis heeft te denken. De berichten van de schepping, zondvloed - zijn volgens de auteur - oorspronkelijk in spijkerschrift op kleitabletten geschreven, door de aartsvaders zelf of op hun instigatie. Wie zich voor de literaire kwesties aangaande het boek Genesis interesseert, kan hier terecht.
De „kritiek" wordt hier onder kritiek gesteld, en afgewezen wordt de theorie, dat Genesis samengesteld zou zijn uit documenten, die oorspronkelijk niets met elkaar te maken hebben, de schrijver meent dat Gen. 1:1 - 37:1 een samenvoeging is van klei-tabletten, tot één geheel en dus veel vroeger dan de historische kritiek het doet, gedateerd moet worden.

D. S.

OVER GELOOFSGENEZINGEN,
S. van Mierlo; uitgave: „Uit de Schriften" Simon Stevinweg 19, Bussum; prijs f 0,50.

Dit onderwerp is actueel. Gewezen wordt op de eenheid van ziel en lichaam, op de machtige invloed die van suggestie uitgaat. „Wonderbare

De band die bindt

Rio de Janeiro, 4 juli 1960.

Toen gisteren de laatste klanken van het lied "Just as I am" waren weggestorven betekende dat het einde van het grootste wereldkongres, dat de baptisten ooit gehouden hebben. Het zal weer vijf jaar duren voor zij opnieuw uit alle landen samenkomen om, dan in Miami, Florida, USA weer een dergelijk samenzijn te hebben. Langzamerhand worden de kaartjes "homeward bound" weer voor de dag gehaald; vele van de kongressisten zullen de grens overschrijden, zich weer verspreiden over heel de wereld en hun indrukken thuis bekend maken. Deze week heeft op ons allen een diepe indruk gemaakt. Niets is zó mooi als samen bezig te zijn in het werk van de Heer. Nergens voel je zó sterk, dat alle onderscheidingen weg vallen als bij Jezus. Heel Rio en zelfs geheel Brazilië heeft gesproken van de opvallende eenheid in de baptisten-familie, een eenheid die uitgaat boven elke onderscheiding in ras, beschaving of politieke ligging.

In dit schijnbaar volledig roomse land is men op godsdienstig gebied buitengewoon tolerant. Er zullen weinig plaatsen gevonden worden waar men zich zó met elkaar inzet voor het werk van de ène Heer (vanzelfsprekend enkele uitzonderingen daargelaten). Het duidelijkst kwam dit tot uitdrukking in de redevoering van Aurelio Vianna, lid van de braziliaanse Senaat, op de voorlaatste dag van het kongres. Zelf baptist, vertolkte hij de gevoelens van alle senatoren, waaronder evangelischen, methodisten, presbyterianen en vooral veel roomskatholieken. Wel tienmaal werd hij onderbroken door een hartelijk applaus, dat het getuigenis van de braziliaanse Senaat kracht bijzette.

Baptisten in Brazilië

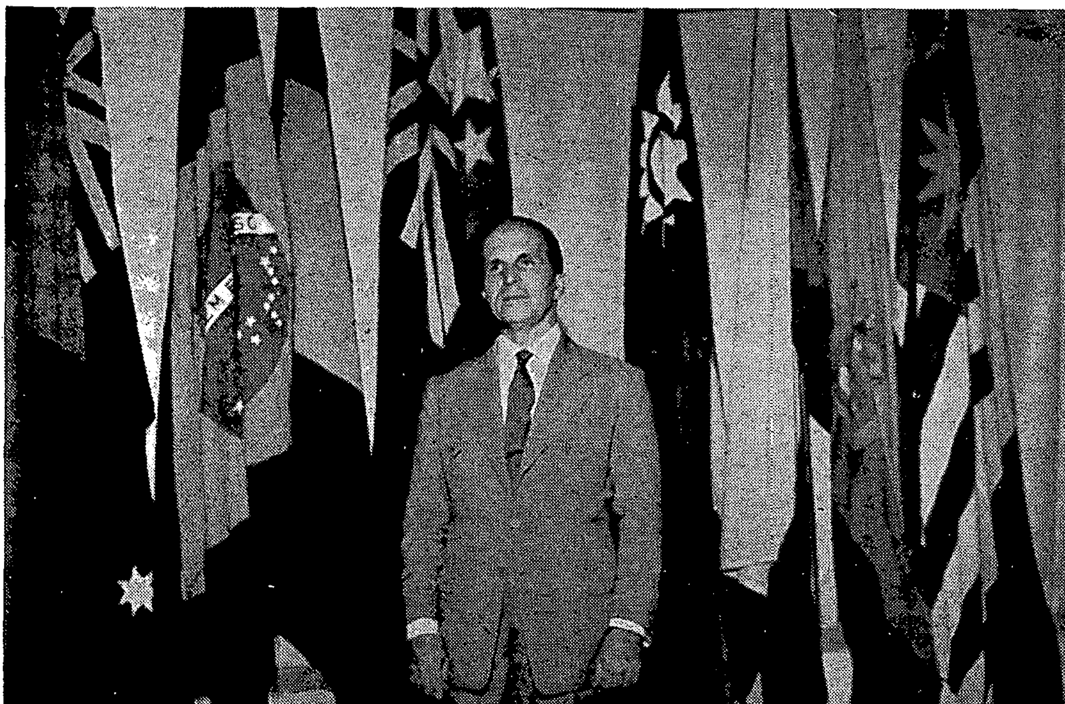
Allen zijn we gesterkt door de houding van onze Braziliaanse broeders en zusters waar het om de zaak van de Heer gaat. Daar de meesten uit roomse kringen komen moeten ze vechten voor hun geestelijk bestaan, dat weliswaar niet van hogeraf maar wel vanuit de familie bemoeilijkt wordt. Deze baptisten zijn bizonder positief en zeer konsekwent .Vooral de jeugd, die opgewekt en humoristisch is, staat steeds klaar om „getuigenis af te leggen van de hoop die in haar is". Deze jongemensen zijn zich wel zeer sterk bewust van de grote roeping; dat kwam het best tot uitdrukking in de manier waarop ze zich ingespannen hebben om anderen mee te krijgen naar de grote slotmeeting. Als tolken, gidsen enz. waren ze steeds bereid zich in te spannen opdat alles goed zou verlopen. De meeste van hen, trouwens ook bijna alle ouderen van de gemeenten, hebben hun vakantie speciaal in deze dagen opgenomen.

«De duizenden zijn één»

Nieuwe President

Dat men in de gehele wereld respekt heeft voor het werk van de Braziliaanse gemeenten en dat men dankbaar is voor alle inspanning en liefde om dit kongres te doen slagen is duidelijk gebleken! Zoals reeds eerder werd geschreven trad dr Theodore F. Adams af als president van de BWA. Het benoemingskomité droeg nu een Braziliaan voor als opvolger van dr Adams, nl. dr Joao Soren. Met algemene

DE BAND DIE BINDT

Dr João Soren, de opvolger van dr Theodore F. Adams als president der BWA. Dr Soren zal tot 1965 het presidiaat der Wereldalliantie waarnemen. De nieuwe president is sinds 1935 voorganger van de Igreja Batista Primera (Eerste Baptistengemeente)te Rio de Janeiro en is 52 jaar. Dr Soren studeerde in Rio en in Louisville, USA, waar hij promoveerde in de theologie en de letteren. In 1955 ontving dr Soren een eredoctoraat van het Georgetown College te Kentucky .Vijf maal achtereen werd dr Soren gekozen tot president van de Unie van Baptistengemeenten in Brazilië, eenmaal was hij een van de vice-presidenten der BWA. Dr João Soren is niet slechts een belangrijk persoon, hij is ook een zeer geliefd man. Van de 122 baptistengemeenten in Rio wordt de gemeente waar dr Soren dient het drukst bezocht. Ook de jeugd is zeer met hem ingenomen. Uit deze keuze blijkt, dat het baptisme niet langer een Anglo-saksische of Euro-amerikaanse aangelegenheid is. Ook de andere kontinenten hebben een belangrijke plaats ingenomen. Zegene de Heer der gemeenten de nieuwe president!

LEESTAFEL

genezingen hebben zowel plaats in het Buddihsme, bij de fakirs en het spiritisme, bij hypnotisme en in de kringen van „Christian Science" als in christelijke kringen", (pag. 3). Uit de genezing mag niet zonder meer worden afgeleid, dat God tussenbeide is gekomen, „de genezing is alleen dan goed, als het stelsel goed is". Voorts wordt gehandeld over het nut van de ziekte, „God kan de ziekte gebruiken om de mens tot bekering te leiden". Het komt er niet zozeer op aan of een *ziekte* overwonnen wordt, dan wel of de *mens*, de *zieke* werkelijk geholpen wordt. Dan volgt een hoofdstuk over de zieke christen, over geloofsgenezers en „Leert de Schrift dat God steeds de genezing wil?", (pag. 7). Een bijbelstudie volgt over de genezing in de evangeliën, over de gave der gezondmaking, enz. Op de vraag, waarom zo weinig geloofsgenezingen? wordt een antwoord gezocht in het onderscheiden in bedelingen. Het boekje las ik met veel interesse. 't Aantrekkelijke is, dat hier de Schrift zelf aan het woord komt. Alleen met het noemen van Hand. 28 kan ik mij niet verenigingen. Dit hoofdstuk zou een beslissend keerpunt in de lijn van de heilsopenbaring aangeven (nl. het uitstel van het koninkrijk), echter in Hand. 18 : 6 lezen we ook, dat Paulus zegt: „voortaan zal ik tot de heidenen gaan". Daarbij zou dan ook nog de vraag gesteld kunnen worden of Hand. 28 inderdaad het eind is geweest van het boek, gezien het plotselinge afbreken. Deze uitzondering en het stelsel, dat opgebouwd wordt door het gewicht aan Hand 28 toegekend, daargelaten, is *deze brochure de bestudering waardig.*
De schrijver ontkent niet, dat er ook in onze tijd nog genezingen kunnen plaats vinden, echter steeds: „indien het Uw wil is". Doch geen massa-genezing. De schrijver meent, dat er geen terugkeer van de geestelijke gaven vóór de wederkomst des Heren zal plaatsvinden.

D. S.

---

stemmen werd deze voordracht aanvaard. Natuurlijk betekent deze benoeming van een Braziliaan beslist niet dat deze alleen maar gezien mag worden als een geste uit dank voor de zorgen van dit kongres, zoals men zijn gastvrouw na een jeugdkonferentie een doos bonbons aanbiedt. Daarvoor is deze funktie te belangrijk en het werk van de BWA te waardevol.

Deze keus van het kongres is van uitermate groot belang. Hieruit blijkt, dat het baptisme niet langer een anglo-saksische of Amerikaans-Europese aangelegenheid is. Ook de kontinenten, Zuid-Amerika, Afrika en Azië hebben zich, vooral tijdens dit kongres, een belangrijke plaats veroverd. Ook de nieuwe president van het Youth-Committe komt niet uit een Amerikaans of Europees land; deze komt namelijk van de Unie van Ceylon, op welk eiland hij president is van het theologisch seminarium der baptisten. Willy Wickamasinge, zo luidt de naam, is vooral op het gebied van jeugdwerk een zeer bekwaam man.

In de plaats van dr Arnold T. Ohrn, gedurende 12 jaren algemeen-sekretaris van de BWA is de voor velen van ons bekende dr Josef Nordenhaug gekozen. Deze was tot nu toe president van het seminarium in Rüschlikon waar ook enkele van onze voorgangers gestudeerd hebben. Dr Nordenhaug zal naar Washington verhuizen om daar zijn nieuwe plaats op het „baptisten-hoofdbureau" in te nemen.

Slotmeeting in het Maracana Stadion

Voor de laatste maal in deze week zijn gisteren de duizenden samengekomen. Het kongres zou besloten worden met een grote evangelisatie-meeting, waar Billy Graham zou spreken. Naar schatting tweehonderdduizend mensen vulden het enorme stadion en vele duizenden verdrongen zich voor de ingangen en in de gangpaden. Vooraf zorgde het kongreskoor samen met de kongresband voor de samenzang. Om precies 3 uur zette het koor, 3000 man sterk, het prachtige Braziliaanse volkslied in terwijl voor de laatste maal tijdens dit 10e wereldkongres de naties elkaar met de vlaggen groetten. Ondanks de felle hitte waartegen velen zich met zakdoeken, kranten en programma's trachtten te beschutten werd het „All hail the power of Jesus' name" (Geprezen zij des Heilands naam) door allen uit vole borst meegezongen. Om o.a. dit artikel te kunnen schrijven had men mij een perskaart verstrekt, zodat ik op een prachtige plaats, ongeveer twee meter van het podium en later zelfs er op, alles kon volgen. Nadat dr Adams de nieuwe president aan de menigte had voorgesteld en deze zich tot het kongres en zijn landgenoten had gericht, was het woord aan dr Graham.
Alvorens te spreken over Joh. 3 : 16 verzocht hij op ernstige wijze de mensen om vooral stil en rustig te zijn nu het ging om een ontmoeting met God.

Vooral van heel dichtbij was goed te zien, dat deze man zich sterk bewust is van een heilige opdracht, maar zich daarbij vreselijk nietig en klein voelt en zich in alles afhankelijk weet. Daardoor ging er een diepe rust van hem uit, die weldra tot allen in het stadion was doorgedrongen.
In zeer eenvoudig Engels, dat even duidelijk door dr Soren in het Portugees werd vertaald, predikte dr Billy Graham Gods liefde voor de zondaar. Duidelijk bleek, dat hij het gevaar van „wilde zieltjes-winnerij" inziet en wel degelijk wees Graham met kracht op de konsekwenties van de beslissing van Jezus. Na zijn toespraak vroeg Graham hen die op dit moment voor Jezus wilden kiezen op te staan en met hun zakdoek te zwaaien. Het was een ontroerend moment, toen honderden, wellicht duizenden opstonden op op deze duidelijke wijze te kennen gaven voortaan met Jezus te willen leven. Om dit moment zo reëel mogelijk te maken en goed tot de mensen te laten doordringen werden allen, die waren opgestaan verzocht hardop te bidden: „Heer Jezus, ik belijd U mijn zonden; ik stel mijn hart op dit moment voor U open in het geloof, dat U mij liefhebt en wilt redden. Ik wil mijn leven met alle gaven en alle mogelijkheden die Gij mij geeft voortaan *samen met Uw*

volgelingen aan U wijden, Amen."
Jonge mensen, raadgevers, begonnen lektuur te distribueren en de mensen de weg te wijzen naar het grote podium waar na afloop van de meeting met hen zou worden gebeden en gesproken over de weg die nu gevolgd moest worden.

We geloven, dat God dit machtig middel, dat vaak - vooral door ons, nuchtere Nederlanders - ten onrechte te zeer bekritiseerd wordt, heeft willen gebruiken en hen die een beslissing voor Hem namen Zelf zal vasthouden.

Mission-tours

Velen van de Europese delegatie blijven nog enkele dagen hier. Pas op 19 juli zullen we weer naar Parijs vertrekken. Ds Boeschoten zal nog deze week doorreizen naar de USA, waar hij enkele Unie-bureaus zal bezoeken. Wij hier zullen in de komende dagen tochten maken naar verschillende zendingsposten in het binnenland en naar enkele gemeenten in de omgeving van Rio. We zullen ingekwartierd worden in het seminarium. Op die manier hopen we ook nog wat kontakt te hebben met het gewone werk van de gemeenten hier in Brazilië.

De onder ons zo bekende ds F. E. Huizinga werd door het benoemingskomité tijdens het 10e BWA-kongres te Rio de Janeiro gehouden herbenoemd tot lid van het Uitvoerend Komité der BWA, het hoofdbestuur - zou men kunnen zeggen. Ds Huizinga is voorganger van de baptistengemeente te Hengelo (Jac. Catsstraat) en sinds de herfst van 1959 o.a. president van de EBF, de Europese baptisten-federatie.

Konklusies

Uit de berichten over dit kongres zult U hebben begrepen, dat ik bizonder blij ben iets dergelijks te mogen meemaken. Ik dank dan ook God en allen die zich voor mij hebben ingespannen voor deze unieke gelegenheid. Alleen zij, die voor mij een dergelijk wereldkongres hebben meegemaakt weten welk een belevenis dat is. In die korte tijd heb ik enorm veel geleerd van het wereldwijde werk van onze geloofsgemeenschap. Ook heb ik gezien hoe belangrijk het is, dat we „bij blijven" en kontakt hebben met broeders en zusters uit de gehele wereld. De eindredakteur wenste onlangs elke toekomstige voorganger een dergelijke gelegenheid toe. Een wens, die ik, na zelf de kans te hebben gehad, van harte en met grote nadruk onderstreep. Onze kleine gemeenten, onze kleine unie, ze zijn opgenomen in een gemeenschap van gelovigen met één Heer, één geloof en allen gedoopt in één doop.

Ook wij Nederlanders moesten eigenlijk op elk wereldkongres van de BWA of van de BWA-jeugd echt vertegenwoordigd zijn. We kunnen ons nu reeds inspannen om straks in 1965 (vergis U niet, dat is het zó!) mensen uit te zenden naar Miami. Vooral de leidende figuren in onze gemeenschap zullen daar enorm goede ervaringen kunnen opdoen die omgezet kunnen worden in bruikbaar materiaal voor het werk in onze gemeenten.

Hartelijke groeten en tot weerziens,
A. Kik.

OP DE HEM EIGEN WIJZE VERTELT Ds C. VAN WIER VAN DE

Predikantenconferentie 1960

Voor de zevenendertigste keer waren uw voorgangers en dienaren bij elkaar voor hun jaarlijkse conferentie. Gedurende twee dagen was zodoende „de Vinkenhof" weer de burcht der „theologen", sommigen in formaat juist boven de schoenzolen uitgegroeid, anderen met hoofd en schouders reeds gehuld in de wolken die de top der Olympus omringen, maar desalniettemin allemaal met blijdschap in het hart vanwege het weerzien. Ds N. v. Beek, die zich een grote en een groot voorzitter toonde, wenste bij de aanvang, dat allen de zorgen, klein of groot, over het werk in de gemeenten, helemaal los zouden kunnen laten, teneinde gedurende de conferentietijd zich weer te kunnen leren verheugen in de vreugde, die de Heer heeft over zijn bruidsgemeente op aarde: „Die de bruid heeft is de bruidegom, maar de vriend van de bruidegom, die er bij staat, verblijdt zich met blijdschap over de stem van de bruidegom". Vrienden van de bruidegom, die het de Heer - en niet de mensen - naar de zin maken, behoren voorgangers te zijn....

U gelooft er natuurlijk niets van, wanneer ik u zou vertellen, dat er gedurende de conferentie alleen maar zeer zwaar en gewichtig is geboomd over allerlei practische en minder practische zaken, 't voorgangerschap betreffende. Dat is dan ook inderdaad niet het geval geweest. Op het volleybalveld stoven de stofwolken hemelhoog vanwege de springende en dansende pastors, die verwoed op een onschuldige bal sloegen, alsof dat ding het helpen kon, dat er wel eens gemeenteleden zijn die niet willen zoals ze wel behoorden te willen in de gemeente.... En de emeriti toonden zich waardige supporters, geholpen door diverse collega's die blijkbaar ook graag hun emeritaat nog willen beleven, en derhalve niet meespeelden!
Gelachen is er ook, veel en bevrijdend, zodat af en toe de Soesterbergse straaljagers die, ons ter ere, hun rondjes over „de Vinkenhof" vlogen, beschaamd afdropen... ze konden zich niet meer verstaanbaar maken! En dan werd er ook gegeten. Je zou af en toe kunnen denken, dat de predikantsvrouwen niet kunnen koken, zoveel eer werd de vinkenhofse pot aangedaan. O ja, er is ook nog geslapen, tenminste op verschillende kamers...
Maar dat er in hóófdzaak aan bovenvermelde geneugten is gedaan, gelooft u natuurlijk evenmin. Daarvoor kent u uw eerwaarde voorganger te goed. U heeft gelijk. Al is er een (boosaardig) gezegde: „Wie van een dominé wil leren, moet niet teveel met hem verkeren", tóch hebben de voorgangers, met elkaar verkerende, ook van elkaar kunnen en willen leren.
Allereerst was daar onze gastspreker uit Engeland, van het Spurgeon-college (waar o.a. ds Huizing en Stukker studeerden), dr. Beasley-Murray (always in a „beastly hurry"). Hij sprak over „de doop in Paulus' brieven" en behandelde ook „de theologie van de doop in het nieuwe testament". De doop is maar niet zo iets dat ter opluistering bij het evangelie is gevoegd, maar vormt met Gods blijde boodschap en reddende macht een onlosmakelijk geheel. Dat werd, al luisterende, wel weer heel erg duidelijk!
Ds H. v. d. Werf behandelde een uitermate practisch en actueel onderwerp: „De voorganger als stuwende figuur bij de gemeentelijke evangelisatie". Er werd met veel belangsteling geluisterd, want ieder voelde, uit eigen ondervinding, hoe moeilijk het vaak is om de arbeid werkelijk te stimuleren, vanwege de vele taken en taakjes die op de voorgangersschouders worden geladen. „De voorganger, wil hij werkelijk kunnen stuwen, zal zelf steeds weer, en direct, door de Heilige Geest gestuwd moeten worden" aldus het uitgangspunt van de inleider. Wil hij verder de gemeente werkelijk aan het evangeliseren, d.i. getuigen, hebben, dan zal hij o.a. moeten proberen de leden der gemeente te doen doordenken wát ze eigenlijk geloven en bezitten; hij zal de jonge leden het levensvoorbeeld van andere, actieve christenen van vroeger en nu voor ogen moeten houden, opdat ze daaruit inspiratie en initiatieven zullen opdoen: verder moe-

ten de mensen beseffen, dat hun geloof niet iets is dat uitsluitend in de huis- en slaapkamer gebruikt wordt, maar dat het gebruikt moet worden in de fabriek, de school, de omgang met de buren enz.; ook zullen pogingen moeten worden aangewend, de christenen iets te doen begrijpen van hun (ongelovige) medemens, opdat ze hem niet zonder meer als een onbewerkbaar stukje mens aan de kant zullen laten liggen; ook de „Zaaierarbeid" is een belangrijk stukje werk: leer de mensen praten met hen die via ons evangelisatieblad benaderd kunnen worden; en tenslotte: laat het evangelisatiewerk geregeld een punt op raads- en gemeentevergaderingen zijn!

Het is wel eens goed, de „dominé's" naar een preek te laten luisteren, vandaar dat ook deze keer een „preekschets" werd gehouden door ds H. Bakker over Titus 3 : 5b. Een onzer nestoren, nl. ds J. Louw, leverde op gezapige wijze zijn critiek (hij was er voor gevraagd!!!) en ook de rest der tot luisteren gedoemde preekheren, stak bij de discussies vrijmoedig van wal. Ter geruststelling van hen die misschien menen, dat het er hardhandig van langs ging, zij gezegd, dat ds Bakker in blakende welstand weer in Amsterdam terugkeerde! *)

„Waar komt eigenlijk de kinderdoop vandaan?" Een vraag die nogal eens gesteld wordt, omdat deze gewoonte niet uit de bijbel gevonden kan worden. Maar waar dan wel? Dr J. J. Kiwiet trachtte de vraag te beantwoorden door ons mee te nemen naar de landen rondom de Middellandse Zee, waar in de vroegste tijden der christenheid wel meer vreemde dingen gebeurd zijn. Met een helder antwoord gingen we echter niet naar huis, omdat de oorsprong van de kinderdoop in wazige verten erg moeilijk na te gaan blijkt. Zoveel schijnt echter wel zeker te zijn, dat een óverwaardering van de doop, het er aan toeschrijven van een zaligmakende kracht, een belangrijke rol heeft gespeeld.

Het laatste onderwerp dat behandeld werd was de „zondagsheiliging". Ondergetekende was de man die hierover iets mocht zeggen. Wat hij er van zei? Hij was er in ieder geval vóór! Maar niet voor het slaafs en wettisch opvolgen van allerlei (menselijke) voorschriften en tradities. De zondag wordt niet geheiligd door het angstvallig overwegen en toepassen van „wat-mag-wel-en-wat-mag-niet!" De zondag is geen dag van (vrome) lasten dragen, maar van „vrij zijn *voor God*". De rustdag werd gegeven als teken van Godswege, dat Hij voor zijn wereld en schepsel zal blijven zorgen, en dat de mens nooit mag gaan menen dat hij op grond van eigen inspanning en werken er zal komen. God moet het doen. Daarom moet de mens regelmatig zijn eigen inspanning onderbreken, teneinde weer omhoog te zien en alles van God te verwachten. Hij zal op die dag, in heilige vreugde, vrij moeten zijn voor zijn Heer. De zondag is „de dag van de Heer". Dat zal het uitgangspunt moeten zijn voor onze zondagsheiliging. „Dient de Heer met blijdschap!"

Wel, dat waren zo de onderwerpen waarover de voorgangers zich met elkaar beraadden, in een fijne, broederlijke sfeer. Vergeten we niet nog even de goede woorte vermelden, waarmee ds Hofhuis de eerste dag sloot, ds J. de Jong de tweede dag opende, en ds K. Reiling de conferentie beëindigde.

Ongeveer veertig mannenbroeders keerden voldaan en dankbaar weer in de huiselijke kring en de gemeentelijke arbeid terug.

*) Wij hebben althans niet van het tegendeel gehoord, E.R.

IN GESPREK MET LEZERS

P. v. d. V. te A. schreef n.a.v. mijn artikel in „De Christen" van 27 mei. Deze broeder is het met mij eens, dat in Zach. 14 over de wederkomst gesproken wordt, maar zijns inziens zijn er twee wederkomsten. Terecht heeft hij opgemerkt, dat ik mij houd aan een wederkomst. Br. P. v. d. V. brengt 1 Thes. 4 ter sprake en vraagt of ik niet geloof in de letterlijke vervulling van 1 Thes. 4 : 16, 17. Daarop kan ik antwoorden, met een duidelijk *ja!* Dat neemt niet weg, dat ik in dit geval niet wil spreken van twee wederkomsten, maar van één wederkomst of van één dag des Heren, die we ons niet moeten voorstellen als een dag van 24 uren. Het woord „dag" heeft hier m.i. nog een andere inhoud, niet zo zeer een tijds-inhoud, maar dag in de betekenis van Rijks-dag, dag gevuld met „macht".

De dag des Heren, *Zijn* dag, waarop Hij Zijn macht, Zijn heerschappij openbaart. De opname der gemeente is daarvan een begin, de dag gaat voort tot Hij zijn voleinding vindt in de nederdaling van Christus op de Olijfberg. We moeten dus wel *onderscheiden*, maar in dit geval *niet* scheiden. We zouden het zó kunnen zeggen: de wederkomst van Christus, verloopt in phasen, de eerste phase is dan de opname, de ontmoeting in de lucht, de laatste die van Zach. 14. Br. P. v. d. V. zal het naar ik verwacht, hier wel mee eens kunnen zijn. Het deed mij goed uit Uw schrijven te vernemen, dat U deze artikelen met aandacht en instemming hebt gelezen.

D. S.

GRONINGEN-Z. - (G. D.). Zondag 3 juli jl. was voor de gemeente Groningen-Zuid een zeer bijzondere dag. We moesten op deze dag afscheid nemen van onze voorganger ds Brongers. Dat deze dag al zo gauw na die zevenjaren die ds Brongers hier gewerkt heeft, zou aanbreken, had geen van ons gedacht. Als alles zo goed gaat in de gemeente en iedereen druk bezig is met het grote werk, dat de Heer ons heeft opgedragen, valt het zwaar om te scheiden van een voorganger als ds Brongers. Het vele werk dat hij hier gedaan heeft, in dienst van de Heer, is voor de gemeente tot grote zegen geweest. Onze pionierspost Zuidlaren, een relatiekring van ruim 100 vrienden der gemeente, zaaierverspreiding, bijbelschool, bidstond, de jeugd, catechisatie al deze takken van arbeid werden met energie bewerkt.

Zo hebben we dan afscheid genomen van ds Brongers. Maar tegelijk ontvingen we het verheugend bericht, dat ds *Brandsma* van Heerenveen, het beroep door de gemeente op hem uitgebracht, heeft aangenomen, zodat ds Brongers gerust is, dat het uitgebreide werk hier in de gemeente weer in goede handen terecht komt.

Om 4 uur 's namiddags had de officiële afscheidsdienst plaats, waar vele genodigden afscheid namen van ds Brongers; 's avonds om half acht heeft de scheidende voorganger met zijn gezin, in intieme kring met heel de gemeente en verenigingen nog weer eens kunnen zien en beluisteren, hoe hecht iedereen aan hem verknocht was, gezien ook de vele cadeaus.

We willen hopen dat de Heer de gemeente Leeuwarden eveneens wil zegenen met haar nieuwe voorganger.

MUZIEK CONTACT

De 6e jaarlijkse conferentie van Muziek Contact is weer voorbij. Op Vinkenhof is het weer eens één en al muziek en zang geweest wat de klok sloeg. Deze conferentie, gehouden op 11 en 12 juni, was één van de best bezochte. Er hadden zich 37 personen uit het land aangemeld en zij hebben er geen spijt van gehad. Er is weer gezelligheid geweest, een goede gemeenschap en bovenal was deze conferentie zeer leerzaam voor onze organisten en koorleiders. Over de prettige sfeer van Vinkenhof behoeft weinig gezegd, daar deze in den lande bekend is.

Het programma verliep geheel volgens schema en tussendoor was er volop gelegenheid met collega's van gedachten te wisselen. De voorzitter *de heer C. Brandt*, heeft zijn best gedaan en wist met zijn grote muzikale kennis de verschillende sprekers te steunen bij de onderwerpen en hield op geestige wijze de teugels in handen.

Zaterdagavond hield *de heer J. v. Vliet* een inleiding over „*Orgelspel voor en na de dienst*" en „*de harmonisatie van het koraal*". De organisten onder ons hebben hierdoor wel wat geleerd!

De heer *P. Ambachtsheer* leerde ons enkele mooie canons en daarna volgde tenslotte de dagsluiting door *dr. Kiwiet*. Ook leidde deze zondagmorgen de kerkdienst. Hij hield een lofprediking, waarin hij het accent legde op het lied, dat steeds meer

naar voren trad. Immers de woorden moesten het gaan doen .Het Evangelie moest gebracht! „Het Woord wone rijkelijk in U". De kracht ligt in het woord en lied tesamen. De samenzang werd als vanouds begeleid door orgel en hobo van de heer *J. Fischer* die tevens de samenzang steunde.

Een koortje, bestaande uit 3 dames uit Amsterdam met hun dirigent, alsmede een geleende bas, werd begeleid door een cello. Dit tesamen was een verrassing voor allen! Er werd bijzonder mooi gezongen en de liederen waren niet gemakkelijk.

De heer *H. Prins* met zijn onderwerp *„Het Cantoraat en de opleiding daarvoor"*, vertelde ons het ontstaan en de ontwikkeling van het tegenwoordige kerklied. Dit was zeer interessant voor de liefhebbers van muziekgeschiedenis .Hij adviseerde ons een eenvoudige opleiding aan het Conservatorium te Utrecht.

Tenslotte kwam er een zeer actueel onderwerp van mevrouw *L. v. d. Velden-Reiling „Onze koorrepetitie"*. Zij gaf ons verschillende tips voor onze dirigenten, hetgeen zeer leerzaam was, o.a. de sfeer, de methode van instuderen, orde, uitspraak, ademtechniek, kleuren der vocalen ,enz.

Zeer vele vragen kwamen los. Ook de heer *J. Pieket Weeserik* die tijdens de toespraak arriveerde, heeft ons nog van zijn ervaringen verteld.

Zo kwam het einde van deze leerzame conferentie, die wij niet meer willen missen en ik sluit mij aan met het slotwoord van de heer Brandt: „Muziek Contact vormt een eenheid."

Den Haag *A. J. Noordhoek*

IN CONFLICT MET ROME

Het is een bekend feit, dat de R.K. kerk een 7-tal sacrementen heeft nl. het doopsel, het vormsel, de priesterwijding, het huwelijk, de biecht, het sacrement des altaars (het Avondmaal), het sacrement der stervenden of het laatste Oliesel.

Het ligt niet in mijn bedoeling over ieder afzonderlijk iets te schrijven. Wij willen ditmaal onze aandacht schenken aan de biecht. Waarom juist over de biecht? Ik antwoord: omdat in protestantse kringen hier en daar de neiging bestaat, de biecht weer in te voeren. Het zijn de Hervormers geweest, die tegen de biecht hebben geprotesteerd als afzonderlijk sacrement. In de gemeente gaat het om de prediking van het Woord Gods. Dat is niets anders, dan het beoefenen van zielzorg aan de Gemeente in haar geheel, en daarnaast is er de zielzorg in engere zin, nl. de zielzorg aan de enkeling.

In de zielzorg gaat het uiteindelijk om Christus, die de vergeving der zonden heeft bewerkt, en daarom moet gewezen worden op de zonde die men gedaan heeft; deze moet erkend en beleden worden en in het geloof moet de vergeving aanvaard worden.

Dat wijzen op de zonde, en dat belijden ervan is een stuk van de gemeentelijke tucht die in de gemeente gehanhaafd dient te worden. Deze is echter nimmer los te maken van de prediking van het woord. Er is daarom geen plaats voor een apart sacrement. In de R.K. kerk vindt de zielzorg wezenlijk plaats in de biecht. Het gesprek dat de geestelijke voert, gaat daarvan uit of leidt daarheen. Het is een heenwijzing naar de biechtstoel, de biecht wordt als een apart sacrement naast de anderen gesteld. De R.K. kerk leidt dit sacrement af uit Matth. 16 : 18, 19 de bekende woorden: „En Ik zal u de sleutelen van het rijk der hemelen geven. En al wat gij op aarde zult binden, zal ook in de hemel gebonden zijn, en al wat gij op aarde zult ontbinden, zal ook in de hemel ontbonden zijn." Voorts Joh. 20 : 22, 23: „Wier zonden gij zult vergeven, dien worden zij vergeven; en wier zonden gij zult houden, dien worden zij gehouden."

Wat het binden en ontbinden betreft, wordt aangenomen, dat hier op de zonde gedoeld wordt. De zonde-band wordt losgemaakt of wordt gehandhaafd, m.a.w. de zonden worden gehouden of vergeven. Nu is ons bezwaar, dat de R.K. kerk, deze macht *aan de priesters alleen* toekent. Immers bij de priesterwijding, ook al een sacrement!, krijgt de priester volmacht tot vergeving der zonden en deze geschiedt door middel van de biecht. Hier stuiten we dan weer op het feit, dat de R.K. kerk onderscheid maakt tussen priesters en volk. Dit kunnen we niet accepteren, daar de gemeente in haar geheel, priester is. Gij zijt een koninklijk priesterdom, een heilig volk. Geen priesters en leken, geen heren en knechten. Eén is uw meester en gij zijt allen broeders en priesters.

Ieder gelovige heeft de macht, de vergeving der zonden, na berouw en belijdenis, aan de zondaar aan te bieden. Wat de gelovige aanbiedt is: God vergeeft! Hij beoefent zielzorg door te wijzen op het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt. Dat kan dus overal, niet alleen in de biecht, toch geschieden. Dit behoeft evenmin door een „geestelijke" te geschieden.

Wij mogen de zonden-vergeven, d.w.z. de zondaar zeggen, op grond van Gods woord. Uw zonden zijn u vergeven. God vergaf u in Christus.

D. S. *(slot volgt)*

Advertenties

BRIEF UIT CANADA

Sarnia, 10 juni 1960
1227 Exmouth St.

Geachte Broeders en Zusters,

Hoewel ik geen vragen uit Nederland ontving, waarover ik zou kunnen schrijven in „De Christen" neem ik aan dat U wel interesse hebt voor Canada, en speciaal voor het werk van de Baptisten in dit land. Terwijl ik dit schrijf merk ik dat ik mijn Nederlands niet meer zo gemakkelijk schrij fals drie jaar geleden. Mijn stijl wilt U misschien zelf wel verbeteren. Daar we nu uitsluitend met Canadezen omgaan, ondergaan we de invloed van het Engels. Ons Engels verbetert dagelijks, maar het laat nog steeds veel te wensen over. Zeg tegen aanstaande emigranten dat ze alles op alles moeten zetten om zich de Engelse taal meester te maken. Indien U naar Canada gaat geef vooral nauwkeurig op wat nauwkeurig op wat Uw voorlopig adres is in Uw nieuwe land, als U medewerking wilt hebben van Uw kerk. Er arriveerde vorige week een Hollands Baptist gezin in Hamiton. Ik heb toen ik deze week vier dagen op de Baptist Conventie was in die stad, alles geprobeerd om te weten te komen waar zij waren ,maar slaagde er niet in en kon ze niet bezoeken. Hamilton met een kwart miljoen inwoners is uitgestrekter dan Amsterdam. Het telt 12 Baptist kerken en er is geen Centraal Bureau. oZu U ze gevonden hebben??

Ik vertrouw dat deze familie in aanraking gekomen is met een van onze kerken, waar meestal wel een Hollands gezin toebehoort, die hen dan verder helpt. Kerken zijn in dit land onmisbaar, ook voor je maatschappelijke verhoudingen. Alle kerken doen veel voor de emigranten, proberen de mensen te doen wennen aan hun volkomen nieuwe wereld en nieuwe omstandigheden. Dat geldt in het bijzonder voor de grote steden, omdat het daar de moeite loont, omdat je daar soms, ik kan we lzeggen, „altijd" wijken hebt waar de mensen van een bepaald land zich het liefst vestigen. Je hebt er aanspraak, je begrijpt elkaar, je helpt een landgenoot liever, dan iemand, die je niet verstaan kunt. Als er morgen naast U een Tjechische familie kwam wonen, die geen woord Hollands verstaat, dan zou U toch ook niet in staat zijn deze mensen te helpen! Welnu, dit kan in Canada heel gemakkelijk gebeuren. De nieuwkomers hebben het daarom de eerste twee jaar o zo moeilijk.

Na de Tweede Wereldoorlog kwamen hier 2.000.000 immigranten. In 1957 kwamen er 33000 Hongaren, 29000 Duitsers, 18000 Italianen, 13000 Nederlanders, 8000 Denen, 6000 Fransen en dan nog meer dan 100.000 uit allerlei andere landen.

(Wordt vervolgd)

Vrijdag 29 juli 1960 Jaargang 77 Nr. 3533

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar: buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Toegepast Christendom

Wij spraken over roeping en houding van het gemeentelid in zijn gezin. Het is de kleine en vertrouwde levenscirkel, waarin de gelovige het venster moet zijn, waardoor het licht der andere wereld naar binnen valt en de deur waardoor de Heer dier wereld het gezin binnen treedt.

De gemeente is een levenskring van hogere orde, in zoverre zij de nieuwe gemeenschap vormt en in haar de toekomende wereld zich presenteert. Zij doet dat door de dienst - niet van enkelen: een priesterschaar met bizondere bevoegdheden - maar door allen.

Een verantwoord gedrag, waarin zijn christen-zijn zich in de gemeenschap openbaart, zal die van trouw zijn. Trouw allereerst. Niets staat in het Nieuwe Testament hoger aangeschreven dan de trouw. Niet het talent, niet de gave, maar de trouw wordt door de Heer het hoogst gewaardeerd en dus mee dan iets anders van de Zijnen verwacht en in hen geprezen. Niet naar het „succes" wordt de dienaar geoordeeld, maar naar zijn goedheid, zijn goed-zijn en zijn trouw. In de tempel, zoals de ouden die bouwden, was niets belangrijker dan de pilaren. Werden de pilaren omgestoten, dan stortte het gebouw in. Jezus zegt dat de getrouwen pilaren worden in de tempel Zijns Gods. Openb. 3 : 12. Het voornaamste is dat we op onze plaats zijn; altijd; in stormen en armoede, in vervolgingen en strijd, strijd van binnen en strijd van buiten. Zich niet van zijn plaats verwijderen. Zich niet van zijn plaats laten schelden, mishandelen, beledigen. Dáár blijven, waar men zich door de Heer geplaatst weet. Daar zoekt de Heer ons; daar zegent Hij ons, daar stelt Hij ons ten zegen. De grootste waarde voor de continuïteit van Gods werk op aarde hebben degenen, die *trouw* zijn.

De gemeente, geboren uit het offer, houdt stand door het offer. In Gods groot heelal is de aarde het altaar, waar mensen hun leven Gode-offeren. Zij offeren hun leven in het hun toevertrouwde. In hun lichaam (Rom. 12 : 1, 2) In hun tijd, in hun bezittingen. Al de hunnen en al het hunne moet in de verlossing delen: er zal geen klauw achterblijven. (Ex. 10 : 26). In de besprenging des bloeds die het kind van God heiligde en Gode toewijdde is ook het zijne begrepen. Daarom zal een christen zijn bijdrage niet bepalen naar wat de „gemeente nodig heeft" maar naar hetgeen hij de Heer schuldig is. Wat de gemeente nodig heeft is niet te zeggen, omdat haar taak immers zo ruim is als de grenzen der aarde (Matth. 28 : 19, 20). Daarnaar kan hij dus de grootte van zijn geldelijke bijdrage niet vaststellen. Wie wil nagaan hoeveel hij geven zal vóór zijn vereniging, mag zich laten lijden door de gedachte hoeveel die vereniging nodig heeft, maar de gelovige weet dat zijn God, eigenaar van alles is en hij slechts gebruiker, die het deel dat hij **in bruikleen ontving, te zijner tijd terug moet** geven. De gedache, dat de pachter een gedeelte van de opbrengst van het leengoed voor zichzelf zou mogen gebruiken, wordt in de bijbel streng afgewezen. Zeker: die het land bewerkt mag eten van de vrucht van het veld en die een kudde hoedt, mag drinken van de melk der koeien, maar de opbrengst van land en kudde moet de Rijksontvangers worden afgedragen (Luk. 20 : 9-16).

Geestelijke autarkie is buiten gesloten. Een land moet al buitengewoon groot en rijk zijn aan natuurlijke rijkdommen en bodemschatten en zijn bevolking al bizonder ontwikkeld, wanneer het zal kunnen leven zonder handel te drijven met andere landen. Geestelijk is het in elk geval buiten gesloten dat we als een exotische nederzetting, een groep mensen, die uit eigen wortel en levenswetten leven, zouden kunnen leven zonder in voortdurende verbinding te blijven met ons Moederland. Voortdurend moeten we schepen in de vaart houden: gebeden moeten stroomopwaarts gaan op de rivieren der beloften en geladen met heilsgoederen, met geduld en liefde, met trouw en vrede en alles wat er verder maar in de hemel groeit, terug keren, om hier onder Gods volk gedistribueerd te worden. Stokt dit verkeer met de hemel, worden de gebeden minder, armelijker, dan treedt er in de gemeente verschraling in van het geestelijke leven; de vreugde kwijnt en de groeikracht vermindert. Duidt de apostel het gebed niet aan als levenshouding wanneer hij spreekt van bidden zonder ophouden? Zou dit gezegd zijn als het gebed niet de levenszenuw van Gods werk was? Zal de gemeente gemeenschap zijn en als gemeenschap beleefd worden, dan moet ze een biechtgemeenschap zijn. Als zodanig kan ze zeer levendig moeten zijn .(Matth. 18 : 21, 22). Dit onderlinge biechten houdt de gemeenschap vrij van infecties. Blijft de voortdurende uitzuivering van zonden onder de gemeenteleden achterwege, dan ontstaan er wonden, die niet geheeld worden en het gehele gestel der gemeenschap ondermijnen. Het is bevreemdend hoe gemakkelijk men onder gelovigen onderling over zijn zonden heengaat. „Ze krijgen mij niet op de zondaarsbank", mompelt men en ondermijnt het welzijn der gemeenschap, waar men anders veel voor over heeft - veel maar juist niet dat éne.

Dit verzuim ten opzichte van het aan elkander zonden bekennen heeft tengevolge dat de gemeente zich splitst in eilanden en dat splitsingproces gaat steeds verder door, met het gevaar dat de leden straks allen eilandbewoners zijn en er geen gemeenschap meer gevonden wordt.

Aan wie moet ik biechten?

Heel eenvoudig: aan de mens, tegen wie ge verkeerd gedaan of gestaan hebt.

Dit houdt de weg tot elkander open.

Zodra we een eilandenrijk geworden zijn, zijn we als gemeente verloren.

L.

IN DIT NUMMER

blijkt, dat ook de gemeenten (in elk geval de korrespondenten) met vakantie zijn: er is tenminste geen enkel gemeentebericht; een mededeling over onze zendelingen (pag. 7); de gebeurtenissen in Kongo nader bezien, pag. 5; en verder vertellen onze studenten over hun kruistochten in Dokkum en Hoogeveen (pag. 7).

DE BIECHT (slot)

In conflict met Rome

Het schijnt dat het woord biechten betekent: toestemmen, niet ontkennen.
Biechten is de zonde erkennen. Wij hebben tegen *God* gezondigd en daarom moeten we ons tot God richten in onze biecht. God alleen kan ons helpen.
Eigenlijk, we komen tot de ontdekking, dat de R.K. kerk, een goed-sluitend systeem is ontmoeten we hier „de apostolische successie. Immers leert Rome: aan de apostelen werd de macht gegeven, de zonden te vergeven. Zij zien het als een apart voorrecht, alleen aan de apostelen geschonken en zo vraagt een R.K. schrijver: „hoe zou men haar een voorrecht kunnen noemen, wanneer iedere gelovige ten allen tijde vergiffenis kon verkrijgen door zijn zonden heimelijk voor God te belijden?" Doch stel u voor, dat u de mogelijkheid ontbreekt om zulk een biecht af te leggen in de biechtstoel. Doch hier is Rome wel weer soepel, als er dan maar een hartgrondig berouw is met het voornemen om zo spoedig mogelijk te gaan biechten. Dit kan ons toch niet bekoren, dus maar leven onder het gewicht der zonden, zonder vergeving te ontvangen, totdat de priester de zonden vergeeft? Een groot bezwaar is het *wettische element,* dat in de R.K. kerk inzake de biecht naar voren komt. In 1215 kondigde het 4e Lateraans concilie af, dat alle gelovigen *tenminste éénmaal in 't jaar* hun zonden moesten biechten. Het doet mij denken aan de belastingbiljetten, met de mededeling dat betaling dient te geschieden voor een bepaalde datum.
Moeten wij niet iedere dag biechten? Hebben wij niet dagelijks voor de Heer onze schuld te belijden?
De R.K. kerk legt ook aan de biechteling boetedoening op. Deze bestaat uit aalmoezen, bedevaarten of een zeker aantal gebeden, het opzeggen van een Ave Maria meerdere malen achter elkaar. Het doet ons denken aan „de veelheid van woorden", waarover in Matth. 6 : 7 het nodige te lezen staat.
Het is bekend dat Luther gezegd heeft: dat de oorbiecht, gelijk die thans gebruikelijk is, nuttig, je zelfs noodzakelijk is, ik zou haar niet gaarne afgeschaft zien, want zij is een geneesmiddel voor berouwhebbende harten. Toch is deze uit de praktijk tenslotte verdwenen. Calvijn gaf de biecht een plaats in de eredienst onder schuldbelijdenis en genadeverkondiging. Ter sprake moet nog komen Jac. 5, 6 belijdt elkander de misdaden en bidt voor elkander, opdat ge „gezond wordt". Hier is sprake van een elkaar ontmoeten in liefde, in de ik-gij verhouding. Dat behoeft niet te zijn, de ontmoeting van een priester of geestelijke, maar heeft betrekking op de gelovige, die door God gebruikt wordt, om z'n medebroeder te ontmoeten. Het belijden voor elkaar heeft tot doel, de weg te bereiden om tot God te gaan. De biecht is middel, niet einddoel. Heeft men elkaar beleden, dan volgt als doel het buigen der knieën en het brengen van de zonden tot God, die vergeeft. Hier is de enige dwang, die van de Heilige Geest, die het gesprek mogelijk maakt en het hart van de zondaar bereid maakt tot biechten, en de vrijmoedigheid schenkt om samen tot God te gaan. Dat wil eigenlijk zeggen, dat hier dus het woord Gods tot zijn recht komt, de boodschap der vergeving „vat krijgt" op de mens.
Zo wordt de belijdenis een middel in Gods hand, om tot het ontvangen van de vergiffenis te brengen. Dat de biecht een sacrament zou zijn, is niet op grond van de Schrift te bewijzen. De R.K. kerk zal zich op traditie beroepen en toont aan dat de biecht er was in de 5e eeuw, maar tussen de 1e en 4e eeuw is het niet te bewijzen, en daarom neemt de R.K. kerk aan, dat het sacrement van de biecht niet na het apostolisch tijdvak ingesteld werd, maar haar oorsprong vindt bij een instelling van Christus zelf, die ze willen lezen in de aangehaalde teksten in Matth. 16 en Joh. 20. Als goede protestanten gaan we daarmede niet accoord en houden ons aan 1 Joh. 1 : 8-10.

D. S.

BROKSTUKKEN

Enige tijd geleden trad in Den Haag en Amsterdam een Franse pater op als zanger van religieuze chansons. Het was Aimé Duval. Op zijn stem was - naar men zegt - wel enige critiek uit te oefenen, maar toch boeide hij duizenden en nog eens duizenden met zijn liedjes die meteen een boodschap brachten. Hier volgt er een zo'n liedje.

Onze Heer heeft gebeukt
Onze Heer heeft gebeukt aan je poort
mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend
Onze Heer heeft gebeukt aan je poort
Maar jij, jij sliep voort.

Maar denk dan niet dat er licht zal komen
Vraag geen vervulling van je dromen
Want de Heer heeft gebeukt aan je poort
Maar jij, jij sliep voort.

In 't voorbijgaan riep zijn volk woord voor woord
maar jij, jij sliep voort.
Een zieke riep tot morgenrood toe
mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend
Een zieke riep tot morgenrood toe
maar jij was te moe.

Een zieke riep tot morgenrood toe
maar jij was te moe.
Een arme vroeg twee stuivers hoop
mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend
Een arme vroeg twee stuivers hoop
Jij had niets te koop.

Een arme vroeg twee stuivers hoop
Jij had niets te koop.
Een oude vriend ging voorbij in blinde haat
mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend
Een oude vriend ging voorbij in blinde haat
Jij gaf hem geen raad.

Onze Heer heeft gebeukt aan je poort
mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend, mijn vriend
In 't voorbijgaan riep zijn volk woord voor woord
maar jij, jij sliep voort.
Maar als morgen de deur wilt ontsluiten
Vind je verwachting gestorven buiten.

Horen we nog wel het gebeuk van onze Heer op de deur van ons leven? Horen we nog wel toe de arme, de zieke, de hopeloze, de door haat verblinde, een beroep op ons doet om hulp?
We willen wel graag een traan laten op de pagina van een boek, dat ontroert. We roemen de spreker die de kunst verstaat ons aan het (lachen en) huilen te maken. We zijn diep onder de indruk als we prachtig-ontroerende films zien over het schitterende werk van mensen als Albert Schweitzer, zo diep, dat we bijna ook wel zouden willen gaan.
Maar dat onze vrouw, onze vriend, onze collega eenzaam is, en bijna wanhoopt - we horen en zien het niet.
Aimé Duval klaagt ons aan. „Onze Heer heeft gebeukt op je poort, maar jij, jij, sliep voort."

We hebben geen tientje meer voor dat rampenfonds, want we hebben binnenkort duizend gulden nodig voor een TV-toestel. We hebben geen tijd voor die zieke, want er draait zo'n interessante film over Schweitzer. Aarzelend legt een collega ons een klein stukje van zijn levensnood bloot, bedelend als een hongerige hond om een korst brood, maar wij gaan er maar niet te diep op in, wij werpen hem wat cliché-gezegden toe, want we hebben zelf al narigheid genoeg. Hij vraagt twee stuivers hoop, maar wij, wij hebben niets te koop.

Wij *christenen* dan?

Wij rijken?

Wij die zelf bij de Heer om twee stuivers hoop vroegen, en die 't meemaakten dat Hij zijn zakken leegkeerde voor ons?

★

In Amerika woedt de verkiezingsstrijd in verband met de komende presidentswisseling. Kapitalen worden uitgegeven aan propaganda voor de diverse favorieten. Vele honderden toespraken worden gehouden, waarin de wereld beloofd wordt en de tegenstanders soms fel worden gekraakt ...

Herman F. Reissig, een der vooraanstaande kerkelijke figuren in de USA heeft de candidaten uit de verschillende kampen gevraagd, een eerlijke propaganda te voeren en „geen smoesjes te verkopen." Hij vroeg hen verder een beroep te doen om de betere instincten en op de verstandelijke vermogens van het Amerikaanse volk omdat volgens hem op de lange duur niets zo schadelijk is voor een volk en niets het cynisme zo zal vermeerderen als een verkiezingscampagne met wat hij noemt een vrijwel ononderbroken stroom van politieke smoesjes.

We zouden de vermaak-industrie het zelfde kunnen vragen.

En denken er meteen aan, dat soms ook op het kerkelijk erf gespeculeerd wordt op de „lagere instincten". Hoe zouden de bazars anders zo kunnen floreren? Of zie ik dat verkeerd?

Wf.

Jacobus-Practicus? Jacobus, de man van wie we een brief in het nieuwe testament bezitten, hebben we onlangs aangeduid als de „stief-apostel". De door Paulus geboeide gelovigen - Luther voorop - kunnen het over het algemeen niet zo best met Jacobus vinden. Maar deze christenen hebben in en buiten hun kerken hun tegenvoeters. Zelfs al hebben deze met „godsdienst" over het algemeen niet zoveel op, dan steken ze Jacobus toch met genoegen een pluim in zijn tulband. Hij is, huns inziens, de man van 't „praktische christendom". Wat heb je aan al dat gedogmatiseer? Op het leven komt het maar aan! Je moet er maar naar doen!

Het is met dit soort opmerkingen, dat men zich veelal distantieert van kerkdiensten en evangelieverkondiging. Jacobus - dát is hun man! Goede werken verrichten, „er naar doen!" De rest is grauwe theorie. Maar een nevel trekt om U op, wanneer U deze kwasie-Jacobusvereerders vraagt, wát dat dan eigenlijk is, waarnaar men doen moet? Sommige blijven U daarop het antwoord schuldig, terwijl anderen stamelen: de bergrede!, ofschoon (verhaalt prof. Kohnstamm ergens) een theologie-professor (een vrijzinnige) gezegd heeft van iemand, die verklaard had langs de weg in de bergrede getekend de hemel te willen binnengaan: „als hij wist wat in de bergrede gezegd wordt, zou hij dat wel uit z'n hersens laten...."

De „Daders" des Woords Maar, Jacobus heeft het in zijn brief (hfst. 1 : 19-27) toch maar over „Daders niet alleen hoorders", althans, dat leest ge boven deze verzen in de Statenvertaling. De vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap zet er boven: „Hoorders of Daders", wat o.i. reeds bij oppervlakkige lezing onjuist blijkt te zijn. We zijn echter van gevoelen, dat beide opschriften ons aan wat anders doen denken dan Jacobus in gedachten had. Wou Jacobus ons met deze woorden aan het werk zetten? Zeker, hij is van oordeel dat het leven niet gehalveerd kan worden zonder het te verliezen. Je kunt nu eenmaal jezelf niet halveren en toch blijven leven. Je kunt niet tot dezelfde zaak *ja* en *nee* zeggen en toch in vriendschap met de Waarheid leven. In de spleet die er door zulk een leven loopt bouwen boze geesten zich een nest.

Doende of doende zijn? Moeten we 't Woord „gaan doen?" Nee, we moeten met het Woord doende zijn. Dat is wat anders! Wie 't „Woord gaat doen" of probeert het te gaan doen, merkt op zijn best, wat hij wel kan; hij doet wat. Het Woord geeft hem aanleiding, richtlijnen, geboden, maar hij doet het dan toch maar! hij brengt wat tot stand. Welnu: déze roem is uitgesloten.

We moeten het Woord niet doen, maar met het Woord doende zijn, het verwerken in hart en verstand, gevoel en wil. Zo wordt het Woord in ons omgezet in een zuiver, nieuw en heilig leven. Zodoende zal dat Woord aan het licht brengen welk een kracht in hetzelve verborgen is. Welke kracht?

Gods kracht. En waar Gods kracht werkzaam is zijn zaligheid en heiligheid de vruchten.

Het Woord „doen" blijft een armelijk en onbevredigend bestaan, maar doende zijn met het Woord is als een langdurige maaltijd, is als het eten van hetgeen God bereid heeft. Het doet opwassen; het doet uitgroeien en schenkt een stralende, geestelijke gezondheid.

Na Pinksteren Wat is er met Pinksteren nu eigenlijk anders geworden? Kan men het zo zeggen: er zijn nu joden mét en joden zonder de Heilige Geest? Er zijn nu heidenen mét en heidenen zonder de Heilige Geest? In Christus is noch jood noch heiden. De jood, die de Heilige Geest ontving en de heiden die de Heilige Geest ontving kreeg er niet wat bij, maar is geen jood en hij is geen heiden meer, maar een *nieuw schepsel*. Er is op de pinksterdag niet een nieuwe sekte bijgekomen, niet een nieuwe godsdienst gesticht.

In de aanvankelijk optredende verwarring meende men dat wel en dacht men in de gemeente die Jezus als Messias huldigde te doen te hebben met een afsplitsing van het jodendom, of beter gezegd, met een sekte binnen het jodendom. Wát er met pinksteren gebeurd was, begrepen ook zij, die als gelovigen in Jezus de Heilige Geest hadden ontvangen, niet direkt - althans niet in zijn konsekwenties. Zij bleven zich als joden beschouwen en wilden binnen het jodendom blijven en de besnijdenis handhaven. Maar, naarmate het Geesteslicht doorbrak werd de betekenis van het ontzaglijke gebeuren, uitgaande van de Zoon des Mensen duidelijk. Een periode in de geschiedenis werd afgesloten; een nieuwe bedeling ingeluid. Scheidsmuren vielen onder het geklank van het Evangelie en er ontstond een nieuw volk: het heilsvolk der laatste dagen.

Grenzen der Exegese De bijbel is het boek der gemeente; háár zijn de woorden Gods toevertrouwd. Dat de wetenschap zich met de bijbel bemoeit is niet te verhinderen èn goed, mits een ieder die zich met de bijbel bemoeit slechts bedenkt, dat dit boek een eigen oorsprong en karakter heeft, dat in het, in de bijbel sprekende evangelie, 't levende en eeuwig blijvende Woord Gods tot ons komt. De bijbel is het God ademende, het van Gods adem doortrokken boek.

De bijbel is geen verzameling teksten, niet met een takkenbos te vergelijken. Hij heeft zijn eenheid in de God der Openbaring, in de heilsraad en het heilswerk Gods, waarvan hij verhaalt en die hij de geslachten door realiseert: wederbarende, heiligende en verheerlijkende.

In de bijbel als het door God geademde Woord liggen alle herscheppende krach-

---

ATTENTIE

Het adres van de eindredaktie is (tot nadere aankondiging): p.a. „De Vinkehof", Biltscheweg 10, Bos en Duin, post: Den Dolder, tel. (03402)-4823.

ten besloten. Daarmede moet in de uitlegging van de bijbel gerekend worden.
„Eerlijkheid" ten opzichte van de uitlegging der Schrift betekent niet haar onder onze ratio te stellen, haar (wetenschappelijk) onbevooroordeeld onderzoeken - afgezien nog van de vraag of dat mogelijk is.
Die de Schrift uitlegt moet dat doen staande in de gemeente, als tot die gemeente behorende, en bedenken dat hij werkzaam is met het eigendom van een ander, dus met uiterste voorzichtigheid moet handelen. Dit is de vooronderstelling, het vóór-oordeel, dat de Schriftuitlegging moet beheersen, waarbij de resultaten van historisch, taalkundig en oudheidkundig onderzoek zeker niet buiten beschouwing gelaten mogen worden.
Maar, de uitlegger moet trouw blijven aan het axioma, dat de Schrift de in de gemeente neergelegde Schat is, het levende en levengevende Woord van God.
Daarom kunnen de grenzen van de vrijheid der exegese allicht zo getrokken worden: te ener zijde de analogie van de Schrift en anderzijds de analogie van het geloof. De uitlegging van een tekst of perikoop mag het totaalbeeld der Schrift niet weerspreken. En die geloofsvorm en geloofsinhoud, die uit het totaal der Schrift geboren wordt mag niet verbroken worden door de uitleg van een aparte uitspraak.

L.

Billy Graham op Oekumenische Evangelisatie-konferentie

massa-evangelisatie meer oekumenische diepte dan georganiseerde oekumene

„Slechts de terugkeer tot de dynamische en levendige verkondiging van het nieuwe testament kan de christenheid genezen van zijn bloedarmoede en de geestelijke krachten teruggeven", aldus de bekende baptisten Amerikaanse evangelist dr Billy Graham tijdens een door hem gehouden lezing voor een groep van vijftig evangelisatie- en zendingsspecialisten die op initiatief van de Wereldraad van Kerken in het Oekumenische Instituut te Bossey (Zwitserland) bijeen waren. Deze evangelisatiekonferentie werd van 6-11 juli gehouden onder het thema: wat is de verhouding van de opwekking in de kerken tot de evangelieverkondiging aan de buitenstaander.

Het was voor dr Billy Graham de eerste keer, dat hij in de gelegenheid was zijn zienswijze door te geven aan een groep mensen die op initiatief van de Wereldraad van Kerken bijeen waren. Vanzelfsprekend benutte de evangelist deze gelegenheid om alle kerken dringend op te roepen zich toch vooral ook - en dan gemeenschapelijk - met massa-evangelisatie bezig te houden. „We leven in die uren der wereldgeschiedenis die zeer kritiek zijn; aan alle mensen moet de boodschap van Christus verkondigd worden!"

Dr. Graham verklaarde zich de gevaren die massa-evangelisatie in zich bergen zeer goed bewust te zijn. Desondanks meende de evangelist, kan door deze manier van evangeliseren een fundament gelegd worden voor een harmonische en enthousiaste samenwerking der kerken. „Ik geloof", zo zei dr Graham letterlijk, „dat door massa-evangelisatie een oekumenische diepte bereikt kan worden, die - in zekere zin - belangrijker is dan de georganiseerde oekumene."

Ook de bekende dr D. T. Niles, algemeensekretaris van de „Oostaziatische Konferentie" (Ceylon) was op deze vergadering aanwezig. Deze legde er nogal nadruk op, dat de eigenlijke verkondigingsopdracht der kerk daarin is gelegen, dat het *unieke* karakter van het evangelie wordt bekend gemaakt. Dr Niles onderscheidde daarbij vooral drie kenmerken :1e de verkondiging van de opgestane Heer; 2e de belijdenis van de Heilige Geest; 3e de verwachting van een wereldeinde waar God de geschiedenis tot voltooiïng brengt. Dr Niles beschreeft de gemeente van Christus als een „groep mensen die dat wat nog niet is geschied maar zal geschieden vertegenwoordigt en garandeert."

De anglikaanse bisschop van Sheffield, Engeland, dr E. R. Wickham riep de kerken op „het gehele evangelie" te prediken, ook de „blijde boodschap van het Rijk". Waar dit niet gebeurt en de prediking niet meer inhoudt dan een religieuze verklaring of uitleg laden de kerken de schuld op zich een vals spiritualisme te stellen tegenover een vals materialisme.

Deze konferentie werd bijgewoond door afgevaardigden uit 17 landen, waaronder Pakistan, Indonesië, Kenya, Uruguay; ook ons land was vertegenwoordigd, o.m. door de bekende ds G. P. Kleijn van „De Open Deur". De leiding van de konferentie was in handen van de Schotse ds Tom Allen (Glasgow).

v. D.

Brief uit Canada

Vervolg artikel vorige nummer

Vanzelfsprekend doet het Canadese gouvernement veel voor deze mensen, maar de hele verantwoordelijkheid kan niet worden gedragen door de regering. Daarom springen de kerken bij en men moet zelf aanpakken. Maar dat valt lang niet. Als U geen Engels kunt spreken weet men niet eens wat U komt doen, bovendien kunt U niet uitleggen wat U presteren kunt. De eerste weken zijn vaak hopeloos en er worden hier meer tranen geschreid dan men U ooit zal vertellen.
Houdt men het twee jaar uit, dan is er goede, dat men er zich door heen zal slaan. Voor een vrijgezel liggen deze dingen veel eenvoudiger. Veertig dollar per week kan hij al gauw verdienen en een kosthuis heb je voor vijftien dollar per week. In Ontario hebben we nu verplichte ziekenhuisverzekering voor lontrekkenden maar iedereen verzekert zich zo gauw mogelijk tegen operatiekosten. De dokters behandelen hun patienten in de ziekenhuizen. En de medicijnen zijn hier verschrikkelijk duur.
Begin juni werd er in onze grote en bijna nieuwe kerk te Sarnia de Jaarvergadering gehouden van de Baptist Vrouwen Groepen. De dames kwamen uit Ontario en Quebec. Maar deze provincies zijn groter dan Europa zonder Rusland.
Er waren dames, die maar even vijf of zeshonderd kilometer reisden. Op ons parkeerterrein stonden in de regel een tachtig auto's. Een auto noemen ze hier een „car" en een auto besturen het „to drive". Wij Hollanders zeggen „Ik drijf de kar zelf". Onze dames kunnen niet alleen goed „drijven", maar ze zijn ook goed bedrijvig voor hun kerk en de zending.
Als er een meisje gaat trouwen houden ze een „shower", je zegt „sjouwer". Ze nodigen de bruid op een avond uit in een van de zalen van de kerk. Onze kerk heeft er wel twaalf, waarvan de grootste onder de normale kerkzaal ligt. Welnu, als de bruid aankomt is er een gezellige ontvangst en wordt er koffie en thee aangeboden en allerlei versnaperingen. Alles wordt door de dames thuis klaar gemaakt. Er wordt gezongen en uiteindelijk worden er allerlei praktische cadeaus aangeboden. Die dames verzorgen, om geld voor de kerk te verdienen, diners voor de gezelschappen. Mijn vrouw hielp kortgeleden om te serveren voor een vergadering van 400 mannen. Het batig saldo is voor de kerk en alle hup wordt gratis verleend, terwijl vaak het gebak enz. door de dames thuis, weer gratis, is bereid.
In onze kerk te Sarnia zijn zes vrouwenclubs, die zeer goed samenwerken en el-

kaar zeer goed leren kennen en waarderen, samen bidden en om beurten voorgaan in gebed; zieken bezoeken en in gezinnen waar hulp nodig is gaan helpen. Geen betaalde krachten dus.

Welnu, deze dames hadden hun jaarvergadering. Een vergadering van ernst, geloof, toewijding en liefde. Er waren gedurende deze dire volle werkdagen, met drie vergaderingen per dag, constant een 4000 vertegenwoordigsters. Ik beloof U dat er heel wat afgebabbeld is en er werd ook op tijd begonnen. Vooral toen de avondvergadering over de radio werd uitgezonden!!

Er werden heerlijke getuigenissen afgelegd door de zendelingen. Er werden zeven nieuwe afgevaardigd, die voor hun Heiland gaa nwerken in Bolivia, India of Angola of onder de immigranten. De koren van de drie Baptist churches in Sarnia, zorgden voor zang en brachten de bezoeksters naar haar plaatsen. Wat staan die kleurige en fleurige togaas en baretten elegant.

Het hoogtepunt was toen de gedelegeerden samen het avondmaal gebruikten om gesterkt in haar Heer en Heiland terug te keren naar het terrein van haar arbeid.

Een volgende keer over de Conventie van de Baptist kerken, die gehouden werd een week later in Hamilton.

Dit keer wil ik enkele impressies geven van de Conventie van de Baptist Kerken in Ontario en Quebec, onze Unievergadering, die in Hamilton gehouden werd in de tweede week van juni. Wij reden ongeveer 300 kilometer en er waren mensen, die tweemaal zover kwamen of meer. Er war enmeestal vijf tot zeshonderd mensen. De jaarrapporten van de verschillende besturen kregen we in een boekje van 160 bladzijden.

Nimmer zal ik de gesprekken vergeten die ik had met mijn „slaapje" uit Montreal, een Frans-Canadees, die op 60-jarige leeftijd bekeerd werd en nu al tien jaar werkt voor de inwendige zending onder Franssprekenden. Hij was dankbaar, dat hij uit zijn doelloos leven van drinken en feesten bevrijd was en hij verkocht zijn vier café's en iedereen dacht dat hij krankzinnig was geworden, ook zijn 82-jarige moeder. Hij verzond duizenden teksten en op het laatst ging zijn moeder hem helpen en zij verstond geleidelijk aan dat alleen het boed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. We hebben samen gebeden om God te danken en te loven voor zijn grote liefde voor zondaars. Hij in het Frans en ik in het Engels. Op een avondvergadering zongen tien Indianen - niet in klederdracht hoor - op ontroerende wijze hun Baptist liederen in hun eigen taal. Zelden heb ik dieper bassen gehoord. Een daverend applaus was het amen der aanwezigen. Een andere keer waren er ruim twintig zendelingen op het podium en werden Dr W. Johnson en zijn vrouw afgevaar-

We hebben al de nieuwe werkers toegezongen en deden dit gearmd met degenen die naast je stonden. Aan mijn rechterhand was het een neger-predikant. Er werden vijftien afgestudeerde predikanten van MacMaster Universiteit de broederhand toegestoken.

Ik wilde wel dat meer mensen hadden kunnen meegenieten van de verwarmende sfeer, van de Pinkstergeest, van het blijde geloof dat je op deze Conventie ondergging. We ging enmoe, maar gesterkt in ons geloof huiswaarts, nadat we 's middags met ons allen aan 's Heren Avondmaal hadden deelgenomen.

Mijn vrouw en ik zijn dagelijks blij dat we tot de Baptist Church zijn toegelaten, o mhaar Bijbelse boodschap en sfeer van belangstelling voor elkaars moeilijkheden, waardering voor elkaar, gebedsleven en algemene zendingsijver. Ik hoop dat deze dingen ook voor onze kerken in Nederland gelden. Mogen onze gebeden voor elkaar worden verdubbeld.

John Bovenkamp

Voor naschrift zie pagina 6

NADER BEZIEN

De gebeurtenissen in Kongo.

Aan de onzekerheid omtrent het lot van onze zendelingen in Kongo is gelukkig een eind gekomen. Mevr. van 't Wout met haar drie jongste kinderen en het gezin Edens zijn verleden week bij familie in Nederland aangekomen. Op het moment waarop we dit schrijven verblijven, voorzover wij weten, br van 't Wout en het echtpaar Ter Braak nog in Kenya, om - vermoeden we - de ontwikkeling in Kongo af te wachten.

Voorlopig heeft die ontwikkeling ons zendingswerk, nauwelijks op gang gekomen, als een kaartenhuis ineen doen storten. Hoe het in de nabije toekomst zal moeten is nog de vraag. Wel niemand zal op die vraag op 't ogenblik antwoord kunnen geven.

Desondanks schrijven we opzettelijk, dat ons zendingswerk *voorlopig* is ineengestort. Want, naar ons veilige huiskamer-oordeel althans, behoeft de dramatische ontwikkeling in Kongo geenszins te betekenen, dat het nu met de zending in dat deel van Afrika is gebeurd.

Weliswaar is de deur met een harde slag achter onze mensen dicht gevallen, toch vertrouwen we, dat die deur niet in het slot is gevallen en straks weer open zal gaan.

We hopen het ook!!

De berichten van de laatste dagen zijn optimistischer van toon dan gedurende de eerste dagen van de Kongolese tragedie. Waarnemers verklaren, dat de explosie van haat en terreur zich vooral richtte op de voormalige meesters van het land, de Belgen, en dat bovendien slechts een betrekkelijk gering deel der bevolking, voornamelijk de Kongolese soldaten, zich door die haat tot wandaden heeft laten verleiden. Uiteraard kunnen wij niet beoordelen of en in hoeverre waarnemingen juist zijn.

Natuurlijk is deze explosie van blankenhaat af te keuren. Ieder weldenkend mens, ook in Kongo, zal deze treurige gang van zaken beschreien.

Even erg als de schade aangebracht aan mensenlevens en aan de ekonomische en politieke ontwikkeling van de jonge natie is 't feit, dat ook deze rassenhaat als 'n boemerang werkt. Terwijl de Kongolees (op 'n zeer naïeve, primitieve wijze) trachtte te bewijzen, dat hij beslist niet minderwaardig is aan zijn voormalige meesters - zoals hem door de omstandigheden telkens weer werd gesuggereerd - en dus zich met gebruik van intimidatie en geweld de „baas" toonde, zullen de voorstanders van de blanke meerwaardigheidswaan in de gebeurtenissen van de laatste weken juist het bewijs van blanke superioriteit geleverd zijn. Alle rassenhaat, ook blankenhaat, werkt als een boemerang.

Is er een schuldvraag? De Belgen geven in onbedekte termen de schuld aan een „rood komplot". Stellig zal er van internationale-kommunistische zijde wel geprovoceerd zijn, ofschoon dat nog geenszins bewezen is. Maar, ook dat neemt dan niet weg, dat die veronderstelde provokatie dan wel een bepaald rijke voedingsbodem heeft gevonden!

En de schuld daarvoor draagt, zonder meer, heel het kolonialiserende westen. België, hoe - naar onze mening - lichtvaardig ook omgesprongen met de opvoeding van het Kongolese volk tot politieke zelfstandigheid, draagt niet alleen de schuld. Die schuld dragen wij, in het westen allemaal, de christelijke kerk, die eeuwen lang het onrecht van koloniale uitbuiterij en de waanzin van blanke meerwaardigheid heeft goedgepraat, *voorop*.

Dáárom hopen we, dat de deur straks weer open gaat voor de zending. De enige „instantie" van het westen, die *iets* van deze schuld kan wegnemen is de zending. v. D.

Naschrift

Van Rev. John Bovenkamp, die in Canada de zorg heeft voor het opvangen van de Nederlandse immigranten, ontving ik dit schrijven. dat hij gaarne geplaatst zag in ons weekblad. Natuurlijk zal br. Bovenkamp dit contact pas goed kunnen behartigen, wanneer hij ook weet op welke adressen onze emigranten in Canada terecht komen. Ja, waarom geven onze emigranten dat niet op? Willen onze emigrerende broeders en zusters graag goed ontvangen worden en in contact komen met onze gemeenschap in Canada (of waar ook), dan doet U goed het nieuwe adres aan mij op te geven. Graag zorg ik er voor, dat dit nieuwe adres bij de contactpersonen voor de immigranten bekend wordt, zodat de ontvangst en het contact geregeld kan worden. Deze bemiddelingsdienst willen we graag verrichten, opdat onze emigrerende brs en zrs een goed welkom en een goede plaats vinden in het nieuwe vaderland en in de baptisten gemeenschap daar.

Afrikaanse Baptisten krijgen eigen seminarium

Het Afrikaans-sprekende gedeelte van de Zuidafrikaanse Baptisten-Unie krijgt een eigen Seminarium. Dit gewichtige besluit is gevallen op de onlangs te Nelspruit gehouden „Afrikaanse Baptistekerk vergaderings".

Het was de grootste bijeenkomst van afgevaardigden, die ooit gehouden is. Het werk vertoont er een gezegende groei. Men gelooft, dat het in de toekomst „vinnig vooruit" zal blijven gaan. Het besef leefde op de vergadering, dat de landen wit zijn van de oogst, maar dat er te weinig-arbeiders zijn, daarom moet er een „opleidingsplek' komen. Na ernstig gebed en rijp beraad is eenparig besloten „DIE BAPTISTE TEOLOGIESE SEMINARIUM VAN SUID-AFRIKA" te stichten. Daar wil men mannen opleiden *„wat die vaandel van onse Here Jezus Christus dwarsdeur die land en tot in die verste hoek van die wereld sal dra".* Dr J. D. Odendaal is door de vergadering beroepen als eerste „prinsipaal". Voor de financiering heeft men onmiddellijk een actie ingesteld, omdat de „ondersteuning van elke kind van die Here baie nodig is". Men zoekt tenminste drie honderd personen, die maandelijks elk £ 1 wil bijdragen. Zo hoopt men de benodigde *f* 36.000 per jaar bijeen te brengen, afgezien van verdere acties en uitgaven.

We verheugen er ons over, dat de enige baptisten-groep buiten Europa, waarmee we met wat inspanning „in onze eigen taal" kunnen spreken, het zo goed maakt. Eigenlijk moesten er met de „Afrikaanse Baptistekerk" meer contacten komen tot aanmoediging van elkaar.

Utr. J. B.r

Oecumenische Raad van Kerken in Nederland CONFERENTIE 1960

De Oecumenische Raad van Kerken in Nederland nodigt U gaarne uit tot bijwoning van de jaarlijkse conferentie, die ditmaal op 3 en 4 sept. in de Berkkerk, Dr A. Kuyperlaan 2 te Amersfoort zal worden gehouden.
In deze conferentie zijn welkom alle leden van lokale oecumenische raden, commissies van de Raad en andere oecumenische organen en natuurlijk ook zij, die in het algemeen iets meer willen weten van het oecumenisch werk der kerken in nationaal en internationaal verband.

Zaterdag 3 september:

- 3.30 uur Opening door de voorzitter van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland, Prof. Dr W. F. Dankbaar (Groningen).
- 4.— uur „Wat betekent het lidmaatschap van mijn kerk voor mij?" Onder leiding van Ds A. Dronkers (Utrecht) en Ds J. Broertjes (Utrecht, assessor van het moderamen van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland), zullen leden van verschillende kerken hun antwoord op deze vraag geven.
- 5.30 uur Broodmaaltijd en discussiegroepen.
- 7.30 uur „De omroep in dienst der kerk", door Mr H. Mulderije, voorzitter van I.K.O.R.
- 8.30 uur Pauze
- 9.— uur Film
- 10.— uur Avondsluiting.

Zondag 4 september:

- 8.— uur Vroegdienst in de kapel van het Oud-Katholieke Seminarie.
- 9.— uur Kerkdienst in de Bergkerk te Amersfoort. Voorganger: Dr P. A. Elderenbosch, voorzitter van de plaatselijke Oecumenische Raad te Amersfoort.
- 10.30-12 uur: Discussiegroepen.
- 12.30 uur Maaltijd in het Berghotel te Amersfoort.
- 1.30 uur Samenvatting van het in de discussiegroepen besprokene.
- 2.30 uur „De vergadering van het Centrale Comité van de Wereldraad van Kerken" te St. Andrews (Schotland) door Prof. Dr H. Berkhof (Leiden).
- 5.30 uur Sluiting.

Deelnemersprijs f 10,-. Men wordt tussen half drie en half vier in de Bergkerk, Dr A. Kuyperlaan 2 te Amersfoort verwacht. Overmaking van de deelnemersprijs op giro 322105, t.n.v. Oec. Raad te Utrecht vóór 1 september a.s. Opgaveformulieren te verkrijgen aan het bureau van de Oecumenische Raad, Janskerkhof 15, Utrecht. Op dit adres zijn ook nadere inlichtingen te krijgen over deze conferentie.

Studenten in de aanval

voorgangers in spé „oefenen zich in evangelisatie"

Sommige van onze Vinkenhof-studenten werkten de laatste weken als assistenten van een voorganger in de een of andere gemeente; een enkele zelfs geheel zelfstandig in een vakante gemeente of evangelisatie-post. Daarenboven organiseerde - traditie-getrouw - de studentengemeenschap ook weer twee kruistochten: in Dokkum en in Hoogeveen. Onze opleidingscommissie en de docenten van ons seminarium zijn er van overtuigd, dat de „theoretische" opleiding gedurende de semesters aan het seminarium zinvol afgesloten dient te worden met een stage in de praktijk. Vooral een studentenaktie geeft de aanstaande voorgangers gelegenheid zich te oefenen, niet slechts in de kolportage en de verkondiging, maar ook in het zo belangrijke vak dat „organisatie" heet. We herinneren ons uit eigen studenten-tijd, dat de voorbereiding en de organisatie van de jaarlijkse studenten-akties veel inspanning en tijd kostten en bijzonder leerzaam waren, terwijl de zegen die dit werk in de bewerkte steden en dorpen bracht een geweldige stimulans was om voort te gaan op de soms nogal moeizame weg der studie. Hieronder laten we twee verslagen volgen, een van de studentenaktie in Dokkum waar de studenten van 8-10 juli werkten, en een van de aktie in Hoogeveen waar de broeders van 11-14 juli zich oefenden in evangelisatie.

Enkele van onze Vinkenhof-studenten; 't viertal beneden vormde het Varsity-Ensemble, het zang- en muziekgezelschapje, dat blijkens de verslagen van de studentenakties in Dokkum en Hoogeveen, op zo voortreffelijke wijze medewerkte.

In Dokkum

't Is ruim 1200 jaar geleden, dat de eerste evangeliepredikers in Dokkum kwamen. Zij - onder wie Bonifatius - hebben daar, zoals U wel bekend is uit de vaderlandse geschiedenis, een minder gunstige ontvangst gehad. Hoe anders was het toen 'n 6-tal van ons seminarium daar vrijdag 8 juli een hartelijk welkom ontving!

Die ontvangst was het begin van onze evangelisatie-aktie onder het thema „Wat denkt U van Christus?" Br en zr Tj. Sipma hadden reeds weken van tevoren veel voorbereidend werk ter plaatse gedaan, samen met de andere broeders en zusters van de gemeente. Overal in dit aardige stadje zag je de raambiljetten van deze aktie; een duizend folders met uitnodigingen waren reeds huis aan huis verspreid; vergunningen voor het open luchtwerk met een geluidswagen waren aangevraagd en wat voor de studenten ook niet onbelangrijk was...: er was voor logies gezorgd!

Zo was alles goed voorbereid; de studenten konden beginnen. Op de markt en voor het stadhuis openluchtwerk; in geheel Dokkum, huis aan huis, werd „De Zaaier" aangeboden, elke avond een evangelisatie-dienst in de prachtige baptisten-kerk; een speciale kindersamenkomst op zaterdagmiddag; een kerkdienst op zondagmorgen en - met medewerking van de NBJB, afd. Noordbergum - op zondagmiddag een dienst „voor-de-jeugd-door-de-jeugd".

Alle diensten waren goed bezet en er heerste een goede sfeer in het mooie kerkje, mede dank zij het vele zingen. Op bizondere hoge prijs werd het Amerikaanse „Varsity-Ensemble" gesteld: 4 Amerikaanse studenten die door hun werkelijk prachtige zang en muziek een zeer goede bijdrage aan deze aktie leverden! We bezochten met hen o.a. het ziekenhuis en het rusthuis in Dokkum.

Het waren goede dagen bij onze broeders en zusters in Dokkum. Het is er moeilijk werken voor hen onder een overwegend kerkelijke bevolking. Maar, er *wórdt* gewerkt, en: een gemeente die werkt bouwt zijn toekomst. Ook deze aktie heeft - naar we vertrouwen - hiertoe medegewerkt, ook al zijn de resultaten niet altijd voor ons zichtbaar.

D. Voordewind

In Hoogeveen

Maandag 11 juli; het is vier uur. In het ziekenhuis liggen patienten te luisteren naar de muziek en zang die door de gangen klinkt en ook op de zalen duidelijk is te horen. Patienten en personeel genieten er van en ze vragen wie het wel zijn die daar zingen en musiceren. Ze krijgen dan te horen, dat het Amerikanse studenten zijn die met de studenten van het baptisten-seminarium een aktie houden in Hoogeveen om de mensen de persoonlijke vraag te stellen wat ze van Jezus Christus denken en wat Hij voor ieder van hen betekent.

Vier avonden hebben we diensten mogen houden, en vier avonden zijn wij èn de mensen die kwamen luisteren gezegend naar huis gegaan, omdat God steeds tegenwoordig was.

Toen we maandag 11 juli aankwamen was alles reeds geregeld en verzorgd door de gemeente in Hoogeveen. Alle leden hadden meegewerkt aan deze voorbereiding om deze aktie - van menselijke kant - te doen slagen.

Het kolportage-werk was moeilijk omdat Hoogeveen nogal veel inwoners heeft die denken dat een kerk ze er wel kan brengen. Toch mochten we vele gesprekken voeren en kontakten leggen.

Ook de laatste avond, waarvoor een grote zaal was gehuurd, was bóven onze verwachtingen. Het Ensemble-Tent en het Cross-kwartet verleenden hun medewerking. Over het geheel gezien zijn we dankbaar, dat we deze aktie mochten houden. We willen graag vanaf deze plaats nogmaals allen danken voor hun medewerking, maar bovenal willen we God de lof en de dank brengen die Hem toekomen.

L. Nieman

No. 50. 15 [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Adres: J. HORN te Sneek.

Adres voor de Administratie: H. van EKEK, Groningen.

75 JAAR GELEDEN:

„SNEEK. De Heiland doorwandelt den dorschvloer Zijner Gemeente onder ons als met „de wan" in de hand. „Hij is vreeselijk in den Raad Zijner Heiligen". Dat de gemeente bij dit zuiveringswerk zich in diepe verootmoediging buige voor den Heer en door de ergernissen der oprechten openbaar mogen worden.
Te midden des toorns echter, gedenkt Hij des ontfermens; werd in de vorige maand een jongedochter der gemeente toegevoegd, nu weder een jongeling en twee vrouwen.
De doopsbediening trekt in hooge mate de aandacht onzer stadgenoten. Groot is bij die gelegenheid het aantal hoorders. Bij laatstgenoemde doopsbediening was de vrede-kerk geheel gevuld; en zulks niet van een woeste hoop maar van fatsoenlijk publiek, dat op tijd en met een kerkboek opkomt en de gehele godsdienstoefening bijwoont. Naardien de doop aan het einde bedient wordt, geeft dit een uitnemende gelegenheid tot Evangelie-prediking."

(Uit „De Christen", 15 juli 1885)

Advertenties

Heden nam de Heere tot Zich, onze lieve Moeder, Groot- en Overgrootmoeder

Johanneske Schotsman

sedert 24 juli 1936 weduwe van Coenraad van Meekeren, in de ouderdom van 82 jaar.

Groningen, 24 juli 1960.
Korreweg 103a.

H. v. Meekeren
A. v. Meekeren-Nijdam
B. v. Meekeren
H. Hof-v. Meekeren
B. Hof
G. v. Meekeren
Kleinkinderen en achterkleinkind

De teraardebestelling heeft inmiddels plaats gehad donderdag 24 juli op de begraafplaats te Noorddijk.

Beroepingswerk

Beroepen: te Muntendam J. Broertjes te Utrecht.

Mededelingen

Stud. H. Dekker is de zondagen 21 en 28 augustus en 4 september nog vrij. Graag wil hij deze zondagen de gemeenten dienen; men stelle zich met hem in verbinding. Adres: H. D. Dekker, Paterswoldse weg 174b, Groningen.

Bevestiging en intrede kand.

P. van der Werf

De gemeente te Almelo (Geraniumstr. 45) deelt mee, dat kand. P. v. d. Werf zondag 14 augustus D.V. in de dienst zal worden bevestigd.
De diensten zijn als volgt geregeld:

Bevestiging 10 uur v.m. door K. Reiling; in eigen kerkgebouw.
Intrede 3.30 uur n.m. in gebouw „Rönneboom", Grotestraat (ingang Bavinckstraat).
Begroetingssamenkomst 7.30 uur n.m. in eigen kerkgebouw.

Afgevaardigden en belangstellenden worden hartelijk uitgenodigd. Zij die logies nodig hebben gelieven die vroegtijdig op te geven aan de sekretaris,

H. H. Scholten,
Rietstraat 124,
ALMELO.

Onze Zendelingen

De sekretaris der UZC - juist terug van een reis naar Amerika, als boordpredikant - verzocht ons mee te delen, dat enkele van onze zendelingen jl. vrijdag 22 juli in goede welstand in ons land zijn aangekomen: zr van 't Wout met haar kinderen verblijven bij familie in Dieren, het gezin Edens bij de ouders van zr Edens in Zwijndrecht. Br van 't Wout en het echtpaar Ter Braak zijn voorlopig in Nairobi, Kenya gebleven om vandaaruit de ontwikkeling in Kongo af te wachten. Van de meer dan 120 zendelingen in dienst van de BMS in Kongo zijn slechts dr Carrington en dr. Matthews in Yakusu gebleven. Tijdens de onlusten was de toestand in Yakusu verre van rustig, ook de zendelingen werden bedreigd.
Het is vooral onder druk van officiële Engelse zijde, dat ook onze zendelingen het besluit namen uit te wijken. We zijn dankbaar, dat onze mannen en vrouwen, met hun kinderen in veiligheid zijn. Voorlopig willen we slechts daarop letten. Hoe het verder zal gaan met de arbeid zal mettertijd wel duidelijk worden. Beware de Heer der volken ook het volk van Kongo!

ATTENTIE

Het adres van de eindredaktie is (tot nadere aankondiging): p.a. „De Vinkehof", Biltscheweg 10; Bos en Duin, post: Den Dolder; tel. (03402)-4823.

Van de leestafel

DE TIJD ALLER TIJDEN,

A. de Ligne; uitgave van T. Wever, Franeker; omvang 175 pag.; prijs geb. f 7,50.

De bedoeling van de Vlaamse auteur met dit boek is door hemzelf als volgt aangegeven: „Mijn doel is, de mensen te plaatsen voor onze tijd. Onze roemvolle tijd is echt de satanische tijd. Een tijd waarin de mens niet meer ziet wat hij ziet, niet meer hoort wat hij hoort, waarin Gods Woord en ook het mensenwoord geen betekenis meer hebben, waarin de levende God totaal verdwijnt om te worden vervangen door een kosmische kracht. Ik wil het ontzettend gevaar aantonen, waarin alle geloven verkeren...."
De heer De Ligne schrijft een enigszins overladen stijl, die vermoeien gaat als men te lang achtereen leest. In bewogen taal beschrijft hij de gang van onze wereld die God uitgeworpen heeft. Het is in zekere zin een benauwend boek, maar aan het einde schijnt toch het Licht. Misschien had er in dit boek iets meer nog moeten doorstralen van dat Licht, dat toch in alle fasen der geschiedenis aanwezig was en ook door de gemeente heen functioneerde in de duisternis rondom.
Intussen: van harte ter lezing aanbevolen.

Wf.

MOEILIJKE KINDEREN,

P. W. J. Steinz e.a.; uitgave Kok, Kampen, Boeketreeks; prijs f 1,50.

Een zestal schrijvers houdt zich hier bezig met het probleem van de moeilijke kinderen. Geschreven wordt achtereenvolgens over: Lastige types onder normale kinderen; koppige kinderen; het jaloerse kind; het angstige kind; mijn kind wil niet eten, en: Straffen? Hoe wel? Hoe niet? Dit boekje is echt bestemd voor christelijke ouders en opvoeders en kan hen in vele gevallen van dienst zijn om de moeilijke kinderen met wie ze te maken hebben, beter te leren verstaan en daarna ook beter te leiden. Het boekje geeft gelukkig geen kant en klare oplossingen - die zijn er immers niet - maar doet toch ook meer dan alleen maar de diverse typen beschrijven; het wijst ons ook (zij het uiterst voorzichtig) *de* weg. Hartelijk aanbevolen.

Wf.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU,

Ds J. Overduin; uitgave Kok, Kampen, en verschenen in de Boeketreeks (pockets); prijs f 1,50.

De eerste druk van dit boek staat in mijn boekenkast. Ik herinner mij dit boek destijds met grote interesse gelezen te hebben. Het brengt ons een stuk oorlogsellende in herinnering, maar dat is niet de bedoeling die vóórstaat bij de schrijver. Wat hij ons bovenal wil zeggen is dat God ons overal nabij wil zijn. Ook in de verschrikkelijke misère van het kampleven en de gevangenschap. Dachau was een stukje hel, maar - door Gods genade - ook een stukje hemel, door de tegenwoordigheid van Christus.
Schaft U zich deze pocket aan. Het is literatuur die schokt en.... verrijkt.

Wf.

Vrijdag 5 aug. 1960 Jaargang 77 Nr 3534

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

De gegeven opdracht

„Alleen, gedraagt U waardig het evangelie van Christus..."
(Phil. 1 vs. 27).

Er worden in het leven vele opdrachten gegeven. Het kind wordt door moeder opgedragen om de een of andere boodschap te doen. Niet alleen kinderen ontvangen opdrachten. Een officier kan van een opperbevelhebber een opdracht ontvangen met verstrekkende gevolgen.
Opdrachten zijn er op schier elk levensterrein.
Ook ons is een opdracht gegeven, die nog altijd van kracht is. Leest U maar: „alleen, wandelt waardiglijk het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik van uwe zaken moge horen, dat gij staat in één geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des evangelies" (oude vertaling). Dàt is de blijvende opdracht, zoals ze voorkomt in Phil. 1 : 27.

Wijlen prof. Brouwer geeft in zijn verklaring deze tekst aldus weer: „één ding slechts, laat uw gemeenteleven waardig zijn het evangelie van Christus!" We kunnen er dus ook „als gemeente" maar niet op los leven. Wij individualisten van nature denken vaak uitsluitend aan de enkeling met voorbijzien van het geheel. Voor de gemeente moeten we steeds meer een open-oog krijgen. Laat uw gemeenteleven waardig zijn. Dat is een maatstaf die wordt aangelegd, een norm.

Wanneer in een gemeente tweedracht heerst, wanneer men niet tegen de vijand maar tegen elkander strijdt dan is dat niet een waardige wandel. Wanneer protestanten steeds maar voortgaan splitsingen te veroorzaken, omdat een of andere bijbeltekst die hen belangrijk voorkomt niet naar hun mening genoeg benadrukt wordt en niet iedere prediking de geliefde stokpaardjes ten tonele voert en ze op grond daarvan maar weer een kerkje of groepje vormen, dan is dat zeker niet een waardig wandelen. Het lichaam van Christus is niet gedeeld en wij zullen daarom de eenheid en niet de gescheidenheid najagen.

Ontrouw aan de gemeente is een onwaardig wandelen.
Een gemeente, waar de wereld wordt gediend, waar alles er maar bij door kan, waar geen onderscheid meer te zien is tussen het doen en denken van de wereld en van de gemeente, heeft een gemeenteleven, niet waardig het evangelie.
Anderzijds, als ons gemeenteleven gekenmerkt is door „regel op regel, gebod op gebod", dan is er niet een wandel naar het evangelie. Het kan soms in een gemeente kleinzielig toegaan, waarbij het hart niet verruimd is door de Heilige Geest en van een waardig gemeenteleven geen sprake is.
Om die waardige wandel gaat het, daarop ziet de mens die (nog) buiten de gemeente staat.
Dat is de nood der gemeente, dat ze niet altijd waardig gemeenteleven openbaart. Daarom moeten we als gemeente telkens weer de toevlucht nemen tot het Hoofd der gemeente, tot Christus. Hij is onze norm en ook onze bron.

Hoe we waardig wandelen? Door te staan in één geest, door met één gemoed gezamenlijk te strijden. Of kan er alleen zulk een eenheid zijn als God Zijn gemeente brengt in grote verdrukking, als nood ons bijeen drijft?
Laat ons een waardig gemeenteleven najagen. Dat is opdracht, onze blijvende opdracht! D. S.

* * *

IN DIT NUMMER

één gemeentebericht (pag. 7); het laatste nieuws over onze zendelingen (pag. 6); in de rubriek „75 Jaar geleden" het verhaal van de uniecent (de ouderen herinneren het zich nog!), (pag. 6); verder: „hoe ziet een doopsgezinde de baptisten?" op (pag. 2).

Hoe ziet een doopsgezinde de baptisten?

„De secretaris van de Engelse Unie van Baptisten, Dr Ernest A. Payne, heeft mij als vertegenwoordiger van de A.D.S. (Algemene Doorpsgezinde Sociëteit, E.R.) aan het wereldcongres van Baptisten te Londen eens voorstgesteld met de woorden: our next cousin, onze naaste neef. Hieruit spreekt het besef van verwantschap en in het volgende hoop ik u te laten zien, dat deze verwantschap inderdaad groot is." Met deze woorden begint dr W. F. Golterman, de doopsgezinde sekretaris van de Nederlandse Raad van Kerken, in „Fundamenten en Bouwstenen" van 28 mei '60, een bijblad van het Algemeen Doopsgezind Weekblad een artikel over de verhouding tussen doopsgezinden en baptisten. We menen, dat dit artikel wel zo belangrijk is, dat ook onze lezers van de inhoud van deze doopsgezinde publikatie kennis moeten nemen. We nemen hieronder daarom graag het artikel van dr Golterman in extenso over. Na boven weergegeven inleiding vervolgt de schrijver:

Nu is een der componenten van deze verwantschap de onderlinge verscheidenheid. Het maakt groot verschil wie de bovenstaande vraag moet beantwoorden. De ene doopsgezinde zal een heel ander antwoord geven dan de andere. Ik vroeg eens een der leiders van de Amerikaanse Old-Mennonites, waarom zij geen directe contacten hebben met de baptisten. Het antwoord luidde: inderdaad hebben wij veel gemeen, maar de baptisten kennen geen „non-conformity", d.i. het niet-van-de-wereld-zijn. Maar ook in ons eigen land zal de ene doopsgezinde zich gemakkelijker dan de andere bij de baptisten thuis voelen.
Hetzelfde is bij de baptisten het geval. Tijdens de Assemblee van de Wereldraad van Kerken te Amsterdam (1948) is een samenkomst van baptisten en doopsgezinden in onze Singelkerk gehouden. Na afloop zei een der Nederlandse baptistenpredikanten tot mij: ik heb het gevoel dat mijn Engelse en Amerikaanse geloofsgenoten meer met uw gemeenten verwant zijn dan met de mijne. Ook de baptisten zijn onderling zeer verschillend. De Europese continentale baptisten zijn zeer sterk door het piëtisme beïnvloed. De Engelse baptisten zijn gedeeltelijk van doperse afkomst (van de Waterlandse gemeente te Amsterdam). De Noord-Amerikanen (American Baptist Convention) zijn een veramerikaniseerde uitgave van de Engelsen. De zuidelijke baptisten zijn nogal fundamentalistisch en evenmin als de gereformeerde kerken van Nederland aangesloten bij de Wereldraad. De beantwoording van de mij gestelde vraag is dus subjectief gekleurd.

Veel overeenkomst

Rekening houdend met de grote verscheidenheid in beide groepen, meen ik op tal van punten overeenkomst, soms zelfs een merkwaardige overeenkomst, te kunnen zien.
1. Beide groepen beschouwen de gemeente als een zelfstandige gemeenschap van door God geroepen mensen, die van hun geloof belijdenis hebben afgelegd. Iedere gemeente is a.h.w. een complete kerk, volledige vertegenwoordiging van het éne „lichaam des Heren". In het lidmaatschap van de plaatselijke gemeente wordt de gemeenschap met de gehele gemeente van Jezus Christus beleefd. De gemeenten zijn immers door de wil des Heren vergaderd en leven door inwoning van Zijn Heilige Geest. Grondslag van het lidmaatschap is de aanvaarding in geloof van de door God in Zijn Zoon, Jezus Christus, geschonken openbaring.
2. Hieruit volgt dat beide kerken geen kinderdoop kennen maar de doop op belijdenis. (Het is onjuist over bejaardendoop te spreken). De doop op belijdenis is de doop, zoals in het Nieuwe Testament is bedoeld, waar over doop gesproken wordt in verband met bekering, geloof en gave van de Heilige Geest. De doop op belijdenis legt nadruk op de persoonlijke gegrepenheid door een persoonlijke keuze voor de aanvaarding van Jezus Christus. Wel zijn er verschillen t.a.v. de doop. De baptisten bedienen haar door onderdompeling (zoals ook de Mennonite Brethren), waardoor zij grote nadruk leggen op het deelhebben aan de dood en de opstanding van Christus (Rom. 6 : 3 en 4). Er valt ook zwaar accent op de wedergeboorte, in piëtistische kringen ook op de ervaring daarvan. [1])
3. Beide groepen nemen een soortgelijk standpunt t.a.v. de waarde en grenzen ener „uitstaande belijdenis". In vroeger tijd zijn er belijdenissen geweest. De belijdenis van Hans de Ries heeft veel invloed in Engeland gehad. De Bijbel is de algenoegzame regel voor het geloof en het christelijk leven en in beide kerken menen velen dat een formulering van het geloof nooit geheel in overeenstemming met de openbaring kan zijn Dit komt ook vóór bij mensen, die inhoudelijk de oude geloofsbelijdenissen als het zgn. Nicaenum en de apostolische voor hun rekening nemen. Merkwaardig echter is het, dat in beide groepen in de laatste tijd een aantal leden weer waarde gaan hechten aan de belijdenis en dat sommige broederschapschappen, de Unie van Baptisten in Nederland en de christelijke kerk rondom de Moeria op Java, naast de Heilige Schrift de apostolische geloofsbelijdenis als basis nemen. Een verschilpunt is dat liberale theologie en vrijzinnige vroomheid bij de Nederlandse doopsgezinden meer invloed hebben gekregen dan bij de baptisten.
4. Over de eredienst en het ambt wordt, uitzonderingen weer daargelaten, op dezelfde wijze gedacht. De liturgie kent geen algemeen geregelde vormen, er heerst vrijheid en spontaneïteit. Bii beide groepen staat de preek sterk in het middelpunt met verwaarlozing van veel andere elementen in de eredienst, zelfs van een regelmatige viering van het Heilig Avondmaal. Wel kan men zeggen dat bij de baptisten de gemeente meer actief is dan bij ons, vooral in Nederland. Er wordt veel meer gezongen. Het ambtsbesef is gering. Ook op dit punt is het opmerkelijk dat in de eerste tijden bij beide groepen meer besef omtrent een bijzondere opdracht van de ambtsdrager bestond dan later en dat tegenwoordig een aantal het ambt weer belangrijker achten. Hetzelfde geldt de handoplegging. Intussen kan in principe ieder ambt door alle gemeenteleden vervuld worden. „Ledenprediking" wordt in beide groepen principieel toegestaan, maar practisch heeft men nogal eens bezwaren.

Vrijheid van geloof

5. Grote nadruk valt bij beide groepen op de vrijheid van geweten en geloof. De baptisten hebben evenals de dopers hard moeten vechten voor de vrijheid en zijn daarvan hartstochtelijke verdedigers. Dit geldt zowel de verhouding tot de overheid en staats- of gepriviligeerde kerken als intern. Gezag van buiten of van boven inzake het geloof kan niet geduld worden omdat de Heer Jezus de enige gezagsdrager in de gemeente is en Zijn gelovigen „vrije Christen mensen" zijn. Eén met gezag optredende synode of episcopaat is dan ook onaanvaardbaar.
6. Beide groepen leggen weinig nadruk op de leer maar veel op het leven in en uit Christus, wij kunnen zeggen: op een practisch christendom. Vandaar veel maatschappelijke zorg en hulp voor mensen of groepen in nood.
7. Baptisten en doopsgezinden zijn huiverig voor het institutionele ener kerkelijke organisatie. Uiteraard moet er verband gelegd worden tussen de autonome gemeenten. Markant is de gelijkenis tussen de Alg. Doopsgezinde Sociëteit en de Unie van Engelse Baptistengemeenten. In het begin ging het bij beiden alleen om de opleiding van predikanten en de steun aan behoeftige gemeenten voor de predik-

dienst. In onze tijd is de betekenis toegenomen doordat beide lichamen representatief optreden zowel tegenover andere kerken (in de Oecumene) als de overheid. Geestelijk gezag wordt niet geaccepteerd maar wel wordt om geestelijke leiding gevraagd en nauwlettend ontzien zij de zelfstandigheid der locale gemeenten. Wel is de broederschapsgedachte groeiende.

8. Dan ook kennen beide groepen een zekere zelfgenoegzaamheid, in-zich-zelf-opgeslotenheid en geïntroverteerdheid met de positieve eigenschappen van sterke onderlinge verbondenheid, binding aan het verleden en danbaarheid voor de offers der martelaren. Gelukkig kan men zeggen dat de isolatie in de laatste tijd aan het verminderen is en groter openheid voor de anderen komt.

Nader contact nodig

Uiteraard zijn er ook verschillen, vooral in ons land. Het geestelijk „klimaat" is ten dele anders, de groepen zijn sociologisch ook van andere samenstelling. Bij ons leeft grotere openheid voor de cultuur, bij de baptisten meer persoonlijk leven met de Bijbel. Op één punt slaan zij ons met stukken: in hun sterke drang naar zending en evangelisatie. 't Gevolg is dan ook, dat wij in ledental een lichte achteruitgang vertonen, bedenkelijk in het licht der bevolkingstoename; de baptisten daarentegen gaan met sprongen vooruit in een veel groter percentage dan de bevolkingsaanwas Zij blijken grote aantrekkingskracht voor de jeugd te hebben.

Mijn conclusie luidt dat nader contact tussen beide groepen mogelijk en noodzakelijk is en telkens opnieuw gezocht moet worden. Het zou een bijdrage voor de eenwording der Kerk van Jezus Christus zijn!

W. F. Golterman

[1]) Mag ik de collegae opmerkzaam maken op de voortreffelijke bundel van een aantal baptisten-Theologen „Christian Baptism" edited by A. Gilmore, Londen 1959.

Hoe Stemmen? We moeten als gemeenten van Jezus Christus onze zaken niet op wereldse wijze afdoen. De wereld kent de tyrannie van de helft plus één, van de meerderheid over de minderheid. Het is echter principieel onjuist mensen onder mensen te stellen — ofschoon dat in de wereld misschien niet wel anders kan. Zij redeneert niet geheel ten onrechte dat het beter is van een minderheid onderwerping aan een meerderheid te eisen, dan aan een enkeling. Dat deze eis echter geen ten volle bevredigende oplossing geeft voor een geordend samenleven blijkt wel hier uit, dat er telkens weer, nu hier, dan daar, de leiding in handen gegeven wordt van een enkeling. Dit feit duidt aan dat het principieel onjuist is mensen door mensen te laten regeren en meerderheden over minderheden. Een meerderheid van enkelingen moge al wat grotere autoriteit hebben dan een enkeling — in de grond der zaak is het en blijft het een **menselijke** autoriteit. En het is daarom dat we in de gemeente en overal waar het gaat om het werk des Heren aan een meerderheidsbesluit geen beslissende waarde moesten toekennen.

Voorzichtig zijn. We zeggen, dat we gemeente willen zijn. We geloven dat dat mogelijk is. Nu komt het er op aan dat te tonen — ook in de wijze van ons samen-leven en.... samen **werken!** De gemeente is de doorbraak der nieuwe schepping, het herstel van de oorspronkelijke toestand — neen, meer nog: de verwerkelijking van een Godsgedachte die bóven de paradijsorde ligt. Zij is een Rijk van koningen en priesters. Ieder lid is koning in volle rechten; ieder lid is priester: Gode gewijd en Gode verplicht. Deze samenleving, dit Rijk kent geen meerderheidsregering: de koningen, die het samenstellen, kennen en erkennen slechts één Koning: Jezus. Deze ORDE moet reeds hier en nu in de gemeente, — die naar haar wezen wereldvreemd is (een kolonie des hemels) doorstralen. Het is een voortdurende verzoeking de gemeente te degraderen en het verhevene (dat alleen kan worden uitgedrukt en geopenbaard doordat de Heilige Geest de gemeente vervult) in te ruilen, naar beneden te halen, en de gemeente een menselijk d.i. werelds karakter op te drukken. Het is gemakkelijker en leidt sneller tot resultaat als men de gemeente op wereldse wijze leidt, haar „democratisch" inricht. Haar inrichting moet echter — zal men haar niet aantasten in haar wezen — pneumatisch zijn: de Géést moet haar regeren en géén meerderheid.

Veel haast weinig spoed. We moeten niet achter blijven bij Hem die ons voorgaat, maar ook niet voor Hem uit lopen. Wanneer over een onderwerp gestemd is, dan moet dat meer het karakter hebben van een peiling, dan van een beslissing. Zijn er van de honderd stemgerechtigden slechts veertig, die het voorstel aanvaarden, twaalf die er tegen stemmen, doch onthouden zich achtenveertig van stemmen, dan is het **foutief het voorstel voor aangenomen te verklaren.** Het is veel meer duidelijk geworden, dat een groot deel der leden de wil Gods in de betrokken zaak nog niet heeft onderkend. Dan moet men de geest niets opleggen en zeggen: het gebeurt tóch, maar Hem de gelegenheid geven door te werken. Men moet het voorstel dan opschorten of voorlopig of definitief terug nemen. Eerbied voor een minderheid kan betekenen eerbied voor de Geest van God. Misschien heeft God een andere weg voor ons, gelijk Hij had voor Paulus, die van Mysie naar Bithynie wou doorreizen, doch „de Geest liet het hun niet toe" (Hand. 16 : 6-10). Paulus was geen „doorzetter" en dwong God geen reisroute af. Gelukkig, als wij in ons leven ook van zulke „verhinderingen des Geestes" weten mee te spreken. Is het het vléés dat ons wederstaat, de méns in het gemeentelid, dan zal de Geest diens wil ombuigen en daarop te wachten is beter dan het maar in eigen handen te nemen, al zijn het ook meerderheidshanden.

We moeten **geloven** in de gemeente en tonen, dat ons geloof ons ernst is. Wie God vertrouwt, zal bemerken, dat God betrouwbaar is. Wie trouw is aan God, dien gaat het vertrouwen op God niet moeilijk af.

Onberouwelijk. Paulus spreekt van een heilzame droefheid: ze werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid. Van deze droefheid zegt hij, dat ze een „droefheid naar God" d.w.z. dat ze een droefheid is, die beantwoordt aan het wezen Gods; ze draagt de sporen van het werken Gods aan de ziel.

De droefheid der wereld is de droefheid dáárover, dat men voelt door God dwars gezeten te worden. Men slaat van zich af in opstand tegen die tegenwerkende God. In de droefheid „naar God" wordt de pijn Gôds over de zonde ervaren en geleden; Gods tranen vallen als vonken in het hart en veroorzaken daar die vreemde brand — die brand, die niet verteert doch redt. De bekering wordt geboren uit de pijn Gods en de pijn van het zondaarshart.

Afstoten. Wie pijn lijdt wil van de oorzaak van zijn pijn af. Hij riskeert eventueel een gevaarlijke **ingreep.** Wie af wil van de pijn, die de zonde veroorzaakt, zal haar afstoten, ter vernietiging uitleveren aan Hem, die onze zonde teniet gemaakt heeft aan het kruis (Hebr. 9 : 26). Dat afstoten begint met haar te belijden; wie zijn zonde belijdt, zet haar daarmede buiten zijn leven en geeft haar aan de vernietiging door vergeving prijs. Hij legt haar daarmede onder Gods **verterende tegenzin, afkeer, troon en vloek.** Een bekering, die zich niet doorzet in een afstoten der zonde is een halve en wegkwijnende **bekering.** Men vindt in zo'n leven nog slechts de sporen **dat God er geweest is.** In het Oude Testament is ergens sprake van: elkander ten kwade helpen (Zach. 1 : 15). Er kunnen zich kliekjes vormen, die elkander zoeken te beschermen (en daarmede ieder zichzelf) tegen een resoluten en radicale bekering,

door elkanders verkeerdheden (en daarmede de eigen verkerdheden: luiheid, gierigheid, negatieve houding enz.) goed te praten. Waar geen droefheid naar God ontstaat, ontstaat geestelijke verrotting.

Hulp van de Duivel. In de Ver. Staten krijgen predikanten, naar we wel eens vernomen hebben, reductie van de spoorwegen voor „dienstreizen". Een predikant vertelde dat hij eigenlijk steeds een enigszins te hoog bedrag opgaf maar dat voor zijn eigen gemoed mèt tal van spitsvondigheden wel wist goed te praten — zo meende hij tenminste. Door die handelwijze (waarmede de Heilige Geest niet accoord ging) kreeg zijn zelfrespect een geduchte knauw. Maar de fout werd nóch beleden nóch goed gemaakt. Totdat de Geest van God hem steeds dieper in het ongeluk duwde en onder het oordeel van God plaatste. Hij ging er nu toe over het **teveel** gedeclareerde terug te storten. Daarop volgde een korte tijd van opluchting, maar geleidelijk aan werd het **bevrijdingsgevoel** overstemt door de eis: belijden! Na veel strijd deed hij het en toen hernam de vrede Gods de heerschappij in zijn hart. De rechtvaardige wordt niet zonder strijd zalig. (I Petr. 4 : 18). Het is absoluut nodig dat we **ophouden met de zonde,** zal het kruis zijn zin niet verliezen.

Nedergedaald ter helle. Er werd eens een gesprek gevoerd over de uitdrukking in de geloofsbelijdenis, waarin beleden wordt, dat Christus nedergedaald is ter helle. De vraag werd gesteld en besproken: waartoe was dat? Een bekeerde gangster in het gezelschap zeide: om daar de boel schoon te maken. Met de hel wordt licht gespot en toch is het zo waar wat voor enkele jaren een schrijver opmerkte: er is niets waarvan de moderne mens door ervaring meer kennis heeft, dan van de hel. Jezus kwam niet om door ons geprezen te worden, maar om hier de boel schoon te maken. Reinigend wil Jezus door Zijn gemeente gaan. Hij wil de boel schoon hebben. Men prijze Zijn bloed! Maar in de dogmatische strijd, die de gemeente N. Pekela in de tijd van Kloekers heeft doorgemaakt, en Johannes' uitspraak dat het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van àlle zonde, nam eens de weduwe van Ds Feisser het woord, herhaalde Johannes' uitspraak, maar met zulk een nadruk op het woord **reinigt,** dat het zich tegen **allen** keerde en allen veroordeelde. De gemeenten zullen leven als ze Jezus de gelegenheid geven de boel bij haar schoon te maken en te houden en zo niet — dan zullen ze in haar zonden sterven. L.

BROkSTUKkeN

„Zonder het christendom tot een zaak van „alles, wat niet mag" te willen maken, zou het misschien ook in ons land van welvaartsontsporing nodig zijn, dat we ons een beetje (of veel) gaan matigen in ons uitgaan en in ons meedoen met de „anderen". Wij zijn wel eens te bang, dat men ons voor stijf verslijt en demonstreren daarom een zotheid, die ons eigenlijk toch niet staat. We willen wel met de Heer aan de maaltijd bij de rijken zitten maar vergeten, dat Hij geen steen had, waarop Hij Zijn hoofd neer kon leggen". Deze woorden werden door iemand in „Hervormd Nederland" neergeschreven naar aanleiding van een opmerking van een braziliaans Christen op een conferentie, dat de doorsnee - braziliaanse protestant heel sober leeft en zich van allerlei onthoudt, omdat hij meent dat in zijn land, waar men er maar op los leeft, zonder enige beperking of matiging, de Christen als getuige van het Evangelie ascese moet toepassen.

In dit verband herinneren we even aan de woorden, door Jezus tot de rijke jongeman gesproken: „Ga heen, verkoop alles wat U hebt... en volg Hij." Wij westerse Christenen zijn rijk, vergeleken bij de armoede die heerst in de andere delen der wereld. En onze rijkdom speelt ons maar al te vaak parten wat betreft het dienen van de Heer. Ook bij de christenen is er vaak sprake van ontsporing ten gevolge van de welvaart die hij geniet. Het valt niet mee, op de juiste wijze met onze rijkdommen om te springen.

De kracht die het braziliaanse protestantisme openbaart zal niet vreemd zijn aan de houding die het inneemt tegenover de rijkdom.

Wij westerlingen zijn voortdurend bezig onszelf te verwennen, te strelen, te kietelen, te prikkelen. We gebruiken ontzaggelijk veel (geestelijke) snoepjes. We zijn voortdurend bezig met onze garderobe, kunnen uitgebreid spreken over lekkere hapjes, gaa bijna dood als we niet voldoende uit kunnen gaan, besteden grote bedragen aan allerlei luxe, en worden prikkelbaar als de (vaak enige) zondagsdienst vijf minuten te lang duurt.

Het woord van de braziliaanse Christen is het waard, overdacht en aanvaard te worden. Onze rijkdommen kunnen een verhindering worden om Christus te volgen.

Een Voorganger is Gods Ober, een bedienaar van het Goddelijke Woord. Als hij alleen maar het restaurant in non-stop draf doorrent, van het ene tafeltje naar het andere, en niet regelmatig naar de keuken of het buffet verdwijnt om zijn blad te vullen, zal hij binnen zeer korte tijd met lege borden en glazen rondgaan en een waardeloze dienaar geworden zijn, hoe hard hij ook draaft en hoe erg hij ook zweet. Iedere werker voor de Heer zal zelf steeds weer moeten „laden", dat is de Bijbel ter hand nemen, lezen, luisteren, studeren, bidden, wil hij waarlijk met vreugde zijn werk blijven doen.

—★—

Regelmatig kom je mensen tegen die als hoogste wijsheid verkondigen dat een mens verstandig moet leven. „Gebruik je verstand en de zaak is gezond". Een verstandig mens doet geen domme dingen. Het verstand houdt je op het goede pad." Hoe vaak echter wordt het verstand niet gebruikt als een geschikte argumentenmachine, die ons de argumenten moet leveren om het verkeerde goed te praten! In heel wat gevallen wordt ons verstand in dienst gesteld van onze verkeerde verlangens om het mogelijk te maken ze te vervullen zonder dat iemand ons beschuldigen kan verkeerd gehandeld te hebben. Het verstand praat dan het kromme recht en fungeert als een soort advocaat van kwade zaken. Alleen als onze persoonlijkheid geheiligd wordt, en ons diepste verlangen gericht wordt op God en Zijn dienst, kan het verstand waarlijk gaan functioneren zoals God het bedoeld heeft. Ik denk aan die jongeman die — gevraagd of hij zijn leven aan Christus wou geven — een hele serie argumenten te berde bracht tegen het christendom. Hij redeneerde zeer spitsvondig en hield zich zo de „aanvallers" van het lijf, om het zo maar eens uit te drukken. Hij stelde zijn verstand in dienst van zijn onwil om zijn leven aan Christus te geven.
Toen hij later toch kwam, wist hij in een ommezien zeer overtuigend zijn vroegere argumenten tegen het christendom voor zichzelf en anderen te ontzenuwen. Zijn verstandelijke vermogens waren nu in dienst gekomen van God. En door deze nieuwe dienst geheiligd. Wf.

ATTENTIE

Het adres van de eindredaktie is (tot nadere aankondiging): p.a. „De Vinkehof", Biltscheweg 10; Bos en Duin, post: Den Dolder; tel. (03402)-4823.

Ds. SLORT OVER:

DE VERZOENING

Zowel in het O.T. als in het N.T. is sprake van verzoening. Wat betekent „verzoening"? Ik las eens deze uitdrukking: „het O.T. zegt ons w a t de verzoening is, en het N.T. zegt ons in W i e n de verzoening is". De bijbel leert ons iets anders over de verzoening, dan wat de mens eronder verstaat. Nemen we de primitieve mens. Wat verstaat deze onder verzoening? De primitieve mens leeft in een wereld vol geheimzinnige machten. De mens meent, dat verzoening is, de hem vijandige macht in een gunstige stemming brengen, door middel van het uitvoeren van religieuze dansen of door het brengen van offers. Zo worden naar zijn mening, de goden of machten verzoend.

Het komt er dan op aan, dat deze dansen en/of offers op de juiste wijze worden uitgevoerd, anders werken ze niet. Daar is dus iets van magie. Verzoenen is bij de primitieve mens (denk aan de heidenvolken) „gunstig stemmen".

De bijbelse voorstelling is anders. Daar gaat **de verzoening** niet van de mens, maar **van God uit.** Daar is de verzoening gebonden aan het begrip zonde. De zonde moet verzoend worden, de normale verhouding tussen God en mens moet weer hersteld worden. Deze daad gaat van God uit. Hij vergeeft.

Deze vergeving heeft een grondslag, ze zweeft niet in de ruimte. In het O. T. rust de vergeving, de barmhartigheid Gods op het verbond, dat God met Zijn volk heeft gemaakt. Daarom verandert Gods toorn in barmhartigheid, daarom laat Hij Zijn volk niet los. Ondanks de zonde! „En Hij dacht tot hun best aan Zijn verbond, en het berouwde Hem „naar de veelheid Zijner goedertierenheden" (Ps. 106 : 45).

Soms staat de vergeving in verband met de **voorbede.** Als Farao de plaag der sprinkhanen ondergaat, is het op voorbede van Mozes, dat de straf worde afgewend. Als Israël zich verzondigd heeft (gouden kalf) sprak Mozes tot het volk: doch nu, ik zal tot den Heere opklimmen; misschien zal ik een **verzoening** doen voor zonde (Exod. 32 : 30).

Behalve de voorbede is er **het offer.** We vinden ze bij elkaar, de voorbede- en het offer. Samuël offerde een **brandoffer** en **riep tot den Heere** (1 Sam. 7 : 9).

Het offer verzoent de zonde. In het offer wordt een vervanging aangeboden (voor de zondige mens) van het leven dat schuldig staat voor God.

Het dier-offer vervangt het aan God vervallen, schuldig geworden mensenleven. Het **offerbloed** betekent een verzoening voor degene die offert. Deze waarheid vinden we in Lev. 17 : 11, een plaats die van zulk een grote betekenis is, dat ik ze ten gerieve van de lezers geheel uitschrijf:

WANT HET IS HET BLOED DAT VOOR DE ZIEL VERZOENING ZAL DOEN.

Ge herinnert u de uittocht uit Egypte. Alle eerstgeborenen van mens tot dier moesten sterven, doch het bloed waarachter men schuilde, was de oorzaak, dat men gespaard bleef. Het bloed was de **vervanging** voor een mensen-leven, dat anders afgesneden zou worden.

De verzoening geschiedt voor de zonde. Het offer is plaatsvervangend, is wat de duitser noemt: „Ersatz" — gave voor een mensenleven. Zo wordt de schuld gedekt, geboet. Het bloed is de verzoening, de losprijs.

Verzoening is niet los te denken van zonde, van schuld. Wie zich uitstrekt naar de verzoening, heeft schuldbesef, en weet zich onder het oordeel Gods.

Wanneer God het **offer,** de vervanging, **niet zou aannemen, dan** is er **geen verzoening,** dan zou de mens zelf moeten sterven. Dan is er geen vergeving geen uitdelging van de zonde. Samenvattend kunnen we zeggen: de verzoening vindt plaats over de zonde. **Niet God maar de zonde moet verzoend worden,** en dit geschiedt door voorbede én offer.

Wanneer wij de geschiedenis van Israël in verband zien met de offers, dan blijkt, dat men de offers ging zien op heidense wijze. Voor de heiden is het offer een magisch-middel om God in zijn macht te krijgen, God aan zijn kant te krijgen, hem gunstig te stemmen. Zij brachten hem offer en nu vraagt deze prestatie een tegenprestatie, op de wijze van ik geef, opdat gij geeft.

Bij Israël zien we hoe ook daar het offer

NADER BEZIEN

„Oekumenisch Avondmaal"

In de afgelopen maand waren een 1700 jongeren uit heel de wereld te Lausanne, Zwitserland bijeen op een oekumenische konferentie. Op die konferentie werd opnieuw de zaak van — wat men noemt — het oekumenische avondmaal aan de orde gesteld. Eén van de sprekers op deze konferentie, de bekende nederlandse hoogleraar professor Hoekendijk (Utrecht) riep de jongeren op het onmogelijke mogelijk te maken door gemeenschappelijke avondmaalsvieringen te realiseren. Hoewel de leiding van de konferentie nadrukkelijk meedeelde geen initiatieven in de richting van een gemeenschappelijke avondmaalsviering tijdens de konferentie te kunnen nemen, deed een groep van een 15-tal predikanten, geheel privé, een oproep aan de in een van de kerken belegde avondmaalsviering deel te nemen.

Daarmee is waarschijnlijk, evenals twee jaar geleden, het vraagstuk van de gemeenschappelijke avondmaalsviering binnen de oekumene weer aktueel geworden.

Voorstanders van deze zogenaamde oekumenische avondmaalsvieringen motiveren hun standpunt vanuit de gedachte, hun overtuiging, dat de gemeenschappelijke avondmaalsviering het begin van alle oekumenische arbeid moet zijn, omdat „ware eenheid pas daar mogelijk is waar men samen bij brood en wijn de dood van Christus gedenkt". Deze voorstanders gaan er a priori vanuit, „dat we bijelkaar behoren".

Deze motivering achten wij onjuist. We spreken nu niet over het feit, dat het avondmaal de gemeente is gegeven, terwijl voorlopig de oekumenische gemeente nog een fiktie is. Het gaat ons in dit kader slechts om de telkens weer gehoorde motivering: we horen bijelkaar.

Wij menen, dat het we-horen-bijelkaar nog niet vast staat: het moet nog blijken! Het feit, dat iemand lid is van een bepaalde kerk zegt ons helaas niet steeds voldoende; is het lidmaat van die kerk door persoonlijk geloof een kind van God? Dát is de vraag waar het ons — en menen we het getuigenis van de Schrift — omgaat. Het antwoord op die vraag alleen toont aan of we al dan niet bijelkaar behoren.

„Oekumenisch Avondmaal" is niet het begin maar het eindpunt van de oekumene. Voorlopig kunnen we slechts samen spreken en samen ons door de Heer der Kerk laten gezeggen, terwijl we bezig zijn te luisteren naar het getuigenis van de Heilige Schrift. v. D.

devalueerde tot een prestatie. Het offer werd een onfeilbaar middel, met zekere werking. Het offer werkte automatisch en op deze wijze werd de priester een magiër. **Als reactie daarop komen de profeten**, zij zijn niet „per se" tegen de offers, maar wel tegen de verkeerde manier waarop ze gebracht worden. Ze protesteerden als men van het offer een magisch-werkend-middel maakte. Ze riepen op tot bekering, tot gehoorzaamheid. Het offer had uit zichzelf geen kracht. David was één van de weinigen, die dat doorhad. De offeranden Gods zijn een gebroken geest! Daarom bad David: Schep mij een rein hart, o God!
Evenzo leert ons de profeet Micha: „Zou de Heere een welgevallen hebben aan duizenden van rammen? aan tienduizenden van oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven...... Hij heeft u bekend gemaakt, o mens! wat goed is; en wat eist de Heere van u, dan recht tedoen en weldadigheid lief te hebben en ootmoediglijk te wandelen met uw God?
Zo was er een **spanning tussen priester en** profeet, die heenwees naar het nieuwe verbond. De veelvoudige herhaling der offers was htet bewijs van het ontoereikende. De lijnen van het O.T. komen uit bij de Knecht des Heeren, die als een lam ter slachting geleid werd. Hij stelde Zijn ziel tot een schuldoffer. In **Christus** hebben wij de voorbidder (Vader vergeef het hun) en het offer — en door Hem hebben wij de verzoening. Hij is Verzoener en verzoening beide.

(Slot volgt).

No. 50. [illegible] 1885. **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

75 JAAR GELEDEN:

„....Onze broeder won veld; zijn geestdrift deed anderen ontgloeien. Ik sprak van de oprichting eener Unie-cent; — de vice-president sprak van „de Friesche-cent" te Leeuwarden, en deed daarvan mededelingen die mij geheel in 't vuur brachten, wijl ik voor 18 jaar, toen ik in Leeuwarden mijn opleiding ontving, daarvan de ontwerper had mogen zijn. Ik deelde nog mede, dat ik bij mijn komst in Sneek ook een cents-vereeniging „het Mosterdzaadje" vond, welke vereeniging tot op heden bloeit en reeds meer dan f 1000,— voor de zending bijeenbracht en nu een jaarontvangst heeft van minstens f 70,— 's jaars. Zoo had dan reeds het kind een naam, nog voor het geboren was; ja, nog voor er zekerheid bestond dat het geboren zou worden. De vergadering besloot dat de afgevaardigden de beraadslagingen over dit punt in hunnen Gemeenten zouden mededelen, om te zien of er opgewektheid voor de oprichting van zulk een Unie-cent gevonden werd...."

(Br Horn vertelt van de Unie-vergadering in „De Christen", 1 augustus 1885).

Irema ligt verlaten . . .

Onderstaand artikeltje werd ons ter publikatie gezonden voor bekend werd, dat ook de laatsten van onze zendelingen Afrika noodgedwongen hadden verlaten. Desondanks nemen we het artikel op, temeer waar zeker alle lezers zeer verlangend zijn te weten hoe het onze mensen is vergaan gedurende de dagen van onrust in Kongo. E. R.

Het lag beslist niet in de bedoeling van onze zendelingen om Irena te verlaten. Zij hebben ook niet kunnen denken, dat het nodig zou blijken. Het was bij hen op de post immers zo rustig. Even leefden de mensen in het Irema-distrikt in de roes van de vrijheid. Ze zouden vrij worden... waarvan, dat wisten ze zelf eigenlijk niet precies. Geen wonder, dat de vreemdste verhalen de ronde deden. Er zou met de onafhankelijkheid van alles gebeuren. Er gebeurde echter niets bizonders en toen ging ook in Irema het gewone leven weer zijn dagelijkse gang......
Tot ds van 't Wout in de loop van de tweede week van juli naar het Concistoire, een soort AV, moest in Yakusu. Daar stak een sterk anti-blanken houding de kop op, ook in de gemeente. De messen werden geslepen en dr Carrington werd uitgekreten voor „vader-der-slangen"! De gehele gemeente was bezeten door de vrijheidsgeest, en het geroep van „vrijheid!" was tijdens de vergadering dan ook niet van de lucht. Gedurende deze vergadering werd besloten, dat de zendingsvrouwen en de kinderen zouden vertrekken. De toestand werd evenwel steeds onrustbarender zodat de engelse konsul het bevel gaf, dat alle blanken het gebied moesten verlaten, ook onze mensen in Irema. Hoe rustig het ook in Irema was, de konsul wenste niet langer de verantwoordelijkheid voor hen te dragen, gezien de zeer geïsoleerde ligging van Irema.
Zo hebben dan zeer tegen hun zin en tot hun grote spijt onze mensen daar het werk moeten verlaten. De brs van 't Wout en Ter Braak hebben nog een poging gedaan om in Stanleystad achter te blijven, maar ook dat was helaas niet mogelijk. Dr Carrington gaf de raad allemaal naar Nederland terug te keren. Bovengenoemde broeders konden daar echter niet mee akkoord gaan en drongen op een andere beslissing aan. Daarop besloot men tenslotte, dat mevr. van 't Wout met hun drie kinderen en br en zr Edens met hun beide kinderen naar het vaderland zouden gaan. Ds brs van 't Wout en Ter Braak, met mevr. Ter Braak, zouden naar Kenya gaan om zo mogelijk in Nairobi aan het werk te gaan. Ze zijn daarin gelukkig geslaagd; dadelijk werd hen werk aangeboden en zij hopen nu vandaar uit een goede gelegenheid te hebben de ontwikkeling der gebeurtenissen in Kongo gade te slaan. Zodra de omstandigheden toelaten hopen zij het werk in Irema weer op te nemen.

Br en zr Ter Braak hadden een buitengewoon avontuurlijke reis. Het heeft er zelfs even op geleken, dat ze het zendingsveld niet zouden bereiken. Wonderlijk genoeg bereikten ze het toch, maar moesten het ook onmiddellijk weer verlaten. Naar we allen vurig hopen, zal hun oponthoud in Nairobi slechts van korte duur zijn.

Inmiddels ligt Irema verlaten en de gelovigen daar hebben het zeker niet gemakkelijk. Zij vonden het zo erg toen de zendelingen hen verlieten; ze hadden hen graag bij zich gehouden, doch — helaas — dat ging niet, gezien de ontwikkeling der dingen.
Moeilijk hebben de gelovigen in Irema het nu zeker. Zij nemen immers een uitzonderingspositie in en bovendien weten ze zich verantwoordelijk voor dat wat de zendelingen bij hen achter lieten.
Met spanning zien zij uit naar de dag waarop de „vredeboden" in hun midden zullen terugkeren. Laten wij met hen de Heer aanroepen, dat zij staande zullen blijven in de strijd en hun gebeden weldra verhoord mogen worden!

H. SIKKEMA.

Mededelingen

Het adres van de penningmeester der Bapt. **Gemeente** te Amsterdam-C. is thans: H. Groenewold, Jasonstr. 15 III, Amsterdam-Z., Tel. 020-710453.

Student A. Kik heeft behalve vele indrukken ook een flinke vracht materiaal uit Brazilië meegenomen die stellig de interesse van onze gemeenten hebben! Graag stelt hij zich beschikbaar om in de gemeenten van die indrukken (van het kongres en het braziliaanse baptisme) te vertellen en dit materiaal te tonen.
Er zullen beslist wel gemeenten zijn, die br Kik (bij voorkeur voor een zondagavond) voor een causerie willen uitnodigen. Willen de gemeenten reeds nu en in het komende seizoen een interessante en leerzame gemeente-avond organiseren? Zij stellen zich met hem in verbinding! Zijn adres is tijdens de maand augustus: Eben Haëzerstraat 73b, Rotterdam (21); daarna: „De Vinkenhof", Biltscheweg 10, Bosch en Duin (post: Den Dolder). E. R.

Onze zendelingen terug

Verleden week zijn ook de zendeling-predikanten Van 't Wout en Ter Braak, met zr Ter Braak, in het vaderland teruggekeerd. Alle zendelingen verlieten Nairobi terwijl de grenzen van Kongo steeds meer gesloten werden.
De situatie is nu zo, dat vrijwel alle zendelingen Kongo hebben verlaten; slechts dr Carrington bevond zich verleden donderdag met nog enkele andere zendelingen in Leopoldstad om de ontwikkeling der dingen van zo nabij mogelijk te kunnen volgen.
Hoewel ons zendingswerk dus nu stil ligt, daar we op dit ogenblik geen direkte arbeid in Kongo kunnen verrichten, wil de UZC de gemeenten desondanks opwekken niet te verflauwen in de gebeden en de gaven voor het werk der zending!
Tevens verzoekt de UZC de vakante gemeenten met klem in de huidige situatie geen beroep te doen op de zendeling-predikanten, aangezien deze broeders op dit moment niet anders dan tijdelijk ter beschikking zijn. Het werk in Kongo ligt stil, maar is naar onze overtuiging niet afgelopen.
De UZC onderhoudt zeer nauw kontakt met de BMS om, in gezamenlijk overleg, zodra de deur maar weer op een kiertje opengaat het werk weer op gang te brengen.
Onze bede is dat we weer spoedig in Kongo van de liefde van Christus mogen getuigen.

H. SIKKEMA.

STEENWIJK (J. W. d. V.). Hier dan eens een berichtje uit Steenwijk. Wij als gemeente hebben gemeend het een en ander uit de gemeente te moeten publiceren. Natuurlijk hebben wij zoals iedere gemeente weleens onze „ups and downs", maar met Gods hulp zal alles goed gaan. Br van der Craats heeft wegens studie en drukkere werkzaamheden zijn taak als voorganger moeten neerleggen, daarentegen is onze broeder nog wel in de gelegenheid elders spreekbeurten te vervullen. In verband met de vakature is ds N. Bandstra van Haulerwijk thans konsulent geworden. We mogen dan ook zeggen, dat de gemeente Steenwijk voorwaarts gaat, zoals we dat zingen in lied 545 vs 4 uit „Lofzangen en Gebeden".
Voor militairen, gelegerd in de legerplaats Havelte en Steenwijk en voor alle verdere bezoekers wil ik nog vermelden, dat er elke zondag 's avonds te 7 uur dienst is in gebouw „Pniël", Oostwijkstraat 32.

Ons Seminarium in zijn tweede levensjaar

Onze eigen opleiding is nog weinig „in de pers". Het jaarverslag van de Commissie voor de Opleiding verslaat het wedervaren van ons seminarium altijd slechts voor een deel en bovendien brengt de datum van onze Algemene Vergadering met zich mee, dat er over het kort te voren afgesloten studiejaar niet meer officieel verslag kan worden uitgebracht. Daarom hebben de C. v. d. O. en de leiding van het Seminarium besloten om naast het korte, officiële verslag van de commissie aan de A.V., een uitvoeriger verslag van iedere cursus uit te geven; en aangezien er aan dit verslag niets geheimzinnigs is, laat zich geen betere plaats van publicatie vinden dan ons eigen weekblad „De Christen". Van harte hopen de commissie en de leiding van het seminarium, dat dit verslag er niet toe mag bijdragen, dat onze seminarium een vaste plaats verwerft in gedachten en gebeden van onze ganse gemeenschap.

Op de 7de september 1959 werd, in tegenwoordigheid van verschillende leidende broeders van de Eur. Bapt. Federatie E.B.F., die op De Vinkenhof vergaderden, de 2de cursus van ons seminarium geopend met het onverwacht grote aantal studenten van 10. Naast de 3, die reeds door de A.V. waren aanvaard, hadden niet minder dan 7 anderen toelating tot de studie geheel voor eigen verantwoordelijkheid gevraagd en gekregen. Zes van hen zijn inmiddels door de A.V. aanvaard. Naast rector en conrector werkten aan deze cursus weer de brs ds J. Louw en ds D. Slort mee.

Studie

In de afgelopen cursus moest veel aandacht worden gegeven aan de vooropleiding, aangezien er verschillende broeders werden toegelaten, die eerst in hun algemene ontwikkeling moesten worden bijgewerkt. Daarom werden hiervoor enkele bevoegde leraren van het M.O. te Bilthoven aangetrokken, die lessen gaven in nederlands, duits, engels en moderne cultuurgeschiedenis; de overige onderdelen van de vooropleiding werden door de rector gegeven.

Bij de theologische vakken verzorgde de rector overeenkomstig zijn leeropdracht de bijbelse vakken en de oude talen; hij werd daarin bijgestaan door ds J. Louw, die uitleg van het Nieuwe Testament onderwees en ds D. Slort ,die de studenten in de uitleg van het Oude Testament voorging. Het programma voor grieks en hebreeuws dat nogal behoorlijk van omvang was, kon nagenoeg volledig worden afgewerkt, waarmee de grondslag is gelegd voor een diep gravende exegese van de bijbel voor de studenten van het 3de jaar.
De conrector zette het college kerkgeschiedenis voort en gaf daarnaast enkele colleges in het kader van de practische vakken, nl. in het 1e semester geschiedenis van de prediking en, in het 2e semester principes en methoden van jeugdwerk en jeugdvorming. Aan het eerstgenoemde college sloot een practicum aan, dat in het 2de semester werd gehouden, o.l.v. de rector, waar wekelijks door een student in een korte dienst gepreekt werd: deze preek werd op de band opgenomen en na een kort pauze opnieuw gedraaid, waarna een algemene nabespreking volgde.

Elk semester werd besloten met een tentamen in de meeste van de onderwezen vakken. Niet alle vakken lenen zich voor een mondeling of schriftelijk tentamen, zodat daarin op andere wijze wordt voorzien; maar voor de andere vakken wordt tweemaal per cursus algemene contrôle gehouden, deels schriftelijk, deels mondeling, naar gelang van de keuze van de docent en de aard van het vak. De resultaten waren over het algemeen bevredigend en vertoonden een stijgende lijn. Aan het einde van de cursus wordt een algemeen examen afgenomen ten overstaan van gecommitteerden van de. Cv.d.O en wel voor de studenten aan het einde van het 2de (en in de toekomst ook van het 4de) studiejaar.
De bibliotheek onderging gestadige uitbreiding, zoals nodig was voor het onderwijs. Een amerikaanse gift, in het begin van het jaar ontvangen, maakte verdere

aankopen mogelijk, terwijl het moeizame werk van de catalogisering (waardoor een bibliotheek eerst recht bruikbaar wordt) tijdens de semesters nauwelijks vorderde. In de zomer werkt nu stud. J. B. v. d. Veen, die hiervoor in Rüschlikon colleges heeft gevolgd, hieraan, zodat nu goede voortgang wordt gemaakt. Vermeld worde nog, dat van enkele broeders een aantal boeken ten geschenke werd ontvangen, die, voorzover bruikbaar, met dankbaarheid in de bibliotheek zijn opgenomen.

Huisgemeenschap

Naast studie en onderwijs vormt de huisgemeenschap een belangrijk deel van het seminarium-leven. Zij staat uiteraard onder leiding van de conrector, als inwonend docent. Deze huisgemeenschap omvat allereerst het samenleven en samen-eten in De Vinkenhof; de studenten wonen twee aan twee en hebben zelf de zorg voor hun kamers. Daarnaast vormen ook de gemeenschappelijke maaltijden een deel van het gezamelijke leven: hiervoor wordt corveedienst gevraagd, terwijl de tafelleiding bij een der studenten berust.
In het kader van de huisgemeenschap valt ook de arbeid in en om De Vinkenhof, waarvoor iedere student 5 uren per week beschikbaar stelt. Behalve voor de reeds genoemde corvee-diensten wordt deze tijd ook gebruikt voor onderhoudswerkzaamheden in en om het huis en voor hulp in administratie en organisatie.
De studenten zijn min of meer georganiseerd in een studentenverband met een eigen bestuur; deze organisatie geeft hun de gelegenheid om het bestuursspel in eigen kring te beoefenen. Ook organiseerden zij verschillende bizondere avonden, bijv. een hervormingsavond, waar Prof. dr M. van Rhijn een lezing over Luther hield, een zendingsavond, waar oud-zendelinge Reiling sprak, een adventsavond, enz.

Practisch werk

Tijdens de semesters is er slechts in beperkte mate gelegenheid tot practische arbeid; de meeste studenten gaan nog niet uit preken, omdat dit eerst in het 2de jaar in beperkte mate en vanaf het 3de jaar in ruime mate wordt gedaan. Evenals de vorige cursus is ook deze cursus weer een evangelisatie-actie door de studenten ontworpen, voorbereid en uitgevoerd, dit keer in Utrecht-Noord.

In de zomervacantie werken de meeste studenten in een gemeente, indien dit tijdig gearrangeerd kan worden. Voor de oudere studenten levert dit doorgaans minder moeilijkheden op, daar zij een voorganger kunnen vervangen; maar juist voor de jongerejaars is een stage in de practijk o.l.v. een ervaren voorganger van bizondere betekenis en een noodzakelijke aanvulling op het onderwijs in de practische vakken. Het heeft dit jaar veel moeite gekost om voor alle daarvoor in aanmerking komende studenten een plaats te vinden. Wij hopen, dat wij ook in de zomervacantie van 1961 op de medewerking van voldoende gemeenten mogen rekenen; er zullen dan nog aanmerkelijk meer plaatsen nodig zijn.

Vooruitzichten

Daar het theologische onderwijs in twee leerkringen, iedere 2 studiejaren omvattende, is ingedeeld, bereikt het collegerooster met ingang van de nieuwe cursus de normale omvang. In verband daarmee zijn de leeropdrachten uitgebreid en is het getal der voorgangers, die mede zullen werken, gestegen tot vijf, waarvan een eerst in 1961 zijn onderwijs zal beginnen. Voor nadere bizonderheden wordt verwezen naar het prospectus van de komende cursus.
Ook het studentenaantal ondergaat weer uitbreiding door de komst van 3 nieuwe, door de A.V. aanvaarde studenten. Tot op dit ogenblik zijn geen aanvragen van anderen ontvangen.
Met de huidige bezetting is De Vinkenhof vrijwel geheel gevuld. De accommodatie zal geen verdere stijging van het aantal studenten van betekenis toelaten, terwijl ook voor de bibliotheek geen passende ruimte beschikbaar is. Dit plaatst ons reeds nu voor de vraag, in welke richting de toekomstige ontwikkelingen geleid zullen moeten worden; over deze vraag wordt ernstig nagedacht in de Cv dO en het bestuur van De Vinkenhof.
Met ingang van de komende cursus zal de rector geen functie meer bekleden bij het onderwijs. Naast zijn rectoraat zal hij werkzaam zijn als wetenschappelijk medewerker van het Ned. Bijbelgenootschap ten behoeve van de samenstelling van diverse hulpmiddelen voor de vertaling van het Nieuwe Testament op het zendingsveld, welke arbeid ook aan het nieuwtestamentisch onderwijs aan ons seminarium ten goede zal komen.

De Commissie voor de Opleiding;
Rector en Conrector van het Seminarium.

A. F. H.-G. te D. Hartelijk dank voor Uw schrijven. Het deed mij goed te vernemen, dat U de artikelen over Zacharia met zegen hebt gelezen en ze hebt kunnen gebruiken bij Uw inleiding op Zusterhulp.

L. P. te L. Uw brief ontvangen. Binnenkort hoop ik aan Uw verzoek te voldoen en iets over Melchizedek te schrijven.

D. S.

* * *

Het naschrift

bij het tweetal artikelen van br John Bovenkamp (Brief uit Canada) gepubliceerd in de twee voorafgaande nummers was van de hand van ds T. Jansma. Aanstaande emigranten worden in dat naschrift verzocht zich met ds Jansma, onze unie-sekretaris in verbinding te stellen. E. R.

* * *

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Scheveningen Kand. K. Corporaal te Den Haag, die **bedankte** voor Staveren.

U.Z.C. Weekend

Broeders sekretarissen!
Wilt U er aan denken, dat U spoedig aan De Vinkenhof opgeeft wie Uw gemeente op het UZC-weekend (3/4 september a.s.) zal vertegenwoordigen? We begrijpen wel, dat het in deze vakantietijd wat ongeregeld is, maar toch zouden we graag zien, dat U Uw afgevaardigden zo spoedig mogelijk meldt!

H. SIKKEMA.

* * *

Advertenties

Vrijdag 12 aug. 1960 Jaargang 77 Nr 3535

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Verlangen naar God

„Eén ding heb ik van den Heere begeerd, dat zal ik zoeken; dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren".

Ps. 27 : 4a.

In deze woorden spreekt de psalmist zijn verlangen uit naar het huis des Heeren, en daarmede naar den Heere Zelf, Die immers dit huis: tot Zijn woonplaats heeft. Reeds in de dagen van Mozes klonk het bevel, dat ze Hem een heiligdom zouden maken, opdat Hij zou wonen in het midden van Zijn volk.

Al het begeren wordt samengebundeld in dat ène: „nabij God te zijn". Voor al het andere, dat de wereld biedt, heeft hij geen oog. Het doet ons denken aan dat schone lied van Friedrich von Hardenberg (Novalis) „als Ik Hem slechts kenne, Hem de mijne weet". In de N.T.-bedeling woont de Allerhogste niet in tempelen met handen gemaakt. Het gaat niet om tent of tempel, maar om de levende Gemeente, waarin Hij woont. Gods tempel zijt gij!

Toch kan de oud-testamentische tempel ons als voorbeeld dienen. In die tempel lieten de koren zich horen, daar ruisten de psalmen van David, van Asaf en anderen door de gewelven, daar stonden de priesters „alle dag dienende", daar werden de offers gebracht. Daar waren Gods altaren, daar was de wasvat, de tafel met de toonbroden, het reukaltaar, de kandelaar met z'n zeven armen, de ark met het verzoendeksel.

Daar in de tempel was het bloed der offeranden.

Al deze dingen wezen heen naar de N.T.-eredienst. De schaduwen maakten plaats voor de zaak-zelf. Het verlossingswerk werd daar uitgebeeld.

In het samenkomen der gemeente gaat het niet om een mooie preek in de eerste plaats. Hoewel de praktijk leert, dat het bij de kerkgangers daar wel in hoofdzaak om gaat. Zonder de waarde van een degelijke, bijbelse prediking te ontkennen, — waarop de gemeente recht heeft — is dit toch niet het enige. We komen om een ontmoeting met de Heer te hebben.

De liederen die we zingen zijn een lof Hem toegebracht. We gaan Hem daarmede tegemoet, de ontmoeting wordt nog dieper als we tot Hem gaan in het gebed. Van de Rooms-katholieken zou ik de knielbanken wel over willen nemen. Het bidden met gebogen knieën, maakt het gebed inniger. De lichaamshouding is daar openbaring van de houding der ziel in ziel en lichaam — het wordt al meer beseft — vormen een eenheid.

In de prediking komt het woord Gods tot ons, spreekt de Heere ons aan. In Zijn Woord komt **Hij** ons tegemoet. We vinden het toch geweldig, een telkens nieuw wonder, dat Hij, de Heilige, de Grote God, ons wil aanspreken? Wij vinden het toch belangrijk te horen, wat Hij tot ons spreken zal?

Hoe lieflijk hoe vol heilgenot..: Kunnen we dat allen zingen, zonder onwaar te zijn?

D. S.

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten (pag. 5); een artikel i.v.m. de rooms-katholieke feestdag op 15 augustus (Maria Hemelvaart) op (pag. 4); het laatste nieuws over de bouw van de gedachteniskerk in Amsterdam-West (pag. 7); een rondblik bij ons in de gemeente(n) (pag. 6).

Ds. SLORT OVER:

DE VERZOENING

In het vorig artikel hebben we ons met de verzoening bezig gehouden, hoofdzakelijk vanuit het O.T. Nu willen we het onderwerp zien vanuit het N.T. Er is een tijd geweest, dat men hier onderscheidde tussen hetgeen de Evangelieën leerde en tussen hetgeen Paulus naar voren bracht. Zo diep werd deze scheiding gezien, dat (W. Wrede) Paulus de tweede stichter van het Christendom noemde. Wij achten deze scheiding onjuist.

Wat Paulus leerde week niet af van hetgeen in de oer-gemeente werd geloofd. Hij zegt zelf: ik heb ulieden overgegeven hetgeen ik ook ontvangen heb". Paulus leert eveneens, dat Christus zich gegeven heeft ten behoeve van ons, en voor onze zonden.

In de oer-gemeente heeft men de verzoening als daad centraal gesteld. Populair gezegd, het ging daar om het „dat", niet zo zeer om het „hoe".

Paulus heeft de verzoening doordacht. Voor hem is **de verzoening „het grote heil"** dat hij verdedigde tegenover de Judaïsten, die meenden dat de verzoening ontoereikend was tot behoud, als niet de wet (de besnijdenis) onderhouden werd. Ook tegen andere stromingen als de gnostiek (b.v. in de Kol. brief) heeft hij zich geweerd. Het hart van Paulus' boodschap aangaande de verzoening vinden we in 2 Kor. 5:18-21. Woorden, die u zelf gelieve na te lezen, ze zijn waard gelezen en overdacht te worden.

De verzoening komt van God, ook hier is Hij de eerste! **De verzoeningsdaad die van God uitging is in Jezus Christus volbracht.** Niét God, maar wij moeten verzoend worden, nog ruimer de wereld (de kosmos) moet verzoend worden.

Er zijn in het grieks twee woorden waardoor „verzoenen" wordt weergegeven. Het eerste woord betekent een **herstellen van een gestoorde verhouding.** Dit woord komt ook voor in het huwelijksrecht. Gaat het niet tussen een echtpaar, dan zegt Paulus van de vrouw: indien zij ook scheidt, dat zij ongetrouwd blijve of zich met den man **verzoene;** dan wordt de oorspronkelijke verhouding weer hersteld.

Zo is het met de verzoening tussen God en mens. Er komt weer een nieuwe band, een nieuwe relatie, tussen God en mens. Het gehele levensbestand is weer veranderd. Of anders gezegd, er is weer grond onder de voeten gekomen. Zonder verzoening is de band gebroken, is de verhouding die van vijandschap, is er een blijven onder de toorn Gods.

Het andere woord heeft te maken met het werk van de hogepriester. (we vinden het b.v. in Heb. 2:17). De verzoening van de zonden werd door de hogepriester tot stand gebracht. Dat wil zeggen, door het werk van deze hogepriester werden de **zonden „onwerkzaam" gemaakt,** het is ontzondigen. De verzoening danken we aan het komen van Jezus Christus in de wereld, als de Grote Hogepriester.

Van dit woord verzoenen is afgeleid een woord dat **verzoendeksel** betekent. Paulus ziet Christus als het verzoendeksel in Rom. 3:25 „welken (d.i. Christus) God voorgesteld heeft tot een verzoening" verzoendeksel. Door deze verzoening komt het tot een bevrijding. De zondaar gebukt onder de last, wordt van de last bevrijd. De zonde die tegen de mens getuigt, wordt door de verzoening tot zwijgen gebracht. Door het werk van onze Hogepriester, wordt de zonde toegedekt. Wij denken aan Ps. 32: welgelukzalig hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde **bedekt** is.

Wij lazen Rom. 3:25 „verzoendeksel", het kan echter ook betekenen zoen middel. Hoe het ook zij, het N.T. leert ons (in overeenstemming met het O.T.), dat **het bloed** het **zoenmiddel is.** In de zo juist genoemde text lezen we verder: „door het geloof in zijn bloed". Wij moeten hier niets mystieks achter zoeken, evenmin moeten we bij bloed denken aan de substantie. Bloed is het **beeld** van het geofferde leven, van de zelfovergave van Christus aan het kruis.

De verzoening wordt voorts in allerlei beelden ons duidelijk gemaakt, al blijft ze in de grond der zaak een voor het verstand niet te vatten heilsfeit. Hoe anders zal dit ons aanspreken, als niet in menselijke taak, het feit, ons nabij gebracht wordt? De beelden zijn die van het kopen (gij zijt duur gekocht) of van het vrijkopen, Christus heeft ons verlost-vrijgekocht van den vloek der wet. Aan het cultisch leven is ontleend (Christus ons offer Efez. 5:2, en „ons Pascha is voor ons geslacht". Christus is onze verzoener en verzoening. Het feit ligt er, het **„dat".** Vanuit wat geschied is, spreekt Paulus over Gods gerechtigheid en liefde.

De verzoening is **meer dan een rechtvaardigverklaring,** zij werkt bevrijdend, verlossend, vernieuwend.

We merkten reeds op dat de verzoening de wereld, de **kosmos,** betrof. Christus is het, die ook de schepping redt. De verzoening als daad Gods ging buiten ons om. Bij dit heilsgebeuren behoort ook **„de bediening der verzoening",** God laat de verzoening prediken, (2 Kor. 5 zo zijn wij dan gezanten) en deze prediking stelt ons voor een keuze. **De verzoening werkt niet mechanisch, maar via de persoonlijke aanspraak van de verkondiging.** De mens moet zich laten verzoenen. In de Evangelieën gaat het ook om de verkondiging aangaande Christus, om de komst van het koninkrijk. In de verzoening, vergeving, is de deur tot het koninkrijk geopend. De verzoening der wereld, loopt uit op de „wedergeboorte" van de kosmos. Zo is er geen tegenstelling tussen de Evangelieën en Paulus. Beiden stellen Christus centraal. De vergeving is in beiden aan Christus gebonden.

De vergeving die de verloren zoon ontving, is het beeld voor de vergeving die in de werkelijkheid, door de ontmoeting met Jezus wordt geschonken.

De vergeving, de **verzoening,** is uiteindelijk **een gebeuren, dat zich richt op het grote einde, de vernieuwing** van hemel en aarde. Dat was ook de kern van de gelijkenissen. Alleen Paulus heeft dit dieper doordacht dan de oer-gemeente, en meer uitdrukkelijk naar voren gehaald en ontwikkeld, wat in de Evangelieën niet perse uitgesproken was. Over de verschillende opvattingen die men van de verzoening heeft gehad (Anselmus, Calvijn, Schleiermacher, Ritsehl e.a.) meenden wij niet te moeten handelen. Het ging ons om de bijbelse behandeling, niet om de dogmatische. (Slot).

Geest en Gemeente. Het is van groot belang voor ons werk goed te luisteren naar het geen in het nieuwe testament gezegd wordt aangaande de gemeente. Het ligt voor de hand, dat we met bizondere belangstelling, kennis nemen van hetgeen over dit onderwerp gezegd wordt. De gemeenten, die wij in het nieuwe testament leren kennen, zijn geboren, niet gemaakt. Ze ontstonden op verschillende plaatsen, onder Joden en heidenen, onder volken met zeer verschillend verleden. Uit de aard der zaak was er, en dit vooral in de joods christel. gemeenten een zekere aanpassing aan het oude, het overgeleverde, dat nog springlevend in tempel en synagoge rondom hen zich liet gelden. Buiten Palestina, waar deze factoren zich minder lieten gelden, al ontstonden ook daar de gemeenten niet los van de synagoge, ontwikkelden ze zich niet helemaal naar joods model. Het aan de gemeenten eigene, schiep eigen levensvormen. We krijgen niet de indruk dat de apostelen gemeend hebben daarbij bepaalde leiding te moeten geven — althans niet in de zin, dat ze de gemeenten een schema voor inrichting overhandigden. De vorm,

waarin de gemeenten zouden groeien moest voortkomen uit haar wezen. Waar de gemeenten in de loop der tijden haar wezenstrekken verloren, kregen ze ook een, haar wezen vreemde gestalte. Ze werden „kerk", en geen hervorming, die de gemeente niet terug riep naar haar oorsprong, maar waarbij men zich óf op Israël, óf op het „volk" oriënteerde, hervond de bijbelse gemeente gestalte.

Vooroordelen. Dogmatische of kerkpolitieke vooroordelen beschadigen de organen, waarmede we horen én zien moeten. Het is vanwege dat gevaar dat onder dopersen altijd 'n zekere vrees bestaan heeft, niet voor het schriftelijk vaststellen van geloofsinzichten, maar voor het **bindend** verklaren daarvan. En het is opmerkelijk dat, wanneer men in het inslaan van deze richting zelfbeveiliging zocht, men onder de eigen mensen weinig instemming vond. We wensen ons te houden aan de Schrift en zoeken daarbij de leiding van de levende Geest van God.

Van hetgeen wetenschappelijk onderzoek ons omtrent de oorsprong der gemeenten haar inrichting en groei zegt, nemen we belangstellend kennis — niet oncritisch. We vergeten nimmer dat de Heilige Schrift het eigendom is der **levende Gemeente**; dat God haar de Schrift niet in handen geeft als een boek met één oude historie, maar als Zijn Woord van nú; het Woord waardoor Zijn adem gaat en Zijn Geest de mens leven inblaast. Onder dit gezichtspunt aanvaarden we elk onderwijs, dat verheldering van inzicht en daardoor zuivering van hart en wandel kan geven.

Een leerzame Studie. Over het onderwerp: Geest en Gemeente in het nieuwe testament, verscheen nog niet zo lang geleden een studie van de zwitserse hoogleraar E. Schweizer. Deze professor gaat in dat geschriftje vooral na, hoe het wezen der nieuw testamentische gemeente ook haar wijze van samenkomen bepaalt met heel haar inrichting en bouwstijl. We citeren een paar regels:

„Het spreekt vanzelf dat het lid der gemeente, dat in opdracht van de Heer zijn dienst verricht, gehoorzaamheid verlangt. Het is immers niet zo; dat de gemeente zichzelve predikt of leidt. Maar de man, die op opdracht van de Heer zijn dienst verricht, staat tegenover de gemeente, niet boven haar! Gelijk in het gehele nieuwe testament is het ook bij Paulus: noch de meerderheid der stemgerechtigde leden, noch enige ambtelijke instantie heeft de kennis van de wil Gods in pacht. Nergens wordt een meerderheidsbesluit genomen en nooit wordt van de gemeente geëist zich aan de aanwijzingen van de „Bestuurders" blindelings te onderwerpen. Volgens I Kor. 14 : 16 kán ze eenvoudig niet Amen zeggen zonder een eigen inzicht te hebben verworven. (Vergel. ook Hand. 11 : 1 en volgende verzen. Er is in geen geval de garantie voorhanden dat een goed besluit is genomen. Een gehele gemeente kan, evenals een voornaamste der de apostelen, van de Waarheid afvallen. (Gl. 1 : 6; 2 : 14). De nieuw testamentische gemeente heeft zich niet ontslagen geacht van het bange en tegelijk zo zegensrijke worstelen om de wil van God te leren kennen van terwille van een vlot functionerende organisatie met meerderheidsbesluiten werkende of van een, met kleinere en grotere bevoegdheden uitgeruste hierarchie. Dat betekent niet dat er geen „democratische" gemeentevergaderingen gehouden, en er geen gezaghebbende aanwijzingen gegeven mogen worden, dewijl de gemeente immers zeer wel weet dat al hare leden „godgeleerden" zijn (I Thess. 4 : 9) en dat er onder haar zijn die het Woord der Waarheid afvallen. (Gal. 1 : 6; 2 : 14). ren gegeven is. (I Kor. 12 : 8). Maar noch het een, noch het ander biedt een garantie voor de tegenwoordigheid van de Geest. Daarom moet de gemeenteorde altijd open blijven voor God, die vrij blijft om Zijn Geest een nieuwe weg te laten gaan."

Dit laatste is van belang. De Geest moet vrij blijven. De gemeente moet zélf blijven luisteren, met eigen verantwoordelijkheid. Hoe meer wij de Geest eren, hoe meer zullen we Zijn tegenwoordigheid ervaren. Hij is niet gekomen om te doen slagen wat wij goed gevonden hebben te ondernemen, en om kennis te nemen van onze besluiten — onverschillig hoe die tot stand kwamen: door meerderheidsuitspraken of door ambtsdragers.

Besluitvorming. In de studie over Geest en Gemeente, waaruit we boven reeds iets met instemming citeerden, lezen we in de conclusies, die de Schrijver zelf uit zijn studie trekt, o.a. het volgende:

„Belangrijke beslissingen worden noch door autoritaire voorschrift noch bloot door een meerderheid van leden getroffen. De gemeente zal van tijd tot tijd beslissingen moeten nemen; maar ze zal haar geloof aan de levende Geest van God dáárin tonen, dat zij in belangrijke vragen zo lang blijft worstelen om het juiste inzicht te krijgen, dat de bezwaarde groep óf overtuigd is of althans verklaart in staat te zijn zich in het besluit te schikken."

„Diensten". De Schrijver is van gevoelen, dat het nieuwe testament geen „ambten" naast diensten kent. Dienaangaande merkt hij op:

„De gemeente zal bij de verkiezing voor een of andere dienst daarop letten, welke genadegaven God een of ander lid der gemeente gegeven heeft en dienovereenkomstig de grenzen van zijn dienst vaststellen. Dit kan betekenen dat zij dit lid de vereiste vorming en opleiding laat genieten, maar ook, dat ze de zorg voor zijn levensonderhoud geheel of gedeeltelijk van hem afneemt."

De Schrijver voegt hier in een noot aan toe, of het niet goed zou zijn in deze zaak de gewoonte van vrije gemeenten te volgen, om de toekomstige predikanten door de gemeente te laten aanwijzen??

Wie wel eens een blik in de L. Schakels slaat zal er zich niet over verwonderen dat de schrijver daarvan de verhandeling, waaruit hij enkele uitspraken citeerde, met groot genoegen gelezen heeft — temeer, waar ze komen van de zijde van een niet baptistisch theoloog. Het gaat bij ons immers om de herontdekking der gemeente?

Wie het geschrift met zijn bijbelse uiteenzettingen leest, zal tot de gevolgtrekking komen dat het niet juist gezien is, dat een predikant in een apart kleed, waardoor hij zich duidelijk van de andere broeders onderscheidt, voorgaat. Het weerspreekt het karakter der gemeente en de aard van haar samenkomsten. Het is wel iets méér dan een kwestie van kleervrijheid. L.

ATTENTIE

Het adres van de eindredaktie is (tot nadere aankondiging): p.a. „De Vinkehof", Biltscheweg 10; Bos en Duin, post: Den Dolder; tel. (03402)-4823.

Koninklijke belangstelling

Het hieronder volgende schrijven werd dezer dagen door br E. de Haan, voorzitter van de Kommissie der Unie van Baptistengemeenten in Nederland ontvangen van de tweede partikuliere sekretaresse van H. K. H. Prinses Wilhelmina. Wij namen met blijdschap kennis van de inhoud dezer brief.

Apeldoorn, 1-8-1960
Het Loo

De Edelachtbare Heer E. de Haan,
Burgemeester der Gemeente Beerta,
Hoofdstraat 233,
Beerta.

Edelachtbare Heer,

Prinses Wilhelmina heeft mij verzocht U mede te delen, dat zij met veel belangstelling in de courant het verslag heeft gelezen van het Wereldcongres der Baptisten, in het bijzonder het gedeelte, dat handelde over de voorgenomen activiteiten in de naaste toekomst.

Met de meeste hoogachting
teken ik mij gaarne,

w.g. S. E. Booy - Baronesse van Randwijck.

Maria-ten-hemelopneming

Op 15 augustus aanstaande wordt door de rooms-katholieke en oosters-orthodoxe christenheid de ten hemelopneming van Maria plechtig herdacht en gevierd. Deze dag geldt als een officiële kerkelijke feestdag en alle katholieke zaken zijn dan gesloten. terwijl katholieke werknemers vrij nemen. Deze feestdag is in de protestantse christenheid onbekend. Voorzover is na te gaan, heeft de protestantse christenheid nooit dit feest gevierd, en wordt ook niet geloofd, dat Maria met lichaam en ziel ten hemel is gevaren.

HET DOGMA

Op 1 november 1950 heeft Paus Pius XII in het bijzijn van 40 kardinalen, ruim 200 bisschoppen, enkele duizenden geestelijken en rond een half miljoen katholieke gelovigen plechtig het dogma van de Maria ten hemelopneming afgekondigd in de Sint Pieterskerk te Rome.

In de encycliek MUNIFICENTISSIMUS DEUS staat geschreven:

„Daarom na telkens en telkens opnieuw onze smeekbeden tot God te hebben verheven en de Geest der Waarheid te hebben aangeroepen: tot glorie van de almachtige God, die met bijzondere welwillendheid Zijn gaven aan de Maagd Maria heeft uitgedeeld; ter ere van Zijn Zoon, de onsterfelijke Koning der eeuwen en de overwinnaar op zonde en dood; tot grotere roem van Christus' eerbiedwaardige Moeder en tot blijdschap en jubel van heel de Kerk; op gezag van onze Heer Jezus Christus, van de zalige Apostelen Petrus en Paulus en dat van onszelf: roepen wij uit, verklaren en definiëren wij, dat het een door God geopenbaard dogma is, dat de onbevlekte Moeder Gods altijd Maagd Maria, na het voltooien van haar aardse levensbaan, met lichaam en ziel tot de hemelglorie is opgenomen".

De Paus vervolgt dan:

„En daarom, als iemand, wat God verhoede, het zou wagen met vrije wil ofwel te ontkennen ofwel te betwijfelen, wat door ons werd gedefiniëerd, hij wete, dat hij van het goddelijk en katholiek geloof totaal is afgevallen".

De laatste woorden tonen duidelijk aan, wat de bedoeling geweest is van de definiëring van de Maria-ten-hemelopneming: een einde maken aan de vrijheid der katholieken al of niet te geloven, wat door de kerk reeds eeuwen geleerd en gevierd werd ten aanzien van het einde van Maria. Tot 1 november 1950 kon geen katholiek uit de kerk gestoten worden, als hij twijfelde aan de juistheid van de kerkelijke leer aangaande Maria's hemelvaart. Wat eeuwen door de katholieke kerk geleerd werd, kreeg zijn sanctie in de dogmatisering.

Heeft de rooms-katholieke kerk daarmee niet een onoverkomelijke barrière opgericht tussen zich en de andere kerken? Neen! Want die barrière lag er al in 1854, toen op 8 december van dat jaar Paus Pius IX in zijn encycliek INEFFABILIS DEUS de onbevlekte ontvangenis van Maria als dogma afkondigde, en tevens verklaarde, dat wie in zijn hart anders oordeelde en anders leerde, „van de eenheid derkerk" is afgevallen. Keren wij terug tot het feest van de Maria-ten-hemelopneming.
Wat daarvan te denken?

WAT ZEGT DE BIJBEL?

Het laatste bericht over Maria lezen we in Hand. 1 : 14: *„Deze allen bleven eendrachtig volharden in het gebed, met enige vrouwen en Maria, de moeder van Jezus, en met zijn broeders".* Deze woorden slaan op de houding der Jezus-volgelingen tussen Hemelvaart en Pinksteren. Zij verplaatsen ons naar Jeruzalem, waar de discipelen bleven na 's Heren hemelvaart.
Dit stemt overeen met het bericht van Johannes (19 : 27): *„En van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis".* Jezus heeft van het kruis af Maria gewezen op Johannes en gezegd: *„Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zeide Hij tot den discipel: Zie, uw moeder"* (Joh. 19 : 26, 27). Johannes en Maria hebben dit woord van Jezus begrepen; Johannes nam de zorg voor Maria op zich, en Maria voegde zich in deze beschikking van Jezus.
In de Handelingen wordt Maria niet meer genoemd. We kunnen aannemen, dat zij de uitstorting van de Heilige Geest heeft meegemaakt; zij zal begrepen zijn in het woordje „allen" in Hand. 2:1, *„En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen".*
Na de steniging van Stefanus ontstond *„een zware vervolging tegen de gemeente in Jeruzalem; en allen werden verstrooid over de streken van Judéa en Samaria, met uitzondering van de apostelen"* (Hand. 8 : 1). Is Maria toen met Johannes in Jeruzalem gebleven? Dat is zeer waarschijnlijk. De vervolging richtte zich wellicht het eerst en meest tegen de Hellenistische christenen, de Joodse gelovigen hadden niet zoveel te lijden van de haat van Saulus. Als Saulus bij Damascus door Jezus gearresteerd is, komt er rust voor de gemeente in Palestina; we leze tenminste in Hand. 9 : 31 *„De gemeente dan door geheel Judéa, Galiléa en Samaria had vrede".*
De volgende slag tegen de gelovigen ging uit van Herodes Agrippa, die van 41-44 regeerde over het gehele Joodse land. Hij liet Jacobus, de broeder van Johannes, ter dood brengen en Petrus gevangen nemen, Hand. 12 : 1-3. Waar was Johannes toen? In Jeruzalem? Ergens anders? Wij weten het niet.
Op de vergadering in Jeruzalem (Hand. 15), waar Paulus een gesprek heeft over zijn zendingswerk en werkmethode, zijn de apostelen aanwezig, Hand. 15 : 4. Daar zal ook Johannes bij geweest zijn. Waar was Maria toen? We mogen aannemen, dat zij nog steeds bij Johannes was. De mogelijkheid is echter ook niet uitgesloten, dat zij toen reeds gestorven was.
Want dit zogenaamde Apostelconcilie werd gehouden omstreeks het jaar 48. Hoe oud was Maria toen?
We weten, dat Jezus is geboren, terwijl Herodes de Grote nog leefde, Matth. 2 : 1. Herodes de Grote is gestorven in het jaar 4 voor Christus. Toen Herodes zich bedrogen voelde door de geboorte van „de koning der Joden" (Matt. 2 : 2), gaf hij bevel alle jongens van 2 jaar oud en daar beneden om te brengen (Matt. 1 : 16). Herodes heeft een ruime leeftijdsgrens genomen, en deze geeft ons de vrijheid te vermoeden, dat sedert de geboorte van Jezus toch reeds een betrekkelijk lange tijd is verlopen; misschien zo'n onderhalf jaar. Nu weten we niet, hoe lang Herodes na deze schanddaad nog geleefd heeft. We zijn echter niet ver naast de waarheid, indien we op grond van bovenstaande aannemen, dat Jezus tussen 8 en 6 v. C. geboren is.
De volgende vraag, die beantwoording eist, is: Hoe oud was Maria, toen zij Jezus ter wereld bracht? Ook hier kunnen we slechts werken met vermoedens. Naar Joodse zede in die tijd werd een meisje uitgehuwelijkt, als zij omstreeks 14 jaar oud.
We mogen aannemen, dat Maria ook omstreeks deze leeftijd was, toen zij door Jozef als zijn toekomstige vrouw ondertrouwd werd. Zij is dus 14 à 15 jaar geweest, toen zij Jezus het levenslicht schonk. Vatten we deze gegevens samen, dan komen we tot de slotsom, dat Maria tijdens het Apostelconcilie — indien zij nog leefde — reeds ongeveer 70 jaar oud moet geweest zijn (van plm. 22 v. C. tot 48 n. C.) Het is niet uitgesloten, dat zij toen nog leefde, maar evenmin, dat zij toen reeds gestorven was.
Nà het Apostelconcilie in Jeruzalem wordt over Johannes niet meer gesproken. Hij duikt weer op in de historie op een niet precies te bepalen tijdstip; we vinden hem dan op Patmos als banneling (Openb. 1 : 9). Patmos was een 55 km2 groot eiland in de Egeïsche Zee tegenover Milete en zuidwestelijk van Efeze. De vragen: Waar was Johannes, toen hij gevangen genomen en verbannen werd?; Wanneer is Johannes gevangen genomen?; Hoe lang heeft hij gevangen gezeten? Indien hij uit de gevangenschap ontslagen is, wanneer was dat en waarheen is hij toen gegaan? Waar was Maria toen, als zij nog leefde? worden door de Schrift niet beantwoord.

MARIA'S LEVENSEINDE

Over Maria's levenseinde ligt volledig een sluier. De Bijbel geeft ons geen antwoord op de vraag, waar en wanneer zij gestorven en begraven is.
Maar daarover spreekt ook het dogma van de Maria-ten-hemel-opneming niet. De Paus zegt alleen, dat zij „na het voltooien van haar aardse levensbaan met lichaam en ziel tot de hemelglorie is opgneomen". Of zij gestorven en mogelijk begraven is, wordt met geen woord aangeraakt. Dat wordt opengelaten. De meeste katholieke theologen verdedigen de opvatting, dat zij gestorven en begraven is, en dat zij — vóór haar lichaam tot ontbinding was overgegaan — opgewekt en verheerlijkt is.

Het dogma van de Maria-ten-hemelopneming berust niet op duidelijke uitspraken van de Heilige Schrift. Dat geeft ook de katholieke kerk graag toe. Slechts langs de weg der vergelijking en der afleiding van het niet-geopenbaarde uit het geopenbaarde heeft men dit dogma kunnen afkondigen. Daarbij vond men grote steun in de overlevering van de laatste 1500 jaar.
Daar wij ons houden aan het Sola Scriptura — alleen de schrift — wijzen wij het katholieke dogma van de hand, als niet geopenbaard in de Schriften. Zomede kunnen wij ook niet aanvaarden, dat het afwijzen van dit dogma betekent het afvallen van het geloof.

H. PLOEGER.

NADER BEZIEN

Ons beroepingswerk.

Nu en dan, vooral wanneer het druk is aan dit front, blijkt het dat men er ook in onze gemeenten niet steeds gerust op is, dat het met de praktijk van ons beroepingswerk helemaal in orde is. Enkele weken geleden, toen het er nogal op los ging en de beroepen niet van de lucht waren, bereikten ons tenminste stemmen van welmenende broeders, die ons verzochten een bepaald aspekt van het beroepingswerk nader te bezien.

Het is in onze betrekkelijk kleine gemeenschap niet gemakkelijk om over het door deze broeders bedoelde aspekt iets te zeggen. We kennen elkaar zo goed, dat men bij het lezen van onderstaande licht geneigd is deze en gene er in aan te wijzen. Het zij zo.

Waar deze — we hebben gezegd: welmenende — broeders zich zorg over hebben gemaakt is het feit, dat sommige van onze voorgangers al lang de tel kwijt zijn wat betreft het aantal op hen uitgebrachte beroepen, terwijl anderen dat aantal vlotweg uit het hoofd kennen, en dat temeer omdat de vingers van één hand het geheugen voldoende steun geven.

Dat feit betekent, dat sommige voorgangers kennelijk in de gunst van het ganse volk staan; dus regent het beroepen — soms elke maand één. Anderen daarentegen hebben niet het voorrecht zich te zonnen in deze populariteit en moeten — we zeggen het wat cru — hun ziel in lijdzaamheid bezitten in een gemeente, die ze eigenlijk wel voor een ander werkterrein zouden willen inruilen.

Populair te zijn is prachtig. Boeiend en vlot te kunnen spreken is een gave van God (soms, niet altijd). Vriendelijk en gemakkelijk in de omgang te zijn is benijdenswaardig.

Maar, mogen deze dingen doorslaggevend zijn wanneer ergens in een vakante gemeente een keus uit de broeders-voorgangers gemaakt moet worden?

Zijn de voorgangers — we overdrijven met opzet, let wel! — die elke maand met het probleem van een nieuw beroep worden geconfronteerd nu werkelijk geschikter en bekwamer voor de arbeid? Uit het aantal op hen uitgebrachte beroepen zou men het denken... Toch is het niet waar. De voorganger die stil en getrouw, zonder aan de weg te timmeren zijn arbeid verricht is even geschikt en even bekwaam voor het werk waartoe de Heer hem riep, zo niet geschikter en bekwamer...

Overzien we zo met bedoelde broeders de praktijk van het beroepingswerk onzer gemeenten dan kunnen we ons — volkomen objektief naar we menen — die ongerustheid voorstellen. Er zou van dit onderwerp, en ook van dit aspekt nog veel meer te zeggen zijn.

Maar misschien willen de gemeenten dit onderwerp zelf eens nader bezien; en misschien hun praktijk herzien?

v. D.

Tweede Exloërmond - (W. v. d. V.) Hoewel we kort geleden ook iets van ons hebben laten horen willen we U toch nog weer een paar dingen doorgeven. Het openluchtwerk dat in samenwerking met de gereformeerde kerk wordt gehouden, is in volle gang. Door beide voorgangers wordt de blijde boodschap via de geluidsversterker aan de omgeving bekend gemaakt. Zo worden ook hen bereikt, die anders niet van Jezus horen. Ook de zangkoren zingen liederen van uitnodiging en getuigenis.

Zondag 3 juli mochten we zien hoe een jonge zuster en een jonge broeder op hun belijdenis met de Heer afdaalden in het watergraf om in nieuwigheid des levens met Hem op te staan en voortaan te wandelen aan Zijn hand. De opkomst in deze dienst was groot en we hadden een gezegende en blijde dag.

Ook rouw bleef ons niet bespaard. Werd in het begin van dit jaar oude zr Veldman uit ons midden weggenomen, nu werd onze oude br Willem Talens thuis gehaald. Beider wens: om met Hem te zijn, Dien ze al vele jaren kenden als hun Verlosser en Zaligmaker, is vervuld. Hun ogen waren naar boven gericht.
Wij groeten U vanuit de „tweede mond" en wensen U rijke zegen op al Uw arbeid.

Scheveningen - (W. Z.) „Vreugde, vreugde, louter vreugde is bij U van eeuwigheid, was het lied, waarmee de Avondmaalsviering op 31 juli werd begonnen. Is het al een vreugde om als gemeente aan de dis des Heren te mogen aanzitten, Hem dankende voor Zijn verbroken lichaam voor ons, het was deze middag te meer een loflied waard na al de zegeningen gehoord te hebben, waarmee de Heer der gemeente ons heeft overladen.
Daar was allereerst de officiële mededeling, dat br K. Corporaal het beroep naar de gemeente Scheveningen had aangenomen. Wanneer, naar we hopen op 18 september, deze broeder in het ambt bevestigd zal worden, betekent dat, dat de gemeente Scheveningen reeds een half jaar na haar geboorte een eigen voorganger mag ontvangen.
De tweede mededeling was, dat de gemeente van B. en W. toestemming had ontvangen om een pand, dat voorlopig door haar was gekocht, als gemeente-centrum in gebruik te mogen nemen. Ook dit pand, gelegen in het centrum van Scheveningen, met ruimte zowel voor de eredienst als voor verenigingen en woongelegenheid, ontvangen we als een geschenk uit Gods hand.
En weer kunnen we niet nalaten op te merken: „Meer en meer geeft ons de Heer, Hij schenkt overvloedig zegen telkens weer." Hij zal niet laten varen het werk, dat Zijn hand begon; in Scheveningen niet, in Uw gemeente niet, ook niet in de gemeente te Staveren, ondanks het teleurstellende antwoord op het door haar uitgebrachte beroep èn niet in de jonge gemeenten in Irema, die nu zonder zendelingen zijn. Hij blijft het Hoofd der gemeente.

BROKSTUKKEN

Massa's jongeren spreken geringschattend over het verleden en massa's ouderen idem dito over de toekomst. Of — om het met de woorden van Friedrich Hebbel te zeggen — jonge mensen denken dat de wereld met hen aanvangt; oude, dat hij met hen ophoudt.
Beide komen tot hun uiteenlopende standpunten vanuit een en dezelfde gedachtengang, n.l. dat alleen die wereld, waarin **zijzelf** een rol spelen, waardevol kan zijn. Jonge mensen moeten leren waardering te hebben voor het goede in het verleden en oude mensen, wier tijd gekomen is om terzijde te treden, moeten hun handen thuis kunnen houden en in vertrouwen de jongeren hun gang laten gaan.
Jonge mensen dienen de term „oude sok" in hun vocabulaire te schrappen, en oude mensen de term „jonge blaag". (De gebezigde uitdrukkingen zijn aan de praktijk ontleend. Daar ik voorstel ze te schrappen, kan niemand mij kwalijk nemen dat ik ze hier neertik).
De belangrijke gebeurtenissen in verleden, heden en toekomst zijn niet die, welke door mensen tot stand gebracht werden, worden of zullen worden, maar de grote daden Gods, onder ons verricht of nog te verrichten. Er is veel voortgang, die nog geen vooruitgang is. De ontketening der atoomenergie heeft het mensdom nog niet gelukkiger gemaakt.

We moeten minder ophef maken van de benadering door mensen van de maan, dan van de benadering door God (in Christus — Kerstmis) van de aarde. Dat een Hemelburger op onze aarde landde is van oneinig veel meer betekenis dan dat een aardebewoner op mars belandt. Gods daden in het verleden maken de toekomst mogelijk en het zijn deze daden die maken dat die toekomst — voor wie geloven — beter en rijker zal wezen dan het verleden. Alle wezenlijke „vooruitgang" mag alleen worden toegeschreven aan God.

—o—

Er is toenemende verontrusting over de jeugd-misdadigheid.
Een vooraanstaande Zweed heeft uitgesproken dat de toenemende misdadigheid de prijs is die Zweden moet betalen voor zijn verhoogde levensstandaard. Een hoge prijs, met permissie gesproken!
In „Het Beste" lazen we dat deskundigen in het sociale verzorgingswerk het er over eens zijn dat het saaie, van wieg tot graf gereguleerde en avontuurloze bestaan in een veilige gemeenschap op rusteloze jongeren even negatief kan werken als achterbuurten en armoede. „De energie die nodig is voor de strijd om het bestaan, hoopt zich hier ongebruikt op."
Inderdaad: iedere jongere die waarlijk leeft, vraagt naar avontuur in de een of andere vorm. Zijn ontdekkingszucht, begonnen in de wieg, is nog niet bevredigd, niet uitgewoed. Verder wil hij zijn krachten beproeven, en al beproevende, de grenzen ervan leren kennen. Hij wil dus strijden. Maar waar is de kans, de gelegenheid, om te strijden en held te zijn? In de bios leert menige jongere de revolverheld kennen, de man uit de onderwereld, voor wie het bestaan een aaneenschakeling van spanningen en „avonturen" is. Menige pittige jonge knaap is aan de verkeerde kant gekomen omdat de legale maatschappij hem geen emplooi bood voor zijn drang naar heroieke daden, en de „illigale maatschappij" wel.
Als ons christendom meer is dan een brokje zoetsappige vroomheid, als het dus waarlijk **strijd** is voor het Rijk van God en tegen de machten der duisternis, als het waarlijk er op uit is om te **redden** van verderf en ondergang, dan zullen onze jongeren daarin waarlijk zichzelf op positieve wijze uit kunnen leven tot eer van Gods Naam.
Dat de kerken zo weinig bevolkt zijn met jongeren, vindt zeker zijn oorzaak in bedoelde zoetsappigheid en vormelijkheid. Waar de kerken **léven**, komen de jongeren toestromen. Want vandaaruit kunnen ze leven, strijden en...... in Gods kracht overwinnen.

Bij Christus is emplooi voor al onze gaven en krachten. Onze opvoeding moet erop gericht zijn, de kinderen bij Christus te brengen en hen iets te leren van de maatstaven die gelden voor het kind van God. Onze kinderen moeten leren onderscheiden tussen wat bouwt en afbreekt, tussen dat wat naar Christus heen voert en wat van Hem weg voert. Iemand heeft eens van onze wereld gezegd dat het een paradijs is, maar dan een paradijs met om de paar passen een verboden boom. Onderscheidingsvermogen is dus van de allergrootste betekenis.
Maar dan het onderscheidingsvermogen der liefde-tot-Christus. Alleen de Heilige Geest kan ons dat geven. Wf.

Bij ons in de Gemeente

Vakantie, vakantie... dat is al wat de klok slaat, deze maand. Dat bemerkt men ook wanneer men de gemeenteblaadjes deze weken doorleest. Gelukkig betekent dat niet, dat we die weken van vakantie van gemeenschap verstoken blijven. Onze kampen, zowel voor jongeren als voor gezinnen voorzien op een bizonder fijne wijze aan die behoefte aan gemeenschap. Daarom is het — vinden wij — zo jammer, dat nogal vele gemeenten en NBJB-afdelingen kampen organiseren op eigen gelegenheid en niet op één van onze beide centra. Een kamp van eigen-jongeren-alleen werkt natuurlijk naar binnen toe gezegend; desondanks is het nadeel ervan groter: men verruimt niet het gezichtsveld, men blijft bezig met de eigenaardigheid der gemeente en jeugd. * *EMMEN luidde de vakantie in met een koffie-en-koek-aktie; wat dat is? Niet een lauw soort christendom, dat met de term koffie-met-koek-christendom wordt aangeduid, maar wèl een bouwfondsaktie (voor de twéede kerk) in verband waarmee men bouwfondskoffie met idem-melk en koek de leden en vrienden der gemeente te koop aanbiedt. En nu maar veel van dat (goede) spul eten en drinken!* *
* De gemeente te EINDHOVEN heeft een speelse sekretaris: deze broeder stelt voor om ieder die de gemeentevergadering bezoekt f 25.— presentiegeld te geven. De scriba veronderstelt, dat dit de enige manier is om het probleem van slecht-bezochte gemeentevergaderingen op te lossen....
Toch weten ze in de lichtstad wel van wanten. Het orgelfonds biedt lucifers aan, een pak inhoudende 10 doosjes voor één gulden. Toegegeven, er is wel goedkoper brandhout in de handel, maar niet veel dat voor een zo sympathiek doel wordt verkocht.
* *In TWEEDE EXLOERMOND kun je veel beleven. We vertelden reeds dat de jeugd van de 2e mond vaststelde, een eigen plaats in de gemeente te hebben, n.l. op de galerij. Nu was laatst de kerk zo vol, dat er voor de vroede vaderen der raad geen plaatsje meer bij de vooraanzittingen was. Op de galerij was nog plaats. Eén der broeders merkte toen op: dan vragen we een van de jeugd mee naar boven om er op toe te zien, dat we stil zitten....!*
* Een van de broeders in SNEEK schrijft er in „Ons Forum" over, dat de opbrengst van de zendingskollekte op zendingszondag hem zeer teleurstelde. Daarom stelt deze broeder voor, de maanden juli, augustus en september niet te roken. Het zo bespaarde geld zal dan voor de zending bestemd kunnen worden. We zijn zeer benieuwd naar de resultaten!
* *De gemeenten in DAARLERVEEN/VROOMSHOOP en WESTERHAAR zijn dit voorjaar druk bezig geweest met timmeren en metselen. 17 Juli werd de vergrote kerk in Westerhaar in gebruik genomen; binnenkort hoopt men in Vroomshoop ook zo ver te zijn, dat men het gerestaureerde gebouw in gebruik kan nemen: dat hangt af van de broeders die zich willen melden om de schilders met schuren enz. te helpen.*
* We hebben in deze rubriek al zeer dik-

wijls het bericht doorgegeven, dat dan die en dan deze gemeente de tweede rondgang voor hetzelfde doel afschafte. Deze keer kunnen we dat vermelden van de gemeente te DEVENTER, die de éne rondgang bij wijze van proef gedurende één maand wil instellen.

* *Intussen lezen we in „Opbouw" het gemeenteblaadje van WINSCHOTEN, dat daar de proef met slechts een rondgang bizonder goed is geslaagd. Leest U maar: „En wij moeten zeggen, dat het resultaat werkelijk prachtig is. Veel beter dan anders met twee kollekten. Wij zijn erg dankbaar voor deze medewerking. Ook de deurkollekte die nu bestemd is voor het bouwfonds is verdubbeld en soms nog meer....".*

* De gemeente te GRONINGEN-N. kan nu bouwen; de bouwvergunning is door „den Haag" afgegeven en een dezer dagen zal de uitbesteding worden gehouden. Hoe duur bouwen is gaat men beseffen wanneer men leest hoe de administrateur van het groningse bouwfonds becijfert, dat elke zitplaats in de nieuwe kerk komt op — schrik niet — achthonderd gulden!

* *Er zijn reeds verschillende „bejaardentochten" gemaakt. Ze alle te noemen is niet nodig; voor één tocht maken we een uitzondering, die van de bejaarden uit de beide gemeenten van GRONINGEN. De rit ging naar Sneek en vond zijn bekroning in een plezierváart op het naar deze stad genoemde meer. Een aardige verrassing was, dat de gemeente te Sneek niet slechts de verzorging der gasten op zich nam, maar ook dat aan de twee oudste deelnemers van de tocht een lepeltje, met de waterpoort er op, aanbood.*

* Nog een berichtje uit DEVENTER: bieden ze in Amsterdam-W.N. Jan en Alleman een ballpen aan voor f 1.— (een beste trouwens), in de koekstad doen de door bouwlust bevangen broeders en zusters het net zo. Mensen, koop ze maar; het is goed schrijven met zo'n pen. Zelfs als je rekeningen schrijft heb je het gevoel een goed werk te verrichten!

* *In deze vakantiemaanden loopt het verenigingswerk wat stroever dan normaal; soms ligt dat werk zelfs stil. Zo ook een klub voor jongens en meisjes in HENGELO. Aan het eind van het seizoen werd de kas opgemaakt. Er zat nog plm. f 30.— in; moest dat bedrag die hele zomer maar renteloos in die kas blijven? Nee, ze brachten het naar de penningmeester van de gemeente en zeiden: hier is onze kas, koop er maar iets van, voor de nieuwe kerk in Klein Driene, kollektezakjes of een gezangenbord bijvoorbeeld. Goed zo! Jong geleerd, oud gedaan.*

* In MUSSELKANAAL is men bezig — we meldden daarover reeds eerder — het evangelisatiewerk op te bouwen. Zo tracht men thans gelden te verzamelen voor een bandrecorder; op de band worden evangelisatieprogramma's opgenomen, die dan op „wijk-evangelisatie-avonden", bij gemeenteleden in huis, ten behore kunnen worden gebracht. Een aardig initiatief.

* *Zusterhulp van ARNHEM heeft een uitstapje naar het buitenland gemaakt! De reis ging per boot de Rijn op, naar Kleef.*

* De gemeenten van GROOT-ROTTERDAM organiseren een tentweek in de rotterdamse satellietstad Hoogvliet; dat zal zijn van 23 tot en met 28 augustus. Helaas moest de uitgenodigde zanger Piet Sybrandy wiens medewerking was gevraagd afschrijven; nu zal Kees Deenik er zingen.

* *De voorganger van Pernis vertoeft gaarne buitensland; deze zomer maakte hij o.a. een trip naar New York, waar hij o.a. besprekingen had met baptisten-zendingsautoriteiten. Onze UZC-sekretaris reisde als boordpredikant met de „Statendam" van de H. A. L.*

* De Bijbelschool van de gemeenten in ROTTERDAM begint a.s. oktober zijn derde kursus. Dit voorbeeld van de Rotterdammers vond elders reeds navolging, althans in de afgelopen winter. Of men nu ook weer in andere gemeenten, plaatselijk of regionaal zoiets organiseert hebben we nog niet kunnen ontdekken.

* *Verschillende gemeenten hebben de laatste weken nogal internationaal kontakt gehad. Zo had de gemeente te AMSTERDAM-W.N. in juli een amerikaanse voorganger op bezoek; in augustus (de 21ste) komt er een jeugdgroep, bestaande uit 78 personen afkomstig van de Bunyan Baptist Church van Kingston on Thames (Engl.) op bezoek.*

* Een zeer interessante mededeling ontlenen we aan „Contact", het gemeenteblad van ALKMAAR. Het betreft de kansel. Er moet beslist een nieuwe kansel komen, daar deze preekstoel niet passend is voor de voorganger, die gelijk ieder weet van reusachtige afmetingen is. Ds van Beek schrijft er als volgt over: „Het is mij elke zondag nogal onbehagelijk, om zo hoog boven U te staan. Daar te zitten is helemaal ongelukkig. En voor de doopsbediening is hij weer niet hoog genoeg....". Het is duidelijk, Alkmaarders, daar moet iets aan gebeuren.

* *En bij deze ontboezeming van min of meer vertrouwelijke aard willen we het deze maand laten. De komkommertijd is aangebroken; zullen de gemeenteblaadjes in augustus verschijnen? We hopen het, want we willen graag ook de volgende maand in deze rubriek U een overzicht geven van wat er zoal gebeurde bij ons in de gemeente.*

De gedachtenis-kerk kan worden gebouwd .....!

BELANGRIJKE AMERIKAANSE TOEZEGGING

Vrijdag 5 augustus is ds M. G. Boeschoten van Amsterdam-W.N. na een reis van ca 6 weken naar het amerikaanse kontinent teruggekeerd. Gelijk bekend bezocht ds Boeschoten het tiende BWA-wereldkongres, dat van 28 juni tot en met 3 juli te Rio de Janeiro, Brazilië werd gehouden. Gedurende bijna vier weken bezocht hij verschillende baptistengemeenten en -instanties in de Verenigde Staten van Noordamerika.
Het doel van deze good-will reis was enerzijds de nederlandse vertegenwoordiging op het wereldkongres, de present-melding op het appèl van het wereldbaptisme, anderzijds ging het ds Boeschoten er om relaties te bezoeken in verband met de plannen een kerk te bouwen in Amsterdam-West die de gedachtenis aan de stichting van het wereldbaptisme, in 1609, levendig te houden. We vernemen nu, dat de voorganger van de jonge gemeente in het zich steeds meer uitbreidend deel van onze grootste stad, Amsterdam-West, in deze opzet is geslaagd. Ds Boeschoten kreeg zelfs toezegging van daadwerkelijke steun (meer dan honderdduizend gulden) waardoor de bouw van de gedachtenis-kerk binnen afzienbare tijd mogelijk wordt gemaakt. *) Te gelegener tijd zal ds Boeschoten onze lezers wel een verslag aanbieden van zijn bevindingen in Amerika en — in het bizonder — van het medeleven met onze gemeenten, dat hij aan de overzijde van de oceaan bij onze geloofsgenoten heeft aangetroffen. We verheugen ons met de gemeente in Amsterdam-W.N. over de behouden terugkeer van br Boeschoten en over de goede berichten die hij voor deze gemeente heeft meegenomen. v. D.

*) Zie het Gemeentebericht van Amsterdam-W.N.

ALVAST EVEN NOTEREN

29 en 30 oktober a.s. EVANGELISATIE WEEKEND KONFERENTIE voor werkers in de evangelisatiearbeid onder gemeenten op DE VINKENHOF.

GASTSPREKER de bekende ds Overduin te Veenendaal;
voorts indrukken van het wereldkongres te Rio de Janeiro en de evangelisatiearbeid in Amerika, door ds Boeschoten;

en NIET TE VERGETEN...... een te houden FORUM, dat vragen uit en over de arbeid behandelen zal;

tenslotte zal ds Harkema spreken over een vaak gestelde vraag: „zijn er mogelijkheden in het interkerkelijke evangelisatiewerk en waar liggen de grenzen?"

U kunt zich nu reeds aanmelden bij dr Kiwiet, Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder.
En, iedere gemeente wil natuurlijk graag een paar vertegenwoordigers op deze konferentie hebben.
Ja, waarom eigenlijk.... ?
Méér berichten volgen.

De Boer, sekr.

No. 50. [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Matth. XV : 9. — Marc. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.50	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.50
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres: J. HORN te [illegible]	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„Door een paar leden dier (jongedochters) vereeniging werd sedert een jaar een vereeniging van meisjes, in den regel tusschen 11 en 15 jaar oud, gehouden, die wekelijks samenkomt en ruim 40 leden telt. Deze vereeniging vierde op den 16den dezer op **eigenaardige** wijze haar jaarfeest. Te 2 ure des namiddags kwamen de leden in 't feestkleed gedost, in de kerk te samen, waar zij door eenige leden der Jongedochters-Vereeniging werden opgewacht. Met gezang en gebed werd daar het feest geopend, en daarna toog men, in orde geschikt, zacht zingende door de straten naar buiten de stad (een wagentje met mondbehoeften en versnaperingen voor de feestgasten werd meêgevoerd) om daar in een tot hun doel verleenden tuin het feest voort te zetten. Hier was alles in gereedheid gebracht, als: tafels en stoelen, terwijl er schommels en andere zaken aanwezig waren, waarmeê het jonge volkje zich uitmuntend kon vermaken.
Aan het einde mochten de jonge dochters God danken voor een welgeslaagd en genoegelijk feestje."

(Uit een gemeentebericht van Groningen, „De Christen" 1 augustus 1885).

Beroepingswerk

Bedankt: voor Muntendam J. Broertjes te Utrecht.

Mededelingen

Het adres van de lerend-ouderling der gemeente te IJmond is thans: J. Schouten, Vleetstraat 29, IJmuiden (W.).

Advertenties

Vrijdag 19 augustus 1960 Jaargang 77 Nr. 3536

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Waarheen met onze zorgen?

Werp al uw bekommernissen op Hem, want Hij zorgt voor u.
(1 Petr. 5 : 7)

Het is van onschatbare waarde als iemand zijn hart eens luchten kan, als hij iemand heeft gevonden aan wien hij vertellen kan wat hem drukt en dwars zit. Maar dan moet degene aan wien verteld wordt betrouwbaar zijn, en moet men weten, dat er gezwegen over hetgeen „in vertrouwen" wordt medegedeeld.
Die mensen, die de tijd voor ons over hebben om ons aan te horen zijn steeds zeldzamer, omdat de tijd niet meer daarvoor beschikbaar is. Ieder heeft haast en wordt voortgejaagd. Vaak hebben zelfs uw vrienden geen tijd, om rustig naar u te luisteren. Bovendien is het een kunst iemand te kunnen aanhoren, te kunnen luisteren.
Vaak is de belangstelling maar kort. Men heeft er zo gauw genoeg van zorgen van anderen aan te horen. Eerst is er nog wat medelijden, maar dan ..... basta!

Nu zegt ons tekstwoord, dat er een luisterend oor is, dat nooit moede wordt van horen. God wil ons aanhoren. Met onze zorgen naar Hem! „Werpt al uw bekommernissen op Hem, op Uw God! Want Hij zorgt voor u!" Wij moeten het eerst doen (onze bekommernis op Hem werpen) en het laatste deel van onze tekst geloven.

Nu staat er niet, dat we onze bekommernis, als we ze op Hem geworpen hebben, weer mee moeten nemen. Wij moeten ze bij Hem laten. Wij hebben misschien anderen getroost met deze woorden, maar als het er op aankomt het zélf in toepassing te brengen, dan falen we.

Dan durven we het niet aan te zeggen tot onszelf: Hij zorgt voor mij! Heeft hij wel eens niet voor u gezorgd? Heeft het verleden u niet geleerd dat hij getrouw is, dat Hij helpt op Zijn tijd?

Laat ons meer zien op de overste Leidsman en voleinder des geloofs! Heft uwe hoofden opwaarts! Richt Uw oog op Hem. Leg Uw zorgen gelovig in Zijn Vaderhanden en doe gij voorts „wat uw hand vindt om te doen". Ga de weg, die voor u open ligt. Ge staat niet alleen. Het is van geen nut ons door zorgen te laten kwellen. Wat helpt het ons? Beter is het gebruik te maken van het recept, dat onze tekst ons geeft. Werp uw bekommernis op Hem, en keren de zorgen weer terug, werp ze bij vernieuwing op Hem! Zo God voor ons is, wie (en wat) zal tegen ons zijn?
Da Costa, en daarmede eindigen we deze meditatie, schreef eens:

„Wij wachten uit den nacht, een onvergank'bre morgen!
Valt alles om ons heen! Wij loven:
„God zal zorgen".

D. S.

IN DIT NUMMER

2 gemeenteberichten (pag. 5); een belangrijke mededeling van het dagelijks bestuur der UC en van de UZC over onze zendelingen (pag. 8); een bescheiden bijdrage aan de deze maand gehouden Arminius-herdenking (pag. 2); verder: elck wat wils

Toe, korrespondenten en gemeente-sekretarissen, hoe zit het? We hebben al enkele weken achterelkaar met te weinig gemeenteberichten moeten stellen. De vakanties zijn nu toch voorbij! Schrijf over het wel en wee Uwer gemeenten; onze lezerskring is daarin zeer geïnteresseerd.

Ds J. A. BRANDSMA OVER:

BAPTISTEN PRO EN CONTRA ARMINIUS

Ter gelegenheid van de dezer dagen herdachte 400ste geboortedag van Jacobus Arminius verzochten we ds J. A. Brandsma te Heerenveen iets te schrijven over de invloed die deze in de geschiedenis zo bekend geworden Nederlandse theoloog gehad heeft op het wereld-baptisme. Uiteraard maakt nevenstaand artikel geen enkele aanspraak op volledigheid; we bieden het onze lezers aan, in het vertrouwen op deze bescheiden wijze te hebben bijgedragen aan de Arminius-herdenking. E.R.

Houden de Baptisten er geschreven geloofsbelijdenissen op na? We zijn geneigd, die vraag ontkennend te beantwoorden: „Ze hebben geen vast-omschreven tot in vele paragrafen uitgewerkte, geloofsbelijdenis, waardoor iedereen gebonden is" (ds H. v. d. Werf). Dat moge gelden voor de baptisten in ons eigen land, van onze geloofsgenoten in tal van andere landen kan dat niet gezegd worden. Het boekske Baptist Confessions of Faith *(Philadelphia, 1911) van de ook in onze kringen niet onbekende W. J. McGlothlin is er om dat te bewijzen. Daar werden we ons weer van bewust, toen we ons op verzoek van de redactie bezig hielden met de persoon en de opvattingen van Jacobus Arminius, wiens 400e geboortedag dit jaar herdacht wordt en met zijn invloed op het baptisme vroeger en nu.*

Wie was Arminius?

Jacobus Arminius werd in 1560 te Oudewater geboren. Hij studeerde onder Béza aan Calvijns Academie te Genève was van 1588-1603 predikant te Amsterdam en kwam toen als hoogleraar in de theologie naar Leiden, waar hij op 7 juli 1603 als eerste de doctorstitel behaalde.
In 1604 begint de strijd met zijn collega Franciscus Gomarus, een strijd die tot 1609 zal duren. Arminius keert zich daarbij tegen de calvinistische leer der praedestinatie (voorbeschikking), als neergelegd in de *Confessio Belgica* van Guido de Brès (1561). *In afwijking van de Gereformeerden leert Arminius 'dat Christus voor allen gestorven is en niet alleen voor de uitverkorenen; dat er alleen redding en behoudenis is door het geloof; dat de verwerpers van Gods genade verloren gaan; en dat God niet sommigen tot zaligheid en anderen tot verderf voorbestemt.*
Nog voordat de strijd zijn hoogtepunt bereikt heeft sterft Arminius, in 1609. Het jaar daarop bieden zijn geestverwanten onder leiding van Uytenbogaert hun *Remonstrantie* (betoog, verweer) de Staten van Holland aan.
Het stuk is in vijf artikelen onderverdeeld waarin wij de opvattingen van Arminius terugvinden. Deze werden op de Nationale Synode van Dordrecht (1618/19) verworpen als zijnde strijdig met Schrift en belijdenis. Ongeveer tweehonderd predikanten werden van het ambt ontzet en verbannen.

General en Particular Baptists

In 1959 hebben wij het feit herdacht, dat driehonderdvijftig jaar geleden in Amsterdam de eerste baptistengemeente ontstond. Deze eerste gemeente bestond uit Engelse vluchtelingen en stond onder leiding van John Smyth en Thomas Helwys. Een deel der gemeente keerde naar Engeland terug en stichtte op aandrang van Helwys in 1612 even buiten Londen een baptistengemeente. *Zij werden General Baptists genoemd, omdat zij een generale of algemene verzoening (geen alverzoening!) voorstonden. Deze eerste baptisten stonden dus onder invloed van Arminius:* **de voorstelling, dat die invloed moet worden toegeschreven aan hun kortstondig** *verblijf in de lage landen, is zeker niet te gewaagd.* In de geloofsbelijdenissen der General Baptists (1651, 1660 en 1678) wordt geleerd, dat Christus voor allen gestorven is, maar dat alleen de gelovigen behouden worden. Een vooraanstaande figuur onder de evangelisch-gezinde General Baptists, de zg. New Connection G.B., was John Clifford (1836-1923). Hij was de eerste president van de Baptisten Wereld Alliantie (tot 1911) en ook een tijdlang voorzitter van de Nationale Raad van Evangelische Vrije Kerken in Engeland.

Dit is Jacobus Arminius († 1609), wiens 400e geboortedag dit jaar herdacht wordt. (Cliché: Leeuwarder Courant).

Enkele decennia na de General Baptists ontstonden in Engeland de *Particular Baptists, zo geheten, omdat zij met de calvinisten de voorbeschikking tot zaligheid én tot verderf leerden.* In de beide *London Confessions* (1644 en 1677) wordt gezegd, dat de Here Jezus alleen voor de uitverkorenen gestorven is en dat alleen zij het eeuwige leven zullen beërven. De geloofsbelijdenis van 1677 is door tal van baptisten in de Verenigde Staten overgenomen en staat daar als de *Philadelphia Confession* bekend. In de eerste helft van de achttiende eeuw dreigde de rechtervleugel van de Particular Baptists de souvereiniteit Gods te beklemtonen ten koste van de verantwoordelijkheid van de mens, maar op initiatief van gematigde figuren als Andrew Fuller en William Carey kwam het in 1792 zowaar tot de oprichting van een eigen zendingsgenootschap, de B.M.S.! Een andere bekende figuur uit de rangen van de Particular Baptists is Charles Haddon Spurgeon (1834-1892), „de prins der predikers". *In 1891 verenigden beide groepen zich tot een Baptisten-Unie van Groot-Brittannië en Ierland.*

Duitsland: Oncken

Het baptisme in Duitsland heeft lange tijd onder invloed gestaan van zijn grote voorman, Johann Gerhard Oncken (1800-1884). Hij is ook degene geweest, die in 1847 een geloofsbelijdenis opgesteld heeft, die een sterke calvinistische inslag draagt en die tot 1944 gehandhaafd is. Niettegenstaande het feit, dat Oncken in een brief aan zijn verloofde in 1824 verklaarde: „Een vrome Arminiaan kan ik evenzeer liefhebben als een Calvinist", stond hij in

theologicis dichter bij Calvijn dan bij Arminius. *Zo leert Art. V van de Duitse geloofsbelijdenis, dat God vóór de grondlegging der wereld de verlosten tot zaligheid verkoren heeft. Zij zullen eeuwig leven ontvangen en hun namen staan opgetekend in de hemelen. Dit raadsbesluit Gods is onveranderlijk en eeuwig vostgesteld.* Als Oncken in 1851 de officiële erkenning door de Hamburger overheid probeert te verkrijgen, dan gebruikt hij daarbij als argument: „Deze geloofsbelijdenis stemt.... in alle punten, behalve in de doop en de inrichting van de gemeente, met de belijdenis der Schotse en Nederlandse kerk overeen"!

Nederlandse baptisten pro en contra

Hoe hebben nu de Baptisten in ons eigen land over deze dingen gedacht? Aanvankelijk staan zij sterk onder de invloed van Oncken. Zo verklaren Feisser c.s. in een verzoekschrift om erkenning aan koning Willem II, dat hun belijdenis die der Gereformeerden is, met uitzondering van het artikel over de doop! Maar bijna twintig jaar later, in de herfst van 1864, schrijft Feisser aan Tekelenburg: „Ik geloof niet, dat de gemeenschap met hen (de Duitsers) op den duur bestaan kan. Of zij òf wij zouden dan vrij wat veranderen moeten. Zij staan geheel op het Afgescheiden standpunt, zoals het hier te lande is en onderscheiden niet genoeg tussen Oud en Nieuw".
Een ander geluid horen wij bij Peter Johannes de Neui (1828-1907), een Oostfries van geboorte, die het baptisme in Friesland introduceerde en gemeenten stichtte in Franeker (1866), Makkum en Workum. De Neui was calvinistisch in theologicis (".... die eeuwige liefde Gods, die Abrahams zoon spaarde, maar Zijn eigen Zoon in de dood gaf om Zijne uitverkorenen te redden") en zocht aansluiting van de gemeenten in Nederland bij de Duitse bond. Maar daar kon niets van komen en vooral Stadskanaal keerde zich bij monde van haar voorganger Kloekers tegen het voornemen van De Neui.
In *De Christen* van 15 september 1883 verklaart Kloekers, dat de leer der dubbele praedestinatie hem aanvankelijk zo benauwde, dat hij naar de Schrift greep: „Geloofd zij de Heer", schrijft hij, „ik zag spoedig geen enkele text meer, die de verkiezing leert, zoals die door de gereformeerde vaderen in navolging van Calvijn.... is vastgesteld geworden. De liefde van God, die niet wil, dat eenigen verloren gaan, maar dat allen tot bekeering komen, straalde mij van alle kanten uit Zijn Woord tegemoet...."
Zo zien wij, dat de baptisten, in Engeland en Duitsland vooral, hun opvattingen in geloofsbelijdenissen hebben neergelegd. **Die confessies dienden** *echter niet alleen om de zuiverheid van leer te bewaren, maar ook als basis van gemeenschap. Want wat de baptisten over de gehele wereld kenmerkt, is hun sterk gemeenschapsbesef. Wij weten ons door één Heer, één geloof en één doop aan elkander verbonden. Dat er op ondergeschikte punten soms verschil van inzicht is en wellicht blijven zal, verandert daaraan niets. Onze wereldwijde broederschap is een stuk gehoorzaamheid jegens God, die, naar het woord van onze Heer Jezus Christus geen scheiding wil, waar Hij samengevoegd heeft.*

Vreemd voor elkaar Geen geslacht is een getrouwe kopie van 't voorafgaande. Is dat niet de reden, althans niet een der redenen, dat de geslachten elkaar niet verstaan? Ze mogen in liefde niet voor elkaar onderdoen en dezelfde beginselen aanhangen, toch leven ze in zekere zin aan elkaar voorbij. De ouderen mogen al menen, dat ze de jeugd wel begrijpen (zijn ze zelf niet jong geweest?) maar door de jeugd niet begrepen worden - zo is dat toch maar ten dele waar. De wereld verandert voortdurend van gedaante. De wereld, de jeugd van nu wordt gevormd en gestuwd door andere krachten dan die de wereld der oudere generatie beheersten. De ouderen denken uit achtergronden die het jongere geslacht niet kent. Hetzelfde leven dringt naar nieuwere vormgeving - wat meebrengt dat het de erfenis der ouden niet dan onder voorbehoud aanvaardt. Men trachtte dus niet het nieuwe geslacht in het denkschema en gedragsharnas te pressen dat men zelf gevolgd en gedragen heeft.
Onder oudere christenen treft men de neiging aan te nemen dat de mensheid bij hen een hoogtepunt bereikt heeft dat althans een stilstand van een lange tijd rechtvaardigt. Verandering betekent dan terugval, zo niet ontrouw. Laten we niet over elkander willen heersen, maar door liefde en voorbede elkander brengen en bewaren onder de heerschappij van de levende Heer Dien het uitsluitende gezag over elk Zijner onderdanen toekomt. Geeft elkander de ruimte voor de ontwikkeling naar de ieder gegeven persoonlijkheidsnorm. In onderlinge vrijheid en strikte gebondenheid aan de enige Heer van ons leven is de fijnste gemeenschap mogelijk.

Wie is wijs? Jakobus had op die vraag een antwoord - een verrassend antwoord. Hij koppelt wijsheid niet aan de school en acht ze niet met diploma's bewezen, maar ontdekt ze in het gedrag, in de omgang met elkander. Er zijn gediplomeerde mensen, mensen met mooie diploma's die volledig falen in de omgang met anderen. Ondanks veel studie en goede studieresultaten brengen ze niet bijelkaar wat bijeenhoort, bouwen ze niet op. Hun invloed betekent een gevaar. Hun geleerd leven draagt een ontbindend karakter. Tenslotte vindt ge ze ergens ingekapseld in hun „gelijk" hebben. De grote kunst is echter niet gelijk te *hebben,* maar gelijk te *krijgen.* Dat laatste is wellicht een toetssteen van wijsheid. Wie is er - zo bekeken - wijs en verstandig onder ons?

Ogendiagnose We hebben weleens gehoord van geneeskundigen die met behulp van de ogen de diagnose stelden, dat wil zeggen dat ze in de ogen van „mensen met klachten" lazen wat er bij de noodklagenden aan scheelde. Voor deze vakmensen - of moet ik zeggen: bizonder begaafden - is het oog niet of althans niet uitsluitend de spiegel der ziel, maar weerspiegelde zich het lichamelijke van de mens in het oog. Nu zegt de Prediker: de ogen van de wijze zijn in zijn hoofd. Het schijnt dus dat er ook mensen zijn die hun ogen ergens anders hebben. De volksmond weet te gewagen van mensen die hun ogen in hun zak hebben. Dat betekent wel dat er mensen zijn die ogen hebben maar toch niet zien: „ogen hebbende ziet gij niet".

„Ziende blind". Een klein kind moet leren zien, leren zijn ogen te gebruiken. Leeft het aanvankelijk niet op de reuk? En dan op het gehoor? Wanneer het gezichtsvermogen aan betekenis gaat winnen moeten de ogen geoefend worden. Hoe vaak tast het mis en valt vanwege de nog ongeoefende staat van de ogen.!
Die oefening moet doorgaan. In Hamburg bezochten we weleens in klasseverband musea, teneinde bijvoorbeeld schilderijen te leren zien. De ongeoefende ziet wat veelkleurige verf, verdeeld over een groter of kleiner vlak, maar *ziet* hij daarmee het schilderij? Spreekt het tot hem? Ondergaat hij de invloed ervan? Verrijkt het hem? Nee. Vermoedelijk „ziet" hij niet zo heel veel meer dan de koe die achter de schilder staat, die in háár weiland zit en een dorpsgezicht op het doek brengt.
Waaraan ligt dat nu? Het ligt niet aan de ogen, maar beslissend is, wat er *achter* de ogen zit. De mens kan dank zij zijn geest zien wat het geestontberende schepsel niet ziet.

Met of door middel van? We zien niet mèt onze ogen maar door middel van onze ogen. We moeten ons toeleggen op het wekken en het tot ontwikkeling brengen van de geest. Hoe rijker de geest is hoe groter de betekenis en waarde van ons lichaam wordt. Voor een ten volle tot ontplooiing komen van onze geest is ons lichaam van *nu* ongeschikt. Dat wacht op het opstandingslichaam - in elk geval op het moment van ons „ontkleed" worden en het ingaan in een nieuwe meer passende bestaansmogelijkheid.
De verwaarlozing van ons lichaam van *nu* is daarmede echter niet gerechtvaardigd. Het moet zoveel mogelijk aan de geest onderworpen en uitgeleverd worden.
Hiermede zijn ook zin en grenzen der sportbeoefening aangegeven.

Gemeenteopbouw

Op verzoek van één onzer lezers volgt hier iets over Melchizedek. Wij ontmoeten deze merkwaardige persoon in Gen. 14 en Hebr. 7. Uit de verborgenheid treedt hij plotseling naar voren en wel nadat de Vader der gelovigen, Abraham, Lot had bevrijd uit de handen van Kedor-Laomes.

Niet alleen de koning van Sodom ging Abraham tegemoet, maar ook Melchizedek liet zich niet onbetuigd. Wie is deze Melchizedek? Sommigen hebben gedacht aan Sem, een tijdgenoot van Abraham; dit is onwaarschijnlijk, omdat we in de H. Schrift Sem in een geslachtsregister tegenkomen en Hebr. 7 : 3 leert ons, dat van deze Melchizedek geen geboortelijst ons is overgeleverd. De H. Schrift *zwijgt over de afkomst* van Melchizedek. Anderen hebben gemeend, dat Melchizedek Christus was. Ook dit kan niet juist zijn, want van M. lezen we, dat hij de Zoon van God gelijk geworden is, en dat het hogepriesterschap van Christus, naar de orde van Melchizedek was. Het zijn dus twee verschillende personen, nl. Melchizedek en Christus. Weer anderen hebben gemeend, dat Melchizedek een hemel-wezen was, doch daarvan blijkt in Gen. 14 niets. Wij hebben in *Melchizedek een type van Christus* te zien

Dit wordt ons in Hebr. 7 duidelijk gemaakt. Melchizedek was, zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende. Dat wil niet zeggen, dat Melchizedek een boven-natuurlijk wezen was, maar dat hij ons in het O.T. wordt voorgesteld, zonder vader enz. d.w.z. dat van hem geen geslachtsregister is overgeleverd. Dit wordt uitdrukkelijk weggelaten en daarin meen ik te mogen zien, hoe de H. Geest de schrijver heeft geleid, niet alleen in het schrijven van gebeurtenissen, maar ook in het zeer beslist niet schrijven. De H. Geest heeft de auteur gezegd: „Schrijf dat niet!" En waarom moest hij dat niet schrijven, omdat alleen zó Melchizedek als type van Christus, kon verschrijven. Hier was zwijgen goud, en beter dan optekenen, dan zilver.

Op deze wijze werd Melchizedek sprekend *type van Christus, die van eeuwigheid is* en zonder vader en moeder, daar Hij van de H. Geest werd ontvangen.

Melchizedek was priester, van El-Eljon, van de *Allerhoogste God.*

Over deze naam Gods zou wel iets meer te zeggen zijn. Blijkbaar was in Abrahams' dagen de gedachte, dat er meerdere goden waren. Herinner u, hoe Jakob zegt, dat de Heere zijn God zal zijn, als hij „ten huize zijn vaders in vrede zal wedergekeerd zijn", gebeurt dit niet, dan zal Jakob zich een ander tot God kiezen.

Boven alle goden staat slechts één God de Allerhoogste. Wat is nu het merkwaardige? - dit: in een tijd waarin het polytheïsme (veel godendom) heerste is Melchizedek de man, die de Allerhoogste dient. *Hij is uitgesproken monotheïst* (dienaar van één God!). Zijn naam wijst ook in die richting want Melchizedek betekent: mijn koning is gerechtigheid! (vgl. Jer. 23 : 6 de Heere onze gerechtigheid) .

Deze Melchizedek was koning van Salem. De geleerden zijn het er met elkaar over eens, dat dit Salem zoveel is als Jeruzalem. Melchizedek is een *koning-priester* en daarin is hij eveneens een type van Christus, die koning en priester is.

Wij herinneren ons hoe ook in het boek Zacharia, de koning-priester ons getekend werd (Zach. 6 : 13). Christus kwam niet voort uit de stam van Levi, maar uit de stam van Juda. „Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproten is (Hebr. 7 : 14). Melchizedek als koning en priester is type van Christus, de Koning-Priester. Melchizedek wordt ook vertaald met: „koning der gerechtigheid", hij was koning der gerechtigheid en koning van Salem, dat vertaald kan worden met „koning des vredes". In deze Melchizedek vinden we *gerechtigheid* en *vrede* (heil) bij elkaar of met een psalmwoord: „gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen". (Ps. 85 : 10).

De volgorde is hier belangrijk: koning der gerechtigheid, koning des vredes. Ze kan hier niet verdraaid worden. Alleen *gerechtigheid* kan de *basis* vormen *voor de vrede*, ook vandaag nog! Dit wordt ons ook in Jes. 32 : 17 geleerd: „het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid". In het kruis van Golgotha werd de gerechtigheid Gods openbaar, en daarom kon volgen „de vrede door het bloed des kruises". Gerechtvaardigd uit het geloof, brengt mede: vrede met God.

De *grootheid van Melchizedek* blijkt uit het feit, dat Abraham hem de tienden gaf van alles. Hier is voor het eerst sprake van een geven van tienden. Als type duidt hij daarmede op de grootheid van Christus. Hij is de *grote* Hogepriester. Hier ligt het onderscheid tussen het Levietische priesterschap en dat van Melchizedek.

De *Levietische priester* was *onrein*, en moest voor eigen zonden offeren (Hebr. 7 : 27) en hij was *sterfelijk*, onze grote Hogepriester was zonder zonden en is priester naar de kracht des onvergankelijken levens" (Heb. 7 : 16), hij is een eeuwig priester. Van Hem sprak God: Gij zijt priester tot in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek. (zie Ps. 110). De priesters uit 't huis van Levi, hadden een priesterschap dat zich beperkte tot Israël, Melchizedek was priester van de Allerhoogste God, de bezitter van hemel en aarde. Hij wijst hem naar Christus, die niet alleen priester is voor Israël, **maar ook voor ons,** de eeuwig-koning-priester voor de gehele wereld.

De grootheid van Melchizedek openbaarde zich ook hierin, dat hij Abraham zegende, zoals ook van onze Heer Jezus Christus alle zegen uitgaat.

Bij de openbaring van Jezus Christus, zal Hij in waarheid al Zijn koninklijke heerlijkheid openbaren, en zal Hij de grote Vredevorst zijn, wiens rijk gebouwd is op gerechtigheid. Laat ons de God van Abraham, de bezitter van hemel en aarde prijzen voor de gave van Zijn Zoon, onze grote Hogepriester naar Melchizedeks orde.

D. S.

No. 50. [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs: Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30 Enkele nummers . . . . „ 0.10 De betaling geschiedt per half jaar.

Bijdragen en Ingezonden stukken worden franco ingewacht bij de Redactie.

Advertentieprijs: Een tot vijf regels . . . . ƒ [illegible] Elke regel meer . . . . . 0.05 Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„Aan een oude vrouw werd eens een bijbel beloofd als zij een enkele schriftuurplaats kon vinden die den kinderdoop rechtvaardigde. Zij zocht er langen tijd naar en kon er maar één vinden nl. „Zijt dan alle mensschelijke ordening onderdanig". De predikant schonk haar den bijbel, tot belooning van hare scherpzinnigheid, en gaf toe dat zij daarin volkomen gelijk had, dat het een *menschelijke* ordening was, meer niet. . . ."

(Spurgeon over „het altaar des kinderdoops", geciteerd in „De Christen", 15 augustus 1885).

Verbetering

In De Christen van jl. vrijdag staan in de Losse Schakels in een zin in de 2e kolom blz. 3 enkele woorden die geschrapt moeten worden, zodat de zin gaat luiden: Dat betekent niet dat er geen „democratische" gemeentevergaderingen gehouden, en geen gezaghebbende aanwijzingen gegeven mogen worden, dewijl de gemeente immers zeer wel weet dat al haar leden „godgeleerden" zijn (I Thess. 4 : 9), en dat er onder haar zijn die het gegeven is het Woord der Wijsheid te spreken (I Kor. 12 : 8).

Gemeenteberichten

HOOGEVEEN - (J. B.) *Studenten-aktie.* Ja, dat was een aktie die wij niet gauw zullen vergeten in onze gemeente. Wij mochten 11-15 juli 9 jonge broeders-studenten in ons midden hebben en samen met hen het Evangelie verbreiden naar binnen en naar buiten. De jonge broeders hebben ook de Hoogeveense bevolking en zijn aard leren kennen. „Alleszins godsdienstig", is hun bevinding, doch voor de ernstig-eenvoudige boodschap van onze Heiland was niet zo bizonder veel interesse. Ons mooie en bekende evangelisatieblad „De Zaaier" werd aangeboden, verkocht of zonodig gratis afgegeven. Op elk der bovengenoemde dagen hadden wij 's avonds bijeenkomsten in ons gebouw „Bethel" met vooraf openluchtprediking. Deze avonden waren alle goed bezocht; veel nieuwe gezichten mochten wij zien. De muzikale omlijsting was ook heel goed verzorgd, o.a. hadden we de medewerking van het Amerikaanse Varsity-ensemble, verder het ons ook van de radio zo bekende „Cross-Kwartet", ons eigen zangkoor en niet te vergeten het „Ensemble-Tent" uit Emmen, dat voor ons geen onbekende was. Pracht avonden waren het. Veel is er gesproken en gezongen. Hard is er door onze jonge broeders huis-aan-huis gewerkt. Wat ons ook bizonder heeft getroffen is de spontane medewerking vanuit en ook van buiten de gemeente. Vooral ook bij de voorbereiding hebben velen tijd en krachten gegeven.

Ja, wij mochten weer samen arbeiden op de akker van onze Heiland, tot redding van mensenzielen. Wij mochten zaaien. Dat dan Zijn gemeente hierdoor worde gebouwd en de oogst eenmaal door Hem zal worden binnengehaald!

NADER BEZIEN

Belangrijke weekends op de „Vinkenhof".

De belangrijkheid van de in september aanstaande belegde zendingsconferentie op „De Vinkenhof" zal iedereen zonder meer aanspreken. Het Kongolese drama, dat zijn terugslag ook op ons jonge zendingswerk heeft gegeven en de daardoor veroorzaakte terugkeer van onze zendelingen zullen daaraan uiteraard niet vreemd zijn. Het zal daarom wel niet noodzakelijk zijn nog een woord van aanbeveling voor het bezoeken van deze konferentie neer te schrijven.

Dat willen we wel doen voor een ander weekend, namelijk de konferentie die 29 en 30 oktober aanstaande in ons centrum wordt gehouden: de „evangelisatie-konferentie", belegd door de studiekommissie der ECU.

Het is nog lang niet zover; inderdaad. Toch is het goed, dat er reeds nu in de raden der gemeenten en eventueel in de plaatselijke evangelisatie-kommissies over deze konferentie wordt nagedacht (aan de hand van het gepubliceerde programma) om tot een goede voorbereiding van deze studie-konferentie te komen.

Studie-konferentie. Zo wordt dit weekend niet genoemd in de voorlopige aankondiging. Toch zou deze bijeenkomst van onze „werkers in de evangelisatie" zo genoemd kunnen en moeten worden. Zo ergens dan ontbreekt het onze gemeenten aan studie op het terrein van de evangelisatie. Dat terrein is een wijd veld en veel daarop ligt nog braak. We hebben onszelf en onze gemeenten er meer dan eens op betrapt, dat we in het algemeen nogal zelfvoldaan zijn wanneer het om evangelisatie gaat, met name over de techniek der evangelisatie. We gaan er nogal eens vanuit, dat anderen van ons op dat terrein wel wat kunnen leren. . . . Een dergelijke uitlating uit de mond van voorgangers en andere voormannen in de gemeenten hebben we vaker dan één keer beluisterd.

Nu berust die gedachte misschien weleens op waarheid; tenminste wanneer we met evangelisatie de piëtistisch gekleurde bekerings-prediking bedoelen, zoals die in straatprediking, evangelisatie-bijeenkomsten en ook in ons - overigens zo voortreffelijke - evangelisatiemaanblad „De Zaaier" gehoord wordt. Om alle misverstand te voorkomen: die persoonlijke gerichte bekeringsprediking in een stuk evangelisatie - waarin we dan misschien wel terecht bedreven heten - dat beslist óók moet gebeuren. Desondanks is evangelisatie méér dan dát alleen.

Het is niet „slechts" de prediking van het behoud der ziel; het is óók: jonge en oude mensen voorlichten en vormen tot mensen met christelijke verantwoordelijkheid voor maatschappij en wereld; óók - getuigend en profeterend van het komende Godsrijk van vrede en gerechtigheid - bezig zijn op die gebieden der samenleving die nu al te dikwijls worden verwaarloosd en gemeden, die der kultuur en politiek. Kortom, het is óók: ingaan op de vragen der samenleving.

v. D.

AMSTERDAM-W.N. - (M. H.) Wij kunnen U tot onze blijdschap mededelen, dat onze voorganger ds Boeschoten behouden is teruggekeerd van zijn reis naar Rio en de Verenigde Staten. Wij mochten vernemen, dat er aanvankelijk vele moeilijkheden en teleurstellingen waren te overwinnen maar weten nu ook dat mee daar door de Here God Zijn doel wilde bereiken.

In de zuidelijke- zowel als de noordelijke Conventie werd de warme belangstelling en interesse met het jonge werk in Amsterdam gevoeld. De kontakten die onze gemeente de laatste jaren met verschillende leidende personen uit de B.W.A. heeft gehad blijken van buitengewoon grote invloed te zijn geweest voor de vorming van hun mening omtrent onze gemeente en het projekt herdenkingskerk. De persoonlijke kontakten die daar door onze voorganger zijn gelegd en de gesprekken die zijn gevoerd zullen naar onze mening in de nabije toekomst van grote waarde blijken te zijn geweest voor de uitbreiding van ons werk. Wij willen dan ook nog gaarne het herdenkingskomité hartelijk dankzeggen dat zij het mogelijk heeft gemaakt dat deze reis heeft kunnen plaatsvinden.

Er is inmiddels bericht ontvangen uit Amerika, dat een gever die onbekend wenst te blijven, via de zuidelijke Conventie een bedrag van 30.000 dollar, dat is ongeveer 110.000 gulden aan ds Jansma heeft overgemaakt voor de herdenkingskerk. Hieruit blijkt, dat zij die geloof hadden in deze missie niet beschaamd zijn geworden.

Omdat we vanzelfsprekend heel blij zijn met dit alles, willen wij U daarvan graag kennis geven en groeten U hartelijk.

Attentie

Kopij voor het eerstvolgende nummer kan weer gezonden worden aan 't adres der eindredactie zoals dat vermeld staat in de kop van ons weekblad.

Eenheid - Echtheid

De opwekking nuchter te zijn, komt in 't Nieuwe Testament meermalen voor.
Nuchter is de mens, die in staat is het leven te zien zoals het is en het dientengevolge ook juist kan beoordelen. Wie deze nuchterheid mist wordt medegevoerd met alle wind van leer. Dit soort beweeglijkheid moge bij *windvanen* een verdienste zijn, ze is het niet bij de christenen. We moeten niet met het nieuwe „weglopen", maar alles, wat zich als vooruitgang aandient, toetsen. Dit laatste nalaten kan gebeuren uit zuiver conservatisme en dat brengt ons in gevaar geen gelijke tred te houden met *God*.
Het kan echter ook worden nagelaten uit onnadenkendheid of onkunde, waardoor wij gevaar lopen, met de *duivel* op te marcheren.

Zuiverheid

Eenheid en gedeeldheid zijn op zichzelve goed noch kwaad. Het gaat bij de beoordeling van beide om de zuiverheid. Is eenheid een eis van zuiverheid, dan moet ze worden begeerd en bevorderd. Wordt omgekeerd verdeeldheid geëist door de noodzakelijkheid van zuiverheid, dan moet deze als door God gewild worden aanvaard. Dat volgens de H. Schrift eenheid niet in elk geval het hoogste goed is, is haar doorlopende leer. Tégen *integratie*, het ineenschuiven van de dienst van de HERE en de dienst van de natuurkrachten, wordt door de profeten ernstig te velde getrokken en dan vooral wanneer dit geschiedt onder de leus dat men onder die natuurkrachten als zon en maan en stier de HERE beweerde te vereren.
In het Nieuwe Testament, waar Christus' boden de gemeente onderrichten, zijn de waarschuwingen tegen syncretisme (ineenvloeien) niet minder duidelijk en krachtig. Het boek der Openbaring is een doorlopend protest tégen het sluiten van enig compromis met de wereldmachten. Scherp worden ze daar tegenover elkaar gesteld en als onverzoenlijk geschilderd.
In de mogelijkheid een vergelijk aan te gaan met de godsdienstige en ongodsdienstige machten van wereld en onderwereld ligt een zware verzoeking. Zo zou men de vervolging kunnen ontgaan, de wereld de gelegenheid geven om haar vijandschap tegen het Evangelie te camoufleren, maar tegelijk de gelegenheid verliezen de wereld, hetzij gewillig hetzij haars ondanks aan de voeten van Christus te zien komen!

Voorzichtigheid geboden

Het gevaar van een onzuivere beoordeling van de waarde van eenheid en gedeeldheid, moet ons uiterst voorzichtig maken. Er zijn grenzen getrokken en scheidsmuren opgebouwd die wij niet behoeven, ja niet mogen erkennen en laten voortbestaan. Maar dat geldt nu waarlijk niet van alle grenzen en muren. Aan een populair schimpen op „hokjes- en schotjesgeest", dat niet van veel inzicht en oordeelskracht getuigt, doen wij niet mee. Aan de gesmade „verzuiling" van ons volk ligt nog wel wat meer ten grondslag dan kleinzieligheid en eigengereidheid. Ze kon althans ten dele, wel eens openbaring zijn van verschillen in de levenwortel, die buiten de tijd vallen. Ook andere dan louter menselijke motieven en krachten konden in de „verzuiling" wel eens aan het licht treden. Hoe weinig we ook geneigd zijn, om de heerschappij van Christus te willen beperken tot dié kringen en personen, die Zijn Naam openlijk belijden, zo weten we toch uit ervaring dat het moeilijk is organisatorisch samen te gaan met zulken, wier christendom een humanistisch karakter draagt.

Een nieuw Geluid

Misschien is het niet helemaal een nieuw geluid, maar dan toch wel een zeldzaam geluid, wanneer wij bv. door een vrijzinnige de vraag horen opwerpen (ds De Weerd):

„Kunnen vrijzinnigen en rechtzinnigen eigenlijk wel werkelijk samen gaan? Ja, mogen zij het? Gaat door het noodzakelijk gekibbel niet veel rust verloren, veel blijdschap, veel werklust?"

En dan zet hij het gesprek met de Kerk op losse schroeven (schrijft „Zwingli").

„door de vraag te stellen of wij (vrijzinnigen)) wel in de structuur van de Kerk passen, of we met de orthodoxen wel in één kerk thuis horen en of we daarin wel onszelf kunnen zijn?"

Wij moeten bekennen dat wij waardering hebben voor het geluid van de vrijzinnige ds De Weerd, meer dan het orgaan der uiterst vrijzinnigen „Zwingli" er voor heeft. Die willen de kerk niet loslaten en kibbelen dus liever nog een poos door.

Ongelijksoortigs

Het is niet mogelijk ongelijksoortigs duurzaam te verenigen en het lijkt ons nog minder geoorloofd. Men schept er óf onechte toestanden door en doet „alsof" men beleeft dat men wel aan het scheuren dichten kan blijven. Bovendien schept dergelijke verenigingsarbeid geen grotere eenheid, maar maakt slechts het aantal delen groter. De Evangelische Alliantie (die in Nederland is opgeheven) heeft de verdienste dat ze geen kerken, dus veelal heterogene groepen zoekt te verenigen, maar de in pneumatische zin gelovigen een gemeenschappelijk dak verschaft. Ze wil, als wij het goed begrijpen, het terrein zijn, waarop zulke gelovigen elkander kunnen ontmoeten, leren kennen, zich hun eenheid in Christus bewust worden en zo de basis vinden die kan leiden tot de openbaring der éne gemeente van Christus.
Gemeente en Kerk zijn ongelijksoortige grootheden. Dat ligt minder in de verschillen in het uiterlijke, dan wel in onderscheid in uitgangspunt. Ons bezwaar gaat niet tegen de gebreken die de kerken vertonen, maar tegen haar ontstaanswijze en wijze van voortbestaan. Zij is naar een woord van prof. Severijn, de vergadering der psychisch gelovigen (is ze zelfs dat altijd wel? L.), terwijl hij in de gemeente de vergadering ziet der pneumatisch gelovigen. Wij achten deze onderscheiding juist: niet etische maatstaven geven het verschil aan - de *geloofsvraag* beslist.
Het verschil ligt niet in de mate van gehoorzaamheid aan de bijbelse imperatief (gij zult), maar in de indicatief (gij zijt), niet in wat we *doen*, maar in wat we *zijn*.

L.

Uit ons Unie Bureau

Weet U nog wel, waarvoor ik Uw aandacht vroeg? Misschien is het U door de vakantie ontschoten. Daarom herinner ik er nog weer even aan. Het gaat namelijk om de verkiezing van leden van de stichtingsbesturen in de herfstvergadering van de Unie-Commissie.
In het bestuur van de Unie-Bouw-Stichting is br H. de Jonge aftredend, doch niet herkiesbaar. In het bestuur van de stichting „Tabitha" is zr I. Schlüter-v. d. Heide aftredend, doch wel herkiesbaar. En in het bestuur van het Pensioenfonds moet in een bestaande vakature voorzien worden.
Wie kunnen kandidaten stellen? De gemeenten, de leden van de Unie-Commissie, en het betrokken stichtingsbestuur. Een aftredende is door herkiesbaarheid als zodanig weer kandidaat. In elk geval zal er dus een kandidaat moeten komen voor het bestuur van de Unie-Bouw-Stichting alsook voor het bestuur van het Pensioenfonds. Wil een gemeente, een lid van de Unie-Commissie of het betrokken stichtingsbestuur een kandidaat stellen, dan moet dit reglementair vóór 14 september gebeurd zijn. Natuurlijk rekenen we graag op de belangstelling van de betrokken instanties en personen voor deze aangelegenheid. De schriftelijke bereidverklaring van de kandidaat moet uiteraard tegelijk met de kandidaatstelling per 14 september in het Unie-bureau zijn.

T. Jansma

Waarom Baptist

De telefoon ging. Ik er heen. Of dominee zo vriendelijk wilde zijn om op de Hervormde mannenvereniging daar-en-daar iets te vertellen over het Baptisme, vroeg een stem aan de andere kant van de lijn. Natuurlijk wilde „dominee" wel, maar wat was precies de bedoeling? De broeders zouden graag wat meer over de Baptisten willen weten, wat ze geloven en waarom ze het zijn, verduidelijkte de stem, minder aarzelend nu. Wel, dat kon gebeuren. Ik zou mijn best doen en zij zouden zorgen voor koffie en koek. Dat was dan afgesproken. En zo heb ik mij enkele weken geleden op een woensdagavond zo goed mogelijk gekweten van mijn taak, verteld, betoogd en vragen beantwoord. Bij de voorbereiding was het mij al duidelijk geworden, dat het niet zo eenvoudig is om het „wat" en „waarom" van het Baptist-zijn onder woorden te brengen. Toch is het nuttig en nodig, vooral voor jezelf; het dwingt je tot bezinning, (die soms tot bezieling wordt). Onderstaande regels zijn een samenvatting van wat ik naar voren heb gebracht. Ze willen een poging zijn tot beanwoording en verantwoording- een poging, vooral niet meer dan dat. Men hoeft het er niet mee eens te zijn. Misschien willen enkelen, voorgangers en anderen, hun gedachten ook eens op papier zetten.

Baptist-zijn, wat is dat ?

Een Baptist is volgens mijn nieuwe *Van Dale,* een „aanhanger van een der protestantse sekten die de kinderdoop verwerpen en uitsluitend volwassenen in hun gemeente opnemen na aflegging der geloofsbelijdenis en het ondergaan van de doop". Ik laat die definitie graag voor rekening van de samenstellers van genoemd woordenboek, ben mij er van bewust, dat er over uitdrukkingen als „sekten" en „volwassenen" wel het één en ander gezegd zou kunnen worden. In ieder geval blijkt uit het bovenstaande citaat weer eens, dat men het eigen-aardige van ons, Baptisten, bij voorkeur zoekt in een afwijkende doopbeschouwing. De bekende ds J. de Liefde moet eens na een bezoek van dr J. E. Feisser aan deze hebben geschreven: „Toen gij kwaamt, waart gij van top tot teen een doper; gij wildet zelfs over niets anders spreken dan over doop en dopen. Waarlijk, gijlieden behoefdet zelfs de naam niet eens: gij waart van de schedel tot de voetzool Baptisten!".
Toch is het voor mij zeer de vraag, of het karakteristieke van het Baptisme schuilt in de doopopvatting. De naam Baptisten suggereert wel, maar is die niet (evenals de uitdrukking Anabaptisten = wederdopers in de zestiende eeuw) afkomstig van „kerkelijke" zijde? Ik zal niet ontkennen, dat in de doop op belijdenis, zoals wij die kennen, het verschil met de andere protestantse kerken wellicht het duidelijkst aan de dag treedt. Maar wat ons kenmerkt is, meen ik, de opvatting van de gemeente als een broederschap van gelovigen. Wat iemand tot Baptist maakt, is m.i. niet het feit, dat die iemand voorstander van de doop der gelovigen is; dezulken vinden wij ook in andere kerken en kringen. Bepalend voor het al of niet Baptist-zijn is m.i. het al of niet behoren tot en lid zijn van een Baptistengemeente. Baptisten zijn gemeentemensen; men kan niet Baptist zijn, zonder lid van een Baptistengemeente te zijn. Wij kennen geen zg. „loslopende" Baptisten; wezenskenmerk van het Baptisme toch is de bijeenvergadering der gelovigen. En onze gemeenten bestaan, zal het goed zijn (want dat moet erbij gezegd worden), uit mensen, „die in gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift belijden Jezus Christus, de Zoon van God, het Hoofd der gemeente en de Heer der wereld, te hebben aanvaard als hun Zaligmaker en Heer, en op deze belijdenis gedoopt zijn".
Dit zou de indruk kunnen wekken, dat een Baptistengemeente van menselijke origine is. Toch is die indruk meer schijn dan werkelijkheid. De gemeente is weliswaar een vereniging van mensen, maar dan een vereniging van mensen, die in Christus geloven. Het geloof nu is niet uit de mens, maar moet gezien worden als een gave van God. Daarom ligt de oorsprong der gemeente niet in het menselijke vlak, maar in het heilshandelen Gods. Dat betekent niet, dat wij ons mogen verliezen in de idee van een onzichtbare gemeente. De gemeente, ook de Baptistengemeente, openbaart zich daar, waar Christus de mensenharten aanraakt en neigt tot zijn gehoorzaamheid. Ze wordt zichtbaar in de levens dergenen, die Hem willen dienen en volgen. Uitdrukking daarvan is de doop, veraanschouwelijking van het feit, dat zij zich aan de Heer hebben toevertrouwd. Zo ontstaat rondom de doopvont een gemeenschap van mensen, die belijden, dat Jezus Heer is; zijn heerschappij over hun leven ervaren ze als een blijde werkelijkheid.

En nu: waarom Baptist?

De vraag impliceert, dat Baptist-zijn of -worden niet iets is, dat vanzelf spreekt. Lid van een Baptistengemeente worden, dat gaat zomaar niet. Dat vraagt een beslissing, veronderstelt een gewetenskeuze. Het Baptisme heeft prominente figuren voortgebracht: ik denk aan John Bunyan, schrijver van *Een christens reize naar de eeuwigheid;* aan John Milton, de blinde dichter van het epos *Paradise lost;* aan grote zendelingen als William Carey en Adoniram Judson; aan Charles Haddon Spurgeon, Alexander Mc Claren en Billy Graham, alle drie predikers van formaat; aan bekende politici als H. S. Truman en John Diefenbaker; tenslotte aan mannen van de wetenschap: H. H. Rowley, Johs Schneider, Gunnar Westin en Kenneth Scott Latourette, om slechts enkelen te noemen. Maar vóór het overgrote deel bestaat onze 25.000.000 tellende en de wereld omspannende geloofsgemeenschap toch uit gewone mannen en vrouwen, die in Jezus Christus, Zoon van God en Mensenzoon, de zin van hun leven en het heil voor hun ziel gevonden hebben.

We zijn Baptist, omdat God zich aan ons geopenbaard heeft. We hebben Hem, die voor ons een Onbekende was, in Jezus Christus leren kennen als een liefhebbend Vader. Niet, dat ieder op dezelfde wijze tot die ontdekking gekomen is; God is nu eenmaal de God van levende mensen. Ook hoeft dat niet te betekenen, dat wij de grote wonderdaden Gods allen met dezelfde woorden of op dezelfde toon moeten bezingen ;elk vogeltje zingt tenslotte, zoals het gebekt is.

We zijn Baptist, omdat God de gemeenschap wil en mogelijk maakt van allen, die van Christus zijn. Door Jezus Christus weten wij ons niet slechts kinderen van God, maar worden wij ook aan elkander verbonden. Wat ons samenbindt en ons een gemeenschap doet zijn, is het feit, dat w ijdoor de Persoon van Jezus Christus in elkander de broeder en de zuster hebben leren zien. Wij kennen dezelfde Heer, belijden hetzelfde geloof, hebben daarvan getuigenis afgelegd in dezelfde doop.

Wij zijn Baptist, omdat we menen, dat onze Baptistengemeenten naar aard en karakter de ekklesia (= kerk, gemeente) van het Nieuwe Testament gestalte geven, althans het dichtst benaderen. We menen, dat ons gemeentebegrip in grote lijnen met dat van de Schrift overeenkomt, al realiseren we ons, dat andere facetten van het N. T. isch gegeven, de ambtsgedachte bv., nog verder kunnen (wil men: moeten) worden belicht en verwerkt.

Het is mijn vaste overtuiging, dat we steeds weer moeten horen naar „wat de ***Geest tot de gemeenten zegt".*** *Met eerbied en verwachting zullen we telkens opnieuw de Bijbel ter hand moeten nemen, die, om met een woord van Luther te besluiten, „de kribbe is, waarin Christus ligt".*

Heerenveen J. A. Brandsma

Adreswijziging

Het adres van ds A. Visscher is met ingang van 12 augustus:
Joost van den Vondelstraat 9, Almelo; telefoon (05490)-6471; giro 1001432.

Onze zendelingen tijdelijk in Nederland

Zaterdag 13 augustus jl. vond er een ontmoeting plaats tussen onze zendelingen, de Unie-Zendingscommissie en het dagelijks bestuur der Unie-commissie. Met dankbaarheid mochten we constateren, dat onze zendingsparen goed gezond en zonder letsel zijn teruggekeerd, maar vooral, dat hun zendingsroeping en zendingsliefde nog even sterk en levend zijn als tevoren.

Hoewel onze zusters en broeders gaarne in Congo waren gebleven - in Irema was geen onrust - was hun terugkeer toch onvermijdelijk. De verbindingen met andere gebieden liepen ernstig gevaar, terwijl ook de Britse baptisten zendelingen in diverse posten door de moeilijkheden tot heengaan gedwongen werden. Ons werk is daar geheel aangewezen op de nauwe samenwerking met de Engelsen, zodat ook onze zendelingen voorlopig uit Congo moesten vertrekken.

Natuurlijk zijn zij zelf en ook wij allen verlangend, dat ze spoedig weer hun arbeid in Irema kunnen voortzetten. Maar gezien de situatie verwachten we, dat ze dit gehele jaar 1960 nog wel hier zullen blijven. Daarom besloot de vergadering ,dat de zendelingen ds Ter Braak en ds Van 't Wout alsook kand. J. B. v. d. Veen *tijdelijk* in Gemeenten die dit wensen, kunnen dienen. Daarbij is gedacht aan vakante gemeenten, die hun lege pastorieën als tijdelijk verblijf thans kunnen beschikbaar stellen. Aan alle Raden der gemeenten is deze week een circulaire met nadere bijzonderheden gezonden, waarop eventueel vóór 1 september a.s. geantwoord kan worden. De zendelingen blijven allen in dienst van de UZC.

Voor br. en zr. Edens wordt gezocht naar een mogelijkheid, om nog een korte theologische cursus te volgen.

Intussen roept de UZC U allen gaarne en met aandrang op te bidden, dat de situatie in Congo zich spoedig zó wijzigt, dat onze zendelingen weer kunnen teruggaan. De opdracht *blijft!*

Daarom ziet de UZC met verwachting ook het komende Zendingsweekend tegemoet en blijft rekenen op de krachtige steun van al onze gemeenten!

De Unie-Zendingscommissie

Mededelingen

AFSCHEID DS VAN DAM

De gemeente te Haarlem deelt mee, dat D.V. zondag 28 augustus ds J. van Dam afscheid hoopt te nemen. De diensten op deze dag zijn als volgt geregeld:

10.30 uur prediking en viering van het Avondmaal;

19.00 uur afscheidsprediking; in aansluiting daarop afscheidsbijeenkomst van gemeente, verenigingen en vrienden der gemeente.

Graag nodigen we afgevaardigden van de gemeenten en andere belangstellenden uit deze dag in ons midden te zijn. Zij die logies nodig hebben willen zich wel vroegtijdig met ons in verbinding stellen?

M. v. d. Wal,
Gelderlandlaan 16a;
Heemstede.

UZC-weekend

De UZC herinnert de gemeenten nadrukkelijk aan het belangrijke zendings-weekend, dat 3-4 september a.s. D.V. op „De Vinkenhof" wordt gehouden. Men gelieve zich zo spoedig mogelijk te melden bij de predikant-direkteur van ons centrum: dr J. J. Kiwiet, Biltscheweg 10, Bosch en Duin (post: Den Dolder).

De recente gebeurtenissen in Kongo en de noodgedwongen terugkeer van ons zendingsteam zullen de besprekingen dit weekend stempelen. De aanwezigheid van de BMS-sekretaris voor Kongo en onze zendingsmensen rechtvaardigt de verwachting, dat dit weekend een belangrijke konferentie zal zijn. Vanzelfsprekend zal daarom elke gemeente een of meer afgevaardigden zenden.

Advertenties

Vrijdag 26 augustus 1960 Jaargang 77 Nr. 3537

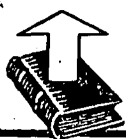
DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Red.-adres: Ds J. van Dam, Mr J. Gerritszlaan 29 II, Haarlem, Tel. 02500-53827 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; Tel. 23007; Giro 9260 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Blijf op de plaats, waar ge hoort

„En nu kinderkens! blijft in Hem.

(1 Joh. 2 : 28).

In de eerste brief van Johannes treft ons de vaderlijke toon, waaruit ik opmaak, dat Johannes, toen hij deze brief schreef, reeds een oud man was geworden.

Het is waar dat ouderdom met gebreken komt, doch anderzijds heeft de ouderdom op de jonkheid dit voor, dat de persoonlijkheid gerijpt is. De oude beschikt over levenservaring die de jeugd mist. Die ervaring is niet te leren uit de boeken maar wordt door het leven verkregen.

Het is een woord van diepe wijsheid, dat Johannes hier spreekt. De apostel weet, dat dit *de* voorwaarde is voor een waarachtig christen-leven. Als een vader vermaant hij ons: „Blijft in Hem". Het is ook een woord van grote eenvoud.

De ervaring helpt ons de stof zo te beheersen, dat we ze in eenvoudige vorm kunnen uitdrukken. Wie doorgedrongen is tot de kern van de zaak, heeft het vermogen alles te herleiden tot de eenvoudigste gedaante. Kierkegaard moet eens op de vraag, waarom theologen zoveel moesten studeren en weten geantwoord hebben: „om de mensen zo eenvoudig mogelijk te kunnen zeggen, dat een Ander voor hen gestorven is". Daar zit veel in. Die eenvoud vinden we ook in het woord, dat we overdenken.

Johannes spreekt gedurig over dat blijven in Jezus. Hij heeft het onderwijs voor den Heer goed gevolgd. Wij herinneren ons hoe hij in zijn evangelie in het 15e hoofdstuk, ons weergeeft de woorden van Jezus over de wijnstok. De Heiland sprak:

„Blijf in Mij, en Ik in u: gelijk de rank geen vrucht kan dragen van zich zelve, zo zij niet in de wijnstok blijft, alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft!" Maar om in Hem te *blijven,* moeten we eerst in Hem *zijn.*

Van nature zijn we niet in Hem, maar buiten Hem, zonder Hem. Dat wij in Hem zijn, is een werk Gods aan ons geschied. Wij zijn door Hem uit ons oude leven, uit onze wilde wijnstok, die slechts zure druiven kan voortbrengen, uitgerust en overgezet op de ware wijnstok.

Gods bedoeling is, dat we nu zoete druiven, goede vruchten gaan voortbrengen. Die komen alleen van Hem, Hij wil in ons vrucht dragen. „Uwe vrucht is uit Mij gevonden", zegt Hosea, als brenger van Gods boodschap. De vruchten worden er niet aangehangen, ze groeien aan de wijnstok. Het doen van goede werken, het verrichten van liefdadige werken, 't kan schoon zijn, maar de vraag is: is het er aan de buitenkant, is het er aan gehangen, of is ook waarlijk de boom goed, en is het aan de boom gegroeid? Komt het van binnen uit? Dat is de maatstaf waarnaar God ons meet.

En dan: blijven in Hem! Dat is een moeilijke opgave. We zijn altijd weer geneigd van onze plaats te gaan, om met teleurstelling te eindigen. We lopen vast, ons geestelijk leven verdort, we drogen uit, om dan tot de conclusie te komen, dat we niet in Hem gebleven zijn. Dat we meer blijven in Hem en in Zijn gemeenschap! „Zoekt dagelijks Zijn aangezicht", want zonder Hem kunnen wij niets doen.

God is getrouw ook als wij ontrouw zijn. Hij roept ons steeds weer terug, Hij laat het werk zijner handen niet varen. Daarom zullen we ook in de dag van Zijn toekomst niet beschaamd worden.

Blijven, altijd blijven in Jezus, daarop komt het aan.

D. S.

IN DIT NUMMER

geen gemeenteberichten. .; de verkoop van pornografische lektuur nader bezien (pag. 5); mededelingen over het muziekleven in Amerikaanse baptistengemeenten (pag. 2); bizonderheden omtrent oekumenische hulp aan Kongo (pag. 6); een belangwekkend artikel van de hand van de nestor der radaktie, over Wet en Evangelie, getiteld: Sinaï en Jeruzalem, pag. 4.

Nu de vakanties voorbij zijn zal het volgende nummer wel veel gemeenteberichten bevatten, denken we tenminste. Wie weet, misschien zijn de korrespondenten en sekretarissen der gemeenten wel zo uitgerust van de vakantie thuis gekomen dat er dit jaar geen enkele aansporing meer nodig is.

Mensen nodig die zich wijden aan christelijke muziek

In een vergadering van Baptisten predikanten in Grand Rapids, Amerika, sprak de heer Mike Doonan, director of music van het Baptist Theological Seminary, over muziek in de kerken. Uitgangspunt van zijn rede was Coll. 3 : 16 waar Paulus de gemeente opwekt om „met psalmen lofzangen en geestelijke liederen zingende Gode dank te brengen in de harten". Hij wees op de belangrijke plaats, die zang en muziek innamen in de eredienst van het Oude Verbond. De woorden „muziek", „muzikanten", „muzikale instrumenten", „lied", „zangers" en „zingen" komen 575 maal in de bijbel voor.

geen tijdvulling, maar prediking

Hij is van mening dat er meer predikanten zouden moeten zijn, die hun boodschap brengen door middel van de muziek en volgens zijn opvatting zouden er meer dergelijke predikanten zijn „als wij de muziek in de kerk inderdaad zouden beschouwen als een prediking in plaats van iets om de tijd mee te vullen of als een attractie om zoveel mogelijk mensen te trekken".

Er is volgens de heer Doonan een besliste behoefte aan mensen, die zich geheel wijden aan de christelijke muziek.

Hij is er al meermalen getuige van geweest dat een nummer van een toegewijd koorten van de gemeente. „Het koor, de koorleider en de begeleiders moeten er zich van bewust zijn dat zij samen met de dominee een team vormen, dat Gods leiding behoeft. Als er onenigheid in het koor is, kan het wel een uitvoering geven, maar het zal geen prediking zijn".

„Sommige al te ambitieuze koren zetten soms muziek op hun programma, die zo'n sterke concentratie op de technische finesnes vereist, dat zij niet in staat zijn de meer die tekst aanvullen dan op zichzelf boodschap over te brengen. Ofschoon muziek van goede kwaliteit gewenst is, hebben wij een veel belangrijker-maatstaf om ze te beoordelen, dan haar meer wereldlijke culturele waarde. In de 1e plaats moet de tekst een geestelijke boodschap brengen, in de tweede plaats moet de muziek staan. Als een koor een moeilijk nummer met een goede tekst in studie neemt, moet er zo lang geoefend worden totdat het voorgedragen kan worden met voldoende ongedwongenheid, zodat het koor er zich op kan toeleggen de boodschap te vertolken. Er moet zorg voor worden gedragen dat nummers worden uitgezocht, die in leider voorzag in de behoeften van de hareen bepaalde behoefte van de gemeente voorzien.

De heer Doonan besloot zijn rede met: „Als de muziek geen prediking is aan hen, voor wie ze wordt uitgevoerd en niet voorkomt uit een hart, vervuld van de genade waarover Paulus aan de Colossenzen schreef, is ze een mislukking".

Onwerkelijk Wat het evangelie schaadt is het te houden buiten de levenspraktijk. Het evangelie is geen theorie, geen verklaring van zekere verschijnselen, geen leer, die om instemming vraagt, maar een kracht Gods. En wie met een kracht in aanraking komt merkt daar iets van. We zijn opgenomen in het krachtenveld van de gestorven en opgestane Christus - mits we geloven. Zonder geloof schuiven ze aan elkaar voorbij: het evangelie en ons leven. Christus krijgt dan iets wazigs en onwezenlijks. Hoe zou zulk een Christus de wereld kunnen bekoren?

Als de gemeente niet toont dat haar Christus echt is, levenswaar: ingrijpend, omzettend, opvoerend, dan zal haar prediking in de wereld geen geloof vinden.

Een jonge man, onder christenen opgevoed, stond onbekeerd in het leven. Het evangelie zei hem niets. Totdat hij er getuige van was dat men in een groep gelovigen er toe overging elkander zijn zonde te belijden en te vergeven. Dat was hem nieuw. Hij wist wel, dat de christenen veel over elkander praatten en veel op elkander hadden aan te merken, maar dat ze aan elkander hun foute houding beleden en vergeving vroegen had hij in hun kringen nog niet meegemaakt. Maar deze ervaring was voor hem de beslissende.

Het evangelie was nu voor zijn oren en ogen verwerkelijkt. Dat evangelie greep hem aan en overmande hem. Hij had het nu leren kennen als een kracht Gods, die de mens verbrak in zijn hoogmoed en van zijn voetstuk afstootte.

Begin en Voortzetting Wie als lid der gemeente aanvaard wil worden moet zijn zonden beleden en vergeving gevraagd en aangenomen hebben. Hij moet zijn zonden niet alleen aan God beleden hebben, maar voorzover hij tegenover mensen schuldig staat, ook aan de mensen. Een met schuld beladen mens kan geen lid der gemeente van de Gekruisigde worden, want hij staat nog buiten de verzoening. Deze houding en handeling der gemeente ten opzichte van hen, die willen toetreden, is juist. Maar dan moet de gemeente niet vergeten dat, zal ze leven, alle leden in dezelfde lijn zich moeten voortbewegen. Er moet voortdurend een zich laten reinigen door het vergoten bloed van de Verlosser plaats hebben. Wat ze terecht van de nieuwe leden eist moet voortdurend elk harer leden dóén, anders wordt de gemeente doodziek. Ze glijdt uit het nieuwe verband; ze zakt onder de verzoening uit. Gemeenten kwijnen en worden grauw als de dood, wanneer het zonde-belijden in haar geen plaats meer vindt. Elk Avondmaal kan 'n vreugdemaal zijn, wanneer de gemeente door zonde-belijden rein voor God staat. Maar ze kan aan het Avondmaal een muur doorbreken, als ze toestaat dat leden in zonden voortleven. Bij zulk een avondmaalsviering vervaagt het Kruis en treedt de gekruisigde terug.

Er is óók een verterend vuur.

„Herkauwers" Voor vele jaren in een Friese gemeente vertoevende, hoorden we in een familiekring zeggen, dat men de gelovigen daaraan kent, dat ze het Woord „herkauwen". Bij het horen van het Woord moet het bewaren komen, het omzetten van het gehoorde in kracht, die het denken en begeren, het willen en gevoelen doordringt en daardoor tot doorgaande levensvernieuwing leidt. Het Woord is „kracht Gods en wijsheid Gods", en kracht leert men kennen aan haar werkingen. Men moet het Woord Gods ondergaan ;het „smaken" en eten ;het beleven, d.w.z. als *levend* Woord ervaren. Het Woord *leeft* en *maakt* levend.

Nabetrachting? In sommige kerken ontvangen de kerkgangers de gelegenheid na de dienst in een zaal, aan de kerk verbonden, een kop koffie te gebruiken. Daarbij, zo is de bedoeling, kan dan over de preek wat nagepraat worden. De predikant is er bij, om eventuele opmerkingen over zijn preek aan te horen en vragen te beantwoorden. We weten niet of van deze gelegenheid een druk gebruik gemaakt wordt, maar kunnen de bedoeling die er bij voorop staat wel waarderen. Het moet geen geredetwist worden, maar die er aan deelneemt moet het om geestelijke winst te doen zijn. Een goede preekbespreking kan zijn als een herkauwen: bij het overdenken, het zich dieper indenken van hetgeen het oor hoorde stijgt de voedingswaarde van 't Woord. Wat baat het in de spiegel te kijken en direkt daarop te vergeten wat men zag?, het Woord te horen, wanneer de duivel het even snel wegblaast als het oor het

opvangt? Zal er geen magerte over Uw ziel komen en zult ge Uw geestelijk gezichts- en gehoorvermogen niet verliezen, dan moet ge het Woord innerlijk verwerken.

„Herdoop" Over wat men in kerkelijke kringen „herdoop" noemt wordt in onze dagen veel meer gesproken dan in het verleden. Geestelijke bewegingen als „Stromen van Kracht" en pinkstergroepen van uiteenlopende kleur hebben de vraag naar de bijbelse doop voor velen aktueel gemaakt. Zo gebeurt het, dat gelovigen, niet voldaan over hun geestelijke staat, zich in een pinkstergroep of vrije kring op hun belijdenis laten dopen - wat dan door onderdompeling geschiedt. Ze geloven daardoor in de weg te komen die voor hen zal leiden tot een rijkere openbaring van het bezit van de Heilige Geest. Wat betreft de gemeenschap heeft dit veelal voor hen geen gevolgen. Ze begeren de doop als louter betrekking hebbende op hun gemeenschap met de Heer, met verwaarlozing dus van hun geloofsbinding met de kinderen Gods naast hen. Ze vergeten of miskennen, dat de doop gemeentevormend is.

Gedeeld bezwaar In verband met gevallen van ‚herdoop' onder de leden van de Hervormde kerk te Hilversum heeft de Raad dier kerk aan alle haar gedoopte leden een brief gericht, waarin hij zijn afkeuring over de „herdoop' uitspreekt. In deze brief wordt o.a. gezegd:

„Wij menen dat over de herdoop niet mag worden gedacht als over een onschuldig persoonlijk-godsdienstig inzicht dat weinig consequenties met zich meebrengt. Integendeel, hier is het wezen van de Kerk en het wezen van de doop in het geding".

De kerk zal, dunkt ons, moeilijk hen als leden kunnen handhaven, die zich laten „herdopen" en daarmee de doop, die in hun kerk bediend wordt en deze kerk in stand houdt, als ongeldig afwijzen. Immers, daarmede wijzen ze de uit die doop oprijzende kerk zelve af. En lid te blijven van een kerk, die men door zijn „herdoop" heeft afgewezen is ondoordacht. Wanneer een kerk er toe overgaat geen andere doop dan die der gelovigen te bedienen onderwerpt ze zich aan de grote zuivering, die bij de Hervorming achterwege bleef.

Mededelingen

De 2e zondag van de volgende maand, nl. op 11 september, hoopt de gemeente te Sneek het tijdvak af te sluiten, waarin zij van een voorganger was verstoken.

Zo de Heer wil, zal ds van Dam, thans nog voorganger in de gemeente te Haarlem, in de namiddagdienst op deze zondag, zijn intrede in de gemeente te Sneek doen, na in de ochtenddienst door de oudvoorganger der gemeente, ds Ph. Lindeman van Groningen-N., te zijn bevestigd. De bevestigingsdienst vindt plaats v.m. 9.30 uur en de intrededienst n.m. 3.30 uur. 's Avonds om 7.30 uur komen gemeente en vrienden samen met hun nieuwe voorganger in een begroetingssamenkomst.

Gaarne worden afgevaardigden van zuster-gemeenten uitgenodigd, evenals andere belangstellenden. Voor logies zal worden gezorgd, indien hiervan tijdig kennis wordt gegeven aan de sekretaris der gemeente.

Adres: Joh. Willem Frisostraat 29, Sneek.

B. V.

BROkSTUKkeN

Veel vooraanstaande leiders van het Amerikaanse volk maken zich ongerust over de toekomst van hun natie. Amerika is groot geworden. Het is 't rijkste land van de wereld. Een voorbeeld van goede democratie. Armoede en gebrek zijn praktisch uitgebannen. De algemene levensstandaard is er zeer hoog. Maar zal dit land over - laten we zeggen - 25 jaar nóg even groot zijn en nóg meetellen in de wereld.?

Het Amerikaanse volk heeft in de voorbije eeuwen zijn grote doelstellingen verwezenlijkt. Wat bereikt moest worden is bereikt. En nu rust dit volk op zijn lauweren en neemt het er eens goed van. De geest der pioniers is verdwenen. Men is gezeten burger geworden Er hoeft niets anders meer gedaan te worden dan te bewaren wat men heeft en verder te eten, te drinken en vrolijk te zijn.

Billy Graham schreef in het bekende tijdschrift *Life* over zijn volk: „We play too much and we work too little. We overeat, overdrink, oversex and overplay" We spelen te veel en werken te weinig. We zijn buitensporig in ons eten en drinken, in onze sexuele omgang en in ons vermaak en spel). „En slechts weinigen van ons" - zegt hij verder - „zijn overwerkt".

Men is het er in het algemeen over eens, dat dit volk nieuwe doelstellingen behoeft, een nieuwe grote zending om te vervullen, een nieuwe roeping om uit te leven, een nieuwe opdracht om voor te strijden en er zich voor in te zetten. Als dit volk niet een meer gedisciplineerde wijze van leven vindt en als er geen nieuw aanvaarden komt van de door God gegeven leefregels en geboden, zal het op de duur de strijd tegen het wel zeer gedisciplineerde wereldcommunisme, dat zeer doelbewust strijdt, verliezen, en eerloos ondergaan.

Wat over Amerika gezegd werd, geldt in grote mate ook van de andere westerse volken. Wij dreigen mensen te worden van „het goede leven", die het er maar van nemen en die eveneens bezig zijn buitensporig te worden in ons eten, drinken, etc.

Willen wij christenen iets doen voor de natie waarvan we deel uitmaken, dan zouden we moeten beginnen met meer gedisciplineerd te leven. Dan moeten we de discipline aanvaarden van de Heilige Geest en het woord van God. We kunnen slechts vreugdevol discipline aanvaarden, als we weten ingezet te zijn door God voor een grote zaak. Als we gegrepen zijn door een grote roeping. De Gemeente van Jezus Christus kan nimmer rusten. Ze kan nooit zeggen: Nu zijn we klaar, nu kunnen we het er van nemen. Nu hebben we bereikt wat bereikt moest worden. Nog steeds rust op haar de grote taak om het Koninkrijk der Hemelen te proclameren en de Blijde tijding door te geven. De Gemeente die zegt: „wij zijn rijk en verrijkt en hebben vele goederen", zal haar kandelaar verliezen en geen licht meer verspreiden om zich heen.

In het bekende boek van Beatrice Harraden: „Ships that pass in the night", wordt ons verteld over twee figuren, voorstellende de mislukking en het succes, die beide op reis gaan naar een vreemd land om daar voor een grote koning te verschijnen.

Mevrouw Succes ziet er stralend uit, ze is tevreden over haar prestaties, en over de voorspoed die ze vele anderen op aarde gebracht heeft. Mevrouw Mislukking daarentegen wacht met gebogen hoofd op het oordeel van de oude, wijze koning.

Maar tot Succes sprekende, zegt de koning: „Heb niet te veel zelfvertrouwen. Over veel dingen wordt in dit land anders gedacht dan bij U. Wat U succes noemt, noemen wij vaak mislukking, en wat U mislukking noemt, succes. Ziet U die twee namen daar staan? De dichtstbijzijnde werd algemeen geacht in Uw wereld; de andere werd slecht beoordeeld. Maar hier noemen we die slechte man goed en die goede man slecht.

Als hij daarna mevrouw Mislukking aanspreekt, noemt hij háár „Succes" en neemt haar mee naar de voorname ontvangkamer van zijn paleis.

Hij prijst haar vanwege haar arbeid en zegt dat de mislukkingen vaak meer bijdragen tot het wezenlijk welzijn der mensheid dan het zg. succes. Een woord om over na te denken.

Wf.

Sinaï en Jeruzalem

Met de woorden Sinaï en Jeruzalem bedoelen we de wetgeving en de uitstorting van de Heilige Geest naast elkander te stellen. Was het Pinksterfeest in Israël aanvankelijk meer een oogstfeest, later is het meer in verband gezien met de wetgeving. In de wet als woord, dat uit Gods mond uitgegaan was, zag men brood uit de hemel. Dit brood was een gave van hoger orde en groter waarde dan het koren, dan men van de akker binnenhaalde.

Geestesgave en Wetgeving

Bij het lezen van de geschiedenis van de uitstorting van de Heilige Geest krijgt men de indruk, dat Lukas dit gebeuren bewust in parallel gesteld heeft met het feit der wetgeving aan het begin van Israëls volksbestaan .De wetgeving werd gevolgd door de daarop gebaseerde verbondssluiting. Als volk Gods werd Israël Bij de Sinaï geboren. De tien geboden geven grondslag en grenzen aan van de nieuwe betrekking waarop en waarbinnen speciaal dit volk gesteld werd tot God en dit niet met verwerping der andere volken, maar om ook deze te brengen onder Gods koningschap. En niet slechts in parallel hiermede maar ook in diepere aansluiting op het gebeuren bij de Sinaï, beschrijft Lukas de nederdaling Gods in de Geest en zijn gemeentevergaderend werken op het eerste pinksterfeest na de dood en opstanding van de Messias.

Ieder in zijn eigen taal

We mogen aannemen dat Lukas' mededeling omtrent de vreemdelingen, die getuigen waren van Gods komen in de Geest, allen in hun eigen taal de grote werken Gods hoorden verkondigen, gezegd is in parallel met de overlevering, dat de wet op de Sinaï werd afgekondigd in tweeënzeventig talen. In deze overlevering ligt een zinvolle gedachte. Men dacht de wereld bewoond door 72 volken, sprekende 72 talen. Al deze volken hebben slechts één God: Israëls God. Al deze volken zijn Zijn eigendom. Over al deze volken voert Hij de scepter. Daarom werd de wet de wet, als samenvatting en uitdrukking van Zijn koninklijke wil, uitgeroepen in de talen van alle volken der wereld. Dat dit er geen 72 waren doet niet ter zake, want niet op de grootheid van het aantal komt het aan, maar op de voltalligheid. Of er nu 72 volken op de wereld zijn of 720 verandert niets aan het feit, dat ze állen onder Gods opperheerschappij staan; állen Hem moeten gehoorzamen.

Gaat Paulus niet van deze wereld uit, wanneer hij zegt dat de heidenen het werk der wet geschreven hebben in hunne harten? Israël ontving de wet in stenen tafels gegrafeerd, maar dezélfde wet van dezélfde God spreekt in het binnenste der niet-Israëlieten. Zo kan gezegd worden, dat álle volken in hun eigen taal het getuigenis der wet vernamen.

De volken op de pinksterdag

Wat op de pinksterdag gebeurde moet verstaan worden in zijn symbolische betekenis. Wie bij het herhaalde op zich zelf blijft staan heeft, dunkt ons, Lukas' opzet bij de beschrijving van het nederdalen Gods niet begrepen. Hem staat Sinaï voor ogen: de oude verbondssluiting tegenover de nieuwe: het nederdalen Gods van toén tegenover het nederdalen Gods in de Géést.

Daar wáren op Pinksterdag mannen aanwezig van allen volk dergenen, die onder de hemel zijn. Men zal die woorden allen dunkt ons, overeenkomstig Lukas' bedoelen kunnen verstaan wanneer men denkt aan de 72 talen, waarin de wet op de Sinaï werd afgekondigd. Dan vervalt het gevoel van overdrijving, die deze woorden anders licht kunnen oproepen. Niet dát was de lering der overlevering onder Israël dat er maar 72 volken op aarde woonden, sprekende niet meer dan 72 talen, maar dat *alle* volken onder Gods koningschap staan en dus zijn wet moeten horen en.... gehoorzamen. En Lukas wil met zijn mededeling omtrent de vertegenwoordigers van *alle* volken die onder de hemel zijn, dit onder de aandacht brengen, dat de boodschap der verzoening *allen* geldt en dus door *allen* gehoord en geloofd moet worden.

Op de Sinaï liet de enige God, wiens eigendom álle volken zijn en wiens koningschap over állen gaat, zijn wet hoorbaar worden voor álle volken, zovelen er immer mogen zijn. En op het pinksterfeest maakte God duidelijk, dat de boodschap der verzoening bestemd was voor diezelfde volken, voor wie zijn wet kenbaar geworden was, en door overtreding van die wet schuldig stonden tegenover Hem.

Wij horen hen.... in onze eigen taal

De Apostelen spraken met een „tweede" tong. De aanwezigen hoorden hen, een ieder in zijn eigen taal, waarin hij geboren was. Het is van minder belang te overwegen of 't hier ging om een spraak- of om een hoorwonder. Waar het om ging is, dát, evenals álle andere volken kennis gekregen hebben aan de voor hen bestemde wet, zo ook álle volken begrepen zijn in de grote werken Gods: Christus dood en opstanding, waardoor God hen met zichzelven verzoende. Het gaat om de strekking, de heilshistorische waarde van het herhaalde. Wet en evangelie zijn voor allen. De wet die hen strafschuldig stelt, en het evangelie, dat hen plaatst op de vrijgeworden (terug)weg tot God.

Onze Pinksteropdracht

Als we de strekking van het pinksterverhaal maar heilshistorisch en niet blootgeschiedkundig verstaan, is de opdracht, die pinksteren ons geeft, duidelijk: er voor zorgen, dat *alle* volken en onder hen ieder volk in zijn eigen taal, de grote werken Gods kunnen vernemen .Het gaat niet om een talenwonder maar om het grote heilswonder: verzoend heeft God de wereld met zichzelven.

Zorg toch, dat ieder het weet!

L.

„De Vinkenhof"

Ons seminarium op de korrel genomen

Dat is gebeurd in een artikel in De Friese Koerier van 13 augustus j.l. dat, blijkens enkele reacties, nogal de aandacht van verschillende lezers van De Christen heeft getrokken. Naar aanleiding van de studenten-acties in Dokkum en Hoogeveen en de verslagen daarvan in De Christen van 29 juli worden de studenten en hun leraren verdacht van wereldvreemdheid, waartegen colleges in de sociologie en ernstige colleges in gespreksvorm over de wezenlijke betekenis van de andere kerken als heelmiddel worden aanbevolen.

Nu komt deze kritiek van geachte zijde. De Friese Koerier is een respectabel blad. Er zijn in ons land kranten genoeg, wier critiek mij koud zou laten. Daar hoort de Friese Koerier beslist **niet** bij. Des te meer betreur ik het, dat onze studenten en ons seminarium op grond van twee zinnetjes in de verslagen beticht worden van wereldvreemdheid en minachting van andere christenen. Daarom heb ik contact opgenomen met de redactie van de Friese Koerier en met de schrijver van het artikel. Dit heeft er toe geleid, dat de schrijver is uitgenodigd voor een bezoek aan De Vinkenhof en voor een gesprek met de studenten over de verhouding tot andere christenen. Wij verwachten, dat dit bezoek wel stof zal geven voor een nieuw artikel in de Friese Koerier en dat daarin een juister beeld van leven en streven van ons seminarium gegeven zal worden. En wij zijn gaarne bereid om ons te onderwerpen aan een stevige critiek.

J. Reiling.

Ds D. SLORT OVER:

Het begrip ,Vrede' in de Heilige Schrift

In dit artikel willen we de betekenis nagaan van het woord vrede. We beginnen met te vragen, wat verstaat het Oude Testament onder dit woord, om daarna dezelfde vraag te stellen voor het Nieuwe Testament. Het zal dan moeten blijken of in het Oude en Nieuwe Testament hetzelfde daaronder verstaan moet worden, of dat gezien van uit het O. T. een verdere ontwikkeling heeft plaats gehad.

Het woord vrede „schalôm", werd veelvuldig gebruikt .Het is te vergelijken met een afgesleten muntstuk, wat het niet eenvoudig maakt, de eigenlijke betekenis daarvan na te gaan. Het is opmerkelijk dat anderzijds dit woord vaak een religieuze inhoud heeft. Het woord „schalôm" betekent niet alleen vrede, als tegenstelling van oorlog, het heeft een ruimere betekenis. de grondbetekenis is *„welzijn"*. In een brief wenst men elkaar „schalôm", welzijn toe, of ook bij ontmoetingen. In een gesprek vraagt men naar elkanders „schalôm", naar elkaars welzijn. Zoiets als bij ons: „hoe maakt u het ?"

Asaf was nijdig op de dwazen, ziende der goddelozen vrede, d.i. het welzijn van de goddelozen. Dit welzijn, deze schalom, is dan zeer materieel gedacht zoals Ps. 73 in de beschrijving van de goddelozen laat zien. Het heef ook te maken met *gezondheid,* en met een toestand van *tevredenheid.* De laatste betekenis komt voor in de uitdrukking „in vrede heengaan", in vrede slapen, in vrede begraven worden. Het woord vrede heeft niet alleen met het welzijn van de enkeling te maken. Ook een volk kan vrede hebben, en dan komt de betekenis heel dicht bij ons woord (tegenstelling met oorlog), dan is er een zekere toestand van vastheid, van stabiliteit. Ook komen we de uitdrukking tegen: vrede zoeken. Deze vrede mocht niet gezocht worden voor Ammoniet of Moabiet. Er mocht geen vreedzame *verhouding* bestaan tussen Israël en déze volken.

Het gaat bij het woord „vrede", niet uitsluitend om een toestand, maar meer nog om een verhouding die er is. Wanneer wij lezen dat het „vrede" was tussen koning Salomo en Hiram, dan wordt daarmede op de goede verhouding gewezen, die er tussen beiden bestond.

Zulk een verhouding wordt ook vaak uitgedrukt met het woord verbond. Leven twee mensen samen in een goede verhouding, dan kunnen zij met elkaar, ter bevestiging van die verhouding een verbond met elkaar sluiten. Het omgekeerde is ook mogelijk, men sluit een verbond en het gevolg daarvan is een verhouding van vrede, van stabiliteit.

God sloot met Israël een verbond en het gevolg daarvan was „schalôm" voor Israël. Vooral bij Ezechiël wordt daarop gewezen. Dit verbond wordt dan ook een *vrede-verbond* genoemd. („Ik zal een verbond des vredes met hen maken. Ezech. 34 : 25, 37 : 26). Bij het vrede-verbond gaat het hoofdzakelijk om een geestelijke waarde, om de juiste verhouding tussen God en Zijn volk. Ook bij Jesaja vinden we dit vrede-verbond terug. „Maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en *het verbond Mijns vredes* zal niet wankelen". (Jesaja 54: 10). Wij merken op dat **vrede voorkomt:**

a. als gave Gods;
b. als inhoud van de profetische boodschap;
c. als deel van de toekomst verwachting.

Over elk van de genoemde punten, een enkel woord.

„Vrede" als gave Gods! Van Hem zijn alle dingen. Alle goede gaven en volmaakte giften komen van God. Ook de „vrede" is een gave Gods. Men mag in het gebed deze „vrede" van God begeren. We merkten op, dat onder „vrede" een geestelijk goed, de juiste verhouding tussen God en mens verstaan moet worden, daarnaast heeft, zoals we zagen, het woord vrede ook met stoffelijke dingen te maken. Beide moeten we in het oog houden.

NADER BEZIEN

„Moord op de walletjes"

Dat is de titel van een boek, dat naar het schijnt kortgeleden is verschenen. Volgens de uitgever moet 't een bijzonder boeiende „roman" zijn, daarenboven rijk geillustreerd met nimmer gepubliceerde foto's. Trouwens in deze reeks waartoe ook bovengenoemd boek behoort zijn meer soortgelijke romans verschenen, die zoals de uitgever „eerlijkheidshalve" - om de kooplust te wekken.... - meedeelt, uitsluitend geschikt zijn voor rijpere lezers. Deze boeken zijn zonder terughouding geschreven, wat dan ook wel verwacht mag worden, als men de volgende titels uit deze „succes-aanbieding" afgaat: De zevende zonde; O liefde, mijn noodlot; Het eiland der ongebreidelde hartstocht; De maagd met de 7 gezichten; Begeerte was mijn metgezel, en zo nog enkele meer.

Hoe wij met het verschijnen van deze lektuur zo goed op de hoogte zijn geraakt? Heel eenvoudig: op een dag, niet zo lang geleden, vonden wij bij andere brieven en drukwerkjes die de ptt ons dagelijks bezorgt de keurige enveloppe, waarin de uitgever van deze „naar-het-leven" geschreven romans ons uitvoerige prospecti over deze lektuur deed toekomen.

Als we mogen aannemen wat de uitgever in deze prospecti schrijft dan verstuurt hij deze aankondigingen niet zo maar lukraak ons goede landje door. Nee, „door zeer strenge *selectie* op de lezerskring en de kleine oplaag moesten wij vele verzoeken om als lezer van de ....-reeks ingeschreven te worden, afwijzen. De steeds dringender vragen om toetreding hebben ons doen besluiten de reeks wederom voor 'n duizendtal (N.B., v. D.) lezers open te stellen", zo deelt de weldoener ons, uitverkorenen, mee.

Slechts duizend mensen kunnen nu weer tot die elite-kring van lezers toetreden. Het spreekt dus vanzelf, dat ook de adressen waarheen de uitgever zijn dure prospecti zond met bizondere zorg zijn uitgezocht. We weten echt niet of alle dominees in den lande nu tot toetreding tot deze selecte kring zijn uitgenodigd. Wij, een gewone baptistendominee, worden er in elk geval wel dringend, beleefd en vriendelijk toe uitgenodigd!

„Kijk", zal de uitgever hebben uitgeroepen toen hij, zijn vingers nog eens nat makend, de bladzijden van een of ander adresboek doorneusde, „kijk!, da's een baptistendominee; dat soort mensen is tóch al zo select en kan wel een uitsluitend vóor rijpere lezers geschikt boek in de boekerij gebruiken; dié man wordt door mij uitverkoren tot de zeer selekte kring van lezers toe te treden...."

Geloofd U dat het zo gebeurd is?

Zullen wij U iets vertellen? Die uitgever? Die verkoopt niet alleen smerige boekjes, maar ook, om die boekjes van hem aan de man te brengen, smerige smoesjes!

Jan en alleman worden uitgenodigd tot dat duizendtal geselekteerde lezers te behoren. En daarmee is niet slechts zijn verkooptechniek veroordeeld, maar ook het vergif dat de man via papier en drukinkt tracht te verkopen.

Men zij dus gewaarschuwd!!

v. D.

Als God zijn volk „vrede" belooft in het land, dan wordt bedoeld, dat 't noch door vijanden, noch door wilde dieren geplaagd zal worden. Echter is dit niet alles, vrede betekent ook, „zich-wel-bevinden", er zal „tevredenheid" zijn, bevrediging.
Gods gedachten over Zijn volk, waren gedachten des vredes, daar ligt de bron voor het wel-zijn. De vrede, het heil komt van God.

Vrede als bestanddeel der profetische boodschap.

Het is een bekend feit, dat de profeten in het O. T. in twee groepen verdeeld zijn. De echte profeten, die de Here gezonden heeft, en de valse profeten, die de meerderheid vormden en meest door de (goddeloze) koningen, die Baäl vereerden, werden gesteund. De getrouwe profeten kondigden „onheil" aan, zij wezen op Israëls afval en het oordeel Gods dat komen zou. De valse profeten spraken „vrede", naar het woord van Jeremia, die een zware strijd met de valse profeten had te voeren, „zij (de valse profeten) genezen de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtste, zeggende: vrede, vrede! doch daar is geen vrede" (Jer. 6 : 14). Uit de tijd van Achab is als getrouwe profeet bekend Micha. De valse profeten kondigden Achab overwinning aan, zij spraken van vrede, doch Micha kon slechts zeggen: ik zag het ganse Israël verstrooid op de bergen, als schapen zonder herder.

Het ging om „vrede" in de profetische verkondiging. Het geprofeteerde onheil kwam in de wegvoering naar Babel en de val van Jeruzalem, daarna komt de prediking van het heil, van de „vrede" weer in het **middelpunt.**

Jeremia schrijft aan de ballingen: „zo zegt de Here: Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de Here, *gedachten des vredes,* en niet des kwaads, al het goede en al den vrede" (Jer. 33 : 9). zal de Here Zijn volk schenken.

Ezechiël sprak over „een verbond des vredes". Hier heeft het woord vrede, de betekenis van heil, in de ruimste zin, waarbij *Vrede, deel van de toekomst-verwachting.* Eens komt er vrede, als toestand. De gedachte aan het vrederijk, dat een terugkeer inhoudt van de paradijs-toestand, is zo bekend, dat ik daarover niets meer behoef te schrijven. Bij de wederkomst van Christus, de Vredevorst, zal deze vrede de aarde vervullen. Dan zullen de zwaarden tot spaden en de spiesen tot sikkelen worden omgesmeed. (Jer. 2 : 4) en Hij zal den volken vrede verkondigen (Zach. 9 : 10).

Groots hulpprogram van kerken voor Congo

Zendelingen moeten terugkeren zegt Wereldraad

ST. ANDREWS (Schotland), woensdag. — Ongeveer 75 procent van alle protestantse zendelingen in Congo werden gedwongen hun posten te verlaten. Het is echter van het grootste belang, dat zij zo spoedig mogelijk hun werk hervatten.
Mits echter de Congolese christenen zich voor hun veiligheid garant stellen. En ook mits de betrokken zendelingen bereid zijn, zich helpers en adviseurs te voelen. Zendelingen, die zich niet bij de nieuwe omstandigheden kunnen aanpassen, kunnen beter niet terugkeren.

Aldus het rapport, dat aan de Wereldraad van Kerken is uitgebracht door een commissie, die de toestand in Congo heeft onderzocht. De commissie bestond uit de Amerikaan dr George Carpenter van de Internationale Zendingsraad, Sir Francis Ibiam uit Nigeria. voorzitter van de Al-Afrikaanse Raad van Kerken en de Franse zendeling Pierre Benignus.

De Wereldraad van Kerken zal op de aangesloten kerken een beroep doen, 'n groots hulpprogram voor Congo te steunen.
Reeds werd door de Wereldraad zelf 25.000 dollar beschikbaar gesteld. De hulp zal vooral van medische en cultureel-opvoedende aard zijn. Zij is meer dan ooit geboden, nu duizenden Belgische technici en ambtenaren het land verlieten.
„Op dit beslissende ogenblik dragen de niet-katholieke kerken een grote verantwoordelijkheid", zegt het rapport, dat op de vergadering van het Centrale Comité van de Wereldraad van Kerken alsnog op de agenda is geplaatst.

Verwijt

„Er is veel duisternis en dreiging, maar er is ook veel hoopgevend licht," zegt het rapport, dat de wereldpers *verwijt* dat zij haar nieuws uit Congo „vanuit het standpunt der blanken" heeft gebracht en dat zij voor het overgrote deel geen oog voor „de andere kant" heeft gehad. Op die manier heeft de wereld een verwrongen beeld gekregen van de revolutie die thans gaande is. Dit noemt het rapport „tragisch en gevaarlijk". En dit vooral, omdat het de aandacht weer een keer te meer op het stervende verleden richt en op de koloniale belangen van het Westen, inplaats van op de toekomst.

(Het Parool)

Leestafel

DE CHRISTINNEREIS,
John Bunyan; prijs f 1,50; Boeketreeks (pocketed.); uitgave N.V. Kok, Kampen.

Dit is het vervolg van de Christenreis, en tevens een verklaring daarvan. Men wilde weten hoe het met de vrouw en de kinderen van Christen was gegaan. In de Christenreis wordt het persoonlijke naar voren gebracht, in de reis van de stad „Verderf" naar het hemelse Zion, Christinne reist met al haar zonen en nog een reisgenote, het reisgezelschap wordt steeds groter. De gemeenschap der gelovigen en haar betekenis voor de pelgrimsreis wordt hier getekend. We kunnen dit beroemde boek, evenals de Christenreis, van harte aanbevelen.

D. S.

BIJBELKENNIS (deel II),
J. L. Erkelens. Uitgave W. D. Meinema, Delft; f 3,95; ingen. 131 pag.

Evenals het eerste deeltje kunnen we ook dit deel aanbevelen voor bijbelstudie. Het boekje is in het bizonder bestemd om te gebruiken bij het voorbereidend en middelbaar onderwijs. Er staan goede illustraties in. Aan het eind van iedere les volgen vragen en opdrachten. In dit deel wordt oudtestamentische stof behandeld. Aan het boek Amos is een grote plaats ingeruimd evenals aan Jeremia. Ook op verenigingen is dit boekje voor hen die serieus kennis willen verzamelen zeer goed bruikbaar.

D. S.

PARAPHRASE HEILIGE SCHRIFT,
(Romeinenbrief), ds C. Vonk; 5e druk, geb. f 2,70, bij int. f 2,50; uitgave T. Wever, Franeker. Idem (Jesaja), dr J. Schelhaas (deel 2); geb. f 3,30, bij int. f 3,10.

Dat een 5e druk (Rom. brief) verschijnt is reeds een aanbeveling. Het merkwaardige is, dat de 1e druk het begin van deze serie vormde. Tegelijk met deze 5e druk van „Romeinen" verscheen Jesaja II, die de serie voltooide. De complete serie, 50 delen, kost bij intekening f 140,-.
De paraphrase bedoelt een omschrijving van de tekst te geven op zodanige wijze, dat de tekst tegelijk verklaard wordt. Niet eerst de tekst en daarna een verklaring - zoals bij andere serie's - maar de verklaring lig in de omschrijving besloten. De schrijvers hebben vooraf zich bezig gehouden met de exegese en hebben dit m.i. serieus gedaan. De vrucht van deze arbeid is nu in de paraphrasen verwerkt. Zo is het mogelijk deze deeltjes aan tafel te lezen waar de bijbel meestal niet direct verstaan wordt. Waar nodig zijn nog verklarende aantekeningen toegevoegd. Het deeltje „Romeinen" geeft vooraf nog een uitvoerige inleiding over doel en achtergrond, over begrippen: wet, vlees e.d.
Van harte aanbevolen!!

D. S.

Mededelingen

De Baptistengemeente te VEENDAM, deelt met vreugde mede, dat D.V. Ds. Ph. Lindeman op zondag 4 sept. n.m. 3.30 zijn intrede in onze Gemeente zal doen.
De Raad der Gemeente nodigt U hartelijk uit tot bijwonen van deze dienst, die plaats vindt in „Veenlust" (kl. zaal).
Eventuele logies opgeven aan de secretaris J. Velthuis, Talmastraat 31, VEENDAM.

Zuidafrikaanse Baptisten spreken zich uit over de rassen kwestie

Eén onzer Zuidafrikaanse lezers zond ons „South African Baptist", juli 1960, waarin de verklaring, door het uitvoerend komité van de Unie van Baptistengemeenten in Zuidafrika en van het Zuidafrikaanse Baptistenzendingsgenootschap in een vergadering te Durban, gehouden op 14 juni jl. ten aanzien van de rassenkwestie uitgegeven in volledige tekst is opgenomen. We danken deze lezer hartelijk voor deze medewerking, temeer omdat we in ons blad reeds enkele keren over de toespitsing van de rassenstrijd in Zuidafrika hebben geschreven. We laten hieronder graag de tekst van deze verklaring volgen:

„Het uitvoerend komité van de Unie van Baptistengemeenten in Zuidafrika en van het Zuidafrikaanse Baptistenzendingsgenootschap is zich diep bewust van de noodtoestand welke in deze dagen in ons land bestaat en wil op geen enkele wijze iets ondernemen waardoor de gespannen toestand zich zou verslechteren. Daarom geven we de volgende verklaring uit.

Het is onze overtuiging:

1e dat ieder mens voor God gelijk is, ongeacht zijn huidskleur, ras of kulturele achtergrond;

2e dat het de plicht van alle christenen is om met elkaar in liefde samen te leven en dat de gemeenschap in de Gemeente geen grenzen kent, daar allen één zijn in Christus Jezus;

3e dat het voor de verschillende rassen van ons land mogelijk is in harmonie samen te leven;

4e dat wet en orde basis vormen van een vooruitstrevende maatschappij en dat alle wetten onpartijdig zullen moeten worden toegepast. Wetteloosheid en geweld ondermijnen de struktuur van de menselijke samenleving en zijn in tegenstelling tot de leer van Christus;

5e dat alle rassen gelijk vertegenwoordigd zitting moeten hebben in het bestuur van het land waarin zij leven.

We zijn er bezorgd over:

1e dat er ernstige spanningen bestaan tussen de verschillende sektoren van onze maatschappij welke enerzijds reden hebben gegeven tot daden van geweld en anderzijds de autoriteiten tot hardhandig optreden en toepassing van de wet hebben gedwongen;

2e dat de huidige toestand de aanvaarding van het christelijke evangelie door niet-blanken ernstig verhindert;

3e dat er zo weinig blijk gegeven wordt van een ontwaakt christelijk geweten ten aanzien van de gebrekkige omstandigheden waarin een zo groot deel van onze bevolking leeft;

4e dat de huidige situatie een rijke voedingsbodem verschaft voor de verbreiding van revolutionnaire en wetteloze bewegingen welke tenslotte zullen resulteren in een ernstige bedreiging van vredelievende mensen;

5e dat er naar het schijnt geen toereikende pogingen worden gedaan om tot overleg en beraadslaging te komen tussen de regering en verantwoordelijke en representatieve niet-blanke leiders.

We doen een beroep op onze gemeenteleden:

1e zich opnieuw toe te wijden Christus' wet der alle mensen omvattende liefde uit te dragen;

2e er mee in te stemmen, dat erkenning van de menselijke waardigheid het fundamentele recht van alle mensen is;

3e een voorbeed van goede wil, respekt en hoffelijkheid te geven in de dagelijkse kontakten;

4e te onderzoeken of de geldelijke beloning van de niet-blanken die werkzaam zijn in hun huizen, boerderijen of bedrijven voldoende zijn om hen in staat te stellen op bevredigende wijze te leven.

5e alle zendingsarbeid te ondersteunen, want alleen wanneer de mensen gebracht zijn tot de verlossende kennis van Christus kan er voor de toekomst van ons land hoop gekoesterd worden.

We doen een beroep op onze Bantoe-gemeenteleden:

1e zich opnieuw toe te wijden aan de Heer Jezus Christus, opdat hun getuigenis levend en effektief zal zijn;

2e de aanspraken van Bantoe-leiders te onderzoeken, geen medewerking te geven aan mensen die geweld of rassenhaat bepleiten, en zich te onthouden van elke deelneming aan opstandige bewegingen die zich verzetten tegen wet en orde;

3e een christelijke zelfbeheersing te tonen wanneer men geprovoceerd wordt, zich Hem herinnerende „Die toen Hij werd gescholden, niet weder schold";

4e een grotere verantwoordelijkheid te aanvaarden wanneer het er om gaat de onbekeerden terzijde te staan.

We doen een beroep op de regering:

1e hen die onder de verordeningen van de noodtoestand in arrest zijn gesteld kennis te geven van de beschuldigingen die tegen hen zijn ingebracht en hun zaak, zonder uitstel in een openbaar proces te behandelen;

2e de noodtoestand (State of Emergency) zo spoedig mogelijk op te heffen;

3e te verzekeren dat zij die verantwoordelijk zijn voor de handhaving van wet en orde hun plichten uitoefenen met zelfbeheersing en begrip;

4e buitengewone methoden te zoeken waardoor alle rassen met meer evenredigheid vertegenwoordigd zullen zijn in de regering van dit land. We zijn ons er van bewust, dat er vele moeilijkheden zullen zijn bij nakoming van dit appèl, desondanks zijn wij van gevoelen, dat tot het tijdstip waarop alle rassen een stem hebben in de totstandkoming van de wetten door welke zij geregeerd worden, zij het gevoel van mislukking zullen hebben en daarom er toe verleid worden onwettige wegen te bewandelen waardoor zij de toestand die door hen onaanvaardbaar wordt geacht trachten te verbeteren."

Attentie

De eindredacteur gaat verhuizen. Zijn adres is na 31 augustus aanstaande: Zeilstraat 34, SNEEK. Telefoon 05150-4300.

Men zende alle kopij voor „De Christen" na genoemde datum dus naar bovenstaand adres.

Advertenties - zoals gebruikelijk - zende men naar het adres der administratie te Arnhem.

No. 50. 15 [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en ingezonden stukken	Advertentieprijs:
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.20
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: H. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

DE UNIE-CENT

„Er is een wolkje als een mans hand en wij grijpen moed. Wel zijn wij wat ongeduldig, en hadden meer enthusiasme (geestdrift) bij onze jongelingen gehoopt, doch wellicht zijn wij wat voorbarig en is in het stille reeds meer geschied dan wij vermoedden.

Te Haarlem kwam reeds een afdeeling van de Unie-cent tot stand. Uit eigen boezem kozen de jongelui zich een president, secretaris en penningmeester. In Heeg werden insgelijks handen aan het werk geslagen, en zij wij wel ingelicht dan zijn te Stadskanaal ook reeds voorbereidende maatregelen genomen. Te Groningen en Foxhol werden reeds voor eenige weken afdeelingen gevormd met vrij goede uitslag.

Jongelingen en jongedochters! hier is een voortreffelijk werk voor u — de hand aan de ploeg en niet achterwaarts gezien — de inwendige zending heeft ook zijn Macedoniërs, die de handen tot u uitbreiden en roepen: Komt over en helpt ons.

Verblijdt met goede tijding

Uw vriend
J. HORN."

Sneek, 12 Aug. '85.

(Uit „De Christen", 15 augustus 1885)

Een nieuw seizoen, een nieuw geluid

We maken onze jeugdleiders en de programma-kommissies der NBJB-afdelingen attent - waarschijnlijk ten overvloede - op de verschijning van het programma: richtlijnen voor het rijpere jeugdwerk.

Dit boekje geeft zeer bondig en fris richtlijnen voor de programma's der jeugdavonden in oktober 1960. De vormingskommissie der NBJB, enkele maanden geleden opnieuw samengesteld, start zijn werk met zo'n élan dat deze eerste vrucht ons reeds nu doet uitzien naar de richtlijnen voor de novembermaand.

We feliciteren de NBJB met het werk van deze kommissie, zoals dat nu ons is aangeboden.

v. D.

De gemeente te Zutphen hoopt op zondag 4 september een „LIEFDEMAAL" te houden. Broeders, zusters en vrienden uit andere gemeenten zijn heel hartelijk welkom. Aanvang 's middags vier uur. De gemeente te Zutphen biedt de broodmaaltijd aan, die te plm. 6 u. n.m. wordt gehouden. Het is ook mogelijk de gehele dag in de gemeente te gast te zijn. De ochtenddienst begint te 10.30 u. en wordt gehouden: Burgemeester Dijkmeesterweg 41. Gaarne vóór 27 augustus bericht bij: E. J. Schuppers-Vis, Boxtartstraat 7, Zutphen.

Afscheid Ds Ph. Lindeman Wzn.

De gemeente te Staveren deelt mee, dat D.V. zondag 28 augustus ds Ph. Lindeman Wzn wegens vertrek naar Veendam afscheid hoopt te nemen. De diensten op deze dag zijn als volgt geregeld:

9.30 u. prediking en viering van het Avondmaal;

19.00 u. afscheidsprediking; in aansluiting daarop afscheidsbijeenkomst van gemeente, verenigingen en vrienden der gemeente.

Graag nodigen we afgevaardigden van de gemeenten en andere belangstellenden uit deze dag in ons midden te zijn. Zij die logies nodig hebben willen zich wel vroegtijdig met ons in verbinding stellen? Eventueel telefonisch via de nrs 230 en/of 237, (05149).

P. S. Visser, Schans 13, Staveren.

Het adres van ds Ph. Lindeman Wzn is met ingang van 30 augustus a.s.: Blankensteinkade 5, Veendam; tel. (05987)-3797.

De penningmeester der Baptisten Gemeente te Hengelo (O.) br G. J. Lasthuis, is verhuisd naar Geraniumstr. 30. Telef. 6005.

Beschamend oordeel

Ergens in Afrika woont een jonge neger. Hij heeft Christus leren kennen en verheugde zich erg in het bezit van een nieuw testament in zijn eigen taal. Op een kwade dag echter raakt hij dit boek kwijt. Hij ging direkt naar de zendeling om te proberen een nieuw exemplaar te krijgen.

Maar deze moest hem teleurstellen: „De gehele voorraad is op, overmorgen komt er weer een nieuwe zending".

„Overmorgen....?" zei de neger zachtjes, „....overmorgen". Toen keek hij de zendeling aan en zei: „Maar wat moet ik morgen dan lezen?"

Heden overleed in haar Heer en Heiland onze lieve Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

AAFIEN PATER

in de gezegende ouderdom van ruim 87 jaar sedert februari 1951 weduwe van Hendrik Aeilkema.

Stadskanaal, 19 aug. 1960
Paterslaan 67.

H. AEILKEMA
F. A. AEILKEMA-OLDENBURGER
A. DE HAAN-AEILKEMA
G. DE HAAN
L. AEILKEMA
R. AEILKEMA-FRERIKS

Groningen:

S. J. MOSTERT-AEILKEMA
H. A. MOSTERT

Blijham:

J. HAMSTER-AEILKEMA
G. HAMSTER
en kleinkinderen.

De begrafenis heeft intussen plaats gehad.

Maandag 29 augustus a.s. hopen D.V. onze geliefde ouders

G. DOKTER
J. DOKTER—DE VRIES

hun **25-jarige echtvereniging** te gedenken.

Hun dankbare kinderen.

Enschede, Merelstraat 32.

Ons Centrum „De Vinkenhof" zoekt voor direkte in diensttreding

een 2e HULP IN DE HUISHOUDING.

Voorwaarden en salariëring naar algemeen geldende voorschriften.

Sollicitaties te richten aan: Dr J. J. Kiwiet, „De Vinkenhof", Bildtseweg 10, Bosch en Duin, Post Den-Dolder.

Vrijdag 2 september 1960 Jaargang 77 Nr. 3538

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

Eindredaktie: Ds. J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek, Tel. 05150-4300 — Adm.: Ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem, Tel. 08300-23007, Giro 9206 t.n.v. de Unie

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 9.— per jaar; buitenland f 11.50

Het wegwijzende Woord

Verbroederen de volkeren zich te Rome

De Olympische spelen: het ideaal van een frans Baron

De aandacht van vele miljoenen mensen, sportliefhebbers of niet, is dezer dagen gericht op Rome waar de Olympische Spelen worden gehouden. Ook ons land zond zijn uitblinkers op sportgebied naar de Eeuwige Stad en heel Nederland volgt gespannen de verrichtingen van onze jonge mensen. Met hoeveel „gouden plakken" zullen ze weer naar huis terug keren? Zelfs zij die gewoonlijk niet om sport geven zijn deze dagen door de olympische koorts bevangen. Nationale trots speelt daarbij wellicht de grootste rol en moet waarschijnlijk wel als de verwekker van deze koorts worden aangemerkt. Mogelijk blijkt reeds daaruit, dat het ideaal van de initiatiefnemer, de Franse Baron Pierre de Coubertin niet is verwezenlijkt.

Verbroedering het ideaal

Deze Fransman komt de eer toe de befaamde Olympische Spelen uit de Oudheid weer tot nieuw leven te hebben gewekt. Aan het eind van de vorige eeuw won zijn plan meer en meer veld, zodat vanaf 1896 de eerste Olympische Spelen in moderne vorm gehouden konden worden. De opzet van deze Spelen was een volkomen idealistische: vermindering van politieke spanningen en een werkelijke verbroedering der volkeren te bereiken.

Om de vier jaren zijn vanaf dat jaar de Spelen gehouden, helaas onderbroken in de beide wereldoorlogen....

Een record-aantal deelnemers, officials en toeschouwers vormen nu in Rome de internationale entourage van dit Sportfestijn. De Italiaanse regering besteedde vele miljoenen aan een waardige ontvangst en een onnavolgbare akkomodatie. Op de sintelbaan, in de ring en binnen de lijnen van het sportveld bestrijden vertegenwoordigers van bijna elke nationaliteit elkaar de eer van de hoogste prijs. Met roem overladen zullen de winnaars thuis worden toegejuicht. In de gelegenheidstoespraken zal het duidelijk doorklinken, hoe trots het volk is op zijn olympische kampioen(e) omdat hij/zij zo fier en dapper de kleuren van de nationale vlag heeft verdedigd....

En dat wat straks in al die toespraakjes de verwekker van de olympische koorts zal openbaren, namelijk nationale trots, is nu juist niet de bedoeling geweest van hem die het initiatief tot de Spelen heeft genomen. Niet een landenafvaardiging, maar de persoonlijke deelname van de beste en sterkste athleten en andere sportmensen zou aan het doel van deze moderne Olympische Spelen kunnen beantwoorden.

Ontsporing van de sport

Het probleem dat de Olympische Spelen even voor onze aandacht stelt is helaas niet tot dit vier-jaarlijkse evenement beperkt. De jacht naar nationale roem - hetgen vooral geldt voor de grote naties - is eigenlijk slechts een symptoom van de ontspoorde sportbeoefening, zoals die overal, ook in ons eigen land aanwezig is. Dat wil beslist niet zeggen, dat er nergens beoefenaars van de sport gevonden worden die omwille van het spel aan sport doen. Integendeel, ons land telt duizenden sportbeoefenaars die er elke week opnieuw een diepe vreugde in beleven en enkel uit liefde en plezier bezig zijn met de „lichamelijke oefening".

Van een ontsporing is evenwel terdege sprake in de hogere regionen van de sport. Ook al heet die sport nog amateurisme. Gelijk bekend mogen - overeenkomstig de opzet - slechts amateurs aan de Olympische Spelen mee doen. Doch ook de status van amateur is voor vele landen-vertegenwoordigers slechts schijn. We kennen de sportbeoefenaars in staatsdienst, en - vooral in de USA - de athleten, honkbal-spelers etc. van de vele Highschools en universiteiten die slechts pro forma als leerling of student zijn ingeschreven. Officiëel heten ze nog amateurs en mogen daarom deelnemen aan het Olympisch Festijn..

Ten aanzien van ons land wijzen we op het semi-professionalisme van de voetbalsport, en andere sporten. We overdrijven beslist niet wanneer we met het oog daarop spreken van sportontaarding.

Daarom hebben we boven dit artikel met een groot vraagteken gesteld: verbroederen de volkeren zich?

Wie deze vraag stelt kent het antwoord!

En toch opdracht!

We willen niet voorbijgaan aan het vele dat we in de sportbeoefening nadrukkelijk toejuichen; ook de Spelen te Rome hebben hun positieve zijde al zullen we onze verwachting betreffende verbroedering der volkeren en vermindering der politieke spanningen niet zo hoog stellen als eenmaal Baron de Coubertin. Trouwens, wie zal in onze tijd deze droom nog durven dromen?

Het is onmiskenbaar waardevol wanneer jongemensen, uit alle landen ter wereld elkaar ontmoeten; het is van betekenis voor de ontwikkeling dier jongelieden en

Vervolg pagina 2.

de ervaringen bij die gelegenheden opgedaan zullen stellig ook van invloed kunnen zijn op de kring waartoe zij thuis behoren. Lijkt dit te weinig, toch willen we van sport als opdracht spreken. Dat geldt toch zeer bepaald voor ons, christenen.
We spreken in dit verband niet over de theologische aspekten van de sport, die - hopen we - na tientallen jaren van verzet tegen elke lichaamsoefening toch nu wel tot gemeengoed der christelijke gemeente zijn geworden: de mens kan slechts in zijn totaliteit, dat is ziel en lichaam in onverbrekelijke eenheid, Zijn Schepper en Verlosser dienen.
Dat betekent in dit verband niet dat we persé een lans willen breken voor de sportbeoefening in christelijk verenigingsverband, al zal die in vele gevallen zeer beslist onze sympathie hebben. En dat temeer waar de invoering van de sporttoto - nu officieel waarvan de christelijke sportbeweging zich krachtens beginsel afzijdig houdt, ook naar onze overtuiging het proces van de sportontaarding in nog sneller tempo verhaasten.
Sport moet spel blijven en geen vermakelijkheidsindustrie - waarin enkele groten een exorbitant hoog inkomen verdienen - worden.
Sport kan dan ook verbroederen, omdat spelende mensen hun gewichtigheid en remming verliezen. Als spel, en daarmee is de opdracht tot de sportbeoefening ons christenen duidelijk gegeven.

v. D.

Losse Schakels

Wat baat het? De Here Jezus heeft eens de vraag opgeworpen: wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld wint en schade lijdt aan zijn ziel? In de vraag ligt opgesloten dat met het winnen der wereld het leven nog niet als geslaagd mag worden beschouwd. Het kan wel eens gegaan zijn ten koste van de ziel en dus — leert de Heer — zou de schade groter zijn dan de winst. Matth. 16 vs. 26. Petrus heeft eens gevraagd naar de „baten" van het discipelschap. Mark. 10 vs 28. Dat was na het onderhoud van de Meester met de rijke jongeling, dat zo teleurstellend eindigde. Zij, de discipelen hadden in feite datgene gedaan wat de rijke jongeling te veel geweest was: zij hadden alles verlaten en waren Jezus gevolgd. Wat zou dan hun deel zijn? Het antwoord van de Heer is geen bestraffing, maar een zeer nadrukkelijk herhaling van de eis zich om Zijnentwil van elk aards bezit en elke natuurlijke binding los te weten („te bezitten als niet-bezittenden!". Het antwoord Gods dáárop is: in de toekomende wereld het eeuwige leven. Niet hier en nu, maar daar en dan worden de antwoorden Gods gegeven. Wij kunnen nu reeds weten hoe Gods antwoorden zullen luiden, maar ze worden nog niet gegeven! Het is hier alles voorlopig, ten dele, eerstelingsgave. Dàe het Woord vervuld, het Werk voleindigt wordt — daarvoor is Christus borg. In Hem is aanvang èn einde, Hij is wortel en vrucht.

Op krukken. Er zijn christenen die bedelen om krukken. Een oude broeder, reeds lang bij de Heer, zei eens van de voorganger van een niet-geuniëerde baptistengemeente, dat deze „met al zijn hebben en houden aan de hemel hing". Daarmede duidde hij hierop, dat gedrag en levenshouding van die voorganger van geloof getuigden. De christen is een losgemaakte, een ontwortelde, een van zijn fundament afgetilde. Hij „staat, waar men niet kan staan"; hij heeft niets onder zich dan de afgrond. De Brief aan de Hebreën zegt, dat de gelovige de mens is, die — wonderlijk beeld — zijn anker omhoog geworpen heeft en het nu in het hemelse heiligdom vast heeft liggen.
Vragen mensen naar vastheid, bewijs van de geloofswerkelijkheid, dan moeten we hem niet van krukken gaan voorzien, maar tot inzicht van de bijbelse geloofsgave en geloofseis trachten te brengen. Geloven is geen gevolg van hetgeen wordt waargenomen en geoogst wordt van de lengte en breedte der aarde, noch van hetgeen gelezen wordt in de diepte van de sterrenhemel. Wie een geloof heeft, in hem gewekt door de kreatuur, zal het door de blik op hetgeen in wereld en schepping hem omsingelt, weer verliezen. Het geloof is uit God en op God gericht. Het haakt ons vast „met al ons hebben en houden aan de hemel". En daarom wordt het in afweerstrijd bewaard — een strijd die onze ziel schoon veegt.

Fundament en Ervaring. Een vader, in geestelijke nood verkerende heeft eens uitgeroepen: ik geloof, Heer, kom mijn ongelovigheid te hulp! — We voelen vaak de dreiging, dat ons geloof te kort zal schieten. Naarmate we dieper het leven ingaan zal ons geloof, zal het stand houden, moeten groeien, maar ook opdat we ontvankelijk blijven voor steeds dieper ingrijpende heilservaringen. Ervaringen van gebedsverhoringen, van geestelijke overwinningen, van 's Heilands aanwezigheid hier op aarde en in ons leven, zijn als de vensters van een huis. Door hen vallen de lichtstralen van de heerlijkheid der toekomende (schoon reeds aanwezig) wereld bij ons naar binnen. Als **levensfundament** kunnen ze niet dienen; ze zijn bedoeld als **vensters** in de levenswoning.
De fout van sommige christenen is, dat ze de betekenis en waarde van het geloof (als verbondenheid met hun fundament: Christus) verwarren met betekenis en waarde van de ervaringen, d.i. de hemelse beantwoording van de geloofshouding: de bevinding. De „bevinding" is **vrucht**, maar mag nooit beschouwd worden als **grond** der zaligheid. We bouwen op het in Christus ons gegeven **Woord Gods**, niet op wat we voelen of waarnemen.

Sensatiezucht en Echtheidshonger. Soms doet het verlangen om op godsdienstig gebied iets te beleven worden toegeschreven aan sensatiezucht. We vermoeden, dat de grote toeloop en naloop die vastgesteld werden in de eerste tijd van het openbare optreden van de Heiland voor een groot deel kunnen worden toegeschreven aan de oppervlakkige nieuwsgierigheid. Maar vast staat, dat iemand die werkelijk honger heeft vol spanning uitziet naar „gebeuren"; naar verwerkelijking — althans een gedeeltelijke verwerkelijking - van de geloofsinhoud. Er is de eeuwen door een **echt** maranathaverlangen geweest. Wat in ons in beginsel aanwezig is hijgt naar zijn voltooiïng: met Christus geopenbaard te worden in heerlijkheid. Als heel de schepping reikhalzend uitziet naar de openbaring der mondige kinderen Gods, hoe veel te meer zal de gelovige er naar verlangen! — We lazen, dat de huidige pinksterbeweging haar oorsprong had in het verlangen naar de werkelijkheidsbeleving in het hart van een der baptistenvoorgangers in Stockholm. Misschien was hij van oordeel, dat het kleingeloof aan onze kant een hindernis vormde voor een ruimere ervaring van de krachten en gaven, die verbonden kunnen zijn aan de tegenwoordigheid en werkzaamheid van de Heilige Geest in de gemeenten.

Water en Doop. Er bestaat bij sommige schriftverklaarders de neiging om, zo vaak het Nieuwe Testament van water gewag maakt aan de doop te denken. Dit komt wel omdat aan de doop een reinigende werking wordt toegekend. Of is het omgekeerde het geval en ziet men in de doop daarom als haast vanzelfsprekend een teken der reiniging omdat hij in water wordt voltrokken? Nu spreekt Ananias tot Paulus inderdaad: sta op en laat U dopen en Uw zonden afwassen, maar daarmede is niet alles gezegd omtrent de betekenis van de doop.

Vervolg pagina 3.

IN DIT NUMMER

valt waarschijnlijk de gewijzigde redaktionele opzet van ons blad op - men leze in dit verband de opmerkingen die daarover worden gemaakt op blz. 3; verder: slechts één gemeentebericht, op blz 3; is de kronikeur weer aan het woord, die deze keer o.a. het optreden van de ICCC in Rio van kommentaar voorziet, op blz. 5; de revisiepogingen van de basisformule der wereldraad nader bezien, op blz. 5.

Paulus spreekt niet over de reiniging in direkte verbinding met de doop. Voor hem schijnt met het begrip der reiniging het wezenlijke van de christelijke doop niet bevredigend te *zijn* gegrepen. Zijn doopsbeschouwing gaat veel dieper en is veel rijker. Belangrijk ware het de oorsprong van de doopsbeschouwing die Paulus voordraagt en waarvan hij zeker is, dat de gemeente te Rome er mee instemt (Rom. 6 vs 3: gij weet immers... enz.) eens na te gaan. Wanneer men in verband met het heilsgebeuren van water leest, zoals bijvoorbeeld in Johannes 3 vss 1-10; Ef. 5 vs 26; Tit. 3 vs 6, zonder dat in het omsluitende schriftgedeelte de doop uitdrukkelijk genoemd wordt, is het op zijn minst onvoorzichtig water daar — als vanzelfsprekend — met doop in verbinding te brengen.

BROKSTUKKEN

Het driemaandelijks tijdschrift „Emigratie" schrijft dat onze Nederlandse gezinnen in het algemeen gesproken *sterke gezinnen* zijn. Dit gunstige oordeel is niet zomaar een vermoeden van de redaktie van dit tijdschrift, maar is gebaseerd op een bepaald onderzoek en bepaalde gegevens. Met sterk bedoelt men hier onder anderen dat het gezin een eenheid vormt, dat de leden onderling in zekere zin aan elkaar gehecht zijn en dat ze in de strijd om het bestaan elkaar niet zonder meer aan hun lot overlaten.

Vooral bij gezinnen die emigreerden en elders een nieuwe toekomst bouwden, is dit aan het licht gekomen.

Na alles wat er in Nederlandse kranten, tijdschriften en boeken over het Nederlandse gezin geschreven werd (en dat alles was doorgaans zeer pessimistisch) is het goed, deze meer optimistische klanken ook eens te horen.

Hoe komt het, dat onze gezinnen doorgaans sterker zijn dan die in andere landen? Het antwoord in bedoeld tijdschrift komt tendele hierop neer, dat in ons land de doorsnee vader en moeder meer liefdevolle aandacht aan hun kinderen besteden dan elders en dat de gezagsfactor sterker meespreekt. Er is nog steeds een zeker respekt bij de kinderen voor hun ouders.

Die gezagsfactor is van de allergrootste betekenis. Valt dit gezag weg, dan valt ook het gezin uiteen en waar overal in een land de gezinnen uiteenvallen, daar is een vok nauwelijks regeerbaar meer en kan alleen nog door harde dwingelandij en schone beloften in toom gehouden worden. Gezag en geloof zijn nauw aan elkaar verbonden.

Christenouders ontlenen hun ouderlijk gezag aan God. God geeft het en God stelt de grenzen ervan vast, zodat het niet verwordt tot willekeur en dictatuur. Waar God in het leven wordt uitgebannen, vervallen de stevige grondslagen van dit gezag. Waarom zou dan een kind nog het gezag van vader en moeder erkennen? Waar halen ze het vandaan? Op grond waarvan menen ze hun gezag te mogen laten gelden?

Hoe groter het daadwerkelijk respect van vader en moeder zelf is voor de regels en geboden die ze hun kinderen voorhouden, des te groter is ook het respect der kinderen voor het vragen en willen der ouders.

Als de ontkerstening in ons land door blijft gaan, zullen we na verloop van tijd ook in het Nederlandse gezin in het algemeen een gezagscrisis krijgen die weer zijn uitwerking heeft op de regeerbaarheid van de natie. Vijftig jaar geleden waren er heel wat dictatoriale vaders die hun kinderen commandeerden en vaak op harde wijze straften. Tegenwoordig is dit slag vaders zeer klein in aantal, maar groeit het leger der ouders die hun kinderen teveel laten doen en zeggen wat ze zelf verkiezen. We moeten leren als ouders de weg te vinden tussen dwang en bandeloosheid, waar het betreft het grootbrengen van onze kinderen.

En zo op de juiste wijze gebruik maken van het gezag, dat God ons verleende.

Iemand heeft de nozems van vandaag rebellen genoemd. Ze rebelleren tegen het kleurloze leven van hun tijd. Ze hebben het temperament van een zeerob die vechten wil tegen de elementen, maar die in een schommelstoel gezet is, om zo zijn tijd door te brengen. De nozem heeft iets aantrekkelijks. Hij neemt niet genoegen met een leventje van enkel luxe en gemak. Hij wil vechten, avontuur beleven, gevaar ruiken en proeven.

Het rebelleren van de nozem is echter een rebellie die zich alleen maar negatief uit. Hij rebelleert tegen, niet tegelijkertijd ook *vóór* iets. Hij is enkel negatief bezig.

Juist onder deze jonge „rebellen" zitten prachtkerels voor het Koninkrijk van God. Als ze gegrepen zouden worden door een brokje waarachtig Christendom dat waarlijk lééft, bewógen leeft, en risico's durft nemen voor het Koninkrijk van God, de echte risico's van het geloof, zou hun negativiteit kunnen omslaan in een positieve houding. Iedere ware Christen is tenminste een *halve nozem.*

Hij neemt geen genoegen met het bestaande. Hij wenst geen gezeten burger te zijn, niet „gearriveerd". Hij is onderweg, naar en andere wereld. Naar de nieuwe wereld van God.

Wf.

ALMELO, Geraniumstraat - H.H.S.. Na 2 jaar vakant te zijn geweest beleefde de gemeente te Almelo, Geraniumstraat de feestdag weer een eigen voorganger in haar midden te hebben. 14 augustus werd kand. P. van der Werf door onze oudvoorganger en konsulent, ds K. Reiling in het ambt bevestigd.

Ons kerkgebouw was tot op alle plaatsen bezet. Wij werden bepaald bij het woord: God zal Zelf Zijn gemeente bouwen. Ontroerend was het moment waarop de oudvoorganger met een der ouderlingen onze knielende jonge voorganger de handen oplegde en hem in gebed opdroeg aan God. 's Middags deed ds P. van der Werf zijn intrede in het chr. verenigingsgebouw „De Rönneboom", onder grote belangstelling. De nieuwe voorganger sprak naar aanleiding van de tekst: „Ik schaam mij het evangelie van Christus niet, want het is een kracht Gods tot zaligheid. Na de predikatie zijn nog vele afgevaardigden aan het woord geweest, o.a. namens de plaatselijke kerken, de omliggende gemeenten, de UC en de CvdOpl.

's Avonds hadden we een begroetingssamenkomst, weer in ons eigen - overvol - kerkgebouw. Er heerste een feestelijke stemming. Al de verenigingen presenteerden zich en heetten de nieuwe voorganger welkom.

Groot is de dankbaarheid in de gemeente voor deze dag, maar nog groter voor al hetgeen de Heer der gemeente ons in de vakante periode geschonken heeft, hoe Hij onder ons gewerkt heeft en ons een geest van eensgezindheid en bereidheid schonk om datgene te doen, wat van ons als leden der gemeente gevraagd werd opdat het werk voortgang zou hebben. Na elke teleurstelling in het beroepingswerk gaf Hij ons weer nieuwe kracht om voort te gaan, vertrouwende op Zijn leiding.

Wanneer we dan nu terug zien is er grote dankbaarheid voor de vele zegeningen: het kerkbezoek is niet minder geworden, het verenigingsleven bloeit, met name het jeugdwerk - zowel het jeugdkoor als het zondagavondjeugdwerk.

En nu gaan we dan met onze jonge voorganger een nieuwe periode tegemoet.

Gaarne willen we vanaf deze plaats allen harteijk dank zeggen, die ons in de vakante tijd met het Woord hebben gediend.

ATTENTIE

Men neme er goede nota van, dat het adres der eindredaktie thans is: Zeilstraat 34, SNEEK; tel. (05150)-4300.

Alle kopij zende men naar dit adres; advertenties — als gebruikelijk — zende men naar het adres der administratie te Arnhem.

Evangeliesatie-zondag 11 sept. A.S.

Op zondag 11 september zal in onze gemeenten aandacht gegeven worden aan ons evangelisatie- en pionierswerk. De activeringscommissie heeft reeds aan alle sekretarissen de folders gezonden van de serie „Wij reizen met elkander". Leest U de boeiende beschrijving van ons ECU-werk vooral, zodat deze arbeid U nog eens weer duidelijk voor de geest staat!

Deze keer hebben we nagelaten, om nog een extra brief aan onze voorgangers te zenden. Evangelisatie is zozeer een stuk van hun leven, dat ze met vreugde over deze arbeid zullen spreken. Maar we weten, dat evenzo de gemeenten met graagte naar hen zullen luisteren, want een gemeente, die niet krachtig evangeliseert, sterft!
Maar wellicht kan toch iets nieuws aan ons gemeentewerk worden toegevoegd!
Want we kunnen op tweeërlei wijze evangeliseren: persóónlijk en als gemeente. Persóónlijk door het getuige-zijn van Christus en gemeentelijk door al het werk onder jong en oud, maar ook door het stichten van een post in de omgeving. Er zijn vele van deze posten overal in het land en ze dragen zeer bij tot de zegen, die de gemeente ervaart. Maar verschillende gemeenten hebben nog steeds geen evangelisatie-post en laat deze zondag voor zulke gemeenten een sterke aansporing zijn, om het stichten van een evangelisatie-post voor te bereiden!

Versplinteren we daarmee ons werk. Dat lijkt misschien wel zo, maar in werkelijkheid bereiken we dan meer mensen met het Evangelie! We hebben geen behoefte aan gróte gemeenten met de kans, dat we dan veel mensen hebben, die alleen maar actief zijn in het naar-de-kerk-gaan. Met meer posten schakelen we ook meer werkers in en groeit allerwege een groot verantwoordelijkheidsbesef! Nooit ook is daarom een gemeente te kléin voor het hebben van een post, want het komt vooral aan op de evangelisatie- en pioniersgeest van de gemeente en van de leden.

Hoe beginnen we met zo'n post?

Het beste is te proberen de jéugd te bereiken. Houdt een zondagsschool, organiseert een meisjes- en/of een jongensgroep, een zusterhulp. Misschien moet men eerst gebruik maken van huiskamers, maar vele van onze gemeenten zijn juist in huiskamers begonnen! Door dan ook contact met de gezinnen te leggen, kan men dan later af en toe bijzondere avonden houden en langzaam maar zeker naar zondagsdiensten werken.
Het zijn maar eenvoudige tips, die we hier geven en er valt beslist nog veel meer van te zeggen. Stellig zal onze studiecommissie U wel raadgevingen willen verstrekken of anders wil de ECU met U komen overleggen (niet om de financiën, maar om vruchtbare adviezén te geven!) Misschien denkt U, dat het ook eenvoudiger te zéggen dan te dóen valt. Natuurlijk, dat is bekend, maar in het werk des Heren komen vaak de kostelijkste dingen tot stand dóór het overwinnen van moeilijkheden!

Waar starten we met zo'n post?

In wat grotere steden kunnen we aan bepaalde wijken denken. U zult verrast zijn, àls U hoort, hoe kléin een stad soms maar hoeft te wezen voor dergelijk wijkwerk! Zelfs in wat grotere dorpen heeft men al wijken!
In onze bloeiende dorpsgemeenten zijn er stellig in de nabijgelegen dorpen prachtige kansen. Natuurlijk gaat de voorkeur uit naar wijken of dorpen, waar reeds één of meer baptisten-gezinnen wonen. Want dan heeft men een basis, waaróp en waarmée men verder kan werken. Maar zo komen de wat verspreid wonende leden ook uit hun isolement en hebben de gelegenheid, om een belangrijke schakel in het werk des Heren te worden.

Kost zo'n post niet te veel geld?

Neen!
Geld kost het werk natuurlijk wel, maar waar mensen zich geven aan dit werk, komen de financiën ook wel voor elkaar. Dat is niet maar een lichtvaardige hoop, doch de ervaring van velen, die het waagden. En wat is eigenlijk de waarde van geld in verhouding tot de waarde van mensen, die gewonnen worden voor Koning Jezus?
Het geld in het werk des Heren wordt pas een echt probleem, een echte zórg, als onze geestelijke instelling niet meer in orde is. Maar wie in vertrouwen op de Heer, gestuwd door het heilig moeten van onze roeping, aan het werk gaat, zal Zijn hulp ook in de financiële afdeling op bijzondere wijze ontvangen!

Gebed en liefde zijn onmisbaar.

Méér dan aan geld heeft de Heer in de arbeid van Zijn Koninkrijk behoefte aan de liefde en gehoorzaamheid van Zijn volgelingen. Die geestelijke gaven moeten we ten nutte maken in de gemeentelijke pioniersarbeid! Naar die hoogste gaven moeten we streven - zegt de Bijbel. Dat vraagt inspanning en zelfverloochening, dat vereist onze volledige inzet. Maar hoe groot is de vrucht, die dan tevoorschijn komt!
Daarom zal de gemeente de arbeid onder jong en oud, binnen en buiten onze grenzen ook voortdurend aan de Heer opdragen. Van Hem verwachten we de wasdom en wij, Zijn knechten, mogen planten en nathouden, zaaien en oogsten.
Enfin, zet U maar eens met volle toewijding aan deze taak. Dan wordt de 11e september een zegenrijke zondag in al onze gemeenten!!

Utr. *Broertjes*

Ons Seminarium begint zijn derde jaar

Aanstaande maandag begint ons seminarium op „De Vinkenhof" zijn derde kursusjaar. We herinneren onze lezers daar graag aan, temeer waar de opening van het nieuwe studiejaar — met een opnieuw groter aantal studenten — met enig ceremonieël zal plaatsvinden. Om vier uur des namiddags zal de voorzitter van de Kommissie voor de Opleiding, ds J. Broertjes (Utrecht), docenten, studenten en afgevaardigden der gemeenten begroeten, waarna de rector, drs J. Reiling een rede hoopt te houden over „DE GEMEENTEN VAN MORGEN". Ook zullen in deze bijeenkomst enkele pasbenoemde assistent-docenten tot hun dienst worden geïnstalleerd.

Ons seminarium heeft in de korte tijd van zijn bestaan al een belangrijke plaats in onze unie-gemeenschap weten in te nemen. Een plaats die we reed nu niet meer weg kunnen denken.
We bevelen onze docenten en assistent-docenten, de studenten en de huishoudelijke staf hartelijk in de voorbede der gemeenten aan.
We wensen de „Vinkenhof-gemeenschap" een gezegend studiejaar toe! v. D.

KRONIEK

Uit kerk en wereld

De zomerse komkommertijd bracht dank zij het congres in Rio geen grote problemen voor onze E.R., zodat het tijdelijk uitvallen van de Kroniek voor hem geen ramp heeft betekend; en voor onze lezers waarschijnlijk evenmin. Inmiddels zijn we echter weer op onze post en hebben zo juist een grote stapel bladen en tijdschriften doorgebladerd en een nalezing gehouden van die dingen, die in onze Kroniek nog aan de orde behoren te komen. Om maar niet het minst prettige te beginnen, het blijkt nodig te zijn nog even terug te komen op een poging tot ondermijning van de eenheid in de B.W.A., ondernomen door de

I.C.C.C. te Rio.

De zaak zit zo: vertegenwoordigers van de Internationale Raad van Christelijke Kerken hebben aan dr Th. F. Adams, de afgetreden president van de B.W.A. een petitie overhandigd, waarin de B.W.A. gevraagd wordt te breken met de russische afgevaardigden, omdat dit propagandisten voor het communisme en voor Rusland zouden zijn. Speciaal Karev en Zidkov moeten het in dit geschrift ontgelden. Ik citeer enkele regels uit **„The Gospel Witness and Protestant Advocate"**.

„Deze agenten (bedoeld zijn Karev en Zidkov, R.) zijn zelfs zo ver gegaan, dat zij christendom en communisme op een lijn stellen en hebben verklaard, dat de Sovjet-regering gedurende de laatste 40 jaren heeft gehandeld overeenkomstig de hoge idealen, die het christendom dierbaar zijn, omdat het de idealen zijn, die wezenlijk zijn voor het Evangelie en onderwezen door Jezus Christus... Wolven in schaapskleren moeten ontmaskerd worden en zij mogen geen gelegenheid krijgen voor hun vrome „voorstellingen". Voorts worden de baptisten opgeroepen tot deelname aan een kruistocht ter overwinning in de koude oorlog, opdat gerechtigheid ten troon mag worden verheven onder de volkeren en dat het Evangelie en onderwezen door Jezus Christus, zoals geopenbaard in de Schriften, getrouwelijk mag worden gepredikt.

Het zou de moeite niet waard zijn hierop nu nog in te gaan, wanneer niet het Nederlandse blad **„Getrouw"** in het julinummer geschreven had over het optreden van de Russen in Rio onder het opschrift: **De rode vlag in een kerkelijke vergadering.**

Het is wel het beste om nu een onverdacht getuige op te roepen: dr John W. Bradbury, hoofdredacteur van **„The Watchman-Examiner"**, onafhankelijk baptistisch weekblad te New York. Bradbury staat zeer critisch tegenover de Wereldraad van Kerken en behoort tot de ,Evangelicals' onder de baptisten van de Noordelijke Conventie. Hij schrijft over het optreden van dr Carl McIntyre, de voorzitter van de I.C.C.C., die de petitie aan dr Adams heeft overhandigd o.m. het volgende: „Iedere hof van Eden heeft zijn Satan en de gelukkige christelijke gemeenschap te Rio werd omfloersd door de verschijning van Carl McIntyre...

McIntyre is geen Baptist en heeft ook geen begrip voor onze geest. Hij distribueerde te Rio een gestencild boekje van 72 bladzijden, waarin verslagen stonden van gelegenheden, waarbij westelijke en russische baptisten elkaar ontmoetten. (De prijs was $ 2.50, maar het kon gemakkelijk voor 50 cent vervaardigd worden). Dit boekje is gemeen van bedoeling, verdraaid de feiten en is slecht in z'n bijbedoelingen. Het is een belijdend christen ten enen male onwaardig. In z'n boosaardige en subtiele doelstelling is het vreemd aan de plicht van een christen om lief te hebben, om het breken van het negende gebod te vermijden, om de verzoening van alle mensen te zoeken door het verzoenend Evangelie van Jezus Christus".

Tot zover Bradbury. Behalve door McIntyre was de petitie ook ondertekend door een aantal Baptisten, dat kennelijk niet tot de B.W.A. behoort. Wat moet er verder nog van gezegd worden? Het is moeilijk te geloven, dat de opstellers van een petitie, waarin zoveel leugenachtigs en onchristelijks staat te goeder trouw zijn. Het doet sterk denken aan het McCarthyisme, dat enkele jaren geleden zich breed maakte in de Ver. Staten: iedere Rus is een communist, een propagandist en agent voor zijn regering en moet daarom worden geweerd; wij moeten de koude

NADER BEZIEN

Wordt de basisformule van de Werelraad herzien?

In St Andrews, Schotland waar gedurende enkele weken het centraal-komité van de Wereldraad van Kerken bijeen is geweest, is o.m. ook de herziening van de basisformule der Oekumenische Raad ter sprake geweest. Gelijk bekend drongen reeds geruime tijd verschillende kerkgroepen, met name de (lutherse) Kerk van Noorwegn, aan op uitbreiding van de in 1948, bij de oprichting van de Wereldraad (in Amsterdam) aangenomen zeer summiere basisformule: Jezus Christus is God en Heiland.

Een speciale kommissie is met de bestudering dezer revisie belast geweest sinds de laatste Assemblee van de Wereldraad, in 1948 te Evanston, USA. Deze studiekommissie heeft nu een nieuwe formulering voorgesteld:

> „De Wereldraad van Kerken is een gemeenschap van Kerken, die belijden, dat Jezus Christus God en Heiland is, overeenkomstig de Schriften en daarom trachten tesamen hun gemeenschappelijke roeping te vervullen, tot Eer van de Ene God, Vader, Zoon en Heilige Geest".

Deze nieuwe formulering van het uitgangspunt der oekumenische samenspreking zoals die in de Wereldraad van Kerken gestalte heeft gekregen zal nu worden voorgelegd aan de Derde Assemblee van de Wereldraad, die van 17 november tot 5 december in New Delhi, India zal wordn gehouden. Alleen deze „Algemene Vergadering" kan definitief beslissen over deze uitbreiding en trinitarische aanvulling van de basisformule.

In het algemeen gesproken kunnen wij ons verenigen met dat wat in deze voorgestelde formulering is neergelegd. Ook wij geloven de Drieënigheid Gods, het wondere mysterie van Vader, Zoon en Heilige Geest. Tegen de formulering als zodanig zullen wij geen bezwaren kunnen aantekenen.

Dat we desondanks bezwaren tegen deze uitbreiding hebben is niet alleen omdat we geen enkele behoefte aan de voorgestelde aanvulling hebben maar daarin zelfs een gevaar zien. Het gevaar namelijk van elke vastgelegde belijdenis. Liet de nu geldende basisformule — hoe beknopt ook — reeds diverse interpretaties toe, met de thans voorgestelde bewoordingen is het hek helemaal van de dam. Men zal zich in allerlei theologische bochten weten te wringen — hetgeen een potsierlijk gezicht moet zijn voor de buitenwacht — om toch maar aan het „gesprek der kerken" te kunnen blijven deelnemen.

Dat daarmee aan de waarheidsliefde van de deelnemende kerken ernstige schade wordt toegebracht achten we een groter kwaad dan de vaagheid die het kenmerk is van de huidige formule. Die vaagheid is reëel en overeenkomstig de werkelijkheid der theologische tegenstellingen binnen de Wereldraad.

oorlog met alle hardnekkigheid voeren en wij moeten zorgen voor voldoende atoombommen, opdat het Evangelie van Christus getrouw gepredikt kan worden. De I.C.C.C. is een groot gevaar voor het Evangelie van Jezus Christus.

Een russische stem over de baptisten

Na het bovenstaande is het dienstig om Radio Moskou aan het woord te laten. In een atheïstische uitzending werden onlangs de luisteraars er voor gewaarschuwd zich niet te laten misleiden door het ontbreken van prachtige kerken en koepels, kruisen en langharige priesters bij de baptisten. De baptisten waren een van de meest actieve christelijke secten in het land, en legden een grote vitaliteit aan de dag. Hun hoofdkwartier was in Washington. Baptisten lieten het voorkomen alsof zij niet tegen het communisme waren en sommige naieve mensen geloofden dat. Maar, als alle christelijke secten, werkten de baptisten het programma van het communisme tegen. Aldus Radio Moskou over de baptisten, blijkens **„The Watchman-Examiner"** van 4 augustus 1960.

In dit verband mag ook nog het volgende gememoreerd worden. Begin augustus is te Bièvres bij Parijs een conferentie gehouden van de z.g. „historische vredeskerken", de Doopsgezinden en de Quakers, samen met andere theologen, die ten aanzien van de vrede min of meer gelijk denken. Daar was ook Karev aanwezig en ook Hromadka, de veelbesproken hoogleraar uit Praag. Het **Doopsgezind Weekblad** van 27 augustus bevat een uitvoerig verslag van deze conferentie van de hand van ds H. Bremer. Daaruit citeer ik het volgende:

„De oostelijke landen hadden alle aangevraagde visa toegestaan en als er enkele genodigden ontbraken dan kwam dat doordat de Franse regering traag was met het verlenen van de inreisvergunningen, zodat o.a. het visum voor de Hongaarse bisschop Bartha te laat kwam.

Deze Russische, Baltische, Tsjecho-Slowaakse en Oostduitse christenen waren geen martelaren, maar ook geen **crypto-communisten,** dat bleek voortdurend uit de gesprekken. Ze waren loyaal aan hun land en overheid: „Ik ga iedere keer weer met blijdschap terug naar mijn land," zei met tranen in de ogen Hromadka en hij méénde het; en zij pleitten voor een gemeenschappelijk vredesgetuigenis op politiek niveau, waar tegenover de andere conferentiegangers wien het ging om een streng bijbelse geloofsgetuigenis wat sceptisch stondn.

.... **Maar van hun kant stonden de Oosteuropeanen op precies dezelfde grond sceptisch tegenover een o.a. door de Fransman Gaillard gehouden pleidooi voor een gesprek tussen christendom en marxisme. Het was duidelijk, dat zij van een dergelijk gesprek niets verwachten en dat zij als zij bereid zijn de „vredesacties" van hun regering te steunen zij dat doen vanuit een eigen-christelijke overtuiging. Met klem werd duidelijk gemaakt dat het marxisme strak atheïstisch is en wil blijven en van een „christelijke" interpretatie geenszins gediend is.** (Vetgedrukte van my, J. R.).

Dat het leven in een communistisch land voor een christen moeilijk is weten wij allen, dat deze afgevaardigden over deze moeilijkheden weinig zouden spreken was te verwachten. Vooral **de Russen beklemtoonden** de positieve kanten: Karev sprak over een „opwekkingsbeweging" **en vertelde dat** 10.000 **nieuwe volwassen-dopelingen in 1959** in de baptisten gemeenten van Rusland waren opgenomen. Percentsgewijs gaan er in Rusland 's zondags meer mensen naar de kerk dan in West-Europa en de diensten duren er dikwijls 3 uur. Maar de overheid beperkt het terrein van de kerk tot wat naar Nederlands besef een schaduwbestaan is en de meerderheid van de bevolking heeft met de kerk gbroken".

Dat we in deze Kroniek zoveel aandacht hebben besteed aan deze zaken, komt omdat de verhouding Oost-West een van de allerbelangrijkste vraagstukken niet alleen voor de wereld, maar ook, ja vooral voor de christenheid vormt.

Afrika en Congo

De ogen van de wereld zyn op het zwarte werelddeel gericht en op Congo in het bizonder. Daar vallen beslissingen van wereldhistorische draagwijdte en de terugkeer van onze zendelingen heft noch de belangstelling noch de verantwoordelijkheid van ons op voor wat ginds gebeurt.

Ook voor het afrikaanse christendom zijn het tijden van beproeving en dat niet alleen in Congo. In het Centraal Weekblad troffen we het volgende bericht aan over Soedan:

„In het Vatikaan heerst grote ongerustheid over het lot der kerk in de republiek Soedan. Deze ongerustheid wordt bevestigd door mededelingen uit Caïro, waar men ervan overtuigd is — ook in niet christelijke kringen — dat het zuidelijk buurland van Egypte erop uit is het christendom uit te roeien. De achtergrond hiervan moet gezocht worden in het verlangen der mohammedaanse regering om een politieke en godsdienstige eenheid van het land door te drijven.

Soedan telt ongeveer 500.000 christenen op 11 miljoen Soedanezen. Zij zijn voornamelijk te vinden in de veel minder ontwikkelde negerstammen in het zuiden van Soedan. De 7 miljoen Noord-Soedanezen zijn praktisch alle mohammedaan. De laatste groep heeft het heft in handen.

De missie is sedert een halve eeuw in Zuid-Soedan werkzaam. Sedert 1957 ondervindt de missie echter in toenemende mate de tegenwerking der regering in Chartoem, die uitsluitend uit mohammedanen bestaat.

In 1957 werden alle missiescholen in beslag genomen. Sedert dat jaar is ook geen enkel visum meer verstrekt voor missionarissen om Soedan binnen te komen, terwijl reeds veertig missionarissen onder allerlei voorwendsels zijn uitgewezen. De missionarissen die het land nog niet hebben moeten verlaten, zien hun bewegingsvrijheid tot een minimum beperkt. Wel mogen zij de mis opdragen, maar het is hun niet toegestaan onderwijs te geven of huisbezoeken te doen. Wanneer zij zieken bezoeken, worden zij begeleid door politieagenten.

Hand in hand met deze systematische actie tegen het christendom gaat een intensieve propaganda voor de islam. Uit de publicaties uit de Soedanese pers blijkt, dat de maatregelen tegen het christendom geïnspireerd worden door de overtuiging, dat eenheid van godsdienst een onmisbare voorwaarde is voor de eenheid van het land."

In dit licht is het te begrijpen, als de vicepresident van Liberia, William R. Tolbert, baptist, zegt, dat de gisting van het nationalisme in het nieuwe Afrika christenen voortbrengt, wier geloof gesmeed is in het vuur van de vervolging. Afrika wordt sterk beïnvloed, zei hij, door afrikaanse christenen, die de fakkel van het christendom dragen en de met bloed bespatte banier van onze gezegende Meester hoog houden.

Daarom is ook het zendingswerk in Afrika nog niet afgelopen; hiermee zijn we weer op eigen terrein aangeland. Ik hoorde onlangs reeds beweren, dat de gebeurtenissen in Congo de redding betekenden voor de financiën van het gezamelijke werk, omdat er nu geen geld voor de zending meer nodig was... Het omgekeerde zou wel eens waar kunnen zijn: als — wat God geve — onze zendelingen spoedig weer naar Irema kunnen terugkeren, zal onze taak daarginds waarschijnlijk nog veel meer geld gaan kosten, tot zegen van de overige takken van ons gezamelijke werk.

In deze lijn ligt ook het volgende bericht, afkomstig van de Wereldraad van Kerken, ontleend aan Herv. Nederland van 27 augustus:

Zie vervolg pagina 7.

Van de Eindredaktie

Met ingang van dit nummer zal ons blad redaktioneel een ander aanzien verkrijgen. Naar het gevoelen van de redaktiekommissie voldeed de rubriek „Het Wegwijzend Woord" eigenlijk niet aan de opzet. De titel van deze rubriek, daterend uit de naoorlogse jaren stond een artikel met een meditatief karakter niet toe. Alleen artikelen met een sterk onderwijzende inslag, belérend als men wil, konden onder deze titel begrepen worden. Toch is er onder ons - en niet alleen onder ons - in de tijd waarin wij leven een groeiende behoefte aan meditatie, stille overpeinzing. Het is daarom, dat we teruggegrepen hebben in de geschiedenis van ons goede weekblad en opnieuw beginnen met een meditatieve rubriek die als voorheen de titel zal voeren welke ontleend is aan psalm 23. Heette deze rubriek vroeger *„Aan zeer stille wateren"*, wij menen dat woord te moeten aanpassen aan de vorm waarin dit woord in de nieuwe vertaling ons geslacht wordt overgeleverd: „AAN RUSTIGE WATEREN". Men vindt deze wekelijkse rubriek op pagina 2.

De redaktiekommissie stelt er prijs op deze meditatie anoniem de lezers aan te bieden, als een teken daarvan dat - hoe verschillend onder ons ook gedacht kan worden over allerlei zaken - ieders eigen omgang met de Heer wortelt in dezelfde ervaring en hetzelfde geloof.

Op de voorpagina treffen onze lezers met ingang van dit nummer dan elke week een „hoofdartikel" aan, waarin een belangrijke gebeurtenis in onze gemeenten, in de oekumene of in de ons omringende wereld onder de aandacht wordt gebracht en besproken. In het vertrouwen op deze wijze onze gemeenten te mogen voorlichten over dat wat hetzij de gemoederen bezig houdt, hetzij verdient onze aandacht te hebben.

Namens de redaktiekommissie,
v. D.; E.R.

„De Wereldraad van Kerken, waarvan het Centrale Comité in St.-Andrews in Schotland vergaderde, heeft een oproep doen uitgaan tot alle 172 aangesloten kerken om financiële steun te geven aan een actie, die tot doel heeft steun te bieden aan Kongo.
De gelden — ook die welke in de toekomst zullen binnenkomen — zullen vooral bestemd zijn voor medische hulp en voor opleiding van Kongolezen. Ook zal een persoonlijk vertegenwoordiger van de Wereldraad naar Kongo gaan om de hulpverlening te regelen in samenwerking met kerkelijke organisaties.
Al deze beslissingen zijn genomen nadat rapport was uitgebracht door een delegatie van mensen uit verschillende kerken, die kortgeleden in Kongo is geweest. Deze delegatie was uitgezonden door de Internationale Zendingsraad en de Wereldraad van Kerken.
Volgens dit rapport heeft ongeveer 75% van de Protestantse zendelingen hun post in Kongo moeten verlaten tijdens de onlusten. Doch tevens wordt erop aangedrongen dat de zendelingen zo spoedig mogelijk terug zullen gaan. De Christenen in de gebieden, waar zij zich vestigen zullen dan van tevoren de verantwoordelijkheid voor hun veiligheid op zich moeten nemen.
Zendelingen die terugkeren, zullen slechts helpers en raadgevers moeten zijn. De leiding moet zo spoedig mogelijk in Afrikaanse handen overgaan."

Met bizondere belangstelling zien we daarom het zendingsweekend tegemoet, in de verwachting, dat deze problemen daar uitvoerig aan de orde zullen komen.

J. R.

Aan rustige wateren

WORDT ALS DE KINDEREN....

Kinderen hebben veel voor op ons die volwassen zijn. Misschien dat de Heer daarom een kind in het midden van de kring der discipelen plaatste toen dezen Hem vroegen: wie is wel de grootste in het Koninkrijk der Hemelen?
Het is geen bijzonder kind geweest, dat de Heer daar tot Zich riep; zomaar een kind van de straat. Misschien speelde het daar, misschien was het nieuwsgierig met die nogal heftig diskussiërende mannen mee gelopen. In elk geval een gewoon kind, zoals er altijd geweest zijn en zoals er altijd zullen blijven.
Zo'n gewoon kind heeft veel op ons voor. Het doet niet gewichtig. Wij doen gewichtig. Geweldig, wat zijn wij belangrijk! Op het werk, in huis, in de gemeente. Helemaal, wat vinden wij zelf ons belangrijk in het geheel van Gods Heilswerk in de wereld. Onze ervaringen, onze inzichten zijn centraal.
Wanneer wij, Christus' discipelen, met gewichtige gezichten delibreren over de vraag wie de grootste is, roept onze Heer een gewoon kind van de straat en wijst ons op dit kind: wordt als deze kleine!
Toch is het beeld met bovenstaande niet volledig. Misschien zou in de reeds weer vergane „eeuw van het kind" het beeld nog aangevuld moeten worden met het noemen van de begerenswaardige eigenschappen van een kind, de onschuld, afhankelijkheid, vertrouwen. We weten echter niet of dat nu juist eigenschappen van een kind zijn. Het is niet altijd onschuld wat uit de heldere kinderoogjes straalt, de kinderen, in elk geval van onze tijd, zijn hun afhankelijkheid eerder kwijt dan ouders willen, en vertrouwen? Hoe zou een kind vertrouwen kunnen hebben waar het reeds zoveel vertrouwen en trouweloosheid om zich heen bespeurt? Nee, dát beeld is, en ook de Heiland, te romantisch en te onwaar.
Waar het in het ten voorbeeld stellen van een kind wèl omgaat is, dat het kind gering is. Het mag eigenlijk niet meedoen, het is eigenlijk buitengesloten van de wereld der volwassenen. Daarin blijkt zijn geringheid. Daarmee wordt het beeld volledig. Zulke geringen zijn wij. Gaat het over het Koninkrijk der Hemelen? Eigenlijk passen we niet in dat Koninkrijk. Het is te groot voor ons. Eigenlijk zijn wij uitgesloten van dat Koninkrijk. Het is te hemels en te heilig voor ons. Maar, dan ineens roept Jezus ons. Zoals Hij dat kind riep, zomaar van de straat. Het mag tóch meedoen, ondanks zijn kleinheid.
Die zichzelf zo gering zal achten als een kind dat van de straat af geroepen wordt, terwijl het bezig is met zijn spel, die is het grootste in het Koninkrijk der Hemelen.
De grootste? Ja, de laatsten zullen de eersten zijn.

Leestafel

Graag vestigen we de aandacht onzer voorgangers en in doperse geschiedenis geïnteresseerde „leken" op een artikel in *Vox Theologica,* Interacademiaal Theologisch Tijdschrift (juli, 1960) van de hand van ds J. A. Brandsma. Het artikel draagt tot titel „Doperse leiders in de Hervormingstijd" en biedt een overzicht van de belangrijke publikaties op dit terrein van de laatste vijf jaar. Aan dit artikel ontlenen we de mededeling, dat de Heerenvense pastor een boek in voorbereiding heeft over „Menno Simons van Witmarsum, voorman van de doperse beweging in de lage landen".
Deze studie zal de eerste levensbeschrijving van Menno in eigenlijke zin voor het Nederlandse taalgebied zijn. Het boek zal een apart hoofdstuk wijden aan Menno's gemeentebeschouwing en voorts een zeer uitvoerige literatuurlijst bevatten. Het ligt in de bedoeling, dat dit boek in december aanstaande zal verschijnen. Het is een uitgave van de Fryske Akademy, zal 15 hoofdstukken tellen en gebrocheerd plm. f 3,75 kosten.
We hopen na verschijnen op deze studie terug te komen.

v. D.

Mededelingen

AFSCHEID DS H. P. DE BOER

De gemeente Treebeek deelt mee, dat D.V. zondag 11 september haar evangelisatiepredikant ds H. P. de Boer afscheid hoopt te nemen. Dit zal geschieden in een dienst die zal worden gehouden in het Gemeentecentrum, Hemelsley 98 te Sittard om 15 uur. Afgevaardigden van gemeenten en andere belangstellenden die deze dag in ons midden willen zijn worden verzocht dit, eventueel met opgave van verlangd logies te willen mededelen aan:

W. Wiersema, Dr Philipsstr. 9 Sittard

BEV. EN INTR. KAND. J. v. d. VEEN

De gemeente te Alblasserdam maakt bekend, dat kand. J. van der Veen D.V. zondag 11 september tot de dienst zal worden bevestigd. De diensten zijn als volgt geregeld:

9.45 uur v.m. bevestiging door ds C. v. Wier van Nw. Weerdinge, in eigen kerkgebouw.
3.00 uur n.m. intrede van ds J. van der Veen; in het geref. Jeugdgebouw „De Haven", Ieplaan.
7.30 uur n.m. begroetingssamenkomst; in eigen kerkgebouw.

Afgevaardigden en belangstellenden worden hartelijk uitgenodigd deze diensten bij te wonen. Zij die logies behoeven gelieven dit tijdig op te geven aan de sekretaris,

A. C. van Well,
Randweg 135;
Alblasserdam, tel. 01859-937.

Instructiemiddagen zondagavond-jeugdwerk

Laatste herinnering

Zaterdagmiddag 3 september om *3 uur* vinden zowel in EMMEN als in UTRECHT instructiemiddagen plaats voor het Rijpere Jeugdwerk.
De programma's, die over de maand oktober reeds aan de afdelingen zijn gezonden, zullen daar nader worden besproken en toegelicht. In Utrecht is dr J. J. Kiwiet leider en in Emmen ds H. P. de Boer.
De uitnodigingen hiertoe zijn reeds in juli verzonden en vele aanmeldingen zijn reeds ontvangen. Dit bericht is slechts een laatste herinnering voor de deelnemers, die komen uit de gewesten Z.O. Drente en Holland.
In Emmen vindt de bijeenkomst plaats in de baptisten-kerk en in Utrecht in één der zalen van de Geref. Westerkerk, ingang Bergstraat 54.
Boterhammen graag meenemen èn een goede zin!

Br.

Uit ons Unie-bureau

Op dinsdag 13 september a.s. komt het bestuur der Unie-Bouw-Stichting in vergadering bijeen. Gemeenten die hun kerkbouw-aangelegenheid aan de U.B.S. wensen voor te leggen worden verzocht tijdig de plannen met nadere omschrijving schriftelijk aan het sekretariaat van de U.B.S., Dalweg 77, te doen toekomen.

T. J.

Billy Graham naar Duitsland

Vooral een boodschap voor teenagers?
De bekende evangelist dr Billy Graham komt de komende weken naar Duitsland: van 10-16 september is hij in Essen, van 18-24 september in Hamburg en van 26 september tot 2 oktober in Berlijn.
Het komité, dat Grahams kruistocht voorbereid vestigt op de komst van de evangelist reeds enkele maanden de aandacht.
Ook „Die Gemeinde". het weekblad onzer Duitse gemeenten heeft de komst van Graham reeds geruime tijd een plaats gegeven in het wekelijkse lijstje van zaken waarvoor de voorbede der gemeente wordt gevraagd.

Ook de uitgeverij onzer gemeenten, J. G. Oncken Verlag, Kassel, helpt mee de nodige publiciteit te geven aan de evangelisatiekampagne van de Amerikaanse prediker, uiteraard op het terrein dat des uitgevers is: bij deze uitgeverij verscheen dezer dagen een geplasticeerd boekje, getiteld *Billy Graham an die Teenager;* het telt 56 blz. en kost DM 2,00. De uitgever zond het ons ter recensie. Men kan het uiteraard ook via de Nederlandse boekhandel in zijn bezit krijgen.

We menen er goed aan te doen op deze uitgave te wijzen, temeer waar Billy Graham ook in ons land en in onze gemeenten een wijde kring van medestrijders heeft. We bevelen dit typische Grahamboekje vooral bij onze teenagers aan.

Graham heeft ook voor hen een goede boodschap. Bovendien geeft dit boekje onze middelbare scholieren een pracht gelegenheid zich in de Duitse taal te oefenen! Intussen bevelen wij ook de arbeid van de Amerikaanse evangelist in de komende weken hartelijk in de voorbede onzer lezers aan!

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

75 JAAR GELEDEN:

„....Tot mijne groote vreugde kan ik u mededeelen dat ik sedert mijn laatste schrijven weder goede berichten betreffende onze „Unie-Cent" ontving. **Te Zutfen kwam weder een afdeling tot stand, ook oudere broeders trekken zich daar de zaak aan.** Te Sneek collecteeren eenige jonge dochters, en voor zoover mij bekend is, weigerde niemand, die zij vraagden. Waar blijven de jongelingen en jonge dochters van Amsterdam, Haulerwijk, Hengelo, Nieuwe Pekela, Hoorn, Valthermond en 't Zandt.... Mij voor mededeelingen aanbevelend ben ik, Uw vriend J. HORN."

(Uit „De Christen", 1 september 1885).

Jong leven

Willen allen, die iets in 't nummer van september willen pubiceren, mij de kopy zo gauw als mogelijk is zenden? Maandag a.s. uiterste dag van verzending voor jullie. Na woensdagmorgen namelijk afwezig.

Hengelo (O) *Huizinga*

Voor het laatst UZC weekend

Zaterdag 3 september, morgen dus, worden zij die deel hopen te nemen aan het UZC-weekend om 4 uur n.m. op „De Vinkenhof" verwacht. Om 5 uur zal de voorzitter van de UZC de konferentie met een toespraak openen. In de avondvergadering zullen de zendelingen Van 't Wout en Edens ons iets laten zien en horen van het werk, dat zij mochten doen in Irema. Tevens zal er dan gelegenheid zijn deze broeders allerlei vragen te stellen over het werk. De dagsluiting zal worden verzorgd door zendeling J. Ter Braak.
Dr J. J. Kiwiet hoopt in de kerkdienst op zondagochtend voor te gaan; na de koffie is dan het woord aan Rev. Clifford Parsons, Kongo-sekretaris van de BMS. Zendelinge Van der Veen-Vorsteveld hoopt als eerste spreekster in de namiddag iets te vertellen over haar werk in Kongo. Drs J. Reiling spreekt daarna over het onderwerp: Hebben onze gemeenten nog een zendingsopdracht?
Ds H. Sikkema zal het slotwoord verzorgen. Om 4 n.m. wordt de konferentie door de voorzitter gesloten.
We verwachten een belangrijk weekend! Tot ziens op „De Vinkenhof"!!

H. Sikkema, sekr. UZC

Vrijdag 9 september 1960 Jaargang 77 Nr. 3539

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9206 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

VINKENHOF: DOMINEESFABRIEK?

Komt er een jaarlijkse theologische-schooldag?

Deze beide vragen: is de Vinkenhof een „dominees-fabriek"? en: komt er een jaarlijkse theologische-schooldag? vatten zo ongeveer samen wat we in onderstaand artikel onder de aandacht van onze gemeenten willen brengen. Jl. maandag begon ons seminarium zijn derde kursusjaar. Op zichzelf schijnt dat niet zo'n belangrijke gebeurtenis te zijn, in elk geval niet van zo groot gewicht, dat daaraan een artikel op de voorpagina van ons blad gewijd moet worden. Dat de start van het nieuwe kursusjaar toch niet van belang ontbloot is blijkt uit het feit, dat dit nieuwe kursusjaar met enig ceremoniëel werd begonnen en dat de gemeenten hartelijk en dringend werden uitgenodigd daarbij aanwezig te willen zijn. Hoeveel gemeenten ook werkelijk acte de présence gegeven hebben en dus van hun belangstelling hebben blijk gegeven is ons op het moment waarop we dit schrijven niet bekend. We hopen, dat het er vele zijn geweest, want de zaak van de opleiding onzer toekomstige voorgangers is een zaak die alle gemeenten raakt.

NU OP VOLLE TOEREN

De nadruk die dit jaar op het begin der kursus is gelegd is, veronderstellen we, niet slechts op grond van het feit dat ons theologisch seminarium nu met een volledig kollege-rooster is begonnen. Uiteraard is dat feit wel het vermelden waard. Omvatten de eerste twee jaren — die als studietijd als één geheel worden gezien —

nog de propaedeuse, de voorbereiding tot de eigenlijke vakken der theologie, met nu en dan enkele verkenningen op het brede terrein der „theologische wetenschap", met de derde-jaarsstudenten en de nieuwaangekomenen samen draait nu een volledig kollege-rooster op volle toeren. Vanzelfsprekend betekent dat voor de docenten, dat ze nu wel in het bizonder volledig geabsorbeerd zullen worden door hun taak.

Die nadruk vindt ook niet zijn oorzaak in het feit, dat met de opening van het derde studie-jaar de akkomodatie van ons seminarium nu zijn top heeft bereikt. We menen, dat het preciese aantal studenten nu vijftien is, in elk geval, zoals de akkomodatie er nu voor staat is een verdere uitbreiding van het aantal studenten onmogelijk, zonder daarbij schade te doen aan de seminarium-gedachte (de gezamelijke woning). Het lijkt ons toe, dat het goed is deze dingen onder de aandacht te brengen, zodat op niet al te lange termijn maatregelen die tot vergroting van de akkomodatie leiden, getroffen kunnen worden.

De toeloop van studenten, die zich schijnt te zullen voortzetten — ondanks de sinds jaar en dag toegepaste selektie van de zijde der opleidingskommissie — is een verblijdend teken. Misschien dat het ons finantiële zorgen baart — hoewel dat in de praktijk meestal meevalt —, de andere zijde is toch wel, dat er onder ons nog telkens jongemannen worden gevonden die zich voor de dienst in de gemeente beschikbaar stellen. En dat in een tijd, waarin de „idealistische" beroepen steeds minder gekozen worden, omdat in het bedrijfsleven en de technische vakken een veel ruimere beloning wordt gegeven!

EEN DOMINEES-FABRIEK?

In het jubileumboekje „Van de vreugde bij de oogst", (1956) herinnert de toenmalige sekretaris der opleidingskommissie, ds G. Vegter er aan hoe sterk verdeeld de gedachten in onze uniegemeenschap geweest zijn over de zaak der opleiding. Op de unievergadering van 1883, die te Groningen werd gehouden, bleek deze verdeeldheid toen een voorstel van de gemeente te Haulerwijk aan de orde werd gesteld. Dit voorstel hield onder meer in een sterke bevordering van de opleiding. Tegen de gedachte van „opleiding" verzetten zich in die tijd enkele in unie en gemeenten vooraanstaande broeders: men zou slechts „heertjes". kweken! Gelukkig — zeggen we — is er veel veranderd in de opvattingen dienaangaande. Er zal nu wel niemand meer gevonden worden, die tegen een grondige opleiding onzer toekomstige voorgangers is. Integendeel, we zijn er nu toch wel allen van overtuigd, dat het beste nog niet goed genoeg is. Onze voorgangers moeten bijbels-wetenschappelijk en praktisch-theologisch uitstekend toegerust worden.

Toch is — misschien verborgen — de toen, in 1883, uitgesproken vrees altijd bewaard gebleven. We kunnen de opvattingen van de toenmalige voorganger-landbouwer van de gemeente te Stadskanaal niet achteloos wegwuiven.

Die vrees: men zou slecht „heertjes" kweken, wortelde diep en was reëel! Natuurlijk, die vrees is voor een groot deel ook reaktie geweest, een zich afzetten tegen alles wat „kerk" en „kerks" was. Maar er school toch ook het diepe bewustzijn in van het „geroepen worden door de Heer", en „het bekwaamd worden door de Heilige Geest".

Deze beide zaken: geroepen worden door de Heer, en: bekwaamd worden door de Heilige Geest, zijn typisch in onze doperse geschiedenis. Ze zijn bovendien ook bijbels en verdienen daarom altijd weer in onze historie benadrukt te worden, ook vandaag wanneer het er over gaat, dat ons seminarium op „De Vinkenhof" zijn derde kursusjaar is begonnen.

We kennen geen „dominees", geen derde ambt, dat ex officio de gemeente regeert. „De Vinkenhof" kan slechts jongemannen intellektueel en karaktervormend toerusten tot de dienst waartoe de Heer en de gemeente hen roept, terwijl de Heilige Geest hen zal moeten bekwamen.

Zonder die persoonlijk ervaren roeping en **zonder die bekwaming** van de Heilige Geest zal „De Vinkenhof" ongetwijfeld knappe theologen kunnen afleveren. Dàn zal ons seminarium evenwel „domineesfabriek" zijn geworden. Intussen zijn we er zeer diep van overtuigd, dat ook de leraren aan ons seminarium zich dit bewust zijn en er — in hun werken met de studenten — vanuit gaan en het hen telkens weer voor ogen houden.

IN DIT NUMMER

hoera! twee gemeenteberichten (pag. 6); mededelingen en verantwoordingen van het Uniebureau op resp. pag. 5 en pag. 6; opnieuw aandacht voor de aanstaande „evangelisatie-zondag", op pag. 3; ECU-nieuws op pag. 4. Al onze vaste rubrieken zijn deze week ook weer present!

IS DAT VOLDOENDE ?

Is het voor de gemeenten voldoende te weten dat de opleiding der aanstaande voorgangers in goede handen is? Dat met name de broeders Reiling en Kiwiet — wat dat betreft — sleutelposities innemen is wel duidelijk. De gemeenten hebben hen daartoe geroepen en we vertrouwen hen die positie dan ook van ganser harte toe. Maar, is het voldoende dat we nu de opleiding in goede handen weten? Zijn de gemeenten er nu af? Zo van: dat spelen ze daar in Bosch en Duin wel klaar, en straks kiezen we er wel een kandidaat uit die ons aanstaat!?

Nee! Natuurlijk mogen de gemeenten de zaak van de opleiding niet delegeren naar daarvoor overigens zeer bekwame docenten . De gemeenten blijven de verantwoordelijkheid voor de opleiding dragen. Niet alleen finantiëel, de zijde der zaak die helaas meestal de voornaamste belangstelling krijgt. Maar vooral blijven de gemeenten de geestelijke verantwoordelijkheid dragen. **De opleiding mag niet ergens aan de rand van onze uniegemeenschap zich afspelen** — zoals vaak het geval is, en wat wel het voornaamste bezwaar tegen de universitaire theologische fakulteiten is — **maar moet temidden van de gemeenten plaats vinden.**

Het verslag dat de opleidingskommissie de gemeenten jaarlijks ter gelegenheid van de algemene vergadering der unie aanbiedt is daarvoor bij lange na niet voldoende. Zo'n verslag loopt te licht de kans voor kennisgeving aangenomen te worden. Daarom willen we in dit artikel pleiten voor een **jaarlijkse „seminariumdag".** Niet binnen het raam van de aktiveringskommissie die ook een bepaalde zondag zal uitroepen tot „vormingszondag", maar een dag waarop heel speciaal de gemeenten worden uitgenodigd van het werk van het seminarium kennis te nemen.

Een programma voor zulk een **„seminarium-dag"** te ontwerpen ligt niet op ons terrein. We geloven bovendien, dat de uitvoering van een dergelijke dag onze opleidingskommissie terdege is toevertrouwd.

v. D.

Aan rustige wateren

Maar doet den Here Jezus Christus aan.... (Rom. 13 : 14a).

„Kleren maken de man", zegt de volksmond. Misschien, dat daarom de rechter in toga en de bruid in het wit gekleed gaan: ze lijken in die andere kleding andere mensen. Het is ook niet onmogelijk, dat in dat spreekwoordelijk gezegde de oorsprong ligt van elke verkleedpartij, van dat der kinderen en dat der volwassenen wanneer zij karnaval vieren; het verlangen om niet alleen anders te doen maar ook een ander mens te zijn.

Het evangelie biedt de mens de mogelijkheid een ander mens te worden: doet den Here Jezus Christus aan....! De Heiland wordt ons in dit woord van Paulus voorgesteld als een kledingstuk dat wij kunnen aantrekken. Dezelfde apostel gebruikt dat beeld vaker, o.a. ook wanneer hij de Galatiërs verzekert: „Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus *bekleed!*" (Gal. 3 : 27).

Die Christus Jezus aandoet als 't kleed der gerechtigheid ís een ander mens geworden. Die in Christus gedoopt is, dat wil zeggen: zich ondergedompeld weet in Zijn Dood en Opstanding, heeft dat kleed aangedaan. Bekering, als men wil: wedergeboorte en doop zijn hier dezelfde momenten. In die doop geeft God ons dat kleed der gerechtigheid. Niet dat aandoen is de gerechtigheid; in dat geval zouden wij nóg onszelf behoudenis gewerkt hebben: nee, dat kleed - dat wat God ons aanreikt, is gerechtigheid.

Het is niet zo, dat dat kleed onze ongerechtigheid bedekt, zodat die slechts voor het oog zijn verborgen. Het is zó, dat dit kleed de man máákt. Onder het kostuum van Pierrot, of welke bal-masqué figuur ook is de man die deze vermomming aantrok verborgen; hij is Pierrot niet geworden, het kostuum is slechts vermomming, een doen-alsof.

Die Christus Jezus heeft aangedaan heeft zich niet vermomd als gunsteling Gods, doet niet alsof; hij ís het!

Onze ongerechtigheid, onze zonde en schuld, ze zijn niet meer. Het oude ís voorbij. Het is alles teniet gedaan, verdelgd, aan de machten van het graf, de machten der volkomen ontbinding overgeven. Daarom wordt dat aandoen van Christus Jezus ook in verband gebracht met onze doop, waarin wij met Christus gestorven zijn.

Wat opstaat uit het graf, uit de dood verrijst is een nieuwe mens. Blinkend wit, schitterend rein. In die lijn ligt - opnieuw - een woord van Paulus, wanneer hij, nu tot de Efeziërs, zegt: de oude mens hebt gij afgelegd en de nieuwe mens, die naar de wil van God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid *doet gij aan* (Ef. 4 : 22-24).

We zingen: Uw kleed moet wit zijn als de sneeuw! Betekent dat, dat we onszelf moeten aktiveren, onszelf moeten reinigen zodat we „bereid zijn voor Zijn komst?" Nee, het kan alleen inhouden, dat we het ons laten zeggen: doet den Here Jezus Christus aan.

Slechts *in* Hem zijn wij bij Zijn komst onstraf'lijk. Slechts *in* Hem zullen we op die dag voor Hem kunnen staan, „als een bruid die voor haar man versierd is", rein en onbezoedeld: zo plaatst Hij zelf de gemeente voor Zich, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet....

Doet dan den Here Jezus Christus aan!

Losse Schakels

Voor de doden gedoopt. Naar aanleiding van onze schakel in „De Christen" van 15 juli jl., waarin I Kor. 15 : 29 ter sprake kwam, kregen wij enkele reakties. Een broeder zond ons een bundel preken van een bekend amerikaans predikant, waarin deze de tekst zo uitlegde, dat allen die zich laten dopen, daardoor de door de dood opengekomen plaatsen in de gemeente innemen. Ons lijkt deze opvatting wat simpel.

Een andere schrijver deed een andere vertalingsmogelijkheid aan de hand, en een hem meer bevredigende verklaring van de vreemde tekst.

Het ligt niet in onze bedoeling over de verschillende uitleggingen van de tekst te gaan schrijven. Tot nu toe ontbreekt het aan een bevredigende bewijsvoering voor onverschillig welke verklaring. We willen slechts opmerken — en dit om ongelukken te voorkomen in de toepassing, dus in het gebruik van deze tekst — dat men zich bij de uitlegging van elk onderdeel der Schrift moet houden aan het feit van de eenheid der Schrift, die in Christus berust en met Hem gegeven is. De analogie der Schrift moet bij elke uitlegging geëerbiedigd worden. Het andere uitleggingsprincipe is de analogie des geloofs. Evenmin als onze Schriftopvatting mag ons geloof breuken vertonen. In de Schrift gaat het om de **Ene**, en ons geloof is gericht op de **Ene**.

(Dank aan de schrijvers voor hun belangstelling).

Doop en Wederdoop. In „Hervormd Nederland" van 16 juli jl. schrijft dr G. J. Streeder een artikel onder dit hoofd. Eerst handelt hij over het onderscheid tussen de doop van Johannes de Doper en de christelijke doop en trekt uit de betekenis die aan beide handelingen wordt toegekend de konklusie, dat in beide gevallen de wederdoop geoorloofd was, en wel dan als iemand die met de Johannesdoop gedoopt was tot het geloof in Jezus Christus kwam. Voor het heden ontkent hij echter het recht van wat hij noemt een herdopen, en moet daartoe aan de doop, die een zuigeling ontvangt wel gelijke betekenis en waarde toekennen als aan een doop ontvangen op de blijdenis van het persoonlijke geloof in Christus. Sprekende over de doop, die plaats vond in het huis van Cornelius (Hand. 10 : 44) zegt hij:

> **„Op de aanwezigheid van berouw en geloof wordt op geen enkele wijze gezinspeeld. Het mag te ver gaan te betogen, dat dit persoonlijke element geheel heeft ontbroken, maar de WAARDE daarvan voor God om genade te bewijzen, treedt geheel op de achtergrond".**

Inderdaad wordt van een belijdenis van berouw en geloof bij de doop van Cornelius en de zijnen niet met zoveel woorden gewaagd. Dat bleef daar wel achterwege om dat het in dat geval ging om de doop van onbesnedenen — een probleem, dat de Heilige Geest tot een duidelijke oplossing bracht door rechtstreeks en onmiddellijk de Heilige Geest uit te storten, inplaats van, gelijk in andere gevallen, bij hun doop. Uit de hier door God gemaakte uitzondering kan men niets afleiden aangaande de regel van Gods Heilshandelen. De schrijver in „Hervormd Nederland" zegt in verband met de doop van Cornelius dan nog:

> **„Want het persoonlijke geloof ontbreekt (in die geschiedenis n.l.) weliswaar niet, maar is in de aanbieding van het heil begrepen. Deze aanbieding gaat niet over hoofden heen. Er is een adres".**

Inderdaad: het evangelie wordt, als het goed is, geadresseerd verkondigd, b.v.: **„U komt de belofte toe en uwe kinderen en allen, die daar verre zijn** (de heidenen)", Hand. 2 : 39. De toegesprokenen worden bedoeld: Zij allen, of ze nu joden zijn of heidenen, „bondelingen" of vreemdelingen. Allen die het nu en het nog zullen horen (kinderen, nakomelingen), zij zij bedoeld bij de aanbieding van het heil. De schrijver gaat dan verder:

> **„En wanneer het heil door de doop wordt verzekerd heeft juist deze verzekering een adres. Er worden „namen" genoemd. Dit noemen van „namen" komt van Godswege. God roept in de doop bij de naam, als een herder zijn schapen. Het persoonlijke element in de doop bestaat in dit geroepen worden. Hierin is tegelijkertijd begrepen een appèl om tot geloof te komen".**

Het „doopadres". Ook wij geloven dat zowel de verkondiging als de doop een adres heeft, maar zijn van gevoelen dat dit **niet** hetzelfde adres is. De heilsaanbieding in de verkondiging is geadresseerd aan elke zondaar die haar hoort. De oproep tot de doop is echter geadresseerd aan hen die de aanbieding van het heil hebben aanvaard. Niet op het **horen** van de heilsboodschap werden door Jezus' boden de zondaren gedoopt, maar op het **geloven**, dat is het persoonlijk aanvaarden van het in de boodschap aangeboden heil.

De fout der kinderdopende kerken is, dat zij beide kategoriën van geadresseerden niet onderscheiden en uiteenhouden.

Het Woord is een appèl om tot geloof te komen. Niet de doop. De doop heeft een andere betekenis. De doop is geen heilsaanbieding maar heilsverzekering. En tussen de aanbieding en de verzekering van het heil ligt het geloof als de persoonlijke faktor in het heilshandelen Gods mèt de zondaar.

L.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.20	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Beek.	Elke regel meer 0.06
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

CORRESPONDENTIE

Met het drukken van het traktaat *„Spurgeon over het altaar des kinderdoops"* hopen wij spoedig te beginnen. Wij drukken niet meer dan het getal bestelde exemplaren. Wie er dus nog van begeert à 60 cts. per honderd, zette zich terstond neer en schrijve een briefkaart, adres: N. van Beek, Jakobstraat, Groningen.

(Uit „De Christen", 1 september 1885).

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Dwalend „Zoeklicht"

In „Het Zoeklicht" van 3 september staat een stukje over Dr H. v. d. Linde, de voormalige sekretaris van de Oecumenische Raad in Nederland, die onlangs naar de R.K. kerk is overgegaan; dit stukje is weer ontleend aan de Volkskrant en vertelt ,dat Dr v. d. Linde het heilige sacrament van het vormsel heeft ontvangen.

Daaraan voegt „Het Zoeklicht" toe: „Vele wegen leiden naar Rome, de oecumene, waarin Dr v. d. Linde zich zovele jaren verlustigd heeft, blijkbaar ook. Maar daarover willen wij het thans niet hebben".

Zo schrijvende wordt Het Zoeklicht tot een dwaallicht. Het is onchristelijk laatdunkend over hen schrijven, die in oprechte overtuiging de eenheid van de Gemeente van Christus zoeken in de kerkelijke weg.

Critiek van „Walvis"

Walvis is de frontpaginaschrijver van het Doopsgezind Weekblad, de „columnist", op z'n amerikaans. Hij schrijft iets gelezen te hebben over de Russische Baptisten en voegt daaraan de volgende overpeinzing toe, die ook aan onze deur niet voorbij wil gaan:

„Maar één ding blijft mij over die Russische Baptisten maar in het hoofd hangen. Veel(?) Mennonieten hebben bij hen zo'n beetje hun geestelijk onderdak. Maar zij mogen daar niet aan het Heilig Avondmaal deelnemen, omdat zij niet door onderdompeling gedoopt zijn. . . .
Zie, dat nu acht ik treurig. En meer dan dat! Theologen van naam, zoals de zoon van de grote dogmaticus Karl Barth, Markus Barth, zeggen dat het Griekse woord voor dopen in de bijbel beslist niet voorwaardelijk voor onderdompelen gebruikt wordt. De Baptisten daar, en hier, houden, ondanks dat, aan dat ritueel vast. Dat is hun zaak, en niemand zal het hen euvel duiden. Dat die vorm echter zo on-voorwaardelijk is, en zó bepalend voor de inhoud, is een formalisme, „van het zuiverste water."
Ontstellend, droevig en ijselijk! Men zou zeggen: wat moet er dán gebeuren om christenmensen tot elkaar te krijgen?
Vertrouwen op de Geest is óók een ding. En verdraagzaamheid. En door God zelf gewekt verlangen. Er zijn geen woorden voor zo'n starheid. Is dat nu Kerk? Bah!, men zou zo'n zaak soms haten. . . ."

Boze broeder Walvis, de Russische Baptisten kennen, vrees ik, Markus Barth Kzn niet en de Baptisten hier zijn nu direct niet ondersteboven van de bewijskracht van wat genoemde theoloog van naam en zoon van groot dogmaticus heeft gezegd. Ik begrijp trouwens niet wat die naam en die vader er mee te maken hebben; het gaat er toch maar om hoeveel bijbels fundament er onder een theologische uitspraak ligt. Maar daarover een andere keer eens. Nu een vraag aan jou, broeder Walvis: ben je er zo zeker van, dat wij Baptisten aan de onderdompeling vasthouden, omdat wij zulke ijselijke formalisten zijn? Is bij ons de vorm bepalend voor de inhoud? Zou het misschien ook kunnen zijn, dat de inhoud bepalend is voor de vorm en dat daarom die Baptisten de onderdompeling zo belangrijk achten?
En nog een klein broederlijk vermaan, Walvis: je moet nooit tegen je medebroeders toornen op de voorpagina. Er zijn teveel mensen die dat lezen. Als je weer eens boos bent, op de Amerikaanse Baptisten bijvoorbeeld, moet je dat op een binnenpagina uiten. Het lucht je gemoed precies even goed en er zijn minder mensen, die er van naar lucht happen. Sans rancune, natuurlijk, je broeder Walrus

Zendingswerk

Zopas ben ik thuisgekomen van het zendinsgweekend op „De Vinkenhof".
De U.Z.C. zal er wel voor zorgen, dat er van dit belangrijke weekend een uitvoerig verslag in ons blad komt en daarom geef ik dus geen bizonderheden. Alleen zou ik er in deze kolommen nog eens op willen wijzen, dat wij dankbaar mogen zijn, wanneer ons „dure" zendingswerk zo spoedig mogelijk hervat kan worden, omdat wij dan weer participeren in de wereldomspannende dienst van Christus. Het zendingswerk komt meer en meer in het teken van II Cor. 4 : 7 en 8 te staan. Slaat u die woorden maar eens na. Zo is het werk van de zending anno 1960.
Wat doet het vreemd aan om daarnaast te lezen van een plan om à raison van 20 miljoen gulden het Evangelie aan alle mensen te brengen. Speciale, over de gehele wereld reeds bestaande mogelijkheden kunnen dan worden ingeschakeld en ook de nieuwste technische hulpmiddelen kunnen beschikbaar woren gesteld, zo lees ik in „*Oorspronkelijk Christendom*" van september 1960 op blz. 13 en 14. Afgezien van die mogelijkheden en hulpmiddelen wordt niet duidelijk gemaakt op welke wijze deze evangelisatie geschieden zal. De gezamenlijke zendingsgenootschappen geven per jaar vele malen 20 miljoen gulden uit aan de dienst van het Evangelie. Bewust of onbewust verzwijgt „*Oorspronkelijk Christendom*" het bestaan en de arbeid van deze genootschappen. Voor 20 miljoen wordt de totale prediking van het Evangelie „opgeknapt". Ook de buitenkerkelijken in de voormalige christelijke landen zijn hierbij inbegrepen.
Wat ben ik dan weer dankbaar voor ons kleine zendingswerk, dat zonder speciale mogelijkheden en zonder andere technische snufjes dan een VW en een bandrecorder de gemeente-in-wording in Afrika wil helpen en begeleiden.

J. R.

Ds SLORT OVER:

Het begrip vrede in de Heilige Schrift

In het vorige artikel hebben we de betekenis nagegaan van het woord „vrede" en zijn niet verder gekomen dan tot het O.T., zodat een slotartikel ons met het N.T. zal bezig houden. We kunnen zeggen, dat het N. T. hier aanknoopt bij het O. T.

1. Wij ontmoeten „vrede" als de *normale toestand aller dingen.* Wanneer in de gemeente van Korinthe door het spreken in tongen, wanorde dreigt te ontstaan, zegt Paulus: God is geen God van verwarring, maar van vrede (1 Kor. 14 : 33). Tegenover de wanorde, het abnormale, staat de *vrede*, als *normale toestand*, het ordelijke.

2. Vervolgens komt *vrede* voor *als het eschatologisch heil.* Het heil (de vrede), zo zagen we in ons vorig artikel komt van God. Wij wezen er toen op, dat in het O. T. vooral bij de profeten, de prediking van de vrede (het vrederijk) voorkomt.
In het N. T. is dit eveneens het geval. Door de komst van de Messias, is het Messiaanse heil gekomen. Wij denken aan het „vrede op aarde" uit het kerstevangelie. Met Christus is „de koning des Vredes" gekomen, de ware Melchizedek. De inhoud van het evangelie is „vrede", het evangelie brengen is „vrede verkondigen". Deze „vrede" is de Vrede van Christus. (*Mijn vrede* geef Ik u).
De discipelen zullen in de wereld verdrukking hebben, maar daartegenover staat, dat zij in Christus „vrede" zullen hebben. In Hem zijn ze geborgen, genieten „welzijn".
In Joh. 14 is sprake van de afscheidswoorden van Jezus. De Heer spreekt daar over de Trooster, die komen zou. Dan horen we de afscheidsgroet: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u" (Joh. 14 : 27). Op de *vrede-groet* legt het N. T. veel nadruk, bv. „ga heen in vrede" ook bij het binnengaan in een huis werd de groet gesproken: „vrede!" Dat betekent *meer dan alleen een wens.* Het is een gave, die aangenomen óf afgewezen kan worden. „En in wat huis gij zult ingaan, zegt eerst: vrede (zij) dezen huize!
Wie deze vrede niet wil, afwijst, bewerkt daarmede, dat „de vrede" terugkeert tot hem, die de vrede aanbood. (Luc. 10 : 5).
Naar deze „vrede", naar dat heil moeten we *jagen.* Ieder persoonlijk, maar ook *met de anderen samen.* De weg daartoe moet gebaand worden, „maakt rechte paden voor uwe voeten, *jaagt den vrede na* met allen." Deze „vrede" is als een garnizoen, dat de stad bewaakt, d.w.z. „onze harten en zinnen" (Fil. 4 : 7) bewaart.
Als een *macht* wil deze vrede in onze harten heersen. Het bezitten van deze vrede, sluit verdrukking niet uit, en kan zelfs vijandschap zijn, tegen hen, die deze vrede bezitten.
De inhoud van het woord vrede, wordt door Paulus ons nog duidelijker gemaakt. Hij stelt naast het woord vrede, het woord leven. Het bedenken des vlezes is vijandschap tegen God en loopt uit op de dood. Daartegenover staat het bedenken des Geestes, dat uiteindelijk voert tot het *leven en vrede.* Zoals tegenover de dood het leven staat, als een werkelijkheid, als bestaanswijze, als een realiteit, in de letterlijke betekenis van de woorden dood en leven, even werkelijk is hier leven en vrede. Met andere woorden, 't gaat hier niet

om een „geestelijke" dood, om „geestelijk" leven - het vergeestelijken is iets dat in de sfeer van de bijbel niet thuis hoort, maar bij de filosofen, bij de Grieken vooral - maar om *realiteiten*. Leven en vrede is het einddoel van Gods heilshandelen met ons. Vrede dus *niet* in de betekenis van een *zielerust*, maar in de betekenis van de *normale toestand*. De normale toestand is die van vóór de zondeval. - Het zal ons nog altijd moeite kosten de Griekse bril van onze neus te zetten, bij het lezen van een joods boek als de bijbel.

De normale toestand is die van de *nieuwe schepping*.

Het „onbevlekt en zonder rimpel zijn", het verpletterend zijn van de Satan onder onze voeten. „Dit zal de God des heils (des vredes) bewerken". Deze vrede, die normale toestand, zal de God des vredes schenken. Dit is de hoop, die wij hebben, „de hoop die in u is" (2 Petr. 3 : 14), dat betekent dat de totale mens (ziel en lichaam) onberispelijk zal zijn, als de (toe)komst des Heren daar is.

Daar is het „wel-zijn", en dit „wel-zijn", dit „vrede-hebben", „het heil" deelachtig zijn, een zaak van de toekomst, hoewel we een beginsel daarvan reeds nu bezitten. *Vrede is het eschatologisch heil* ons gewaarborgd in de opstanding van Jezus Christus uit de doden.

3. *Vrede* komt in het N. T. ook voor als toestand, als *een verhouding tot God*. Zijn we van nature vijanden-Gods, door de verzoening, die van God uitging, zijn we in een andere verhouding tot God gekomen, in een vredes-verhouding. Dit is het deel van hen, die *geloven*, „wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof hebben vrede met God." (Rom. 5 : 1).

Tussen Jood en Heiden was eertijds vijandschap. Wat scheiding bracht was de wet. Door Christus is deze vijandschap te niet gemaakt. Toch bracht de Wet ook vijandschap tussen de Joden en God. Immers door de overtreding der wet, kwam Israël in een vijandige verhouding tegenover God te staan. God toornde! Door de verzoening is de normale toestand weergekeerd. De normale toestand tussen Jood en Heiden, en van de mensen (Jood en Heiden) ten opzichte van God. *Vrede is de vrucht der verzoening*. Deze vrede sluit dan ook in „vrede onder de mensen" als normale toestand, en strijd als abnormaal.

4. Ten slotte: Rom. 15 : 13 „de God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en *vrede* in het geloven". Hier is vrede zoveel als *zielevrede*. De ziel zo als ze eerst in de normale toestand zijn kan, waaruit alle wanorde is weggedaan, een toestand van blijdschap.

Adreswijziging

Het adres van ds H. P. de Boer, landelijk voorzitter der NBJB is met ingang van dinsdag 13 september: Koningin Julianalaan 1, DELFZIJL.

NADER BEZIEN

We schreven reeds eerder over het onderwerp „evangelisatie"; het is een dankbaar onderwerp waarover voorlopig nog veel te zeggen valt. Daarom grijpen we de gelegenheid, die ons geboden wordt door de aanstaande „evangelisatie-zondag" gretig aan om nog eens iets hierover te zeggen.

Wie evangeliseert er eigenlijk?

Die nu en dan rondziet in de gemeenten ontdekt op het terrein van de evangelisatie nu eens hier en dan weer daar een enorme aktiviteit. Men begint met nieuwe posten, evangelisatie-auto's worden aangeschaft en grote projekten op stapel gezet. Soms met bijzonder goede resultaten, soms lukt het niet.

Merkt men deze aktiviteiten op dan is men geneigd te denken, dat aktivering op dit terrein eigenlijk overbodig is. Het is wel goed bedoeld van de aktiveringskommissie in de unie ook een zondag als „evangelisatie-zondag" uit te roepen - de ECU zal er ook wel erg dankbaar voor zijn, temeer omdat het een kans biedt de finantiën binnen te krijgen...., maar eigenlijk was zo'n speciale zondag waarop „evangelisatie" speciaal benadrukt wordt niet nodig geweest.

En toch, de schijn bedriegt!

Onze gemeentelijke aktiviteit op het veld der evangelisatie hangt voor het grootste deel af van de gaven die bepaalde voorgangers onder ons hebben ontvangen. Heeft een gemeente een voorganger die zich vooral tot evangelisatie-arbeid getrokken voelt dan komen er de imponerende projekten; heeft een voorganger die gave niet dan blijven de plannen uit en gebeurt er bijna niets in deze sektor....

Dat duidt - dachten wij - op twee hiaten:

Op de eerste plaats blijkt er uit, dat in vele vele gevallen niet de gemeente evangeliseert, maar de zo-begaafde voorganger; op de tweede plaats wordt duidelijk, dat wij evangelisatie bijna steeds vereenzelvigen met akties, kampagnes en andere spektakulaire ondernemingen.

Wat het eerste betreft is het hiaat wel heel duidelijk. Het is beslist niet de eerste taak van de voorganger om allerlei evangelisatie-akties te ondernemen. De eerste taak van de voorganger is - tenminste in dit verband - zijn gemeenteleden op te wekken tot en te instrueren voor evangelisatie. Niet de voorganger is geroepen tot evangelisatie, maar de gemeente.

Uit deze onzes inziens onjuiste opvatting aangaande de taak van de voorganger vloeit het ten tweede genoemde misverstand voort. Sommigen zullen zeggen, dat het juist de voorganger is die leiding kan geven aan de evangelisatie-arbeid omdat de „lekenkrachten" te ontoereikend zijn voor kampagnes en akties, en dat daarom bij afwezigheid van de voorganger de evangelisatie-arbeid noodzakelijkerwijs stil komt te liggen.

Ook de gemeente zonder voorganger, of: de gemeente zonder evangelistisch begaafde voorganger moet evangeliseren. We zijn er van overtuigd dat de evangelisatie-arbeid van zulk een gemeente even zegenrijk zo niet zegenrijker zal zijn dan dat van de gemeenten waar men onder leiding van de dominee indrukwekkende akties organiseert. Daarom, omdat die evangelisatie gedragen wordt door de persoonlijke roeping der leden en niet allereerst door het enthousiasme of het organisatie-talent van de voorganger.

Gelet op deze feiten is een „evangelisatie-zondag", zoals nu gehouden wordt beslist niet overbodig, menen wij.

v. D.

HOOGEZAND - (E. d. V.). In juli mochten wij een doopdienst houden waarin een broeder en een zuster op hogere leeftijd en een jonge broeder door de doop aan de gemeente werden toegevoegd. Bij het avondmaal werden zij hartelijk welkom geheten door ouderling Duit. De Heer schenkt ons rijke zegeningen. De gemeente groeit; met alle takken van arbeid gaat het goed en zij die hierin leiding geven staan met blijdschap in de dienst van de Heer.

Van 24 t.e.m. 28 augustus hebben wij hier tentsamenkomsten mogen houden. Voor dit doel lieten wij een krant verspreiden met een oplaag van 6000 exemplaren; deze tentkrant werd huis-aan-huis bezorgd. Sprekers waren: ds Harkema, ds Huizinga, ds Zijlstra, ds Bouritius en burgemeester E. de Haan. Zendeling Ter Braak was 27 en 28 augustus ook in ons midden. Het gezelschap Tent, mevrouw De Haan-Klein Haneveld, de heer Vogel, het zangkoor uit 2e Exloërmond en het muziekkorps en het zangkoor van onze gemeente verleenden medewerking, terwijl 't prachtige Hammond-orgel werd bespeeld door onze organist, J. Duit jr.

Het waren prachtige avonden; Gods

Woord is steeds weer nieuw voor Gods kinderen. . . .

Wij hebben metelkaar mogen werken aan de voorbereiding van deze samenkomsten, we hebben de Heer gebeden of Hij dit werk wilde zegenen, in het bijzonder hen die zeggen niet te geloven.

's Zaterdags en 's zondags was het overvol en ook de andere avonden stonden er veel mensen buiten de tent te luisteren naar de sprekers, de zang en de muziek. Jongemensen kwamen 's zondags tot geloof en vroegen de doop aan. Vaak denken wij: hoe zou 't ook anders kunnen na 5 avonden waarop zulk 'n Blijde Boodschap werd gebracht. Deze jongemensen hebben de bede (O, grijp toch zijn doorboorde Hand) verstaan.

De algehele leiding van deze evangelisatieaktie berustte bij onze voorganger, ds J. Ketelaar.

Dat door de werking van de Heilige Geest ook na deze kampagne nog velen mogen worden getrokken is onze bede!

Drie september hoopt de jeugd van verschillende kerkelijke richtingen een massale bijeenkomst te beleggen op dezelfde plaats waar de tent heeft gestaan: dat ook deze arbeid moge zijn tot eer van de Meester en tot behoud van het verlorene!

STAVEREN - (P. V.). 't Was zondag 28 augustus jl. voor de gemeente te Staveren een dag om niet licht te vergeten. 't Was ook de dag waarin blijdschap en droefheid elkaar afwisselden. Gezien de vele auto's, fietsen en brommers was reeds 's morgens te bemerken, dat er in het kerkje aan de Voorstraat iets bizonders was. En inderdaad, voor een propvolle kerk deden een jong echtpaar en een oude broeder van 83 jaar belijdenis van hun geloof en werden daarop door de Heilige Doop aan de gemeente toegevoegd. Met een grote schare mochten we daarna aanzitten aan de Dis des Heren, waar de nieuwe leden werden verwelkomd door ouderling de Boer. 't Was een wondermooie zondag-voormiddag en we keerden dan ook gezegend huiswaarts.

Maar zoals een schip op zee dat kalme en zonnige reizen kent, maar ook bewolkte en donkere dagen, zo is ook de gemeente.

De horizont begon donker te worden toen onze voorganger meende niet meer in Staveren te moet blijven. En zo volgde dan 's avonds het afscheid. Onze voorganger die voor het laatst voor zijn gemeente sprak zal wel mooi hebben gesproken, maar schrijver dezes weet er niet veel meer van.... zijn gedachte was: nu zijn we herderloos.

Na nog wat ceremonie en toespraken was een periode van vier jaren afgesloten. Wat echter het voornaamste is, wel de Heer der gemeente, Hij die ons gemaakt en de gemeente gesticht heeft, blijft! En wanneer het Hem belieft zal ook de opengevallen plaats weer worden bezet.

Verantwoording Uniebureau

In de maanden juli en augustus kwamen de volgende bijdragen en giften in het Unie-bureau binnen:

1) Voor de E.C.U.:
Groningen-N. f 62,30; Nw. Weerdinge f 57,94; Muntendam f 131,60; Utrecht f 280,-; Emmen f 122,62; Sneek f 94,73; Rotterdam-Z. f 10,20; Enschede f 55,65; Musselkanaal f 77,14; E. W.-S. te den H. f 2,65; Coevorden f 74,58; Alkmaar f 45,-; P. W. B. te D. f 25,-; Almelo I f 33,90; Enschede f 25,89; Den Helder f 84,24; Delfzijl f 131,18; Hengelo f 205,16; Amsterdam-W.N. f 100,-; N. N. te H. f 10,-; mej. T. W. v. d. W. te S. f 50,-; Scheveningen f 30,-; J. S. te L. f 6,-; Den Haag f 315,42; Haulerwijk f 30,-; Eindhoven f 121,10; Hoogkerk f 9,80; Leeuwarden f 69,42; Pernis f 38,04; Daarlerveen f 72,82; Haarlem f 73,85; Rotterdam-Z. f 17,62.

2) Voor de Opleiding:
Groningen-N. f 35,60; Nw. Weerdinge f 52,82; Muntendam f 54,25; Utrecht f 147,50; Zutfen f 15,68; Emmen f 82,10; H. J. G. te D. f 1,-; Rotterdam-Z. f 11,11; Borne f 35,-; H. Z. te H. f 1,-; Musselkanaal f 45,28; mevr. E. W.-S. te den H. f 1,40; Coevorden f 57,04; A. P. te D. f 2,-; D. v. d. M. te L. f 5,-; Alkmaar f 24,-; P. W. B. te D. f 25,-; Pernis f 29,18; Den Helder f 46,80; Delfzijl f 69,30; Hengelo f 191,90; Amsterdam-W.N. f 25,-; N. N. te H. f 10,-; Enschede f 62,07; Almelo I f 29,63; mej. T. W. v. d. W. te S. f 50,-; Scheveningen f 16,-; J. S. te L. f 5,-; Haulerwijk f 20,-; Eindhoven f 67,35; Leeuwarden f 66,06; Leiden f 53,84; Daarlerveen f 35,60; Haarlem f 40,64; Rotterdam-Z. f 21,04.

3) Voor het 10-cents-fonds der U.B.S.:
Nw. Weerdinge f 71,27; Rotterdam-Z. f 11,77; Emmen f 40,-; Veendam f 11,50; Haarlem f 6,50; Muntendam f 29,48; Utrecht f 79,-; Hoogkerk f 9,63; Coevorden f 46,50; Alkmaar f 12,-; mevr. E. W.-S. te Den H. f 0,75; mej. A. B. te G. f 10,-; P. W. B. te D. f 25,-; Dokkum f 9,-; Den Helder f 27,-; Delfzijl f 37,12; Amsterdam-W.N. f 25,-; Eindhoven f 38,85; Haulerwijk f 10,-; Hoogkerk f 4,20; mej. A. M. te A. f 10,-; mej. T. v .d. W. te S. f 40,-; W. V. te L. f 3,50; J. S. te Y. f 4,75; Rotterdam-Z. f 18,65.

4) Voor de Herdenkingskerk:
United Chr. Church, Calcutta f 78,65; Amsterdam-W.N. f 43,-; Jarman Foundation Nashville f 113.012,11; Calcutta Bapt. Union f 39,17; Winschoten f 20,51; Bapt .Conventie, Ontario f 1915,93; Uruquayan Bapt. Conv. f 81,74.

5) Voor het Noodfonds:
Haulerwijk f 59,20; Amsterdam-W.N. f 25,94; Den Haag f 293,55; E.E.veen f 10,-; Vriescheloo f 50,-; Noordbergum f 36,55; Nw. Weerdinge f 19,50; N. N. te H. f 5,-; Den Helder f 47,95; Schveningen f 34,09.

6) Voor de Evangelisatie in het zuiden:
Sneek f 98,35.

7) Pensioenfonds:
Leeuwarden f 2,50.

8) Zaai- en pootgoed:
Mevr. E. W.-S. te Den H. f 1,50; mej. T. W. v. d. W. te S. f 30,-.

Aan alle gevers en geefsters onze hartelijke dank namens onze Unie-gemeenschap! Natuurlijk is u allen belangstellend naar de bijeengebrachte gelden in de eerste acht maanden van dit jaar, en wat dan nog in de resterende vier maanden moest bijeenkomen, wilden we de begrotingsbedragen voor onze gemeenschappelijke taken halen.

Het is dan als volgt: per 1 september is aan vrijwillige bijdragen bijeengebracht voor de ECU f 7532,76, voor de Opleiding f 4562,44 en voor het 10-centsfonds der U.B.S. f 2076,94.

Om de gestelde doel-bedragen voor dit jaar te bereiken, zou er in de resterende vier maanden nog bijeen moeten komen:

voor de E.C.U.	**f 14340,69**
voor de Opleiding	**f 6993,90**
voor het 10-cents-fonds	**f 4123,06**

Drukken deze bedragen (tezamen ruim f 25000,—) op ons als een „last"? Neen, wij zien ze als een uitdrukking van onze heerlijke taak, die we samen mogen verzorgen; als een uitdrukking van de verantwoordelijkheid, die wij samen dragen. Het is immers des Heren zaak, die wij met elkaar dienen. Daarom zullen wij ook graag met warme liefde naar ons vermogen bijdragen. En met grote verwachting zien wij de stroom van bijdragen naar het Unie-bureau tegemoet!

T. JANSMA.

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem.

Mededeling

De baptistengemeente te Steenwijk deelt mee, dat er zich in de adressenlijst enkele wijzigingen hebben voorgedaan; konsulent is thans: ds N. Bandstra, Norgerweg 39; Haulerwijk (Fr.); kont. pers.: dhr W. Dantuma, Dolderweg 4, Steenwijk; penningmeester: dhr G. H. W. Brethouwer, M. Kierstraat 2, Steenwijk en waarn. sekr.: dhr J. W. de Vos, Frans Halsstraat 2, Steenwijk.

Evangelisatie-zondag 11 september

Hebt U al eens verder gedróómd over de mogelijkheden van een nieuwe post in Uw Gemeente? Door de Heilige Geest zullen de ouden immers dromen dromen. Maar ook de jongeren blijven niet terzijde: zij zullen gezichten zien! De zonen en dochteren zullen profeteren en tenslotte - zo eindigt dit gedeelte - zal al, wie de naam des Heren aanroept, behouden worden! Dáárom gaat het, als we het over evangelisatie hebben!

Persoonlijke Evangelisatie.

Natuurlijk is het belangrijk, dat onze gemeenten gezamenlijk evangeliseren en posten openen. Maar het is niet voldoende! Naast dat gezamenlijke werk blijft ook de persóónlijke taak, om anderen voor de Heer te winnen. Dat is één van de moeilijkste opdrachten, die we hebben. Je kunt je er niet „àf-maken" met trouw gemeentelid te zijn (al helpt dat wel!) en met wat geld geven en de bidstond te bezoeken (al is dit alles onmisbaar!). Het vraagt veel meer van ons.

De 11e september 1960 moet ook het hernieuwde begin zijn van dit persoonlijke werk van al onze 8.500 leden en van al onze vrienden, die dit lezen of horen!

Hoe doen we dat nu?

Vanzelfsprekend wilt U gráág iemand anders naar de Here Jezus leiden. Als U dit niet gráág zou willen, is het hoog tijd, om in gemeenschap met de Heer door gebed tot deze wens te komen! Maar hoe doe je het dan?

Het is niet zo moeilijk, om daarvoor wat aanwijzingen te geven, maar U begrijpt wel, dat dit geen recept is, dat beslist in alle gevallen helpt. Ieder mens is weer anders en leeft in andere omstandigheden. Ook daarin zal de Heer U willen helpen en leiden.

Maar vier punten zijn welhaast onvermijdelijk voor ons getuige-zijn!

1. Probeer iemands vriendschap te winnen.

Er zijn mensen, die denken, dat ze met iedereen over Christus moeten spreken. Soms zelfs met de meest onbekende. We willen daarvan geen enkel kwaad woord zeggen, maar wel merken we op, dat er dan veel woorden verloren gaan als eenmaal het zaad, dat naast de akker op de weg terechtkwam. U kunt zich beter op één of een páár mensen richten, of op een gezin! Bid de Heer, dat Hij zulke mensen op Uw weg brengt en heb er dan een open oog voor.

Probeer dan met zo iemand of met zo'n echtpaar of gezin vriendschap te sluiten. Een vriendschap, die op hen zèlf gericht is en die natuurlijk niet ophoudt, als ze maar eenmaal gelovig en gedoopt zijn. Vriendschap onderhouden vraagt veel tijd, maar door vertrouwen te geven, ontvangt U het en bereidt U de grond voor, waarop te gelegener tijd het zaad van het Evangelie kan worden uitgestrooid.

2. Bid voor die ander.

„Niemand kan tot de Vader komen, dan dat Ik hem trekke" zei de Here Jezus en dat woord is een aanmoediging voor ons, om voor onze „nieuwe" vrienden te bidden. Het is immers niet óns werk, maar Góds werk door Zijn Geest.

Bidden is geen werk dat erg opvalt. Liefst zelfs niet! Het is het werk van de stilte en in de verborgenheid van onze eigen binnenkamer. Het vraagt tijd, geduld en geloof. Maar het is een onmisbaar onderdeel van onze vriendschap. Wie niet eens voor zijn vrienden bidt, betoont geen echte vriendschap.

3. Betoon U een èchte Christen.

Er zal een dag komen, dat we tegenover onze vrienden over de Heiland kunnen spreken. Maar wat zou het erg zijn, als dàn Uw daden in tegenspraak zouden zijn met Uw woorden. Ze zouden Uw woorden volkomen krachteloos maken! Onze vriend moet uit ons lèven de Heer zien, om te kunnen geloven hetgeen we dan met onze lippen belijden.

4. Neem hem mee naar de evangelie-verkondiging.

Wanneer iemand geheel onwetend is van het Evangelie, zal er heel wat zaad nodig zijn, alvorens de oogst kan komen. Bedwing Uw ongeduld en probeer op een gelegen ogenblik Uw vrienden mee te nemen naar een samenkomst, een dienst, een bijbellezing. Als al onze leden dit eens deden, wat zouden onze kerken spoedig te klein zijn en welk een zegen zouden we kunnen verspreiden! Als een sneeuwbal zou dit werk zich voortzetten en vele malen zouden de Engelen in de hemel moeten juichen over de ene en de vele zondaren, die zich bekeren.

U heeft de kans!

Er is nog meer nodig.

In deze punten werd de weg beschreven, waarlangs U wellicht met Uw vrienden tot Jezus kunt komen. We moeten bedenken, dat echtparen daarin kunnen samenwerken. Er zijn zoveel „sprekende daden" in onze omgeving te verrichten! Zorg voor kinderen bij ziekte en geregeld bezoek. Hulp en troost bij verdriet. Meeleven in de vreugde en belangstelling voor bizondere gebeurtenissen bij de anderen. Heus, geen verloren tijd, maar een stuk van ons christelijk lèven!

Maar wat kunnen we er tegen opzien, als we eenmaal moeten gaan spréken! Want wat moeten we dan zeggen? Daarom staat hierboven, dat er nog meer nodig is. Onze gemeenten geven ons voldoende mogelijkheden, om de Bijbel te leren kennen. Door prediking en bijbellezing, door gesprek en het zelf-lezen! Misschien moeten we hieraan in onze gemeentelijke arbeid nog meer aandacht geven. Maar op het goede moment zal de Heer ons zeker die woorden geven, die Hij ons wil laten zeggen. Daarom behoeven we geen zorg of angst te hebben, maar kunnen we blijmoedig en vertrouwend aan de slag.

Zondag 11 september 1960.
Evangelisatie-zondag:
Een nieuwe post in elke Gemeente!
Nieuwe vrienden voor elk Gemeentelid!

Zó wordt de schare ontelbaar, die eenmaal zal zingen ter ere van het Lam!

Utr. BROERTJES.

Uit ons Uniebureau

Op 28 en 29 september a.s. komt de Unie-Commissie in vergadering bijeen. Wie een zaak onder de aandacht van de U.C. meent te moeten brengen, doet goed dit tijdig schriftelijk aan de sekretaris te doen weten. U kent zijn adres: Dalweg 77, Arnhem. Zullen we afspreken, dat uw brief vóór de 18e september in het Unie-bureau moet zijn? Dan kan een en ander ordelijk op de agenda van de Unie-Commissie-vergadering geplaatst worden en onder de aandacht van de broeders komen. Graag beveel ik de broeders van de Unie-Commissie in de voorbede aan, opdat het licht en de wijsheid des Geestes de besprekingen, overwegingen en besluiten bepalen!

Wie belang stelt in de gang en stand van zaken betreffende de vrijwillige bijdragen voor onze gemeenschappelijke taken - en dat is natuurlijk ieder die dit leest - leze de „Verantwoording van het Unie-bureau" elders in dit blad. Daar vindt u een overzicht van wat in de eerste 8 maanden ontvangen is en wat er dan nog in de resterende 4 maanden moest komen, zullen we de gestelde doelbedragen voor dit jaar halen. Al is het niet zo gemakkelijk, zoals we allen weten, komt, laten we met blijmoedigheid onszelf en het onze naar vermogen geven, opdat het werk des Heren, dat we samen mogen doen, zijn voortgang hebbe!

T. Jansma

ECU-NIEUWS

ECU-vergadering

Op 20 en 21 september a.s. hoopt de ECU tijdens de najaarsreis te vergaderen. Mocht U nog iets hebben, dat voor deze vergadering van belang is, wilt U dit dan zenden aan de sekretaris? Adres: Tomatenstraat 157, Den Haag, tel. 070-338761. In het volgend nummer van ons weekblad hopen wij u verdere mededelingen te doen over de komende ECU-reis langs de gemeenten en posten.

Nog f 14340,-!!

Bij de administrateur van de ECU hebben wij even geinformeerd naar het binnenkomen van de vrijwillige bijdragen onzer gemeenten voor onze gezamenlijke evangelisatie-arbeid. Het blijkt dat in 1960 nog *f* 14340,- door onze gemeenten bijeengebracht zal moeten worden, zullen wij de begroting 1960 halen.
Het is echter niet alleen noodzakelijk dat we de begroting 1960 halen, maar indien enigszins mogelijk deze zelfs belangrijk overschrijden.
Het is U bekend, dat we de gemeenten die het vorig jaar reeds bij de ECU om hulp hebben gevraagd, zeer tot onze spijt wegens gebrek aan financiën hebben moeten teleurstellen en dat aan gemeenten die reeds door de ECU gesubsidieerd werden, slechts 70% van het bedrag, dat nodig was voor de voortzetting en de uitbreiding der arbeid, konden uitkeren. U kunt zich voorstellen wat het betekent 30% minder aan middelen te ontvangen op de velden waar trouw en ijverig gearbeid wordt aan de verkondiging van het evangelie.
Thans komen weer nieuwe aanvragen bij de ECU binnen. We zijn er dankbaar voor, wan het betekent: de arbeid leeft. Zullen we aan de behoeften van de reeds bestaande arbeidsvelden en de nieuwe terreinen die zich melden kunnen voldoen, dan is het noodzakelijk dat we de begroting 1960 ver overschrijden! Wat denkt U, zou dat met vereende krachten niet mogelijk zijn?
Een stagnatie van de evangelisatie-arbeid in ons land, het ontbreken van financiën om nieuwe gemeenten en posten, die met alle krachten werken aan de verkondiging van het evangelie te steunen, raakt het levensbelang van onze gemeenten en van de *gehele* arbeid in ons land.
Wij hopen dat de raden onzer gemeenten in hun eerstvolgende vergadering de belangen der ECU-arbeid uitvoerig zullen willen bespreken en de gemeenten willen opwekken al het mogelijke te doen om de ECU-begroting te overtreffen. Dat het dringend nodig is, daarvan bent U zeker overtuigd.
Helpt U allen even mee? Hartelijk bedankt. We zien uit naar de volgende verantwoording van onze administrateur en geloven dat de gemeenten ons niet zullen teleurstellen. De deuren tot de verkondiging van het Evangelie staan in ons land nog wijd open. Laat ons met vereende krachten het mogelijk maken deze deuren binnen te gaan. Groots is onze roeping en heilig onze taak en de uren zijn weinige!!

Zondag 12 september ECU-zondag

In het plan 1960, samengesteld door de aktiveringskommissie onzer Unie, zal de tweede zondag van september de evangelisatie-zondag zijn. De folders welke een duidelijk beeld geven van de gehele ECU-arbeid zijn de gemeenten reeds toegezonden. Ongetwijfeld zullen de voorgangers onzer gemeenten die zondag de belangrijkheid van onze evangelisatie-arbeid als gemeenten en als unie aan de gemeenten voorleggen. *Het evangelie is een kracht Gods tot zaligheid!!*
De ECU hoopt, dat die dag de evangelisatie-roeping der gemeente zowel in de diensten der gemeenten, als op de jeugdbijeenkomsten en zondagsscholen in 't middelpunt zal staan en dat onder ouderen en jongeren velen geaktiveerd zullen worden deze roeping met de volle inzet van al hun tijd en kracht te vervullen. Boven alles, dat op die dag ook zielen behouden zullen worden.
Zou het ook mogelijk zijn op deze landelijke evangelisatie-zondag een extra ECU-kollekte te houden? Dat het nodig is, weet U!!

De arbeid leeft, leef voor de arbeid!!

W. Harkema

VOORGANGERSVROUWEN-KONFERENTIE!

Deze konferentie wordt dit jaar te Utrecht gehouden, en wel op donderdag 6 oktober a.s.
Alle voorgangersvrouwen worden hiertoe hartelijk uitgenodigd. Deze uitnodiging geldt ook in het bijzonder onze jonge zusters, die nog maar kort in de dienst staan en allen die zo'n dag nog niet eerder hebben meegemaakt. Ook de vrouwen van onze zendelingen zijn hartelijk welkom!
Zusters, wilt U allen proberen deze dag vrij te maken? 't Zou zo fijn zijn als we er nu eens allemaal konden zijn!
Deze konferentie is heel belangrijk voor het kontakt onder elkaar en om elkander beter te leren kennen.
De kosten worden hoofdelijk omgeslagen en bedragen meestal ruim f 10,-.
We hopen, dat dit geen bezwaar voor U zal zijn.
Wilt U zich zo spoedig mogelijk opgeven aan onderstaand adres? In ieder geval vóór 17 september?
De agenda wordt nog nader bekend gemaakt.

H. Vegter-Ter Braak,
Rozenburglaan 64a
Rotterdam (16).

Mededeling

Bevestiging en intrede kand. K. Corporaal

De baptistengemeente te Scheveningen deelt mee, dat kand. K. Corporaal op zondag 18 september D.V. tot de dienst bevestigd zal worden.
De diensten zullen gehouden worden in de Aula van het Joh. de Witt-lyceum, Nieuwe Duinweg 6-14, te Scheveningen, (te bereiken met de tramlijnen 9 en 14).

10.00 uur v.m. Bevestiging door ds W. Harkema van 's-Gravenhage.

3.30 uur Intrede.

7.30 uur 's avonds: Begroetingssamenkomst.

Afgevaardigden en belangstellenden worden hartelijk uitgenodigd. Zij die logies nodig hebben worden verzocht dit vroegtijdig op te geven aan de sekretaris:

W. Bots,
van Egmondstraat 132,
Scheveningen.
Telefoon 070-541612

In Jezus ontslapen onze innig geliefde man, vader, behuwd- en grootvader

HENDRIK SIJBRAND BOLMAN

in de leeftijd van ruim 78 jaar, na een gelukkige echtvereniging van bijna 50 jaar.

Groningen, 4 september 1960.
Tellegenstraat 27.

L. Bolman-Wildevuur
Wodonga (Austr.):
S. Kuiper-Bolman
H. Kuiper
Groningen:
J. J. Bolman
M. E. Bolman-Louw
H. B. Bolman
B. Bolman-Ellens
en kleinkinderen

De begrafenis heeft plaats gehad op donderdag 8 september te Groningen.

Vrijdag 16 september 1960 Jaargang 77 Nr. 3540

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34; Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

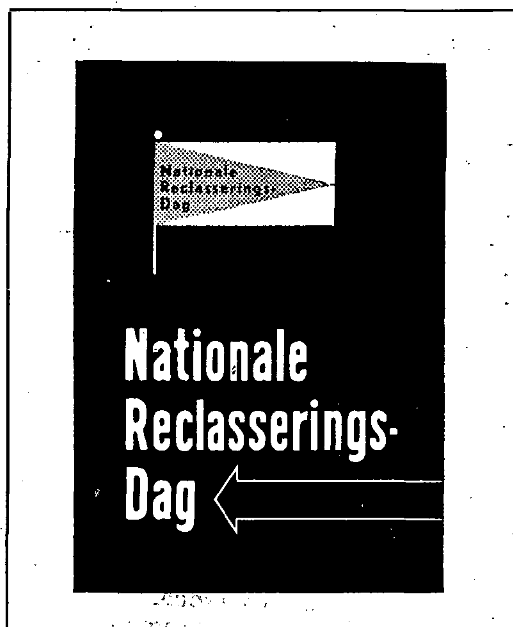
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

25 Jaar „Nationale Reclasseringsdag"

De „vereniging van reclasseringsinstellingen" organiseert ook dit jaar weer een aktieperiode, die afgesloten wordt met de „Nationale Reclasseringsdag" welke dit jaar gehouden wordt op zaterdag 1 oktober. De aktie-periode begint a.s. maandag, 19 september. Vijfentwintig jaar geleden werd voor de eerste maal „de Nationale Reclasseringsdag" georganiseerd: het is dus nu een jubileum-aktie! Temeer een reden aan het werk van de reclasseringsinstellingen, ook in ons weekblad bizondere aandacht te schenken. Het spreekt vanzelf, dat we deze arbeid van harte bij onze lezers aanbevelen; we menen er goed aan te doen de voorpagina voor deze, toch wel bij uitstek christelijke arbeid beschikbaar te stellen. Ook in onze gemeenten heeft de reclassering telkens mannen gevonden die een stuk van hun leven aan deze dienst tot de naaste hebben gewijd; we denken daarbij in het bizonder aan wijlen ds J. Hekhuis die op dit terrein voor zich, maar vooral voor de Naam van de Heer, binnen onze gemeenten maar ook ver daarbuiten grote naam heeft verworven. Een ons toegezonden artikel, een verhaal uit de praktijk plaatsen we hieronder gaarne. E.R.

„Ik mag niet met U praten"

Hij was wat men een mannetje noemt. Klein en zonder enige betekenis. Pas tijdens de oorlog was hij een verschijning in het dorp geworden, voor een paar jaar. De gemeente droeg hem op, de stoepranden wit te schilderen. En dat deed hij met overgave. Jongetjes kwamen hem treiteren en smeerden de witte stroken in met modder. Maar kwaad zag nooit iemand hem worden. Rembrandt, zo noemden ze hem sinds die tijd. Een goedige figuur van weinig woorden. Hij knikte maar wat en zei dan steevast: „Nee, 't valt niet mee". De laatste jaren zag men nog maar weinig van hem. Hij voerde allerlei klusjes voor de gemeente uit, maar de aandacht trok het niet meer. En de witte verf was allang van de stoepranden gesleten. Ze bleven hem, goedaardig, Rembrandt noemen, en soms kwam hij nog goed van pas. Als er iets gedaan moest worden, waar anderen niet zoveel zin in hadden. Ergens een spijker in een muur slaan of 's avonds een band plakken. Hij deed alles voor een paar centen. Het fanfarekorps, dat geleid werd door een vooruitstrevende dirigent, had hem de functie van vaandeldrager gegeven. Iedere donderdagavond was hij bij de repetities aanwezig, haalde dan het zwart met goud bestikte vaandel uit de kast en ging er plechtig naast staan. Zo luisterde hij tot het einde naar het wanhopige blazen en toeteren. En op de grote dagen, als het fanfarecorps spelend door de straten trok liep hij in uniform voorop. Een trots kereltje was het dan. De mensen lachten tegen elkaar en zeiden: „Moet

je die Rembrandt nou eens zien, zeg". Men had een beetje meelij met die goei ziel. Een donkerblauwe arrestantenwagen was het dorp binnengereden en had opschudding verwekt. In die boevenwagen met tralies werd Rembrandt weggereden. Gesprekken gingen door het dorp, waarin de bijnaam Rembrandt niet meer werd genoemd. Zelfs dat woord was nog te goed voor hem. Men had het over die vuilak en die stiekemerd, een gevaar voor de gemeenschap. Het mannetje was weggehaald wegens een zedenmisdrijf. Hij was een misdadiger.

De directeur van de gevangenis zei later tegen mij: „Nee, last hebben wij nooit van hem gehad. Hij deed wat hij moest doen. Maar veel zat er niet bij, als u het mij vraagt". Rembrandt was in een wereld terechtgekomen, die hij vreesde en verafschuwde. De andere mannen hadden om hem gelachen en steeds weer gevraagd: „Wat doe jij hier eigenlijk, ouwe?" Want hij zag er uit als iemand, die met tegenzin een vlieg dood zou slaan. Enkele maanden bleef hij daar. Toen kreeg hij zijn kleren terug en mocht hij naar huis gaan. Hij zag de dikke deur achter zich dichtgaan en voelde zich vreemd, toen hij naar de bomen keek. Hij verlangde naar zijn dorp, de enige plek waar hij zich thuisvoelde. En met een ziel vol berouw reisde hij erheen.

Ze waren hem juist vergeten, toen ze hem weer zagen lopen. Nog altijd met datzelfde slome gangetje. Men probeerde langs hem heen te kijken, want met zo iemand kan men maar beter niet te doen hebben. Zijn uniform van het fanfarekorps hadden ze bij hem thuis weggehaald en hij wist dat dit betekende. Zijn vrouw zei: „De Boer

draagt nu het vaandel". De gemeente had hem ontslagen. De gewone gang van zaken. Nette mensen komen nu eenmaal niet in de gevangenis. En bij de gemeente is alleen plaats voor nette mensen. Hij moest wat anders zoeken en na lang uitstellen ging hij het maar proberen. Soms werd hem zonder meer de deur gewezen:... „hoe haal je het in je hoofd, man.... maar ook werd hij wel vriendelijk ontvangen. Men wilde hem wel terwille zijn. Zo kreeg hij zelfs een nieuwe broek en een nog knappe winterjas, ook al kwam hij daar niet voor. Hij wilde werk hebben. „Tja", zeiden ze dan, „de mensen kennen je allemaal hier. Ze vergeven het je natuurlijk wel, maar vergeten, zie je".
Rembrandt wist dat vergeten heel moeilijk was. Een schilder, die veel bij de boeren in de omtrek werkte, nam hem tenslotte in dienst. Hij zei: „We praten er niet meer over. Je hebt er voor gezeten en dat is genoeg. Geef me de vijf!" Rembrandt ging helemaal op in het werk. Hij had altijd van verven gehouden. En de schilder vertelde me later: „O, zeker, hij was een beste knecht. Niet een vlugge, maar je kon op hem aan. Het is ellendig dat het zo gelopen is. Begrijpt u dat nou?" Begrijpen kunnen wij, buitenstaanders, het niet, geloof ik. Gebeurde er nu zo iets ontzettends? In onze ogen niet. Hoort u maar: Rembrandt moest in een woning in het dorp het houtwerk afkrabben. Het dochtertje kwam er naar kijken en hij begon met haar te praten. Zoals een man op leeftijd met een kind kan praten. Van die nietszeggende, vriendelijke woordjes. Maar plotseling zei het kindje: „Ik mag niet met u praten. Mama zegt dat u in de gevangenis hebt gezeten".Die avond was Rembrandt niet thuis gekomen. En twee dagen later vonden ze hem ergens langs de spoorlijn. Dood.
Dit was het geval van Rembrandt. Zijn dossier is niet dik geweest. Men is hem nu al weer vergeten in het dorp. Hij was een mannetje, zonder enige betekenis. Hij had het goed kunnen hebben, want ze mochten hem wel. Maar hij deed dingen, die geen mens kan goedkeuren. Bij de reclassering zeggen ze wel eens: „De rechter straft met drie maanden. Maar de mensen geven hem levenslang". De mensen, dat zijn wij. U en ik.

Huib Hendrikse

IN DIT NUMMER

zelfs 3 gemeenteberichten; uitvoerige verslagen van de verleden week op „De Vinkenhof" gehouden bijeenkomsten: het zendingsweekend en de opening van het derde seminarium-jaar; in de rubriek „75 jaar geleden" opnieuw geluiden die tot op de dag van vandaag klinken....; en verder, op de voorpagina en elders, enige aandacht aan de jaarlijkse nationale reklasserings-aktie.

Volgende week - hopen we - o.a. „Bij ons in de gemeente", terwijl er, indien de ruimte het toelaat, een begin wordt gemaakt met een serie hoogst interessante artikelen van de hand van ds J. Louw.

Losse Schakels

Massale Evangelisatie In het conferentieoord van de Wereldraad van Kerken te Bossey nabij Genève in Zwitserland, heeft een vijfdaags beraad plaats gevonden over het onderwerp: „De betrekking tussen een opwekking binnen de Kerk en het leggen van verbindingen tussen het Evangelie en de buitenstaanden" *)
Een der sprekers bij dit beraad was de bekende Evangelist Billy Graham. Hij zag in een terugkeer tot een „dynamische vitale evangelieboodschap" de oplossing van het vraagstuk van een onmachtig Christendom en 't verlies van geestelijke kracht aan de kant van de kerken. „Ik ben er van overtuigd", zo verklaarde hij, „dat het Evangelie van Christus het enige antwoord is op de rijzende vloed van atheistisch, beredeneerd marxisme."
Billy Graham wees in zijn toespraak ook evangeliseren aan als een weg tot een „diepte-oecumene", in zekere zin beter dan een „georganiseerde oecumene.". In verband daarmede riep hij alle kerken op zich te laten betrekken in een massale evangelistische inspanning teneinde in dit „crisisuur in de wereldgeschiedenis" de Boodschap van Christus alom te doen horen. Hij zei dat, schoon hij zich welbewust was van de gevaren, verscholen in massale evangelisatie, hiermede nochtans kon worden begonnen als uitganspunt voor 'n harmonisch samenwerken der kerken.
We zijn van gevoelen, dat zulk een evangelisatie-arbeid wel eens aan het licht kon komen met wie en in hoeverre een uitwendige band uitdrukking zou kunnen geven aan een, in de diepte bestaande eenheid.

*) Zie „De Christen" van 29 juli jl.

Misplaatst Gebed? De Kerkbode van de Herv. kerk te Kaapstad, waarschuwt deelnemers aan wedstrijden van een bepaalde sport om niet tijdens de wedstrijden te bidden. De sport, die daarbij genoemd wordt is rugby. Wat de beoefenaars van deze sport nu precies doen en najagen kan buiten beschouwing blijven, maar uit de waarschuwing door genoemde Kerkbode gepubliceerd, blijkt, dat het voorkomt dat ze op bepaalde momenten in de wedstrijd staan te bidden. Het is dus een opvallend bidden. Ieder kan het zien als een bepaalde deelnemer aan de wedstrijd bidt. Maar het is niet het feit zelve dat veroordeeld wordt, maar de inhoud van het gebed, waardoor die handeling verkeerd wordt. Men bidt nl. dat de strafschop, de tegenstander toegekend, geen doel zal treffen of, dat de eigen strafschop met succes wordt bekroond.
Zulk bidden is inderdaad af te keuren en maakt een op zichzelve heilige handeling tot minder dan een vertoning. Het lijkt ons ook bepaald onsportief. Wel zouden we het kunnen verstaan, dat men, vóór het betreden van het terrein, bad om in elk geval volkomen eerlijk te spelen. Want hoe men een overwinning behaalt, lijkt ons belangrijker dan de vraag of het op een overwinning zal uitlopen. Bij boven gesignaleerd verschijnsel dringt niet het geloof zuiverend de sport binnen, maar verwrikt de sport het geestelijk leven.

Duiveluitdrijving Over goddelijke of gebedsgenezing wordt in onze tijd weer druk gesproken .Het is vooral in de pinksterbeweging dat deze zaak ernstig behartigd wordt. Het gaat misschien wel eens verkeerd, maar de bedoeling moet gewaardeerd worden. De uitdrijving van demonen heeft ook daar, dunkt ons, nog weinig aandacht getrokken. Dat is wel bevreemdend want in de evangeliën lezen we in de opdrachten aan de jongeren verstrekt, niet alleen van evangelieverkondiging en genezing, maar ook van het uitwerpen van duivelen. Dat er ook van doden-opwekken gesproken wordt, (Matth. 10 : 8) stelt de gehele opdracht wel in een licht, waarin deze voorzichtige overweging verdient. Hier rijst de gedachte of de opdracht, eenmaal door de Here Jezus aan de discipelen gegeven, niet in bepaald raam gezet is en in verband gebracht met een bepaalde inkeping in de tijd.
We leven in een tijd waarin ook in kringen, die vroeger niets van dat duivelengeloof moesten hebben, het inzicht veld wint, dat wat vroeger voor niet anders dan „krachten" gegolden heeft, inderdaad *machten* zijn. De tweede wereldoorlog heeft ook in dit opzicht het denken naar de diepte gestoten. Een zoetsappige mensbeschouwing verbleekte en bleek onhoudbaar bij het licht van daden, die we in ons mens begrip niet konden onderbrengen.
Er is een nieuwe werkelijkheidsbenadering die de vraag naar de bezetenheid, haar karakter, oorsprong en opheffing, actueel maakt.
En dan merke men er op dat de Schrift niet spreekt van de genezing van melaatsen, doch van hun reiniging en evenmin van genezing van bezetenen, maar van de uitwerping van demonen.

Aan rustige wateren

ALS GEVANGENE IN DEN HERE.... (Ef. 4 : 1).

Zeer waarschijnlijk heeft Paulus omwille van het evangelie in Caesarea gevangen gezeten toen hij deze brief aan de Efeziërs schreef. De man die de loslating predikte, de vrijheid proklameerde en verteerd werd door de heilige passie die boodschap over heel de wereld uit te roepen is gekerkerd.

Deze man moet zich gevoeld hebben als een adelaar die zich gekortwiekt weet. Toch is ook nu zijn leven niet zonder zin. Hij is gevangen in de Heer! Dat kan tweeërlei betekenen; enerzijds, dat hij gevangen is vanwege zijn belijdenis aangaande Jezus, anderzijds, dat hij zich gebonden weet door die Heer.

Op zichzelf is het niet zo belangrijk deze beide mogelijkheden uit elkaar te houden, want beide zijn aan elkaar gelijk. Die door Jezus Christus is gebonden wordt daardoor belemmerd in zijn vrijheid van beweging. Een gevangene van Jezus kan niet meer gaan waar hijzelf wil; zijn handen, zijn voeten, ja zelfs zijn tong en lippen zijn gebonden. Nu blijkt die „vrijheid van beweging" ook maar een betrekkelijke vrijheid te zijn. Eigenlijk was het helemaal geen vrijheid; het was slavernij.

In die zogenaamde vrijheid werd Paulus gedreven door satanische machten Jezus en Zijn gemeente te vervolgen, hoewel hij meende vele wederpartijdige dingen te moeten doen tegen de naam van Jezus van Nazareth.... Verblinde hater van de naam van Jezus! Duistere machten deden hem in de waan van die vrijheid verkeren, doch hij was slechts een te verzetten stuk in het demonische spel dat de duivel-zelf speelde met Jezus' volgelingen.

Nu is Paulus een gevangene in de Heer. Alles heeft hij neergelegd aan de voeten van deze Meester! Zelfs dat wat hem winst was heeft hij om Christus' wil schade geacht.

Als gevangene van Satan is het leven zinloos. Het heeft slechts betekenis voor de vorst der duisternis, tenminste zolang deze dat leven kan gebruiken en exploiteren.

Als gevangene in de Heer is het leven niet zinloos. Integendeel. Het leven van Paulus en van ons ontvangt pas zijn ware zin in deze gebondenheid aan de Heer, daar waar mensen zich voor deze Heiland stellen met de zichzelf-overgevende vraag: wat wilt Gij dat ik zal doen?

Paulus zit in de gevangenis van Caesarea. Uitgeschakeld voor de dienst?

Nee, hij schrijft vanuit die gevangenis zijn brieven tot vertroosting en onderwijzing, die aan de Efeziërs, die aan de Kolossenzen en die aan Filemon: als gevangene in de Heer vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander te verdragen in liefde....

Men moet een gevangene van de Heer zijn, gebonden aan handen en voeten, aan tong en lippen om te verstaan hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is van Christus' liefde.

BROkSTUKkeN

Iedere huisbezoeker — voorganger of ouderling — kent wel de „ja-en-amen"-visites. Je wordt vriendelijk ontvangen, overladen met koffie en koek, voorzien van sigaar èn vuur — in één woord: men ontmoet de voorkomendheid in eigen persoon. Als het gesprek over het koninkrijk van God loopt zijn er geen protesten — integendeel! Men is het in alles roerend met U eens. „Natuurlijk is er een God. Kerken zijn nuttige instellingen, het was niet best als ze er niet waren. We komen heel graag bij U in de kerk", enzovoort. Maar als dan tenslotte door de huisbezoeker opgemerkt wordt dat het evangelie om een persoonlijke toepassing vraagt, en of die al gemaakt is, valt er een beklemmende stilte, waarin het verwijt ligt opgeborgen, dat men die vraag beleefdheidshalve toch niet had mogen stellen.

Menige huisbezoeker is diep teleurgesteld van dergelijke bezoeken thuisgekomen.

Er zijn ook andere bezoeken, die schijnbaar niet zoveel beloven. De ontvangst is maar matig. Je voelt een zekere tegenstand. Al spoedig breekt er een storm van felle protesten los. Er blijft geen ruit van het gebouw der gemeente heel. Er is geen christen of hij krijgt een steen naar zijn hoofd geslingerd. Dominees zijn huichelaars. De kerk is een volkomen verouderd ding, (en vult U zelf verder naar aan).

Maar in al deze protesten klinkt soms zacht de stem van het verlangen. De stem van een vereenzaamd kind dat om moeder roept. Maar moeder ziet er vaak zo vreemd, zo afstotend en soms ook zo onvriendelijk uit, dat het kind tegelijkertijd boos en bang is en haar niet durft benaderen. O die gemeente van Jezus Christus op de aarde......

Professor Berkelbach-Van der Sprenkel vertelt ergens van een huisbezoek in donker Rotterdam. Ergens belt hij aan. Boven aan de trap verschijnt een vrouw van het slag dat in de kerk doorgaans niet al te hoog staat aangeschreven. Ze raast en tiert van boven af op de dominee in de diepte. Maar al razende komt ze naar beneden en fluistert: „Hoe hebt U mij gevonden?" Het razen en tieren was voor de collega's en vrienden die met haar het bovenhuis bewoonden. Het fluisteren voor de dominee. Dat deze haar gevonden had! Hoe was het in Godsnaam mogelijk? Ze was een verdwaald schaap. Ze leefde ver van de kudde. Ze werd gerekend bij de zondaren. Maar ze had verlangen naar de herder. En zo was er toch een — zij het uiterste korte — ontmoeting mogelijk.

Wat worden er een bezoeken afgelegd en gesprekken gevoerd zonder dat er waarlijk een ontmoeting van mens tot mens plaatsvindt. Zonder dat er contact komt. Voor een echte ontmoeting zijn eerlijkheid en warme, oprechte belangstelling van wezenlijk belang. Als de bezochte, laten we zeggen iemand die practisch buiten de kerk leeft, ook maar even het gevoel krijgt dat het de bezoeker niet om hemzelf gaat, maar om een zieltje voor de kerk te winnen en de oude glorie van het christendom te herstellen, rolt hij zich op als een egel en is onbenaderbaar.

Ds Buskes vertelt van een amsterdams gezin dat hij eens bezocht en dat aan een dergelijk soort belangstelling gewoon was.

Na vijf minuten vroeg de man: „Maar waarvoor komt U eigenlijk?" Hij veronderstelde dat er wel een lijst op tafel zou komen, waarop goed getekend moest worden. Na een kwartiertje herhaalde hij zijn vraag. En nog vlak voor het vertrek van de dominee zei hij: „Zegt U 't nu maar." Zijn ervaringen in het verleden waren zodanig geweest, dat hij zich niet meer voor kon stellen dat er iemand bij hem zou komen zonder zekere bijbedoelingen. Het leek hem onvoorstelbaar dat iemand alleen maar om hemzelf kwam.

Gemeente van Jezus Christus zijn betekent in dit opzicht: liefhebben als Hij. Liefhebben met de liefde die Hij ons geven wil, door de Heilige Geest. De liefde van de Gemeente is soms de liefde van een zakenman die een grote klandizie wil. Of van een dictator, die zijn machtsgebied wil uitbreiden. Onze Heer bemint niet het getal, maar de mens. Hij zoekt het verloren schaap niet vanwege de wolopbrengst, maar om haarzelfswil.

Ietsje meer van deze liefde zou geen overdaad zijn in een wereld met maar al te veel eenzamen, die voor een deel reeds cynisch, hard, geworden zijn. Het is dan ook daarom, dat deze liefde niet zonder geduld mag zijn.

Wf.

Het Seminarium

. . . startte voor de derde keer . . .

De uitnodiging tot bijwoning van de opening van de nieuwe cursus op „De Vinkenhof" had bijna 70 personen samengebracht toen ds J. Broertjes, voorzitter van het College van Curatoren de plechtige bijeenkomst opende. Onder hen waren meer vertegenwoordigers van gemeenten dan verwacht was, niet omdat het seminarium niet zou leven in de harten van onze gemeenten, maar omdat redenen van afstand en kosten het voor vele gemeenten zeer moeilijk maakten zich te laten vertegenwoordigen. Maar allen, die er waren: vertegenwoordigers van gemeenten, commissies, stichtingen en van zichzelf, zij bleken allen onmisbaar te zijn voor het bestaan en de bloei van het seminarium; zo wist de voorzitter het in zijn welkomstwoord te stellen. En allen voelden zich er wel bij.

Toerusting tot dienstbetoon

Onder dit motto stond de overdenking, die de voorzitter naar aanleiding van Ef. 4 : 11-12 uitsprak en die we hier onverkort laten volgen:

„Onze gezamenlijke gemeenten verheugen zich in het bezit van een eigen seminarium, waar van nu het derde cursusjaar aanvangt met totaal vijftien studenten. Deze broeders bereiden zich voor op de dienst, die zij volgens hun roeping in de gemeenten willen vervullen. Na veel overleg en met veel toewijding is ons seminarium tot stand gekomen en met grote zorgvuldigheid is het studie-programma opgesteld en zijn de broeders tot de studie toegelaten. Van de docenten wordt nu verwacht, dat zij al hun talenten-voor-het-doceren zullen inzetten en van de studenten wordt vertrouwd, dat zij hun studie-gaven zullen gebruiken.

Het lijkt voor het oog, alsof heel het werk hier berust op prestaties van ménsen. Daarom is het van betekenis de bijbel te laten spreken als het betrouwbare getuigenis over Gods bedoelingen. Uit Ef. 4:11-12 blijkt dan, dat het hier gaat om een zaak, ons door Christus gegeven - staande onder Christus' opdracht - en ook op Christus Zelf gericht.

Door Christus gegeven

Dat er in de gemeenten zo velerlei ambtsbedieningen voorkomen, is niet het resultaat van menselijke organisatie, maar een gave van Christus. Hij heeft deze bedieningen ingesteld en ook Hij heeft mensen daartoe geroepen en gegéven. Hoe die roep tot stand kwam, was voor ieder weer anders, maar het is niemand minder dan Christus, Die hen aan de gemeente geeft. Hij acht hen bekwaam voor dit werk of zorgt, dat ze steeds meer bekwaamd worden. Dat hier studenten zijn, dat hier docenten zijn, is in Christus' gemeente nog steeds geen succes van goede voorlichting of weloverwogen benoemingen, maar van Christus' werk, door Zijn Geest aan harten verricht.
Nooit kan daarom ook de Gemeente té veel bidden voor dit werk van het uitstoten van arbeiders. Arglistig is een mensenhart en het is soms moeilijk onderscheid te maken in eigen innerlijk tussen wens en roeping. Daarom roepen we ook graag alle gemeenten op, om hiertoe te bidden, opdat het roepingsbesef - zelfs tijdens de studie en steeds weer - zuiver openbaar wordt - óf verdwijnt, omdat het op éigen wensen of idealen berustte.
Christus heeft ons ook docenten gegeven en wij mogen in onze gemeenten dankbaar zijn voor hun werk. Eigenlijk waren ze er eerder dan ons seminarium, maar de wachttijd heeft de Heer gebruikt, om hen te doen rijpen en uitgroeien tot de mannen, die ze nu zijn. Op Gods tijd kwam het seminarium er ook en niemand onzer, die in 1956 de beslissende Algemene Vergadering onzer unie te Hengelo bijwoonde, zal ooit de wonderlijke werking van Christus' Geest vergeten, die tot het eensgezinde besluit leidde, een seminarium in het leven te roepen!
Seminarium, docenten, studenten - onze Heer heeft ze ons gegeven!

Onder Christus' opdracht

Nooit krijgen we van God een gave zonder opgave. Ons seminarium is geen fraai stuk in *ons* werk, dat er nu eenmaal bij hoort voor een zichzelf respecterende groeiende groep van gemeenten. Het is geen cadeau, waarmee we naar eigen goeddunken mogen handelen, zelfs met een beetje trots in ons hart. Het woord „bezit" - in de inleiding tot dit openingwoord gebruikt - is feitelijk foutief. Ons seminarium

is een opdracht en wérkt aan een opdracht van Christus' wege. Het moet onder Gods voortdurende zegen en leiding mannen afleveren, die de „heiligen toerusten tot dienstbetoon".
Het woord „toerusten" is een bijzonder woord. Het is eigenlijk „in orde brengen", of „terecht helpen" (Gal. 6:1). „Iemand toerusten" is: „iemand zo maken, als hij wezen moet".
Het is de taak van de ambtsdragers in de gemeente de hen toevertrouwde leden zó te vormen, dat ze worden, zoals Christus vraagt.
Maar u begrijpt, dat deze broeders dit ook niet „zomaar" kunnen en juist daarom wil ons seminarium hen helpen, om zover te komen, dat ze aan hun roeping vele jaren lang gevolg kunnen geven. Ze komen hier met vele gaven, maar ze zijn nog niet zover, dat ze hun dienst kunnen vervullen, al denken ze misschien heel wat van zichzelf. Ze ondergaan in het seminarium grote veranderingen - van inzicht en visie, van karakter en overtuiging - soms zelfs op een haast pijnlijke wijze. Ze worden „in orde gebracht" - „terecht geholpen" en dat kan soms een werkelijke wórsteling zijn in hun eigen binnenste. De gemeenten merken dit ook wel en uitlatingen van broeders of zusters wijzen er al op, als ze zeggen „Wat beginnen die broeders het al te leren!"
Natuurlijk is dit niet het werk van de docenten, maar de Heer gebruikt hen er voor. Want de grote Leidsman, de grote Rector van onze school is de Here Christus zelf. Hij vormt hier - en blijft vormen aan de harten tot in de pastorieën! In dit „vormingsproces" - door de gemeenten mét gebed begeleid en gedragen - zijn állen begrepen en met zo'n Leidsman zal het zeker „in orde komen".

Op Christus gericht

Het grote werk van deze toerusting is door Christus opgedragen, maar ook op Christus Zelf gericht. Twee uitdrukkingen in onze tekst wijzen daarop: dienstbetoon - opbouw van het lichaam van Christus.
Christus is niet gekomen, om Zichzelf, maar anderen te dienen en om Zichzelf te geven als een losprijs voor die anderen. Dienstbetoon is op ánderen gericht ten koste van onszelf. Geroepenen tot deze dienst moeten een leven onder ogen zien, dat „niet meer voor henzelf is", maar dat aan Christus en aan „ de anderen" toebehoort.
De anderen - die soms erg kunnen teleurstellen - die soms misbruik maken van ons „dienstbetoon" en die we om Christus' wil toch blijven liefhebben en dienen. Zo'n moeilijk werk kan alleen gedaan worden, als het op Christus Zelf gericht is.
Dit werk dient tot „opbouw van Christus' lichaam". Niet tot het groot maken van eigen gemeente of van de gezamenlijke gemeenten - niet tot het verkrijgen van een goede naam als een voorganger, die de gemeente „grootmaakt". Want daar zit veel wérelds begeren in, hoe vroom het ook moge lijken.
Maar het gaat in de dienst om Christus, om Hem, om *Zijn* lichaam, *Zijn* gemeente.
Hij moet wassen en wij steeds minder worden! Het eerste willen we wel, maar met het laatste zullen we het steeds moeilijk hebben, zowel op ons seminarium en in onze gemeenten, zowel in onze pastorieën als in ons totale werk.
Toch gaat het daarom: Christus steeds groter - Christus álle eer. Zo rijst Hij op als de Heiland van zondaren, tot Wie we allen leiden, naar Wie we állen heenwijzen.
Moge het ons allen gegeven worden Hem in ons leven en werken de eerste plaats te laten innemen! Dan zal Hij ons allen steeds verder toerusten tot het dienstbetoon, waarin Hij Zelf ons voorgaat!"

De gemeente van morgen

Hierna volgde de eigenlijke openingsrede van de nieuwe cursus, uitgesproken door de rector, drs J. Reiling. Deze rede handelde over de gemeente van morgen en aangezien het de bedoeling is, dat zij als brochure gepubliceerd zal worden, volstaan we hier met enkele korte aanduidingen. Het onderwerp was gekozen, omdat het seminarium de taak heeft de voorgangers van de gemeenten van morgen te vormen en dus reeds nu zoveel mogelijk op morgen moet zijn afgestemd. Aan de hand van een voorzichtige toekomstverkenning betoogde de rector, dat de gemeente van morgen niet meer in de persoon van haar voorganger maar in die van haar leden aan het front zal staan. De taak van de voorganger wordt het de gemeenteleden tot deze frontdienst toe te rusten, zodat hij zelf meer op de achtergrond blijft. Ook zal de toekomst een verdere coöperatie van onze gemeenten nodig maken, omdat enerzijds de gezamenlijke taak groeit en anderzijds ook de plaatselijke taak niet

langer als de uitsluitende liefhebberij van de plaatselijke gemeente gezien kan worden, gezien de voortgaande doorbreking van het locale isolement. Binnenkort zal, zo vernemen wij, deze rede bij „De Vinkenhof" verkrijgbaar zijn; stellig zal hiervan mededeling in „De Christen" worden gedaan.

Nieuwe docenten

Toen het seminarium in 1958 met vijf studenten begon, behoefde er slechts met een half rooster te worden gewerkt. De vakken van de vooropleiding, zoals de oude en moderne talen werden alle door de rector gegeven. In de theologische colleges assisteerden ds J. Louw en ds D. Slort van de aanvang af. Dat ds Louw daarmee, hoewel reeds emeritus, toch nog tot leermeester van de komende generatie voorgangers werd, stemde de leiding van het seminarium tot grote vreugde.

Ds Slort, steeds een ijverig beoefenaar van de oudtestamentische wetenschap, was de aangewezen man om op dit terrein de rector bij te staan.

Sindsdien is er al heel wat veranderd. Reeds een jaar geleden werd het voorbereidende onderwijs in Nederlands, Duits, Engels en Moderne geschiedenis, „uitbesteed" aan bevoegde leraren van het middelbare onderwijs in de omgeving. Zo kwam dit belangrijke onderdeel tot zijn recht en werd de rector vrijgemaakt voor meer theologische colleges.

Het derde jaar kon echter zo nog niet worden ingegaan. Een volledig rooster van lessen en colleges maakte het aantrekken van meerdere docenten noodzakelijk. Daarom benoemde de Commissie voor de Opleiding, die als College van Curatoren van het seminarium fungeert, op voordracht van rector en conrector ds J. A. Brandsma, ds G. Vegter en ds H. van der Werf tot docenten in resp. de Geschiedenis van het Baptisme, de Ecclesiologie (de leer van de gemeente) en de Pastorale theologie. Ds van der Werf begint pas over een jaar, de andere docenten nu.

Daar ds Vegter buitenlands was, kon de voorzitter alleen ds Brandsma installeren: hij wenste hem een gezegende en vruchtbare arbeid toe en leidde de aanwezigen in een speciale voorbede voor docenten en studenten.

Uit naam van onze gemeenschap

De voorzitter van de Unie-Commissie, br E. de Haan, sprak enkele woorden namens onze gehele baptisten-gemeenschap. Hij verklaarde getroffen te zijn door deze samenkomst, die zo heel anders was dan hij had verwacht: in plaats van het verwachte „Hiep hiep hoera, daar gaan we dan" had hij een bijeenkomst aangetroffen, die stond in het teken van volledige concentratie op en toewijding aan de arbeid van onze gemeenten van vandaag en morgen en waarvan een grote inspiratie op de aanwezigen uitging. Zijn bewogen, warme en persoonlijke woord was een levend getuigenis van de verbondenheid tussen onze gemeenschap en ons seminarium.

Wie er waren

Het is ondoenlijk om hier alle aanwezigen op te noemen .Het mag voldoende zijn te vermelden, dat alle Unie-instanties: U.C., ECU, UZC, UBS, Pensioenfonds (!) vertegenwoordigd waren; daarnaast de NBVB, de NBJB, het Ned. Bapt. Centrum (de huisbaas van het seminarium) en verschillende gemeenten, waaronder de noordelijkste uit de soda-stad. En voorts verschillende ouders, die hun zoons voor het eerst of voor de tweede of derde keer aan de conrector, die hoofd is van de huisgemeenschap en de zorg voor het persoonlijk en gezamenlijk welzijn van de studenten heeft, afstonden. Is het een wonder, dat de kamers aan een degelijk onderzoek van de kant der moeders werden onderworpen? De resultaten waren bevredigend. . . .

Zo is ons seminarium vertrokken voor de derde reis, geïnspireerd en gesterkt door de openingsdag en door het warme medeleven van de zijde van heel onze gemeenschap. Moge de Heer der Gemeente het op deze „tocht" geleiden en zegenen.

Vg.

NADER BEZIEN

Ter gelegenheid van de aktieperiode der gezamenlijke reklasseringsinstellingen, welke aanstaande maandag wordt ingeluid en waarvoor ook reeds op de voorpagina van ons weekblad de aandacht der lezers wordt gevraagd, menen we er goed aan te doen ook in deze rubriek iets van dit werk te zeggen.
Het is namelijk zo, dat men van tijd tot tijd allerlei weerstanden tegen de reklasseringsarbeid bij de mensen opmerkt. Bij de gedetineerden zelf, naar men zegt, maar ook - en daar gaat het ons nu om - bij de mensen die nimmer met de rechter in aanraking kwamen.
Eigenlijk betreft die weerstand vooral het stadium waarin amper van reklassering en pogingen daartoe gesproken kan worden. We bedoelen, wanneer bedrijvers van misdaden en vergrijpen tegen de wet op grond van een psychiatrisch rapport verminderd toerekeningsvatbaar worden verklaard.
Op dat moment openbaren zich weerstanden tegen - wat we hier gemakshalve noemen - reklassering. Het veelvuldig voorkomen van deze verklaringen geeft de leek weleens de indruk, dat misdaad meestal niet als misdaad wordt beschouwd en dat vele vergrijpen tegen

Weerstanden tegen reklassering

wet en samenleving tenslotte slechts psychische aberraties zijn die - uiteraard - niet dienen te worden bestraft, maar genezen.

We denken er niet aan de invloeden van erfelijkheid en milieu te ontkennen of gering te achten; integendeel!
Toch schuilt er in een alleen-maar-psychiatrische benadering van de overtreder het grote gevaar, dat misdaad „slechts" als een afwijking van het normale gedragspatroon wordt gezien en niet als een daad waarvoor de bedrijver uiteindelijk toch persoonlijk verantwoordelijk gesteld moet worden.
We bewegen ons met deze bewering op een terrein waarop men, voor men er erg in heeft, farizeeër is geworden.
Daarvan zijn we ons zeer goed bewust.
En juist daarom willen we - juist om ons solidair te weten met welke overtreder ook - in de misdaad vooral het karakter van zonde en schuld onderkennen.
Naar ons gevoelen is die solidariteit niet aanwezig wanneer we de verhouding tot wetsovertreders zien als die van mensen-zonder tot mensen-met-afwijkingen.

v. D.

No. 50. 15 Januari 1885. **4de Jaargang.**

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Matth. XV : 9. — Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs

75 JAAR GELEDEN:

„Niet zonder schroom neem ik de pen ter hand om de vraag, onlangs door een belangstellende gedaan, te beantwoorden: *„Komt er nog wat van de Evangelische samenkomsten a.s. winter?"* Uit deze vraag toch spreekt zoowel *wantrouwen* als belangstelling en dat m.i. niet zonder reden. Immers de geestdrift voor bedoelde vergaderingen is niet weinig afgenomen, bij enkelen geheel uitgedoofd, ja door anderen als verderfelijk gebrandmerkt. De laatsten bedenken zich wel, opdat ze niet tot laster vervallen, want wat eenmaal uit God was, kan later niet uit de Duivel zijn. Een gemoedsstemming brengt daarin feitelijk geen ommekeer. Het is zonderling, *vier* jaren geleden werden deze meetings overal in de Gemeenten met blijdschap begroet en bijna ieder gaf er getuigenis aan door ze als „van God gegeven" te erkennen. In elke Gemeente werd een zegen ontvangen en een opgewekt leven bespeurd; er was een algemeen opmaken en daardoor een gunstig opmaken. Dit duurde evenwel niet lang. Al spoedig vielen de nachtvorsten van filosofische redeneeringen in, gevolgd door een storm van op- en aanmerkingen. . ."

(Uit een artikel van B. Roeles, in „De Christen", 15 september 1885)

Gemeenteberichten

PERNIS/HOOGVLIET - (J. B. B.) *„Baptisten-evangelisatie in Hoogvliet", „Bijbelse boodschap in tentsamenkomsten"*, zó stond het met vetgedrukte letters in de kranten van Rotterdam. Ja, de baptistengemeente Pernis/Hoogvliet mocht in de week van 22-28 augustus tentsamenkomsten houden in Hoogvliet. We hadden daarbij een zeer goede samenwerking met de andere gemeenten in Groot-Rotterdam. Vanaf de eerste dag was de opkomst in de tent boven verwachting, hoe verder we in de week kwamen hoe voller onze tent werd.
Vol ijver en vuur mochten onze voorgangers en evangelisten 't verlossende Woord van Jezus Christus brengen; zangkoren werkten mee en ook hadden we ons verzekerd van de medewerking van de zanger Kees Deenink.
Ja, de Heer heeft ons op wonderbare wijze gezegend in dit werk. De tent was vol en we mochten daar mensen ontmoeten die geheel buiten-kerkelijk zijn.
Drie ochtenden werden er in de tent kindersamenkomsten gehouden. Aan ongeveer 500 kinderen werd van de Goede Herder verteld. Voor deze kindersamenkomsten stond br. A. Kik ons trouw terzijde, terwijl de gehele tentkampagne door onze voorganger ds H. Sikkema werd geleid.
We danken de Heer voor de gezegende week die we mochten hebben; we bidden Hem om wasdom op het gezaaide opdat het vruchten mag voortbrengen.

VEENDAM - (J. V.) Het was een vreugdevolle dag toen ds Ph. Lindeman Wzn zondag 4 september als eerste voorganger aan onze gemeente werd verbonden.
De bevestiging vond zondagmorgen plaats in ons eigen kerkgebouw, door ds Ph. Lindeman van Groningen-N.
De intrede vond plaats in de Veenlustzaal. Ds Lindeman had tot tekst gekozen de woorden van de apostel Paulus uit 1 Korinthe 4 : 5: *„Want wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus als Here, en onszelf als Uw dienaren om Jezus wil"*.
De belangstelling voor deze dienst was zeer groot, de zaal was geheel bezet. Na de prediking vertolkte br. Ouderling L. P. Leutscher de gevoelens van blijdschap namens de gemeente en riep ds Lindeman een hartelijk welkom toe.
Achtereenvolgens spraken verschillende afgevaardigden een woord van welkom tot de nieuwe Herder en Leraar.
Aan deze dienst werkte mee het zangkoor „Tot Gods Eer", onder leiding van dhr. U. Leegstra. Zondagavond vond er in het kerkgebouw een begroetingssamenkomst plaats, waar onze voorganger en zijn echtgenote meer op intieme wijze met de leden en vrienden van de gemeente kennis maakten. Wij kunnen dankbaar zijn voor wat onze Heer in korte tijd hier tot stand heeft doen komen. Op 21 juni 1959 had de instituering plaats. Op 15 september 1959 de opening van het nieuwe kerkgebouw en nu reeds mochten we onze eerste voorganger begroeten. Wij willen nog wel graag de broeders-voorgangers van de omliggende gemeenten hartelijk danken voor de bereidwilligheid ons zo dikwijls te hebben willen dienen.

ARNHEM - (J. P. V.) Graag willen wij U allen laten delen in de vreugde en blijdschap, die onze gemeente heeft ondervonden. Zondag jl. werd nl. 'n echtpaar door de doop aan de gemeente toegevoegd.
Onze kapel was tot de laatste plaats bezet en na de dienst mochten wij met vele gelovigen samen het H. A. vieren. Onze harten zijn vol dankbaarheid, omdat we steeds weer ervaren en ondervinden, dat de Heiland doorgaat ons Zijn Zegeningen te schenken.

Onze zendingsopdracht blijft

Clifford J. Parsons: dit is het uur der beproeving voor de gelovigen in Kongo . . . .

Dat de zending op het ogenblik wel in het middelpunt van de belangstelling staat, bleek zaterdagmiddag 2 september toen de voorzitter der UZC, br. W. Modderman het UZC-weekend opende en de 72 door de gemeenten afgevaardigde broeders en zusters welkom heette. In zijn openingstoespraak gaf de voorzitter een kort historisch overzicht van ons nog zo jonge zendingswerk, dat reeds nu zulke zware slagen te verduren kreeg: we voelen op dit weekend dan ook allemaal de pijn in ons hart, omdat we onze zendingsmensen weer thuis hebben. We zijn dankbaar, dat hen in Kongo geen letsel is overkomen. Toch horen ze eigenlijk daar te zijn, waar ze ook zelf het liefst zouden zijn, in Kongo.

Zusterhulp en zending

Aangezien er tussen UZC en NBVB een zeer nauwe relatie bestaat kreeg nu eerst een vertegenwoordigster van Zusterhulp het woord. Uit haar toespraak bleek dat deze afgevaardigde - hoewel geen familie van de voorzitter der UZC - toch wel aardig met zijn doen en laten op de hoogte was. Hoe goed deze beide elkaar kennen zal ook de lezer duidelijk zijn wanneer we U onthullen dat landelijk Zusterhulp mevrouw Modderman naar deze konferentie had afgevaardigd! Ook mevrouw Huizinga-Schneider kreeg nog het woord en vertelde namens de „kerstkistenkommissie" van de zendingsliefde van Zusterhulp en hoe die liefde o.a. ook gestalte krijgt in de kerstkisten-aktie. Ook dit jaar begonnen de pakken en dozen weer binnen te komen. Helaas kunnen door de omstandigheden in Kongo de kisten voorlopig nog niet verzonden worden. Een paar kisten wil men naar br. J. Kool in Suriname zenden; met hem is men in overleg over de vraag wat daar het meest nodig is.

E.B.F.-Intermezzo

Bij het begin van de vergadering richtte de voorzitter reeds een bizonder woord van welkom tot twee buitenlandse gasten, Rev. Clifford J. Parsons (Kongo-sekretaris der BMS) en dr Erik Rudén (sekretaris der Europese baptistenfederatie). Aangezien dr Rudén reeds voor de avondvergadering moest vertrekken werd hem de gelegenheid geboden een kort woord te spreken. De sekretaris der Europese baptisten bracht allereerst de groeten van de Zweedse baptisten, zijn landgenoten, over. Hij vertelde van het zendingswerk, dat zij vroeger dreven in Rusland en in China. Hij eindigde met het verhaal van een oude zendelinge, die aanvankelijk in St. Petersburg (thans Leningrad) werkte en na de revolutie van '17 naar Estland ging en daar de laatste oorlog meemaakte. Ze ondervond nu weer van de ene, dan weer van de andere overheid last, desondanks was ze niet te bewegen haar post te verlaten: als ik weg ga - zo zei ze - wie moet dan voor deze kleine gemeente zorgen?

Irema uit eigen aanschouwen

In de avondvergadering namen de brs. Edens en Van 't Wout de aanwezigen mee naar Irema, aan de hand van foto's en dia's. Zendeling Edens was de eerste die ons een en ander liet zien. Hij toonde ons het zendingsterrein, dat wil zeggen het plekje grond waarop de post gevestigd is. We zagen de huizen van onze zendelingen en de auto waarmee ze reden.
Na deze interessante plaatjes van Irema was het de beurt aan ds Van 't Wout om iets te laten horen en te laten zien van

Irema. Onze zendeling deed dat eveneens door middel van dia's (het zien) en een bandje (het horen). Het was ontroerend te zien hoe ds Van 't Wout indertijd met vreugdedansen werd verwelkomd in een dorp waar in 15 jaar geen zendeling was geweest. Vreugde was er ook in het dorp waar ds Van 't Wout de eerste was om de mensen van Jezus te vertellen. Waarom, zo luidde de aan hem gestelde vraag, waarom is er nooit eerder iemand gekomen om dat goede nieuws te vertellen?
We kregen ook nog iets te zien van het feest dat er in Irema was toen de kleine Irema Van 't Wout op de zendingspost aankwam; wat is er toen gedanst voor mevrouw Van 't Wout en haar dochtertje. En nu is er droefheid omdat ze allemaal weg zijn!
Zendeling ds J. Ter Braak sloot deze eerste dag van het weekend met een korte meditatie.

„Dit is het uur der beproeving"

Ook de kerkdienst, waarin dr J. J. Kiwiet, pred. dir. van „De Vinkenhof", voorging stond in het teken van de zending: Gods Zendeling in de wereld is Jezus Christus; zoals Hij gezonden is, zo zendt Hij degenen die aan Hem verbonden zijn deze wereld in.
Rev. Clifford J. Parsons (Kongo-sekr. der BMS) verkreeg nu het woord. Hij noemde het grootste gevaar dat Kongo thans bij zijn zelfstandigheid bedreigt op geestelijk terrein te liggen. Daar is in de eerste plaats het welig tierend sektendom, dat er een rijke voedingsbodem vindt; alom staan „profeten" op en trachten zielen te lokken en mensen achter zich te krijgen. Daarbij komt het sterk herlevende stamverband. Het stambewustzijn doet zich weer gelden, met al de konsekwenties daaraan verbonden. *„Vandaar dat we deze tijd moeten zien als het uur der beproeving voor de gelovigen in Kongo!"*
Het komt er voor de christen-kongolees nu op aan of hij voor of tegen Jezus is. Vroeger was het „voornaam" om de religie van de witte man aan te hangen, die tijd is nu voorbij!
Laat ons bidden, zo besloot Rev. Parsons, dat ons weldra weer de gelegenheid geboden wordt onze broeders en zusters in Kongo de helpende hand te bieden!

Veranderingen in korte tijd

Zendelinge F. van der Veen-Vorsteveld gaf een overzicht van de grote veranderingen die zich in Kongo, sinds zij voor het eerst naar dit land vertrok, hadden voltrokken. Met voorbeelden illustreerde zij deze veranderingen: toen het er om ging, dat een Kongolees als penningmeester van de gemeente in Yalemba zou optreden weigerde ieder die daar voor werd aangezocht, zodat men tenslotte maar drie penningmeesters tegelijk koos hetgeen betekende, dat er dus ook drie verschillende sloten op de geldkist werden gemaakt.... Ook deze dingen zijn veranderd. Het is nu de tijd, dat de Kongolees zelf het werk van de zendelingen gaat overnemen. Een nieuwe tijd, ook op het terrein van de zending breekt zich baan.

„Onze zendingsopdracht blijft"

Drs J. Reiling sprak over 't „thuisfront". De zendelingen zijn terug, en - zo merkte hij op - hier en daar kan men het geluid vernemen: de terugkeer van onze zendelingen betekent voor onze unie-gemeenschap een verlichting der lasten. Het wás ook een hoog bedrag, dat op de jongste AV voor de zending werd gevraagd.
Wij dienen echter, zo vervolgde br Reiling, in het oog te houden, dat zending *wezenlijk* bij de gemeente behoort. Christus als de Zendeling bedient Zich van de gemeente om de door Hem begonnen zendingstaak in deze wereld uit te voeren. Het is daarom niet juist scheiding te maken tussen de taken van de gemeente. Het gaat om de uitvoering van onze opdracht en daarom geldt ook voor de zendeling dat hij heeft te doen wat zijn hand vindt te doen.
In de situatie waarin wij ons thans bevinden zal het voor de zending niet anders meer mogelijk zijn dan nederig diensten te bewijzen in Afrika. De tijd van het plus-der-blanken is voorbij. We gaan door een tijd van gericht, maar dan in die zin van gericht zoals wij dat vinden in het oude testament waar het gericht betekende, dat er nog genade is en nog een onverdiende kans. Een kans die we slechts dan vruchtbaar kunnen gebruiken, indien we alleen maar begeren instrument te zijn en niet meer.

Slotwoord

In 't slotwoord, dat ondergetekende mocht verzorgen, werd er nogmaals op gewezen, dat we zeker nu niet mogen verflauwen in onze gebeden en in onze offerbereidheid voor het werk der zending: er wacht ons nog een grote taak in Kongo. Een taak die we, zodra het enigszins mogelijk is, zullen hervatten. In de korte tijd dat onze mensen in Irema mochten zijn hebben ze ongeveer 200 mensen gedoopt en velen wachten op hen om straks gedoopt te worden.
We hadden een gezegend weekend en zijn naar huis teruggekeerd met in het hart de bede: Heer, wil genadig geven, dat het werk in Irema spoedig kan worden voortgezet!

H. Sikkema

ECU NIEUWS

Dinsdag 20 en woensdag 21 september a.s. zal D.V. de jaarlijkse rondreis van de ECU plaats vinden. Een bezoek aan vele gemeenten en posten staat op het programma. Dit jaar gaat de reis naar Twenthe, Drente en Friesland waar we de raden der gemeenten, die reeds met de ECU in verbinding staan hopen te ontmoeten, terwijl we eveneens besprekingen hopen te houden met gemeenten die contact met de ECU gezocht hebben. Tussen deze besprekingen door zal de ECU de najaarsvergadering houden om ons landelijk evangelisatiewerk in zijn geheel te bezien. De Commissie wil deze reis echter niet alleen dienstbaar maken aan besprekingen, maar ook aan het uitdragen van het Evangelie.
VIER EVANGELISATIESAMENKOMSTEN ZULLEN GEHOUDEN WORDEN:
Dinsdag 20 september:
te Almelo (beide gemeenten verenigd) *in de kerk, Nieuwstraat 86a,* 's avonds 8 uur.
Leiding: ds A. Visscher en ds P. v. d. Werf; sprekers: br. E. de Haan, Beerta, ds N. J. v. Beek, Alkmaar.
Te Coevorden in de bapt. kerk, Aleida Kramerstraat 9, 's avonds 8 uur.
Leiding: ds Th. v. d. Laan; sprekers: ds W. Veenstra, Musselkanaal, ds W. Harkema, 's Gravenhage.
Woensdag 21 september:
Te Drachten, in de bapt. kerk, Vogelzang 15, 's avonds 8 uur.
Leiding: ds F. G. J. Hofhuis; sprekers: br. E. de Haan, Beerta, ds N. J. van Beek, Alkmaar.
Te Zandbulten, in de bapt. kerk, Ganzingaweg 22, 's avonds 8 uur.
Leiding: ds B. Fabrie van Noordbergum.
Sprekers: ds W. Veenstra, Musselkanaal ds W. Harkema, 's Gravenhage.
Aan de gemeenten is gevraagd om medewerking van zangkoren of muziekverenigingen. Wij zijn dankbaar dat bovenstaande gemeenten direct bereid waren deze samenkomsten voor te bereiden en we geloven goede en gezegende avonden te zullen hebben, waarin het uitdragen van het evangelie zal zijn tot verheerlijking van de naam van Jezus.
Wilt U met ons voor al de besprekingen én voor deze samenkomsten bidden?
Een verslag van deze ECU-reis hopen wij spoedig te publiceren.

W. Harkema

VAN DE EINDREDAKTIE

Op de dag waarop dit nummer verschijnt vertrekt onze mede-redakteur drs J. Reiling voor een veertien daags verblijf naar Amerika. Deze reis staat in verband met br Reilings wetenschappelijke medewerking (op het terrein der bijbelvertalingen) aan het Ned. Bijbelgenootschap. Desondanks, daarvan houden we ons verzekerd, zullen ook onze lezers de vruchten van deze - weliswaar korte - kennismaking met de USA kunnen genieten, wanneer na behouden terugkeer deze redakteur ons zijn wekelijkse bijdragen weer levert.
We wensen hem een goede reis en een vruchtbare kennismaking met het land „van de onbegrensde mogelijkheden".

De Heer verblijdde ons opnieuw door de geboorte van een zoontje en broertje

AUKE

J. A. Brandsma
R. Brandsma-Gorter
Jelle
Wytse
Joke

Heerenveen, 10 september 1960.
Leliestraat 11 (Baptisten Pastorie)

JOHN SEGAAR

en

MARJAN DE HAAN

geven kennis van hun huwelijk op D.V. 27 september a.s. om 2 uur in de „Iemekörf" te Beerta.

Kerkelijke bevestiging om 3 uur in de Baptisten kerk te Winschoten, door ds J. Segaar.

Winschoten, Lijsterbeslaan 28
Beerta, Hoofdstraat 233
September 1960.

Receptie van 4.30 - 6.00 uur in hotel Velthuis te Beerta.

Toekomstig adres: van Beyemontsingel 30, Pernis.

Soli–Deo Gloria

Op dinsdag D.V. 20 september hopen onze geliefde ouders

D. BOSCHMA

en

F. BOSCHMA-BALT

hun 25-jarig huwelijk te vieren.

Hun dankbare kinderen
Klaske en Hessel
Hans, Hilbrandt en
Geerthessel

Pastorie Bapt. Gemeente
Ir. de Katstraat 6
Treebeek (L.)

Op zondag 25 september zal 's avonds om half 8 in de kerk een feestelijk herdenken zijn.

Gevraagd een „thuis" voor een 17-jarig,
buitenshuis werkend

meisje,

in gezin dat eigen kinderen groot gebracht heeft. Bij voorkeur Rotterdam of omgeving.

Br. mej. A. Repko, Arnhemseweg 453, Beekbergen.

Van de Leestafel

STERVEN.... EN DAN? B. Telder
Gaan de kinderen Gods, wanneer zij sterven, naar de hemel?
Uitgevermij. J. H. Kok, N.V. Kampen; prijs gebonden f 7,50.

De vragen die de gereformeerde predikant Telders in dit boek aan de orde stelt zijn in titel en ondertitel van zijn boek duidelijk aangegeven. Zijn antwoord is een ontkenning. De mens is een eenheid van ziel en lichaam en deze zijn niet te scheiden, zodat men niét mag zeggen, dat de ziel bij het sterven het lichaam verlaat en naar de hemel gaat. Héél de mens sterft en blijft slechts bewaard in Gods gedachten. Hij zelf verdwijnt, maar zijn naam blijft in de hemel opgeschreven.
De Heidelbergse Katechismus leidt de gedachten in een andere richting, zodat mettertijd een revisie van dat stuk van de drie formulieren zal moeten plaats hebben. Ds Telder roept zijn kerkgenoten tot nadenken en vernieuwd schriftonderzoek op dit punt op, in het vertrouwen, dat zijn visie een behoorlijke aanhang zal krijgen, nodig voor een herziening van de katechismus op dit punt.
Een deel van het gesprek dat zijn kerkbode over dit onderwerp reeds uitlokte, met name met ds D. van Dijk te Groningen, wordt weergegeven. Daar een boekaankondiging (en dat is deze rubriek in ons weekblad toch slechts) is er geen ruimte om op de exegese, die de schrijver van enkele bijbelgedeelten geeft, in te gaan.
Wel merken we op, dat aan de oud-testamentische gegevens o.i. teveel belang wordt toegekend, gezien de onvolkomenheid der openbaring, geschonken aan de oude getuigen. Hebr. 1 : 1. Ons dunkt dat men, voor men tot uitlegging van aparte teksten overgaat, eerst moet vaststellen wat sterven is, wat de dood is, wat dood-zijn is; en hoe deze feiten betrokken zijn op Jezus' dood en opstanding.
Ook Adam wordt een „levende ziel" genoemd, maar Gen. zegt wel duidelijk, dat hij dat werd op een andere wijze dan de overige „levende zielen" zodat zijn een „levende ziel" zijn, toch wel iets van andere orde en betekenis geweest zal zijn en zijn doodsgang wel niet zonder meer gelijk gesteld mag worden aan die der overige „levende zielen". Is niet ook alleen dáárom voor hem een opstanding mogelijk?
Beter dan van tekst op tekst te springen lijkt het ons langs deze weg het vraagstuk van het „Sterven.... en dan?" te benaderen en dat zeer voorzichtig, want het is een teer onderwerp. En dat vergeet de schrijver niet!

L.

Mededeling

Bevestiging en intrede ds H. P. de Boer

De baptistengemeente te Delfzijl maakt met dankbaarheid bekend, dat H. P. de Boer D.V. zondag 25 september a.s. zijn intrede in onze gemeente zal doen.
De diensten zijn als volgt:

10.00 uur v.m. bevestiging door ds N. J. van Beek van Alkmaar;
4.00 uur n.m. intrede door ds H. P. de Boer;
8.00 uur n.m. begroetingssamenkomst.

Afgevaardigden en belangstellenden worden hartelijk uitgenodigd deze diensten bij te wonen. Zij die logies behoeven gelieven dit op te geven aan de sekretaris,

S. Oorlog,
Kon. Julianalaan 15,
Delfzijl.

Voor de sekretarissen der gemeenten.

SPREEKBEURTEN-CENTRALE

Herhaaldelijk bereikten ons klachten van gemeenten, die moeilijk sprekers konden vinden voor de nog openstaande zondagen. Ook de studenten hadden vaak reeds hun afspraken gemaakt.
Om nu zowel de zoekende gemeenten als de studenten te hulp te komen is een „Spreekbeurten-centrale" ingesteld. Gemeenten, die gebruik wensen te maken van de diensten van deze broeders gelieven zich *vroegtijdig schriftelijk* met hen in verbinding te stellen. Het kontakt-adres luidt: Studenten-Spreekbeurtcentrale. „De Vinkenhof" Biltseweg 10, Den Dolder.

Beroepingswerk

Beroepen te Stadskanaal: J. Broertjes te Utrecht.

Adreswijziging

Het adres van ds P. v. d. Werf is: Bornerbroeksestraat 14, Almelo.

Vrijdag 23 september 1960 Jaargang 77 Nr. 3541

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf; drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Rock 'n Roll'ende dominees

Onlangs namen we deel aan een vergadering waar over radio-aangelegenheden werd gesproken. Er werd nogal moeizaam gediskussiëerd, totdat ineens „de zingende zusjes" werden genoemd. In welk verband doet er hier niet toe, wèl dat de vergadering ineens bizonder levendig werd en dat ook zij die tot dan gezwegen hadden zich in de diskussie stortten. Toen we van deze vergadering thuis kwamen vonden we bij de post enkele knipsels uit kranten die ons er van in kennis stelden, dat „twaalf baptisten in Londen, die in opleiding zijn voor predikant samen een rock 'n roll-groep hebben gevormd, die zij de „waaghalzen" hebben gedoopt". Deze groep wil 's avonds voorstellingen geven in bars, klubs en koffiehuizen, om de mensen weer naar de kerk te krijgen. Evangelisatie met een „vrolijke noot", zeggen zij er zelf van. Deze twee voorbeelden uit de laatste dagen tonen wel heel duidelijk aan hoe zeer er gezocht wordt naar nieuwe vormen waarin het geestelijke lied ook als evangelisatie-middel kan dienen.

Het nieuwe lied

In een van de psalmen wordt ons gezegd: zingt de Heer een nieuw lied. Dat woord mogen we gerust als opdracht zien. Een opdracht voor tekstschrijvers, voor komponisten, maar ook voor zangers en anderen die zingende de Heer willen dienen en loven. De vraag is alleen: wat is nieuw? Nu geloven wij, dat dit nieuwe lied ook het klassieke lied kan zijn. De psalmen die ons zijn overgeleverd en andere „geestelijke liederen uit de schat van de kerk der eeuwen". Ook die liederen zijn nieuw, mits elke generatie voor zich de rijkdom en de schoonheid ervan ontdekt en ervaart. Liederen als *„Een vaste burcht is onze God"*, *„Wij knielen voor Uw zetel neer"*, en nog zo onnoembaar vele meer, zijn onvervangbaar. Zij bezitten in zich de kracht en de devotie van het evangelie en zullen daarom telkens weer door jongen en ouden diep-beleefd kunnen worden gezongen.

Oude liederen en oude muziek zijn niet persé ouderwets. Klassiek is dat wat door elke generatie als waardevol herontdekt wordt.

Dat betekent beslist niet, dat nu elk geslacht alleen het overgeleverde mag zingen - hoe schoon ook. De opdracht: zingt de Heer een nieuw lied, betekent nadrukkelijk óók, dat elke generatie voor zich die muzikale vorm kiest die echt is, dat wil dus hier zeggen: die in overeenstemming is met rhytme en tempo van de eigen tijd.

Pogingen om geestelijke liederen in jazztempo te zingen of in de rock 'n roll-stijl - kennelijk aansluitend bij het levensrhytme en -tempo van de huidige generatie - zijn daarom zeer toe te juichen, al zullen we uiteraard deze liederen nog niet dadelijk tot gemeenteliederen verheffen door ze te laten zingen in de erediensten der gemeente....

Onderscheiden we voldoende?

Wat vroeger voor de christelijke gezinnen het harmonium was, het huisorgel, is thans de pick-up, de elektrische platenspeler. We kunnen het betreuren, dat het zelf te bespelen instrument uit de huiskamers bezig is te verdwijnen, het is nochtans een feit. Misschien, dat het luisteren naar de pick-up tenslotte wel weer de lust tot het zelf-musiceren doet toenemen, op 't ogenblik is de muziek-genieting in de meeste gevallen alleen maar passief. Men spaart voor een pick-up en vraagt een plaat voor de verjaardag. Luisterend naar dat wat in onze gezinnen op de draaitafel wordt gelegd, en gretig genoten, krijgen we de indruk dat de grammofoonplatenhandel niet alleen een behoorlijke omzet heeft in het populaire genre, van Corrie Brokken en dergelijke sterren in de amusementsmuziek, maar dat ook de afdeling „geestelijke muziek" niet te verwaarlozen is.

Natuurlijk mogen we dankbaar zijn voor de geluidstechniek die op bijna volmaakte wijze muziek en zang in onze gezinnen brengt. De vraag is slechts of we ook - ja vooral - in het geestelijke genre (om deze lelijke term te gebruiken) over voldoende onderscheidingsvermogen bezitten.

In een bepaald kerkelijk blad werd kortgeleden een nogal heftige polemiek gevoerd tussen voor- en tegenstanders van het duo dat we hierboven reeds noemden, „de zingende zusjes" en van Piet Sybrandi, de nederlandse imitator van Pat Boone. De tegenstanders wezen vooral op de niet altijd bijbels verantwoorde inhoud der liedjes en verzetten zich zeer sterk tegen de melodie en de voordracht, die zij zoet, wee en zwijmelend noemden. De voorstanders kenden eigenlijk slechts één argument, namelijk: deze liedjes zijn vele mensen, vooral jongemensen tot zegen.

Wat is de norm?

Eigenlijk is dat wel duidelijk, althans zo op het eerste gezicht. Het geestelijke lied, hoe en in welke stijl het ook getoonzet is - dát kan geen kwestie zijn - moet bijbels verantwoord zijn. Liederen die niet bijbels verantwoord zijn - die niet wáár zijn - zijn er in elke tijd geweest. Hoe gedragen en dierbaar de melodieën ook waren, de „oude" hervormde bundel stond vol van liederen die beslist niet bijbels waren.

En, om dicht bij huis te blijven, ook onze eigen bundel „Lofzangen en Gebeden" toch met zoveel zorgvuldigheid samengesteld, biedt nog wel een enkel lied dat aan deze norm niet beantwoordt; lees maar eens met aandacht wat er staat in Lied

205 het derde vers....

Bijbels verantwoord, is dat nu de enige norm? Is alles goed als 't maar aan deze norm beantwoordt?

We zijn geneigd enerzijds ja en anderzijds nee te zeggen.

En met dat nee begeven we ons in het moeras, omdat we daarmee een terrein betreden dat eigenlijk de grootste willekeur mogelijk maakt, het terrein van de schoonheid.

De schoonheid, de aesthetica stelt ook zijn eisen. Ook aan het geestelijk lied. Vóóral aan het geestelijk lied.

Over smaak valt niet te twisten, zegt het spreekwoord. Natuurlijk is dàt waar, wanneer het gaat over zoet en zuur, zout en bitter; maar, is het ook waar, wanneer het gaat over goede en slechte muziek, goede en slechte zang? Zelfs eten dat aanvankelijk tegenstaat kan men léren eten, waardoor de boven gedebiteerde wijsheid over de onbetwistbare smaak een zeer betrekkelijke wijsheid blijkt te zijn. We geloven, dat het daarom ook mogelijk is betere zang en betere muziek te leren waarderen boven de kitsch.

Daar ligt een taak voor onze musici, onze organisten, koor-dirigenten en koren. Het landelijk verband, „Muziek - kontakt" heeft hier - bij het vele dat zij reeds kan doen - nóg een braak liggende akker voor zich: geef onze mensen ook het aesthetische onderscheidingsvermogen!

Er is meer dan „zingende zusjes"

We willen niet zover gaan als wel enkele - overigens zeer bekwame - kritici, die heel de - wat wij zouden willen noemen - „glorie-stijl" waardeloos en smaakbedervend achten. We onderkennen de vooral (al is het dan op een bepaald niveau) evangelistische bijdrage in deze soort zang en muziek. Dat ze in aestetisch-meer-eisende kringen op sterke weerstanden stuit is overigens begrijpelijk .

We veronderstellen intussen dat zeer veel uit het repertoire van dit soort geestelijke liederen slechts ééndagsvliegen zullen zijn, waarmee van de muzikale en literaire kwaliteit in elk geval voldoende is gezegd. Gelukkig is er voor mensen, die andere eisen stellen, méér dan de „zingende zusjes". We denken aan de spirituals en de gospel-songs, de chansons van ds de Bruïne, de liedjes van Guillaume v. d. Graft en ds Jan Wit.

Deze bijdragen tot het „nieuwe lied", vaak nogal experimenteel van karakter, verdienen ook in onze gemeenten - en niet het minst ook in onze gezinnen - meer belangstelling en aandacht!

De diskussies die op 't ogenblik op gang zijn tonen overduidelijk aan, dat er in onze dagen behoefte is aan nieuwe geestelijke liederen. Het ernstige zoeken daar naar, zodat ook aan de muzikale en literaire eisen van onze tijd wordt tegemoet gekomen en voldaan, is verblijdend. Ook déze generatie zinge de Heer een nieuw lied!

v. D.

Louis Armstrong, beroemd trompettist, idool van jonge en oude jazz-minnaars. Van deze trompet-virtuoos is o.a. de plaat „The old rugged cross" (ruw houten kruis) zeer bekend. (Cliché „Leeuwarder Courant")

Losse Schakels

Paulus' eigen Woorden In I Kor. 10 : 23 staan de woorden - O. V. - *alles is mij geoorloofd*, terwijl de N. V. heeft: *alles is geoorloofd*. Nu is het in sommige gevallen wat moeilijk na te gaan, of de apostel eigen gedachten uitspreekt of anderen citeert. Soms schijnt het, dat de apostel een gesprek voert met afwezigen, wier gevoelens hem echter, of schriftelijk of mondeling, zijn overgebracht. Zo is het met de bekende woorden, hierboven aangehaald. Schriftverklaarders neigen er toe deze woorden als citaat op te vatten .Er zouden in de gemeente te Korinthe leden geweest zijn, die hun vrije houding in verschillende vragen verklaarden uit hun overtuiging dat de christen alles geoorloofd is. Hun vrijheidsbegrip zette zich dus wel ver uit. Paulus antwoordt daarop dat principiële vrijheid toch binnen bepaalde grenzen gehouden moet worden en dat deze grenzen getrokken worden door de belangen der andere leden en die der gemeente. Ook vrijheid kan misbruikt worden.

Zwijgplicht der Vrouwen? In Kor. 14 : 34 staan de bekende woorden dat vrouwen in de gemeentelijke samenkomsten moeten zwijgen. Zo was het „in alle gemeenten der heiligen". Deze uitspraak heeft heel veel moeite veroorzaakt en doet dat nog, denk maar aan de vraag of vrouwen tot het predikambt mogen worden toegelaten. Het heeft op ons altijd de indruk gemaakt slecht te passen in de gedachtengang van de apostel en bij zijn beschouwingen van de gemeente en de plaats van man en vrouw ten opzichte van het heil en de heilsverkondiging.

Wie spreekt hier? Nu is het de vraag of het inderdaad de apostel is die hier spreekt. Die vraag komt onwillekeurig op wanneer men de indruk heeft, dat hier een stelling verdedigd wordt, die niet past in het geheel van Paulus' beschouwingen. Zou het dus ook kunnen zijn, dat we hier, evenals in hoofdstuk 10 vers 23, te doen hebben met een citaat?

In *„The Christian"*, lazen we voor enige tijd terug een korte toelichting op de tekst in welke de schrijver een uitspraak van 'n zekere dr John Anderson aanhaalt. Deze theoloog heeft in een boek, getiteld: *„Woman Warfare and Ministry"*, de opvatting verdedigd, dat Paulus in de passage I Kor. 14 : 34 en 35 niet zélf spreekt, maar herhaalt wat zijn judaiserende opposanten over het spreken der vrouwen in de gemeente, gelijk dat in Korinthe voorkwam, zeiden. Hij herhaalt hun woorden om hen te weerleggen met een nuchtere vraag.

Joodse dwarskijkerij? De opvatting, dat het de apostel zelf is, die in de verzen 34 en 35 van dit hoofdstuk uit de eerste brief aan de gemeente te Korinthe spreekt, brengt hem in tegenspraak met zichzelf. Hij zegt nl. in hoofdstuk 11 vers 5:

„Maar iedere vrouw, die blootshoofds bidt of profeteert, doet haar hoofd schande aan, want ze staat gelijk met een die kaal geschoren is."

Tegen het profeteren en bidden der vrouwen in de gemeente heeft de apostel geen bezwaar. Hij vindt het slechts ongepast, wanneer 't geschiedt met ongedekt hoofd. Dat druiste in tegen het gevoel van welvoeglijkheid. Dat wilde de apostel niet, want die tegen de „goede zede" ingaat, sluit oren en harten voor zijn boodschap. Het is in strijd met 't „tactgevoel der liefde", Fil. 1 : 9 en 10.

De uitdrukking „gemeenten der heiligen" ondersteunt o.i. de opvatting, dat hier judaiserende christenen aan het woord zijn. We weten, dat er in de gemeente te Korinthe een partij was, die zich naar Cefas noemde. Dat kon wel eens wijzen op een groep christenen in die gemeente die van joodse oorsprong was. De gemeente te Jeruzalem wilde een voorrangspositie ten opzichte van de uit de heidenen gewonnen gemeenten, innemen. Hand. 15 wijst in die richting. Van „Jeruzalem zou de Wet uitgaan". Deze gemeente heeft haar hegemonie over de andere gemeenten niet kunnen doorzetten Zij, deze christenen, beriepen zich voor hun afkeuring van het spreken der vrouwen in de gemeentelijke samenkomsten op de Wet.

Volgens het geciteerde artikel wordt door de schrijver van genoemd werk over *Houding en Dienst der Vrouwen*, een passage uit de Talmoed gehaald, waarin genoemd verbod voorkomt, en dit geautoriseerd door een engelse Opperrabijn.

Verzwakt argument Voor de door dr John Anderson gegeven verklaring van het zwijggebod, de vrouwen in de gemeente opgelegd, is, menen we, wel zo het een en ander te zeggen. Dat de besproken woorden werkelijk citaten zijn en oorspronkelijk gevloeid uit de mond van bekeerde joden, die de verhouding Wet en messiaanse gemeente, anders zagen dan Paulus, zal wel nimmer afdoende zijn te bewijzen. Maar de opvatting heeft dit voor, dat ze Paulus niet in strijd brengt met zichzelf. Z'n beschouwing der wijze, waarop de vrouw deelt in het verlossingswerk, moet steeds haar licht laten vallen op zijn afzonderlijke uitspraken op dit gebied. Wel kon de apostel uit nuttigheidsoverwegingen er op aandringen van bepaalde rechten, in Christus verworven, tijdelijk geen gebruik te maken, maar hij deed dit zonder de gelovige te stellen onder de Wet „in geboden en inzettingen bestaande".

Naar de door dr Anderson voorgedragen opvatting, zou Paulus in vers 36 zelf weer het woord nemen. Niet zonder ironie treedt hij de bedillers tegemoet. Volgens 'n engelse vertaling, die de deugd heeft bij de hedendaagse lezers dezelfde indruk te willen wekken, die het oorspronkelijk bij de eerste lezers opriep, zegt Paulus: Hoe nu? (Pray!). Is 't Woord Gods bij jullie begonnen? Zijn jullie het alleen, die er door bereikt zijn?

De overweging van bovenstaande zou misschien hier en daar een wat kalmerende werking kunnen uitoefenen.

L.

Aan rustige wateren

Oorsprong en bestemming van alle kultuur

Het is opmerkelijk te lezen in het boek Genesis hoe de Here God de eerste mens opdracht tot de kultuur gaf en hoe die opdracht vooral tot vervulling kwam in het geslacht van de van God afgevallen Kaïn. De architektuur en stedebouw, de industrie en de kunst van zang en muziek ontwikkelden zich allereerst in het kaïnitische geslacht. (Gen. 4).

Daarmee is veel kultuur gestempeld; het draagt - zoals wel eens gezegd is - een rebellerend karakter: het is opstands-kultuur. Het draagt de zonde van Kaïn voort; in dienst van de hoogmoed, de eigenwilligheid en de broedermoord. Bijbelse en historische voorbeelden zijn daarvan te over.

Mischien dat gezien dit karakter Israël, het oude verbondsvolk, betrekkelijk arm aan kultuur was, al zijn er vele schone en indrukwekkende uitzonderingen - met name op het terrein van de bouwkunst en literatuur - die deze regel bevestigen. Misschien, dat ook daarom diezelfde betrekkelijke armoe het protestantse christendom karakteriseert. Kultuur wordt als louter wereldse aangelegenheid gezien, die oprechte hemelburgers hebben te mijden .

Toch heeft alle kultuur Goddelijke oorsprong. Ze wortelt niet in de menselijke hoogmoed en eigenwilligheid, al wordt 't zeer licht er door geïnfekteerd. De Here God Zelf gaf de eerste mens de opdracht: de aarde te bewerken en te bewaren.

De bestemming van alle kultuur vindt zijn vervulling in 't Koninkrijk God. We verwachten een stad met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is, de bestemming van alle architektuur en stedebouw!

Alle industrie, zelfs de oorlogsindustrie, nu nog in dienst van machtswellust en broedermoord zal worden omgebogen tot het door God Zelf gewilde doel: zwaarden zullen tot ploegscharen worden omgesmeed en speren tot snoeimessen.

Zang en muziek, nu nog vaak opzwepend en God-ontheiligend als eenmaal het lied der wrake dat Lamech zong, ze zullen klinken voor de troon van de Heilige, verenigd tot één groot koor in stemmen als van citerspelers: het gezang dat niemand leren kan dan die vrijgekocht zijn door het bloed van het Lam....!

Daarheen gaat het met de kultuur.

Die bestemming verwachtende gaan ook wij huizen bouwen, machines ontwerpen en muziek maken. We weten van onze onvolmaaktheid. Maar ook over onze volmaaktheid heen glijdt de glans van onze verzoening in Christus Jezus, waardoor al ons werken zijn opstands-karakter heeft verloren en het stempel van de opstanding heeft verkregen.

Daarom doen we ons best.

Omdat we weten, dat onze werken daarvan getuigenis afleggen, dat het Koninkrijk Gods is doorgebroken en op 't punt staat te komen, alle dingen herstellende naar zijn oorspronkelijke bestemming.

Toen men Luther vroeg: wat zou U vandaag doen als U wist dat morgen de Heer zou komen, antwoordde de hervormer: de appelboom planten die ik van plan was vandaag te planten!

Ons alledaagse leven heeft in Christus' verzoening zin gekregen.

Bij ons in de gemeente

We zijn met deze rubriek een maand achter geraakt. Misschien halen we die maand wel weer in, tenzij de overvloed van kopij ons daarin blijft verhinderen. ● Dat deze rubriek gewaardeerd wordt - ons een grote vreugde - moge blijken uit de toezending van nog meer gemeenteblaadjes. Er waren trouwens ook splinternieuwe uitgaven bij: „De Brug", van de gemeente te ASSEN en „Kapelklanken" van de gemeente te COEVORDEN. Hartelijk welkom in de lange rij van gemeente-periodieken! Het is in ASSEN maar een kleine ploeg; toch doet die gemeente mee, blijkt ons; zondag 14 augustus verzorgde de gemeente een ziekenhuisdienst. Trouwens, ook in COEVORDEN gebeurt er wel wat, zo lezen we in „Kapelklanken": er is een zusterhulpgroep opgericht en bovendien is er een aktiveringskommissie die om een dreigend tekort te voorkomen allerlei „winst"-gevende artikelen, zoals koffie en koek, aan de man brengt. ● *In de gemeentebrief van DELFZIJL, waar ze natuurlijk druk bezig zijn hun nieuwe voorganger een hartelijke ontvangst te bereiden, lazen we, dat er een stuk bouwgrond is gekocht waarop men een nieuw jeugdlokaal wil bouwen. Men hoopt zeer binnenkort met de bouw te kunnen beginnen.* ●De gemeente te ENSCHEDE liet in augustus een extra dik gemeenteblad verschijnen: al het verhandelde op de unievergadering te Emmen gehouden werd in dit nummer onder de aandacht van de lezers van „De Lens" gebracht. Motief: „wij weten zo weinig af van de gezegende arbeid van onze Unie!" Prachtig. Hoewel.... méér abonné's op ons aller weekblad zou ook de verlangde en noodzakelijke informatie kunnen verstrekken. En dat geldt dan beslist niet alleen de wevers en spinners van Enschede, maar ook de draaiers van Hengeo (O.), de landarbeiders van onze veenkoloniale gemeenten, de rijksambtenaren van Den Haag enzovoorts! ● *Hoe zeer (sommige....) Friezen gehecht zijn aan hun eigen „heitelân" wordt duidelijk als men in „De Stem" van WORKUM en MAKKUM het verslag van het uitstapje van Zusterhulp leest. De zusters zijn heel Friesland doorgebust van oost tot noord en pasten er voor op nergens de grens te overschrijden. Nu, ze hadden gelijk want ze ontdekten in eigen provincie een schoonheid waaraan zij die de Rivièra verkiezen boven eigen land altijd voorbijgaan: zelfs een waterleidingsstation dat de dames ter bezichtiging betraden deed hen verwonderd staan over „alles wat betrekking heeft op de dagelijkse watervoorziening", „ze hadden nooit kunnen denken, dat er zoveel aan vast zat, om de bevolking van behoorlijk water te voorzien....". Inderdaad, voor de gewone dingen hebben we vaak geen oog.* ●De raad van de gemeente te SNEEK heeft de goede gewoonte jaarlijks een uitstapje te maken. Deze keer (13 juni) ging de reis o.a. naar een rijwielfabriek in het gelderse waar men in de gelegenheid was de produktie van tweewielers grondig te inspekteren. We maakten ook verleden jaar reeds melding van de sneker gewoonte, in de hoop dat dit voorbeeld navolging zou vinden. Tot op heden bemerkten we niet, dat ook andere vroede broederen op deze wijze de in zulk een kollege noodzakelijke team-spirit stimuleerden. Jammer. ● *Uit een bericht van ROTTERDAM-C. vernemen we, dat men aldaar op zaterdag 19 november een korendag organiseert; nee, geen broodkoren - hoewel die datum wel in de buurt ligt van Thanksgivings-Day, maar zangkoren. De zangkoren van Rotterdam, Den Haag en omliggende gemeenten werken aan die dag mee. Een gelukkig initiatief waaruit goede dingen kunnen voortkomen!* ● Het is helemaal niet wereldschokkend, integendeel; toch vermelden we dat de voorganger van de gemeente in HENGELO (O.) tot twee maal toe met een aantal broeders dat daartoe lust gevoelde een fietstochtje organiseerde; zomaar, om te genieten „van de schoonheid van het landschap, wild, gevogelte, bloemen, ver weg van de racebanen die onze brede wegen geworden zijn". We geven dit door om er nog eens op te attenderen, dat het dichtbij ook mooi is, als je er tenminste oog en oor voor hebt! ● *In de kerkbouw van GRONINGEN-N. komt nu schot. Met de bouw is begonnen. De kerk kost tegen de driehonderdduizend gulden. Toch hopen de Groningers binnen tien jaar het gehele komplex schuldvrij te hebben, want: ... dan moet er een tweede baptistenkerk in dat stadsdeel komen! Dat is planning die er op lijkt.* ● Dezer dagen had GRONINGEN een mannenkoor op visite; het was een duits koor, uit Wermelskirchen. Het koor zou met de beide gemengde koren van de beide gemeenten 's zaterdagsavonds een koncert geven, en natuurlijk, 's zondags medewerking verlenen aan de diensten. ● *In NIEUW-WEERDINGE organiseerde men in augustus een puzzle-fietstocht: jong en oud mocht aan deze oriënteringsrit mee doen tegen een inleggeld van twee kwartjes: waarschijnlijk niet voor een gouden medaille, maar wel voor een ander gouden doel? Overigens schijnen de Weerdingermonders zeer sport-minded te zijn, want de voorganger roept jeugdige enthousiastelingen op, toch vooral de trainingsavond voor volleybal, iedere maandagavond, bij te wonen.* ● Wat er te doen was in LEIDEN, op een bepaalde datum in juli, weten we niet; er was in elk geval feest. Misschien was de voorganger jarig? Dat zou men wel denken, want de man kreeg op die feestavond een nieuwe bromfiets cadeau. Gefeliciteerd, br Schouten! En, denk om de maximum-snelheidsgrens! ●*En dat was het dan weer. De administrateurs van de gemeenteblaadjes denken er wel aan, dat ons adres is gewijzigd? Tot op heden ontvingen we enkele blaadjes via ons oude adres!* v. D.

IN DIT NUMMER

4 gemeenteberichten; eindelijk weer de rubriek „Bij ons in de gemeente"; een verslag van de twee-jaarlijkse algemene vergadering der europese baptistenfederatie te Wenen, Oostenrijk gehouden; in de rubriek „75 jaar geleden" een interessant bericht over de rassenkwestie in Amerika; en verder allerlei dat beoogt onze lezers informatie te verstrekken en tot voorlichting te dienen.

ALBLASSERDAM - (A. C. v. W.). Het is al enige tijd geleden, dat u iets hoorde van Alblasserdam. Het is mij toch wel een behoefte om u nu eens iets te vertellen over het wel en wee van de gemeente. Ik kan niet anders zeggen, dan dat wij rijk gezegend zijn geworden sinds de tijd dat de gemeente is geinstitueerd. Dat is nu ruim drie jaar geleden, en er is veel gebeurd in die tijd. We hebben een heel goede tijd gehad toen ds A. Visscher de gemeente diende naast zijn dagelijks werk.

Dat was een hele opgaaf voor hem, maar hij deed het met vreugde en volle overgave. In die periode van pionieren mochten we 33 mensen door de doop de gemeente binnenleiden. Helaas moesten we ds Visscher op 15 mei afstaan aan de gemeente Almelo. De vakante tijd was echter zeer kort, want op 11 september was het de dag dat ds J. van der Veen bevestigd werd in het ambt door ds C. van Wier. In een speciale dienst in het goed gevulde Gereformeerde Jeugdgebouw deed ds van der Veen zijn intrede in de gemeente en nog wel als full-timer! Ds van der Veen had in zijn prediking het thema: „Het geheim der roeping". De tekst was genomen uit 2 Cor. 5 : 20a. *„Wij zijn gezanten van Christus."*

Er is nu al weer een feestdag in het vooruitzicht. Op 9 oktober hopen we weer een echtpaar door de doop aan de gemeente toe te voegen. Het verenigingsleven is ook zeer goed. Zusterhulp telt circa 30 leden, op de meisjesvereniging zijn 40 meisjes, de tussenjeugd telt 20 jongelui en op zondagsschool zijn ongeveer

30 kinderen. Er is een zangkoor, een muziekklub en een koper-kwartet. Zo ziet u, dat er wel leven is in de gemeente. We hopen met onze nieuwe voorganger, naast alle aktiviteiten die er zijn, een zegenrijke periode tegemoet te gaan.

AMSTERDAM-C. - (R. M.). Nu de vakanties weer merendeels genoten zijn, kunnen we weer met frisse moed aan de slag en dit geldt natuurlijk ook voor ons werk in de gemeenten. We hopen dan ook, dat ieder van ons in zijn of haar gemeente verlangend zal zijn in de arbeid voor de Heer, ook inderdaad medewerker te zijn.

Vanuit de gemeente Amsterdam-C. willen wij U graag laten weten, dat we zulen trachten allen tezamen en ieder persoonlijk oprechte getuigen van de Heer te zijn om mee te helpen de blijde boodschap van de verlossende liefde van onze Heiland te verkondigen.

Over de achter ons liggende zomermaanden kunnen we U goede berichten geven. Twee achtereenvolgende maanden hadden we een doopdienst in de gemeente waarbij twee echtparen hun geloof en gehoorzaamheid aan God beleden. En zo zijn we erg blij U te kunnen vertellen van de avondmaalsviering van zondag 4 september jl., waarbij een broeder zijn belijdenis deed en wederopname in de gemeente vroeg. Jaren geleden was hij reeds in een onzer gemeenten gedoopt maar hij kon zich destijds maar moeilijk tevreden stellen met hetgeen hij voor zijn Heiland kon doen in zijn leven. Het was dan ook erg fijn te kunnen luisteren naar het oprechte getuigenis van onze broeder waaruit zo duidelijk de liefde tot zijn Heiland bleek; de gemeente heeft hem dan ook met blijdschap weer opgenomen.

STEENWIJK - (J.W. d. V.). In een overvolle kerk hebben wij zondag elf september afscheid genomen van onze voorganger, ds W. M. H. van der Graats, die een andere werkkring in Enschede gevonden heeft. Het thema van de prediking was: „Zijn genade is genoeg". In deze dienst verleenden enkele broeders en zusters medewerking met orgel, gitaar en banjo. Na de dienst werden de vertrekkende voorganger en diens echtgenote door een vertegenwoordiger van de gemeente en haar vrienden enkele cadeaus aangeboden. Deze sprak namens de gemeente de dank uit voor al het werk, dat in Steenwijk en wijde omgeving in de 4½ jaar van zijn verblijf onder ons door de voorganger is verricht. Aan het einde van deze bijeenkomst werd door onze konsulent, ds N. Bandstra aan de aanwezigen dank gebracht voor de betoonde belangstelling. De spreker stelde aan de hand van de grote belangstelling vast, dat het vertrek van br van der Graats stellig als een gemis zal worden gevoeld: „het werk in Steenwijk zal evenwel doorgaan, want het is Gods werk".

Ds van der Graats zei zeer getroffen te zijn door de belangstelling; ondanks ondervonden moeilijkheden heeft hij toch een bizondere zegen op de arbeid in Steenwijk ondervonden. Verder bracht de scheidende voorganger nog dank aan hen die hem in de moeilijkheden hadden terzijde gestaan.

Tot slot zongen we met elkaar het bekende gezang: Komt, laat ons voortgaan kinderen, waarna onze konsulent deze avond met dankgebed besloot.

Zo hadden we in Steenwijk een fijne avond, alhoewel - wegens het afscheid van onze voorganger - tegen een donkere achtergrond. De wens van zijn vrienden is: Ga Gij nu met hen mede, Getrouwe Heer, en schenk hen Uwe vrede, steeds meer en meer.

(Iets verkort)

„IJMOND" - (N. M.) Alhoewel er in de gemeente „IJmond" geen schokwekkende gebeurtenissen plaats vinden willen we toch al de broeders en zusters in de lande zeggen, dat het ons goed gaat. Telkens weer opnieuw mogen wij ervaren dat het de band der liefde is, die ons tezamen bindt. En als de band der liefde merkbaar is, mogen we dan reeds niet zeggen, dat het ons goed gaat?

De diensten worden goed bezocht, ook mogen we eens een enkele keer buitenstaanders opmerken. Wij willen ons nu gaan voorbereiden op de winterarbeid. Bijbellezing en bidstond zal ook op het programma staan, want is dit niet een van de belangrijkste takken van arbeid in de gemeente?

Ook kunnen wij U mededelen, dat onze lerend-ouderling, die ons als voorganger dient, br Jac. Schouten enkele weken terug zijn intrek in IJmuiden heeft gedaan. Br Schouten heeft met zijn gezin Leiden verlaten om zich nog meer in het werk der gemeente te kunnen geven. De gemeente „IJmond" heeft br Schouten gevraagd: kom over en help ons, en ziende op zijn Meester heeft hij het durven doen. Geve de Heer ons met elkaar een goede tijd, tot Eer van Zijn Naam. Gaarne willen we ook langs deze weg al de broeders die ons steeds met het Woord hebben willen dienen dank zeggen, hopende dat wij in de toekomst nog eens een beroep op hen mogen doen.

Willen de gemeenten waarvan leden of hen die verwantschap hebben met een onzer gemeenten bij migratie naar het westen des lands dit wel doorgeven aan de betreffende gemeente? Het is voorgekomen, dat vrienden van een gemeente zich in het westen gingen vestigen, maar nooit bezoek kregen omdat de betreffende gemeente niets had doorgekregen. Gaat het juist niet ook om hen die nog aan de rand van de gemeente staan? Helpt U ons ook in dezen!

We groeten al de broeders en zusters in de lande en wensen U Gods Zegen op Uw arbeid.

NADER BEZIEN

„Dermatitis Plantaris"

We kunnen met een gerust hart weer margarine eten; alle „kunstboter" is nu van vreemde smetten vrij.

Aan de geruchtmakende „Planta"-affaire (wat 'n reklame hebben die fabrikanten ongewild gekregen!) zitten verschillende kanten. De juridische en morele zullen wel vooral de aandacht van de pers en het publiek hebben. Ons interesseert vooral die zijde van de zaak welke ons enig inzicht geeft, opnieuw, in de gevaren van de moderne techniek. Alhoewel de meeste theologen en kultuur-filosofen geneigd zijn in de somberste bewoordingen te spreken over de moderne techniek en die steeds weer voorstellen als een Moloch, menen we dat men die gevaarlijke kant van de techniek ook niet mag overdrijven. Het is een zegen, dat diezelfde techniek miljoenen mensen in staat stelt zich allerlei goederen te verschaffen die vroeger slechts voor enkelen beschikbaar waren. Ook de produktie en bereiding van levensmiddelen is, dank zij de moderne techniek, tot een bijna hygiënische volmaaktheid opgevoerd. Dat mogen we niet vergeten!

Desondanks spreken we van gevaren.

De fabrikanten van de nu befaamd geworden margarinesoort bleken op zoek te zijn - uit kommerciële motieven, natuurlijk - naar een nog betere kwaliteit. En daarbij overschreden zij een grens waarbij hun bedoelen in het tegendeel verkeerde.

Wij menen, dat dit de tragiek is van alle techniek. Telkens weer wordt getracht nog betere en volmaaktere produkten af te leveren. Dat is ook onze opdracht, te heersen over de materie.

En toch blijkt daarbij, dat tenslotte niet wij de techniek maar dat de techniek ons kan beheersen.

Meer dan ooit hebben we met dat gevaar te maken. Dat is niet een dreiging, die slechts van tijd tot tijd - zoals met de margarine - gerealiseerd wordt. Nee, het is een werkelijkheid waarmee we iedere dag worden gekonfronteerd.

Het is een werkelijkheid in het weg- en luchtverkeer, waar de motorische monsters duizenden slachtoffers vinden.

Het geldt van de steeds tot grotere overwinningen leidende strijd die aan het medische front wordt geleverd, het geldt van de moderne kommunikatiemiddelen van radio en televisie en - last but not least - van de ontzagwekkende industrie-hallen waar volledig geautomatiseerde apparaten het bedienend personeel hebben gedegradeerd tot schakelaars en drukknoppen. De „dermatitis plantaris" - zoals de „Planta"-ziekte in de medische wereld zou gaan heten - woedt nog steeds; ook al heeft de door ons hier bedoelde ziekte voor 't oog minder ernstige symptomen, de gevolgen er van zijn niettemin nog rampzaliger!

Van deze nieuwe gevaren in een veranderende wereld zullen wij als christenen ons steeds weer rekenschap moeten geven. Niet, door af te geven op de techniek, die voorstellende als een alleenmaar anti-goddelijke macht.

Wèl, door in die wereld te gaan staan met de Oude Boodschap van Christus' overwinning, ook over de machten van onze tijd. Een overwinning waardoor die machten ook aan ons onderworpen zijn geworden, en dus dienstbaar moeten worden gemaakt. v. D.

Helaas moest enige kopij, w.o. de reeds aangekondigde artikelenserie van de nestor onzer redaktie, ds J. Louw opnieuw in portefeuille blijven.

Geef dit blad door aan anderen en win nieuwe abonné's! Geen zilveren lepeltjes noch dure TV-toestellen wint U er mee, maar wèl de voldoening dat een steeds groter aantal mensen opgenomen wordt in onze landelijke gemeenschap.

Wij waren ook in Wenen

Twee-jaarlijkse Algemene Vergadering der EBF

Rondom zondag 11 september herbergde „das schöne Wien", de fraaie hoofdstad van Oosterrijk, een aantal baptisten uit vrijwel geheel Europa. Van Finland tot Italië en Portugal, van Polen, Zuidslavië en Roemenië tot aan Groot-Britannië waren de afgevaardigden van de landelijke baptisten-unies naar de twee-jaarlijkse Algemene Vergadering van de „Europese Baptisten-Federatie" gekomen. Onder de voortreffelijke leiding van ds F. E. Huizinga beraadslaagden ze over het werk van deze federatie, die anderhalf miljoen baptisten omvat in zeker twintig landen.

Oostenrijkse arbeid.

Vergaderplaats was het baptisten-kerkgebouw in de Mollardgasse. Een wat somber maar toch wel ruim gebouw: beneden vergaderzalen en kosterswoning, daarboven pastorie en verblijf voor eventuele gasten. Op de bovenste verdieping de kerkzaal. In Oostenrijk zijn ongeveer 700 baptisten, van wie de helft lid van de weense gemeente is. Onder hen ook een zuster, afkomstig uit de nederlandse familie Fentener van Vlissingen. Deze leden wonen dus in een stad van 1,7 miljoen mensen. In de week worden in de verschillende wijken „Hausgemeinden" gehouden voor bijbellezing en gebed. Het werk in dit roomse land is moeilijk en wordt gesteund door duits-sprekende gemeenten in Amerika. De afgevaardigden woonden de zondagse dienst in Wenen en omgeving bij en werden gastvrij onthaald met de broodmaaltijden.
In Oostenrijk is ook een jeugdcentrum in St. Gilgen, dat beheerd wordt door een „europees comité" en dat mede geldt als centrum voor de baptisten-jeugd in Europa. Het ligt op een uniek plekje natuurschoon. Maar het beheer werpt nogal wat financiële problemen op en vraagt een uiterst zakelijk ingestelde leiding. Het is eigenlijk wat aan de kleine kant, maar de oostenrijkse broeders willen het graag behouden.

Drukke vergaderingen

De dagen in Oostenrijk werden nuttig gebruikt. 's Morgens, 's middags en 's avonds werd er ijverig vergaderd en dank zij de voortvarende leiding van de nederlandse president kwamen we de gehele agenda keurig door. De humor was ook voortdurend werkzaam en ds Huizinga wist zich vlot te redden met duits en engels beide, en niets ontging zijn aandacht. Met een zekere trots zat de andere Nederlander in dit gezelschap vanuit zijn hoekje de handelingen van z'n landgenoot gade te slaan. Na afloop trokken we steeds samen op in het gezelschap van br Van Harte uit Hengelo en zijn neef, die ons de mooie verlichte gebouwen en beelden van Wenen toonde en de nederlandse auto met vakmanschap door de drukke straten reed.
Dr Erik Rudén uit Zweden, de secretaris van de federatie, bracht heel wat zaken op tafel. Binnenkort gaat hij verhuizen naar Londen, waar het „bijkantoor" van de Baptisten-Wereld Alliantie is gevestigd. Onder zijn redactie wordt een kwartaalblad uitgegeven *„The European Baptist"*, dat stellig wel op aanvraag via ons Uniebureau voor engels-lezende liefhebbers is te bestellen. Dr Rudén had al veel landen bezocht in deze korte periode, om zich spoedig in te werken in zijn nog nieuwe functie. Bij zijn bezoeken aan de nationale unies heeft hij contacten met de diverse commissies, om hen te stimuleren in hun werk, terwijl hij ook gráág vele plaatselijke gemeenten bezoekt. Voorjaar 1961 hoopt hij enige tijd in Nederland door te brengen.

Diverse takken van arbeid

De europese baptisten hebben zowel een speciaal comité voor jeugdwerk als voor vrouwenwerk, terwijl er ook een eigen zendingsgenootschap is, dat in Kameroen posten heeft.
De jeugdleiders doen heel veel. Conferenties behoren tot het vaste punt op hun programma: in 1961 in Rüschlikon, in januari 1962 een studentenbijeenkomst op het seminarium te Hamburg, in 1963 te Barcelona.
De presidente van de vrouwen reist ook de landen af. In 1962 wordt de engelse mevrouw Pepper vervangen door mevrouw Flügge-Hof. Er wordt door het vrouwencomité instructiemateriaal gemaakt voor het vrouwenwerk.
De zending had ook de volle aandacht van de vergadering. Het „Europese Baptisten-Zendingsgenootschap" bracht bij monde van zijn radsprekende franse voorzitter dr Vincent verslag uit. Natuurlijk kwam ook Kongo ter sprake. Zweden heeft 28 zendelingen terug ontvangen. Vijf bleven er achter, van wie nog twee zullen terugkeren. Een kongolese voorganger vertoeft momenteel in Noorwegen en kreeg alweer brieven uit Kongo, waarin men om de terugkeer van de zendelingen vroeg.
Een bijzonder belangrijk stukje werk is dat van de commissie voor bijbelstudie en lekentraining. De commissie had van de grote meerderheid der unies begrepen, dat men graag hulp heeft voor dit werk. Daarom zullen er twee soorten „lessen" uitgegeven worden: één voor bijbelstudie (over de bergrede, te schrijven door de Deen Per Norgaard) en één voor lekentraining (over de baptistische beginselen, samen te stellen door dr Kiwiet). Ook voor de jaren '62 en '63 zijn er al plannen in voorbereiding. In de meeste landen heeft men de amerikaanse methodes, om „alle leeftijden" met bijbelstudie en training te bereiken, reeds aanvaard. Ook wij in Nederland kunnen van dit werk prachtig profiteren! Te weinig nog wordt dit belangrijke onderdeel te onzent behartigd. Stellig zal dit een voornaam bestanddeel worden van het werk onzer activeringscommissie, ten aanzien waarvan we grote verwachtingen mogen koesteren. Door goed instructiemateriaal zullen juist onze plaatselijke gemeenten hiervan grote zegen ondervinden.

Europese projecten

De europese federatie geeft met behulp van de verschillende landen, waaronder ook de amerikaanse unies, steun aan diverse projecten: Straatsburg, België, Finland, Polen.
Een bijzonder indrukwekkend moment ontstond bij de bespreking van Polen. In Warschau is een groot gebouw voor de 2500 leden tellende unie in aanbouw: een eigen seminarium met uniebureau, pastorie en kerk. Maar het geld is op: er ontbreekt nog het lieve bedrag van f 120.000,-. Nu de bouw aan de gang is, móet er worden doorgezet, anders is er kans, dat de eerstkomende jaren in de afbouw grote vertraging ontstaat. Diep waren de afgevaardigden onder de indruk van deze nóód-situatie en men beloofde in alle deenemende unies terstond de hulptroepen samen te roepen. Op verzoek van de president ging de poolse afgevaardigde in gebed vóor (in het russisch, vertaald door een finse broeder in het engels) en allen baden mee, dat de Heer uitkomst zou geven en de harten zo zou neigen, dat voldoende geld beschikbaar zou komen, om toch in ieder geval het gebouw klaar te krijgen.

Verdere plannen

De volgende grote europese conferentie zal in Amsterdam D.V. gehouden worden, in 1964. De organisatie zal heel wat van onze nederlandse werkers vragen, want men verwacht er enige duizenden bezoekers. Een groots evenement, waar we met vreugde naar uitzien.
De federatie krijgt een eigen persdienst, die gevestigd zal worden in Rüschlikon en door een daar te benoemen nieuwe leraar zal worden behartigd.
Het bestuur van de federatie zal in 1961 bijeenkomen in het franse baptisten-studentencentrum, terwijl de volgende algemene vergadering in 1962 in Praag zal zijn. Alles zo de Heer wil en wij leven. Een „streek-conferentie" zal in Zuideuropa worden belegd, terwijl in 1961 in Oxford, Engeland, in aansluiting op de conferentie van theologische leraren allerlei

commissies uit de „Wereld Alliantie" en de „Federatie" gehouden kunnen worden. Ook een commissie voor „mannen-arbeid" werd in het leven geroepen.

Een nieuwe president

In de federatie is een president na een twee-jarige periode niet terstond herkiesbaar. Zo garandeert men, dat telkens een ander land een president levert, terwijl de zojuist afgetreden functionaris als „past president" zitting in het bestuur blijft houden. Als nieuwe president is gekozen ds R. Goulding uit Londen. Ds Goulding is één der leidende engelse predikanten, die studeerde aan het Spurgeons College en daarvan nu de voorzitter is. Een energieke, blijmoedige Engelsman van ongeveer 45 jaar. Een hartelijk applaus en woorden van waardering waren de tekenen van erkentelijkheid jegens ds Huizinga.

Wij waren ook in Wenen. Wij zijn immers een deel van de anderhalf miljoen baptisten uit dit wijde werelddeel, die temidden van allerlei kerken en stromingen, ondanks allerlei politieke spanningen en tegenstellingen, gehandicapt door grote taalverschillen, de éne Heer dienen en de éne Zaligmaker verkondigen, door Wie allen behouden worden. We baden voor elkanders arbeid en zetten dat gebed ook thuis voort en geven steun, waar we maar kunnen, hier en elders.

Utr. *Broertjes*

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Adres: J. HORN te Gent.

Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.

75 JAAR GELEDEN:

„Omtrent de kleurlingen in Noord-Amerika meldt men: Een millioen kinderen ontvangt schoolonderwijs, terwijl op de scholen 16.000 kleurling-onderwijzers werkzaam zijn; 15.000 bereiden zich voor om onderwijzers te worden. Twee millioen zielen zijn medeleden der Methodisten- en Baptistengemeenten.

Door de kleurlingen worden 80 tijdschriften uitgegeven. In minder dan 20 jaren heeft deze klasse der bevolking, alleen in de staat Georgië, meer dan een millioen morgen gronds zich weten te verwerven, in al de zuidelijke staten meer dan 9 millioen. De tegenwoordige voortbrenging van katoen overtreft die, welke vroeger tijdens de slavernij werd verkregen met 1.000.000 balen. Aan belasting betalen deze kleurlingen jaarlijks 91 millioen dollars. De eerwaarde C. K. Marshall prijst hen als de beste boeren van de geheele wereld. „Hun gebreken zijn niet grooter dan die van anderen, zij zijn minder slaafsch, meer los van bedelarij, meer mannelijk en beleefd, weten de menschelijke rechten te erkennen en de menschelijke plichten beter te waardeeren. Zij zijn minder goddeloos - veel minder dan de blanken, minder bitter, minder wraakzuchtig, minder bloeddorstig en veel minder onmatig."

(Uit „De Christen", 15 september 1885).

BROkSTUKkeN

Onze tijd is de tijd der kerkbouw. Alom worden akties gevoerd om de financiën te verkrijgen voor nieuwe godshuizen. Ook onze unie-gemeenschap heeft na de oorlog veel gebouwd.

Doorgaans is die kerkbouw een kwestie van geld, een goede architekt en een niet te dure (maar toch liefst goede) aannemer. Het bouwen zelf vergt praktisch nooit meer dan een jaar: doorgaans gaat het nog veel sneller. Het komt voor dat ook de gemeente zelf aandeel neemt aan de eigenlijke bouwarbeid.

Interessant is het te lezen hoe in het midden van de twaalfde eeuw in Noord-Frankrijk allerlei prachtige gothische kerken en kathedralen verrezen in en rondom Parijs. In die tijd trokken ongelooflijk veel plattelanders (voorheen horigen, maar vrij geworden door deelname aan de kruistochten) naar de steden, om daar samen een nijvere burgerij te vormen.

Vandaar, dat er grote behoefte kwam aan ruime, zeer ruime kerkgebouwen.

Met grote geestdrift werden plannen gemaakt voor de kathedralen. Met geweldig élan werd ook gebouwd. De bouwers zelf, de timmerlieden, metselaars, glazeniers, enz. waren geen buitenstaanders, die het uiteindelijk niet interesseerde wat ze bouwden - als ze maar verdienden - maar deelgenoten die hun arbied deden om een groots monument op te richten waarin God geëerd werd. Grote ploegen werklieden, zelfs uit de vreemde, stroomden naar Noord-Frankrijk. Naar beweerd wordt hielp de bevolking zelf vaak en graag mee bij het aandragen der bouwstoffen en bij het voorzien van de vele arbeiders van voedsel. Want (lazen we:) 't was hun aller kerk, allen deelden zij in haar schoonheid, zij was de belichaming van aller geloof, aller liefde tot God. Zo werden architekten en bouwers door het volk zelf geïnspireerd om het beste en schoonste te scheppen waartoe ze in staat waren. En zo ontstonden die wonderen van westerse bouwkunst: de noord-franse kathedralen. Denk aan de Notre Dame in Parijs.

Prachtig is het, dat *samen* bouwen, dat *samen* arbeiden, ook in de gemeente. Het zijn niet de voorganger en enkele trouwe medewerkers, die de arbeid te verrichten hebben. De gemeente moet bouwen. Misschien kunt u niet meer doen dan materialen aanslepen, maar werk mee! Werk enthousiast mee. En u inspireert de anderen de allergrootste prestaties te leveren, waartoe ze in staat zijn. Vindt u het misschien een lakse boel in Uw gemeente? Begin dan met intens mee te leven in de arbeid en maak door Uw enthousiasme anderen enthousiast.

Menige voorganger, wiens ijver verslapte, omdat hij het gevoel kreeg, met enkele anderen samen alles alleen te moeten doen, werd weer springlevend, vurig en vrolijk als hij nieuwe bijstanders vond die met vreugde aan de slag gingen. Die niet alleen maar wat goedkoop kritiseerden, maar bouwden.

Monumenten van schoonheid worden zo geschapen. Grootse dingen komen zo tot stand.

★

De oude kerkvader Augustinus houdt in een van zijn geschriften een pleidooi voor *duidelijke, verstaanbare preken*. De predikant moet niet over de hoofden heen preken. Hij moet niet een reputatie van geleerdheid willen vestigen, maar het evangelie de harten inpreken van zijn hoorders. Hij gaat zelfs zo ver te zeggen, dat de duidelijkheid desnoods gaan moet ten koste van de zuiverheid van taal. Het gaat er immers om, de zin van de schriften te openen? „Welnu," zegt Augustinus tegen zijn predikende kollega's. „Verstaan moeten ze U, preek anders liever niet". De eis van duidelijkheid geldt volgens deze kerkvader nog meer voor een preek dan voor een gesprek, want: „niemand kan in de kerk een vraag stellen".

Dit pleidooi van Augustinus, de grote theoloog, maar die het vaak zo ontzaggelijk eenvoudig kon zeggen, is nog altijd van de grootste betekenis. In vele kerken wordt te moeilijk gepreekt. Over de hoofden heen van het gros der luisteraars die, thuis gekomen, ontdekken nauwelijks iets overgehouden te hebben van de stroom van woorden die over hen werd uitgestort. In zekere zin en met groot voorbehoud geldt deze waarheid: moeilijk preken is makkelijk, en makkelijk preken is moeilijk.

Het is voor een goed geïnstrumenteerd theoloog makkelijk, een moeilijke „geleerde" preek te houden. Hij kan maar raak scheppen uit zijn kommentaren en dogmatische werken. De grote opgave is echter, moeilijke dingen op een eenvoudige, verstaanbare wijze door te geven. Het vereist veel voorbereiding, veel begrip, veel liefde en veel mensenkennis moeilijke dingen op eenvoudige wijze naar voren te brengen.

Augustinus vindt het noodzakelijk dat de predikant nauwkeurig acht geeft op de reakties van zijn gehoor. Reageren ze niet op een bepaald gezegde dat toch van het allergrootste belang is, herhaal het dan nog eens, en wentel het zo lang om en om, zeg het zo lang op een steeds weer andere manier, tot ze het begrepen hebben, en ga dan weer verder.

Het doel van alle preken blijft: de zin der schriften te openen. Is de sleutel der prediking van hout: goed! Als het schriftwoord maar open gaat.

Is hij van goud: des te beter, als hij maar past.

En tenslotte zegt Augustinus ons nog: Weest eerst bidder, dan spreker.

Dank u, broeder Augustinus!

Wf.

Een herinnering aan het Evangelisatie-weekend op zaterdag en zondag 29 en 30 oktober

Heeft U zich reeds opgegeven....??

Uit het programma:

zaterdag 29 oktober:

5.00 uur n.m. opening.

7.00 uur n.m. ds Overduin over „Hoe benaderen wij de mens op evangelisatie-huisbezoek?"

9.00 uur n.m. ds Boeschoten over „Opgedane ervaringen in Rio en Amerika".

zondag 30 oktober :

9.00 uur v.m. morgenwijding, dr J. J. Kiwiet.

10.30 uur v.m. forum, dat vragen uit en over de evangelisatiearbeid behandelt o.l.v. ds H. van der Werf.

2.00 uur n.m. ds Harkema over „Mogelijkheden en grenzen van interkerkelijk evangelisatiewerk".

4.00 uur n.m. sluiting.

Medewerking wordt voorts verleend door de hoboïst Johan Fischer.
De deelnemersprijs bedraagt f 6,50 per persoon.
Geeft U zich vóór 1 oktober a.s. op bij „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder.

STENEN VOOR JAPAN

EEN ORIGINEEL IDEE

Nee, dit is werkelijk niet alleen voor jongere lezers bestemd, maar hen wel in de eerste plaats ter uitvoering voorgelegd.

De baptisten van *Japan* hebben het plan op hun nieuwe kampeerplaats „Morigo", op het eiland Rifu (in het noorden) een internationale „vuurplaats" te bouwen.
Op deze vuurplaats zullen voortaan de kampvuren aangelegd worden.
In deze vuurplaats zullen stenen ingemetseld worden uit alle landen, die bij de Baptisten-Wereld Alliantie zijn aangesloten. Daarmee wil men de wereld-wijdheid van onze christelijke gemeenschap aanduiden en daardoor internationale vriendschap aankweken. Op de stenen zullen kleine koperen platen de naam van het land van herkomst aangeven.
Dr Kiwiet zal er voor zorgen, dat wij zo'n steen - genomen van ónze kampvuurplaats op „De Vinkenhof" - kunnen zenden.
Het zal niet zo'n erg grote zijn, ongeveer 5 x 7 cm.
Toen ik dit verzoek van *ds Hisayoshi Saito* ontving, dacht ik: zullen onze japanse broeders en zusters alleen maar een steen van ons ontvangen? Dat is toch wel een beetje kaal. In ieder geval zullen ze van ons toch bv. het aardige boekje uit de „Zwarte Beertjes"-reeks over Holland er bij moeten ontvangen. Daarin staan veel platen, die een beeld geven van ons land. Maar.... dan weten ze eigenlijk nog maar weinig van het baptistenwerk. En nu dacht ik zo: als onze gemeenten en jeugdgroepen mij eens foto's zonden van hun kerken, van hun jeugdgroepen?
Ik zou daarvan dan een bescheiden album kunnen maken.
Mag ik op aller medewerking rekenen? Laten we zeggen, dat ik uiterlijk 15 oktober in het bezit ben van de foto's.
Hebt u geen foto's van uw kerk, van uw jeugdgroepen? En u wilt toch meedoen? Goed, de verzendingskosten en het album moeten ook betaald worden. Zendt u dus een (kleine) bijdrage op mijn postrekening 964788 t.n.v. ds H. Ploeger, Dikkerslaantje 14, Borne, met vermelding: Japan.
Allen bij voorbaat hartelijk dankend voor de medewerking,

H. Ploeger,
Alg. secr. der NBJB.

Mededelingen

De sekretaris der Bapt-Gemeente te Muntendam, br H. Brust is verhuisd naar: Het Loeg 36, Muntendam. Telefoon 3700.

Het (tijdelijk) adres van ds J. van der Veen is: Randweg 135, Alblasserdam; tel. (01859)-937.

Het adres van ds J. Ter Braak is: Hemelsley 98, Sittard. Tel. (04490)-3535.

Het adres van ds K. Corporaal is thans: Doornstraat 25, Scheveningen.

Nieuwe Telefoonnummers

Ds H. P. de Boer, thans te Delfzijl, is telefonisch bereikbaar onder (05971)-2274.

De sekretaris van de gemeente te Haarlem is aangesloten op (02500)-37344.

Leestafel

TOCHT ZONDER THUISREIS,

Jos van Manen-Pieters; 208 pag., geb. f 5,80 (voor VCJ-abonnees f 2,90.); uitg. J. H. Kok N.V., Kampen.

Bovengenoemd boek is het vijfde van de jaargang 1959-1960 van de bekende VCL-serie. Het beschrijft hoe er verwijdering kan ontstaan tussen een man en vrouw, ondanks oprechte liefde voor elkaar. Het is geen groots boek geworden; opnieuw blijkt, dat de christelijke roman-kunst slechts zelden op een aanvaardbaar-literair niveau staat. Overigens is ook dit boek uit de veel gelezen VCL-serie een onderhoudend boek, dat - wellicht mede door enkele goede momenten - toch wel herinnering achterlaat.

v. D

ABONNEES

die nog niet het 4e kwartaal voldaan hebben, worden uitgenodigd dat nu te doen door overmaking van f 2,25 op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem. Wie tijdig betaalt bespaart 40 cents inningskosten en voorkomt veel werk in het Unie-bureau. Hartelijk dank voor uw medewerking!

De adm., Arnhem

Vrijdag 30 september 1960 Jaargang 77 Nr. 3542

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f. 11,50.

De 15e Algemene Vergadering der Verenigde Naties

Ondanks alles werk dat onze voorbede vraagt

Jl. vrijdag, 23 september, begon de organisatie der Verenigde Naties, de UNO, zijn vijftiende algemene vergadering in New York. De kranten stonden er tot nu toe reeds vol van; radio en televisie brachten luisteraars en kijkers uitvoerige verslagen, waarbij uiteraard bizondere aandacht viel op de sensationele ogenblikken van de zittingen en de niet minder sensationele entourage die vooral deze keer de plenaire zitting van de UNO omlijst. Ten aanzien van het bestaan en het werk der Verenigde Naties zijn er allerlei vragen. Vragen die enerzijds wortelen in het moeizame verloop van het werk en anderzijds stellig te maken hebben met de negatieve instelling ten opzichte van alles wat naar wereldorganisatie streeft, een instelling die zeer bepaald bij vele oprechte christenen aanwezig is.

Velen staan wantrouwend

Tijl Uilenspiegel zei eens: de mensen hebben een hekel aan mij; en met veel zelfkennis voegde hij er aan toe: en ik heb het er ook naar gemaakt.

Wanneer er sprake is van veel wantrouwen ten aanzien van het werk der Verenigde Naties dan geldt deze uilenspiegeliaanse wijsheid: ze hebben het er ook naar gemaakt! De zwaarbelaste erfenis van de voor-oorlogse Volkerenbond, die de UNO - terecht of ten onrechte - mee torst is mede aan dat wantrouwen debet; doch dat is het niet alleen. Het is ook de manier waarop verschillende vraagstukken na de tweede wereldoorlog in deze organisatie voor het forum der wereld zijn behandeld, die aan dat wantrouwen voedsel hebben gegeven. We noemen in dat verband het gesol met 't algerijnse vraagstuk, terwijl zij die de dagbladen goed hebben gelezen dit ene voorbeeld met meer kunnen aanvullen. De indruk werd steeds weer gewekt, dat het vooral de kleine naties zijn die moesten zwichten voor de druk die de wereldopinie op deze landen uitoefende en dat de groten onder de naties zich er niets van behoefden aan te trekken en dus hun gang konden gaan.

Er is ook nog een ander wantrouwen, dat dieper zetelt; het door de bijbel geïnspireerde wantrouwen, waarbij we voorlopig de vraag of de bijbel hierbij op de juiste wijze wordt gehanteerd, laten rusten. Er worden christenen gevonden die zich verzetten tegen alles wat zweemt naar opheffing van de traditionele nationale souvereiniteit. De zogenaamde „Europese Beweging" en het wereldfederalisme stuiten bij hen op hevige tegenstand. Deze gelovigen ontdekken daarin de omtrekken van het komende wereldrijk van de Antichrist en - heel begrijpelijk - wensen zij in geen enkel opzicht hiermee te sympathiseren.

Het silhouet van dit komende rijk van de Antichrist merken de zo gelovenden op in iedere wereldorganisatie - zelfs in een wereldorganisatie als die van de oekumenische beweging! - en het ligt dus wel voor de hand, dat ook de organisatie der Verenigde Naties onder dit anathema ligt.

Zal deze laatstgenoemde argwaan in onze gemeenten niet persé gemeengoed zijn, veel verbreider is onder ons het wantrouwen dat is ontsproten aan het typisch doperse levensgevoel: alles buiten de gemeente is „wereld" en dus te mijden. We geloven, dat het niet alleen de angst voor onenigheid en verdeeldheid is waardoor het „ingezonden stukken" regent wanneer iemand de euvele moed heeft een politiek onderwerp aan de orde te stellen in ons weekblad, natuurlijk dat ook wel, maar vooral de gedachte: wij doen niet aan politiek, wij hebben andere, *hogere* belangen te behartigen..... laten de kinderen dezer wereld de wereldse zaken maar regelen.

Welk standpunt nemen wij in?

Een van de vroegere redakteuren van ons weekblad wist - zeer vernuftig - ten tijde van de oprichting der UNO deze initialen als volgt te ontleden: Uit Nood Ontstaan. Dit woordenspel kan duiden op een alleen maar negatief benaderen van de volkerenorganisatie: het is welbegrepen eigenbelang wanneer de volkeren zich aaneensluiten, want: één wereld of geen wereld. De dreigende nood van een derde wereldoorlog drijft de naties naar elkaar om langs de weg van overleg en rede dit onheil te voorkomen. De ernstige goede wil die hieraan - veronderstellen we - ten grondslag ligt mag uiteraard niet worden gelaakt; integendeel, dit streven verdient onze christelijke medewerking in alle opzichten.

En toch, wanneer het alleen de angst (voor elkaar) is die de UNO in stand houdt dan zal ook deze volkerenorganisatie voorbestemd zijn een fiasko te worden, want angst is steeds een slechte raadgeefster gebleken.

Er moet meer zijn dan het welbegrepen eigenbelang dat de volkeren bijeenbrengt en houdt. En, gelukkig, daarvoor krijgt men ook in de UNO steeds meer oog en oor, namelijk de gezamenlijke inspanning om armoede, ziekte en analfabetisme te bestrijden.

Welk standpunt nemen wij als christenen

nu in?

Zijn wij goed ingelicht over de oorsprong en de geschiedenis van het wereldbaptisme dan is het juist het antwoord op de vraag naar de waardering van overheid en openbaar leven geweest die John Smyth c.s. een gemeente deed stichten die later baptistengemeente werd genoemd. Was er slechts een negatieve waardering voor de overheid en openbaar leven bij de waterlandse dopers die John Smyth in Amsterdam aantrof, deze engelse dopers - meer door Calvijn en Knox beinvloed - gingen van het standpunt uit, dat hoe meer christenen zich met het openbare leven bezig hielden hoe beter.

Deze opvatting heeft vooral - menen wij - het angelsaksische baptisme gekenmerkt, in elk geval - tot op vandaag - meer dan het latere kontinentale baptisme, met name het duitse.

Wij geloven dat de bijbel, uiteindelijk de énige norm, deze angelsaksische geloofsopvatting meer „in het gelijk stelt" dan de zoëven genoemde kontinentale instelling. Misschien dat dit gelijk ook aangetoond wordt door de geschiedenis, in het bijzonder de geschiedenis onzer jaren....

De uitspraken van Christus: gij zijt Mijn getuigen, het licht der wereld, het zout der aarde, kortom heel de alles-omvattende aanspraken van het Evangelie en zijn beloften voor de toekomst der wereld, zijn voor ons van zo groot gewicht en van zo grote indringendheid, dat wij ook het openbare leven van de politiek daarin begrepen achten.

In deze geest heeft het wereldbaptisme zich ook steeds kenbaar gemaakt. We herinneren onze lezers aan diverse resoluties door de verschillende kongressen der BWA in de loop der jaren aangenomen en waarin duidelijk deze verantwoordelijkheid voor maatschappij en wereld uitdrukking vond.

Waarop onze hoop gevestigd is

Ondanks bovenstaande, waarin we ons als voorstanders van de organisatie der Verenigde Naties verklaarden, willen we geenszins zeggen dat we de arbeid der UNO met groeiend enthousiasme gadeslaan. Te vaak is de vergadering van de UNO slechts het podium waarop politieke mannequins heupwiegend de nieuwste drogredenen showen, anders gezegd: ondergeschikt gemaakt aan de strategie van de „koude oorlog".

Veel meer waardering hebben we voor het werk der Verenigde Naties op het terrein dat minder spektakulair is, de hulpverlening aan de zogenaamde achtergebleven gebieden, de bestrijding van armoe, ziekte en analfabetisme. Het is vooral dit positieve aspekt van het gezamenlijke optrekken der volkeren waaraan we onze steun moeten geven en dat tenvolle de medewerking van de ganse christenheid nodig heeft en verdient.

Op het imponerende gebouw der Verenigde Naties te New York heeft men intertijd, in een van de gevels, een spreuk aangebracht, een bijbeltekst: *„en zij zullen de oorlog niet meer leren"*, (Micha 4 : 3b).

We geloven *niet* - integendeel zelfs - dat het werk van de Verenigde Naties op dat vrederijk, waarvan in deze tekst sprake is, zal uitlopen. Als christenen vestigen we onze levende hoop op een wereld waarin oorlog en ongerechtigheid is uitgebannen. Maar die wereld komt *niet* langs de weg van het politieke en redelijke overleg.

We houden het voor mogelijk, dat dit overleg op het niveau der Verenigde Naties inderdaad oorlog kan uitstellen en een begin van een dreigende wereldbrand kan lokaliseren. Natuurlijk, dat is reeds veel! Maar het tijdperk van vrede breekt aan met het Koninkrijk Gods. Als de Heer Jezus komt.

We omringen het werk van de UNO met onze voorbede en vestigen onze hoop op de komst van het Godsrijk.

v. D.

Het torenhoge UNO-gebouw te New York, U.S.A.; op een der muren de tekst uit Micha 4, „en zij zullen de oorlog niet meer leren....". (cliché „Leeuwarder Courant")

BROKSTUKKEN

Over het afremmen van het verkeer tussen Oost- en West-Berlijn door de oostduitse regering schrijft een bekend nederlands weekblad de volgende zinnen: *„Indien de huidige actie ongestraft zou blijven, kan men veilig aannemen, dat deze het begin zal blijken te zijn van een langzaam voortsluipende blokkade, die stap voor stap zal worden uitgebreid. Iedere volgende stap zal zo klein zijn, dat het niet de moeite waard lijkt er een conflict om te riskeren. Totdat de communisten de stad geheel en al in hun greep hebben."*

We schrijven deze regels hier niet neer om de berlijnse blokkade te behandelen. We moesten alleen even denken aan het oude spreekwoord: *„Wedersta het begin"*.

Voor het christenleven is deze stelregel van veel betekenis. Is het niet zo, dat satan probeert de toegangswegen van de mens naar God en van God naar de mens te blokkeren? Als het wederzijdse verkeer tussen God en de mens stilgelegd kan worden, kan het christenleven heel gemakkelijk vervormd en in de verkeerde richting omgebogen worden. Geisoleerd van de hemel moet het kind van God de strijd wel verliezen en geheel en al in de macht van

de boze komen.
De goede opmerker zal ontdekt hebben dat satan doorgaans probeert deze dodelijke blokkade stap voor stap te voltrekken. Zo gering is doorgaans iedere volgende stap, dat het U nauwelijks de moeite waard lijkt er iets aan te doen. Maar het uiteindelijke resultaat van deze „step -by-step"-methode is tenslotte een volledige blokkade.
In heel wat christenlevens leidt het gebedsleven een armoedig bestaan.
Er is steeds minder tijd voor. Steeds meer andere (op zichzelf vaak helemaal niet verkeerde) dingen eisen tijd en aandacht op en nestelen zich in 't centrum van onze belangstelling. Als we dan nog bidden wordt dat gebed vaak een lege huls. Het kontakt is verbroken, de ziel in isolement geraakt.
We moeten van onze kant de toegangswegen naar de hemel openhouden, en niet toestaan dat die wegen door iets of iemand worden bedreigd met afsluiting.
Geen enkele prijs is te hoog voor dit grote doel.

★

Er zijn allerlei kleine zonden in de levens van Gods kinderen, die niet bestreden worden. Ze zijn zo gering, zo klein, zo algemeen misschien, dat ze niet de moeite waard lijken te zijn. De kerkvader Augustinus waarschuwt de leden van zijn gemeente tegen deze verwaarlozing als hij hun de vraag stelt: „Kan het u niet schelen dat uw schip water maakt? Als een schip lek blijft (al is het lek nog zo klein) en niemand het stopt en niemand het uithoost, zal het dan niet uiteindelijk zinken? Als alles waarin u tekort schiet eens bijeengebonden wordt, is het dan soms licht omdat het uit kleinigheden bestaat? En wat geeft het of een stuk lood u drukt of een berg zand? Het stuk lood is massief, het zand loopt u door de vingers, maar kan de hoop zand, tot een lawine gegroeid, u soms niet bedelven, al bestaat ze maar uit korreltjes van niets? En kan een rivier, die ook maar bestaat uit *druppels* regenwater, tenslotte geen hele boerderij wegspoelen? Een leeuw kan een man met één beet doden; maar werp die man in een hok vol vlooien, zal hij daar op de duur niet evengoed omkomen?, alleen door de tienduizenden beten en prikken van die toch zo uiterst fijne schaartjes?"
Tot zover Augustinus; een stem uit een ver verleden. Maar die nog duidelijk tot ons spreekt.

★

De moderne mens is er een met een in het algemeen genomen snel reaktievermogen. Verkeer en techniek hebben dit vemogen geleidelijk aan in hem doen toenemen. Als hij niet op zijn tellen past wordt hij slachtoffer van het verkeer of ontslagen uit zijn betrekking. Zijn vermogen om de motorische gang der stoffelijke dingen waar te nemen en er op te reageren grenst soms aan het ongelooflijke, maar met de waarneming der innerlijk geestelijke „dingen" staat het er doorgaans veel minder goed voor. Menige jongeman van 18 jaar kan de motor van een auto uitelkaar halen en weer opbouwen, maar het eenvoudigste ethische probleem van het dagelijkse leven weet hij niet tot een oplossing te brengen. Of hij heeft er geen belangstelling voor en laat het probleem voor wat het is, of hij zit met de handen in het haar.
In deze wereld die zo eenzijdig de nadruk legt op de techniek en zo vol is van rumoer, is het van belang elkaar te wijzen op de noodzaak van wat *stilte*.
Stilte verovert men vandaag net zo moeilijk op het rumoer, als ruimte op het oerwoud. En toch maar blijven kappen in het oerwoud van lawaai en stemmen, opdat ergens onze kleine „tent-der-samenkomst" kan staan, waarin we kunnen neerknielen om God te ontmoeten.

Wf.

Aan rustige wateren

BEZITSPREIDING

De manier waarop de goederen dezer wereld verdeeld zijn is niet overeenkomstig Gods plan en bedoelen.

De rijkdom en de welvaart van het westen en als schrijnend kontrast daarmee de ontstellende armoede van de volkeren van Azië en Afrika zijn een gedurige aanklacht tegen onze maatschappij en zijn ekonomie. Het gruwelijke en bijna onvoorstelbare feit, dat veel meer dan de helft van de wereldbevolking honger lijdt moet vooral ons, christenen zo krachtig aanspreken, dat we naarstig naar wegen gaan zoeken die nood zoveel mogelijk te lenigen.

Misschien dat er plaatselijk slechts weinig diakonaal werk is te doen, een omstandigheid welke sommige christenen doet menen dat diakonie „uit de tijd is". Niets is minder waar!

Juist in onze tijd heeft de diakonale taak der gemeente een veel groter gewicht gekregen. Terecht kan men thans spreken van een wereld-diakonaat. Ter leniging van de materiële nood zullen christenen voorop moeten gaan!

Evenwel, het is niet alleen de onrechtvaardige bezitspreiding in het wijde verband der ganse mensheid waardoor we er opmerkzaam op worden gemaakt dat de goederen niet zijn verdeeld overeenkomstig Gods plan en bedoelen. Die onrechtvaardigheid bemerken we ook - in veel mindere mate - in de zogenaamde/ welvaartsstaat.

Weliswaar is de afstand tussen rijken en armer kleiner geworden - in het algemeen gesproken tenminste - lettend op de koncentratie van kapitaal en goederen in de handen van enkelen doen we de ontdekking, dat deze maatschappij nog in geen enkel opzicht een weerspiegeling is van de komende maatschappij.

Ook ten aanzien van het sociale leven geeft de bijbel rijke beloften! De profeet Micha richt ons verlangen op een nieuwe mensengemeenschap, waarin de volheid van de aarde die des Heren is aan ieder die deze aarde bewoont ten deel zal vallen: „zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom, zonder dat iemand hen opschrikt", *(Micha 4 : 4).*

Ieder zijn eigen wijnstok en z'n eigen vijgeboom! Die tijd zal het einde zijn van dat onrecht dat hier en nu nog oorzaak is van twist, nijd en afgunst. Dat wat nu nog de mensen van elkaar scheidt, waardoor gesproken wordt van bezittenden en niet-bezittenden, oorzaak van klassestrijd, zal zijn weggevallen.

Natuurlijk, het is niet het bezit der goederen in zich dat nu nog als de wortel van alle kwaad het privé-leven en het sociale leven vergiftigt met kwade sappen; het is de hebzucht, de gierigheid. Door het bezit der goederen en de wijze waarop dit bezit gespreid is zijn vele zonden aangewakkerd: de zonde in ons wekte allerlei begeerlijkheid op. In de geschiedenis der mensheid tot op de dag van heden zijn diefstal, uitbuiting, korruptie, moord en doodslag uit de begeerte voortgekomen.

Families zijn daardoor uiteengevallen, volkeren tegen elkaar in opstand geraakt, andere rassen geëxploiteerd. En, om ons bij onszelf te bepalen: ook in het eenvoudige leven van de gewone man en de gewone vrouw heeft de hebzucht menselijk geluk en stille tevredenheid verstoord en de ondankbaarheid er voor in de plaats gebracht.

Het komende Rijk geeft hen die Jezus verwachten de overwinning te zien op de zonde. Ook de zonde der hebzucht zal die nieuwe maatschappij niet meer kunnen ontwrichten. Die tijd zal rust geven en de jacht naar méér en naar sukses doen ophouden. Onze arbeid en onze prestaties zullen dan niet langer het middel zijn, waardoor we ons krampachtig langs de ladder der welstand omhoog werken; onze handen zullen in volkomenheid gewijd zijn aan de dienst Gods, die dan Allen in allen is.

Ds D. SLORT OVER:

De profeten van Los Angeles

Eén dezer dagen kwam weer in mijn handen een ansichtkaart, en enige folders die mijn broer uit Californië mij toezond, naar aanleiding van enige vragen die ik hem gesteld had. Boven in het midden van de folder door een cirkel omgeven stond het portret van Aimee Semple McPherson, de stichtster van de Angeles-tempel. Dan volgden er nog een viertal foto's van mannen, waaronder dr Rolf K. McPherson, de zoon van de stichtster. Op de andere folder stond een foto van de machtige tempel, terwijl de prentbriefkaart een foto gaf van het interieur, gelijkend op een machtige schouwburg. Tenslotte was er nog een foto van het kostbare grafmonument, gesierd links en rechts met gebeeldhouwde engelengestalten, de Resting-Place (rustplaats) van Aimee in Glendale.

IN DIT NUMMER

gemeenteberichten uit Heerlen, Nieuw Weerdinge en Scheveningen; 'n verslag over de duitse unievergadering, uitgebracht door ds G. Vegter die deze „Bundeskonferenz" namens ons bezocht; 'n verantwoording van binnengekomen UZC-penningen; nieuws uit onze wereldwijde gemeenschap.
Helaas moesten opnieuw enkele bijdragen - ons blad telt nu eenmaal slechts 8 pagina's - overstaan.

Dit bracht mij ertoe, iets over deze profeten van Los Angeles te schrijven. De beweging is ook bekend onder de naam: Foursquare Gospel (vierhoekig evangelie). In 1923 kwam „Aimee" als jong meisje uit Canada naar Los Angeles en achtte zich geroepen als profetes op te treden en een nieuwe kerk te stichten. Op een van de genoemde folders wordt duidelijk dat de tempel ook als concertzaal (5300 zitplaatsen) dienst doet. Bij de aankondiging van een dienst wordt vermeld dat er een gast-solist zou zijn, aan een andere dienst „een inspirerend half-uur muziek" zal voorafgaan. Ook werd de prediking geïllustreerd met een zestal scènes (tempel als schouwburg). Dit alles doet wel amerikaans aan. Ook spelen er eerste klas jazzbands, terwijl Aimee zelf bij haar leven, toneel- en variété-voorstellingen gaf; ze kon ook uitstekend zingen en was een bekwaam actrice. Wat haar uiterlijk betreft zou ik zeggen: een filmster! Ze was ook een zakenvrouw, die geld los wist te krijgen. Charmante meisjes gaan rond, - door een schrijver worden ze vergeleken met revuegirls - om de collecte binnen te halen, terwijl ze daar mee bezig zijn, roept de profetes: „Geef geen kleingeld! Jezus wil dollars!"

De profetes trad op in het uniform van een politieagent, dan weer met een schip, om haar preek over „schipbreuk" uit te beelden, of als wasvrouw met wastobbe en toebehoren, bezig met de was - ze preekt steeds met illustratie (aldus dr K. Schilder; Reisindrukken VI in „De Reformatie" 7 april 1939).

Aan de rytmische dansen en de jongleurs met zilveren ballen, gaan we voorbij. Hoe kwam deze vrouw daartoe? Zij beriep zich op inspiratie. Ze woonde een samenkomst bij waar gesproken werd over het visioen van Ezechiël. Daar was sprake van een cherub met 4 aangezichten, nl. van een mens, een leeuw, een os en een arend. Zij zag daarin een heenwijzing naar het viervoudige evangelie en wel als volgt:

1. *Het gelaat van de mens, wees heen naar de man van smarten;*
2. *het gelaat van de leeuw, wees heen naar de doper met de H. Geest;*
3. *het gelaat van de os, wees heen naar Hem, die onze krankheden op zich nam;*
4. *het gelaat van de arend, wijst op op Christus als de wederkomende in de lucht.*

Dit is wel een merkwaardige vondst. Gezonde exegese zou ik dit zeer zeker niet willen noemen, maar er zullen altijd mensen zijn, die dit machtig vinden! Hoe haalt ze zulke rijkdommen uit Ezechiël 1 : 10!

Eenmaal gegrepen door de gedachte aan vier-voud, vond ze overal het getal vier terug. Was ook het reukaltaar niet vierkant en het brandofferaltaar en de borstlap van de hogepriester? Een deel van de stad, moest als een vierkant afgezonderd worden, als een heilig deel (Ezech. 48 : 20) het nieuwe Jeruzalem was vierkant (Openb. 21 : 16)! Overal dat vierkant, dat viervoudige. Overal zag ze daar: 1. Jezus de Redder, 2. de Doper met de H. Geest, 3. de Heelmeester, 4. de komende Koning.

Dit alles doet ons sterk denken aan de pinksterbeweging. Doch de fantasie over het viervoudige gaat nog verder. Vogels hebben twee poten en 2 vleugels (samen 4), de mensen hebben 2 handen en 2 voeten (samen 4), de boom heeft 4 delen: wortels, stam, takken, bladeren. Er zijn 4 windstreken, enz.

Wanneer de lezers ook zo geïnspireerd worden als deze „zuster" Aimee McPherson, kunnen ze op het getal 3 of 7 een geheel systeem bouwen, en een nieuwe kerk gaan stichten! Inspiratie kan veel doen, doch laten we niet vergeten, dat er meerdere geesten zijn en dat de Schrift ons zegt: „beproeft de geesten of ze uit God zijn!"

In deze Angeles tempel wordt grote nadruk gelegd op de doop met de H. Geest er worden doopdienst gehouden (vermoedelijk door onderdompeling), genezingen op het gebed - met afwijzen van dokters en medicijnen - vinden plaats.

Het gebed neemt een vooraanstaande plaats in - dag en nacht wordt zonder ophouden in de tempel gebeden voor zieleheil en genezing, omdat de werking van de H. Geest niet onderbroken mag worden.

De tegenwoordige naam van deze kerk is: The international Church of the Foursquare Gospel (Los Angeles). Na het overlijden van Aimee is haar zoon de leider, bijgestaan door een 3-tal andere personen. Ze hebben 560 gemeenten in verschillende delen van Nrd.-Amerika, ledental 76000. Personen van acht jaar en ouder kunnen als lid toetreden. Ze hebben ook een Bijbelschool en een eigen radio.

Wat hiervan te denken? De bezwaren zijn m.i. deze: de grondsdag van het systeem lijkt mij niet gezond. De viervoudigheid berust op een „inval", een fantasie. Het is alles te schematisch. Wij moeten Christus niet „vierendelen".

Voorts de vermenging van evangelie en wereld, prediking met toneelvoorstelling lijkt mij N. T. niet verantwoord.. Paulus heeft zeker dergelijke methoden niet kunnen aanvaarden. Hij noemde het evangelie een „dynamiet", dat heeft dergelijke hulp-diensten (toneel- jazz, jongleurs, meisjes als engeltjes afgebeeld) niet nodig. Ook hebben we bezwaren tegen de wijze waarop het „Hij heeft onze krankheden gedragen" wordt geïnterperteerd. De houding die men aanneemt tegenover de medische wetenschap, is een miskenning van hetgeen God in de weg der middelen wil schenken aan de lijdende mens, terwijl over de Geestesdoop ook nog wel het een en ander te zeggen zou zijn.

HEERLEN/SITTARD - (J. A. M.). Wij willen U graag iets vertellen over hetgeen er in de afgelopen weken op de evangelisatieposten Heerlen en Sittard zoal is gebeurd. Eigenlijk alleen op de post Sittard alhoewel het beide posten aanging. Het is namelijk zó, dat we in Sittard over een mooie eigen kerkzaaltje kunnen beschikken, wat we van Heerlen (nog) niet kunnen zeggen. Daarom trekt Heerlen met man en macht naar Sittard wanneer er gezamenlijk iets gedaan of gehouden wordt Zo ook

op de middag van zondag 4 september.
Uit Heerlen reed een extra bus met ruim 50 personen naar Sittard om met de daar wonende leden en vrienden der gemeente de verjaardag van ds H. P. de Boer te vieren en de belangstelling van beide posten was zó groot dat zelfs in het voorportaal nog mensen moesten zitten.
Het is een zeer vreugdevolle middag geworden ondanks het feit dat het afscheid van ds de Boer reeds in zicht was.
Alle verenigingen verleenden medewerking, de vrouwenkringen, de zondagsscholen, de koren en de jeugdklub van Sittard. Het een zegen te zien wat er in de bijna 5-jarige ambtsperiode van ds de Boer hier door Gods zegen is gegroeid. Uiteraard werd er ook een cadeau aangeboden namens de leden en vrienden der gemeente en hiermee werd een reeds lang gekoesterde wens vervuld.
Als verjaars- en afscheidscadeau mocht ds de Boer een platenspeler in ontvangst nemen en dat dit voor hem een grote verrassing was zult U kunnen begrijpen.
Dit bleek ook wel uit zijn dankwoord waarin hij o.a. de hoop uitsprak dat deze platenspeler niet alleen voor hem en zijn vrouw maar ook voor de arbeid op de klubs en verenigingen veel zou mogen betekenen. Hierboven schreven we reeds dat het afscheid van ds de Boer in zicht was; dat was dan op zondag 11 september. En dat ook deze dag geen dag van weemoed en droefheid was, hoewel we ds de Boer node zagen vertrekken, zal U uit het onderstaande blijken.
Andermaal togen de Heerlenaren naar Sittard, ditmaal om getuige te zijn hoe een jonge zuster uit Heerlen, dochter van gemeenteleden, door de doop aan de gemeente werd toegevoegd en hiermede getuigde haar leven verder met den Heer te willen gaan. Het was de eerste maal dat in Sittard in ons mooie kerkzaaltje een doopsbediening plaats vond.
En alsof dit alles nog niet mooi genoeg was, mochten we ook nog het blijde nieuws dankbaar aanhoren dat de U.Z.C. had besloten ds J. Ter Braak tijdelijk beschikbaar te stellen voor de arbeid op de posten Heerlen en Sittard. Het was een blijde ure die wij met elkander mochten beleven en ook de gemeenschappelijke avondmaalsviering stond in het teken van de blijdschap en de dankbaarheid jegens God over alle ontvangen zegeningen.
Na de ochtenddienst werden de Heerlenaren gastvrij door de Sittardenaren ontvangen en 's middags waren we andermaal bijeen en dan nu voor de afscheidsdienst. De afscheidspreek was een ernstig woord naar aanleiding van het tweede gedeelte van Hand. 20. Hoewel dit gedeelte aanleiding geeft tot vergelijkingen was dit toch niet de bedoeling: Ik ben Paulus niet en U bent de gemeente te Efeze niet, aldus ds de Boer. Er zit een ernstige boodschap in dat wij, alhoewel er tussen voorganger en gemeente een zekere band is ontstaan, bovenal de binding moeten zoeken tussen God en de gemeente. Hierna was de gelegenheid voor de vertegenwoordigers der diverse kerken en instanties om met een kort woord afscheid te nemen van ds de Boer. Tenslotte was er dan nog een koffietafel waarbij de leden en vrienden alsmede enkele genodigden aanzaten en gelegenheid hadden nog een afscheidswoord te zeggen. Hiervan maakte o.a. de pastoor van de R.K. parochie gebruik, die zei, dat wij niet alleen *geduld* doch ook *gewaardeerd* werden en dat wij de bijnaam „het zingende kerkje" hadden. Er is dan ook danig gezongen tijdens de koffietafel en het mag wel gezegd worden, dat wij zingend afscheid van elkaar hebben genomen in het geloof, dat wat God werkt ook door Hem voleindigd zal worden en dat al wat gedaan werd en wordt uit liefde tot Jezus zijn waarde houdt en zal blijven bestaan.

NADER BEZIEN

Ach en wee over TV

De goede lieden die televisie maar een verderfelijke uitvinding vinden zullen voor hun afkeer opnieuw rechtvaardiging vinden in het bericht, dat de plotselinge dood van een italiaanse TV-ster, de quiz-master Mario Riva een geweldige beroering onder het italiaanse publiek heeft teweeggebracht: op de begraafplaats zouden zich talloze hysterische scènes hebben voorgedaan, duizenden wilden de kist aanraken, ja zelfs zelfmoorden zouden er zijn gepleegd. Er speelden zich taferelen af die zelfs voor Italië ongewoon moeten worden genoemd.
Uit dit voorval blijkt inderdaad, dat TV een geweldige invloed kan uitoefenen, zelfs op een geheel volk.
Hoewel een massale hysterie – als gevolg van TV – zich wel nimmer in onze nuchtere lage landen zal voordoen, is het toch goed, bedacht te zijn op de geweldige suggestie die van de magische beeldbuis uit kan gaan.
Hoe groot de invloed van het televisiescherm ook te onzent is, bemerkt men als men in een trein of waar dan ook de konversatie beluistert, wanneer een paar routine-kijkers elkaar ontmoeten. Al heel gauw worden dan de programma's van gisteren en eergisteren van kommentaar voorzien.
Wat ons daarbij dan opvalt is dat ons nederlandse publiek niet van kritische zin gespeend is.
De gezonde en nuchtere reakties die wij opmerken en ook de manier waarop men – in elk geval in onze gezinnen – het TV-toestel weet te hanteren, doen ons niet zo luidkeels ach en wee roepen over deze vinding als weleens gebruikelijk is.
We geloven niet, dat een TV-toestel het gezin ontbindt; we geloven niet, dat het de mensen passief maakt. Integendeel, een televisie-apparaat kan de gezinsleden weer samenbinden en kan helpen een gedachtenwisseling over een gezien toneelstuk of een op het scherm behandeld onderwerp op gang te brengen.
Of het dan geen kwaad is voor de gezinnen met studerende kinderen? Natuurlijk kan het in dat geval allerlei problemen oproepen, maar het zullen dezelfde problemen zijn die ook zonder het TV-toestel in dat gezin opduiken: studerende kinderen die moeilijk bij hun studie thuis te houden zijn omdat ze bij een vriend of vriendin die wèl TV heeft, de avond willen doorbrengen.
v. D.

NIEUW WEERDINGE – (H. d. J.) 't Is al weer geruime tijd geleden, dat we op deze plaats wat van ons hebben laten weten en dat komt omdat er geen bizonderheden waren te vermelden. De arbeid is echter geregeld doorgegaan; de opkomst in de zondagsdiensten was goed en bij goed weer hadden we zondagsavonds steeds openluchtsamenkomsten, met medewerking van zang en muziek; deze samenkomsten werden heel goed bezocht, ook door onkerkelijken.
Dertien september is de verjaardag van onze voorganger en dit feit hebben we zondagavond 18 september in een gezellig samenzijn feestelijk herdacht. Meteen was deze avond bedoeld als start voor de samenkomsten, die we D.V. gedurende de aanstaande maanden elke zondagavond om 7 uur in de kerk zullen houden. We hopen, dat velen ook deze bijeenkomsten zullen bezoeken en dat door de werking van de Heilige Geest zondaren tot bekering mogen komen en allen gesterkt worden in het geloof.
SCHEVENINGEN – (W.Z.) „Het is een wonder in onze ogen; wij zien het, maar doorgronden 't niet." Dit waren de woorden, die de bevestiger, ds W. Harkema sprak, aan het einde van de feestdag, die we op 18 september jl. mochten beleven, toen kandidaat K. Corporaal als le voorganger onzer gemeente in het ambt werd bevestigd, zijn intrede in zijn eerste gemeente deed en door haar werd begroet.
Samen met de haagse gemeente, die de gehele dag onze gast was en ook nu weer op verschillende wijze spontaan haar hulp en medewerking verleende, hebben we een onvergetelijke dag gehad.
In de bevestigingsdienst behandelde ds Harkema Joh. 20 : 21b: *„Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u"*. De opdracht is de verzoening door het bloed van Jezus Christus te prediken. Ds Harkema, die br. Corporaal op 14-jarige leeftijd had mogen dopen, mocht hem nu wijden tot de dienst des Heren, welke door handoplegging samen met de ouderling der gemeente, br. W. Bots, geschiedde.
Ds Harkema, die nu zijn konsulentschap beeindigde, gaf ds Corporaal nog het woord mee: „Vrees niet, geloof alleenlijk." en vroeg de gemeente het Woord Gods met zachtmoedigheid te ontvangen.
Voor de intrededienst had ds Corporaal als tekst gekozen: *„Hij moet als Koning heersen."* (1 Kor. 15 : 25). Wanneer wij eenmaal verantwoording hebben af te leggen, dat we dan getrouw bevonden mogen worden. Maar, dat kan slechts door de bewaring van onze Heer, daar wij zelf te zwak zijn om als bazuin Gods de glorie van de Koning uit te dragen door aan armen het Evangelie te brengen en het aangename jaar des Heren te verkondigen. Vooral ook hebben we voor de jeugd in deze tijd een grote verantwoordelijkheid, zo zei onze voorganger.
Deze beide diensten, gehouden in de grote aula van het Joh. de Witt lyceum, waarin plaats was voor meer dan 400 personen, waren zeer goed bezet. Behalve de verschillende afgevaardigden, o.a. B. en W. van Den Haag; Unie; gewestelijke gemeenten en Oecumenische Raad, waren ook vele scheveningse vrienden der gemeente aanwezig.
De begrotingssamenkomst, die een ongedwongen karakter droeg, was voor velen een openbaring van niet vermoede aktiviteiten. Door gebrek aan vergaderruimte kon de gemeentelijke arbeid zich tot nu toe nog niet ontplooien, maar nu meldden zich desondanks met bijdragen en geschenken achtereenvolgens de grote vereniging Zusterhulp (bijna te groot voor het ruime podium!), NBJB, zondagsschool, meisjesklub en zaaiergroep, die zich allen op het podium aan onze nieuwe voorganger kwamen voorstellen.
Volgende week hopen we ons nieuwe centrum, Doornstraat 25, in gebruik te kunnen nemen, dus te beginnen op zondag 25 september met diensten om 10 en 7 uur. Van de officiële opening hopen we U over enige maanden te kunnen berichten, daar de werkzaamheden nog niet zijn voltooid.

Bij onze duitse broeders in Berlijn

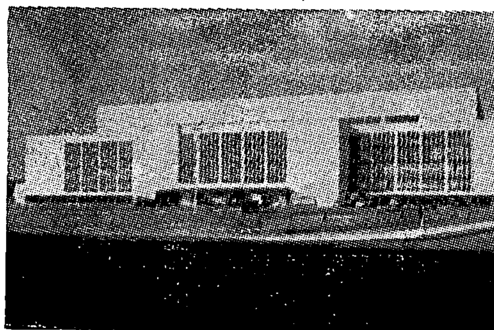
„De zittingen van de „Bundesrat" en de „Bundeskonferenz" moeten als godsdienstoefeningen gezien worden. Zij hebben hun aparte gestalte gekregen vanuit de taken, die aan de „Bundesrat" en de „Bundeskonferenz" zijn toevertrouwd, maar godsdienstoefeningen moeten en willen zij zijn". Met deze woorden werd de „Algemene Vergadering" van de duitse baptisten en hun daarop volgende konferentie (6 à 7 duizend bezoekers in de grote samenkomsten) bij ons geïntroduceerd door de voorzitter ds H. Fehr. Al direkt kregen wij daaruit de indruk, dat in deze dagen (1 tot 7 september jl.) de strijd zou worden aangebonden tegen

het gevaar van de verzakelijking

in het geestelijke werk van de duitse bond. Dat deze strijd in dergelijke „zakelijke" vergaderingen nodig is, zal niemand willen ontkennen, die op het terrein van onze unie er ook mee in aanraking is gekomen. De zorg die ons ook wel eens besluipt, dat ons werk dreigt op te gaan in kommissies, zodat we de kans lopen burgerlijke funktionarissen te worden, troffen wij ook hier bij onze oostelijke buren aan. Wij moeten, vooral in zakenvergaderingen, ons best doen om „gemeente" te blijven, ook dáár gereed om God te dienen in geest en waarheid. We zijn geen funktionarissen, maar gemeenteleden!
Dat men in Berlijn daarmee ernst wilde maken, bleek uit verschillende woorden die zo hier en daar door de vergaderingen gestrooid werden, maar vooral ook uit de dagteksten die in het programma waren aangebracht en waarover 's morgens in de bidstonden gesproken werd.
Indrukwekkend was, dat in het kader van de zakenvergaderingen een avond gewijd werd aan de vraag: *„Zijn wij met onze evangelisatie-praktijk nog op de juiste weg?"*
Naast enige gewetensvragen, die daar gesteld werden, gaf men ook aan in welke richting hier een uitweg gezocht moest worden. Het onderwerp, dat door ds H. Gudjons werd behandeld, was zorgvuldig door een daarvoor aangewezen groep doorgepraat, zodat we hier met de duitse degelijkheid-op-zijn-best kennismaakten.
Telkens werd er ook voor gezorgd, dat de besprekingen in goede banen konden verlopen. Een goed geestelijk gehalte bleef daarmee gehandhaafd.
Uit vele verslagen en besprekingen bleek, hoe men zich in Duitsland bewust is geworden, dat we vandaag

in een veranderde wereld

leven, zodat de arbeid niet eenvoudig-weg gekontinueerd kan worden. Er komt nu heel wat anders kijken! Vanuit de groep die het onderwerp over de evangelisatie voorbereidde kwam de suggestie aan het seminarium te Hamburg een leerstoel voor de evangelistiek op te richten, zodat er 'n man zou komen die zich geheel ging wijden aan deze problematiek en de toekomstige predikanten in dit opzicht een opleiding zouden krijgen die up to date, aangepast aan de veranderde situatie is. Of deze man er komt, zullen we moeten afwachten. Nu we het hier even over het seminarium in Hamburg hebben, geven we graag door, dat daar ook al sinds jaren een seminarium voor jeugdleiders draait en dat het nieuwste is, dat hier nu een „Missionschule" aan toegevoegd wordt, d.w.z. dat allerlei mensen uit het beroepsleven hier een tijd kunnen studeren om gevormd te worden voor het getuige-zijn in deze moderne wereld. Het gaat er dus op lijken, dat men bij onze buren de klop op de deur verstaat. We merkten dat echter niet alleen in deze sektor op. Onze duitse

De „Deutschlandhalle", West-Berlijn, waarin begin september de duitse baptisten hun „Bundeskonferenz" (6 à 7 duizend bezoekers!) hielden.

broeders zijn op vele terreinen erg aktief, meer dan 100 pagina's verslag overtuigden ons daarvan, maar u vindt wel goed, dat ik daaruit niet ga citeren om dit artikel binnen te ramen te houden. Er is namelijk dit jaar voor het eerst een klare scheiding aangebracht tussen de zakelijke Algemene Vergadering en de konferentie, hoewel bij de konferentie ook weer de middagen aan onderdelen van het werk waren gewijd, zodat die niet alleen voor versterking van het geloof dienden. Men zou misschien deze „Bundeskonferenz" 't beste kunnen typeren door het motto van de grote jeugdavond over te nemen, dat sprak van

leven zonder angst

in een Berlijn, dat opnieuw in die dagen door de zenuwoorlog in spanning gehouden werd. Als buitenlander hadden we geen moeilijkheden de „Ostzône" te overwinnen. Wat ons alleen bevreemdde was de telkens weer herhaalde paskontrôle in de trein, toen we door 't D.D.R.-gebied reden om Berlijn te bereiken. In Berlijn zelf was de sektorengrens streng bewaakt, zodat we van een bezoek aan de „Ostsektor" moesten afzien. Mogelijk waren we toch wel toegelaten als buitenlander, maar mijn duitse vrienden voelden niet voor een bezoek, hoewel zij hun uiterste best hebben gedaan mij zoveel mogelijk van West-Berlijn te laten zien; maar daarover niet, want ik ben geen „reisredakteur".
Ter bemoediging van allen, die uit Oost- en West-Berlijn waren samengestroomd, luidde het motto van de grote konferentie: *„Vees niet, Ik ben de eerste en de laatste en de levende!"*
Hoewel men veel zorg over het welslagen van deze dagen had, in verband met de verscherpte politieke situatie, zijn toch boven verwachting de meeste oostduitse broeders en zusters gekomen: ongeveer 10 procent moest er door de omstandigheden van afzien. En natuurlijk zijn ook niet allen die zich opgegeven hadden vanuit het westen tot Berlijn doorgedrongen; heel velen hebben gebruik gemaakt van het vliegtuig, dat buiten de kontrôle staat, maar kwamen een dag te laat aan.
Naast het onderwerp over de evangelisatie, dat op de Algemene Vergadering een hoogtepunt vormde, trad in de morgenvergaderingen de behandeling van een drietal thema's uit de brief aan de Hebreën op de voorgrond. Zij werden door zeer bekwame referenten naar voren gebracht en een Nederlander heeft ongetwijfeld diep respekt voor de duitse hoorders, die meer dan een uur gespannen kunnen luisteren naar een onderwerp. Ik moet echter zeggen, dat bij geen van deze referaten mijn aandacht verslapte. In de belangrijkste samenkomst op de zondagmiddag sprak prof. dr Joh. Schneider van de berlijnse universiteit over: *„Christus, de Zoon van God in Zijn alomvattende openbaring"*, de andere dagen dr H. Becker (een jurist) over: *„Christus, de Hogepriester in Zijn diepe barmhartigheid"* en dr H. Luckey met als onderwerp: *„Christus, de leidsman en voleinder des geloofs gedurende de pelgrimage"*.
Alle vier onderwerpen zullen in druk verschijnen, zo las ik ergens. Laat mij er dus naar mogen verwijzen!
Een getuigenisavond, verzorgd door broeders uit de D.D.R. stelde

Christus in het midden

als Degene, Die wij aanbidden, ons vertrouwen schenken, gaan volgen en verkondigen. Het spreekt vanzelf dat met bizondere aandacht naar deze broeders uit het oosten werd geluisterd, omdat zij onder veel moeilijker omstandigheden getrouw moeten zijn. Niet alleen deze avond maar gedurende alle konferentiedagen stond Christus centraal, hetgeen ook uitkwam in de liederenschat. Wij zeggen dat de Duitsers kunnen zingen, nu dat was ook waar hier in de „Deutschlandhalle". En mogelijk heeft die „Gesanggottesdienst", waarmee de konferentie besloten werd, nog wel de diepste indruk achtergelaten. Nog klinken de machtige klanken in mij na.... Ik wil maar zeggen: het was wel goed daar bij onze broeders in Berlijn.... Zij laten u wederkerig groeten....

G. Vegter

Nieuws uit onze wereldwijde gemeenschap

● *WASHINGTON, D.C.*
Dr Arnold T. Ohrn, algemeen-sekretaris van de baptisten-wereldalliantie sinds '48, heeft zich uit deze arbeid terug getrokken om zich nu te wijden aan 'n leeropdracht. Het echtpaar Ohrn verliet 12 september jl. Washington en vertrok naar Berkeley, Californië, waar dr Ohrn kolleges gaat geven in baptistica; aan twee scholen, te weten aan het Golden Gate Baptist Theological Seminary (van de Southern Baptist Convention) en aan de Berkeley Baptist Divinity School (van de American Baptist Convention).
Voor zijn benoeming tot algemeen-sekretaris der BWA was dr Ohrn 30 jaar verbonden aan de fakulteit van het baptistenseminarium te Oslo, Noorwegen, welk opleidingsinstituut hij vooral als president lange tijd diende.
Voor zijn vertrek uit Washington werd dr Ohrn een banket aangeboden, waaraan vele baptisten-leiders uit verschillende konventies deelnamen.

● *WASHINGTON, D.C.*
Dr Josef Nordenhaug, de nieuwe algemeen-sekretaris van de baptisten-wereldalliantie, zal zijn werk op het hoofdkwartier der BWA te Washington 1 november a.s. beginnen. Het echtpaar Nordenhaug, dat enige tijd geleden Zwitserland verliet, waar dr Nordenhaug sinds 1950 president was van het baptisten-theologische seminarium te Rüschlikon, wordt eind september in USA verwacht. Zij willen de maand oktober gebruiken om vrienden en relaties die zij in lange tijd niet hebben ontmoet, te bezoeken terwijl zij ook zullen trachten een huis in Washington te vinden.

● *UTRECHT, Ned.*
Op doorreis van Rüschlikon naar USA vertoefden dr en mevr. J. Nordenhaug 'n nacht in Rotterdam. Zij reisden met het m.s. „Rotterdam" naar hun nieuwe bestemming in Washington. Een delegatie van de nederlandse unie van baptistengemeenten ontmoette hen in Amsterdam en dank zij de vriendelijke hulp van ds M. G. Boeschoten, die hen van Schiphol naar Amsterdam-C.S. bracht, ondervonden zij nog iets van wat dr Nordenhaug noemde: nederlandse gastvrijheid.

● *NASHVILLE, Tenn.*
Dr G. Kearnie Keegan, 53 jaar oud, voorzitter van het dagelijks bestuur van het BWA-jeugdkomité overleed op 13 september jl. plotseling, enkele momenten nadat hij zich aan boord had begeven van een straalverkeersvliegtuig dat hem naar Hawaï zou brengen.
Dr Keegan, een jeugdleider uit de Southern Convention der amerikaanse baptisten was zeer bemind bij jongemensen uit heel de wereld. Sinds 1958 was dr Keegan ook lid van 't uitvoerend komité der wereld-alliantie.
Deze tragische dood kwam aan het eind van een drukke dag. Dr Keegan had de gehele dag gewerkt in zijn bureau te Nashville en nam na de middag het vliegtuig naar St. Louis. Daar nam hij het straalvliegtuig naar Hawaï waar dr Keegan was uitgenodigd enkele toespraken te houden. Een hartaanval maakte een plotseling einde aan dit leven. De begrafenisplechtigheden werden 16 september gehouden te Nashville.
Dr Keegan was een talentvol musicus, redigeerde het maandelijks tijdschrift *„The Baptist Student"*, was schrijver van diverse artikelen en publiceerde kortgeleden 'n boek voor middelbare scholieren, *„Your Next Big Step"*.

● *MOSKOU, USSR.*
Van Cliburn, een amerikaans pianist, schonk 80.000 roebels aan de baptistengemeente te Moskou. Deze gift was een deel van zijn honorarium, ontvangen voor een door deze pianist kortgeleden gehouden tournée in de Sovjet Unie.
De 25-jarige musicus, die het idool van de russische muziekminnaars is geworden nadat hij tijdens een concours in Moskou in 1958 de Stalinprijs had gewonnen, verklaarde dat deze gift ter nagedachtenis was aan zijn moeders grootvader, dr Solomon G. O'Brien, een baptisten-predikant en mede-oprichter van een school in Waco, Texas, de latere Baylor Universiteit.

Verantwoording UZC

Onderstaande bijdragen werden nog in dank ontvangen voor de buitenlandse zending, t.w.:

Chr. School Staveren	f 6,50
Bapt. Gem. Dokkum	- 20,—
Bapt. Gem. Scheveningen	- 70,—
Bapt. Gem. Groningen-Z.	- 750,—
Bapt. Gem. Veendam	- 259,56
J. de H. te W.	- 10,—
Bapt. Gem. Staveren	- 35,—
H. S. te L.	- 25,—
Bapt. Gem. Valthermond	- 53,50
Bapt. Gem. Almelo	- 53,70
Bapt. Gem. Foxhol	- 80,70
Bapt. Gem. Arnhem	- 237,—
Bapt. Gem. Haarlem	- 71,62
Zondagsschool Emmen	- 10,55
Bapt. Gem. Delfzijl	- 315,38
Bapt. Gem. Eindhoven	- 323,45
Bapt. Gem. Amsterdam-W.N.	- 165,—
Bapt. Gem. Sneek	- 62,—
Bapt. Gem. Utrecht	- 400,—
Bapt. Gem. Nw. Pekela	- 176,93
Bapt. Gem. Emmen	- 330,02
Chr. School Kapelstr. Emmen	- 20,—
Bapt. Gem. Rotterdam-Z.	- 30,90
P. Kroeze Haaksbergen	- 5,—
Bapt. Gem. Staveren	- 200,—
Bapt. Gem. Den Helder	- 87,95
Bapt. zangk. Apeldoorn (v. rijstactie)	- 50,—
Bapt. Gem. Hoogeveen	- 10,—
Bapt. Gem. Noordbergum	- 51,60

Bapt. Gem. Musselkanaal	- 174,43
Bapt. Gemeente Coevorden	- 115,21
Gr. v. Prinstererschool Hengelo (O.)	- 16,19
H. G. de W. te B.	- 7,50
Bapt. Gem. Stadskanaal	- 450,—
Chr. school Gasselternijveen	- 10,—
Penn. N.B.V.B. Apeldoorn (v. rijstaktie)	- 706,03
Fam. R. T. te D.	- 30,—
Bapt. Gem. Kampen	- 11,35
Fam. G. J. de R. te O.	- 10,—
Bapt. Zusterhulp Leeuwarden	- 100,—
Bapt. Gem. Alkmaar	- 102,—
N. N. te A.	- 40,—
P. W. B. te D.	- 25,—
Penn. N.B.V.B. Apeldoorn	- 187,15
Bapt. Gem. Scheveningen	- 70,—
Bapt. Gem. Haarlem	- 193,06
Bapt. Gem. Alblasserdam	- 90,—
Bapt. Gem. Groningen-N.	- 151,30
Bapt. Gem. Assen	- 66,65
Wed. J. H. te A.	- 10,—
Ned. Komm. Vrouwenwereldgebedsdag	- 500,—
Bapt. Gem. Harlingen	- 54,20
H. G. de W. te B.	- 7,50
C.v.O. school Pr. Bernhard Enschede	- 15,—
Bapt. Gem. Enschede	- 74,25
Bapt. Gem. Den Helder	- 73,65
P. Kroeze Haaksbergen	- 5,—
Bapt. Gem. Enschede	- 44,34
Mej. T. W. v. d. W. te S.	- 50,—
Bapt. Gem. 2e Exloërmond	- 120,—
Bapt. Gem. Haulerwijk	- 40,—
Bapt. Gem. Coevorden	- 33,—
Bapt. Gem. Sneek	- 250,—
Bapt. Gem. Delfzijl	- 305,91

Bapt. Gem. Hengelo (Ov.)	- 932,33
Bapt. Gem. Amsterdam-W.N.	- 100,—
Bapt. Gem. Eindhoven	- 323,45
Mej. A. M. te A.	- 10,—
S. Lohmanschool Hengelo (Ov.)	- 22,45
Dr A. Kuyperschool Hengelo (Ov.)	- 25,—
Mej. A. de V. te A.	- 25,—
Mej. H. de V. te A.	- 20,—
N. N. te H.	- 10,—
Bapt. Gem. Daarlerveen	- 70,—
Bapt. Gem. Noordbergum	- 43,—
Bapt. Gem. Den Helder	- 76,50
Zusterhulp afd. Scheveningen (v. Suriname)	- 100,—
Bapt. Gem. Rotterdam-Z.	- 43,11
Mauritsschool Groningen	- 13,—
P. Kroeze Haaksbergen	- 5,—
H. G. de W. te B.	- 7,50
Bapt. Gem. Enschede	- 53,74
Bapt. Gem. Enschede	- 74,99
Bapt. Gem. Muntendam	- 326,54
Kon. Julianaschool Deventer	- 10,—
Chr. Nat. School Siddeburen	- 11,60
Bapt. Gem. Haarlem	- 236,54
Bapt. Gem. Arnhem	- 182,—
Bapt. Gem. Coevorden	- 26,52
Bapt. zondagsschool Heerlen	- 9,—

Bijdragen voor de zending worden gaarne ingewacht op gironummer 949054 t.n.v. Administrateur der U.Z.C., Willemstraat 9, Sneek.

Uw Dw. Dn.
W. Modderman

No. 50. 25 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

75 JAAR GELEDEN:

„In oude tijden stond in het dorp Heeg een predikant, onder wiens prediking de collecte steeds „droevig rood" (koper) was. Dit verdriette de man zeer, hij beval de collecte zoo ernstig en dringend aan, maar niets mocht baten. Op een keer, toen hij weer de collecte afkondigde, stokte de gewone zegenbede hem in zijn keel en zijn drift nauwelijks bedwingende, zeide hij: „T. H., ik heb u al zoo dikwijls gezegd dat de Heer, die in het verborgene ziet, ook uwe gave weegt, maar gij schijnt u daar niet om te bekreunen, nu zeg ik u: zorg, dat indien uw gave bij ongeluk buiten het zakje valt, gij u niet beschaamt voor uw buurman die naast u zit...."

Van de Leestafel

DE ZWARTE.

Roman door Martha Marijs Visser; uitgave van J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs gebonden f 6,90.

Deze roman maakt de indruk een tendens-roman te zijn, met als bedoeling ons iets van het wezen, werken en leven der sekten te laten zien, en ze de lezer te suggereren als onaanvaardbaar.

Het verhaal is zodanig geschreven dat al lezende Uw afkeer tegen „De weg des Heren", de sekte die hier beschreven wordt, groeit. Wij zijn tegenstanders van het anarchisme en de geestdrijverij van allerlei kleine groepen die in ons land vaak als paddestoelen uit de grond rijzen. Het lijkt ons echter eerlijker ze op principiële gronden te bestrijden dan door het beschrijven van het leven van een gefingeerde groep op een wijze, die maakt dat men nu alle dergelijke groepen zou gaan verdenken van „geroddel en gekuip", zonder dat enige verdediging mogelijk is.

Hoewel het in bepaalde opzichten knap geschreven is, heeft deze roman dus onze sympathie niet. De Zwarte, die hoofdfiguur der roman moest zijn, speelt eigenlijk maar een kleine rol, meest achter de coulissen.

De hoofdfiguren-in-feite worden ons zodanig getekend door de schrijfster, dat onze afkeer wordt gewekt.

Deze schrijfster kan iets beters tevoorschijn brengen als ze haar beschrijvend talent richt op iets dat haar waarlijk sympathiek is.

Wf.

De uitgeverij J. G. Oncken te Kassel (Duitsland) van wie we de uitgave „Billy Graham an die Teenager" kortelings vermeldden, deelt ons mede dat dit boekje ook in het nederlands is verschenen, en wel bij de uitgeverij La Rivière & Voorhoeve te Zwolle, onder de titel „Gesprekken met Teenagers".

Volledigheidshalve geven we deze mededeling onze lezers door.

v. D.

Mededelingen

TWENTSE GEWESTELIJKE BESTURENKONFERENTIE

Hiermede worden alle mannelijke leden der gemeente uitgenodigd tot het bijwonen van de vergadering op zaterdag 8 oktober 1960 om 15.30 uur in het gebouw der baptistengemeente, Geraniumstraat te Almelo.

AGENDA:

1. Opening door de voorzitter ds F. E. Huizinga.
   Gebed
2. Notulen vorige vergadering.
3. Ingekomen stukken.
4. Inleiding ds R. Voorhaar, Vroomshoop.
   Onderwerp: *„Geestelijke gaven" (II);*
   1 Cor. 12.
5. Bespreking.
6. Inleiding ds K. Reiling, Hengelo.
   Onderwerp: *1 Cor. 11: vers 27 t/m 34.*
7. Bespreking.
8. Pauze.
   Het meegebrachte brood wordt met koffie (aangeboden door de gastgemeente) genuttigd, waarbij verrekening der reisgelden welke hoofdelijk zullen worden omgeslagen, zal plaats vinden.
9. Inleiding br S. W. Vis, Hengelo.
   Onderwerp: *„Tucht in de gemeente".*
10. Bespreking.
11. Sluiting.

Bidt voor deze bizondere middag. Komt allen op met medeneming van Uw bijbel.

H. J. Hondelink
sekr. Tw. Best. Konf.

ATTENTIE

Tot onze spijt kan de *predikantsvrouwen-konferentie* op 6 oktober a.s. niet doorgaan, omdat er te weinig deelname is.

We hebben daarom besloten om de datum te verschuiven naar donderdag *27 oktober* in de hoop dat er dan meerderen zullen komen. Misschien heeft U vergeten zich op te geven; doe het dan nu nog!

Tot dusver hebben zich 11 dames gemeld, maar dat is werkelijk te weinig. Het programma belooft goed te worden. Geeft U daarom zo spoedig mogelijk op. In elk geval vóór 6 oktober a.s.

Blijkt het, dat er dan nog onvoldoende aanmeldingen zijn, dan gaat de vergadering dit jaar over. Maar dat zou toch erg jammer zijn. Nadere berichten leest U wel in „De Christen".

H. Vegter-Ter Braak
Rozenburglaan 64a
Rotterdam

★

De baptistengemeente te Assen maakt bekend, dat met ingang van *9 oktober a.s.,* de kerkdiensten op zondag niet meer beginnen om 10.00 uur v.m. doch om *9.30 uur v.m.*

ADVERTENTIES

Vrijdag 7 oktober 1960 Jaargang 77 Nr. 3543

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Godsdienst en Politiek

bij de amerikaanse presidentsverkiezing

Over een paar weken zullen de inwoners van de Ver. Staten een nieuwe president kiezen; deze gebeurtenis is van meer dan nationaal belang voor dat land, want de president van de Ver. Staten is, alle Europese kanselieren, presidenten en premiers ten spijt, de leider van het Westen. „Jullie gaan straks onze nieuwe president kiezen", zei dezer dagen een Europeaan tot een Amerikaan.
Wie de verkiezingscampagnes in de Ver. Staten van nabij gadeslaat, krijgt niet de indruk, dat candidaten, partijen en kiezers zich hiervan erg diep bewust zijn. In het vermaarde eerste televisiedebat tussen Kennedy en Nixon kwam de buitenlandse politiek nauwelijks ter sprake. Beide candidaten willen een sterk Amerika en de ene candidaat meent, dat hij op grond van zijn ervaring beter in staat zal zijn om de Russen te woord te staan, wat door de ander natuurlijk in twijfel wordt getrokken.

Mensen en partijen

Het lezen van de uitvoerige persverslagen van diverse redevoeringen van de candidaten en van de door beide partijen uitgegeven verkiezingsmanifesten en het luisteren en kijken naar eerder genoemd televisiedebat heeft op mij enigszins teleurstellend gewerkt. Er is zo weinig verschil tussen beide partijen, dat de candidaten zelfs in hun debat moeite hadden om werkelijke geschilpunten naar voren te brengen. Herhaaldelijk zei een van beiden, dat er tussen hen op dit of dat punt geen meningsverschil bestond over het na te streven doel maar uitsluitend over de te volgen weg. Dat is niet erg geschikt om de kiezers enthousiast te maken en dat heeft blijkens de reacties in de pers dit debat dan ook niet gedaan. Hier en daar is zelfs duidelijk een verkiezingsapathie aan de dag getreden. Er is nu eenmaal weinig verschil tussen partijen en mensen. En wat voor Europa het grote punt is: het leiderschap in de westelijke wereld, kwam en komt doorgaans niet uit de verf.

Godsdienst en politiek

Nu wil het geval, dat de democratische candidaat Kennedy Rooms-Katholiek is. Dat geeft aan deze verkiezingsstrijd een kleur als nooit te voren. Weliswaar wordt hiervan door de republikeinse leiders op geen enkele wijze gebruik gemaakt.
Nelson Rockefeller heeft het een „ongelukkig nevenaspect" genoemd en de hoop uitgesproken, dat het volk voldoende rijpheid zou bezitten om het buiten beschouwing te laten. Maar er is alle reden om aan te nemen, dat dit niet gebeuren zal.
Een dag of tien geleden bevatte de Amerikaanse pers een uitvoerig bericht, dat de Southern Baptist Convention met 9 miljoen leden een actie zou voeren tegen een R. K. president. In The Watchman Examiner van 29 september stond (en het was niet het eerste) een zeer scherp artikel teeen een R. K. president. En alom in gesprekken en geschriften wordt het thema heftig besproken: kan een R. K. president van de Ver. Staten zijn.
Er zijn hier verschillende factoren in het geding. Een zeer belangrijk punt wordt gevormd door de scheiding van kerk en staat, waarbij het gaat over de vraag of overheidsgelden mogen worden aangewend voor kerkelijke doeleinden; in de Ver. Staten spreekt men in zo'n geval van „sectarische" doeleinden om aan te duiden dat het gaat om een groep, onverschillig hoe groot of hoe klein. Vooral ten aanzien van het onderwijs wordt er sinds jaar en dag een verbitterde strijd gevoerd over het bouwen van R. K. of Protestantse scholen met overheidsgelden. De Rooms-Katholieken doen telkens weer hardnekkige pogingen om de wet op dit punt te veranderen en er wordt gevreesd, dat een R .K. president op dit punt de schaal zal doen doorslaan.
Ook vrezen vele Protestanten, dat een R. K. president niet vrij zal zijn in zijn beslissingen maar op critieke punten zal hebben te handelen naar de voorschriften van de kerkelijke overheid. En de R. K. kerkelijke overheid heeft in de Ver. Staten geen goede naam! Overigens heeft een vooraanstaand Jezuiet onlangs verklaard, dat naar de kerkelijke wet een staathoofd vrij zou zijn in zijn beslissingen. Dat is geruststellend, maar afdoende zijn deze en dergelijke verklaringen voor het Protestantse gemoed kennelijk nog niet. En dat komt omdat er

diepere motieven

achter schuilen. Want Amerika is behalve Protestant ook anti-rooms. De R. K. burgers zijn qua afstamming bijna allen Zuid-Europeanen of Ieren en zijn daarom niet erg gezien. Tal van Protestanten zouden het een schande voor de Ver. Staten achten, wanneer een R. K. president zou worden. En omgekeerd voelen vele R. K. burgers het aan, dat het in deze strijd ook gaat om de vraag of het Amerikaanse volk het R. K. volksdeel als volwaardig wil erkennen. Dat geeft aan de „religious issue", het godsdienstig aspect, een heel bizonder karakter. Hier botsen verschillende bevolkingsgroepen en hun gevoelens tegenover elkaar.
Wie hierop let, begrijpt ook waarom de toon in vele artikelen zo opgewonden is.
De Southern Baptist Convention bijvoorbeeld is tegen een R. K. president, omdat in Spanje de Prot. kerken door de regering

gesloten zijn. En in een ander godsdienstig blad kondigde een artikel aan, dat de schrijver liever zou sterven dan een R. K. president op het Witte Huis zien.

Waar het om gaat

In het licht van deze uitingen is Rockefeller's opmerking te begrijpen. Want de vraag of een R. K. staatshoofd van de Ver. Staten kan zijn is beslist niet de vraag waar alles om draait. De strijd daarover is een binnenhuis-aangelegenheid van de Ver. Staten. Maar er staat in werkelijkheid heel iets anders op het spel, want de Ver. Staten zijn geroepen tot het leiderschap van de vrije wereld en hun staatshoofd is de man, die dit leiderschap moet uitoefenen. En daarbij is het beslist niet nodig, dat de president gevatter of gewiekster is dan de leider van het Sowjet-blok. Daarmee wordt geen koude oorlog of vreedzame coëxistentie gewonnen .Dat gebeurt alleen, wanneer het rijke Westen bereid is om de arme rest van de wereld tot welvaart te brengen. Dat komt in de Amerikaanse verkiezingsstrijd helaas weinig naar voren, zoals het in de wereld van het Westen in het algemeen nog te weinig wordt beseft. En toch is dit het belangrijkste, ook godsdienstig het belangrijkste aspect van deze verkiezing. Want „wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen".

J. R.

IREMA ROEPT!

De U.Z.C. wil u gaarne deelgenoot maken, van de verblijdende berichten, die zij vanuit Kongo mocht ontvangen.
Op verzoek van de U.Z.C. heeft dr Carrington een bezoek gebracht aan Irema en daar de verblijdende ontdekking gedaan, dat dank zij het ingrijpen van de hoofdman en de medicijnman, de goederen van de zendelingen onaangetast zijn gebleven.
De rechterhand van ds Van 't Wout Lifenja heeft alles gedaan, wat hij maar kon om het werk voort te doen gaan, hetgeen hem ook wonderwel gelukt is!
En nu is er een dringende roep gekomen vanuit Irema, om toch de mannelijke zendelingen met bekwame spoed terug te zenden. Over deze oproep hoopt de U.Z.C. zich zaterdag 15 okt. a.s. gezamenlijk met de zendelingen te beraden om, zo snel we maar kunnen, gevolg te geven aan het verzoek, dat tot ons kwam.
Laat ons de Heer danken voor de genade, die HIJ aan zijn kinderen in Irema gegeven heeft, zodat ze staande zijn gebleven midden in de strijd. En laten wij de Heer bidden dat het spoedig rustig zal worden in geheel Kongo, opdat ook het evangelie zijn loop mag hebben in dat jonge land.

H. Sikkema.

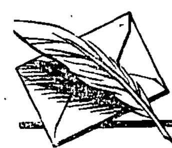
De haas en de haast De schildpad gaat harder dan de haas. U vindt dat ongelooflijk? Toch is het zo, als u zich maar niet aan de schijn vergaapt. Zo menigmaal springt een haas de kerk binnen. Hij kijkt rond en er is niets dat hem vlug genoeg gaat. Voor zijn hazenenthousiasme zijn de geregelde werkers zulke arme kreaturen. Maar na korte tijd reeds zijn de hazen verdwenen: ze zijn het beu geworden en zitten moede bij de voordeur of ze zijn, geprikkeld door 'n nieuwe impuls, een andere kant uitgesprongen.
Het zijn schepselen zonder geduld en door dat gemis werden ze moe en faalden. Het taaie geduld van de schildpad wint het van de haast van de haas.

Liefde het bindmiddel Dr Mönnich schreef 'n boek: *Una Sancta,* een overzicht van de groei en het vergroeien van de christelijke kerk in de loop der eeuwen. Dit oriënterend en boeiend geschreven boek wekte bij ons de indruk, dat de schrijver in de liefde de macht ziet, die de eenheid der kerk zal kunnen herstellen. De strijd, die in de kerk en tussen de kerken gevoerd is was echter in de grond der zaak toch steeds een strijd waarbij het om de waarheidsvraag ging. Wel werd die vraag vertroebeld door aan haar vreemde overwegingen, maar ontbreken deed ze toch in geen belangrijk twistgeding. Ware deze strijd om de waarheid altijd in liefde gevoerd - men ware allicht nooit zover uit elkander gekomen als nu het geval is. Men offerde de liefde aan de waarheid op en heeft de „andersdenkende" heel wat onnodig leed toegevoegd. Nu verwachten wij van de heerschappij der liefde geen herstel van alle breuken, maar wel een samenleven, waardoor de naam van Christus geen smaadheid wordt aangedaan. Moeten we om der waarheidwil naast elkander leven - goed, maar laat ons dan de waarheid belijden en beleven in liefde. Een eerlijk *naast elkander* kan Gode niet mishagen, maar een liefdeloze, haatdragende houding, onteert Hem.

Waarderend oordeel Het trof ons in sommige gereformeerde bladen zulk 'n voorzichtig en belangstellend oordeel over de Pinksterbeweging aan te treffen. We noemen het voorzichtig omdat men niet slechts op de uitwassen wijst, die deze, vooral in de laatste tijd sterk oplevende beweging, ontsierd hebben, maar vraagt naar de boodschap, die hier tot de christenheid komt. Men gaat eigen- kerkelijk leven wat anders zien en zoekt naar de reden, waarom trouwe leden der kerk zich in deze beweging laten opnemen. En die reden ziet men niet in het extreme dat de Pinksterbeweging aankleeft, maar in het feit, dat hier het gelovig hart iets ontvangt, dat het in de kerk niet verkreeg. Men vraagt zich af of men met zijn gewone samenkomsten zich wel geheel in bijbelse lijn beweegt. Het gewone lid is daar zo passief in betrokken. De behoefte aan een aktieve houding, aan medewerking der gewone leden in de erediensten probeert men in sommige kerken te bevredigen door een rijkere liturgie te volgen. Maar een vastgestelde liturgie „doet" velen zo weinig. Het is overjarig koren. Het spontane ontbreekt er aan. Eerst dan is het verleden een zegen voor ons, als het een „heden" voor ons wordt.

Hoe kollekteren? Voor zover we hebben kunnen nagaan is het kollekteren met zakjes, bevestigd aan lange stokken, uit de tijd. Men presenteert nu in de kerkgebouwen doorgeefzakjes. Met 't invoeren van deze verandering is wel meer beoogd dan 't de kollektanten wat gemakkelijker te maken. Behalve dat de kerkgangers nu iets in het zakje moet doen, moet hij er ook wat méé doen: het aanpakken en doorgeven. Maar het is nu over dat laatste dat ik het waag een opmerking te maken. We hebben nl. kerken bezocht, waar het zakje ons door onze vóórzitter werd aangereikt. Gemakkelijk viel dat de man niet. Ik moest hem gadeslaan in zijn bewegingen, teneinde niet mis te tasten en hij moest zich een slag omkeren om zich er van te vergewissen, dat het zakje goed in mijn handen kwam. We zijn ook in kerken geweest, waar men niet bij de voorste rij, maar bij de achterste begon. Dat liep veel vlotter en prettiger. De achter ons zittende kerkbezoeker kon precies zien wat hij te doen had en hoe hij het zakje het beste ons kon overhandigen.
Een kleinigheid? Inderdaad! Maar leven bestaat uit kleinigheden, het leven zelf is echter geen kleinigheid.
Als we - al levende - een muur optrekken, laat ons dan toezien dat de enkele kleine stenen er allemaal goed inzitten.
(Hieróver géén ingezonden stukken, alstublieft!).

L.

Correspondentie

Br. N. B. te G. U zult bij lezing van dit nummer al wel ontdekt hebben, dat uw vraag reeds is beantwoord.

v. D.

Aan rustige wateren

BEREIDHEID

Ons wordt altijd voorgehouden, dat we „bereid" moeten zijn. Het leven is niet van ons en er bedreigen ons zoveel gevaren. Midden in het leven zijn wij door de dood omvangen. Daarom moeten we bereid zijn, want niemand weet, wanneer het zijn tijd is om te gaan.

Of het werkelijk mogelijk is om „bereid" te leven, waag ik niet te zeggen. Wie zou zo kunnen leven, dat hij altijd er helemaal klaar mee is om van het leven afscheid te nemen.

Men zegt wel eens, dat de ouden onder ons dit hebben maar op menig sterfbed van een oude broeder of zuster moet eerst 'n zware strijd gestreden worden om afstand te kunnen doen van het leven. Zo „bereid" te zijn, dat men het sterven als het ware in het leven heeft opgenomen, is een moeilijke zaak. Ik heb nog nooit 'n mens ontmoet, in wiens leven dit was gerealiseerd.

Misschien hoeft het ook wel niet. Want de bereidheid in in diepste zin is een genadegeschenk van God. Niet alleen in die zin, dat we het zelf niet kunnen bevechten maar een genadegeschenk in de allereigenste zin van het woord: een geschenk dat gegeven is in het verzoenend werk van Christus. Want te weten, dat onze zonden vergeven zijn is de diepste grond van alle bereidheid. Wie dit niet weet moet de dood en het oordeel vrezen met alles wat in hem is. Hij kan niet leven en hij kan niet sterven. Hij mag een held zijn in levensaanvaarding en stervensberusting, voor de Eeuwige kan hij daarmee niet volstaan. Maar wie zich gereinigd weet door het bloed van het Lam, kan leven èn sterven. Hij is altijd bereid, ook al hangt hij met elke vezel van zijn bestaan aan het leven en zal het hem een zware strijd kosten, wanneer God hem wegroept. Want de grond van zijn leven en sterven ligt in Christus.

Zou het niet goed zijn om ons eens voor te houden, dat we „bereid" moeten zijn om te leven? Soms heb ik 't gevoel, dat vele kinderen van God die bereidheid in deze tegenwoordige wereld maar heel moeilijk kunnen opbrengen. Er komt bij werkelijk leven tegenwoordig heel wat kijken, wanneer men zich tenminste niet wil laten betoveren door de zoetgevooisde lokstemmen van onze welvaartswereld. Want we willen ons immers niet laten leven door de omstandigheden; we willen in de wereld staan als koningskinderen, als bevrijde mensen, die niet buigen voor de demonen van onze tijd. En wie zich zo'n leven indenkt, die duizelt het. Wat is het moeilijk om „bereid" te zijn tot werkelijk christenleven....

Het is te begrijpen, dat velen het niet meer op kunnen brengen en de problemen maar laten komen en, als 't even lukt, weer laten gaan. Zij sluiten zich af en zoeken te leven ver van 't gewoel der wereld.

Maar zouden we deze bereidheid tot leven dan zelf moeten opbouwen? Ach, wat zou er van terecht komen? Hoe zouden wij in de wereld, waarin we naar het woord van onze Heer verdrukking zullen hebben, omdat die wereld nu eenmaal niet bij ons geloof en onze Heer past, een werkelijk christenbestaan kunnen bouwen in eigen kracht? Het zou van een titanische overmoed getuigen. En 't hoeft ook niet.

Want de wereld is een overwonnen wereld. Zij is overwonnen door Hem, die onze Heer is. Hij heeft de angel uit haar weggenomen. De wereld kan ons schaden, doden misschien, maar zij kan ons niet werkelijk overwinnen, omdat wij met Hem meer dan overwinnaar zijn.

Daarom is het bij uitstek een christelijk appèl: weest bereid om te leven. Want ge kunt het leven in de demonische wereld onder ogen zien. Uw Heer zag het onder ogen en overwon het. Als zijn eigendom kunt gij Hem navolgen en het leven aanvaarden.

Ds. J. LOUW OVER:

HET MYSTERIE MENS

Tot de werkzaamheden, die moeten worden ondernomen tot zuivering der godsdienstige voorstellingen, die onder de christenen in zwang zijn, behoort ook de verstoring van het geloof aan het voortbestaan der ziel na het sterven.

In steeds breder kring wordt de gelovigen voor gehouden dat er niet zoiets is als een ziel, die wel in het lichaam aanwezig is, maar niet los van het lichaam bestaan kan. De mens bestaat niet uit ziel èn lichaam, maar is een eenheid van ziel en lichaam. Sterft hij, dan sterft hij „helemaal". Het is niet zijn lichaam, dat in het graf gelegd wordt en tot stof wederkeert, maar heel de mens ondergaat dat lot. Kortom: er is niet zoiets als wat men pleegt aan te duiden als „een onsterfelijke ziel".

De boven aangehaalde visie op de mens als een eenheid van lichaam en ziel is, zo wordt ons verzekerd, de bijbelse.

Men vindt ze in oud- en nieuw-testament. De nog onder de christenen cirkulerende opvatting van de „onsterfelijke ziel" is niet anders dan een heidens insluipsel, berustende op of uitvloeisel van een onderwaardering van het lichaam in het bizonder en van het stoffelijke in het algemeen. De voorstelling van een menselijke ziel, wel met het lichaam verbonden, maar niet met het lichaam een onscheidbare eenheid vormende, heeft de eeuwen door de uitlegging der Schrift beinvloed en een, aan het bijbelse denken, vreemde mentaliteit aangekweekt. Daarom moeten wij, zo wordt ons voorgehouden, in onze mensbeschouwing terug naar de Schrift en daarbij het oude-testament niet overspringen.

Scheppingsverschil

Daar we over dit onderwerp nogal eens ter verantwoording geroepen worden, voelen we ons als vanzelf gedrongen onze gedachten te laten gaan over wat geslachten voor ons als vanzelfsprekend hebben aangenomen. Nu willen we niet, van tekst op tekst, als op evenzovele boven de waterspiegel der overlevering uitstekende stenen, springende, proberen het land der donkere traditie te ontkomen en de veilige oever van de bijbelse denkwijze te bereiken.

Het is eigenaardig en ook wel niet geheel van betekenis ontbloot, te horen verzekeren dat, zolang er mensen op aarde geweest zijn, dezen geloofden in een voortbestaan na hetgeen wij als sterven aanduiden. Daar, waar de mens om de hoek komt kijken, wat al zo ongeveer een vierhonderdduizend jaren geleden geweest moet zijn - wordt ook al zoiets als een onsterfelijkheidsgeloof zichtbaar. Met het mens-zijn schijnt het religieus-zijn te zijn samengeweven. De mens heeft blijkbaar altijd gevoeld wat „meer", wat „anders" te zijn dan elk ander, hem omringend, schepsel. Dr J. Lever, hoogleraar aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, zegt in zijn boek: *„Creatie en Evolutie"*, als hij gesproken heeft over de begrafenisgebruiken bij de prae-historische mensen:

„Het is voor ieder evident, dat een dergelijke begrafenistechniek er op wijst, dat deze Neanderthalers en de IJstijdmensen er van overtuigd waren, dat het met de dood niet afgelopen was."

Deze voor-historische mensen konstateerden dus met hun zintuigen, dat hun doden weg waren en geloofden tegelijkertijd dat ze niét weg waren. Deze inkonsekwentie,

dit dubbel-denken schijnt het mensdom wel heel zijn levensgang geplaagd te hebben.

Het Genesisverhaal

Het gevoel van voort te leven na de dood, is de mensheid dus niet bijgebracht door 't scheppingsverhaal en ook niet door de heidense wijsbegeerte, welke laatste veeleer zou moeten worden gezien als een rationele bewerking van datgene, wat in de gevoelssfeer de mens raakt. Nu kan men menen dat in het scheppingsverhaal dat „plus-besef" van de mens terug geprojekteerd is, m.a.w. dat men in het scheppingsverhaal een verklaring heeft willen geven van dit „plus-besef". Wij nemen dat vanzelfsprekend niet aan. Het verhaal moge al in taal en beeld, teneinde voor zijn eerste lezers verstaanbaar te kunnen zijn, aan hun voorstellingswereld ontleend zijn, het is openbaringswaarheid. Het licht uit de Hoge valt daar, waar geen kreatuurlijk oog iets zal kunnen onderscheiden. Nu maakt het bijbelverhaal wel duidelijk, dat de mens een plus heeft. Hij is de andere levende schepselen verwant, hij heeft grote en vergaande overeenkomst met hen.

Hij draagt alle tekenen daarvan uit dezelfde aarde genomen te zijn en dus tot dezelfde aarde te behoren als dier en plant. Ook hij wordt, gelijk de dieren, een levende ziel genoemd. Toch ligt rondom zijn aanvang iets meer en dit wel omdat er achter zijn begin een bizondere raadslag Gods ligt. Daardoor een apartheid, die zich nimmer verloochend heeft en zich uitte in een religieus gevoel en een door de dood niet gesmoord levensbesef.

Hij schiep kultuur; hij werd gedragen door een zeker godsbesef. Hij maakte werktuigen en onderwierp daarmede de aarde aan zich. Van alle zich bewegende kreatuur wordt gezegd, dat ze in zich de adem des levens heeft, wat o.i. wil zeggen, dat alle leven uit God is. Van de mens echter wordt expresselijk gezegd, dat God hem Zijn adem inblies en zou het niet derhalve zijn dat van hem verklaard is - wel niet door een apostel, maar wel door een apostel herhaald - dat de mens van Gods geslacht is? De nauwste band met de aarde wordt aangaande de mens vastgesteld, maar toch ligt deze band iets anders, dan in de vóór hem in het aanzijn geroepen kreaturen. Zou dat „meer", dat er mysterieus rondom het te voorschijn treden van de mens schemert, niet een andere, een rijkere existentie impliceren? Blijkt dat niet uit de ontplooiing van het menselijk geslacht, hoelang het ook geduurd moge hebben aleer de mens wérd hetgeen hij wás? Het kind staat in ontwikkeling achter bij de volwassene, maar het betekent niet, dat hij in intelligentie voor hem onderdoet.

IN DIT NUMMER

goede berichten uit de gemeenten te Deventer, Harderwijk en Treebeek; eveneens een goed bericht uit Irema - lees dat vooral!; een verantwoording uit het unie-bureau, waarbij we ons afvragen: zullen we de gestelde doelen halen?; eindelijk het eerste artikel, „het mysterie mens" uit de serie van ds J. Louw, onze lezers reeds enkele weken in het vooruitzicht gesteld. Verder allerlei, w.o. enkele belangrijke mededelingen.

DEVENTER - (H. K.). Het is al weer geruime tijd geleden, dat Deventer iets van zich heeft laten horen. Dat wil niet zeggen dat er in die tijd hier niets is gebeurd. Wij gaan ook, evenals zoveel anderen, gestaag door met het werk om mensen te winnen voor onze Heer.

Dat dit niet altijd even gemakkelijk gaat weten we allen zeer goed, maar dat ontheft ons niet van de opdracht die de Heer ons zelf gaf, nl. het evangelie te verkondigen aan alle mensen.

Onze diensten worden zeer goed bezocht en ook het jeugdwerk en de zondagsscholen gaan goed. Heel blij en dankbaar zijn wij dat we enkele maanden geleden een gebouw hebben kunnen kopen dat speciaal zal worden ingericht voor ons jeugdwerk. Voor dat het echter zover is zal er nog heel wat werk verzet moeten worden. In het gebouw was tot op heden een fabriek gevestigd en is dus totaal uitgeleefd. Er zal nog heel wat aan verbouwd moeten worden wil het aan de gestelde eisen voldoen. Wij doen dit echter zoveel mogelijk met eigen krachten in onze vrije tijd. Het is een lust te zien hoe hier bijna elke avond verschillende mensen van jong tot oud bezig zijn om bv. een muur af te bikken of wat er verder maar te doen valt. Ik geloof dat deze mensen, die hier hun vrije tijd aan besteden, straks als het gebouw helemaal klaar is, voldaan en dankbaar zullen zijn, te weten dat zij dit hebben mogen doen voor onze jeugd, maar speciaal voor de Heer. Wij kunnen wel veel praten over de jeugd die van de straat moet enz. maar wij zullen dan toch in de eerste plaats moeten zorgen voor een plek om die jeugd op te vangen. Zo U ziet zit Deventer dus niet stil, maar steekt letterlijk en figuurlijk de handen uit de mouwen om iets te doen voor 's Heren zaak.

HARDERWIJK - (H. A. E.). Zondag 25 september was het voor de groep Harderwijk een ware feestdag. We konden nl. de beschikking krijgen over het wijkgebouw van de N. H.-kerk hetgeen een belangrijke verbetering inhield!

Dit wijkgebouw ligt in de nieuwe buurt van Harderwijk. Voor de in gebruikneming hadden we de moedergemeene Apeldoorn gevraagd om medewerking, door bv. met een bus te komen. De stoutste verwachtingen werden evenwel overtroffen, want de broeders en zusters van Apeldoorn arriveerden zelfs met twee bussen! Er waren die middag, met de broeders en zusters van Harderwijk èn vrienden en bekenden ± 160 bezoekers.

Het werd een waar getuigenis zoals we samen deze eerste dienst in ons nieuwe gebouw mochten houden. Onze voorganger sprak bezielend met als hoofdthema: *„Ga in de wijngaard"*. De Heilige Geest was werkzaam en kwam sterk tot uiting door het gemeenschappelijk lied. Ook het zangkoor van Apeldoorn zong onder leiding van br. Peters van Deventer passende liederen voor en na 't gesproken woord. Zo konden we U het een en ander vertellen over het werk dat in alle eenvoud in Harderwijk gebeurt, waarbij we ervaren, dat God ook in dit stadje Zijn werk doet.

Verwonderend is het steeds weer, dat God er zondige mensen voor gebruiken wil....

Mochten vrienden of bekenden, onze diensten eens mee willen maken, hieronder volgt het adres:

Wijkgebouw Pontanuslaan 2.
Aanvang dienst: zondagsmiddags half vijf.

TREEBEEK - (W. V.). Hier is dan weer eens een teken van leven uit de zuidelijkste provincie van ons land. Waar leven is, daar is beweging en het is met dankbaarheid dat we dit mogen konstateren en aan u allen door geven.

Uiteraard zou een uitvoerig verslag van wat zich in de laatste weken op ons gemeentelijk terrein heeft voorgedaan, te veel plaatsruimte in ons weekblad innemen, zodat we dit beknopt willen weergeven.
Zondag 11 september had vreugde en weemoed in zich verenigd. Vreugde, toen in de morgendienst een jonge zuster van de post Heerlen door ds De Boer werd gedoopt om haar plaats in de gemeente in te nemen. De dienst vond plaats in het gemeentecentrum te Sittard, welks doopvont voor het eerst in gebruik mocht worden genomen. De weemoed kwam echter 's middags aan de beurt in de vorm van het afscheid van ds en mevr. De Boer, die naar de gemeente Delfzijl vertrokken.

Verschillende vertegenwoordigers van andere gezindten spraken hen toe en gaven hen de beste wensen voor de toekomst mee.

Wanneer echter een voorgangersplaats open komt dan is daar direkt de vraag „En hoe nu!" Wel, we moeten zeggen, God heeft wonderlijk gezorgd. Eén zondag later ziet men met verwondering een jong voorgangersechtpaar deze twee ledige plaatsen innemen, die door „Baptist-Nederland" waren voorbestemd tot de heidenen te gaan en in plaats van een lemen hut, een doodgewoon echt nederlands huis in Sittard te betrekken. Is dit een vergissing geweest? Of leiding van boven? De mens wikt, God beschikt. Misschien laat Hij ons hierdoor zien dat in ons net burgerlijk Nederlandje ook nog wel echte zendelingen nodig zijn die zich geroepen voelen tot heidenen te gaan al zijn dat dan ook rasechte Nederlanders. Het was voor gemeente en posten een vreugdevolle zondag.

En het feest kon niet op. Dinsdag 20 september mochten ds en mevr. Boschma het feit gedenken, dat ze voor vijfentwintig jaar samen in de huwelijksboot stapten. Veel dankbaarheid was er jegens Hem, die hen tot hiertoe zo wonderlijk had geleid en bijgestaan. Donderdag 22 september vierde ds Boschma zijn verjaardag en zondag 25 september gedacht de gemeente dat haar loopbaan vijfendertig jaar geleden was begonnen. Dit feit werd in de morgendienst herdacht en 's avonds werd dit driedubbele feest gevierd.

U ziet dus, dat er bij ons grote redenen tot dankbaarheid zijn en al is dit dan ook zo beknopt mogelijk doorgegeven, toch hopen we dat u bij het lezen hiervan nog even met ons zult nagenieten.

NADER BEZIEN

In Nederland plm. 1600 doden per jaar op de weg.

Zestienhonderd doden per jaar, dat wil zeggen in even zo veel gezinnen leed en rouw.
Een nog groter aantal verwonden - ernstige en minder ernstige -, verminkten en invaliden. Dat wil zeggen in vele, vele gevallen onvoorstelbaar grote ellende en blijvend verdriet.
Onder die honderden slachtoffers van het moderne verkeer bevinden zich talloze kinderen, moeders, kostwinners en oude mensen.
Als de dijken in Zeeland breken én het water honderden mensen het leven beneemt, zoals in 1953 gebeurde, spreekt heel de wereld van een ramp. En het ganse volk spant zich in om een herhaling van zulk een ramp te voorkomen. Miljoenen worden daaraan besteed.
Terecht.
Maar, wat doen we om de jaarlijkse, beter: elke dag terugkerende ramp van de toenemende verkeersonveiligheid te beperken?
Op initiatief van prinses Wilhelmina heeft het nederlandse Verbond voor Veilig Verkeer, in het kader van allerlei andere aktiviteiten in de komende week, zich ook gewend tot de kerken om het nijpende vraagstuk van veiliger verkeer nu zondag opnieuw onder de aandacht van de kerkgangers te brengen. Het verbond dringt aan op een „bezinningsstonde".
Het is goed zulk een bezinningsstonde te hebben.
Te gemakkelijk aanvaarden we de onveiligheid op de weg als een vanzelfsprekendheid. Te weinig staan we er bij stil, dat de meeste slachtoffers op de weg vallen door roekeloosheid, onhoffelijkheid, snelheidszucht en egoïsme.
En, helaas, ook de christelijke weggebruikers - zowel fietsers als autobestuurders - onderscheiden zich in vele gevallen niet van andere weggebruikers: we kenden iemand die door zijn manier van spreken en opvattingen voorgaf 'n uitmuntend christen te zijn. Toen deze man evenwel in zijn auto stapte en wegreed viel hij door de mand. Uit zijn auto-rijden en de wijze waarop hij de weg gebruikte bleek het tegendeel van zijn mooie woorden, het deed zijn getuigenis volkomen teniet.
Roekeloosheid, onhoffelijkheid, snelheidszucht en egoïsme - in het bijzonder bij wegverkeer - zijn direkte overtredingen van het gebod: gij zult niet doodslaan. Die op deze manier dit gebod overtreden staan niet minder schuldig dan zij die met voorbedachte rade een mens van het leven beroven.
Een natuurramp kunnen wij mensen niet keren. Desondanks spannen we ons gezamenlijk in om zulke rampen - als het kan - te voorkomen.
De ramp van de verkeersonveiligheid kunnen we voor een groot deel wèl keren. Ons daarop te bezinnen is noodzakelijk!
De vraag blijft of een bezinningsstonde wel voldoende is. Ons te bekeren van de vele verkeers-zonden is van meer gewicht.

v. D.

BROkSTUKkeN

Helen Keller heeft de *verdraagzaamheid* eens het hoogste resultaat van de opvoeding genoemd. „Lang geleden" - zegt ze - „vochten en stierven de mensen voor hun geloof; maar er waren eeuwen voor nodig om hen dat andere soort moed te leren - de moed om de godsdienstige overtuiging van hun broeders en hun recht op gewetensvrijheid te erkennen."
Inderdaad gebeurt het bijna nergens meer dat de ene groep gelovigenen de andere dwarszit en vervolgt vanwege een andere overtuiging. En hoewel op het terrein van het godsdienstig leven de overtuigingen ook in ons land zeer uiteenlopend zijn, willen we toch niet meer met *alle geweld* gelijk hebben en een ander *dwingen* zo te denken en te geloven als wijzelf. We willen hoogstens nog *overtuigen*, niet forceren.
Verder moet opgemerkt dat de christenen ook in veel grotere mate verdraagzaam zijn geworden wat betreft het *ongeloof* van hen met wie ze te maken hebben.

In een tijd als de onze, waarin van bepaalde zijde nogal wat reklame gemaakt wordt voor een *vreedzame co-existentie* van elkaar tegenovergestelde machten lijkt het wel, alsof vele christenen er net zo over denken waar het betreft het rijk van God en het rijk van de boze. Ze storen de ander die buiten God leeft, niet in zijn rust, maar laten hem vreedzaam verder leven. Wij christenen moeten er voor zorg dragen, de verdraagzaamheid niet verkeerd op te vatten. Wij willen niemand dwingen tot onze overtuiging. Wij willen iemands persoonlijkheid niet aantasten, iemands geweten niet verkrachten. Maar we willen op grond van Gods Woord toch wel een krachtig appèl richten tot het geweten der ongelovige om zich aan Christus te geven. Wij hebben er het allergrootste belang bij iemand zodanig in kennis te brengen met de boodschap van het Koninkrijk van God, dat hij in staat is in vrijheid te kiezen voor of tegen Christus. En daarbij willen we dan ook nog wel een sterke drang der liefde uitoefenen.
Een christen is in zekere zin een *fanaticus*, al klinkt dat woord niet erg prettig in de oren van de moderne mens.
Naar de oorspronkelijke betekenis van het woord is een fanaticus iemand die in geestdrift geraakt is voor het heiligdom, de tempel (fanum). Een waarachtig christen is geestdriftig voor de heilige zaak van Heer.
Hij is een getuige die niet zwijgen kan. Hij wil anderen „bewegen" tot diezelfde dienst, datzelfde geloof. Zijn christendom is niet een der vele wegen tot God, maar hij belijdt Christus als de *enige* Weg ten leven. In dat opzicht is zijn geloof absoluut. Vanuit deze overtuiging dat er maar één Naam onder de hemelen gegeven is waardoor we zalig kunnen worden, kan het niet anders of wij moeten met aandrang prediken en getuigen van deze ene Heer.
Veel zogenaamde verdraagzaamheid is verklaarbaar uit onverschilligheid, uit gebrek aan geestelijke energie, uit gebrek aan een echte, persoonlijke overtuiging. En misschien ook hieruit, dat de moderne mens zozeer bezig is massamens te worden dat hij er niet meer van houdt, tegen de stroom op te roeien.
Wat we nodig hebben is, dat we tegelijk verdraagzaam en fanatiek in de goede zin van het woord zijn. Verdraagzaam: want we willen niemands geweten aanranden. Fanatiek: want we strijden geestdriftig voor de zaak van de Heer die niet vreedzaam voortbestaan kan naast de zaak van de boze.
Levende vissen - lazen we - zwemmen vaak tegen de stroom op, dode vissen drijven altijd met de stroom mee. Levende christenen moeten ook de moed hebben om, waar nodig, tegen de stroom op te zwemmen. Daarvoor is nodig de kracht van de Heilige Geest.

★

Het is van belang het evangelie op de man (en op de vrouw) af te prediken. De prediker die alleen maar in het algemeen zijn boodschap brengt is als een hengelaar die wel deeg aan zijn vissnoer gehecht heeft, maar de vis*haak* vergeten heeft. Hij vángt niet.

Wf.

35-jarig ambtsjubileum Ds G. Visser

Aanstaande dinsdag 11 oktober D.V. zal het vijfendertig jaar geleden zijn dat de bekende friese voorganger, br G. Visser, van de gemeenten Workum en Makkum tot de dienst werd bevestigd. Ds G. Visser diende de gemeenten te Emmererfscheidenveen, Hoorn, Noordbergum, Muntendam, Harlingen en sinds 1955 de gemeenten te Workum en Makkum.
Wij wensen br. Visser van harte geluk met dit jubileum (in welke felicitatie wij ook zijn echtgenote betrekken) en spreken de hoop uit, dat de Heer der gemeente hem nog vele jaren moge bewaren in het „wondere ambt".

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Zendingsnieuws van de Zuidelijke Baptisten

De energie van de Zuidelijke Baptisten op zendingsgebied is bijna grenzeloos. Hun prachtige zendingsmaandblad „*The Commission*" legt daar telkens weer een welsprekend getuigenis van af en het is de moeite waard daaruit een enkele greep te doen.

De FMB, afkorting voor Foreign Mission Board, een U.Z.C. in groot kwadraat, heeft in juli besloten werk te beginnen in Liberia op verzoek van de Baptisten Conventie van dat land en na een onderzoek van de FMB-secretarissen Cauthen en Goerner. Op diezelfde vergadering werden 7 nieuwe zendelingen aanvaard, waardoor het totaal tot 1451 is gestegen. In Nigeria zullen de Zuidelijke Baptisten voor 90% deelnemen in plannen tot stichting van een universiteit, met om te beginnen vier faculteiten; er zal een miljoen dollars voor nodig zijn en de baptisten van Nigeria proberen zelf $ 112.000 bijeen te brengen als hun aandeel. In Tokio wordt een studentencentrum gesticht, want er wonen in die stad 300.000 studenten; in Israël wordt een „Goede Wilkamp" gebouwd. Dit alles staat in het september-nummer van „*The Commission*".

Moderne volksverhuizing

„De in 1947 aan India beloofde en in 1957 tot stand gekomen losmaking van Engeland leidde tot een ware stroom van vluchtelingen uit Pakistan naar India en omgekeerd, als gevolg van de conflicten tussen de beide grote religies, het mohammedanisme en het hindoeïsme. De officiële statistiek schat, dat er in totaal 14 miljoen mensen van Pakistan naar India en v.v. gevlucht zijn. De regering van India heeft zich heldhaftige pogingen getroost om dit vluchtelingenprobleem op te lossen, waartoe het reeds 200 miljoen dollar aanwendde, maar het is bijna een ondoenlijke opgave voor dit land, dat slechts weinig groter is dan de Verenigde Staten maar tweemaal zoveel inwoners heeft.

Men heeft uitgerekend dat er in de laatste 12 jaar 3½ miljoen mensen uit Pakistan naar Calcutta gevlucht zijn, die thans in de armenwijken van Calcutta en andere steden wonen in troosteloze vluchtelingenkampen. Hier worden jaarlijks ± 9000 kinderen geboren - in een wereld van honger, ziekte en ellende en met een toekomst zonder hoop.

De Amerikaanse afdeling van de Hulpverlening van de Lutherse Wereldbond en de Wereldraad van Kerken hebben een hulpaktie in het leven geroepen, die „het Daya-project" genoemd wordt (Daya is het Bengaalse woord voor barmhartigheid). Het zal zich uitstrekken over een periode van vijf jaar en er vóór alles op gericht zijn de mensen zoveel mogelijk zelfstandig te maken, tot normale leden van de nieuwe samenleving. Door de kerken in de Verenigde Staten is voldoende kapitaal verstrekt om dit werk te beginnen, maar men zal nog minstens 1½ miljoen dollar nodig hebben om het te voltooien."

(Uit: „Centraal Weekblad")

Fabrieksgemeente

Op Sumatra is een christelijke gemeente in nieuwe gedaante ontstaan. In een textielbedrijf te Medan heeft zeventig procent van de personeelsleden, die lid waren van de Evangelische Batakkerk, zich tot een fabrieksgemeente aaneengesloten. De directie heeft voor de gemeente een eigen predikant beroepen.

(Idem)

De R.K. kerk in Zuid-Amerika

In Zuid-Amerika heeft de R.K. kerk al vierhonderd jaar lang een monopolistische invloed, maar zij heeft er zich toe beperkt een „dunne laag vernis over het oude heidendom te leggen". Tot deze indruk is de Lutherse bisschop van Göteborg, Bo Giertz gekomen op de reis, die hij door Zuid-Amerika maakte. Nog heden ten dage bestaat een aantal heidense offergebruiken, niet slechts buiten, maar ook binnen de R.K. kerk van Zuid-Amerika.

De kennis van de christelijke leer is zeer gering. Slechts bij uitzondering krijgt de R.K. jeugd van Zuid-Amerika voldoende onderricht in geloofsvragen; ook is het een uitzondering wanneer de preek in de moedertaal gehouden wordt. Bo Giertz komt - zo schrijft de Evangelische Pressedienst in Bethel-Bielefeld - tot de volgende conclusie: „Pas wanneer men het katholicisme in Zuid-Amerika ontmoet, begrijpt men de betekenis van de Hervorming, niet alleen voor de evangelische kerk, maar ook voor dat deel van de R.K. kerk, dat met de Hervorming in aanraking is gekomen".

(Uit: Herv. Nederland)

Bijbelverkoop in Warschau

In de mooiste winkelstraat van Warschau is een fraai winkelpand gelegen, waar uitsluitend Bijbels worden verkocht. Op de planken staan Bijbels in allerlei uitvoering in 40 verschillende talen. Nog door geen enkele autoriteit is aan deze Bijbelverkoop, die al sinds 1806 plaatsvindt, enige belemmering in de weg gelegd. Sinds het einde van de tweede wereldoorlog heeft de huidige eigenaar van de winkel, die hier al 40 jaar werkt, twee miljoen Bijbels verkocht, waarvan alleen al in 1956 meer dan 800.000. Deze Bijbels worden geleverd door het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap.

(Idem)

J. R.

Verantwoording Unie Bureau

In de maand september kwamen de volde giften en bijdragen binnen in het Uniebureau:

1) *Voor de E.C.U.:*
Winschoten f 22,36; Apeldoorn f 54,34; Zwolle f 27,50; Enschede f 47,80; Arnhem f 222,-; Amsterdam-W.N. f 50,- Staveren f 100,- W. M. te H. f 5,-; N. N. te M. f 10,-; Groningen-N. f 62,30; mevr. H.-H. te D. f 100,-; A. D. te D. f 40,-; Drachten f 53,12; G. te O. f 100,-; Enschede f 32,52; Haarlem f 29,67; Rotterdam-Z. f 18,22; Nw.-Weerdinge f 46,45.

2) *Voor de Opleiding:*
Zwolle f 14,50; Rotterdam-C. f 226,80; Arnhem f 112,50; G. M. H. te C. f 395,-; Amsterdam-W.N. f 25,- W. M. te H. f3,-; N. N. te M. f 5,-; Groningen-N. f 35,60; G. te O. f 100,-; J. A. B. te H. f 15,-; Enschede f 50,78; Haarlem f 21,97; Rotterdam-Z. f 12,08; Zandbulten f 85,40; Assen f 48,62; Nw. Weerdinge f 60,65.

3) *Voor het 10-ct-fonds:*
Almelo I f 49,97; A'dam-W.N. f 14,50; N. N. te M. f 5,-; G. te O. f 50,-; Rotterdam-Z. f 11,01; Nw. Weerdinge f 30,15; voor kerkbouw G. te O. f 250,-.

4) *Voor de Herdenkingskerk:*
Roumenian Bapt. Association of USA and Canada f 374,60; A'dam-W.N. f 113,75; Bapt. Unie Italië f 374,41.

Hartelijk dank aan allen, die gaven!
Wilt u graag weten, hoeveel er in de voorbije kwartalen is bijeengebracht? Dat vertel ik u dan graag.

Voor de ECU f 8554,05; voor de opleiding f 5383,29; voor het 10-cents-fonds f 2236,57. En u vraagt ook hoeveel er eigenlijk nog bij moest komen om het gestelde jaardoel te halen? Ook dit wil ik u graag laten weten. Het is dan zo:

Om de voor dit jaar gestelde doelbedragen te bereiken, moest er in dit laatste kwartaal nog bijeengebracht worden:

voor de ECU	*f 13319,40*
voor de Opleiding	*- 6173,05*
voor het 10-ct-fonds	*- 3963,43*

Dit betekent, dat er voor deze gezamenlijke taken nog ruim f 23000,- in de laatste 3 maanden moest bijeengebracht worden, willen we met elkaar de gestelde jaardoelen halen. Voorwaar, een fikse inspanning. Maar ziende op wat de Heer aan onze verantwoordelijkheid heeft toevertrouwd, zeggen we tot elkaar: „laten we ons best doen om er te komen". En werkelijk, dan geloof ik, dat we er ook komen!

T. Jansma

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem.

Ds D. SLORT OVER:

DE UITVERKIEZING

Het zal de lezer ook wel eens overkomen zijn, dat hem of haar gevraagd werd naar zijn of haar mening over de uitverkiezing. Ook mij werd die vraag eens gesteld, en ik heb daarop geantwoord, dat ik werkelijk aan de bijbelse *uitverkiezing geloof. De bijbel spreekt in het oude en in het nieuwe testament over de verkiezing, en wie zich aan de schrift houdt gelooft in de verkiezing, let wel: in de bijbelse verkiezing. Er is ook een calvinistische uitverkiezing, en daarvan heb ik me altijd op een afstand gehouden. Dit is de leer der dubbele verkiezing. Eén verkiezing* tot behoud *en één* tot verdoemenis. *Dit alles ligt bij God vast in Zijn „eeuwig decreet"! Calvijn kwam tot zulk een leer, doordat hij langs de weg van de logica wilde beredeneren, waarom sommigen geloven en anderen niet.*

Nu zijn daar dingen, die ons in de Schrift gegeven zijn, die we met ons verstand niet kunnen begrijpen, die we met onze wijze van denken niet tot overeenstemming kunnen brengen, omdat ons begrip niet zo ver reikt. Bv. hoe valt de *voorbeschikking* in overeenstemming te brengen met de menselijke *verantwoordelijkheid?* We moeten ze rustig naast elkaar laten staan.

Merkwaardig dat Calvijn zelf zegt: „het is wel een huiveringwekkend besluit, ik erken het," (aldus de Institutie III, 23.7).

Het is wel duidelijk, dat de leer van Calvijn hier ernstige gevolgen heeft. De uitverkorenen zullen gevaar lopen zichzelf op de borst te slaan, zich te verheffen (zoals de geschiedenis van Israël ons leren kan: denk maar aan de woorden: „des Heren tempel, zijn dezen"); wij zijn „je van het". Anderzijds zal de vraag, aan hen die het Evangelie beluisteren, telkens weer zich opdringen, „als je niet uitverkoren bent, wat helpt dan alles?" Dat leidt tot lijdelijkheid!

De bijbelse uitverkiezing is echter iets anders. Laten we enige Schriftplaatsen lezen: Efeze 1 : 4 „gelijk Hij (d.i. God) ons uitverkoren heeft, in Hem (Christus) voor de grondlegging der wereld, *opdat* (daarmede wordt het doel aangewezen) wij zouden *heilig* en *onberispelijk zijn* voor Hem in de liefde." Wij zijn tot heiligheid verkoren! Voor de grondlegging der wereld, dus nog voor er sprake was van ongehoorzaamheid, van een zondeval! M.a.w. het menselijk gedrag komt hier zelfs niet ter sprake. Deze verkiezing gaat boven de mens uit. Ze is totaal Gods werk, *Gods daad!* Deze verkiezing is Gods wil, Gods plan.

In Joh. 15 spreekt Jezus: gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren! Het doel is daar ook duidelijk aangegeven: opdat gij zoudt vrucht dragen! Niet anders leert ons Petrus: gij zijt een uitverkoren geslacht, *opdat gij zoudt verkondigen* de deugden desgenen, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht! We zouden nog meerdere plaatsen kunnen aanhalen, doch tenslotte nog 2 Thes. 2 : 13 „dat God u van den beginne *verkoren heeft* tot *zaligheid*, in heiligmaking des geestes, en *geloof* der waarheid.

Wij merken dat er niets grimmigs in de uitverkiezing zichtbaar is. Integendeel, de uitverkiezing toont een lieflijke gestalte. Wij lezen daar achter *Gods heils-wil.* Het woord is omgeven door een krans van andere heerlijke woorden: heiligheid, zaligheid, vruchtdragen, geloof: kortom al de weldaden Gods zijn in dit ene woord verkiezing inbegrepen. Al dat heerlijks is voor ons weggelegd, en dat is alles om niet, niet om enige verdienste onzerzijds, m.a.w. *alles is genade!*

Hier is het alles van God uitvloeiend, hier valt voor ons niets te roemen. Het is „de vrije gunst, die eeuwig hem bewoog". Hoe duidelijk wordt ons dit geïllustreerd met de verkiezing van Israël. „De Here heeft geen lust tot u gehad noch u verkoren, om uw veelheid boven alle andere volken; want gij waart het weinigste van alle volken". Niets te roemen dus!

Omdat God is de Heer der wereld, de God die aarde en hemel bezit, zoals Arbam zeide (Gen. 14 : 22), daarom is Hij ook vrijmachtig, daarom kan Hij verkiezen. Het is het vrije handelen Gods. „Als genade niet „vrij" is, dan is zij geen genade meer".

In de verkiezing legt God de hand op ons. Hij verkiest *met macht.* Paulus leert ons dit met het beeld van de pottenbakker, die macht heeft over het leem. En nu is het zo iets heel bizonders, dat God „'t onedele en het verachte en hetgeen niets is", uitverkiest. Israël: het weinigst van alle volken, David, met 't voorbijgaan van al de „grotere broeders", of zoals het Evangelie ons zegt: *„de tollenaren en zondaren"*, met voorbijgaan van deftige Schriftgeleerden en vrome Farizeërs!

De macht die God over ons uitoefent, is de macht der genade, der liefde. Van die verkiezing zingen we: „Uw liefde betreft mij uitverkoren". Niet de macht der wet, ook niet de moraal, maar *de genade is de hoogste macht, die over ons beslist.* Gods genade vrij en machtig! En deze genade is geopenbaard in Jezus Christus. In Christus heeft de verkiezing gestalte aangenomen.

De uitverkorene is Christus. *De verkiezing is niet los te maken van Christus.*

God „heeft ons uitverkoren in Hem", dat was de eerste Schriftplaats, die we aanhaalden. Daarvan getuigt reeds het O. T. „Ziet, Mijn knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, denwelken Mijne ziel een welbehagen heeft!"

Het wordt mij al schrijvende duidelijk, dat we dit onderwerp niet in één artikel kunnen afhandelen, zodat ik ga besluiten, met U er op te wijzen, dat er in het N. T. eveneens een vinger heenwijst, nl. Gods vinger, naar Hem, de Uitverkorene. Twee gebeurtenissen zijn hier van betekenis. De eerste: de doop van den Heer Jezus. Na de doop was er een stem uit de hemelen: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in welke Ik Mijn welbehagen heb." - Daar is de Uitverkorene.

De tweede gebeurtenis brengt ons bij de berg der Verheerlijking: een stem uit de wolk: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in welken Ik Mijn welbehagen heb." (Matt. 3 : 7 en 17 : 5). Daar is weer *de uitverkorene!* „Waar de Zoon is, daar is de verkiezing, waar de Zoon niet is daar is ook de verkiezing niet." (E. Brunner).

(Slot volgt)

RECHTZETTING

Het is mij gebleken, dat mijn critiek op „Het Zoeklicht" in De Christen van 9 september aanleiding heeft gegeven tot misverstand. Men heeft er een verkapte verdediging van Dr van der Linde en van de Wereldraad in gelezen zonder dat enig argument werd aangevoerd.

Bij nader inzien begrijp ik, dat mijn stukje tot dit misverstand aanleiding geeft en dat mijn werkelijke bedoeling niet duidelijk is geworden. Ik wilde protesteren tegen het feit, dat in de aangehaalde zinsnede „Het Zoeklicht" suggereert, dat „de oecumene", waarmee kennelijk de Wereldraad van Kerken wordt bedoeld, „naar Rome leidt". Dit immers is niet juist en doet tekort aan de geloofsernst van hen, die in oprechte overtuiging de eenheid van de Gemeente van Christus zoeken in de kerkelijke weg. Ook deze broeders en zusters hebben recht op het respect van hun medechristenen.

Dit wilde ik duidelijk maken en het spijt mij, dat mij dit niet is gelukt en dat daardoor sommigen zich aan mijn opmerkingen gestoten hebben.

J. Reiling

No. 50. [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

75 JAAR GELEDEN:

„DE CHRISTEN-EEUW" vermeldt: dat de heer Coats, een rijke Baptist te Paisley, in Schotland, thans voornemens is, in die stad eene kerk te bouwen, welke cirka 20.000 p. st. (240.000 gulden) zal kosten. Het gebouw is bestemd tot eene gedachtenis aan een lid zijner familie.

(Uit „De Christen", 1 oktober 1885)

„JOHN SMYTH"

. . . , een nieuw begrip in onze unie . . . !

Zoals U uit verschillende berichten van „De Vinkenhof" reeds weet, zijn er thans 15 jonge mannen, die zich voorbereiden voor de taak van voorganger in onze gemeenten. Het is een bekend feit, dat men zich inspant deze opleiding zo volledig mogelijk te maken. Een belangrijk deel van de vorming ligt echter in de omgang en het samen werken, dat buiten het kollege-rooster valt. Ter bevordering daarvan is in september 1958 een studentengemeenschap opgericht. Zij heeft als doel enerzijds de spreekbuis te zijn van de studenten bij het rectorium van het seminarium, anderzijds allerlei aktiviteiten te ondernemen. Enkele gemeenten kwamen daarmee reeds direkt in aanraking in de vorm van evangelisatie-akties, die bv. in Utrecht-N., in Dokkum en in Hoogeveen gehouden werden. Binnen „De Vinkenhof" werden allerlei kulturele avonden gehouden, waarin o.a. zr G. Reiling over het werk in Kongo en Prof. dr M. van Rhijn over de Lutherse hervorming spraken.

Voor het komende semester bestaan grootse plannen. Ter bevordering van het onderling gesprek zal dit semester een theologisch dispuut enkele avonden houden.

Met de snelle groei van het aantal studenten (in 2 jaar van 5 op 15 gekomen), is ook de organisatie van groter belang geworden. Zo kregen we voor dat doel nog vorig jaar officiële statuten. In de laatste vergadering werd een naam voor de gemeenschap gekozen. Eenstemmig schaarde men zich achter het voorstel de naam „John Smyth" te kiezen.

Graag willen we de redenen hiervoor uiteenzetten.

John Smyth was aanvankeijk ook theologisch student en wel aan de universiteit van Cambridge en blonk vooral uit in de latijnse taal. Door bijbelstudie kwam hij tot de konklusie, dat de engelse staatskerk niet volgens de norm der Schrift was.

Toen hij zich op grond hiervan uit deze kerk terugtrok, werd hij gedwongen naar Nederland te gaan, samen met Thomas Helwys. Via een korte periode in de doopsgezinde gemeente, die in hun ogen eveneens niet geheel smetteloos was, gingen zij op weg een bijbels gefundeerde gemeente te stichten. Dat gebeurde in 1609 te Amsterdam en de groep, die zich om hen verzamelde noemde zich *„Baptists"*. Hoewel de direkte oorsprong van onze nederlandse gemeenten elders gezocht moet worden, kreeg John Smyth de naam „geestelijke vader van het nederlandse Baptisme". Op vrij jonge leeftijd overleed hij in 1621, maar zijn nagedachtenis staat bij velen nog in hoge ere. Miljoenen baptisten over de gehele wereld weten zich met ons verbonden in dat zelfde eenvoudige begin in Amsterdam.

We beschouwen het als een grote eer te kunnen studeren in het land waar de eerste stenen werden gelegd voor de bouw van het baptisme. En graag willen we de naam van de man, die daarin een belangrijk aandeel heeft gehad verbinden aan het werk van onze theologische studentengemeenschap. Moge de kracht van zijn geloof en zijn doortastendheid voor 't werk van de Heer ons steeds een duidelijk voorbeeld zijn.

Namens de „John Smyth-ers"
G. Pflaum

Leestafel

Het convent der christelijk-sociale organisaties, Alexanderstraat 8 te 's Gravenhage zond ons een exemplaar van de brochure *„Zondagsarbeid"* toe. In deze brochure zijn de referaten en de diskussies opgenomen, die gehouden zijn op de daartoe belegde predikantenkonferentie d.d. 16 en 17 mei jl. te Woudschoten.
Het onderwerp werd ingeleid door de heer W. Bakker, hoofd personeelszaken van een der grootste industrieën van Nederland, die het vraagstuk van de praktische zijde belichtte en door ds E. de Vries Amsterdam, die van de ethische zijde het probleem benaderde.
Deze brochure, die op uitnemende wijze het vraagstuk van de zondagsarbeid bespreekt, bevelen wij graag onze lezers aan, in het bizonder hen die met dit gegeven direkt hebben te maken. Helaas wordt de prijs van de brochure niet vermeld.

v. D.

RADIONIEUWS

Dinsdag 11 oktober, 9.40 - 10.00 uur zal ds M. G. Boeschoten van Amsterdam-W.N. voor de AVRO-mikrofoon de morgenwijding verzorgen. Het onderwerp is: *„Gezanten, waar dan ook"*.

Mededelingen

BESTUREN KONFERENTIE

Drentse bond

1e Vergadering seizoen 1960-'61 op maandag 10 oktober, 's nam. 7.15 uur in de baptistenkerk te Emmen.
Agenda:
Ds Van 't Wout spreekt over Kongo, met dia's.
Pauze
Afhandelen van enkele zaken: Verkiezing voorzitter.
Bestemming van de Landdagkas.

D. M. sekr.

ZONDAGSSCHOOL GEWEST FRIESLAND

Zaterdag 8 oktober a.s. hoopt het gewest Friesland in een zondagsschool-konferentie bijeen te komen, in Sneek, Bapt.-kerk, Willem Lodewijkstraat 1.

Wij hopen te vergaderen van 's middags drie uur tot plm. negen uur 's avonds, onderbroken door een pauze waarin de meegebrachte boterhammen genuttigd kunnen worden.

De volgende punten worden behandeld:
Aankondiging en bespreking van vrije kerstverhalen door zr. H. van Netten.
Uitwisseling van kerststukjes. Meenemen wat U heeft.
Hoe maken wij een wandversiering vóór 't Kerstfeest, door ds C. Mostert.
Hoe werken wij de sfeer van het Kerstfeest in de hand, door ds N. Bandstra.
Hoe luiden wij het nieuwe jaar in, door *ds C. Mostert.*
Vragenuurtje.
Slotwoord.
Papier en potlood meebrengen. Komt allen zoveel mogelijk deze konferentie bezoeken.

Namens het gewestelijk bestuur,
H. v. Netten, sekretaresse.

Ds P. v. d. Werf, Bornerbroeksestraat 14, Almelo is telefonisch te bereiken onder no. 05490-6016.

Wie kan mij het tegenwoordige adres verschaffen van:
R. Duizendstra, geb. 10 mei 1933 te Amsterdam?
Graag bericht aan:
J. P. Vis, van Remagenlaan 5 te Arnhem, sekretaris der baptistengemeente.

Ingegaan tot de eeuwige rust, onze zuster

GERRITJE JANSEN

in de ouderdom van 95 jaar.

Efeze 2 vers 8.

Baptistengemeente te Haarlem.

Heden nam God tot Zich mijn innig geliefde levensgezellin en zuster

GERRITJE JANSEN

in de leeftijd van 95 jaar. Zij had lief en werd geliefd.

Zr. I. E. v. d. Steur

Haarlem, 2 oktober 1960.
Voldersgracht 1.

WIE WINT NU EENS EEN ABONNEE OP ONS WEEKBLAD?

De nieuwe abonné krijgt voor slechts f 1,50 ons weekblad tot dit jaareinde toegezonden!!

Graag verwachten wij uw opgave.
Het zal U en ons plezier doen.
Hartelijk dank voor uw medewerking!
De adm., Dalweg 77, Arnhem.

Vrijdag 14 oktober 1960 Jaargang 77 Nr. 3544

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Nederland en Nieuw Guinea

Geloof en politiek in het najaar van 1960

Ons blad is geen politiek tijdschrift en het is dan ook niet de bedoeling van dit artikel om op de frontpagina politiek te gaan bedrijven in de geijkte zin van het woord. Maar de profeten van Israel konden er vaak ook niet onder uit in hun boodschap aan koning en volk de politiek ter sprake te brengen, omdat zij wisten dat de aanspraken van hun God geen halt maakten voor het wereldlijke gebied van de politiek. En eigenlijk bestaat die situatie nog steeds en zàl bestaan tot de Heer komt en zijn Koninkrijk vestigt voor eeuwig. Daarom kan er zich ook voor ons de situatie voordoen, dat wij het terrein van de politiek niet terzijde kunnen laten maar het moeten betreden, niet als beoefenaren maar als getuigen.
Zo'n situatie bestaat er sinds jaar en dag met betrekking tot Nieuw Guinea. Maar in ons politieke bestel is dit een bevroren situatie; hoe bevroren is juist dezer dagen weer gebleken.

Indonesië

Bij de soevereiniteitsoverdracht is westelijk Nieuw Guinea niet aan Indonesië overgedragen, om de eenvoudige reden dat het geen indonesisch gebied was. Qua ligging en bevolking behoorde het er niet bij. Ik geloof, dat dit terecht gebeurd is en dat het grotelijks in het belang van het gebied zelf was, dat het niet aan de nieuwe republiek werd overgedragen. Dat Indonesië hier anders over dacht is begrijpelijk, maar daarom nog niet aanvaardbaar. Dat de regering van dit land er in propaganda naar binnen en naar buiten eindeloos op terug zou komen was destijds reeds te verwachten.
Wat ons land evenwel toen niet inzag, en ook nu nog niet inziet naar het schijnt, is, dat een westers land in het tijdperk van de opkomst der A.A.-landen niet geschikt is om nog op te treden als de beschermer en ontwikkelaar van een onderontwikkeld gebied en zeker niet met handhaving van de soevereiniteit over dat gebied. Maar toch heeft ons land met grote hardnekkigheid deze rol voor zich opgeëist en de handhaving van de nederlandse soevereiniteit beschouwd als een rechtmatige beloning voor onze goede bedoelingen en krachtige inspanningen tot verheffing van dit achtergebleven gebied.

Vlagvertoon

Het is niet aan te nemen, dat onze regeringspolitiek in dezen niet gesteund wordt door een meerderheid van ons volk. Het tegendeel zou anders bij verschillende verkiezingen of in de pers wel gebleken zijn en dit is, afgezien van een toch niet onaanzienlijk koor van verontrusten, niet gebeurd. Daaruit blijkt dan weer hoe weinig wij de tekenen der tijden verstaan.
Dit heeft wel zijn hoogtepunt gevonden in het zenden van de *„Karel Doorman"* naar het Verre Oosten voor „vlagvertoon". Dat er militaire versterkingen naar Nieuw Guinea gezonden werden was een uitvloeisel van het eenmaal gekozen standpunt, maar dat dit op zo opvallende en voor een aziatisch land uitdagende wijze moest gebeuren bewijst een vreemde mentaliteit.
Zeer terecht heeft prof. De Gaay Fortman er op gewezen, dat geen land zich thans meer kan veroorloven internationale politiek te bedrijven onder het aanroepen van de naam J. P. Coen. Het is dan ook helemaal verkeerd uitgepakt. Als gevolg van de te verwachten indonesische campagne heeft het bezoek aan Japan geen doorgang gevonden. En de naam van ons land in de A.A.-landen is verder gedaald.

„Cocktail-filosofie"

Als tegenstem van dit sabelgerammel klonk de bescheiden stem van onze beminnelijke minister-president in zijn veelgewraakte filosofie over de toekomst van Nieuw Guinea; daarin werd een ander lied gezongen. Maar haastig werd hij overstemd door een zeer nadrukkelijke minister van buitenlandse zaken, die kennelijk beter dan de eerste minister begreep, dat iedere poging tot internationalisering van het bestuur van Nieuw Guinea zou moeten afstuiten op de verenigde onwil van de regeringspartijen. En de algemene beschouwingen, die onze Tweede Kamer zojuist heeft beëindigd, hebben dit ten overvloede bevestigd. Op de filosofie van prof. De Quay is het etiket „misverstand" geplakt en de zaak is gesloten. Alleen moet de regering nog antwoorden op enkele vragen van een A.R.-kamerlid naar aanleiding van de *„Karel Doorman"*, waaronder ook de vraag, of de ministers niet van mening zijn dat in strijd is gehandeld met de eer van de Koninklijke Marine en daarmede van de Staat der Nederlanden. . . .

V.N.

In de Ver. Naties hebben Nederland en Indonesië weer de gebruikelijke woordenwisseling gehad met dien verstande, dat de toon van Indonesië er niet beter op wordt. Weer is het, althans in de eerste ronde, in de V.N. goedgegaan. Maar men vraagt zich af: hoe lang nog?
Want het kan niet vaak genoeg worden herhaald: het Westen heeft de ontwikkeling niet in de hand. De vrijwording van de A.A.-landen gaat in een overdonderend tempo en maakt emotionele krachten los, waarvan het westen geen vermoeden

heeft. De tragedie in Kongo is het meest recente en meest aangrijpende voorbeeld. Dat dit land voor de onafhankelijkheid niet rijp was hebben de feiten overduidelijk getoond, maar dat desondanks de onafhankelijkheid op geen enkele wijze te keren was staat eveneens vast. En nu spreken wij wat betreft Nieuw Guinea nog van perioden van vijf en tien jaren met de bijgedachte, dat het toch wel minima zijn. Maar als het met Nieuw Guinea gaat als met verreweg de meeste landen in Azië en Afrika, dan zal het veel vlugger en stormachtiger gaan dan wij nu vermoeden kunnen.

Wat staat op het spel?

Voor mij ligt „*De Pionier*", het blad van de Stichting Alliance Zendingscentrum „Parousia". In het septembernummer wordt met grote dankbaarheid vermeld, dat er nu *tien* zendelingen naar Nieuw Guinea zijn gezonden. Daarnaast zijn er nog andere vormen van zendingsarbeid in dit gebied, zowel van protestantse als rooms-katholieke zijde. De ervaring heeft geleerd ,dat het zendingswerk in de binnenlanden van Nieuw Guinea bepaald niet zonder gevaar is.
Wat zal er met dit werk gebeuren, wanneer de situatie, internationaal of plaatselijk, Nederland uit de hand loopt? Krijgen we dan een herhaling van de gebeurtenissen in Kongo? En wordt er nieuwe brandstof gelegd op het altijd smeulende vuur van de haat van gekleurd tegen blank? De verstandige leiders van de jonge staten weten, dat het voor de opbouw van hun land en voor de vrede in de wereld nodig is, dat dit vuur niet oplaait maar als 't maar even mogelijk is, gedoofd moet worden. Maar de onevenwichtige en geëmotioneerde leiders wakkeren dit vuurtje graag aan, omdat het in henzelf brandt en een nimmer falend middel is om de massa's op sleeptouw te krijgen. Iedere brand of brandje doet schade aan de verhouding tussen de volkeren, is een gevaar voor de vrede en voor de ongehinderde verkondiging van de Vredesboodschap van onze Here Jezus Christus. Dat geldt ook en onverminderd ten aanzien van Nieuw Guinea.

Wat moet er gebeuren?

Er kan uit dit geestelijke en politieke slop slechts één uitweg zijn: de een of andere vorm van internationalisering van het bewind over Nieuw Guinea. Dit heeft onlangs ook ds F .H. Landsman in een bewogen artikel in „*Hervormd Nederland*" bepleit. Achter zijn bewogenheid staat de grote verontrusting, die vooral in kringen van de zending heerst. Deze kringen waren een aantal jaren geleden ook verontrust over de houding en politiek van volk en regering van ons land ten aanzien van Indonesië maar er werd geen aandacht aan geschonken; ze hebben geen invloed uitgeoefend op de politieke besluitvorming. *De feiten hebben niet de politici, maar de zendingsmensen in het gelijk gesteld.* Het ziet er nu naar uit, dat de situatie van de na-oorlogse jaren zich herhaalt. Grote onrust en bewogenheid bij de zending, die krachtens roeping en dienst meer weet en aanvoelt van wat er in de diepte van de niet-blanke wereld omgaat, grote rust, zelfvoldaanheid en onwrikbaarheid bij de meeste partijen en hun leiders. Terecht schreef ds Landman, „dat noch ons volk, noch onze overheid voor zulk een beslissing (om op korte termijn te komen tot internationalisering van het bewind) rijp zijn".

Daarom is het eerste, dat gebeuren moet, dit: ons volk moet geconfronteerd worden met de werkelijke problematiek van ons bestuur over Nieuw Guinea; de ogen moeten opengaan voor de wereld waarin wij leven en voor de krachten, die daarin werkzaam zijn. En de christenen van Nederland moeten daarbij voorgaan.

Zij moeten ons volk getuigend en bezwerend voorhouden, dat wij geroepen zijn tot vrede en dat wij alles moeten doen om de vrede in de wereld te dienen, ook de vrede tussen Oost en West. Dat zou een houding zijn van waarlijk christelijke politiek.

J. R.

Opwaarts of afwaarts? Ieder merkt op elk levensterrein dat er twee bewegingen, als twee golfstromen zich dooreen mengen. Ze zijn ongelijksoortig en hebben ieder hun eigen oorsprong en meten hun krachten met elkander. Het is een boeiend, maar ook ontzagwekkend schouwspel en we moeten vragen: hoe slaan we het gade - neen: hoe beleven we deze worsteling? Want we zijn niet slechts toeschouwers, maar opgenomen in deze overoude beweging, die wij „geschiedenis" noemen. Er zijn pessimisten, mensen, die neigen tot het koesteren van duistere verwachtingen, die voorspellen dat in de strijd tussen licht en duisternis, de duisternis het van het licht zal winnen en heel het leven op aarde zal eindigen in een eeuwige nacht. De moderne vernietigingsbommen schijnen die druk en de verwachting een goede kans op vervulling te geven. Het Evangelie, zoals het leesbaar geworden is door Johannes' pen zegt het echter anders. Hij schrijft, dat het licht schijnt in de duisternis en de duisternis het niet overmocht heeft, Joh. 1 : 5. De beweging opwaarts wint de worsteling. We bevinden ons nog in de eindstrijd, maar het is op telkens hoger plan, dat de strijd heen en weer golft. En dit zal duren totdat alle vijanden onder Christus' voeten gelegd zijn en Hij het koningschap overgeeft aan God de Vader. En in allen, *die deze strijd overleven,* zal God dan alles zijn, 1 Kor. 15 : 28.

Verouderd denken In een snel veranderende wereld bestaat er groot gevaar, dat men snel te oud wordt. De wereld onzer dagen ziet er zo geheel anders uit, dan de wereld, waarin de thans regerende generaties geboren werden en opgroeiden tot volwassenheid. Het ligt voor de hand dat ze in hun denken voortdurend worden beinvloed door hetgeen hen in hun denken en beschouwingen gevormd heeft. Het „koloniale tijdperk" is afgesloten, maar men merkt hoe moeilijk de oudere generatie zich losmaakt uit opvattingen, die voor een paar tientallen jaren nog voor normaal doorgingen en vanzelfsprekend waren. Direkt na de instorting van Duitsland bij het einde van de eerste wereldoorlog, ging er een revolutiegolf door het geteisterde, zwaar geslagen duitse volk. Ook elders werd men roerig en een bepaald staatshoofd ontsloeg een rijtje gezagsdragers, met het motief, dat ze de polsslag van de nieuwe tijd niet voelden. Dat was geen verwerpelijke motivering, maar geven de nu leidende personen er steeds blijk van dat ze hun tijd verstaan en zijn ze geestelijk lenig genoeg om in de verandering van het tij, de leiding te houden? In een chaos orde te brengen zal wel moeilijker zijn dat een chaos te voorkomen. De geschiedenis is meer dan een eindeloze herhaling, althans een herhaling in hetzelfde vlak. En is het een herhaling op steeds hoger (wilt u: steeds lager) niveau, dan is het altijd méér dan een herhaling. De bewegingen mogen al uit dezelfde afgrond opkomen of in dezelfde hogere regionen hun oorsprong hebben - zij zijn telkens weer anders geladen.

Geen kopieën Wie een kunstenaarsloopbaan betreden wil, kan er goed aan doen met te beginnen de stukken der grote meesters te kopieëren. Maar als hij nooit verder komt, kan hij een be-

IN DIT NUMMER

gemeenteberichten van Delfzijl en Den Helder; zet ds Louw z'n artikelenserie over de laatste dingen voort, nu met de bijdrage „De mens van nu"; een brief uit Kongo; in de rubriek „nader bezien" enige aandacht aan het optreden van Morris Cerullo; radionieuws voor zieken, baby-sitters en bejaarden!

Enkele vaste rubrieken moesten wegens overvloed van kopij overstaan.

kwaam kopiïst worden, maar geen kunstenaar. Kopiëren moet ten doel hebben zich zelf te vinden en het eigene tot ontwikkeling te brengen. Elke meester zal verlangen, dat zijn leerlingen boven hem uitgroeien. 't Is niet moeilijk in te zien, dat het nieuwe testament de mens hersteld wil zien: klemmen en remmen, aangelegd door opvoeding, omgeving, - voorgeslachten, moeten worden losgemaakt. Wat ontstaan moet is de mens Gods in heerlijkheid: de mens zoals God iedere enkeling dacht en gewild heeft. Dat is bevrijding. Niet tot slavernij roept ons het Evangelie, maar tot vrijheid. We hebben er slechts voor te waken, dat dat niet tot verwildering leidt, en daartoe is ons de Heilige Geest gegeven.
Slechts onder Zijn leiding en bewerking kan het beeld Gods in de zondaar worden hersteld. In ontelbare variatie en dat zonder vertekening of verdoezeling van de grondlijnen weerkaatst zich in de gezaligden het Beeld Gods, I Kor. 15 : 49. Laat er in gezinnen en gemeenten ruimte zijn voor de openbaring van Gods veelkleurige wijsheid in de gestalterijkdom van Zijn kinderen.

Gevaarlijk Overwicht De directeur van de „Wereldgezondheidsorganisatie" en van de „Wereldfederatie van geestelijke gezondheid" heeft op een zitting van de Internationale Conferentie over de Wetenschap van de Vooruitgang van Nieuwe Staten (volgens de dagbladen) o.a. gezegd, dat het erg zou zijn als de jeugd van heden zonder meer het voetspoor zou volgen, dat het oudere geslacht getrokken heeft. Hij zei dit in verband met de wereldsituatie van nu. Het vooropgaande geslacht leeft uit een verouderd denken en dan gebruikt hij het beeld van een man, die opdracht geeft voor een vlucht rondom de wereld aan een piloot, die nog steeds meent dat de wereld vlak is. Het wereldbeeld heeft zich voor onze ogen gewijzigd, doch de vraag is of het zich ook in onze hersens gewijzigd heeft. Het komt er niet slechts op aan nieuwe indrukken te ontvangen, maar ook en vooral, om die te verwerken. In de tuin van het keizerlijk paleis te Sint Petersburg stond op een bepaald punt een schildwacht. Waarom hij er stond wist hij niet en de officier, die voor de afwisseling van de wacht moest zorgen, wist het evenmin. Men stelde eens een onderzoek in naar de oorsprong van dit gebruik en ontdekte toen dat er eens een keizerin geweest was, die bekoord was door de schoonheid van een op die plaats bloeiende bloem en ter bewaking van deze schone bloem moesten toen soldaten de wacht bij de bloem betrekken. De bloem verdween, doch de soldaten bleven. Wat we nodig hebben, merkte boven geciteerde spreker op, is een algehele herziening van onze geesteshouding en opvoedkundige methode. Was 't opdat de ontwikkeling naar het einde (de voleinding) met gepaste snelheid zou plaats vinden, dat de Schepper de levensduur der geslachten na enkele eeuwen mensheidsgeschiedenis, zo belangrijk heeft ingekort? Waar het op aankomt is maar dat ieder geslacht - gelijk eens David - de Raad Gods in Zijn tijd dient.

L.

Aan rustige wateren

AANBIDDING

Vlak voor de spannende strijd om Jericho heeft Jozua, zo staat er in het gelijknamige bijbelboek, een ontmoeting met de vorst van het heir des hemels. Jozua weet eerst niet of hij met vriend of vijand te doen heeft - wat voor hem natuurlijk een brandende kwestie was - en vroeg na herkenning naar de orders. Het antwoord luidde: doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilig. Dan is het uit.
Ik geloof, dat dit onopvallende stukje ons, actieve werkers in Gods Rijk, iets te zeggen heeft. Niet alleen de nood leert bidden maar ook de activiteit in de wijngaard des Heren.
Leert de nood bidden om uitredding, de activiteit bidt om zegen. Blijft het gebed in nood vaak steken in het vragen om handhaving van het eigene, het gebed van de activiteit komt vaak niet veel verder dan een verzoek om succes voor het ondernomen werk. In beide gevallen is God alleen nodig om te geven of aan te vullen wat wij zelf niet klaar kunnen spelen. Hij is, om zo te zeggen, 't supplement. En een supplement pleegt in boeken en levens achteraan te komen.
Max Scheler *heeft eens gezegd, dat de nood wel leert bidden maar niet aanbidden. Hetzelfde geldt ook van de gespannen activiteit die ons leven zo vaak vult. Wij kunnen dan wel bidden maar niet aanbidden.*
Want aanbidding vraagt een overgegevenheid, een los-zijn van onszelf, dat wij juist als wij ons zo sterk inzetten in de dienst van de Heer, vaak niet bezitten, om de eenvoudige reden, dat het werk ons te veel in beslag neemt. En wij troosten ons met de gedachte, dat wij toch bezig zijn de goede strijd te strijden en dat de ijver voor de dienst van de Heer ons in beslag neemt en dat het dus wel goed zal zijn. En al werkende en dienende verschralen wij en de aanbidding verdwijnt uit ons hart.
Toch is de aanbidding begin, voortzetting en einde van alle vroomheid. Ik weet wel, dat dit woord geen goede klank meer heeft, maar geloof zonder vroomheid is desondanks een onbestaanbaar iets. En het woord heeft toch geen andere inhoud dan deze: dat het hart is afgestemd op God.
Dat kan alleen de aanbidding. Daarin wordt God steeds groter en de mens steeds kleiner: Gods genadewerk steeds rijker en ons getuigeniswerk steeds armer. Daar raakt het hart weer vervuld van de verwondering om de grote God, die wonderen doet, omdat Hij het Wonder is.
In de aanbidding wordt niets gevraagd. 't Gebed om zegen en uitredding blijft er achterwege, want die zijn minder belangrijk dan de belijdenis van de aanbiddelijke majesteit van de God en Vader van onze Here Jezus Christus.

Wat een rust gaat er van de aanbidding uit. Want wij behoeven niet aan onze problemen voorbij te leven wanneer wij aanbidden. De aanbidding is geen vorm van vrome struisvogelpolitiek. God de Heer weet immers wie het zijn, die Hem aanbidden; Hij weet, dat wij een heleboel problemen en conflicten, zonden en gebreken met ons meebrengen, wanneer wij Hem loven en prijzen.
Maar Hij neemt onze aanbidding aan uit genade en vult 't hart met de zuivere vrede van Zijn Geest, Die in staat stelt de problemen van het leven te aanvaarden.
Almachtige God en Vader van onze Here Jezus Christus, wij loven en prijzen uw Naam en willen dat doen alsof wij verder niets te doen hadden, want Gij zijt het meer dan waard dat wij ons verliezen in 't uitzeggen van uw grootheid en goedheid.
Gij hebt u in uw openbaring in Jezus Christus zo rijk en zo machtig getoond, dat wij er alleen maar in stijgende verwondering over kunnen denken en spreken. En het enige dat wij u vragen is, dat wij nooit zullen verleren u te aanbidden en mee te zingen in het grote koor: Ere zij de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, als in den beginne nu en immer en van eeuwigheid tot eeuwigheid, Amen.

Ds J. LOUW OVER:

DE MENS VAN NU

Er is ten opzichte van de mens wat veranderd: hij is niet verwerkelijkt; hij is niet geworden, wat hij was. Er is een storing, een breuk, een val ingetreden. Hij is als de halfdiamant, de steen, die in zijn wordingsproces gestoord werd; geen steenkool meer is en geen diamant is geworden. De mens is gevallen, maar dat wil niet zeggen dat hij terug gevallen is in die bestaanswijze, die hij had aleer het „bliksemde" (Weizsäcker) aleer de mens mens werd. Zijn val betekende dat hij aan zichzelf ontviel en dit als gevolg daarvan, dat hij van God afviel. Hij is zijn „zelf", zijn „eigen" kwijt. Hij heeft zijn „zelf" verloren. Niet dat hij het Beeld Gods, waarin hij geschapen is, zich zou hebben zien afnemen. Dat is nog altijd de „leest" waarop hij geschoeid is Zijn pogen (waarop het Boek der Openbaring meermalen wijst), om beneden-menselijk te gaan leven, a-moreel, mislukt en moet mislukken, zolang God hem niet ont-beeldt. We kunnen wel binnen de grenzen blijven, die de Schepper ons wezen getrokken heeft, d.w.z., we kunnen de kracht verliezen (en we hebben haar verloren) uit te groeien tot áán die grenzen toe, maar we kunnen ze zomin opheffen als overschrijden. Dát is onze nood — onze zónde-nood. Dat heet zondaar zijn, dit gebroken mens zijn. We kunnen niet meer zuiver mens zijn ook onszelf niet op beneden-menselijk peil brengen. Het leven-in-eeuwigheid is uit ons gezichtsveld en bereik genomen. Dat betekent voor ons „zeker sterven", Gen. 2 : 17; 3 : 22.

De Dood is ingetreden

Het „voorzeker sterven" is ingezet. Wat betekent dat? Onze totale opheffing? Het betekent ongetwijfeld een diep ingrijpende wijziging in ons bestaan. Christus zegt, dat de mens-van-nu daarmede getypeerd is, dat hij zichzelf, zijn „eigen" kwijt is. In de relatie tot zijn zelf is een breuk gekomen en zijn overtreding bracht hem in een betrekking tot de verleider, die zijn ondergang betekent. Bestemd om vrij te zijn werd hij slaaf. Daarmede is ook gegeven, dat hij vervreemdde van zijn Schepper. Door zijn val werd zijn zijn een zijn-in-de-dood, maar niet zijn einde en dit, omdat God van Zijn kant de relatie tot de mens niet ophief: Hij gaf hem geen scheidsbrief. Als de Here Jezus spreekt over het verleden van de eens verloren zoon, dan zegt Hij van hem dat die dood was en weder levend is geworden, verloren en gevonden. Hij was niet opgeheven, doch slechts verdwenen uit de relatie, waarin hij stond met zijn vader en zijn broeder. Dat was zijn „dood-zijn".
Nu zegt de Schrift, dat we allen terecht gekomen zijn (door de zonde van de erste mens) in de sfeer des doods, in een zodanig zijnsverband, dat we moeten sterven. Door een mens, die de mens was, kwam de dood in de wereld en nu is de dood tot allen doorgegaan, op grond waarvan allen gezondigd hebben. Dat de dood er is en de mens in de dood is, is een uiting van Gods toorn, van Zijn afkeer en afweer, maar dat wij in zijn machtssfeer ons bevinden wekt tegelijk Gods ontferming op. De zonde ontmenst ons niet, ze heft de wilsbetrekking tot God van onze kant op, doch niet van Góds kant. Het is niet zo dat God in antwoord op onze zonde ons als mens opheft, ons in het niet-zijn terug zet. En daarbij meldt zich de vraag: zou nu de lichaam-zielrelatie beslissend zijn of de God-mens betrekking? Bij het uiteen vallen van ons lichaam verliezen we de samenhang met déze schepping, maar als wij door onze dood niet worden opgeheven, hoe kunnen we dan uit elke relatie met het geschapene vallen? Gods schepping heeft toch meer **dimensies** die eigen zijn aan de scheppingswereld waaruit wij genomen zijn? Er zijn b.v. toch engelen, die anders betrokken zijn op deze wereld dan wij heden? Christus ging toch bij zijn opstanding in een andere dimensie tot deze aarde, dan waarin hij trad door Zijn vleeswording? God heeft ons vanwege onze zonde niet ons „plus", dat mysterieuse, dat ondefinieerbare ontnomen.

Schemerende Woorden

We zijn in ons denken gebonden aan de werkelijkheid. We ontvangen het denken uit de werkelijkheid, waarin we staan. Over wat ligt buiten de werkelijkheid, waaraan wij nú gebonden zijn, kunnen wij niet spreken dan met woorden, die de werkelijkheid, waarin we nú staan, ons geeft. Het nog niet geopenbaarde is het voor ons onuitsprekelijke. We profeteren ten dele. Men moet acht geven op hetgeen we, al profeterende, bedoelen, maar vooral onze woorden en beelden niet oplossen in de gekende realiteit en beschouwen als adaequaat daarmede. Zo hebben de mannen Gods van de toekomst gewaagd: het onuitsprekelijke hebben ze geschouwd, voor-voeld, maar niemand vereenzelvige de geschouwde werkelijkheid met de werkelijkheid van het visioen. Het is „als... als", Exod. 24 : 10.

Christus' Sterven en Opstanding

Christus heeft de dood opgehouden. Ter aanduiding daarvan spreekt de Schrift van de eerste en de tweede dood. Er is iets gebeurd; er heeft een verzoening plaats gehad. De doodsmacht is verbroken zonder dat daarmede deze vijand reeds teniet gedaan is. Met het uiteenvallen van het aan de aarde ontnomen lichaam is elke betrekking tot God niet opgeheven en in het leven, waarin de verzoening voltrokken wordt, is de breuk hersteld. Dat dit niet blijkt uit een vernieuwd voortleven op aarde is even vanzelfsprekend, als dat de mens, nimmer meer in relatie gezet zal worden tot deze, in de sfeer des doods liggende schepping. Hij leeft voort in die dimensie, waarin hij door de verzoening werd opgenomen, en dit totdat heel deze schepping wordt opgenomen in die betrekking tot God, waaruit haar het onverderfelijke leven toevloeit.

RADIONIEUWS

Aanstaande zondag, 16 oktober (5.00 uur n.m. - 6.30 uur n.m.) zal de dienst van de baptistengemeente te R'dam-C., vanuit de dr Feisserkapel, Proveniersstraat 52, worden uitgezonden.

Voorganger: ds G. Vegter; organist: Paul C. Ambachtsheer; medewerking wordt verleend door het kerkkoor o.l.v. Elly Pabon.

Orde van dienst:

Votum en groet.
Koorzang: „Op U, o Heer, verlaat zich mijne ziele" *(B. Klein)*.
Aanvangstekst: Jes. 44 : 6.
Zingen: ps. 118 : 5, 9, 13.
Gebed.
1e Schriftlezing: Jes. 40 : 25-31.
Zingen: Gez. 134 : 1, 2, 3, 5.
Koorzang: „De Heer is mijn Herder".
2e Schriftlezing: 1 Thess. 1 : 2-10.
Zingen: Gez. 14 : 1-3.
Prediking: 1 Thess. 1 : 9, 10 *(„Radikale levensvernieuwing")*.
Koorzang: „Jezus, mijn Heiland".
Dankgebed.
Zingen: Gez. 166 : 1-3.
Afkondigingen.
Zegenbede.
Orgelspel.

De liederen zijn uit „Lofzangen en Gebeden". De preek wordt *gratis* ter beschikking gesteld door de baptistengemeente te Rotterdam-C. Aanvragen: Proveniersstraat 52.

Gemeenteberichten

DELFZIJL-S.O. Wat hebben wij in onze bundel toch mooie liederen, b.v. lied 5: **Vreugde, vreugde, louter vreugde.** Dit lied hebben we telkens weer mogen zingen, omdat we blij waren weer een eigen voorganger te hebben. Zondag 25 september werd ds H. P. de Boer bevestigd door onze oud-voorganger ds Van Beek.
Bevestigen is, zegt ds Van Beek, de band die reeds gelegd is opdragen. Die band kan niet zonder zegen. God zei tegen Abraham: „Ik zal U zegenen en Gij zult een zegen zijn". Gemeente, verwacht een zegen, verwacht de zegen voor U zelf, maar wees ook een zegen. Alleen in het geloof. Leef hieruit. Samen moet U alles van Jezus verwachten. Geloof, hoop en liefde moeten samen gaan. Sta naast Uw voorganger in de arbeid. Gemeente en voorganger wéés een zegen.
Hierna knielde ds De Boer neer terwijl ds Van Beek, ds De Neef en de ouderlingen de broeders Damhof Sr en Brongers deelnamen aan de handoplegging, omringd door de diakenen. Het was een mooie indrukwekkende morgen. 's Middags om 4 uur deed ds De Boer zijn intrede. De kerk was overvol. Ds De Boer zei „U verwacht van mij een model dominee, maar ik ben een gewoon mens, met de gaven die ik gekregen heb en niet zoals U ze graag wilt hebben. God dienen is mijn taak en dat gaat boven alles!"
Hierna kregen vele afgevaardigden het woord. Na de dienst was er gelegenheid voor het gebruiken van een kopje koffie en nader kennis te maken met ds en mevr. De Boer. 's Avonds 8 uur was er de begroetingssamenkomst. Aan het slot van de avond werd nog een afscheidswoord gericht aan ds De Neef voor het vele, vele werk dat hij hier in de vakante-periode gedaan heeft. „De zieken en ouden van dagen zijn U daar zeer zeer dankbaar voor", aldus br Brongers. Al met al was het een zeer mooie zondag.
En nu maar aan de arbeid. Binnen enkele weken is ons nieuw gebouw in Noord ook klaar, zodat we daar met de arbeid kunnen beginnen. God zegene ons allen in de arbeid.

DEN HELDER-D.C.K. Eindelijk kunt U dán weer eens iets vernemen omtrent de gang van zaken in de kop van Noord-Holland.
Na het einde van de zomerrust werd weer energiek een aanvang gemaakt met de arbeid van het komende seizoen.
Het legioen van zaaierverspreiders vliegt weer langs de deuren en velen worden in kennis gesteld van de boodschap van verlossing en heil in de Here Jezus Christus.
Op 18 september mochten we een grootse evangelisatieavond houden waarin de alombekende „Zingende zusjes" hun liederen lieten horen. Het was verblijdend dat er zo velen waren gekomen, zodat de kerk die de evangelisch-lutherse gemeente welwillend ter beschikking had gesteld eigenlijk te klein was de massa te herbergen. Op overweldigende wijze werd door onze voorganger het Woord gebracht, zodat het niet verwonderlijk was dat velen op de uitnodiging ingingen. Alhoewel niet allen zich bij de gemeente zullen aansluiten, mag toch verwacht worden dat enkelen zulks wel zullen verlangen.
Zondag 25 september werd de evangelisatiedienst opgeluisterd door de begaafde zangeres mevrouw Mieke Hoogendorp uit Amsterdam, die op gevoelige wijze door het lied getuigenis gaf van de liefde tot de Heer.
Groter was het feest toen op zondag 2 oktober het doopvont geopend werd in verband met het verlangen van een vijftal broeders en zusters om door het watergraf heen zijn Heer en Heiland te volgen en opgenomen te worden in Zijn gemeente. Hartelijk werden zij door de ouderlingen der gemeente welkom geheten aan de dis des Heren. De Heer was duidelijk in ons midden.
Alsof al deze gezegende diensten nog niet genoeg waren mochten we eveneens veel zegen ontvangen op de arbeid in de najaarskonferentie, waarin medewerkten ds G. Visser uit Workum, ds R. Reiling uit Schiedam en evangelist J. Sevensma uit Amsterdam. Het geheel werd onder leiding van ons eigen voorganger uitgevoerd, waarbij de bekeerde operettezangeres Henny Godvliet uit Bussum het hare er toe bijdroeg de gezegende aktiviteit te kompleteren. Diep ernstig en waarschuwend werd de boodschap zich te bekeren gebracht en het valt niet te verwonderen, dat velen niet konden blijven weigeren gehoor te geven aan de roepstem van de Heer.
De najaarskonferentie werd ondersteund door een kolportagetocht door de stad met een geluidswagen van ds R. Reiling uit Rotterdam en het was merkbaar daar velen waren gekomen, om het Woord te beluisteren, die anders nimmer binnen de muren van ons kerkje kwamen.
Zusterhulp hield zijn eerste verkoopdag en deze mag geslaagd genoemd worden.
Het zal u duidelijk zijn broeders en zusters dat waar vele zegeningen genoten worden ook de grote tegenstander tracht zijn prooi te verkrijgen. Wij willen vertrouwen dat de Heer ons steeds duidelijk voor ogen zal stellen dat het Zijn gemeente is en niet die van mensenkinderen. Gelet op de zegeningen mag aangenomen worden dat er liefde heerst in de gemeente.
Wij vertrouwen dat de Heer ons veel van Zijn genade zal schenken om nieuwe tedere plantjes die in de toekomst mogelijk tot de gemeente zullen komen met die liefde te omringen als wij zelf gaarne van anderen ondervinden.
De ingestelde evangelisatie-kommissie is enthousiast gestart en het is te verwachten dat zij in de toekomst, gelovende in Zijn leiding, nog veel vruchtbare plannen zal uitzetten die voor velen ten zegen zullen kunnen zijn.
Dankbaar en verheugd en vooral enthousiast blikken wij in de toekomst om te pogen zowel in het midden der gemeente als daarbuiten Zijn Naam te verheerlijken.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Adres: J. HORN te Sneek.

Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.

75 JAAR GELEDEN:

„De gemeente mag zich verheugen in den bloei harer beide zondagsscholen, die ongeveer 160 leerlingen tellen. Een der zusters is begonnen 's woensdagavonds een 40-tal meisjes rondom zich te verzamelen, om met hen over het heil in Jezus te spreken."

(Uit een gemeentebericht van HOORN, „De Christen", 15 oktober 1885).

NADER BEZIEN

Erg!!

Wij mochten vroeger graag op de markt zwerven. Bizondere aantrekkingskracht hadden dan voor ons de witgejaste kooplui, die met veel verve hun middeltjes tegen hoofd-, kies-, zenuw- en nog veel meer pijnen aan de man trachten te brengen. Met open mond stonden we dan te luisteren en - ondanks onze jonkheid - met verbazing konstateerden we dan (de verbazing vanwege ons ongeloof!) dat vele boeren, burgers en buitenlui de middeltjes kochten!

Nu moeten we achteraf ook zeggen, dat er finantiëel geen enkel risiko in zat, want elke koper kreeg de garantie: geen baat, geld terug!

Zie, daaraan moesten we natuurlijk denken toen we dezer dagen een advertentie lazen van de gebedsgenezer Morris Cerullo, *die op 't ogenblik door ons goede vaderland trekt. Na aankondiging van de door Cerullo te houden samenkomsten en een hartelijke uitnodiging die bij te wonen, vervolgde de advertentie:*

GARANTIE

Ieder ongelovige of twijfelaar, die ernstig de waarheid zoekt - die mee gaat - en in Groningen NIET overtuigd wordt

dat God bestaat,
dat Jezus de redder der wereld is
dat Christus nog zieken geneest

*en duivelen uitwerpt, daar waar de medici krachteloos staan (Marc. 16 vers 17 en 18), k r ij g t r e i s g e l d t e r u g. *)*

Aan de opvattingen, die aan deze gebedssamenkomsten ten grondslag liggen - en die wij bepaald niet delen - zouden we vele pagina's kunnen wijden. Het is duidelijk, dat wij dit in het bestek van dit rubriekje niet kunnen doen. Waar het ons hier omgaat is de in deze advertentie gesignaleerde methode.

Hier wordt het evangelie van zijn hemelse oorsprong en aard beroofd. Het gezag van Gods Woord in de wereld wordt verlaagd en op één lijn gesteld met andere in kranten en bladen geadverteerde en door marktkooplui luidkeels aangeprezen patent-geneesmiddelen: geen baat, geld terug!

We hebben voor deze methode maar één woord: erg!!

v. D.

*) *Spatiëring van ons, v. D.*

Irema roept!

. . . . EEN BRIEF UIT KONGO . . . .

Vanuit Kongo bereikte ons dezer dagen een brief vol van goede berichten omtrent ons zendingswerk in Kongo, waaruit wij U gaarne enkele gedeelten doorgeven. Dr J. Carrington schrijft (de brief is van 4 september jl.):

„Ik kwam ongeveer drie weken geleden naar Stanleyville om te zien wat er hier gaande was en om mijzelf aan de afrikaanse bevolking rondom Yakusu te tonen - om te laten zien, dat de BMS niet geheel weg was gegaan. Over het algemeen werd ik goed ontvangen - vooral door de dorpsbewoners rondom Yakusu, ofschoon hier en daar wel enkele minder prettige opmerkingen werden gemaakt, en enkelen mij toeriepen, dat ik weer weg moest gaan.
Het hoofddoel van mijn bezoek was tegenwoordig te zijn op de Upper River Church Conference (Algemene vergadering van de gemeenten in Boven-Kongo) en daar te vernemen welke voorstelling onze afrikaanse broeders zich zouden maken betreffende de toekomst van het Zendingswerk in dit gebied.
Het was jammer, dat, ofschoon de meeste afgevaardigden hier verleden zondag (de officiele datum voor de vergadering) aanwezig waren, onze vrienden van Upoto niet kwamen. Wij hoorden later, dat zij niet in staat waren om vóór de 5e september te arriveren. Dit spijt mij, daar ik de volgende zondag weer naar Leopoldville moet voor een vergadering van de Field Council (Veld Raad), en wij moeten de verslagen van de konferentie van Boven-Kongo hebben als wij in Leo samen komen.
Maar goed, Lifenja (de evangelist van Irema) was wel gekomen en twee dagen geleden had ik een gesprek met hem over Irema. Ik geloof, dat wij alle reden hebben om trots op hem te zijn. Het bleek, dat nadat onze kollega's Irema hadden verlaten, de plaatselijke dorpsbewoners de woningen leeg wilden halen om de goederen onder elkaar te verdelen, vooral daar zij hoorden, dat dit ook bij andere europese woningen werd gedaan. Lifenja kwam daar tegen op en enkele dorpsbewoners plaatsten zich achter hem. Een oude man - de oudste Lilwa beambte - spande een koord rond de zendingspost en bond daar „medicijn" - bladeren aan, zodat het gehele terrein taboe is, (onder bewaking der geesten gesteld). Niemand durfde het goed toen aan te raken. Maar toen Lifenja op reis ging, werden zij allen door het verlangen om te plunderen gegrepen en men beraadslaagde reeds hoe het aan te pakken. Lifenja kwam terug alvorens men er toe over was gegaan, en hij ontdekte dat de leider van het komplot de Lilwa beambte zelf was, die de hele zendingspost als eigendom van zijn volk beschouwde.
Hierop ging Lifenja naar Opala en diende zijn beklag in bij hogere instanties, met gevolg, dat de Lilwa beambte in hechtenis genomen is. Er heerst nog een zekere spanning, maar niemand zal de goederen aanraken omdat men nu werkelijk gelooft, dat jullie terug komen. Het is zelfs zo ,dat het dorpshoofd van Irema zei, dat, indien zij binnen twee maanden geen nieuws hadden, hij zijn zoon zou vragen jullie schriftelijk te verzoeken om terug te komen.
Wat de houding van de Afrikaan ook mag zijn tegenover andere zendelingen en in andere gedeelten van ons veld, ik ben er van overtuigd, dat jullie welkom zijn en ik ben werkelijk blij uit jullie brief te vernemen dat jullie bereid zijn de terugtocht te aanvaarden. Het lijkt mij nu nog niet de tijd om de vrouwen mee te nemen. . . . wij zijn nog niet geheel zeker, dat alle politieke moeilijkheden voorbij zijn. Maar de mannen kunnen altijd komen en zonder moeilijkheden naar Irema gaan, dat is zeker. Als men op de konferentie er anders over denkt, zal ik het direkt schrijven - maar ik geloof dat wij op de woorden van Lifenja aankunnen en ik zou erg blij zijn jullie zo gauw mogelijk te zien."
„Wij zijn erg verheugd, dat jullie er naar verlangen om het werk, door de UZC in Kongo begonnen, onder zulke moeilijke omstandigheden weer op te nemen, hetgeen dan ook in de komende tijd zekerlijk door God gezegend zal worden."

Wij mogen weer gaan. De mensen in Irema wachten op ons en zien elke dag weer uit naar onze komst.
Het is dan ook zeer verheugend U te kunnen mededelen, dat er niet lang na de ontvangst van bovenstaande brief een officieel bericht binnenkwam vanuit Londen, met een oproep zo spoedig mogelijk het werk in Irema te hervatten.
God heeft onze gebeden, alsmede de vele gebeden der Kongolezen verhoord.
Wij mogen weer gaan om Zijn boodschap van ware Vrede en Gerechtigheid te verkondigen.

Sittard *J. Ter Braak*

Van de Unie Bouwstichting

De U.B.S. reist mee !

Tot 't grote reisgezelschap „Wij reizen met elkander" der nederlandse baptisten behoort ook de Bouwstichting. En zij heeft de bekoring van het samen-onderweg-zijn leren kennen. Het reizen met elkander is steeds weer een nieuwe beleving van inspiratie, roeping en offerzin. Drie woorden, die heel de spanning van ons uniewerk in zich bergen .Zij zijn het akkoord de melodie van onze gemeenschappelijke arbeid. . . .

Hoe duidelijk is dit akkoord te herkennen in het werk der Bouwstichting. Misschien komt dat mee, omdat bouwen toch nog gemakkelijker is dan zaaien? De lijst van gebouwen en gemeenten lezende, zou men kunnen spreken van het spel der cijfers. Waarbij dan de gebouwen grote bedragen van vijf en zes cijfers aan guldens laten zien en de gemeenten slechts kleine getallen van twee en drie cijfers aan leden tonen. . . .
„Wij reizen met elkander". Wat zou U zeggen van enkele reistips? U kunt dan persoonlijk het spel der cijfers leren kennen, de melodie van ons werk beluisteren. En gegarandeerd: het krijgt U te pakken! U houdt van de zee? Dan nemen wij de reisroute langs de kust: van Alblasserdam naar Den Helder, een exkursie naar zeven gemeenten met 750 leden en met gebouwen van *f* 370.000,—. Maar misschien geeft U de voorkeur aan een reisje langs de oostgrens van ons land: van Delfzijl naar Sittard. Dat wordt dan een exkursie naar negen gemeenten met 875 leden en met gebouwen van *f* 565.000.—. U kunt ook in het binnenland blijven en de route van de grote spoorverbindingen volgen: van Eindhoven via Utrecht (en Zutfen) naar het noorden, hetzij tot Dokkum in Friesland hetzij tot Hoogkerk in Groningen. Dat wordt weer een tocht langs negen gemeenten met 400 leden en met gebouwen van *f* 480.000.—. . . . .!
Wij wensen U een goede reis onder één voorwaarde: dat U op **zondag 13 november** weer terug bent. Dat wordt de **kerkbouwzondag** van onze Unie-gemeenschap. Dan zal er zeker in de meeste gemeenten worden gekollekteerd voor de U.B.S., speciaal voor het 10 ct-fonds, waarvan de opbrengst geheel ten goede van de bouwende gemeenten komt. En als U dan zo'n exkursie gemaakt hebt en het spel der cijfers zag, het akkoord van inspiratie, roeping en offerzin beluisterde, dan. . . . dan komt U nooit meer los uit de bekoring van dat beleven. U gaat er zelf midden in staan: U weet zich óók geroepen, geinspireerd, vol van offerzin.

G. Brongers

Uit ons Unie-bureau

De herfstvergadering van de Unie-commissie heeft weer in de laatste dagen van september plaats gehad. Ook deze keer waren we in „Silo" te Utrecht .Wat is men daar toch een fraaie moderne vergaderzaal rijk geworden nu deze als laatste deel van het geheel gerestaureerd is! Het is met elkaar een prachtig komplex. En die Unie-commissie is door de kosteres maar wat heerlijk verzorgd geworden! We hebben 't goed gehad gedurende de drukke vergadering van de ene dag 's morgens half elf tot de volgende dag 's middags vijf uur (natuurlijk hebben we ook nachtrust genoten!).

Het bleek, dat na haar laatste vergadering de Unie-commissie zich bij 15 verschillende gelegenheden heeft doen vertegenwoordigen. Het dagelijks bestuur was 3 keer in vergadering bijeen geweest en had tevens een samenspreking met de U.Z.C. gehad over de situatie betreffende de zendelingen. Nog is een en ander in de Kongo niet duidelijk, maar de roep vandaar om terugkeer van de zendelingen wordt hoorbaar. Onze U.Z.C. en onze zendelingen hebben onze voorbede voor wijze geloofsbeslissingen wel nodig.

Weet u waar de Algemene Vergadering der Unie volgend jaar zal zijn? *In Hoogezand!* Onze gemeente daar heeft ons allen uitgenodigd en dat ze het waagstuk van de onderbrenging en verzorging der Unie-vergadering aandurft zegt wel, dat daar een warm hart voor de zaak is. De data van de Unie-vergadering zijn woensdag 3 en donderdag 4 mei 1961. Ieder noteert deze data al vast om er met zijn werk en met zijn vakantie mee te rekenen. Er waren ter U.C.-vergadering al een paar voorstellen voor de agenda der A.V. Dat is vroeg; als dat zo door gaat wordt het een lange agenda. Maar u leest natuurlijk nog wel t.z.t. vóór welke datum voorstellen gedaan kunnen worden.

Wat de jeugdzondag betreft, de U.C. heeft desgevraagd de jeugdraad geadviseerd deze in februari te houden tegelijk met de oekumenische jeugdzondag. Dit jaar wacht ons nog de „kerkbouw-zondag" in november. De Unie-commissie schonk ook aandacht aan de lektuurvoorziening in het wijdere verband van een eigen uitgeverij, eventueel ook drukkerij; daartoe benoemde ze een studie-kommissie, die deze materie eens onder ogen zal zien; het zijn de broeders S. Hof te Apeldoorn, J. de Jong te Heerenveen en ds H. Sikkema te Pernis. De voorbereiding van de europese baptisten-konferentie in 1964 te Amsterdam zal ter hand genomen worden, want deze vraagt wel tijdige voorzieningen en regelingen. Wat verder de benoemingen betreft, kan ik u inlichten, dat in het Tabitha-bestuur zr I. Schlüter-v. d. Heide herkozen is en dat in het pensioenfondsbestuur br S. Hof te Apeldoorn gekozen is (in de vakature wijlen br P. de Boer), beide met enkele kandidaatstelling. In het Centrum-bestuur moest in de vakature ds G. Vegter een U.C.-lid gekozen worden; het is ds W. Harkema geworden. In het U.B.S.-bestuur (vakature br H. de Jonge) is uit 3 gestelde kandidaten br S. W. Vis te Hengelo gekozen. In de finantiële kommissie is br D. Olijslager de opvolger geworden van br W. Modderman en in vertegenwoordiging in de raad van de E.B.F. is ds J. Broertjes de opvolger geworden van ds H. v. d. Werf.

Wanneer een Unie-onderdeel aan een ander Unie-onderdeel gelden leent, hoe moet dan het rentepercentage zijn? Een lage rente (3%), de gangbare rente of daar tussen in? De meerderheid van de Unie-commissie achtte een lage rente raadzaam.

De zorgen en moeiten van takken van arbeid gemeenten en personen hadden de aandacht van de Unie-commissie. Hiervoor is steeds weer nodig gebed en genade, waakzaamheid en welwillendheid, inzicht en integriteit.

De afsluiting van de vergadering vormde een geanimeerde samenspreking met de dagelijkse besturen van de verschillende P.C.'s, Centrum en Jeugdraad der NBJB, waartoe ds J .Broertjes een inleiding hield. Er bleek een goed begrip en bereidheid te bestaan tot köördinering en planning betreffende het beleid en vooral ook de algemene behoefte aan vorming van de gemeenteleden voor een bezielende visie. Het komt de vergaderde kommissies alleszins raadzaam voor, dat de raden van de gemeenten afzonderlijk ter nadere oriëntering bezocht worden. Onze aktiveringskommissie zal daarin regelend dienstbaar zijn. De gemeenten ontvangen over deze belangrijke aangelegenheid een cirkulaire in een bepaald aantal, opdat allen er goed van op de hoogte komen, die mee in de arbeid verantwoordelijk betrokken zijn.

Laten we allen onze harten bereid houden tot dienstvaardigheid voor de zaak des Heren!

Inmiddels is ook aan de gemeenten een exemplaar toegezonden van de statuten en reglementen van de Unie en de werkordes der permanente kommissies, gebundeld in een aardig boekje. Ieder belangstellend lid kan zich dit boekje, dat hem inlicht over de struktuur en de samenhang van ons werk (zie advertentie elders in dit nummer) aanschaffen. Al verwachten we het niet van de letter, maar van de Geest des Heren, toch zal dit boekje betreffende de onder ons geldende regelingen een waardevol bezit zijn en behulpzaam zijn aan een goed samenspel!

T. Jansma

ECU-NIEUWS

De ECU op reis

Op 20 en 21 september bracht de ECU 'n bezoek aan verschillende arbeidsvelden in Overijsel, Drente en Friesland. In Almelo Coevorden, Drachten en Zandbulten werden goede en gezegende evangelisatie-samenkomsten gehouden, terwijl tevens in deze dagen met verschillende raden van gemeenten besprekingen werden gehouden over de mogelijkheden en moeilijkheden van de arbeid zélf. Graag willen we enkele arbeidsterreinen onder Uw aandacht brengen, opdat wij samen God zullen danken voor de zegen welke Hij geeft en voor de trouw en volharding onzer posten en gemeenten en tevens ons de gezamenlijke verantwoordelijkheid voor de arbeid ons nog meer bewust zullen worden .

De eerste bespreking werd gehouden met de raden van de gemeenten:

Daarlerveen - Vroomshoop - Westerhaar

Voor 6 jaren kenden we alleen maar het houten baptisten kerkje te Daarlerveen en werden te Vroomshoop in een heel klein zaaltje bijeenkomsten gehouden en te Westerhaar openlucht- en huissamenkomsten. Thans is het houten kerkje verwisseld voor een keurig eigen gemeente-centrum in de bloeiende plaats Vroomshoop, waar nu de zelfstandige gemeente Daarlerveen-Vroomshoop gevestigd is.

Door aktieve evangelisatie-arbeid is ook in Westerhaar een eigen gemeente ontstaan welke beschikt over een eigen, pas verbouwde kerk. De gemeenten hebben hun taak verstaan: evangeliseren en zielen winnen voor de Heer. Velen kwamen tot de Heer en tot de gemeente. De gemeente Vroomshoop telt thans 91 leden, de gemeente Westerhaar 65. Verblijdend is dat de gemeenten niet alleen groeien naar buiten, maar ook naar binnen. Op dit arbeidsveld liggen nog véél meer mogelijkheden. De Heer geeft grote kansen in deze omgeving. Ds Voorhaar dient beide gemeenten met grote ijver en toewijding, de gemeenten helpen trouw mede aan de verkondiging van het Evangelie. Een tweede voorganger is hier echter dringend nodig, bijzonder voor de arbeid vanuit de gemeente Westerhaar. Voor één voorganger is het onmogelijk vier diensten op zondag te leiden. Vele contakt-adressen moeten bezocht worden. Daar de gemeente zelf financieel een 2e voorganger op dit veld niet geheel kan bekostigen was de dringende vraag der broeders: „zou de ECU.... dus zou „Baptist-Nederland" ons kunnen helpen?"

Het vorig jaar kwam deze vraag reeds tot ons, helaas moesten we toen antwoorden: „in 1960 zal het niet mogelijk zijn de helpende hand te bieden". Dat de ECU dit zwáár viel zult U kunnen begrijpen. Zal het in 1961 wél mogelijk zijn?

Deze vraag wordt thans via de ECU aan

Beroepingswerk

Bedankt: voor Stadskanaal, J. Broertjes te Utrecht.

„Baptist-Nederland" voorgelegd. De kansen in dit gebied van het oogstveld Gods móeten gegrepen worden. Vele zielen zijn zoekende. De roep uit dit veld was „Help ons!" en geholpen moet er worden!
De ECU adviseerde: Doordenk de plannen, doe als gemeenten het uiterste, stel Uw begroting op en vraag subsidie. Zal het mogelijk zijn aan de Algemene Vergadering van 1961 een voorstel te doen? Het antwoord is aan óns!

Borne

In het stadje Borne tussen Hengelo en Almelo in het nijvere Twenthe leeft en werkt onze kleine baptistengemeente, tellende 49 leden. Verhuizing wegens woningnood doet hier nogal wat mensen naar de steden Hengelo en Enschede trekken, maar de gemeente is gezond, staat hand in hand sterk in de Heer en houdt stand. Door de arbeid wordt de gemeente ook meer bekend onder de bevolking. In de naaste toekomst zullen grote uitgaven gedaan moeten worden voor de restauratie van het kerkgebouw. Het is een voorrecht dat we deze kleine gemeente mogen helpen - maar ook gebiedende plicht om te helpen. Ook Borne is een arbeidsveld in Gods akker de wereld en samen zullen we deze arbeid stimuleren en dragen.

Evangelisatie blijft de voornaamste taak en verantwoordelijkheid!

Uit het rapport van de kommissie voor Evangelisatie, Bapt.-Wereldkongres 1960 te Rio de Janeiro, nemen we het volgende over:

„Evangelisatie blijft de voornaamste taak en verantwoordelijkheid van een nieuw-testamentische gemeente. Het woord van onze Heer, opgetekend in Matth. 4 : 19 „komt achter Mij en ik zal u vissers van mensen maken" blijft onze gedurige roeping. Ook Zijn woorden in Hand. 1 : 8 „en gij zult mijn getuigen zijn.... tot het uiterste der aarde" gelden vandaag als de marsorders van onze opperbevelhebber. Zielen winnen voor Christus blijft de gebiedende plicht voor elke wedergeboren gelovige".

Laten we onze enorme verantwoordelijkheid en roeping onder ogen zien in dit uur waarin wij leven. Dat de roep van de velden in ons vaderland het hart van onze gemeenten mogen treffen en we in gebed, toewijding en offer ál het mogelijke zullen doen is de vurige wens van de ECU.

Volgende week hopen wij U mee te nemen naar Drente waar de Heer grote mogelijkheden voor ons geopend heeft. Een hartelijke groet van de ECU. God roept ons broeders tot de dáád!

W. Harkema

Uit de badplaats Scheveningen

geen laatste, maar wel een hartelijke groet vanuit het Diakonessenhuis „Tabitha". Hoe het daar de afgelopen zomer gegaan is? Wel, door al de drukte heen mochten zij ervaren de zegenende Hand van onze Heer, die hen kracht schonk. Het vertrouwen dat een assistente van de besturende zuster en een gediplomeerde verpleeghulp zich zouden melden, is nog niet bewaarheid geworden! Zouden deze krachten niet aanwezig zijn in onze baptistengemeenschap en dan voor ons eigen diakonessenhuis? Nogmaals willen we een beroep doen op onze jonge vrouwen, omdat er in de huishouding ook weer twee beschaafde meisjes van tenminste 18 jaar dringend nodig zijn. Een warm voelend hart en gewillige handen kunnen zoveel betekenen in het leven van hen die de grootste schat moeten missen, de gezondheid! Het gaat er in ons Huis levendig toe, al zou U het wellicht niet denken!
Vraagt U eens nadere inlichtingen aan de besturende zuster, natuurlijk vrijblijvend. Brieven te richten aan zr A. Luijten, Diakonessenhuis „Tabitha", Badhuisweg 99, Scheveningen .

Voor het bestuur:
De sekr.esse.

Voor de laatste keer een herinnering aan de studiekonferentie voor evangelisatie op 29 en 30 oktober a.s. op „De Vinkenhof"

Er is voor enkele deelnemers nog plaats. Maar dan moet U zich wel direkt melden bij dr Kiwiet.

En hebben de Raden onzer gemeenten en de Evangelisatie-kommissies wel begrepen dat ze vragen over en uit de evangelisatiearbeid kunnen stellen, die ter konferentie door het te houden FORUM beantwoord zullen worden?
Stuur ze mij zo mogelijk ook vooraf toe. Mijn adres: Kon. Julianalaan 1, Delfzijl.

De Boer.

Mededelingen

Het juiste telefoonnummer van ds H. P. de Boer te Delfzijl is: 05961-2274.

Met diep leedwezen delen we U mede 't nog vrij plotseling heengaan van onze geliefde broeder in Christus

SIKKE HELLINGWERF

in de ouderdom van 75 jaar.
39 jaren heeft hij, met veel toewijding en liefde, onze gemeente op velerlei wijze gediend.

Thans is hij ingegaan de Eeuwige rust, welke voor hen, die in Christus Jezus zijn, is weggelegd.

Harlingen, 7 oktober 1960.
Baptistengemeente.

Op 28 oktober a.s. hopen onze geliefde ouders het feit te gedenken, dat God hen 40 jaar voor elkaar spaarde.

T. C. MUS
E. MUS-VAN VELDEN

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

AAFKE EN TON
Peter en Wanda
MART EN WIM
Kees en Loesje

In druk zijn verschenen

de STATUTEN der UNIE met haar REGLEMENTEN en de WERK-ORDES der PERMANENTE COMMISSIES

in een fraaie boekje.

De bladzijden zijn om en om bedrukt en blanco met het oog op het maken van notities en eventueel toekomstige wijzigingen; het mooie papier is goed beschrijfbaar !

Op dit handige boekje is lang gewacht en nu dus bij het Unie-bureau Dalweg 77, Arnhem verkrijgbaar tegen f 1,25 per exemplaar. Om onnodige administratie te voorkomen doet men het beste de bestelling te doen door storting van het bedrag voor het gewenste aantal exemplaren op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem.

Ieder grijpt nu naar dit boekje, want daarin is alles te lezen over de organisatie der Unie en haar verschillende commissies!

Vrijdag 21 oktober 1960 Jaargang 77 Nr. 3545

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Een laatste zendingskans?

Onze zendelingen gaan terug naar Kongo!

Terwijl in het algemeen de zending er mee rekent, dat haar tijd afgelopen is, wanneer de zendelingen een land hebben moeten verlaten, lijkt het er op, dat dit voor ons werk in Kongo niet zal opgaan. Zoals reeds eerder in ons blad te lezen was, is er gevraagd om de terugkeer van onze zendelingen en op haar vergadering van zaterdag 15 oktober hebben de zendingscommissie en de zendelingen besloten, dat onze broeders zendelingen Van 't Wout, Edens en Ter Braak zo spoedig mogelijk naar het veld zullen terugkeren. Daarmee is de droefheid of blijdschap, al naar gelang de instelling, van hen, die in juli meenden, dat de dagen van ons jonge zendingswerk geteld waren, gelogenstraft. Wij krijgen weer een nieuwe kans.
Wie het wel meent met ons gezamenlijk werk, zal zich ongetwijfeld van harte verheugen over deze ontwikkeling. Het gezamenlijk werk is immers, die onderneming, die het de plaatselijk beperkte gemeenten mogelijk maakt dingen te doen, die geen afzonderlijke gemeente ondernemen kan. Door middel van ons gezamenlijk zendingswerk hebben onze gemeenten deel aan de vervulling van de wereldwijde, opdracht en geen gemeente is volledig in haar arbeid, wanneer zij niet op de een of andere wijze in de zendingsarbeid participeert.

KONGO

De toestand in Kongo blijft vooralsnog onoverzichtelijk. Het lijkt er op, dat de grote spanningen, die deze zomer heersten, zijn verminderd maar er is nog geen van de brandende politieke vraagstukken van de jonge natie opgelost, laat staan de economische of sociale. Een krantenbericht meldde dezer dagen dat van de werkende bevolking van Leopoldstad de helft werkloos is. Ondertussen gaan de schaarse leiders, die dit volk heeft, voort elkaar bezig te houden met allerlei intriges en acties en de organisatie der Ver. Naties is voorlopig nog het enige, dat staat tussen de betrekkelijke rust van nu en de chaos. Het is ook nog niet af te zien, in hoeverre en op welke wijze de V.N. in een verdere toekomst en op de lange duur actief en positief zal kunnen werken, nu de organisatie zelf in een ernstige crisis verkeert, die bepaald niet is geëindigd met het vertrek van Chroesjtsew.
Er zullen in Kongo dan ook wel sterke zenuwen nodig zijn. Dat geldt onverminderd voor de zendelingen, die er straks weer heen gaan. Zij zullen hun kracht moeten vinden in de zekerheid, dat de Heer hen roept naar dit onrustige land.

NIEUW AFRIKA

Tolbert, de vicepresident van Liberia en een van de ondervoorzitters van de Bapt. Wereld-Alliantie, heeft onlangs gezegd, dat deze tijd een nieuw merk christenen in Afrika voortbrengt, dat „gemaakt" is temidden van strijd, vervolging en politieke onrust. Dat geldt niet alleen van Kongo maar inderdaad van het gehele werelddeel. De zending is reeds lang bezig christenen te „maken" — om die uitdrukking maar even aan te houden en nu moet op vele plaatsen dit werk plotseling klaar of bijna klaar zijn. Het blijkt dan, dat het werk te lang heeft geduurd en dat de zending, dat wil dus zeggen: Christus' gemeente, door de gebeurtenissen is overvallen. Afrika heeft neger-christenen nodig, in veel groter aantal dan ze er zijn. En juist nu worden de tegenkrachten, die onder koloniaal bewind doorgaans vrij behoorlijk in evenwicht werden gehouden, veel sterker: het oude, doorgaans animistische heidendom blijkt nog te leven en zelfs in grote bevolkingsconcentraties actief te zijn; de Islam is in opmars. Meer dan ooit is het christen-zijn een waagstuk voor de inheemse gelovigen.

Menselijkerwijs gesproken hangt de toekomst van het christendom in Afrika geheel en al af van de trouw van de afrikaanse christenen. Het zwaartepunt ligt niet meer bij de zendeling en zelfs niet alleen bij de zending maar bij de inlanders. Dat brengt ook gewichtige consequenties met zich mee voor de gehele aanpak en opzet van het werk der zending.

GEMEENTE-OPBOUW

Dr Jansen Schoonhoven, rector van de Zendingshogeschool in Oegstgeest, heeft in een lezenswaardige brochure „De zending in de tweede helft van de twintigste eeuw", er op gewezen, dat de zending niet langer kan staan in het teken van de opvoeding tot kerkelijke zelfstandigheid, maar van de opbouw van de gemeente. Niet de institutionele organisatie van de kerk staat voorop, maar de gemeente. Daarmee wordt de kloof tussen zendingswerk en thuisfront overbrugd, want de arbeid hier staat in hetzelfde teken. Overal wordt het institutionele secundair; daartoe rekent dr Jansen Schoonhoven ook de zendingsorganisaties.
Ik geloof, dat het nieuwe testament belangrijke perspectieven opent. Toen op het zendingsweekend ds Van 't Wout vertelde van zijn gemeentewerk in Irema, moest ik geregeld denken aan de gemeente te Korinthe. Daar bestond de gemeente bepaald niet uit rijpe en evenwichtige christenen, maar 't was niettemin een gemeente. Aan de „opbouw" moest nog heel veel worden gedaan, en dat gebeurde dan ook, maar dat deed aan het bestaan als gemeente niets af want dat was geen zaak van vorderingen op de weg van het geestelijk-organisatorische maar een kwestie van schepping door de Heilige Geest: „door één Geest zijt gij allen tot één lichaam gedoopt", (I Kor. 12:13).
Het zal wellicht moeilijk vallen te erkennen, dat de inlanders hun eigen gemeen-

ten wel kunnen besturen en leiden, omdat ze naar onze maatstaven er nog lang niet rijp voor zijn, maar het is de eis van de tijd, dat wij onze maatstaven niet aanleggen en het werk bouwen op het bijbelse beginsel, dat het de Heer is, die zijn Gemeente bouwt en dat de gemeente overal daar is, waar gelovigen zich laten dopen en zich tot één lichaam samenvoegen.

DE TIJD IS KORT

Intussen zouden we onszelf bedriegen, als we meenden, dat we nu aan het begin staan van een langdurige periode van zendingsarbeid. Natuurlijk weet niemand, hoe de geschiedenis zich zal ontwikkelen maar het is alleen maar realistisch om er van uit te gaan, dat de ongevraagde aanwezigheid van de blanken in de gekleurde landen steeds minder zal worden geapprecieerd. Er is geen enkele reden om op dit punt optimistisch te zijn. In zendingskringen in verschillende landen maakt men zich op dit punt niet de minste illusies. Bij een recent bezoek aan Amerika viel mij op, dat men met name ten aanzien van Azie en Afrika blij is met elk respijt, dat gegeven wordt. De tijd is kort.
Dat geldt onverminderd van ons eigen werk in Irema. Het is erg verheugend, dat er van daaruit om de terugkeer van onze zendelingen gevraagd is, maar over de voortduur van het zendingswerk beslist niet een plaatselijke groep; hier speelt de gehele situatie in het land een rol in mee. Op het zendingsweekend is gezegd, dat het voor de zending beter zou zijn, wanneer Loemoemba niet aan het bewind zou blijven, maar dit mag onze ogen niet sluiten voor het feit, dat hij van alle kongolese leiders waarschijnlijk het meest tot de verbeelding van de bevolking spreekt, zodat het helemaal niet verwonderlijk zou zijn, wanneer hij vroeger of later weer aan de macht zou komen; het moet worden afgewacht, welke gevolgen dit voor de zending zal hebben. Maar de tijd is kort.

Er is daarom alles voor te zeggen, dat in ons gezamenlijk werk de zending een zekere prioriteit zou krijgen, wanneer dit een gevolg zou zijn van een degelijke en weloverwogen coördinatie in en door de leiding van ons gezamenlijk werk. De huidige situatie, waarbij iedere instantie begroot wat recht is in haar eigene ogen zou dan overwonnen moeten worden. Op deze wijze zou de haast der zending uitdrukking kunnen krijgen in de opzet van ons gemeenschappelijk werk.

J. R.

TERUG NAAR IREMA!

Het is wel geen wereldschokkend besluit maar toch wel een groot en belangrijk besluit dat jl zaterdag 15 oktober in de vergadering van de UZC is gevallen: het werk in Irema wordt weer opgevat!
Dat is vooral voor onze zendingsmensen een niet geringe zaak, want het betekent dat zij — althans voor enige tijd — van hun gezinnen gescheiden zullen worden. Het is nl zo, dat het nog niet verantwoord is ook de dames reeds nu te laten gaan.
Het ligt in de bedoeling, dat de broeders Van 't Wout, Edens en Ter Braak in de tweede helft van november naar Irema vertrekken om daar samen het werk weer op gang te brengen.
Graag willen we U nog deelgenoot maken van een schrijven van dr Carrington — een schrijven dat juist voor de vergadering binnenkwam — en waarin hij vertelde hoe in Irema met grote spanning werd uitgezien naar de terugkeer van de Nederlanders. Dr Carrington vermeldde verder, dat nu de meeste britse zendelingen weer terug zijn in Kongo en dat ook reeds verschillende vrouwen weer op de zendingsposten waren: de BMS hoopt, dat vóór januari 1961 alle teams in Kongo weer op hun posten zullen zijn!

We hopen op 13 en 20 november a.s. DV in een dienst te Utrecht van onze vertrekkende broeders afscheid te nemen. De juiste datum kon door verschillende omstandigheden nog niet worden vastgesteld. Zodra deze datum bekend is zullen wij U er van in kennis stellen, opdat allen die deze dienst willen bijwonen deze dag kunnen vrij houden.

H. SIKKEMA.

BROkSTUKkeN

Een vraagje, dat regelmatig aan ouders, jeugdleiders, predikanten en andere opvoeders gesteld wordt is: „Waarom mag dat nou niet?" en „Wat voor kwaads steekt daar nou eigenlijk in?"
Dit vraagje is niet een bar christelijk vraagje. Het is te negatief. Het gaat er vanuit dat als ergens geen kwaad in steekt, het daarmee ook automatisch goed is. De vraag die we onze jongemensen moeten leren stellen, en allereerst ook zelf telkens weer dienen te stellen, is: „Zit er iets goeds in? Word ik er beter van? Bouwt het mijn leven op of breekt het mijn leven af?
Strijdt wat ik nu ga zien, horen of doen met mijn diepste geloofsovertuiging of wordt die erdoor versterkt?"
Er zijn van die momenten waarop we, om ons wat te ontspannen, soms naar het verbodene grijpen. Maar ware ontspanning kan nooit die zijn, die ons iets brengt dat tegen het nieuwe leven indruist. Daardoor immers wordt onze innerlijke harmonie verbroken, of - als ze al verbroken is - nog verder kapotgescheurd. Dit soort ontspanning brengt juist gevaarlijke spanningen in ons innerlijk leven en veroorzaakt of vergroot (onze) innerlijke onrust. De echte ontspanning is gelegen in het „werpen van al onze bekommernissen en zorgen op Christus". Het is een oud recept dat velen kennen maar dat door weinigen wordt toegepast. Wat velen als ontspanning beschouwen brengt doorgaans geen ontspanning. Het is veeleer een vlucht uit de problemen en spanningen die we daarna weer precies zo terugvinden zonder dat onze zogenaamde ontspanning iets heeft bijgedragen tot het opheffen van die spanningen.
Eichmann, de moordenaar in het groot van een menigte joden, heeft zijn beschuldigers willen weerstaan door zich te beroepen op het „Bevel is bevel". Hij was een dienaar van de staat en van Hitler en de goede dienaar gehoorzaamt, ongeacht de opdracht die hij ontvangt. De verantwoordelijkheid ligt niet bij de dienaar, maar bij de heer.
Ook in onze dagelijkse arbeid stuiten we soms op ditzelfde probleem. Onze werkgever betrekt ons misschien eens in een bepaalde affaire, waarin uiterst onrechtvaardig, onchristelijk gehandeld wordt en eist van ons dat we goede medespelers zullen zijn. Moeten we meedoen of protest aantekenen? Mel alle gevolgen van dien?
Op een zeer oude avondmaalsbeker ,de zogenaamde Antiochus-beker, is Christus afgebeeld, tronend *boven* de romeinse adelaar. De bedoeling is duidelijk: Christus gaat vóór de staat. De opperste bevelhebber is Christus, de Heer. Als Zijn opdracht en die van de keizer niet overeenstemmen, hebben we te doen wat Hij beveelt, ongeacht de gevolgen.
Eichmann komt niet klaar met zijn rechters door zich te beroepen op die oude leus. En niemand van ons komt klaar met God, die hetzelfde doet.
Er zijn veel moedeloze christenen. Moedeloos omdat ze almaar weer over dezelfde bananenschil uitglijden, in dezelfde zonde vervallen. Ze zouden een stralende overwinning willen behalen die nooit weer geschonden werd door nieuwe nederlagen.
(vervolg onderaan blz. 3)

Beroepingswerk

Beroepen: te Zandbulten (Fr.), H. Ploeger te Borne.

Aan rustige wateren

VERGEVING

Er zijn mensen, die zeggen, dat ze het met God goed kunnen vinden. Wanneer men ze echter nader vraagt naar hun God blijkt, dat ze over hem zoveel niet kunnen zeggen. Hij vervaagt tot een "het, dat er wel „is" - hoe zou 't er niet kunnen zijn, er is toch zeker wel iets! - maar dat eigenlijk buiten hun leven staat. En al luisterende krijgt men het vermoeden, dat deze mensen het daarom zo goed met hun God kunnen vinden omdat hij zo vaag en veilig-ver weg is.
Zo'n God behoeft men nooit om vergeving te vragen, want hij heeft geen verhouding tot het leven en dus ook niet tot de zonden van het leven. Hij speelt geen rol in de verhouding van de mens tot zichzelf en tot zijn medemensen; hij komt er eerst aan te pas, wanneer de mens zich een stukje van de kosmos weet .Maar het leven gaat aan hem voorbij.

Onze God is een andere God. Hij is de Vader van onze Heer Jezus Christus, die midden in onze aardse werkelijkheid verscheen en daar de vaan van Gods heerschappij plantte.
Vanaf dat moment gaat er niets in ons leven nog buiten God om. Hij is er altijd bij en ons leven speelt zich in de openbaarheid en de zichtbaarheid voor Hem af.
Daarom moeten wij God voortdurend om vergeving vragen. Hij eist immers ons leven voor zijn heerschappij op en staat ons niet toe, dat we er een eigen rijkje van maken waar wij naar eigen verstand of nukken de baas zijn. En wij, die het nu juist zo in 't bloed hebben om ons aan geen gezag te onderwerpen, komen daardoor telkens weer schuldig te staan voor Hem.
Het gebed om de vergeving der zonden is geen gemakkelijke bede. Het mag vlot gezegd zijn en heel dikwijls onnadenkend worden uitgesproken, in werkelijkheid bidden wij om het oordeel van God. Wij geven God in zijn oordeel gelijk en erkennen onze eigen verlorenheid. Wij beamen het doodsoordeel over onze oude mens; dat is niet zo weinig! Wel mogen we ons afvragen of dit wel tot ons doordringt, wanneer we bidden om de vergeving van onze zonden .
Er is eigenlijk geen enkele grond voor vergeving aanwezig; wij kunnen niet bij God komen met de belijdenis van onze zonde en dan pleiten op andere dingen, die de schaal weer in evenwicht zouden brengen. Het gebed om de vergeving legt God een balans voor, die niet sluit en ook nooit sluiten kan, omdat de activa in geen verhouding staan tot de passiva. Wie God bidt om vergeving, doet dat zonder er ook maar één enkele reden voor te hebben. Want hij bidt op genade alleen.

Daarom is alle vergeving als een schepping uit het niet. God sprak en het was er: de aarde de hemel, de natuur, het heelal, de mens. Eerst was er niets, maar nadat God gesproken had was het er en 't was goed. En bij iedere vergeving spreekt God en het is er; eerst was er het niets der zonde, de zwarte chaos van de godloosheid en de opstand maar nadat God gesproken heeft is er de nieuwe morgen van de vergeving en ziet, het is zeer goed. Een nieuwe schepping, die nog grootser en wonderlijker is dan de eerste, over welks wonderen wij maar niet uitgepraat raken. Zij gaat voor ons open, wanneer God het woord der vergeving over ons leven spreekt.
Dit woord der vergeving heet Jezus Christus. Juist Hij, die God zo dicht bij ons brengt, dat Zijn heilige nabijheid in ons leven inschroeit, is ook het woord van de vergeving, dat het leven vernieuwt. Want Hij staat niet alleen voor God tegenover ons maar ook voor ons tegenover God. Hij brengt ons het oordeel maar neemt 't ook van ons over. Hij gaat met dat oordeel de weg van alle schuld, de dood in. Stervend verklaart Hij ons het geheimenis van de goddelijke vergeving. Zij is de verborgen binnenzijde van het oordeel.

En waar die toch telkens weer terugkeren, geven ze de strijd tenslotte op .Voor u die zo denkt geldt: Als U valt, val dan op Uw knieën. Wie al vallende op z'n knieën valt, zal in een minimum van tijd weer opstaan en vrolijk verder marcheren op 's Heren wegen. De moedeloze komt door zijn val tot stilstand. De man die al vallende op zijn knieën valt, ondervindt wel enige vertraging, maar komt tenslotte toch aan zijn doel.
Celsus, wijsgeer uit de tweede eeuw en groot bestrijder van het christendom, verweet in een twistgesprek met Origenes de christenen dat ze zich bezig hielden met het uitschot van de maatschappij en dieven, moordenaars, giftmengers en heiligschenners binnen hun poorten nodigden. „Als iemand een roversbende zou willen stichten zou hij dezelfde mensen uitnodigen". Waarop Origenes antwoordde: „Hoewel we dezelfde mensen oproepen als een roverhoofdman ook zou doen, doen wij het toch met een andere bedoeling. Wij roepen hen om met onze overtuiging hun wonden te verbinden en de etterende gezwellen van hun ziel te helen met de krachtige medicijn van ons geloof." De gemeente is niet geroepen om in deze wereld met een sorteermachine te werken en de braven in de zeef van de kerk over te houden. Ze is geroepen het evangelie te prediken als een kracht Gods tot behoud.
Wf.

Ds J. LOUW OVER:

Het in-elkaar van Heden en Morgen

Een der moeilijkste vragen is: hoe is het heden der kinderen Gods op hun toekomst betrokken? De lijnen die de Schrift hier trekt, zijn uit de aard der zaak moeilijk te volgen. Dat ligt aan het onderwerp als zodanig. De Schrift is profetie en getuigenis, maar geen leer. Het wonderbare heilsgebeuren samen te vatten in een doorzichtig geheel is voor ons reeds daarom zo moeilijk, omdat de ouden over deze dingen spraken in een situatie en met het oog op een situatie, die wij moeilijk kunnen rekonstrueren. Er zijn uitspraken, die door de eerste hoorders vanuit hun situatie goed verstaan konden worden, maar waarvoor bij ons de klankbodem ontbreekt.

De verzoening als grensopening

Voor ons onderwerp is de vraag van belang, hoe de verzoening zich hier en nu voltrekt en welke haar onmiddellijk ingaande betekenis is. We raken hier aan het moeilijke vraagstuk der zgn. parousievertraging. Het nieuwe testament schouwt het heil nooit los van de Persoon van Jezus Christus. Daarom tekent het de voleinding des heils als intredende op de dag, dat Jezus Christus andermaal in betrekking tot deze schepping zal treden en de verborgen wereld zal doen doorbreken.
We zijn geneigd dat andermaal gezien worden van Jezus Christus te beschouwen als een gebeuren van eigen waarde en betekenis en niet als een gebeuren, reeds begrepen in het werk van de Zoon en van de Geest in de wereld van nu verricht.
De parousie, de wederkomst van onze Heer is niet een op zichzelf staande daad, maar in de parousie treedt naar buiten de vrucht van het werk, dat door de Geest in het verborgene in mens en schepping gewrocht werd. De grote en beslissende wending vindt niet plaats bij Christus' wederverschijnen doch treedt daar in, waar de Heilige Geest het werk, door de Zoon volbracht op de zondaar toepast, overbrengt. Waar dat geschiedt, wordt de zondaar opgenomen in een wereld, die nog

achter de horizon ligt en buiten het bereik van zonde en dood is. Wij zijn geneigd om vooruit te kijken alsof ons heil vóór ons, in de toekomst lag, terwijl het niet daarom gaat dat, wat „morgen" is, „heden" worde, doch dat wat Boven is, nederdale. We leven nu in de laatste dagen, niet naar de beslissing toe, maar van de beslissing uit. Jezus' boden zagen van de voleinding uit terug naar het heden. En dat is de christelijke levenshouding.

De toekomst is reeds begonnen

We vergissen ons wanneer we menen dat wij wezenlijk, wat leven en lot betreft, nog behoren tot de tegenwoordige, waarneembare wereld. De christen staat een gene zijde: hij is overgezet in het rijk van de Zoon van Gods liefde. Hij is de doodslijn gepasseerd - zeker niet in eigen kracht of als loon op eigen werken, maar in Christus door zijn geloof. Doch dat betekent niet: minder werkelijk. We moeten leren onze doop te verstaan als de ontmoeting van twee werkelijkheden, waarbij de eerste verslonden wordt door de nieuwe, in Christus gestelde werkelijkheid. Heel het nieuwe testament bezwijkt wanneer we 't heil verwisselen met een heilsléér: van de Schrift een legkaart maken en niet het met kracht geladen getuigenis van de God van ons heil. Het is niet zo, dat wij nog hier (schoon als vreemdelingen) ons moeten vergenoegen met een heerlijke, troostrijke heilsléér, dus met een bespiegelend leven. Zou niet dáárom in het opkomen van de pinksterbeweging (die wij willen onderscheiden van de pinkstergemeenten) een heilzame reaktie gezien moeten worden op het reduceren van het heil tot een heilsleer? Het is niet aan ons als *toeschouwers*, doch aan ons als *deelgenoten*, dat de Schrift ons de grote werken Gods toont. Dit brengt mee dat het ont-binden van ons tegenwoordig lichaam het voltrekken is van een oordeel, niet over een enkeling als zodanig, maar over een schepping, die in Christus verworpen èn overwonnen is. Er valt bij dat sterven iets van Gods kinderen af, dat niet meer paste in het geheel, waarin zij in Christus zijn opgenomen.

Het incognito-bestaan van de christen

De Schrift wil, dat we onszelf zullen zien als mensen van gene zijde; als zulken die zijn overgezet en nu staan onder de wet des Geestes des levens in Christus Jezus. Dit brengt mee een spreken van wijsheid onder de volmaakten, want de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; hij kan ze niet verstaan omdat ze geestelijk onderscheiden worden, I Kor. 2 : 6-16. In de sfeer des Geestes spreken wij over hetgeen met de zintuigen en tegenwoordige waarnemingsmiddelen niet is te konstateren en in onze onwedergeboren woorden niet is te vatten. Paulus beschrijft zichzelf als een moeilijk te rubriceren schepsel, wanneer hij zegt:
Ik leef, doch niet meer ik, Gal. 2 : 20.
Wie nadenkt bij hetgeen hij leest dreigt hier al direkt te struikelen. Het is geheimtaal. Men vraagt zich af, waar men met iemand, die zo spreekt, aan toe is, - wat overigens ook de bedoeling is. Hij gaat voort en zegt: *maar Christus leeft in mij*. Dus is hij er toch nog, al leeft *„ik"* niet meer. Er heeft een opvallende identifikatie plaats: Christus is hij en hij is Christus. Hij zegt niet: dat wordt nog eenmaal zo, doch hij spreekt in de tegenwoordige tijd. Hij is een „Nu"-leven ingegaan - dat, al moge Paulus nog altijd last van zijn ogen en van zijn doorn hebben en straks zijn hoofd op een schavot verliezen, wezenlijk niets meer te maken heeft met dat „ik", met dié Paulus, die.... niet meer leeft! Wanneer hij „sterft", straks op een schavot zijn hoofd verliest, gebeurt er toch wel wat, anders, dan wanneer hij gestorven zou zijn in dié periode, toen dat „ik" nog leefde.

Hij weet dat de gelovige, de mens, die „in Christus" is en in wie Christus is, een nieuwe schepping is. De oude mens heeft, als integrerend deel der oude schepping afgedaan. Wanneer men deze uitspraken uitlegt als golden ze slechts „bij wijze van spreken", dan maakt men het heil, tegen de Schrift in, tot wezenlijk overzijdig.
Hiertegen hebben alle eeuwen door vromen zich verzet en verneemt men opnieuw het protest, dat nu meer omhoog rijst in de pinksterbeweging. In het spreken van de eenvoudige gelovigen van 'n „onsterfelijke" ziel horen wij niet 'n nabouwen van filosofische beschouwingen, maar een onbeholpen aanduiden van hetgeen Gods kind als onberedeneerbare realiteit aanvoelt.

Ds D. SLORT OVER:

DE UITVERKIEZING (slot)

In ons vorig artikel legden we er de nadruk op, dat de verkiezing een vrije daad van God is, een daad van macht voortvloeiend uit het feit, dat aan God hemel en aarde toebehoort. Ook bleek dat God anders kiest dan mensen. Hij kiest 't onedele en verachte uit, hetgeen niets is. Door de verkiezing straalt de liefde en genade Gods heen. Ze is niet los te denken van Christus. Wij zijn uitverkoren in Hem, Die de Verkorene bij uitnemendheid is. Wij noemden de doop en de verheerlijking van Jezus, waarbij Hij openbaar werd, als de Geliefde, de Uitverkorene.

De verkiezing is in Christus. Dat wil zeggen, dat er buiten Christus geen verkorenen zijn. „God ziet in Christus ons, altijd genadig aan". Het komt er dus op aan, dat wij „in Hem" zijn. Wie in Christus is, behoort tot de uitverkorenen. Door het geloof worden wij in Hem ingeplant en zijn met Hem één. Een ieder die in Hem gelooft, gaat niet verloren. De verkiezing geldt allen die geloven. Wie zichzelf uitsluit, door Christus te verwerpen, is buitengesloten.
Er is dus toch sprake van mensen, die behouden en die verloren zijn. Calvijn leidde daaruit af, dat er een eeuwig decreet was, een raadsbesluit Gods was, waarbij een deel tot zaligheid, een ander deel tot verderf was voorbeschikt. De mensheid zou in deze twee delen gesplitst zijn, blanken en zwarten. Doch dit is gezien vanuit het Evangelie een onmogelijkheid. Daarmede wordt de verkondiging tot een schijn-vertoning gemaakt. Dan is de ernst uit het Evangelie verdwenen. De Schrift leert echter dat God zich richt tot allen.
Onder het kruis staan niet twee soorten van mensen, maar de wereld der mensheid in haar geheel. 't Evangelie zegt „alzo lief heeft God de wereld gehad." Toch heeft de verkiezing, we zien op de Verkorene, een dubbele inhoud. Christus, de Verkorene is ook de Verworpene! Hij werd aan het kruis verworpen voor ons, van God verlaten, opdat wij nimmer van God verlaten zouden zijn.

De verkiezing is Gods daad, maar deze verkiezing loopt over Christus. Zoals God de wereld geschapen heeft, door Christus, zo is het ook met de verkiezing. God verkiest door Christus! Wij kunnen aan Christus niet voorbijgaan.
Wij worden gesteld voor een beslissing. De komst van Christus op aarde is het hoogtepunt van de Godsopenbaring, maar is ook eindpunt. God heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon.
Hij is de Middelaar van de verkiezing.
Het geloof is de positieve beslissing die ons tot uitverkorenen maakt. Wie gelooft is uitverkoren. Wie een negatieve beslissing neemt, sluit zich zelf uit. De mens is de verantwoordelijke persoon. Hij is geen voorwerp, geen object. Het gaat hier om een Ik-gij verhouding, om een ontmoeting van God met de mens. De mens die verantwoordelijk wordt gesteld.
De verkiezing zal ons niet hoogmoedig maken, bij het kruis leren we zien wat we in onszelf zijn, verlorenen, verworpenen! Doordat Christus onze verwerping droeg, blijft voor ons „het goede deel over". We zijn verkorenen. We zijn deelhebbers aan de opstanding van Christus, deelhebbers aan het nieuwe leven. Het kruis en de opstanding verkondigen ons, dat er een barmhartigheid Gods is, die roemt tegen het oordeel.
De vraag naar de verkiezing loopt dus uit op de vraag naar het geloof. Terecht heeft men ingezien, dat ook het geloof niet uit

onszelf voortkomt. Het geloof, zegt de Schrift, is een gave Gods. U is uit genade gegeven in Hem te geloven. Luther heeft - en met hem de reformatoren - geleerd een „sola gratia" een „uit-genade-alleen". Het geloof werd gezien als 'n werking die van de genade uitging. Helaas, stelde men het zich zó voor, dat de mens daarbij geheel passief was. De mens is wel de ontvangende partij, en God de gevende, doch daarmede is niet gezegd, dat de mens „een stok en een blok is".

Het is op deze wijze gezien, zich niet meer bevinden op het terrein van de theologie, maar van de natuurkunde. Daar kan men spreken van een kracht, die uitgeoefend wordt op een voorwerp. De wet van oorzaak en gevolg. En ook daar is sprake van reactie! Het geloof is niet oorzaak van de genade, zoals beweging oorzaak is van een uitgeoefende kracht op een voorwerp. Wij moeten bij het lezen der H. Schrift niet met de wetten van oorzaak en gevolg werken, maar hebben te doen met een ontmoeting van God en mens. De mens blijft verantwoordelijk.

Aan de uitverkiezing is ook vaak vastgekoppeld de gedachte van het determinisme. Het tevoren vastgelegd zijn. Het decreet bij Calvijn. Emil Brunner geeft hier een aardige illustratie, die ik gaarne doorgeef, te vinden in zijn dogmatiek (deel I, pag. 340). „De figuur is op het tapijt reeds klaar ingeweven voor dat de mens zijn bestaan aanvangt, het leven is dan nog slechts een uitrollen van wat reeds klaar is". Uit vrees dat het „uit-genade-alleen" zou aangetast worden is het gekomen tot een leer van verkiezing en praedestinatie (voorbeschikking). Zeker kunnen wij de genade niet verdienen en is alle roem uitgesloten. Anderzijds is de verkondiging van het *Woord* er, opdat de mens zou antwoorden, en is de mens verantwoordelijk

Het woord kan aangenomen of verworpen worden .

Dat het geloof, het horen van het woord door de H. Geest gewerkt wordt is zeker. Het woord is levend en krachtig, doch het kan wederstaan worden. Stefanus sprak tot zijn rechter: gijlieden wederstaat altijd de H. Geest. De vraag naar de verkiezing mag eigenlijk alleen gesteld worden door de gelovigen. Zij vinden er troost en blijdschap in. Zij mogen weten, dat God hen met een eeuwige liefde heeft liefgehad! De ongelovigen grijpen naar de verkiezing om daarmede hun geloof te willen rechtvaardigen en zijn daarmede in een afweer-houding gesteld! Wie zich als ongelovige met de verkiezing bezig wil houden, is als een brutaal iemand, die gaarne wil zien, wat er in de brandkast opgeborgen is, en Spurgeon antwoordt aldus: „God laat niet toe, dat we in Zijn brandkast kijken", of met Paulus: „Wie zijt gij o mens!"

Voor de gelovigen is de verkiezing een steun, een sterke staf waarop hij leunt en wat hem drijft tot een loflied op de genade, de liefde Gods in Christus.

NADER BEZIEN

stap in de goede richting

De konklusie die onze mederedakteur, br J. Reiling deze week in ons wekelijkse hoofdartikel trekt en waarnaar we onze lezers met vriendelijke aandrang verwijzen - misschien ware het beter te spreken van een suggestie in plaats van konklusie - duidt op een hiaat in ons gezamenlijke werk, zoals dat in en door onze unie-gemeenschap verricht wordt. Immers, in bedoeld artikel wordt opnieuw gepleit voor „een degelijke en weloverwogen coördinatie in en door de leiding van gezamenlijke werk".

Naar ons gevoelen wordt terecht voor dit overleg gepleit. Te veel werkten onze permanente kommissies langs elkaar heen en te vaak laadden deze kommissies de schijn op zich slechts voor eigen parochie te preken: als de benodigde middelen voor de eigen sektor van het gemeenschappelijke werk maar binnen kwamen!

Onze kommissies, ECU, UZC, UBS en CvdO schenen slechts - het woord is vaker gevallen - fiancieringskommissies te zijn die tot taak haddden die gelden te verzamelen en te distribueren welke voor een bepaald onderdeel nodig waren.

We geloven, dat de gevolgen van deze manier van werken niet zijn uitgebleven. Natuurlijk, er is veel meer geld beschikbaar gekomen voor alle takken van arbeid, veel meer dan ooit tevoren. Het werk breidde zich onstuimig uit! En toch, elk jaar opnieuw bleek het aannemen van de verschillende begrotingen ter algemene vergadering slechts een farce te zijn. Er was sprake van onbehagen, dat zich uitte in de benauwde vraag: kunnen we het wel opbrengen, de ECU vraagt zoveel, de UZC verwacht zoveel. . . .

Wanneer wij onze gemeenten goed verstaan en enigermate het denken en gevoelen van onze gemeenteleden begrijpen dan is dit onbehagen toch niet allereerst een financieel onbehagen: we kunnen het niet opbrengen, maar een zich onzeker voelen: we kunnen het geheel niet meer overzien, en: waar gaat dit heen? Naar onze overtuiging aarzelen daarom zovele gemeenten goedkeuring te hechten aan de diverse begrotingen: het geheel is onoverzichtelijk geworden, want wat vloeit voort uit een dit jaar voorgelegde begroting?

Onze unie-sekretaris maakte verleden week in zijn verslag van de laatste ucvergadering melding van een samenspreking door de verschillende vertegenwoordigers van onze permanente kommissies en stichtingsbesturen gehouden. Als vrucht daarvan hebben de raden der gemeenten intussen reeds bericht gekregen, dat leden van dit gezamenlijke overleg de raden der gemeenten (in januari) met een bezoek zullen vereren, waarbij dan o.a. de vraag zal worden voorgelegd: wat kan het aandeel van Uw gemeente zijn in het gemeenschappelijke werk?

Deze nieuwe gedragslijn juichen we van harte toe! Dat is een stap in de goede richting.

Of het overigens voldoende is wagen we te betwijfelen. Natuurlijk, het is ook nog maar een begin van een betere samenwerking. Die samenwerking zal tenslotte moeten uitlopen in een nog breder intern overleg der verschillende kommissies, een over meer jaren uitgestrekte planning en vanuit dit gezamenlijke overleg een betere voorlichting aan de plaatselijke gemeenten.

Een stap in die richting is intussen gedaan!

v. D.

WORKUM - (J.V.). Dinsdag 11 oktober was het 35 jaar geleden, dat onze voorganger, ds G .Visser in het ambt werd bevestigd en sindsdien meerdere gemeenten heeft gediend en het evangelie heeft verkondigd. Hoewel onze voorganger en echtgenote „gjin minsken fan drokte binne" was de belangstelling groot! Van alle kanten kwamen gelukwensen, was er bezoek van gemeenteleden, vrienden enz. 's Avonds werd nog door de raad der gemeente, leden en enkele vrienden in intieme kring ten huize van de voorganger het heugelijke feit van dit jubileum gevierd. Door ouderling br Boonstra werd nog een kort woord gesproken.
We hopen van harte, dat br G. Visser nog vele jaren de gemeente met het Woord mag dienen, tot zegen van onze gemeenten en tot uitbreiding van Gods Koninkrijk!

Waar het op aankomt

Een jongeman solliciteerde naar een betrekking en legde daarbij aanbevelingsbrieven van zijn wijkpredikant en zijn zondagsschoolonderwijzer over.
„Dat ziet er goed uit", zei de chef, „maar hebt u misschien ook getuigschriften van mensen die u op werkdagen hebben meegemaakt?"

(The Chaplain)

Bij ons in de gemeente

We haasten ons de achterstand die we met deze rubriek hebben weg te werken. De kalender geeft reeds eind oktober aan; de gemeenteblaadjes waaruit we deze keer de rubriek „Bij ons in de gemeente" samenstellen zijn van september. Overigens niet zo heel erg; nu kunnen we nog wat napraten over het zomerwerk! ● In verschillende plaatsen zijn deze zomer weer nogal grote evangelisatie-akties gehouden. Soms gemeentelijk, soms interkerkelijk. Aan de reklame moet dan heel wat gebeuren! Een interkerkelijk komité in DRACHTEN, waarvan de vroegere jeugdsekretaris van Friesland, br K. Ongersma sekretaris is, organiseerde een Zaaiweek en gaf een Zaaiweek-Courant uit: Nieuws voor Drachten. Al de aan de Zaaiweek medewerkende predikanten schreven in deze krant een artikel. Een aardig blad! Ons dunkt béter dan de „Tent-Krant", deze zomer door een onzer gemeenten uitgegeven en waarmee zeer opvallend te kennen werd gegeven, dat de plaatselijke middenstand eigenlijk de reklame financierde: meer dan vijfzesde deel van het blad advertentie, de povere rest verwees naar de evangelisatie-aktie. We dachten: zó moet het beslist niet! Het initiatief is intussen lofwaardig! ● *Een nieuw blad meldde zich present in de lange rij van gemeentelijke periodieken! Nou, nieuw is het nu niet bepaald, het blad van MUNTENDAM dat de toepasselijke naam „Het Gemeentevenster" draagt bestaat al ruim vijf jaar; in elk geval: hartelijk welkom! We lazen er o.a. in, dat de jeugd van Muntendam er een propaganda-avond belegde - op zichzelf natuurlijk niets bijzonders - maar dat de ouderen verstek lieten gaan. En dat verschijnsel: geen belangstelling van de gemeente voor het jeugdwerk, is een notitie in deze rubriek waard! Want die ongeïnteresseerdheid van de ouderen voor het jeugdwerk mag bij ons in de gemeente niet voorkomen! Waarvan akte, ouderen!* ● We lazen in „De Schakel" van HOOGEVEEN, dat ook deze kleine gemeente zich nu heeft gevoegd in de steeds groter wordende rij van gemeenten die het er op waagt slechts éénmaal te kollekteren in de diensten. Van deze gemeente geven we ook graag door, dat alle stof die op de bidstond wordt gegeven, de bijbellezingen dus, aan de bezoekers gestencild wordt meegegeven, zodat men het thuis nog eens kan overdenken en nader bestuderen! ● *Een interkerkelijk komité te DELFZIJL organiseert deze herfst enkele lezingen over verloving en huwelijk: voor ongehuwden zullen 6 en voor gehuwden 5 lezingen worden gehouden. Een belangrijk werk! Ook de nieuwe voorganger van onze gemeente in de derde havenstad van Nederland is bij dit mooie werk ingeschakeld.* ● Het zangkoor van de gemeente te ENSCHEDE (welke gemeente nu zulke serieuze bouwplannen heeft, dat men er op rekent in 1961 met de bouw van een nieuwe kerk te kunnen beginnen!) bezocht in september de gemeente in Emmen. ● *In „De Stem" van WORKUM/MAKKUM lazen we dit veelzeggende grapje: de kerkmuis: hoe lang duurde de preek vanmorgen ?Dinky: erg lang, twee pepermuntjes en een zuurtje.* ● Hoe snel sommige belangrijke zaken kunnen worden afgewikkeld blijkt uit de agenda van de een halfjaar oude gemeente te SCHEVENINGEN: 15 juli getipt voor een pand in de Doornstraat, 17 juli pand door de raad geschikt bevonden als toekomstig gemeentecentrum, eerstvolgende zondag mandaat van de gemeente om te kopen, 20 juli voorlopig koopkontrakt getekend, toestemming aan B. & W. gevraagd dit pand te verbouwen, 30 juli (officieus) gevraagde toestemming, officiële koop op 4 augustus. Sneller kan het niet. De Scheveningers gefeliciteerd met het nieuwe centrum! ● *Tussen allerlei andere kleinere en grotere bedragen stond in de verantwoording van de bouwfonds-beheerder van de gemeente te DEVENTER ook déze verantwoording: 10% van verdiend loon in de vakantie van een scholier f 67,25.... Zegt U dat niet veel?* ● Dinsdag 27 september trouwden Marjan de Haan en John Segaar, aldus „Opbouw" van WINSCHOTEN. Het bizondere van deze trouwerij was, dat de vader van de bruid, burgemeester E. de Haan het huwelijk voor de burgerlijke stand voltrok, terwijl de vader van de bruidegom, ds J. Segaar het jonge echtpaar in het midden van de gemeente inzegende. ● *In de gemeente te TREEBEEK is een meisjeskoor gestart; de leeftijd der zangstertjes is 10—16 jaar. Dat het desondanks „Sweet Sixteen" heet is dus waarschijnlijk te danken aan het zoete karaker en idem uiterlijk van de oudste leden....; de jongere zijn misschien minder zoet? Hoe ook, we wensen „Sweet Sixteen" een goede toekomst!* ● In ALKMAAR schafte men tijdens de augustusmaand de tweede dienst af. Het beviel niet, zo deelt „Contact" nu mee. Dat voor gemeenten die misschien het afschaffen van de tweede dienst overwegen: het geeft geen voldoening, dat doet een stap achteruit trouwens nooit! ● *Dat ook een kleine gemeente beslist niet ten achter behoeft te staan bij grote gemeenten is in deze rubriek meer dan eens aangetoond; hetzelfde blijkt opnieuw uit het bericht dat ook HOOGKERK een bijbelschool begint: „de vorming tot de evangelisatie-arbeid zal de achtergrond vormen....".* ● „De Bazuin" is het bekende muziekgezelschap van de beide gemeenten in GRONINGEN. Dezer dagen vierde het korps zijn 60-jarig bestaan (nog wel gefeliciteerd). Een onbekende gever heeft op de feestavond van „De Bazuin" zes klaroenen laten bezorgen.... Nu moeten er eigenlijk ook nog zes nieuwe uniformen bij komen, onthult „De Gemeentebode". ● *De Bijbelschool van ROTTERDAM is dezer dagen weer begonnen; met hoeveel kursisten is ons nog onbekend, het zullen er wel een vijftig zijn, denken we. Evenveel als voorgaande jaren.* ● Nog zo'n berichtje dat ons er van overtuigen wil, dat kleine gemeenten veel werk kunnen doen: de gemeente PERNIS-HOOGVLIET telt slechts 50 leden, verspreid over diverse dorpen; dat is maar een handvol! Toch, zo ontdekken we in het gemeenteblad van PERNIS, is er veel aktiviteit: drie zondagsscholen, zondagavondjeugdgroep, twee meisjesklubs, een jongensklub, een zangkoor en zelfs twee afdelingen van Zusterhulp! Is het niet geweldig? ● *Zo'n overzichtje kan ons allen aansporen om meer en meer bezig te zijn in het werk van de gemeente! Het moet bij ons in de gemeente gonzen van werklust, als in een bijenkorf! Het zo bizonder geschikte seizoen is weer begonnen. Dat niemand ledig aan de markt zal staan!*

v. D.

E.C.U.-nieuws

E.C.U.-BEZOEK AAN DRENTE

Coevorden - De Krim

De arbeid lééft! Dit mochten we ook in de jonge gemeente te Coevorden met een bloeiende evangelisatie-post in De Krim, met grote dankbaarheid ontdekken.
Schouder aan schouder wordt gewerkt aan de opbouw en uitbouw van de gemeente. Zondagsmorgens rijdt er een bus van De Krim naar Coevorden en komen ál de broeders en zusters samen in de gemeente. Naast de zondagavonddienst in Coevorden wordt er zondags om de veertien dagen een avonddienst gehouden in De Krim waar een 45-tal mensen naar het evangelie komt luisteren. De wekelijkse huissamenkomst in De Krim telt een 20 bezoekers. Er zijn mogelijkheden voor jeugd en klubwerk, helaas ontbreekt de vergaderruimte. Ongetwijfeld zullen onder de zegen van de Heer zielen voor Christus gewonnen worden. We verwachten in de toekomst zeker een sterkere uitbreiding van de arbeid van de arbeid in dit deel van 's Heren wijngaard. Het is een voorrecht dat we samen als gemeenten deze jonge gemeente met haar evangelisatie-post mógen helpen!

Klazienaveen - Ter Apel

De post Klazienaveen van de gemeente Emmen is in enkele jaren dat daar vanuti Emmen gewerkt wordt, uitgegroeid tot een kring van goed 30 leden, die allen lid van de gemeente Emmen zijn. In Klazienaveen liggen prachtige kansen, die echter dán pas voldoende gegrepen kunnen worden als er een arbeider komt die daaraan voldoende tijd kan geven. Het werk in Klazienaveen vraagt óm een zondagsdienst. De laatste jaren wordt er regelmatig op woensdagavond dienst gehouden.
Het werk aldaar omvat een zondagsschool, 2 meisjesklubs, een zangkoor, bidstondavonden in de winter, openluchtsamenkomsten in de zomer, zaaierverspreiding en een bloeiende zusterhulpvereniging. In 1959 liet de gemeente Emmen voor het werk in Klazienaveen een verenigingsruimte bouwen. Dicht bij Klazienaveen ligt Nieuw-Amsterdam, waar men óók vraagt met de arbeid te beginnen. Een kans die we niet voorbij mogen laten gaan.
U kunt begrijpen met welk een grote blijdschap de ECU kennis nam van de rijke zegen welke de Heer door middel van de gemeente Emmen in Klazienaveen heeft willen schenken. Zegeningen om God hartelijk voor te danken.
De gemeente Ter Apel, tellende 50 leden, heeft dringend behoefte aan intensieve bewerking. Ook in Ter Apel liggen vele mogelijkheden. De gemeente is echter te klein om zelf een voorganger te bekostigen. Klazienaveen heeft een voorganger nodig, Ter Apel eveneens. Dit bracht de raden van de gemeente Emmen en Ter Apel samen om de mogelijkheid te onderzoeken, samen te komen tot het beroepen van een voorganger die zou kunnen arbeiden in Ter Apel-Klazienaveen. Beiden gemeenten zijn bereid financieel hiervoor alles te doen wat in hun vermogen is.
„Is de ECU.... dus „Baptist-Nederland" óók bereid deze arbeid te subsidiëren en de helpende hand te bieden?" zo luidde de vraag van onze broeders uit de raden van Emmen en Ter Apel.
Zou men waar God de Here zó rijk zegent, „neen" kunnen zeggen? Natuurlijk is de ECU in principe gaarne bereid te helpen. Zullen echter onze gemeenten ons in staat stellen in 1961 te helpen?

De ECU in vergadering bijeen

Na deze blijde ontmoetingen kwam de ECU in werk-vergadering bijeen. Het was ons méér dan duidelijk, verdere opbloei en uitbouw van de arbeid zál verwezenlijkt moeten worden. De zegen op de arbeidsvelden konstaterend, heeft de ECU zich ernstig beraden op de mogelijkheden van het jaar 1961. De ECU gevoelt zich gedrongen de roep uit de velden aan U voor te leggen. Nieuwe terreinen meldden zich.

Moeten we de grote kansen welke er zijn in dit ernstig uur waarin we leven laten voorbijgaan??

Mogen we dat doen?
Neen!!
God roept ons tot nog grotere daden van geloof en tot nog grotere daden van het offer om te helpen. We moeten onze ogen ópen houden voor de kansen welke we hebben in de provincies Overijsel en Drente. Als we de bijzondere ontwikkeling van de arbeidsvelden gelegen tussen Almelo en Emmen overzien, dan is de laatste jaren de arbeid geweldig uitgegroeid. Een rij van gemeenten en posten is ontstaan.
Vanuit de gemeente Daarlerveen-Vroomshoop ontstond de jonge gemeente te Westerhaar. Vanuit Coevorden de evangelisatie-post De Krim. Vanuit de gemeente Emmen de bloeiende arbeid in Klazienaveen, met mogelijkheden in Nieuw-Amsterdam. De gemeente Ter Apel roept om een arbeider, want de tijd gaat voorbij en de kansen vergaan. De velden roepen!!!
Wij mogen onze Heer die zichzelf geheel in alles gegeven heeft, niet teleurstellen. Wij mogen onze gemeenten en posten in ons vaderland die dringend onze hulp nodig hebben, niet teleurstellen.
Nog f 13000,- ontbreekt aan de begroting van 1960. Onze mogelijkheden als ECU om in 1961 te helpen hangen af van de uitkomsten van 1960. Wij brengen dit ernstig onder de aandacht van onze gemeenten. Wij vragen uw ernstig gebed voor de arbeid op al deze velden en daarbij een grote offervaardigheid. Het antwoord is aan ons! God de Here zegent ons, zullen we uit dankbaarheid aan Hem als gemeenten al het mogelijke doen wat we kunnen om verder door te stoten in opdracht van onze Heer? Komt gemeenten, *samen de harten, samen de handen!*
Volgende week ECU-nieuws uit Friesland.

W. Harkema

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Engelse geleerden over de strijd tegen de honger in de wereld

De Britse Vereniging tot Bevordering van Wetenschappen heeft een gezaghebbend antwoord gegeven aan degenen die ervan overtuigd zijn dat de wereld op weg is naar massale hongersnood tenzij het geboortecijfer van de onderontwikkelde landen drastisch door geboortebeperking wordt verlaagd, zo bericht het Katholiek Nederland Persbureau (KNP).
Op het jaarcongres der Britse Academie heeft Colin Clark van de universiteit van Oxford gezegd, dat een tienmaal grotere wereldbevolking zou kunnen worden gevoed, indien overal op de aarde het land even deskundig bewerkt wordt als de Nederlandse boeren het doen. Maar Colin Clark is behalve een internationaal erkende expert ook katholiek. De steun die de Britse Academie zijn inzichten verleend kan wellicht vele mensen overtuigen, die van een katholiek, hoe deskundig ook, niets willen aannemen, aldus het KNP.
Verwacht wordt dat de wereldbevolking tegen het einde van de eeuw zal zijn verdubbeld. Maar dr H. L. Richardson, een expert verbonden aan de Imperial Chemical Industries, verklaarde op het congres, dat de onderontwikkelde gebieden met de nodige technische bijstand hun voedselproduktie in minder dan een generatie zou kunnen verdubbelen. Verdere uitbreiding der voedselproduktie is gemakkelijk mogelijk door cultivering van braakliggend land. Een andere deskundige, dr C. E. Lucas, directeur van het Instituut voor visserijonderzoek in Aberdeen, vertelde de congressisten, dat de visvangsten vertienvoudigd kunnen worden indien de roof-

vissen met 25 procent zouden kunnen worden verminderd. Dr William Davies wees erop, dat alleen in Engeland 17 miljoen acre land braak ligt. Hiervan kan 10 miljoen acre gemakkelijk in cultuur gebracht worden, zo meent hij.

(*Uit „Herv. Nederland"*)

Nieuws van de Evangelie-radiozender in Monte Carlo (Zetel in Wetzlar)

Indrukwekkende sporen zijn hier te zien. De man van de financiën bericht daarvan het volgende: „Slechts tien dagen restten nog tot de termijn, waarop de betaling van de vierde storting ten bedrage van DM 383.000 diende te geschieden. Ongeveer DM 200.000 ontbraken nog. Volgens menselijke gedachte onmogelijk dat dit geld nog tijdig zou binnenkomen. Hier kan slechts God helpen. Vele kleine en grote bijdragen stopten in deze korte tijd meer en meer het gat en toch ontbrak twee dagen voor de overmaking nog een resterend bedrag van DM 51.000. Hoe onbeschrijfelijk groot was de blijdschap, toen op diezelfde dag nog DM 40.000 ter beschikking werd gesteld. Maar vanwaar moesten nu tot de volgende morgen de DM 11.000 komen? „O Here help!" Onze enige toevlucht was het smeken tot God. Nu kwamen DM 5000, toen bracht 's avonds om 9 uur een broeder een cheque van DM 4000. Een steen viel van ons hart. De volgende morgen kwamen DM 2000 binnen en dan wat later nog de resterende DM 500. Wij zelf vinden geen passende woorden voor dit beleven. God heeft zichtbaar ingegrepen en onze arbeid opnieuw bevestigd, waarbij het ons weer echt duidelijk werd, dat het niet „ons", maar „Zijn" werk is".

Deze nieuwe 100-kW-zender in Monte Carlo heeft reeds zijn eerste proefuitzendingen gegeven. Men hoopt vanaf 1 oktober het gehele bedrijf in volle werking te hebben. Behalve de dagelijkse programma's van twee uur in de Duitse taal, wil men programma's in de Russische, Spaanse, Poolse, Hongaarse en Arabische taal uitzenden. Naast de dekking van de vereiste bouw- en zendkosten is het een hele zaak geschikte evangeliepredikers als medewerkers te krijgen. De „Evangeliezender" is op het gebed en de steun van alle gelovigen aangewezen!

(*Uit „Ons Orgaan"*)

Kent U nog de te zwak bezette zendingsterreinen?

Wanneer men de gehele bevolking van bepaalde landen in het oog houdt, dan staat in de Arabische landen voor 110.000 mensen één zendeling ter beschikking, in Zuid-Amerika één voor 28.000 mensen, in Afrika één voor 17.500 mensen, terwijl in het Verre Oosten gemiddeld 60.000 voor rekening van één zendeling komen.

Vergeet dit grote zendingswerk niet! Doe in uw eigen Jeruzalem blijmoedig getuigendienst voor Christus en leef mee met degenen die in Zijn Naam uitgaan naar de einden der aarde! Werk, want de nacht zal komen!

(*Uit „Ons Orgaan"*)

J. R.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . „ 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. . . . . „ 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

ZUTFEN. Hier werd in de vorige maand eene vrouwenvereeniging opgericht, die nu 9 leden telt. Behalve dat zij Gods woord en stichtelijke lectuur lezen, houden zij zich tevens onledig met het vervaardigen van voorwerpen ten voordeele der evangelisatie. Dat de Heere deze poging rijkelijk zegene en haar ledental toeneme is ongetwijfeld de wensch van allen, die het belang van soortgelijken arbeid ter harte gaat.

(Uit „De Christen", 15 oktober 1885)

„Een belangrijk blad van brede allure"

zo noemde kortgeleden „De Friese Koerier" ons weekblad. Een onpartijdig oordeel!

Is dat niet een reden te meer om abonné's te winnen voor ons eigen blad? Proefnummers worden gaarne gezonden door de administratie, Dalweg 77, Arnhem.

Mededelingen

Afscheid ds G. W. Tijman

De baptistengemeente te Stadskanaal deelt mede, dat ds G. W. Tijman D.V. zondag 30 oktober afscheid van de gemeente zal nemen. De raad der gemeente nodigt U vriendelijk uit tot bijwoning van deze dienst, welke plaats vindt in de Gereformeerde kerk, Poststraat, Stadskanaal (O.); aanvang 16.30 uur.

Namens de raad der gemeente,

W. Smit, sekretaris
Oosterkade 23,
Stadskanaal.

Advertenties

Voor de vele bewijzen van hartelijk medeleven bij het overlijden van zuster

G. JANSEN

zegt ondergetekende hartelijk dank.

Zr. I. E. v. d. Steur
Haarlem, Voldersgracht 1b.

IN DIT NUMMER

slechts 1 gemeentebericht; daarentegen vele kleine gemengde berichtjes in de rubriek „Bij ons in de gemeente"; bizondere aandacht eisen deze week de berichten over Irema en de spoedige terugkeer van onze zendelingen - in dit verband wijzen we U op ons hoofdartikel en in het bizonder op de door onze mederedakteur getrokken konklusie!; voorts: onze vaste rubrieken, voorzover ruimte beschikbaar was!

JMC-WERK Z.O.-Groningen en Drente

Werkdag van het gewest Z.O.-Groningen en Drente van de J.M.C., zaterdag 29 oktober 1960, in de zaal van de Bapt. Gemeente te Emmen. Aanvang half tien en sluiting plm. kwart vóór zeven 's avonds.

Alle leiders en leidsters van het gewest worden dringend uitgenodigd deze dag mee te maken. Ook uit andere gewesten zijn deelnemers hartelijk welkom.

Deelnameprijs: voor de gehele dag (inbegrepen broodmaaltijd en soep 's middags) f 2,50 en voor de middag f 1,-.

Neemt U een schaar, naaigerei, potlood en papier mee en de heren in plaats van naaigerei een scherp zakmes?

Er staan weer leuke dingen op het programma, waarvan vele met weinig geld door Uw kinderen vervaardigd kunnen worden.

Graag spoedige aanmelding bij mej. G. v. Veen, Emmen, Kapelstraat 7, kontaktpersoon voor het J.M.C.-werk in bovengenoemd gewest.

Predikantsvrouwen Konferentie

Gelukkig zullen we elkaar als voorgangersvrouwen tóch ontmoeten op *donderdag 27 oktober a.s.* te Utrecht, in de tuinzaal van „Silo", Herenstraat 34-36.

Hier volgen enkele punten uit de agenda:

10-10.30 uur begroeting en koffie.

10.30 uur Opening door de presidente Mevr. Broertjes.

Inleiding door ds J. Broertjes over: *„Nieuwe methoden in het gemeentewerk"*.

Na de pauze vertelt Mevr. Bandstra over het vrouwenwerk in Amerika, en hoe zij zich, als buitenlandse, bij ons heeft leren aanpassen.

Mevr. Edens spreekt over het zendingswerk in Irema.

Als er nog zusters zijn, die zich niet hebben opgegeven, en toch wel graag willen komen, dan kan dat nog. U bent hartelijk welkom.

Met vriendelijke groeten en tot ziens,

H. Vegter-Ter Braak
Rozenburglaan 64a,
Rotterdam.

VERBETERING

In „De Christen" van jl. vrijdag moet in het artikel „De mens van nu", 2e kolom, 1e gedeelte, het woordje *die*, achter het vetgedrukte woord *dimensies*, veranderd worden in *dan*. „Gods schepping heeft toch meer *dimensies* dan eigen zijn", enz.

Vrijdag 28 oktober 1960 Jaargang 77 Nr. 3546

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

ENKELE NOTITIES OVER

Kerk en Staat

IN NEDERLAND

De oproep van de duitse humanist dr Gerhard Szcesny, die dezer dagen ons land heeft bezocht en op verschillende plaatsen lezingen heeft gehouden, om op te komen voor gelijke rechten van christen en humanist in de maatschappij heeft ook in ons land enige reactie gewekt. Deze reactie geeft aanleiding nog eens na te denken over de verhouding van Kerk en Staat in ons vaderland. Het is niet de eerste keer, dat van humanistische zijde een dergelijk geluid wordt gehoord en het zal de laatste keer ook wel niet zijn. Want het ziet er naar uit, dat de kerken in Nederland voorlopig nog niets voelen voor een gelijkberechtiging van christendom en humanisme in staat en maatschappij. In „Hervormd Nederland" van 22 oktober schrijft ds F. H. Landsman, dat toekenning van de door de humanisten gevraagde rechten op grond van de christelijke tolerantie en van de democratische grondslagen van ons gemenebest wordt bepleit mits de overheid de onvergelijkbare aard van de kerk en het eigene van haar opdracht en taak erkent en in wettelijke regelingen verdisconteert. Daarmee wordt dus duidelijk een aparte plaats voor de kerk in de samenleving opgeëist èn de erkennning daarvan door de staat. De vraag is nu of dit de door de Heer gewilde verhouding van kerk en staat is.

Theocratie?

Het ideaal van een theocratie, dat is van een staat, die God als Hoofd en Oppergezag erkent naar het voorbeeld van het oudtestamentische Israël, is oud. Het heeft ook in ons land talloze aanhangers gehad en waarschijnlijk nog wel. De consequentie van deze gedachte is, dat iedere uiting van ongeloof of zonde door de staat als een overtreding of misdrijf zou moeten worden beschouwd en bestraft. Calvijn heeft geprobeerd in Genève een dergelijke theocratie te stichten, hetgeen in feite neerkwam van een overheersen van de staat door de kerk: de kerkstaat. Deze verwezenlijking van de theocratie is echter in strijd met het nieuwtestamentische geloofsbegrip, dat de verhouding van God tot de wereld niet laat samenvallen met enige menselijke organisatie. De staat is naar de beschouwing van het Nieuwe Testament een stuk van de noodorde van deze wereld, die tot taak heeft het leven leefbaar te maken en de gevolgen van de zonde op maatschappelijk gebied zoveel mogelijk in te perken. Daarom draagt zij het zwaard niet tevergeefs. Daarom heeft ze recht op de erkenning van de zijde van kerk en christendom; maar daarmee wordt ze nog niet tot een theocratie naar oudtestamentisch model. Nieuwtestamentisch christendom ziet daarom af van de vorming van de christelijke staat. Het staat in de wereld getuigend en dienend, niet onderwerpend en heersend.

De mythe van het christelijke Westen

De gedachte van een bizondere verhouding tussen kerk en staat dateert eerst van keizer Constantijn de Grote, die het christendom tot staatsgodsdienst verhief en het de privileges van het oude heidendom verleende. Dat was voor de christelijke kerk een zeer ongelukkige tijd. De heilloze gedachte van het Corpus Christianum, het „christelijke lichaam", dat de gehele samenleving omvatte en kerk, staat en maatschappij deed samenvallen, heeft West-Europa beheerst tot voor enige generaties. Nu het christelijke Westen een mythe blijkt te zijn, die door de voortgaande secularisering steeds duidelijker wordt ontmaskerd, verliest ook de daarmee samengaande verbinding van kerk en staat haar historische zin; bijbelse zin heeft zij nooit gehad.

Zendingssituatie

De verhoudingen beginnen tot het nieuwtestamentische patroon terug te keren; de gemeente staat tegenover een van 't Evangelie vervreemde wereld. De democratische rechtsstaat mag in allerlei opzicht positief staat tegenover de kerk en christendom, deze positiviteit mag ons de ogen er niet voor doen sluiten, dat de staat zelf geen innerlijke verhouding tot het Evangelie heeft, zelfs niet met een overwegend christelijk kabinet. De gemeente staat ook tegenover de staat getuigend, niet haar recht opeisend.

Kerk en humanisme

Wij zitten in Nederland nog met een zware erfenis van het verleden. De kerk heeft in de samenleving een plaats gehad, die aangepast was aan de gedachte van het corpus christianum en haar belichaming vond in de *volkskerk*. Toen was het maatschappelijk gesproken normaal, dat de plaats van de kerk in wettelijke regelingen was verdisconteerd. Theologisch bezien was deze verbinding bedenkelijk en zij heeft de Ned. Herv. kerk dan ook geen goed gedaan. Het grootste deel van haar huidige innerlijke problematiek stamt uit die periode.
Er heeft echter in het rechtsgevoel van de

overgrote meerderheid van ons volk een belangrijke verschuiving plaatsgevonden wat betreft de positie van de kerk. De democratische rechtsstaat is tolerant krachtens beginsel en kiest niet voor één bepaalde groep of richting. Doch deze neutraliteit belet de staat niet om positief te staan tegenover alle arbeid, die de geestelijke en maatschappelijke waarden van onze cultuur dient en bevordert. Een ander criterium kan naar het rechtsgevoel van zijn burgers de nederlandse staat niet aanleggen.

Van hieruit moet men de actie van het Humanistisch Verbond verstaan. Het voldoet in elk opzicht aan de norm, die de overheid kan stellen, in zekere zin zelfs beter dan de kerken, omdat het humanisme de bijbelse categorie van het oordeel Gods niet kent, die maakt, dat kerk en christendom niet zonder reserve de geestelijke en maatschappelijke waarden van onze cultuur dienen, omdat het Evangelie ook over deze waarden het oordeel uitspreekt. Maar desondanks is er van kerkelijke zijde weinig geneigdheid het Humanistisch Verbond te laten delen in de rechten, die de kerk in ons land heeft.

In onze strijdkrachten wordt het Evangelie gepredikt. Op staatskosten. Humanistische levensleer mag er alleen op eigen kosten worden gebracht. Sommige nederlandse kerken rekenen er op en beschouwen het blijkens verschillende uitlatingen als hun onvervreemdbaar recht, dat de staat bijspringt in de kosten van de kerkbouw. Maar als het Humanistisch Verbond een eigen bezinningscentrum zou willen stichten, mag hiervoor geen staatsgeld worden gebruikt.

Vasthouden aan een fictie

De nederlandse kerken, die deze houding aannemen, doen dat uit essentieel gebrek aan inzicht in de tijd, waarin wij leven. Zij begrijpen niet, dat het zg. constantijnse tijdperk voorbij is. Dezer dagen hoorde ik de bekende duitse predikant dr Martin Niemöller; hij sprak over het aangezicht van de kerk in de tweede helft van de 20ste eeuw. Hij voerde een pleidooi voor algehele scheiding van kerk en staat, opdat de kerk vrij zou kunnen zijn. Deze scheiding, zei hij, zou de kerk veel kosten: invloed, leden en geld, maar zij zou er haar vrijheid mee kunnen winnen om gehoorzaam te kunnen zijn aan haar Heer. Dat is taal, die van realiteitszin getuigt. Ik vrees, dat er in Nederland nog teveel wordt vastgehouden aan een toestand, die onherroepelijk tot het verleden behoort en waarvan we nu de nadagen beleven. Het is het vasthouden van een fictie.

Om de vrijheid van het Evangelie

Onze gemeenten zijn van deze problematiek gevrijwaard. Zij zijn ontstaan in een periode, waarin er geen banden meer met de staat konden worden aangeknoopt en zij leefden en leven uit een beginsel, dat dergelijke banden verbiedt. Wij kunnen daarvoor niet dankbaar genoeg zijn. Maar er is ons om der wille van het Evangelie alles aan gelegen, dat alle kerken van ons vaderland in de vrijheid staan, waarmee Christus heeft vrijgemaakt. Onze tijd biedt daartoe de gelegenheid. Om het eens in een ons niet vertrouwde terminologie te zeggen: de kerk kan weer kerk worden; dat wil zeggen: zij kan weer getuigende en belijdende gemeenschap worden rondom Woord en Sacramenten. Zij heeft de gelegenheid zich los te maken van de omklemming van staat en maatschappij en om vrij te staan tegenover beiden. Want zij kan niet Jezus Christus dienen en tegelijk aanspraak maken op een in de wet verwerkte erkenning van haar onvergelijkbare aard. Dit kan alleen gaan ten koste van haar dienst aan haar Heer.

J. Reiling

Aan rustige wateren

GEESTESLEVEN

Wat is Geestesleven? Er zijn zovele dingen, die worden aangediend als regelrecht te komen van de Heilige Geest.

Soms brengen zij sommigen tot verrukking en ontroering en laten zij bij anderen vraagtekens achter. Het is vaak moeilijk om Geest van geest te onderscheiden.

Daarom hebben sommigen maar liever niet met Geestesleven van doen. Zij houden zich bij de dingen, die beproefd zijn en die vorm gegeven hebben aan het geloofsleven van generaties. Vagelijk voelen zij wel eens een zeker innerlijk onbehagen omdat ze ook gevaar lopen zich voor de leiding van Gods Geest af te sluiten, wanneer die een andere weg gaat dan gedurende de laatste geslachten maar zij zijn bang voor het risico.

Maar het is niet nodig. Want het ware Geestesleven is wel te onderscheiden van uitingen van een andere geest. Geestesleven is Christusleven. „Niemand kan zeggen: Jezus is Heer dan door de Heilige Geest”. In alle werkingen van de Heilige Geest gaat het om de openbaring van Jezus Christus als Heer. Daaraan kunnen zij worden getoetst. Niet de vurigheid, de blijdschap of de overtuiging van degene, die de werking van de Geest ondervindt is beslissend maar de vraag of Jezus Christus er in tot openbaring komt. Er is geen Geestesleven zonder Kruis en Opstanding. Er is geen uiting of werking van de Geest, die niet naar Kruis en Opstanding heenleidt.

Wie meent, dat de boodschap des Geestes tot andere waarheden en diepten brengt dan de boodschap van Jezus Christus, vergist zich en kent de Geest niet. Wat hij tentoon spreidt is geen Geestesleven maar vrucht van eigen geest. Geestesleven is Christusleven. Wie leeft door en uit de Heilige Geest, leert elke dag beter en dieper belijden: niet meer ik maar Christus leeft in mij, de Gekruisigde, door wie ik vergeving en verzoening heb, de Opgestane, door wie ik een nieuw leven heb. De Heilige Geest vervult met het leven van Christus.

Geestesleven is ook gemeenschapsleven. „Door één Geest zijt gij allen tot één lichaam gedoopt”. Dat is geen holle frase over de gemeente maar beschrijving van haar diepste werkelijkheid. Dat is de Heilige Geest, die de gemeente maakt; door die Geest worden gelovige mensen tot leden van het lichaam. De Heilige Geest is voortdurend bezig dit lichaam te bouwen. Wij werken misschien aan gemeenteopbouw maar de Geest bouwt de gemeente. Daarom is alle Geestesleven gemeenteleven.

Wat de Heilige Geest doet is nooit tot stichting of zegening van de individuele mens maar het is een stukje van het gemeentebouwende werk van de Geest. Daarom kunnen de werkingen en uitingen van de Geest altijd ook worden gekend aan 't gemeentebouwend karakter. Als er geen vertolker in de gemeente is, vindt Paulus, dat zij die in tongen spreken moeten zwijgen, omdat er dan geen bouwende werking in de gemeente van uit kan gaan. De Heilige Geest bouwt de gemeente.

Geestesleven is getuigenisleven. Waar de Heilige Geest werkt, daar wordt de oproep tot bekering hoorbaar. Maar het is goed er op te letten, dat dit indirect gebeurt. Het gaat via de gemeente. Want waar de gemeente gebouwd wordt door de Heilige Geest, daar wordt zij vervuld van het nieuwe Christusleven en die vervuldheid blijft niet verborgen. Zij straalt uit de gemeente door naar buiten en maakt de gemeente tot een getuigenisgemeente, die in haar bestaan haar Heer uitdraagt en zichtbaar maakt in de wereld.

Laten wij bidden om dit Geestesleven in ons eigen bestaan en in dat van onze gemeenten. We behoeven het niet te maken; het is er, want dat zegt het Woord, dat niet liegt. En het wordt, naar het getuigenis van datzelfde Woord, geschonken aan hen, die God gehoorzaam zijn.

Dr J. D. Hughey president van het seminarium te Rüschilkon

Het zal de vele vrienden van Rüschlikon onder ons goed doen te vernemen, dat dr J. D. Hughey Jr benoemd is tot opvolger van dr Josef Nordenhaug als president van het seminarie aldaar. Op dit ogenblik is hij reeds met de waarneming belast.

Dr Hughey studeerde aan de Furman University, Southern Baptist Seminary te Louisville en aan de Columbia University in New York. Voordat hij in 1952 tot professor te Rüschlikon werd benoemd, werkte hij vier jaren als zendeling van de zuidelijke baptisten in Spanje. Daar legde hij zich speciaal toe op de spaanse kerkgeschiedenis, waarvan hij de bronnen in de oorspronkelijke taal kon bestuderen. Als vrucht daarvan schreef hij twee boeken, nl. *„Religious freedom in Spain"*, en een in het spaans geschreven geschiedenis van de spaanse baptisten. Ook verscheen van zijn hand in het duits *„Die Baptisten"*, een overzicht van wezen en leer van het baptismè. Ongetwijfeld is dr Hughey bij de vele bezoekers van Rüschlikon het beste bekend als leider van zeer vele conferenties. De goede sfeer en de openheid voor elkaar, die deze conferenties plegen te kenmerken, staan zeker niet los van de tactvolle en waarlijk broederlijke wijze, waarop dr Hughey ze pleegt te leiden.

Nu hem het presidentschap van het seminarie is toevertrouwd en hij daarmede op een zeer belangrijke en verantwoordelijke post in onze europese baptistengemeenschap is geplaatst, mag hij zich gedragen weten door de sympathie en liefde van tallozen in onze gemeenschap. Moge de Heer der gemeente hem de wijsheid en de kracht geven om met vrucht werkzaam te zijn in deze dienst.

J. Reiling

Ds J. LOUW OVER:

op de grens van twee werelden

De grens tussen heden en toekomst, tussen de tegenwoordige en de toekomende wereld loopt dwars door het leven van Gods kind heen. Het heeft haar niet vóór zich liggen als iets, dat het nog passeren moet. Het verleden en het heden reiken beide tot in zijn tegenwoordig bestaan, en verwekken in hem het grote konflikt, 2 Kor. 4 : 16. Het is het lijden van deze tegenwoordige tijd.

Onwaarneembaar - niet onwerkelijk

Als de werkelijke mens niet waarneembaar is, evenmin als de nieuwe schepping, hoe zullen we dan van zijn bestaan afweten? We kunnen de nieuwe mens niet demonstreren. We kunnen niet aantonen dat, wanneer een christen sterft, er met hem niet dátgene plaats heeft, wat in het oude scheppingsverband met „sterven" wordt aangeduid. We weten het anders dan door middel van de zintuigen en het waarnemingsvermogen van het oude levensverband. We weten het on-middel-lijk: de Geest getuigt met onze geest. Niet wíj kunnen de nieuwe mens onthullen - dat kan alleen God en Die zal dat doen te zijner tijd. Is het mens-zijn zelf reeds een ondoorvorselijk geheim, het is dat nog veel meer nadat de mens van „Boven" geboren is, een nieuwe schepping werd - zichzelf een wonder. We kunnen er ons over verblijden, er van getuigen, maar we kunnen het noch bewijzen noch uitleggen.

Tweevoudig bestaan

Wordt over de christen, de mens, die nog wel in deze wereld is, doch niet meer tot haar behoort, gesproken, dan geschiedt dat in tweevoudige zin, maar het behoort altijd zo te geschieden, dat het nieuwe de voorrang boven het oude krijgt, wijl het oude ont-waard en toekomstloos is. Wé leven, óók als we sterven. Het verlossingswerk staat niet boven en buiten ons, maar we staan er in; het is niet toekomstig wat zijn *aanwezigheid* betreft, maar slechts wat zijn *openbaring* aangaat. Het lijkt er op, dat we nog onder de toorn zijn, doch de werkelijkheid is anders. Christus heeft ons niet uit de schijndood gehaald. Het is niet alleen de schijn, alsof het geloof slechts op de toekomst betrokken is en eerst bij Christus' wederkomst in zijn betekenis openbaar zal worden, die het denken verdonkert, maar oók de moeilijkheid zich het over-zijdse leven voor te stellen. Het stuiten op deze, voor ons denken inderdaad onophefbare moeilijkheden, mag er ons niet toe brengen de werkelijkheid, dat het zijn der gelovigen niet meer is een „zijn-in-de-dood" te betwijfelen. Gaan we als we de mogelijkheden dézer wereld projekteren op de toekomende, denken zonder hersens? loven zonder mond? We mogen de Schepper niet binden aan de grenzen en normen, die Hij eenmaal voor déze bestaanswijze heeft vastgesteld en vergeten, dat Hij ook een wereld van andere wetmatigheden geschapen kan hebben. Het sterven - dit moeten wij bedenken - kan behalve een uitgaan uit dit leven tegelijk zijn een binnengaan in een door ons alsnog niet waar te nemen (doch wel kenbare) wereld.

„Een zondaar, een Verloste...."

Sprekende over de zaligheid der verlosten gebruikt de Schrift zowel de tegenwoordige als de toekomende tijd. De christen *is* verlost, *wordt* verlost, en *zal* verlost *worden.*

Op dezelfde wijze wordt gesproken over de koningsheerschappij Gods: als reeds aanwezig èn als nog toekomstig. Paulus spreekt van een uitwendige mens, die verdorven wordt en van een inwendige mens, die vernieuwd wordt van dag tot dag. Hij zegt dat wij allen de heerlijkheid des Heren als in een spiegel aanschouwende, naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid als door des Heren Geest, 2 Kor. 3 : 18; 4 : 16. De verandering is dus gaande. Christus krijgt gestalte in de Zijnen, Gal. 4 : 19. Het werk der vernieuwing te zien als uitsluitend het werk van de jongste dag is niet bijbels. Wie zegt dat, wat de Geest hier en nu doet, bij het sterven door God wellicht eeuwen terug genomen wórdt, kent aan het uiteenvallen van het lichaam een betekenis toe, die het werk des Geestes in deze tegenwoordige tijd tekort doet. Wie in geloof en wedergeboorte Christus deelachtig werd kan door geen gebeuren dat zich tegen de éérste Adam richt, van Christus en het in Hem gevonden leven, gescheiden worden. Wel spreekt de Schrift van een gelijktijdig openbaar worden van de gelovige met Christus in heerlijkheid, Kol. 3 : 1, maar deze uitdrukking duidt

zelve reeds op een voorafgaande werkzaamheid in het verborgene. De Christus, opgestaan uit de doden, leeft voor allen (God verzoende in Hem de wereld met zichzelf), maar Hij leeft *in* de gelovigen, hun staat en lot bepalend en dat niet zo, dat hun lot allicht nog voor eeuwen afhankelijk zou zijn van de verbroken verbinding met de eerste Adam. Hun dood is geen oordeelvoltrekking, geen (tijdelijk) terugnemen van het leven dat ze door Christus ontvingen, geen in-bewaringstelling, maar een beleven van de gemeenschap met Christus, in een andere wijze dan hier mogelijk was. Hoe? We zien nu door een spiegel in een duistere rede, I Kor. 13 : 12. Van hieruit is daarop niets te zeggen.

———

P.S. Te gelegenertijd hopen we een en ander te kunnen zeggen over Schriftgedeelten, die door sommigen beschouwd worden als vensters op de andere wereld.

L.

BROKSTUKKEN

In de classis Goes van de Gereformeerde Gemeenten is een belangrijke vraag ter tafel geweest, het hart van het christendom rakende: „Mag men *wandelen* op zondag?"

En kan men iemand als lid van de gemeente toelaten, die daar geen bezwaar tegen heeft? Hoe te handelen met iemand die met attestatie overkomt uit een gemeente waar dit wandelen wel geoorloofd is?

Deze classis heeft uitgesproken dat wanneer iemand met een blanke attestatie overkomt, men zoiemand heeft te aanvaarden, rekening houdend met het verschillende plaatselijk gebruik, doch dat men dezulken ook met de goede gewoonten der tegenwoordige gemeente op de hoogte dient te brengen en hen te vermanen, dit wandelen in het vervolg te laten. Wij gaan nu maar niet naar de classis Goes verhuizen, want we willen onze attestatie graag *blank* houden en we zijn echt nog niet zover dat we onze zondagmiddag kunnen doorbrengen met wat gluren door de gordijntjes naar de wèl wandelende voorbijgangers. Wij zouden echt jaloers op deze zondige passanten zijn.

> *IN DIT NUMMER*
>
> *véle gemeenteberichten....? Ja, dat dacht U; deze week niet één gemeentebericht. Gelukkig zijn onze vaste medewerkers trouwer en kunnen we al onze vaste rubrieken deze week weer plaatsen, terwijl daarenboven het slotartikel van ds Louw's serie over „de laatste dingen" eveneens gepubliceerd kon worden. Voor al deze bijdragen vragen we Uw aandacht; in het bizonder voor het hoofdartikel van deze week!*
>
> ———
>
> *Onder vier ogen zouden we de sekretarissen der gemeenten wel even iets willen zeggen. Over het uitblijven van gemeenteberichten. Helaas, aller ogen zijn nu op ons gericht, dus zeggen we niets....*

Ik neem aan dat iedere christen die bezwaar heeft tegen het oud-testamentische gebruik van het geven van *tienden* dáárom bezwaar aantekent omdat hij van mening is dat het nieuw-testamentische geven-uitliefde het oud-testamentische geven-uitwettische-gehoorzaamheid verre overtreft. Waarachtige liefde brengt het immers veel verder dan opgelegde plicht. Als ik het góed gezien heb dan is de aanwezigheid van zulke anti-tienden-christenen in de gemeenten een groot bezit en zou ik best een anti-tienden-bond op willen richten. Mocht ik het toch onverhoopt niet goed gezien hebben, dan zou ik deze anti-tieners willen vragen: Is *tien* procent voor de Heer daarom teveel omdat *negentig* procent voor uzelf te weinig is?

„De Roerganger" voert een peinzende predikant ten tonele die, in de kerk rondkijkende, de volgende opmerking bij zichzelf maakt: „Als ik zo de kerk rondkijk en ik zie al die goed geklede mensen, dan vraag ik me af: waar zijn de armen? Maar wanneer later de collectezakjes worden geleegd vraag ik vol verbazing: waar zijn de rijken?"

Onze Heer noemt de dienst van zijn volgelingen een *lichte last.* Inderdaad is ons christen-zijn een last, een vrijwillige gebondenheid aan onze Heer en Zijn Zaak. Maar deze last is licht. Want die gebondenheid uit liefde redt ons leven, en maakt dat we zingen kunnen.

Ik denk aan een vliegtuig dat een enorme last aan benzine vervoert. Een zware last in zekere zin. Maar ook een lichte last. Want is het niet de benzine waaraan het vliegtuig via haar motoren de energie ontleent om zijn zware romp van de aarde los te maken en zich frank en vrij in de lucht voort te bewegen?

De echte dienst van de Heer, verricht door de kracht van de Heilige Geest, heft het leven veel meer op dan dat hij het neerdrukt. Het is een macht die ons losmaakt en ons boven onze kleine zorgen stelt. Een *lichte* last.

De moderne mens lijdt aan een overmaat van indrukken. Hij hoort teveel, ziet teveel en leest teveel. Hij is een gulzigaard die veel te veel eet en snoept en zijn maag geen tijd geeft om al het genotene rustig te verteren. Daar is de druk-bezette manager, die door de week practisch geen tijd heeft om te lezen. Niettemin is hij op een hele reeks bladen en tijdschriften geabonneerd. Iedere zondag neemt hij één of twee uurtjes om deze stapel even „door te werken". Ik neem aan dat die stapel heel wat belangrijke stof bevat, de moeite van het overwegen waard.

Maar komt onze man aan het overwegen toe? Verdringt de ene indruk niet nog binnen vijf minuten de andere? Verdrinkt hij niet in al die indrukken?

Daar is de TV-kijker, die avond aan avond scherm-gericht in zijn rookstoel zit. Gisteren zag hij een beeld-reportage over een blinden-instituut. Al kijkende en luisterende werd zijn hart geraakt. Moest je eigenlijk niet meer met dat werk meeleven? En had die meneer geen gelijk toen hij dat gironummer noemde en een goede bijdrage vroeg?

Maar vandaag brengt het scherm weer wat anders. Nog spannender dan het vorige. De nieuwe indrukken bedekken de oude en de blinden zijn vergeten. Daar is de kerkganger, die geboeid naar een preek luistert. Je ziet het: het doet hem wat. Hij is geraakt. De preek raakte zijn leven.

Maar thuisgekomen is daar nog net een ander stukje preek te horen, het restant van een radiodienst. Er wachten wat geïllustreerde bladen. De pick-up moet geprobeerd, enz., enz. De indrukken van de morgenpreek vervagen. Ze worden niet of nauwelijks verwerkt. De winst voor het leven is klein of nihil. We zouden van de koeien moeten leren ook eens rustig in de wei te gaan liggen herkauwen. Op gevaar af, uw attestatie te bezoedelen zou ik u willen raden: ga ook eens wat rustig wándelen op zondag. En peins nog eens wat verder over het gehoorde in de kerk. Een mens kan ook te veel willen horen.

Een mens kan ook geestelijk te gulzig zijn.

Wf.

NADER BEZIEN

Aanstaande maandag: hervormingsdag

Het feit dat aanstaande maandag, 31 oktober weer op allerlei wijze Luthers kerkhervorming herdacht wordt is voor ons aanleiding in deze rubriek enige aandacht te wijden aan de huidige verhouding Rome-Reformatie.

Nu is de moeilijkheid ten aanzien van deze verhouding, dat men, zodra men iets ten gunste van Rome zegt, dadelijk te maken krijgt met mensen die in het geweer komen en nadrukkelijk wijzen op allerlei gebeurtenissen die zouden kunnen bewijzen dat er toch eigenlijk niets is veranderd binnen de roomse kerk.

Men zou kunnen zeggen, dat Rome twee aangezichten heeft.

Eenerzijds is er een groeiende verdraagzaamheid en komt er binnen de roomse kerk een steeds sterker verlangen naar bijbels denken en een bijbelse theologie. Voorbeelden daarvan zijn er vele:

Als in Sittard de baptistenvoorganger afscheid neemt van zijn gemeente zit ook de pastoor genoeglijk mee aan de koffietafel die ter gelegenheid van het afscheid is aangericht, zingt hartelijk mee en drukt zich zeer broederlijk en vriendelijk uit wanneer hij met een paar woorden zijn vertrekkende protestantse kollega toespreekt. In Alkmaar heeft de rooms-katholieke kerk enkele weken geleden, onder het motto: „Sanering op hoger niveau" een bezinningsweek gehouden die - in overleg en bewust - werd gesynchroniseerd met eenzelfde week in andere kerken. Er is een rooms-katholiek bijbelgenootschap opgericht, dat zich ten doel stelt de bijbel te verspreiden binnen de roomse kerk en de kerkleden aanspoort die bijbel te lezen.

Kan men dit alles (en nog veel meer) zo maar aan de kant schuiven en het sluwheid en typische roomse politiek noemen? Dat gebeurt! Vaker dan eens. En dan moet ook dadelijk gezegd worden, dat er anderzijds tegenover deze voorbeelden van groeiende verdraagzaamheid en van verlangen naar bijbels denken en een bijbelse theologie vele andere voorbeelden gesteld kunnen worden. Van onverdraagzaamheid, ja zelfs van vervolging (al worden die vervolgingen dan ook streng afgekeurd door vooraanstaande rooms-katholieke persorganen), van een steeds breder en dieper wordende kloof in theologicis.

Daarop lettend kunnen we ons die anderen voorstellen, die juist op deze ongunstige gebeurtenissen wijzen en daarom volhouden, dat er van geen enkele verandering bij Rome sprake is. Inderdaad, Rome heeft twee aangezichten. Dat behoeft geen hypokrisie, huichelachtigheid te zijn: het is de struktuur van de rooms-katholieke kerk.

Die tweezijdigheid behoort tot haar wezen en is gegeven - denken wij - met de twee kenbronnen: de bijbel èn de traditie, waaraan deze kerk de laatste en beslissende normen ontleent.

Wanneer deze strukturele tweezijdigheid voor ogen wordt gehouden zal het gedenken van de Lutherse kerkhervorming geen anti-papistische demonstratie worden, maar wel een konsekwenter bedenken van het reformatorische: sola scriptura, alleen de Schriften!

v. D.

Kerkbouw In *„Herv. Nederland"* verschenen enige artikelen over de vraag: „Hoe bouwen wij kerken?" Het laatste artikel ging over *„Een protestantse kerk"*. Een citaat uit een werk van prof. van der Leeuw, daarin opgenomen, luidt:

„Daarom is kerkbouw in de eerste plaats een theologische, slechts in de tweede een aesthetische aangelegenheid. En zal kerkbouw tot stand komen, dan zal de bouwmeester in de geheimen van het geloof moeten doordringen, gelijk de theoloog in de problemen van de vorm."

Hieruit volgt, dat gemeente en architekt samen de kerk moeten bouwen. Daaromtrent wordt opgemerkt:

„Dán kunnen predikant en gemeente hem (de architekt) daarbij behulpzaam zijn, door allereerst zichzelf de eigen opvattingen omtrent deze vragen bewust te worden en deze tegenover de architekt uit te spreken, zodat zij tesamen een verantwoorde vorm van het bedehuis vinden. Maar dan zal vervolgens diezelfde gemeente begrip moeten hebben - en wanneer zij er samen voor gewerkt hebben in de meeste gevallen vanzelf begrip krijgen - voor de pogingen van de architekt om zich in de beschikbare materialen uit te drukken."

Voor een gemeente opdracht geeft tot kerkbouw moet ze zichzelve eerst goed bezonnen hebben op de vraag, aan welke eisen het gebouw moet beantwoorden in verband met de bestemming, die het zal hebben. Dat kan ze niet aan de architekt overlaten omdat zij, als gemeente, weet hoe de gemeente als zij samen vergaderd is, moet funktioneren. Een willekeurige vergadering kan in elk willekeurig gebouw gehouden worden, maar in een kerkgebouw komt een gemeente, een geordend geheel samen. Daarin moet de raad der gemeente, die een eigen funktie heeft in het geheel ook een eigen plaats hebben, die uitdrukking geeft aan zijn eigen betekenis voor het geheel der gemeente. Daarin moeten doop en avondmaal zo bediend kunnen worden, dat hun betekenis duidelijk uitkomt. Overwegingen van de architekt moeten aan deze eisen van zuivere uitdrukking van gemeente-zijn, ondergeschikt gemaakt worden. Terecht zei prof. van der Leeuw, dat theologische overwegingen in de eerste plaats komen en aesthetische eerst in de tweede. Jammer, dat men zich daaraan niet steeds houdt!

De bekering: tweeledig. Wanneer onder ons over bekering gesproken wordt, dan bedoelen wij niet de overgang van de ene „godsdienst" tot een andere, of ook van de ene kerk tot een andere kerk, maar de afkeer van de wereld en het eigen ik, de omkeer en terugkeer tót God, en tot aan God tóe - hetwelk naar het getuigenis der Schrift, alleen mogelijk is door Jezus Christus. Deze bekering is overgave aan Jezus Christus, als Middelaar. Maar: overgave, waartoe? Ons dunkt overgave tot tweeërlei: In de eerste plaats overgave aan Jezus *als Zaligmaker,* tot verlossing van zonden en bevrijding van de schuld. Maar Jezus Christus is niet alleen Zaligmaker, doch ook Héér. Aan Jezus, *de Heer* geven we ons over, opdat Hij de beschikking over ons hebbe. Hij, voor wie Jezus Christus Zaligmaker èn Heer is, heeft Hem recht verstaan. Hij kwam om ons vrij te maken, maar dit teneinde een nieuw dienstverband te leggen. Wie dat laatste bij zijn bekering niet is voorgehouden of dit niet bedacht heeft, heeft een kreupel christendom. Zijn christen-zijn bevredigt hem niet en het verschaft anderen maar leed en werk. Heb Jezus lief als uw Heiland; dien Hem vurig als uw Heer!

Gekocht en betaald De oude vertaling laat Paulus tot de Korinthiërs zeggen: gij zijt duur gekocht. I Kor. 6 : 20; 7 : 23. In de nieuwe vertaling heet het echter op beide plaatsen: Gij zijt gekocht en betaald. Niet dát zal de nadruk hebben, dat we ten duren prijs gekocht zijn, maar dat we een *gekochte* vrijheid hebben. We zijn niet gelijk weggelopen slaven met de speurhonden van de politie achter ons aan, maar vrije mensen, die overal hun papieren kunnen laten zien en zich op elke plaats durven te vertonen.

Maar zijn we *gekocht,* dan is er sprake van een koper, van een nieuwe eigenaar. Een ander dan de vroegere meester is nú de rechthebbende op ons leven. En deze Meester wenst ten volle over ons te beschikken. Aan voorgangers, jeugdleiders en ouderlingen de vrijgekochten des Heren hun plaats in de wijngaard aan te wijzen en hen behulpzaam te zijn en hen te bekwamen om hun nieuwe taak te volbrengen. Daarom zijn evangelisatie-avonden nuttig en moet er evangelisatie-arbeid gedaan worden, maar daarnaast mogen de vormingskursussen niet worden verwaarloosd. Plaatselijk, in ringverband en nationaal moeten we de vrijgekochten Gods leren leven uit de waarheid dat Jezus hun Héér is; dat Hij hen redde *om* ze te gebruiken.

Een noodzakelijke verbetering

U leest er gemakkelijk overheen, want het klinkt, ja, het ís zo volkomen aanvaardbaar. De tekstvaste bijbellezer struikelt er wel over, maar de mens, die zich niet volgezet heeft met het bijbelwoord, knikt begrijpend van ja, terwijl het juist de bedoeling is, dat hij er van zal opkijken, ja schrikken.
A. Jongbloed N.V. te Leeuwarden gaf nl. (de uitgave vermeldt geen jaartal) een zakbijbeltje uit, waarin Jesaja's huiveringwekkende belijdenis in hoofdstuk 64 : 6 al haar ernst verloren heeft, doordat deze fout in de tekst bleef staan: al onze *on*gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed. Over die gerechtigheden van ons, waarin we voor God al even ontoonbaar en onaanvaardbaar zijn als in het kleed, dat een melaatse droeg, mogen we nog wel eens even nadenken. Er is eens een man uit een feestzaal verwijderd, omdat hij het voorgeschreven kleed niet aan had. Was hij gekomen, getooid met zijn gerechtigheden? Allicht. De zonde moge haar duizenden verslagen hebben, de gerechtigheid versloeg haar tienduizenden.

L.

Op 22 en 23 oktober jl. hield de nederlandse baptisten-studentenvereniging zijn najaarskonferentie op „De Vinkenhof"; het onderwerp was „Oekumene". De konferentie nam onderstaande resolutie aan. Graag geven we aan dit geluid onzer jongeren ruimte in ons blad. Ook hun stem moet gehoord worden. De laatste weken zijn het vooral de jongeren die in de oekumenische wereld met klem aandringen op haast! De herinnering aan de deze zomer te Lausanne, Zwitserland, gehouden oekumenische jeugdkonferentie schijnt sterk na te werken.
Het is goed ook te luisteren naar de stem der jeugd! E.R.

Appèl

De nederlandse baptistenstudentenvereniging bijeen op „De Vinkenhof" spreekt als haar mening uit,
dat het haar spijt, dat er in onze kringen nog steeds een wantrouwen bestaat tegenover de oecumenische beweging.
Zij is van oordeel dat het gesprek en de coöperatie der kerkgenootschappen niet aan onze gemeenten voorbij mag gaan.
Zij heeft de stellige overtuiging, dat het onze taak is om de belijders van Christus, die tot een andere kerkelijke groep behoren, te zoeken en te aanvaarden.
Zij roept allen van ons op om in hun eigen situatie met ernst te streven aan deze gedachte gestalte te geven,
opdat er meer eenheid zij.

Bos en Duin, 23 oktober 1960

E.C.U.-nieuws

DE E.C.U. OP BEZOEK IN FRIESLAND

Drachten.

De laatste jaren heeft het dorp Drachten zich zéér sterk uitgebreid én deze uitbreiding gaat nog steeds door. Vele mensen vestigen zich hier. Drachten is een groot arbeidsveld voor onze 71 leden tellende gemeente aldaar geworden. Met dankbaarheid kunnen we berichten dat het de gemeente innerlijk goed gaat, er is een trouwe kern en enige groei is te konstateren. Met ons evangelisatieblad „De Zaaier" wordt flink gewerkt. De oude kerk moet vervangen worden. Voor dit doel heeft de gemeente een pittige bouwfondsaktie op touw gezet.

In dit dorp liggen grote mogelijkheden om door te stoten tot evangelisatie. Een arbeidsterrein dat zéker niet aan onze aandacht mag ontgaan!

Zandbulten-Dokkum.

Met God zal 'k niet versagen! Dat is in het kort de indruk van de ECU bij het bezoek aan Zandbulten. Trots de tegenslagen van de laatste jaren, troffen we de kleine gemeente, tellend 55 leden, aan in een vast geloof voor de toekomst.
's Avonds werd een zéér goed bezochte evangelisatiesamenkomst gehouden, waarin het zangkoor van Zandbulten dapper meewerkte. Wat de gemeente dringend nodig heeft is een „herder" die de schapen weidt. Persoonlijke kontakten moeten onderhouden en gelegd worden.
In Dokkum worden de samenkomsten bezocht door een 35-tal mensen.

Perspektief is er, maar om tot verwezenlijking daarvan te komen is er een werker nodig! De arbeid vindt wel voortgang, maar zó geen vooruitgang. Tijdens een zeer gezegende studenten-aktie, werden de bijeenkomsten aldaar door verschillende belangstellenden bezocht, welke anders niet komen. De kleine gemeente Zandbulten met de post Dokkum roept om een „herder".

„Staat de ECU achter ons?" zo vroegen de broeders van de Raad. In naam van „Baptist-Nederland" hebben we gezegd „Ja". Dit betekent, dat ook in 1961 het verzoek van deze gemeente om financiële hulp, teneinde de arbeid te kunnen

voortzetten aan de Algemene Vergadering voorgelegd zal worden.

Makkum-Workum.

Twee gemeenten in plaatsen waar vooral jonge mensen wegtrekken. Het ekonomische leven heeft hierop grote invloed. Verblijdend was te horen, dat beide gemeenten, sterk in de Heer, stand houden! Met volharding, geloof, trouw en toewijding verrichten voorganger en gemeenten de altijd lang niet gemakkelijke arbeid. Hiervoor heeft de ECU diep respekt! Beide gemeenten beschikken over een mooi kerkgebouwtje en met grote offervaardigheid wordt de post „kerkbouw" afgelost. Hoewel weinig kans op uitbreiding, was er toch héél veel reden om de Heer hartelijk te danken voor de zegen en volhardende arbeid hier. De arbeid móet hier voortgaan. We moeten samen onze broeders en zusters in Makkum-Workum steunen in het gebed en ook de helpende hand bieden door hen financieel bij te staan. We zijn broeders in dezelfde strijd! Al wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan!

Een dringend appèl !!!

Dankbaar voor de zegen en de grote roep uit verschillende arbeidsvelden, moeten we U ook mededelen, dat we in verschillende door de ECU gesubsidieerde gemeenten „zorgen" ontdekt hebben. De 30% korting welke de ECU op het toegedachte subsidiebedrag in 1960 heeft moeten toepassen, heeft die gemeenten zwáár getroffen. Dit mag zich niet herhalen. Daarom doet de ECU een ernstig en dringend appèl op al onze gemeenten, in deze 2 laatste maanden van 1960, de handen ineen te slaan en extra inzamelingen te houden voor de ECU-arbeid. Wij doen dit appèl op U in naam van de gemeenten die onze gezamenlijke hulp dringend nodig hebben, in naam van de gemeenten welker arbeidsvelden roepen om meer werkers. Gemeenten, dit is een ernstige zaak! De uitbreiding van onze arbeid hier in het land en de instandhouding van onze kleine gemeenten is er mee gemoeid. Eigenlijk zouden alle baptisten in Nederland een ECU-reis moeten kunnen meemaken, zodat U zélf in aanraking kwam met de geweldige mogelijkheden en ook met de moeilijkheden die er zijn. Waarschijnlijk zou dán een dringend appèl niet nodig zijn.
Nu doen wij dit appèl op U met alle vrijmoedigheid! Nieuwe terreinen worden bewerkt — nieuwe pioniersposten gesticht. De arbeid lééft! Aan ons seminarium is reeds een 15 tal jonge mannen in opleiding; zij hebben hun leven gegeven voor de dienst van de Heer. Straks zullen ze staan op onze arbeidsvelden, verkondigende wie Jezus is. Het is alles om God te danken! Laat onze dankbaarheid én verantwoordelijkheid in deze 2 laatste maanden tot uiting komen door een stroom van bijdragen voor de ECU. Geen korting meer aan onze gemeenten in 1961. Hulp aan de velden die roepen. Het geldt Gods zaak, Zijn roem, Zijn eer, de zaak waarvoor wij stáán! Lét op Gods zaak! Dit appèl legt de ECU aan het hárt van al onze gemeenten, biddend en gelovend dat het gehóór zal vinden om Christus' wil!

Namens de ECU, Uw broeder,

W. Harkema.

Gemeente, wereld en geschiedenis

In de serie weekends gewijd aan de theologie van Karl Barth, zoals die naar voren komt in zijn *„Kirchliche Dogmatik"* zal op

10 en 11 DECEMBER 1960

in het bizonder aandacht geschonken worden aan wat deze „Kerkvader der twintigste eeuw" in zijn deel IV, 3(2) heeft geschreven over de verhouding van gemeente en wereld.
Prof. dr G. C. van Niftrik, hoogleraar te Amsterdam heeft voor dit weekend zijn medewerking toegezegd.

Leiding: ds J. M. Hoekstra, vormingsleider van de Stichting Oud-Poelgeest.

Kosten: f 10,— per persoon.

Nadere inlichtingen: Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest, telefoon 01710-23662 en 30322.

Ds D. SLORT OVER:

HET LEVEN VAN DE MENS

Het menselijk leven verloopt tussen de beide polen: geboorte en dood. Het ligt op het terrein der psychologie, de gang van het leven te bestuderen naar haar psychische zijde. Van belang zijn daar de verschillende levenstijdperken, de kindertijd, de puberteit, enz. Het ligt niet in mijn bedoeling daarover te schrijven, maar het leven te zien bij het licht der Heilige Sschrift.

De Prediker zegt: „er is een tijd om geboren te worden en een tijd om te sterven." Het klinkt wat neutraal, doch ieder begrijpt dat daarmede bedoeld wordt, dat God deze tijden in Zijn hand heeft. De leeftijden zijn erg verschillend. Het werd in de O. T.-tijd een bizondere zegen geacht, als iemand stierf „oud en der dagen zat". Er was dan een tevreden terugzien op het leven, te meer daar wij in het O. T. een voortbestaan na de dood niet aantreffen, en er een schamele lichtstraal valt over de opstanding. Daar ligt een wezenlijk verschil met het N. T.
Het sterven is een verzameld worden tot zijne vaderen. Bekend zijn de woorden uit de oudejaarspsalm: „aangaande de dagen onzer jaren daarin zijn 70 jaren, of zo wij zeer sterk zijn, 80 jaren." Toch zal eens in de heilstijd, de leeftijd veranderen. Jesaja getuigt ervan: „een jongeling zal sterven, honderd jaren oud zijnde", en daartegenover staat „een zondaar honderd jaren oud zijnde, zal vervloekt worden."
De leeftijd neemt in het O. T. een belangrijke plaats in. Als iemand vroeg stierf, betekende dat, dat er iets niet in orde was, een lang leven was het deel der vromen. Immers „de vreeze des Heren vermeerdert de dagen, maar de jaren der goddelozen worden verkort."
De vraag die wel eens gesteld wordt is deze: zou de mens, als er geen zondeval geweest was, altijd-door-zijn-blijven-leven? Of is de mens als schepsel geschapen om na verloop van tijd een natuurlijke dood te sterven? Moeten wij de dood zien als een straf? Merkwaardig dat deze vraag niet alleen de theologen heeft bezig gehouden, maar dat ook de psychologen zich daarmede bezig hebben gehouden.
De vraag is dan deze of het „opkomen en vergaan" tot het oorspronkelijke bouwplan van het individuele mensenleven behoort, of moet het sterven gezien worden als „een niet meer op kunnen tegen de krachten, die van de buitenwereld uit op het organisme inwerken?" De psychologen zijn het met elkaar niet eens. Er zijn er (Doflein, Metschnikoff) die menen, dat de dood vermijdbaar is, anderen beschouwen de dood als iets noodzakelijks.
Aangezien wij mensen zijn, die leven na de zondeval en ons niet kunnen verplaatsen in de toestand, die er was in het paradijs blijkt het voor ons niet mogelijk hier tot een beslissende uitspraak te komen.
Nu wij leven *buiten* het paradijs *ná* de zondeval, is het met Paulus zo, dat de bezoldiging der zonde de dood is, of met Jacobus: „de zonde voleindigd zijnde, baart de dood".
De Sadduceën loochenden de opstanding. Zij meenden, dat er na het sterven niets meer volgen zou. Deze dwaling is begrijpelijk, omdat er in het O. T. zo weinig over de opstanding der doden wordt gesproken. Wij lezen dan ook niet een strafrede tegen deze mensen, zoals tegen de Farizeërs (Matth. 23!), wel worden ze door de Heer terecht gewezen met de woorden, „dat God geen God der doden is maar der levenden."
Toch wordt de opstanding der doden geleerd in één der jongste geschriften van het O. T. nl. in het boek Daniël, dat in de Hebr. bijbel niet gerangschikt wordt onder de profeten, maar onder de geschriften. De plaats die we op het oog hebben

is Dan. 12 : 2, deze tekst schrijf ik hier uit: „en velen van die, die in het stof der aarde slapen zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afwijzing."

Dat er een voortgaande openbaring is, blijkt, als we denken aan de uitspraak van Jesaja 26 : 14 „dood zijnde zullen zij niet (weder) leven; overleden zijnde zullen zij niet opstaan". Daar is het dus geheel zonder opstandingslicht, bij Daniël zien we eerste lichtstralen doorbreken.

Zeer moeilijk is de tekst in Ps. 49 : 16 „maar God zal mijne ziel van het geweld des grafs verlossen, want Hij zal mij opnemen". De uitleggingen daarvan lopen sterk uiteen. Is hier sprake van een opneming (zoals bij Noach?) of bedoelt de psalmist, dat God de ziel van de mens na het sterven tot vereniging der vromen met hun God, opneemt? Of bedoelt de dichter dat de in levensgevaar verkerende, in het uur van gevaar bewaard wordt? Bij zoveel onzekerheid is het moeilijk hier een positieve uitspraak te doen inzake de opstanding. Wel willen we nog Ps. 16 : 10 ter sprake brengen: „want gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten", toegelicht door de tweede helft van het vers: „gij zult niet toelaten, dat uw heilige de verderving zie". Hier is sprake van een bewaard worden voor de dood .

Hierbij is merkwaardig, dat dit woord door Petrus op de Pinksterdag wordt aangehaald, als bewijs van de opstanding.

Wel legt Petrus er de nadruk op, dat de psalmist David gestorven is, en dat dit woord op Christus betrekking heeft. „Zo heeft hij (de psalmist) dit voorziende gesproken van de opstanding van Christus".

Er is hier dus een zich niet letterlijk houden aan de oorspronkelijke betekenis. Petrus geeft een christologische uitleg. Dat mocht Petrus doen, maar wij zijn Petrus niet. Wij zullen voorzichtig moeten zijn in de uitleg, om niet te vervallen in de fout, in alle teksten Christus te zien, en Christus met geweld in alle teksten te willen indrukken! Uit Ps. 16 : 10 mogen we niet een bewijs zien, voor opstandingsgeloof in het O. T.

Conclusie: in het O. T. is het opstandingsgeloof zeer zwak. Veel eer klinkt daar: het graf zal u niet loven, de levende, die zal u loven. In het N. T. treedt eerst de opstanding klaar aan het licht.

De opname zonder sterven is in het O. T. uitzondering. Er zijn slechts twee gevallen, die de lezers bekend zijn, nl. Henoch en Elia. Het leven wordt in het O. T. getekend met „moeite en verdriet", anderzijds is er: 'verblijdt ons naar de jaren, waarin Gij ons verdrukt hebt" (Ps. 90 : 15). Israël wordt opgeroepen, om de Here met blijdschap te dienen. Hoeveel te meer wij, die leven in het geloof van de opgestane Heer en die de opstanding der doden verwachten.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. MATTH. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. MARK. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . f 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . f 0.20
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.03
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. VAN BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„De gemeente, ofschoon niet van deze wereld en niet tot haar behoorende, is toch in deze wereld en wel als eene individualiteit (persoonlijkheid), Christus vertegenwoordigende op aarde. Daarom heeft elke christen, welke plaats hij ook in de Gemeente inneemt, zich aan haar te onderwerpen en behoort elke werkzaamheid op christelijk gebied, uit of in verband met de Gemeente te geschieden. De ervaring heeft geleerd en leert nog, dat persoonlijke werkzaamheden op 't gebied van Gods Koninkrijk, doch buiten de raad en het toezicht der Gemeente om, niet zelden op niets of nog wat ergers uitliepen...."

(N. van Beek in „De Christen", 15 oktober 1885).

Mededelingen

Bevestiging en intrede ds G. W. Tijman

Ds G. W .Tijman komend van Stadskanaal hoopt D.V. zondag 13 november a.s. zich aan de gemeente te Haarlem te verbinden. De diensten op deze zondag zijn als volgt geregeld:

10.30 uur bevestiging door ds J. van Dam te Sneek.
18.00 uur intrede-dienst.
20.00 uur begroetingssamenkomst

De diensten worden gehouden in het kerkgebouw van de gemeente „Begijnhofkapel".

De gemeente te Haarlem nodigt afgevaardigden en belangstellenden hartelijk uit deze dag bij te wonen. Voor eventueel logies gelieve men zich op te geven bij de sekretaris,

M. van der Wal,
Gelderlandlaan 16a;
Heemstede - tel. 02500-37344

„Een belangrijk blad van brede allure"

zò noemde kortgeleden „De Friese Koerier" ons weekblad. Een onpartijdig oordeel!
Is dat niet een reden te meer om abonné's te winnen voor ons eigen blad? Proefnummers worden gaarne gezonden door de administratie, Dalweg 77, Arnhem.

RADIONIEUWS

Gedurende de periode van 31 oktober tot en met 10 november zullen de avondsluitingen van de N.C.R.V. verzorgd worden door dr J. J. Kiwiet (22.40-22.55 uur).

Afscheid ds J. A. Brandsma

Namens de gemeente te Heerenveen deel ik U mede, dat het afscheid van onze voorganger D.V. zal plaats vinden op 6 november a.s. Wij nodigen U vriendelijk uit deze dienst, welke plaats vindt in ons kerkgebouw aan de Leliestraat, bij te wonen. De dienst vangt aan om 16.30 uur.
W. de Lange, sekr.

De sekretaris van de baptistengemeente te Hoogeveen is thans J. Baas, Jan Steenstr. 31, Hoogeveen en de penningmeester is A. de Vries, Da Costastraat 9, Hoogeveen.

Donderdag 3 november a.s. hopen D.V. onze geliefde ouders, behuwd- en grootouders

R. LINDEMAN
G. LINDEMAN-POUTSMA

hun 50-jarige echtvereniging te herdenken. Dat God hen nog lang moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.
Jacob Catsstraat 22, Hengelo (O.).
Receptie van 14.30—16.30 uur Jacob Catsstr. 22.

Heden nam de Here tot Zich in het Vaderhuis onze zuster
RIKSTE EILERS
in de ouderdom van 59 jaar.
Geliefde echtgenoot van Joh. Jager.
Zalig zijn de doden die in de Here sterven.
Muntendam, 12 oktober 1960.
Baptistengemeente Muntendam.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Eenst. uitv. uitgave	f	5,75 rood, bruin, blauw en zwart
„ „ „	-	5,75 rood m. opdruk 'Eig. der Gem.'
„ luxe „	-	7,50 roodbruin, blauw en zwart
„ „ „	-	8,— wit
„ zeer luxe uitgave	-	19.50 zw. leren band verguld op snee
Harm. deel I	-	5.50
Harm. deel II	-	6.75
Orgelbegel. Psalmen geb.	-	1.90

Besteladres: J. Germeraad, Breitnerstr. 77b, Rotterdam wijk 2

Betalingen op giro 281127 t.n.v. Zangbundel Commissie Rotterdam.

Vrijdag 4 november 1960 Jaargang 77 Nr 3547

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Christus en de Christelijken

NAAR AANLEIDING VAN ALBERT SCHWEITZER

In een invloedrijk engels weekblad kwam naar aanleiding van Albert Schweitzer enige tijd geleden een gedachtenwisseling voor over de vraag of de bekende zendingsarts, dr Albert Schweitzer, een christen is.
Het is heel wel mogelijk dat het opwerpen van die vraag alleen reeds bij sommigen een gevoel van verontwaardiging wekt. Voor hen is de befaamde zendingsarts niet alleen een christen, maar zelfs een voorbeeldig christen.
We menen dat Schweitzer in zijn boekje over zijn leven en werken vertelt, dat het Parijse zendingsgenootschap hem wel wilde aanvaarden als arts voor haar zendingsterrein in Centraal-Afrika doch hem niet wilde betrekken in de evangelieverkondiging aldaar. Het bestuur van dat genootschap was dus blijkbaar al van oordeel dat Schweitzer's opvatting van het evangelie niet — laat ik zeggen: de gangbare was.
Te verwonderen behoeft het dus direkt niet dat anderen daar achter ook een vraagteken gezet hebben en er tot op de huidige dag zijn, die beslist ontkennen, dat hij, in de nieuwtestamentische zin van het woord, een christen zou zijn.
Ofschoon we heel goed weten dat er velen zullen zijn, die reeds meer het serieus ingaan daarop, bekrompen en sektarisch zullen vinden, zouden we het echter toch op prijs stellen als ook zij de vraag een ernstige overweging waard wilden achten. Het is een principiële en daarom ingrijpende vraag: wanneer is iemand een christen!

Waar ligt het probleem?

Afgezien van de persoon van dr Schweitzer is dus de vraag, die rondom hem weer krachtig is opgedoken, uiterst belangrijk. In de gedachtenwisseling, waarvan wij boven gewaagden, neemt de professor, die Schweitzer roemde als een voorbeeldig christen, zijn uitgangspunt in diens goede werken. De schrijvers, die tegen deze beoordeling van Schweitzer ingingen, verklaarden nadrukkelijk niets te willen afdoen van de grote verdienste, die de beroemde dokter zich verworven had, door zijn zelfverloochenende arbeid onder de volken van donker Afrika. Maar de gevolgtrekking, daaruit door de prof. getrokken, wezen zij af, wijl naar hun gevoelen voor de beantwoording van de vraag, wie een christen is, een andere maatstaf moet worden aangelegd, dan de professor deed. Zij waren van oordeel, dat hierbij de vraag moet worden opgeworpen naar de houding ten opzichte van de inhoud der bijbelse openbaring. Welke afwijkingen zij meenden te kunnen vaststellen tussen hetgeen de Schrift leert aangaande God en Jezus Christus, en de opvattingen die Schweitzer dienaangaande huldigt, kunnen we voor de bespreking van ons onderwerp laten rusten.
Waar we nu op willen wijzen is, dat de man, die de dokter van Lambarene een goed christen noemde, dat deed op andere gronden dan waarop zijn bestrijders dit ontkenden. Men praatte langs elkaar heen, omdat men bij zijn beoordeling een verschillend uitgangspunt had.

Verward denken

Het is wel zo, dat men, wanneer men het christen zijn van iemand ontkent, men bij de anderen de indruk wekt, dat men zou ontkennen dat de betrokkene in relatie tot Christus staat. Daartegen lopen de mensen met een „ruime" opvatting dan te wapen en - zou hun veronderstelling juist zijn - terecht.
Wij stuiten in deze strijd der opvattingen over het al of niet christen-zijn van een mens, op een oude dwaling. Met de geboorte van het Corpus Christianum hebben we de weg verloren. Dat er naast en door de arbeid der gemeente, ja, louter door haar bestaan reeds christenheid zou ontstaan, was vanzelfsprekend. Het evangelie, dat de wereld werd ingedragen, schiep niet slechts nieuwe harten, maar bracht ook nieuwe normen. Het werkte niet slechts individueel vernieuwend, maar veranderde ook daar de wereld, waar het evangelie als zuurdesem zijn stille krachten merkbaar maakte.
Er ontstond een nieuwe mensengroep. Er waren tot daartoe Joden geweest en heidenen en nu vormde zich een groep, die eeuwen aaneen steeds groter werd, die „christelijk" was. Naast de *christenen* - 'n naam in het nieuwe testament nog gereserveerd voor zulken, die daar als wedergeborenen worden aangesproken, kreeg men nu, van de gezinnen uit, in de dorpen en steden *christelijke mensen.*

Eén in oorsprong

Deze situatie is tot voor ongeveer een honderd jaar, zo gebleven. Gekonstateerd is dat thans, althans in Europa, de christenheid aan het verdwijnen is. Gaat dat konsekwent door (en het lijkt er inderdaad veel op, wanneer men ziet op de kracht waarmede nieuwe ideologieën de massa's aangrijpen) dan zal dit een grote zuivering in het europese christelijke denken tengevolge kunnen hebben. Aan het licht zal treden en treedt reeds op breed terrein, dat, al zijn christenen en christelijke mensen één in hun oorsprong nl. Christus, *zij niet in dezelfde relatie tot die Oorsprong staan.*

Dit laatste is niet of te weinig opgemerkt. In elk geval heeft men verzuimd, zo niet geweigerd, daaruit gevolgtrekkingen te maken, wat betreft die gemeenschap van mensen, die, nieuwtestamentisch gesproken, de gemeente vormen. De Kerk ontstond door het verwaarlozen van het verschil tussen het christelijk zijn, d.w.z. geboren zijn binnen de Lichtcirkel van de Openbaring Gods in Christus, het in christelijke zin onderwezen en opgevoed zijn, èn het geboren zijn uit de Geest van God door de Kracht van Zijn Woord.

Het heilswerk Gods, waarin God de mens dient met Zichzelf en met het Zijne, werd omgezet in een „godsdienst", waarin de lijnen weer van beneden naar boven lopen. De Kerk nam beide in zich op: de onder de invloed van het evangelie staanden èn de door het evangelie vernieuwden en werd zodoende - gelijk een nederlandse hoogleraar het heeft uitgedrukt: - een vergadering van *psychisch en pneumatisch gelovigen.*

Het verschil tussen christen en christelijk, dat gegeven is met het verschil in relatie tot Christus, werd verwaarloosd. Het is dezelfde Christus, die de een tot een nieuwe schepping maakt, en bij de ander slechts de levenshouding vernieuwt. Het door Christus beinvloede handelen is geen bewijs van een, met de Persoon van Christus verbonden zijn. Naar nieuwtestamentisch getuigenis is Christus echter meer dan een „godsdienststichter", een Gever van leefregels. Hij is het, die door zijn dood en leven een omzetting teweeg brengt, zo radikaal, dat in het nieuwe testament gegrepen wordt naar woorden om haar aan te duiden. Het gaat niet om restauratie, maar om rekreatie; niet om betere mensen, doch om een nieuwe schepping.

De tweeërlei zegen

De zegen, die van Christus uitgaat hangt af van de wijze, waarin men met Hem verbonden is. Met kan, gelijk wij opmerkten, met Hem verbonden zijn in het uitwendige; men kan „Zijn kleed aanraken", doch vreemd blijven aan Zijn persoon.

Men kan met Hem verbonden zijn door geboorte uit vrome ouders, door school en kerk, zonder nog het evangelie te kennen als de kracht Gods tot zaligheid. De band met Christus, ontstaan door deze uitwendige dingen, kan een (tijdelijke) zegen brengen over enkeling en gemeenschap.

Wie het wel meent met onze gezinnen en met ons volk in zijn opgroeiende generaties, zal er graag en zoveel mogelijk toe medewerken, dat het in zo volledig mogelijke verbinding met Christus gebracht wordt. Des te sterker de normen van het evangelie onder een volk werkzaam zijn, hoe „christelijker" het dus wordt, op des te hoger peil zal het openbare leven komen. Het evangelie betekent een weldaad, ook dáár, waar het niet tot wedergeboorte leidt. De vrouw, die Christus' kleed aanraakte, werd genezen en had daarmede bereikt wat ze zocht. Maar de Heiland riep haar naar voren en verdiepte de verkregen *aanraking* met Hem tot *gemeenschap*, een gemeenschap, waarin voor haar héél het heil besloten lag.

Overal, waar we vruchten zien van de verkondiging en de kennis van het evangelie, danken we God voor Zijn onuitsprekelijke gáve, doch vergeten daarbij niet dat DE Zegen, die Christus bracht, bestaat in méér dan christelijk handelen.

Misschien is dit niet onderscheiden van de dubbele betrekking, waarin de mens tot Christus kan staan, de oorzaak van wat men aanduidt als de „sektenvorming" in de christelijke kerk door de eeuwen heen. En zo het al niet de uitsluitende oorzaak daarvan geweest is, dan heeft het toch zeker medegewerkt tót het ontstaan van „sekten".

We kunnen arbeid als van dr A. Schweitzer zeer waarderen, juist omdat wij Christus er achter zien staan en in dat werken een openbaring zien van Christus' koningschap, ook al zouden zij zelf hun werk anders beoordelen.

L.

BROkSTUKkeN

Wij hoorden van een gesprek tussen een legerpredikant en enkele militairen. Onderwerp: het geloof.

Een der militairen maakte de bekende opmerking: Meer dan negentien eeuwen christendom en nog geen betere wereld.

En hij voegde er een persoonlijke conclusie aan toe: Daarom: ik ben niks en blijf niks. Waarop de dominee - die de handen van de militair wat bestudeerd had - repliceerde: Meer dan negentien eeuwen zeep en nog steeds vuile handen.

Ja, we voelen het wel: de vuile handen van vandaag houden geen veroordeling in van de zeep maar van de eigenaars van die handen. En de wereldsituatie van vandaag veroordeelt niet het evangelie als zodanig maar de mensheid die er zich niet aan stoort.

Erger is het wanneer *zij* beschuldigd worden van „vuile handen", die de „zeep" wel gebruiken, de christenen namelijk.

Wordt aan deze vuile handen niet duidelijk dat het middel toch niet afdoende is? Onze jongens mogen niet met ongewassen handen aan tafel komen. Allicht niet. Ze wassen ze dan ook trouw. Ze gebruiken zeep en water. Maar heel wat keertjes moeten we er eentje terugsturen om nóg eens dat goedje te gebruiken, en dan beter! Minder oppervlakkig! Grondiger! Een paar aaitjes over de handen helpen niet. Onze aanraking met het evangelie is vaak te oppervlakkig. We geven het geen kans grondig op ons in te werken. We knoeien maar wat. We aaien maar wat. Gedachteloos lezen we de bijbel, interesseloos „luisteren" we naar de prediking. Even worden we „aangedaan", geroerd, maar het komt niet tot wilsbesluiten.

Het evangelie kan dan pas reinigen, wanneer we zijn genadevolle kracht grondig op ons in laten werken.

★

Wij hebben als kind altijd een diepe sympathie voor roltrappen gehad. Wij haatten de grote warenhuizen, waarin je begeerte eindeloos werd opgewekt en bijna nooit bevredigd. Maar wij minden die rollers. En zij waren het, die ons toch tenslotte zo'n warenhuis-met-roltrap steeds weer binnen deden gaan. Wij kinderen gingen anders naar boven dan onze begeleiders. *Zij* lieten zich meevoeren op de opgaande trap. *Wij* draafden ingespannen tegen de *af*gaande trap op. En namen veel treden, maar wonnen geen hoogte. We kwamen wel van de plaats maar stegen niet verder. En tenslotte voerde de stroom van neergaand publiek, dat ons remde in onze snelheid, ons weer mee naar beneden. En restte als enige mogelijkheid de opgaande roller.

Wij denken soms dat de hele wereld een groot warenhuis is met veel verdiepingen. Op de bovenste verdieping een prachtig terras met schitterende vergezichten. Als je je een kater gekeken hebt in het sous-terrain, wil je o zo graag eens even weg uit dat gegraai van begerige handen en rustend uitzien over de drukdoenerige mensenwereld naar wijder verten.... God.

We willen boven alle benepenheid uitkomen. Maar we nemen de verkeerde trap, de afgaande, de trap van eigen inspanning. Zo tornen we al zwoegend op tegen de neertrekkende krachten van satan en zonde, en we komen er nooit. Het is de andere trap die we moeten nemen. Het is de genade die er ons brengt. Het is het rusten in wat God voor ons gedaan heeft en doet. Vreemd eigenlijk, dat wij christenen nog altijd weer de verkeerde trapleuning grijpen en weer van die zwoegers dreigen te worden. Terwijl zoveel hemelse kracht van genade tot onze beschiking staat.

★

Hebt U „*Exodus*" van Leon Uris al gelezen, of anders het gelijknamige hoorspel voor de NCRV al gehoord?

Een van de figuren uit dit boek is Kitty, de bekwame verpleegster, die in het nieuwe, bedreigde Israël terecht komt en daar een belangrijke rol gaat spelen. Als ze op een bepaald moment naar haar eigen land terug wil, zegt haar vriend Bruce Sutherland tegen haar:

„*De plaats van de mens is niet daar waar hij heen wil, maar waar hij door God gesteld is.*"

Een zeer bijbelse opmerking, die waard is overdacht en toegepast te worden.

Wf.

De Heer is mijn herder. .
Hij doet mij nederliggen. .
Hij voert mij zachtkens. .
Hij verkwikt mijn ziel. .

(Uit psalm 23)

Aan rustige wateren

OVERGEDRAGEN VERANTWOORDELIJKHEID

Gebogen over deze psalm omstromen ons klanken, die ons vreemder worden, naarmate onze vertrouwdheid met hen toeneemt. Zo gaat het in de omgang met de levende God.
De bevreemding, die de ziel ontzet bij de inzet van haar verlossing, gaat over in verbazing - een verbazing, die in aanbidding zonder einde tot God omhoog klimt. De verlossing wordt nooit „gewoon".
Aan de zaligheid gewent men niet.
Als verbijsterd over hetgeen ze door Jezus werden, nemen de zaligen zich de krans van het hoofd en werpen die voor de voeten van hun Heer, al jubelende:

Gij zijt 't waard, Gij zijt 't waard, Lam! voor Uw ontzaglijk lijden, dat geheel ons hart U eert,
en w' ons eeuwig aan U wijden!

Het grote halleluja is een lied zonder einde.
Psalm 23 is een strofe van dat lied, dat nimmer wordt uitgezongen.
Ook deze strofe van het lied der eeuwen is niet hier geboren. Zij kan niét gezongen worden door hen, die nog leven aan de zondezijde der schepping. Haar klanken komen uit die wijde wereld, die zich bevindt achter de nauwe spleet der volstrekte zelfovergave aan de Heer.
Deze zelfovergave is het die de herderpsalm zijn eigen aard en waarde geeft.
Hier spreekt iemand die bezweek - voldoende bezweek, diep genoeg in de dood afdaalde om God te kunnen ontmoeten. Hier getuigt iemand, die naakt voor God wou treden in de hoop op beter kleed, dan hij zichzelven zou kunnen weven. Hij keurde zichzelf af en.... wondervreemd: toen keurde God hem goed; hij wierp zichzelf weg en toen raapte God hem op. Zijn getuigenis is, wat eens een apostel onder woorden gebracht heeft (maar het zijn raadselwoorden!): dat hetgeen er niet is (!) door God is uitverkoren om de plaats in te nemen van hetgeen wèl is. (I Kor. 1 : 28).
De mens, die hier spreekt, is de mens, die heeft leren geloven. Het is de mens die, gekomen op de tweesprong van wanhoop en overgave, liever bezweek aan Gods voeten, dan het moeras in te stappen, liever zijn Rechter om genade bad, dan zich over te geven aan een vervroegde terechtstelling. Het is de mens, die wel de afgrond inging, maar het deed in het hemelhoog vertrouwen, dat zich daar eeuwige armen naar hem ophieven.
Dit lied-van-Huis, geboren in een vreemd land, gaat zingen in hem die zichzelf afstond, doch niet aan de zonde, maar aan de Schépper. Teruggekeerd in de oorspronkelijke verhouding tot zijn God, ontdekt hij dat zijn leven een lege leugen was, een verslindend bedrog; een zichzelf verteren; een zich voeden met sodomsappelen.
De Heer....
Hij....! Hij....! Hij....!
Zo is het goed: Hij!
Het gaat om Hém!
Het ligt aan Hém! aan hetgeen Hij mij is.
Ik.... de afhankelijke.
Ik.... de op Hem aangewezene.
Wat ligt er in deze verhouding een zaligheid: niets ontbreken, nederliggen in groene weide, gevoerd aan zeer stille wateren, opleven der ziel.
Hoe roemde Paulus in Hem, die zo goed geweest was de verantwoordelijkheid voor zijn in schuld weggedoken leven, van hem over te nemen! De slavengestalte, die hij door Christus ontving, was hem dierbaar geworden (Fil. 2 : 1-3).
Geen zorg voor eigen leven meer.
Geen zorg voor eigen toekomst meer.
Geen strijd om eigen zaligheid meer.
Overal en altijd onder de bescherming van zijn HEER: onder de Joden; voor het tribunaal; in de orkanen; in de gevangenissen; op het schavot.
Rust woont achter het slavenkleed.
Rust woont in de kindergestalte. Rust ligt in de volkomen afhankelijkheid van het schaap van zijn herder.
Stervende sprak Jakob van de God, die hem geherderd had „van dat ik was, tot op deze dag".
Welk een terugblik op het leven! Welk een inzicht in de levensloop! Wie kan genoeg zondigen, o Jakob, om de heilsfontein, die God in het dorre land van onze zonde deed ontspringen, droog te leggen?
Voer met de woorden „op Uw zaligheid wacht ik o Here!" uw geherderde ziel niet ten hemel?
Het is goed, zich aan God te hebben afgestaan. Het is goed, door God in genade te zijn aangenomen. Het is goed, in God geborgen te zijn. . . .
De spleet der zelfovergave is nauw. Het is mogelijk dat hij, die er doorheen getrokken wordt, zijn leven lang blijft hinken. Maar het is beter overzijds leven te hebben, dan goed en gaaf achter te blijven in, en ónder te gaan met deze wereld.
De verantwoordelijkheid voor ons leven ligt bij Hem, die zonder meer bereid was het van ons over te nemen en nu voor ons Borg is bij God.
Wij zullen het daar laten. Angstloos.
Dit zij onze geestelijke oefening van elke dag.

Ds D. SLORT OVER:

DE SABBAT

Het is al enige tijd geleden, dat ik op een sabbat de synagoge bezocht .Wat mij in deze dienst opviel was de gemoedelijke sfeer, het was a.h.w. één grote familie die in de synagoge bij elkaar kwam. Bij het binnenkomen werd handen gedrukt en wenste men elkaar tob-sabbat (goede sabbat). Het was die morgen druk, omdat het barmizwa was, d.w.z. een jongen werd in de joodse gemeenschap opgenomen.
Doch daarover wilde ik het nu niet hebben, hoe interessant dat ook moge zijn.

De sabbat vraagt onze belangstelling. In Gen. 2 : 2 lezen we: „als nu God op de 7e dag volbracht had Zijn werk, dat Hij gemaakt had, heeft Hij gerust op de 7e dag van al Zijn werken die Hij gemaakt had". Het gaat hier om - niet om het werk van een mens - maar óm Gods werk, om wat Hij gedaan heeft. Van enig mensen-werk is hier geen sprake.
Is 't niet een aanwijzing voor ons, dat niet óns werken, maar Gods-doen op de eerste plaats staat! Is dat niet de kern van het Evangelie? Moeten wij niet altijd beginnen bij wat God heeft gedaan? God heeft gerust. Sabbat betekent ophouden, rusten.
Het is alsof God na 't werk der schepping volbracht te hebben, zich neder zet op Zijn troon. De *scheppingsgeschiedenis*, zo las ik eens in de kleine dogmatiek van Van Niftrik, *moet gelezen worden vanuit Joh. 3 : 16*. De God die de wereld schiep, is de God der liefde, de genadige, barmhartige God, die Zich naar de wereld heeft toegekeerd, die de wereld bij Zich wenst en voor Zich opeist. Het *sabbat-gebod* wordt gegrond op het feit, dat de Here in zes dagen, de hemel en aarde gemaakt, geschapen heeft.
Daar is de kern en vandaar uit moet de sabbat, de rustdag begrepen worden.
Over de schepping is Hij de Heer. Sabbat houden is Hem als Heer erkennen! Hij is de Heer over de tijd, Die te beslissen heeft over de ons geschonken tijd. In het gebod

legt God vast, dat ook wij onze tijd niet zelf hebben te bepalen, maar dat Hij zeggenschap heeft. God gebiedt dat wij één dag zullen rusten van ons werk.
Die dag zullen wij niet voor onszelf in beslag nemen, het is *Zijn dag.*

Merken we op, dat de eerste levensdag van de mens, nadat hij op de 6e dag is geschapen, *de rustdag is,* dan blijkt dat het leven begint met de rustdag. Vanuit die rust moet het leven beginnen, vanuit het volbrachte werk heeft de mens te leven, vanuit het Evangelie! Eerst daarna kan hij de geboden Gods horen en verstaan.
Het leven begint bij de sabbat.

De schepping der wereld, is het klaarmaken van het toneel, waarop de geschiedenis zal worden gespeeld. De heilsgeschiedenis kan beginnen!

God die de wereld heeft geschapen, heeft Zijn schepping, Zijn wereld lief, heeft „ja" gezegd tot deze wereld. Die liefde openbaarde zich in de komst van Jezus Christus, in Wien het „ja" en „amen" duidelijk weerklinkt. De sabbat is *het teken* van het volbrachte werk, van de liefde die God tot Zijn wereld heeft, of, zoals de Schrift het noemt: *„teken van het verbond",* dat God met de wereld gesloten heeft.
Teken van Zijn liefde, genade en barmhartigheid.

Op de sabbat ziet de mens niet terug op zijn werk, de sabbat schreven we, was de eerste levensdag van de mens, die nog geen enkel werk had verricht.

Het menselijk werken is hier geheel uitgeschakeld. De mens mag zich verblijden in Gods werk, dat Hij voltooide. Sabbat houden is afzien van eigen werk, dat hier in het geheel geen rol speelt en ons verheugen in Gods volbracht werk, en *vrij-zijn!* Eerst na het vieren van de sabbat, kan de mens tot zijn dagelijks werk ingaan, levend uit Gods „ja!" Niet gelovend en vertrouwend op eigen werk, maar op het Zijne, gaan we ons dagelijks werk doen, dat Hij ons bevolen heeft. Vanuit dit „ja" Gods, zal de mens ook de andere geboden hebben te doen. „Die Mij liefheeft bewaart Mijn geboden". Eenvoudig gezegd: de sabbat is de prediking van het kruis, van het Evangelie, dat ons gehele aardse leven, moet overschaduwen, beter nog, moet „overstralen!"

Wij noemden de sabbat: *Zijn dag!* Aan het einde van het scheppingswerk staat deze bizondere dag, de sabbat, waarop God rustte, als Heer zich zette. De sabbat heeft te maken met het grote einde, met *de komende sabbat,* waarop elke knie zich voor Hem zal buigen, en bekennen, dat Hij de Heer is! Bekend is dat men in de 6 scheppingsdagen, 6 perioden heeft willen zien van 1000 jaren, het duizendjarig rijk, het vrede-rijk, is dus het slotstuk van de wereldgeschiedenis.

Ook daar heeft men oog gehad voor het *eschatologische element.* Vandaar uit laat zich begrijpen, dat de Christenheid de sabbat (zaterdag) vervangen heeft door de eerste dag (zondag), immers de opstandingsdag is *Zijn dag,* waarop Hij na het volbrachte werk, verschijnt, Zich openbaart als de Heer! En deze opstanding van Christus uit de doden, wijst evenals de sabbat heen, naar „de opstanding der doden" als Hij weder-verschijnt, als de alleen machtige Heer!
Ons leven moet staan in het licht van de sabbat. We leven uit de rust, die God gegeven heeft, en leven vertrouwend op het door Hem volbrachte werk, met afzien van onze eigen werken, zo zijn we Christen, een nieuw schepsel.
De sabbat is het teken, dat *God onze tijd in Zijn handen heeft genomen,* dat ons leven Hem toebehoort, dat we geroepen zijn tot „vrij-zijn", en in de vrijheid „de sabbat van Christus", te leven. Als bevrijden des Heren, als mensen die in Jezus hun rust en vrede hebben gevonden. Tot slot enige praktische conclusies in verband met de zondagsviering. Daar deze dag in het bizonder Zijn dag is, mogen we deze dag niet voor onszelf in beslag nemen. Gij zult niet stelen!
De rustdag is feestdag, waarop we ons verblijden in het volbrachte werk, en waar kan dat beter geschieden, dan in de gemeente, waar de Here met Zijn Woord en Geest aanwezig is, waar ons het kruis van Christus, Zijn Opstanding verkondigd wordt? Daar wordt de vrijheid der kinderen Gods beleefd! Daar wordt ons de genade Gods verkondigd en daar verheugen we ons in de grootheid van Gods genade. Daar is het gebod Gods tot rusten, en wordt van ons gehoorzaamheid gevraagd. Het is *feestdag,* de vreugde mag niet verstoord worden, de „vrijheid" niet worden beperkt door geboden van mensen! De vraag wat mag en niet mag op de rustdag, voert ons af van de zaak waar het omgaat. Van het Evangelie moet geen wet gemaakt worden. Sabbat betekent niet verveling, niet *niets* doen, maar *niet-doen,* ophouden, nl. met datgene, wat we de andere dagen doen. De sabbat is *niet aan de enkeling* gegeven, mag niet egoïstisch worden benut. Het is de dag, die zich bizonder, om de gemeenschap in en buiten de kerk met elkaar te beoefenen. De dag waarop we „ons gemeente-zijn" moeten beleven. Vanuit de sabbat moeten we de volgende dagen leven. Een „goede sabbat" is die, welke zich in de volgende dagen nog openbaart. In ons dagelijks leven staan als mensen, die niet onder het juk maar in de vrijheid van Christus leven, want wij zijn des Heren!

E.C.U.-nieuws

HET STAALPROJEKT IJMOND

Dit projekt omvat de woonkernen: IJmuiden, Santpoort, Driehuis, Velsen, Velsen-Noord, Beverwijk en Heemskerk. Het zijn vooral de Kon. Hoogovens die aan dit konglomeraat van op 't ogenblik een honderdtwintigduizend mensen werk bieden. Binnen tien jaar zal dit gebied tot één stad zijn uitgegroeid met — naar men verwacht — een bevolking van tweehonderdtwintigduizend zielen.

Hier lééft en wérkt een kleine Baptistengemeente

Geïnstitueerd in januari 1960, telt onze gemeente daar thans een kleine veertig leden. Er is een zondagsschool, een zusterhulpafdeling in IJmuiden en sinds 1 september óók een zusterhulpafdeling benoorden het Noordzeekanaal; er worden in IJmuiden kerkdiensten gehouden en in de week aan beide zijden van 't Noordzeekanaal bijbellezing en bidstonden, terwijl op 't ogenblik ook in Beverwijk huissamenkomsten worden gehouden.
Het Noordzeekanaal is een handicap bij de ontwikkeling van de jonge gemeente. Op den duur zal men een zelfde situatie krijgen als bv. in Rotterdam, waar de Maas de stad in twee delen scheidt. Het is daarom ook goed gezien, dat reeds nú op twee plaatsen in het IJmond-gebied wordt gewerkt. Het zuidelijke IJmond-gebied is praktisch reeds volgebouwd: IJmuiden e.o. In de dorpen Beverwijk en Heemskerk verrijzen op 't ogenblik de huizen als de bekende paddestoelen uit de grond.
De gemeente heeft, in samenwerking met de UBS, indertijd een bizonder goed gelegen stuk bouwgrond gekocht dat in het centrum van IJmuiden ligt. 'n Geschiktere plaats is niet denkbaar. De nieuwe Velsertunnel is slechts voor auto-verkeer open, in verband daarmede wordt de oude pont verlegd naar een nieuwe steiger die in de onmiddellijke nabijheid van de te bouwen kerk zal zijn.
In br Jac. Schouten heeft de jonge gemeente een hard werkende lerend-ouderling; hij dient de gemeente twee maal per maand in de diensten, terwijl hij verder optreedt als voorzitter van de raad der gemeente.
Dit gebied heeft reeds grote betekenis en zal in de zeer nabije toekomst nog grotere betekenis krijgen. Duizenden mensen zullen nog naar dit IJmond-gebied trekken, zich daar opnieuw vestigen en dus ook ontvankelijk zijn voor de boodschap van de nieuwtestamentische gemeente. Geweldige kansen liggen in dit gebied voor onze jonge gemeente aldaar. Wij als gemeenten in Nederland moeten oog hebben voor deze arbeid en voor dit nationale ekonomische projekt ook geestelijke verantwoordelijkheid dragen. Dat de kracht van de stralen van het Rijk Gods, als de zon in hare pracht, ook in het IJmond-gebied, leven, licht en warmte wekke alom! Laat ons daarvoor bidden en sámen daartoe hélpen opdat deze jonge gemeente in dit gebied zonder beperkingen kan doorstoten met het Woord voor de wereld.

W. Harkema

NADER BEZIEN

J.l. woensdag: dankdag voor het gewas

Aan de dankdag voor het gewas gaan de meeste van onze gemeenten voorbij. We weten van enkele plattelandsgemeenten die deze dag in zoverre nog in ere houden, dat zij 's avonds een bizondere samenkomst houden en de gelegenheid aangrijpen een bizondere dankdagkollekte te organiseren. Enkele NBJB-afdelingen (en soms ook gemeenten), vieren de op dankdag volgende zondag een soort oogstfeest; men brengt fruit en groenten tesamen, stallen dit kleurig uit en delen na afloop deze voortbrengselen van de natuur uit aan zieken en bejaarden. Voorwaar, een schone en dankbare zaak!

Meer aandacht wordt er niet aan de dankdag voor het gewas besteed. We achten dit een ernstig verzuim.

De afstand tussen de moderne mens en de natuur wordt steeds groter. Die moderne mens leeft op asfalt en binnen de gehorige ruimten van betonnen flats.

De stukjes natuur die naar de opvattingen van de ruimtelijke stedebouw onder het onmiddellijk bereik van de stedeling zijn gekomen zijn nette grasgazons, waarop men amper een voet mag zetten en herinneren hem niet of nauwelijks aan de God, Die de wasdom geeft. De groenten en het fruit dat hij eet worden hem als een diep-vries produkt, in blik en in elk geval hygiënisch verpakt thuisbezorgd. Zo gaat het de stedeling, maar ook de plattelander!

Zelfs de boer en de kweker die toch op direkte wijze bij de wasdom der aarde betrokken zijn ervaren in steeds mindere mate de afhankelijkheid van de wasdom die van Boven moet komen. Betere landbouwmethoden, chemische kunstmeststoffen en -ziektebestrijdingsmiddelen doen hen, in zekere zin, zich onafhankelijk voelen.

Natuurlijk, in de vroegere verbondenheid met de natuur school ook veel heidendom: een biddag voor het gewas kan ook ontaarden in de aanbidding van moeder-aarde of van een of andere vruchtbaarheidsgod. Maar, het veronachtzamen van de levende God, Die tenslotte onafhankelijk van de moderne landbouwwetenschap de vruchten doet rijpen is evenzeer heidendom, namelijk de aanbidding van wetenschap en techniek.

Wij zouden willen pleiten voor een eerherstel van de bid- en dankdagen voor het gewas. Niet slechts in de plattelandsgemeenten, maar ook en vooral in de grotestadsgemeenten. Juist daar is het nodig dat men opnieuw er oog voor krijgt dat de verhoring van het gebed: geef ons heden ons dagelijks brood, komt van Hem „die wolken, lucht en winden wijst spoor en loop en baan", van Hem, Die Zijn zon doet opgaan en het laat regenen, (Matth. 5 : 45).

v. D.

UTRECHT - (H. G. B.). Tot tweemaal toe werd er in de afgelopen maanden een beroep op onze voorganger uitgebracht. Dit bracht spanning in de gemeente. Velen zullen zich afgevraagd hebben hoe het verder zou moeten als het werk dat toch duidelijk om een tweede predikant vraagt, het zonder voorganger moest stellen.

Dankbaarheid was er, toen we ook tot tweemaal toe mochten horen, dat onze voorganger, en *gangmaker*, bleef. Het werk breidde zich uit in de afgelopen jaren, groeide sneller nog dan het ledental. Teer zijn nog de jonge takken van arbeid, die gedragen moeten worden vooral door de trouw van hen die daarin stil hun werk verrichten. Het staan in zich ontplooiende arbeid vraagt veel liefde, bereidheid om terwille van het werk soms een stapje terug te doen en zelfs vaak inkasseringsvermogen van hen die daarin hun plaats vonden. De Heer geeft dit alles en is de Zijnen nabij.

Het beginnen van de zondagmorgendiensten op de posten Hilversum en Utrecht-Noord is het werk ten goede gekomen. Velen komen steeds weer over om daar voor te gaan en houden mee dat werk in stand.

De centrale bidstond in „Silo" maakte plaats voor huissamenkomsten op vele plaatsen, ook voor de buitenleden. Meer leden ontmoeten elkaar nu en dit komt de gemeenschap ten goede. Periodiek houden we centrale gemeenschapsavonden, op één waarvan ds Boeschoten uit Amsterdam een Wereldkongresprogramma verzorgde; het was een goede avond!

Bij het winterwerk, dat begonnen is, werd de volledig gerestaureerde tuinzaal in gebruik genomen.

Naast veel wel, was er ook wee in de gemeente, er waren zieken, er waren oudjes, die nog ouder werden, en die het alles zo zwaar wordt; de Heer kent al de Zijnen, en wordt van hen gekend.

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Levende gemeente in Oost-Duitsland

In de nazomer hebben talrijke gemeenten overal in de D.D.R. weer evangelisatiecampagnes gehouden. Zo vond onlangs in de Stralsunder Nikolaikerk een evangelisatieweek plaats onder het thema: „ Wat wij als Chistenen niet kunnen opgeven". Persoonlijke uitnodigingen en openbare propaganda aan de aanplakzuilen van de stad leidden tot een opmerkelijk en elke avond toenemend bezoek aan de samenkomsten. Vooral liet de jeugd zich aanspreken, die bijna iedere avond na de toespraken nog tot persoonlijke gesprekken met een evangelist bijeen kwam.

Een sterke echo vonden ook een serie evangelisatie-toespraken in de aan 2500 mensen plaats biedende Maartenskerk te Dresden. Het bezoek was op twee avonden zo sterk, dat honderden ondanks de grote ruimte geen plaats meer vonden.

Ook in de voor- en 's namiddags gehouden bijbellezingen kwamen over de 1000 mensen. De voorbereiding en uitvoering van dit weekplan lag in handen van de in de Evangelische Alliantie verbonden staatskerkelijke en vrijkerkelijke gemeenten en gemeenschappen.

(Uit „Ons Orgaan")

Hamburg heeft weer een synagoge

Te Hamburg is zondag 4 september de eerste synagoge ingewijd, die in de stad is gebouwd sinds de nazi's in 1938 alle centra van Joods leven verwoestten.

Burgemeester Max Brauer, die in de Hitler-tijd uit Duitsland naar de Verenigde Staten vluchtte, gaf de Joodse gemeente uit naam van de stad een Thora-rol.

De Evangelisch-Lutherse Kerk van Hamburg heeft de Joodse gemeente voor het gemeentewerk een gift van vijfduizend DMark overhandigd. Zij wil daarmee, volgens een adres aan de Joodse gemeente, „bij wijze van teken tot uitdrukking brengen, dat wij ons verheugen dat u in de geloofsvrijheid die ons gemenebest ons allen waarborgt, uw dienst aan de mens als onze medeburgers doet na donkere dagen, die als een last drukken op ons geweten". De Joodse gemeente van Hamburg heeft een geschiedenis van driehonderd jaar. In 1933 woonden in Hamburg 27.000 Joden, die acht synagoges en vier gebedshallen bezaten. Tegen het einde van de tweede wereldoorlog waren nog slechts 650 Joden in de stad. Thans telt de Joodse gemeente weer 1400 leden.

(Uit „Herv. Nederland")

Nobel-prijswinnaars voor de vrede in november bijeen

De Nobel-prijswinnaar pater Pire heeft heeft tegen november de (door hem deze zomer te Hilversum aangekondigde) bijeenkomst gearrangeerd met andere Nobelprijswinnaars om samen middelen te beramen die tot de wereldvrede kunnen bijdragen. De andere deelnemers aan deze bijeenkomst zijn Albert Schweitzer, Ralph Bunch en Philip Noël Baker. Pater Pire heeft zich ook laten ontvallen, dat hij nog een vluchtelingendorp wil bouwen. Dit zal gesticht worden te Mulhouse in Frankrijk, en vernoemd worden naar de Franse vlieger-auteur Antoine de Saint Exupéry. Het zal door de befaamde Franse architect le Corbusier worden ontworpen.

(Uit „Herv. Nederland")

Catechismus gemoderniseerd

De „Reformierte Bund" in Duitsland heeft een herziene uitgave van de Heidelbergse

IN DIT NUMMER

Slechts één gemeentebericht; een interessant artikel van ds D. Slort over de sabbat; definitieve mededeling over het naderend afscheid van onze zendelingen; reeds nu aandacht voor „Kerkbouw-zondag", op 13 november a.s.; enkele gemengde berichten. Voorts onze vaste rubrieken welke ook deze week weer zeer lezenswaardig zijn.

Catechismus uitgegeven. Daarover wordt medegedeeld dat dit werk werd ondernomen als een poging om dit historisch document beschikbaar te stellen in een taal, die in onze tijd gemakkelijk kan worden verstaan. Het is een onderdeel van een meer algemeen plan, dat geinspireerd werd door het werk van de Wereldraad van Kerken, om te verzekeren dat de bijbel en bepaalde belangrijke teksten gelezen kunnen worden in goed Duits, zoals dat tegenwoordig wordt gesproken. In tegenstelling met enige andere pogingen om de catechismus te parafraseren, heeft deze laatste alleen de bedoeling om zijn betekenis duidelijker te maken voor de mensen van onze tijd. Er wordt niet getracht de leer te wijzigen.

(Uit „Centraal Weekblad")

Boete bij verkoop van chr. lectuur

In de staat Malakka, die sterk mohammedaans is, heerst nog geen godsdienstvrijheid. Op het geven of verkopen van christelijke lectuur aan een mohammedaan in deze staat, staat een maximum boete van ongeveer f 6000,-. Een zelfde boete kan worden opgelegd aan een mohammedaan die zulke lectuur aanneemt.

(Uit „Centraal Weekblad")

Hindoeïsme is verdraagzaam

In India is een wetsontwerp verworpen, dat een ernstige belemmering had kunnen worden voor de voortgang van het evangelie. De strekking ervan was dat iemand een officieel bewijs van zijn godsdienstige overtuiging moest afleggen om tot het christendom te kunnen overgaan.
Het ontwerp werd verworpen en de afgevaardigden brachten hulde aan de heer Datar, toen hij verklaarde dat het hindoeïsme de meest verdraagzame van alle godsdiensten is en niet met geweld de activiteiten van andere religies zou beletten. Ook wees hij er op, dat de zendelingen veel bijdragen tot de verheffing van het vertrapte volk.

(Uit „Centraal Weekblad")

Opening van theologische schoool te Hollandia

Vrijdag 16 september vond de officiële opening plaats van de nieuwe gebouwen der Theologische school te Hollandia.
Meer dan f 200.000,- moest voor de oprichting worden bijeengebracht. De hervormde zending gaf een bedrag van f 100.000,-. Zij kon dit doen dank zij vele grote en kleine giften speciaal voor dit doel bestemd, o.a. door middel van de actie op de scholen „Het begon te Vroomshoop".
De Evangelische Christelijke Kerk in Nieuw-Guinea bracht in een speciale actie meer dan een ton bijeen.

De nieuwe school, waaraan hervormde en gereformeerde zendingspredikanten als docenten werken, zal van grote betekenis zijn voor de geestelijke vorming van de inheemse predikanten.

(Uit „Herv. Nederland")

J. R.

Deze tijd eist nuchterheid

In dit nummer van „De Christen" vindt U de eerste van drie advertenties, die geplaatst worden door de Nationale Christen Geheel Onthouders Vereniging.
Niet alleen in ons blad, maar ook in andere dag- en weekbladen, kerkelijke zowel als niet-kerkelijke, worden dezelfde advertenties geplaatst.

De NCGOV poogt met deze grootscheepse advertentiecampagne weer belangstelling te wekken voor een strijd, die in ons land reeds meer dan 100 jaar door verschillende organisaties gestreden wordt, de strijd tegen het alcoholisme.
Een strijd, die niet alleen door de drankbestrijdersorganisaties werd gestreden, maar ook in onze baptistengemeenten een groot enthousiasme ondervond en in onze kringen veel medestrijders had. Het was - maar dat is al weer vele jaren geleden - voor vele gemeenten een questie van zelfbehoud om de strijd tegen de drinkgewoonten aan te binden. In vele gemeenten gold zelfs de eis van geheelonthouding, wilde men lid van de gemeente kunnen zijn. De eis van geheelonthouding heeft men nu wel practisch overal laten varen. En bij onze leden is ook wel voor een groot deel de interesse voor de drankbestrijding verdwenen.

Toegegeven, de ellende door drankmisbruik is niet meer zo groot als, zeg, 50 jaar geleden. Maar is dat een reden om nu de strijd tegen het alcoholkwaad te staken? Waren onze „vaderen" getroffen door de omvangrijkheid van de ellende, of door de nood van drankslachtoffers? Ging het in hun drankstrijd om het opheffen van een stuk maatschappelijke nood, of om de redding van de drinkers?

Toch wel om het laatste! Het ging hen om de mens! En dat wel om Christus' wil. De liefde van Christus drong hen om der wille van de drankzuchtige het alcoholisme te bestrijden door zélf geheelonthouder te zijn. Het was de bewogenheid met de dranklaven - en dat vanuit 't evangelie - waardoor zij de drank banden uit eigen leven en huis.
God heeft deze houding niet ongezegend gelaten. Onder de lezers zullen er nog wel zijn, die met grote dankbaarheid erkennen: door de hulp van die en die ben ik van de drank afgekomen! God heeft Zijn kinderen willen gebruiken een zegen voor anderen te zijn.
Men moet niet zeggen, dat er nu geen alcoholisten meer zijn. In elke stad en in elk dorp zijn nog wel mensen, die geen raad weten met de alcohol. Die telkens weer geboeid worden door de drank. In Nederland telt men nog zo'n 40.000 alcoholisten.
Déze mensen hebben onze hulp nodig.
Zoals vroeger, zo ook nu. Nú heeft men vele moderne middelen om een drankzuchtige te helpen. En zijn Medische Consultatiebureaus voor alcoholisme, er zijn een drietal sanatoria voor deze mensen; de dokters kunnen refusal en antabus en dergelijke medicamenten toedienen. Maar de practijk wijst wel uit, dat de beste bestrijding van het alcoholisme ligt in de geheelonthouding. Het persoonlijke voorbeeld zegt enorm veel. Eén goed voorbeeld kan zeer veel betekenen. Hoe groot moet dan wel de betekenis zijn van véle goede voorbeelden?

Wij, drankbestrijders, verwachten daar zeer veel van. Vandaar onze grote advertentiecampagne, de N-actie. Want deze tijd eist *nuchterheid*. Vooral voor het verkeer geldt deze eis. Dat is eenvoudig een kwestie van zelfbehoud.
Maar voor de christendrankbestrijder gaat deze zaak toch nog wel wat verder en dieper. Het gaat niet alleen om wat minder ongelukken in het verkeer, maar vooral om de redding van mannen en vrouwen voor wie Christus gestorven is.

Wij behoren als gelovigen onze plicht te kennen en onze verantwoordelijkheid.
Daarom evangeliseren wij en sturen zendelingen uit. Wij zijn daar dankbaar voor.

zondag 13 november : kerkbouwzondag

Maar weet U, dat U door een zeer eenvoudig middel ook tot eeuwige zegen kunt zijn voor een medemens? Door simpel, maar beslist nee te zeggen tegen de alcoholhoudende dranken.

Het is mijn vurige en oprechte wens, dat de N-actie van de NCGOV ook onder ons veel weerklank mag vinden.

Borne, okt. 1960 H. Ploeger

Lid Hoofdbestuur Nat. Christen Geheel Onthouders Vereniging.

Mededelingen

Het sekretariaat van de Baptistengemeente te Winschoten berust thans bij br R. J. Duursma, Wilhelminaplein 9, Beerta, telefoon 05971-270.

BEROEPINGSWERK

Beroepen: te Staveren, J. Segaar te Winschoten.

Tweede predikantsplaats in Hengelo (O.)

Naar wij vernemen heeft de baptistengemeente te Hengelo (O.), Jacob Catsstraat besloten een *tweede voorgangersplaats* te stichten. Nu zeer binnenkort met de bouw van het wijkcentrum in Klein Driene wordt begonnen heeft men plannen beraamd om aan deze uitbreiding van het werk ook metterdaad inhoud te geven. De huidige voorganger der gemeente, ds F. E. Huizinga zal zich met de nieuwe arbeid belasten terwijl voor het werk in de Jacob Catsstraat een tweede voorganger zal worden beroepen. Men hoopt zeer spoedig met het beroepingswerk te kunnen beginnen.

We vernemen nog nader, dat het nieuwe centrum in de snel groeiende stadswijk Klein Driene tegen eind mei 1961 zal zijn verrezen. Dit nieuwe gebouw, dat onder architektuur van Ir H. van Egmond te Enschede zal worden gebouwd, bevat een ruime kerkzaal waar voor plm. 150 kerkgangers plaats is, terwijl het centrum tevens verschillende andere nevenruimten voor klubwerk en verenigingen biedt.

De splitsing van de arbeid betekent niet, dat nu in Klein Driene een nieuwe gemeente ontstaat. Het gaat om uitbreiding van de arbeid waardoor dus niet slechts de stichting van een nieuw gemeentecentrum noodzakelijk is, maar ook het aantrekken van een tweede voorganger.

We bieden de gemeente in Hengelo (O.) van harte onze gelukwensen aan met dit initiatief en zijn ervan overtuigd, dat de Heer der gemeente deze arbeid stellig zal zegenen!

DS G. BOURITIUS ERNSTIG ZIEK

Ds G. Bouritius, emeritus voorganger te Zwolle, wordt op het ogenblik verpleegd in het ziekenhuis te Zwolle.

Dwong een ernstige hartziekte br Bouritius reeds enkele jaren tot een leven zonder inspanningen, zijn toestand is — volgens verkregen inlichtingen — op het moment waarop we dit schrijven (woensdag 2 november) van die aard, dat voor zijn leven moet worden gevreesd.

Zij de Heer, Die hij diende, hem zeer dicht nabij!

KORRESPONDENTIE

Is er onder de lezers van dit blad iemand, of kent men iemand die mij zou kunnen lenen: **HANDFULS on PURPOSE**, Volume XI?

Voor toezending, met kostenvergoeding, dankbaar:

J. Louw, W. v. Doeverenplein 11, Groningen.

VERBETERING

In het artikel „Op de Grens van twee Werelden" in „De Christen" van j.l. vrijdag zijn in de zin, voorkomende in het gedeelte „Tweevoudig Bestaan?" een paar woorden uitgevallen (of uitgelaten), die de zin duister maken.

De zin, beginnende met de woorden: Gaan we, als we de mogelijkheden ... enz. moet luiden: Gaan we niet feil, als we de mogelijkheden dezer wereld projekteren op de toekomende en dan spottend vragen: dus denken zonder hersens? Leven zonder mond?

L.

Uit ons Unie-Bureau

Het appèl, uitgaande van de aktiveringskommissie namens de Unie-kommissie en de permanente kommissies, heeft zijn eerste reakties al openbaar gemaakt! Er is nl. van de raden, aan wie dit appèl was gericht, al een 3-tal geweest, dat van de bereidheid tot een voorlichtende bespreking in januari a.s. gebruik maakt en schreef: „Broeders, kom over en licht ons voor". Ja, die reaktie is er nú al voor een reeks voorlichtende besprekingen met de raden afzonderlijk in januari! Dat is goed zo, want de regeling van zulke besprekingen in januari vraagt natuurlijk een omvattende planning. Daarbij wil de aktiveringskommissie graag rekening houden met data, die de betrokken raden het beste passen. Dat kan, als het tijdig bij de aktiveringskommissie bekend is. Wat zal het heerlijk zijn om zo door middel van teams ons met de broeders van de afzonderlijke raden te verdiepen in het geheel van de arbeid, die de Heer ons heeft toevertrouwd!

In dit „jaar van de gezamenlijke arbeid" is er nog één bizondere zondag en wel de KERKBOUW-zondag; dat is de 2e zondag van november. Daarover leest U in het volgende nummer een speciaal artikel van ds G. Brongers. Op het belang van de kerkbouw koncentreert zich de aandacht van ons allen op die zondag! Daartoe zijn ook deze week al naar de sekretarissen 'n aantal folders gezonden ter verspreiding onder de leden en vrienden. En ieder die dit leest, vrage naar die folder. Want die is aantrekkelijk, lezenswaard en geeft interessante wetenswaardigheden over de kerkbouw!

T. Jansma

HET AFSCHEID VAN ONZE ZENDELINGEN.

is vastgesteld op DV zondag 13 november a.s. In een dienst (aanvang 5 u. nm) op deze zondag, welke in „Silo", UTRECHT wordt gehouden zullen de gemeenten in de gelegenheid zijn onze opnieuw naar Kongo vertrekkende zendelingen een moedgevend afscheid te bereiden.

H. SIKKEMA.

In druk zijn verschenen

de STATUTEN der UNIE met haar REGLEMENTEN en de WERKORDES der PERMANENTE COMMISSIES

in een fraai boekje.

De bladzijden zijn om en om bedrukt en blanco met het oog op het maken van notities en eventueel toekomstige wijzigingen; het mooie papier is goed beschrijfbaar!

Op dit handige boekje is lang gewacht en nu dus bij het Unie-bureau Dalweg 77, Arnhem verkrijgbaar tegen f 1,25 per exemplaar. Om onnodige administratie te voorkomen doet men het beste de bestelling te doen door storting van het bedrag voor het gewenste aantal exemplaren op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem.

Ieder grijpt nu naar dit boekje, want daarin is alles te lezen over de organisatie der Unie en haar verschillende commissies!

Wie brengt
NU
een nieuwe abonné in onze lezerskring binnen?

Bezorg uzelf en de nieuwe abonné dat genoegen!

Deze ontvangt ons weekblad voor slechts 75 cent tot het einde van dit jaar.

Voor weinig geld zoveel goede waar!

De adm., Dalweg 77, Arnhem verwacht uw opgave met vreugde!!

Adviseurs van de L.Z.C. bijeen

Temidden van prachtige herfsttinten, mooier dan de laatste donkere mode der kledij, vergaderde de LZC-raad samen met de landelijke adviseurs, op 21 en 22 oktober in *„Renderloo"*. Zij kwamen samen om het werkschema klaar te maken voor de volgende ronde bezoeken aan onze zondagsscholen.

De landelijke zondagsschool-centrale, afdeling van de Baptistenjeugdbeweging, stelt zich ten doel de kontakten van zondagsschool tot zondagsschool te onderhouden, opdat de wederzijdse uitwisseling van gedachten bevruchtend kan werken op het geheel van deze belangrijke tak van arbeid in onze unie.

Dat doel diende als richtlijn voor al onze besprekingen.

Na het door enkele adviseurs uitgebrachte verslag over de recente bezoeken, gaf ds *W. Veenstra* het woord aan de LZC-sekretaris ds *J. Bouritius* om een inleiding te houden over het onderwerp *„De vertelling aan de oudste kinderen."*

De inleider kwam met nieuwe richtlijnen naar voren, welke nader uitgewerkt, besproken kunnen worden tijdens de volgende adviseursbezoeken.

Een inleiding over de eigenschappen van het kind in de verschillende leeftijdsperioden plus nuttige wenken, door de voorzitter ons gegeven, met het oog op de komende kontakten, deed door een geanimeerde bespreking de tijd voorbij snellen, zodat wij al spoedig voor de zondag kwamen te staan, die ons allen weer naar huis riep.

Was het alles heel erg belangrijk?
Ja, toch wel, het inspireerde opnieuw om in een klein hoekje van 's Meesters wijngaard trouw het werk voort te zetten.

H. Th. Pl.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie.	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: M. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„Aan de Zuidwestkust van Afrika, en vandaar uit naar het binnenland, arbeiden de Engelsche Baptisten. In het district Cameroons ging het werk goed vooruit, maar het zal wel opgegeven worden. De Duitschers hebben het land in bezit genomen en al de gebouwen van de zending zijn verwoest. Bovendien wordt de arbeid der Engelsche zendelingen haast onmogelijk gemaakt, omdat de Duitschers schijnen te meenen, dat zij het land niet „Duitsch" kunnen maken, wanneer daar Engelschen werken. Aan den Congo zelf heeft het genootschap 7 stations en op een van die, nl. Stanley Pool, zullen waarschijnlijk onze broeder Bentley en zijn lieve vrouw voor eerst gaan arbeiden voor den Heer."

(Uit een zendingsbericht in „De Christen", 1 november 1885).

‚De Kandelaar' jubileert!

Deze maand jubileert „De Kandelaar", het maandblad van onze zusters!

In een keurig verzorgd nummer wordt in verschillende lezenswaardige artikelen herdacht hoe vijfentwintig jaar geleden onze nederlandse baptisten-vrouwenbeweging, op voorstel van de zusterhulp-afdeling in 's Gravenhage, het initiatief tot de maandelijkse uitgave van een eigen „verenigingsblad" nam. Gezien de voorspoedige groei van dit steeds goed verzorgde maandblad blijkt dit een gezond en gezegend besluit te zijn geweest.

We willen de redaktrice, mevr. I. Jansma-van der Heide, haar medewerksters en het hoofdbestuur van landelijk Zusterhulp hartelijk gelukwensen met dit jubileum, waarbij we de wens uitspreken dat deze „Kandelaar" nog vele jaren zijn licht mag laten schijnen!

Vrijdag 11 november 1960 Jaargang 77 Nr. 3548

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

beroep en roeping

Te werken is ons opgedragen. De volksmond zegt: die niet werkt, zal ook niet eten, en in de Schrift lezen we: de arbeider is zijn loon waard. Anders dan gebruikelijk is zijn wij geneigd de klemtoon te leggen op het woord arbeider en niet op loon. We verstaan loon als levensonderhoud en dat is alleen hij waard, die werkt. Dat het mogelijk is zich in het leven te houden en soms zelfs zeer weelderig, zonder arbeid te verrichten, beschouwen wij als in strijd met de wetten waarnaar het gemeenschapsleven geregeld behoort te worden. Het geheel wordt verwrongen als er enkelen zijn die, ofschoon tot werken in staat, niet deelnemen aan de produktie, doch mede profiteren van de vrucht van anderer inspanning. Hier wordt een individualisme openbaar, waarin het egoisme werkt, dat de samenhang tussen het leven van mens tot mens miskent. Op het gemeenschapsbelang moet het belang van de enkeling zijn ingeschakeld. We zeggen niet, dat het belang van de enkeling in het belang der gemeenschap moet ondergaan. Maar het is iets anders zich in individualisme te verliezen dan in een sterk gevarieerde individualiteit de volheid der gemeenschap te doen uitkomen.

Beroep en Salaris

Luther moet aan de menselijke beroepsbezigheid een goddelijk karakter hebben toegekend. En dit niet ten onrechte. Het uitoefenen van een beroep, dus het aanvaarden en vervullen van een taak temidden en mede ten bate van de anderen, met wie men samen leeft, is voorwaarde om mede te mogen profiteren van de opbrengst van de arbeid der velen. Nu kan men bij het bepalen van het deel van de opbrengst van de arbeid der velen, toe te kennen aan de enkelingen, van tweeërlei gezichtspunt uitgaan. Het ene is de betekenis van de arbeid van de enkeling voor de gemeenschap, zowel wat de aard van die arbeid betreft, als de **grootte** der prestatie. Het andere is de behoeften der enkelingen: die van gezinsgrootte, kosten van verwerving en kennis en voor gereedschappen, die voor de uitoefening van het beroep noodzakelijk zijn.

Voor de sociale ordening, die de laatste halve eeuw ons gebracht heeft, gold in feite alleen het prestatiemotief en de hoedanigheid van de verrichte arbeid. De „intellektuele" beroepen werden veel hoger gehonoreerd dan de handenarbeid. Om eerstgenoemde beroepen te mogen bekleden, was een kostbare opleiding nodig geweest, en om ze te kunnen uitoefenen moest men zich ook uitgaven getroosten, die aan de handenarbeid als zodanig niet verbonden waren.

Christelijke Beschouwing?

We hebben in bovengenoemde beschouwing van de maatschappij en haar ordeningen nooit iets christelijks kunnen ontdekken. En wel omdat we er een element in misten. En dat ene element is o.i. zeer belangrijk. Het is juist dat element, dat beslissend is inzake de vraag of een beschouwing met het woord „christelijk" mag worden versierd. Het is de verloochening van het samen mens zijn. De opdracht tot dienen, die een der grondlijnen is der goddelijke openbaring, ontbreekt er aan. We zijn er niet voor **onszelf**, doch voor **elkander**. We zijn er niet om wat te **verdienen** (en dan 't liefst veel!) maar om te **dienen**. Ons leven moet niet afgestemd zijn op verdienen, maar op het dienen van God, die wij echter niet kunnen dienen buiten de mens naast ons. Ons levensonderhoud te willen ontvangen als **loon** op hetgeen **wij presteren**, is zeker geen christelijke, maar een van Christus losgeslagen levensopvatting. Uit een zodanige levensbeschouwing is God verdrongen. In haar gaat het niet meer om God, om de volbrenging van Zijn wil, maar om zelfverzorging. Om zulk een leven van **zich-zelf-in-werking-zetten** en dit **om-zich-zelf** kan men de zondag nog wel heenleggen als schoon passe-partout. En zet men in haar midden een kerk, dan kon deze wel eens meer het karakter gaan aannemen van een **mausoleum** dan van een **tempel**, van een **grafstede** dan van een goddelijk **regeringscentrum.**

Roeping en Levensonderhoud

De weg, waarlangs de mens in deze schepping in zijn levensonderhoud kan voorzien, adelt hem reeds in zekere zin als een mede-arbeider Gods. Hij moet bouwen en bewaren wat hij in pacht ontving: deze aarde, wier Eigenaar God onveranderd gebleven is.

Waar de menselijke arbeid echter direkt gezet is in verband met de voorbereiding van de komst van — wat wij plegen te noemen — de toekomende wereld, is het karakter van die arbeid als dienst van God weer goed herkenbaar. Wie werkzaam is in de evangelieverkondiging heeft geen **beroep**, maar doet dit uit **roeping**. Wijl hij geen beroep uitoefent, vindt zijn arbeid geen afspiegeling in een salaris. Hij ontvangt wat nodig is voor zijn levensonderhoud. De prestatie-gedachte blijft hier helemaal buiten beschouwing. Er is geen maatstaf, waaraan de betekenis van zijn arbeid zou zijn af te meten. Produktieverhoging is een begrip, dat bij zijn werk niet te pas gebracht kan worden. De werkelijke waarde van zijn arbeid onttrekt zich aan elke menselijke beoordeling. De Schrift zegt dat in de beoordeling van de waarde van zijn arbeid alleen de trouw meespreekt. De kosten van zijn opleiding — (wanneer hij voor zijn werk als heraut van Jezus Christus een bijzondere opleiding gehad zou hebben) — blijft buiten beschouwing wan-

neer vastgesteld moet worden, wat hij voor zijn levensonderhoud nodig heeft. Dat moet hem gegeven worden — onverschillig hoe omvangrijk de gemeente en het haar omgevende arbeidsveld is, in welke hij de Heer der gemeente dient Aangaande de vraag of hij als geroepene dienaar van Christus erkend zal worden, ligt de beslissing bij zijn, door Christus zich geroepen weten. Hij treedt, als de gemeente deze roeping bij hem gevonden heeft, in de dienst — niet van de gemeente (wordt geen dienstknechten van mensen!) maar van de Heer, die Hem het, voor deze dienst noodwendige geeft, uit datgene, dat de gemeenteleden ontvangen in hun beroepsarbeid. Voor de gemeenten is dit een belangrijke toetssteen inzake de vraag, of zij recht staan tegenover de Heer. De Heer toetst de gemeente aan de houding, die zij aanneemt tegenover Zijn dienaren. En ze zal niet kunnen zeggen, dat ze de Heer liefheeft als er bij haar een schuldig tekort is ten opzichte van hem, die ze als dienstknecht van Christus heeft erkend en aanvaard.

L.

Negatieve bewijzen Het is noodzakelijk, dat iemand, wiens begeerte het is te worden afgezonderd voor de dienst van de Heer, overtuigd is van zijn roeping. Is hij dat niet, dan zal als hij het terrein van zijn werkzaamheden als evangelieverkondiger en zielsverzorger betreedt, een van beiden gebeuren: óf hij zal zijn werk doen, beheerst door wereldse motieven en op wereldse wijze, óf hij zal bezwijken en, onverschillig naar aanleiding waarvan, zijn plaats verlaten. Hij moge zijn houding trachten op aannemelijke gronden te verdedigen - de eigenlijke oorzaak zal altijd zijn, dat hij gefaald heeft inzake de overtuiging van zijn roeping.

Hoe echter de zekerheid, geroepen te zijn, te verkrijgen? Positieve bewijzen zullen niet gemakkelijk voldoende steun verlenen. Misschien dat hij door naar de negatieve te vorsen, eerder vast wordt in zijn gevoelen.

Een bekend raadgever in geestelijke zaken gaf het volgende advies: Men legge zichzelven de volgende vragen voor:

Ben ik bereid om voor de rest van mijn leven op een afgelegen plaats, onder een handvol gelovigen te dienen? Ben ik bereid af te zien van de maatschappelijke mogelijkheden voor mijn vrouw en kinderen, die mij in een ander beroep wenken? Een eenvoudig leven en een hoge levensopvatting is al wat de gemeenten mij op maatschappelijk terrein kunnen aanbieden. Ben ik bereid de dienaar van allen te zijn?

Een bescheiden bestaan, een zuiver leven en gehoorzaamheid aan onze Superieur (Christus), zijn niet slechts monniksidealen, maar zijn besloten in elke „roeping" die van leven tintelt. Zijn wij bereid tot een zelfonderzoek, zwaarder dan wij van anderen zouden willen vragen?

Baptisten en Kongo Tussen de engelse baptisten en Kongo, onlangs een onafhankelijke republiek geworden, liggen oude betrekkingen. Dat land begon zijn geschiedenis niet als een belgische kolonie, maar als een vrije Staat onder de regering van koning Leopold II van België. Het Congres van Berlijn in 1885 gehouden, had het zo bepaald. Menslievende organisaties en het engelse baptistenzendingsgenootschap hadden er bij de britse regering op aangedrongen, deze besluiten te ondersteunen. Ze hadden dit gedaan in de overtuiging, dat koning Leopold de slavernij zou tegengaan en de beschaving in Kongo zou brengen. Zij beleefden een ernstige teleurstelling met het bewind van de belgische koning.

Koning Leopold's dienaren begonnen goed. Ze openden een suksesvolle strijd met de arabische slavenjagers. Er kwam een overeenkomst tot stand, die de slavenhandel belangrijk beperkte. Om de uitgaven aan deze strijd tegen de slavernij te bekostigen kwam er een systeem van konsessies betreffende exploitatie van de natuurrubber, hetwelk de voornaamste bron van inkomen der inlanders was. Hiermede begon een nieuwe slavernij van de kongolese volken. Deze werden geprest tot prestaties, die niet hen zelf en hun land ten goede kwamen, maar de koning miljoenen deden toestromen. Hiertegen rezen in Europa protesten.

Protesterende baptisten De engelse Unie van Baptistengemeenten nam in haar vergadering van 11 oktober 1906 de volgende verklaring aan:

„Het is nu overvloedig bewezen, dat het systeem, dat thans aan de Congo heerst, niet slechts het gehele volk aldaar in slavernij brengt, maar zijn voortbestaan bedreigt. Derhalve wijst de Vergadering der Kerken op de noodzakelijkheid zich deze zaak aan te nemen en te doen wat zij kunnen, opdat zo spoedig mogelijk de onderdrukte volken hun vrijheid krijgen."

L.

„Een belangrijk blad van brede allure"

zo noemde kortgeleden „De Friese Koerier" ons weekblad. Een onpartijdig oordeel!

Is dat niet een reden te meer om abonné's te winnen voor ons eigen blad? Proefnummers worden gaarne gezonden door de administratie, Dalweg 77, Arnhem.

In memoriam Ds G. Bouritius

Het vorige nummer van ons weekblad bevatte de mededeling, dat onze broeder, ds G. Bouritius, ernstig ziek was, zó, dat voor zijn leven werd gevreesd. Dit bericht was van woensdag, 2 november. Reeds de volgende dag is wat gevreesd werd werkelijkheid geworden. Maar wij weten, dat de vrees voor het leven van onze broeder alleen op **dit** leven betrekking had. In werkelijkheid „ontsliep hij in Zijn Heer en Heiland" en geldt ook van hem, wat Jezus tot Martha zeide: „Wie in Mij gelooft, zal leven, al was hij ook gestorven", (Joh. 11 : 25). Dit is de troost voor zijn diepgetroffen echtgenote en voor de kinderen; en ook voor allen, die door het geloof met hen verbonden in liefde aan hen denken.

In 't jaar 1923 aanvaardde ds Bouritius het ambt als voorganger van de gemeenten Workum en Staveren. Van 1925 tot 1930 diende hij de gemeente te Nieuwe Pekela en van 1930 tot 1942 de gemeente te Deventer. De arbeid is voor hem niet gemakkelijk geweest en in 1942 zag hij zich genoodzaakt zijn ambt neer te leggen. Maar de liefde van Christus drong hem toch, om 's Heilands getuige te zijn en Zijn schapen en lammeren te weiden en te hoeden. Een grote vreugde was het voor hem, dat hij later in Zwolle weer als voorganger kon werken. Ook daar was het evenwel niet gemakkelijk voor onze broeder, doch in eenvoud en trouw heeft hij gedaan wat hij kon.

Waren de omstandigheden moeilijk, daar kwam nog bij, dat hij ernstig te lijden had door ziekte en lichamelijke zwakte. In 1959 passeerde hij de grens tussen diensttijd en emeritaat. De hoop herleefde, dat hij nog weer wat sterker zou worden en nog een tijdlang aan de zijde van zijn echtgenote belangstellend en voorbiddend mee zou mogen leven. Het heeft slechts kort mogen duren.

In liefde denken wij aan hem, die eenvoudig en onopvallend zijn gang ging, dienende de Heer. Trooste en sterke God onze zuster S. Bouritius-Hamer. Hoe triest en uitzichtloos lijkt de weg, als men alleen verder moet. Doch geheel alleen zal ook zij niet zijn, want Jezus heeft gezegd: „Ik ben met u al de dagen".

K. R.

Aan rustige wateren

GEHANDHAAFDE OVERDRACHT

Hij leidt mij....
Gij zijt met mij....
Uit psalm 23.

Aan deze psalm ligt een keus ten grondslag.
Aan zijn geboorte is een strijd vooraf gegaan.
Deze strijd was een tweestrijd, waarin het ging om zelfhandhaving of zelfovergave. Op zijn verre achtergrond manifesteerde zich God, de altijd aanwezige. In deze tweestrijd zijn het niet in de mens wonende en werkende krachten, die tegen elkaar opbotsten. Neen, het is de getrouwe Schepper, die met jaloersheid de geest, die in ons woont, voor zich begeert en ons nu in de weg treedt. Hij maakt een keus onontwijkbaar, Gen. 32 : 24-30.
Dit is de strijd, die de mens op aarde heeft.
Het doel is het herstel der zuivere Ik-Gij verhouding. Niets minder dan dat is in het geding. Vreemde machten dringen zich vaak daar tussen, bondgenoten bieden zich aan, maar meer dan nevenfiguren worden het niet. Met hoeveel draden ook aan het verleden en de omgeving gebonden, zo voert ieder deze strijd toch alleen en voor zichzelf. Niets is meer ons „eigen" dan de strijd die dit leven ons oplegt. Onafhankelijk van derden, geheel naar eigen beslissing bepaalt ieder eigen lot en toekomst.
Tevergeefs zal hij trachten zijn leven te veranderen in een vlucht, psalm 139.
Een vlucht voor God is nooit meer dan een cirkelgang, die vroeg of laat eindigt voor het aangezicht van God.

Het konflikt waarin we geboren zijn (psalm 51) eindigt niet met een afgedwongen kapitulatie. Wij kunnen door zelfovergave God in ons leven op zijn plaats laten komen: Hem de Eerste, de Heerser laten zijn. Het is ook mogelijk deze strijd niet te overleven.
God is in deze psalm de handelende geworden, maar de dichter niet de uitgeschakelde, maar de op dat handelen, ingeschakelde. Hij wordt niet als een geboeide weggevoerd, niet als een slaaf verkocht, maar gaat in vrijheid achter de Heer aan als een schaap achter zijn herder.
Hij vindt rust in deze verhouding.
Hij roemt er in dat zijns herders kracht in zijn zwakheid volbracht wordt.
Hij doet mij nederliggen....
Voelt ge de kracht van dat: doet?
Tot dat rustige, dat vertrouwensvolle nederliggen, moest zijn kracht geknakt gaan, moest zijn hart gebogen worden. Hij voert mij zachtkens *aan zeer stille wateren.*
Hij handelt voorzichtig, mild met mij, want Hij wil mijn natuurlijke neiging tot verzet niet wakker maken door mij al te strak en wellicht pijnlijk zijn wil te laten gevoelen.
Hij weet dat het schaap huiverig is voor wateren, die in beweging zijn, omdat het daarin gevaren vermoedt. Hij houdt daarmede in tedere wijze rekening.
De keus, die de ziel nu vredig doet ademen, gold heel het leven, en het leven van elke dag. Niet voorwaardelijk, niet vanwege de moeilijke omstandigheden van het ogenblik droeg de dichter de verantwoordelijkheid voor zijn leven over aan de Heer. Neen, zijn beslissing had goede grond; ze was derhalve duurzaam.
Ze was niet door overhaasting gekenmerkt.
Ze was niet ingegeven door borende angst. Heel de weg was overzien.
Het einde was in het oog gevat; de gestalte, die zijn leven nú had en die het mórgen zou hebben, was er in verwerkt.
Ook in het licht van de dag van morgen zou zijn keus gerechtvaardigd blijken..
De grazige weiden en de stille wateren in het leven der verlosten betekenen niet dat hun leven tot stilstand gebracht is.
Neen, hun leven gaat dóór.
Hier beneden moeten ravijnen en spleten doorschreden worden. Ook het overgedragen leven heeft zijn nachttijden.
Wie onberouwelijke keus zál doen, moet met al deze dingen rekening houden, opdat hij ze angstloos tegemoet zal kunnen gaan. Hij moet zijn Leidsman gemeten hebben aan deze dreigingen. Hij moet gezien hebben, dat zijn herder met hen gerekend heeft en derhalve stok en staf voert.

De man van de herderpsalm heeft gestaan, oog in oog, met de werkelijkheid van het leven van de zondaar.
Hij deed een keus - de beslissende en onberouwelijke - nadat hij deze werkelijk doorschouwd had.
Hij deed in het laatste Licht een tweevoudige ontdekking: de ontdekking van de Ander, met wien zijn leven een twistgeding geweest was en de ontdekking van zich zélf. Toen koos hij de ik-ondergang, de „nederdaling ter helle", de doopvont, de doop tot dood. Hij begeerde - moegestreden - te worden opgeheven als zondaar opdat de eeuwige Morgen over hem zou gaan lichten.
En.... dat is geschied.
We zijn ten onder gegaan.... opdat we niet zouden *ten onder gaan.*
Heilig Geheim.
We gaan niet ten onder, omdat we, tóen we ten onder gingen, ten onder gingen met de Here Jezus Christus.
Wees, Goede Herder! wees geloofd!

AMSTERDAM-W.N. - (M. H.). We hadden zondag 6 november des namiddags een mooie dienst in de kerk der gemeente Centrum.
Is het op zichzelf al een feest als de beide gemeenten samen zijn, een gezamenlijke dienst vormt altijd een hoogtepunt omdat er dan als regel bijzondere gebeurtenissen zijn.
Ditmaal betrof het allereerst 3 broeders uit West, t.w. L. Albertsma, J. Booy en G. Veenstra, die reeds eerder tot diakenen waren gekozen. Op de vragen van onze voorganger gaven gemeente en deze broeders hun volmondig „Ja", waarna zij door voorganger en 2 ouderlingen onder biddend opzien tot de Heer der gemeente door handoplegging tot hun bizondere dienst in de gemeente werden bevestigd.
Na een regelrechte predikatie met als kernpunt „Die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden", (Spr. 8 : 17b), gaf de 12-jarige Mary White haar duidelijk „Ja" op de tot haar gerichte vragen betreffende haar doop. Reeds in Amerika had zij besloten ook hierin haar Heer en Heiland te gehoorzamen, maar in verband met hun vestiging in Holland was er besloten dit dan hier te doen plaatsvinden. Sralend van geluk ging ze het watergraf in en uit. Het was een ontroerend en feestelijk gebeuren.
Bij het daarop volgend Heilig Avondmaal heette br De Jonge haar hartelijk welkom in de gemeente, terwijl intussen jeugd en rijpere jeugd haar bloemen aanboden.
Wij hopen en bidden dat spoedig weer een dienst in „Centrum" nodig moge zijn.

EMMEN - (D. M.). Wat een groot voorrecht is het, dat de gemeente vrucht mag zien van de arbeid der evangelisatie.
Het bemoedigt om op deze weg voort te gaan om toch vooral op eenvoudige wijze de blijde boodschap uit te dragen.
Het waren goed dagen toen we in oktober een zuster en in november een drietal jonge mensen in het watergraf zagen afdalen.
Het spoort aan in dit winterseizoen op deze wijze voort te gaan.
Broeders en zusters in al onze gemeenten, grijp toch de kansen in woord, daad en lied om de grote daden van de Heer te verkondigen, voordat de tijd voorbij is. De Heer zegene ons allen.

STADSKANAAL - (A. R.-H.). Zondag 30 oktober is voor ds G. W. Tijman en de gemeente Stadskanaal een zeer bizondere dag geworden, want toen kwam er een einde aan de tijd waarin onze voorganger en zijn gezin hier werkten en woonden.
Voormiddags hadden we een dienst in onze eigen kerk, waarin ds G. van 't Wout een korte toespraak hield en het zangkoor enige mooie liederen zong. Daarna werden afscheidswoorden gesproken namens de gemeente, zusterhulp en de jeugd. Uit al deze toespraken bleek, hoe groot de achting, liefde en dankbaarheid is voor al het werk dat ds en mevr. Tijman hier hebben gedaan.
Daardoor was het scheiden niet gemakkelijk, dat bleek ook uit de woorden die dominee tot ons sprak, persoonlijk en namens zijn gezin. Na deze dienst werd het Heilig Avondmaal

gevierd; met zeer vele broeders en zusters. Dat was een gezegend en indrukwekkend samenzijn, mooier en beter slot aan een ambtsperiode is er niet.
's Namiddags om half vijf werd de officiële afscheidsdienst gehouden in de gereformeerde kerk. Ook in deze dienst was de belangstelling groot. *„Niemand die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods"*. Deze woorden had ds Tijman gekozen voor de afscheidspreek en met grote aandacht werd er naar de scheidende predikant geluisterd. Daarna werden waarderende woorden gesproken, namens eigen gemeente, omliggende gemeenten, de plaatselijke kerken en het schoolbestuur (waarvan ds Tijman voorzitter was). Drie burgemeesters waren aanwezig, waarvan één het woord voerde. Het mannenkoor zong toepasselijke liederen. Aan het einde van de dienst was er gelegenheid afscheid te nemen van Ds en mevr. Tijman en hun kinderen. We besluiten, zoals alle sprekers eindigden, nl. met de beste wensen voor ds Tijman en zijn gezin in de nieuwe gemeente en woonplaats. God zegene hen en Hij stelle hen tot rijke zegen voor de gemeente Haarlem!

TWEEDE EXLOëRMOND - (W. v. d. V.). Hoewel de zomer voorbij is en de koude begint is het gelukkig in de gemeente nog warm: de Heer werkt door! De interkerkelijke tentsamenkomsten die in september werden gehouden begonnen met plm. 300 bezoekers, maar dit aantal groeide de laatste avonden uit tot 600. Na de laatste avond kwamen twee jonge mannen tot overgave en de week daarop nog een jong meisje; reeds eerder had een jongeman *zijn hart aan de Heer gegeven. 't Betrof hier* jongemensen uit onze jeugd. Zondag 2 september was een blijde dag voor de gemeente: een jonge zuster werd op haar belijdenis gedoopt. Onze voorganger sprak bij die gelegenheid over Psalm 103 : 12, 13. Broeder ouderling Oosting sprak woorden van welkom tot onze jonge zuster en tot een zuster die uit een andere gemeenschap tot ons was overgekomen. Ook 30 oktober was weer een feestdag: een jonge zuster en drie broeders werden deze dag door de doop de gemeente binnengeleid. Onze voorganger had in die dienst als tekst: Gal. 3 : 27 gekozen. Met een grote schare vierden we het Heilig Avondmaal, waarbij br Hofman woorden van welkom sprak tot de pas gedoopten. Vele broeders en zusters toonden hun vreugde en dankbaarheid door de jonge leden de hand te drukken. Enkele uitten hun dankbaarheid in het spreken van een kort woord. Geen wonder, dat Gez. 15, „Dankt, dankt nu allen God" met volle overgave werd gezongen en dat we allen verheugd en versterkt huiswaarts gingen. 29 en 30 november hopen we evangelisatiesamenkomsten te houden, waarvoor ds G. Visser van Workum D.V. tot ons overkomt. Bidt ook voor deze avonden!

IK HEB EEN VROUW GETROUWD

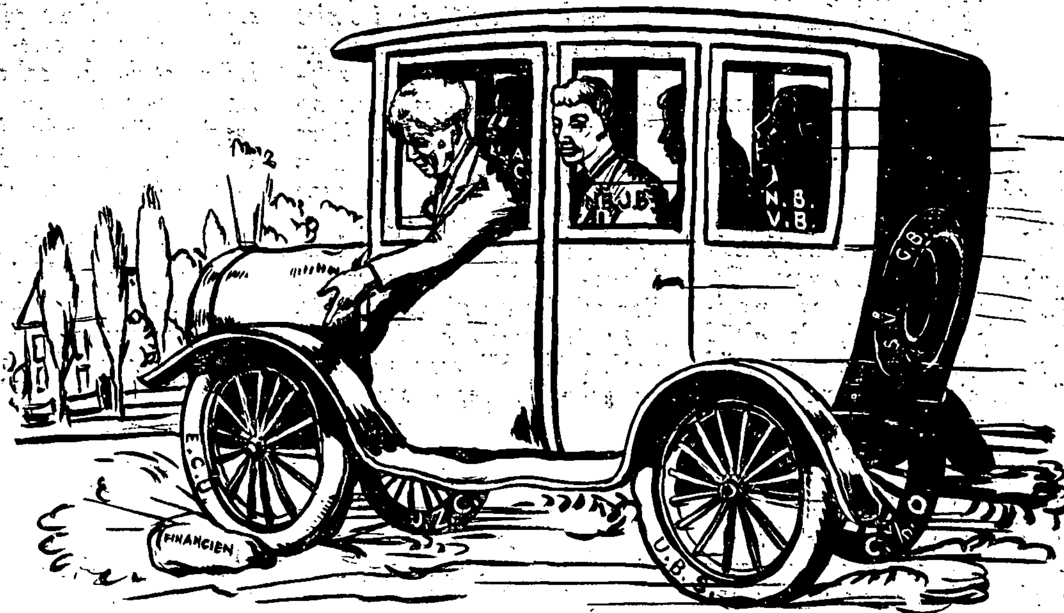
Kerkklokken luiden.
Toen zei de ene: „Als we niet waren gaan vissen, dan hadden we nu in de kerk gezeten."
De ander zei: „Ik niet, ik zou vandaag niet kunnen, want mijn vrouw is ziek."

(The Chaplain)

IN DIT NUMMER

gelukkig weer gemeenteberichten! Bizondere aandacht voor de a.s. „kerkbouwzondag"; een verantwoording van in 't uniebureau binnengekomen bijdragen; een „in memoriam", gewijd aan de nagedachtenis van de verleden week van ons heengegane ds G. Bouritius.

DE UNIE-BOUWSTICHTING

Géén vijfde rad aan de wagen!

De unie-wagen

De baptistenreisgemeenschap „Wij reizen met elkander" is onderweg en reist in een unie-wagen. Met deze wagen reist dit gezelschap bij voorkeur. Aan het stuur zit de voorzitter der unie-commissie. U herkent hem vast en zeker. Met vaart en visie gaat het voort langs nieuwe pioniersposten en nog onontgonnen gebieden naar verre zendingsvelden. De U.C. wordt daarbij aangemoedigd door de activeringscommissie, die steeds maar tot grotere inspanning aanspoort. In de wagen zitten nog meer personen, die alle betrokken zijn bij de reisroute en het reisdoel. Het zijn de onderafdelingen van ons wijd vertakt unie-werk: van de NBVB tot de NBJB. Er is in deze wagen geen plaats voor lifters!
De vier wielen van de wagen zijn de permanente commissies en de bouwstichting. De evangelisatie en de zending gaan voorop. Natuurlijk, zij slaan nieuwe wegen in, die ons brengen naar nieuwe gebieden. Dan volgen de opleiding (seminarie) en de unie-bouwstichting, die voor werkers en gebouwen zorgen. Wat zit dat wagentje prima in elkaar!!

O, die dikke kei!

Daar is de unie-wagen in volle vaart tegen aan gebotst. Financiën. De activeringscommissie trekt zich er niets van aan en maant tot meer haast.
Maar de chauffeur wijst met een driftig gebaar naar het obstakel. Hij kan onmogelijk verder, als die „lig"-in-de-weg niet verwijderd wordt. Maar de baptistenreisgemeenschap moet zijn reis vervolgen, zal het zijn bestemming bereiken. Die kei móet weg! Met elkaar, sámen, krijgen wij hem wel uit de weg.
De NBJB, die door de schok verschrikt naar buiten ziet, begint al te duwen: op de a.s. C.C.-vergadering wordt beslist om f 1750,- te geven aan de UZC en nog zo'n bedrag voor de ECU, voor de CvdO f 500,- en voor de UBS f 300,-. Dat is samen f 4300,-. Dat helpt. Maar het obstakel komt er slechts door in beweging: nu samen er achter en wij kantelen hem uit de weg.

13 november: Kerkbouw-zondag!

De laatste speciale zondag voor onze uniearbeid. De opleiding, de zending en de evangelisatie kregen reeds hun speciale zondag. Ontvingen zij ook Uw speciale offers? Zij worstelen nog met grote tekorten. A.s. zondag is voor de KERKBOUW. Er mocht reeds veel gebouwd worden. Het is al lang een bedrag met zes nullen. Wij zijn reeds op weg naar de *drie miljoen gulden*. Er moet jaarlijks een groot bedrag aan rente en aflossing betaald worden. Via *het 10-cent-fonds* helpen wij elkanders lasten te verlichten. Mogen wij a.s. zondag op een extra bijdrage van U rekenen voor dit fonds? U kunt het ook storten op giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Dalweg 77, Arnhem. *Die rente en die aflossing.* Wat zouden er jaarlijks kapitalen aan die twee kunnen worden uitgespaard of verdiend. *Door spaargelden,* tegen normale spaarrente of nog lagere rente en vooral renteloos. Zoudt U dit niet eens willen overwegen?
Alle inlichtingen worden U verstrekt door de administrateur ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem. Kleine bedragen en grote sommen geld zijn welkom. Dan kan duur geld worden afgelost en de verplichtingen aanmerkelijk worden verlicht. En juist daarom is *13 november de KERKBOUW-ZONDAG.*

Namens de Unie-Bouwstiching,

G. Brongers.

NADER BEZIEN

Kerkbouwzondag

De reeks bizonder zondagen van dit jaar van „wij reizen met elkander" wordt aanstaande zondag afgesloten met de kerkbouwzondag.

Een aardige illustratie in dit nummer van ons weekblad opgenomen (bij het ubs-artikel) beeldt bizonder goed uit wat dit jaar van sámen-reizen beoogde: alle arbeid behoort bij elkaar, geen sektor kan zonder de andere.

In het geheel van onze unie-arbeid schijnt de bouwstichting wel een bizondere plaats in te nemen. Niet alleen dat deze stichting dikwijls ná de arbeid van andere unie-korporaties op 't veld verschijnt - al is dat beslist niet altijd het geval -, de bouwstichting schijnt ook dikwijls alleen maar materiëel te werken. Het gaat immers bij de ubs om kerkgebouwen, pastorieën en andere vaste bezittingen.

Dat het desondanks niet om materiële zaken gaat behoeft geen betoog. Het is thans ieder wel duidelijk, dat goede kerkgebouwen en gemeentecentra zeer nadrukkelijk de zaak van de verkondiging van het evangelie bevorderen.

Dat op intensieve wijze aandacht aan de kerkbouw wordt geschonken is intussen een uiting van een opvallende verandering in het denken en gevoelen van onze gemeenten.

Vroeger - althans naar onze indruk - werd er weinig of geen aandacht geschonken aan kerkbouw. Natuurlijk, voor het samenzijn der gemeente was een lokaliteit noodzakelijk .Soms waren het louter finantiële redenen waardoor men genoegen moest nemen met een tot lokaal ingericht pakhuisje of verbouwde stal. Maar beslist niet altijd was het om de geldelijke middelen dat men zich met zulke vergadergelegenheden tevreden stelde! Verstaan we de geschiedenis onzer gemeenten goed dan school er ook een bepaalde manier van gemeente-zijn achter, namelijk het naar-binnen-gerichte gemeente-zijn. We geloven, dat sommige reeds tientallen jaren bestaande gemeenten daardoor vooral nu nog te kampen hebben met kerkbouwnood. Van waaruit de „gezelschaps"-idee, dat de gemeenten vroeger dikwijls kenmerkte, verklaard moet worden is een nadere bestudering waard, feit is het dat - om een voorbeeld te noemen - Spurgeon toen hij de amsterdamse gemeente indertijd trachtte te bezoeken op dit naar-binnen-gericht zijn van de gemeente stuitte en de broederschap aldaar op dit punt vermaande.

Gelukkig is dit naar-binnen-gerichte, de spiritualiserende onderlinge stichting zo goed als weg. De gemeenten zijn - indien mogelijk - kerken gaan bouwen die niet slechts aan de behoeften van alle gemeentelijke arbeid beantwoorden, maar ook een eigen plaats in het openbare leven van stad of dorp innamen.

Wellicht leven we nu in de tijd dat ook aan de stijl, de vormgeving van die eigen plaats in het openbare leven aandacht geschonken zal worden. Dat de ubs ook op dit terrein nog wel een en ander heeft te doen kan het welslagen van de aanstaande kerkbouwzondag stellig ten goede komen! v. D.

Evangelisatie studie-weekend

— Een Gereformeerde bijdrage
— Evangelisatie over de grenzen
— Vraag en antwoord
— Grenzen van Interkerkelijke arbeid

Het regende zaterdag en zondag, 29 en 30 oktober jl. Buiten was het dus wat triest en somber, hoe de herfstkleuren hun best ook deden 't geheel wat op te vrolijken. Doch de zon ontbrak, zodat zelfs de herfsttinten machteloos waren. Hoe anders was het binnen op ons Centrum „De Vinkenhof", waar die regenachtige zaterdag en zondag, 29 en 30 oktober, evangelisatiewerkers uit alle delen van ons land, ruim 60 in getal, samen waren.

Hier scheen wél de zon, zodat hier de kleuren wél uitkwamen. De gloed van de altijd weer verwarmende gemeenschap lag over de mensen en de bijdragen van velerlei kleur en schakering. Ja, er waren dus baptisten samen. Maar geen baptist immers is er gelijk. Ieder zegt en doet het weer anders. En bovendien was er ook de gereformeerd gekleurde dominee Overduin. Om nog maar te zwijgen over de kleur van zijn chauffeur, die naar zijn zeggen bijna baptist was, omdat hij uit de bundel van Joh. de Heer zong en tegen de kinderdoop was. Maar ik zei al: over deze verscheidenheid van mensen en bijdragen lag de gloed der gemeenschap die Christus altijd weer geboren doet worden onder de Zijnen en die kleuren en tinten des te mooier uit doet komen en ze maakt tot een schone harmonie.

Natuurlijk kunnen we in dit verslag niet uitvoerig weergeven wat gezegd en gedaan werd. De ruimte daarvoor ontbreekt. Bovendien vond het ge- en besprokene reeds zijn neerslag in de papieren die werden meegegeven aan de deelnemers of die nog zullen worden toegezonden aan voorgangers en raden der gemeenten.

Laat ik U, lezers van ons weekblad, de hoofdpunten van deze studie-konferentie mogen doorgeven.

Daar was dan allereerst 't openingswoord van de voorzitter der studiekommissie, ds Bosma. Het was een woord ontleend aan Lucas 9 : 10-17, doelbewust gericht op hoofd en hart van hen die in de opdracht van de Meester staan en daarin zoveel moeilijkheden en onmogelijkheden ontmoeten. Zóveel, dat discipelen geneigd zijn de schare weg te zenden. Maar dat is onszelf uitschakelen, terwijl de Heer ons wil inschakelen in de mogelijkheden die Hij heeft .Waar discipelen dan staan in de gehoorzaamheid aan de Heer, daar geschiedt het wonder.

En moeten we het in de arbeid niet altijd hebben van dit wonder en deze gehoorzaamheid?

En toen kwamen de welkomstwoorden en de begroetingen. Liederen werden gezongen en het zakelijke van kamerindeling en corvee werd niet vergeten. En aangezien vooral de werkers in de evangelisatiearbeid het niet zonder maaltijden kunnen, werd er dus ook gegeten.

En toen kwam ds Overduin, gereformeerd predikant te Veenendaal, naar „De Vinkenhof" gebracht door meergenoemde chauffeur. Een dominee die het met voorbeelden weet te zeggen. Het luisteren werd een genot. En al luisterend werden we geinstrueerd waar het ging over de onmoeting met de mens in onze evangelisatiearbeid.

En als U wilt weten welke rijke en verrijkende gedachten ds Overduin aan ons doorgaf, dan vraagt U dit maar aan de deelnemers uit uw gemeente of naar de rondgezonden papieren.

Die avond echter was er nog méér. Ds M. G. Boeschoten vertoonde de dia's van het wereldkongres in Rio en de eetzaal had plotseling de sfeer van een filmzaal. De bandrecorder omlijstte kleur en fleur der dia's. Een prachtige montage, waard om gezien en gehoord te worden, want één ding werd wel zeer duidelijk: baptisten zijn evangelisten. En alsof het die avond nog niet genoeg was, lieten br Joh. Fischer en zijn leerling hun hobo's dit rijk gekleurde festijn bezingen in jubelende tonen, onderstreept door mannen en vrouwen, die voor het naar bed gaan nog even met elkaar wilden zingen. En toen brak de nacht-„rust" aan.

De eerste konferentiedag was voorbij. De tweede wachtte.

Niet alle mensen waren 's morgens op tijd aan het ontbijt. Sommigen deden alsof het de gewoonste zaak van de wereld was te laat aan tafel te komen, anderen kwamen aarzelend en schuchter binnen, zich kennelijk bewust van hun „zonde" en die laatsten waren in tegenstelling tot de eersten dus niet de hopeloze gevallen.

In de morgenwijding ging dr. J. J. Kiwiet voor. Opnieuw ogenblikken van bezinning, waarin de Heer met ons bezig was.

En hierna kwam het *forum;* 14 vragen uit en over de arbeid werden gesteld en beantwoord. Ds H. v. d. Werf en vier fo-

rumleden uit Groningen, Musselkanaal, Deventer en Amsterdam zorgden voor de antwoorden.

U weet het: voor de vragen en antwoorden, zie de toegezonden papieren!

En 's middags, na gesterkt te zijn door een voortreffelijke maaltijd, leidde ds W. Harkema het onderwerp: *„Mogelijkheden en grenzen van interkerkelijke evangelisatiearbeid"* in. Mogelijkheden zijn er en ze moeten benut worden. Maar grenzen zijn er ook. Doch waar loopt de grens? En trekken wij de grenzen altijd goed? In de diskussie stelde de rektor van ons seminarium deze vraag, een vraag waar hij ook niet mee klaar was, maar die z.i. gesteld moest worden ter nadere bezinning en overweging: waarom werken we wél met de hervormde kerk samen*) en niet met de zgn. „pinkstergroeperingen?"

Ds Harkema ging hierop uitvoerig in, maar toch bleef de vraag bestaan. U mag er dus ook over denken. En straks ook de raden en evangelisatiekommissies. Want wat dit laatste betreft: een studiekonferentie als deze werd niet alleen belegd voor de deelnemers immers. Ze wil heel ons werk dienen en daarom kan ze niet zonder de besprekingen in raden en kommissies.

Br H. A. Mostert, lid van de ECU, woonde niet alleen deze konferentie bij doch sprak de deelnemers ook toe. Uit deze konferentie had hij opnieuw moed geput voor heel de evangelisatiearbeid in en door onze unie. Waar zoveel liefde voor de arbeid heerst, kunnen beurzen slechts opengaan. Trouwens, br Mostert sprak meer van deze liefde dan van de beurs. Het is immers éérst altijd een hartezaak.

De konferentie eindigde met een dankstond. Geen wonder. Er was immers veel geweest waarvoor we moesten danken. En menigeen zal reeds weer uitzien naar de konferentie 1961, zo de Heer ons dit wil doen beleven.

H. P. d. B.

---

*) Is de samenwerking met de hervormde kerk niet even incidenteel als met de zgn. pinkstergroeperingen? M.a.w.: kan men deze vraag zo wel stellen? E.R.

ADRESWIJZIGING

Het adres van ds J. A. Brandsma is thans: Van Royenlaan 57, Groningen, telefoon (05900)-21306.

BEROEPINGSWERK

Aangenomen: naar Zandbulten (Fr.), H. Ploeger te Borne.

E.C.U.-nieuws

Ruim dertig jaar geleden was er in Eindhoven geen baptist te bekennen en nu is er een gemeente van 210 leden, bestaande uit een 116 gezinnen met daarnaast nog 50 gezinnen welke vrienden der gemeente zijn.

Vraagt men naar de (maatschappelijke) oorzaak, dan ligt het antwoord voor de hand: Philips. Omstreeks 1924-'25 begon de exodus uit de veenkoloniën naar de industriegebieden - en zo kwamen uit Groningen en Drente enkele baptistengezinnen naar de stad waar ze bij Philips konden werken.

Er werd echter niet alleen bij Philips gewerkt maar ook voor God en de gemeente. Hoewel de eindhovense gemeente vóór en tijdens de tweede wereldoorlog nog al herderloze tijdperken gekend heeft, bleef de gemeente vast aaneengesloten en bouwde voort aan het Rijk Gods. Sinds 1946 staat de gemeente onder de bezielende leiding van haar voorganger ds Zijlstra en is het gemeentelijk leven gekonsolideerd en is een rijke zegen te konstateren in de uitbouw van de arbeid. De evangelisatie werd op krachtige wijze aangepakt. In de zomer van 1960 bijvoorbeeld werden er 34 openluchtsamenkomsten gehouden, terwijl bovendien elke maand 850 zaaiers werden verspreid. Hierdoor kreeg de gemeente steeds meer bekendheid en werd terrein veroverd. Het houten nood-kerkje kon de bezoekers niet meer bevatten. Een nieuwe kerk werd gebouwd en in juli 1956 in gebruik genomen. Het kerkbezoek neemt steeds toe. Elke zondag komen er een 380 tot 400 mensen luisteren naar de boodschap van het evangelie.

In Eindhoven is enorm veel veranderd, vooral door de uitbreiding van de stad. De N.V. Philips heeft vele hektaren grond opgeëist voor de bouw van een tiental nieuwe fabrieken. Er ontstonden rondom de stad grote nieuwe woonwijken: Tongelre, Stratum, Burghplan rondom de Daffabrieken, Genderdal en een nieuw dorp Meerveldhoven. De arbeid lééft en groeit. Het aantal inwoners der stad bedroeg in 1946 120.000, thans 167.500. Waren er in 1946 22 R.K. kerken thans zijn er 29.

Door de grote spreiding van de gemeenteleden is het terrein zeer groot. De leden wonen behalve in Eindhoven, o.a. in 's Hertogenbosch, Helmond, Meerveldhoven, Veldhoven-Zeelst -Maarheze en Veghel.

De afstanden worden te groot, waarom op diverse plaatsen in de week kontaktavonden worden gehouden. Er is een overvloed van werk. De kontaktadressen vragen om een betere bearbeiding. Voor één voorganger is het onmogelijk dit grote terrein te bearbeiden. De gemeente Eindhoven betreurt het telkens zulk een groot terrein te moeten laten liggen. Andere protestantse kerken trekken hulpkrachten aan. Indien wij de tijd niet uitkopen en alle kansen aangrijpen zullen anderen ons straks voor zijn.

In februari hoopt de ECU een bezoek te brengen aan deze bloeiende gemeente en samen met voorganger en raad de mogelijkheden onder ogen te zien.

De gemeente Eindhoven heeft om dit bezoek gevraagd en natuurlijk is onze evangelisatie-kommissie bereid te komen. Wij danken de Heer voor wat reeds bereikt is. Zullen we in 1961 in het donkere zuiden nog verder kunnen doorstoten?

Zielen zijn verloren in de zonde. Laat ons tot de uiterste inspanning komen om hen het evangelie van Christus te brengen en Zijn macht tot redden!

Jezus Christus is het Licht der wereld!

W. Harkema

Uit ons Uniebureau

Mag ik onze Zaaier-agenten vriendelijk herinneren aan onze bestaande regel? Deze is, dat bestellingen per de 15e van de maand in het Unie-bureau binnen moeten zijn. Dit wil dus zeggen, dat onze Zaaieragenten ook van het komende gewone december-nummer van De Zaaier het gewone aantal wensen en ontvangen, indien niet per de 15e november (dus op a.s. dinsdag) een gewijzigd aantal wordt opgegeven. Aan deze regel wordt even herinnerd, omdat ook vóór 1 december het extra Kerstnummer verschijnt.

Graag vestig ik tevens nog de aandacht van allen op twee dingen:

1) dat het a.s. zondag (13 november) KERKBOUW-zondag is.

2) dat elders in dit nummer de verantwoording over oktober staat met een overzicht van wat nog vóór het jaareinde verwacht zou mogen worden. En dat zal ieder natuurlijk interesseren!

Wie brengt
NU
een nieuwe abonné in onze lezerskring binnen?

Bezorg uzelf en de nieuwe abonné dat genoegen!

Deze ontvangt ons weekblad voor slechts 75 cent tot het einde van dit jaar.
Voor weinig geld zoveel goede waar!
De adm., Dalweg 77, Arnhem verwacht uw opgave met vreugde!!

a.s. zondag 13 november : kerkbouwzondag

Uit ons Unie-Bureau

De maand oktober bracht in het Unie-bureau de volgende bijdragen en giften:

1) voor de ECU
Apeldoorn f 50; Hoogezand f 100; Harlingen f 52; Emmen f 137,46; Borne f 45; L'warden f 122,31; IJmuiden f 8,14; zr C. J.-B. te H. f 50,-; Heerlen-Sittard f 36,78; Treebeek f 33,72; Apeldoorn f 100,- Zutfen f 21,74; Enschede f 49,-; Amsterdam-W.N. f 40,90; Musselkanaal f 131,63; Tweede Exloërmond f 100,-; Leeuwarden f 31,22; Delfzijl 131,17; Makkum f 30,-; Pernis f 35,72.

2) voor de Opleiding:
Hoogezand f 100,-; Emmen f 23,57; T. B. te K. f 3,90; vrouwenver., E.E.veen f 25,-; J. T. te Y. f 26,-; Leeuwarden f 50,57; zr C. J.-B. te H. f 50,-; Staveren f 101,20; Heerlen-Sittard f 22,53; Winschoten f 23,50; Treebeek f 29,55; Deventer f 19,05; Zutfen f 13,27; Amsterdam-W.N. f 41,40; Musselkanaal f 34,61; Tweede Exloërmond f 150,-; Delfzijl f 69,30; Makkum f 40,-; Sneek f 100,-; Hoogkerk f 8,45; Enschede f 33,42. (In verantwoording over september moet gelezen worden: G. M. H. te C. f 3,95; niet f 395,-).

3) voor het 10-cents-fonds der UBS:
Pernis f 20,75; Zandbulten f 45,75; J. T. te Y. f 10,40; Emmen f 46,50; Heerlen f 25,37; W. V. te L. f 5,-; Zutfen f 30,50; H. J. B. te B. f 7,50; J. M. G. F. te W. f 5,20; H. d. J. te NW. f 10,-; Delfzijl f 37,12.

4) voor de Herdenkingskerk in A'dam
Bapt. Fed .of Canada f 1917,20.

5) voor Gebouw (seminarium, bureau) in Warschau:
Borne f 10,-; Utrecht f 25,-; E.E.veen f 20,-; Eindhoven f 30,-; Enschede f 30,-; Vriescheloˇf 20,-; Zwolle f 10,-; Tweede Exloërmond f 10,-; Den Haag f 40,-; Groningen-N. f 40; Siddeburen f 10; Arnhem f 20,-; Foxhol f 10,-; Haulerwijk f 10,-; Makkum f 10,-; Muntendam f 20,-; Winschoten f 10,-; Nw. Weerdinge f 20,-.

6) voor het Noodfonds:
Deventer f 30,76; Makkum f 10,-.

Aan alle gevers en geefsters onze hartelijke dank!!

En nu de vraag: wat moest er eigenlijk nog voor de in het Unie-bureau beheerde drie grote gemeenschappelijke taken (evangelisatie, opleiding en kerkbouw) vóór het jaareinde binnen komen, wilden we de in dit jaar gestelde doelbedragen halen? Leest met aandacht:

voor de ECU	*f 12000,—*
voor de Opleiding	*f 5200,—*
voor het 10-cents-fonds	*f 3700,—*

Ja, leest het nog maar eens met aandacht. En dan weet U, het is met elkaar nog vrijwel f 21000,-! Duizelt het U? Och kom, wij leven uit het geloof, en daarom vertrouwen we dat 't tóch voor elkaar komt, omdat we met werk te doen hebben dat des Heren is. En we hebben immers te doen met gemeenten en mensen, die er voor stáán, dat het tóch voor elkaar komt. Daarin vergissen we ons toch niet, is het wel?

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem;
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem.

L.Z.C.
Z.O. GRONINGEN EN DRENTE

Op 19 november D.V. hopen we weer bijeen te komen in Emmen.
Van 3 tot half vier is er gelegenheid elkaar te begroeten onder het genot van een kopje thee. Daar onze voorzitter niet aanwezig kan zijn, berust de leiding van deze konferentie bij ds W. Veenstra. Het programma ziet er als volgt uit:

1. *Opening.*
2. *Zangkwartier o.l.v. ds Th. v. d. Laan.*
3. *Onderwerp: „Hoe maken we de kinderen tot aktieve medewerkers?", door ds J. Bouritius, met diskussievragen.*
4. *Zang afd. Nw.-Weerdinge.*
PAUZE
5. *5-minuten toespraakje door afd. Emmen en Stadskanaal „Welke zegen geeft het Zondagsschoolwerk mij?"*
6. *Deklamatie afd. Ter Apel.*
7. *„Hoe Kerstfeest vieren", door Mevr. Speelman.*
8. *Zang afd. Nw. Weerdinge.*
9. *Sluiting.*

Met hartelijke groeten en tot ziens in Emmen,

Namens het bestuur,
G. Pots (sekretaresse).

BROKSTUKKEN

Geven is een moeilijke kunst. De meeste gevers willen bedankt worden, op staande voet bedankt en geprezen, waardoor dan, volgens de bijbel, „hun loon weg is". De man die tegenover een meisje royaal is met sieraden en bontmantels, wil er doorgaans wat voor terug ontvangen. Onlangs hoorde ik van een interessante vorm van geven.
Een inboorling, die door een der zendelingen in zijn dorp met sukses behandeld was, wilde deze iets geven. Enkele dagen later bracht hij hem een paar heerlijke kippeboutjes. De zendeling was in zijn nopjes over de nieuwe geesteshouding van zijn patient en vertelde het geval overal rond. Kort daarop echter ontdekte hij, dat de kippenvoorraad op zijn erf met enkele van deze beestjes verminderd was. De dankbare patient had de zendeling-arts zijn eigen kippen kado gegeven. Een aantrekkelijke vorm om je dankbaarheid uit te drukken.
Van een afrikaanse inboorling wordt verteld dat hij begerig was, de demokratische staatsvorm te leren kennen .Westerse kennissen prezen de demokratie geducht aan. De demokratische staat - zeiden ze - is royaal en geeft z'n burgers alle mogelijke voorrechten. Hij zorgt voor de zieken, geeft steun in dagen van werkeloosheid en zorgt zelfs voor een onbekommerde oude dag. Het principe van de demokratie is: „van, door en voor het volk".
Toen hij daarna ook met het belastingvraagstuk in aanraking kwam, ging hem opeens een licht op. „Het geven van de staat betekent dus" - riep hij uit - „dat als ik mijn hond een lekker stukje vlees wil geven, ik gewoon een mes kan nemen en een stukje van zijn staart afsnijden."
Veel geven dat in het kader van het christendom plaats vindt, is helemaal geen specifiek christelijk geven .Het is een prestatie die om een tegenprestatie (bv. dankbaarheid) vraagt. We geven een brokje hartelijkheid door een zieke te bezoeken. Maar als men ons niet laat merken dat we reusachtige, aardige, christelijke lui zijn, gaan we er niet meer heen.
We stoppen iemand, die wat zwaar zit, 'n tientje in de hand. Maar als hij ons later op een vergadering tegenspreekt, spreken we tegenover onze familieleden schande van die man. „Hoe kán ie toch! Hij ziet nooit meer een cent van mij!" Het bijbelse geven wordt niet bepaald door de dankbaarheid der ontvangenden .Het wordt bepaald door Christus ,onze Heer. Hij gaf zonder iets terug te verwachten. Zelfs aan het kruis bleef Hij geven. De Joden hebben bij Pilatus geroepen: Zijn bloed kome over *ons* en over onze *kinderen*.
Op Pinksteren verkondigt Petrus in naam van Zijn Heer aan diezelfde mensen: „Voor *U* is de belofte, en voor Uw *kinderen*. . ."

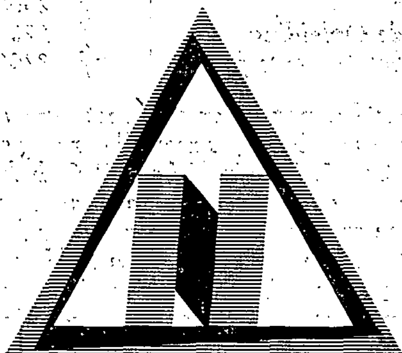
Wf.

„DE CHRISTEN"

75 JAAR GELEDEN:

Uit een zendingsbericht in „De Christen" van 1 november 1885:

„In Nov. 1875 werd aan „the Church missionary Society" (het zendingsgenootschap der Engelsche kerk) 5000 ponden sterling aangeboden voor een zendingspost aan het Victoria meer. (Victoria Nyanza). Een paar dagen later volgde een ander aanbod van 5000 pond. Beide werden aangenomen en de arbeid in het volgende jaar begonnen. Hoewel de zendelingen eerst veel moeilijkheden hadden door bedriegerijen van Arabieren en Roomsche zendelingen, die hen spoedig gevolgd waren, hebben zij veel zegen op hun werk gehad. Ongeveer 80 inboorlingen zijn tot Christus gebracht, waaronder een van de dochters van Koning Mtesa. Scholen en vertalingen gaan goed voort."

DEZE TIJD EIST NUCHTERHEID

Wij leven in een tijd van snelheid en tempo. In een tijd van nieuwe levensgewoonten.

Het is de tijd waarin nodig zijn: een vaste hand, snelle beslissingen en nuchterheid.

Nuchterheid van geest; Nuchterheid van handelen.

Als er van Uw lichaam of geest snelheid en hardheid wordt gevraagd, laat er dan de N van NUCHTERHEID in Uw denken zijn.

Z6

Met vaste hand moet in deze tijd worden opgetreden. De machines, de vele apparaten, de auto, de motor. Zij allen moeten bestuurd worden met vaste hand. Maar ook op andere wijze moet een vaste hand ons leven regeren. De hand, die gestuurd wordt door een heldere geest. Een geest, die zich niet laat beïnvloeden. Een geest, die weet wat hij wil: helder, snel-reagerend, hard en open voor de kansen, die het leven in deze tijd biedt.

Een ALKOHOLIST kan zo niet leven. Zijn hand is niet vast. Hij aarzelt of grijpt mis. Zijn geest treuzelt en reageert langzamer dan die van een ander. Een alkoholist is een man of vrouw, die na elk gebruik van alkohol slachtoffer wordt van een ketting-reactie. Een alkoholist is de man of de vrouw - er zijn er 40.000 in Nederland - die na de reactie zichzelf niet meer is. Een alkoholist heeft geen vaste hand.

MET VASTE HAND

Ja, wij weten dat er zeer velen zijn, die de inhoud van deze publicatie van harte onderschrijven. Maar wij kennen hen niet. Wij willen hun naam weten en hun adres, want wij hebben hun sympathie nodig. Daarom vragen wij U: onderteken met uw naam en adres deze verklaring, knip hem uit en zend hem in een open enveloppe met een postzegel van 4 cent aan: Aktie Deze Tijd Eist Nuchterheid; Willem Barentszstraat 39 - Utrecht.
Wij hebben Uw sympathie nodig.

Ja, ik ben het met U eens: Deze tijd eist nuchterheid.

Gaarne in blokletters

Naam: ....

Adres: ....

Plaats: ....

Handtekening

Nationale Christen Geheelonthouders Vereniging,
Bureau Willem Barentszstraat 39 - Utrecht
Telefoon 030-14677 - Postgiro 43230
Dit adres tevens voor aanmelding als lid der vereniging

MEDEDELINGEN

Namens de raad der gemeente te Utrecht herinneren we de leden van de raden der gemeenten in Nrd.- en Zuidholland, Brabant, Limburg en Utrecht aan de belangrijke raden-konferentie welke D.V. zaterdag 26 november te 3.30 uur wordt gehouden in de tuinzaal van „Silo", Herenstraat 34, Utrecht. Sluiting 7.10 uur nam. precies. We zien Uw aller komst met vreugde tegemoet en hopen, dat u allen - ondanks de gewijzigde datum - komt en dat we een gezegende en instruktieve konferentie mogen hebben.

H. G. Boeschoten

ADRESWIJZIGING

Het adres van ds G. W. Tijman is thans: Nic. van der Laanstraat 11, Haarlem; telef. (02500)-14321.

JUBILEUM

Het baptisten-zangkoor *„Euphonie"* te Nieuwe Pekela deelt mede dat zij op 26 november a.s. aanvang 's avonds half acht, haar 40-jarig bestaan hoopt te herdenken in „Het Tehuis" te Nieuwe Pekela. Medewerkenden aan deze jubileumviering zijn: het jubilerend koor, de Chr. Muziekver. „S.D.G." van Oude Pekela en de Chr. Reciteervereniging „E.J.B." van Hengelo (O.).

Heden ontsliep in zijn Heer en Heiland onze innig geliefde man, vader en grootvader

GERBEN BOURITIUS

in leven emeritus predikant van Zwolle, in de ouderdom van 66 jaar.

Openbaring 19 : 9.

Zwolle:
S. Bouritius-Hamer
Amsterdam:
W. G. Bouritius
W. Bouritius-Korver
Bea
Tweede Exloërmond:
J. Bouritius
M. Bouritius-Reiling

Zwolle, 3 november 1960.
Abel Tasmanstraat 57.

De begrafenis heeft 7 nov. plaatsgehad.

Op 14 november en 8 december a.s. hopen wij D.V. met onze kinderen in dankbaarheid te gedenken onze

ZILVEREN BRUILOFT
en ons
AMBTS JUBILEUM

Fam. H. Doornkamp
4 Weymouth Bay Avenue, Weymouth; Eng

Op 3 november nam de Heer tot Zich onze geliefde oud-Voorganger

DS G. BOURITIUS

in de ouderdom van 66 jaar.

Met dankbaarheid zien wij terug op het vele werk dat hij in en voor de gemeente heeft verricht.

Thans is hij ingegaan in de rust des Heren.

Zwolle, nov. 1960.
De Baptisten Gemeente.

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad.

INTREDE DS J. A. BRANDSMA

De baptistengemeente Groningen-Z. heeft het genoegen U hierbij mede te delen, dat haar nieuwe voorganger ds J. A. Brandsma zijn intrede hoopt te doen D.V. zondag 20 november a.s. des namiddags 4.00 uur in de kerk aan de Meeuwerderweg.

Zij nodigt U vriendelijk uit deze dienst bij te wonen.

Afgevaardigden worden verzocht uiterlijk 3.45 uur nam. aanwezig te willen zijn in de zaal achter de kerk, ingang Warmoesstraat.

Zij die gebruik wensen te maken van logiesgelegenheid worden vriendelijk verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan de sekretaris, prof. van Hallstraat 1a, Groningen.

Vrijdag 18 november 1960 Jaargan 77 Nr. 3549

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

droombeeld en evangelie

Het kan nuttig zijn ons rekenschap te geven van het feit, dat vele mensen leven bij utopieën, bij droombeelden. Dat is te opmerkelijker omdat de ervaring hen ruimschoots geleerd zou kunnen hebben, dat deze droombeelden niet te verwerkelijken zijn. Dat schijnt men echter niet te kunnen leren, want is men moe van het ene droombeeld, dan vindt een ander weer gerede ingang. Het zijn niet de denkers maar de dromers, die de massa's achter zich hebben weten te krijgen. Het irrationele heeft op de geesten altijd een grote bekoring uitgeoefend. Dit heeft de mensheid in haar brede lagen wel altijd begrepen, dat niet het verstand haar tot leidsman naar het Geluksland gegeven is, maar ander vermogen haar als gids is meegegeven. Met haar gevoelszin tast ze langs de (blinde) wanden der schepping en met haar intuitie projekteert ze zich, wat ver achter haar ligt, weer voor ogen. In de droom ziet ze het altijd weer wegwijkend levenspatroon.

Droomlanden

In de provincie Groningen bestaat een gehucht Nergenshuizen. Zijn daar ontgoochelde utopisten neergestreken? Utopia wordt wel aangegeven als het land, dat nergens is. Wie het zoekt komt er nimmer terecht. We willen geen namen noemen (we „doen" niet aan politiek) en hebben politieke leuzen en praktijken niet nodig om de diepere achtergronden van de smartegang der mensheid van hoop en ontgoocheling, te overzien. In het ene droomland geldt „het recht en de vrijheid van de menselijke persoonlijkheid" als de sleutel tot een blijde wereld. In een ander Utopia is het de verantwoordelijkheid van allen voor allen, waarmede „het grootst mogelijke geluk voor het grootst mogelijke aantal mensen" zal worden verkregen.

En wie heeft nog nooit gehoord, van het droomland, waar men alle vrijheidsbomen uit de bodem gerukt heeft en elke vrijheidsleuze taboe is? Of wie is onbekend met het Utopia van de vier vrijheden? Blijkt het ene droomland in de wolken te blijven dan staat wel weer een nieuwe ziener op, en de herbezielde zoekers herrijzen en trekken gloedvol voort achter de vlammende flambouwen.

Tragisch en hoopvol

De tocht van nergenshuizen naar nergenshuizen heeft iets aandoenlijks. Droomland kan wel gezien, maar niet verwerkelijkt worden. Geen wonder dat er bij dit vreemde ondernemen der eeuwen veel uitvallers waren. Maar even opmerkelijk is, dat de tocht niet gestaakt wordt. Wereldheersers traden op en ten onrechte stempelt men ze achteraf als tyrannen. Ze waren idealisten. Ze kenden de droom. Ze voelden zich geroepen hem tot werkelijkheid te maken.

Soms bouwden ze een wereldrijk, maar het werd Utopia niet. Dat lag niet aan de wetten, die ze uitvaardigden, het was niet wegens gebrek aan offerzin, aan moed, aan machtsbezit, dat het ideaal niet begrepen werd. Droomland bleef alle inspanning ten spijt, droomland.

Maar in dit volhardend zoeken, naar hetgeen niet te grijpen is; dit onvermoeid stenen aandragen voor een gebouw, dat nimmer zal verrijzen, is niet alleen tragisch, het is ook hoopvol. Er brandt blijkbaar een verlangen in de mens, dat niet uitgeblust kan worden; er leeft onmiskenbaar in zijn herinnering een beeld, dat niet kan verdwijnen;

Na elke nevel, die hij doortrok stelt zich hem weer een mogelijkheid voor ogen die, hoe en wanneer dan ook, verwerkelijkt zal worden.

De mensheid weet: er is hoop voor ons! Niemand werpe zijn leven weg!

Het heimwee liegt niet.

Houdt moed, ruist het door de fluistergangen der eeuwen: de hoop doet niet beschaamd staan.

Het geschraagde verlangen

Er is een schilderij, waarop het eerste mensenpaar staat afgebeeld, vluchtende uit de hof van Eden. Achter hen het verloren paradijs, bewaakt door de cherub met het wentelende zwaard. Maar als de vluchtelingen de hoofden oprichten, zien ze **vóór zich, hoog aan** de hemel, een lichtend kruis in de wolken staan. Wel verdreven, niet opgegeven! Neen, verstoten heeft God zijn schepsel niet. Eén ding heeft de Barmhartige ons meegegeven: de hoop. Elke jongegeborene zegt ons: God heeft dit geslacht niet opgegeven. De weg moge lang zijn — eindeloos is hij niet. Hij gaat van paradijs tot paradijs; van het lager gelegene naar het paradijs van hoger orde. Israel wordt de woestijn binnen geleid, maar voor het volk uit gaat — wegwijzend en als Gods getuige, de wolk, die des nachts licht geeft. — Zelfs vindt de mus een huis en de zwaluw een nest voor zich, brengt de dichter van psalm 84 ons in herinnering. Oud nieuws? Onbenullige bladvulling? Neen: — de man was een der weinigen, die verstond wat hij zag. Hij was een der weinigen wier ogen geopend waren. Hij was een ziener, die zijn handen naar de blinden uitstrekte opdat ze vertrouwen zouden op zijn ogen, — één dergenen, die God ons gaf, opdat ze ons zijn zouden tot ogen in de woestijn.

De schepping liegt niet

De mus vindt een huis en de zwaluw een nest voor zich. God beliegt zijn kreatuur niet. Dat ondervinden mus en zwaluw. Aan het hun ingeschapen instinkt beantwoordt een werkelijkheid. Gedreven door ingeschapen drang zóéken zij en zij vinden. Ze zijn niet een leugenwereld in-geschapen. Ze ontvingen niet een bestaan, waaraan een segment ontbreekt en nu niet-bestaan kan worden. Ze zijn ingeschapen in een werkelijkheid, een éigen werkelijkheid voor hen, juist voor hen bestemd. Zou des mensen bestaan dan wel in de leugen zijn ingebouwd? Zou de mens dat schepsel zijn, dat een hoop is ingeblazen, die vervliegt en bestemd is om te vervliegen? We zijn in de waarheid geschapen; we zijn uit de waarheid gevallen, maar we zullen in haar terug gezet worden.
Wonderheerlijk is het woord dat Jesaja mag spreken, hoofdstuk 35 : 7: de luchtspiegeling zal tot een vijver worden!
Ieder lezer van „De Christen" las ook wel eens van een fata morgana — het landschap met wuivende palmen en bruisende bronnen en groene weide, dat de oververmoeide woestijnreiziger voor zich ziet opdoemen aan de kim. Wat hem voor ogen treedt, is er niét. Waar hij gelooft de oase te zien, siddert de hitte en gloeit het zand als op de plek waar hij is. Maar Gód zal de luchtspiegeling realiseren.
We komen niet om; we worden behouden. God heeft ons heil over ons besloten.
Utopia wordt gebouwd!
De mus vindt haar huis en de zwaluw haar nest, en de mens ziet zijn heimwee vervuld bij Gods altaar.
Is dit poëzie?
De Grote Werkelijkheid ís poëzie.
In de geschouwde droomwerelden onthult zich het geheim van ons bestaan. We zien in deze, werelden bouwende droom, onszelf van binnen: bestemd om gelukkig te zijn, dat is: vervuld, volkomen te zijn.
God komt tot ons in de persoon van Jezus Christus, een mens, die onder ons gewoond heeft. Hij is gezien, gehoord en met handen getast. Een nieuwe werkelijkheid openbaarde zich. Hij stierf en Hij stond op uit de doden.
Dit is de macht van het evangelie, dat het ten volle aansluit op onze aardse werkelijkheid: het Woord is **vlees** geworden! In dat wat we werkelijk zijn, greep God ons aan. Daar, waar we ons inderdaad bevinden, worden we gericht: Jezus neemt de **zondaars** aan. Nu wordt de droom, de levensdroom, waarheid. Eenmaal verlost zijn we als degenen die dromen! We drinken een nieuw leven in en het is zoeter dan honig; we betreden een nieuwe wereld en.... wat geen oog gezien, geen oor gehoord heeft en elke verbeelding verre te boven gaat, blijkt God bereid te hebben voor de verdrevenen, die Hij nimmer verstiet.
Góds werkzaamheid zal deze werkelijkheid tot openbaring brengen.
De Morgenstond is reeds aangebroken, schoon het nog nacht is.
Reeds is in de harten de Morgenster opgegaan.
Wij blijven, wegziende van alles en van allen, zien op Christus, die onze Hoop is.

L.

Aan rustige wateren

HET LEVEN OVERGEDRAGEN

Gij richt een dis aan....
Gij zalft mijn hoofd....
Uit psalm 23.

De christen verstaat zijn leven van uit de dag van morgen.
Hij is overgezet.
De grens, waar hij eens op toe liep, ligt achter hem.
Hij is de mens zonder verleden. Wat hem eens onontkoombaar achtervolgde is afgekoppeld. Als de apostel Paulus de machten opsomt die, hoe groot ze ook zijn, hem niet zullen kunnen scheiden van de liefde van God in Christus, dan gewaagt hij wel van tegenwoordige en toekomende dingen, maar niet van het verleden. Hij nam het gestorven zijn van zijn oude mens, en het voorbij gegaan zijn van alles, wat aan deze mens zijn doodsgestalte gegeven had, ernstig.
Zo is het ook voor de dichter van deze psalm: lot-bepalend is voor hem niet, hetgeen hij gisteren gedaan had, maar hetgeen boven over hem besloten was. Niet meer zijn keus, maar Góds keus gold voor hem.
Niet wat hij deed, maar wat Gód voor hem doet is de wortel, waaruit hij nu leeft.

Opmerkelijk is in zijn getuigenis de overgang van de derde naar de tweede persoon.
Eerst spreekt hij over de Heer, als over een derde: Hij.... Hij.... Eerst zijn wij het, de gedachte omstanders, die worden toegesproken. De dichter spreekt tot ieder die, waar en wanneer ook, de psalm leest.
Hij wijst op de Heer, op Diens bemoeienis met hem, als op het diepe geheim van zijn leven... Hebt ge nooit gemerkt hoe een oprecht gesprek over God overgaat in een gebed? Wie eenvoudig en eerlijk over de Heer spreekt, op Hem wijst en Hem aanprijst, brengt de schechina Gods naar beneden.
Over de zodanigen spant God de tent Zijner heerlijkheid; daar kiest Hij woning. De hemel is geen probleem voor hen, die zuiver van hart zijn. Waar zij getuigen gaat hij open en een ander licht, witter en stralender dan de glans der zon gaat schijnen. Hetzij zij roepen op de markt, hetzij zij spreken aan een ziekbed, hetzij zij fluisteren tot een vermoeide ziel, er wordt een Stem hoorbaar, die zegt: zie, hier ben Ik!, zie hier ben Ik!
Hij.... Hij....
Gij.... Gij....
Kent ge deze frontverandering? Is „Hij", „Gij" geworden? Is hij u, terwijl ge van Hem getuigde, zo nabij gekomen, een zo overstolpende werkelijkheid geworden, dat ongemerkt - en achteraf tot uw eigen verwondering - uw spreken overging in gebed? Heeft Henoch het gemerkt dat hij als wandelende met God, de hemel binnenging? De overgang van heerlijkheid tot heerlijkheid beleeft Gods kind ongemerkt. Het aanprijzen van de Heer gaat als vanzelfsprekend over in lofprijzen. De hoogste vorm van aanbeveling van het heil is de aanbidding van de Heiland. Die vreest voor de verveling van een eeuwig „halleluja" heeft de overgang van „Hij" tot „Gij" nog niet voldoende doorgemaakt.
Bidden is goed.
Tot bidden is reden.
Te bidden is ons bevolen. Wie het verzuimt is slecht geöriënteerd. Wie niet geheel terrein onkundig is, wie aanving kennis van zichzelf te verwerven, merkt wel dat hij gebeden voor zich uit moet zenden, zal hij niet struikelen.
Bidden wordt voor-bidden, omdat de liefde zich in de plaats der anderen denkt.
Maar eens zal er geen stof tot bidden en geen reden tot voorbidden meer zijn, doch de aanbidding duurt van eeuwigheid tot eeuwigheid, want Gods zelfopenbaring wordt niet afgesloten.

Het getuigend en lofzeggend leven wordt een feest zonder kramp. Het heeft de volle werkelijkheid in zich opgenomen: dáár tegenover liggen de vijanden. Om vrolijk te zijn en den Heer lof te zingen behoeven ze niet eerst te worden weggedacht. Hun aanblik kan de smaak aan Gods weldaden niet bederven. Ieder, die tot aanschikken aan des Heilands Dis gebracht is weet, dat hij buiten gevaar is. De tegenpartijders mogen de kudde omzwermen - meer dan dreigen kunnen ze niet. Ze kunnen de zekerheid des heils niet verzwakken de heilsstroom niet indammen: de beker blijft overvloeien.
Het als enkeling, God „Vader" noemen, is de vrome van het oude verbond vreemd, maar 'n leven in de vader-kind verhouding kent hij wel. Niet als herder, gids en gastheer belijdt de dichter de God des verbonds. Het huis, waar hij zich heen geleid weet, is niet het gasthuis, waar men voor een tijd vertoeft, maar het huis, waar men blijft, de woning, waar men zijn tehuis heeft.
Dat huis is het huis des Heren.
Deze Heer is zijn ***Vader.***
Is daarmede niet het hoogste gezegd, dat over mensenlippen kan komen?

Ds D. SLORT OVER:

HET GEZIN

Het gezin bestaat uit ouders en kinderen. Op één mijner huisbezoeken zag ik een portret, waarop zulk een gezin was vastgelegd. Het was een oude fotografie, de kleuren waren reeds verbleekt. De kleding bij de vrouwen vooral in het oog springend door lange rokken, de mannen met snor en een plat frontje voor. Boven de tafel de petroleum lamp en hoogst huiselijk de theepot op het lichtje, op tafel. Vader las de krant enz. Er is sindsdien veel veranderd. De opvoeding der kinderen vond in het gezin plaats. Het gezin was een gesloten cirkel. De vader was de patriarch. Meestal werkten allen samen in één bedrijf. Men produceerde zelf. Echtscheiding was een onbekend woord, opstand tegen het ouderlijk gezag was ondenkbaar. Wat het huwelijk betrof, werd als vanzelfsprekend aangenomen, dat de zonen zich vrouwen zochten uit gelijk milieu. Er is veel veeranderd, want we leven in een veranderende wereld. Enige veranderingen willen we hier de revue laten passeren. Ze hangen samen met de opkomst van techniek en industrie.

Het moderne gezin vormt niet meer een eenheid, in die zin, dat allen meewerken aan de produktie van goederen. Eigen kleding maken, kousen breien komt praktisch niet meer voor. Het is eenvoudiger confectie, kant en klaar te kopen, zo ook met de consumptie. De Keulse pot met pekel waarin boter ingemaakt werd, of bonen, behoort vrijwel tot het verleden. Brood bakt men niet meer zelf De slager zorgt voor het vlees. Het varken is „uit de kuip" verdwenen. Ook in de opvoeding gaat het anders toe. De vader leidt zijn zoon niet zelf meer op in het bedrijf. Daarvoor zijn nu bizondere scholen voor vak-onderwijs.

De ontspanning ligt nu buitenshuis. Het voetbalveld en de bioscoop zijn daarvan voorbeelden. Jeugdverenigingen halen de kinderen uit huis, met allerei clubs waar muziek en spelen beoefend worden. Het moderne gezin is praktisch niet meer voltallig bij elkaar. Ook de huizen zijn van geheel andere aard dan de vroegere.

De wereld is veranderd. Wij zullen daarmede rekening hebben te houden.

Of de wereld er beter op is geworden, is een andere vraag! Wat onze aandacht vraagt is het feit, dat de echtscheidingen toenemen. Daarvoor zijn verschillende oorzaken aanwijsbaar. In tijden van mobilisatie (bv. in 1939) zijn vele huwelijken haastig gesloten, evenals in 1945 toen vele soldaten naar Indië gingen. Ook in de oorlogsjaren zijn huwelijken uit elkaar gevallen, door langdurig verblijf der mannen in Duitsland. Dit zijn dan bijzondere gevallen. Er zijn ook algemene oorzaken die in de maatschappij gezocht moeten worden. We merkten reeds op, dat het produktie-proces buitenshuis gekomen is, dat is een oorzaak van een losser worden van het gezinsverband. We noemden de ontspanningsmogelijkheden, met uithuizigheid als gevolg. De opvoeding die buitenshuis geschiedt, naast allerlei dagscholen, avondscholen en cursussen. We zien in de emancipatie van de vrouw, waarbij deze gelijkwaardig wil zijn aan de man, een neiging tot individualisme. (We moeten er overigens niet aan twijfelen dat in het huwelijk de vrouw een gelijkwaardige partner is, wat niet wil zeggen dat in het maatschappelijk leven, er bepaalde beroepen zijn, die zich speciaal eigenen voor de vrouw, waar de man zeker niet op zijn plaats zou zijn. Voorts is het juist, wat ik ergens las, dat het zeker niet zó is, dat de vrouw gezien moet worden als een minder goed afgewerkt exemplaar van wat „man" heet).

Ook de jeugd vertoont emancipatie neigingen. Dat tijden van „crisis" en oorlogsomstandigheden, de gezinsband doen verslappen is een feit, al zijn er ook uitzonderingen. Dat meerdere vrouwen ook buitenshuis gaan werken, vaak alleen uit zucht om zich luxe te verwerven, betekent eveneens een losser worden van de gezinsband. Doch genoeg hierover.

Een andere vraag is: hoe zal in de toekomst het gezin er uit zien?

In Amerika, zo las ik, nemen de echtscheidingen toe, maar in gelijk tempo ook de trouwlustigheid. Men rekent daar - zeker tegen de H. Schrift in - het huwelijk tot experiment. In onze dagen, ook in Nederland, wordt het woord: proefhuwelijk al meer bekend. Een proefhuwelijk is in wezen onbestaanbaar. Hoe kan men zich werkelijk aan elkaar geven, als op de achtergrond de gedachte staat, dat de verbinding ook weer opgeheven zal kunnen worden?

Bij het nationaal-socialisme en ook bij de communisten, wordt het huwelijk gedegradeerd, tot een instituut voor „nakomelingschap", om de politieke doeleinden te kunnen verwerkelijken. Geboorten buiten het huwelijk werden aangemoedigd en gemakkelijk gemaakt door de inrichting van moeder-tehuizen. Het moederschap wordt een zaak van staatszorg. Voor West-Europa en voor ons land is er een grotere betekenis van de vader aanwijsbaar geworden. De 8-urige arbeidsdag betekent dat de vader weer voor een groot deel aan het gezin is teruggegeven. Meer wordt gevraagd van de werkelijke band, die het huwelijk bevestigt.

Nu door de techniek, de noodzakelijke samenwerking van het gehele gezin om de nodige produktie te verkrijgen tot instandhouding van het gezin, vervallen is, moet de band meer geesteijk zijn. Het zal aankomen op de ware *liefde* tussen de echtgenoten tenslotte. Als christen zien we het gezin als een scheppingsorde, het gezin heeft God te dienen en Hem te verheerlijken. De toekomst van het gezin zal niet alleen door sociale voorzieningen worden verzekerd, maar bovenal *door het geloof* in de genadige God, die in Jezus Christus Zich naar ons heeft toegekeerd.

De gemeente in Kongo roept!

Nu we weer terug mogen naar ons zendingsveld en we de taak, die we met elkaar aanvaard hebben, weer mogen opnemen, zijn we erg dankbaar dat we niet alleen *gezonden* worden door de gemeenten hier, maar ook *geroepen* door de gemeente in Kongo. God heeft zowel het één als het ander in onze harten gewerkt en daarom geven we graag een schrijven van de gemeente in Kongo aan U door:

„Wij, Uw broeders in de Here Jezus Christus, sturen U deze brief om onze groeten aan U te zenden en aan mama (mijn vrouw), de kinderen en aan al onze blanken en aan de gemeente van Jezus Christus in Nederland.

Uw heengaan heeft ons geen vreugde gegeven. Zo is het! Wij, de gemeente van Opala, wij verzoeken U dat U spoedig tot ons terug wilt komen om ons weer te helpen. Wij spreken de waarheid tegenover U, wanneer wij zeggen, dat jullie geen vijanden zijt, maar échte broeders.

Wij groeten in God U allen.

Wij: Yambuya, Lokombe, Bolongolu, Yatikunde, Lokuta, Stanislas, Osumaka".

Goddank, de verbindingen zijn nog niet verbroken. Wat mij betreft stond steeds het *moeten* van ons teruggaan voorop. Het kón niet anders. Maar na het ontvangen van deze brief en onze afscheidsdienst gisteren in Utrecht zijn mijn vrouw en ik toch ook dankbaar dat ik *mag* gaan.

Als baptistengemeenten in Nederland *mogen* we werken op de wereldwijde akker. Gij in uw klein hoekje, en ik in 't mijn.

14-11-'60 *G. van 't Wout*

IN DIT NUMMER

één gemeentebericht; weer eens de rubriek „bij ons in de gemeente"; een belangrijke kroniek; een verslag van de dienst van jl. zondag te Utrecht, waarin onze zendelingen opnieuw naar Kongo werden uitgezonden.

Bij ons in de gemeente

Een nieuwe gemeente, een nieuwe voorganger en nu ook een nieuw gemeenteblaadje: „Gemeentecentrum" van de gemeente te VEENDAM. De aktiviteiten van deze jonge gemeente zijn te veel om hier te noemen: evangelisatiewerk, verkoopakties, het zangkoor op bezoek in Duitsland, etc. Eén aktiviteit willen we toch apart even noemen: een broeder bezoekt álle verenigingen, opereert daar met fototoestel en blitzlamp en kan straks een kontakt-avond verzorgen en door middel van kleurendia's héél de gemeentelijke aktiviteit den volke vertonen. ★ Gelijk bekend, verzorgt de gemeente Rotterdam-C. het pas begonnen werk in VLISSINGEN. Nu lezen we in „Contactblad", dat men er wéér een baptistengezin „ontdekte" en dat de kleine groep reeds nu zondagavond-bijeenkomsten houdt. Wie weet wat er uit deze voorpost in het zeeuwse land nog groeit! ★ *Het voormalige kerkje van de gemeente ROTTERDAM-C., dat enkele jaren geleden in verband met stedebouwkundige plannen afgebroken moest worden, droeg de naam van de eerste baptist in ons land. Nu besloot de raad dezer gemeente ook de nieuwe kerk in de Proveniersstraat weer „Dr J. E. Feisserkapel" te noemen. Het is een goede zaak op deze wijze hen die ons vóór gingen te eren. Dat werpt intussen het licht der belangstelling op de naamgeving onzer gemeentecentra. We geloven, dat het een niet van belang ontblote zaak is wanneer we al onze kerkgebouwen een betekenisvolle naam konden geven.* ★ In GRONINGEN-N. is het „alle hens aan dek" geblazen: aan de nieuwe kerk wordt gebouwd. Die kerk moet straks ook ingericht worden. Zo sparen de broeders van de raad van hun „zakcenten" voor een avondmaalstafel.... De voorganger der gemeente roept nu anderen op, hetzij persoonlijk, hetzij in groepsverband zich ook een dergelijk doel te stellen en zo samen met hart en ziel het nieuwe centrum te bouwen en in te richten. ★ *In HOOGKERK hield de gemeente in oktober een dienst in het groninger dialekt. Enkele psalmen en gezangen waren reeds vertaald (en uitgegeven door de Groninger Culturele Gemeenschap), andere moesten door de voorganger ter gelegenheid van deze dienst vertaald worden. Deze dienst trok veel belangstelling!* ★ We noteerden reeds eerder iets voor deze rubriek uit de maandelijkse bouwfondsverantwoording in „Woord en Werk" van de gemeente te DEVENTER. Deze keer geven we door, dat het genoemde bouwfonds een kollekte ontving van de gereformeerde evangelisatiekommissie (!) en o.a. ook een gift van H.K.H. Prinses Wilhelmina! *Beide* bijdragen getuigen van koninklijke gezindheid... ★ *De gemeente te APELDOORN is een van de weinige gemeenten die nog niet uit „Lofzangen en Gebeden" zingen. Nu laat de voorganger een proefballonnetje op; hij vraagt om reakties uit de gemeente over een eventueel invoeren van de „eigen bundel": moeten we ook onze unie-verbondenheid niet daarmede tot uitdrukking brengen?, vraagt ds D. Slort. Een vraag, die naar wij hopen nu ook door de A'dooners bevestigend zal worden beantwoord; en die we ook die andere gemeenten voorleggen, die nog niet er toe kwamen op deze bundel over te schakelen.* ★ Ds R. Voorhaar doet een goed woord voor ons en Uw lijfblad „De Christen"; in het gemeenteblad van de gemeenten DAARLERVEEN/VROOMSHOOP en WESTERHAAR rekent hij zijn lezers voor, dat men twee nummers van ons eigen goede weekblad heeft tegen slechts één der vele damesweekbladen.... En zo is het! Tjonge, wat zouden we onze oplaag kunnen vergroten wanneer onze mensen zich deze eenvoudige rekensom gingen realiseren en dus zich spoorslags als abonné opgaven bij de administratie (welks adres U in de kop van ons weekblad kunt vinden)! ★*We noemen geen namen, laten we zeggen: ds A. B. te C. Welnu, ds A. B. te C. kreeg ter gelegenheid zijner verjaardag twee enveloppes met inhoud van zijn gemeente. Hij bracht het naar de spaarbank. Ja, dat had U gedacht. Zover zijn onze voorgangers nog niet allemaal.... Deze ging met het geld naar een winkel en kocht voor zijn vrouw een wasdroog-machine, een zogeheten centrifuge. Wij dachten: het moet een flinke voorganger zijn die tegelijk zulk een goed echtgenoot en huisvader is! „Jammer", verzucht de jarige voorganger, „dat je slechts éénmaal per jaar jarig bent". Waaruit U, lezer, moogt konkluderen, dat bedoelde br A. B. te C. nog lang niet aan zijn emeritaat toe is....* ★ De gemeente te ENSCHEDE is een bouwaktie begonnen: de gemeente besloot de raad vrij mandaat te geven om met een architekt tot een bepaald plan te komen. En nu staat alles in het teken van deze bouwplannen: er worden heitjes voor karweitjes gevraagd, oud papier wordt ingezameld, renteloze aandelen uitgezet, moeders zijn aan 't breien geslagen, nu niet voor het gezin maar voor verkopingen, geld wordt geofferd, enzovoorts. De voorganger noemt dit alles, en het is zeer plastisch uitgedrukt,: gekakel waar eieren van komen....! ★ *Vijf jaar geleden begonnen enkele jongemannen in LEEUWARDEN een klein blazerskorpsje. Het is levensvatbaar gebleken en het korpsje is nu een muziekkorps geworden: 21 oktober werd dit lustrum feestelijk gevierd! Proficiat, friese hoofdstedelingen!* ★ Dat er alom evangelisatie-samenkomsten werden en nog worden gehouden hebben we niet vermeld. De ijverige sekretarissen der gemeenten schrijven daar zelf wel over in de hun toebedachte ruimte van de rubriek „gemeenteberichten". Dat niet alle pennevoerders der gemeenten daar gebruik van maken moet U deze op hun onverdiende lauweren rustenden verwijten.... Misschien helpt 't?

v. D.

APELDOORN - (J. S.). Uit de gemeente Apeldoorn een goed geluid. Wij treden niet zo vaak voor het voetlicht in ons blad „De Christen".

Nu wij echter een bizondere mededeling hebben te doen, willen wij U ook allen daarvan deelgenoot maken.

Op 27 november 1960 hoopt onze voorganger, ds D. Slort, indien het God behaagt het feit te herdenken, dat hij 25 jaar werkzaam is in het ambt van predikant. Een periode met bergen en dalen. Een tijdsbestek van veel ervaring in het zijn met God, de Heer, en met Gods kinderen. Een ambt naar de mens gesproken niet ruim bedeeld, doch naar geestelijke maatstaven een wonderbaar ambt.

Wij hopen op zondag 27 nov. a.s. in een bizondere samenkomst, welke aanvangt te 19.30 uur aan de Hoogakkerlaan, deze vreugdevolle dag als gemeente met onze voorganger te vieren. Wij nodigen daartoe allen uit, die hierbij aanwezig willen zijn, in zonderheid dié gemeenten waar onze huidige voorganger in deze 25-jaar zijn ambt heeft vervuld.

En wij denken aan de baptistengemeente te Rotterdam-Z., aan Delfzijl en aan Almelo. En niet te vergeten ons seminarium op „De Vinkenhof".

Laten vele broeders en zusters deze blijde herdenking opluisteren met hun aanwezigheid.

Een groet aan alle gemeenten!!

„DE CHRISTEN"

75 JAAR GELEDEN:

(Uit „De Christen", 15 november 1885).

„Te Deventer werden wij daarentegen in den loop dezer maand uitstekend verrast door de fam. P. die der Gemeente een net en passend Avondmaalsstel vereerde, bestaande uit een *schenkkan, 2 bekers, 1 schotel, 2 borden en een collecteschaal.* Dat dit geschenk met hartelijken dank door de Gemeente werd aanvaard, behoeft nauwelijks betoog."

NADER BEZIEN

Senator Kennedy gekozen

De verkiezingsstrijd in Amerika blijkt een nek-aan-nek race te zijn geweest. Met 'n betrekkelijk geringe voorsprong heeft senator John Kennedy als eerste de eindstreep gehaald en zal zich begin januari installeren op het presidentiële Witte Huis te Washington.
Kennedy is de eerste roomskatholiek, die tot deze hoge post werd geroepen in gans de geschiedenis van de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Gelijk bekend hebben o.m. ook de zuidelijke baptisten, bij monde van de president der Southern Convention, zich nogal heftig gekant tegen de kandidatuur van Kennedy: zij wilden persé geen roomskatholiek als president van „God's own country".... In hoeverre dit gevoelen algemeen gedeeld werd door onze geloofsgenoten in de zuidelijke staten is af te lezen van de grafieken welke na de verkiezingen werden gepubliceerd: Texas, bijvoorbeeld, een staat met een sterk baptistische meerderheid koos ondanks het verzet der Conventie toch vóór Kennedy....
Maar dat terzijde gelaten, reeds eerder hebben we in deze rubriek ons gedistantiëerd van de manier waarop onze geloofsgenoten in de zuidelijke staten van Noord-Amerika Kennedy's godsdienstige overtuiging in deze verkiezingsstrijd in het geding brachten.
Overigens is deze religieuze inbreng in politieke zaken dermate gekompliceerd, dat 'n nader bezien dáárvan binnen dit bestek wel een onmogelijkheid genoemd moet worden. Bovendien is een onzer mederedakteuren in een hoofdartikel enkele weken geleden reeds op deze problematiek ingegaan (7 oktober jl.), zodat we onze geinteresseerde lezers hiernaar opnieuw verwijzen.
Welke politieke - binnenlandse zowel als buitenlandse - gevolgen de verkiezing van Kennedy zal hebben kunnen wij in geen enkel opzicht overzien.
Vooral ten aanzien van het buitenlandse politieke beleid zegt ons de opvolging van een republikein door een demokraat weinig of niets.
Hetgeen ons meer spreekt is, dat 'n man als Nixon met niet geringe ervaring als vice-president het in deze verkiezingsstrijd moest afleggen tegen een man als Kennedy, die wel parlementaire maar geen enkele regeringservaring heeft, die betrekkelijk jong is en daarenboven roomskatholiek, hetgeen in elk geval in de amerikaanse samenleving, gelet op het verzet dáártegen, nu bepaald geen voorsrpong heeft betekend. Ons blad leent zich niet voor politieke beschouwingen. Daarom gaat het ons dan ook beslist niet; desondanks stellen we vast, dat het amerikaanse volk een andere koers wil. Uit de verkilling en bevroren verhoudingen van de koude oorlog, uit het filantropische klimaat van neerbuigende hulp aan onderontwikkelde gebieden en de sentimentele bevoogding van de vroegere gekoloniseerde volken.
Of deze koers ook inderdaad gevaren zal worden dient te worden afgewacht, in ieder geval, het goedmoedige beleid van de overigens zo integere Eisenhower is afgewezen.
We hopen vurig, dat de nieuwe president - een funktionaris die met recht zich de leider van het Westen mag noemen - de kansen grijpt om een politiek te bedrijven die een reëel antwoord is op de vragen van onze eeuw. Tot heil van heel de wereld en in 't bizonder van die volkeren die in onze tijd zichzelf bewust worden.

v. D.

Terug naar Kongo

ONZE ZENDELINGEN NAMEN AFSCHEID

Zondagmiddag 13 november vond er een zeer drukbezochte dienst plaats in het utrechtse baptistenkerkgebouw „Silo", waar afscheid werd genomen van de drie zendelingen ds G. v. 't Wout, verpleger S. Edens en ds J. ter Braak. Zij zullen op 23 november a.s. per vliegtuig via Brazzaville terugkeren naar hun arbeidsveld Irema in Kongo, dat zij in juli jl. moesten verlaten. De gezinnen van de zendelingen Edens en Ter Braak zullen op een later tijdstip vermoedelijk volgen, maar het gezin van ds Van 't Wout blijft in ieder geval in Nederland tot het volgende verlof van ds Van 't Wout in mei 1962.

Unieke gebeurtenis

De heer G. Planting van Amsterdam, lid van de zendingskommissie der unie van baptistengemeenten in Nederland, leidde de dienst en noemde deze een unieke gebeurtenis in de geschiedenis van het nederlandse baptisme. De zendingskommissie was diep onder de indruk van het vaste roepingsbesef van de zendelingen, die onder deze moeilijke omstandigheden toch met achterlating van hun gezinnen naar Kongo wilden terugkeren.

Open deuren.

De heer W. Modderman van Sneek, voorzitter van de zendingskommissie, releveerde in zijn toespraak de gebeurtenissen op het zendingsterrein en vertolkte de dankbaarheid van kommissie en zendelingen over het verzoek van de inheemse gemeenten in Irema, om de zendelingen terug te zenden.
Voor de vertrekkenden was het een bemoediging te weten, dat naar bijbelse beloften God Zelf met hen ging.
In dit vertrek zag de heer Modderman 'n duidelijke wenk aan al de baptistengemeenten om bij vernieuwing achter het zendingswerk te staan, daar dit immers een opdracht van Christus Zelf aan de gemeenten was.

Een nieuwe periode ingeluid

Zendeling Van 't Wout sprak over de nieuwe periode, die in het algemeen in het zendingswerk is ingeluid. Voorheen werden de zendelingen uitgezónden, ongeacht het feit, of ze in het betreffende land wel of niet welkom waren. Thans echter gebeurt de uitzending in volledig overleg met de inheemse gemeenten. In dit verband vertelde hij juist twee dagen van te voren een brief uit Irema van de gemeente ontvangen te hebben met het nadrukkelijke verzoek tot spoedige overkomst.
„Geen beroepingsbrief heeft ooit zóveel indruk op mij gemaakt als deze", zei ds Van 't Wout.
Voorts achtte de vertrekkende zendeling het nodig, dat het fundament van het zendingswerk veel dieper moest liggen dan nog vaak gedacht werd: de gemeenten waren juist terwille van hun evangeliserende taak in de wereld door Christus gesticht.
Zendeling Edens verklaarde, dat hij zich door Christus teruggeroepen voelde naar Kongo, maar dat de opdracht tot het zendingswerk toch feitelijk allen betrof.
Daarom riep hij de aanwezigen dan ook op zeer getrouw te zijn in 't werk van gebed en steun voor de zending.
Zendeling Ter Braak uitte eveneens zijn vreugde over de nieuwe mogelijkheden in Irema. De gemeente heeft het woord van Christus voor de wereld, die zelf anders zou ondergaan in twijfel en strijd. Dit woord moet worden uitgedragen in de steden en dorpen van Nederland, waar mensen met „zwarte harten" wonen, maar ook onder de zwarte bevolking in het hart van Afrika.

Toespraken afgevaardigden

Verschillende officiële vertegenwoordigers voerden daarna het woord en gaven de zendelingen en hun gezinnen bemoedigende wensen en beloften mede. Namens de kommissie der unie van baptistengemeenten in Nederland sprak ds J. Broertjes van Utrecht, namens de nederlandse baptistenjeugdbeweging br F. Bos te Zeist, namens het hoofdbestuur van de nederlandse baptistenvrouwenbeweging „Zusterhulp" mw.

J. G. Broertjes-Gijsbers te Utrecht en namens de nederlandse baptistenstudentenvereniging br Th. Pothof te Bosch en Duin. Tal van gemeenten hadden zich doen vertegenwoordigen, waarvan de afgevaardigde van Coevorden - de laatste gemeente, die ds Van 't Wout in Nederland had gediend - eveneens het woord voerde.

Het slotwoord van deze dienst - waaraan ook het zangkoor der utrechtse gemeente meewerkte o.l.v. de dirigent K. Pieket-Weeserik - werd gesproken door ds H. Sikkema van Pernis, sekretaris der zendingskommissie.

Van de gelegenheid, om persoonlijk van de zendelingen afscheid te nemen, werd door de aanwezigen een druk gebruik gemaakt. Geve de Heer, dat onze zendelingen voor het volk van Kongo en van Irema in het bizonder tot veel zegen gesteld mogen worden! Onze gebeden vergezellen hen!

Utr. *J. Br.*

KRONIEK

UIT EIGEN LAND

Szcesny en Smits

De duitse humanist Szcesny heeft in ons land op verschillende plaatsen lezingen gehouden en bij enkele gelegenheden zijn daarbij vrijzinnige theologen als discussiepartners opgetreden. In Amsterdam was dat prof. dr P. Smits, hoogleraar in de kerkelijke sociologie te Leiden en behalve door zijn uitstekende proefschrift over Kerk en Stad vooral bekend geworden door zijn nogal schokkende artikel over het kruis van Jezus Christus. Belangrijker dan nog eens dit artikel met sleep en nasleep op te halen lijkt het mij om te signaleren, dat Szcesny aan Smits de pertinente vraag gesteld heeft in hoeverre hij nog een christen was, nadat Smits zijn visie op Jezus had weergegeven. In een nabeschouwing op Szcesny's lezingen beklaagt Smits zich er over, dat Szcesny zo weinig oog heeft voor het vrijzinnig protestantisme en bij christendom teveel meteen aan orthodox christendom denkt. Dat is van zijn kant wel te verstaan maar het komt mij voor, dat Szcesny hier de cardinale plek heeft aangewezen. Wie niet kan geloven, dat in Jezus Christus God zich op unieke en beslissende wijze openbaart, heeft de grens tussen christendom en humanisme overschreden. Hij heeft volledig recht op respect van christelijke zijde voor deze overtuiging maar hij staat aan de andere kant van de grens.

Het lijkt me niet onwaarschijnlijk, dat de huidige vrijzinnigheid zal uiteenvallen in een humanistisch en een christelijk deel met de hierboven genoemde grens. De naam „vrijzinnig" zal dan ook kunnen verdwijnen evenals „orthodox". Dat zou een grote winst zijn. Want deze twee aanduidingen hebben reeds nu bij lange na niet meer de onderscheidende inhoud van een halve eeuw geleden en de secularisatie van de westerse wereld, die de bestaande kerken steeds meer tot hun ware aanhang zal reduceren, zal de rest doen.

De bizondere theologische faculteiten

In de 2e Kamer is bij de behandeling van de wet op het Hoger Onderwijs een en ander te doen geweest over de bizondere universiteiten en hogescholen. De minister wil nl. de gelijkstelling van openbaar en bizonder onderwijs ook op dit punt doortrekken. Een moeilijk punt vormden daarbij de theologische faculteiten van de Vrije Universiteit en van de R.K. Universiteit; deze beide faculteiten staan nl. op strikt confessionele basis en de opzet van de theologische studie is dan ook een geheel andere dan aan de openbare universiteiten, die de specifiek christelijke en kerkelijke vakken buiten het officiële programma houden; daarvoor zijn de kerkelijke hoogleraren. Het onderwijs van de rijkshoogleraren heet officieel neutraal in de zin van: kerkelijk onbepaald.

Nu heeft in het Tweede-Kamerdebat prof. Oud in het geding gebracht, dat ook aan de openbare universiteiten de kerkelijke hoogleraren uit de schatkist betaald worden. Dat geschiedt uit anderen hoofde dan die van onderwijsgelijkstelling maar valt onder het hoofd van „verkregen rechten". Maar het is in feite ook subsidiëring van kerkelijk theologisch onderwijs en daarom is de zaak eerst weer eens voor nadere studie teruggenomen.

Gezien de subsidierage, die met name christelijk Nederland bevangen heeft, voorspel ik, dat het er op uitdraait, dat de beide bizondere theologische faculteiten mettertijd gesubsidiëerd worden. De volgende stap zou zijn, dat ook alle theologische hogescholen en seminaria, die voldoen aan de eisen, die de wet aan wetenschappelijk onderwijs stelt, voor subsidie in aanmerking komen, maar daar zit zoveel aan vast, dat dit nog wel even zal duren. Het precedent is er echter mee geschapen en er is weer een stap verder gezet op een rampzalige weg. Kerk en staat moeten los van elkaar ter wille van de vrijheid van het evangelie.

Het baptisme en de reformatie

Bij de hervormingsdiscussie in Groningen heeft ds J. A. Brandsma, die zich binnenkort aan de baptistengemeente Groningen-Zuid hoopt te verbinden, gesteld, dat de doperse stroming een derde hoofdstroom in de christenheid is naast Rome en Reformatie. Blijkens een artikeltje in de groninger (bapt.) *„Gemeentebode"* van 5 november heeft de reformatorische spreker van de avond, Prof. dr A. F. N. Lekkerkerker, dit bestreden door te stellen, dat de doperse aangelegenheid een binnen-reformatorische is en dus van geen belang voor de ontmoetig Rome-Reformatie is. Een jaar geleden bracht Prof. van Ruler alle theologische verschillen, die niet rechtstreeks betrekking hebben op de verschillen tussen Rome en de Reformatie, onder in de rubriek „protestants gekibbel". Dat weten we dus.

Ds Ph. Lindeman verzucht dan ook niet zonder reden in het aangehaalde artikeltje in de *„Gemeentebode"*, *„dat de baptisten slechts geaccepteerd worden in- en voorzoverre zij de reformatorische uitgangspunten aanvaarden"*.

Dat is zeer zeker waar in ons lieve vaderland, waar Calvijn theologisch sinds eeuwen de dienst uitmaakt. Wij hebben ook nooit de kans gehad om onze inzichten theologisch behoorlijk uit te werken en in de discussie te brengen. Pas de laatste tien à vijftien jaren begint het theologisch klimaat voor de doperse gemeente-theologie wat gunstiger te worden maar nog steeds ontbreekt het aan een behoorlijk presentering en uitwerking, eenvoudig omdat er geen tijd voor is. Het is zeer te hopen, dat het inzicht bij ons veld zal winnen, dat er terwille van het Koninkrijk Gods niet alleen aan evangelisatie, zending, huisbezoek, algemene vergaderingen en telefoonkostenbestrijding gedaan moet worden, maar ook aan theologische studie.

Ondertussen blijft het een opmerkelijk verschijnsel, dat er bij die hoogleraren, die echt wel de tendezen van de kerkelijke theologie vertegenwoordigen, zo weinig begrip bestaat voor wat er in de theologie gaande is. *Kraemers* boek over het ambt van het gemeentelid en verschillende andere publicaties zijn voorboden van een revolutie op theologisch terrein juist ten aanzien van het kerkbegrip. *Karl Barth* en *Emil Brunner* kwamen behalve tot een afwijzing van de kinderdoop tot een nogal opvallende voorkeur voor de gemeente boven de kerk. In beide gevalen stonden er in Nederland enkele theologen klaar om het ietwat geschrokken theologisch publiek duidelijk te maken, dat het hier een kleine aberratie van de grote meesters betrof en dat er niets aan de hand was. Er was en is intussen wel degelijk iets aan de hand en vroeg of laat zal dit ook wel in ons land doordringen. *Want de reformatorische theologie is aan een reformatorisch kerkbegrip nog niets eens toe.* Juist de volgens Lekkerkerker zo grandiose greep van Calvijn, om de gedachte van de gemeente van gelovigen met avondmaal en tucht te verbinden met de volkskerk is er het duidelijkste bewijs van. De grote geneefse hervormer heeft niet het principiële en qualitatieve verschil tussen het Corpus Christianum en de nieuwtestamentische ecclesia onderkend; daarvoor was de tijd niet rijp: het Corpus Christianum scheen nog een springlevende werkelijkheid. En tot een werkelijk theologisch voortdenken is het in de reformatorische

Een niet onbelangrijk ingezonden stuk!

„Hengelo (O.), 10-11-'60

Beste eindredakteur,

Geef me een klein beetje ruimte voor twee zaken:

1e. Rev. F. C. Morton, Southampton Row, Londen, W.C. 1 - die ik tot mijn spijt niet ken, schreef mij een vriendelijke brief met ook twee zaken, waarvan ik de een op ándere wijze heb afgewikkeld. De volgende moet ik wel in ons uitstekende weekblad aan de orde stellen:

*„De australische baptisten hebben een gezegend zendingswerk in Nieuw Guinea. Elf jaar geleden zijn ze er mee begonnen en in de laatste twee jaren werkt de Geest er machtig. Een gemeente is nu geïnstitueërd die predikanten en evangelisten uit eigen volk heeft. Maar: „Wij hebben een grote behoefte aan nederlands sprekende onderwijzers voor onze lerarenschool in Tiom". *)*

Is er zo'n onderwijzer? Dat hij mij schrijve (Jac. Catsstraat 34). Ik hoop dat de zendingskommissie mij het doorgeven van dit verzoek niet kwalijk neemt. Integendeel, ik ben er zeker van, dat ze het alleen maar zal toejuichen, als er mannen onder ons opstaan, die zich beschikbaar stellen voor het werk, waar ook ter wereld.

Misschien wil mij zo iemand daarvan in kennis stellen?

*) Opmerking van de eindredakteur: *In de gemeentebode van Eindhoven lazen we, d.d. okt. jl.: „De volgende week hopen onze br en zr J. Euwema-Koning naar het verre oosten te vertrekken. Adres: Tiom, via Sentassi; Hollandia, Binnen Nederlands Nieuw-Guinea. Via de baptistenzending van Australië zal onze broeder als onderwijzer verbonden worden aan een kweekschool...." Er is dus in elk geval reeds één uit onze gelederen die gehoor heeft gegeven aan de roep uit Nieuw-Guinea. Volgen er meer?*

2e. Het volgende heeft niets te maken met het voorafgaande, maar nu ik toch eenmaal deze ruimte ben ingedrongen, wil ik het maar meteen kwijt. Het betreft de weekends die gedurig op „De Vinkenhof" worden gehouden. Ik heb niets tegen op scholing, kadervorming, voorlichting, bemoediging - hoe zou ik - maar ik kan er maar niet aan wennen, dat deze bijeenkomsten altijd op zaterdag en zondag vallen. Ik weet wat men mij zal antwoorden: Wie heeft op de andere dagen tijd vrij om te gaan?

Aan de horizon verschijnt de vrij zaterdag. In meerdere bedrijven is die reeds ingevoerd. Wat zal de organisatoren beletten de instruktiedagen, of hoe ze verder mogen heten, nu te verschuiven en te beleggen op vrijdagavond en zaterdag? Ieder kan dan zondag thuis en in de gemeente zijn. En het personeel van „De Vinkenhof" heeft ook zondag.

Bedankt, broeder, voor de gastvrijheid.

Huizinga"

Nieuws uit Zuid-Afrika

Het nieuwe seminarium

Het nieuwe seminarium der afrikaans sprekende baptisten zal gevestigd worden in Kempton Park. Aan de buitenkant van deze plaats, aan de weg naar Pretoria, is een stuk grond aangekocht. De schetsplannen voor de nieuwe gebouwen zijn door de architect aan het verantwoordelijke comité voorgelegd. Een „geskikte bouer wat alles op baie billike terme sal voltooi" is reeds aangetrokken. Zodra toestemming is verkregen van de „dorpebeplanningsraad", hoopt men met het bouwen te beginnen. Men rekent er op, dat het seminarium in februari 1961 geopend zal worden. De grond heeft £ 4500 gekost en is 6 ha groot (bijna zo groot als ons terrein rondom „De Vinkenhof").

Tien studenten hebben zich reeds aangemeld. De boeren in Laeveld hebben samen toegezegd, om gedurende de wintermaanden groenten en vruchten aan het internaat te geven. Uit Natal en Kaapland heeft men boeken voor de bibliotheek beloofd.

Naast de „Prinsipaal" dr J. D. Odendaal is als „Senior Lektor" *ds Louw beroepen.*

Schrikt U niet, want het is niet ónze ds Louw, maar ds P. U. Louw van Nelspruit. Deze ds Louw is voorzitter van de „Seminariumraad" en staat sinds 1952 in Nelspruit, waar de gemeente in acht jaren groeide van 12 tot meer dan 200 leden. Hij moet een uitstekend evangelist en organisator zijn en ontving zijn opleiding aan de „Helpmekaar Seunsskool" te Johannesburg, het zendingsinstituut te Wellington en verwierf een graad aan de „Rhodes se Universiteit". Ds Louw zal 't werk aan het seminarium verrichten naast zijn gemeentelijke arbeid.

De cursus zal over een periode van vier jaar lopen en een hoge academische standaard handhaven. De bedoeling is hier mannen en vrouwen te vormen, die niet alleen intellectueel voor hun taak zijn toegerust, maar ook geestelijk.

Het seminarium wordt ook gezien als een „gouden gelegenheid" voor ieder, die niet zelf kan uitgaan, om anderen te helpen opleiden. Men wil hiervoor graag maandelijks giften van £ 1 (of meer of minder) ontvangen. Brochures met inlichtingen zijn daartoe op ruime schaal verspreid, waaraan een invulkaart is gehecht. Wie zich als donateur opgeeft (en men heeft tenminste 300 personen nodig), krijgt geregeld bericht over de gang van zaken met daarbij gevoegd verzoeken tot voorbede.

Men heeft direct £ 15.000 nodig voor de bouw. Wie tenminste £ 500 in één keer geeft, mag zijn naam - als hij wil - geven aan één der zalen! De vrouwenverenigingen brengen fondsen bijeen voor de inrichting.

Het nieuws van de enige nationale baptisten groep in de wereld, die we vrij goed in hun eigen taal kunnen verstaan (naast de „vlaamse gemeenten") heeft onze warme belangstelling en gaarne zullen ook wij - naast de gebeden voor ons nederlandse werk - bidden voor het werk in Zuidafrika. Dit seminarium getuigt van de geloofsmoed onzer gemeenten in dit veel-besproken land.

Ook pionierswerk

De voorgangers van deze gemeenten moeten dikwijls grote afstanden afleggen, om al hun leden te kunnen bezoeken. In sommige plaatsen is slechts een enkele keer een kleine dienst van een groepje omwonenden, die dan ook weer hele einden moeten reizen. Het werken is dus wel moeilijk.

In de oude voortrekkersstad Pietermaritzburg worden sinds februari 1959 maandelijkse diensten gehouden en sinds juli 1960 zelfs veertiendaagse. De arbeid wordt hier geleid van Durban uit.

Dit bericht ontleenden we aan „Die goeie tyding", het maandblad van de afrikaanse baptistengemeenten in de baptisten-unie van Zuidafrika. De afrikaanse gemeenten zijn een onderdeel van de algehele baptisten-unie ginds.

Utr. *J. Br.*

HELAAS

is door een fout van de eindredakteur in het gemeentebericht van Stadskanaal een regel uitgevallen; in deze regel werd medegedeeld, dat ter gelegenheid van het afscheid van ds G. W. Tijman op 30 oktober jl. ook een afgevaardigde van de gemeente te Haarlem aanwezig was. We haasten ons dit verzuim te herstellen.

E.R.

---

kerken ná de hervormers eigenlijk niet meer gekomen. Dat is nu anders aan het worden, omdat het Corpus Christianum bezig is naar de geschiedenisboeken te verdwijnen. De tijd voor een werkelijk reformatorisch kerkbegrip begint te dagen.

Pas wanneer de reformatie op dit punt het Nieuwe Testament heeft leren verstaan, zoals zij dat viereneenhalve eeuw geleden deed ten aanzien van de rechtvaardiging, is zij gereed voor de ontmoeting met Rome.

J. Reiling

DEZE TIJD EIST NUCHTERHEID

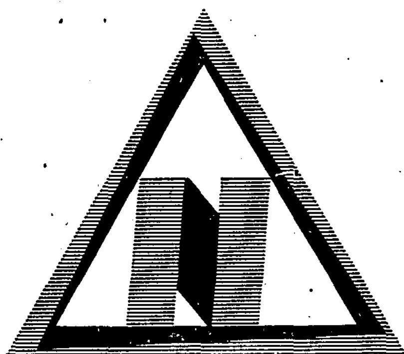
U bent geen alkoholist. U kunt best zonder nadelige gevolgen drinken; onderweg en thuis; zo tussen de bedrijven door; snel. Zo snel als deze tijd geleefd wordt.

Uw hand wordt minder vast, maar toch niet zó, dat U schade lijdt. Uw geest wordt niet vertroebeld - althans U hebt er niet veel last van.

De ander is wél alkoholist. Hij raakt van de kook, zodra zijn glas leeg is. Hij is één van die mensen - er zijn er 40.000 in Nederland - die slachtoffer is van een ziekte. Een alkoholist. Symptoom: eerder optreden van een kettingreactie dan bij een ander, onvaste hand, troebele geest. Hij heeft er last van; hij maakt ongelukken voor zichzelf en voor een ander.

Wij vragen U: laat Uw verstand het laatste woord hebben. Verminder Uw eigen prestaties niet en houd de gevaarlijke situatie van de ander af. Weiger alkohol. Op reis, thuis, op feestjes. Houd geen gewoonte in stand, die voor de ander gevaarlijk is. Spaar de ander. Bied ook geen alkohol aan. Want: deze tijd eist nuchterheid.

HET LAATSTE WOORD...

Ja, wij weten dat er zeer velen zijn, die de inhoud van deze publicatie van harte onderschrijven. Maar wij kennen hen niet. Wij willen hun naam weten en hun adres, want wij hebben hun sympathie nodig. Daarom vragen wij U: onderteken met uw naam en adres deze verklaring, knip hem uit en zend hem in een open enveloppe met een postzegel van 4 cent aan: Aktie Deze Tijd Eist Nuchterheid, Willem Barentszstraat 39 - Utrecht.
Wij hebben Uw sympathie nodig.

Ja, ik ben het met U eens: Deze tijd eist nuchterheid.

Gaarne in blokletters

Naam: ....

Adres: ....

Plaats: ....

Handtekening

Nationale Christen Geheelonthouders Vereniging,
Bureau Willem Barentszstraat 39 - Utrecht
Telefoon 030-14677 - Postgiro 43230
Dit adres tevens voor aanmelding als lid der vereniging

MEDEDELINGEN

Raden-konferentie Drentse Bond

Op maandag 21 november a.s. 7.15 uur nam. in de baptistenkerk te Emmen.
Agenda:

1. *„De doop en het lidmaatschap der gemeente"*, in te leiden door Musselkanaal.
2. *„'t Penningmeesters-weekend"*, br G. Olijslager, Emmen.
3. *Bestemming landdagkas.*

De sekr., D. M.

Sekretaris van de baptistengemeente te Valthermond is thans:
br O. Grooten, Hoofdstraat Valthe.

MEDEDELING VAN DE JEUGDRAAD

Wij delen onze gemeenten en jeugdgroepen mede, dat de Jeugdzondag 1960, die - evenals in het verleden - oorspronkelijk gehouden zou worden op de laatste zondag van november, verplaatst is naar **februari '61.** De juiste datum wordt nog nader bekend gemaakt.
Namens de jeugdraad,

H. Ploeger,
alg. sekr. der NBJB

BEROEPINGSWERK

Bedankt: voor Staveren, J. Segaar te Winschoten.
Beroepen: te Sittard/Heerlen (vakature H. P. de Boer) H. J. Stukker te Vriescheloo.

Donderdag, 24 november zullen, zo God wil, onze ouders en grootouders

CHR. MOSTERT
A. MOSTERT-PIKKERT

hun 40-jarig huwelijk gedenken.
Dat zij nog heel lang voor elkaar, en voor ons, samen mogen gaan, is de bede van hun kinderen en kleinkinderen.

Tot 6 uur thuis.

Lingestraat 11, Groningen.

Wie brengt
NU
een nieuwe abonné in onze lezerskring binnen?

Bezorg uzelf en de nieuwe abonné dat genoegen!
Deze ontvangt ons weekblad voor slechts 75 cent tot het einde van dit jaar.
Voor weinig geld zoveel goede waar!
De adm., Dalweg 77, Arnhem verwacht uw opgave met vreugde!!

Heden overleed zacht en kalm in zijn Heer en Heiland mijn innig geliefde Man, onze lieve Vader, Behuwd- en Grootvader

JOHANNES BERGSMA

in de ouderdom van 70 jaar.
Ps. 32 : 1 berijmd.

De bedroefden
G. Bergsma-Visser
kinderen en kleinkinderen.

Harlingen, 13 november 1960.
Liemendijk 20a.
De teraardebestelling heeft 17 nov. 1960 plaats gevonden.

Na een langdurig lijden werden heden in Heerlijkheid opgenomen onze broeder in Christus

JOHANNES BERGSMA

oud 70 jaar, echtgenoot van Gerritje Visser.
De wetenschap, dat hij nu uit zijn aardse lijden is verlost en thans juicht voor de troon van God moge ons allen tot rijke troost zijn.
13 november 1960.
Baptistengemeente Harlingen.

ECU-NIEUWS

Subsidie 1961

Alle gemeenten en posten, die voor 1961 *voor het eerst* of opnieuw subsidie van de ECU behoeven, worden vriendelijk verzocht zich uiterlijk vóór 8 december a.s. daartoe te melden bij de sekretaris der ECU:

Tomatenstraat 167, 's-Gravenhage.

Aan hen die tijdig bericht zenden, wordt daarna de bekende vragenlijst toegezonden, en we vertrouwen, dat de penningmeesters van de betrokken gemeenten en posten direkt ná 1 januari a.s. zo spoedig mogelijk hun verslag over 1960 en hun begroting over 1961 gereed zullen hebben.

W. Harkema

ATTENTIE

Wil de heer Huisman, die naar Tiom, Nieuw Guinea gaat, zich in verbinding stellen met de heer J. Koning, Juliusstraat 24, Eindhoven.

Vrijdag 25 november 1960 Jaargang 77 Nr. 3550

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

de gemeente en haar koers

Op het terrein van kerk en godsdienst voltrekken zich de laatste halve eeuw in de christelijke wereld belangrijke veranderingen. Niet natuurlijk alléén op dat terrein. Niet minder opvallend, eerder nog sterker tot de verbeelding sprekende zijn de wijzigingen die op staatkundig en maatschappelijk terrein vooral in Europa plaats vinden. En niet alleen Europa, maar heel de wereld verandert van gedaante en dat in een vaak overrompelende snelheid. Maar op deze veranderingen en hun achtergronden en het appèl, dat in hen tot ons komt, te wijzen, ligt althans nu niet in onze bedoeling. We willen de cirkel kleiner houden en onze aandacht vestigen op hetgeen ons het meest direkt aangaat: het terrein van kerk en godsdienst. We zijn met de volken van Europa in stroomversnellingen gekomen en dat vereist extra oplettendheid van hen, die verantwoordelijk zijn voor de koers, die de gemeenten daarbij varen. De plaats van de jeugd is in de machinekamer of — om het beeld wat te wenden —: aan de riemen. Het zeer verantwoordelijke werk van koers-uitzetten en sturen moet voorbehouden blijven aan hen, die op het vaartuig der gemeenten „schippers naast God" moeten zijn; en dit op Gods bestel.

Een pluim als waarschuwing

Het is welhaast een halve eeuw geleden, dunkt ons, dat een duitse professor aangaande de baptistengemeenten opmerkte, dat deze al aardig op weg waren van sekte uit te groeien tot kerk. Hij bedoelde dit als een lofprijzing. Eindelijk bereikten de baptisten dan zo langzamerhand de graad der volwassenheid. Hij meende daarvan de symptomen op te merken, ofschoon we ons niet meer kunnen herinneren, welke dat waren.
Er zal toen wel zo het een en ander aan de hand geweest zijn, in de baptistengemeenten, dat de aandacht der kerkelijke autoriteiten getrokken had, want we menen dat tezelfder tijd ook, in een enkele baptistengemeente althans, protest rees tegen zekere verschijnselen binnen die gemeenten. Als „vreemdeling en bijwoner" in dat grote land en bovendien als levende op de achtergrond, zoals dat studerenden betaamt, hebben we ons niet gedrongen gevoeld te proberen er achter te komen wat er nu eigenlijk gaande was. Slechts de opmerking van die professor is ons de jaren door helder bijgebleven. Wat hij beoordeelde als een hoopgevend verschijnsel in de ruime kring der baptistengemeenten in Duitsland, leek ons toen al bedenkelijk. Wat hij beoordeelde als een „uitgroeien tot volwassenheid" deed ons toen reeds vrezen voor 'n verwording en, nadat daar 'n vijftig jaren, en dat voorwaar geen dode of stille jaren overheen gegaan zijn, zijn we nog altijd van dat gevoelen. Een gemeente, die „kerk" wordt is niet voordelig gegroeid en door de kinderziekten heen gekomen, maar is ontaard, verstaat zichzelf niet meer. Voor haar geldt het vermaan: „stel uzelf op de proef, of ge wel in het geloof zijt, onderzoek uzelf," II Kor. 13 : 5.

Begripsverwarring

Aangaande Efraim heeft de profeet geklaagd: het is als een koek die niet gekeerd is; het vermengt zich met de volken. Ook gemeenten kunnen in verwarring komen, wanneer ze niet goed meer onderscheiden en ongelijksoortigs trachten samen te voegen. De ziener Daniel zag een groot beeld, dat de vreemde en gevaarlijke eigenaardigheid had, te staan op voeten, waarin ijzer en leem waren vermengd. Hij wilde daarmede wel duidelijk maken dat dat imponerende beeld geen lang bestaan beschoren zou zijn. Verscheidenheid kan goed zijn, zelfs het geheel ten goede komen, maar ze moet binnen de grenzen van het gelijksoortige blijven. Er moet in de diepte, het fundamentele eenheid zijn. Vermoedelijk zal niemand een gebouw willen oprichten met om de andere een gothisch, een romaans venster en een venster met streklaag. En dat geeft dan nog „slechts" aesthetisch onbehagen. Anders wordt het wanneer bij de opbouw van een huis een toogmal gebruikt wordt waarvan de maat niet overeenkomt met de onderlinge afstand van de heipalen. Een gemeente kan goed, nieuw-testamentisch onderheid zijn, maar als ze bij de opbouw vergeet hoe de fundamenten lopen, zullen er instortingen plaats hebben.
Paulus noemde zichzelf: een goede bouwmeester, vooral dááraan als zodanig te **herkennen** en dáárom als zodanig te **erkennen**, dat hij het fundament goed gelegd had. Hij verzocht de opvolgers echter er wel op toe te zien, **hoe** ze daarop bouwen. Wie twijfelt aan de zuiverheid van de grondslag onzer gemeenten zegge het maar: hij zal ons oor hebben, maar wie vergeet dat de grondvorm in heel de bovenbouw moet uitkomen en in zóverre en juist dáárdoor gehandhaafd moet worden, brengt de toekomst der gemeenten in gevaar.

Positie-verzwakking

De Schrift waarschuwt tegen vervloeiing der grenzen. Het boek der Openbaring is een ernstige oproep tegen integratie van ongelijksoortigs. Het doorlicht de wereld en herleidt de joodse aktie tegen Jezus en Diens gemeente tot zijn wortel. In afzondering ligt het ge-

heim van de bewaring der gemeente. De woestijn is haar plaats. Daar is ze veilig buiten het gezicht der Slang. Ze moet in zekere zin de eenzaamheid aandurven; bereid zijn in een isolement te leven; alléén te staan.

Wanneer in Nederland ergens een baptistengemeente geinstitueerd is, dan geeft ze daarvan kennis aan de koningin, die op haar beurt, na kennis genomen te hebben van statuten en de ordebepalingen der betrokken gemeenten haar minister van justitie opdraagt aan die gemeente en aan de burgemeester van de plaats van vestiging dier gemeente van dat feit kennis te geven en tevens wordt de kommissaris der koningin in die provincie er mede op de hoogte gesteld. Daardoor krijgt deze gemeente rechtspersoonlijkheid en dit alles overeenkomstig de bepalingen van de wet op de Kerkgenootschappen van 10 september 1853. De gemeente krijgt dan een nummer op de lijst van „Kerkgenootschappen bij de regering bekend." Erkent de betrokken gemeente daarmede dat ze een kerkgenootschap is geworden? Heeft zij, door te trachten langs de weg, door genoemde wet voorgeschreven, rechtspersoonlijkheid te verkrijgen, te kennen willen geven, dat ze zich beschouwt als kerkgenootschap? Welnee. Mogen wij van onze gemeenten dan spreken als waren ze kerkgenootschappen? De regering moge al niet goed een andere terminologie kunnen gebruiken en wij kunnen soms genoodzaakt zijn die over te nemen, maar mogen daarbij vôlstrekt niet vergeten dat ze voor eigen gebruik afgewezen moet worden. We zijn geen kerkgenootschap. We zijn principieel geen Kerk. Wat we dan wel zijn?

Vrijwilligheidsgemeenten

In zijn dissertatie noemt br Kiwiet als derde resultaat van zijn studie over Pilgram **Marbeck:**

> „in de derde plaats zijn we hier in kennis gekomen met een theologie der Vrije Kerk, met een doordenken van de vrijwilligheidsgedachte", blz. 149.

Met de aanduiding: „Vrije kerk" zijn onze gemeenten niet gekarakteriseerd. In Nederland kent men sedert de franse overheersing geen andere dan vrije kerken. In de Verenigde Staten van Noord-Amerika zijn er nooit andere geweest. Onder „Vrije Kerken" verstaat men kerken, die niet — geheel of gedeeltelijk — onder staatsbestuur staan. Het zijn van de staat onafhankelijke Kerken en geen semi- of totale staatsinstellingen.

Inderdaad is deze vrijheid tegenover de staat ook een kenmerk van onze gemeenten, maar terwijl ze dit gemeen hebben met instituten, die Kerken zijn, onderscheiden ze zich van dezen doordat ze berusten op het beginsel der vrije beslissing. Het woord „vrijwilligheid" kan een gevaarlijke ondertoon krijgen.

Het kan bij de slechte verstaander de indruk wekken alsof wij van de gemeente mensenwerk maken en haar laten bestaan bij de gratie der kinderen Gods. Nu, dat is volkomen onwaar. Juist de gemeente, die berust op, én handelt naar het beginsel der vrijwilligheid, is van moment tot moment afhankelijk van de werking van de Heilige Geest. Werkt die niet, dan sterft zij. Maar:

> „het nieuwe verbond ontstaat daarentegen door vrije innerlijke en uiterlijke overgave. Hier raken we dus de gedachte van de vrijwilligheid oftewel van de vrijwillige toetreding tot de gemeente, als een hoofdpeiler der vrije Kerk", bladz. 113, proefschrift.

En dit te verstaan als „vrije gemeente" in ónze zin, want niet alle zgn. vrije kerken kennen het beginsel der vrijwilligheid.

Toch nog Corpus Mixtum

Het is duidelijk, dat de kerken met het verdwijnen van het zgn. corpus christianum, het christelijke Europa, niet hebben opgehouden een corpus mixtum te zijn: een gemengde hoop. Het is duidelijk én toegegeven, dat zij worden samengesteld uit pneumatisch en psychisch gelovigen, dat wil zeggen: gelovigen die geestelijk leven ontvingen, én zulken, wier geloof het karakter heeft van voor-waar-houden. Dat is echter de nieuw-testamentische gemeente niet. Op grond daarvan is de Kerk een **gemengde hoop** en niét gemeente; geen voortzetting of vernieuwde openbaring van het werk, eenmaal door Jezus' boden begonnen. Dezen wisten heel wel, dat een gemeente van heiligen „niet van de aarde" was en dus onrealiseerbaar, maar ze stonden er wel op dat de gemeenten zuiver waren: d.w.z. ongemengd.

Hier gaapt de kloof.

We moeten deze dingen onze kerkelijke broeders voorhouden, opdat ze zullen verstaan, dat voor ons van een integratie met de kerken nooit sprake zal kunnen zijn. Onze gehoorzaamheid aan de Schrift verbiedt ons dat, d.w.z. het is de Heer zélf, door wien ons dat onmogelijk is.

Gevraagd **of er in de kerken** dan geen kinderen Gods waren heeft Marbeck geantwoord:

> „dat het niet aan hem stond, te oordelen over hen die niet met hem in het geloof verbonden waren", blz. 120.

Hij bedoelde daarmede dat zijn oordeel alleen te gaan had over de gemeenteleden en niet over hen, die buiten de gemeenten stonden.

De afgebeden eenheid

Vaak hoort men spreken alsof de Here Jezus gebeden zou hebben óm de eenheid der kerken. Of Hij wel immer aan een veelheid van kerken gedacht heeft, die zijn gemeente zouden verduisteren is zéér de vraag. In elk geval weten wij niet anders dan dat Hij gebeden heeft om de eenheid der **gelovigen** = der door de Geest gelovig gemaakten.

De oekumenische hardlopers moesten daaraan niet zo snel voorbij gaan. Brunner stelde wel terecht vast, dat de kerk zichzelf verkeerd verstaat voorzover ze meent **bijbels** instituut te zijn. Wij hebben niet de taak te handelen en te spreken alsof ze dat wél ware. Integendeel: wij hebben er voortdurend op te wijzen — in ootmoed en liefde — dat ze dat niet is.

L.

„Zieners" De bijbel spreekt niet slechts van profeten maar ook van zieners. Er waren mannen, die de wil Gods opvingen in het oor, en er waren mannen, die zich die wil als voorgetekend zagen. De bijbel noemt deze tekeningen „gezichten"; wij spreken thans van visioenen. Bij het lezen en verklaren van deze visioenen moeten we het verschil in aanmerking nemen, dat er is tussen het, door God den ziener voor ogen gestelde, en de waarheid, die in het in de geest aanschouwde, uitdrukking vindt. Het visioen was werkelijkheid. Geen hallucinatie, geen ziekteverschijnsel; geen resultaat van een, zij het ook slechts tijdelijk, gestoord zieleleven. Maar nu moeten we toch wel de visionnair geschouwde werkelijkheid onderscheiden van de schilderij, waarin ze afgebeeld wordt. Zij is - als we het zo mogen zeggen: beeldentaal. Onderscheiden we de werkelijkheid achter het geschouwde beeld niet van het beeld, dat de ziener voor ogen gesteld werd en door hem werd nagetekend met woorden, dan ontwaren we niet wat God ons wil openbaren; het beeld wordt ondoorzichtig. Het verbergt voor ons de Waarheid in plaats van die voor ons zichtbaar te maken.

Petrus' drempel Petrus had geen lenige gang. De droeve struikeling in de nacht van de gevangenneming van Zijn Meester heeft zijn natuurlijke voortvarendheid wel sterk afgeremd. Hij liep in later jaren heel wat voorzichtiger. Was Hij voorheen nogal zeker van zichzelf, later speelde schroom hem wel eens parten. In Jeruzalem schijnt Jakobus zo langzaam aan een bredere plaats verkregen te hebben dan hij en meer gezag te hebben verworven. Petrus, schoon de apostel der be-

Aan rustige wateren

IN DE KRISIS GEBRACHT

Christus is krisis.
Met zijn komst heeft God ons leven onder kritiek gesteld.
Duidelijk zegt de profeet Maleachi dit aan een volk, dat verlangend uitzag naar de dag van zijn verschijning.
Niemand zal kunnen zeggen, dat de komst van de Beloofde in het Israël zijner dagen geen teleurstelling heeft opgeleverd. Hij beantwoordde niet aan de gestelde verwachtingen. Aanvankelijk wendde men 't aangezicht naar Hem toe, maar wie het evangelie nauwkeurig leest, merkt wel hoe het om de Here Jezus steeds eenzamer werd. Johannes 6 is een aangrijpend hoofdstuk: het laat ons kennismaken met een Israel dat in de krisis, waarin Christus' komst het bracht, bezweek.
Jezus wilde niet anders zijn, dan de Messias naar Gods gedachten en dat betekende dat Hij niet kon beantwoorden aan het beeld dat Israël zich van zijn Verlosser had gemaakt. De discipelen - althans elf van hen - zijn door de krisis heen gekomen, doch bedenkt wat hen dit gekost heeft!
Christus is krisis.
Hij is Gods kritiek op ons.
Christus is onze ontlediging.
Christus is onze totale verarming. Christus openbaart hoe wanstaltig onze gedaante is.
De grootste verwachting, den Beloofde tegemoet gedragen, verandert in een machtige teleurstelling.
Daarmede kan het eindigen!
Het kan óók overgaan in een vervulling duizend maal heerlijker dan de verwachting was. De Beloofde is gróter dan de Belofte, d.i. gelukkig de grond van de aanvankelijke teleurstelling, die Christus' komst baart.
Als Hij komt breekt de Belofte aan stukken. In geen woord kan worden gevat en in geen beeld worden uitgedrukt, wat Morgen zal zijn.
Komt het, breekt hij aan: de dageraad van de Nieuwe Dag, dan zijn we als degenen, die dromen. Maar dat droombeeld zal blijken geen droombeeld te zijn.
De discipelen, die bij Hem volhard hebben, zijn door de teleurstelling heen gegaan als door een vuurbad der reiniging en zijn Christus gaan kennen als de Verlosser, zoals God Hem gedacht had.
Dat is dus ons leven: in de krisis zijn. Het is bezwijken of gereinigd worden.
Onder twee beelden heeft de profeet Maleachi het Israël voorgehouden: hij wijst op het werk van de edelsmid en op de arbeid van de bleker. Hij zal zijn als het vuur eens goudsmids en als de zeep van de bleker.
Gods smidsvuur is louteringsvuur.
Het is vuur dat uitbrandt; *dat de echtheid van ons geloof aan het licht brengt:... of aan het licht brengt, dat het niét echt is. Het komt er op aan, hoe God ons „bevindt", I Petrus 1:7. Christus is de krisis, de scheiding-brenger. Wat hij bij ons vaneen scheidt, kunnen wij niet van elkander los maken.*
Hij kan het en Hij doet het, maar ongmerkt gaat dat niet. De onreinheid, die in het édel metaal is opgenomen, wordt door het vuur naar boven gedreven, opdat het verwijderd zal kunnen worden. Die 't ervaart treedt te voorschijn uit de giftmist der zonde, laat de leugen achter zich, drukt het dilemma open, waarin hij geklemd zat.
God brengt ons tot onzelf terug. Die weg is lang.
Christus doorschreed eeuwigheden en doorwaadde afgronden om te komen waar wij waren, voordat we ons „zelf" nog recht gevonden hadden, hadden we onszelf al verloren.
Het mens-zijn is nog nimmer verwerkelijkt. Het paradijs is niet meer geweest dan startstreep. Op het moment, dat we moesten afzetten, vielen we ook al.
Goudsmidwerk en blekerswerk is maar een ampere aanduiding van het werk van Christus. De grondgedachte is, dat Christus bij Zijn volk te voorschijn haalt wat wezenlijk is: 't goud uit de ertsklomp, het weefsel uit het vuil.
Een wedergeboorte leidt dat in. In een sterven en opstaan, treedt het aan het licht.
O, die behoefte aan een zuiver hart, aan een rein leven. Groot is de zegen, aan het bezit daarvan verbonden. Waar het leven heenstroomt door een zuiver hart, draagt het vrede en blijdschap voort.
Er staat in de beschrijving van 's Heren arbeid een aantrekkelijk woord:
Hij zal zitten, louterende....
Heb dank Heiland, voor dat „zitten"! Heb dank, duizendmaal, voor dat geduld! Gij doet uw werk zonder overhaasting. Wat komt dat ons arme in zonde verstrengelde, in de dood verwortelden, ten goede! Waarom zijt Ge niet opgehouden met ons? Waarom hebt ge ons niet opgegeven?
Uw apostel heeft gesproken van 't geduld der hope, - hebt Gij Here, dan zulk een verwachting van Uw werk, aan ons ten koste gelegd, dat Gij niet loslaat, wat Uw hand begon?
Michael Angelo ging aan een in de weg uitstekend rotsblok voorbij, waarover veel geklaagd was. Hij nam hamer en beitel en riep uit het obstakel een engel te voorschijn. Wat eens niets dan ergenis gegeven had, wekte nu niets dan bewondering. Christus verwekt kinderen Gods uit zondaars.
In Zijn geduld ligt het geheim van onze redding. Hij zit, louterende. Hij schept met de houten spaan het onreine weg dat door de hitte zich afscheidt en aan het oppervlak komt. Hoelang?
Totdat Hij, als Hij zich over de smeltkroes buigt, zijn eigen beeld als in een spiegel ziet.
Christus is gekomen, opdat ons leven in de krisis kome en.... er doorheen kome.
Hij onderwierp ons leven aan de grote verandering, tot wij, omgezet van heerlijkheid tot heerlijkheid," den Beelde des Zoons gelijkvormig zijn".

---

snijdenis, heeft Jeruzalem verlaten om rondreizend - prediker te worden. Men heeft wel verondersteld, dat hij niet zo helemaal mee kon gaan in de richting, die de gemeenten in het joodse land onder de leiding van Jakobus en diens aanhangers, insloegen. De vrees voor het oordeel van deze broeders zit hem later nog onder de leden, Gal. 2 : 11-14. Als de Heer een taak voor hem heeft te Cesarea moet Petrus eerst nog een nadere verlossing ondergaan, Hand. 10. U kent het visioen van het doek, uit de hemel aan zijn voeten neergelaten, dat allerhande dieren bevatte en waarbij hij hoorde bevelen: Sta op, Petrus, slacht en eet!

Wat had Petrus nodig? Onderricht aangaande de soorten dieren wier vlees gegeten mocht worden of als onrein niet mocht worden gekonsumeerd? Nee! Daarop had Petrus geen nieuwe bezinning nodig. Het binnentreden van de knechten van Kornelius en hun boodschap kreeg hij als kommentaar. Het ging om de nieuwe verhouding, die er door Christus' sterven en opstaan was ontstaan tussen mens en mens, en tussen Jood en heiden. Petrus moest inzien hoedanig de gemeenschap, die geboren werd uit Christus' verzoeningswerk. Hij werd losgemaakt van hetgeen oud en verouderd was en bestemd te verdwijnen. Hij zette nu beide voeten over de drempel van het nieuwe verbond, een drempel, die hem te hoog was geweest.

Hemelse ruiterij In Openbaring 6 lezen we van paarden, die Johannes de wereld had zien doordraven. Ze voerden ruiters mee. Het eerste paard was wit en voerde zijn ruiter als overwinnaar rond. Het tweede was rood, het derde zwart en het vierde grauw.

Het werd Johannes gegeven dat schouwspel gade te slaan en te horen wat er, verklarender wijze, bij elk paard, als het van de startstreep wegsprong, gezegd werd.

Maar wie hierin nu een bewijs ziet van de „verlossing van het paard" ziet toch wel het beeld voor de zaak zelf aan. Het waren geen „heuse" paarden, maar beeld-gevende paarden. Voorop gaat de anti-christ (Christus Zelf verschijnt eerst in Openb. 19 : 11-13). De anti-christ wint de eeuwen door aan macht over de volken: op een wit paard gaat hij zegepralend rond. Aan hém schijnt de toekomst te zijn. Waar hij zijn invloed geldend kan maken, ontstaat oorlog (het rode paard), en oorlog veroorzaakt hongersnood (zwart paard), en de hongersnood roept pestilenties te voorschijn. Op de destruktieve, chaoswekkende macht van de Boze wijst dit visioen. Waar Satan gevolgd wordt ontstaat zedelijke verwording, die de levensmogelijkheid ondermijnt en daardoor het leven zelf uitblust.

L.

Gemeenteberichten

HAARLEM - (M. v. d. W.)
Zondag 13 november was voor de gemeente Haarlem een vreugdevolle dag. Na een korte vakante periode, werd de lege plaats weer gevuld door ds G. W. Tijman, komend van Stadskanaal. 's Morgens om 10.30 uur vond de bevestiging plaats door onze oud-voorganger ds J. v. Dam uit Sneek. Het was een plechtig moment toen ds Tijman zijn „jawoord" gaf, om in Gods kracht de gemeente te Haarlem te gaan dienen.
Om 6 uur hield ds G. W. Tijman, in een overvolle kerk, zijn intredeprediking. Vele afgevaardigden voerden daarna het woord, waaronder een afgevaardigde van Stadskanaal.
Het was een fijne dag waarin we de verbondenheid met elkaar mochten ervaren.
Na afloop van deze dienst, werd in intieme kring ds Tijman en zijn gezin een welkomavond aangeboden.
Wij mogen terugzien op een fijn begin en we gaan de toekomst vol verwachting tegemoet, ziende op Jezus onze Heer.
Zegene de Heer al onze gemeenten, in ons land en daarbuiten.

HOOGEZAND - (E. d. V.)
2 oktober en 6 november mochten wij in Hoogezand doopdiensten houden. Tien zusters en broeders werden door de doop aan de gemeente toegevoegd.
Tijdens het avondmaal werd de nieuwe leden een hartelijk welkom toegeroepen door de ouderlingen Brongers en Lamain. Het valt niet mee om steeds iets nieuws te hebben maar wanneer jonge of oudere mensen zich overgeven aan de Here dan is er blijdschap in de gemeente. Opnieuw zijn er nu 3 doopkandidaten die, zo de Heer wil, in december gedoopt zullen worden.
Het is een vreugde en blijdschap opgenomen te worden in de gemeente van de Heer en mede te mogen helpen in het midden van de gemeente, al naar gelang wij gaven hebben ontvangen. In alle takken van arbeid gaat het goed. De diensten van 10 en 5 uur worden goed bezocht, al is het nog altijd zo dat het beter kan. Wij hopen tegen de kerstdagen een Hammondorgel te hebben. Het oude orgel laat ons de laatste paar jaar af en toe in de steek.
Wanneer wij alles samenvatten dan zijn wij dankbaar voor de zegeningen die de Heer ons als Zijn gemeente geeft en voor de liefde en de bereidwilligheid die er in het midden van de gemeente is en voor de offervaardigheid om te mogen bijdragen voor de arbeid.

Zoals U wel al gelezen zult hebben zal, zo de Heer wil de Algemene vergadering der Unie in 1961 te Hoogezond worden gehouden.
De gemeenten zullen wel zo vriendelijk willen zijn om ons hun volle medewerking te geven: Als U dus de formulieren in 1961 ontvangt, stuur ze dan ook persé voor de door ons gestelde datum, welke er op staat vermeld, terug.

WORKUM - (G. V.)
Zondag 20 november deed onze voorganger aan de gemeente mededeling dat hij bericht had ontvangen van het overlijden van br **Hendrik Leenstra.** De gemeente nam met diepe ontroering kennis van dit bericht, want deze broeder heeft in het verleden zo ontzaglijk veel voor de gemeente gedaan.
Br H. Leenstra werd op 12 januari 1908 te Workum geboren en op 17 september 1926, op belijdenis van zijn geloof in Christus, te Workum gedoopt en was sindsdien altijd een zeer aktief en medelevend lid der gemeente tot hij met zijn gezin naar Zuidafrika emigreerde in oktober 1949. Het vertrek van deze broeder met zijn gezin betekende toen voor de gemeente hier een zeer groot verlies, daar hij sinds zijn verkiezing als ouderling in 1945 de stuwende en vóórgaande kracht der gemeente was. Ook als werker in de zondagsschool is br Leenstra voor de gemeente onvergetelijk. Nog steeds denkt de gemeente Workum met grote dankbaarheid terug aan hetgeen God in deze broeder aan haar heeft willen schenken, juist in heel moeilijke jaren.
Begrijpelijk is het dus, dat de gemeente diep bewogen was toen zij hoorde van zijn heengaan. De gemeente leeft mede met zijn vrouw, zr S. Leenstra-Bakker die nu, daar ver weg in het vreemde land dit ontzettend zware verlies heeft te dragen.
Wij bidden voor haar en haar kinderen, dat onze God, Die wel wonderlijke en vaak onbegrepen wegen met Zijn kinderen gaat, maar Die Zich toch niet kan vergissen, ook haar Steun en Sterkte en Toevlucht mag wezen, juist nu in deze voor hen zo moeilijke weg.
Het tekstwoord, waarmede br Leenstra op zondag 16 oktober 1946 van de gemeente afscheid nam: **„Deze God is onze God, eeuwiglijk en altoos, Hij zal ons geleiden tot den dood toe"**, is aan onze broeder bevestigd en zal aan de Zijnen bevestigd worden.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs:
Per jaar, franco per post . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . - 0.10	Adres: J. HORN te Sneek.	Elke regel meer. . . . . . - 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 JAAR GELEDEN:

„SNEEK. De Heer verblijdde ons, na dagen van groote beproeving, zeer, door de toebrenging van een man die geruime tijd reeds met belangstelling de prediking bijwoonde. Na voorafgaande belijdenis, werd hij Zondag 1 Nov. gedoopt; ook zijn vrouw behoort sedert eenige tijd tot de Gemeente.
Onze Zondagavondbijeenkomsten in de achterbuurt, in de stedelijke Bewaarschool, vingen 18 Oct. weder aan. Reeds mogen wij ons in een goede opkomst verheugen".

(Uit „De Christen", 15 november 1885)

BROKSTUKKEN

Een toneelspeelster, die iets vertelde uit haar toneelpraktijk, maakte de op het eerste gezicht wat vreemde opmerking: *„Er zijn avonden, waarop het publiek geen talent heeft."* Wij dachten altijd dat de figuren op het toneel talent moesten hebben en dat het dan met de zaal wel in orde kwam. Deze dame draaide de zaak om en eiste, dat het publiek in de zaal talent zou hebben.
Ondertussen hebben we haar toch wel begrepen. Een ongeinteresseerd publiek werkt als een dodelijke rem op de spelers zangers, sprekers. Mensen die lui en slaperig de stoelen vullen inspireren de mensen op het toneel niet. Ze werken demoraliserend. Ze drukken terneer. Ze maken dat de spelers zich niet kwijt kunnen. En het is soms een geweldig gevecht tegen zichzelf en de zaal om over het dode punt heen te komen. Ik geloof dat we mogen zeggen dat het bovenstaande in zekere zin ook voor het „kerkpubliek" geldt. Als het goed is moet het kerkpubliek een geinterreseerde schare van mensen vormen, die waarlijk iets verwachten van de spreker, en door die spreker iets van God, hun Heer. Want kerkpubliek is meer dan publiek. In ieder geval de gemeente, die er deel van uitmaakt. En die neerzittende gemeente kan inspirerend werken, maar ook omgekeerd neerdrukkend. Meerdere malen hebben sprekers mij als hun ervaring verteld, dat ze soms, in bepaalde zondagsdiensten, het gevoel hadden tegen een muur van ongeinteresseerdheid te moeten preken.
Inderdaad komt het voor dat de kerkgangers in de diensten zitten op een wijze die duidelijk zegt: „maar es kijken, wat die snuiter er vanmorgen van maakt." Het is in veel gevallen niet te wijten aan de talentloosheid van de dominee, als een kerkdienst „mislukt", maar aan de talentloosheid van de doorsnee hoorder. Aan beide kanten kan de schuld liggen. Beiden moeten zich geven: eerst aan God en Zijn Geest, en dan ook aan elkaar.

★

In het laatste nummer van „Onze Wereld" schreef *Albert Tevoedjre* een belangrijk artikel over Afrika, getiteld: *Afrika heeft honger.*
Allereerst een honger naar *gerechtigheid.* Als ideaal zweeft Afrika gelijkwaardigheid met alle andere mensen voor ogen.
Afrika is het werelddeel met de grote massa's onderbetaalde werkers. Als voorbeeld noemt de schrijver de boer, die 500 gulden per jaar verdient, terwijl de ondernemingen, waarvoor hij werkt, hun inkomsten in 5 jaar tijds met het dertigvoudige weten te verhogen. De senegalese kantoorbediende krijgt per maand 3680 frank toegestopt, terwijl zijn blanke kollega met minimaal 30.000 frank naar huis gaat.
Verder is er een honger naar *volksgezondheid.* De slechte ekonomische toestanden, waaronder de inboorling leeft, vormen een vruchtbare voedingsbodem voor alle mogelijke ziekten en epidemieën. De blanke dokters en zendelingen strijden verbeten tegen deze grote vijand, maar hun aantal is veel te klein en hun staan geen middelen ter beschikking om iets te ondernemen tegen de ondervoeding die de vatbaarheid voor allerlei ziekten reuze groot maakt.
In equatoriaal Afrika beschikt men over 100 dokters op 3 miljoen inwoners, in West-Afrika over 1 dokter op 35.000 inwoners. Er zijn zelfs gebieden waar twee à driehonderdduizend mensen slechts over 1 dokter kunnen beschikken.

Het is wel duidelijk dat een dergelijk kleine medische staf maar bitter weinig uit kan richten. De drinkwatervoorziening (we weten het van onze zendelingen die in Irema werkten) is buitengewoon slecht. Veelal moet vervuild rivierwater of water uit stilstaande poelen als zodanig dienen. Doodzieke patienten, die ziekenhuisopname behoeven, moeten vaak langs vele tientallen kilometers lange kronkelende oerwoudpaadjes vervoerd worden om het ziekenhuis te bereiken. Wij kunnen ons die honger naar volksgezondheid dus levendig indenken.

Tenslotte is er honger naar wetenschap. De Afrikaan vraagt onderwijs om in staat gesteld te worden een waardige positie in de samenleving in te nemen, op behoorlijke wijze zijn boterham te kunnen verdienen en nationaal zowel als internationaal zijn bijdrage op dit gebied te kunnen leveren. Het Westen doet nog veel te weinig om deze honger naar wetenschap te bevredigen. Terwijl bv. aan de engelse universiteiten nog geen 100 jongemensen uit Tanganyika studeren, ontvangen 1000 van deze jonge Afrikanen in de Sovjet-Unie een wetenschappelijke opleiding. Het is wel duidelijk, welke kant deze mensen op zullen gaan, als het westen alleen maar waarschuwt tegen het kommunisme, maar verder zijn opleidingsinstituten voor deze mensen gesloten houdt.

Het beeld, dat de schrijver ons schildert, is niet erg vertroostend. Het is zelfs buitengewoon verontrustend te noemen. Hoe zal Afrika waarlijk hongeren naar het evangelie, als het Westen zich van die andere honger zo bitter weinig aan blijft trekken?

Want dat is het opvallende in dit artikel: de honger naar het evangelie wordt er niet in genoemd, ondanks het feit dat dit artikel allereerst geschreven werd voor een missieorgaan.

Wij, christenen zijn er zeker van, dat Afrika het evangelie nodig heeft. Maar kunnen we met het evangelie aankomen, als we niet oók bereid zijn vanuit onze westerse rijkdommen die andere honger te stillen?

De oude heilsoldaten met hun drie maal S op de kraag wisten het wel. Die „essen" betekenden: *Soap, soup* and *salvation.* (zeep, soep en zaligheid). Wie de zeep en soep vergeet, heeft met het prediken van de salvation de grootste moeilijkheid.

Het Westen mag niet langer de rijke man uit hangen die de bedelaar aan zijn deur laat liggen en rustig doorgaat met feestvieren. Hij zal huis en hart open moeten stellen en diep in zijn beurs moeten tasten om uit liefde tot Christus deze volkeren de plaats te geven die hen toekomt.

Wf.

NADER BEZIEN

De doodstraf en ontsnapte psychopaten

Er is nogal veel te doen geweest - begrijpelijk - over de door psychopaten gepleegde moorden en moordaanslagen op kinderen en meisjes.

De laatste maanden zijn we telkens weer opgeschrikt door zulke huiveringwekkende berichten. Met de ontroering maakte zich ook een felle woede jegens deze onverlaten van ons volk meester. Een woede, die zich uitte in het eisen van de strengste straffen. Zelfs gingen er stemmen op - vooral in de konfessionele-kerkelijke kringen - die voor deze misdadigers de wederinvoering van de doodstraf bepleitten! Alleen déze straf zou de misdadige elementen afschrikken.

Die woede uitte zich ook in een scherpe kritiek op hen die voor het ontsnappen of voortijdig ontslag uit een verpleeginrichting aansprakelijk gesteld worden.

We veroorloven ons over dit alles enkele opmerkingen te maken. In hoeverre de verschillende direkties van psychiatrische inrichtingen gefaald hebben kunnen wij op geen enkele wijze beoordelen. Wel weten we, dat het vooral deze inrichtingen zijn die met een ontstellend gebrek aan personeel, zowel vrouwelijk als mannelijk, hebben te worstelen. Het is alleen daardoor verklaarbaar, dat gevaarlijke patienten kunnen ontsnappen; misschien ook zelfs, dat er wel eens te gemakkelijk schijnbaar genezen patienten met proefverlof gaan of als genezen worden ontslagen.

De psychiatrische inrichtingen worstelen met personeels-tekort. Het beroep van verpleegster/verpleger is een bij uitstek idealistisch beroep. Dat geldt voor een „gewoon" ziekenhuis reeds en niet minder, integendeel, voor de verpleging van krankzinnigen. We zijn er van overtuigd, dat dit tekort een teken van onze materialistische tijd is!

Onze tweede opmerking betreft de wederinvoering van de doodstraf. Afgezien van onze principiële afwijzing van de doodstraf zijn we er van overtuigd, dat de doodstraf op geen enkele wijze een preventieve werking heeft. De statistieken in die landen waar de doodstraf nog wordt toegepast bewijzen dit voldoende. Ten aanzien van psychopathologische misdadigers behoeft de afschrikkende werking van de doodstraf zelfs niet eens ter sprake gebracht te worden!

Tenslotte, we geloven dat de pers, met name de zich ook in ons land ontwikkelende boulevard-pers, die zich als een aasgier werpt op elke sensatie en het zijn lezers in fantasieprikkelende kleuren voorzet voor een niet onbelangrijk deel de opkomende vloed van moord en aanranding heeft gestimuleerd.

v. D.

Uit ons Uniebureau

De raden onzer gemeenten weten door de appèl-brief dat dienende broeders uit de verschillende kommissies graag bereid zijn om in januari een oriënterende bespreking te hebben over onze gezamenlijke arbeid. Zo'n oriënterende bespreking zal, naar we vertrouwen, nuttig en zegenrijk zijn voor ons aller werk. Een aantal raden heeft al een datum genoemd, waarop zij deze broeders verwachten. Dat is fijn. De aktiveringskommissie heeft de verdere regeling van deze bezoeken toevertrouwd aan haar werkkomité. En dit werkkomité heeft het goed gedacht, dat deze bezoekende teams, bestaande uit twee broeders (of een broeder en een zuster), zélf rechtstreeks kontakt met de raden zullen opnemen voor het maken van afspraken over de datum van bespreking, adres, uur enz.

De raden van onze gemeenten zullen dus in de komende tijd rechtstreeks door een lid van het betrokken team aangeschreven worden om deze afspraken te maken en dus hierover niet vanuit het Unie-bureau bericht ontvangen. Graag vertrouwen en verwachten wij, dat onze raden met veel bereidwilligheid en openheid de teams zullen ontvangen, met vrijmoedigheid de vragen, die er aangaande ons werk leven, zullen stellen en dat een hartelijk gesprek mag plaatsvinden, dat dienen kan tot oriëntering en stimulering!

T. Jansma

De goede trouw van „Getrouw"

Geregelde en ongeregelde lezers van *„Getrouw"*, officieel orgaan van de Internationale Raad van Christelijke kerken, zullen in het oktobernummer op pag. 5 een correspondentie afgedrukt vinden tussen ds J. C. Maris en mij. Het onderwerp van die correspondentie was een artikel in ons blad van 2 september van mijn hand. Wie het naadje van de kous wil weten, leze dat artikel en vrage bij de Internationale Raad, Singel 386, Amsterdam het oktobernummer van *„Getrouw"* aan; het zal ongetwijfeld met genoegen gratis worden verstrekt.

Mijnerzijds slechts deze ene toevoeging: ds Maris heeft mij nooit toestemming gevraagd mijn brief in zijn blad te mogen afdrukken; hij heeft slechts medegedeeld, dat hij dat ging doen. Ik heb daarop natuurlijk niet gereageerd, omdat ik vertrouwde, dat iemand, die ds voor zijn naam heeft en zegt een Raad van *Christelijke* kerken te vertegenwoordigen, zoveel journalistiek fatsoen zou bezitten, dat hij niet een privé-brief zonder toestemming van de schrijver zou publiceren. Tot mijn spijt moet ik nu constateren, dat ik hem heb overschat.

Waar mij is gebleken, dat genoemde ds Maris wel eens meer contacten met baptisten heeft, leek het me goed deze ervaring door te geven.

J. Reiling

Ds J. LOUW OVER:

Vensters op de toekomende wereld?

Wanneer we spreken over de vraag hoe de dood gezien moet worden en dan in het bizonder het sterven der wedergeborenen, dan worden in de regel enkele schriftgedeelten genoemd die daarop licht zouden werpen. Ze worden aangehaald door hen, die geloven aan de „onsterfelijkheid" der ziel en aan een „tussentoestand" als bewijsplaatsen voor hun opvatting. De aanhangers van de leer, dat met het sterven, ook van een gelovige „heel de mens" sterft geloven de bewijskracht van deze schriftgedeelten voor die andere opvatting te kunnen ontzenuwen.
Voorzover wij konden nagaan, betreft het vooral de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus; de toezegging, gedaan aan de moordenaar aan het kruis; Paulus' verklaring, Fil. 21 : 21-24; Openb. 6 : 9-11 en het bizonder moeilijke betoog van Paulus in 2 Kor. 5 : 1-10. Bij de bespreking van deze schriftwoorden moet men in gedachten houden, dat men niet van afzonderlijke teksten tot de bijbel moet komen maar omgekeerd van het bijbelgeheel uit, de teksten moet uitleggen. Men moet ook bedenken dat alles in de bijbel niet in één vlak ligt, doch dat de openbaring haar volkomenheid bereikt heeft in Christus Jezus; dat hij de sleutel der Schriften is. Hij is de eenheid der Schrift en het geloof in Hem, in Zijn Persoon, is de analogia fideï, de geloofs-analogie, waarnaar de Schrift moet worden uitgelegd.

De rijke man en de arme Lazarus

We waren aanvankelijk van plan bij elk vers van deze „Gelijkenis" enkele opmerkingen te plaatsen, maar voelen wel dat we dan te uitvoerig zouden worden. We volstaan daarom met het plaatsen van enkele aantekeningen bij de symbolische schilderij, die ons hier wordt voorgehouden.

1. Er is tweeërlei levensgedrag, voortkomende uit tweeërlei levensbeginsel of zeggen we liever: tweeërlei levensbegin. Het is het gedrag van de libertijn, die we reeds in Jes. 22 : 13 en 14 getekend vinden. Het gedrag van de ander is het zich ootmoedig buigen vóór en opzien tót God in zware beproeving. Versen 19 en 20.

2. Het tweeërlei levensgedrag heeft tweeërlei levensuitgang. Het is voor de toekomst van de mens niet hetzelfde of hij in de vervreemding van God leeft of in vertrouwen op God. De laatste merkt, als hij tot dieper ontwaken komt hoe hij, tegen God zondigende, zichzélf verzondigd heeft. Zonden die als vonken achterbleven, slaan uit in vlammen. Bij de ander wordt openbaar, wat zijn leven in het verborgene geweest is. De dood ontbloot het eigendomsmerk dat God hem opdrukt.

Ook hij komt „óp zijn eigen plaats", aangeduid als Abrahams schoot. Versen 21 en 22.

3. De pijn schept zuiver inzicht. Hij ontdekt nu niet alleen zichzelf, hij ontdekt ook Lazarus en realiseert zich dat diens lot een ander en gelukkiger dan het zijne zou zijn. Lazarus (Heer, help) was een echt kind van Abraham (ceremonie der schootzetting). Lazarus was de man, tegen wien heel de zondige gerichtheid van zijn leven zich had uitgewerkt en daarom moet juist Lazarus komen om hem wel te doen, om hem in die weldaad de vergeving te doen smaken. Versen 23 en 24.

4. Abraham herinnert de rijke man er aan, dat hij de goederen des levens voor zichzelf aanvaard had en ze alleen voor eigen genoegen gebruikte en dat Lazarus de moeiten en martelingen in geduld had aanvaard. De eerste was door zijn Goden mensverzakende levenshouding blind, eenzaam en wortelloos geworden; de ander had het gezicht óp en de gemeenschap mét God verkregen. God heeft den mens zo gemaakt, dat hij met een bepaald verleden onder bepaalde omstandigheden eens een punt bereiken kan, waarop geen veranderingen meer kunnen intreden. Opmerkelijk is hier dat het steunen op Abraham als vader-verlosser door de Heer als ijdel en als zelfbedrog aan de kaak gesteld wordt, zeker tot ontzetting van de vrome joodse toehoorders! Versen 25 en 26.

5. De libertijnen wordt gezegd dat, ook al zou worden ingegaan op hun geloofsargument, dat er nog nooit iemand uit de dood teruggekomen was, dit geen verandering in hun houding zou brengen. Ongeloof is een fout van het hart, verdediging van een verkeerde levenshouding; geen oorzaak daarvan. Zolang de zondaar op zelfbescherming uit is, baat geen enkel argument.

Wanneer men nu zegt:

„Dat toekomende tweeërlei lot heeft de Here in de gelijkenis geprojekteerd in een voorsteling als zou alles onmiddellijk na het sterven plaats hebben" (ds B. Telders in „Sterven.... en dan?"), dan zegt men o.i. meer dan uit de beschrijving kan worden afgeleid. Men brengt dan in het verhaalde een inzicht over, dat men uit andere schriftgegevens geput moet hebben. De eenvoudige bijbellezer, die nog nooit gehoord heeft, dat de mens bij het sterven in een zielslaap valt of „helemaal" sterft, kan de woorden in de verzen 22en 23 al moeilijk anders verstaan, dan dat het daar verhaalde plaats vond onmiddellijk na het sterven der genoemde mensen. Het is de taak der engelen om de gelovigen, die de zaligheid zullen beërven, op hun plaats te brengen, Hebr. 1 : 14. Wie het zijn, die de anderen naar hun „eigen" plaats brengen, wordt kies verzwegen.

Bij de opvatting, dat hier getekend wordt hetgeen plaats zal vinden op de jongste dag in het laatste oordeel, past het pleidooi niet dat de man, die in pijnen lag, voert voor zijn vijf broeders, die nog op aarde wijlden. Immers, dan stonden ook zij in het gericht en zou de verschijning van een verrezen gestorvene hen in geen geval meer kunnen baten. Maar in het onderricht dat de Heer geeft, zegt Hij dat, terwijl de rijke in de pijn ligt en de arme in Abrahams schoot zit of aanligt, de vijf broeders van eerstgenoemde nog op aarde zijn en in hun ongeloof voortleven.

Het op de jongste dag te laten geschieden, laat de tekst zelf niet toe.

Voorgangersvrouwendag

Donderdag 27 oktober was een aantal voorgangersvrouwen bijeen in de prachtige tuinzaal van „Silo" te Utrecht. 't Was een fijne dag en het deed ons goed elkaar eens weer te kunnen begroeten.

In de morgenbijeenkomst sprak ds J. Broertjes over het onderwerp *„Nieuwe methoden voor gemeentelijk werk"*.

Er werd met belangstelling naar dit onderwerp geluisterd. Mevr. E. Bandstra-Taylor vertelde ons allerlei over het vrouwenwerk in Amerika; ook naar deze bizonder interessante inleiding luisterden we met aandacht. Mevr. Edens-Veldman voerde ons mee naar het zendingsveld in Irema. Ontroerend was het te horen hoe onze zendelingen in Kongo in de moeilijkste situaties niet bevreesd zijn geweest omdat zij wisten dat er een muur van gebeden rondom hen was: laten we daarom steeds voor hen *blijven* bidden!

Nu nog enkele zakelijke mededelingen:

Mevr. Broertjes die vijf jaar lang onze vergaderingen leidde werd vervangen door mevr. Blenkers; als nieuw bestuurslid werd mevr. Boeschoten gekozen. Daar vergaderen in het Noorden veel duurder blijkt te zijn dan in het midden des lands zal ook de volgende bijeenkomst, die D.V. de eerste donderdag in oktober van het jaar 1961 wordt gehouden plaats vinden in het centrum van ons land.

Mevr. A. Reiling-van der Molen stelde reeds haar woning voor de volgende bijeenkomst beschikbaar!

We hadden ook deze keer weer een prima verzorging in Utrecht!

De dames Broertjes en Reiling danken we daar vriendelijk voor en ook de kerkeraad van Utrecht voor het gratis ter beschikking stellen van de zaal.

H. V.-t. B.

Leestafel

De uitgeverij Jan Haan N.V. te Groningen zou ons een aantal boekjes uit de grote serie kerst- en jeugdboeken welke bij deze uitgever is verschenen. We ontvingen:

HET HEKJE, DAT OPENSTOND, Janny Slegers-Kwakkel; voor jongens en meisjes van 6, 7 jaar; 32 blz., ingen. *f* 0,50. Een simpel maar boeiend verteld verhaal voor de kleintjes.

JOSIENTJE MOET DAPPER ZIJN, Frouck v. d. Hooning; voor meisjes van 10, 11 jaar; 48 blz., ingen. *f* 0,65. Fris en levensecht.

DE VERJAARDAG, Johan Hidding; voor jongens en meisjes van 6, 7 jaar; 48 blz., ingen. *f* 0,65. Een goed boekje.

DE SPREUK VAN OMA, Jo van Dorp-Ypma; voor meisjes van 10-12 jaar; 60 blz., geb., *f* 1,10. De naam van de schrijfster waarborgt kwaliteit!

HET VERLATEN KASTEEL, Meeuw van Rotterdam; voor jongens en meisjes van plm. 10 jaar; 70 blz., geb., *f* 1,20. Eveneens aanbevolen.

HET HUISJE BIJ DE BOSVIJVER, Dolf Kloek; voor jongens en meisjes van 10 jaar en ouder; 86 blz., geb., *f* 1,20. Hier en daar wat onwaarschijnlijk, desondanks toch wel een aardig verhaal.

ROEKMINAH, J. Bik-Meima; een zendingsverhaal voor jongens en meisjes boven 7 jaar; tweede druk; 76 blz., geb., *f* 1,30. Misschien dat de eerste druk reeds van vóór de 2e wereldoorlog was? In elk geval ademt dit zendingsverhaal de zendingsgeest van vele jaren her....

ALS DE KAARSJES, Gé Verhoog; voor meisjes van 8-10 jaar; een derde druk, 86 blz., geb. *f* 1,40. Een goed boekje.

EN DAT ALLEEN OM EEN JURK, Lo Wijngaard, voor meisjes van 10-12 jaar; 110 blz., geb. *f* 1,50. Dat er van zulke verhalen 12 in een dozijn gaan zal wel geen reden zijn om dit boekje niet aardig te vinden.

WARI VAN DE KOEBOES, een zendingsgeschiedenis voor jongens en meisjes boven 9 jaar; derde druk, 92 blz., geb. *f* 1,50. Ook deze herdruk zal het nog wel doen, hoewel ons bezwaar is dat de zendingsromantiek van vroeger er een te grote rol in speelt. Maar als er geen eigentijdse zendingsverhalen zijn dan moet dit wel herdrukt worden....

ZWARTE HAVIK OVERWINT, S. M. v. d. Galiën; voor jongens en meisjes van 10-12 jaar; 82 blz., geb. *f* 1,50. Spannend!

De uitgeverij Jan Haan N.V. zal gaarne onze zondagsschoolbesturen — en wat verder daarvoor in aanmerking komt — de catalogus, najaar 1960 zenden. Het adres is: Uitgeverij Jan Haan, Groningen, postbus 37; telef. 20912. v. D.

Van de uitgeverij Boekencentrum N.V. ontvingen we de REMBRANDTKALENDER, een prachtige kunstkalender met 13 reprodukties van tekeningen van Rembrandt.

Deze maandkalender voor 1961 is drietalig, d.w.z. nederlands, engels en duits. Hetgeen deze kalender bizonder geschikt doet zijn hem aan familie, vrienden en relaties in het buitenland te zenden en dat temeer waar de afbeeldingen reprodukties zijn van bijbelse tekeningen van neêrlands grote kunstenaar, Rembrandt.

De kalender kost *f* 4,90. v. D.

OVER DE GEESTELIJKE GAVEN, Donald Gee; Uitgave: „Kracht van Omhoog", prijs *f* 2,50.

De schrijver behoort tot de pinkstergemeente en tracht in dit boekje een uitleg te geven van 1 Kor. 12 en 14. Dat dit niet een eenvoudige zaak is, blijkt uit het feit, dat niet altijd duidelijk is het verschil tussen kennis en wijsheid. Maar hij heeft toch op waardige wijze zijn standpunt uiteengezet. Het is ook nuchter geschreven en gaat daarom een geheel andere weg dan de beweging „Stromen van Kracht". Wat de genezing betreft lees ik op blz. 65: **„wij zullen de laatste zijn het prachtige werk, dat met betrekking tot genezing door natuurlijke middelen geschiedt, te kleineren, of de waarde van veel medisch werk voor de christelijke zending te onderschatten".** Ook aan de tongentaal wordt een hoofdstuk gewijd. Er wordt echter niet vermeld, dat deze ook voorkwam bij de vroegere wederdopers van Münster, die een Zions' rijk wilden oprichten. Zodat deze tongentaal niet een bewijs zonder meer is dat daar de Heilige Geest aan het werk is.

D. S.

Ambtsjubileum Ds D. Slort

De dag waarop onze mederedakteur, br D. Slort, voorganger van de gemeente te Apeldoorn jubileert is -zijn we goed ingelicht - ook de dag waarop de gemeente Rotterdam-Zuid het zilveren feest viert. Op zondag 27 november 1935 werd de gemeente Rotterdam-Zuid geïnstituëerd in een dienst waarin wijlen ds Jac. Jeronimus, voorganger te Den Haag voorging; in dezelfde dienst werd br D. Slort bevestigd tot voorganger.

We wensen br Slort van harte geluk met zijn aanstaand jubileum en spreken de wens uit, dat de Heer der gemeente hem en zijn echtgenote nog vele jaren voor de dienst in Gods Koninkrijk wil bewaren!

Korendag te Rotterdam

In de dr J. E. Feisserkapel van de baptistengemeente te Rotterdam-C. is door **„Muziek-Contact"** o.l.v. de voorzitter br C. Brandt, op zaterdag 19 november een korendag gehouden waaraan de koren van de gemeenten te Den Haag en Rotterdam e.o. hebben deelgenomen. Na de aanwezigen verwelkomd te hebben gaf br Brandt een uiteenzetting over het doel van deze korendag waarbij duidelijk naar voren kwam dat het hier niet gaat om het houden van een concours maar om de onderlinge band van de baptistenkoren te versterken bij hun gemeenschappelijke arbeid in de gemeenten.

's Middags brachten de koren elk 2 liederen ten gehore die werden beoordeeld door de brs K. Pieket-Weeserik en P. C. Ambachtsheer terwijl de koren 's avonds nogmaals optraden, afgewisseld door zang- en pianosolo's. In de avondbijeenkomst gaven vele gemeenteleden als mede afgevaardigden van Haarlem en Utrecht blijk van hun belangstelling. Dirigent bij de liederen van de gezamenlijke koren was br A. Gebel. Deze in goede sfeer gehouden korendag is zeer geslaagd en opbouwend geweest.

P. C. A.

Vertrouwen

Zo ik niet had geloofd, dat achter deze dagen
van spanning en van strijd in Libanon,
de hand van God de wereld nog blijft dragen
en naar zijn plan dit alles slechts begon.

Zo ik niet had geloofd, dat Chroestsjev slechts kan spreken
zo lang mijn Vader in de hemel duldt
en dat geen mens de vrede kan verbreken
wanneer Hij zelf de tijd niet acht vervuld.

Zo ik niet had geloofd, dat achter Nassers streven
de Engelen om in te grijpen staan
en Eisenhower geen bevel kan geven
wanneer dit niet van God is uitgegaan.

Zo ik niet had geloofd dat in de raad der volken
alleen zijn veto de beslissing brengt
en dat men slechts die mening kan vertolken
waarlangs mijn God de loop der dingen denkt.

Want uit zijn Woord mogen wij stellig weten
zonder zijn wil valt ons geen haar van 't hoofd
Hij heeft de lengte van de tijd gemeten
.... Zo ik niet had geloofd!

Jan Stolk

RADIONIEUWS

◆ *De ochtenddienst der gemeente te Deventer zal a.s. zondag door het Konvent van Kerken worden uitgezonden. Voorganger in deze dienst is ds E. J. Huizing; organist de heer G. Kruizinga; medewerking verleent het baptistenzangkoor „Immanuel" o.l.v. de heer M. Peters; solozang van de heer J. C. Peters.*

De prediking heeft als onderwerp „Een belangrijke vraag" en is ontleend aan Gen. 3 : 9.

◆ *De NCRV-morgendienst van a.s. donderdag 1 december zal worden geleid door ds J. van Dam, Sneek.*

De toespraak heeft als onderwerp: „Omdat het geschied is, zál het geschieden", (Jes. 43 : 1-8).

Beroepingswerk

Bedankt: voor Sittard/Heerlen (vak. H. P. de Boer), H. J. Stukker te Vriescheloo.

> *IN DIT NUMMER*
>
> *drie gemeenteberichten; in ons hoofdartikel deze week een belangwekkende afgrenzing van kerk en gemeente; in de rubriek „nader bezien” een onderwerp, dat velen dezer dagen bezighoudt, nl. de ontsnapte psychopaten en voorts, opnieuw smakelijke brokstukken.*

Een na te volgen voorbeeld

Begint van Makken de viktorie ?

Zoals bekend hebben onze gezamenlijke unie-taken te kampen met een dreigend tekort. Dat deed de kleine gemeente te Makkum (27 leden) besluiten al de inzamelingen van één bepaalde zondag te bestemmen voor enkele unie-taken, met name voor de ECU en de CvdO.

Intussen is deze dag reeds geweest en werd er door de kleine broederschap in Makkum zegge en schrijve honderd gulden bijeengebracht!!

Voorwaar, een navolgenswaardig voorbeeld. Kan Uw gemeente iets dergelijks ook niet organiseren?

Wat zal onze unie-administrateur glunderen als het dreigende tekort op deze spontane wijze wordt voorkomen!

ECU-NIEUWS

Het adres ECU-sekretariaat is *niet* zoals in het vorig nummer van „De Christen” vermeld werd, Tomatenstraat 167, maar Tomatenstraat 157, 's-Gravenhage, telefoon 070-338761.

Vriendelijk verzoeken wij U hiervan goede nota te willen nemen.

W. Harkema

Mededelingen

EEN LAATSTE HERINNERING

aan de raden-konferentie welke D.V. a.s. zaterdag te Utrecht, in „Silo”, Heerenstraat wordt gehouden!
Dit betreft dus de raden der gemeenten in Noord- en Zuidholland, Noordbrabant Limburg en Utrecht.
Er wordt gerekend op aller aanwezigheid!

ADRESWIJZIGING

Het adres van ds J. van der Veen is thans: Kastanjelaan 41, ALBLASSERDAM.

ADVERTENTIES

Heden ontsliep in de volle verzekerdheid des Geloofs onze lieve Man, Vader, Behuwd, Groot- en Overgrootvader

PIETER HENDRIK CORNELIS DEURSEN

in de gezegende ouderdom van 85 jaar.
Groningen, 18 november 1960.
Treslinghuis.

Condoleance-adres: Hoornsediep 79.

W. A. M. Deursen-Balsters
W. Deursen-v. Bergen
Hialeah, U.S.A.:
E. W. van Till-Deursen
Duluth, U.S.A.:
Rev. R. Deursen
A. Deursen-v. d. Werf
Hialeah, U.S.A.:
C. Karls-Deursen
W. Karls.
Klein- en achterkleinkinderen

Heden is van ons heengegaan, naar Hem bij Wien geen ziekte meer is noch pijn, onze zuster

TRIJNTJE RENZEMA

Geliefde echtgenote van J. Molema.

17 november 1960.

Baptistengemeente Hoogezand.

Welke vrouw is genegen de

ZORG VOOR MIJN HUISHOUDING

op zich te nemen en zo nodig eens in mijn sigarenzaak te helpen. Gaarne spoedige aanmelding. G. J. Olijslager, Kolhoopstraat 11, Emmen.

Vrijdag 2 december 1960 Jaargang 77 Nr. 3551

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort; ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

A.S. ZONDAG: OEKUMENISCHE ZONDAG

Is één evangelische kerk in nederland mogelijk ?

Deze vraag stelt dr Golterman in zijn in 1956 verschenen boek: „Eén Heer, één Kerk", dat handelt over de wereldwijde oekumenische beweging.

Het antwoord dat de schrijver zelf geeft, is belangrijk genoeg om het hier in het kort te vermelden.

Hij begint met te zeggen dat naar zijn mening deze vraag bevestigend mag worden beantwoord. Maar.... dan moet er aan heel wat voorwaarden worden voldaan.

Want een eenheid die verraad aan de waarheid zou betekenen, kan geen waarachtig christelijke eenheid zijn.

De eenwording die Rome zou wensen zou zeker bestaan uit een *geintegreerd worden van alle andere kerken in de ene bestaande moederkerk.*

Deze weg is voor de evangelische kerken onbegaanbaar.

Eveneens is dit het geval met de *weg der samenvoeging*, waarbij in feite de problemen niet op hun waarheidsgehalte onderzocht en dus feitelijk ontweken worden.

Dan resteert er, volgens schrijver, een derde weg, die hij de *weg der vernieuwing* noemt, waarbij al het eigene der diverse kerken - leer, belijdenis en kerkorde - *aan het Woord Gods dient getoetst te worden.* Juist dit gesprek tot vernieuwing *rondom de Bijbel* is - zegt hij - kenmerkend voor het karakter van een waarachtige evangelische kerk.

Deze derde weg lijkt ons voor een waarlijk bijbels verantwoord oekumenisch streven hier in Nederland de enig-mogelijke. Immers de diverse kerken hebben alle hun eigen belijdenisgeschriften, kerkordelijke dokumenten e.d. waarin de *verdeeldheid* in een min of meer bevroren vorm is vastgelegd. Voornoemde geschriften grijpen echter alle terug op de Bijbel, die alle Kerken, *gemeen hebben* en waaraan deze geschriften examinabel dienen te zijn.

Willen we waarlijk voortschrijden op het bijbelse pad van de eenwording der christenen in ons land, dan dienen we terug te gaan tot ver achter de diverse kerkelijke dokumenten, naar de ene en enige, algemeen aanvaarde Heilige Schrift, om daar rondom onze besprekingen te hebben en onze diskussies te voeren.

We zullen dan uiteindelijk niet meer vragen: Wat zegt Luther, wat zegt Calvijn, wat zeiden onze doperse voorvaderen - maar: *wat zegt de Bijbel!*

Wanneer we deze dingen hier even, tamelijk gemakkelijk, neerschrijven, zijn we er ons toch wel terdege van bewust, dat zo'n gesprek rondom de open Bijbel een geweldige opgave betekent. Immers, al laten we allemaal onze belijdenisgeschriften thuis, al slepen we geen verzamelde werken van Luther en geen Institutio van Calvijn e.d. mee naar de vergaderingen, toch dragen we ieder onze eigen zienswijzen, overtuigingen, oordelen en vooroordelen zonder meer met ons mee. Ze zijn een deel van ons wezen geworden. En alleen een waarachtige bereidheid om de leiding van de Heilige Geest te aanvaarden en met hart en ziel gelukkig te luisteren naar Gods Woord en naar elkaar, kan ons helpen om wezenlijk-echte vorderingen te maken op het pad der feitelijke eenwording der christenen.

De resolutie van onze baptisten-studentenvereniging, gepubliceerd in „De Christen" van 28 oktober jl. spreekt van een zeker wantrouwen dat er in onze kringen bestaat ten opzichte van de oekumenische beweging. Mijns inziens hebben de opstellers van deze resolutie gelijk. Dit wantrouwen is tendele (hopelijk voor een klein deel) verklaarbaar uit een zekere zelfgenoegzaamheid (we zijn erg tevreden met onszelf, met onze eigen meningen, opvattingen e.d.) en voor een andere deel uit het feit, dat velen onzer het gevoel hebben dat hier en daar getracht wordt op onbijbelse wijze een eenheid te forceren, die niet met de waarheidsvraag rekening houdt.

Het is mijn stellige overtuiging, dat wanneer onze nederlandse oekumenische raad doelbewust landelijk en lokaal gaat wandelen langs de weg die dr Golterman de weg der vernieuwing noemt, en zij zich dus steeds wilskrachtiger gaat scharen rondom de open Bijbel om daar samen te luisteren naar de stem van de ene Heer, dat dan dit wantrouwen zal afnemen en geleidelijk aan zal omgezet kunnen worden in een positief meespreken, meeluisteren en meebidden opdat ook feitelijk waar kan worden wat principieel al waar is, dat wij allen, die in één Heer geloven en door één Geest gedrenkt zijn, waarlijk één zijn.

Wf.

IN DIT NUMMER

vijf gemeenteberichten! Voorts: ons standpunt ten opzichte van de oekumene in het hoofdartikel en in de kroniek; een belangwekkende gedachtenwisseling over rijkssubsidie, die - hopelijk - een verder gesprek op gang brengt.

De boog kan niet altijd gespannen zijn, de spieren niet altijd in werking, de handen niet altijd bezig, het hart niet voortdurend vol zorg. Steeds weer moet een mens ergens tot rust kunnen komen na arbeid en strijd. Hij heeft de stilte nodig, om genezing te ontvangen van de wonden van de dag.

Maar is de stilte zelf wel genezend? Is het niet veeleer zo dat in de stilte waarin we verkeren andere stemmen, stemmen in ons, luid worden? Er zijn mensen die de stilte steeds weer zo snel mogelijk ontvluchten, omdat in de stilte de stem van het verdriet zo heel sterk spreken gaat. Er zijn er ook, die de stilte haten, omdat het geweten dan op z'n hevigst te keer gaat. Klaar wakker zijn in de stilte is lang niet altijd een vreugdevolle belevenis. De stilte kan soms iets vijandigs hebben.

Maar als we met God-onze-Vader, en met Christus-onze-Heer in de stilte zijn: krijgt de stilte iets vertrouwds; dan zijn we thuis in de stilte. Dan ontspannen we ons, de druk ebt weg, onze zorg vloeit af in de bedding van het hart van God. „Waarlijk, mijn ziel, keer U stil tot God".

Wie waarlijk deze stilte met God kent, weet van dat afvloeien, dat weg-ebben, dat tot rust komen.

Aan rustige wateren

ONTSPANNING

Maar hij weet dan ook iets van een toevloeien. Het stilzijn voor God in openhartigheid en verwachting doet nieuwe krachten toevloeien in uitgeputte levens. „Hij voert mij aan rustige wateren. Hij verkwikt mijn ziel."

Toen de Emmaüsgangers in alle stilte getweeën hun wandeling maakten, werkte die stilte deprimerend op hen. Maar toen ze met Jezus in de stilte verder gingen, werden hun harten brandende in hen.

Nieuwe verwachtingen en krachten stroomden toe. De feiten van lijden en kruisdood van hun meester, die ze meedroegen in hoofd en hart, bleven dezelfde, maar in hun aanwezigheid van Christus viel er nieuw licht op. Zijn aanwezigheid in de stilte betekende voor hen een opbeurende kracht. Een kracht die het mogelijk maakte weer aan de arbeid te gaan.

Het protestantisme heeft doorgaans geen goed woord over voor dat soort christendom, dat zijn dagen doorbrengt in de voortdurende stilte binnen de kloostermuren.

Inderdaad kan een christendom dat de stilte tot het enige element voor zijn ziel maakt, niet gezond leven.

Maar het christendom dat de stilte mist en het zoekt in een rusteloos aktivisme zonder meer, lijdt doorlopend aan overspanning, aan geestelijke moeheid en mist de glans en de vreugde die van de momenten van het stilzijn-met-God uitstralen over de dagelijkse handelingen en dingen.

Er zijn veel aktievelingen onder de christenen. Maar slechts weinigen van hen stralen iets van die blijheid uit die God aan het leven geven kan.

Daarom zeggen wij U vandaag, vrijdag, nu de werkweek bijna weer voorbij is: „Waarlijk, o ziel, keer U nu stil tot God." En wij raden U aan:

lees eens rustig de 62ste Psalm. Als U tenminste nog rustig lezen kunt.

En ga dan - ontspannen - weer verder.

Ds D. SLORT OVER:

Het koninkrijk der hemelen

Wat is dat? Het is de heerschappij van God, die zich op de aarde manifesteert. Wanneer we verschillende overeenkomstige texten met elkaar vergelijken blijkt, dat koninkrijk der hemelen en koninkrijk Gods identiek zijn. Er moet geen onderscheid gemaakt worden tussen koninkrijk Gods en koninkrijk der hemelen, alsof dit twee verschillende koninkrijken waren.

Ook wij vervangen de naam God, wel door het woord: de Hemel. We weten ook dat de Joden uit eerbied voor God, Zijn naam niet uitspraken. De naam Jahwe was zo heilig, dat ze deze niet lazen, maar vervingen door Adonai (d.i. Heer).

Zo laat zich verklaren, dat men sprak van het koninkrijk der hemelen.

Johannes de Dooper kondigde de komst van dit koninkrijk aan. Deze komst van het koninkrijk was de stimulans voor de bekering. Bekeert u, *want* het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. De heerschappij Gods gaat zich openbaren. **Met de** komst van Christus, de Koning, is ook het koninkrijk reeds op aarde gekomen. Vandaar dat het leven van onzen Heer begeleid en omgeven wordt, door de tekenen van het koninkrijk. Al de wonderen die Hij deed, de zieken die hij genas, waren evenzovele getuigen van het feit, dat het koninkrijk er was.

Het door God beloofde koninkrijk is in Christus gekomen. Nu treft het ons dat in de oudheid en ook in Israël, de koning gezien werd als de Herder van zijn volk. In Jezus is de Koning en de Herder verschenen. De ware Herder van Zijn volk. De Heer getuigde het van Zichzelf, en hoewel Hij van Zichzelf getuigt, is Zijn getuigenis waar, — Ik ben de Goede Herder! Hij zoekt de verloren schapen, Hij stelde Zijn leven voor de schapen!

Deze Koning en Herder trad op met gezag. Dit wordt openbaar als Hij zegt: „Voorwaar, voorwaar Ik zeg u!" Zelfs stelt Hij zich hier tegenover de traditie, die in Israël zo hoog geacht werd." Gij weet, dat door de Ouden gezegd is,.... **maar Ik zeg u!"** Er was iets nieuws gekomen! Immers de komst van Christus op aarde is, om het met Karl Barth te zeggen: het midden van de geschiedenis. De geschiedenis wordt door Zijn komst in twee stukken gedeeld. Het oude en het nieuwe. Of ook wel de oude bedeling (de wet, Mozes) en de nieuwe bedeling (Christus).

Dat het nieuwe er niet zonder strijd komt is een feit van de ervaring.

De mens toch is steeds weer geneigd, het oude vast te houden en meent een stuk nieuw goed te kunnen vastnaaien, op het oude kleed! Dat wordt door de Heer afgewezen, als een ondeugdelijke weg! Dat is de breuk, zoals Jeremia dat noemt, op het lichtst genezen! Dat brengt niet de echte heling, het echte heil.

De wet van Mozes, werd door de nieuwe wet, de wet van het koninkrijk in de schaduw gesteld. Zeker was ook de wet van Mozes, de wet Gods! De wet van Christus, is evenzeer Gods wet. Beiden hebben een gemeenschappelijke oorsprong, beiden zijn de woorden Gods. Wij kunnen dan ook voor de karakterisering van de oude en de nieuwe bedeling, het schema wet-genade niet gebruiken.

God is één — de geloofsbelijdenis van Israël! — en daarom kan er ook geen tegenstelling zijn wat betreft oude- en nieuwe bedeling. Daarom ook heeft de Heer met nadruk verklaard, Ik ben niet gekomen om de wet te ontbinden, maar om die te vervullen. Men leze hier Matth. 5 : 17 en volgende verzen maar op na!

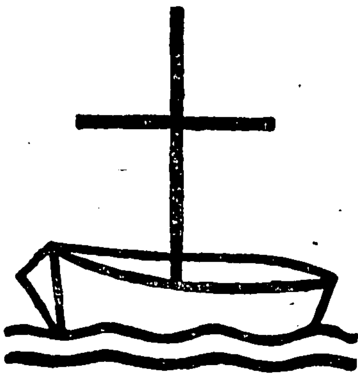
De nieuwe bedeling is de vervulling van de oude. Misschien mogen we het zo zeggen: het O.T. is de knop, die de belofte in zich sluit, het N.T. is de bloem! Er is dus wel onderscheid. De wet van het koninkrijk is de wet van Christus. En tot het vervullen van de wet van Christus, worden de kinderen des koninkrijks **opgeroepen. (Gal. 6 : 2)**

De nieuwe wet is geen vernietiging van de oude, maar een verdere ontwikkeling, een vervulling.

Er is daarom ook onderscheid tussen Joh. de Dooper, die in wezen nog tot de oude bedeling behoorde, en de komst van het koninkrijk aankondigde, en tussen Jezus, met **Wie het koninkrijk der hemelen gekomen is.** De wet en de profeten zijn tot op

Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één...

(Hebreeën 2 : 11)

Die Christelijcke Kercke is uyt Godt, gelijck Paulus seght: die daer heyligh maeckt ende die heyligh gemaeckt worden, zijn uyt een (Hebr. 2 : 11), want gelijck Christus Jesus, die de rechte Heylighmaker is, uyt Godt is, ja Godts eenighgeboren Sone, also zyn oock alle diegenen, die met getrouwer herten aen sijn woordt gelooven ende met sijn Geest gedrenkt werden, uyt Godt.

Uit: „Een klare Beantwoordinge over een Schrift tegen Gellium Faber", fol. 296-b van MENNO SIMONS (1496-1561).

Deze woorden voeren ons in de richting van de eenwording der kerken, omdat ze er de nadruk op leggen, dat de oorsprong van ons geloof ligt in Christus, die uit God is. Waar Zijn woord geloof vindt en Zijn Geest doordringt, wordt de verbinding tussen God en mens en mensen onderling hersteld. Als Hij zich niet schaamt ons mensen Zijn broeders te noemen, zullen wij dan op deze Oekumenische zondag ons er niet ernstig op bezinnen wat 't zeggen wil, als Paulus schrijft: Aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft, (Rom. 15 : 7).
In deze Adventstijd gedenken wij hoe lief God deze wereld heeft gehad dat Hij zichzelf in Jezus Christus aan ons gegeven heeft. Het is in Hem dat God ons heiligt als leden van Zijn ene ongedeelde kerk. Hij is het, die ons tot eenheid roept, opdat de wereld gelove, dat Hij door God gezonden is.

Johannes. Daarna kwam het koninkrijk. De Koning werd door Israël niet aanvaard. Zij wilden Hem met geweld nemen en „Koning" maken, om **hún Koning te zijn. Een Koning, die hún zaak zou verdedigen,** d.w.z. zij wilden deze Koning maken tot hun dienstknecht, zij wilden deze Koning in hun macht hebben. Doch hier gaat het om het koninkrijk der hemelen! Niet de mensen maken Hem koning, maar God! De 2e Ps. zegt dan ook: **„Ik (God) heb Mijn** Koning gesteld".

Nog altijd zijn er mensen, die over God en Christus willen beschikken. Dat is de orde onderstboven keren. God wil over ons beschikken! Hij is de Heer, de Koning van het Rijk, en Hij vraagt **onderwerping.** Hij is niet Koning bij de gratie van de mens, wij maken Hem niet tot Koning, en Hij laat het Zich noch door ons, nòch door de duivel (verzoeking in de woestijn) maken! Hij is de Koning van het koninkrijk der hemelen. God heeft Hem tot Koning gesteld. God is niet de God alleen van Israël, maar de Heer der ganse aarde. De prediking van het koninkrijk der hemelen, bedoelde deze onderwerping aan Hem! Ook Israël werd daartoe geroepen, maar zij verkozen de keizer, boven de Koning! Toch is het koninkrijk ook voor Israël bedoeld. God Zelf zal er zorg voor dragen, dat ook de verloren schapen, onder de heerschappij van deze Herder-Koning zullen weerkeren. Onze ontrouw en hardheid zullen Gods plan niet wijzigen! Dit koninkrijk der hemelen omvat al de koninkrijken der aarde. Uit dit Koningschap van Christus moet de zendingsopdracht worden verstaan. Gaat heen in de gehele wereld....

Het koninkrijk der hemelen heeft ook een **toekomstig (eschatologisch) aspect. Het *is*** er *en* het *komt*. Het is er nu als een verborgenheid, als een mysterie — maar toch als een geopenbaarde verborgenheid, — de volle openbaring ervan komt op Gods tijd! De Koning eens verworpen, komt weer! Wanneer? We weten het niet. Wij leven tussen de tijden, tussen de eerste en de wederkomst van Christus. **Christus staat aan** het begin, als de „a", maar ook aan het einde als de „z". Het is dezelfde Christus! Daar is de tussentijd, zoals Paulus het (letterlijk vertaald) zegt: samengeperste tijd! De tijd is kort! Daarom zien we uit naar de openbaring van het koninkrijk en sluiten we ons aan, bij één van de oudst christelijke geschriften: deze wereld moge voorbij gaan, Het Rijk kome!

Wij verwachten in de „korte" tijd, die adventstijd is, de Koning en Zijn rijk.

WORKUM - (J. V.) Nadat op 20 november in een korte gemeentevergadering een zuster die al geruime tijd geregeld onze diensten bezocht, te kennen gaf door de doop begraven te worden en met Christus op te staan — om alzo aan onze kleine gemeente te worden toegevoegd — hielden we zondag 27 november een doopdienst. Het was voor onze kleine gemeente een feestdag!

Broeders en zusters van elders waren overgekomen, o.a. van de gemeenten te Staveren en Makkum. Nadat de doop voltrokken was werd onze zuster een hartelijk welkom toegeroepen door onze ouderling br Boonstra. Na de viering van het avondmaal en een woord van ouderling br De Boer, van Staveren werd door onze voorganger deze mooie dienst besloten met de wens, dat nog velen mochten komen om aan de gemeente te worden toegevoegd.

Op 23 november hielden wij onze jaarlijkse ouderavond van de zondagsschool, met medewerking van zusterhulp. Er was een goede opkomst en een goede sfeer.
Dat alles bemoedigt ons om als kleine gemeente moedig voorwaarts te gaan!

HILVERSUM - (M. N. L.) Het is al weer enige tijd geleden, dat er vanuit Hilversum iets in ons blad „De Christen" werd doorgegeven. Misschien zult u denken, dat er helemaal geen leven meer zit in de post Hilversum. Integendeel, er is wel beweging en aktiviteit. Ondanks dat, kan het wezen dat er geen grote dingen gebeuren die vermeldenswaard zijn. Het is dan een periode, waarbij de rustige werking van de Heilige Geest dient te worden afgewacht. Het is wel zo, dat wij iedere zondag een zegen ontvangen bij de opening en bediening van het Woord, dat ons door verschillende voorgangers wordt gebracht. Er wordt dan met veel aandacht geluisterd.

Maandelijks houden we nu ook op zondagavond een bizondere samenkomst met sprekers van „buiten".

Zondagavond j.l. hadden we zulk een bijeenkomst alwaar ds J. Reiling van Bilthoven tot ons sprak over de rijke jongeling.

Een ernstige boodschap kwam die avond tot ons, om geheel en al ons aan Jezus te geven, en in Zijn kracht, zonder gebonden te zijn voorwaarts te gaan.

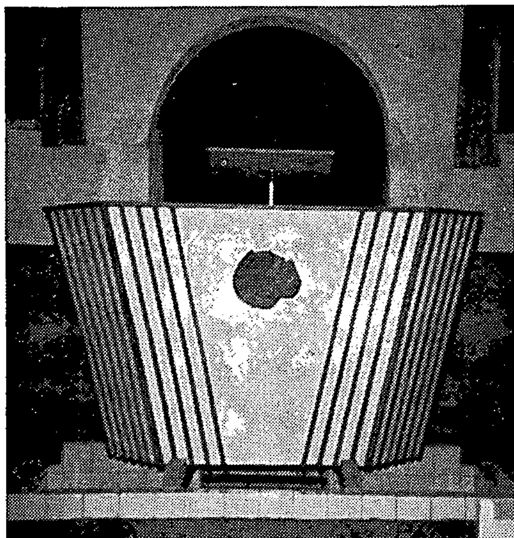
Het jaarlijkse feest van zusterhulp (welke zich in een groeiende belangstelling mag verheugen) werd ook in deze maand gehouden. Het was een goede avond waar velen van hebben genoten.

De verdere arbeid hier o.m. de zondagsschool vindt ook geregeld plaats.

De samenkomsten worden regelmatig bezocht door gemiddeld 30 à 35 mensen. In een kleine gemeenschap is de trouw van de leden zelf zo nodig; men kan er dan ook niet genoeg op attenderen, dat alle leden zonder uitzondering wekelijks hun plaats zullen moeten innemen, en zo mogelijk nog eens een ander meebrengen.

ALKMAAR - (Korr.) Zondag 20 november was het in Alkmaar weer een feestdag. Zoals U weet kregen wij op 10 april weer een eigen herder en leraar. Vele waren de hoogtijdagen sindsdien. Daar was het samen aanzitten aan de Tafel des Heren waarbij de gemeente versterkt werd tot verdere strijd, dan weer waren het jonge of soms ook oudere mensen die door de doop hun Heiland beleden.

Zondag 20 november evenwel ontving ons kerkgebouw een nieuwe kansel. Door gezamenlijk offeren en hard werken van een tweetal broeders is er nu een juweel (!) van

een kansel in ons kerkgebouw geplaatst. Met aan de voorzijde het ons zo bekende teken: vis en brood. Het was naar aanleiding daarvan dat onze voorganger, uitgaande van Joh. 6, lezende uit de nieuwe kanselbijbel die tijdens deze dienst werd overhandigd, ons wees op de noodzakelijkheid dagelijks van dat brood te nemen. Dit brood mogen wij niet slechts voor onszelf nemen maar we moeten het ook, gelijk eertijds de apostelen deden, dóórgeven.

Voorwaar, we hadden een goede dienst. Onze bede is nu of Hij Die alle macht heeft en ons tot Zijn gezanten heeft gesteld ons bekwaam wil maken tot deze verheven dienst.

We hopen nu nog — ter voltooing van het interieur van onze kapel — de middelen te verzamelen om een bijpassende avondmaalstafel en knielbank aan te kunnen schaffen.

EMMERERFSCHEIDENVEEN - (H. Sj.) Daar er geruime tijd geen bericht uit onze gemeente verscheen, willen wij thans over meerdere maanden enkele mededelingen doorgeven.

In de zomermaanden werd er in onze plaats en in het aangrenzende Emmercompascuum iedere zondagavond een openluchtsamenkomst gehouden. Hiervoor was telkens weer veel belangstelling; aan velen werd door woord en lied — onder leiding van onze voorganger en met medewerking van zangvereniging en mannenkoor — de Boodschap des Heils doorgegeven. Ook personeel van de zondagsschool werkte mee, door middel van een vertelling voor de kinderen, zodat, met recht, jong en oud werd bereikt.

De verenigingen staan alle in het teken van de bloei. Maar er is in het bestaande jeugdgebouw niet voldoende huisvesting voor al deze verschillende takken van arbeid zodat besloten werd er een nieuw jeugdgebouw bij te bouwen! Er is nu een komité van aktie opgericht, dat het doel heeft gelden hiervoor bijeen te brengen. Er zijn daartoe allerlei aktiviteiten ontstaan: lompen en oud-papier worden ingezameld, vele broeders en zusters hebben aardappels gerooid, door zusters worden koffie, thee en andere artikelen verkocht. Op 19 november werd voor dit doel een ontspanningsavond gehouden. We hopen, dat spoedig het gewenste doel mag worden bereikt!

Onze twee evangelisatie-samenkomsten werden op een zondagavond gehouden en werden goed bezocht. 23 oktober was ds M. de Jong in ons midden en 20 november ds J. Bouritius. Door beide broeders werd de boodschap der reddende genade op een duidelijke wijze doorgegeven.

Ten aanzien van de diensten op zondag mogen wij van een goede opkomst gewagen; zij worden ook door vele vrienden bezocht. Van harte stemmen wij in met het lied: „Van U zijn alle dingen, van U, o God, alleen".

BORNE - (H. B.-D.) Op vrijdag 25 november heeft God het oudste lid onzer gemeente thuis gehaald: zr Kruithof-Vis. Ze was sedert 1890 lid van de gemeente te Hengelo en later van de gemeente te Borne. Zeventig jaren heeft ze meegelopen in onze gelederen! En al ging dat lopen de laatste jaren dan moeilijk — als je 94 bent loop je niet zo hard meer — haar hart en zinnen waren altijd bij het werk der gemeente.

Wij danken God voor wat Hij ons gegeven heeft ook in het leven van onze zuster. Ze verlangde er naar thuis gehaald te worden. Ja, ze bad er om en onze God heeft haar gebed verhoord.

Is het niet heerlijk te weten, dat er door de jaren heen steeds weer broeders en zusters gereed stonden om met hun gaven, krachten, tijd en gebeden te werken voor de gemeente? Zo leefde ook onze oude zuster.

Moge God voor deze zuster, die Hij tot Zich genomen heeft, weer een andere haar plaats doen innemen! Zegene God de familie, vooral onze oude br Vis met wien ze samenreisde naar die stad waar geliefden elkaar weer zullen ontmoeten.

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Oecumenische zondag

Deze kroniek verschijnt enkele dagen voor de oecumenische zondag; de tweede Adventszondag is sinds een aantal jaren de zondag-van-de-eenheid, althans voor de kerken aangesloten bij de Wereldraad. Op die dag worden er oecumenische diensten gehouden, waar predikanten van verschillende kerken voor alle medespelenden aanvaardbare preken houden en waar gecollecteerd wordt voor de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland. Onlangs heeft drs H. M. de Lange gezegd, dat Nederland op oecumenisch terrein een onderontwikkeld gebied dreigt te worden. Hij constateert (en ik neem over uit het *„Remonstrants Weekblad")*:

„1e. dat vrijwel niet wordt nagedacht of gesproken over de stelregel van de in 1952 gehouden conferentie voor Geloof en Kerkorde te Lund: „kerken behoren tesamen te handelen behalve in die aangelegenheden, waarbij diepgaande verschillen van overtuiging hen dwingen gescheiden te handelen;

2e. dat het gebed voor de eenheid slechts sporadisch klinkt in de erediensten. Ik verwijs hier naar het Evanston-rapport, waar wij lezen: „wij kunnen niet verwachten, dat God ons eenheid schenkt, tenzij wij ons op het ontvangen van Zijn gave door zelfverloochenend en reinigend gebed voorbereiden;

3e. dat de systematische en gezamenlijke training van de gemeenteleden om in de frontlijn van het Koninkrijk van God te staan nauwelijks ter hand is genomen;

4e. dat in niet meer dan 300 van de 1800 gemeenten van de bij de Oecumenische Raad aangesloten kerken een collecte plaats vindt voor het werk van de oecumene;

5e. dat er een vrijwel totaal gebrek is aan visie van de kerken in Nederland op hun gemeenschappelijke verantwoordelijkheid voor de volken van Azië en Afrika en voor de christelijke gemeenten aldaar in het bijzonder."

Waar gaat het in de oecumene om?

Heeft deze oecumenische onverschilligheid in ons land een oorzaak? En welke dan? De eerste vraag is gemakkelijker te beantwoorden dan de tweede. Laten we voor het antwoord op de tweede vraag nu eens in eigen huis blijven. Onze gemeenten zijn niet of nauwelijks geinteresseerd bij de oecumenische beweging. Dat komt ten dele voort uit de vrees, dat de Wereldraad óf aan zal pappen met de R.K. kerk óf zal streven naar een wereldkerk, waarin alle andere kerken worden opgenomen. Aan het eerste is in hoofdzaak debet de katholiserende neigingen, die men bij sommige leidende figuren ontdekt of meent te ontdekken, het tweede berust op een vergissing. Overigens moet niet worden vergeten, dat de Wereldraad krachtens zijn basisformule de R.K. kerk zonder bezwaar in het oecumenisch beraad kan betrekken; dat dus naar ontmoetingen met Rome wordt gestreefd is op zichzelf niet vreemd. Maar onze lauwheid heeft nog een andere oorzaak. Op de conferenties te Lund en Evanston is uitgesproken, dat het gaat om

een zichtbare eenheid in de wederzijdse volledige erkenning van elkaars prediking, ambt en sacrementen en ik geloof, dat daar voor ons het probleem schuilt. De weg van de oecumene gaat tussen uniformisme en federalisme door, aldus Prof. Berkhof en krachtens onze gehele instelling ligt het federalisme ons 't beste. Zelfs ons samengaan als baptistengemeenten geschiedt op federalistische basis en een soortgelijk oecumenisch ideaal zou ons meer aanspreken dan het thans gestelde.
Ik schrijf dit zuiver constaterend: zo is onze instelling ten aanzien van de oecumene. Maar wij doen er goed aan onszelf op de oecumenische zondag enkele vragen voor te houden. Zou een federalistische oecumene wel intercommunie kennen? Zou een hervormde dominé bij ons mogen preken? Zouden we attestaties van de Doopsgezinden of de Remonstranten aannemen? Enzovoort.

De basisformule

De basisformule van de Wereldraad luidt: „De Wereldraad is een gemeenschap van kerken, die onze Heer Jezus Christus aanvaarden als God en Heiland".
Aan de eerstkomende Algemene Vergadering zal worden voorgesteld om die basis voortaan te gaan lezen als volgt: „De Wereldraad is een gemeenschap van kerken, die de Heer Jezus Christus naar de Schriften als God en Heiland belijden en op grond daarvan tezamen hun gemeenschappelijke roeping trachten te vervullen tot eer van de éne God, Vader, Zoon en Heilige Geest". Tot dit voorstel is deze zomer op de bijeenkomst van het uitvoerend comité in St. Andrews besloten. In ons blad heeft ds van Dam dit al Nader Bezien, maar het is de moeite waard om enkele reacties uit andere kring hier te bespreken.
In het *„Doopsgezind Weekblad"* van 19 november worden hierbij door dr S. L. Verheus enkele doopsgezinde kanttekeningen geplaatst. De nederlandse doopsgezinden hebben altijd al hun bezwaren tegen de basisformule gehad evenals de remonstranten, waarover zo aanstonds meer. In de huidige voorstellen tot wijziging vreest dr Verheus een voortgaan op de weg naar een confessie: het woord „aanvaarden" is vervangen door „belijden" en dat wijst er op, aldus dr Verheus, dat de basisformule haar betekenis als werkhypothese dreigt te verliezen.
Nieuw is ook de toevoeging „naar de Schriften". Prof. Berkhof, die lid is van het Centrale comité van de Wereldraad en de bijeenkomsten te St. Andrews heeft bijgewoond, heeft in *„Wending"* geschreven, dat deze toevoeging alleen slaat op „Jezus Christus als God en Heiland" en niet op de gehele zin. Dat is maar een weet, maar het draagt tot de duidelijkheid niet bepaald bij. Dr Verheus constateert dan ook dat men bij de Wereldraad niet wenst te gaan in de richting van een eenvoudige, zo beknopt mogelijke, bijbelse aanduiding. Daarom pleit hij er voor, dat men in doopsgezinde kring zoveel mogelijk kennis neemt van de bezinning, die aan deze wijziging ten grondslag ligt, opdat er verantwoord geoordeeld kan worden, een fraaie omschrijving van een zeer critisch standpunt.
Gaan de doopsgezinde bezwaren vooral tegen twee zaken, Prof. Hoenderdaal, hoogleraar aan het remonstrants seminarie te Leiden, die wel als dé remonstrantse zegsman mag gelden, heeft andere bezwaren. Reeds in 1948 had men van deze zijde bezwaren tegen de formule „Jezus Christus als God en Heiland". Ten dele werden deze bezwaren gegrond op het voor tweeërlei vertaling vatbaar zijn van de bijbelteksten, die daaraan ten grondslag liggen, nl. Titus 2 : 13 en II Petrus 1 : 1, ten dele op de remonstrantse opvatting, dat de wijze waarop Jezus Christus in de wereld representeert uitdrukkelijk ter discussie blijft, zodat de Remonstrantse Broederschap zelf ook nooit tot een definitieve formulering van haar Christusbelijdenis zou willen komen.
Reeds in 1949 hebben de remonstranten een andere formule voorgesteld en wel: De Wereldraad van kerken is een gemeenschap van kerken, die geloven in God almachtig en in Zijn zoon Jezus Christus, onze Heer en Heiland", maar dit voorstel is niet aangenomen. In Evanston hebben hun vertegenwoordigers daarop een verklaring afgelegd, waarin werd erkend, dat de basisformule een van de bijbelse formuleringen is maar niet de enige. Geen wonder dat de nieuwe formulering ook nogal wat bezwaren van deze zijde ontmoet. In de eerste plaats ziet men er in een betreurenswaardige nadruk op dogmatische formuleringen, die de kloof tussen kerkelijke groeperingen en de niet-kerkelijke wereld

NADER BEZIEN

Arminiaanse baptisten?

Iemand, blijkens het poststempel wonend in het schone Hardegarijp (Fr.), zond ons het „Friesch Dagblad" van 19 nov. jl. waarin in de rubriek „Zoeklicht op de kerkelijke pers" een artikeltje uit „De Saambinder" bleek te zijn opgenomen. In dat artikel trekt ene ds C. Hegeman, predikant van de gereformeerde gemeente (N.B., niet: gereformeerde kerk!) te Genemuiden in twijfel of de baptisten van heden nog wel de souvereine genade Gods prediken. We citeren enkele regels uit „De Saambinder":

„Want hoe mooi zich ook voorstellend, verreweg het overgrote deel der baptisten is arminiaans. Welnu, deze baptisten met hun arminiaanse leerstellingen (!) zijn steeds bezig te trachten de eenvoudige mensen mee te slepen met hun gedachten tegen de kinderdoop.
Het is wel merkwaardig, dat de ruim 14½ miljoen baptisten in Amerika met hun leer der algemene verzoening hetzelfde verklaren als de baptisten in Nederland: wij aanvaarden God Woord. Maar als ge met hen begint te spreken over de leer, die toch geheel overeenkomstig Gods Woord is, dat de mens door zijn val in Adam God kwijt is, en dat de bekering des mensen een Godsdaad is, geloof mij, dan blijft er bij hen niet veel van de leer van Philpot en Bunyan over."
Aldus ds Hegeman in „De Saambinder".

We hebben sterk de indruk, dat ds Hegeman - we zullen het maar op de nederlandse baptisten houden - nog nooit een nederlandse baptist in levende lijve heeft ontmoet, nog nimmer lektuur van die baptisten in handen heeft gehad - laat staan: gelezen! - en tot nu toe zich geen enkele moeite heeft getroost om er achter te komen wat die baptisten eigenlijk nog meer willen, dan alleen maar eenvoudige mensen mee slepen met hun gedachten tegen de kinderdoop.
Ds Hegeman heeft gelijk wanneer hij zegt, dat baptisten de „algemene verzoening" leren (hetgeen iets anders is dan al-verzoening). We menen overigens, dat het nieuwe testament die algemene verzoening óók leert; zie bijvoorbeeld: 2 Kor. 5 : 19; 1 Joh. 2 : 2.
En wat onze val in Adam betreft: de baptisten geloven en belijden: a. dat het ganse menselijke geslacht door af te vallen van God geheel in zijn natuur bedorven en tot alle kwaad geneigd is en wegens het misdadige der zonden rechtvaardig aan het eeuwig oordeel des doods overgegeven is; b. dat God zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft om het verlorene te zoeken en zalig te maken, zodat het heil der wereld en de zaligheid der zielen alleen gewerkt is en geschonken wordt door de genade Gods in Christus Jezus.... (uit de bepalingen betreffende grondslag en inrichting ener baptistengemeente).

Waarom we zo serieus ingaan op de zwart en wit gestelde beschuldiging van deze ds Hegeman? Alleen maar om waar te maken hetgeen we hier boven betoogden: deze dominee nam nimmer de moeite zich op de hoogte te stellen en schreef maar wat.... En dat is voor een dominee een betreurenswaardige zaak!
En voor de rest: wanneer men ons baptisten voor Arminianen houdt, dan zegt ons dat niet zoveel. We stellen echt geen prijs op het etiket: calvinistisch, arminiaans of welk etiket dan ook; zelfs niet op het goudgerande etiket der orthodoxie....!

v. D.

steeds dieper maakt. Voorts begroet men ook de vermelding der drieëenheid Gods niet met vreugde, omdat de remonstranten in iedere formulering van de drieëenheid één spanning gevoelen tussen formule en uitlegging, die in de door de Wereldraad gekozen formulering niet tot uiting komt.
Deze bezwaren kunnen niet worden afgedaan als „vrijzinnig en dus niet bijbels". Ik ben zeer beslist niet vrijzinnig maar heb voor de remonstrantse bezwaren wel begrip. De fout schuilt inderdaad reeds in de oude basisformule. De Wereldraad heeft de formule „Jezus Christus als God en Heiland" niet gekozen omdat het de meest duidelijk en uitgesproken nieuwtestamentische was maar omdat zij 't dichtst kwam bij de latere dogmatische formuleringen van de grote concilies. Had men de meest centrale nw.-testamentische belijdenissen willen volgen, dan was de formulering Jezus Christus als Zoon van God en als Heer en Heiland veel beter geweest. Maar dat is niet gebeurd en op de in 1948 ingeslagen weg is de Wereldraad nu voortgegaan. Er is gefluisterd en geschreven, dat dit is gebeurd terwille van de orthodox-confessionele protestantse kerken, zoals bijv. ten onzent de Geref. Kerken en van de oosters-orthodoxe kerken maar dat vind ik niet zo belangrijk. De nieuwe of uitgebreide basisformule (dat is mij om het even) zoekt de Wereldraad nog vaster te funderen in de leerstellige formulering van de grote concilies der oude kerk.
Ik geloof niet, dat dit tot bevordering van de eenheid van Christus' lichaam zal strekken.

J. Reiling

„De Christen"

75 JAAR GELEDEN:

EVANG. SAMENKOMSTEN TE DEVENTER

„. . . .Voorzoover wij weten, kwamen er gedurende de 5 avonden van samenkomst 7 personen tot overgaaf van zichzelven aan den Heere Jezus, en meerderen ging heen overtuigd in het geweten, dat zij een anderen levensweg behoorden in te slaan.
Vooral de laatste avond — hoewel het er al eerder op werd toegelegd — wilde de Satan een slag slaan, en gebruikte daartoe een complot jonge heeren, die zich nu blijkbaar sterk genoeg waanden om de sprekers in de war te brengen en alzoo de vergadering te verstoren. Luide gaven zij daarvan blijk en hun grimassen moesten mede dienst doen. Doch het eene gelukte zoomin als het andere en beschaamd verlieten zij, vergezeld van eenige jonge dames, de kerk, om zich ten leste te wreken op de deuren, die zonder notitie van hun te nemen lustig op hun hengsels bleven draaien.
Uit alles bleek dat de samenkomsten eenige beroering maakten onder de bevolking van het anders, op godsdienstig gebied, zoo moderne Deventer. Dit stemde ons tot dankbaarheid en geeft hoop voor de toekomst ."

(Uit „De Christen", 1 december 1885)

Gedachtenwisseling over rijkssubsidie

Borne, 19 nov. 1960.

Waarde broeder van Dam,

Vergun mij langs deze weg te reageren op een uitlating van uw mede-redakteur, br J. Reiling in zijn Kroniek van 18-11-'60 Het gaat om zijn commentaar op de debatten in de Tweede Kamer over de Hogere Onderwijswet en met name over de subsidiëring van de theologische faculteiten van de Vrije Universiteit en de R.K. Universiteit.
Br Reiling meent, dat beide faculteiten gesubsidiëerd zullen worden en dat de volgende te voltrekken stap zal zijn de subsidiëring van alle theologische hogescholen en seminaria, die voldoen aan de eisen, die de wet aan wetenschappelijk onderwijs stelt.
Br Reiling meent, dat indien zulks doorgang zal vinden, er weer een stap verder gezet is op een rampzalige weg. Hij besluit: Kerk en staat moeten los van elkaar ter wille van de vrijheid van het evangelie.
Het is vooral deze laatste zin, die vanzelfsprekend in onze kringen een goede weerklank zal vinden. Ik kan er ook van harte mee instemmen. En ik zou ook niet reageren op deze woorden van de geachte schrijver, indien hij meteen ook deze zin van toepassing had verklaard op enkele andere punten, waarop „baptist-Nederland" wél genoegen heeft genomen met 'n subsidiëring. Met name bedoel ik de subsidiëring van het baptisten-jeugdwerk, zowel landelijk als plaatselijk (dit laatste niet overal) en de subsidiëring van het verplegingswerk (Tabitha!).
De schrijver kennende, vermoed ik, dat hij wat betreft de subsidiëring van beide laatste zaken zal antwoorden: De overheid bemoeit zich niet met de aard van dit jeugdwerk en verplegingswerk en laat de gesubsidiëerde organen volkomen vrij in de gestaltegeving; zij respecteert de levensovertuiging van de gesubsidiëerde organen en subsidiëert deze organen omdat zij een bijdrage leveren aan een stuk maatschappelijk werk.
Zó immers is de redenering geweest van de voorstanders van de aanvaarding van de subsidiëring van het jeugdwerk (om maar bij dit laatste te blijven), een redenering, die de meerderheid van de afgevaardigden van het landelijke jeugdwerk achter zich wist te krijgen. Nú komt dit punt zelfs niet meer elk jaar aan de orde op de vergadering van het Centraal-Comité van de NBJB.
Het verwondert mij daarom, dat de schrijver op zo scherpe wijze oordeelt over een eventuële subsidiëring van zeg concreet het baptisten-seminarie. Subsidiëert de overheid — als het zo ver komt — een kerkelijke instelling of subsidiëert zij een beroepsopleiding, die uitgaat van een kerkelijke instelling? Naar mijn gevoelen moet - indien de overheid tot subsidiëring van seminaria en theologische hogescholen overgaat zal zij dit doen op verzoek van de Staten-Generaal — het laatste vooral niet uit het oog worden verloren. Waarom zou een christen wel van staatswege in staat gesteld mogen worden een opleiding voor welk beroep ook te verkrijgen en niet voor het beroep van voorganger? Ik weet heus wel, dat het voorgangerschap méér is dan alleen een beroep, maar in ieder geval is het toch zó, dat een voorganger op déze wijze in het onderhoud van zichzelf en in dat van zijn gezin voorziet. Naar maatschappelijke maatstaven gemeten heb ik een beroep, waardoor ik ergens ingeschakeld ben in het maatschappelijke leven. Concreet gezegd: zou ik dit beroep niet hebben, dan zou ik ergens anders werkzaam zijn. Nogmaals concreet gezegd: indien ik door welke omstandigheden ook mijn werk niet meer kan doen, dan zal ik — bij gebrek aan andere inkomsten — ten laste komen van de overheid.

Mijn vraag aan br Reiling is: indien mijn stelling juist is, dus: de overheid subsidiëert de opleiding van predikanten en geestelijken omdat dit een beroepsopleiding is, heeft br Reiling dáártegen dan bezwaren ?

Geachte br van Dam, u hebt wel begrepen, dat ik dit niet geschreven heb om enkel een stem tegen de stem van br Reiling te laten horen. Het gaat mij er veel meer om, dat onze mensen zich met deze dingen bezig houden, opdat wij een weloverwogen antwoord hebben, als te zijner tijd wellicht op de agenda van de Unievergadering het voorstel zal prijken: De baptistengemeente te. . . . (of: de UC; of: de CvdO) stelt voor het rijkssubsidie over 196?. . . . voor het seminarie te aanvaarden.
U bij voorbaat dankend voor de afgestane plaatsruimte, groet u, met u in de dienst des Heren verbonden,

H. PLOEGER.

Antwoord van ds J. Reiling

Bilthoven, 26 november 1960

Beste broeder Ploeger,

Onze eindredacteur vindt, dat ik maar moet antwoorden op uw brief en dat doe ik met plezier; niet vanwege de bekoring van het vliegenvangerspel maar terwille van de zaak. Want ik geloof met u, dat het goed is, wanneer er over het subsidievraagstuk onder ons wat meer wordt nagedacht.
Laten we achteraan beginnen. U ziet de dag komen, dat we op de agenda van ons onvolprezen Unieparlement een voorstel kunnen verwachten tot aanvaarding van het rijkssubsidie voor ons seminarie; die kant gaat het op, dat ben ik graag met u eens. De kerken van

Nederland zullen, vrees ik, er het hunne toe doen, dat die dag aanbreekt. Maar of dat voorstel ooit op de Unie-agenda zal komen, is een andere vraag. Want voor de gemeente van Christus is niet van primair belang wat de overheid van haar opleiding tot voorganger denkt maar wat zij er zelf krachtens haar roeping in ziet. Op grond van haar roeping in het Koninkrijk van haar Heer draagt de gemeente er zorg voor, dat zij, die op bevel van de Heilige Geest worden afgezonderd voor de dienst, daartoe worden opgeleid en gevormd. Dat is haar onvervreemdbare taak en verantwoordelijkheid. Hiervoor van de staat geld te aanvaarden zou betekenen, dat de gemeente erkende deze verantwoordelijkheid althans voor een gedeelte met de staat te delen. Het is best mogelijk, dat de overheid het beroep van predikant of geestelijke van een zodanige betekenis acht voor samenleving en cultuur, dat zij bereid is er staatsgelden voor beschikbaar te stellen, maar daarmee worden deze gelden voor de gemeente niet aanvaardbaar. De gemeente zal van deze erkenning met genoegen kennis nemen, want zij is niet geinteresseerd bij een vervreemding van het maatschappelijke leven, maar zij zal er haar eigen verantwoordelijkheid niet voor mogen opgeven, zelfs niet voor een klein stukje. En daarom: **géén rijkssubsidie voor het seminarie.**

Verder noemt u de ziekenverpleging. U had daaraan nog kunnen toevoegen het onderwijs. In deze beide gevallen gaat het om taken, die krachtens de grondwet behoren tot de taak van de overheid. Deze taken draagt de overheid in sommige gevallen over aan bepaalde daarvoor in 't leven geroepen organen en subsidieert die organen dan vanzelfsprekend. Deze organen zijn soms christelijk en soms niet. Dat kan de overheid verder niets schelen, zolang de taken, die zij behartigen, worden verricht overeenkomstig de in de wet vastgelegde regels. Maar ook wanneer deze organen christelijk zijn, zijn zij vrijwel nooit kerken of gemeenten. Daarom hebben we hier te maken met een andere categorie, die geen passende vergelijking biedt voor wat zeer rechtstreeks de verantwoordelijkheid van de gemeente van Christus zelf is.

En nu het jeugdwerk. U noemt het als voorbeeld van een werk, waarvoor met instemming van de meesten het subsidie wel wordt aanvaard. De jaarlijkse uitspraak van het Centraal Comité is er zelfs niet meer voor nodig. Toch moet ik u zeggen, dat ik op dit punt er de laatste jaren niet geruster op word.

Het jeugdwerk is, terecht, geen onderafdeling van de plaatselijke gemeenten of van de Unie. Het heeft naast een verkondigende taak (die het van de gemeente om zo te zeggen „leent") ook een opvoedende. De overheid, die immers geen neutrale verkeersagent-op-de-stoep in het maatschappelijk verkeer is maar zich ook voor het culturele en geestelijke welzijn van de volksgemeenschap verantwoordelijk weet, heeft rechtstreeks belang bij organisaties en bewegingen met een opvoedende taak en doelstelling. Daarom tast zij ten behoeve van deze organisaties in de staatsbuidel. Daar is vanuit maatschappelijke overwegingen niets tegen en alles voor. Maar het probleem schuilt, dacht ik, niet in de maatschappelijke overwegingen maar in de doelstelling van ons jeugdwerk. Juist de tweeledigheid van die doelstelling maakt de overheidssteun problematiek. Er is — althans voorlopig — geen gevaar voor overheidsbemoeiingen met ons jeugdwerk. Het jeugdwerk is niet de gemeente en de scheiding van kerk en staat is dus niet rechtstreeks in het geding. Maar voorzover ons jeugdwerk het zich tot taak rekent de jeugd tot Christus te brengen, heeft zij een strikt gemeenschappelijke taak en doet zij een stuk gemeentelijke dienst. Het is onmogelijk de activiteit van ons jeugdwerk zo te splitsen, dat er kan worden onderscheiden tussen dit evangeliserende werk, dat niet, en het algemeen-vormende werk, dat wel gesubsidieerd kan worden. Beide vormen één geheel en daarom kan een organisatie als onze N.B.J.B. dacht ik, een overheidssubsidie voor haar werk, landelijk en plaatselijk, alleen maar met een zeker onbehagen aanvaarden. Dat onbehagen was vroeger sterker dan tegenwoordig. Ik heb de indruk, dat het grotendeels versleten is en dat men het subsidie beschouwt als een vanzelfsprekende zaak. Ik betreur dat heel erg.

Er zijn nog een aantal overwegingen van secundaire aard aan het subsidievraagstuk verbonden, die ik hier ook nog even noemen wil. Het subsidieren van een landelijk werk draagt niet bij tot versteviging van de beweging. De afstand tussen leiding en afdelingen wordt er door vergroot, omdat de onderlinge afhankelijkheid minder wordt. Ik geloof, dat het mede aan de subsidiering te danken is, dat onze N.B.J.B. van een beweging tot een organisatie is geworden met een jaarlijks bijeenkomend parlement, dat veel overweegt en weinig besluit. Ik geloof, dat het mede een gevolg is van het al te gemakkelijk beschikbaar zijn van geld, dat het zo moeilijk is onze N.B.J.B. werkelijk warm voor een zaak te laten lopen. Er is een stuk spankracht verloren gegaan, want spieren, die niet geoefend worden verslappen.

Ik schrijf dit niet om mijn opponerende broeder, die immers ook algemeen secretaris van onze N.B.J.B. is, in het openbaar samen met zijn confraters en consorores, die met elkaar de landelijke leiding van onze N.B.J.B. vormen, aan de kaak te stellen. Als er hier sprake is van een schuld, dan dragen we die met elkaar. Daarom moeten we beginnen met ons gezamenlijk af te vragen of het met de subsidiëring van ons jeugdwerk wel helemaal senang is. Ik hoop, dat deze brief dat een beetje op gang brengt.

J. REILING

Ds J. LOUW OVER:

Vensters op de toekomende wereld?

II

We willen nu onze aandacht wijden aan enkele andere schriftgedeelten, die iets zeggen - althans schijnen te zeggen - over hetgeen Gods kind wedervaart als het sterft.

Het Paradijs

Voorwaar, Ik zeg u heden zult gij met mij in het paradijs zijn. Lukas 23 : 43.

Over het Paradijs wordt in de Schrift enkele malen gesproken als over een nog steeds voorhanden verblijfplaats. Het was de woonplaats der mensen, waar onmiddellijke omgang met God mogelijk was en genoten werd. Het grensde dus aan de hemel, welke Gods woonplaats is, zoals het Heilige direct verbonden was met het Heilige der Heilige. Buiten dat Heilige lag de Voorhof, die weer directe toegang gaf tot het Heilige. Het geheel: Heilige der Heilige, Heilige en Voorhof was afgepaald voor de profane wereld. Daar nu de tempel gemaakt was als afbeelding van het Heelal (het beeld, dat Mozes op de berg getoond was) volgt uit de verdeling van de tempelruimte, dat met het paradijs de „tweede hemel" bedoeld werd en de Voorhof de plaats waar Gods volk zijn wachttijd doorbrengt. Ten onrechte wordt het paradijs gelijk gesteld met de derde hemel. Paulus zegt in Kor. 4 : 1-4, dat hij opgenomen werd in het paradijs tot *aan* de derde hemel. Paulus zegt niet dat hij Gods eigen woonstede werd binnengevoerd, maar dat hij het pradijs werd binnengeleid, dat als Heiligdom grenst aan de derde hemel of het Heilige der Heilige. Daarom kon hij horen wat in de derde hemel gesproken werd. Wat de Here Jezus de berouwvolle moordenaar toezegt is, dat hij met Hem op zijn sterfdag thuis zal ko-

men, op „zijn eigen plaats" - want dat is 't paradijs: onze „heimat", ons heem, onze geboortegrond, waarnaar een groot heimwee ons doet zoeken. De Messias weet dat Hij als Hij sterft de oer-heimat van het menselijk geslacht zal betreden en Hij zegt dat deze terugkeer op onze geboortegrond het deel en voorrecht zal zijn van allen, die Hem als hun Heer en Leidsman aanvaarden. Zo opgevat worden we er voor bewaard het woord „heden" te ontledigen.

Paulus' dilemma

Bij de bespreking van het vraagstuk van de betekenis van het sterven voor de christen, komt ook Paulus' uitspraak nl. Fil. 1 : 23 aan de orde. De apostel zegt daar: *Ik verlang heen, te gaan en met Christus te zijn, want dat is verreweg het beste.*
We hebben hier niet de ruimte om wat breder in te gaan op de omstandigheden, waaronder dit woord gesproken werd, maar dit merken we, bij het lezen van de verzen 18 tot 26 en dan vooral van 22-25, wel op, dat de apostel voor een heel moeilijke beslissing stond. Hij beschikte niet over eigen lot: hij was een gevangene, over wien eerdaags een beslissing zou worden genomen. Deze kon betekenen vrijspraak of doodvonnis. In welke richting moest nu zijn gebed of de voorbede der gemeente gaan? Wat zou de ene beslissing: vrijspraak en wat zou de andere beslissing: doodvonnis voor hem betekenen? En voor de gemeente? Zijn leven ligt aan twee kanten vast: het leven is hem Christus en hij is op het innigste met de gemeente verbonden. Wat moest nu het zwaarst wegen? Hier blijven of ontbonden worden?
Paulus weegt af: valt het doodvonnis, dan eindigt zijn leven in het vlees mét de mogelijkheid de arbeid in de gemeenten voort te zetten .Maar dit „uitgespannen" worden zou voor Paulus betekenen: de rust ingaan. Denkt hij aan de os, die tegen het vallen van de avond losgemaakt wordt van de ploeg en in de stal wordt gebracht? Paulus kent dat verlangen. De rust die hem toegezegd is, zal hij vinden in het samenzijn met Christus. Zijn sterven zal hem dus daar heen brengen, waar Christus thans is en waarheen Hij de Zijnen is voorgegaan. Paulus onderscheidt tussen een leven „in het vlees" vers 24 en kent dus blijkbaar ook een leven buiten het vlees. Het leven in het vlees is het leven hiér en het leven dat hij zou ingaan, indien hem dit vlees op het schavot ontnomen mocht worden, is een leven dáár, waar Christus is. Het laatste is winst.
Blijft hij hier, dus wordt geen doodstraf aan hem voltrokken, dan betekent dat: werken. Wordt hij uitgespannen, zal hij zijn werk hier niet mogen voortzetten, dan volgt er een samen wonen met Christus.
Paulus' uiteenzettingen duiden niet op een tijdspan tussen zijn eventueel onthoofd worden wat hij, denkende in termen van de akkerman, een uitgespannen worden noemt - en een overgaan tot een samenzijn met Christus. De eenvoudige lezer, die van elders nog niet vernam, van een „helemaal" dood gaan en dood blijven tot de jongste dag, hoort hier niets van deze leer. Deze leer, kan hier althans niet gehoord worden als achtergrond van Paulus 'overwegingen.

Verdraagzaamheid. Verdraagzaamheid staat over het algemeen in onze tijd hoog genoteerd. Slechts de kommunisten zijn daarvan buiten gesloten. Zij staan achter een diepe kloof en om hen daarachter te houden wordt verzamelen geblazen en telt men verder niet wat niet meer dan greppels schijnen te zijn. We zouden in overweging willen geven ook deze strijd nuchter te voeren. We hebben eens een ,nazi' verslagen en toen sprong een „kommunist" ons op de schouder. Paulus zegt ergens van de duivel, dat diens strategie ons niet onbekend is. Dat zal wel een bescheidenheids „ons" geweest zijn, maar hij zal ernstig begeerd hebben, dat de gemeente aller eeuwen deze strategie goed zal bestuderen. Broeders, laat ons nooit vergeten en althans niet als we de officiersuniform waardig gekeurd zijn, dat de gemeente van Jezus Christus op aarde zo haar eigen strijd heeft en moet vechten op fronten, die lang niet altijd in dezelfde richting lopen. Heus, zo eenvoudig is het leven niet. Tal van gevoelens beroeren de volken; het zijn angsten om aards bezit; vrees voor verandering, ongeloof in dién God, die de volken voortleidt langs Zijn wegen en de ontwikkeling naar het Einde beheerst. De eigenlijke strijd loopt tussen Boven en beneden. Daarom bedenk, dat de verdraagzaamheid haar grenzen heeft en gezamenlijk optrekken met „gelijkgezinden" lang niet altijd geoorloofd is. Wij zijn een klein kuddeke. Niet in dat **klein** zijn ligt onze kracht, maar dáárin, dat we een **kuddeke** zijn, dus onder leiding staan, een Herder, een Voorvechter hebben, een Doorbreker. Houden we Hem in het oog en vergeten we niet dat de Here Jezus in Zijn brieven aan de zeven klein-aziatische gemeenten de **on**verdraagzaamheid sterker heeft geprezen, dan de verdraagzaamheid. Begint het ons ook aan die onverdraagzaamheid te ontbreken, die Christus in Zijn volk prijst?

Advertenties

Vrijdag 9 december 1960 Jaargang 77 Nr. 3552

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

o, waren we maar kleurenblind . . . . .

Hoe moeilijk het de blanke valt, de zwarte neger te aanvaarden, kunt U practisch elke dag in de krant lezen.
De laatste dagen is er heel wat drukte geweest in New Orleans, *(in de staat Louisiana), de bakermat van de Jazz. Wij lazen van vier kleine negermeisjes die enkele weken geleden voor het eerst naar school gingen. Het waren de eerste negerkinderen in de staat Louisiana, die een „blanke" openbare school bezochten, nadat het federaal gerechtshof de school-integratie in New Orleans had bevolen. Schreeuwende en scheldende menigten verdrongen zich voor het schoolgebouw toen politie-agenten deze zesjarige kinderen de school binnenleidden. Boze blanken lieten niet toe, dat hun eigen kinderen die „verontreinigde" school binnengingen. Acties werden ondernomen om het besluit van het federaal gerechtshof ongeldig te doen verklaren.*
Wat deze kindertjes het eerst leerden bij hun schoolgang, was het verschil tussen zwart en blank. . . .

Kortgeleden, op een zondag in november, bevond zich in Little Rock, een stad in Arkansas (USA), met zo'n 120.000 inwoners een verslaggever van een bekend nederlands weekblad. De stad telt circa 250 kerken en kerkjes, dat is gemiddeld één kerkgebouw voor iedere vierhonderd inwoners. Maar ondanks al die kerken is Little Rock toch met het negervraagstuk nog lang niet klaargekomen. Genoemde verslaggever trof in de stad nog een aantal oude, houten huizen der vroegere pioniers aan, die overigens de langste tijd gestaan hebben, want één voor één komen ze onder de hamer van de sloper en bovendien zijn deze woningen door de plaatselijke autoriteiten onbewoonbaar verklaard, zoals bordjes aangeven. Wanneer men echter de 12th Street doorwandelt, ondekt men daar, vlak bij het grote kerkhof der notabelen, een aantal scheefgezakte, vunzige krotten, die desniettemin nog wèl geschikt geacht worden als woning voor mensen. Die mensen zijn echter. . . . negers!

Wij zouden door kunnen gaan met nog veel meer van deze berichten te plaatsen. Daarvoor zijn alleen maar wat dag- en weekbladen, en een schaar om te knippen nodig. We moeten echter voorzichtig zijn. Immers: wie goed leest ontdekt niet alleen de actie der blanken om negerkinderen van hun scholen te weren, maar hij ontdekt óók dat de wetten van het land deze acties *niet meer toestaan* en dat de gerechtshoven deze wetten streng gehandhaafd willen zien. New Orleans heeft *niet* zijn zin gekregen. De zwarte leerlingen *blijven* op de scholen. En verder: niet iedereen in New Orleans en in Little Rock is het eens met de gang van zaken. Een methodisten predikant heeft al dagenlang de scheldpartijen van zijn blanke medeburgers getrotseerd om zijn vijfjarig dochtertje dezelfde school te laten bezoeken, waarop óók een negermeisje zit. Een rooms-katholiek priester steunde hem bij deze daad. Er is de laatste jaren in Amerika al veel ten gunste veranderd en wij hebben goede hoop dat deze ontwikkeling ten goede nog door zal gaan.

Een ander verblijdend iets is, dat allerlei kerkelijke wereldbonden, ook onze Baptist World Alliance, negers in de leiding hebben. Dezer dagen nog lazen we over de benoeming van een neger als assistent-directeur van het wereldbekende Oecumenische Instituut te Bossey (Genève). Wat het rassenvraagstuk betreft blijken de grote wereld-organisaties, -bonden en -allianties steeds meer „kleurenblind" te worden, een verschijnsel dat, naar wij geloven, voor de toekomst der kerken van de allergrootste betekenis zal blijken te zijn en moeilijk overschat kan worden.

Moeten wij in dit artikel nog argumenteren tegen de rassendiscriminatie? We geloven dat deze, grotendeels instinctieve, afkeer moeilijk door argumenten overwonnen kan worden. En constateren dankbaar de moed der enkelingen, om deze massa-hysterie te weerstaan, koste wat het kost.

Aan het slot schrijf ik nog graag de (vertaalde) woorden van een negro-spiritual neer:

O Heer: (zingt de neger)
Soms voel ik me fijn en soms voel ik me ellendig,
Soms voel ik me helemaal terneer geslagen.
Niemand weet wat ik heb meegemaakt dan Jezus alleen,
Want al zie je me opgewekt voorbijgaan,
Ik heb hier op aarde heel wat te doorstaan.

Wf.

IN DIT NUMMER

geen enkel gemeentebericht; gelukkig zijn onze vaste medewerkers wel op hun post gebleven! Bovendien mededelingen en een verantwoording uit het uniebureau; twee ingezonden stukken, die aller belangstelling waard zijn en bovendien voor 't eerst na lange tijd weer iets van „De Vinkenhof".

Aan rustige wateren

UW DIENSTWILLIGE DIENAAR

Er wordt weinig gediend in de wereld. Onze dagelijkse arbeid zien we nauwelijks meer als dienst. Het ligt een mens niet erg goed, om de dienaar van anderen te zijn. We zijn al te bang de slaaf, het knechtje van anderen te worden. Zelfs in de Gemeente moeten we oppassen dat ons dienen niet tot heersen wordt en dat we niet duur laten betalen met bedankjes en nog eens bedankjes.

Dienen kan slechts, wie eerst zelf bediend werd. De Heer heeft eens tot Zijn discipelen gezegd: Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Hij kwam om hèn te dienen. Hij kwam om óns te dienen. Hij was op de áárde om te dienen. Hij hing aan het krúis om te dienen. Hij is in de Hémel om te dienen. En slechts wie door Hèm gediend wil worden, kan onder de mensen waarlijk dienend bezig zijn.

Is de avondmaalsviering niet een geweldige belevenis? Daar worden we gediend door de Heer. Hij wil ons versterken met brood en wijn. Daar bevestigt Hij ons dat we deel hebben aan Zijn lijden. En dus ook aan Zijn heerlijkheid. Daarom is de avondmaalsviering tegelijk gedachtenismaal dat ons terugvoert naar het Kruis, èn afbeelding van het grote bruiloftsfeest dat we eenmaal met Hem zullen mogen vieren in de Hemel.

De Heer wil ons dagelijks dienen, door ons onze zonden te vergeven. Zelf leerde Hij ons daarom te bidden: en vergeef ons onze schulden....

Eenmaal diende Hij ons - bij onze bekering - door onze schulden van ons weg te nemen en ons te reinigen van alle zonden. Eenmaal werden we geheel gewassen. Maar verder wil Hij ons dagelijks dienen door onze voeten te wassen.

De Heer dient ons, door Zijn Woord.

De Heer dient ons, door Zijn Geest.

Wie kan de betekenis van deze dienst overzien en naar waarde schatten?

Het is alleen maar jammer dat we de ons aangeboden diensten zo weinig waarderen. De Heer staat klaar om ons de voeten te wassen, maar we komen niet.

Hij doet ons Zijn Woord prediken, maar we waren verhinderd; of we werden zo afgeleid; of er waren belangrijker dingen om onder de preek aan te denken.

De Heer geeft Zijn Geest, maar voor we ons handje ophouden om die Geest te ontvangen, willen we het allereerst nog eens proberen met onze eigen geestkracht.

En zo blijft ons dienen een moeizame zaak. Een twijfelachtig iets. Het heeft iets porceleinigs, want 't kan zo maar stukbreken. Het heeft iets van een granaat, want het kan zo maar ontploffen; het heeft iets van het doen van een orgelman in zich, want daarná komen we met het centenbakje; het heeft iets weg van het doen van een leedaanspreker, want we kijken er triest bij.

Dient de Here met blijdschap. *Dát dienen doet het hem in de wereld. Maar voor dát dienen moet U zich eerst en steeds weer laten dienen door de Heer, die nimmer uitgeput raakt, en die uit de oceaan van Zijn liefde u telkens het dagelijkse bekertje wil toereiken dat U nodig hebt. De Martha in ons kan het slechts volhouden, als ze ook af toe Maria is. En zich laat dienen aan de voeten van Jezus.*

Voortleven. Onlangs moet er een serie radiolezingen gehouden zijn in de zwitserse stad Beromünster over het onsterfelijkheidsvraagstuk. Een r.k. theoloog, een bioloog, een filosoof en een prot. theoloog gaven achtereenvolgens hun kijk op dit vraagstuk. De lezingen blijken nu te zijn uitgegeven, en prof. dr H. H. Rowley, die voor enkele jaren de broederschap van nederl. baptistenvoorgangers met zijn kennis gediend heeft, gaf een beoordeling van deze lezingen, welke hij besluit met de opmerking:

„Een belangrijk element in de bijbelse gedachtengang schijnt niet te zijn opgemerkt. Dit verbindt n.l. de hoop op onsterfelijkheid met een ervaring in het heden. Paulus zegt: ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij, en het vierde evangelie zegt: die gelooft **heeft** het eeuwige leven, en het water, dat Ik hem geven zal, zal in hem worden tot een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven. Hij, die deze ervaring heeft, heeft grotere zekerheid van onsterfelijk leven dan gegeven kan worden door alle filosofen en theologen der wereld. Wie is opgenomen in het leven en het heilswerk van God in Christus, die heeft het vertrouwen dat hij zal leven, omdat dié God, die eeuwig blijft, Oorsprong en Bron van zijn leven is."

Zo ongeveer menen wij het ook gezien en gezegd te hebben: **de mens, die door** verzoening en wedergeboorte aanvankelijk hersteld en teruggebracht is in de oorspronkelijke dimensie, die zijn menszijn kenmerkte, heeft eeuwigheidsleven.

De Gemeente en Ons artikel over Christus en Christelijken (4 nov. j.l.) dreigde te lang te worden. Het was daarom dat we wat te snel eindigden. We spraken er over, dat het feit, dat er christelijken naast christenen zijn, een oorzaak geweest is van het ontstaan der z.g.n. secten. Daarmede waren we nog niet aan de gemeente toegekomen, maar hier hebben wij, naar ons gevoelen, het diep-liggende verschil te zien tussen de nieuw-testamentische gemeenten en de kerken. De bouworde der kerken brengt mede, dat in haar ook de christelijken een plaats hebben. Ze hebben hun doop-praktijk daarmede in overeenstemming gebracht, of ze nu dopen krachtens een bepaalde verbondsopvatting, of op grond van het „vóór-komend" karakter der genade of omdat de doop de wedergeboorte bewerkt — het strekt er alleen toe de christelijken als deel der gemeente te laten gelden. Zeker — er komt dan — vaak niet meer dan theoretisch- een korrektie van belijdenis doen, konfirmeren, bevestigen, maar in wezen zijn zij, die geboren zijn in de uitstraling van het evangelie, dus als christelijk gestempelden gelden, lid der gemeente.

Het is dáár tegen dat er de eeuwen door protest gerezen is. De gemeente valt niet samen met de christenheid. Zij bestaat uit anders met Christus verbondenen dan de christelijke mens dat is. We hebben dat verschil in genoemd artikel uiteen gezet. We weten heel goed dat in verschillende kerken er op gewezen wordt dat christelijk zijn — hoe men dat dan ook nader omschrijft — niet genoeg is, maar de bouworde der kerk haalt ze van geslacht op geslacht de kerk binnen. Daarom is een integratie van gemeente en kerk buiten gesloten. Het gelijk-**lijkende** is nog niet het gelijk-**soortige**.

Rome en Roomsen. De verhouding tussen roomsen in overwegend protestantse of althans sterk protestantse landen is in de laatste jaren over het algemeen wat vriendelijker geworden. Inplaats van met de rug naar elkaar te staan, praat men met elkander, hetgeen insluit dat men naar elkaar luistert. Dit heeft wel tot veronderstelling, dat men aanneemt dat men elkaar wel eens verkeerd verstaan kon hebben of het tenminste nog wel de moeite waard acht van elkanders overtuiging kennis te nemen. Men wil wel weten hoe ieder zichzelf ziet. Dit is op zichzelf verblijdend, want vooroordeel brengt ons niet verder en verhindert ons om

elkaar te helpen. Nu hebben we maar toe te zien dat deze vriendelijkheid in de verhouding van mens tot mens ons niet willens blind maakt. Ze mag niet betoond worden ten koste van de overtuiging en met afschrijven van werkelijk geestelijk bezit. Onaanvaardbaar is deze houding ook, wanneer ze verkregen wordt op de verzwegen voorwaarde van te zwijgen over de bezwaren die we tegen elkander hebben. Ons leven mag niet ophouden een getuigenis te zijn en we moeten ons de vrijheid voorbehouden om ten opzichte van ieder gehoorzaam te zijn aan de opdracht: gij zult mijn getuigen zijn. Rome dwaalt. Ook het vriendelijke lid van deze kerk, dwaalt mee. Het zich los maken van de kerk van Rome berustte bij hen die het bewust deden, niet op een vergissing, noch vergiste zich de roomse kerk van haar kant, toen ze hen in de ban deed. Het gaat er om te staan in de Waarheid, en dan als zulken die Christus liefhebben en vanwege die liefde anderen zoeken te dienen, met het hoogste, dat wij bezitten.

L.

Ds J. LOUW OVER: III

vensters op de toekomende wereld ?

De twee woningen

In het vijfde hoofdst. van de tweede brief aan de gemeente te Korinthe bespreekt Paulus het vraagstuk van de overgang van zijn tijdelijk verblijf naar zijn eeuwig huis. Ieder die de verzen opmerkzaam leest, met de begeerte werkelijk te verstaan wat de apostel hier betoogt, blijft met vragen staan. Het onderwerp is, daar het over de grens van het ons bekende reikt, al moeilijk te bespreken. Om diezelfde reden is het een boeiend onderwerp wijl het leven der gelovigen geheel op dat gebeuren is aangelegd en daar wordt heen geleid. Worden we hier geleid naar een streek, waarin grote stilte heerst? waarover nevelen hangen, die eerst gescheurd zullen worden bij de wederverschijning van onze Heer en Redder? Of worden we geplaatst aan een grens, waarachter de gemeenschap zich ontplooit, heerlijker dan aan deze zijde van de grenslijn die wij sterven noemen, mogelijk is? Is er al niet een antwoord te geven dat geen vragen meer open laat, is het dan misschien toch wel zo, dat de tekst voldoende steun geeft voor een bepaalde verwachting aangaande hetgeen God met Zijn kinderen doet wanneer hun het uit de aarde opgebouwde lichaam ontvalt?

Wat lezen we hier?

Het komt er ons naar voor, dat dit schriftgedeelte een sterk persoonlijk karakter draagt. Het „wij" van de tekst verstaan wij als het „ik" van Paulus — waarmede niet gezegd zal zijn dat wat Paulus zegt aangaande zijn overgang van woning in woning, niet voor elke gelovige waar zou zijn.

De apostel spreekt over de mogelijkheid van afbraak van deze onze aarse tentwoning, vers 1. Deze afbraak ziet hij — let wel — als een **mogelijkheid.** Het is ook mogelijk, dat ze niet **wordt afgebroken,** doch dat de nieuwe woning de aardse tentwoning in zich opneemt, in zich doet verdwijnen, 1 Kor. 15 : 51 - 54. Vers 4.

Maar de aardse tentwoning is niet de enige woning, die Godskind heeft. Het heeft een tweede woning, die niet uit de aarde is opgebouwd, maar „uit God is". Het bizondere van deze woning is, dat ze eeuwig is en hemels.

De aardse tentwoning voldoet Gods kind niet. Ze is voor hem ongeschikt. Deze tentwoning was, naar de bedoeling van de Schepper, potentiëel onsterfelijk en zou — wäre de zonde niet ingetreden — eeuwigheidskarakter hebben aangenomen. Nu is echter de aanleg tot onsterfelijkheid van het aardse lichaam verloren gegaan: het is een lichaam dezes doods. Het wedergeboren leven van de christen is in strijd met de vergankelijkheid van het lichaam, waarin hij leeft. Daarom zucht hij er in. Vers 2. Maar terwijl het, met de dood belaste lichaam, hem doet zuchten omdat het eeuwigheidsleven, dat hem geschonken is, zich er niet in kan openbaren en van bedienen, richt dat wedergeboren leven tegelijk zijn blik naar zijn, hem door God bereide nieuwe woning. Vers 2.

In de verzen 3 en 4 gaat het nu over naakt en bekleed, en ontkleed en overkleed worden. In vers 4 wordt het zuchten van vers 2 weer opgenomen en in vers 4 nader aangeduid als het zuchten van **een bezwaarde,** als van een, die onder zware druk staat. De begeerte gaat niet daar heen om van elke bestaanswijze en mogelijkheid, te worden ontheven, maar om een bestaanwijze te mogen ingaan, die mogelijkheden in zich sluit, waarin het heimwee tot rust kan komen en de volle ontplooiing van het verloste leven mogelijk is en werkelijkheid zal worden. De christen verlangt niet naar de rust van het dood-zijn, maar naar de rust van de volle levensverwerkelijking, die, hij nader komt (zonder haar alsnog te bereiken) door het wegvallen van het uit de aarde genomen en aan de aarde gebonden lichaamsinstrument. De volledige levensverwerkelijking grijpt eerst plaats op het moment dat Christus andermaal in relatie treedt tot deze schepping, wat herstel van de lichamelijke band der wedergeborenen met deze schepping insluit.

Met zijn lichaam is Godskind hier nog in de sfeer des doods, maar door wedergeboorte is hij opgenomen in de sfeer van het eeuwige leven. Deze laatste is zijn duurzame „verblijfplaats". Hij werd Gods tempel (weet gij niet dat de Geest Gods in u woont, 1 Kor. 3 : 16) en dat blijft hij ook als zijn tegenwoordige, droevige aardse bestaanswerkelijkheid, ophoudt. De Geest is hem daarvoor als handgeld gegeven — een handgeld, dat hij niet terug zal moeten geven bij zijn sterven, maar zijn eigendom blijft todat het volle heilsgoed hem zal worden uitgekeerd.

De zaak waarom het gaat bij het sterven van een christen is niet een verplaatsing, maar een verandering in zijn relatie tot Christus. Is het vóór het sterven een „uitwonen" van de Heer, dus een betrekking van geringere innigheid, nadien wordt het een „inwonen" bij Christus, dus een andere omgangswijze met de Heer.

Over het „hoe" van veel wat Gods werk aan Zijn kinderen blijft hier een sluier hangen. Onze ogen zijn ongeschikt om dat te doorschouwen en ons voorstellingsmateriaal ontoereikend om er een bevredigend systeem mee op te bouwen. We zijn tevreden met en dankbaar voor het „weten" van vers 1.

No. 50. 15 Januari 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

75 Jaar geleden

HAARLEM". . . . Het is ons steeds verblijdend, wanneer er van tijd tot tijd eens broeders van elders ons komen bezoeken. Zoo mochten wij in de vorige maand onze broeder de Hart van Hengeloo in ons midden ontvangen; de gemeente hield eene onderlinge samenkomst met hem en des Donderdags avonds werd door hem in ons lokaal voor het publiek het woord Gods gesproken. Er waren echter, behalve de leden der gemeente, weinig hoorders opgekomen.

Kort daarna ontvingen wij bericht van twee broeders der Gemeente te Hoorn en Berkhout, dat ze het voornemen hadden ons te bezoeken en ook wenschten gelegenheid te vinden om onder ons tot zondaren van Jezus te getuigen. Dit beviel ons zeer, maar nu plaatsten wij ons voor de vraag: welke middelen kunnen wij aanwenden om menschen onder de prediking te brengen? Als antwoord op deze vraag gaf de Heer ons in de gedachten om strooibiljetten te laten drukken en die onder het volk te verspreiden. Zoo geschiedde het en die poging is tamelijk wel gelukt, wij mochten eenige zondaren onder de prediking zien komen en een gezegende samenkomst houden; velen betuigden: „het was ons goed daar geweest te zijn. . ."

(Uit „De Christen", 1 december 1885)

Nieuws van het Bijbelgenootschap

◆ Er wordt hard gewerkt aan de „Bijbel op geluidsband" of om het meer populair te zeggen: „de gesproken Bijbel", voor blinden.
Na een stadium van proefnemingen is de opname versneld. Evenals dat met de braille-uitgaven het geval is, zullen deze banden tegen zeer gunstige voorwaarden ter beschikking van de blinden worden gesteld.
In dit verband kan worden medegedeeld, dat de overheid het braille-werk met f 15000,- heeft gesubsidiëerd, zodat het N.B.G. in staat is de bijbelboeken welke nog niet in braille zijn verschenen, ook spoedig verkrijgbaar te stellen .

◆ Het aantal leden van 't N.B.G. neemt gestadig toe. Mochten we 24 juni 1960 de mijlpaal van 175.000 bereiken, eind september 1960 was het totaal alweer iets meer dan *176.000!*

◆ Drs J. Reiling, rector van het baptistenseminarium is, voor een deel van zijn tijd, verbonden aan de afdeling Vertalingen van het N.B.G. om samen met dr J. L. Swellengrebel, de bekende taalafgevaardigde van het genootschap en de heer J. J. Kijne, sekretaris van de afd. vertalingen van het NBG mede te werken aan een serie kommentaren op het Nieuwe Testament, die speciaal geschreven worden met het oog op de bijbelvertalers in niet-westerse talen. Samen met dr Swellengrebel en de heer Kijne heeft drs Reiling van 19 tot 28 september 1960 deelgenomen aan een door het amerikaanse bijbelgenootschap georganiseerde werkkonferentie die er op gericht was de richtlijnen en proceduren voor de kommentaren-reeks vast te stellen .

◆ Bedoelde werkkonferentie vond plaats tussen 19 en 28 september in Baptist Sunnybrook camp, Echo Lake, Pennsylvania (V.S.), officieel opgezet als een „workshop" van het Translation Department van het amerikaanse bijbelgenootschap.
Ditmaal had dit genootschap zijn „workshop" echter opgesteld voor buitenlandse deelnemers met het doel deze konferentie dienstbaar te maken aan een van de grootste projekten, waarin verscheidene bijbelgenootschappen gaan samenwerken. Het betreft hier een serie kommentaren op het Nieuwe Testament, in het bizonder gericht op bijbelvertalers, met name in niet-westerse talen. De behoefte aan zulke kommentaren doet zich sterk gevoelen, omdat zich bij het vertalen in niet-westerse talen talloze problemen voordoen die in de gewone kommentaren niet worden besproken om de eenvoudige reden, dat zij buiten de gezichtskring van de schrijvers dezer kommentaren vallen; zij doen zich nl. noch voor in het grieks - de grondtaal van het N. T. - noch in de westerse talen, waarop de meeste kommentaren zich richten. Het eerste deel in deze serie kommentaren voor vertalers, een *„Translators' Commentary on Mark"* ligt ter perse bij de fa. Brill in Leiden, die het voor de United Bible Societies, de wereldbond van bijbelgenootschappen, uitgeeft.
De konferentie in Sunnybrook Camp heeft zich gedurende een tiental dagen beziggehouden met de problemen, verbonden aan het samenstellen van dergelijke kommentaren en heeft de richtlijnen en procedures opgesteld voor dit gehele projekt.
De konferentie stond onder leiding van dr Eugene A. Nida, sekretaris voor de vertalingen van het amerikaanse bijbelgenootschap en vooraanstaand linguist en ethnoloog.
Uiteraard bestond een groot deel van de deelnemers uit aan het amerikaans bijbelgenootschap verbonden of er mee geliëerde bijbelvertalers, linguisten en nieuw-testamentici, zowel uit de Verenigde Staten zelf als uit Z.-Amerika, Afrika en Azië.
Tot de niet-amerikaanse deelnemers behoorden de heer Olivier Béguin, algemeen sekretaris van de United Bible Society, Rev. James Alexander, alg. sekretaris van het schots bijbelgenootschap in Westafrika, dr A. Holter, sekretaris voor de vertalingen van het noors bijbelgenootschap.
Voor het nederlands bijbelgenootschap waren tegenwoordig: de heren *J. J. Kijne,* sekretaris afd. vertalingen, *dr J. L. Swellengrebel,* bijbelvertaler en *drs J. Reiling.*
Het ligt in de bedoeling, dat de heren *Reiling* en *Swellengrebel* samen de nederlandse bijdragen aan de kommentarenreeks voor hun rekening nemen.
Het is verheugend te konstateren, dat de internationale samenwerking der bijbelgenootschappen, die door de oprichting van de wereldbond in 1946 zoveel konkreter vorm heeft gekregen, met name op het gebied der bijbelvertaling, meer en meer vruchten begint af te werpen.
Dat het nederlandse bijbelgenootschap daaraan een niet onaanzienlijk bijdrage mag leveren, ligt geheel in de lijn van zijn traditie en wordt door het NBG dan ook als een eer en voorrecht beschouwd.

◆ Naar Indonesië werden, als gevolg van de verleende invoervergunning in de afgelopen maanden van 1960 verzonden: 140.000 bijbels en bijbelgedeelten (in 660 kisten) vnl. in het Indonesisch. De verzendingen blijven doorgaan. Steun uit het buitenland bracht een bedrag op van f 800.000,-. Door middel van kollekten in kerken wordt op protestants Nederland een beroep gedaan gelden bijeen te brengen. Dit beroep wordt gesteund door de zending. Eind september l.l. is aan de kerkeraden gevraagd om in januari 1961 (of in ieder geval zo vlug mogelijk in dat jaar) de jaarlijkse NBG-kollekte te houden.
Wil het Nederlands Bijbelgenootschap het gesteld doel bereiken, dan zullen de kollekten *drie*maal het bedrag moeten opbrengen dat als regel jaarlijks wordt ontvangen.
De „plak-postzegel-tot-een-waarde-van-hoogstens-één-gulden" onder de leden en begunstigers van het NBG bracht tot nu toe meer dan f 26000,- op.

◆ Op de Antillen wordt een proef genomen met kolportage. Een kolporteur die jarenlang in N. Amerika heeft gewerkt, zal, alvorens met pensioen te gaan, drie maanden op de Antillen gaan werken om te zien welke de mogelijkheden zijn.
Reeds worden herdrukken verzorgd ter bevoorrading van deze kolporteur. De eilandengroep der Antillen is overwegend rooms-katholiek en niet gemakkelijk te bereizen.

◆ Cameroun: Ds Y. Schaaf werkt nu net een jaar voor het Nederlands Bijbelgenootschap in Cameroun, nl. in Yaoundé, de hoofdstad. Hij heeft in die tijd waardevolle kontakten gelegd door geheel Cameroun .
Er zijn nu reeds 9 centrale depôts in het land (uiteraard met sub-depôts) van waaruit de bijbelverspreiding veel beter kan plaatsvinden dan tot nu toe.
Illustratieve cijfers:
in 1958 werd 3000 bijbels en bijbelgedeelten verspreid, in 1959: 5000; de eerste 5 maanden van 1960: 7500!

Ds D. SLORT OVER:

Israel en zijn God

Israël is het uitverkoren volk van God. Wie nog twijfelt aan de uitverkiezing, kan hier lezen, dat de Bijbel de uitverkiezing leert. Uitverkiezen is zoveel als een keuze doen. Uit de vele volken koos God Zich dit volk. Wie heeft daar iets tegen in te brengen, is God niet Souverein, zou men Hem de bezitter van hemel en aarde, dit recht willen ontzeggen? Van Israël geldt: u heeft de Heere verkoren, om Hem tot een volk des eigendoms te zijn, uit al de volken, die op de aardbodem zijn (Deut. 14 : 2).
Het is merkwaardig dat de apostel **Petrus**

deze woorden toepast op de Gemeente. In zijn eerste brief schrijft hij: maar gij zijt een uitverkoren geslacht een koninklijk priesterdom, een heilig volk een verkregen volk (of een volk der verkrijging, dat iets ontvangt) opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht. „Gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt". Daar is een nieuw Israël, Paulus bedoelt met de woorden „het Israël Gods" (Gal. 6 : 16) naar ik meen, dit nieuwe Israël.

Hier zouden we een aanleiding kunnen vinden om te schrijven over de verhouding Israël en Gemeente, maar dan zou ik afwijken van het onderwerp, dat boven dit artikel geschreven staat. Mogelijk komen we later nog eens terug op het zeker belangrijk onderwerp over de verhouding Israël-Gemeente.

De verkiezing van Israël wordt gezien als aanvangend bij de aartsvaders. Allereerst bij Abram! Hij werd door God geroepen. De woorden van Gen. 12 : 1-3 acht ik bij de lezers bekend, in Nehemia 9, in zoveel later tijd wordt daarop terug gegrepen: „Gij zijt die Heere, de God, Die Abram hebt verkoren en hem uit Ur der Chaldeën uitgevoerd". Het N.T. neemt deze lijn in het Lucasevangelie weer op. We denken aan de lofzang van Zacharias (Luc. 1 : 73), en aan de prediking van Petrus in de tempel: „gij zijt kinderen der profeten en des verbonds, hetwelk God met onze vaderen opgericht heeft, zeggende tot Abraham: en in uwen zade zullen alle geslachten der aarde gezegend worden". (Hand. 3 : 25). Niet alleen wordt de verkiezing aan Abraham verbonden, evenzeer aan Jakob of Israël. Als Izak zijn zoon Jakob zegent, dan draagt hij de zegen van Abraham op hem over: „en Hij geve u de zegen van Abraham". Wij kunnen het daarom ook zo zeggen, dat de verkiezing bij Jakob begint, zoals Jesaja dat heeft gedaan. We lezen Jes. 41 : 8 „maar gij, **Israël,** mijn knecht! gij Jakob dien Ik verkoren heb! het zaad van Abraham Mijn liefhebber!" De verkiezing betrof het gehele volk. Paulus kan dan ook in de synagoge van Antiochië zijn rede aanvangen met de woorden: **de God van dit volk Israël** heeft onze vaderen uitverkoren.

Omdat God, de God van Israël is, komen andere goden voor Israël niet in aanmerking. Alleen dèze God heeft Israël uitverkoren, in zijn voorvaderen Abraham, Izak en Jakob. Alleen dèze God heeft door de mond van Mozes gesproken: Ik zal ulieden tot mijn volk aannemen, alleen dèze God heeft Israël verlost uit Egypte, en daarom lezen we in de 10 geboden: gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben, Ik ben de Heere die u uit Egypteland uit het diensthuis uitgeleid heb!

Het mag onze aandacht niet ontgaan, dat de wet begint met de genade, met de verlossing! Het verlossingsfeit gaat voorop, in dat licht moet de wet gelezen worden.

NADER BEZIEN

Géén „oekumenische" handoplegging

Verleden zondag, de zondag der oekumene, werd in de Domkerk te Utrecht, in een dienst welke door de voorzitter der nederlandse oekumenische raad van kerken geleid werd, de heer H. van Andel bevestigd als predikant in bizondere dienst van de hervormde kerk.

Ds Van Andel volgt hiermee ds A. H. van den Heuvel op (die enkele maanden geleden naar Genève vertrok) en zal, als sekretaris, leiding geven aan het werk van de oekumenische jeugdraad.

Als bizonderheid werd in de pers vermeld dat aan de handoplegging predikanten van verschillende bij de oekumenische raad aangesloten kerken deelnamen.

Niet alle participerende gemeenschappen waren overigens bij deze handoplegging betrokken: er was - in elk geval - géén voorganger van de baptistengemeenten bij. De uitnodiging daartoe werd niet aanvaard.

Dat er geen van onze voorgangers aan deelnam achten wij terecht. Deze afzijdigheid onzerzijds betekent geenszins, dat we de nieuwe sekretaris der oekumenische jeugdraad niet onze volle medewerking zouden willen geven; integendeel! Ook deze oekumenische funktionaris mag rekenen op de belangstelling en de zeer zeker aanwezige en groeiende oekumenische gezindheid onzer jongeren.

We noemden het niet aanvaarden van de uitnodiging tot deelname aan deze handoplegging terecht. Wij geloven namelijk, dat iemand tot het ambt bevestigen de gemeente is voorbehouden. Omdat het ambt bij de gemeente berust. De handoplegging waarmee de gemeente - „symbolisch" - het ambt verleent aan een dienaar kan dus alleen maar 'n gemeentelijke aangelegenheid zijn. Zonder gemeente geen ambt. De gemeente is eerst. Wanneer nu predikanten van verschillende kerken aan zulk een handoplegging deelnemen moet men er dus van uit gaan, dat die gemeente er is. En dat nu menen wij te moeten betwijfelen, ja zelfs te ontkennen. De oekumenische gemeente is voorlopig nog een fiktie, op zijn best een hypothese.

Het is juist het afwijzen van deze hypothetische gemeente, die ons als dopers op zoek deed gaan naar de gestalte van de nieuwtestamentische gemeente en die wij menen gevonden te hebben in de gemeente van gelovigen.

Het is dit zicht op de gemeente, dat wij als onze oekumenische inbreng beschouwen. Daaraan ontrouw te zijn zou ons bezwaren en bovendien onze bijdrage onmogelijk maken: wij dienen de zaak der oekumene door te handelen zoals wij spreken.

v. D.

Hoe zal men, aldus K. Barth, de wet kunnen verstaan, zonder eerst het evangelie te hebben gehoord? Doch hier zouden we ongemerkt terecht komen bij een ander onderwerp nl. de verhouding wet-evangelie. Terugkerend tot ons onderwerp, merk ik op, dat **niet** in de 10 geboden, het bestaan van andere goden per se ontkend wordt. Er staat alleen dat Israël als uitverkoren volk Gods met die andere goden niets te maken heeft, en ook niets te maken mag hebben, dat zou verraad zijn aan de Heere!

Israëls houding moet zijn, met de woorden van Micha 4 : 5 „want alle volken zullen wandelen elk in de naam zijns Gods, maar wij zullen wandelen in de Naam des Heeren, onzes Gods, eeuwiglik en altoos". De God van Israël is een groot God, ja een groot Koning boven alle goden. Daarom is Israël een bizonder volk. O Israël wie is er gelijk?

Deze verkiezing van dit — in verhouding tot andere volken — kleine volk, berustte niet in eigenschappen van dit volk, zij was het gevolg van Gods liefde. De enige verklaring die gegeven wordt voor de verkiezing van Israël luidt „omdat de Heere u liefhad, en opdat Hij hield de eed, dien Hij uwe vaderen gezworen had" (Deut. 7 : 7): het was een eeuwige liefde, die daarom ook zo zeer gegriefd kon zijn, als Israël zich tot andere goden wendde. Immers hun God is een na-ijverig; d.w.z. een jaloers God. Door hun afval hebben zij Hem, hebben zij „Zijn heilige Geest smarten aangedaan" (Jes. 63 : 9) en heeft Hij Zijn volk gekastijd, juist omdat Hij Zijn volk liefhad. Hij was voor dat volk een vader, en Israël was Zijn zoon! En wat Vader is er, die zijn zoon niet kastijdt? Maar wie zou de kastijding het meest gevoeld hebben? Als u zelf vader bent, heeft u de ervaring opgedaan, dat uw ondeugende Jan, het pak voor z'n broek al lang niet meer voelt, het vergeten is, terwijl u als vader in uw hart de pijn nog gevoelt, en het verdriet dat uw kind u aandeed, nog niet vergeten bent! Zo kan de liefde Gods gewond zijn en toch hier is liefde die niet loslaat. Hoe zou Ik u overgeven, o Efraim? u overleveren o Israël?

We citeerden aan het begin een woord uit Petrus, nauwkeuriger 1 Petr. 2 : 5 v.v. Hoe laat zich alles toepassen op de verhouding van de Gemeente tot God, tot Christus. Ook onze verkiezing is een daad Gods. „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren". Christus heeft ons Gods naam bekend gemaakt en dat betekent, dat Hij een relatie tussen God en ons tot stand gebracht heeft. Zijn Naam is bij onze doop over ons uitgeroe-

pen, op ons gelegd, zoals de Hogepriester Zijn (Gods) Naam legde op de kinderen Israëls! Ook wij mogen Zijn eigendom zijn en verkrijgen „de erve der heiligen in het licht", maar dan geldt ook voor ons, dat wij geen andere goden zullen dienen, ook wij hebben daarmede niets te maken, want Hij heeft in Zijn liefde ons verkoren, Hij heeft ons verlost, en Zijn naam op ons gelegd. Die naam is waarborg dat Hij ons in bescherming neemt, ons leidt, schraagt en brengt naar het land, dat Hij ons heeft toegezegd.

Een brillen collecte

Nu onze zendelingen weer vertrokken en inmiddels waarschijnlijk op de plaats van bestemming zijn aangekomen willen wij een verzoek aan U doorgeven.
Het zal u bekend zijn, dat broeder Edens onder de patienten die hij in zijn kliniek behandelt zeer velen heeft met oogziekten en -gebreken. Meerderen van deze mensen zou hij een bril moeten voorschrijven, maar gezien de situatie in hun gebied haalt dat niets uit. Het enige wat hij zou kunnen doen, is: ze een bril opzetten.
Hij zou al in heel wat gevallen kunnen helpen, als hij een voorraad brillen had, gevormd door al de brillen, die hier afgedankt zijn of overcompleet.
Een broeder van de gemeente Musselkanaal, opticien van zijn vak, wil hieraan heel graag meewerken, door al de brillen, die u hiervoor kunt bemachtigen en aan hem wilt toezenden, na te kijken, eventueel te repareren, te meten, te rubriceren en te verzenden naar Irema.
Denkt u zich eens in welk een grote vreugde, ja levensgeluk wij onze afrikaanse vrienden en ook onze zendelingen kunnen bereiden door deze klein inspanning.
Als alle gemeenten hieraan meewerken, zal de inzameling heus niet tegenvallen. Zoekt U eens? Vraagt u eens hier en daar? U kunt uw buit zelf opsturen, maar u kunt ook in uw gemeente iemand daarvoor aanwijzen.
Het adres van onze brilledokter is:

J. Luitjens, Opticiën
Musselkanaal.

Uit de eerste berichten van onze zendelingen kan ik U doorgeven, dat ze behouden in Leopoldville zijn aangekomen en vandaar per boot vertrokken naar Stanleyville. De „spullen" van br Ter Braak waren nog in Leopoldville en reizen nu met dezelfde boot mee. Het aantal blanken in Leopoldville is beduidend minder geworden en de houding van de zwarten zelfbewuster. Het laatste leek hen een winstpunt. Onze mannen konden zich ongehinderd en vrij bewegen. Zij verlangen naar de ontmoeting met de mensen in Irema!

L. Speelman-Kruit

lezers aan het woord:

(Ingezonden)

De Oecumenische Raad van Kerken in Nederland heeft ter gelegenheid van de Oecumenische zondag 1960 een boodschap uitgegeven. Deze boodschap is ook in ons weekblad afgedrukt, zoals de belangstellende lezer bekend zal zijn. Ze vindt haar uitgangspunt in een uitspraak van Menno Simons, wiens 400ste sterfdag de volgende maand in de gehele wereld en ook in ons eigen land zal worden herdacht. De gevolgtrekking, die uit de woorden van Menno gemaakt wordt, is echter dermate ongefundeerd en misleidend, dat een nadere correctie gewenst is. De bedoelde passage komt voor in het **Antwoord aan Gellius Faber**, verschenen in 1554. Daarin spreekt Menno over de christelijke kerk en de eenheid der gelovigen met een verwijzing naar het Schriftwoord Hebr. 2 : 11a. En ziehier de conclusie, die daaruit getrokken wordt:

„Deze woorden voeren ons in de richting van de eenwording der kerken, omdat ze er de nadruk op leggen, dat de oorsprong van ons geloof ligt in Christus, die uit God is".

Ongefundeerd en misleidend noemden wij dit commentaar hierboven. Nergens heeft Menno Simons namelijk uitvoeriger en gedegener zijn gemeentebegrip tegenover dat van de reformatoren geplaatst dan in het **Antwoord aan Gellius Faber.** Hij zet daarin de reden uiteen, waarom de dopers weigeren zich bij de protestantse kerken van lutherse of calvinistische signatuur aan te sluiten. Met een hervorming van de oude kerk konden en wilden zij niet volstaan: de gemeente van het Nieuwe Testament moest opnieuw gestalte krijgen. De nood was hen opgelegd, zij mochten niet anders! En als Menno in het bekende citaat spreekt over de gelovigen als diegenen, „die met getrouwer herten aen sijn woordt glooven ende met sijn Geest gedrenkt werden", dan verstaat hij daar zeer beslist niet de ganse christenheid onder, maar wel degelijk zijn geestverwanten: de dopers.

Dit geschrift is nimmer bedoeld als een pleidooi voor de eenwording der kerken; oecumenische gezindheid in de huidige betekenis van het woord zoekt men er tevergeefs in. Het wil een rechtvaardiging zijn van „doperse apartheid", getuigenis en verantwoording beide. Men hoeft het zeker niet met Menno eens te zijn; daar gaat het ook niet om! Maar waar en voor zover de boodschap van de Oecumenische Raad **de indruk wekt, als**of Menno Simons een voorloper van oecumenisch denken en handelen zou zijn geweest, dient zij betreurenswaardig te worden genoemd en als oppervlakkig te worden aangemerkt.

Groningen *J. A. Brandsma*

(Ingezonden)

Beste br eindredakteur,
Mag ik voor een bizonder doel ook eens een stukje van ons blad opeisen? Bij voorbaat dank. Het gaat namelijk over het N.B.G., het nederlands bijbelgenootschap.
Velen in ons land weten helemaal niet wat dit eigenlijk inhoudt...
Het NBG zorgt uiteindelijk voor de vertaling van onze bijbel. Het NBG ziet zijn taak wereldwijd! Maar, helaas: er zijn niet altijd voldoende middelen om zich van deze taak te kwijten!
Hoe zullen onze zendelingen hun mensen een bijbel kunnen geven als er niet eens een bijbel in die taal gedrukt is?
Kunnen wij als baptisten daar wat aan doen? vraagt U. Ja zeker! Als we ons melden als lid van het NBG, dan kunnen ook onze zendelingen de bijbel in de taal die zij nodig hebben krijgen.
Zonder finantiën gaat dat natuurlijk niet. Wist U, dat de bijbel nog in 200 talen gedrukt moet worden? Door middel van het NBG is de Bijbel reeds in 400 talen gedrukt. Daaruit kunt U zien wat het NBG doet!
Kosten? Minimaal f 2.50 per jaar, nog geen 5 cent per week. Ook hier ligt een stuk zendingswerk. Grijp toch de kansen welke de Meester ons biedt!
Het adres van het NBG is: BIJBELHUIS, Heerengracht 366, Amsterdam C.

Uw br in Christus,
A. Wessels,
Dalweg 5,
Vriezenveen.
(lid bapt. gem. Westerhaar).

TABITHA ontvangt gèèn rijkssubsidie

De penningmeester van de stichting Diakonessenhuis „Tabitha", Scheveningen verzoekt ons er op te wijzen, dat „Tabitha" „nog nimmer over subsidie-aanvrage heeft gedacht en tot hiertoe nog **nimmer subsidie heeft ontvangen"**; dit in tegenstelling tot hetgeen ds H. Ploeger suggereert in zijn „ingezonden stuk", gepubliceerd in „De Christen", d.d. 2 december jl.
Overigens bevreemdt het ons, dat tot op heden nog niemand in de diskussie tussen de brs Ploeger en J. Reiling is gesprongen. We dachten, dat er voor deze gedachtenwisseling wel veel belangstelling zou bestaan, temeer omdat de nieuwe wet inzake rijkssubsidie op kerkenbouw, die zeer binnenkort de tweede kamer zal worden gepresenteerd, deze zaak toch wel bizonder aktueel doet zijn.
Kom, jeugdraadsleden, bestuurderen van de Uniebouwstichting en alle anderen die zich een mening omtrent deze kwestie hebben gevormd: laat eens iets van U horen..!

v. D.

Uit ons Unie-Bureau

Het Kerstnummer van „De Zaaier” is verschenen met 55000 exemplaren en nu in onze gemeenten verkrijgbaar. Wat zal er in deze weken met blijdschap en volharding dit kerstevangelie verspreid worden. Wie maar even kan, neemt deze mooie kans waar, en trekt er op uit om mee het Kerstevangelie onder de mensen en in de huizen te brengen.

Laten wij allen de pionierende werkers met onze gebeden omringen, opdat de Heer onze gemeenten 'n gezegende Kerstnummercampagne schenkt.

Een *girostortingsbiljet* vindt u in dit nummer bijgesloten en de abonnees worden uitgenodigd nu reeds het abonnementsgeld over 1961, zo mogelijk f 9,- voor het gehele jaar ineens, over te maken. Dan bespaart men de inningskosten per kwitantie en voorkomt men veel werk in het Unie-bureau. Natuurlijk kan men meteen nog een bijdrage overmaken voor een of meer gemeenschappelijke taken (zie het overzicht onder „Verantwoording Uniebureau” in dit nummer), maar wilt U er dan even duidelijk bij vermelden welk bedrag voor welk doel?

De a.s. Unie-vergadering die in mei in Hoogezand gehouden zal worden, vraagt de aandacht van onze gemeenten en raden met het oog op voorstellen voor de agenda van de A.V. De voorstellen moeten nl. volgens A.V.-besluit ingediend worden in het Unie-bureau vóór 1 februari 1961.

Leeft in een gemeente een gedachte, dan moet het dus in de eerste tijd rijpen tot een voorstel. Want de gemeente moet haar voorstel wel op tijd indienen.

Laat mij u deze keer heel hartelijk mogen groeten. Want ik schrijf deze regels in het Diaconessenhuis te Arnhem op de dag vóór de operatie. In des Heren hoede zijn wij wel geborgen!

T. Jansma

Verantwoording uit het uniebureau

In de maand november kwamen in het Unie-bureau de volgende bijdragen en giften binnen:

1) voor de ECU:
N. N. te A. f 25,-; N. N. te A. f 15,-; zusterhulp Den Haag f 250,-; Staveren f 136,-; Rotterdam-Z. f 23,22; mej. H. de H. te G. f 50,-; J. F. v. W. te H. f 100,-; Harlingen f 34,68; Hoogkerk f 29,-; Groningen-Z. f 450,-; Enschede f 48,95; Eindhoven f 121,10; W. B. te E. f 12,50; Sneek f 295,77; Apeldoorn f 122,-; G. J. M. te S. f 3,-; Leeuwarden f 29,10; Daarlerveen f 102,-; Hoogkerk f 9,50; Amsterdam-W. N. f 40,-; Hengelo f 180,41; mevr. J. v. d. M.-B. te G. f 15,-; H. S. te L. f 15,-; J. v. d. V., USA f 7,50; Delfzijl f 120,-; J. B. te D. f 2,50; Den Haag f 569,10; Coevorden f 89,72; Utrecht f 280,-; P. C. A. te G. f 10,-.

2) voor de Opleiding:
Mej. N. N. te A. f 20,-; Rotterdam-Z. f 11,90; mej. H. de H. te G. f 50,-; Groningen-Z. f 250,-; Eindhoven f 67,35; mevr. P. te A. f 1,-; W. B. te E. f 7,50; Sneek f 34,-; Apeldoorn f 63,61; G. J. M. te S. f 1,50; Hengelo f 127,19; IJmuiden f 8,05; Ir. N. N. te H. f 100,-; mevr. J. v. d. M.-B. te G. f 10,-; H. S. te L. f 5,-; J. v. d. V., USA f 3,59; Delfzijl f 50,-; J. B. te D. f 2,50; Den Haag f 416,96; Coevorden f 28,26; Utrecht f 147,50; Rotterdam-Z. f 12,40.

3) voor het 10-cents-fonds der UBS:
Rotterdam-Z. f 8,75; Eindhoven f 38,85; Groningen-Z. f 150,-; mevr. K. te Den H. f 4,-; mej. A. B. te G. f 10,-; Hoogeveen f 36,94; K. v. d. W. te M. f 10,-; Hengelo f 1042,78; mevr. J. v. d. M.-B. te G. f 25,-; G. G. te A. f 5,20; J. B. te D. f 2,50; Leeuwarden f 12,90; H. S. te L. f 5,-; W. B. te E. f 5,-; Sneek f 58,43; G. J. M. te S. f 1,50; J. v. d. V., USA, f 2,50; Delfzijl f 30,-; Den Haag f 215,01; Rotterdam-Z. f 24,50.
Kerkbouwaktie: Leeuwarden f 58,80; A. S. te W. f 58,80. In de verantwoording over oktober is bij het 10-cents-fonds onvermeld gebleven IJmuiden f 10,22; Deventer f 93,07.

4) voor de Herdenkingskerk:
Rotterdam-C. f 25,-; Amsterdam-W.N. f 151,09.

5) voor Gebouw (seminarium, bureau) in Warschau:
Rotterdam-Z. f 10,-; Groningen-Z. f 40,-; Den Helder f 10,-; Hengelo f 40,-; Almelo II f 20,-; Rotterdam-C. f 20,-; Veendam f 10,-; Leeuwarden f 30,-; Nw. Pekela f 20,-; Sneek f 20,-; Scheveningen f 10,-; Harlingen f 10,-; Amsterdam-W.N. f 20,-; Haarlem f 15,-; Harlingen f 10,-; Hoogezand f 30,-; Alkmaar f 10,-.

6) voor het Noodfonds:
Hoogeveen f 34,81; Rotterdam-C. f 40,27.

7) voor het Evangelisatiefonds voor het Zuiden:
Winschoten f 23,38; Utrecht f 18,69.

Aan alle gevers en geefsters onze hartelijke dank!!!

En U kijkt met spanning uit of wij het dit jaar halen? Dit meeleven is begrijpelijk want we willen allen graag, dat het ook dit jaar weer voor elkaar komt. Nu, zullen wij voor de in het Unie-bureau beheerde gemeenschappelijke taken gestelde jaar doelen halen, dan moet er in de laatste maand nog bijeen gebracht worden:

voor de E.C.U.	**rond**	**f 8900.—**
voor de Opleiding	**„**	**f 3800.—**
voor het 10 cts. fonds	**„**	**f 1900.—**

Zouden we het redden? Aan ons allen de daad!

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem.
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem.

Van de Vinkenhof

Gedurende de decembermaand gaan allerlei mensen elkaar schrijven; soms blijft het bij 'n kaartje, maar ook wordt 't dan wel eens een uitvoerige brief, want tegen het eind van het jaar moet goed gemaakt worden wat lange tijd verwaarloosd was.

Evenzo voel ik mij gedwongen het kontakt met U weer op te nemen. Er is in het voorbijgegane jaar weer buitengewoon veel de revue gepasseerd. De zomerkampen zijn met evenveel enthousiasme gehouden als voorheen; het konferentiewerk is ook dit jaar weer toegenomen en het seminarium mag zich in een gezegende ontwikkelingsgang verheugen.

Er openen zich steeds weer nieuwe perspektieven; telkens wordt er meer gevraagd van de mogelijkheden die onze vormingscentra bieden. Echter doemen ook de muren der beperking voor ons op. „Er is ergens een grens”, zo zegt de volksmond, en deze grenzen laten zich in toenemende mate gelden. Zowel 's zomers als 's winters heeft De Vinkenhof met ernstig ruimtetekort te kampen, terwijl Renderloo van jaar tot jaar meer moeilijkheden heeft de groepen in de beperkte ruimte onder te brengen; dan is er een grens aan onze mogelijkheden; de vraag naar instruktie en vorming wordt steeds luider gehoord; het is niet meer alleen een urgente zaak voor de jeugd, maar ook de „lekepredikers” en raden der gemeenten vragen onze aandacht; studenten en werkkommissies scha-

ren zich achter deze aktiviteiten; richtlijnen worden opgesteld en literatuur geschreven....

Ja, we beseffen de grenzen van ons vermogen en toch weten we dat ons arbeidsterrein groter is en dat de bakens verzet moeten worden. Er moet meer ruimte komen in materiële en geestelijke zin, dat betekent meer akkomodatie en grotere inzet van beschikbare krachten overal in den lande. Het is mede daarom, dat we op grootscheepse wijze een vriendenaktie voor onze vormingscentra zijn begonnen. Misschien heeft U er in Uw gemeente nog niet van gehoord, omdat we namelijk in een beperkt aantal gemeenten beginnen. Voor de a.s. zomer hopen we echter alle gemeenten bereikt te hebben.

In de loop der jaren is de goede gewoonte ontstaan van de *Kerstgave* voor De Vinkenhof en Renderloo. Op deze wijze kunt U meehelpen aan de uitbreiding van ons werk, dat veeleer Uw arbeid is. Volgende week zal ik de verantwoording plaatsen van de bijdragen, gedaan gedurende deze zomer en spoedig daarna hoop ik een lange lijst van Kerstgaven te kunnen doorgeven. De beste vriendendienst, die U kunt bewijzen is een daadwerkelijke steun. Als vrienden iets voor elkaar doen, hoeveel te meer broeders en zusters!

J. J. Kiwiet

Leestafel

„DE ZAAIER", KERSTNUMMER 1960.
Uitgave: unie van baptistengemeenten in Nederland; besteladres: Dalweg 77, Arnhem.

Het vertrouwde kerstnummer van ons evangelisatieblad „De Zaaier" is weer uit.
Er verschenen dit jaar 55000 exemplaren van.
Ook nu ziet het blad er weer goed verzorgd uit. Het leent zich bizonder goed voor huis-aan-huis verspreiding. We hopen van harte, dat vele van onze mensen met dit blad ook dit jaar weer op stap gaan en op deze wijze het blijde evangelie bij de bewoners van stad en dorp zullen brengen.
(Zojuist vernemen we, dat het kerstnummer *totaal* is uitverkocht!)

v. D.

NIEUWE JEUGDBOEKEN (kerstboeken); uitgave N.V. W. D. Meinema, Delft.

Van bovengenoemde uitgeverij ontvingen we met de catalogus welke een keur van kinderboeken vermeldt ook een zevental nieuwe jeugdboeken, variërend in prijzen van f 0,50 tot f 1,45.
De boekjes zien er keurig verzorgd uit; trouwens alles wat deze uitgeverij op dit gebied heeft aan te bieden verdient de belangstelling van onze zondagsschoolbesturen.
De catalogus is op aanvrage gratis ter beschikking; men schrijve de uitgever!

v. D.

Mededelingen

De sekretaris van de baptistengemeente te Amsterdam-W.N. woont thans: de Leeuw van Vlaanderenstraat 102 II, Amsterdam.

Ds T. JANSMA IN ZIEKENHUIS

Zoals ook reeds elders in dit nummer blijkt, bevindt ds Jansma, onze uniesekretaris en -administrateur zich in het ziekenhuis. Een akute galblaasontsteking maakte opname reeds verleden woensdag noodzakelijk; vrijdag 2 december volgde een operatie.

Volgens inlichtingen maakt ds Jansma het bizonder goed. Wij zijn, ook als lezerskring van ons weekblad, hartelijk dankbaar voor 's Heren bewaring en wensen onze br Jansma een spoedig herstel!

v. D.

Advertenties

Wij zijn God dankbaar dat Hij opnieuw leven wilde geven en sparen en berichten U met grote vreugde de geboorte van

BENJAMIN JUSTUS

J. Huizinga
H. G. Huizinga-de Jong
Reint
Irene

Hengelo (O.), 30 november 1960.
Bachstraat 89[1].

Heden nam de Heer tot Zich in het Vaderhuis onze broeder

GEERT KOSTER

in de ouderdom van bijna 75 jaar.
Wedn. van Zwaantje de Vries.
Zalig zijn de doden, die in de Here sterven.
Muntendam 25 november 1960.
Baptistengemeente Muntendam.

Na een lijden van vele jaren nam de Heer tot Zich onze broeder

SIEPKO OPHOF

oud 68 jaar.
Jesaja 4 : 13.

Emmen, 29 november 1960.
De baptistengemeente.

N.B.G.-POST

Het Nederlands Bijbelgenootschap ontving een briefkaart van de volgende inhoud:
„Heel graag zou ik in aanmerking komen voor een bijbel. Ik heb verkering gekregen met een Gereformeerde jongeling en wil graag tot hem overgaan. Mijnheer: zou ik hem kosteloos kunnen krijgen?
Ik ben uit een gezin van zeven personen en de centen die ik verdien moet ik overgeven".
Ter geruststelling van de lezer: de bijbel wèrd gezonden!

Vrijdag 16 december 1960 Jaargang 77 Nr. 3553

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

aanpassing

DE NIEUWE VOLKSVERHUIZING VAN ONZE DAGEN

We leven weer in een tijd waarin tienduizenden arbeiders met hun gezinnen zich verplaatsen van het platteland met zijn vaak zo knusse en gemoedelijke dorpen naar de doorgaans veel grotere industriekernen om daar een nieuw leven te beginnen. Het spreekt welhaast vanzelf dat deze migratie allerlei problemen - grote en kleine - met zich meebrengt. Die hier alle te bespreken, ligt niet in mijn bedoeling. Een enkele opmerking over deze zaak kan echter toch wel van betekenis zijn.

Wie zijn dorp verlaten heeft en elders is gaan wonen, moet wel oppassen dat hij niet zonder meer een dikke streep haalt door zijn verleden en dat nu maar zo gauw mogelijk gaat begraven en vergeten.

Er is een bepaald type mens dat - laten we zeggen - van zijn friese geboortedorp naar Holland is vertrokken en, na twee maanden voor een familiebezoekje teruggekeerd naar zijn oude dorp, niets anders meer kan spreken dan een verbasterd soort Hooghaarlemmerdijks. Dat is belachelijk.

Het is goed en nodig eerbied en respect te blijven koesteren voor de geboortegrond, voor de dorpsgemeenschap waarin men opgroeide, gevormd werd en van een hoogst waardevolle uitrusting voor het leven werd voorzien. Wie kleinerend spreekt over de zogenaamde dorpsbekrompenheid, waaraan hij nu - goddank - is ontkomen, bevuilt zijn eigen wieg en is een dwaas. Het is immers ten enenmale dwaas aan te nemen dat het leven in de grote industriestad zonder meer op een beter peil staat en rijker en waardevoller is. In bepaalde opzichten mag men daar gerust een vraagteken achter zetten.

De migrant doet wijs, eerbied voor de omgeving waarin hij opgroeide te blijven koesteren en er respectvol over te blijven denken en spreken.

Het tweede punt van belang is, dat zij, die elders gingen wonen, de konsekwenties van hun verhuizing aanvaarden.

Zij verbraken van hún kant, in zekere zin vrijwillig, allerlei banden. Ze gingen weg uit het vertrouwde milieu van het dorp waarin ze geboren werden, opgroeiden, iedereen kenden en door iedereen gekend werden, en ze zijn verzeild geraakt in een omgeving waar praktisch niemand iets van hen afweet. Dit betekent, dat ze zich moeite moeten geven en in dienen te spannen om nieuwe kennissen en vrienden te verwerven. Zij die elders gingen wonen en werken, mogen niet mopperen dat het er zo eenzaam is en dat niemand zich iets aan hen gelegen laat liggen. Van henzelf zal het initiatief moeten uitgaan wat betreft het binnentreden in allerlei verenigingsverbanden en in de levens van anderen in die plaats. En dit geldt ook ten opzichte van de *gemeente,* die hun voorlopig vreemd is. Wie zelf het initiatief nam om elders te gaan wonen, van die mag ook verwacht worden dat hij zelf de eerste stappen doet om die gemeente nader te komen. (Waarmee ik niet wil zeggen dat ook die gemeente niet van haar kant alles moet doen om die kennismaking zoveel mogelijk te vergemakkelijken).

Persoonlijk geloof ik dat als een noordeling (om maar eens een voorbeeld te noemen) zich in het oosten, westen of zuiden van ons land gaat vestigen, hij op zijn minst moet trachten zijn nieuwe woonplaats zo goed mogelijk te leren kennen en zich zoveel mogelijk aan die nieuwe omgeving aan te passen. Die aanpassing betreft vooral de *mensen,* die hij er vindt. Hij moet beginnen met die plaats, haar gewoonten, gebruiken, taal e.d. te respecteren en te aanvaarden en er niet zomaar critisch-afwijzend tegenover gaan staan. Hij is deel, lid, van een ander bevolkingscentrum geworden en moet dat „lidmaatschap" nu ook realiseren.

Dat betekent dat hij niet hardnekkig door moet gaan met uitsluitend zijn eigen, vertrouwde dialect te blijven spreken (menende dat hij anders verraad pleegt aan zijn verleden). Op deze manier verhindert hij die anderen, hem nader te komen.

Het betekent ook, dat hij niet uitsluitend contact moet blijven zoeken met mensen die uit dezelfde streek gekomen zijn als hijzelf.

En heel in het bijzonder geldt dit wel de Christen. Immers: zijn verhuizing naar een andere plaats betekent niet alleen het verwisselen van plaats en werkkring maar ook het aanvaarden van een nieuwe roeping. Aangekomen in zijn nieuwe woonplaats, draagt hij met de andere christenen van die plaats mee de verantwoordelijkheid voor het uitdragen van het evangelie aldaar. Hij kan (samen met die anderen) die opdracht alleen vervullen, wanneer hij tot bovenbedoelde aanpassing bereid is. Als in het westen een groep noordelingen zich vestigt en zij doen anders niets dan elkaar opzoeken, samen een knus kringetje vormen en daarin hun eigen dialect en gewoonten vasthouden, dan zullen ze vroeg of laat tot hun schade en schande bemerken, dat ze nimmer vat kregen op de eigenlijke (oorspronkelijke) inwoners van die plaats. Hun onaangepaste houding zal iedere poging om die anderen het evangelie te brengen, doen mislukken en ze zullen niet in staat zijn de hun door

Zie vervolg pagina 2.

Aan rustige wateren

ONZER EEN

Wie destijds het Kind in de kribbe zag, zal zeker geen moment gedacht hebben dat deze baby geen echt mensen-*kindje was. Het hemelse leven had zich volkomen aangepast bij het menselijke.*

Wie de Zoon van God zag wandelen over de stoffige wegen van Palestina, heeft zeker nooit getwijfeld of deze Godszoon wel een echte mensenzoon was.

Deze Zoon van de Hemel *noemden ze Jezus van* Nazareth, *zozeer was Hij hun in alle dingen gelijk geworden.*

Hij kon moe worden als zij; Hij kende honger en dorst, net als zij; Hij sprak het gangbare aramees, net als zij; als Hij onderwees, was het in beelden, aan hun leven ontleend; als het sabbath was ging Hij - der gewoonte trouw - naar de synagoge, net als zij. Hij paste hún omgangsvormen toe in Zijn leven. Hij at aan hun tafels. Hij dronk uit hun bekers, de stof van Zijn kleed was door hen gesponnen en geweven.

Zo kon God tot de mensen komen en de mensen tot God. Zo kon Hij Zich kwijt aan de mensen en de mensen zich aan Hem.

Zo dicht kwam God de mensen nabij, dat ze Hem op de tenen konden trappen, de hand konden schudden, de voet konden dwars zetten, de kast konden uitvegen, de wang konden kussen en in het gelaat konden slaan.

Het was de liefde die Hem tot deze ongekend grote en intense aanpassing dreef. Zoals een moeder in de omgang met haar kleuter haar taal vereenvoudigt en al zingend mét haar kind in de handen klapt, zo is Christus ons in alle dingen gelijk geworden, uitgenomen de zonde.

En in dit opzicht hebben wij Hem - voorzover mogelijk - te volgen.

Men kan niet waarlijk zending drijven, zonder zich aan te passen. Men kan niet waarlijk evangeliseren, zonder zich aan te passen.

Men kan niet de moderne jeugd bereiken, zonder zich aan te passen. Men kan geen levende (e)migrantengemeente zijn, zonder zich aan te passen. De Christenen kunnen nooit waarlijk één worden, zonder zich aan te passen.

Uitgenomen in de zonde.

We moeten de Afrikanen en Indianen niet zo tiranniek onze westerse beschaving op willen dringen, maar hun de Christus prediken, die één der hunnen wil worden, in alle dingen op één uitzondering na: de zonde.

Wij ouderen moeten van de jongeren met hun versneld levenstempo niet vragen, op precies gelijke wijze als wij te musiceren, te zingen en te handelen. Wij moeten hun Christus brengen, die hunner één wil zijn, in alle dingen, op één uitzondering na: de zonde.

Onze Christus is een Christus voor alle tijden, alle rassen, alle volkeren, alle leeftijdsgroepen. Bij allen wil Hij „één der hunnen" zijn, zoals Hij ook „één der onzen" wil zijn, in alle dingen, op één uitzondering na: de zonde.

Nemen we hem als zodanig, dan begint Hij onze opvoeding en maakt ons door prediking bekering, wedergeboorte en doop tot de „Zijnen". Dan vernieuwt Hij onze taal, gebruiken, gewoonten enz. van binnen uit tot we in en door dit alles heen Hem kunnen eren, dienen, aanbidden, elk in zijn eigen, *nu geheiligde, taal en vorm.*

Christus maakt van de primitieve Afrikaan niet een gekerstende namaak-europeaan maar een vernieuwde Afrikaan.

Christus kwam een machtig eind naar ons toe. Van de hemel naar Bethlehem is verder dan van hier naar Venus. Hij kwam bij ons wonen. Werd één van ons. Opdat wij eenmaal bij Hem zouden wonen. Wij: één der hemelingen. Wij: één met Hem.

Vervolg van pagina 1.

God opgelegde roeping te vervullen. Ze zulen steeds blijven (wat ze in wezen ook wilden zijn:) een intieme vriendenkring, inplaats van een levende gemeente.

De Gemeente is er niet zonder meer voor ons, om ons wat aanspraak, wat kennissen en wat vrienden te verschaffen. Om ons wat veiligheid, vertrouwdheid en eigens te geven „in de vreemde", maar ze dient te zijn een instrument in handen van haar Heer, om in de stad waar ze leeft, *penetrerend met het evangelie bezig te zijn.* Migranten dienen zich aan te passen, voorzover een christen zich aan mag passen, en zo - de Grieken een Griek - hun woord te spreken over Jezus.

Wf.

IN DIT NUMMER

vier gemeenteberichten; opnieuw de rubriek „bij ons in de gemeente"; in ons hoofdartikel belangrijke opmerkingen over het migratie-vraagstuk en zijn gevolgen; in de kroniek - voorlopig voor 't laatst - verschillen stemmen over de voorgestelde wijziging van de basisformule der oekumenische beweging.

Van de Vinkenhof

De ervaring leert ons, dat men over 't algemeen direkt na de kerstdagen plannen gaat maken voor de volgende zomer. Dit geeft een zekere voorpret, maar bovendien is het een dringende noodzaak, wil men zich tijdig een plaatsje veroveren tussen de vakantie-houdende menigte.

Dit betekent voor ons echter, dat we vóór de kerst de plannen voor 1961 klaar moeten hebben. Voor dit jaar hebben we een uitbreiding van ons zomerwerk op het oog. *Pogingen worden namelijk ondernomen een mogelijkheid te scheppen in Drente.*

De belangstelling vanuit het noorden des lands neemt jaarlijks dermate toe, dat uitbreiding noodzakelijk is.

Zulk een groei van onze arbeid kan ons tot dankbaarheid stemmen. Waar echter nieuwe en goede mogelijkheden zich aanbieden moeten wij deze met inzet van al onze krachten aangrijpen. We hebben daartoe ook Uw aandeel nodig, vandaar dat ik U de vorige week attent gemaakt heb op een wijze waarop U nu kunt meewerken, namelijk door Uw kerstgave te zenden; hierdoor helpt U ons namelijk mee de plannen voor 1961 te verwezelijken.

Hierbij kan ik nu een verantwoording geven van de bijdragen voor onze centra gegeven gedurende de maanden april tot december; het is een totaal van f 954,79, gegeven door:

B. v. K. te H. f 10,-; Nieuw Weerdinge f 50,-; E. de H. te B. f 90,- W. V. te A. f 10,-; M. G. te V. f 10,-; Amsterdam-W. N. f 20,54; N. N. f 10,-; Zusterhulp Hoogeveen f 18,-; Zusterhulp Amsterdam-N. f 11,05; Zusterhulp Workum f 10,75; Zusterhulp Sneek f 38,60; Rotterdam-Z. f 41,-; J. T. te R. f 10,-; Haarlem f 3,-; Apeldoorn f 100,-; NBJB Z.O. Drente f 25,-; Haulerwijk f 36,33; Deventer f 19,76; Treebeek f 36,15; Sneek f 94,-; de R. de D. H. f 10,-; L. W .te E. f 3,-; Leeuwarden f 8,95; J. B. te d. H. f 15,-; Heerlen-Sittard f 52,23; Penningmeestersweekend f 47,55; M. de R.-de J. f2,50; Zr. v. D. f 5,-; Landdag Emmen f 6,50; Miss N. B. f 75,-; J. B. v. d. V. f 5,-; Kamp 2A Vinkenhof f 8,08; N. N. f 17,30; N. N. f 20,-; N. N. Essen f 10,-; F. B. f 12,-; N. N. te E. f 12,50.

We zijn dankbaar jegens de gevers en geefsters en we hopen over 14 dagen Uw kerstgave te kunnen vermelden.

J. J. Kiwiet

Ds D. SLORT OVER:

Israel en het verbond

In een vorig artikel schreven we over Israël en zijn God. Deze relatie tussen God en Zijn volk vindt zijn uitbeelding in het verbond. In het verbond vinden we de beide partijen, enerzijds God, anderzijds Israël. We bemerken dat de begrippen verkiezing en verbond nauw aan elkaar verbonden zijn. De verkiezing wordt zichtbaar in het verbond, dat God met Zijn volk sloot. Ik ben úw God en gij zijt Mijn volk, is de grondtoon, die door de gehele bijbel heen wordt gehoord, tot in Openbaring 21 toe, waar we lezen in vers 3: „en zij zullen Zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn." Dit verbond heeft z'n uitlopers. Het sluit mede in het verbond met de natuur, zodat we hier stof zouden hebben voor het onderwerp: God en de natuur.

In dit artikel kunnen we dit slechts noemen. We lezen dat ze een verbond is van dag en nacht. (Jer. 33 : 20). Zomin dit verbond verbroken kan worden, evenmin het verbond van God met Israël. Meestal treedt in ons denken de kosmos op de achtergrond. We vergeten vaak dat Gods verlosing niet alleen de mensen betreft, maar ook de natuur, de schepping. Paulus heeft ons geleerd, hoe de ganse schepping zucht en wacht op de bevrijding, die komt bij de openbaring der kinderen Gods, d.i. bij de komst van Christus.

„Straks komt Hij weer met grote kracht, en maakt de schepping vrij."

Gods verbond richt zich op de mens, op Zijn volk. In David vinden we Gods volk vertegenwoordigd. Met hem maakte God het verbond! Het verbond is geen dor, dood, dogmatisch begrip, maar een levende realiteit. Het leefde in de tijd der aartsvaders zoals we zagen, het leeft ten tijde van David. We kunnen dat lezen in 2 Sam. 7, waaruit ik alleen deze woorden overneem: „uw huis zal bestendig zijn en uw koninkrijk tot in eeuwigheid, uw troon zal vast zijn tot in eeuwigheid".

Het kwam er nu maar op aan, geloof, vertrouwen te schenken aan dat verbond dat God maakte! Zich vast te klemmen aan de beloften, die God gegeven had.
Dat dit niet altijd even gemakkelijk was en is, blijke als we letten op „omstandigheden", die vaak het tegendeel schijnen aan te duiden. Er is in Davids leven een tijd geweest, waarin het scheen dat er van zijn troon niets terecht kwam. Een psalmist uit die tijd (Ethan) klaagt dan ook: „maar Gij hebt hem verstoten en verworpen, Gij zijt verbolgen geworden tegen Uw gezalfde, Gij hebt het verbond Uws knechts teniet gedaan! Gij hebt zijn kroon ontheiligd tegen de aarde d.i. op de grond geworpen (Ps. 89).

Niet alleen in Davids leven, maar ook in Uw en mijn leven komen die tijden voor. De oorzaak daarvan moeten we niet bij God, maar bij onszelf zoeken.

Ook David heeft deze donkere tijd te wijten aan zijn zonde. Het was een bestraffing Gods. Toch blijft onder alle omstanheden, Gods verbond vast. De zon schijnt ook al is ze achter de wolken verborgen. Gods verbond blijft, Hij laat ons niet los. De profeet Zefanja geeft een sombere tekening van het volk: hare vorsten zijn brullende leeuwen in 't midden van haar, hare rechters zijn avondwolven, haar profeten trouweloze mannen, maar toch, ondanks de corruptie, „De rechtvaardige Heere is in het midden van haar". (Zef. 3 : 3, 4).

Ook onder de kastijdingen blijft het verbond van kracht. „Evenwel zal ik gedachtig wezen aan mijn verbond met u". Ja, het verbond wordt opnieuw gesteld.

„Ik zal een nieuw maken". Het oude verbond na de uittocht uit Egypte, was door de mens verbroken, maar God geeft het niet op. Hij stelt een nieuw verbond en de inhoud daarvan geeft Jeremia in deze woorden weer: „Ik zal Mijn wet in hun hart schrijven en Ik zal hun tot God, en zij zullen Mij tot een volk zijn!" Ja, een verbond niet alleen met het volk maar daarmede ook met de enkeling. Omdat het voor allen geldt, geldt het voor een iegelijk! Ezechiël beschrijft dit nieuwe verbond, als het ontvangen van een nieuw hart en hee ontvangen van een nieuwen geest. Dit nieuwe verbond komt tot volle openbaring bij de dood van Christus.. Zoals bij de verbondssluiting een offer gebracht werd, en men tussen de stukken doorging, - waarbij gedoeld werd op de twee partijen, die met elkaar het verbond aangingen en waarbij zoals wel eens verondersteld is, de gedachte aanwezig was, als één onzer het verbond breekt, het zal hem gaan als dit slachtoffer, ook hij zal verdeeld, gedood worden - zo is bij de sluiting van het nieuwe verbond, het offer gebracht. Christus was dat offer. In Hem ligt het verbond vast.

We denken aan de Avondmaalswoorden: „deze drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed". Bij de verbondssluiting kwam steeds *„het bloed"* te pas. Door het uitgieten van bloed werd het verbond geratificeerd, bekrachtigd. Het werd uitgestort op het altaar en het werd gesprengd op het volk des verbonds en ging gepaard met een maaltijd, die voor Gods aangezicht genuttigd werd.

Bij het nieuwe verbond, krachtig door het vergoten bloed, komt de *verbondsmaaltijd* die we in het H. Avondmaal, als Bondsmaal terugvinden.

Het is een „vieren" van het Avondmaal, het is een feestmaal! Hoe kan het anders als we weten, dat God ons heeft aangenomen als verbondspartner? Daar zegt Hij het ons: gij behoort bij Mij, Ik ben uw God - en gij zijt van Mij, gij zijt Mijn volk!

Hoe sprekend is het, dat na de verbondssluiting (in Exodus 24), wij lezen: „zij aten en dronken nadat zij God gezien hadden".

In Christus hebben wij God aanschouwd, in Hem en in Zijn Middelaarsbloed is het verbond verzegeld en wij mogen eten en drinken! Immers wij zijn verlost!

Ten besluite, wil ik nog wijzen op het zout. Het schijnt dat aan de offerande ook zout werd toegevoegd. Bij het sluiten van het bovengenoemd verbond met David, merkt de kroniekschrijver (2 Kron. 13 : 5) op, dat het was een *zoutverbond*.

Het zout maakte het verbond permanent, blijvend. De Here Jezus doelde daarop toen Hij sprak: Hebt zout in uzelven en houdt vrede onder elkander.

Naschrift: Bij het verbond zou ook nog de besnijdenis ter sprake gebracht moeten worden, als teken van het verbond. De onbesnedene had geen deel aan het verbond. In de plaats van deze besnijdenis trad de besnijdenis, die zonder handen geschiedt, waarop de profeten reeds wezen, toen ze spraken over de „besnijdenis van het hart" (doet weg de voorhuid uws harten, Jer. 4 : 4, en meerder plaatsen) en Paulus leert: die is een Jood, die het in het verborgene is, en de besnijdenis des harten heeft. Dat is essentieël in het nieuwe verbond.

Zo kon Israël en in het N. T. de gemeente zijn, een verbondsvolk, een koninkrijk van priesters en een heilig volk. Zo is er de vrede, de harmonie tussen God en de mens.

Het komt onzerzijds aan op het aanvaarden van het verbond, op het aannemen in het geloof!

Gemeenteberichten

APELDOORN - (J. C. S.). Andermaal kunnen wij met een goed bericht tot U komen. Geruime tijd verkeerde onze gemeente in het dal. Doch, Gods hand heeft ons niet losgelaten; des Heren leiding is weer duidelijk merkbaar. Ook de liefde onderling wordt weer warmer en het werk bloeit weer op. Eén van de hoogtepunten was, wel het 25-jarig voorgangersjubileum van onze predikant. De morgendienst was goed bezocht en wij mochten van de jubilaris een echte feestpreek beluisteren, waarin hij in vogelvlucht de afgelopen vijfentwintig jaar overzag en waaruit steeds weer opklonk de tekst van deze morgen: „en met mijn mond zal ik de trouw des Heren Verkondigen", (ps. 89 : 2). Het was goed om des Heren trouw te beluisteren in de ervaringen van onze voorganger.
's Avonds vond de officiële viering plaats. Onze kerk was propvol. Leden en vrienden der gemeente, kennissen, vertegenwoordigers van „De Vinkenhof", de gemeenten Rotterdam-Z., Delfzijl, Almelo, Zutfen en Zwolle, de organisatie „Licht in het Oosten", en van verenigingen der gemeente waren aanwezig. We mochten deze avond bemerken hoezeer onze voorganger geliefd was en is, hoeveel werk hij verricht in en buiten de gemeente! Dat alles kwam tot uiting in de toespraken, zang, muziek en gedichten. Geruime tijd waren we op deze feestelijke en dankbare wijze bijeen.
Zulke hoogtijdagen doen de gemeente goed!
Want in al deze dingen hoort men toch als hoofdtoon: de Heer is goed, de Heer is getrouw, Hij geeft loon op het werk.
De volgende zondag, 4 december jl., mochten wij opnieuw met bizondere vreugde bijeen zijn. Toen daalde een jonge zuster af in het watergraf na voor de gemeente belijdenis van haar geloof te hebben gedaan. En wederom werden we gezegend, want reeds aan het einde van de doopdienst meldden zich drie jongeren die zich eveneens wilden geven aan hun Heer en Heiland; en voor het avond was waren er nog eens twee jongelui bij onze voorganger geweest om te vragen of ook zij belijdenis van hun geloof mochten doen en gedoopt mochten worden. En dinsdagavond tijdens een huisbezoek kwam een echtpaar ook tot overgave en vroeg meteen de doop aan. In één week tijd 8 mensen die hun weg naar het eeuwige leven vonden! Ouderen en jongeren, allen kozen zij voor Jezus Christus. Welk een blijdschap in de hemel en bij ons!!
Wij hopen hen 8 januari op te nemen in de gemeente, na hun belijdenis en doop.
(Iets verkort).

NOORDBERGUM - (H. V.). Zondag 4 december was voor onze gemeente weer een feestdag. Nadat deze zomer verschillende jongemensen toetraden tot de gemeente was er nu weer een jongedochter, die op haar belijdenis werd gedoopt. Onze voorganger, ds B. Fabrie bepaalde ons bij Hand. 8 : 37b, *„Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is".* Het was een ernstige prediking van de bijbelse waarheid welke in stilte werd aangehoord. Geve de Heer, dat op deze prediking nog zondaren hun knieën mogen buigen bij het kruis en vrede vinden! Bij het Avondmaal werd onze zuster door ouderling br Veenstra welkom geheten. Deze zondag was voor allen een aanmoediging om onze weg te reizen met blijdschap, Hand. 8 : 39.

ZUTPHEN - (C. S. S.) 't Is ons een grote vreugde U allen te mogen vertellen van de zegeningen welke wij als kleine gemeente uit 's Heren hand mogen ontvangen; het gaat ons goed hier in Zutphen! De opkomst in onze dienst wordt steeds groter, enkele jonge gezinnen kwamen met attestatie tot ons over, terwijl wij op 4 december het voorrecht hadden een broeder die reeds geruime tijd met ons opging en wiens vrouw in mei jl. gedoopt werd, door de doop de gemeente binnen te leiden, nadat hij vrijmoedig en blijmoedig getuigenis had afgelegd van zijn geloof in Jezus Christus. Het was een ure van innige vreugde voor hem, zijn gezin en de gemeente. Moge de Heer nog velen leiden tot het kruis en daardoor tot de gemeente, opdat wij samen in eenheid des geestes en door de band der liefde met elkander verbonden, dragers mogen zijn van het evangelie des vredes tot eer van Zijn naam. De Here zegene al zijn werk tot prijs van Zijn naam. De gemeente Zutphen groet door deze alle medeverbondenen in Hem.

ZWOLLE - (G. B.).Het is niet altijd blijdschap die wij door kunnen geven. Ook droefheid en rouw kloppen af en toe aan. Onze oud-voorganger ds G. Bouritius ging van ons heen naar het Vaderhuis met de vele woningen. Zijn gezondheidstoestand noopte hem vorig jaar met emeritaat te gaan. De avondmaalsdiensten heeft hij echter nog tot het laatst toe geleid
Op 7 november jl. was er een rouwdienst in ons kerkgebouw, waarin voorging ds K. Reiling van Hengelo (O.), die de talrijke aanwezigen in 't bizonder bepaalde bij Hebr. 4 : 9: *„Er blijft dan een rust over voor het volk Gods".* Velen voerden hier en ook in de aula op de begraafplaats het woord: namens eigen en andere gemeenten, Unie, Broederschap van Voorgangers, collega's, Oec. Raad en familie. Bij de groeve, waar nog meerderen door hun aanwezigheid van hun belangstelling blijk gaven, las ds Reiling tot slot nog een kort Schriftwoord, waar wel in 't bijzonder tot uiting kwam dat, zo ons aardse huis wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. De oudste zoon van de overledene dankte allen voor de betoonde belangstelling. De gemeente gaat voort, want de arbeid kan niet blijven rusten. De Heer geve, dat eerlang weer een arbeider in dit stukje van Zijn Wijngaard worde uitgestoten om ons te helpen en voor te gaan bij het zaaien en oogsten.

MEDEDELINGEN

Het adres van de nieuwe penningmeester der gemeente Zwolle is:
G. Stukker, Leeuwerikstraat 12 Wezep (Gld).

Rektifikatie sprekerslijst
Het telefoonnummer van J. Tessers, Rotterdam is niet 17493, maar: *174930.*

No. 50. 15 [illegible] 1885. 4de Jaargang.

De Christen,

UITGEGEVEN DOOR DE

Unie van Gemeenten van Gedoopte Christenen in Nederland.

Te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden der menschen zijn. Matth. XV : 9.

Dit blad verschijnt den 1sten en den 15den van elke maand.

Die gelooft zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Mark. XVI : 16.

Abonnementsprijs:	Bijdragen en Ingezonden stukken	Advertentieprijs
Per jaar, franco per post . . . . ƒ 1.30	worden franco ingewacht bij de Redactie,	Een tot vijf regels . . . . ƒ 0.30
Enkele nummers . . . . - 0.10	Adres: J. HORN te Beek.	Elke regel meer. . . . . . - 0.05
De betaling geschiedt per half jaar.	Adres voor de Administratie: N. van BEEK, Groningen.	Groote letters naar plaatsruimte.

75 Jaar geleden

„HOORN. De dag van 6 Dec. j.l. zal bij 's Heeren Gemeente te Hoorn en Berkhout lang in gezegend aandenken blijven. De Heer toch verraste ons met de blijken van Zijn gunst door een broeder en twee zusters tot de Gemeente toe te doen.
Merkwaardig zijn de leidingen Gods met twee derzelve, nl. dien broeder en zijne vrouw. Laatstgenoemde toch was sedert geruime tijd krank geweest; tevergeefs zocht zij hulp bij de medicijnmeesters; niets mocht baten. Vervreemd van de kennisse Gods als zij was, bezocht haar in dezen toestand onze br. Diaken, die haar bloedverwant is. Hij wees haar op de Heiland als den Medicijnmeester van lichaam en ziel; het lijden had haar gemoed ontvankelijk gemaakt voor het Woord Gods, en de machteloosheid der doctoren deed haar opblikken tot de Almachtigen Helper. Onze broeder kreeg van haar verlof om voor haar te bidden, en.... de naam des Heren zij geprezen! - zijne smeekingen werden verhoord, de Heer gaf herstelling, der wereld tot verbazing, zijnen kinderen tot blijdschap en den herstelde tot zegen. Inmiddels brandde haar man zijn been, zoodat hij genoodzaakt werd het huis te houden en hij hoewel afkeerig, werd ook den geloove toegedaan door de wonderen en woorden Gods in zijn huis. Met beslistheid schaarden zij zich nu ook bij de broederen en werden 6 December gedoopt. Groot is de tegenstand en vijandschap, die zij om 's Heeren wil hebben te verduren, zelfs moest onze broeder zijn betrekking verlaten, doch hunnen hoop en verwachting is van den Heere, die hen niet zal beschamen.
De andere zuster was een dochter van onzen broeder Ouderling, die onlangs met een broeder uit Amsterdam in het huwelijk trad.
Zoo weet de Heer Zijne Gemeente te verrassen op eene wijze, gelijk Hij het alleen kan doen. Met onze heilgroet aan alle broeders en zusters blijven wij ons in aller voorbede aanbevelen."

(Uit „De Christen", 15 december 1885).

KRONIEK

UIT KERK EN WERELD

Er gebeurt in ons lieve vaderland weinig, dat vermeldenswaard is in deze Kroniek. De oecumenische zondag is welwillend aangekondigd en geruisloos gevierd en nu gaan we weer voorwaarts naar het Kerstfeest. Alleen de discussie over het nieuwe ontwerp-basisformule van de Wereldraad gaat onverminderd voort; we hebben hier onlangs reeds enkele stemmen aan het woord gelaten en willen dat in deze Kroniek nog eens doen. Daarna sluiten we de berichtgeving hierover voorlopig af; er zal in de loop van het volgende jaar voldoende aanleiding zijn er nog op terug te komen in verband met de Assemblee te New Delhi.

Drie vrijzinnige stemmen

van resp. hervormde, lutherse en remonstranse richting. Allereerst dr H. Faber naar de weergave in Trouw:
„De leiding van de oecumenische beweging heeft geen aandacht, laat staan, waardering voor de problemen, die het modernisme aan de orde heeft gesteld en zit bepaald niet op onze bijdrage aan de discussie binnen het christendom te wachten", aldus dr H. Faber in het Weekblad van de Ned. Protestantenbond.

NADER BEZIEN

Algerije

Op het moment waarop we deze regels schrijven is Algerije opnieuw het brandpunt der belangstelling. Het bezoek van president De Gaulle lokte demonstraties uit, zowel van algerijnse zijde als van franse zijde. Demonstraties die ontaardden in vechtpartijen waarbij tientallen doden vielen en vele gewonden.

We willen het nu niet hebben over de in Algerije gevoerde onzalige politiek en de door het franse leger uitgeoefende terreur. We stellen slechts vast, dat het nu gaat om een bijna onoplosbaar probleem, dat het koloniale verleden het franse volk van nu in de schoot heeft geworpen. Er wonen 1 miljoen franse „kolonisten" in algerijns Afrika. Zij wonen daar sinds enkele generaties. Het is zo goed als hun vaderland geworden. Aan de grond zijn zij gehecht; zij hebben er hun bestaan en hun werk.

Deze franse bevolking woont er temidden van 10 miljoen inheemse bewoners, die van hun land - zeer begrijpelijk en met recht - een vrije natie willen maken, een zelfstandig Algerije. President De Gaulle erkent dit recht en stuurt aan op vrije verkiezingen. De beangstigende vraag: wat zal er dan met ons gebeuren?, dringt de franse minderheid tot verzet tegen president De Gaulle. Immers, het is duidelijk, dat het er bij een onafhankelijkheidsverklaring niet best uit zal zien voor deze minderheid.

Deze minderheid, die inderdaad veel - zelfs: alles - voor de ekonomische ontwikkeling van dit land heeft gedaan, zal dan de slagen moeten inkasseren, die een nu toch wel definitief voorbij tijdperk heeft uitgelokt.

President De Gaulle staat voor een schier onoplosbaar probleem. Wordt de huidige situatie gekontinueerd - door de obstruktie die thans openlijk ook in Frankrijk zelf wordt gepleegd - dan kan de algerijnse kwestie oorzaak zijn van ernstige internationale verwikkelingen; bovendien zal de algerijnse oorlog die nu reeds zes jaren met niets ontziende felheid wordt gestreden, worden voortgezet. Drijft daarentegen de sterke man van de franse republiek zijn wil door, dan is het niet ondenkbaar, dat Frankrijk komt te staan voor de huiveringwekkende afgrond van een burgeroorlog. Welke gevolgen dit zal hebben voor Westeuropa en voor de gehele wereld laat zich denken!

Het met schuld bedekte verleden van het blanke westen wreekt zich. Het is de thans levende generatie, die een schrikwekkende rekening krijgt aangeboden; een rekening die op een of andere wijze betaald zal moeten worden!

v. D.

Dr Faber wil dat de leiding van de oecumenische beweging niet kwalijk nemen. Zij heeft, zo zegt hij, een bepaalde visie op het Christendom die de mijne niet is en die in de nieuwe basisformule van de wereldraad nog weer eens spreekt, „maar ik kan tot op zekere hoogte de grootsheid van deze visie zeker erkennen, al overweegt m.i. in haar een gevaarlijk traditionalisme".
Het wordt dr Faber, bij alle waardering voor de weredraad, duidelijk dat „ook het modernisme", de vrijzinnige beweging, haar eigen weg moet gaan. Zij kan deze - wij moeten dit heel nuchter zien - nu niet geven in het verband van de oecumenische beweging". De vrijzinnigen zouden, aldus dit artikel in het blad van de Protestantenbond, via het Internationaal Verbond van Vrijzinnig Christendom op hun eigen manier „de uitdaging die in de geschiedenis van het moment tot de grote godsdiensten wordt gericht" moeten beantwoorden.
Vervolgens dr S. van der Woude in het Ev.-Luthers Weekblad:
„Mijn grote bezwaar is, afgezien van deze gehele m.i. foutieve methode, dat *mijn* kleur er niet in voorkomt!
Er zijn namelijk Christenen, die de menselijke kant van Jezus Christus voor het geloofsleven van de grootste waarde achten. De juiste theologische formulering is trouwens de eeuwen door geweest: Jezus Christus, volkomen God en volkomen mens.
De oude basisformule is door zijn eenzijdige nadruk op de *God* Jezus Christus zuiver theologisch gezien al onaanvaardbaar, de nieuwe is er niets beter op geworden, integendeel, alleen naar de trinitarische zijde verbreed, d.w.z. de kloof met de mens Jezus Christus is daardoor nog groter geworden.
Op zichzelf zou men dit misschien gelaten moeten ondergaan. Er is zo vaak verzekerd dat de basisformule geen theologische functie heeft en slechts als werkformule gezien moest worden. Ook prof. Mönnich in zijn boekje „Jezus Christus God en Heiland" maakt zich daar niet zo druk over, want de basisformule is geen belijdenis.
Maar waarom wordt er nu plotseling wel van belijden gesproken? De formulering: „De Wereldraad van Kerken is een gemeenschap van kerken, die Jezus Christus als God en Heiland *aanvaarden*", is thans vervangen door de woorden: „kerken die Jezus Christus naar de Schriften als God en Heiland *belijden*."
Ik vraag me af hoe kan prof. Berkhof in zijn recente toelichting in „Wending" nog steeds zeggen, dat het geen belijdenis is. Het woord staat er nu in. Of krijgen we het zoveelste woordgegoochel om ons te laten berusten in het sofisme dat belijden geen belijden is?
Met halfslachtigheid bewijst men het Christendom juist op dit punt geen dienst.

Wat zit er achter

Mijn ongerustheid ligt ook nog ergens anders. Niet alleen zijn de veranderingen op zich zelf belangrijk, maar waarschijnlijk nog belangrijker is de vraag: waarom zijn deze veranderingen aangebracht?
Hier zit natuurlijk een stuk politiek achter. Dr Berkhof is daar uiteraard zeer terughoudend mee, maar de aap komt toch uit de mouw: „Wel meen ik te weten dat de vernieuwing der poging mede te danken is aan de gesprekken die de delegatie in december jl. in Rusland heeft gevoerd".
Het is wel duidelijk dat de weg geplaveid moet worden om de Russisch Orthodoxe Kerk de Wereldraad van Kerken binnen te voeren. En zij hebben hun theologische eisen gesteld.
Ik vraag me af moeten de Russen nu overal hun zin doordrijven, moet onze kerkpolitiek nu ook al geleid worden door Moskou, moeten de theologisch formuleringen tegen de Westerse theologie in, nu ook al de klank en de geur van de Russen krijgen?
Nee, ik ben beslist niet gelukkig met de wijzigingen in de basisformule, maar voel me vooral verontrust over hetgeen „er achter zit"."
Tenslotte Prof. Dr L. J. van Holk in het Remonstrants Weekblad:
„Nu zijn we echter ook lid van de Wereldraad van kerken. Het wordt steeds duidelijker, dat deze Wereldraad zijn taak meent niet te kunnen volbrengen dan wanneer verkondiging, gemeenschap en praktische dienst gebaseerd worden op de oude, rechtzinnige geloofsleer. En inderdaad, wil men samenwerking en „gesprek" met Rome, Moskou en Canterbury, dan zal men zich moeilijk een andere basis kunnen denken.
In vind dat streven en die overtuiging van de wereldraad helemaal niet onbegrijpelijk of onlogisch. Maar onlogisch is het wél, wanneer niet-rechtzinnige groeperingen zich met dit conservatisme verenigen. Wel begrijp ik ook, dat men, om der wille van de belangrijke samenwerking op praktisch gebied, van de verwijding van geestelijke blik, en om de geestelijke vreugde van een waarachtig één-zijn allerlei (zelfs grote) theologische bezwaren niet te zwaar zou willen laten wegen (eerst recht in 't licht van de alzijdige on-christelijkheid onzer samenleving), niettemin moet Christus voor ons, behalve „de Weg" en „Het Leven" toch ook - en zeker niet in de laatste plaats! - „de waarheid" blijven. Deze Christus-waarheid nu vermag ik stellig niet in de Triniteitsleer uitgedrukt te vinden; evenmin als in de leerstukken van de Vleeswording des Woord of de gangbare voldoeningsleer. Ik weet onverbiddelijk: ondanks ale waardering ben ik geen geest van die geest.

Mij is het niet naar de zin, dat de Broederschap in de wereldraad wordt *geduld* (omdat zij tot de vroege leden van de Wereldraad hoort, en dáárom de basisformule niet behoeft te ondertekenen zomin als ik het blijven van vrijzinnige predikanten in de N.H.K. kan bewonderen, die vóór de Kerkorde van 1951 proponent werden). Zelfs wanneer ik de grote betekenis van het oecumeense werk en ons delen daarin hoog aansla, dan nóg heb ik een bittere smaak van onwaarachtigheid in mijn hart. Kerkelijk exclusivisme („alléén het christendom rust op Openbaring") en Remonstrants universalisme verdragen elkander slecht!

Kan er ooit *echte* „fellowship" (wat de oecumeense beweging dan toch wil blijkens dezelfde basisformule)worden bevestigd op zulk een eenheid van woorden, die verschil van inzicht en overtuiging wegdrukt? Het heet, dat de kerken worden vrijgelaten in hun theologische uitlegging van de basis - maar gaat het alleen om theologie? Of ook om beleving, geloofstype, heilsleer?

Zouden wij *bedanken*, dan is terugkeer vrijwel uitgesloten - *blijven* wij ook nú nog, dan zullen wij onweerhoudbaar verder gesleept worden van compromis tot compromis: afschuwelijk dilemma!

En intussen weet niemand, of de terugkeer van de Wereldraad tot de vroegere leerstelligheid wèrkelijk de toekomst van het christelijk geloof dient, dan wel het vastnagelt aan onhoudbare opvattingen van het verleden. . . ."

Blauwkapel, een oecumenisch teken

Daarover lezen we in Gemeenschap der Kerken het volgende:

Een jaar geleden is er een stichting in het leven geroepen die een oecumenisch (liturgisch) centrum heeft gevestigd in de oude kapel die in het fort Blauwkapel dienst heeft gedaan, doch sinds de doorgraving van de weg van Utrecht naar Hilversum niet meer gebruikt werd.

Het kleine kerkje, dat aan de Hervormde gemeente van Blauwkapel toebehoorde, is door de kerkvoogdij voor de som van één gulden afgestaan aan de heer F. W. van Gulick te 's-Gravenhage die het oude gotische kerkje, dat van 1457 dateert, met behulp van Monumentenzorg restaureerde.

De gedachte kwam bij hem en anderen op dit kerkje te wijden aan de oecumene o.a. door het inrichten van godsdienstoefeningen voornamelijk voor toeristen en andere weggebruikers. Dit zou zeker naar de geest van de bekende pastoor Duifhuis (1531-1581) zijn die hoewel hij reformatorisch dacht, toch de Rooms Katholieke kerk niet wilde verlaten. Hij preekte in het Blauwkapelse kerkje reformatorisch en bediende tegelijkertijd de mis, hoewel hij de leer der transsubstantiatie niet kon aanvaarden.

De kapel wil een ontmoetingspunt zijn van oecumenisch verbondenen in diverse oecumenische activiteiten samenwerkend (radio-kerkdiensten, wijdingsdiensten, open-deur diensten enz.).

In het bestuur zitten leden uit verschillende kerkelijke kringen onder voorzitterschap van ds G. P. Klijn. De organist Th. Petrie te Utrecht begeleidt de halfuurdiensten die des zomers resp. om 9, 10 en 11 uur 'szondags worden gehouden, onder leiding van predikanten uit verschillende kerken.

Zondag 6 november had de sluitingsdienst van het seizoen plaats.

Over de sluitingsdienst schreef het Centraal Weekblad:

„De „drive-in-diensten" zijn onlangs besloten met een speciale dienst ter herdenking van hen, die in de loop van dit jaar in het verkeer omgekomen zijn. De dienst werd geleid door ds G. P. Klijn van Driebergen, voorzitter van de vereniging „Vrienden van Blauwkapel", die sprak over de vraag uit de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan: Wie is mijn naaste? Het antwoord moet luiden: diegene, die met mij op de weg is. Als diepste oorzaak van de toenemende verkeersonveiligheid met een resultaat van rond 1800 doden en circa 35.000 gewonden per jaar, noemde ds Klijn het gebrek aan verantwoordelijkheidsbesef en eerbied voor het leven van de naaste. De verkeerssituatie is niet alleen een technisch probleem, maar allereerst een menselijk probleem. Zij is tevens een uitdaging: hoe gaan wij met de naaste om? En zij is uiteindelijk een vraag van God aan ons: Waar is uw broeder Abel?

De overvolle dienst werd ingeleid met een schuldbelijdenis van de collectieve zonden en onachtzaamheid, egoïsme en formalisme in het verkeer bedreven. Daarop volgde een minuut stilte ter herdenking van de slachtoffers. De voorbeden waren gewijd aan de zwaargewonden, de verminkte kinderen, de in rouw achtergeblevenen en de verkeersdelinquenten in de gevangenis.

De dienst werd o.a. bijgewoond door de minister van Waterstaat, drs H. A. Korthals en door de voorzitter van het Verbond voor Veilig Verkeer, jhr. Th. Roëll. De diensten voor automobilisten op doorreis hebben in dit eerste seizoen duidelijk in een behoefte voorzien. De drie halfuurdiensten per zondag, die om de veertien dagen werden gehouden, waren vrijwel altijd geheel bezet. Tal van predikanten uit diverse kerken gingen er in voor."

J. R.

Uit ons Unie-Bureau

Ja, het is „uit ons Unie-bureau", maar het wordt vanuit het ziekenhuis geschreven, juist een week na de operatie. En als U dit leest, hoop ik weer thuis te zijn. Aller eerst wil ik hartelijk dank betuigen, die in deze periode aan mij in hun gebed hebben ben gedacht. Al deze gebeden hebben medegewerkt dat de Heer de operatie zo goed deed slagen en dat het herstel zo voorspoedig is gegaan. Daarom is er ook grote dank bij mijn vrouw en mij, dat de wonderdadige hand des Heren het zo heerlijk wel heeft gemaakt!

Nu wil ik echter graag allen, die nog iets van de Unie hebben te vorderen, opwekken, dat zo spoedig mogelijk te doen weten door indiening van een nota. Schrijf er duidelijk bij om welke commissie het gaat en om welke kosten voor welk doel. Laat de nota a.u.b. in elk geval vóór 22 december in het Unie-bureau ontvangen zijn. Dan komt het met de betaling daarvan vóór het jaareinde nog voor elkaar.

Natuurlijk wil ik graag anderzijds graag tijdig in het Unie-bureau ontvangen, wat aan de Unie voldaan moet worden: nota's voor partijen van De Zaaier en het Kestnummer, Unie-contributie, abonnementsgeld De Christen, pensioenpremie, advertenties, rente en aflossing, ladenkaarten en attestatieformulieren, enz. Maak gebruik van het juiste gironummer: 9260 ten name van de Unie, Arnhem, of 1504 ten name van de Bouw-stichting, Arnhem (voor rente en aflossing aan UBS en 10-centsfonds).

Tenslotte: als een gemeente nog een vrijwillige bijdrage zou kunnen beschikbaar stellen voor de evangeisatie (ECU), de opleiding (CvdO) of het 10-cents-fonds (UBS) ten einde mee te helpen het tekort op het jaardoel weg te nemen, dan zien we die graag *uiterlijk dinsdag 27 december* overgemaakt. Want dan kan die bijdrage nog voor het jaareinde in het Unie-bureau ontvangen zijn. Wat ná 31 december ontvangen wordt, wordt ten goede van het volgende jaar geboekt.

Voor de komende bijdragen bij voorbaat hartelijk dank namens de Unie-gemeenschap!

Ds J. LOUW OVER:

De strijd tegen de genade

Dit opschrift kan bevreemding baren. Slechts wie geen vreemdeling is in zijn eigen hart en niet vreemd staat tegenover het bijbelse genade-begrip, kan verstaan, dat er gesproken kan worden van een strijd tegen de genade. Er is wel nauwelijks iets dat de natuurlijke mens zo tegen staat als te horen, dat hij op de genade is aangewezen. Hij moge misschien genade laten gelden als gelegen aan de rand van zijn bestaan, maar ze zal niet centraal in zijn leven worden. De beslissing, die over hem zal vallen, zal naar zijn wanbegeerte, een ánder uitgangspunt hebben, dan genadebetoon. Hij zal zelf de smid zijn van zijn geluk wiens onderricht hem daarbij ook te stade mogen komen. Daar het evangelie in hart en nieren niet anders is dan een genadeboodschap - een boodschap van Gods genadig handelen ten behoeve van en aan de zondaar, is het nodig de blik te scherpen voor wat genade is. We kunnen dat door ons rekenschap te geven van de strijd, die van de aanvang aan tegen de genade gevoerd is.

Dubbele Aanval

De aanval op de genade geschiedt de eeuwen door van twee kanten. Van de kant van hen, die we gewoon zijn aan te duiden als „farizeën" wordt de strijd tegen de genade gevoerd vanuit een meerwaardigheidscomplex. Vanuit geheel tegenovergesteld gevoelen wordt de genade bestreden door hen, die de heerlijkheid van het evangelie niet aandurven, wier Christusbeeld verduisterd wordt door hun ikbeeld.

De Term in Kwestie

De term „Farizeïsme" is zwaar misbruikt. We moeten goed leren onderscheiden tussen wat in het nieuwe testament als Farizeïsme wordt veroordeeld en wat men later in kerkelijke en wereldse kringen als Farizeïsme is gaan brandmerken. Wanneer we ons afvragen, wat de Here Jezus in de farizeën zo streng veroordeeld heeft, dan moeten we bedenken dat óók de man, die eens de felste tegenstander, ja de vijand van Jezus geweest was, tot de farizeën behoort heeft. Deze man zegt nadrukkelijk, dat hij inderdaad meende Gode een dienst te doen, door tegen de naam van Jezus vele wederpartijdige dingen te doen. Zijn geweten was in die dagen als een ontstemd instrument, als een niet bijgesteld kompas.

De „Geveinsden"

Nu is de geveinsde of hypokriet de man, die zich in een rol heeft ingeleefd en vergeten dat het een rol is - niet echt. Hij wéét niet meer dat hij.... speelt en lijdt daardoor aán bewustzijnsvervalsing. En iemand, die in een onwerkelijke wereld is terecht gekomen, is moeilijk meer te bereiken. Hieruit verklaren wij de bizonder scherpe wijze, waarop de Here Jezus deze mensen heeft toegesproken. Het waren geen bij uitstek *slechte* mensen, maar *blind* geworden mensen; mensen, die iets „als schellen" over de ogen gegroeid was. De zeer strenge wijze waarop Jezus tot hen sprak, was een pogen om hen uit hun diepe slaap te doen ontwaken. Wát daartoe nodig kon zijn leert ons de bekeringsgeschiedenis van Saulus van Tarsen. Niet minder dan het open gaan van de hemel en de verschijning van de verheerlijkte Heer zélf kon hem doen ontwaken uit zijn geestelijke verdoving.

De Blinden

De bedoeling van de zeer harde uitdrukking „geveinsden" wordt dáárdoor duidelijk, dat de Heer ze ook blinden genoemd heeft. Men geve dat „geveinsden" dus geen verkeerde indruk, als duidde het op over de boorden lopende slechtheid. In Joh. 9 vragen sommige farizeën de Heer: „zijn wij dan ook blind?" Het antwoord van de Heer zegt dat hun rampzalige toestand dáárin bestaat, dat ze *menen te zien* en dat ook zeggen. Dáárom en zólang noemt de Here Jezus hen ongrijpbaar voor de genade.
Aan de wet gemeten staken ze stukken boven velen van hun volksgenoten uit. Saulus' leven was naar de Wet „onberispelijk". In Lukas 18 tekent de Heer een farizeër, die laat horen hoe hij zichzelf ziet en hoe dankbaar hij bij de tekening van zijn zelfportret gestemd wordt:
Sprak hij leugens? Nee!
Waar zat dan de fout? Hierin, dat hij er van uitging, dat dat leven zijn *verdienste* was. Wat op zichzelf goed was werkte zich verkeerd uit, omdat hij het aan zichzelf toeschreef en overtuigd was God nu tot schuldenaar gemaakt te hebben. Hij rekende op de zaligheid als loon.

De Ziekte der Farizeën

Farizeïsme is een ziekte, maar een ziekte die niet onderkend wordt door hen, die er aan lijden. Waarvoor dus ook geen genezing gezocht wordt en elke aangeboden genezing hooghartig wordt afgewezen.
Daarom voerden de farizeën de strijd tegen de genade. Zij meenden hun „eigen gerechtigheid" te kunnen oprichten. (Rom. 10 : 3). Het is de ziekte van de godsdienstige mens die behouden wil worden in de weg der zelfhandhaving.
We keren ons nu tot hen, die vanwege een minderwaardigheidscomplex strijd voeren tegen de genade.
Kerk en wereld hebben de term „farizeër" soms misbruikt en doen dat soms nog, doordat ze een hoogstaand zélfgevoel als zodanig bestempelen. Maar dat heeft er inderdaad niets mee te maken. Een farizeër is niet iemand, die een hoge gedachte van zichzelf en zijn geestelijke staat heeft, *maar de mens die zichzelf deswege roemt.* Niet dat is verkeerd, dat hij goede werken doet („opdat ook de onzen leren goede werken voor te staan") maar van gevoelen is, daarmede de „hemel te verdienen", als rechtvaardige voor God te kunnen verschijnen; geen genade nodig te hebben. Hij verijdelt het Kruis.
De grootheid van Christus, de oneindige waarde van zijn werk, weerspiegelt zich in het lot dat het deel is van hen, die in Hem geloven, zich aan Hem toevertrouwen en uitleveren. Paulus had een hoge gedachte van zichzelf: „door de genade Gods ben ik, die ik ben". Dat laatste spreekt van zelfbewustzijn, van het vele werk dat hij in de dienst van Christus had mogen doen, van zijn besef van hoe groot belang zijn leven voor de gemeente was („te blijven is nuttiger om uwentwil, Fil. 1 : 24); de eerste woorden zijn de *christelijke toonzetting* van zijn hoge taal: door *genade* ben ik, die ik ben.

Christus-ontwaarding

Wie de mens, op wie Rom. 6 van toepassing is, de mens, die de zalving ontving en met wiens geest Gods Geest getuigt dat hij een kind van God is, verhindert te belijden wat hij door genade, door deze binding aan de Zoon van God werd, verdoft de heerlijkheid van de enige Zaligmaker. Hij drukt niet de christen naar beneden, maar drukt Christus in het schemerdonker. Wanneer een gelovige zich dus de mond laat snoeren uit vrees om voor farizeër te worden aangezien en gedoodverfd, zo rust zijn blik niet meer op de volkomen Zaligmaker en op die Zaligmaker alléén. Hij richtte de blik naar zichzelf, op wat hij in *zichzelf is* en vergat te letten op en te laten gelden, wat hij in *Christus* is. Met het verwijt van „farizeïsme" is al zo menig jong geestelijk leven neergeslagen, zo menig talent, dat de Heer wilde gebruiken in zijn openbaring geremd, zo menige, door Gods hand ontstoken lamp, onder de korenmaat geplaatst.

Welk een Liefde!

Op zijn belijdenis Gods Zoon te zijn, vielen de Joden de Here Jezus aan met het verwijt: Wie maakt ge uzelven? Aan het hoge zelfbewustzijn der eerste christenen ergerden zich Jood en heiden.
Zijn de oude heiligen daarom in hun schulp gekropen? Neen. Johannes jubelt: ziet, welk een liefde ons de Vader gege-

Bij ons in de gemeente

Het nieuwe gemeenteblaadje, dat we deze maand in de rubirek „Bij ons in de gemeente" begroeten kunnen is „De Schalm" van ZWOLLE. Dat ook dit blaadje maar werkelijk een schalm moge zijn, een sterke schakel in de band die de gemeente bindt! ★ *De gemeente APELDOORN heeft, zo lezen we in „Ons Gemeenteblad" twee belangrijke besluiten genomen: men besloot voortaan slechts éénmaal te kollekteren in de diensten en, ten tweede, te zingen uit de bundel „Lofzangen en Gebeden". De gemeente Apeldoorn willen we feliciteren met deze beslissingen!* ★ In DOKKUM zal de reeds enkele jaren bestaande vereniging tot stichting van een baptistengemeente per 1 januari worden opgeheven: het doel dezer vereniging is dan bereikt; op die datum zal namelijk de baptistengemeente te Dokkum worden geinstitueerd! ★ *„Wij zoeken de ander" was het motto van de NBJB'ers van ENSCHEDE, die ter gelegenheid van het oogstfeest zieken en invaliden buiten de gemeente bezochten en een fruitschaal aanboden. Men had de adressen van deze eenzamen, die weinig of nooit bezoek krijgen, gekregen van de ziekenhuizen in Enschede.* ★ Ingaande 8 januari 1961 zal de tweede dienst van de gemeente ten DEN HAAG worden gehouden in de (herv.) Adventkerk in Moerwijk-Morgenstond. Bovendien zal men binnenkort eens per week kunnen beschikken over een der zalen van dit kerkgebouw. Het is duidelijk, dat men in Den Haag de kerkeraad der hervormde gemeente bizonder dankbaar is voor dit vriendelijke aanbod gebruik te maken van dit kerkgebouw. ★ *De penningmeester van de gemeente AMSTERDAM-W.N. draagt ons blad bepaald een goed hart toe.... In zijn rubriekje in „Gemeenteleven" prijst deze broeder twee mooie geschenken voor de a.s. feestdagen aan: a. een luxe zangbundel, b. een abonnement op ons weekblad. We geven dat hier maar even door voor die feestdagen weer voorbij zijn.... 't Kan nu nog net: geef een abonnement op ons weekblad als kerstgeschenk aan Uw getrouwde kinderen, aan Uw ouders en aan wie U maar wilt....* ★ Verleden week zaterdag, 10 december, opende de gemeente in DELFZIJL een nieuw wijkcentrum in 't noordelijke gedeelte van deze zich onstuimig uitbreidende stad. Het nieuwe gebouw draagt de naam „De Ster"; ons dunkt, wel een naam die in een stad met zoveel zeevarenden zinrijk is. Misschien krijgen we in ons blad nog wel eens een foto van dit nieuwe centrum te zien? ★ *In DEVENTER verschijnt weer een interkerkelijk kerstblad. Zijn we goed ingelicht dan overlegt men reeds geruime tijd op landelijk niveau om dit deventer voorbeeld na te volgen, zodat er - mocht dit overleg slagen - straks geen aparte kerstnummers van de verschillende evangelisatie-bladen zulen verschijnen, maar slechts één. Overigens, aan dat ene nummer zouden wel bizondere eisen gesteld moeten worden! Of daaraan wel voldaan zal kunnen worden?* ★ De gemeente te EMMEN heeft reeds vèrgaande plannen inzake de bouw van een tweede kerk in Emmen; intussen werkt men zo intensief aan de toekomst, dat er ook reeds stappen zijn ondernomen om in Klazienaveen een voor de bouw van een gemeentecentrum geschikt stuk grond te kopen. ★ *Zoals bekend, er zijn meerdere „zingende zusjes"; we ontdekken nu, dat er ook in Duitsland „zingende zusjes" zijn. De gemeente te ARNHEM heeft a.s. zondagavond (18 dec.) een bizondere samenkomst georganiseerd, waaraan de zingende zusjes Parschauer uit Calcar (bij Kleef) medewerken. Deze meisjes, dochters van ds Parschauer die ook aan deze samenkomst medewerkt, zingen zowel nederlandse als duitse liederen.* ★ Het voorgangersechtpaar van HAULERWIJK zat zaterdagavond 22 oktober vol verwachting in het lokaal achter het kerkgebouw: er was een tafel, overladen met voedsel en bloemen. Ook een schemerlamp uit de pastorie was naar de zaal gesleept. Zouden ze wel komen? vroegen dominee en mevrouw zich af. Nu ze kwamen, de jonge echtparen om samen als jonggetrouwden-klub deze amerikaanse koffietafel te vieren! ★ *Er was tijdens de storm van begin december veel schade in ons land. Ook de pastorie van TWEEDE EXLOëRMOND liep stormschade op;een muur achter de pastorie is omgewaaid. Nu men toch met allerlei verbouwingswerkzaamheden is begonnen: er is veel verbeterd aan de zalenakkomodatie, zal ook die muur wel weer overeind komen, denken we.* ★ We noteren uit een bericht in een gemeenteblad, waarin een sekretaris een bepaalde zondagdienst zónder organist, memoreert: „Voor- en naspel ontbraken, waardoor de dienst vlot verliep..........". Nu zal deze broeder het wel niet zo bedoeld hebben als hij schreef; overigens kan in het algemeen wel gezegd worden, dat velen de voor- en naspelen wel dikwijls als een vertragende onderbreking van de dienst beleven. In dat verband verwijzen we al onze organisten graag naar het periodiekje van „MUZIEK-KONTAKT" (dat toch ook „bij ons in de gemeente" verschijnt) waarin reeds meerdere keren vakkundige en dus behartenswaardige opmerkingen over dit euvel zijn gemaakt. ★ *We maakten reeds melding van een dienst in HOOGKERK welke in de groninger taal (?) werd gehouden. Deze dienst leidde tot kontakt met de RONO, de regionale omroep Noord en Oost; de dienst van de 1e kerstdag zal nu door de RONO worden opgenomen en 's avonds in het RONO-programma worden uitgezonden. We vermoeden, dat ook deze dienst in het grunnens zal zijn; zeker weten doen we het niet, omdat het berichtje in „De Gemeentebode" daarover zwijgt.* ★ Verder blijkt uit de gemeenteblaadjes, dat de decembermaand een zeer drukke maand bij ons in de gemeente is: er worden voorbereidingen getroffen voor „geslaagde" kerstvieringen, men is druk met de kerstnummer-verkoop, enzovoorts. Aktief zijn is een zegen; aktivisme, daarentegen, kan wel leiden tot zegenrijke arbeid maar schenkt al te dikwijls geen zegen aan hen die arbeiden. Dat we door al de drukte van voorbereidingen heen toch ook zelf een kerstzegen in de gemeenten mogen ontvangen!

v. D.

---

ven heeft, dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden en.... *we zijn het.*
En: zo velen Hem (Christus) aangenomen hebben, heeft Hij (God) bevoegd verklaard kinderen Gods genaamd te worden.
De Geest getuigt met onze geest dat wij het zijn en.... op de mond van twee getuigen (onze geest en Gods Geest) zal ook hierin alle woord bestaan. De eerste gelovigen wisten dat Jezus hen gemaakt had tot koningen en priesters en dat fluisterden ze niet maar als ze in besloten kring samen waren, maar zeiden ze joden en heidenen in het aangezicht. Jezus beloofde de zijnen tronen en kronen en de eerste gelovigen was deze belofte zo reëel dat ze roemden: Gij *hebt* ons gemaakt tot koningen en priesters.
Wat de gelovigen dringend nodig hebben is een herstel van het besef wat ze *in Christus* worden en verwierven; de moed *Amen* te zeggen op het werk Gods en daarbij te lèven en daarna te sprèken.
Wie het niet aandurft is geen voorbeeld van bescheidenheid, maar voert de strijd tegen de genade. Want het is *alles* genade.
Niets van mij; het *al* van Hem (Adolfe Monod). Maar dat al is dan ook werkelijk alomvattend. Dat te zeggen, te belijden is het werk des geloofs, is God de ere gegeven, ofschoon er nog zo weinig van te zien is. Want er in roemen, als het *gezien* wordt, is geen *geloofs*werk.
En het is juist het *geloofs*werk, het *naspreken* van God, waardoor God verheerlijkt wordt. Het is zo groots en heerlijk - niet omdat men het aan u of mij ziet, maar omdat *God* het zegt.
„Alle roem is uitgesloten!"
Alle roem? Neen!
Slechts de *eigen roem!*
Maar de roem *van God* vervulle 't heelal!
En wie zal hem die toebrengen dan zij, die door genade in zijn heil betrokken zijn?

Vrijdag 23 december 1960

Jaargang 77 Nr. 3554

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

HOE STAAT HET MET

de vrede op aarde ?

HET VERDEELDE WERELDHART

Het hart van deze wereld is wonderlijk tegenstrijdig en verdeeld. Goed en kwaad liggen er op vreemdsoortige wijze dooreengestrengeld. Natuurrampen, die in het recente verleden bepaalde volkeren troffen, leidden in zeer veel gevallen tot indrukwekkende hulp-akties van waarlijk internationaal karakter, terwijl bepaalde onderdelen ervan waarlijk ontroerden door spontaneïteit, onbaatzuchtigheid en offervaardigheid. Maar onder die te hulp snellende volkeren bleken er ook verschillende in staat te zijn politieke scheldpartijen te ontketenen en brandjes aan te steken, die tot veel grotere rampen zouden kunnen leiden - als het vuur zich uit ging breiden - dan bovengenoemde rampen.
Konflikten tussen de volkeren rijzen als paddestoelen uit de grond en in veel gevallen zijn de betrokkenen onmachtig tot een waarlijk bevredigende en afdoende oplossing te geraken. Het herstellen van de vrede, het komen tot waarlijk goede onderlinge verstandhoudingen, is een zaak, die schijnbaar tot de onmogelijkheden van de volkeren dezer wereld behoort.

Ik wil dit even illustreren aan de koreaanse oorlog, die miljoenen mensenlevens van verschillende nationaliteit het leven kostte en waarover ik dezer dagen het een en ander las in een boek van de heer Van der Mandere over „De achtergronden van de wereldpolitiek". De in 1953 gesloten wapenstilstand was het resultaat van zegge en schrijve 575 bijeenkomsten. Een verbijsterend groot aantal.

Op 27 juni van dat jaar worden de overeenkomsten, waarin die wapenstilstand is vastgelegd, ondertekend. Dat gebeurt in een grote, koud aandoende zaal, ergens midden in Korea. Op een der tafels ligt een aantal blauwe mappen voor generaal Harrison, die het opperste kommando der Verenigde Naties vertegenwoordigt, en rode mappen voor generaal Nam il Sen, de vertegenwoordiger der noordelijke Koreanen. Beide heren treden gelijk binnen, maar wisselen zelfs geen groet, laat staan een glimlach of een enkel woord of handdruk. Ze nemen ieder plaats alsof de ander er niet was en tekenen de stukken die hun helpers hun toeschuiven. Daarna verlaten ze *elk door een andere deur*, het vertrek, zonder ook maar enige aandacht aan elkaar te hebben geschonken.

Zo werd deze „vrede" getekend.

En is dat niet van bijna iedere vredeskonferentie te zeggen: Ze verlieten tenslotte elkaar, elk door een andere deur?

De gangbare opvatting van het begrip vrede is een heel magere opvatting, die niet strookt met de allerdiepste betekenis van het woord.

Vrede betekent onder ons niet een harmonieus samengaan der elkaar eerst bestrijdende partijen. Het betekent niet dat twee eerst gescheiden wegen nu tot één grote heerweg worden. Het betekent niet: nieuw begrip, nieuwe samenwerking, goede relaties. Maar het betekent doorgaans alleen maar een *af*wezigheid van oorlog als gewapend geweld.

Het is belangrijk dat de christen steeds weer bedenkt dat Gods opvatting van de vrede oneindig veel rijker is. Gods opvatting is een volkomen andere. Als God Zijn Rijk van Vrede brengt, zal de wolf met het lam verkeren. Dan zullen oude vijanden niet angstvallig en bevreesd elk aan 'n kant van het scherpe prikkeldraad van gegarandeerde vredesbepalingen teruggwijken, maar de wolf zal met het lam *verkeren*.

Er zal innerlijke harmonie en gemeenschap zijn.

Vrede kan nimmer gebaseerd zijn enkel op angst en onmacht enerzijds, en kracht en overmacht anderzijds. De waarachtige vrede is een produkt van eerlijk verlangen naar een samengaan, mogelijk gemaakt door het vergeven, gevolgd door het vergeten. Tot deze geweldige geestelijke krachtsinspanning zal het verdeelde hart der wereld, waarin goed en kwaad zo vreemd dooreengestrengeld liggen, nimmer in staat zijn.

De grote Vrede komt van God, die in Bethlehem het Lam geeft, om met óns te verkeren.

En hoewel op Golgotha de menselijke „wolf" het Lam verscheurd heeft, blijft dat Lam, tot nieuw leven gekomen op de Paasmorgen, tot onze beschikking. Wie waarlijk zich door het verzoeningswerk van Christus laat redden en vernieuwen, zal delen in de vrede die God geeft en Zijn vreugde hebben in de blijvende omgang met het Lam.

Vrede komt door het samen vrijwillig buigen onder die éne heerschappij. De rechtvaardige heerschappij van de liefdevolle koning.

De *allereerste ambitie* van de Christen is, mee te werken aan de realisatie van déze Vrede. Al evangeliserende zaait hij het zaad van dit koninkrijk van vrede.

Maar verder ook kan hij zich niet afzijdig houden, waar het gaat om de best mogelijke verhoudingen tussen de volkeren van nu.

Wf.

Ja, dat staat van het Christuskind geschreven: gewikkeld in doeken. In-gewikkeld.
Dat was een teken van moederzorg voor de baby die daardoor bewaard werd voor kouvatten en nog meer. Maar voor de baby betekende het ook een zekere vrijheidsbeperking: het lag ín banden en ook áán banden.
Hulpeloos Kind!
Het mondje verkondigde nog niet het evangelie en sprak nog evenmin het „wee u".
Dit kind was nog niet gevaarlijk. Zolang het de „wikkels" om had, kon men gerust zijn. Ik denk dat daarom kerstmis zo'n algemeen gewild en geliefd feest is,omdat op kerstmis de Zoon van God nog is ingewikkeld. Babies ontroeren altijd zo. Zelfs de baby van Maria en.... God.
Je kunt er zo aardig tegen praten en ze zeggen nooit iets lelijks terug. Ze kunnen nog geen moeilijke vragen stellen, geen lastige verwijten maken, en als ze al te lastig worden sjouw je ze met wieg en al weg naar een andere kamer, waar je ze niet horen kunt, tot je weer tijd voor ze hebt.
Omdat het Kind nog zo hulpeloos is, zo in-gewikkeld, zo gebonden aan de enge grenzen van zijn leeftijd, zo sprakeloos nog, mag het nog overal komen: In de salon, in de kroeg in het bordeel, in het warenhuis, het dure restaurant en op de pleinen van de grote stad, waar zijn boom staat te branden.
Maar zodra het uit de wikkels stapt, en Zelf op pleinen, in straten en salons verschijnt, komt er tegenstand, verzet, en vallen vele deuren vóór. Zijn binnenkomst in 't slot.
Het Woord werd baby: accoord.
Het Woord werd Man: hier is onze rug.
Het Woord werd vlees: prima.
Het Woord werd óffesvlees: ho maar.
Op Goede Vrijdag geven miljoenen Kerst-enthousiasten „niet thuis". En als op de Paasmorgen de opgestane Heer liefdevolle overgave vraagt, vallen er zelfs kerkdeuren dicht.
Ja, in de zolderbalken van de stal moeten we al het kruis zien en bij het knielen der drie „koningen" moesten we maar vast denken aan de grote toekomst van dit kind, voor wie alle knie zich eens zal buigen.
Ik mag kerstmis niet isoleren. Als God mij de verschillende heilsfeiten (geboorte, dood, opstanding, Hemelvaart en nog meer) presenteert, mag ik er niet eentje uitkiezen en van het schaaltje nemen. Ze zijn allemaal voor mij - alles of niets. Samen zijn ze een prachtige ketting van evenzovele schakels, die Hij de zondaar ómhangt.
Op kerstmis nemen we de hele ketting in onze vingers, al besteden we dan extra aandacht aan die ene schakel der wondere Geboorte.
Op kerstmis staan we met het Kind aan het begin van de heilsweg, maar als we verder zien naar waar moeder Maria's vinger wijst, zien we langs kruis en open graf tot in het Nieuwe Jeruzalem.
Zo wordt kerstmis mooi, en gezegend.
Zo wordt het troost, kracht, inspiratie.

Aan rustige wateren

INGEWIKKELD

Een lichaam bereid. De bijbelkundige lezer weet wel, dat dit woord te vinden is in de brief aan de Hebreeën, hoofdstuk 10 de verzen 5-7. De woorden zijn overgenomen uit psalm 40. De schrijver van deze brief hoort in die woorden Christus zelf spreken. Christus stelt daar, zo hoort het de schrijver van deze brief, het ontoereikende en derhalve onbevredigende van de, onder het oude Verbond gebrachte offers vast. Voor géén offer wordt. een uitzondering gemaakt: ze konden noch het welbehagen Gods vasthouden, noch dat welbehagen verwerven. Aan Christus komen in de wereld ging dus dit vooraf, dat Hij vaststelde dat ook het godsdienstig meest begiftigde deel der mensen, geen weg tot zaligheid gevonden had. Dat leidde Hem er toe te besluiten zichzelf God aan te bieden, als het middel, de middelaar door God aan de arme, in zonde vastzittende wereld, beloofd: Gij hebt mij het lichaam bereid.

Kersttekst Over deze tekst wordt, voor zover mijn ervaring gaat, zelden op een der kerstdagen gesproken. Dat mag wel bevreemden, temeer daar iemand, die lang voorganger is in één-en-dezelfde gemeente, het voor het kerstfeest wat verder zoekt, dan in de bekende kerstverhalen.
De Zoon van God is vlees geworden, dat betekende dat Hij een menselijk lichaam aannam. Om ons te verlossen heeft de Zoon van God „op gelijke wijze als de kinderen, deel gekregen aan vlees en bloed dat wil zeggen door een geboorte uit een vrouw," Hebr. 2 : 14.
Paulus zegt het misschien iets anders: God heeft zijn Zoon gezonden in een vlees, aan dat der zonde gelijk en dat deed God om de zonde en zo heeft God de zonde veroordeeld in het vlees, Rom. 8 : 3.
Nu is dat ingaan in een lichaam door Christus nog niet de verlossende daad.
Wel wordt de verlossing door deze daad van Christus mogelijk gemaakt. De materie is nooit redder.
Dus het lichaam ook niet; ook het lichaam van Christus niet. We worden niet verlost door een *middel*, maar door een *Middelaar*. Ook de ongelijkheid van het lichaam van Christus aan ons lichaam, gaf het nog geen reddende waarde. In het Hem bereide lichaam trad de Christus voor God en zei: hier ben ik om Uw wil te doen, en leerzaam is het dat de schrijver dan zo voortgaat: krachtens *dien wil* zijn wij eens voor altijd geheiligd d.i. behouden, door het offer van het lichaam van Jezus Christus.

Het geofferde Lichaam Ging het er nu om dat Jezus zijn lichaam offerde? Neen. Het ging daarom dat Hij *zichzelf* offerde. God vroeg volledige en voleindige *zelfovergave*. Het was om deze gezindheid te fixeren, het was om *zichzelf* aan God te kunnen geven dat Hem een lichaam bereid was. Door dat lichaam kwam hij in het bereik van de zonde, onder haar inwerking, onder haar vloek, in de dood. Wat God vraagt is niet *materie*. Al het goud der aarde en het vee op duizend bergen is Zijn. Hij vraagt wilsovergave, Hij vraagt de daad, die in de loop der geschiedenis wordt opgenomen, heel de geschiedenis haar wending naar God toe geeft en „verzoend voor 't oog des Vaders doet treden". De *daad* van het bloed*vergieten* als daad van uiterste geloofsgehoorzaamheid, die de toorn blust en de zonde ontkracht en de schuld delgt.

De Gemeente Zijn Lichaam Lichaam is instrument. Om hier gehoorzaamheid te kunnen betonen had Christus een lichaam nodig, niet ongelijk aan dat der mensen. Nu, opgenomen in de hemel, heeft Christus niet minder een „lichaam" nodig om Zijn werk op aarde te kunnen voortzetten. Dat lichaam moet

---

IN DIT NUMMER

wijden we bizondere aandacht aan het kerstgebeuren: al onze vaste medewerkers hebben er aan bijgedragen, dat U dit nummer met veel vreugde zult lezen. Verder: o.a. een kerstgroet van onze russische broeders, een bericht over onze zendelingen in Kongo en - voor hen die niet vreemd zijn in de schone streken van Lauwerszee tot Dollart - radionieuws.

We wensen al onze lezers een goed en gezegend kerstfeest!

aan de aarde verwant zijn, in kontakt met de aarde, met de mensen hier beneden staan. De Here is de Geest (2 Kor. 3 : 16), maar de Geest vraagt, om hier te kunnen doorwerken, instrumenten. De Schrift noemt de gemeente het aardse instrument van de verhoogde Heiland.
Het is ook zo, dat de enkele gelovige zulk een instrument is. In de enkele gelovige woont Christus. Ef. 3 : 17; Gal. 2 : 20. Hij woont daardoor ook in de totaliteit der gelovigen: in de gemeente „welke zijn lichaam is".
Men moet dit beeld niet een zware klemtoon geven als ware de gemeente een tweede vleeswording van de Zoon van God. De gemeente heet ook de woning, het huis des Heren. Ze wordt ook zijn akker genoemd. Er is geen reden om de ene uitspraak figuurlijk te nemen en de andere letterlijk.
Lichaam werd ook gebruikt voor de aanduiding van de slaaf. De gemeente is Christus' lichaam d.i. zijn *dienstmaagd,* ze heeft Hem ter beschikking te staan. Maar zoals we niet door het lichaam van Christus als middel verlost werden, maar door het *gebruik* dat de Middelaar van dat lichaam maakte, worden we gered door de gemeente als ware zij „middelares van genade" of „door genade". Het is de enige Middelaar die, door de gehoorzaamheid van zijn dienstmaagd, de gemeente, reddend in de wereld aanwezig is in de Geest.

L.

MICHELANGELO - CHRISTUS OP HET LAATSTE OORDEEL
Sixtijnse Kapel, Rome

Van de Vinkenhof

Er heerst een gezellige maar soms wel eens een spannende drukte op De Vinkenhof. De week vóór kerst is tentamenweek en elke student doet zijn best zo goed mogelijk voor de dag te komen met al datgene, wat hij in het voorbijgegane semester gelezen of gestudeerd heeft. Als U dit blad in handen neemt is het misschien juist vrijdag voor kerst. Op die dag zijn we van 10-11 uur bijeen en vieren we op gepaste en enkelen misschien op uitbundige wijze het besluit van het semester. Direkt daarna springt ieder op zijn fiets en gaan onze studenten weer in alle richtingen des lands.

De laatste weken van het jaar is ook de tijd van het opmaken van de verslagen en overzichten over ons gehele werk van kampen, konferenties en Seminarium. De laatste beide takken van arbeid mochten zich in een goede uitbreiding verheugen.

Het kampwerk beleefde dit jaar een zekere stilstand; sommigen maken meteen pessimistische konklusies alsof het kampwerk uit de tijd zou zijn. Hoe vreemd de konklusie moge zijn, we hebben toch een uitbreiding ervaren. Het is namelijk zo, dat het aantal individuele personen een flinke stijging heeft ondergaan; vroeger waren er veel meer jongeren en ouderen die twee weken aan een centrum vertoefden; wegens plaatsgebrek en om andere redenen moesten we dit jaar de deelname per persoon wel tot een week beperken. Het gevolg is een veel groter aantal deelnemers, hoewel de totale omzet iets lager is dan voorheen.
Vooral in het noorden des lands is de belangstelling voor ons zomerwerk enorm gestegen en wel met ongeveer 80%. We hebben het daarom te meer noodzakelijk geacht ook iets in het noorden te zoeken. Zoals het schijnt, zijn we uitstekend geslaagd. Zeer waarschijnlijk kan ik U volgende week definitieve feiten doorgeven.

Steeds meer vrienden krijgen we door ons gehele land. We hopen, dat U allen gezegende kerstdagen zult mogen vieren en we rekenen op Uw aller aandeel in de Vriendenaktie. Samen dragen wij het werk, dat in enkele jaren tijds zo'n grote omvang heeft aangenomen. Maakt U een goed begin aan de aktie en stuur Uw Kerstgave, daardoor zullen onze vele medewerkers door het gehele land moed vatten om met ijver aan het werk te gaan. J. J. KIWIET

BROKSTUKKEN

erleden jaar, kort na kerstmis, vroeg ik in een van mijn brokstukken de lezers, mij eens te vertellen hoe ze in hun gezinnen kerstfeest vierden. Eén familie, een amsterdamse, reageerde daarop. Ik heb die brief goed bewaard, en kom er nu graag even op terug. Misschien zit er iets voor U in of krijgt U hierdoor zelf een idee-tje hoe het bij U zou kunnen. Welnu: de familie V. d. G. vierde verleden jaar de eerste kerstdag 's. avonds in huis feest. Vader, moeder en de kinderen. Een dochtertje van twaalf (nu inmiddels grote dochter van dertien) had voor alle gezinsleden het programma voor dit huiselijke feest overgeschreven en met leuke tekeningetjes verlucht. Als U dit programma leest, kunt U zich een klein beetje indenken, hoe dit intieme feest die avond gevierd werd. Ik had er best bij willen zijn. Om te luisteren en mee te zingen.
Hier volgt dan een afdruk van dit programma-tje, zoals het mij werd toegezonden. Jammer dat ook de verschillende kleurtjes der tekeningen niet mee gedrukt konden worden. Maar U hebt wel zoveel fantasie dat U die erbij denkt. *)

PROGRAMMA 1ste KERSTDAG

1. Bij de kerstboom. Henk en Hinke.
2. Hoe zal ik U ontvangen? WZM 72, vers 1 allen.
3. Lucas 2 : 1-7. Henk.
4. Gloria WZM 58 allen.
5. Wiegeliedje. Henk en Hinke.
6. Lucas 2 : 8-20. Mama.
7. Eeuwen geleden WZM 57. allen.
8. Kerstverhaal. Papa.
9. Lied 43 uit Lofz. en Geb. Ida.
10. Mattheus 2 : 1-12, mama 1-4, Henk5-6, papa 7-8, Hinke 9-10, Ida 11-12.
11. Op de aarde was het donker. Hinke.
12. Ik kniel aan uwe kribbe neer. WZM 76. allen.
13. Stille Nacht, WZM 96 allen.

KERSTFEEST 1959

De dame van dertien is nu hopelijk niet boos dat ik ongevraagd dit „dokument" aan de publiciteit prijsgeef.
Het is prachtig iets van de gezinsgemeenschap te realiseren in het samen eren van het Christuskind.
Ik ben benieuwd wie Uwer het gaan proberen en hoe het slaagt. Wf.

*) Door een fout op de clichéfabriek kunnen we helaas de tekening niet afdrukken. We hopen, dat de lezers er ook zo een indruk van krijgen. E.R.

Het Kerstfeest

als teken ★ als symbool ✶ als getuigenis

Het draaiorgel speelde gisteren al „Stille Nacht" en dat betekent, dat nu het kerstfeest weer onvermijdelijk is. De openbare kerstbomen staan er al weer en hun electrische kaarsen branden, de etalages zijn er weer op ingericht, de damesbladen staan weer vol kerstrecepten en de potten van het Leger des Heils zijn weer op de hoeken van de straten opgesteld. Een spandoek kondigt de volkskerstzang aan en zusterhulp heeft deze week ook haar kerstwijding, evenals de meisjes- en jongensclubs, de jonge en de oudere jeugd en bij mijn buurvrouw thuis repeteert het dameskoortje, dat kerstwijdingen in ziekenhuizen en bejaardentehuizen afsteekt, met lust en toewijding. De voorgangers en predikanten denken al weer aan kerstpreken, kerstwijdingswoorden en kersttoespraken. Zo zouden we nog een hele tijd door kunnen gaan. Het kerstfeest is een complex verschijnsel. Elk jaar worden wij weer in de prediking vermaand om datgene waar het om gaat, niet te laten ondergaan in de feestdrukte en elk jaar moeten we na de feestdagen weer vaststellen, dat het maar matig is gelukt. Het is een moeilijke opgave om de vele dingen, die in 't kerstfeest meespelen, niet alleen te onderscheiden maar om ze uit elkaar te houden. En wanneer in de rest van dit artikel een poging gedaan zal worden om de vele facetten van dit feest althans enigszins te ordenen, dan is daarmee nog geen oplossing om te komen tot een geheel „zuiver" kerstfeest gegeven. Want wij vieren onze feestdagen pas zuiver, wanneer ons geloven is verwisseld voor aanschouwen.

Het kerstfeest als teken
Toch zit er in al die kerstdrukte en kerstromantiek iets van een verleden tijd. Het feest is ook inderdaad een teken van een tijd, die bezig is voorbij te gaan. De kerstboom en de kaarsjes, het engelenhaar en de glinsterende ballen, zij zijn tekenen van een stervende era. Niet omdat ze niet zouden passen in de tijd van straaljagers, ruimtevaart en kernsplitsing. Dat zal nog wel wat meevallen. Maar wel, omdat ze teken zijn van een min of meer gekerstende beschaving, zoals die zich na Karel de Grote in Europa heeft ontwikkeld. Van die wereld zijn nog verschillende tekenen over: de kathedralen en kerken, de schilderijen van de grote meesters, die zich door de bijbel lieten inspireren, de bijbelvertalingen, die de grondslag legden voor een nieuwe taalontwikkeling, zoals die van Luther en onze statenvertaling. Ook het kerstfeest is zo'n teken. Het be-tekent een stuk kerstening van het leven, onderwerping van een stuk heidendom aan de macht van de christelijke beschaving. Maar zomin als de bijbeltaal nog spraakmakend is, zomin is het kerstfeest nog levensvormend. Het is een teken, dat wijst naar iets dat meer en meer verleden wordt. Wij kunnen er om treuren, (hoewel ik niet geloof, dat een christen dat màg), maar daar wordt het niet anders meer van. Laat de doden hun doden begraven.

Het kerstfeest als symbool
Betekent dit nu, dat het kerstfeest zal verdwijnen? De Nazi's hebben geprobeerd in Duitsland het kerstfeest te vervangen door een ander feest, zonder resultaat. De communisten schijnen ook wel eens dergelijke plannen te hebben gehad, eveneens zonder resultaat. Want het kerstfeest is onsterfelijk.
Ik las onlangs een boek over moderne methoden van hersenspoeling en massabeinvloeding. Zo'n boek leg je niet weg zonder een zekere huivering. De wetenschap beschikt over mogelijkheden tot beinvloeding, ja tot omvorming van de menselijke persoonlijkheid, die angstwekkend zijn. Maar geen hersenspoeling zal het kerstfeest kunnen uitbannen. Want het kerstfeest is een symbool.
Als geen ander feest houdt het verband met ons eigen, natuurlijke leven, **„dat hoog of laag, diep of ondiep kan zijn, maar altijd opgenomen blijft in de grote cirkelgang van leven en dood"** (Sierksma). En het kind in de kribbe blijft het symbool van de levensvernieuwing, waarnaar elk mens hunkert en waarin elk mens gelooft. Een nieuwe geboorte is het diepste verlangen van de mens-

EEN BRIEF AAN DE NED. KERKEN

De gemeenschap „Kerk en Vrede" zond 3 december j.l. de volgende brief aan de kerken van Nederland:

„Ons hoofdbestuur meent zich te mogen veroorloven u mede te delen, dat de onthulling van het feit dat er atoomkoppen voor kernwapens in ons land zijn opgeslagen èn het voorstel om de Nato tot een zelfstandige atoommacht te maken, naar haar oordeel thans geen langer uitstel gedogen van een concrete uitspraak der kerk over de al dan niet geestelijk-zedelijke toelaatbaarheid van het gebruik van de massa-vernietigingswapenen".

Wij meenden er goed aan te doen ook onze lezers kennis te geven van de inhoud van deze brief, opdat ieder voor zijn eigen besef ten volle overtuigd zij (Rom. 14 : 5)!

heid, want wie zou niet graag nog eens opnieuw beginnen? In het kindje in de kribbe projecteert de mens al wat hemzelf bezielt aan hunkering naar een nieuw begin. Deze hunkering kan schuilgaan onder de al te menselijke drukte van de met-kerstmis-een-nieuwe-jurk-stemming en het smakelijk kluiven aan de kerst-kalkoen, neem de nieuwe jurkjes weg en vervang de kalkoen desnoods door een gehaktbal, het kerstfeest overleeft deze materiele ontluistering glansrijk. In de diepten van de menselijke ziel is het onverwoestbaar gehuisvest.

Het kerstfeest als getuigenis

Met al het bovenstaande is nog niets specifiek christelijks gezegd, al is het daarom niet minder waar. En het heeft ook niet veel zin om iets „christelijks" over het kerstfeest te gaan zeggen, wanneer dat tenminste inhoudt, dat het alleen maar op Christus lijkt.

Maar er is nog wel iets over het kerstfeest te zeggen, dat boven teken en symbool uitgaat. Want er zit in het kerstfeest bij alles wat het óók is, toch ook een getuigenis. Maar een getuigenis van een geheel eigen aard.

Het kerstfeest is een getuigenis, en wij doen er goed aan te bedenken, dat dit woord, getuigenis, allereerst thuishoort in de sfeer van de rechtszaal. Wie daar wel eens is geweest of er over heeft gelezen, weet dat het in een getuigenis alleen en uitsluitend aankomt op feiten. Wie geen feiten vertellen kan, wordt als getuige geweerd, want meningen, sympathieën en gevoelens zijn daar uit de boze: de getuige moet met waargenomen feiten aankomen.

Kerstfeest getuigt: Hij **is** gekomen, Jezus Christus, de Zoon van God. Hij **is** doorgedrongen in de wereld. Daar valt niets meer aan te veranderen. Sinds de kerstnacht is de wereld anders geworden. Zij is niet meer een wereld-zonder-God en zij zal dat ook nooit meer zijn, want God is in Jezus Christus in de wereld ingegaan en heeft die wereld uit zijn voegen gelicht om plaats te maken voor een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar de levensvernieuwing voor eeuwig is en de wedergeboorte definitief.

Daarom is er geen kerstfeest zonder kerstpreken. Ze zijn voor de predikers vaak een probleem (moet je nu persé altijd uit Lucas 2 preken? Hoe houdt een mens dat jaren achter elkaar vol in dezelfde gemeente), ze zijn voor de gemeente vaak een teleurstelling (met kerstmis wil een mens zo graag een wàrme preek en het is bij onze dominé elk jaar hetzelfde....), maar de kerstpreken blijven hèt wonder van het kerstfeest, wanneer ze tenminste niet meer zijn (en willen zijn) dan een simpel navertellen en een getrouw vertolken van de feiten van de kerstnacht. Want het kerstfeest is allerlaatst en allerdiepst een getuigenis.

J. REILING

NADER BEZIEN

"I'm dreaming of a white Christmas"

Zó zong Bing Crosby, de bekende amerikaanse filmheld en zanger: ik droom van een witte kerst....

En daarmee geeft hij uitdrukking aan het verlangen naar het sprookje, een verlangen dat bij nagenoeg alle mensen leeft. Zoals ook de weer in honderdduizenden exemplaren verzonden kerst- en nieuwjaarskaarten, met hun goud op sneeuwwit bedrukte landschappen en lieflijke dorpskerkjes op de achtergrond, niet anders zijn dan projekties van dat verlangen.

Damesweekbladen, wier inhoud kennelijk onmisbaar wordt geacht en deswege in bijna elk gezin gespeld worden, maken een zeer kaufmännisch gebruik van deze behoefte en weten hun toch al duizelingwekkend hoge oplage-cijfers te vergroten dank zij kleurenreportages over een of ander vorstenkind, meestal tragiek in technicolor....

Wanneer de koning onzer zuiderburen zijn donna Fabiola „naar het altaar voert" (zoals dat heet in roomse kringen), dan kijkt gans Europa gedurende meer dan vijf uren achtereen geboeid naar het TV-scherm om toch maar niets van dit sprookje te missen.

Nu kunnen we met klem van bewijs de wereld ervan beschuldigen, dat het ook van het kerstfeest een sprookje heeft gemaakt. Een sprookje dat telkens weer ontroert, omdat het een onschuldig kind als centrale figuur kent met een stelletje rondborstige herders en aristokratische koningen als figuranten.

Gezet in het geliefde zwart-wit motief van alle sprookjes: de boze koning Herodes en zijn even boze lansknechten.

Eerlijker is het onszelf van sprookjesvorming te beschuldigen. Omdat wij van het Christus-feest het feest van óns gemaakt hebben; het feest van ónze huiselijkheid en beslotenheid, van ónze gulle gaven en ónze goede wil.

Omdat wij, hoewel het lied der engelen nog nazingt in ons hart, van de beloofde „vrede op aarde" een zaak van het hiernamaals hebben gemaakt, alleen maar een nu en hier niet te verwerkelijken ideaal en op zijn best: alleen maar een zaak van het eigen hart..... Kerstfeest, het feest van Gods verzoenend omzien naar deze wereld, want zó lief had God de wereld, dat Hij zijn Eengeboren Zoon gaf, zal pas dan ophouden voor die wereld een sprookje te zijn, wanneer wij die christenen zijn, gaan leven uit de werkelijkheid van het kerstfeit; wanneer wij ophouden de heerschappij van de Vredevorst te beperken tot ons kerkse zondagse leven en vrede sluiten, tegen alle vijandschap in, met zwarten en blanken met kommunisten en kapitalisten, en, - om bij huis te blijven - met buren en familie, met chefs en werknemers.

Zolang dat niet gebeurd is heeft Bing Crosby gelijk: „I'm dreaming of a white Christmas", en is ons kerstfeest slechts een ontroerend sprookje. Even wáár als het: en zij leefden nog lang en gelukkig.

v. D.

Onze zendelingen vieren waarschijnlijk Kerstfeest in Upoto-Pimu

Upoto-Pimu. Wie van ons herinnert zich deze dubbelnaam niet uit de eerste periode waarin zr Van der Veen-Vorsteveld in Kongo werkzaam was? Het lijkt er nu op, dat er een verborgen band is tussen Nederland en deze zendingspost! In Upoto werd namelijk de terugreis van de zendelingen afgebroken. Niet omdat zij het raadzaam achtten niet verder te reizen, maar omdat de bemanning van de boot waarmee zij naar Irema onderweg waren, weigerde de onrustige oostprovincie binnen te varen.

Voorlopig werken onze broeders op de voormalige zendingspost van zr Van der Veen-Vorsteveld. Zij vinden het erg jammer dat ze op 't ogenblik Irema niet kunnen bereiken. Vooral ook omdat de gemeente daar immers met groot verlangen naar hen uitziet.

Evenwel, nu de Kongolezen zelf weigeren dat onrustige gebied binnen te gaan dan is het zeker niet aan te bevelen voor blanken om toch binnen te trekken.

Onze broeders zijn veilig en daarvoor danken wij de Heer. Zij bevinden zich in zeer rustig gebied en wij behoeven ons geen zorgen over hen te maken.

Zoals ook wel blijkt uit de pers, is het ernstig gesteld met de oostprovincie; en daarmee, eigenlijk, met geheel Kongo. Hooggeplaatste V.N.-ambtenaren, in Kongo werkzaam, steken hun bezorgdheid niet onder stoelen of banken.

Met een variant op psalm 122 : 6, zou ik U willen toeroepen: **Bidt om de vrede van Kongo!**

H. SIKKEMA

P. P. RUBENS : CHRISTUS EN DE ZONDARES

Pinakothek, München

75 Jaar geleden

DEVENTER. 1 December jl. herdacht de vrouwenvereeniging haar 3-jarig bestaan. In deze feestelijke bijeenkomst werden de lotgevallen in den loop dezer jaren besproken, die zeer afwisselend waren. Uit alles bleek dat het niet vruchteloos is geweest, dat deze zusters rondom den Bijbel zich elke week schaarden om Gods dierbaar Woord te onderzoeken en naar vermogen onderling te bespreken.

Onderwijl stonden hare handen ook niet stil, want zij had nog steeds te arbeiden om de voorgeschoten gelden af te lossen, die zij had besteed voor de gordijnen der nieuwe kerk; ook uit dit alles bleek dat, waar een wil is ook een weg is; want zij had reeds veel kunnen afdoen. Moge het een aansporing zijn voor vele zusters in de Gemeenten om zich op dergelijke wijze te vereenigen, vooral tot het gezamenlijk onderzoek van Gods getuigenis en tevens om nuttig te zijn in Gods Koninkrijk. Overigens werd de avond genoeglijk doorgebracht, daar zooveel mogelijk al de Gemeenteleden tegenwoordig waren.

De Heer zegene voortdurend deze vereeniging breide haar uit en doe haar voorspoedig zijn op den ingeslagen weg. O

(Uit „De Christen", 15 december 1885).

ABONNEES,

die nu het abonnementsgeld betalen door storting van f 9,— voor het hele jaar 1961 ineens (of f 4,50 voor het 1e halfjaar, of f 2,25 voor het 1e kwartaal) besparen zichzelf de inningskosten per kwitantie.

Voor uw tijdige overmaking op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem zeggen wij hartelijk dank. De Administratie Arnhem.

RADIONIEUWS

◆ KERKDIENST IN 'T GRONINGS

van de baptistengemeente te Hoogkerk op de 1e kerstdag; deze dienst wordt uitgezonden via de R.O.N.O. van 7-8 uur n.m.

Voorganger, ds Jac. Tromp; organist D. Aissing.

Votum en groet.
Zingen psalm 98 : 1, 2 en 3.
Schriftlezing Lukas 2 : 1-7.
Zingen Gezang 482 : 2 en 3.
Schriftlezing Lukas 2 : 8-14.
Zingen Gezang 482 : 1.
Schriftlezing Lukas 2 : 15-20.
Zingen Gezang 482 : 4.
Gebed.
Zingen Lied 580 (Joh. de Heer).
Prediking.
Zingen Gezang 226 : 1 en 3.
Dankgebed.
Zingen Gezang 432 : 1 en 2.
Zegen.
Zingen Gezang 432 : 3.

De gezangen zijn uit de bundel „Lofzangen en Gebeden".

◆ Gedurende de periode van 26 december tot en met 5 januari zullen de avondoverdenkingen van de NCRV worden verzorgd door dr J. J. Kiwiet, predikant-direkteur van „De Vinkenhof". (van 23.40 -23.55 uur).

(INGEZONDEN)

VOOR DE A.S. KERSTVAKANTIE

Waar zullen we heengaan met familie of kennissen?

Iets **aparts**, iets **bijzonders** en tevens uiterst **leerzaam** is een bezoek aan het Bijbels Museum van Oudheden te Amsterdam, Hemonylaan 19a, dat elke werkdag geopend is van 10-12 uur en van 2-5 uur (behalve op donderdag, zon- en feestdagen).

Apart en bizonder door een kleine, doch originele verzameling egyptische kunst: o.a. mummies, godenbeelden, lijkvazen, grafstenen, sieraden. Vondsten uit Babylonië en Palestina, zoals 4000-jaar oude kleitabletten en aardewerk.

Leerzaam door de unieke modellen van de Tabernakel en de Tempel van Herodes, de maquettes van Jeruzalem en de Tempelberg met de „Omar-moskee".

Aktueel, ook in de Kersttijd.

Ontdekt dit plekje Amsterdam, waar de bijbelse sfeer gaat leven en zovele dingen uit de bijbelse archeologie op zulk een illustratieve wijze dichterbij worden gebracht.

Korr.adres:
Stadhouderskade 137, Amsterdam
telef. 726410.

ADVERTENTIES

Verkrijgbaar in het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem.

Ledenboeken	à f **5,—**
Ledenregistratiekaarten	à f **0,05**
Attestatieformulieren	à f **0,03**
Doopkaarten	à f **0,10**
Unie-statuten en reglementen	à f **1,25**

Een Kerstgroet van onze Russische broeders

Aan alle christelijke gemeenten in de wereld.

Beste broeders en zusters in Christus,

De raad van de unie van evangelische christenen-baptisten van de USSR groet U allen harte met het grote christelijke feest van kerst en nieuwjaar.
De engelenzang van vrede en welbehagen, gezongen bij de kribbe van onze Heer Jezus Christus móet doordringen tot de harten van alle Christenen, dwars door het grote gevaar heen, dat boven de mensheid van onze dagen hangt, het gevaar van een nieuwe wereldoorlog, die door de aanwezigheid van het atoomwapen verschrikkingen zal brengen, zoals de mensheid die niet gekend heeft. Wij, evangelische christenen-baptisten van het land, dat meer dan alle andere landen geleden heeft van Wereldoorlog II, wensen samen met onze volkeren niét, dat de huiveringen van een nieuwe wereldoorlog enig land zullen treffen. Daarom verheffen wij telkens weer onze stem ter verdediging van de vrede en daarom roepen wij alle kerken en alle christenen op, om al onze geestelijke kracht te verenigen in het vestigen van duurzame vrede op aarde.
We wensen alle christenen een blij kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar toe en willen gaarne niet enkel in het gebed voor vrede over de gehele wereld met U verenigd te zijn, maar ook in het leveren van een actieve bijdrage aan de grote en heilige zaak van de vrede.
Moge Christus, de grote redder der wereld, ons allen zegenen.
We zien naar uw broederlijk antwoord uit. We zijn van oprechte liefde vervuld jegens U allen, die onze broeders en zusters zijt door het geloof in de Zaligmaker, geboren te Bethlehem.

De leden van de Raad,

Jakov Zhidkov,
Alexander Karev,
Ilya Ivanov,
Nicolai Levindanto,
Alexei Anreev,

Dmitry Ponomartchuk,
Michael Orlov,
Ivan Motorin,
Alexei Karpov,
Konstantin Velisseitchik.

Verantwoording U.Z.C.

Onderstaande bedragen werd door de UZC voor haar werk ontvangen en kunnen met grote dank worden verantwoord t.w.:

N.Z.V. te Amsterdam v. rijstactie	f 500,—
Kinderkamp NBJB	- 10,30
Gem. Amsterdam-W.N.	- 100,—
Zondagsschool Arnhem	- 10,—
N. N. te M.	- 5,—
Gem. Groningen-N.	- 567,59
A. D. te D.	- 60,—
Gem. Rotterdam-Z.	- 121,76
JMC via mej. v. Veen te Emmen	- 311,68
Gem. Apeldoorn	- 50,—
Gem. Stadskanaal	- 275,—
Gem. Harlingen	- 38,65
Julianaschool Sneek	- 15,—
Gem. Enschede	- 49,40
Gr. v. Prinstererschool Hengelo (O.)	- 18,76
Gem. Emmen	- 322,17
Gem. Den Helder	- 53,20
P. Kroeze Haaksbergen	- 5,—
Gem. Borne	- 45,—
Gem. Harlingen	- 25,41
Gem. Leeuwarden	- 309,45
Gem. Alkmaar	- 72,50
Gem. IJmond	- 8.14
Evang. posten Heerlen/Sittard	- 86,97
N. N. te H.	- 10,—
Gem. Deventer	- 23,—
Gem. Heerlen	- 82,15
Gem. Daarlerveen	- 75,05
Gem. Apeldoorn	- 150,—
Gem. Zutphen	- 80,98
Gem. Westerhaar	- 150,—
Gem. Musselkanaal	- 188,33
Gem. Vriescheloo	- 28,36
Gem. Coevorden	- 30,30
C. N. Ulo „Het Kompas" Delfzijl	- 13,50
Gem. Den Helder	- 58,25
Gem. Makkum	- 50,—
NBSV Den Dolder	- 15,—
Gem. Enschede	- 61,58
Gem. Ter Apel	- 110,74
Gem. Winschoten	- 52,35
Gem. Groningen-Z.	- 50,—
Gem. Rotterdam-Z.	- 66,—
Gem. Sneek	- 347,50
Chr. school Staveren	- 6,—
D. E. W. te B.	- 15,—
Gem. Almelo (Nieuwstr.)	- 245,—
Gem. Sneek	- 25,—
P. Kroeze Haaksbergen	- 5,—
Gem. Rotterdam-C.	- 131,20
Zusterhulp gew. Groningen/Drente	- 130,82
Tj. R. te S.	- 50,—
Gem. Pernis	- 93,01
Chr. Ulo (Beatrixschool) Hilversum	- 10,—
J. B. de N. te W.	- 50,—
Kollekte afscheidsdienst Utrecht	- 218,—
CVO-school Haulerwijk	- 12,—
Adm. NBJB Zeist	- 1750,—
Gem. Haarlem	- 25,64
Gem. Alblasserdam	- 90,15
Gem. Amsterdam-W.N.	- 100,08
Gem. Leeuwarden	- 66,56
Gem. Delfzijl	- 305,93
Dr A. Kuyperschool Hengelo (O.)	- 25,—
Gem. Hengelo (O.)	- 656,80
Gem. Hoogkerk	- 12,38
Gem. Coevorden	- 30,—
Gem. Daarlerveen	- 100,54
Gem. E.Erfsch.veen	- 400,—
Penn.esse NBVB Apeldoorn	- 455,66
Zr. J. v. d. M.-B. te G.	- 15,—
Gem. IJmond	- 10,19
Zusterhulp „Martha" Den Helder	- 300,—
Gr. v. Prinstererschool Hengelo (O.)	- 7,52
Gem. Amsterdam-W.N.	- 90,—
Gem. Eindhoven	- 323,45
Gem. Hoogeveen	- 190,57
Chr. School Staveren	- 5,50
Gem. Rotterdam-Z.	- 34,05
Gem. Almelo (Geraniumstr.)	- 66,92
Zondagsschool Heerlen	- 6,—
Gem. Leiden	- 61,11
Gem. Enschede	- 101,84
Gem. Nieuwe Pekela	- 387,42
J. T. te IJ.	- 25,—
N. N. te N.	- 10,—
Gem. Harlingen	- 37,31
Gem. Den Helder	- 83,15
Gem. Sneek	- 10,—
Gem. Apeldoorn	- 388,—
D.E.W. te B.	- 7,50
Gem. Enschede	- 62,24
Gem. Amsterdam-W.N.	- 100,—

Bijdragen voor de zending worden gaarne ontvangen op giro no. 949054 t.n.v. Adm. UZC Willemstraat 9 te Sneek.

In verband met de afsluiting van de boeken per 31 december worden gemeenten, die nog bijdragen voor de zending hebben af te dragen beleefd verzocht dit zo mogelijk vóór 31 december te doen.

Uw Dw. Dn.

W. Modderman, Adm. UZC

VERLOOFD:

JEANNE WARNERS
en
FREEK DE RUIJTER

Leiden, Hoefstraat 10a.
Oegstgeest, Duivenvoordestraat 9.
24 december 1960.

VERLOOFD:

CORRY G. HEIJNEN
en
COR V. D. MEI

Delfzijl, Abel Tasmanplein 1.
Bussum, Amaliagaard 70.
24 december 1960.

VERLOOFD:

JANNY TEES
en
LUUK NIEMAN
Theol. student

Receptie van 3.30-5 uur, 2e Kerstdag 1960
Hotel Homan, Sellingen.
Sellingen, Torenstraat 4.
Den Dolder, Biltseweg 10.

Aantekeningen bij 't kerstevangelie

De eindredacteur verzocht mij iets te schrijven over het kerstgebeuren, en wel over die dingen, die aan de omtrek liggen, de stal, de ster, de wijzen. Er is voor mij geen enkele reden, waarom ik aan zijn verzoek niet zou voldoen. (De eindredacteur zelf zou ook niets anders verwacht hebben, daar tot op heden steeds een goede samenwerking onder de redactie-leden bestaat). U ziet, de laatste regel staat tussen haakjes. Dat wil zeggen, dat we nu tot de zaak zelf overgaan .

We lezen in Luc. 2 : 7 *„en legde voor henlieden geen plaats was in Hem neder in de kribbe, omdat de herberg"*. Hoe eenvoudig, vrij van alle opsmuk wordt ons het kerstgebeuren medegedeeld. Niemand is er dan de maagd Maria, Jozef de timmerman van Nazareth en de baby in de kribbe.

De vraag komt bij mij op, of we niet meer bij deze eenvoud moet blijven? Wie kennis neemt van de afbeeldingen, die er van het gebeuren in de stal uit de tijd der Middeleeuwen tot ons komen, bemerkt dat deze soberheid gaat ontbreken.

De aureool om het hoofd van Maria, om slechts één ding te noemen. Een eerste symptoom van de Maria-cultus. Voorts dat ezeltje bij de kribbe en eventueel nog andere dieren, waarvan het Kerstevangelie met geen woord over rept. Aan de indruk, dat men het steeds mooier wil maken, kan ik mij moeilijk onttrekken. Die tendenz vinden we terug bij de apokrieve evangeliën. Het is een afwijken van de eenvoud van het evangelie. Juist deze eenvoud, benadrukt de armoede. Dat heeft ook Paulus naar voren gebracht, toen hij schreef: *„dat Hij is arm geworden om onzentwil, om ons door Zijn armoede rijk te maken"*. De kribbe doet ons denken aan een stal. Deze zullen we ons niet moeten voorstellen als een westerse of moderne stal. Het zal niet veel meer geweest zijn, dan een overdekte plaats waar de bezoekers van de herberg hun bagage achterlieten en waar nog een plaatsje te vinden was.

Van het gebeuren zijn de herders de eerste getuigen geweest.

Deze herders waren ruige lieden. Over het algemeen niet in hoge achting. Dit blijkt uit het feit, dat ze nimmer als getuigen bij enig rechtsproces mochten optreden. Ze hebben in de stal niet gevonden, wat ze zich zelf hebben voorgesteld; wèl vonden ze wat hun door de engelen was gezegd. Ook de tekenen hun gegeven, *„gij zult het kindeke vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe"*. Dat Maria-zelf het kind in doek wond bewijst, dat er verder geen menselijke hulp aanwezig was.

Een opmerking over de ster. Meestal denkt men, dat de ster boven de stal stond. Of dit juist is? - De geschiedenis van de Oosterse wijzen, wordt ons uitsluitend door Mattheüs meegedeeld. Dat het koningen waren, staat niet in de H. Schrift, evenmin dat er drie waren. De aankomst van deze „wijzen" moet kort na de voorstelling in de tempel hebben plaats gehad. Ze zagen een ster „in het opgaan", wat ze als teken beschouwden, van de geboorte van de Messias.

Op de toenmalige koning Herodes, maakt alles een geheel andere indruk dan op hen. *„Toen riep Herodes de wijzen in het geheim en deed bij hen nauwkeurig navraag naar de tijd, dat de ster geschenen had"*, (Matth. 2 : 7). Herodes is door vrees bevangen. Hij kan geen koning naast zich dulden. Hogepriesters - vroegere en tegenwoordige - de geleerde rabbi's worden geroepen, om de vraag *waar* Hij geboren was uit te zoeken. Immers dan wist Herodes „de haard" waar de opstand tegen hem kon aanvangen .

De tijd waarop de Wijzen de eerste maal de ster zagen, was voor hem (Herodes) belangrijk, dit is de tijd, waarop de geboorte zou hebben plaats gehad. De tijd, die verliep tussen de eerste verschijning van de ster en de tijd van aankomst der Wijzen bij Herodes bedroeg *twee jaren.* (Zie Matth. 2 : 16).

Hieruit blijkt, dat het met de Schrift in tegenspraak is, de ster te laten stralen boven de stal. Ik geef toe, dat daarmee een stukje „romantiek" wordt verbrijzeld, dat daardoor vele „kerstspelen" een correctie moeten ondergaan want zeer vaak wordt het zó voorgesteld, dat de Wijzen de stal binnen kwamen, de Schrift leert het ons anders. Zij kwamen het kindeke „hulde bewijzen". *Niet in de stal,* maar *in huis.* Wij lezen: en zij gingen *het huis* binnen en zagen het Kind met Maria, zijne moeder, (vers 11). Jozef wordt niet genoemd, deze was wel in de stal, maar bij de komst van de Wijzen is hij afwezig, vermoedelijk aan het werk (als timmerman).

Wij worden niet als de Wijzen geleid door een ster, maar door Gods woord en Geest. Ook valt het hier weer op, hoe sober alles wordt beschreven. *„En zij ontsloten hun kostbaarheden en boden Hem geschenken aan: goud en wierook en mirre"*. Eenvoudiger en soberder kan het niet. Het moet ons ook niet gaan om de uiterlijke dingen, deze strelen wel onze zinnen, maar het gaat om Hem alleen! Onze aandacht mag van Hem niet afgeleid worden.

Wij moeten naar Paulus' woord, Hem niet meer kennen naar het vlees, maar in Hem zien, Gods Zoon door de Vader ons gegeven.

De Wijzen mogen gezien worden als de vertegenwoordigers van hen *„die eertijds verre waren"*, en de schatten als een symbool van de tribuut die de wereld Hem schuldig is. In het goud wordt gezien het embleem van Zijn koningschap, in de mirre Zijn waarachtige mens-zijn, wijzend op Zijn graf, en in de wierook zijn Goddelijkheid.

O, laten wij aanbidden, dien Koning!!

D. S.

Vrijdag 30 december 1960 Jaargang 77 Nr. 3555

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND.

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, drs J. Reiling en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon 05150-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon 08300-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

steigerwerk

de kunst zichzelf overbodig te maken

1960 is oud en de verdwijning nabij.
En met 1960 zijn ook veel andere zaken en dingen oud geworden. Zullen we er om treuren en voortaan in de „rijke" historie onze enige troost zoeken? Welnee. Christenen zijn immers mensen die zich uitstrekken naar wat vóór hun ligt? Het zijn immers de mensen van morgen? En is er ook niet veel dat eenvoudig verdwijnen moet, omdat het leeg en voos geworden is?

Aan het einde van dit jaar moeten we konstateren dat een bepaalde vorm van zendingdrijven voorgoed zijn tijd gehad heeft. We bedoelen die vorm, waarin een zeker percentage westers imperialisme (zij het een steeds kleiner wordend percentage) verdiskonteerd was. Vandaag en morgen kan de zendeling alleen nog maar *dienen* òf.... *inrukken.* En is dat, gezien vanuit het koninkrijk van God, geen winst?

Wijlen dr Julius Richter heeft jaren geleden het zendingswerk al *steigerwerk* genoemd. Dat steigerwerk is niet het belangrijke, maar het gebouw dat achter die steigers verrijzen moet, en voor de (op-)bouw waarvan die steigers *tijdelijk* dienen. Zendingswerk moet zodanig bedreven worden *dat het zichzelf in de kortst mogelijke tijd overbodig maakt.*

Een te voorzichtige en te lang volgehouden „voogdij" leidt òf tot meerderjarigheid zonder mondigheid, òf wekt verzet en opstandigheid waardoor de onderlinge verhouding hardhandig kapotgebroken wordt zonder al te veel uitzicht op spoedig herstel.

Het is bekend dat in Afrika (en ook in Kongo) allerlei godsdienstige sekten met een sterk nationalistische inslag en min of meer christelijk gekleurd, grote opgang maken bij vele duizenden inheemsen. Een medewerker van de *Neue Zürcher Zeitung* schreef onlangs een artikel over *„Messianisme in Kongo"* en vertelt daarin dat niet lang geleden een zekere groep inheemse christenen zich heeft losgemaakt van de „kerk der blanken", om een eigen, onafhankelijk bestaan te leiden onder aanvoering van *één der hunnen,* een zekere Kimbangu, in wien ze eerst de zichtbaar geworden christus zagen, en later zelfs een nieuwe verlosser náást Christus. De jonge kerk in Kongo en in het algemeen in Afrika zal het alleen maar uit kunnen houden tegen al dit nationalistisch sektendom met zijn sterke propagande vóór een eigen inheemse kerk en tégen de „kerk der blanken", door te tonen dat ze een eigen verantwoordelijkheid kan en wil dragen.

De taak der zendelingen kan dan alleen nog maar zoiets zijn als de taak van de vader-zakenman die de zaak aan zijn zoon heeft overgedaan (met vrezen en beven doorgaans vanwege de onervarenheid van die zoon) en die desgevraagd zijn zoon de nodige adviezen verschaft en die altijd klaar staat om - indien dat *gewenst* wordt - bij te springen.

Peinzende over wat 1960 ons nog meer te zeggen gehad kan hebben, moeten we nu verder opmerken dat dit jaar ons geleerd heeft dat het kolonialisme in zijn oude vorm zijn tijd gehad heeft.

Wat heeft ons westers kolonialisme anders *mógen* zijn dan *steigerwerk* waarachter het inheemse leven zou moeten opgebouwd worden tot *zelfstandig volksbestaan* met eigen verantwoordelijkheid en bestuur? En wat is het gewéést?

Er zijn momenten geweest in de geschiedenis van het kolonialisme waarvan men moet zeggen dat westerse machten de inheemse samenleving gebruikten als steigerwerk om er hun westerse welvaart mee op te bouwen. De omgekeerde wereld dus.

Het is verheugend te lezen dat onze regering bereid is, zo snel voort te bouwen aan de zelfstandigwording van Nieuw-Guinea dat het opgetrokken steigerwerk van het koloniale bestuur in de kortst mogelijke tijd gesloopt kan worden.

Steigerwerk.

Dat is ook de opvoeding van onze kinderen tot zelfstandigheid. Sommige vaders en vooral ook moeders breken te laat het steigerwerk af. Ze brengen het niet op, zichzelf overbodig te maken.

Of: ze zijn misschien allang als leiders van hun kinderen overbodig geworden, maar willen niet overbodig *zijn.* Teveel ouders nog willen hun volwassen, reeds getrouwde kinderen nog leiden, regeren, de wet voorschrijven. Dit „kolonialisme der ouders" kan gevaarlijk zijn voor de jonge gezinnen die het ondergaan.

Misschien is het goed, aan het eind van dit jaar nog eens te bezien, welk steigerwerk niet meer strikt nodig is voor de opbouw van het nieuwe, en dus verdwijnen kan.

De grootste dienst die we sòms aan het leven kunnen bewijzen is: onszelf overbodig te maken en daarna vrijwillig ons terug te trekken, dankbaar dat het ons gegund was te *mogen* dienen.

Wf.

MEDEDELING

De gemeente Alkmaar heeft uitgeloot een renteloze lening, genummerd no. 4, t.n.v. E. K. te G.

Het gironummer en postadres van deze worden gaarne ingewacht door de penningmeester, Kennemerstraatweg 311, Heiloo.

Aan rustige wateren

OUD EN NIEUW

Er is veel oud nieuws in de wereld. Allerlei nieuwe systemen zijn vaak niet meer dan oude gedachten in een nieuw kleed. En ze behoren alle bij het oude dat bestemd is om te verdwijnen als het nieuwe van God (dat al heel oud is) haar plaats voor goed gaat innemen. „Zie ik maak alle dingen nieuw".
Alles wat door Gods adem aangeraakt wordt, wordt nieuw.
Als Gods Geest onze levens beroert, worden we nieuwe mensen. Als God in onze konflikten het laatste woord mag spreken, worden de kapotgescheurde verhoudingen weer nieuw. De aanraking door Gods Geest betekent voor vermoeiden nieuwe krachten, nieuwe initiatieven, een nieuw begin.
Het nieuwe leven dat God gaf in de wedergeboorte, wordt niet oud. Het blijft *nieuw, eeuwig nieuw. „Wie in Mij gelooft, hééft* eeuwig *leven."*
Het echte, kerngezonde leven (en waar is dat op aarde? betekent groeikracht die sterker is dan de ondermijnende, slopende krachten van de dood.
Het echte leven is leven dat toe-*neemt; niet* af-*neemt.*
Het leven dat niet met God verbonden is, is afnemend leven. Het gaat van hoop naar wanhoop, van idealisme naar vreugdeloze aanpassing en berusting. Het is een kapitaal dat opgeteerd wordt; het is meer uitgeven dan inbeuren; het is een exploitatie met een jaarlijks tekort. Tot tenslotte de „zaak', bij gebrek aan „aktiva" wordt „opgeheven".
Daarom noemt God alle leven dat los van Hem geleefd wordt, dood! Zoals wij een bedrijf dat wel bestaat, maar niet floreert, een dood bedrijf noemen.
Het Nieuwe Jaar is alleen maar nieuw, inzoverre als haar dagen, uren, minuten en sekonden geïnvesteerd worden in de grote zaak van het eeuwig Rijk van God.
Al het heden wordt verleden, zingen we ergens in een gezang. Maar dat verleden kan nieuw blijven, inzoverre we het gestoken hebben in, en dienstbaar gemaakt hebben aan de zaak van God. Want waar dat geschiedde, zullen we iets van dat verleden (in gezuiverde toestand) terugvinden in de toekomst, opgenomen door Gods genade in het bouwwerk van het Nieuwe Jeruzalem.
Het nieuwe jaar is slechts belangrijk voorzover het de mogelijkheid, de ruimte biedt voor het geboren worden en de ontplooiing van het nieuwe leven.
Dat nieuwe leven zal het alleen kunnen houden, als we niet alleen horizontaal kontakten leggen met onze medemensen, maar bovenal vertikaal kontakt onderhouden met God. Teveel plannen voor het nieuwe jaar hebben alleen maar met het horizontale vlak te maken, wat onder eeuwigheidslicht bezien een verloren jaar kan betekenen. Alleen wie in het nieuwe jaar met God voeling houdt en God met Hem, kan iets redden voor de eeuwigheid uit deze tijd.

Losse Schakels

Nieuwjaarsgroet van de baptistenwereld-alliantie

Aan de wereldwijde baptistengemeenschap!
Nu onze kalender een nieuw jaar en een nieuwe dekade aanwijst kunnen wij als baptisten over de gehele wereld God danken voor Zijn leiding en Zijn zegeningen in het jaar dat voorbij is gegaan.
Het was een jaar waarin vele vooraanstaande baptisten van zeventig verschillende landen tesamen waren op het tiende wereldkongres, dat in Rio de Janeiro werd gehouden.... een jaar, waarin onze mensen vooruitgang boekten op het terrein der evangelisatie, bijbelstudie en persoonlijke toewijding.
Zien we vooruit, dan weten we dat 1961 al de onzen in 110 landen bezig zal vinden in het werk van Gods Koninkrijk. De nadruk komt de komende tijd te liggen op ons rentmeesterschap - ieder van ons moet zich inspannen voor de Meester. Het is een gebod in deze eeuw, waarin nieuwe natiën worden geboren en miljoenen mensen op zoek zijn naar de waarheid die vrijmaakt, dat de christenen in waarheid de liefde van God uitstralen. Dan kunnen zwaarden worden omgesmeed tot ploegscharen en de vrede kan tot de wereld komen.
De 23 miljoen baptisten spreken een duizend verschillende talen, laten we desondanks in eenheid bidden dat God ons wil gebruiken voor de voortgang van Zijn werk onder mensen.

Hartelijk U groetend,

Joao F. Soren, president

Josef Nordenhaug, alg. sekretaris

Robert S. Denny, sekretaris

Erik Rudén, sekretaris.

Onjuiste Maatstaf

Zijn we wel altijd voorzichtig in het beoordelen van staatsvormen in andere landen dan het onze? Is de maatstaf die vaak wordt aangelegd wel juist? Veelal gaan we uit van de staatsvorm, waaronder wij hier in het westen van Europa leven, zonder ons af te vragen of de andere volken voor deze staatsvorm wel rijp zijn? Hoelang heerst hier niet het systeem, waarbij we ons behagelijk voelen? Ons volk en de andere volken van Europa hebben toch ook eeuwen lang andere vormen van samenleven gekend dan ze nu hebben. Zonder schokken zijn hier ook niet alle veranderingen ten goede ingetreden. En nu verlangen we vaak dat, wat hier gegroeid is, in de geest der volken, direct zal worden overgenomen onder volken, wier jongste verleden er nog al wat anders uitzag. Men begrijpt dan ook niet hoe veranderingen in de staatsvorm, die zich daar voltrokken, en ons verre van begerenswaardig voorkomen, door die volken zelf niet slechts verdragen worden, maar soms nog als een vooruitgang worden gewaardeerd. Prof. Dr J. de Graaf, die enkele malen een reis naar Rusland maakte, wijst op een grote fout, veelal door het westen begaan, bij de beoordeling van het Rusland van heden.

Eigen achtergronden

Het Rusland van heden heeft zijn eigen achtergronden, die zo geheel anders zijn dan die van bv. ons land. Men begaat daardoor fouten en een daarvan is, zegt genoemde prof. „dat men maatstaven aanlegt, die ontleend zijn aan stabiele democratiën met een lange traditie van geestelijke vrijheid. Rusland moet men vergelijken met de tsarentijd en met de tijd van het Stalinisme. Dan kan men niet anders zeggen dan dat de burgers der Sovjetunie een in hun historie ongekende vrij-

heid genieten en deze ook waarderen en voor geen ander maatschappelijk stelsel willen ruilen."

De russische staatskerk stond uit de aard der zaak bij het uitbreken van de revolutie op wankele voeten. De tsaar was als zodanig ook hoofd der Kerk, en de Kerk was dienares van de Staat.

Het communisme sneed deze band door en toen kreeg de russische Kerk het moeilijk. Ze moest nu plotseling op eigen benen staan, voor eigen onderhoud zorgen, en was niet meer in staat om zich tegen de buitenkerkelijke stromingen in dat land te verzetten door middel van het verbannen van buitenkerkelijke gelovigen naar Siberië. Wie bedenkt hoe zeer de vrije predikers bemoeilijkt zijn in hun werk en soms voor vele jaren naar Siberië werden verbannen om hun invloed op het volk te breken, zal kunnen begrijpen dat o.a. de baptisten (thans verenigd met de Evangelischen) zich onder de huidige overheid gemakkelijker bewegen en genoeglijker leven, dan in het tsaristisch verleden. Vergelijkt men de maat van hun vrijheid van godsdienstig leven en werken met de onze, dan valt het sterk in hun nadeel uit, maar plaatst men die tegen de achtergrond van de laatste eeuwen voor de Oktoberrevolutie, dan is er in Rusland in dit opzicht heel wat gewonnen. Wie het de russische Kerk en de baptistengemeente in Rusland euvel duidt dat zij het communistische regiem aanvaarden en zich niet geroepen achten om tegen het communistische stelsel als zodanig te ageren, moet toch eens bedenken hoeveel, in zichzelve onjuiste gewoonten, Paulus heeft gelaten voor wat ze waren, opdat de evangelie-verkondiging voortgang zou kunnen hebben. Hij heeft er niet een kruistocht tegen georganiseerd, maar het goddelijk licht op de kandelaar gezet en alom rondgedragen. Had hij daarbij niet het voorbeeld van de Heer zélf, die voor de activiteiten van Israël's vrijheidspartij slechts een waarschuwing had?

Men betichte de gelovigen in Rusland niet van slapheid, van beginselloosheid of - hoe schandelijk ware dat - van geheime agenten te zijn voor de Sovjetunie.

De Ergenis De werkelijke oorzaak van het zich afkeren van het evangelie ligt wel ergens anders. Wie zelf evangeliserend werkzaam geweest is onder het volk, heeft daarvan wel weet.

„Waarom komt u de laatste tijd niet meer in de kerk?" „Dominee, dat zal ik u zeggen: als ik in de kerk zit voel ik me veroordeeld en weet ik, dat ik me moet bekeren, en dat wil ik niet."

„Neen, mijnheer, dank u, ik wil die blaadjes niet meer lezen." „Maar waarom niet?" „Dan moet ik een ander leven beginnen, en die kant wil ik niet op."

Dat was eenvoudig en zonder omwegen gezegd, maar in de grond der zaak zei de zweedse schrijfster Ellen Key hetzelfde toen ze haar breken met het christendom zo verklaarde: „ik voelde, dat ik mijn persoonlijkheid zou moeten prijsgeven om aangepast aan Jezus Christus te leven, en daartoe was ik niet bereid."

De gedachte dat de kerken vol zouden stromen en het evangelie een hartelijk onthaal onder de mensen zou vinden als de kerken maar één werden, getuigt niet van mensenkennis - althans niet van zulke opgedaan in persoonlijke evangelisatiearbeid. - De verdeeldheid der gelovigen kan hoogstens een zaak zijn die de gelovigen ernstig beroert. Niet kerken behoeven zich te verenigen, maar de gelovigen, die de Schrift als zodanig aanspreekt, nieuwe schepselen in Christus, behoren elkander te zoeken, met als doel tot een bijbels gemeentelijk leven te komen. Daarom heeft de Here Jezus gevraagd.

Zin en Vorm We hebben aan deze plaats wel eens opgemerkt, dat niet in het element van het water zin en betekenis van de doop naar voren komt, maar in de handeling van het onderdompelen en het weer opheffen. Het eerste spreekt van ons begraven, van ons met Christus in de dood verenigd worden; het tweede van ons met Hem opgewekt worden en ingaan in het nieuwe of eeuwigheidsleven. Wat van zonde reinigt is het met Christus gestorven zijn, want door zijn dood is de zonde te niet gemaakt en als van zonde ontheven en wordt ons het leven des Geestes geschonken dat toegang geeft tot de heilsgemeente.

Nu verraste het ons dezelfde opvatting te vinden in het werk van prof. Oscar Cullmann: Die Tauflehre des Neuen Testaments. (De leer van de doop in het N. Testament). Na er op te hebben gewezen dat de doop in het N. Testament een negatieve zijde heeft: de zondenvergeving en een positieve: het deelverkrijgen aan de H. Geest, zegt hij:

> „zo wordt ook een nieuwe betrekking tussen de uiterlijke doophandeling en de vergeving der zonden gelegd. (Hierbij is gedacht aan de christelijke doop in tegenstelling tot de doop v. Johannes L.) Het is niet meer het bad als zodanig, het afwassen, hetwelk reinigt, maar de onderdompeling als zodanig: in de doophandeling wordt de dopeling bij de onderdompeling „begraven met Christus" (Rom. 6 : 4), bij het omhoog gebracht worden volgt zijn opstanding."

En dan merkt hij nog op: dat deze beide zaken: zondenvergeving en ingaan in het eeuwige leven even innig met elkander verbonden zijn als de dood van Christus verbonden is met zijn opstanding. L.

KOMT VERWONDERT U!

een nieuwjaarswoord van de Unie-voorzitter

Het is me opgevallen, dat in alle gevallen waar in het Oude Testament sprake is van „verwonderen", dit woord in de nieuwe vertaling is vervangen door nu eens „verbazen", dan weer „ontzetten". Trouwens ook in het Nieuwe Testament is hetzelfde te bespeuren.

Bij verbazen denkt men meer aan prestaties van mensen, aan „baas boven baas". Verbazen is de waardering van het baasschap van de mens. De groei der techniek, uitvindingen, het openstoten van de Ruimte, wat zijn we bazen. Velen dienen deze god en „verbazen" zich en zichzelf.

Ontzetten is het losgerukt en neergekwakt worden naast de aloude funderingen. Hoevele zeepbellen bleken zeepbellen te zijn. Wat maaien kernsplitsing, dreigende ABC-oorlog, nieuw opkomende wereldmachten een zekerheden weg. Velen vrezen, staan verbijsterd en worden ontzet.

Verwonderen brengt ons in de stilte. Stilte is daar waar de mens zwijgt en Gods Adem voelbaar, hoorbaar wordt. Het wonder is daar waar de mens eindigt en God kan beginnen.

We treden over de drempel in een nieuw jaar. Anno Domini 1961. Gaan we over de drempel met ziende ogen en horende oren? Met een ontvankelijk hart waarin Gods Adem fluistert van het wonder? Dan zullen we ons niet „verbazen", onder bekoring komen van menselijk kunnen en kennen; evenmin worden we „ontzet" als degenen die vrezen, wijl hoop en toekomst mankeren. We moeten „verwonderen", stil worden, God aan het werk en woord laten.

Terugzien, ja toe maar, doch dan met belijdenis van schuld over ons „baas" zijn, over onze vrees en ons kleingeloof. Vooruitzien, ja zeker, maar dan in de gezindheid welke de Filippenzen-brief ons aanprijst. In deze gezindheid, welke ook in Christus Jezus was, bent U dicht bij het wonder.

Het is mijn oprechte wens en bede, dat we ook het nieuwe jaar „verwonderd" mogen arbeiden voor gezin en volk, voor gemeente en gemeenschap.

ds SLORT OVER

De wijzen uit het oosten

In een vorig artikel - in het kerstnummer - heb ik reeds enige opmerkingen gemaakt over deze wijzen, die hierop neerkwamen, dat er ongeveer twee jaren verlopen zijn tussen het tijdstip van de eerste waarneming der ster en de aankomst der wijzen te Jeruzalem. Op de geschiedenis van de wijzen willen we nog iets verder ingaan.

Mattheus die ons 't verhaal geeft heeft z'n evangelie in eerste instantie geschreven voor de Joden. Hij stelt ons Jezus voor ogen als de ware Messias en toont ons hoe Hij door de joden werd verworpen. God weet in zijn ondoorgrondelijke wijsheid deze verwerping van hun Messias, in Zijn heilsplan in te schakelen, zodat de verwerping door Israël, tot zegen wordt voor de volken.

De bizonderheden over de geboorte van Christus, worden ons door de arts Lukas medegedeeld. Mattheus vermeldt alleen, dat Hij werd geboren in Bethlehem - Juda; voorts de aanbidding der wijzen en de vlucht naar Egypte.

De wijzen, die de ster in het Oosten hadden gezien waren magiërs in de goede betekenis, die behoorden tot de (vermoedelijk) Chaldese priesters.

(In een ongunstige zin zijn magiërs meer tovenaars dan wijzen, deze komen we ook in de H. Schrift tegen, zie Hand. 8 : 9; en 13 : 6, 8). Hier hebben we te doen met mannen van wetenschap. Hoevelen het er waren, wordt ons niet gezegd. De traditie zegt 3 en weet dan als verdere bizonderheid nog te vertellen dat het koningen waren, noemt ze zelfs met namen en „hun gebeente wordt nog vertoond in bijgelovige mensvergoding". In de kerstliederen leeft deze traditie nog voort. In een oud-hollands lied:

„d' Heilighe drie Koon'gen uyt soo verren landt,
Sij sochten onsen Heere met offerhandt"

Tevens blijkt dat ze ook nog heilig genoemd worden. Van al deze dingen is in de bijbel niets te vinden.

Zulke magiërs waren over verschillende landen verspreid .Daar hebben ze ontmoetingen gehad met joden, die in de diaspora, d.w.z. in de verstrooiing leefden.

Daardoor is kennis verkregen van de Messias-verwachting der joden.

Door het opmerken van 'n bizondere ster, sterrekundigen hebben zich ermee bezig gehouden o.a. Kepler, waarin het bizondere aan de sterrenhemel zou hebben bestaan in een bizondere stand van een drietal planeten, van o.a. Jupiter en Saturnus in het sterrebeeld „de vissen", eens in de 800 jaren voorkomend en *twee jaren voor de geboorte van Christus* nogmaals voorkomend, (daar ik mij op dit terrein niet bevoegd acht en het de lezer ook verder niet zal interesseren, gaan we daar ook niet verder op in; ik noemde het omdat door de grote Kepler hiermee aangetoond is, dat het verhaal van Mattheus door de wetenschap is bevestigd), door het opmerken van de bizondere ster - schreven we - zijn ze ertoe gekomen, de lange reis - in het oosten tijdrovend - te ondernemen.

We moeten even stilstaan bij het 2e vers: *„wij hebben gezien Zijn ster in het Oosten"*. Men zou ook naar de grondbetekenis van het woord kunnen lezen: *„in zijn opgang"*. Er was in het „opgaan" van de ster iets bizonders waargenomen. Het woord „opgaan" is hier de vertaling van het hebreeuwse woord voor „opspruiten", zoals we het tegenkomen in de profetiën van de Spruit, die zou opspruiten.

In Num. 24 : 17, de bekende Bileamspreuk, lezen we: *Ik zal hem zien, maar nu niet; ik zal hem aanschouwen maar niet nabij. Er zal een ster voortgaan* (d.w.z. „opgaan") *uit Jakob.*

Deze opgang van de ster brengen de wijzen in verband met de geboorte van Israëls Messias. Vandaar dat ze naar de residentie, naar Jeruzalem trekken, om daar informaties te ontvangen. Het is vanzelfsprekend, dat zij zich vervoegen bij het hoofd der natie. Zulk een bezoek van vreemdelingen „uit zo verren land" bleef niet verborgen. De indruk die het alles op Herodes maakt is een geheel andere dan de wijzen zich dachten. Herodes zag in de nieuw-geborene een concurrent.

In de statenvertaling lezen we, dat de wijzen aanbaden. Dit kan niet juist zijn, omdat aanbidding slechts kan plaatsvinden, waar men Zijn heerlijkheid heeft aanschouwd. In de nieuwe vertaling is daarom sprake van „hulde bewijzen".

Dit zal wat de vorm betreft hebben bestaan in „het zich neder buigen ter aarde", (zie Gen. 19 : 1). Dat geheel Jeruzalem ontroerd werd laat zich begrijpen. Wee hun die verdacht werden van sympathie voor de rivaal van Herodes!

Het volk kende de bloeddorst van Herodes, de Edomiet.

Nog een enkel woord over de schriftgeleerden, die in deze geschiedenis een plaats innemen. We merken op, dat schriftgeleerden een juist kennis kunnen bezitten, zonder voor Jezus een hart te hebben.

De wijzen wisten niet de plaats van Jezus' geboorte, maar hun begeerte de geboren koning te huldigen, was oprecht. Zij waren heidenen, maar God stelde hen tot een getuigenis in Jeruzalem.

Deze geschiedenis illustreert het woord uit het Johannes' evangelie: *„Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen"*.

Hoe beschamend: Heidenen gingen vóór in het hulde brengen aan Jezus! Hoe menigmaal herhaalt zich de geschiedenis.

Velen onder het Woord grootgebracht, buigen zich niet voor Hem en de z.g.n. „buiten-kerkelijken" gaan hen voor.

Laat ons niet nalaten Hem te huldigen, laat ons tonen „hart te hebben" voor Hem en Zijn Rijk.

MEDEDELING

Daar ons meerdere malen verzoeken daartoe bereiken, vermelden we hier de adressen van onze zendelingsvrouwen:

Mevrouw J. van 't Wout-Bal,
Plantsoenstraat 4,
Stadskanaal.
Mevrouw J. Edens-Veltman,
Sterkenburglaan 6,
Doorn.
Mevrouw J. ter Braak-Hondelink,
Jacob Catsstraat 23,
Hengelo (O.).

H. S.

DELFZIJL - (S. O.). We willen U laten delen in de blijdschap in onze gemeente. De arbeid in onze gemeente gaat Góde zij dank zeer goed. Onze voorganger heeft al lang ondervonden, dat hier veel werk is. Maar hij is er ook niet bang voor! De zondagavondjeugd groeit mooi, ruim 40 jongelui zo tussen de 17 en 20 jaar. Ook deze jongelui doen flink hun best.

Zondag 4 december waren we getuige dat drie jonge mensen door de doop aan de gemeente werden toegevoegd. De kerk was overvol en aan de avondmaaldienst namen zeer vele gemeenteleden deel.

De inwijding van ons nieuw jeugdlokaal in plan Noord waar zo langzamerhand enige duizenden wonen, moest door omstandigheden een week worden uitgesteld. Zaterdag 17 december om drie uur vond de officiële opening plaats. De eerste daad die werd verricht was de onthulling van de naam. Een meisje dat van het begin af aan op de meisjesvereniging was geweest mocht dat doen. Een ster prijkt aan de muur met daaronder de letters „De Ster".

Daarna werd de vlag gehesen door br Heijnen sr. terwijl zuster Steendam, geassisteerd door een meisje van de zondagschool de sleutel werd aangeboden om de deur te openen. De vele genodigden namen plaats in de grote zaal. Ds De Boer heette de aanwezigen hartelijk welkom en las Ps. 100. Br Heijnen, de voorzitter van de bouwkommissie gaf een overzicht van 't begin van de arbeid hier in plan Noord.

Begonnen werd met de zondagsschoolarbeid in de voorkamer van de fam. Steendam. Zuster Ina Oorlog begon hier de arbeid en weldra groeide het werk zo dat de kinderen ook op de vloer moesten zitten. Na enige tijd werd de kamer te klein en moest de gemeente omzien naar een andere gelegenheid. Een keet werd ons aangeboden. Met man en macht werd de keet op een wagen geplaatst en kwam op de plaats van bestemming. Maar ook die ruimte was gauw weer te klein waarom besloten werd de kinderen maar om 10 en 11 uur te laten komen. Er waren intussen zo'n 50 à 60 kinderen. Langzamerhand groeide het werk. Zusterhulp volgde het voorbeeld en begon er ook te werken. Jongens en meisjesklubs werden opge-

richt. De arbeid groeide. En, gelukkig nam de gemeente toen het besluit tot het laten bouwen van een stenen lokaal. En vandaag was het dan zo ver. Een pracht van een jeugdlokaal. Eén der sprekers gewaagde van een klein paleisje, „en dat wordt maar eventjes zo uit de grond gestampt". Hij was er jaloers op. Een andere spreker vond het zo mooi dat juist in deze tijd, nu er zoveel over de Ster gesproken werd, hier een gebouw werd geopend dat ook heenwijst naar „De Ster". Hij sprak de wens uit dat velen hier in dit gebouw de Ster mochten volgen om bij Jezus te komen.
Zondagmorgen werden al de werkers in de dienst aan de gemeente voorgesteld en in het gebed opgedragen, juist omdat zij de steun van de gemeente zo nodig hebben. Dit was een heel mooi ogenblik.
Zondagmiddag hadden we een speciale dienst voor de kinderen met de ouders en daarna kwam de gemeente om het nieuwe gebouw te bezichtigen. We zijn dankbaar voor al de zegeningen.
Jammer dat ds en mevr. Van Beek niet aanwezig konden zijn want al dit werk had de liefde van hun hart.
Terugziende op de doorbraak in het begin van het jaar hebben we mogen ervaren, dat God nog meer heeft te geven, als wij maar trouw blijven.
God zegene ons allen in de arbeid, ook in het nieuwe jaar.

HOOGEVEEN - (J. B.). Lang is het geleden dat er iets van Hoogeveen in ons weekblad stond. Deze keer echter kunnen wij het niet nalaten door te geven, dat wij op zondag 11 december jl. een pracht avond hadden in onze gemeente. In plaats van een gewone avonddienst waren gemeente en vrienden der gemeente rond het liefdemaal verenigd.
De kerkzaal was voor deze keer op gezellige manier ingericht. In de zaal heerste een intieme sfeer van verwachting van advent. De opkomst was boven verwachting, alle zitplaatsen (ruim honderd bezoekers waren aanwezig) waren bezet. Het doet zo goed op deze manier als gemeente en ook met allen die meeleven eens samen te zijn. Het versterkt de liefde tot onze Heer en onze naaste. We weten ons verbonden in Hem en weten ons nog meer één in onze Heiland. Spontaan werd meegewerkt door het zangkoor.
In de pauze brachten dienende Martha's koffie met koek rond. De samenzang klonk hoog op in het „Ere zij God", waarbij het oog gericht werd op Bethlehem. Enkele broeders gaven getuigenis van hun geloofsleven. God zelf was in ons midden. Hij sterkte ons naar geest en lichaam.
Op eenvoudige wijze werd samen de broodmaaltijd gehouden. Wij mogen terugzien op een samenzijn, dat, naar wij hopen, de opbouw der gemeente ten goede komt, de onderlinge liefdeband versterkende tot lof en eer van onze Heiland die uit *Zijn* oneindige liefde zoveel voor *ons* deed.

DE ZAANSTREEK - (S. J. S.). Het mag als algemeen bekend verondersteld worden, dat iedereen weet waar de Zaanstreek is.
Wanneer men van Amsterdam per trein naar het noorden reist, ontdekt men al redelijk gauw, dat de trein zo om de vijf minuten stopt. De reden hiervan is, dat men steeds plaatsen passeert die min of meer als een keten aaneen zijn geregen.
En al zijn die plaatsen nu niet direct groot, belangrijk zijn ze wel, omdat hier geweldig veel industrie is, die aan vele mensen arbeid verschaft, getuige de grote fabrieken, die men vanuit de trein kan waarnemen.
Wat misschien niet algemeen bekend is, is dat deze industrialisatie ook baptisten naar de Zaanstreek heeft getrokken.
Zo worden bv. in Wormerveer al geruime tijd huissamenkomsten gehouden, waar ds Bakker van Amsterdam-C. de broeders en zusters in de verstrooiing iedere week toespreekt, waardoor ze weer gesterkt de komende week ingaan.
Toch zijn huissamenkomsten niet het ideaal, dat iedere goede baptist zich voor ogen stelt. Men bereikt immers op deze wijze zo moeilijk vreemden, om de eenvoudige reden, dat dezen het te intiem vinden zich tussen die vier muren van een huiskamer te begeven.
Dit alles is oorzaak geweest, dat ook de broeders en zusters hier naar een mogelijkheid hebben omgezien om erediensten te houden in het openbaar en dan op zondag.
Dit is ons thans gelukt en *vanaf 8 januari 1961* zullen voortaan iedere zondag diensten worden gehouden, *'s middags om 5 uur in de doopsgezinde kerk*, Noorderhoofdstraat te Krommenie.
Deze mededeling is dan ook bedoeld om de baptisten, die mogelijk nog in deze streek wonen en die ons nog onbekend zijn, op onze zondagsdiensten te attenderen.
Daarbij willen wij niet vergeten ook uw voorbede te vragen voor deze zaak, omdat wij ons ervan bewust zijn, dat aan „Zijn zegen alles is gelegen".
Wij hopen dat de Heer van de gemeente deze arbeid moge zegenen, zodat ook het blijde evangelie meerdere bekendheid moge krijgen in de Zaanstreek.

Nader bezien kerkdienst in het gronings

Radioluisteraars in de provincies Groningen, Drente en misschien ook nog in Overijssel hebben aan de avond van de eerste kerstdag voor de regionale omroep Noord en Oost, de zogeheten RONO, de kerstdienst van de baptistengemeente te Hoogkerk kunnen beluisteren, een dienst welke in het Gronings werd gehouden. Het was niet de eerste keer, dat ds Jac. Tromp van Hoogkerk zulk een dienst in de taal van het land tussen Lauwerszee en Dollart hield; de radio-uitzending van deze dienst heeft evenwel - zo stellen we ons voor - de tongen losgemaakt en velen zullen ten aanzien van kerkdiensten in de streektaal hun afkeuring hebben geuit.
In Friesland houdt men sinds jaar en dag, althans van tijd tot tijd, kerkdiensten in de streektaal. En ook daar, hoewel de friese bevolking in veel sterkere mate z'n taal lief heeft dan de Groninger zijn taal, vindt men vele mensen die deze godsdienstoefeningen in het Fries afwijzen.
De argumenten tegen de kerkdiensten in de streektaal komen allemaal op hetzelfde neer: men vindt de eigen streektaal te grof en te onwelluidend om die te bezigen voor de heilige zaken van geloof en godsdienst. Men heeft er teveel moeite mee om, in een gebed bijvoorbeeld, de Here God aan te spreken op dezelfde vertrouwelijke en huiselijke wijze waarmee men in de dagelijkse taal als kind zijn vader aanspreekt.
Nu geloven we dat in dit argument, dat overigens beslist niet onreligieus is, de diep-menselijke behoefte aan het woord komt, die wil dat de taal van de godsdienst een heilige taal is.
Aan deze behoefte is (ten dele) te wijten, dat (vooral vroegere) dominees zich een deftige galmende toon verschaften wanneer zij den volke toespraken. Een kwaad, waaraan intussen niet slechts de predikheren zich bezondigden, maar evenzeer ouderlingen, lekepredikers en vele anderen die de normale intonaties en accenten ineens vergeten zijn wanneer ze in gebed of toespraak zich moeten uitdrukken. Dan wordt een taal gebruikt, die voor God en Zijn dienst gereserveerd schijnt te zijn, een heilige taal.
Zou het gebruik van deze heilige taal en dus ook het afwijzen van kerkdiensten in welke streektaal dan ook (het Latijn van de roomse eredienst is er ook zo'n voorbeeld van) in wezen niet voortkomen uit de in het algemeen wel religieuse ergernis die opgeroepen wordt door.... de vleeswording van Het Woord?
Dat Christus in het vlees verscheen, ons vlees, de mensen gelijk is geworden, een timmermanszoon werd, waardoor zelfs Zijn broeders niet in Hem geloofden (Joh. 7 : 5) en de inwoners van Nazareth Hem smaalden: is dit niet de timmerman, zoon van Maria en de broeder van Jacobus en Jozef en Judas en Simon; en behoren zijn zusters hier niet bij ons? (Mark. 6 : 3), dát is immers oorzaak geweest van het feit dat Hij als Messias werd afgewezen?
De vleeswording van Het Woord betekent dat Gods Heilige taal vertaald werd in onze däägse taal, zodat wij Hem zouden verstaan. God is het gesprek met ons begonnen, Hij wil met ons praten en is onze moedertaal gaan spreken. Zouden wij Hem dan niet mogen antwoorden in de taal waarin wij geboren zijn?

v. D.

Bladvulling

Toen er in Den Haag een bijbelauto van het Nederlands Bijbelgenootschap reed, kwam er enthousiast een heer aanlopen, die naar binnen wilde.
„Dat is het wat ik zoek, dat is het precies!" riep hij. De verkopers waren verheugd en grepen al naar allerlei bijbeluitgaven.
„Neen", zei de meneer toen: „laat u maar, ik loop al weken te zoeken naar een geschikte auto om patates frites in te bakken. Zo één als deze moet het worden!"....

Abonnees

die nu het abonnementsgeld betalen door storting van f 9,- voor het hele jaar 1961 ineens (of f 4,50 voor het 1e halfjaar, of f 2,25 voor het 1e kwartaal) besparen zichzelf de inningskosten per kwitantie.
Voor uw tijdige overmaking op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem zeggen wij hartelijk dank. De Administratie Arnhem.

lezers aan het woord

Tijd om te spreken

In de berichten van het persbureau der nederlandse hervormde kerk vond ik als eerste het volgende, dat ik graag in „De Christen" zag geplaatst, broeder eindredakteur:

Schok nodig

De Duitse atoomfysicus C. F. von Weizsäcker, die vooraan staat in de strijd tegen de gevaren van een oorlog met kernwapenen, verklaarde onlangs dat hij altijd nog gehoopt had dat het mogelijk zou zijn langs politieke weg een dreigende atoomchaos te verhinderen, maar nu gaat vrezen, dat alleen de verschrikkelijke schok van een gebruik van kleine atoomwapenen in een lokaal conflict ergens in de wereld door één van de steeds in aantal groeiende „atoommachten", een bereidheid tot onderhandelen zal teweegbrengen, die tot nu toe ontbreekt.

Tijd om te spreken

Zal het inderdaad zóver moeten komen? En zal het dan niet tè laat blijken te zijn? De kerken hebben een en andermaal krachtig voor het behoud van de vrede door internationale samenwerking gepleit: in wereldverband bij monde van de Wereldraad van Kerken, in Europees verband onlangs nog in de Europese kerkenconferentie te Nyborg. Wij hopen, dat de kerken in Nederland of één van haar - waarom niet de hervormde kerk? - binnen niet te lange tijd in de sindsdien nog weer hachelijker geworden situatie nogmaals zullen spreken ingevolge haar opdracht Gods geboden en beloften voor alle mensen en machten te betuigen.
Het spreken van de kerk zal er o.i. vooral op gericht moeten zijn het net van de wanen waarin, zowel nationaal als internationaal, het politieke leven gevangen dreigt te geraken, te verscheuren en op te roepen tot gelovig realisme.
Maar een bijzondere taak rust in dezen op de christenen, die als leden van de volksvertegenwoordiging en als dragers van het overheidsgezag politieke verantwoordelijkheid hebben ontvangen.
Zij staan op een plaats waarop het mogelijk is die concrete beslissingen te bevorderen die een wending zouden kunnen betekenen in de fatale gang van zaken, die zich thans in de NAVO voordoet.
Zij ook kunnen in die internationale conflictensituaties, waarin ons eigen land direct is betrokken - wij denken aan Nieuw Guinea - trachten de waarschuwende stem, die de kerk deed horen, om te zetten in een beleid, dat getuigt van minder behoefte aan zelfrechtvaardiging en van meer werkelijkheidszin dan wij tot nu toe konden bespeuren.

Ik heb deze kreet, evenals U nu, ook gelezen en het een paar dagen in mij om laten gaan. In het deel: *Tijd om te spreken* komt U tegen: gepleit, spreken, betuigen, spreken, stem, en deze woorden duiden aan, dat de kerken tegen de huidige militaire machtsontwikkeling protesteren.
Begrijpelijk. De belastingen zijn hoog en zwaar, mede door de miljarden, die in deze kwalijke zaak gestoken worden. Maar daarom niet alleen. Men bedenke wat met deze kapitalen verricht zou kunnen worden bij hongerende volken. Of in eigen land. En daarom niet alleen, want naar het getuigenis der kerken heeft God de wereld lief, alle mensen altijd overal en liefde wil zegenen, terwijl een oorlog vernietiging, diepste ellende is. In het hart van gelovigen kan niet anders dan volledige afkeer zijn van zulke verwoestingen.
Ds F. H. Landman wil dat de kerken in Nederland - waarom niet de hervormde kerk? - nogmaals zullen spreken, en schrijft in *„Hervormd Nederland"* als volgt:

> *Verschillende feiten hebben in de laatste maanden een groeiend onbehagen bij velen teweeggebracht: de uitdagende open brief van - de modernste (kern)wapenen eisende - Duitse generaals; de eis van De Gaulle, dat Frankrijk over een eigen kernwapen zou mogen beschikken; de tegenzet van de NAVO zelf, die het recht opeiste vierde kernmacht van de wereld te worden; de vreemde BB-oefening in Berg en Dal; en vlak daarna de berichten over de meer dan honderd Duitse munitieschepen in de Nederlandse binnenwateren en over de, binnenkort door Amerikaanse afgevaardigden te inspecteren opslagplaats van atoomwapenen te Volkel.*

Generaal Norstad verklaarde nog dezer dagen in Parijs, dat zolang mogelijk van conventionele wapenen gebruik moet worden gemaakt (d.i. van de wapenen, die in wereldoorlog II tot vóór Hirosjima „gewoon" waren) en dat atoomwapenen pas mogen worden gebruikt „na een weloverwogen beslissing van de politieke autoriteiten van de alliantie" (d.i. van de Noordatlantische verdragsorganisatie).

Wie beslissen uiteindelijk?

Intussen dringen zich met hoe langer hoe meer klem vragen op. Hebben de politieke autoriteiten nog in voldoende mate het heft in handen om te verhinderen, dat op een onvoorzien ogenblik de verantwoordelijkheid ten dezen toch blijkt te worden genomen door beroepsmilitairen? Raken deze militaire autoriteiten niet zo gewend aan de oefening met deze wapenen, dat zij niet meer voldoende beseffen, dat de praktische hantering ervan het leven op aarde zo goed als zeker onmogelijk zal maken?
Misleiden de politieke autoriteiten niet zichzelf en de volkeren, waaraan zij leiding hebben te geven, door enerzijds afweeroefeningen te organiseren, die de burgerbevolking in de waan brengen, dat het nog wel wat mee zal vallen, anderzijds er al te vanzelfsprekend vanuit te gaan, dat het toch wel niet zover zal komen?

Broeder eindredakteur - dit is een wat vreemde aanspraak, maar ik meen het zo - mogen wij niet wat anders gaan doen dan spreken? Daarbij denk ik niet aan protestvergaderingen, bijvoorbeeld vanwege het feit, dat we hier de ellendigste wapenen in het land gedeponeerd hebben gekregen zonder dat ik er in de volksvertegenwoordiging iets over hoorde als een mededeling van de zijde der regering met een verzoek aan onze gekozenen om daarover meningen kenbaar te maken. Ik heb de indruk dat de tijd van spreken in woorden voorbij is. Het is natuurlijk prachtig als er één kerk, of tien kerken nogmaals wat duidelijks gaan zeggen aan de machthebbers van deze eeuw, maar in mijn hart heb ik geen geloof, dat er naar hen geluisterd zal worden. Ik vrees dat wij beschouwd worden als onnozelen, die geen kijk hebben op de internationale toestanden enz. enz.
Naar mijn gevoelen zullen we, indien wij althans werkelijk verontrust zijn, het niet meer bij spreken kunnen laten. Zijn we eigenlijk al niet lang aangeland op het punt

75 Jaar geleden

EVANG. SAMENKOMSTEN TE GRONINGEN

„... Voorts kan van al de vijf avonden gezegd worden, dat ze liefelijk waren, en niet een eindigde zonder dat wij met dank aan God konden vermelden van zondaren, die hun toevlucht tot den Redder hunner zielen genomen hadden. In den Geest volgen we al die zielen na en bidden voor hen tot God, die hen sterken en staande kan houden in strijd en verzoeking. Zij het hun allen tot een zalige vertroosting, dat de Heere God hun de verzekering geeft: „Ik zal u leiden met mijn oog!"
Niet het minst waren de navergaderingen, wanneer met bekommerden gesproken werd, en waarbij ook tal van niet-gedoopte broeders en zusters tegenwoordig waren, medearbeidden en in de vreugde deelden, recht verkwikkend. Menige dankzegging met gebed werd tot God opgezonden en lofliederen uit volle borst aangeheven, deden de wanden van het kerkgebouw weerklinken en wij zijn er van verzekerd, dat ze ook in den hemel weerklank hebben gevonden.
Getallen van hen, die werden toegebracht, noemen wij maar niet; ze zijn door God geteld en de Engelen hebben er notitie van genomen. God zegene de broederen, die weer tot hunnen gewonen werkkring zijn weergekeerd, zegene rijkelijk hunnen arbeid, en wij roepen hun een „tot weerziens" in Groningen of.... in het Vaderhuis hierboven toe!"

(Uit „De Christen", 15 december 1885)

waar woorden uitvallen en de daden moeten aantreden? Natuurlijk weet ik wel dat het zo verschrikkelijk moeilijk is tot een daad te komen. Is dat nu wel nodig, nuttig, wenselijk? Kan men de konsekwenties overzien? Koorddanserij.

Zucht om op te vallen. Uit het evenwicht geslagen, zo er al ooit hier evenwicht was. Geen oog voor de realiteiten. Staatsgevaarlijk. De „vijand" in de kaart spelen.

Kunnen wij wat doen? Mogen wij wat doen? Doen, tegen de waanzin die zo fel om zich heen grijpt, maar die wij nauwelijks nog als zodanig onderkennen. Want de gestadige druppel heeft ons uitgehold. Moeten wij onze jongemannen nu niet gaan aanraden zich niet in te laten met dit bedrijf? En moesten we zelf niet de vraag gaan overwegen of we belastingen moeten blijven betalen? Laat niemand nu dadelijk Rom. 13 citeren. Ik weet wat daar staat. Er staat nog veel meer in de bijbel.

Ik zou het op prijs stellen als tegenstanders van en hoofdschudders over wat ik schreef zich wilden uiten. Misschien kunnen zij mij terughouden van wegen, die ikzelf niet met zoveel graagte op wil gaan. Maar het is de vraag of ik op deze weg van nu verder kan. U wel?

F. E. Huizinga
Hengelo (O.).

Subsidie of geen subsidie?

Geachte redactie,

Nadat br Reiling de knuppel in het hoenderhok had gegooid en br Ploeger hem had genoopt nog meer in het algemeen de subsidie-kwestie te bespreken, kreeg ik al kriebel in mijn vingers, maar ik wilde eerst eventuele verdere polemiek nog maar eens afwachten.

Nu die schijnen uit te blijven en U in het nr. van 9 dezer een regelrechte uitnodiging tot ons richt, wil ik dan maar niet blijven zwijgen.

En dan wil ik maar direct verklaren dat ik de mening van br Reiling niet kan onderschrijven. Bij zijn beschouwing over de subsidiëring van de bijzondere theologische faculteiten en de verder door hem in uitzicht gestelde mogelijkheden die hij samenbrengt onder het hoofd „subsidierage die met name Christelijk Nederland bevangen heeft", besluit hij met de tirade *„kerk en staat moeten los van elkaar ter wille van de vrijheid van het evangelie"*.

Br Ploeger schrijft in zijn artikel in „De Christen" van 2 december, dat deze laatste zin van br Reiling in onze kringen vanzelfsprekend een goede weerklank zal vinden en dat hij er van harte mee instemt. Welnu daar ben ik het ook wel mee eens al heb ik bij het lezen van die tirade wel even met de ogen geknipperd.

Want dat subsidie zou moeten inhaereren dat kerk en staat niet van elkaar gescheiden kunnen blijven en dus de subsidiërende partij, in casu de staat, zijn invloed daardoor zou doen gelden op het terrein van kerk of gemeente is naar mijn mening in zijn algemeenheid onjuist.

In *„Trouw"* van 6 en 7 december jl. werd resp. onder de koppen: „Geld en Macht" en „Geld en Vrijheid" ook over deze materie geschreven. O.a. werd daarin aangevoerd, dat de subsidiëring, later gevolgd door de gelijkstelling van het lager onderwijs, de wezenlijke vrijheid van de school niet aantastte. Het eiste alleen voldoening aan bepaalde normen t.a.v. de kwaliteit van het onderwijs en dat was geen schade en tastte ook de vrijheid niet aan.

Voortgaande over de subsidiëring der faculteiten aan bijzondere hogescholen onderscheidt de redactie de theologische van de andere faculteiten en besluit met de zinsnede: „Er zal daarom een weg gevonden moeten worden - en dat lijkt ons mogelijk - om de vrijheid te dezer zake op een andere wijze te combineren met door de overheid te eisen garanties voor de deugdelijkheid, wil men voor subsidie in aanmerking komen."

Br Reiling stelt tegenover subsidie het alternatief „vreemde inmenging". *„Trouw"* acht het ene mogelijk zonder dat het andere daaraan noodwendig verbonden is en ze motiveert dat op grond van de met het bijzonder onderwijs opgedane ervaring.

Alhoewel ik het in andere opzichten vaker met br Reiling eens zal zijn dan met *„Trouw"*, ga ik in dezen met *„Trouw"* mee. Kerk en staat zijn twee afzonderlijke eenheden die elkaar kunnen steunen zonder dat ze zich met elkaars zaken behoeven te bemoeien.

En dan die tirade *„de subsidierage die met name christelijk Nederland bevangen heeft"*. Dit lijkt me een denigrerende opmerking tegenover christelijk Nederland. Sinds jaar en dag subsidiëert de overheid allerei vormen en uitingen van kunst, met grote en kleine K. Ze financiert de bouw en exploitatie van opera's, schouwburgen, komedie's, van de daar optredende gezelschappen en wat dies meer zij. En dat wordt mede betaald door U en mij.

De overheid financiert en subsidiëert de woningbouw, tot zelfs de melk, die wij in ons kopje koffie drinken!

Het woord subsidie heeft daarom ook geen vreemde klank meer voor ons. Subsidie is ook geen opgelegde zaak, men aanvaardt ze of men aanvaardt ze niet, afhankelijk van de aan subsidie eventueel verbonden voorwaarden.

En wanneer nu ook christelijke doeleinden door subsidie worden gesteund en christelijke instanties daarvan gebruik maken, betekent dat geen „subsidie-rage", maar alleen een gelijkstelling die niet anders dan billijk is te noemen.

Subsidie aan jeugdbeweging is een stimulans tot uitbouw en vlak-verbreding hetgeen verre te prefereren valt boven de noodzakelijke na-zorg aan jeugdige delinquenten, de instandhouding van opvoedingsgestichten enz.

Subsidie aan ziekenhuizen, ziekenverple-

Vervolg op pagina 8.

IN DIT NUMMER

drie gemeenteberichten (w.o. uit de zaanstreek waar men ingaande 8 januari gaat beginnen met gemeentelijke arbeid!); verder nieuwjaarswensen en -groeten van officiële en minder officiële personen en instanties; enkele ingezonden stukken, waarvan wij lezing dringend aanbevelen.

Ter gelegenheid van de a.s. jaarwisseling wensen administratie en redaktie alle lezers een zegenrijk 1961 toe.
Dat de Heer ons allen, in familie, gemeente en unie steeds weer bereid moge vinden om trouw te zijn in de dienst waartoe Hij ons uitverkoren heeft!
Ook ten aanzien van ons weekblad hebben we bepaalde wensen, nl. deze, dat ons blad in steeds meer gezinnen gelezen zal worden en dat alle medewerkers steeds weer in de gelegenheid zullen zijn met hun artikelen en bijdragen de gelukkig groeiende lezerskring te verrijken, tot heil van gemeente en uniegemeenschap!

Fam. W. VEENSTRA
Musselkanaal wenst alle brs en zrs en vrienden bij de intrede van 1961 een rijk gezegend jaar toe.

—o—

We wensen familie, vrienden en bekenden een door God gezegend 1961 toe.
Fam. L. DE HAAN
Groningen.

—o—

Wij wensen U allen *een rijk gezegend 1961*
Fam. M. v. d. BERG Jr
Leiden, Oude Rijn 70a.

—o—

Fam. B. FABRIE
Noordbergum, wenst u allen een gezegend en voorspoedig Nieuwjaar.

—o—

Fam. E. INBERG
Dr Brongersstraat 6, Veendam wenst u een gezegend 1961.

—o—

Wij wensen allen over 1961 Gods Zegen toe.
Fam. W. WIERSMA
Dr A. F. Philipsstraat 9, Sittard.

—o—

Alle gemeenten en posten, in het bijzonder daar waar wij met het woord dienden, een Gezegend Nieuwjaar.
Fam. B. GREEVINK
Evang., Garrelsweer (Gr.).

—o—

Gode bevolen in 1961.
Fam. A. GEBEL
Vaillantlaan 49, Den Haag.

—o—

Wij wensen al onze familie, broeders, zusters en vrienden Gods onmisbare zegen in het nieuwe jaar 1961.
Fam. H. VAN DER WERF
Hudsonville, Michigan, U.S.A.

—o—

Alle broeders en zusters en vrienden een rijk gezegend 1961 toegewenst.
Fam. Ph. LINDEMAN Wzn
Veendam.

ging e.d., schept mogelijkheden die niet alleen de algemene gezondheidssituatie verbeteren maar ook de mogelijkheden daarvan binnen ieders bereik brengen. En waarom zou „Tabitha" daarop een uitzondering moeten maken indien andere gelijksoortige instellingen wel gesubsidiëerd zouden worden?

Zouden wij subsidie voor kerkbouw moeten weigeren indien deze voor anderen beschikbaar wordt gesteld? En waarom zou christelijk Nederland in zijn geheel van gesubsidiëerde kerkbouw afkerig moeten zijn? Men kan zeggen dat christelijk Nederland zelf voor zijn kerken zou kunnen en moeten zorgen. Accoord, maar dan zou men deze ook vrij moeten kunnen stellen van de op het belastingbiljet voorkomende medebetaling van subsidie aan objecten van zgn. algemeen of cultureel belang, waarbij christelijk Nederland geen belang heeft.

Laten we voorts niet uit het oog verliezen, dat kerkbouw tegenwoordig vooral in grotere steden geen sinecure is. Niet alleen zijn daar de eisen die de gemeente zelf stelt aan de plaats van samenkomst maar daar zijn voornamelijk ook de eisen die de overheid stelt betreffende de bouw, het exterieur enz. Men moet bouwen op grond die eerst met belastinggeld bouwrijp is gemaakt en dan vaak voldoen aan voorschriften, die het bouwen duurder maken dan voor eigen behoefte strikt nodig zou zijn. Van het oorspronkelijk voornemen de Herdenkingskerk in het centrum van Amsterdam te bouwen moest alleen reeds worden afgezien omdat dit het dubbele zou hebben gekost van wat nu is geraamd. Zo gezien is subsidie voor kerkbouw eigenlijk meer een compensatie.

Zou dit de eigen spankracht fnuiken? Ik geloof dat niet. Er is bij onze jeugdbeweging nog geen verlies aan élan te bespeuren naar ik meen, het werk krijgt mogelijk wat andere facetten maar kan daarom ook meer winst betekenen.

En geheel christelijk Nederland zal genoeg te doen overhouden. Ook wij baptisten. Een beetje subsidie kan ons alleen maar in staat stellen nog meer te doen voor onze Heer en Koning, nog meer te doen voor de verbreiding en verkondiging van het evangelie, nog meer te doen ook voor ons volk in het algemeen en dus ten bate van de staat ook, die een subsidie-duit mee in het zakje doet.

Amsterdam — *J. de Jonge Pzn.*

Leestafel

DE BRUG

K. Norel; een sociale roman, uitgave W. ten Have N.V., Amsterdam - Carillonreeks nr. 15 (pocketeditie).

Norel kàn schrijven; ook in bovengenoemd boek blijkt opnieuw dat hij een geboren verteller is. In *De Brug* verhuist een in het dorp kerkelijk meelevend gezin naar de grote stad.
Het kost moeite en tegenslagen voordat dit gezin zich in de grote stad thuisvoelt èn opnieuw zich weer in de kerkelijke gemeenschap weet opgenomen. *De brug* tot die gemeenschap is het CNV...., het christelijk nationaal vakverbond. Een van de nevenfiguren in deze sociale roman is ouderling De Ruiter; deze zorgt er voor, via de „bond", dat er werk en een nieuw huis komt. Deze bemoeiingen effenen opnieuw de weg naar de kerk; ziedaar: de brug.
We willen niet zeggen, dat dit gegeven irreëel is; integendeel, zo zal het wel kunnen gebeuren. Maar of daar mee op overtuigende wijze de betekenis van een christelijke bond is getekend wagen we ten zeerste te betwijfelen.
Overigens: een aardig verhaal, dat - voor deze geringe prijs - de moeite waard is te kopen en te lezen.

v. D.

Zakbijbelbond

Met een aanbeveling van de burgemeester van West-Berlijn, Willy Brandt en 'n speciale vergunning van de politiepresident dr Stumm om een geluidswagen te gebruiken reikte de Pocket Testament League, in Nederland en België bekend als Zakbijbelbond, in de afgelopen drie maanden een kwart miljoen Johannes' evangeliën uit.

Pers, radio en televisie brachten deze campagne onder de aandacht van de mensen. Door wonderlijke leiding Gods werden voor het uit 10 man bestaande internationale team vele deuren geopend om het evangelie te prediken en uit te reiken.

Meer dan 250 samenkomsten werden gehouden in vluchtelingenkampen, scholen, gevangenissen, politiekazernes, theaters, kerken, een fabriek en op straat.

Ook werden duizenden evangeliën gegeven voor de „Billy Graham-campagne", aan de Youth for Christ-beweging, aan zendingsgenootschappen die werken onder de vluchtelingen en aan predikanten van diverse kerken w.o. Ds Bé Ruys van de nederlandse gemeente in Berlijn.

De scholen werden bezocht door Capt. Mitsuo Fuchida en Mr. Harry Liu.

Capt. Fuchida is een ex-Japans luchtmacht officier die de aanval op Pearl Harbour commandeerde. Na de oorlog kwam hij mede door het werk van de Zakbijbelbond in Japan tot het geloof in Christus. Mr. Harry Liu is in China geboren en kwam uit het Confucianisme en Boeddhisme tot Christus door het evangelie van Johannes. Hij hoopt van 15 jan. tot 15 maart 1961 in Nederland te zijn voor het houden van samenkomsten.

De Internationale Zakbijbelbond verspreidde na de 2e wereldoorlog 15 miljoen Johannes' evangeliën in het verre oosten, 5 miljoen evangeliën in meer dan 25 verschillende talen in Afrika en in de laatste jaren 100.000 ex. onder de militairen van de Deutsche Bundeswehr. Deze arbeid, die in samenwerking met bestaande zendingsgenootschappen en met medewerking van de bijbelgenootschappen gedaan wordt, vindt overal veel bijval en zegen. Ontelbaar velen zijn mede door deze campagnes wedergeboren, niet uit vergankelijk zaad maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God. De tijd is kort en we moeten werken zolang het nog dag is. In vele landen gaan de deuren langzaam dicht voor het evangelie, anderen staan nog wijd open. De Zakbijbelbond roept daarom alle christenen die geloven in de kracht van het woord van God, op om deze arbeid te steunen met hun gebed en gave.

Nadere inlichtingen worden gaarne verstrekt door het sekretariaat van de Bond, Ginkelseweg 2 Heelsum.

E. Andriessen

ADVERTENTIES

God verblijdde ons met een dochter en zusje
ANKE JANINE
D. F. Huizenga
D. Huizenga-de Haan
Frans
Hong Kong
40 Island Road, flat C 1.
2e Kerstdag 1960.

God verblijdde ons zeer met de geboorte van een zoon en broertje
HARM JAN
(Hans)
H. P. de Boer
N. de Boer-Koning
Peter
Delfzijl, 22 december 1960
Kon. Julianalaan 1.

2e Exloërmond (2e klas)
Gevraagd aan de Chr. Nat. School te 2e Exloërmond
EEN ONDERWIJZERES
voor klas 1 en 2. Kleine klas. Gemoderniseerde school.
Brieven aan het Hoofd der school: K. S. Potgieter, 2e Exloërmond, telefoon 05997-406.

Zeer onverwacht nam de Heer tot Zich, onze innig geliefde vrouw, moeder en grootmoeder
SIEKA KOERTS
op de leeftijd van ruim 77 jaar.
Stadskanaal 26 december 1960.
Oosterkade 23.
P. de Vries
kinderen- en kleinkinderen
De begrafenis zal D.V. plaats vinden op zaterdag 31 december nam. om 2 uur.
Zij, die de overledene de laatste eer willen bewijzen, worden om 1 uur en na de begrafenis in het Ned. Herv. Gemeentegebouw, Brugstraat verwacht.

Heden nam de Here tot Zich, in het Vaderhuis, onze zuster
GRIETJE BOSMA
in de leeftijd van 72 jaar.
Geliefde echtgenote van J. Draaijer.
Zij was 50 jaar lid van de gemeente.
Thans is zij ingegaan in de eeuwige rust.
Muntendam, 21 december 1960.
Baptistengemeente Muntendam.